УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Неделни беседи

Част 1 от 5

1911 – 1922

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва Неделните беседи и е разделено на 5 части, включващи по няколко години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

02.09.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

I СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1911-1916)

ПРОТОНЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

ПОЯСНЕНИЯ ОТНОСНО БЕСЕДИТЕ НА УЧИТЕЛЯ
Лалка Кръстева

Първите беседи от Учителя са държани в няколко провинциални града – Варна, Русе, Бургас, Търново, Сливен. В София – на ул. „Опълченска“ 66; на ул. „Карниградска“; в Клуба на радикалите; в Клуба на журналистите; на ул. „Юри Венелин“ – немски клуб Турн ферайн; на ул. „Оборище“ 24, където Учителят открива Школата. От 1927 г. всички беседи и лекции са държани в новото поселище „Изгрев“, с изключение на тези, които са държани на връх Мусала, на Седемте рилски езера, на Витоша, в с. Мърчаево и другаде.

Това, което е говорено на първите съборни и обикновени срещи, е отчасти стенографирано (П. Гумнеров), а в повечето случаи е писано на ръка в „тетрадче с духовни бележки“. Записвали са само това, което са смогвали да запишат. Всички са водели бележки, но много от говореното е пропуснато. Всичко почти за тях е ново, неразбрано. Един от слушателите в бележника си пише така: „....престанах да пиша, защото не разбирам това, което г-н Дънов ни казва, и съм се превърнал само в слух.“

СЪБРАНИЕ, ВОДЕНО ОТ Г-Н ДЪНОВ

Прочете се от г-н Дънов от Йоана 18 глава, а за текст се взе Римляном 12; 12. Важните мисли от това събрание са:

Сърцето трябва да е олтар, а душата храм. Умът да бъде слуга при нозете на Господа, а духът да бъде готов да изпълни всичките благи разпореждания.

2 октомври 1911 г., [неделя]

ДРУГО НАПРАВЛЕНИЕ

В това събрание се изказаха от г-н Дънов следните мисли:

Всякой човек в съвременния свят иска да стане център. Но ако хората се обърнат към Бога и поискат Него да направят център, светът ще вземе друго направление.

Прочете 10 глава от Ев. Матея и говори върху 24 стих.

16 октомври 1911 г., неделя

КАМЪКЪТ ИМА МИСТИЧНО ЗНАЧЕНИЕ

Събрание, водено от г-н Дънов, който, след като прочете 24 глава от Ев. Матея, говори върху думите на 2 стих: „Няма да остане тук камък на камък“ и изказа следните мисли:

Камъкът има мистическо значение. Той означава и човешката душа. Това, което се прочете, има приложение и за настоящия век. Какъв път ще вземат съвременните народи, само Господ знае и Небето прави всичките усилия да ги вразуми. Има две течения и в близко време ще стане явно кое мнение ще преодолее. От 1914 г. до 1927 г. народите ще имат време да се въоръжават, но след това или ще трябва да продължат това, или пък да се обърнат към Бога. Всякоя душа, която се остави от Духа, тая душа се съсипва. И който иска да се развива правилно, в сърцето и душата си не трябва да пропуща никого освен Господа. За да се не събори къщата ни, трябва Христос да е с нас. Ако сега се чувствувате слепи и не виждате, викайте подир Христа, Той да ви отвори очите, и тогава няма да виждате мрачкаво, а ясно и не ще има нужда да ви ръководят. Вий понастоящем се намирате в една епоха, когато именно вниманието ви е нужно, за да се държите близо до Христа, в което, ако постоянствувате, в скоро време ще ви се отворят очите, т.е. шестото чувство ще настане и няма да имате нужда от водител.

23 октомври 1911 г., неделя, София

ЗАЩО БОГ НЕ ПРЕМАХНЕ ЗЛОТО ЗАВИНАГИ?

Нещата в света не са дадени за ползуване само за добро. Например огънят ни е даден да се топлим, готвим и пр. Ако обаче ний се обръщаме невнимателно с него, ще изгорим къщата, в която сме запалили огъня, за да си служим за ползуване – ето че сме сторили зло.

14 януари 1912 г., събота

УПОВАНИЕ НА ГОСПОДА

Събрание. Г-н Петър Дънов прочете 118 псалом, стих 8: „По-добре да се надее някой на Господа, а не да упование на человека."

Мисли:

Връзката между невидимия свят и физическия мир е душата. Ний имаме съобщение с Бога посредством нашето тяло, пространството, сърцето, ума, мислите и желанията ни. Упованието подразбира стремеж нагоре и надолу; упованието на Господа значи: да дишаме и да поемаме Господа в себе си. Винаги дръжте в ума си това: „Бог е неизменяем."

19 февруари 1912 г., неделя

СЪБРАНИЕ, ВОДЕНО ОТ Г-Н ПЕТЪР ДЪНОВ

Г-н Дънов прочете Ев. Матея 18:3:

„Истината ви казвам: ако се не обърнете и бъдете като децата, няма да влезете в Царството Небесно.“

По-важни мисли:

Този стих е равносилен със стиха, който казва: „Истина, истина ви казвам, ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“ *Йоана 3: 3.* Тия условия, които сега имате на света, няма да се повторят никога във вечността. Ако имате някоя неприятност в живота и се усещате недоволни, неблагодарни, дряхли и унили, знайте, че причините са кармични и следователно вие сами сте си криви. Ако искаме да влезем в Царството Божие, ни повече, ни по-малко – трябва да станем като децата. „Не трябва да даваме място на съблазните.“ Не бива да одумваме нашите братя, въобще нека престанем да одумваме. Ако ли се е породило известно недоразумение, да знаете, че някоя горчива карма е застанала отнякъде и дори се е загнездила в нашето естество. Не остава в такива случаи нищо друго, освен да се помолим, да я премахне Господ.

Изпитанията, които ни идат, трябва да знаете, че от Небето се изпращат.

26 февруари 1912 г., неделя

ЛЮБОВ И ЕДИНСТВО

Г-н Дънов в днешното събрание прочете от Ев. Йоана 13 глава, спря се върху 13 стих и изказа следните по-важни мисли:

Думата „учител“ означава този, който нагласява нещата. И на нас е необходим учител, който да ни научи как да приложим нещата в живота, защото ние още не знаем да прилагаме Божествените закони. Процесът на разрушението, злото е необходим, но пък необходим е и процесът на доброто, който процес гради. А като имате любов, то тоя закон ще тури в действие вашите знания на законите. Така, най-напред вие трябва да се вкиснете, защото, докато се не вкиснете, не можете да станете сладки. Най-напред вие ставате горчиви, после ставате кисели, а най-после дохожда сладчината. Излиза, че най-първият учител на човека е злото. Вие сега минавате през пътя на подсладчаването и вие сте, които ще подсладите света. Добрите хора са солта, която е процесът, който крепи равновесието в света. Прочие, ако ме слушате, аз ви казвам и съветвам: имайте любов. Любов значи, че имате единство, сливане, а не обезличаване, с еднакви интереси и въобще да поставяте този, когото любите, повече от себе си; любов значи да въздигнете другиго повече от себе си. И тогава настъпва неволно въпросът: „Готов ли съм да направя за другиго повече от онова, което ще направя за себе си?“ Въдворете любовта у себе си, защото тя ще внесе във вас новата светлина. Исус Христос уми нозете на своите ученици. И за вас най-голямото изкуство е да можете да умиете нозете на другите. На вас сега още не могат се уми нозете ви, защото Юда е още между вас, при все че сме заедно на трапезата и заедно ядем и пием. Юда като излезе измежду вас, краката ви ще се умият. Това нека бъде предмет за ваше размишление. Чрез любовта ще се пречистят всичките наши мисли и желания.

4 март 1912 г., неделя

СЪБРАНИЕ, ВОДЕНО ОТ Г-Н ДЪНОВ

Текст: Йоана 17 и 18 глава. Г-н Дънов говори върху думата „изпращание“. Важната мисъл, която изказа, бе:

Както Бог пребъдва в Исуса Христа, така и Той да пребъдва в нас. И Христос, Който ни е пратил, какви са нашите отношения спрямо Него?

11 март 1912 г., неделя

ЩО ЗНАЧИ СЪДБА

Прочете се от г-н Дънов Първа глава от I Петрово послание.Текстът бе 17 стих, върху който се изказаха следните по-забележителни мисли:

„Праведните“ от дома Божий са всички тия, които са изпълнявали волята Божия през всичките прераждания. Що значи съдба? Да се отсъди право на един човек. Но тази дума значи и определение на нещата – да се определи отношението на хората, което имат помежду си, и да се определи качествеността на едно нещо, като се уясни каква именно работа може да изпълни. Всякой един от нас трябва да намери място в Христовото тяло. Кармата е първото разбиране на съдбата. Например онеправдал съм някого, трябва да ми го върне. В продължение на горните мисли и когато отговаряме на въпроса, що е съдба, неволно заставаме пред истината, че за да можем да намерим правилен отговор, необходимо е да знаем по-напред, че ще настъпи процесът, за да се изпитаме. Така, най-първо, пред нас е Арарат, т.е. че трябва да намерим за нас едно пристанище. Ние сме в потопа и първото място, което трябва да намерим, е планина, на която да можем да застанем. Вторият етап е горага Мория, гдето да принесем жертва на Бога. Третата стъпка е Синай, гдето се даде законът Божий. Там ще се замъгли, но ще се даде законът. Четвъртата стъпка е Тавор, гдето се преобрази Христос. И най-последният етап е Голгота. Тия етапи човек трябва да премине при духовното си развитие и върху тях трябва да размишлявате. Исус Христос е този, Който има тази алхимическа сила, която, като ни се даде, можем удачно да минем и заминем тия етапи. И какво понятие имате за Исуса Христа? Трябва само да Го опитате, та да имате правилно понятие за Него. Докато не започнем сами себе си да съдим, няма у нас да настъпи силата. Затова и не бива да се оплакваме, когато ни турят под изпит, защото ние доброволно сме отишли „на конкурса“. В настоящите времена ние имаме най-големите условия да се приближим до Бога и да станем господари на нашата съдба. А да сте господари, значи да сте извън кармичния закон. Работа, работа: още 15-16 години трябва да работите най-добре за Господа и след това време ще посрещнете Христа или тук, или в астралния свят.

18 март 1912 г., неделя

ЗА ДА ВЪЗКРЪСНЕШ

Прочете се от г-н Дънов от Ев. Йоан, 20 глава и се разисква върху живота и възкресението на човека:

Едно устойчиво първично съединение, то е безсмъртието. И човек може да измени клетките на своето тяло и да живее колкото иска, стига да узнае съединителното равновесие на нещата, нещо, което е било известно на древните хора. За да възкръснем, трябва да умрем, защото всякога едното подразбира другото – правдата подразбира греха, животът подразбира смъртта, богатството подразбира сиромашията. А за да можем да възкръснем, трябва да се образува връзка между нас и онези, които работят за нас в невидимия свят. Човек трябва да намери своето място в Божествения организъм и да извърши точно работата, която му е дадена, а да не върши работи, които не са му поверени. Когато се решим да не грешим, тогава вече ще бъдем свободни и господари на положението Христос казва, че отива при Отца за нас, а с това Той направи връзката. Четем, че „Той духна на своите апостоли“, така и на нас, когато духне Христос, тогава именно ще се изпълни главното събитие в живота на всекиго. Когато Господ изпрати Своя Дух върху нас, ние растем и се радваме, защото Той е с нас. Затова следва да се молим, да не изгубим Неговото благоволение и да не ни напусне Господ. „Вие сега сте в корените, а когато възкръснете, ще бъдете в клоновете.“ На душата се дължи вяра и надежда, а на духа се дължи силата. Духът е първичен, а душата е вторият елемент.

25 март 1912 г., Великден

И ГЛАСЪТ МУ СЕ ЧУВА

Прочете се от г-н Дънов 12 глава от Ев. Йоана и върху 10 стих г-н Дънов изказа следните по-важни мисли:

Тук четем, че искаха да убият Лазара само защото беше възкресен от Исуса Христа, в Когото светът щеше да повярва, в случай че го оставят. Така е и сега: възкръсналите светът иска да убие. Често пъти нашите добри мисли могат да ни причинят най-големите неприятности и нещастия, а това можем си обясни с туй, че и топлината, и светлината на слънцето правят едно растение сладко а друго – горчиво; един минерал светъл, а друг – тъмен. Причината за катаклизмите в света е човешкият ум. Ние в света обезателно трябва да страдаме, ако искаме да се повдигнем, и когато страдаме, трябва да благодарим, нещо, което си заслужава, защото само чрез страданията човешкият ум става изобретателен.

Умен и силен човек е този, у когото Господ живее, а не живее ли Господ във вас, вие сте просто един мехур.

Забележете закона за мислите и желанията в свръзка с обществото, в което пребивавате и живеете. Когато сте в дисхармония с мислите на хората, усещате тежест горе в главата; когато сте в дисхармония с тяхната любов, усещате тежнение в гърдите; а когато тая дисхармония е с техните желания, тежнението ще усещате е стомаха. Всички вие трябва да бъдете в добро състояние, защото Христос е много близо в България и идущата година тук, на физическото поле, вие ще почувствувате Неговото идване. Той иде да работи, каквото и да стане, да ви не смущава. Той иде сега да направи едно генерално пречистване на целия свят, та покрай него трябва да се пречисти и българският народ. Христос е толкова близо вече, щото и гласът Му се чува. Затова бъдете весели и смели в душата си. Светът ще го е страх и този страх ще почувствувате и вие, защото не сте отделни от света. И светът, да ви кажа, го е толкова страх, щото гащите им треперят. Да, близо е Христос. България е останала много назад и Той иде, да Му се даде това, което иска. Сега трябва да сте внимателни и ако използувате, добре. Колкото за мене, то аз съм решил: „Твоята воля – моя воля, Твоят Дух – мой Дух.“ Ако този народ не приеме, ще се вдигна и ще отида в друг народ И ако сте готови да кажете и вие като мене, ще ви подам ръка и ще ви изведа на канара. Понеже Христос е близо, чува се и гласът Му, то и

вие дръжте се близо и бъдете юнаци.

1 април 1912 г., неделя

СЪЕДИНИТЕЛНАТА ЛИНИЯ

Разговор и размяна на мисли върху потъването на парахода „Титаник“. След това г-н Дънов каза следните по-важни мисли:

Всякой праведен човек трябва да страда от рождение до край, защото синовете Божии са причина, за да се създаде тоя свят, те трябва да понесат отговорността.

Страданията са указател към любовта. Който иска да бъде добър човек, непременно трябва да страда. Страданията са един закон необходим, за да ни направи да живеем в любов и да се усъвършенствуваме. И когато страдаме, ще ни лишат от средствата, които ние искаме. Ние ще бъдем всесилни само когато се съединим с Божествения организъм. Всяка една душа е микрокосмос, а духът отпосле е дошъл. Душата има форма, а духът форма няма. Духът е съединителната линия между Великия Дух и човешките души. Ние трябва да имаме определен възглед как да живеем. Вие не бива да желаете да отидете в онзи свят, а трябва да знаете, че още тук, на тоя свят, вие можете да влезете в съприкосновение с Бога. Съвременният строй трябва да се разсипе, за да се оправи светът. И за да можете вие да влезете в Царството Божие, трябва да бъдете анархисти спрямо злото – не анархисти в смисъл да разделите богатството на хората, а анархисти против злото. Ние ще бъдем щастливи само тогава, когато се избавят всичките души, и затова трябва да се яви у нас великата любов на себеотрицанието. Човек, който иска да бъде силен и да усвои законите, трябва да бъде добродетелен. Вас всички ви очакват големи страдания – всички вие ще бъдете разпнати и след това ще възкръснете. Затова ви казвам: „Приготовлявайте се.“ Като допуснем Бог да работи в нас и около нас, Той ще ни благослови. Господ иска от вас да бъдете мъже и да не бъдете малодушни. Между верующите виждам едно разкапване, духът на света е започнал да действува, защото претенции и несъгласия има, когато тия работи трябва да бъдат долу. Така над вас има застлани камъни, плочи, които препятствуват на духовното ваше развитие и напредване, също както едно малко растение, което, като е налегнато с каменна плоча, за да не спре растежа си, заобикаля плочата и изскача. Аз сега искам да отвадя* тия плочи от вас, та да не ви налягат. И ще сторя това не само с всеки човек, но колективно с всички добри хора в света

Тия мисли нахвърлям сега пред вниманието ви, за да размишлявате

Г-н Дънов прочете *12 глава от Ев. на Лука* и добави: „Давайте си свобода един друг. Не бива от едно ограничение да влизате в друго. Не си навличайте бремена. Аз например няма да отида в кръжок, пред когото стърчат икони, на които се уповава. Просто аз ще се отстраня от подобно ограничение и няма да участвувам в тях, та и ако искате да знаете, ще изпратя даже своите мисли на разрушение

8 април 1912 г , неделя

ДА БЪДЕМ ГОТОВИ

На това събрание присъстваха Хаджийката и капитан Сотиров. Г-н Дънов прочете 10:36 от Ев. Матея и подчерта стиха: „и неприятели човеку ще бъдат домашните му“:

Този стих има вътрешно приложение, защото има мисли у човека, които му казват „Не ставай ахмак, а живей както всичките хора „. Тези са те, домашните на човека, и той ще живее с тях добре, докато само се съгласява с тях. Обаче всяка една такава мисъл трябва да се постави на своето място, защото всяка една мисъл трябва да се подчини на нашата воля. Човек непременно трябва да се жертва, защото без това той ще заприлича на житното зърно, което е складирано в хамбара непосято. А ако всеки се жертва, уверени бъдете, нашите отношения ще се поправят. Днес хората не страдат толкова от материална липса, колкото от лошата духовна задуха. Ние често казваме, че искаме да слугуваме на Господа, имаме доброто желание даже да слугуваме, но щом започне да ни опитва, разколебаваме се и започваме да отстъпваме. Излиза значи, че често пъти ние слугуваме на Господа не че Го любим, но защото Той е богат, та с това искаме да ни даде повече материални пригоди, за да преминем света по-охолно. Божественият човек трябва да бъде свързан с физическия. Ние искаме Господ да дойде на земята, но за да стане това, трябва ние да бъдем готови, защото едно време Христос дойде между евреите, но като не бяха готови, създадоха си карма и виждаме какви излязоха последствията. Сега Христос иде между кавказката раса, европейските народи и ако Го не приемат, ще ги завладее жълтата раса и ще ядат бой до олелия. Ще ги сполети най-голямото нещастие, което може да бъде. Ние разполагаме с девиза: „В изпълнението волята Божия е силата на човешката душа“, но такива девизи има и други. Именно – „За да бъде човек силен, трябва да бъде добродетелен“; „За да бъде човек силен, трябва да бъде праведен“; „За да бъде човек силен, трябва да бъде умен“; „За да бъде човек силен, трябва да бъде мъдър“; „За да бъде човек силен, трябва да има истината в себе си.“ Аз зная, че на вас сега ви трябва мир, но за да го имате, трябва да пазите равновесие и това равновесие ще добиете посредством упражнение, също като онзи акробат, който най-напред само с помощта на една върлина преминал по въжето Ниагарския водопад, докато малко по малко нямал нужда и от нея, което показва, че той вече е могъл да удържа силно

равновесие. Прочие, за да имаме мир, трябва да притежаваме силно равновесие. Вие мислите, че в няколкото тия 5-10 години много нещо сте свършили за Господа. Но вие не сте се подвизавали 100 – 200 – 500 – 1 000 години, както що други са сторили. Следователно не бива да се поколебавате, защото за едно поколебание ще дойде ден, когато и Господ ще се поколебае за тебе. Нека обичаме Господа в нас и в другите хора и да Го слушаме, когато говори на нас и на другите хора. Чисто религиозният живот не е еднообразен, а в него трябва да вземат участие умът и чувствата, повдигането да става спиралообразно. Моралът е Мойсеев закон, а Христовият закон е свободата. Следователно трябва да бъдем свободни.

15 април 1912 г., неделя

СИЛНАТА ОТРОВА

На днешното събрание г-н Дънов даде в общ разговор следните по-интересни мисли:

Венера е планета на любовта. Меркурий – на всички научни издирвания. Сатурн е свързан с всички нещастия. А когато светът е веществен, тогава владее Марс.

Тези хора, у които има повече желязо, те са енергични, а тези, които имат повече фосфор, те са хора на мисълта; а тези, които имат излишък на злато, те са хора на привличане парите.

Грехът е най-силната отрова, която съществува в света. От греха потъмнява умът и ръждясва сърцето, следователно той е един елемент, който трябва да се избягва. Грехът е една силна отрова, за която Господ е казал да я не бутат. И когато умът и сърцето не са, както трябва да са, тогава какъв може да бъде тоя човек? Но Господ е дал и антидот за тази отрова и този антидот трябва да намерим. Досега аз съм искал да ви го дам, но не съм могъл, защото сте крайни елементи. При все това, туй ме не обезсърчава, защото пак ще дойде време да ви се даде антидотът. И ние сме такива каприциозни деца, които, като им не даде майка им нещо, започват да ритат и плачат, при все че това не помага. Нашето ритане и скачане само забавлява Господа. Всичко в живота е пъкъл и чистилище, но действа за добро. Пъкълът например е голяма реторта, в която Господ извършва своите опити. По тая мисъл излиза, че целия живот може да прекарате в нещастие, а за да го прекарате не в нещастие, трябва да знаете законите, как именно да измените условията. При това истината е, че тази година ако живеете добре, ще ви бъде добре идущата година; днес ако живеете добре, ще ви бъде добре утре; ако живеете през този живот добре, ще ви бъде добре следующия живот и т.н. Що е злото? Злото не е нищо друго освен малко количество добро и от там следва, че то е отиване в място, гдето не можеш да намериш никакво добро, което да възпроизведе каква-годе реакция. Най-лошото състояние на един дух е, когато изпадне в безразличието, когато от нищо не се интересува. И това положение е ужасно; от него даже висшите духове се страхуват, защото такъв дух на безразличието слиза надолу и надолу, докато от него не остане никакво величие. Вие мислите, че сте се подвизавали, обаче вярното е, че вие сте още в забавачницата, отгдето ще отидете в първоначалното училище и

там по-мъчно ще бъдете приети. Когато почне човек духовно да се подвизава, Господ ще му даде почивка. Христос дойде на света за това, за да можете да работите и въобще да еволюирате, затова вярвайте в Христа, имайте Бога в сърцето си и работете. Тия три неща вярвайте в Христа, имайте Бога в сърцето си, работете – ви казва Духът. Ний сме арената, за която се борят ангелите. Ний сме раздорната ябълка. Всъщност духовният свят е арена, а ние сме предметът, за който се борят

22 април 1912 г , неделя

ВЕЧНО МЛАДИ

След прочитане от Библията по жребие, г-н Дънов отбележи следните по-интересни мисли:

Който иска да участва в Царството Божие, трябва да си обреже сърцето. Когато човек излиза да проповядва, трябва да се опита дали му са здрави гърбът, умът и сърцето, защото иначе ще пострада. Лично на живота не трябва да гледаме, а трябва да гледаме общо на Царството Божие, без да се сърдим, че някого Господ направил цяла нота, а тебе направил половина. Пиесата е такава и ако в нея ти хващаш мястото на осмината, то трябва да си благодарен, защото до ще и време, когато ще те направят цяла нота. Сега може да играеш ролята на писклива висока нота или бас, но друг път ще изиграеш ролята на друга нота и т. н. Главната мисъл е, че трябва да се научим да страдаме, и като се научим да страдаме, ще бъдем вечно млади, няма да губим силата си и тогава ще намерим вечната разгадка. Ние още не сме намерили любовта, защото любовта всякога търси да помага, да се самопожертва, всякога търпи и е благосклонна. Трябва да се обърнем към основния закон, да станем като небесни деца, а не като глупави деца, и тогава ще се оправят отношенията ни в живота. Време е вече да се освободим от нашите религиозни маски, защото човек може повидимому да е свят, но вътре да бъде смрадлив. В живота помагат следните правила:

1. Трябва да имаме всякога или поне по-честичко молитви, на които всички в едно направление да се молим, и тогава Господ ще ни отговаря.

2. Когато се молим, не бива да се безпокоим, защото безпокойството винаги парализира настроението, а следователно и молитвата. За да ни слуша Господ, трябва да бъдем Негови слуги, но само че това нещо хората не бива да го знаят, а трябва само ние да си го знаем.

3. Ние трябва да се научим да любим, да обичаме. Любовта с думи и предложения не може да се определи. В нея трябва само да се живее – нея само сърцето я разбира. И който иска да се занимава с любовта, той трябва да я живее и тогава тя ще му се изяви.

Христос е една велика енигма. Той е изявлението на Отца и само в небето ще познаем кой е Христос, а сега още Го не познаваме. Той сега за нас е една историческа личност, третото лице на Света Троица и изобщо мъгляво, мрачкаво Го схващаме, а когато стане кост от костта ни и плът от плътта ни, тогава и ние ще се въплътим в Него и ще ни стане ясен. Когато

нас ни роди нашата Божествена майка, Духът, към Който се стремим, тогава смъртта ще бъде погълната.

29 април 1912 г., неделя

ПОДКВАСАТА

След прочитането на 28 глава от Битие г-н Дънов каза следното:

В тази глава има пояснение на един кармичен закон. Виждаме, че Яков взема с хитрост първородството на Исав чрез едно блюдо леща и после поднесе Исаку мнимия лов, та взема благословението. Оттам и името му Яков, което значи „препинател“. Падан-арам, това е този свят, а Ханаан, това е небето. И хората от небето дохождат на земята, защото нещо съгрешават там, също както Яков, та затова ги изпращат при Лавана, който е търговец и като такъв добре си знае сметките и работите в света. Изток – значи към Бога; запад – значи към човеците; а север и юг значи към смъртта и добродетелта; затова казва Господ, че ще разпространи Яков към изток, запад, север и юг. После виждаме, че Яков е обещал, че десетата част ще дава на Господа. Десятъкът, който даваме, е маята, подквасата, основата и затова ние трябва да го даваме, за да бъдем благословени. Защо светът гони вярващите? – Това нещо е кармично и от своя гледна точка светът понеже има право, ние, вярващите, ще трябва да потърпим. Яков, като се срещна с Лавана, забогатя, така и вие, като се срещнете с Христа, Той ще ви научи как именно да постъпите.

13 май 1912 г., неделя

ДЕЦА ПО СЪРЦЕ

Прочете се от г-н Дънов от Битие 15 глава и се забележи:

Тази глава има своето историческо и мистическо значение. Авраам беше безчаден. Така и всяка душа е безчадна, докато Духът не се е появил. Ханаан означава, че всякой човек трябва да завладее своето тяло. Козелът, за който се говори, е белег на противоречие. Овенът е Христос. Сега вие през един кратък срок трябва да вървите през пустинята, та след това да станете господари на положението. И когато станете господари, ще се въдвори мир и тогава ще дойде мирът. Сега-засега вие още правите кирпича в египетската земя. Полиците, това са вашите картички. Христос трябва да бъде ключар на вашите желания. Той трябва да затваря и отваря. После вие у вас си трябва да имате един Петър, крайъгълен камък. Засега вие като Авраама трябва да хванете най-първо телицата – вашата душа, после – гърголицата[1], а че най-после овена. Това беше Христос, Който говореше на Авраам. А сега същият говори на хората. Един човек, който прави условия с Бога, не е добър човек. Искайте прочее, но не правете условия с Него. Препоръчвам ви пълна детинска вяра, да станете деца по сърце. По сърце човек трябва да бъде всякога млад, а да бъде стар само по ум. Пригответе се да посрещнете добрините, които Господ ви ги туря някой път в хапчета.

20 май 1912 г.

ЩЕ ДОЙДЕ КАТО СВЕТЛИНА

Г-н П Дънов, след като прочете от Притчи 30 и 31 глава обясни:

Най-голяма грешка в нас е, че всякой иска да морализира другите, а пък аз съм казвал и други път, че никой не бива да проповядва и да говори за онова, което не е опитал. Човек, който не може да живее на земята, въпрос е дали ще може да живее и на небето, защото, ако едно дете не може да ходи у дома си, в широкия свят още по-малко ще може да ходи. Първото нещо от вас е, всякой един да опита Господа в себе си. Трябва да обиколим всичките краища на земята, за да Го намерим, защото, ако чакаме ние Господа да ни намери, много се лъжем. Когато изгрее слънцето, трябва да излязат навънка всички къртици и гущери, за да го потърсят и намерят, ако искат да се ползват от него, защото иначе слънцето ще си мине и замине. Затова ние първом следва да потърсим Господа. От много условия в света зависи да се поквари истината, но ние трябва да бъдем умни и да прецеждаме, също както пясъкът прецежда водата, когато премине през глинеста почва, ще бъде по-мътна. Важни са думите „Не притуряй на Божиите думи „ Как да разбираме това? Не бива в това отношение да мислим като онзи свещеник, който допущал, че хлябовете, с които Христос нахранил множеството, били като планини. А ние трябва да се научим да не преувеличаваме, нито да смаляваме, защото грях е и едното, и другото. Ако преувеличите, ще имате недоимък на нещата, а ако намалите, ще имате излишък – и в единия, и в другия случай ние ще страдаме. Когато във вашия мозък се побере баласт повече ще ви причини болки. Мозъкът е само за потребното и полезното. Не обръщайте внимание на хорските слабости, кой колко пари например е крал или кой колко престъпления е правил. Това не е наша работа. Защо да се товарим с хорските слабости, за да страдаме?

Светът е направен, да служи на Господа и него Господ ще оправи. Хорските слабости са като човешкото лайно. Видиш ли го, не го рови, защото ще ти вони, затова вместо да го ровиш, тури го при едно растение, което ще извади от него нужните сокове, когато ти не ще можеш да се ползваш от него.

Нека се върнем към онова положение, в което Господ ни е поставил. Ние трябва да вземем тази жена, за която се говори в последните стихове на 31 глава. И за тази жена, която представлява мъдростта, ако се ожениш,

ще се повдигнеш, но ако за глупостта се ожениш, ще потънеш. Затова всякой иска да се жени за жената на мъдростта, която ще тури ред, порядък и сила в нас. Ами че за да можем да минем от този свят към онзи, трябва да имаме мост, а за да се направи той, необходим е материал, а тоя материал е мъдростта, Христос, за Който вие трябва да размишлявате, а не само да Го мислите и приемате като една метафизическа личност. Той е по-голям сега, отколкото преди 2 хиляди години. За Него всички хора проповядват и говорят и Той действително ще дойде като една светлина. Тогава ние ще имаме задоволство, и то далече по-голямо от онова, което изпитваме от слънцето. Когато дойде Христос, Той ще ни научи и ще разберем какво значат тия политически събития, които виждаме сега, че настъпват. Какво отношение има съвременният материалистически строй в Дървото на Живота? Най-напред вие имате цар, министри и цял народ. Царят на какво може да се уподоби? Мислете по тоя въпрос и аз бих желал да зная как и на какво ще го уподобите. Всичко това е едно дърво с корени, клони и листи. Цветовете какво представляват? Да мислим дълбоко, та да разберем нашите отношения и тогава ще се развиваме правилно. Сега вие имате доста материал, но всичко е разхвърляно у вас и затова ви трябва една система, необходим ви е ред. Повикайте Христа и Той ще ви научи как да се възползвате от материалите, които имате на разположение. Един английски философ, съчинението на когото притежавам, казва за себе си, че бил толкова слаб по математика, щото би се смятал за идиот, ако и в друго се чувстваше така. Интересно е даже и мен вие сега как разбирате. Някои например вземате буквата, логиката, но човешката логика често пъти е в разрез с логиката на небето. Всичко в и върху земята е разхвърляно, а това е така сторено, за да ни застави да размишляваме. Следва значи, че тия разхвърляни работи са за нас един ребус. Често пъти виждаме добри и лоши хора размесени. Защо? И то не е без значение, защото ние трябва да мислим и да видим къде именно куца работата. В живота трябва да знаем къде стои погрешката на нещата, също както, като спря моят часовник преди няколко дни, аз не можах наистина да узная где е грешката, но часовникарят, като го видя, ми каза, че телът вътре малко се счупил, та не могла да върви и главната машина. Точно такова нещо е и човешкият живот: нещо се размеси у вас и веднага губите доброто си настроение и блаженство. По тоя начин, от това се учим, че моментално можем и да паднем. Днес може да сме лоши, а утре – добри.

Ето защо всякой ден трябва да сме в съприкосновение с Господа и да

Му се молим да ни учи и след това, като ни учи, каквото ни каже, да Го слушаме. Не бива да чакаме да станем по-умни, та да говорим на света. В това се лъжете, защото тогава пък никога няма да станете умни. Зная например американци, дошли като мисионери в България, като казваха, че ще започнат да приказват българския език, когато го хубаво научат. Но те никога не го научиха. А тия, които правиха грешки в говоренето, но говориха, в скоро време се научиха да приказват. Прочие, ние не бива да си щадим труда да правим добро. Искам да остане тази мисъл у вас, защото по причина на невежеството помежду братята се раждат и амбициите, критикуванията един други и прочие, така че със знанието, което имате и ни е дадено, вместо да се ползваме, ние сами се изтребваме. Ножовете, които ни са дадени, вместо да се ползваме от тях, ние започваме с тях да се самоизтребваме.

Вие си казвате: „Ех, сега ако не направим нищо, остава да го свършим в следующето прераждане." Добре, но следующите прераждания са за въздигане към Бога, а не падане. Прераждането е път към Бога и ако вие не свършите волята Божия, то вие се просто израждате и следующия път ще се намерите в по-голяма мъчнотия. Един българин в турско време не искал да дава данък, но като му ударили 1, 2, 3 и като дошли до 50 плесника, извикал: „Стойте, спрете, ще дам данъка!" Много често това става с хората, но ние никога да не казваме „не мога", но, напротив, винаги да казваме, че можем, та да не чакаме като споменатия упорит българин да ни бият.

Често обвиняваме децата, че се посират. Но едно дете майка му ще го очисти. Обаче, когато възрастен човек се намърси, тогава е лошо. Голяма грешка е, когато се взираме само в телесната чистота и мръсота, защото душевните са по-важни. И когато сте допуснали една лоша мисъл, да знаете, че вие сте изпаднали в положението на оцапаното дете.

Друга голяма грешка правят духовните хора, когато мислят, че нямат вече задължения със света, защото помнете, че вие не може да престанете* от задълженията си в света.

И пак ще кажа: намерете мъдростта, а тая мъдрост е Христос, Който е на земята. Той ще поправи всичкия ваш живот; и всички въпроси, които ви спъват, Той ще ги изравни. Приложете тази опитност, която имате заради Него, турете хурката, която ви е дадена. Вас ви трябва дреха, която да отговаря на условията, при които ще дойдете отпосле, та затова сега именно трябва да внимавате, за да си източите фина материя за дрехите,

които ще ви се направят за следующето прераждане. Не мислете, че Господ ще вземе чужда вълна за вашите дрехи. Не. Вие с вашата хурка трябва да направите плата и материята, та с тях да ви облекат за следующия път.

Всичко това ви казвам, да го знаете, та да ми помагате, за да помагам и аз вам; защото, ако ми помагате, и аз ще ви помагам, не ако ме спъвате, и аз ще ви спъвам. Ритате ли ме, и аз ще ви ритам; биете ли ме, и аз ще ви бия.

3 юли 1912 г., неделя

ЗАЩО ВИ ПОМАГАМ

В това събрание ни се каза следното от г-н Дънов:

Тази година ще започнем работа. Всички философствания трябва да оставим и да пристъпим към работа. Има много условия, при които може опитът да излезе сполучлив. Във всякой един опит борбата е отвън, а хармонията – вътре. Непременно ние ще имаме борба отвън, но вътре, между нас и в нас, не трябва да има борба, защото няма да има никакъв резултат. Има известен ред, който е даден от горе и с който ние ще започнем. Не е нужно, излишно е от наша страна старание да поправяме Евангелието – теософи, православни и прочие, защото всяко учение е добро, но хората може да го приложат за зло. Ние трябва да пазим да не би в този чист източник, който Господ ни изпраща, ние да не пращаме нечистота. За нашата нечистота трябва да имаме друг канал. Трябва да сме чисти, защото и тия, които са над нас, и те ще се отдръпнат. Най-напред аз искам да имате към Господа любов и ако имате такава, тогава ще имате и база за работа. Ако ли не, ще настъпят раздори по въпроси, каквито са кой ще бъде глава, кой пръв и кой последен. Господ е близо, но Той не казва повече от един път.

Не се спирайте пред мисълта, дали Господ ви говори или не. Господ говори, защото, когато Той не говори, настъпва униние и смущение. Не се питайте дали сте достойни, но вие покажете, че сте достойни. Развие вече поканени на работа, встъпете в изпълнението на вашата длъжност и това, което не можете, Господ няма да ви го вмени в грях. А това, което понякога чувстваме, че Господ като че ли ни вменява в грях, то е кармично, жалим миналото и страдаме.

Сега, аз искам да ви науча като как да сте и ако не слушате, ще повторите миналото. Досега са правени опити, но не са излезли сполучливо. Ние ще повторим нашия опит, като вземем три дена петъка, съботата и неделята. И така, за да възстановим хармонията на душата, ще вземем жълтата краска. И не искам спорове помежду ви. Има дявол между вас, или го изпъдете, или ще го изпъдя най-сетне. Защо се борите помежду си? Идете вън, в света, спорете там и се борете колкото желаете. Защо се спирате един други? Защото, ако не се съгласите, небето ще изолира всякой, който е в неприятност и свада.

След като се прочете редът, по който ще се държат дните, определени

за размишление, г-н Дънов продължи:

И като знаете, че петъкът действа с розовата краска, съботата с виолетовата краска и неделята – с портокалената, ще се съобразявате да направлявате вашата деятелност под ръководството на Духа у вас. Всички имате спънки, които се дължат на дисхармонията, и законът, който ще приложим през тази година, е да бъдем безкористни, т.е. да не желаем чуждото. Вие сте изгубили своето и аз ви посочвам пътя, за да го намерите. И защо ви помагам аз? Защото искам да помогна на други хора, които са подир вас, а вие сте запушили пътя, а щом помогна вам, отпушвате пътя за другите. Следователно или вървете напред, или останете отзад. И ако не сторите нито едното, нито другото, правите непростим грях. Законът е ясен. Отправете сега ума си към Господа, Който сега ви говори, защото аз не ви говоря, а Господ е, Който говори на език, който най-добре може да се приложи. Всякой един от вас има по един черв и този черв е, който искам да отстраним. С този урок за краските ние правим опит, който небето е решило и позволило. Бялото Братство е, което прави този опит, и то е, което ще ви помага. Не се притеснявайте от разните форми, защото всичките вери и школи отиват към вътрешна страна, която страна за всички е една и съща.

Вие трябва да обичате всички хора и да почитате всички убеждения, и заради любовта, която имате към Господа, не ги закачайте. Успехът на този народ ще зависи как вие работите. Не заставайте на въпроса, кои сме ние. Вий сте този човек, който държи махалото и изкарва водата нагоре. Кой съм? – Човек, който вдига и слага махалото. Въпросът е сега Искате ли да бъдете човека, който вдига и слага махалото? Прочие, нашата работа е да вдигаме и слагаме махалото. А и вярно е, че телесно, духовно и материално вий трябва да се подобрите.

Първо събрание подир тазгодишната среща на Веригата във В.Търново

2 септември 1912 г, неделя

ВЪЖЕТО НА ДЯВОЛА

В днешното събрание г-н Дънов, след като прочете 103-ти псалом, добави:

- Както животните страдат от човеците, така и хората – от астралния свят Египет, това е сегашният свят тук. Молитвата за да бъде послушана и да бъдат вибрациите интензивни, сърцето ни трябва да бъде толкова чисто, щото молитвата, като отива нагоре, да може да разрушава всички препятствия, които се изпречват на пътя и.

Що е всъщност интензивната молитва? То е положението, че ние сме се дотолкова разкаяли от миналите грешки, щото сме готови да изпълним всестранно волята Божия. Затова, когато дойде една лоша мисъл, отхвърлете я, защото тя е едно въже на дявола, което ви връзва. Нашите мисли трябва да бъдат интензивни за добро. Това е тя, волята Божия. И не бива да се вглеждате в грешките на другите. Всяко наше страдание ни иде за благословение и винаги, когато Господ ще ни избавя, Той ще прати други хора да сторят това.

Никога не бива да роптаете, защото няма по-неблагодарна в небето работа, отколкото роптанието. Съвременните хора аз оприличавам на конус, в който, като живеят, движат се отдолу нагоре и колкото повече отиват нагоре, открива се по-голям и по-голям простор.

И тъй, размишлявайте върху следните четири точки:

1. На първо място имайте търпение

2. Имайте спокойствие

3. Не критикувайте другиго Погрешките на другите да ви служат само като елемент

4 Почитайте се един друг

9 септември 1912 г , неделя

ПРЕХОДНАТА ГРАНИЦА

В днешното събрание г-н Дънов, след като прочете 14 глава от Ев. на Лука, спря се върху думите „Който не носи кръста си“, и каза:

- Тия думи в съвременния живот имат следния смисъл, че човек, който иска да стане богат, и който иска да знае и не прави всевъзможните усилия за това, не е достоен за богатството и учението. Искат някои да имат Божието благословение и да влязат в небето, но не знаят, че там не е място за грешник и невежа, а небето е място за праведните, за умните и златоустите Затова, който иска да бъде силен, трябва да спази законите в тоя свят

Вие имате противник в света, който противник е дяволът, от който трябва да станете по-силни, за да го победите, тъй като, засега поне, той е по-силният, а правото е в ръцете на по-силния.

Вие трябва да вървите или в лявата, или в дясната страна. В лявата страна вървят хората на черната магия, а добрите хора са от дясната страна. Трябва вие да разполагате със знание, но знанието без добродетел не върви.

Човек трябва да бъде и твърд като диамант, и пластичен, защото тогава ще бъдете в състояние да посрещнете страданието. Клонът на едно дърво например може да се огъва, защото има живот и вие така също ще можете да се огъвате, ако правилно живеете.

Най-висшият смисъл в живота са страданията и най-лошите хора са тия, които не могат да страдат. И когато някой се оплаква от страдания, то е защото иска да върви в левия път. Няма по-голям страдалец от Господа, Когото хората разпъват всеки ден. Всеки един човек трябва да проучи себе си и само тогава ще може да разбира хората. Всичките тия мъчнотии, които сега имате, вие сте си ги предизвикали и си ги носите от миналото Когато искате да воювате, примирявайте се с противника си, защото, ако той е по-силен, ще бъдете бити. Ако искате да вървите по правия път и да бъдете силни, вие обезателно трябва да разполагате с Божествено знание, за което трябва да платите много скъпо, именно за това знание вие трябва да заложите душата си. Малодушие, гняв, сръдня не помагат.

Кои са слаби натури? Слабостта е свойство само на натурата, която греши.

Христос казва, че никой не може да бъде Негов ученик, ако не намира

наслада в страданията. И понякога, ние като че ли желаем да слугуваме на Господа, но като се разпореди от Негова страна да ни турят на изпитание, ние започваме да викаме „Олеле, стига, Господи“. И тогава значи такъв човек със своето „олеле“ не е готов за работа. Друг също се опитва, но понеже се оказва твърд и постоянен, Господ каже, че е готов за работа и го включва между своите работници.

Да знаете, когато преминаваме в живота от едно положение в друго, това е преходна граница, на която граница винаги има страдания. Но и тези наши страдания винаги са около материални работи. А има и неща по-тежки. Например да изгубиш тялото си, е по-тежко от това да изгубиш парите си или че се караш с жена си.

Прочие, у тези, у които ще се роди страх в душата им или колебание в ума им, аз нямам нужда от тях. По-добре те да се повърнат още сега от границата, защото нямам нужда от хора колебливи, страхливи, сърдити. Нека се повърнат такива в света и ще им пожелая всяко добро, защото има добро и в света. А онези, които искат да постоянствуват в пътя на живота, ще им дадем да воюват с новите оръжия.

Не е достатъчно да казваме на Христа, че Го любим, защото с живота си трябва да покажем нашата любов. Затова всякой един от вас да задигне кръста си и да каже Господу „Благодаря Ти, Господи, че ми даваш тоя кръст „. И тогава Господ ще ви привлича при Себе Си и ще ви направи силни. Ако настоявате да искате да ви се открие бъдещето или какво е било вашето минало, тогава пък Господ ще ви попита „Можете ли да пиете тази чаша?“. Защото, ако искате тия блага, а пък не желаете да пиете тази чаша, ще ви се каже „Вън”.

Да, тук, между хората, вие ще се калите. Лошите хора ще ви са учители. И пак ще кажа – дотогава, докато не сте готови да изпиете горчивата чаша, която Господ ще ви даде, няма да ви се помогне. Затова именно Христос е изказал думите, които отначало прочетох „Който не носи кръста си „.

Гледайте света право в очите, защото аз нямам добро мнение за човек, който гледа в земята, понеже там той гледа за своите съкровища, при които най-сетне ще отиде. А нашите съкровища не са на и в земята, но са в небето, гдето са за всички нас приготвени. Няма защо да се боите от кръста, защото той именно е тайната, с която хората се спасяват. А като тъй, кръста трябва да го носите, само че не върху тялото си с елмази, а в сърцето си, гдето неговата хубава миризма ще може да се разцъфти и да

прелее желаемата полза. Кръстът, то е мъжът и жената, Христос и Духът, то е и равнозначещ на четиритях елемента в природата.

16 септември 1912 г , неделя

ОБСАДНО ПОЛОЖЕНИЕ

В това събрание след прочитането на 12 глава от Ев Йоана г-н Дънов каза:

Интересни са за случая думите „Който намери живота си, ще го изгуби, а който го изгуби, ще го намери". Този стих прилича на стиха, че лозената пръчка трябва да пребъде върху лозата, за да даде плод. В този живот, който ние имаме в себе си, сме готови да жертваме себе си, но Христос казва, че ще го изгубим. Например, от сегашната война, която се тъкми и предстои, за нас като че ли кой знае какво ще принесе. Но за небето тази война е същото, както двама хора на улицата, които си пукват главите. Може тая велика сила да е казала така, може оная да е рекла онака, но всичко това не може да придаде нито една педя на нашия ръст. Защото всичко това, което става около вас и което виждате и слушате – и мобилизация, и разни подготовки, и въоръжения – нищо абсолютно не решава. Войните в света са за грешните хора. И ние не бива да спъваме един Божествен план, защото тия хора, които ще отиват сега да се трепят, си имат своята карма и когато Господ изпраща наказание, не бива да спъваме.

Много нещо бих ви говорил, но виждам, че вие се страхувате, когато трябва нито да се страхувате, нито да мислите за себе си, защото това, което сега става, е математически определено и ако искате да знаете, то е ускорено с една година. Всички тия работи, които стават, трябва да станат, защото са стъпка за работата Божия.

Светът отпреди 75 години е в обсадно положение и в 1897 г. на този свят е даден ултиматум от небето и срокът на този ултиматум изтича в 1914 г. Обаче Турция се провини и се оказа, че не е готова да изпълни волята Божия, та затова тя ще си получи своето възмездие. Тя е правила много изстъпления, а между това, на народите, които са под владичеството й, трябва вече да се даде свобода. Във вашите умове вие не бива да се страхувате, защото с това вие препятствате на делото Божие. Тия страдания, които сега ще почнете да гледате по случай на предстоящата война, са страдания физически, а не са нравствени страдания, които само огорчават Небето. Защото без един крак, без една ръка може би да влезем в Царството Божие, но ако нравствени страдания ни връхлетят, тогава сме в голяма опасност. Та искам да кажа, че тялото

трябва да се пожертва за развитието на душата.

А ето, Христос иде. Той е в България. И Той е, Който ръководи тази работа. От поведението на българския народ, от поведението на славянския елемент въобще, ще зависи разпоредбата на невидимия свят. Във вашите умове вие трябва да съдействате само, та да можете да помагате.

Най-сетне, дори и ако една или няколко години по-рано напуснем и излезем из къщите си, няма какво да губим, защото не бива да сме прилепени толкова о материята, та щото да мислим, че тя е всьо и вся. Ако ний сме тук още, то трябва да знаете, че има наши братя, на които следва да помогнем. И понеже славянството представлява от себе си по-добър елемент, то е, което има благоволението на Небето, при все че и в него има два големи порока – блудство и пиянство. В душата му обаче изобилстват добродетели, които интересуват приятелите му духове.

После, не бива, грешка ще е да си внушавате, че България може да стане една велика държава, защото, като четем историята, питам аз где са Персия, Рим и пр.? Не бяха ли и те велики държави? Та, ако България със своето бъдещо величие иска да прослави името Божие, тогава ще има благоволението свише. Ако Небето не е с един народ, напразно е всичката негова сила и войска. На такъв народ трябва един ум, а този ум е Господ и ако ний отиваме с Неговия план, трябва да положим всичко, за да запазим този народ от опиянение.

Ето защо всичките тия, които познават Господа, трябва да кажат дълбоко в сърцето си: „Господи, нека бъде волята Ти“. Да се държим с Господа, защото Той е главнокомандващият, пред Когото не след много години ще се явите за отчет. И затова във вашата душа трябва да се роди съзнание да служите Господу. Всички трябва да бъдете благодарни на Господа от онова, което ви дава, а ний не знаем какво именно ни е необходимо. Умен човек е този, който използва всякой случай в живота и благодари за всичко на Небето. Всичките желания, които развалят мира ни, нашето духовно равновесие, трябва, особено сега, да ги подчиним на Господа. Защото сега-засега България е на 35 години, носи значи два кръста (35=3+5=8, те 2x4) и ако го изнесе, то ще бъде голяма нейна придобивка.

Подир мобилизацията на войниците в България

23 септември 1912 г. , неделя

ЕЛОХИМ

Еднообразието е убийствено в живота, а разнообразието – то е животът, затова Духът трябва да мени своето състояние, обаче между всички тия състояния трябва да има хармония. Например, ако един човек често го изобличаваме, става твърдоглав, но пък и ако много го галим, ще става друга реакция. Даже когато някой човек ви каже обидна дума, вземете я от Господа, за да се благословите, но ако ви каже блага дума, пак благодарете.

Често пъти ний гледаме на всичките въпроси от наше гледище, но Господ знае защо стоят грешниците на това място, на което ги гледаме. Когато пазим един човек в душата си – пазим Господа.

И що е духовното развитие? Развитието не е нищо друго, освен душата да бъде отзивчива, пластична, щото да възприеме една Божествена мисъл и да възприема Господа, да действува така, както е волята Му. Когато Господ например ни налага да мълчим, ние трябва да слушаме. За да бъдете благодарни Господу, гледайте да бъдете в хармония с Него, защото, ако храните някаква лоша мисъл към някого, да знаете, че Господ не работи Божият Дух не може да работи там, гдето има криво разбиране, яд и свада. Ний трябва да бъдем винаги готови да изпълним онова, което Той желае, защото само тогава ще бъдем щастливи.

Господ иска, щото между всичките Негови чада да има съгласие и мир, защото Господ в Себе Си е Любов, Мъдрост, Истина. Може вие да страдате, може да сте в униние и утеснение, Господ е, Който ще ви избави от това мъчително положение. Ето защо вие дръжте Господа Бог, мъчно може да Го намерите, но дръжте Господа и ще Го намерите. Той сега е, Който работи, за да тури ред и порядък. Главната мисъл за вас сега е нужна.

„Гледайте да бъдете в съгласие с Христовия Дух“. И като разсъждавате върху тия думи – недейте излиза много навън, т.е. не гледайте други как живеят. Не се занимавайте с тях, а гледайте себе си. После, не се спъвайте един други. Ние минаваме през разни и хиляди състояния, но благодарение на духовете, които се изпращат за помощници, извеждат ни от мъчителното положение.

Духът Елохим е, под чието владение е днес всичко, и днешните събития са под неговото наблюдение. Ние служим Господу, и Той е, Който

ще въдвори необходимото между вас съгласие. И да знаете, че аз сега вече се моля на Господа „Научи Господи, когото ще научиш, повдигни, когото ще повдигнеш, помилвай, когото ще помилваш, спаси, когото ще спасиш, и накажи, когото ще накажеш“.

30 септември 1912 г , неделя

СЪЩЕСТВЕНОТО ЗА ДНЕС

Г-н Дънов в днешното събрание, след като прочете от Библията: Битие, 12 и 13 глава и Първото послание Йоаново, 5 глава, между другото каза:

В прочетеното виждаме, че се каза Аврааму да излезе от бащиния си кът, нещо като когато една мома, като се ожени, напуска бащиния си дом. Тук важното е послушанието и бащиният дом значи областта, в която душата е вързана и не може да излезе. Но защо трябва да излезем? Защото имаме хиляди желания, които са живи, и когато искате да изпълнявате волята Божия, те са, които ви запират, като че ли нещо ви тегли. И чудното е, че така се увличаме от ежедневните наши сплетни и нужди, щото не си запираме ума да мислим за Господа, следователно никак не си приготовляваме и провизия за далечните сфери, през които пътуване ни предстои, а това именно е голямата грешка, която правим.

Каква е нашата опитност? Павел за себе си твърди, че бил до третото небе, но вие каква опитност имате в това отношение? Не мислете, че като отидете отвъд, та ще ви посрещнат с финикови вейки. В много отношения вашият живот тук се гледа често пъти от невидимите също както ние гледаме например на мравките, които всякой ден можем да стъпкваме и да им разваляме къщите. И когато чувствуваме нещо необикновено, да знаем, че някое същество от невидимия мир ни е настъпило. Да, дълбоки са тайните, които са причинили падането на човека.

Това ще ви разправя, когато някога се повдигнете, а сега, нужно ви е само да знаете като как да ходите из пътя, в който сте поставени. Търсете вие същественото за днес, също както един адвокат изучва дадено дело, насрочено за разглеждане днес. Така и ние трябва да държим само желанията, които може да се реализират. България може сега да воюва, но защо? Защото търси свобода, за каквато плаче и се стеснява. Ако ние се удовлетворяваме, без да търсим щастието, то който струва това, е глупав човек. А който търси щастие без наука, и той е глупав, който търси науката без мъдростта, и той е глупав.

Така щото правилното е да търсим щастие, наука и мъдрост и само тогава ще се удовлетворяваме, че сме в правата посока. Първото нещо, за което трябва да се стремите, то е мъдростта, а чрез нея вие ще се домогнете до истината, тогава ще бъдете свободни, защото, ако не сте

свободни, не сте в истината. Тоя свят още не е Божествен свят, не е организиран и затова на нас е потребен Христос.

Сега се съмняваме. Защо? Това съмнение е в реда на нещата. Истината не може да ви я даде човек, а тя ще ви се даде от Духа вътре във вас. Онзи, Който ще ви даде истината, действува по един вътрешен начин. Затова всякой един от вас трябва да търси дълбоко истината. Това е, което Христос говори, защото Той казва „Когато Ме потърсите, ще Ме намерите“. И необходимо е, аслъ, да намерите Господа. Тази година ви се каза, че Господ ще ръководи работите и всички сме свидетели на едно чудно сплотяване на народите българи, гърци, сърби и черногорци. Това е Негово дело.

Вие се намирате в предверието на една велика епоха – епохата на зазоряването, и можем смело да кажем, че сме в 4 часа след полунощ. Тук сега е една борба между черната ложа и бялата, и сега е епоха на велики неща. Целта на небето е да даде свобода и който може да се ползува – добре, а който не може – ще очаква своето напредване в бъдещето. Тази война ще донесе две изпитания не само материални промени, но още и друга война, която е духовна и за която трябва да сме много готови, защото настоящата война е почти незначителна пред настъпающата. Сега, в тая война ще отидат много души в онзи свят, за което не бива да плачем и да тъжим, защото ще ги смущаваме с това, а трябва да се молим за тях, защото само нашите молитви са храна за тях. Вашите молитви са реквизиция за тях, само гледайте, внимавайте, щото тази реквизиция да бъде доброкачествена, добра и чиста, а не като на тези българи, на които, като поискали масло реквизиция, те дали такова само да се отърват, като вместо да напълнят съдините с масло, напълнили ги с брашно и други вещества, а само отгоре поставили пласт масло, твърдейки, че всичко е масло. Та ако и вашата реквизиция, която ще дадете за преминалите отвъд, е от подобен калибър, ще ви съставят акт в небето.

Прочие, истината е у вас, отвътре ще дойде, и никой човек, никоя книга и учебник не е в състояние и не може да ви научи на нея. Тия работи, които стават сега пред очите ви – войната и прочие, да ви не смущават. Те са едно благословение, защото зад всички тях стои нещо по-добро.

7 октомври 1912 г , неделя

СЪБРАНИЕ, ВОДЕНО ОТ Г-Н ПЕТЪР ДЪНОВ

В днешното събрание г-н Дънов ни поясни една кабалистическа рисунка, в която е предречена сегашната война между съюзническите балкански държави с Турция. И след малък разговор за войната, по покана на г-н Дънов, дядо Тихчев прочете *15 глава от Ев. Йоана* и говори върху любовта Христова, като обясни, че Христовата религия е религия на живот. Да бъдем благодарни на Бога за всичките милости и благости и за закрилата, която имаме от Него в тия трудни обстоятелства за България.

14 октомври 1912 г., неделя (Петковден)

ИМЕТО ГОСПОДНЕ

Г-н Дънов прочете псалом 115, а след прочитането му каза:

В Господнята молитва има три важни думи „Да се свети името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя.“ А и в този псалом има важните думи „Не нам, Господи, не нам, но на името Си дай слава, за милостта Си и за истината Си.“ Значи тук се иска да дадат нещата, които имат ред и порядък. Ние не можем да хвалим Бога и да Го осветяваме без самаго Него. Значи, за да можем да осветяваме името Божие, ние преди това трябва да осветим тялото си. А да дойде Царството Божие, трябва нашето сърце да бъде готово, защото Царството Божие има отношение към сърцата ни – ако не е дошло Царството Божие за сърцето, значи то още не е организирано. Има, както виждате, и изпълнение на волята Божия, а и волята Божия има тоже съотношение със сърцето.

Три са състоянията, през които индивидумът минава в своята еволюция: безсъзнанието, съзнанието и себесъзнанието. И само когато има себесъзнание, той може да следва Господа. Който има само съзнанието, там има и страх и играят пушка, сабя и пр., т.е. грубата сила е преодоляющата. Най-горе стои свръхсъзнанието.

Ще възрасти Господ само тия, които имат себесъзнание, а тия, които Господ не възраства, те са в сферата на съзнанието – животинството.

И така, има три велики сили, които действат: безсъзнанието, съзнанието и себесъзнанието. Върху безсъзнанието действа името Божие и там са всичките същества, които имат разум. За да славим Господа, трябва да има един обект – не може да благодариш на Господа, без да ти е дал нещо. Затова, когато има да славим Господа, (трябва да има един обект), ние има защо да Го славим. Волята Божия няма да се изпълни, докато нашият ум не стане седалище на тази Негова воля. А когато се казва „Не ни въвеждай в изкушение“, иска да се каже да не ни дава изпитание, което не можем да понесем.

Та, първото нещо е да съзнаем името Божие, защото то е първият кран, който трябва да спуснем в нашата душа, тъй като човек, който не е спуснал крана в душата си, в името Божие той не може да се и развива.

Вам е необходимо да организирате тялото, сърцето и ума – тогава само ще сте в правата посока. Бог е спрямо нас също както майката за детето си и само когато детето е на сисцата[2] на майка си, то може да черпи

живот. Обаче и майката един ден ще отбие детето и постоянно няма да му дава мляко. Така и вие не бива да искате постоянно да ви хранят с мляко.

Едно правило трябва да запомните и добре да спазвате: никога по отношение на фирмата Господня не бива да изпращате съмнения, а осветете чевръсто името Господне в сърцето си. Това име нека остане неопетнено. Туй е велик закон, на който трябва да се подчините. Никога не се колебайте. В пътя за Царството Божие най-напред стои камшикът, а то е страхът. После иде вярата, която трябва да бъде израз на абсолютно доверие в Божието Провидение и никога да се не се поколебаваме. Всякой от вас да гледа да люби и осветява името Господне, да действа за дохождането на Царството Божие, както и да полага всички старания за изпълнение на волята Божия. И така, Господ иска от нас:

1. Да осветим името Божие – по отношение на тялото, 2.Да дойде Царството Божие – по отношение на сърцето, 3.Да бъде изпълнена волята Божия – по отношение на ума.

А пък войната, която сега става и е сега в своя пълен ход, не е нищо друго освен дохождане на Царството Божие. Нам предстои да помогнем на тия хора, които са преминали в небето. Насочете умовете си да помагат на тия хора, които са отишли за свободата на ближните си.

21 октомври 1912 г , неделя.

ВСЕКИМУ СПОРЕД ВЕЧНАТА ПРАВДА

В това събрание присъствуваха членовете, не присъствували друг път Г-н Дънов, след като прочете *18 глава* от Матея, каза:

Важни са думите „Гдето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях“. За всяка работа в света трябва да има двама, които да започнат работата. Вие трябва да намерите кои са тия двамата. Трябва да размишлявате върху тия думи Помислете кои са тия двама, които трябва да се съберат. Тримата, вече е направлението, посоката, към която трябва да се стремите. А в числото две винаги ще намерите, че няма ред и порядък. Онзи, който иска това от туй число, не разбира реда на нещата. Защо искаме Бога? – Защото имаме нужда от Него, също както има нужда ученикът от учителя и детето от майката, и двамата са необходими във време на нужда. Във време на страдание трябва да призоваваме Господа. Викайте Го в скръбни дни и Той ще се яви, защото само тогава Той се явява. Иначе, Той е в своето местожителство, та не слиза тук. Винаги, когато и да се даде лекарство някому, той трябва да го приеме, иначе би значело, че той не иска да се лекува, не иска следователно да еволюира.

Казва се, че двама или трима, каквото и да попросят в Мое име, ще им бъде. Но знайте и не изпускайте от предвид, че два елемента не могат да се съединят без изискуемите условия. Който химик щете питайте върху този въпрос, всякой ще същото да ви каже. Същото е и с нас. Само ако разполагаме с изискуемите условия, Господ ще отговоря на исканията ви. Ако например не слушате, Господ няма да ви отговаря. Ако някога ви са изпратени нещастия – благодарете Богу заради тях. Бъдете щастливи и в иманието, и в нещастието. Не обвинявайте никога Господа за вашето нещастие, защото вие сте си виновни. В Бога всичко е добро, няма в Него зло, а само човек, когато не изпълнява волята Божия – страданията настъпват. Да, тия страдания са резултат на непослушанието.

Защо се казва само за „двама“? Двете, това е тъмнината и светлината, то е доброто и лошото, истината и лъжата. В този живот не очаквайте, че ще имате щастие. Това е илюзия. Земята не е място за човека, а той е пришълец в нея. Тя е за него т.нар. „плачевна юдол“. Тая земя е покрита с плача и сълзите на милиарди същества, които са плакали, плакали и плакали. И вашата съдба е такава – толкова ще ви се даде и улеснение. Повече да искате, от лукаваго е. Ако искате да живеете вечно на земята, и

то е от лукаваго. Ако искате да бъдете богати, тоже от лукаваго е. Ако вие градите вашето щастие на тази земя – излъгани сте, защото разполагаме и имаме друг дом, неръкотворен, вечен. И когато чуете гласа на вашите ближни, отишли преди вас, ще разберете смисъла на живота.

Прочие, не искам никой да роптае. Решил съм да туря точка на всяко роптание. Всякой кове своята съдба, а Бог е, Който определя всекиму според вечната правда. Който се чувствува готов за пътя Господен – добре, а който – не, може да си остане в света.

Най-подир, размислете Вам са дадени мъже, жени, деца. Защо ви се дават, размишлявахте ли и разбрахте ли? Ами че постарайте се, потрудете се и дайте правилен отговор на тия въпроси.

И тъй, най-елементарното сега за вас е послушанието. Тази да е единствената лозинка, чрез която да хлопате в небето и щом като с нея похлопате, когато и да сторите това, ще ви се отваря. Но ако не слушате, може да хлопате колкото искате, може и да плачете колкото искате – няма да ви приемат. Да, в послушанието е силата А послушанието е плод, резултат, изявление на любовта.

28 октомври 1912 г , неделя

НАЗИДАВАЙТЕ СЕБЕ СИ

Ако Бог е с нас.

„Назидавайте себе си на пресвятата ваша вяра и молете се Духом Святим.“

Прочетете това Юдино Послание всинца, защото е много интересно. В 20 стих има думата „назидавайте“, а това значи да съградиш, което е равносилно с градеж, също както, за да очистиш сърцето, значи да го обработваш, да има кой да му помага. В българския език има поговорка: „С един камък къща не става.“ И човек, ако мисли, че сам може да очисти своя ум и да повдигне своето сърце, почива на фалшива почва и схваща живота лъжливо Ако човек работи заедно с Господа – тогава да. Но един ученик може да работи със своя Учител само, когато има постоянни съобщения с Него.

Душата умира, погинва, духът пада, но не умира. Душата има нужда от съживяване, духът има нужда от повдигане. Материалният свят и духовният свят са двата полюса в живота, слизане от духовния свят в материалния и качване от материалния свят в духовния. Това слизане и качване се повтаря вечно, защото такъв е неизменният закон за прогреса на човечеството, за неговото повдигане, за да добият хората прогресивна мисъл, т.е. да осъзнаят, че всичко, което Бог е създал, е добро. Накъсо [Накратко], този закон се изразява със самопожертването, а към тази добродетел ни тика Любовта. Без любов не може да има самопожертване, без самопожертване няма прогрес, няма прогресивна мисъл, няма просветление на ума. Ако живеем само в духовния свят, не ще имаме никакъв прогрес. Трябва да слезем от духовния свят и да влезем във физическия, материалния свят, за да можем да се повдигнем в духовно отношение. Поуките, уроците се заучават и прекарват на физическото поле, също и изпитите се държат на физическото поле. На него се разрешават всички задачи, които по своето предназначение човек трябва да разреши. В духовния свят получаваме назначението си, работата, занятието – на материалния свят. Слизане и качване, това са живот и смърт, смърт и живот. Обаче във всеки живот има смърт и във всяка смърт има живот.

Тия ангели, които са напуснали едно време небето, те разбират много добре окултните закони, а за уверение на това ще видите, че когато у нас

се заражда една благородна мисъл, те веднага турят противоположна мисъл. Например кажете в себе си „От днес решавам да следвам Господа“, те веднага съобразяват и ви казват „Чакайте да остареете, оправете положението си и тогава по-успешно ще сторите това“. Вие веднага възприемате внушението и заприличвате в такива случаи на онзи младеж, който, като решил редовно да се черкува и тръгнал за черква, срещнал го дяволът и го разубедил да прави това, понеже бил млад, а черкуването било само за стари хора. Обаче, като остарял този млад човек и тръгнал за черква, отново го срещнал дяволът и му рекъл „Сега си стар, къде си тръгнал, не виждаш ли на какво приличаш, седи си у дома, почивай си, тая работа е за младите“.

Сега, въпросът е защо тези ангели се стараят да отклоняват хората от пътя Господен. Това е много ясно, като знаем, че когато имате добър слуга, вие искате да го спрете у вас, на вас да служи. Може да проверите и друг един факт в живота. Именно забележете, че има много пияни и в обществото, но никой нищо не им дума, докато пиянстват, никой не им говори, че не правят добре. Щом обаче някой пияница се реши да следва Господа, ще се надпреварват да го убеждават, че не е този правият път. Питам къде бяха тези хора по-рано? Но тия хора са същите, които го караха преди да пиянства. Да! Няма момент в живота, когато тия ангели да не могат да обсебят и да препятстват. Интригите, крамолите, ежбите, това не са човешки работи, защото човек не е толкова развратен. Кой докара румънците? – Те. Кой накара българите да воюват със сърбите? – Те. Те искат да ви накарат да се оттеглите от пътя Господен. Чудното е, че и вие самите биехте тъпана и искахте да се биете, бихте се, но ето ви последствията. Толкова години аз воювам, за да изменя това хипнотично състояние, защото виждам, че вие хем слугувате на тия ангели, хем ви бият. Затова рекох да се избавите и освободите от това робство, което вие приемате не защото го искате, а защото чисто и ясно се подкупвате. Този е начинът, по който хората на земята вършат предателство спрямо Господа и то така дяволът дохожда и ви убеждава, че всичките богатства и възможни блага са в негови ръце. Вие възприемате и се поддавате, когато, като Христа трябва да му кажете „Махни се от пред мен, Сатано!“ Ето защо вие трябва да навикнете да разпознавате тия ангели, защото омразата, лъжата, това не са ваши работи, а са техни. Хората понякога възприемат начините на действие на тия ангели и така се подхлъзват и така става тяхното падане. Човешката душа винаги копнее за Божията Любов, но тия

ангели не могат да направят по никой начин човешката душа щастлива, защото наистина обещават доброто, но добро не правят и не дават. Човешката душа е поле – арена, и върху тая арена работят и лоши, и светли духове. Ние трябва да дадем място на добрите духове, защото те са, които ще ни изведат на добър път. Цялото небе и всичките добри духове имат интерес да избавят човечеството. А пък вие ще познаете дали сте обсебени от лош дух – не остава нищо друго, освен да се вгледате в огледалото и да се огледате. Веднага ще видите промяна на лицето ви от хипнотичното влияние на тия духове. Никога, ама никога не се прилепяйте към някоя мисъл много интензивно, така щото да сте готов да жертвате всичко. Защото не е тайна, че щом вие се предадете толкова много на едно чувство и една мисъл, така щото да сте готови да жертвате всичко, в тази мисъл или форма живее или един добър дух, или един лош дух. И ако се предадете на влиянието на лошите духове, образуват се разните болезнени състояния, болестите и всевъзможните недъзи, които донасят страданията и на телата ви. Затова именно се казва в 20 стих от прочетената глава: „да назидавате себе си във вярата“.

Кризата, която се прекарва днес, е криза за самите вас. Защото България по невнимание и неосторожност се остави на хипнотичното влияние на лошите духове, отиде много далеч, заблуди се; и Бог, за да я направи да се опомни и избави, допуска тази криза. Няма защо да недоумяваме и се смущаваме за тази криза. Когато Господ иска да спаси човечеството от някоя предстояща и опасна язва, винаги взима известни привидни блага и ги изпраща в пространството – изпраща свинете в морето, както що Христос направи, за да избави беснуващия. И затова господарите на свинете плачат, разбира се, защото в тлъстината на тия свине те изгубват известна плътска облага. Но за вас Господ казва: „Какво се ползва човек, ако спечели всичкия свят, а душата си ощети?“ Мнозина негодуват, мръщят се и думат: „Язък, пропадна България, окепази се България“ – и прочее, в този дух. Да, ще кажа аз, много добре Господ стори, че изпрати прасетата на тоз народ в морето, та да освободи душата му. И затова, за да освободи душата на един народ, Господ може да направи всичко – ето затова на, Господ подгони прасетата на българите и ги изпрати в гърци и турци. И българите плачат ли, плачат сега.

Естествено, губят ползата от прасетата. Вие обаче освободете себе си от този развой на работите, защото Господ иде и ще дойде, и какви ще ви намери? Предали се в сластолюбие, че имате по няколко къщи, че сте

научили децата си, дъщерите и синовете си, как по-изкусно да се въртят по баловете и по-шикозно да плетат косите си. Каква полза от всичко туй за вашите души? Какво печели човек, ако спечели всичко, а изгуби душата? Пазете душите си! Не си правете илюзии, защото сте в единадесетия час. Не си туряйте в ума да живеете охолно на земята, докато сте тук. Това ще дойде, но при по-добри условия, а сега няма тия условия. Сега са времена последни, времена усилни и размирни. Намерете ми пример, някой от вас, който в днешно време да го обичат както подобава синовете и дъщерите му. Намерете ми подчинени, които да милеят за началстващите ги. Няма! Но Господ е, Който иде да тури ред и порядък и ще положи този ред по начин твърде обикновен и естествен. Вам сега, в последния час, принадлежи да късате и хвърляте всичко светско и да се приготвите, щото, като дойде Господарят ви, да ви не завари, че в светилника ви няма масло.

Някои от вас казвате: „Не ни съчувстваш!“ Съчувствието е, когато си бос, да те обуя; ако си гладен – да те нахраня; ако си затворен – да те посетя. Но повече от това е излишно. Думите не важат, делата са, които красят. Любовта е фундаментът! Тя е основата на всичко, защото тя е една добродетел, сляпа към грешките и погрешките на хората, и от нищо не се обижда. Даже в най-големите грешки на хората, тя вижда само доброто. Четете Павла в 13 глава от Първото Послание към Коринтяном и ще видите какви са качествата на любовта. Тази любов ни трябва тъкмо най-вече сега, защото загубата, която претърпяхте в материално отношение, нека я наваксаме с Господа и ако Той е с нас, ние нищо не сме изгубили. Затова научете се да не бъдете под влиянието на лошите духове. Когато дойде в ума ви мисъл да критикувате някого, попитайте се: Защо да храня лошо настроение в себе си? Искате ли да се лекувате и избавите от своите ежедневни измами, не се съединявайте с духове проклети и изгонени от Небето. Христос не дойде да помага на духовете, а дойде да помага на душите. От 13 години насам аз наблюдавам как тия духове разстройват човешките души и виждам колко майстори са те. Затова застанете на страната Христова, защото подозирам за вас голяма опасност да ви дебне. Ако Господ рече и постави на изпитание вашата вяра и готовност да Му служите, дотолкова ще се почувствате обременени, щото някои от вас не ще много да му мислят, за да си теглят куршума. Но питам ви тогава, така ли лесно напущате бойното поле? Мнозина, като са натясно, си казват „Щом Господ не ни помага, ще отидем на друга посока. Ще отидем в

тройния съюз Напущаме тройната Антанта[3]. Обаче това ще бъде гибелна слабост във вас Това няма да ви препоръча в небето за хора със силен, солиден характер, характер, на който небето не може ни най-малко да разчита, когато ние трябва така да се поставим, щото небето да разчита на нас Всичко това не е чудно Слабост у хората е да се подкупват от външните работи. А вие, понеже сте в единадесетия час, напълнете маслениците си, за да може да изчакате младоженеца. Аслъ, колко още ще живеете тук? Най-много да живеете още 50 години. Ако речем, че всичките тези години вие добрувате, то душите ви къде ще са? Когато и след изминаването на петдесетте години вие остареете, тялото ви рухне и силите ви напуснат, кой ще ви помогне? Не се заблуждавайте, на временните форми не уповавайте! Тия големи и солидни здания виждате ли? Камък на камък няма да остане от тях – дотолкова е злото, което иде за нечестивия свят. Но всичко това е за вас урок, който трябва да разберете и схванете, и проумеете, и да сте готови да посрещнете Господа на Истината. Светът няма да разбере, освен когато Господ дойде. И ако вие, които сте с мене, искате да останете още в света, аз поне не искам да се спирам, а ще отида по своето предназначение. Но и за вас далеко по-износно е да последвате мене. Защото, казвам ви, за вашите души не играе роля нито кой ще вземе Кавала, нито кой ще владее Солун. Тия въпроси са посторонни Вие гледайте душите си, защото времената са такива, щото има и опасност да ги изгубите, тогава каква полза, ако човек спечели всичкия свят, а ощети душата си? Това е, което сега Господ Исус Христос ви казва. Ще заключа своята реч с една малка приказка. Преди години в Китай е живял Ляо-янг, човек предаден на уединение, философски размишления. Колкото повече се вдълбочавал в своята философия, толкова работите му не отивали на добре Оженил се, но и жена му скоро го намразила заради неговата особеност – неговото мълчание и начумереност, и работата дошла до там, че трябвало да се разделят, защото тя търсела друг живот, живот весел, със забавления и удоволствия. Той й разрешил да се омъжи за друг, да бъде свободна. Омъжила се тя за богат търговец. По едно време Китай се вижда натясно и китайските първенци потърсили Ляо-янг за съвет. Чрез мъдрия си съвет той станал известен и възнаграден от първенци и народ. Тогава бившата му жена отива при него и го помолила да й разреши да се върне в неговия дом, да забрави миналото и да заживеят пак заедно. Той не й отговорил нищо, но взел, че излял на земята една чаша, пълна с нектар, като й рекъл,

ако може да събере от разлелия се нектар, да го върне в чашата и да запази чистотата му. Разбира се, тя не могла да стори това.

Така и Христос, като дойде, ще ви каже да съберете този изсипан нектар, но вие няма да можете да го съберете.

Можех да ви оставя, та сами да разрешите този ребус. Но разясних ви го, защото желая доброто на вашите души и защото виждам, че на повечето от вас в това отношение очите ви са отворени към света, също както на бивола окото е все в просото.

Внимавайте, прочее, за да опазите вашите души, и ще ви помогне Христос.

Настоящето слово е дадено в софийския кръжок чрез г-н Дънов на 11 август 1913 г., неделя.

ПОЗДРАВ ЗА НОВАТА ГОДИНА КЪМ ВСИЧКИ

Ходете във виделината, за да бъдете синове на виделината[4].

Виделината за душата е това, каквото е светлината за тялото. Храненето, растенето, развитието на тялото е невъзможно без светлина. Също така е невъзможно за душата да расте, да се развива и да даде плод без виделина. Както светлината произтича от слънцето, тъй и виделината иде върху душата от Бога. Светлината не е едно и също нещо със слънцето, също и виделината с Бога. Светлината ни подсеща за слънцето, виделината ни упътва към Бога. Когато имаме светлина в облачно време, не можем веднага да посочим где е слънцето, защото не го виждаме от облаците. Това ще направим, като се възползуваме от придобитото си знание и опитност, като размислим колко е часът кое годишно време имаме и следователно где приблизително в дадения момент би трябвало да се намира слънцето. След това ще се взрем по-внимателно в определената посока, вероятно ще зърнем по-силна светлина, ще видим, макар и мрачкаво, слънцето. Също така, имащи виделината, изпращана от Бога, ние със същите усилия, опит и знание можем и трябва да търсим Бога.

Когато детето се роди, майката и бащата му дават условия за живот и растене на тялото. Също така, кога се ражда човек, дава му се виделина – условие за развитие и растене на душата.

За нашия стремеж да живеем на небето се искат условия. Такива са условията, които спомагат на душата да се очисти и обогати духовно. Защото небето е за живот само на души, богати духовно, чисти, облечени в сватбарски дрехи. Да бъдем синове на виделината, това значи да имаме и използуваме дадените ни условия – виделината – за наш духовен прогрес.

Светлината дава на растенията възможност да се хранят от соковете на земята, които тя преработва в листата им в хранителен за растенията материал. Тъй растението расте и дава плод.

И нашата душа е едно растение, което трябва да даде плод. Чрез сърцето ни тя пуща в материалния свят корени – това са желанията. Желанията и мислите са соковете на душата, които я правят добра, дават ѝ възможност да принесе плодове на доброто. Добри можем да бъдем чрез

мисли и желания. Те обаче биват ценни, когато се свържат и проявят в един акт. Реализират ли се в такъв, душата ни е дала плод, използувайки условията, който са почва. И тъй както светлината превръща соковете в растителен и плоден материал, тъй и Божествената виделина превръща мислите и желанията ни в добри дела – плодовете на душата.

А това значи да сме „синове на виделината“, т.е. да използуваме виделината, дадените ни от Бога условия за живеене, да дадем душевен плод чрез виделината.

Като синове на виделината имаме различни отношения към нейния източник – Бога. В разни времена Бог ни дава различни условия за развитие. И синовните ни отношения към Бога душата ни в разно време разбира различно, съобразно условията, в които Бог ни поставя да работим, като най-добър възпитател, да ги използуваме, за да се разбираме, та да станем добри.

За да влезем в небесното царство, трябва да бъдем спасени. Само спасението обаче не е достатъчно, а трябва да се възползуваме от него. Спасението е, че Бог ни избавя от лошите условия, при които нашата душа, ум и сърце не могат да се развиват и ни поставя в други, в които това развитие е възможно. Когато спасяваме някого от затвора, ние го извеждаме от едни условия, пречещи за неговото развитие, парализиращи го и го поставяме в други, благоприятствуващи го. Но по-нататък спасеният сам трябва да се развива, да разработи, използувайки условията, знание, опитност. Иначе макар и да има благоприятни условия, той може да не се развива, да не прогресира, въпреки факта, че е спасен. Тъй че ние, спасени от Исуса Христа, сме избавени от лошите, пречещи на развитието ни, условия и сме поставени в нови условия – виделината и благодатта, които ние трябва да използуваме за своето развитие и прогрес.

Спасението води към свобода: спасеният човек от затвора е изваден на свобода. И ние, спасени от Исуса Христа, сме свободни чрез Исуса.

У всекиго от нас се таи скрит, истински живот, душата ни, свързана с източника на живота, който ни я е вдъхнал. Този скрит живот, тази Божествена искра е, която постоянно негодува в нас, въздиша, недоволна е, търси нещо по-друго, по-високо. Тоя скрит живот е стимул на прогреса, той го движи.

Сега, когато той е поставен в условия, пречещи на неговата проява и на естествения развой, ние не сме свободни. Наопаки, свободата е, когато скритият душевен, могъществен живот се извади от едни условия,

пречещи на развоя и проявата му, в условия, благоприятни за този развой и проява. Значи свободата е следствие на спасението. Неспасеният не е свободен. Обратно, освободен ли е вътрешно човек, чувствува ли, че неговата душа е в единение с Твореца Син, с душата на всички хора на света, не чувствува ли пречка за това единение, той е спасен. Грехът е пречка за това спасение, следователно обхванатият от грях не е свободен. Ето защо апостолът казва на римляните, че като сме спасени, ние сме свободни от греха.

Дават ни се признаци, по които да познаваме свободни ли сме или не. Тия признаци са страданията. Те показват, че животът ни трябва да излезе в други условия на съществуване. Мине ли животът в благоприятните за развоя му условия, страданията не се чувствуват. Ангелите са свободни. Те са в условия най-благоприятни за проявата на техния вътрешен живот. Светиите не са били обладани, не са се оплаквали и не са чувствували страданията, защото душевният им живот е бил по-пълно проявен, поставен в по-висшите условия, в Божествената атмосфера, гдето са били свободни. И тъй, страдаме ли, трябва да насочим вътрешния си живот към по-висши условия. Повдигнем ли, усилим ли вътрешния си живот, поставим ли се във връзка с могъщите праведни и светли духове, ние сме свободни и не ще вече страдаме. Това пък значи, че ще сме синове на виделината, че сме използували дадените ни условия.

Който е син на виделината, той се ползува от светлата и тъмната страна на живота. С други думи: той умее да използува за своя подем и щастие, и нещастие; и помощ, и пречки.

Възпитателят поставя на възпитаниците си не само гладък път, не само условия, но и пречки, които трябва да бъдат надвити. Улесненията подпомагат спечелването на знание, но пречките обогатяват опитността. Свободният човек не е без пречки в пътя си, но той лесно побеждава и отминава, а неспособният се спира при тях. Ето защо Бог, като отличен възпитател, дава на чадата си пречки, които те трябва да се научат да надвиват. Само тогава ще бъдат свободни и силни.

Често ние се оплакваме от страстите си, от лошите си мисли и желания. Това не е правилно. Те са условията, при които душата ни узрява, или по-добре плодовете узряват. Всяко подобно условие ни е дадено от Небесния ни Баща, за да го победим, да го надвием, да го обърнем от наш господар в свой слуга, та тъй да станем добри, мощни в доброто, богати духовно. Иначе и не може да бъде, защото „Царството

Божие се взима от тия, които се насилят да го вземат.“ А това насилие е борба. Пък „борбата ни не е срещу плът и кръв, но срещу началствата, срещу управителите на тъмнината на този век, срещу лукавите духове на поднебесната.“

Прочее, кога водим тази борба „срещу управителите на тъмнината на този век“, ние сме синове на виделината и ще имаме помощ от небето. Затова трябва да търсим тази помощ, да бъдем готови „да се облечем във всеоръжието Божие“, като се препашем с истината, облечем с бронята на правдата, вземем шлема на спасението и меча на Духа – Словото Божие, като се молим духом на всяко време.

И тъй, искаме ли да сме синове на виделината, трябва да използуваме всички условия – добри и лоши, в които сме в даден момент, и като ги използуваме за своето развитие, ще се освободим от лошите условия, те. ще станем свободни. По този начин със собствен опит и придобито знание ще намерим Бога, източника на виделината. Тъй синът на виделината бива радостен, не се отчайва в душата си. Ето как синът на виделината придобива Божественото равновесие в себе си, а също го внася и в света.

Във взаимоотношенията и дейността на хората има два вида, две категории закони. Първата категория закони има механически характер и има две страни: събиране и изваждане. Втората пък има Божествен характер и страните й са умножение и деление.

Грехът винаги се съпровожда с действия от първата категория. Например Адам и Ева се събраха, събраха себе си в плода, събраха се и със змията. С това извадиха наяве непослушанието и гордостта си. Извади ги Бог от рая. Събират се жени на едно място и почват да събират греховете, почват да клюкарствуват и да одумват хората – изваждане наяве хорските и свои недостатъци.

Евангелският богаташ направил житница и събрал вътре житото си, без да го използува побожественому. Затова пък Бог му извадил душата в същата нощ. Елмазът е скъп, лъскав – това е върхът на светския живот – но той събира и пречупва слънчевите лъчи, без да ги умножава.

Житното зърно е скромно, евтино, но то, посято в земята, се умножава. Такъв е духовният човек. Добрият и верен раб умножава талантите на господаря си – изпълнява Божествения закон. Семето, паднало в добрата почва, се е умножило на 30, 60 и100. Когато Бог сътворил човека, дал му заповед „да расте и се умножава.“

Имате ли у себе си добри дарби и таланти, трябва да ги умножавате.

Жената да вижда у мъжа си добрите черти, които да гледа да умножи. Вследствие на това пък мъжът ще почне да дели с нея чувства и признателност, ще дели усилията си, като ще й връща със същата мярка, ще я обича, ще я цени и помага. Тъй трябва да постъпва мъжът. Види ли единият у другия лоши качества, да не ги изважда пред хората, а да гледа да ги обърне в добри и като станат такива, да ги умножи.

Ако е казано, че Царството Божие прилича на квас и синапово зърно, то значи, че щом елементите на това Царство влязат в човешката душа и дух, се умножават. Бог ще раздели с тях Царството Си.

Изхождайки от това гледище, че ние трябва да бъдем синове на виделината, значи, че трябва да умножаваме, да използуваме всички условия, в които сме, за наше и на близките ни добро.

Както размножението на растенията и животните е възможно само при светлината, така и умножението, т.е. действията човешки по Божествения закон, са възможни само при виделината. От синовете на виделината се иска да бъдат не външно лъскави, не едни безплодни и нерастящи елмази, а умножаващи се житни зърна. Безплодието е смърт – безплодната смоковница бе прокълната и отсечена, всяка пръчка на лозата, която не дава плод, т.е. не се умножава, също се отсича, а плодните се окастрят, за да дадат повече плод.

Прочее, да посеем семето на любовта и радостта, за да поникне мирът в умовете ни; да посеем семето на дълготърпението и благостта, за да поникне плодът на милосърдието в сърцата ни; да посеем семето на вярата и кротостта, за да поникне плодът на въздържанието в живота ни. По този начин пълният ни живот ще се прояви, сърцето ни ще се облагороди, интелигентността ни ще просветне, любовта ни ще се развие и щастието ще се придобие. Това е възходящият път на Бога за индивида, за обществото и човечеството.

Само така от трънения венец на България ще се изплете великото благо на балканските народи и славянството, и само по този път ще се дойде до обединение[5].

НАЧАЛОТО НА НОВАТА ЕПОХА

Матей 28 : 1-20
Марко 16 : 12-20
Лука 21 : 19-53
Йоан 21 : 1-25

Мнозинството не схващат важността на днешния ден, но за някои ще остане паметен, защото днес се приключва една епоха и се започва друга, нова.

Някои може да кажат: „Защо?“ – Защото, ако през тук минеше знаменит композитор и дадеше един концерт, мнозинството ще е на работа. Някои от присъстващите ще се възхитят, а за ония, които разбират от музикалното изкуство, ще е един знаменит ден.

Понеже поканените на царската сватба не се отзоваха на поканата, то царят каза на слугите си да поканят где кого намерят по улиците (поканените сме ние) и понеже дошлите не са облечени със сватбарски дрехи, то Господарят на сватбата ще им приготви сватбарските дрехи.

Най-важният фактор за една душа е възкресението. Който опита ябълката или крушата, само той я познава. Така е и с възкресението.

Всичко, което мислим и чувстваме, не е истинският живот, защото ежедневно се мени.

В човека има три неща, които се лъжат и нас излъгват. То са: вкусът, сърцето и интелектът, защото с вкуса се излъгваме да претоварваме стомаха си и си причиняваме страдание; със сърцето си обикваме близките си – някои от които ни причиняват неприятности; интелектът, който ни увлича в едно или друго желание и ни създава тежки главоболия и страдания. Обаче стомахът, душата и духът са реалните, неизменчивите, вечните, защото стомахът приема толкова храна, колкото му е нужна, ако не е вкусът, който да го изнасили. Душата е, която ни показва кои са истинските ни приятели и ни съди, когато сме слушали сърцето, когато сме избирали приятели, които са ни изневерили. За пояснение служи следващата приказка.

Двама приятели вървели през една гора и в това време ги среща мечка; единият прибързал да се покачи на едно дърво, а другият понеже не успял, легнал по очи. Мечката, като дошла подушила го и като го помислила за

мъртъв отминала го. Приятелят, като слязъл от дървото, попитал другия: „Приятелю какво ти пошепна мечката?“ А той му отговорил: „Каза ми друг път да не тръгвам с такъв приятел на път, който да ме оставя всред опасността“. Такъв приятел е избран от сърцето без мнението на душата. Понеже хората се увличат и задоволяват интелекта си без съгласието на Духа – пакостят на себе си.

1 Вкусът е агент на стомаха

2 Интелектът – на духа – ума, а

3 сърцето – на душата

Христа трябва да Го познаваме със стомаха, душата и духа. Хората с външните сетива гледат, а Христос – с вътрешните. Всяка външна форма трябва да отговаря на вътрешните ни качества.

Христос иска три неща да възстанови в нас: стомаха, който образува истинските жизнени сокове, необходими за нашия живот, душата, която е царица на нашето тяло – като представлява един малък мир и духа, който образува благи мисли в нас.

Колкото се приближаваме към Господа усещаме сила, а ако се отдалечаваме – обратното.

Когато отиваме към Господа, две неща са потребни: с еднаквост да понасяме загубите и печалбите, радостите и скърбите. Да ходим с вяра и да не роптаем, защото не знаем след тази загуба каква печалба ни чака, нито каква радост след тая скръб.

В днешно време дъщерята учи майката и синът – бащата, а как може един да учи другиго, когато първо себе си не е научил?

Христос ни показа, че с радост трябва да понасяме всичко, каквото ни се случи в живота, защото всичко, каквото се случва с нас за добро става. Който каже, че не може да търпи това си положение, лъже се. Искайте и ще можете.

В живота си нито да лъжем, нито да допускаме да ни излъжат. И тогава Господ ще ни даде виделина.

Тоя ден е велик духовен ден. Горе става официално присъствие на тържеството, откъдето всички приятели ви поздравяват. Ако някой не вярва в това, скоро ще е денят, в който всеки лично ще провери това и ще се убеди е истинността на думите ми.

Който има болна душа, от всичко се страхува и във всичко вижда опасност.

Христос дойде да ни избави от злото.

Хората на земята са вечно недоволни, и в небето, когато говорят за човека казват недоволните на земята. Господ желае всякога от недоволните да направи доволни.

Един богат човек сънувал, че друг някой богат човек решил да раздаде богатството си, за да се освободи от него и се посвети на Бога. Натоварил го на камили и от село на село раздавал. И бедните, кой с паничка, кой с тенджерка, вземат си и си отиват. А въпросният богаташ казал си: „Чакай да си взема и аз, та колкото съм богат, да стана още по-богат". Обаче, когато поискал, отговорили му, че ще му дадат, ако легне по очи, да турят един сандък отгоре му и ще сипват, докато той каже „стига". Започнали. Туряли, туряли, той все мълчал и когато казал „стига", опитал се да стане, а то не може да мръдне от тежина.

Животът ни се състои не в иманието* ни, а в общението с Бога. Сегашното ни положение носи зародиша за бъдещето. Божествените работи в нас са микроскопически и се умножават, както житното зърно посято, в няколко години неимоверно бърже се умножава. Една Божествена мисъл в нас посята, след време ще ни принесе най-голямото щастие. Христос ще дойде, но как ще ни завари? Пролетта и лятото ще дойдат, но как ще заварят земеделеца? Ако навреме е посял нивите си, ще използва тази благотворна пролет и ще пожъне през лятото, и ще напълни хамбарите. Ако ли е пропуснал да посее, пролетта минава, лятото отива, а той е изгубил един момент, който ще го остави с празни ръце.

Днес се започва нова епоха в духовния свят и как ще се запишат имената ви в новата книга на живота?

Когато страдаме, ще дойдат да ни помагат. Горко е на оногова, който няма кой да му помогне в страданието.

До вчера бе казано: „Идете и проповядвайте да се покаят", обаче отсега верующите с вяра ще се спасяват и Господ ще им помага. Най-мъчното нещо е сам да се спасяваш. Ако се намериш всред морето след някое корабокрушение, възможно ли е сам да се спасиш? И сега Христос със своя кораб един по един ни спасява и когато ни избави ще ни научи на правда и как да се обичаме.

За да се научим на това, трябва да повдигнем духа си, да обновим ума си и да възкресим тялото си. Тогава ще станем собственици и до тогава не можем да бъдем небесни граждани.

Ние всеки ден бием тялото си с нашите желания и страдания.

Външното ни тяло е скеля, под която се гради истинското ни тяло, с

което ще се явяваме и ставаме невидими. Господ ще ни се яви, ако имаме чисти желания и мисли. В Христа не може мъж без жена, нито жена без мъж. Ако единият пада, влече и другия; ако единият се издига, тегли и другия.

Христос е Учител, Който ще ни покаже грешките ни в живота, тъй както учителят показва грешките на ученика по класната му тетрадка, при класното упражнение и му определя бележка. Всички трябва да се стараете, когато дойде Христос, по-малко грешки да намери в тетрадките ви и да ви пише добра бележка.

Както точките и запетаите са от голяма важност в тетрадките на учениците, така те са важни и във вашия живот. Тук-там Господ ни спира по запетаите на нашия живот, а на точките повече, за да се взрем в писаното дотам, да си поотпочинем и продължим, и кога завършим темата на нашия живот, да има една смисъл всичкото вписано и написано.

Велик човек е оня, който обича, а обича оня, който слугува, а не комуто слугуват. Слуга е най-неблагородна длъжност, а Господ я дава като най-почетна. Господ ще тури на практика новото учение на слугуване.

Трябва да станете семе.

Да не ви е страх. Да се не боите от дявола, а да го изхвърлите от себе си. Когато мислиш за злото, култивираш го. Жената и мъжът не са лоши, но дяволът ги прави да са лоши, затова всяка заран жената да вижда, че мъжът ѝ е станал малко по-добър от вчера, така и мъжът – за жената. И така, с пеене те ще изпъдят всичко лошо от себе си.

Мъжът е Господ вкъщи. Камъкът на пътя не е турен, да се спъваме, а да внимаваме да не се спънем. Ние сме си виновни за всичките си страдания.

Благороден човек е онзи, който не се гневи. Да се не осъждаме един друг, защото всяко осъждане е даден протест и нас ще ни призовават като свидетели, а да се свидетелствува пред един Божествен съд, колко е приятно? То е все едно да обвиняваме и да искаме наказанието на брата си.

Да се повдигаме и да си представяме днешната Божествена картина на празненството в небето. От горе ще слязат духове да ни направят да сме доволни от онова, което имаме, а с тях иде Христос. А това ще стане или с едно благословение, като само ще ремонтират сегашното положение, или пък ако се окаже непоправимо то, ще дойде с катастрофа, ще събори всичко издъно, като сгради с прогнили основи, и ще почне наново своето

дело. Да се не страхуваме от това.

Христос е винаги над нас и между нас. Да си идем с Христа в душите. Да отворим душите и сърцата си и Той ще влезе да ни благослови.

Амин.

9 март 1914 г.
Според записките на Иван Гарвалов

ЕТО ЧОВЕКЪТ!

Тогава Исус излезе с трънения венец и с багреницата и рече им Пилат: Ето човекът![6]

Под думата „човек“ или „человек“ на български се разбира същество, което живее цял век; обаче, в първообразния език, в езика, на който е написана тази фраза, „човек“ има друго значение – значи: Исус, Човекът, Който иде на земята. Брат на страдащите. Какво трябва да разбираме под тия думи? Могат ли, като излезем ние пред света, да кажат хората за нас: „Ето човекът“? За да се удостои човек с това име, трябва да съдържа в себе си четири неща: да е богат, да е силен, да има знания, да има добродетели. Ама ще кажете: „Какво дири тук богатството?“ – Богатството е почвата, условията, при които може да се развива човек; то е почвата, в която се развива силата; последната пък внася топлина и светлина, които въздействат на растенето, на развитието. Като дойдем до знанието – то е методът, чрез който трябва да се разбира и регулира нашият живот. Добродетелта пък е целта, към която трябва да се стремим. И често хората задават въпроса: „Какво трябва да правим?“ – Посейте едно житно зърно и то ще ви покаже какво трябва да правите. Ще кажете: „Как.“ – Сложете влага и слънчевите лъчи ще покажат накъде се стреми житното зърно – към една посока – към слънцето – изворът на живота. И ние, като житното зърно, трябва да растем – да се стремим към Бога. Но може да попита някой: „Когато зърното израсте, стига ли до слънцето? А аз искам да намеря Бога.“ – Теб не ти е необходимо да знаеш къде е Бог, а само трябва да се стремиш към Него. Зърното е разбрало какво нещо е слънцето и е приело това, което желае. Същият закон важи и за нас – ние трябва да произведем същия резултат. Ние трябва да бъдем посети, животът ни непременно ще има мъчнотии, които съставят тия малки, но необходими спънки, както е с житното зърно и известно налягане е потребно и след това ще дойде процесът на растенето, знанието, а когато завържем плод, това вече е добродетелта. Следователно, трябва да бъдем посети, трябва да ни се сложи малко пръст, да има малко налягане, след това трябва да растем нагоре и да придобием знания, а това знание, след като израсте до известна степен, трябва веднага да се превърне в житно зърно. И след това ще прати Господарят да ожънат житото, и Той ще отдели потребното от

непотребното – житото от кълкицата. Ние се раждаме, това значи изникваме; растем, развиваме се, умираме и ни заравят в гроба, това е тъпкане, вършеене. И от гумното, Господ ще прибере онова, което му трябва. Това съответства на плевнята и житницата: плявата слагат в плевнята, а зърното – в житницата.

Прочетох ви 19 глава от Евангелието на Йоан, за да видите четирите неща, които Христос носеше на кръста – четири неща, които и ние трябва да научим, като сложим добродетелта на главата, която не беше прикована, от лявата страна – знанието, от дясната – силата, а отдолу при краката – богатството. И ние ще имаме тогава разпнатия човек. Т.е. като приковем богатството, силата и знанието, техните сокове ще отидат към главата – към добродетелта. Когато Господ иска да направи човека добър, прикова го на кръста – закова неговите богатства, сила, знания. А що значи „заковаване“? Слагат го в касата, да не го вземе някой, да не разполага никой с него, защото Господ ще разполага. Той казва: „Когато Аз работя; ти ще бъдеш спокоен.“ И понеже човек не иска да стои спокоен, Господ казва: „Заковете го, за да бъда спокоен, Аз да работя....“ А когато ни приковат на този кръст, не бива да плачем, защото Господ работи тогава за нас. Нещастен е онзи, който не е прикован на кръста. Който иска да се занимава с него Господ, трябва да мине през този процес на развитие. Говоря ви алегорично.

Преди тоя процес на развитие, непременно трябва да има вяра, вяра непоколебима в общия Божествен план, който има пред очи всички твари, които Бог е създал. Не трябва да се съмняваме в Бога, понеже Той е съвършен, всесилен; нали и Исус на едно място казва: „Невъзможното за човека, за Бога е възможно.“ „Божествените пътища са неизповедими.” Не бива да се допуска мисълта, че тия пътища може да бъдат изопачени и възприети: то е невъзможно.

А когато сме приканени и сме тръгнали в Божествения път, трябва да имаме оная проста вяра, която имат децата и да избягваме недостатъци като посочения в следния разказ. В Англия един велик художник искал да изрисува картина, в която да изобрази крайната беднотия. С дни и месеци обикалял той Лондон, за да намери субект, който да подхожда на идеята. Намира най-после едно дете окъсано, което му прилегнало на сърцето и си казва: „Ето лицето, което ще послужи за създаване на картината!“ Приближава се до него, дава му своята картичка с адреса и му казва: „Елате след четири дни, има да ви говоря нещо.“ Това дете, като вижда

човека тъй облечен, дума си: „Как ще отида при него така, почти изпокъсано“, – отива при познати да се пооблече и се представи, както се представят на царете; намира дрехи, облича се и отива у живописеца. „Кой сте Вие?“ попитал го художникът. – „Аз съм еди-кой си.“ – „Я си вървете! Ако исках такива, облечени, има ги с хиляди. Вие ми трябвахте тъй, както ви видях тогава.“ И ние, когато Небето ни покани на работа, искаме да се облечем. Обаче, силата не е в нашите дрехи, шапки, ръкавици и обувки, нито в яките, вратовръзките и часовниците – те не съставят нищо важно; силата е в нашия ум, в нашето сърце, в благородните пориви и стремеж и да правим добро. Когато имате тия неща, другите сами по себе си, на свое време, ще дойдат. Нима, когато отидем на Небето, трябва да си вземем дрехите от тук? Господ, когато ни вика на Небето, съблича ни тук, Той не иска нашите дрипи, а казва: „Доведете го както си е.“ Когато някой умре, всеки от нас се отвръща от него; дори и ония, които са го обичали, казват: „Махнете го по-скоро!“ Къде е, тогава, тяхната любов? Но Господ не се отвръща и казва: „Донесете го, Мен ми трябва такъв, какъвто си е.“ И когато ни слагат в гроба и ни оставят, какво прави Господ? Той почва да говори с нас, а не, както някои мислят, че умрели се освобождават. Пита ни: „Е, разбра ли живота, разбра ли какъв е смисъла на живота, който Аз ти пратих?“ В този именно разговор, Господ рисува Своята велика картина. Тогава се зарежда онзи процес: хората, след като изпратят човека, почват да плачат и да изреждат всичките негови добри качества – виждат Божествената картина, която е изобразена в тия качества.

Ние трябва да претърпим страданията, които ни идват и да извлечем поука от тях. Исус със Своите земни страдания искаше да ни даде пример, че трябва да се подчиняваме на този Божествен процес. На едно място Той казва: „Нима Аз нямам власт да поискам Отец Мой да изпрати хиляди ангели, да ме избавят? Но, ако не изпълня това, за което съм дошъл, как ще се повдигнат хората?“ И самият Той искаше да се издигне. Вие сте на земята, един ден и за вас ще дойдат бури, мъчнотии и може би, същата участ, но, когато дойде този час, ни най-малко не трябва да го считате нещастие, защото там, където няма страдание, няма и забогатяване; там, където има скърби, има и радости; където има смърт, има и възкресение. И онзи, който не иска да участва в страданията на човечеството, не ще спечели нищо. И какво са страданията? Следствия от грешки, причинени някога по наше неумение. Тия именно грешки се изправят чрез процеса на страданието. Този процес е метод да се приспособим и достигнем до

ония висши, възходящи трептения, които ни очакват на Небето. Трябва да се пренесат сто скърби, за да се понесе една Божествена радост. Тогава именно ще оценим, както трябва, онази радост и ще я задържим. И затуй Господ започва със страданията, за да ни кали (както железарят калява желязото, за да го направи годно за работа) да издържим радостта, която ще дойде след това.

Всеки от нас е нужен и много нужен на Господа. Може за света вие да не представлявате нищо, да сте една нула, обаче, за Бога сте важна единица. Само Господ, Който ви е пратил на земята, оценява вашите страдания и следователно, не трябва да се безпокоите какво светът мисли за вас; Онзи, Който ви е пратил, Той мисли за вас и ви оценява. За вас е важно да имате одобрението на Бога. Ако Господ е с вас, вие ще бъдете красиви, а светът обича красивото; ако Той е с вас, вие ще бъдете богати, силни, добри, а доброто всякога се почита.

Сега ще ви говоря за Бога, не като същество, както казват философите, отвлечено, разпръснато из пространството, Който не знаете къде е, а за онзи Господ, за Когото проповядвам, Който мисли за нас, Който наблюдава, постъпките ни, изправя, поправя, наказва, облича, съблича – кара да се раждаме и умираме. Що е умиране? Господ прави операция, вижда, че вие ще изгубите много, съкращава процеса на вашия живот – „За да не направи дълг повече, вземете му капитала, който съм му дал, времената не са сега благоприятни, оставете го за друго време, доведете го при Мене." И в този процес, ние мислим, че светът ни е забравил. Но, ако светът ни е забравил, Господ мисли за нас. А светът трябва непременно да ни забрави. Една мома никога не може да се омъжи, ако люби всички момци; трябва да избере един и да каже: „Това е моят свят." И в живота този факт е също тъй верен. Вие трябва да имате само един Господ. Има много богове в света, които ще искат да ви приберат; но вие трябва да намерите вашия Бог, с Когото можете да живеете, да се развивате, богатеете.

Писанието казва: Бог не е само на Небето; Той живее в сърцата на смирените"; следователно, първото качество, което трябва да придобиете, за да може Той да заживее във вас, е смирението. Но това смирение не е като смирението на една овца – като ви набият или счупят краката, да кажете: „Няма какво да се прави!" Не е смирение, когато ви вземат всичкото богатство, да кажете: „Ние се смирихме." Смирение е, когато имате всички богатства, сила, знания, доброто, да съзнаете и кажете:

„Господи! Ти разполагаш с всичко, каквото имам." А сега всеки един прави следното: всички проповядват Евангелието и света оправят; но, щом опре Господ до техните препълнени кесии, извикват: „А, там не може! Половината, виж, можем да дадем, но всичкото не." Като дойде до силата, казват: „Ти не можеш да разполагаш с цялата ми сила." Ала, когато се намираме в нужда, искаме и Го молим да ни ръководи и помогне. Този начин на човешко разбиране живота преобладава във всички философии от хиляди години насам. И нашите нещастия идват тъкмо от това. А Исус със Своя живот иска да ни покаже пътя. Мнозина християни разбират, че като станат християни, трябва да напуснат света. Вие можете да се откажете от вашите къщи, богатства, жени, деца и при все това пак да мислите за тях. Можете да отидете в някой уединен манастир и пак да мислите: „Какво ли стана с жена ми, децата ми, къщата ми?" А това значи, че вие не сте се отказали от тях, че не сте свободни. Да се откажем от нещата, не значи да ги забравим, а да оставим хората свободни и да оставим жената да постъпва, както тя знае, да оставим сина да постъпва, както той знае. Да се откажем от света, значи да го напуснем, да не му пречим – нека си върви по своя път; можем ли да спрем течението на реката? Трябва да я оставим да върви по своя път, можем да направим само едно – да я използваме. Ето защо не можем да спрем и живота, а трябва само да използваме нещата. И Исус ясно и положително ни казва: „Ако Ме обичате" – а трябва да Го обичаме – никак не казва: „Горко вам, ако не Ме обичате!" Не! Господ никога не иска насила жертви от нас.

Хората казват: „Защо Господ, като е всемогъщ, не оправи света? – Как да го оправи?" – „Онзи, който лъже, да му изсъхне езикът; онзи, който краде, да му изсъхне ръката." Ами тогава ние щяхме да имаме един свят само от неми и сакати. Как мислите – щеше ли да ни бъде приятен такъв един свят, само от недъгави хора? Господ, обаче дава диаметрално противоположно управление, върви по обратния на този процес път и казва, че който иска да бъде господар, трябва да бъде слуга. Тоя път се състои в следното. Силните хора искат обикновено всички реки да се вливат в тяхната река; в доброто, обаче, процесът е тъкмо обратен – Господ се разлива в малки рекички и наместо Той да ги управлява, оставя те сами да се управляват. Може да направите един малък опит във вашия дом. Да излезе от вас мисълта вие да управлявате; сложете си на ума да станете слуга – да станете слуга заради Господа и тогава ще слезете на мястото на Господа. Търсите Господа на Небето, но Той не е там; когато вие пъшкате

и страдате, Той е във вас. И туй, което хората наричат „растене“, „напредване“, то е, че в този процес работи Господ. Той е най-добрият работник. Някои се оплакват: „Защо Бог не вижда нашите страдания?“; но Той казва: „Нямам време; Аз съм толкова зает с вашите работи, зает съм с много по-важни ваши работи; когато остане време, ще се занимая с вашите външни дребни недоразумения.“ Туй не е алегория, а действителност. Има един стих в Свещеното Писание, в който Господ казва: „Аз бях на Израиля като натоварена каруца, в която хората постоянно слагат всичко.“ Страданията, обаче, които тук изпитваме, са страдания на Господа; Той страда и плаче във вас. Казваме: „Аз плача, скръбна ми е душата“; но, когато кажем: „Господи! прости – аз Ти причиних толкова страдания с нечисти мисли и действия“, тогава ще дойдем на онзи истински път, който ще ни избави от съвременното зло. И най-сетне, трябва да оставим нашия Господ да закрепне в нас. Ние сме Го свързали с въжета и сме Го приковали. Трябва да Го положим и поставим спокоен в гроба и Той тогава ще възкръсне и ще ни освободи. И бъдете уверени в едно нещо: ония, които спъват пътя Му, то сме ние, хората: дяволите не спъват пътя Господен. Защото Той е положил закона на свободата, Той не може, не иска да измени тоя закон и докато не дойдем до това съзнание доброволно да се подчиним, Той няма да ни избави. Трябва да проникне в нас дълбоко в съзнанието ни да бъдем подобни на Него. Тогава нашите богатства, сила, добродетели ще употребим за въздигане – на кого? – на нашите братя, на нашите ближни. Всеки от вас трябва да търси и цени душите на своите братя, а не да обича техните тела. И мога да ви кажа, че Исус, като е дошъл тук и сега не е напуснал земята; Той живее между хората, работи между тях и трябва вече да възкръсне в нас. Да имаме вяра, но не оная вяра и онзи страх, които имаха евреите и „Ние нямаме друг цар, освен кесаря“, та, когато този кесар, след няколко години, разруши Йерусалим и събира храма им, те се отказаха от него. И сега може да каже човек: „Кесар е моят цар“, но последствията ще бъдат същите.

Нека да се върна. Първо трябва в този свят да живеем, да се подготвим; не можем да живеем на Небето, защото там топлината и светлината са много ярки. Както градинарят, когато пресажда борове, донесени от високо място, прави разни присадки, които да ги аклиматизира, тъй и Небесният Отец не може да ни вземе от тук и направо да ни посади в Райската градина. Дори и нашата училищна система е тъй наредена: най-напред

трябва да минем първо отделение, че после – второ, по-нататък – класовете, университета и най-после да влезем в света. Това са методи на културата, към които трябва да се приспособи онзи, който иска да напредне. Един християнин, по моето схващане, не трябва да бъде глупав човек и да казва: „Както даде Господ.“ Когато сте изорали нивата си, вие посявате жито, защото, ако не посеете жито, какво ще даде Господ? Бурени и тръни. Обработете лозето, посадете го и то ще ви даде плод. И каквато лоза посадите, такъв плод ще даде – ако посадите долнокачествени пръчки, ще ви даде киселица. Господ даде на вашето дете добър ум, но вие какво посадихте в неговия ум и дали ония зародиши, които ще дадат добър плод? Ние искаме да бъдем добродетелни, силни, богати; можем да имаме и добродетел, и сила, и богатство, и е потребно да ги имаме: условията, при които те виреят и може да се развиват, са: Божественият зародиш, Божественият закон и Божественото равновесие. Равновесието – това е добродетелта, законът – това е знанието, условията – това е силата, зародишът – това е богатството. Но ще ме попитате: „Как ще намерим Господа?“ – Много лесно нещо. Един искал да направи смешка и да дразни един, който му рекъл: „Ние сме в градина, в която има много хубави ябълки.“ – „Но аз не виждам нищо“, отговорил му другият, като си затворил очите; приятелят му зашил една плесница и онзи прогледнал и видял. Тъй и Господ понякога ни зашие плесница и ние виждаме. Онези от вас, на които са затворени очите, да искат да им се отворят. Съвременният свят аргументира и казва: „Къде е Господ? – Той е и в дърветата, и в камъните, и в земята“; обаче, когато дойде нещастието, всеки се обръща нагоре и вижда, че Той е там и вика: „Господи!“ Ето затуй са нещастията – те са плесницата, която ни зашива Господ, като ни казва: „Аз ви създадох да гледате, а не да стоите със затворени очи.“ Та ние, за да се издигнем, трябва да придобием състоянието на децата – да търсим и да бъдем възприемчиви.

Сега ще ви кажа друго нещо. Какъв е нашият метод, по който трябва да работим? Отсега нататък трябва всякога да сме свързани умствено и сърдечно с всички хора по земята, защото спасението е в нашите общи молитви – „съединението прави силата“. А когато умовете и сърцата на хората се съединят, тогава ще настъпи царството Божие на земята. У приятел, когото действително обичаме, не бива да търсим недостатъците му: и той, като нас, може да ги има; недостатъците са външната дреха, с

която е облечен човек; но човешката душа е чиста, тя не може да се развали, не може да се разруши; вашата Божествена душа никой не е в състояние да поквари. Може да се нацапа отвън, но вътрешно не може, понеже Бог обитава в нея. А немислимо е да се разруши нещо, което Бог пази. Ние можем да се подчиняваме на света, както е казал Исус на Пилат, който му рекъл: „Аз имам власт да те разпна“: – „Подчинявам се на онзи, който ти е дал тази власт, но моята душа е свободна.“ Трябва да се подчиним на временните страдания; ние не можем да ги разберем, но, когато умрем и възкръснем, ще разберем защо са били те. Всички досега са се терзаели от трепети и страхове в живота. А това не е живот. Живот е, когато човек е изпълнен с благородни чувства. Щастлив е онзи, който се радва, че е могъл да направи добро безкористно. Някой ви закачил, не му снемате шапка, не се ръкувате; може и да се ръкувате, без това да е ръкуване; може да му снемете шапка, без това да е зачитане. И обикновено снемаме шапка на по-голям; но с това някак, му казваме: „Можеш ли да ме повишиш?“ Има една дяволска риба в морето, която, каквото срещне по пътя, все го поздравява. И човек хваща някого за ръка. Защо? Тия дяволски пръсти на човешката ръка много говорят; например най-малкият казва: „Пари можеш ли да ми дадеш? Трябва търговия да почна. Загуби имам от нея, ограбен съм, можеш ли да ми помогнеш?“ Безименният: „Аз желая слава на художник и знания.“ Средният: „Аз искам права и привилегии.“ Показалецът: „Мен ми трябват почит и уважение.“ Палецът: „Аз искам сила и умение.“ Поздравеният, ако може и желае, ще му даде. И тръгнат двама, че после трима в обществото и образуват котерия, ала не намират онова, което търсят. И най-после дойде Исус и каза: „Това, което вие търсите и богатство, сила, знания, доброта, аз мога да ви го дам. Няма никой от вас, който да е оставил баща си и майка си за Мене и да не приел стократно бъдещия живот.“ Ето Човекът, Който може да се ръкува с нас, Който може да ни даде и богатство, и сила, и знания, и доброта. Но хората казаха: „Махнете, разпнете Го“; на което Пилат им отговори: „Вие Го изгубвате.“ Исус и днес седи пред вас, и аз ви казвам: „Ето Човекът, Когото вие търсите, Човекът, Който само може да внесе спокойствие във вашите сърца, да ви даде ум, да ви даде здраве, обществено положение, да ви повдигне, да ви покаже пътя, да се проясни вашият ум.“ Но вие във вашето съмнение казвате: „Покажете ни Го да Го видим!“ – Аз ще ви приведа едно сравнение. Задава се вечер отдалеч човек с малка свещ, аз ви казвам: „Ето човекът, който ви носи светлина“; вие,

обаче, виждате свещта, не виждате човека, него ще видите, кога? – Когато изгрее слънцето. Търсете сами тая светлина, която носи Човекът – тя ще ви помогне да намерите пътя, по който трябва да вървите. Така трябва да схващате въпроса. Да ви дам едно друго, по-ясно сравнение. Допуснете, че ви виждам в една богата, но тъмна приемна и ви казвам: „Това е една стая с чудни украшения с грамадни богатства, там в онзи ъгъл има това, в другия – туй и туй.“ – „Може, ама кой знае, не виждам нищо“, възразявате. Внеса ли малка свещ, тогава близките предмети почват да се очертават; внеса ли още една, предметите по-ясно се очертават; като се увеличат свещите, стаята постепенно все повече и повече се осветява; като светне електрическата лампа, предметите стават ясни, а като дойде дневната светлина, всичко се вижда. Светът е като тая стая и всеки от нас трябва да бъде светоносец, да носи по една свещ, и тогава като влезем всички със своите свещи и ги сложим една до друга и ще увеличим светлината, ще видим много. Вашите мозъци – това са свещи. Аз не обичам хора, които носят угасени свещи, а само такива, които носят запалени свещи, като на Разпети Петък. Всеки от нас сам трябва да бъде запалена свещ. Предан, любящ, добър човек е запалена свещ. И грешка голяма е да бъде човек изгасена свещ. Питате: „Какво да правим.“ – трябва да се молите един за друг, да пращате добри мисли на своите приятели, да се молите за тях, да искате да бъдат благословени и Господ, като благослови тях, ще благослови и вас. А защо да се молим? През летния сезон на 1899 г. в Новопазарско стана голяма суша; околните турци от 39 села се събират и се молят за дъжд и завалява дъжд; българите си казват: „Бог, като праща на тях дъжд, ще прати и на нас“; обаче, не падна над техните села и говедата им измършавяха от глад. Когато хората се молят, моли се и ти: – ти трябва да си подадеш прошението; Господ няма да държи особена графа за тебе, ако не се молиш. Молитвата има велика сила и съвременните хора трябва да бъдат хора на молитвата: с молитвата ще подготвим своя ум и своето сърце. И не за себе си да се молим: то е егоизъм. – Не искам да се занимавам с умовете на хората, моето желание е да се занимавам с техните сърца, защото цялото зло се таи в сърцата. И сам Господ казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Трябва да започнем сега едно пречистване, като за Великден – да отворим прозорците и да измием пода. Всички пъшкаме под едно бреме, всякъде има обща дисхармония, мъж и жена не могат да се споразумеят – къща делят, пари делят, жената не е доволна, че мъжът държал парите. Дали мъжът или жената ги държат

– това е безразлично. Спогодете се кой да бъде касиерът. Спорят кой да държи първо място в къщи – дали кокошка или петел да пее. Що за кокошки и петли? – това не съставлява никаква важност в живота. – Казах, друго е важно.

Исус е дошъл и работи, и когато светлината идва, тя идва постепенно, тихо, без шум. Той няма да дойде като гръмотевица, както някои го очакват. И това може да стане, но там не е Исус. Когато пророк Илия отишъл в пустинята и се предал на пост и молитва и когато дошла буря и огън, а Илия закрил очите си, Бог не е бил в бурята и огъня, а в тихия глас, който му говорил. Господ не е във вашите страдания, във вашата сила, във вашите знания. Къде е? В любовта. Ако любите, Той е във вас. Не любите ли, няма Го. И вие трябва да любите – туй е Законът. Ние не любим, а чакаме хората да ни любят! То значи да седим пред печка и да чакаме да ни донесе друг дърва да се стоплим. Ние, ние сами трябва да имаме това гориво, което да използват и други.

Ние, които следваме Исус, Който ни е дал достатъчно сила, трябва, най-после, да Го пуснем да влезе в нас. Сега, аз ви оставям този Човек: ще Го приемете ли или разпнете, ще Го пуснете ли или ще кажете: „Не Го искаме“ – този е въпросът, който трябва да решите. Ако кажете: „Пуснете Го, той е наш Господ“, вие сте разрешили въпроса и ще дойде благословението. И тогава ще се изпълнят думите на Писанието: „Аз и Отец Мой ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Тогава светлината ще бъде в нас, и ние всички ще се примирим.

Беседа, държана на 16 март 1914 г. в София.

ЖИТНОТО ЗЪРНО

Ако житното зърно, паднало в земята, не умре, остава си само; ако ли умре, принася много плод[7].

Житното зърно е емблемата на човешката душа. То представлява велика история в развитието на Природата. Ако вие можехте да разгърнете листата на житното зърно, да проследите неговата история, щяхте да разберете напълно историята на човешката душа. Както житното зърно пада в земята и умира, както то пониква, израства и дава семе, същото става и с човешката душа. Може би, пред вас житното зърно да представлява нещо много скромно, нещо, което няма никаква цена – 1/16-хилядна част от килограма: на колко бихте спаднали неговата цена, когато един килограм струва един грош? – обаче в житното зърно има сила, възможност, дух на самоотричане, с която сила то храни себе си и другите. И когато вие седнете на трапезата, не мислите никак за житното зърно, не знаете каква радост то внася във вас, какви мисли то носи. Вие не знаете неговия произход. Хората не го оценяват, кокошките също – никой не го оценява. Но то е една велика загадка в света.

Сега, какво се крие в това житно зърно? То е емблема на живота. И ако вземем българската буква Ж, с която започва думата, тя напълно съответства на житното зърно – долу две крачета, корени, горе две клончета. Като го посеем, то ни показва накъде трябва да се стремим. Житното зърно ни казва, че трябва да се стремим към Онзи, от Когото сме излезли – към Бога; че за да се стремим към Бога, трябва да се разклоним, да пуснем клончета, да зацъфтим, да вържем храна за света, т.е. „да помагате и да се жертвувате за своите ближни, както аз правя.“ И затуй казва Христос на друго място: „Аз съм жив хляб, Който съм слязъл от Небето.“ И хлябът от какво става? От житното зърно. Съвременните хора казват, че техният живот е нещастен, всички са недоволни – царе и князе; като започнете от най-високия до най-долния, все искат нещо и като им се даде, пак са недоволни и пак искат. А попитайте ги защо са недоволни. Търсят нещо повече. Но нека се обърнем към историята на житното зърно. Когато го посеят в земята, какво бихте казали, ако бихте били на негово място? Ще кажете: „Свърши се с нас, изчезна нашият живот, изгни!“ Но в житното зърно има повече вяра, отколкото у нас. Когато е погребано в

почвата, то гние и се сплува, но веднага разбира езика на слънцето и щом първите негови лъчи се появят, казва си: „Аз няма да умра, аз ще възкръсна и ще принеса плод за други“, и в него се зарежда енергия, и то почва да се стреми към слънцето. Завързва, узрява. Но хората не го остават: вземат сърп и го изрязват.

Неговите страдания не се свършват тук: след като го ожънат, стягат го в снопи, после бодват го с вили и го мятат в колата, занасят го на гумното и го слагат едно върху друго на големи, като планини, купи. След това прекарват над него коне и дикани. Какво бихте помислили вие, ако бяхте на негово място? През този процес минава и човешкият живот. Ще попитате: „Защо трябва да минем през целия този процес?“ – Човек трябва от този пример с житното зърно да извлече поука. Минат диканята и копитата на коня над житното зърно, извадят го и го слагат в хамбара. Но мъките му и тук не свършват: пресяват го, лошите зърна падат отдолу, хубавите остават горе, слагат го в чували и хайде на воденицата, под ония два тежки камъка да го търкат и смажат съвсем. Ако бяхте на мястото на житното зърно, какво бихте казали? „И това било живот и свят, който Господ създал!“ Но житното зърно има велико търпение; то казва: „Вие ще видите каква е още моята история.“ Изваждат го от воденицата на брашно, донасят го в къщи, но пак не го оставят на мира; запретне се пък сега жената със своето сито, пресява го, едно хвърля, друго изсипва в нощвите, слага му квас и замесва хляб. Вие да сте на мястото на житното зърно, ще кажете: „Нашите страдания се свършиха вече.“ Не! Като втаса, хайде в пещта вътре и като го извадят от там, виждаме ония хубави самуни. Ако сте на мястото на житното зърно, ще кажете: „Най-сетне, нашите страдания се свършиха!“ Но, като мине малко, почват да чупят тия хубави самуни и да ядат. Житното зърно по такъв начин влиза в стомаха, образуват се сокове, които влизат в нашия ум и какво става? В нашия мозък се образуват велики мисли, в нашето сърце – нови желания. Житното зърно носи дрехата, която облича нашите чувства, то се излива в перото на писатели и поети, излива се в лъка на цигуларя. Ето това дава житното зърно. И ако това зърно не беше прекарало процеса на туй развитие, никога не бихме видели тия хубави неща в природата. Защо? Защото житното зърно ни дава сила да гледаме и виждаме. Затуй казва Христос: „Аз съм жив хляб.“ А за да бъде човек жив, трябва да бъде в общение със своята среда, да се впусне в нея да помага и да му помагат. Както житното зърно е минало през този процес и ние трябва да се

жертвуваме по същия начин. И жертвоприношението не е толкова тежко.

Сега, нека се обърнем към историята на Христовия живот, към историята на еврейския народ. Как ще си обясните това противоречие: един народ чака с хиляди години своя Избавител, своя Цар да дойде и му даде свобода, а в това време, когато Той се явява, именно еврейските първосвещеници и князе се оплакват против Него? Вие бихте казали, че, ако Христос би дошъл в наше време, щяхте да постъпите по-добре. Съмнявам се. И ще ви приведа един факт. Вижте как постъпва мъжът с жена си и обратното и ще знаете как щяхте да постъпите с Христос. Когато Истината се яви в света, Тя няма да се облече в празнична премяна, а в най-скромна дреха и затова и Христос се яви между еврейския народ в тази проста форма. Тази е причината, заради която хората не могат да проумеят Истината. Такива са законите на този свят.

Но има и друг закон в света, който се проявява в слънчевата светлина. Когато слънцето почне да свети върху всички зародиши и същества на земята, тази светлина, която у човека произвежда радост и веселие, у други произвежда омраза и злоба. Светлината, която у едни докарва разположение, прави други свирепи! Светлината и топлината върху един вълк го карат да мисли къде може да намери овце да ги изяде; като паднат същите върху един крадец, той ще почне да мисли как да ви открадне пари; паднат ли върху човека, който се стреми да прави добро, той ще помисли да намери някой беден човек да му помогне. Дайте едно житно зърно на кокошката, тя ще образува хубави пера; дайте го на свиня, тя ще образува хубава четина; дайте го на вълк, той ще образува хубави зъби и нокти; дайте го на рибата, тя ще образува хубави люспи. Физиолозите не могат да обяснят този процес. Всяко същество приспособява храната, топлината и светлината съобразно със своето развитие и понятие. Тоя закон може да разберете, като опитате тия два противоположни свята. Не може да ви се обясни защо у хората съществува злото, защо те предпочитат омразата пред любовта, лъжата пред истината. Това не можем да обясним; много въпроси „защо“ ще останат необяснени. Българската дума „защо“ е една въпросителна, която подразбира: „аз искам“. Защо трябва да искаме? Има един закон, който казва, че трябва да се стремим към напредък.

Христос казва, че ако житното зърно, паднало на земята, не умре, остава само на този свят. Какво нещо е самотията в живота? Самотията е най-тежкото страдание, което може да изпита човек. Да се размножаваш –

това е смисълът на живота. Всички страдания в света произлизат от това, че хората искат да живеят сами за себе си. Всякога злото се ражда от това желание да бъдем сами и да станем център на света. А в Божествените закони това нещо е немислимо. Нашите мисли и желания претърпяват крах, защото ние ги градим на пясък. В света можем да бъдем щастливи, тъкмо когато живеем за Господа. И трябва да живеем за Него. Обяснението на това нещо намираме и в самата Природа. Когато слънцето изгрява сутрин, то изгрява за всички, защото то всички обича; то е внимателно към всички същества, от най-низшите до най-висшите и затова всички отправят очи към него. Оттам идва тази енергия, която ви възкресява и въздига. Но казва ли ни слънцето, че трябва да влезем в него? То ни казва да се възползваме само от благата, които ни дава и както то озарява света, така и ние трябва да пръскаме светлина, просвещение на окръжаващите нас. В нашия ум има някои превратни понятия, които произлизат от нашия индивидуален живот. Например ако влезете в една къща, в която има само един прозорец, а има посетители 20-30 души, вие ще им кажете: „Вие нямате право, аз само искам да гледам" и когато вие гледате слънцето, всички други ще бъдат лишени от неговата светлина, а вие трябва да позовете и тях да го видят, да им покажете пътя да излязат от тази къща и да видят светлината. Затова не е хубаво човек да държи много хора при себе си, защото никога не могат всички изведнъж да се ползват от слънчевата светлина и топлина. Трябва да им кажем да излязат вън. Затуй казва Исус: „Който люби себе си, трябва да излезе вън"; и на друго място „Който люби баща си и майка си повече от Мене, не е достоен за Мене." Та, ако едно същество се приближи много до прозореца, то ще затули целия хоризонт за другите. Дръжте се 20-30 крачки по-далеко. То е физическата обстановка. С това Исус иска да каже, че животът не се съдържа в материалните блага; те са само едно просто помагало тъй както учебниците, плочите, писалките представляват помагала за учениците. Да не мислите, че Господ е приготвил за вас само тия дребни неща: Той ви е приготвил по-велики неща. Попитайте една жаба какви са нейните схващания за живота; тя ще каже: „Над блатото, в което аз живея, искам повече мушички да хвърчат и да са по-близко, да ги хващам." И когато някога я видите, като че философски гледа и мълчи, тя наблюдава мухите: като дойдат по-близо до нея, да може да ги улови. Такова е нейното схващане на живота. Като вървим по тази стълба нагоре, да не мислим, че сме вече на върха на своето развитие: в тази стълба на развитие между нас

и пътя, към който се стремим, има още много път да се извърви. Разстоянието между човеците и ангелите е толкова голямо, има почти такова отношение, каквото има между един главоч, от който се е образувала жабата, и човека. От гледището на ангелите, ние сме още жабички. Казват някои: „Нали хората са направени по образ и подобие Божие?“ Но те още не са добили такъв образ и подобие. Вие виждате какво вършим. За да кажем: „Ние сме направени по образ и подобие Божие“, трябва да имаме чертите на Бога. А какви са Неговите черти? Те са Добродетел, Любов, Мъдрост и Истина. Добродетелта изключва злото, любовта – омразата, мъдростта – безумието, истината и лъжата. Изключени ли са тия неща у нас, ние имаме подобие Божие; не са ли изключени, ние сме още жабички. Нямам нищо против тази жаба; тя трябва да яде мухи. И защо тя яде мухи? Ще ви кажа. Понеже мухата, като хвърката, живее в едно положение по-високо, то жабата, като има и тя стремеж да хвърчи из въздуха, иска да възприеме вибрациите на мухата, да ги развие и да хвърчи. Защо вълкът яде овце? Той трябва да яде овце, за да стане кротък, защото, като ядем добри работи, ставаме добри. Артисти са правили опит, когато са искали да играят роля на идеална любов, да се хранят дълго време с овче месо, защото това месо предразполага към такива чувства. Следователно, вълкът има право да яде овце, ако иска да стане кротък. И непременно ще стане такъв, защото сега вълкът е много по-кротък, отколкото е бил някога. И хората които ядат овце и кокошки, ще ви кажат, че те ядат овце, защото искат да станат хубави, ядат и кокошки, защото искат да станат и крилати като ангелите. И имате право да се храните с тях. Злото не е в яденето. Когато забраняват да се яде известна храна, то става от съображението да не причинява страдание на съществото, което се употребява за тази храна. Казвам, че можете да ядете. Ще отидете в курника и като хванете кокошката, ако не кръкне, можете да я заколите и изведете. Щом изкряка, оставете я. Също и овцата – щом заблее, оставете я: тя иска да живее. Следователно, вие трябва да ги питате. Питайте коя овца и кокошка искат да живеят във вас. Христос казва: „Аз съм жив хляб и който Ме яде, ще има живот вечен.“

За да можем да разберем думите Христови, трябва да се очистим: да очистим зрението, да очистим и ума си. Нашият ум е едно прекрасно оръжие, когато знаем как да го употребяваме; но той е и много опасно оръжие, когато не умеем да си служим с него. Когато орете с рало една непосята нива, за да я засеете, това е ваше право; вие вървите по естествен

закон. Но, когато разоравате една вече засята нива, вършите глупост. Някои хора казват: „Ние трябва да мислим и да критикуваме“, защото науката без критика не могла. Да критикувате, но как? Критика, като хирургията – да изрязвате болно място от човешкото тяло, разбирам, тя е полезна, но да изрязвате здраво място, не разбирам. Да бъде човек такъв хирург не е мъчна работа: всеки може, като вземе трион, да претрие крака на някого; всеки от вас има тая способност, но малцина са ония, които знаят да вършат правилно своята хирургическа операция. За да се научим, непременно трябва да се обсебим от закона на добродетелта и на любовта. Когато ви говоря за любовта, не разбирайте, че аз проповядвам едно учение на мир и спокойствие; човек, който иска да люби, трябва да опита най-големи страдания в света; който не е страдал, той не може да изпита този Божествен принцип на любовта. За да обичаме Бога, трябва да сме готови да се жертвуваме, както Бог се жертвува за нас. За да Го познаете, вие казвате: „Господи, дай това, което ни трябва.“ „Дай, дай, дай!“ – ето какъв зов се носи от единия до другия край на света. И никога парите не са били тъй евтини, както днес; всеки от нас днес взима, може би 3-4 пъти по-голяма заплата, отколкото едно време са взимали хората, и пак нямаме достатъчно. Парите са безценни, защото няма какво да съответства на тях. А то трябваше да искаме жито, царевица, круши, ябълки. Вие казвате: „Господи! Искам да бъда красив, искам да бъда богат.“ Вие искате да обсебите много неща, а знаете ли, че то е нещастие за вас, защото, щом станете богати, всеки ще мисли да ви направи зло и за да се опазите, ще ви са потребни хора, както богатите американци взимат по 3-4 гавази да ги пазят, защото на всяка крачка искат да ги изнудват. А на нас трябват не богатства, а ония основни неща, които правят живота добър. Ние сме изоставили развитието на своето сърце и следователно, трябва да се върнем към този основен принцип – да развием и облагородим сърцето си. Злото не се гнезди в ума, а в сърцето. Всеки от нас трябва да попита своето сърце какво то желае. Нашето сърце се е покварило по наша вина; ние сме го накарали много пъти, като слугините, да лъже, да мисли зло и т.н. Господ казва в Писанието: „Сине мой, дай си сърцето“; Той познава и вижда грешките на хората и иска от нас не друго, а да му отворим сърцето си, да влезе Той в него. Ще кажете как? По същия начин, както отваряме прозореца да влезе светлина в нашата стая. Казано е: „Стая, в която влиза светлина, лекар не влиза, болест не царува“, или: „където светлина не влиза, от там лекар не излиза“; също така в онова човешко сърце, в което е

влязъл Господ, дявол не влиза. Господ е именно лекар в този смисъл. Лекарят, като дойде, каже: „Ти трябва да ядеш повече, трябва да пиеш повече, трябва да направиш еди-какво и еди-какво” – ние търпим, търпим, докато най-после гръбнакът ни се пречупи. Ние често приличаме на онзи камилар, който пътувал през пустинята и чиято камила едва носила товара; като намерил на пътя една лисича кожа, метнал я отгоре на камилата, но от това гръбнакът на камилата се пречупил и товарът останал тогава в пустинята. Гърбът на камилата може да носи само известно количество тежина. Камилата – това сме ние: ние сме, които пътуваме и ако сложим на гърба си повече товар, отколкото можем да носим, един ден ще спънем своето развитие. Аз с това не ви препоръчвам сиромашия; аз ви препоръчвам богатства в тройно направление – не само физическо, не само умствено, но и духовно. Небето иска такива богати хора, защото те могат да бъдат щедри. И когато Христос казва: „Събирайте съкровища“, Той разбира такива съкровища. Влагайте тоя ваш капитал в Небето, за да може Бог от лихвите да храни бедните хора на земята. Не са ангелите, които изработват нашето спасение, ние сами трябва да извършим това. И имаме всичките условия да го извършим. Законът не е да бъдем всички еднакво учени; всеки трябва да знае толкова, колкото му е потребно. Някой казва: „Мозъкът ми е малък“; аз му отговарям: „Ако не можеш да гледаш малък кон, как ще можеш да гледаш по-голям; ако имаш малко сърце и не можеш да го управляваш, как ще управляваш друго по-голямо сърце, което има по-големи желания?“

Какво трябва да правим? Не трябва да мислим за бъдещето, а да използваме всички блага, които ни дава днешният ден, за добро; той ни носи всички бъдещи блага. Законът е такъв, че Бог, Който е дал условия за този ден, ще ги даде и за другите: няма защо да мислим какво ще стане с нас в бъдеще, а трябва да бъдем спокойни; има известни закони, които регулират отношенията на хората. Че може някой да направи пакост, това не е никак произволно; то ще стане по самия закон. Всяко нещастие, обаче, ще ви донесе благословение; всяка мъчнотия ще разкрие за вас нов хоризонт. Това можете проверите всякога и затова не трябва да се безпокоите за нещастията, които може да ви се случат. Някои ме питат за политическия живот на България: „Какво ще стане с нея?“ – Чудна работа! Че какво е станало сега? На България и правят малко разтривка – туй е всичко. Снели са и малко от товара; дали са и нова опитност и задача за разрешение. Ние не седнем да мислим разумно върху законите, които

регулират живота, а търсим виновните. Кой е виновен, кажете? Виновните сега няма да ги намерите. Виновен е индивидуалният живот на човека. Когато човек иска да стане цар на хората, той е виновен. И онзи, който иска да свали един цар, и той е виновен. Безразлично е за нас, кой е цар – един или друг, трети или четвърти: всички вървят по един и същи път. Не казвам, че човек не трябва да желае да стане цар или царица. Но кому? На себе си, на своя ум, на своето сърце, на своята воля. Как са вашите поданици – вашите мисли, чувства и желания, подчинили ли сте ги, сложили ли сте ред и порядък в себе си? Вие първи дайте образец на света. Какъв ще бъда аз проповедник, когато се обръщам към хората и казвам: „Бъдете щедри“, а сам съм скъперник; казвам: „Не крадете“, а сам крада; казвам: „Не лъжете“, а сам лъжа? Учител, който учи хората, трябва да бъде модел – сам да дава пример. И Исус, когато слезе да учи хората, пръв им даде модела и ако ние усвоим Неговото учение, светът веднага ще се измени. В нас е скрита една динамическа сила, която не умеем да използваме, защото не знаем как да работим. Един трън се изпречил веднъж на едно шосе и заприщил пътя на хората; минавали пътници, удряли го с криваци, но, колкото го удряли, толкова повече той растял, докато почнали да се прекатурват колите. Намерили се всички в чудо; но дошъл един с търнокоп и казал: „И аз да покажа своето изкуство” – започнал отдалеч – отдалеч да подкопава корените; трънът отначало почнал да се смее и да си дума: „Толкова хора нищо не можаха да ми направят, та ти ли ще ме уплашиш?“ Но търнокопът копал по-издълбоко и трънът по едно време рекъл: „Този син майчин ми намери слабото място.“ Докато и вие не сложите търнокоп да работи във вас, всякога трънът ще ви се смее и ще казва: „Аз ще израсна повече.“ Това е една алегория, която трябва да схванете. Кой е този търнокоп? Мислете и намерете. Ние трябва да бъдем винаги на мястото на съдията. Например в американската гражданска война довели двама престъпника, единият бил сляп, а другият – без крака; престъплението им се състояло в следното: ходили да крадат ябълки; градинарят ги хванал и ги докарал пред съдията; но слепият взел да казва: „Аз съм сляп, аз не крадох ябълки, но си простряx ръцете и взех някои от земята“; а онзи, без крака, взел да вика: „Аз нямам крака и не мога да ходя да крада.“ Съдията, след като размислил, рекъл: „Сложете куция върху гърба на слепия“ и добавил: „Този, който има очи, е намерил ябълката, а онзи, който няма крака, а има ръце, е брал ябълките.“ И действително, така са ги хванали. Такъв е и

човекът и всеки отделно се състои от две същества, едното сляпо, другото без крака. Когато Господ ги хване на местопрестъплението, всяко от тях вземе да казва: „Не съм брал, не съм пипал, не съм стъпил с крак“; но Господ казва: „Сложете единия върху другия“, и така ги съди. Кой е този без очите? Човешкият инстинкт. Оня без краката? Човешкият ум. И двамата кажат: „Хайде да пооткраднем“, качат се и тръгнат да крадат ябълки и като ги хванат, единият казва: „Защо ме биете? – другият казва: „Защо ме биете?“, но и двамата са виновни.

Еволюция е потребна за нас; нас ни очакват по-големи блага; но трябва да станем доста умни, доста добри, да възмъжеем, за да ни се повери това наследство. Тия три неща, които изброих – добродетел, правда, мъдрост – са велики богатства и когато вие ги притежавате, ще бъдете здрави и щастливи.

Но, ще кажете: „Как можем да приложим това Учение в света?“ – Не се изисква от нас ние да оправим света: светът е оправен, в света няма анормалности, всичко върви по определен ред; събитията, естествени или политически, знаем защо идват, няма защо да обръщаме туй течение. Но едно е необходимо – индивидуалното изправяне на личността в света, била тя мъж или жена. Когато се изправи личността, ще се изправят нейните деца – синове и дъщери, а когато се изправят те, ще се изправят и техните ближни и целият свят сам по себе си. Какъвто е квасът, такова ще бъде и заквасеното. Този е принципът, който е положил Христос и Христос действа, за да се осъществи той. И както една какавида се подема и се образува по-нататък, така и светът ще се подеме и ще се измени към по-добро. В този свят има голямо безпокойство, защото всички ония, които не могат да завият пашкул, се опасяват как ще прекарат зимата, която наближава. Преобразованието, следователно, трябва да стане в нашия ум, в нашето сърце, в нашата воля и когато стане това преобразование, ще почувстваме, че у нас има известна вътрешна сила. Ние тогава ще дойдем в съприкосновение с ония по-висши същества, които са напреднали и които наричаме светии. Като влезем в свръзка с тях, нашият ум ще се просвети, както учениците се просветяват между своите учители. Светиите са учители на човечеството и ние всички трябва да се ръководим от тях – те учат света как трябва да живее. Но, ще кажете вие: „Къде са тия учители; на кое място са? Ние им виждаме образите в черква.“ Всяко нещо си има сянката и по нея ние можем да намерим предмета. Вашите желания в света са една сянка, вашите стремежи също;

вие искате да разберете същността, трябва да вървите по закона – от сърцето нагоре, към вашия ум, да мислите за Бога. Как да си представим Бога? Ние можем да си Го представим като най-добър, съвършен Човек, в Когото няма никаква злоба, никаква омраза, Който обича хората, както истински баща обича децата си – такова е отношението на Бога спрямо нас. Как мислите вие, Той слуша ли ни сега или не? Той слуша и работи в нашите умове. Разположението, което имаме всеки ден, се дължи Нему. Както слънцето ни разполага добре всеки ден, когато изгрее, така и щастливите минути в живота се дължат на това вътрешно слънце, което ни е огряло. И в духовния живот има изгряване и залязване. На зряла възраст слънцето възхожда – вие сте на пладне, в старост вие залязвате, за да изгреете пак. Господ ще изгрее в сърцата и умовете на мнозина, но и за мнозина пак няма да изгрее. Ония, в които Господ изгрее, ще почувствуват радост и веселие, а ония, за които няма да изгрее, ще кажат: „За нас животът е нещастие, скръб, страдание.“ Те трябва да почакат. Защо? Защото няма у тях условия да изгрее; защото, ако изгрее преждевременно, ще бъде нещастие за тях. По-добре е сега да си починат. Не казвам, че ще умрат – ни най-малко; аз ви цитирам един закон.

Когато се говори за залязване, всеки мисли за умиране. Какво нещо е умиране? Това е предположение. Всеки от вас трябва да е умирал, за да може да разкаже какво нещо е смърт; а сега само си въобразява. В един свой разказ, Толстой ето какво говори: Среща един руски монах на 85 – годишна възраст, с бяла брада и го запитва: „Какви бяха причините, които те заставиха да станеш монах?“ И монахът разказал кратко своята история така: „Аз съм от княжеска фамилия; когато бях между 21-25 години, баща ми и майка ми искаха да ме оженят за една княгиня; в това време паднах в летаргически сън, дойдоха лекари, пипаха ми пулса – „Сърцето е спряло, той е умрял“, забелязаха те и рекоха да ме погребат; казах в себе си: „Нима това е смъртта?“, не можех да дам знак, че съм жив; идва годеницата и баща , и слушам той я кани да поплаче – „Да кажат хората, че си го обичала.“ „Никога не съм го обичала, а обичам богатствата му“, отговори тя; а аз си рекох: „Ако Господ ме върне в света, аз ще захвана друг живот“; колко е тежко да си жив и да не можеш да кажеш, че си жив; да виждаш, че плачат всички и да не можеш да кажеш, че си жив! И колко души са заровени тъй! Няма нищо по-тежко от това да те заровят жив. Най-голямо нещастие е да останеш с дни и месеци в земята и да не можеш да се освободиш от тялото; то е най-тежкият затвор – ад! Ако бяхме чисти,

щяхме да знаем кога душата е излязла от тялото и никога нямаше да имаме такива страдания. След като каже лекарят, че болният не е жив, отведнъж хората казват: „Вдигайте го!“ Ще му направят красив ковчег и с песни и музика ще го отнесат. Къде остава тяхната любов? Това е любовта на ближните и на обществото! Някой казва: „Аз ви обичам.“ Как? Както котката обича мишката, или както вълкът овцата? И то е любов. Но то е любов такава, от която светът страда. А любовта, която е потребна на света, е да обичаме другите и да им помагаме да бъдат щастливи, както ние сме щастливи. И затуй Исус е казал: „Онзи, който вярва в Мене, ще прави това, което Аз правя и който Мене люби, ще го възлюби и Отец Мой и ще дойде и направи жилище в него.“ Вие казвате: „Какво ще стане с България?“ Аз ви питам: „Какво ще стане с вас?“ Не знаете, че дяволът е взел цялата ви собственост, продал ви е дори кожата, а питате: „Какво ще стане с България?“ България – това сте вие. Трябва да се молите, да ви помогне Господ да изпъдите този неканен гост във вас, да запазите своята собственост, своя ум и своето сърце. Дяволът е виновник на тия страдания. Не трябва да му се сърдите. Аз го хваля само в едно нещо – че е много работлив, не се обезсърчава: ако го изпъдите из една врата, влиза през друга; ако не сполучи по един начин, търси друг, трети, четвърти. Ето една отлична и насърчителна негова черта. И Господ казва: „Вземете пример от него: той е учител на хората, учи ги и ще научи всички; като ви лъже, лъже, най-сетне вие ще кажете: „Научихме твоите лъжи и не можеш вече ни излъга.“ Един рекъл на един свой приятел: „Моята маймуна не можеш я излъга“; отива приятелят му при маймуната, почва да се преструва, че спи, замижава и маймуната, а той задига парите; връща се господарят и я набива хубаво; втори път маймуната си отваря хубаво очите, не замижава, защото знае, че има дърво. С опитността, която имаме в света, след страдания, когато дяволът дойде, ще му кажем: „Моите очи са отворени.“ Когато почнете да страдате, казвайте: „Още не съм минал целия процес на житното зърно“, и когато вашите мисли, и вашето сърце се преобразят и станат прекрасни, тогава ще добиете образа и подобието Божие, тогава Бог ще ви възкреси, тъй както слънцето съживява посятото житно зърно.

Беседа, държана на 23 март 1914 г. в София.

ЧЕТИРИТЕ ОСНОВНИ ЕЛЕМЕНТА

В живота има четири елемента за съграждане духовния живот: Божествената любов, Божествения живот, Божествената мисъл и Божествената воля.

Когато децата изучават аритметиката, имат да изучават четири основни действия. Когато един химик изучава химията, също ще срещне четири елемента. Когато Божествената любов се ограничава в себе си, тя проявява Божествения живот, от Божествения живот се ражда Божествената мисъл, от Божествената мисъл се ражда Божествената воля, а от Божествената воля – нашият живот. Ако Неговият живот не се произвежда в нас, не можем да мислим.

Когато искаме Господ да заживее в нас, трябва да създадем Неговата любов – трябва да Го обичаме, защото иначе няма да живее в нас. За да създадем тия четири неща, необходими са още шест неща, които трябва да знаем. Има три неща, които лъжат.

1. Вкусът – той иска да изпитаме стомаха от какво се нуждае; може известна храна да е сготвена от лошо месо, но подправена с миризми, посготвено, излъгва вкуса, но когато отиде в стомаха, последният я отхвърля.

2. Сърцето ни. То ни лъже, затова трябва да слушаме душата си – тя не ни лъже. Защото сърцето приема ласки, а душата ги отхвърля

3. Интелектът. Каквото е отношението между сърцето и душата, такова е отношението и между интелекта и ума – те се контролират от духа. За да превъзпитаме вкуса, сърцето и интелекта, трябва да слушаме съветите на стомаха, душата и духа -ума, а за това трябва да знаем как да храним своите стомах, душа и ум Знаем ли това, ще бъдем здрави.

Где е тая необходима храна? Дробовете ни не търсят въздуха, отворим ли устата, той прониква в тях. За умствената храна има около нас хиляди предмети, от които я възприемаме чрез очите и ушите.

Как да приложим тия четири основни елемента? – Посредством Любовта. Хората са нещастни, защото търсят любовта. А какво е любовта? То е да си готов за саможертвуване.

Ние обичаме много някого, защото ни дава. Ние обичаме Христа, защото ни храни, защото се самопожертвува за нас чрез

житното зърно, което ядем. Затова е казано:“... да ядете плътта ми и да

пиете кръвта ми.“ Искате ли да ви обичат, трябва да сте готови да се самопожертвувате – да любим, значи да се жертвуваме, т.е да сеем – трябва да посеем любов, за да пожънем любов. Животът ни има цена само дотолкова, доколкото е полезен за нашите ближни. Животът е една сила, която Бог ни е дал. Тя може да се вземе, както ни е дадена. Ние нямаме сега живот: пъшкаме, лягаме, въртим се на леглото и пр. Човек трябва да има три неща, които се изискват за живота: здрав и дълбок мир и самопожертвуване за Господа. Христос ни е показал пътя на живота. Първото е самопожертвуванието, а то значи да жертвуваме ума, сърцето и имота за ближните си. Христос е вложил живота си там, дето може да израсне. Първото условие за нашия живот е да се откажем от многото наши желания, нечистотии.

Реката се влива чиста в морето, но когато се връща, тя си носи и нечистотиите. Не трябва да се връщаме с нечистите, лошите желания.

За да се приближим към Господа, трябва да вложим Божествените: Любов, живот, мисъл и воля. Щом ги вложим в нас, ще ги имаме в нашия живот и Господ ще изпрати Своя Дух и ще сме здрави и умни.

Да оставим греховете си и да не повтаряме и казваме постоянно: „Бог ще ги използува за нова почва, за да сее пшеница.“

Слънцето всеки ден грее, Господ е всеки ден пред нас. Бог живее над нас, както слънцето над земята: то ни праща нужната топлина и светлина, да растем, като премахва студа, който владее във вселената – спиращ всеки напредък Така и Бог чрез духовете Си ни осветлява, стопля и възраства. Щом сме здрави, умни и бодри, Духът е с нас и Господ е с нас. За този живот и свят не ще особена програма, доста е за изпълнение даденото ни от първоначалния Божествен план и ще бъдем богати – ние страдаме, защото изменяме Божия план. Трябва да се освободим от всички лъжливи понятия, външни влияния и да се съветваме с Бога, Който е в нас; нека слушаме вътрешния си глас -да се съветваме с Бога, Който е в нас; нека слушаме вътрешния си глас – душата си.

Бог е в душата – „мога“ – и дяволът в душата – „не мога“, т.е. на всяко дело Божие трябва да казваме „мога“, а на всяко не дело Божие има смисъл да казваме: „Не мога“. Щом речем „мога“, Бог ще дойде и ще ни помага и за най-мъчните неща. Като кажем „мога“, непременно ще го изпълним.

Дяволът е силен, защото му казваме „мога“, когато той ни каже да лъжем и други подобни. Жената прави погрешка, когато каже: „Не мога да угодя на мъжа си“, майката, когато каже: „Не мога да възпитавам децата

си.“

Христос иска да употребяваме две думи: „мога“ и „не мога“. Мога да любя, не мога да мразя. Мога да казвам истина, не мога да лъжа и т.н. По този начин двата духа се явяват; при нас са всеки ден. Добрият ни казва нещо, ние го отхвърляме, но не сме свободни, защото духът на злото ни чака. Христос иде да ни научи, когато дойде доброто, да казваме „мога“, и когато дойде злото, да казваме „не мога“. Една нива не може да бъде притежание на двама господари, трябва да бъде или на доброто, или на злото – така е и човекът. Господ ни учи на всичко, което е добро. Бъдете верни на Бога, Който живее във вас. Трябва да имаме четирите основни елемента: Божествената любов, Божествения живот, Божествената мисъл и Божествената воля, за да насадим в нас вкус, сърце, ум, интелект и да развием нашите сърце, душа, дух. Да не казваме „не разбрах“, а само „разбрах“ – тогава Господ ще ни даде да разбираме всичко практически.

Да бъдем верни на Господа, на Христа. Христос, това е животът, любов, живите мисли, които учат народите да се любят. Той е колективност на възвишените духове, които учат народите как да живеят, дават им законите и ги управляват. Христос е, Който ни избавя от ония вериги, в които се вплитаме доброволно. Ако сега не Го виждаме, Той ще се яви един ден и ще поиска десятъка. Той е нашият най-стар брат. Близо е денят на Неговото явяване. Късно е вече, който не Го е потърсил. Има вече виделина навсякъде, изменя се начинът на живота. Да бъдем верни на нашия Господ, на нашия Христос, Който вече сме познали. Той ни е дал живот и здраве и всякога Той ще бъде с нас и в нас.

6 април 1914 г. Бургас, съставено по бележките на Минчо Сотиров, Иван Гарвалов и Величка Стойчева.

ПОЗНАЙТЕ ИСТИНАТА И ИСТИНАТА ЩЕ ВИ НАПРАВИ СВОБОДНИ

Стремлението на всеки един е свободата в света. Под думата „свобода“ да разбираме широчина на своите действия, мисли, желания, които са скрити в нас, и премахване всички стесняващи ги условия.

Свободата е едно качество на Духа.

Да лишим някого от свобода, е падане. При изгубване условията за развиване свободата се ограничава. Например изгубване една част от тялото – ръка, крак, това е намаляване на свободата. Изгубването на ума, мисълта, зрението, слуха и изобщо всички чувства е пълно ограничение на свободата.

Истината е условие да се възвърне свободата на духа. Свободата подразбира три условия. Първо, свобода на тялото. Второ, свобода на волята и трето – свобода на сърцето за проява на чувствата и мисълта. Христос казва: „Истината ще ви направи свободни.“ Истината ще ни покаже пътя към свободата. Не всяка мисъл, желание, воля ни носят свобода. Всяка дума е хвърлена граната. Всяка дума е съчетание от мисли. Една лоша дума, мисъл може да ни лиши от свободата. Казаната обидна дума произвежда своя ефект. Всякога трябва да имаме мярка, за да пробваме, мерим своите мисли и желания. Тая мярка, тоя пробен камък е Христос. Той винаги трябва да бъде пред нас и в ума ни. Когато сме винаги с Христа, у нас се пораждат изобилно мисли, желания и стремеж за работа, а това е добър признак. Само че не всички са от едно и също качество, трябва да знаем кои от тях да избираме. Мислите и желанията са камъни от една кариера, от които се гради бъдещото човешко тяло, а то е духовното. Тия мисли и желания идат от разни направления. Трябва да умеем да избираме необходимите камъни за градивото. За градивото на къщата ни необходими са освен камъни още и железа, дървета и други материали. Има духове, които ни продават от всички материали скъпо или евтино; когато ни ги продадат по-скъпо, излъгали ни са колко струват.

Христос иска да ни направи свободни. Ние сме обвързани с хиляди задължения – първите от тях са към родителите, сетне към братятасестрите, по-подир, когато встъпим в брак, към жената и децата, по-подир към обществото и пр. Изкуството е да знаем как да постъпваме

към всеки един от тях. Свободата има права и задължения. Обществото само с права или само със задължения не може да вирее, а са необходими двата процеса, които трябва да вървят заедно. Правата се ограничават според изискванията на нашите нужди. Искаме ли повече, ще се появи обратна реакция Гдето има повече мед, ще се съберат и повече пчели, да го ядат. Гдето има повече богатство, около нас ще дойдат всички лоши духове. Богатството е необходимо за свободата – то, като дава блага, дава и злини, може да стане човек мързелив, горделив и прочее.

В Христовото учение стойността на човешката душа зависи от вътрешните качества – да бъдем свързани с Господа, т.е да бъдем облечени в Истината, а то е да бъдем облечени в Любовта.

Слънцето познаваме по неговата светлина и топлина. Бога познаваме по Истината и Любовта. Когато Истината влезе в нашия ум – ние мислим, а когато Любовта влезе в нас – ние действуваме Истината е вътрешният зародиш на душата. Ако я имаме, ще усещаме винаги едно засилване – не ще има старост, а все младост, ще се чувствуваме всякога бодри. Мъчнотиите са едно благословение – те са едно условие, за да се повдигнем, защото ще се трудим да ги отстраним, за да добием благата.

Всички наши органи, части от тялото като ни помагат, те ни и ограничават, затова трябва да знаем техните функции, за да работят правилно. Сега създаването на духовното тяло ще бъде нам подчинено. То ни напуща и ние се разделяме с него. Трябва да се сродим с всички духове, които съставляват, живеят в нашето тяло и ни помагат. А то е, казва Христос, че трябва да се сродим с Небето, а сродяването е задължение. Христос се сроди с всички духове. Той се самопожертвува не само на кръста. Съществуването на всичко, върху което сега живеем, е от Христос, затова ние Го и обичаме. Той ни е оставил богатство, за да се ползуваме, а не и да го обичаме. Той ни го е оставил, за да се ползуваме, а не да го вземем да го делим. То е богатство, за което Христос се е самопожертвувал. Ако не го ползуваме, Той ще ни го вземе. Той ни го е дал, да се развиваме духовно и да ни приготви за ангелски живот – след тоя свят ще трябва да преминем в друг – света на ангелите.

Христос иска да ползуваме пробния камък, а това е нашата Божествена душа и когато я намерим, ще бъдем свободни. Христос в света е учил хората как да намерят своята заровена душа- скритото богатство. Много от нашите души са заложени и трябва да ги намерим. Когато човек е слязъл от небето към земята, той е заложил своята душа, затова трябва да

я откупим. Всички живели преди нас хора са работили земята, натрупали са пръст, и ние трябва да работим с душата си върху същата почва. Затова се иска да имаме условията за мярката – пробния камък. Обръщението, покаянието и прочие, и тук става процесът на новораждане. За да се сдобием с пробния камък, трябва да бъдем свободни; за да бъдем свободни, трябва да благодарим за всичко, което ни се случва – добро, лошо, и това е Христос да живее в нас. Тогава всички длъжности за нас са еднакво важни. Не ще ни се отдаде по-голяма длъжност, ако не сме изпълнявали по-малката добре. Бог и ангелите изпраща да слугуват на някоя грешна душа за изправлението ѝ. Всякога трябва да започваме от по-малките работи и да отиваме към по-големите, а не да казваме, че като сме свободни, не сме длъжни да извършваме някоя работа. Господ е създал земята и когато тя изпълни своите мисии, нейните частици ще се разширят и ще се свърши земята.

Всеки наш акт в света е колективен, защото сме свързани с много духове. Всяка наша мисъл е едно задължение – една полица, и духът, който я има, той ни ръководи и сме в неговите ръце. Затова да не желаем големи работи, защото, като ги искаме, като наше право ще ни се дадат, но по-подир ще каже духът: „Сега плати!“, а като нямаме да платим задължението си, идват страданията ни, лишения, болести и прочие..

Всеки гневен е окраден, защото е извън тялото си излязъл и духовете го обират. Затова всеки да следи в своята „къща“ – тялото си – това е свобода. Сме ли в чужди къщи, не сме свободни, защото всякога ще могат да ни изпъдят.

Първото важно нещо е сега да различаваме нашите желания и мисли: които от тях са за наша полза, тях да искаме да се изпълнят. И тогава казва се: Господ ги е предназначил за нас.

13 април 1914 г. Бургас, по бележките на Минчо Сотиров, Иван Гарвалов и Величка Стойчева.

ЯВЛЕНИЕТО НА ДУХА

А всекиму се дава явлението на Духа за полза[8].

Има много въпроси, които занимават човешкия ум, много, с които човечеството се е занимавало и в миналото; такива въпроси ще има и в бъдеще. Ще ви дам едно кратко определение на понятието „дух“. Много умове имат смътно понятие за духа. Даже и в ума на хора, които притежават обширни знания, това понятие е смътно. Ще попитате: „Как е възможно човек да бъде учен, а неговите понятия за духа да бъдат смътни“? Аз отговарям: много естествено. Ако бяхте лишени от зрение и имаше пред вас една картина, вие щяхте да имате за нея твърде смътно понятие. Следователно, и на учения човек понятието за духа може да бъде смътно. Когато разглеждаме тоя въпрос, трябва да имаме предвид, дали притежаваме съответните чувства и способности да дойдем в съприкосновение със самата действителност на нещата; защото може да имаме понятие за света и неговите наредби пряко или косвено, но тия наши понятия ще се различават в единия и в другия случай. Ще ви дам един кратък превод на думата „духъ“. На български тази дума има четири букви. Ако вземем буквата д, тя образува три ъгъла и отдолу буквата п; трите ъгъла показват триединството на Бога, трите сили, които се проявяват. Буквата у – двата пръста, показалецът и средният сложени нагоре, показват, че човешката ръка нещо работи. Буквата х, кръстът – това е проявлението на онази сила, която действа в четири направления: едната линия, която отива нагоре и другата, която я пресича, показват човешкото проявление, т.е. двете сили, които не са съгласни, които се кръстосват. Като посочим един пръст нагоре, това показва, че посочваме към Бога, а когато човек дойде в разрез, това е другата линия на кръста, значи, духът слиза и определя туй противоречие между Бога и Неговите деца. Буквата ъ означава равновесието на човешкия ум, който иска да даде на хората да разбират основните закони. Това тълкуване аз вадя от самите букви на думата. Сега, другото тълкуване на духа е: проявлението на неговата същина. Вземете, например светлината, която слиза отгоре – това е Духът. Слънцето не знаем какво е; учените казват, че то се намирало на 92 милиона километра далеч от земята; може да е толкова – не знаем; но може да има в това изчисление няколко милиона километра разлика. Ако

решим да проверим, въпрос е, дали ще го намерим на тази точка, която ни определят учените. А какво е вътрешното състояние на слънцето – дълбока философия. Едни казват, че било топло, други – твърдо. Може да е вярно, и едното и другото. Но за светлината, която слиза, ние вече имаме реално понятие, защото виждаме туй, което слиза от слънцето и разкрива пред нашите очи цялата земя с всички предмети на нея. Светлината е Дух, Който слиза от слънцето и има пряко съприкосновение с нашия живот. На това слънце можем да уподобим и Духа. Той няма да влезе инак, защото, ако слезе, ще разтопи, подобно на слънцето, всичко това, което виждаме около нас; то ще стане на прах и пепел, или пак ще се обърне в газообразно състояние. Затова Бог казва: „Аз няма да вляза, а ще изпратя през пространството Своя Дух, да принесе на хората Моето благословение." Ето защо Бог не иска да слезе при нас, а изпраща Духа си – светлината. Този Дух, тази творческа способност е именно, която гради в нас. Всичко, каквото притежаваме, Нему се дължи. Тази разумна сила, която се проявява от Бога, учените хора я определят във вид на закони, на сила, на сродства между елементите и т.н. – дават ѝ разни имена. Но то е една същност разумна, която работи; то е Дух, Който създава закони.

Духът има пряко общение с нашата душа. Именно чрез промените, които стават в нашия душевен мир, ние добиваме понятие за Неговия произход. Без душата не щяхме да имаме никакво схващане за Духа. Душата със своя начин на мислене представлява в нас Божествения свят. И ако има у нас нещо Божествено, то е светлата душа, която мисли. Ето защо, когато говорим за човека, трябва да разбираме нея. Отделете от човека разумната душа, той става формено животно с четири крака; по нищо повече не се различава: яде, спи, има всички нужди и слабости на животното. Духът се проявява в човешката душа. Поради това, човек, в различие от другите същество, ходи прав. Защо другите животни не ходят изправени? Защото са в разрез с Господа. Където те ходят на четири крака, то показва, че тяхната воля е в контраст с проявлението на Бога. Ще минат, може би, хиляди години и те ще достигнат онзи етап на човека, да се издигнат и се изправят. Ние сме се издигнали сравнително и се стремим да се издигнем повече, защото искаме да се приближим до Бога и да бъдем в съгласие с Него. Има желание у нас да вървим по Божествения път. И ако правим грешки, правим ги не по зла воля, а по други причини, които лежат в нашето минало.

Сега, казва се, че този Дух се дава всекиму за полза; в какво именно се

състои тази полза? Самата дума „полза“ има известно съдържание, защото всички работят за полза. Работникът копае лозе, но чака да му платят надница 2-3 лева; жената работи нещо за мъжа, но и тя очаква от него нещо за Великден, за Рождество Христово, за големите празници, за летния сезон – всеки все за полза работи. Някои мислят, че животът е много идеален; но какво те смятат за идеален живот? Аз разбирам идеалния живот така: да има хармония, съгласие във всички наши отношения. Някои искат да живеят на Небето; но къде е Небето? Под думата „небе“, разбирам едно състояние, където съществува пълен порядък, където хората спазват своите права и задължения един към други. Иска един човек да напредне, но ти му пречиш, ти го задържаш в напредъка, като му налагаш свои права, когато трябва да съзнаеш, че имаш към него задължения. Прочетената от мене глава из Евангелието показва какви трябва да бъдат нашите отношения. „Но има известни безсмислени неща там“ – ще кажете. Една руска поговорка казва: „И в безпорядок есть порядок[9]„ – в безобразието има благообразие, ще кажа.

Ще приведа една аналогия, за да разберете откъде произтичат кривите понятия за нещата. Например давам някому орех и му казвам да прави изследване върху него. Един ще направи изследване върху вкуса му, ще опита неговата външна зелена обвивка, ще го захапе и ще го хвърли. Давам ореха на друго лице, то вече доста благоразумно, снема горната, зелената му обвивка, обаче, като опитва втората, изпотрошава си зъбите и го захвърля и той. Давам ореха на трето лице; то, обаче, още по-благоразумно, махва най-горната обвивка, счупва с камък костеливата черупка, изважда ядката и я изяжда. Ако съберем тия трима и ги попитаме какво нещо е орех, единият ще каже, че орехът е плод стипчив, лют, отровен; вторият – че е плод корав, който чупи зъбите на хората, третият – че е нещо вкусно и приятно. Тази аналогия може да се приспособи и към нашите грешки: всички неща в света са облечени с обвивки и ако нямаме достатъчно знания, ние няма да намерим същността. Храната е потребна за тялото, но потребна е храна и за ума и душата; ще рече, трябва двояко да се храним. И когато говорим, че не е хубаво човек да преяде, разбираме, че еднакво трябва да се нахранят тялото, умът и душата. То е цял трояк кръг, който образува човека. Ето защо и тримата ония, които се произнесоха за ореха, не са достатъчно умни. Онзи, който изяде ореха, мисли, че е най-умният. Не! Давам ореха на четвърти, той взима, но, вместо да го изяде, го посажда и след 10 или 15 години същият този орех

дава хиляди орехи. Тъй че, имаме четири категории хора в света, които мъдруват: едни казват: „Светът е калпав, развратен, не заслужава да се живее“; други казват: „В него царува егоизъм, по-лош не може да бъде“; трети: „Светът е хубав, приятен“; те са по-близо до истината. А четвъртите, кои са? Ония, които са влезли в Божественото училище и са почнали да се учат, т.е. да насаждат хубавите неща. Най-отличното понятие за човека е да знае, че земята е Божествено училище, в което е поставен да се учи, да се научи да снема горната и долната обвивка на ореха, черупките и да не изяжда ореха, а да го насажда. И когато научи свойствата на всички неща, ще разбере същинския смисъл на земния живот. И както един господар праща слугите си на лозето да работят и им дава хляб и инструменти, потребни за работа, тъй и Бог е дал на човека мозък, като инструмент за работа. За какво го е дал? Камъни ли да чупи или да изпитва горчивата черупка на ореха? Не, но да се научи да насажда ореха. „Нима ще ми стане по-добре, ако насаждам само орехи“, ще каже някой, „няма да му стане по-добре“. Под думата „орех“ трябва да разбираме добрите мисли, желания и действия, които можем да посадим у другите. Тази работа ще ви донесе благоденствие. Когато в постигане на едно ваше желание срещнете известна съпротива, недейте се отчайва и недейте го захвърля: Бог е облякъл една мисъл в 3-4 дрехи – може едната да не е благоприятна, но другата ще бъде благоприятна. Ако снемете лошата дреха, ако посадите вашите мисли в добра почва, те без друго ще дадат добър плод. Аз тъй гледам на света. Злото е привидно; те са външните обвивки на нещата. И хората са привидно лоши. Не че не са лоши, лоши са, но по същина пак не са лоши, защото от Бог зло не може да излезе. Лошото произлиза от известни наши отношения, които имаме в света. Две фамилии живеят в една къща, където има четири стаи; едната фамилия има повечко деца, другата по-малко, почнат да спорят първо за стаите, кой колко стаи да вземе и виж, изведнъж се скарали. Питам: защо е това скарване за стаи? То е съвсем нищожна причина. И почне едната фамилия да говори по адрес на другата фамилия. „Те са хора неразбрани“, а и втората по адрес на другата – също. А в действителност, и едната и другата са неразбрани, защото разбран човек никога не се кара. Тази дума „кара“ произхожда от санскритски корен: да се караш значи да бъдеш в тъмнота. Хора, които са във виделина, не се карат. Известно проявление в нашия мозък помрачава нашите мисли и тогава следват лоши желания. Когато имаме светли мисли, ние сме готови да живеем в мир и съгласие;

щом, обаче, дойде малко помрачение, готови сме да изменим нашите отношения. Та, злото произлиза от помрачаването на човешкия ум. Сега, понеже Господ знае, че на земята съществува известен мрак, който причинява вреда – мракът винаги причинява вреда: ако бихме живели постоянно в мрак, той щеше да атрофира всички наши чувства, очи, уши и пр., както има известни риби, които са живели с години в подводните пещери и са изгубили способността да виждат – Той е изпратил именно този Дух да реагира върху нас, върху нашите мисли и чувства, върху тялото, за да мислим правилно за нещата и да си съставим вярно понятие за тях.

На първо място, трябва да си съставим правилно понятие за себе си, сиреч, какво трябва да бъде нашето отношение към Бога. Според моето схващане, Земята е едно Училище само за индивидуалната човешка душа. Ако има нещо реално в света, то е човешката душа. Някои се питат: „Какво съм аз?“ – Аз съм това, което мисли, това, което чувствува и желае. А всяка мисъл, всяко чувство и желание има и своята форма. Когато вие искате да направите едно оръдие, с което да убивате хората, как го приспособявате? Вземате известни практически съображения, какво трябва да бъде то – да бъде остро, да може да разрушава. Правите топка за играене на децата; правите ли я остра? Не. Правите я валчеста, гладка, за да не причини вреда на детето, защото всички неща, които са остри, са вредни. Казват за някого, че имал изтънчен ум; да, ако е необходимо да воюва, трябва да има много тънък ум и взривни сили и където ударят, да съкрушат. Но, когато човек живее в мирно общество, каква нужда и каква полза има от такъв тънък и остър ум? Пък и ако сложите във военно време начело, човек с тъп ум, той също не е на мястото си. Ние сме изменили хода на нещата: сложили сме тъпите неща пред острите или пък обратното. Аз не казвам, че не трябва да се воюва на земята; воюването в природата има два принципа: един, който разрушава и друг, който гради. Но в единия и в другия, има постоянно изтощение. Ние не само когато любим, ами и когато мразим, се изтощаваме, защото онзи, който мрази, чупи камъни, а като изтощаваме живота в чупене на хиляди тона камъни, какъв смисъл ще има за нас животът? Когато постоянно мислим зло, постоянно трошим камъни. На Господа, впрочем и този материал е потребен: Той ще използва нашия труд да направи гладки пътища и хората косвено ще ни благодарят, че сме натрошили потребните за техния път камъни. Каквото и да вършим в света, нашият труд ще бъде полезен, ако не за нас, то за

други. В единия случай, ако любим, вършим работа съзнателна, в другия случай несъзнателна и следователно, наградата не може да бъде една и съща.

Впрочем, ако искате да се прояви Божествената Любов, трябва Духът да бъде във вас, да Му дадете място да се прояви. Но Духът е много деликатно същество; да не мислите, че ще дойде да чука силно на вашата врата, не; той ще потропа тихичко на вратата на вашето сърце и ако му отворите, веднага ще измени издъно вашия живот, ще ви покаже как да живеете; ако похлопа на вратата на вашата воля, ще ви каже какво трябва да вършите и да го вършите съзнателно. А ако не му отворите, вие ще разберете скоро какво нещо сте изгубили. Когато срещнете един идиот, да знаете, че в миналото, когато Духът е потропал на неговата врата, той не Му е отворил. Казвате за някого, че е глупав. Защо? Защото, когато Духът е потропал някога на вратата на неговия ум, той Го е отхвърлил. Който е жесток, да знаете, че когато Духът е потропал на неговото сърце, той също не Го е приел. Жестокостта е като кристал, който няма мекота. Ала не трябва да мислите, че между жестоките хора няма понякога добри; но изобщо те не са за едно организирано човешко общество. И тъй, трябва да сме винаги готови да дадем място на Духа да проникне и да се прояви във всекиго от нас.

Някои казват: „Искаме да видим Духа." Ами че единственото нещо, което виждате, то е Духът. Той говори, но, понеже вашите уши са запушени, не чувате, както, когато говорите на глухи хора, не чуват. Искате да чуете; е добре! Нагласете ухото си да схваща това, което Духът му говори. „Аз искам да видя Духа." Хубаво, ами ако вашето око е премрежено, как ще Го видите? Единственото нещо, което ние виждаме в света, повтарям, то е Духът. Ето това цвете, което държа – то е Дух и ако бихте могли да видите, ще съзрете цялата човешка фигура в него. Сега, защо не виждате? Понеже вашето зрение е ограничено, вие виждате само сгъстените части, а несгъстените не виждате. Напр., някои неща ви се показват валчести – орехът; но, ако го посадите, валчесто ли стъбло ще изникне? Веднага ще прояви своята същност. За да познаете нещата, трябва да ги посадите в тяхната почва. И ако можете да посадите това цвете по този начин, веднага ще видите, че и то е разумно същество. А какво ви говори това цвете? Тази краска защо е сложена? Тя е сложена, за да покаже, че животът без любов няма смисъл. И с хиляди години, то говори на хората какво трябва да правят – че трябва да любят, че умът не

трябва да бъде нито много остър, нито много тъп. В някои случаи трябва да бъде остър, но, когато се намирате между умни хора, не е необходимо остроумие. Когато се намирате между неприятели, сърцето трябва да бъде кораво, а между приятели – меко. Трябва да знаете как да обичате. Когато вземете една роза и я помиришете, две неща се проявяват: едното – нежно благоухание, другото – бодили. Всеки човек има своите бодили; но те, разбира се, не са човекът. Бодилите са за ония условия на живота, когато човек трябва да воюва, да се брани, когато не трябва да бъде много мек. С дяволите не бива да си давате рандеву; срещу тях трябва да имате шипове. Но между приятели вашият барут трябва да бъде влажен. Има времена, когато трябва да бъде сух и когато и влажен. Какво ще направи мъжът, когато барутът му е сух и когато жена му всеки ден го задява? Когато се оженят, трябва и двамата да овлажнят барута. Пред света барутът ви трябва да бъде сух, за всяка нужда... Това е една алегория, която аз привеждам, за да научите всички тия отношения, които съществуват в света. Вие имате приятели и казвате, че ги познавате; но докато не научите едновременно и тъмната и светлата страна на вашите приятели, не ги познавате добре. Искате да бъдете всякога добър; трябва да бъдете добър при известни условия, а лош при други. Когато разгневите приятеля си, трябва вече да се защитавате, а за да се защитавате, трябва да знаете да воювате. Ако се борите с някой неприятел, вие си вършите длъжността; ако воювате с мирни или безоръжени хора, вършите глупост. Казват: „Животът е борба." И мъжът, като се ожени, казва: „Животът е борба." А с кого воюва? С жена си и жената с мъжа си. Народят им се деца и те четат девиза: „Животът е борба", и си казват: „Е, ами ние с кого ще се борим – братчетата със сестричетата." И започва борба, хванат се за косите и като се разплачат, хайде при мама и при тате. Хората имат девиз! Като нямат истински противник, те си го създават – мъж с жена, брат със сестра, свещеник със своите пасоми, учител с учениците си. Ето хора, които не разбират живота. Борба трябва да съществува, обаче с онази природа, която трябва да се подчини. Когато предстои да разрушим известна скала в планината, да пробием тунел, разбирам да действаме така, но да употребим тия средства в организирано общество, не разбирам. Туй показва, че хората не разбират отношението, което съществува между тях и техния Дух, задачите, които им налага последният.

Апостол Павел описва в прочетената глава какво трябва да бъде това отношение. Може да ми зададете въпроса: „Нали съществуват в света

хиляди отношения?“ – Но ние трябва да изберем само ония, които са благоприятни за нас. Трябва да знаем, напр., отношенията на водата към нас. Ако я сложим в стомаха, ще има благоприятни последици; ако, обаче, я сложим в дробовете, ще произведе съвсем други последици. Ако внесем въздух в дробовете, ще бъде благоприятно за нас, но сложим ли го в стомаха, ще произведе точно обратен резултат и т.н. Нещата имат отношения към известни удове. Трябва да знаем къде е мястото на водата, на въздуха, на светлината, на звука, на мириса. Вие ще кажете: „Ами че тия неща ние ги знаем – че светлината е потребна за очите, а звукът – за ухото.“ – Така. Но вие разбирате ли Вътрешния смисъл на тази Светлина? Сутрин, когато изгрее слънцето, какво вие си казвате? „Ха, слънцето изгря.“ Но, когато някой каже: „Учителят иде“, какво подразбират учениците? Всички се размърдват, вземат книжките си и насядат по чиновете. Щом изгрее слънцето, всеки от нас трябва да вземе своята книжка и да каже: Учителят – Дух иде, и да седне на чина и да се попита какво трябва да върши тоя ден. Слънцето казва: „Ще ви преслушам, ще ми отговорите, ще ви предам и вие ще ми предадете.“ Туй разбира изгряването на слънцето. Ако всеки ден можем да проучим програмата, която нарежда нашият Дух, животът би текъл много благоприятно. „Но, ще кажете, днешното слънце прилича на вчерашното – еднакво изгрява.“ – Не! Аз не съм видял в живота си два дни подобни един на друг и слънцето да изгрява еднакво; всеки ден се различава от други и всеки има своята програма. И светлината, която идва, не е една и съща; различава се от оная, която е дошла преди няколко дни. В туй именно седи величието на Божествения Дух. Който носи неизброими богатства, невидими светове и разкрива какъв е Бог в Себе Си. Той е нещо велико. Срещате един приятел и казвате: „Иван, как го оценявате?“ – „Той е висок 1½ метър, или 165 см, има гъсти вежди, въздебелички устни, обича да похапва и да попийва.“ Но това не е важно. Дойде ден, вие го обиквате и за вас вече изчезват неговите дебели устни, неговите външни, невидими недостатъци – почвате да виждате в него нещо друго. Значи, снемате първата обвивка на ореха, виждате неговия ум. Ако го посадите, половината от орехите, които ще роди, ще бъдат за вас, другата половина за него. Ако го изядете, какво ще се ползвате? Няма да се ползвате нито вие, нито Иван. Ето защо, Духът, когато дойде, казва, че всеки ден трябва да посявате по-добри мисли, по-добри желания. Срещате един ваш приятел и някой път казвате: „Не зная какво да говоря.“ Виждате, че хората бъбрят много, а вие не

знаете какво да кажете, или говорите много работи, но не онова, което ви трябва. Най-напред трябва да посадите ореха и след като го посадите, тогава може да разговаряте колкото искате. Преди да посадите ореха, недейте да говорите. Онзи, който е работил, върне се в къщи и приказва: „Работих, уморен съм, гладен съм.“ Говоренето показва известни отношения, които съществуват между нас и нашите действия. Първото нещо, което да правите всеки ден, то е да си зададете въпроса: „Какъв плод трябва днес да посадя?“ Ако посадите един орех, той след време ще принесе своите богатства в изобилие. Тази притча бихте разбрали, само когато се върнете, както ще се върнете, на онзи свят, откъдето сте дошли; тогава ще забележите каква полза са принесли ония добри желания и мисли, които сте посели, добрините, които сте направили на вашите ближни, приятели, жена, деца. Сега тия неща още ви са тъмни. – Друг пример. Казвате си: „Този син сега аз го храня, ама кой знае дали ще ме гледа някога?“ „Сега го уча, та когато остарея, да ме гледа.“ Не очаквайте да ви гледа, когато остареете. Пък може и да не остареете, може да заминете по-рано от него, без да стане нужда той да ви гледа. Казва майката: Ех, да имам дъщеря на стари години да ме гледа.“ То е много криво схващане на живота. Дайте възпитание на децата си и не очаквайте за вас нищо. Ако в тях сте посадили добър орех, не само ще ви гледат, но и ще ви обичат. Когато една майка не е обичана от своите деца, това показва, че не е могла да ги възпита. Та първото нещо, за да ви обичат децата, е, ръководими от този Дух, да научите децата да ви обичат.

Ще заключа своята беседа с едно сравнение. Има три отношения, които трябва да пазим. В света съществува Бог, съществуваме ние, съществува известно общество; някои слагат на първо място себе си, като казват: „Аз, после обществото, а накрая Господ.“ Това е съвсем криво разрешение на въпроса. Други казват: „Първо обществото: аз живея за народа, за обществото, после идвам аз, че най-после Господ.“ И това е лошо разрешение. Трети казват: „Първо Бог, Господ. Духът ми тогава, аз разумната душа, която трябва да служа Нему, че после на обществото, и най-после на себе си:. Ето правилното разрешение.” Всяко друго разрешение няма да бъде правилно разрешение. Всички грешки произхождат от следното. Искаме да знаем, обществото ли е главата, или ние. Ако на едно тяло сложим три глави, то няма нищо да свърши! Вечно няма да има съгласие в кой път да тръгне. Някой път се борите какво са решите; това показва, че имате три глави; отсечете двете, сложете Господа

да бъде глава. Всяко нещо трябва да бъде на мястото си. Сега, запитайте се: кой е ваша глава. Ако кажете, че е Господ, бих се радвал. Сложете Господа начело. А знаете ли какво ще бъде тогава вашето състояние? Няма да има във вас двоумене, страх, трепети, ще имате воля, ще бъдете смели, решителни, умни, добри хора. Ще бъдете богати във всяко отношение – каквото хванете с ръка, злато ще става. Някои ги е страх от парите; само глупавите ги е страх. Защо? Защото духом са слаби. Знаете какво казва преданието за праведния Йов – че имал червеи и като ги подарявал на някой просяк, червеите се превръщали в жълтици. Ако бъдете и вие като Йов, червеят, който дадете, ще се превърне в злато. Вие често онеправдавате червеите, но и те извършват отлична работа в света, съвременният свят дължи много на тях. Като ги хване Господ с ръка и ви ги даде, те се превръщат в златни монети. А какво е това злато, тази монета, която ви дава Господ? Придобивате знания и опитност. Една умна жена, която вземе мръсна вълна, какво прави с нея? Изпира я, извлича я, изприда я и изтъкава плат; глупавата, напротив, като я види така мръсна, ще я хвърли навън. Колко пъти и Господ ви е дал Дух и вие сте Го отхвърляли!

Правилото какво изисква? Като се върнете вечерно време от работа, да снемете раницата от гърба си и да я оставите в антрето, всички вземания – давания, които имате и тях да оставите в антрето; да влезете в стаята си свободни, като че в света няма никакви вземания – давания за вас и да кажете: „Благодаря на Господа за това, което ми е дал“; наяжте се хубаво, поблагодарете Му пак: и сутринта, като станете, вземете отново раницата или тефтерите и тръгнете на работа. Ние какво правим? Дойдем вечер и си легнем с пълна раница на гърба и цяла нощ се мятаме в леглото. Духът казва: „Снемете раницата си: не е мястото тук.“ Сядаме да ядем, тежко ни е; защото имаме раница на гърба си. Трябва да я снемем и се нахраним. Това е то посланието на Духа. Някои хора били грешили; оставете този въпрос вън, в антрето: нима Господ не знае, че хората грешат; ние ли ще оправим света? Има кой да го оправи. Вечер, като се върнем, трябва да поблагодарим на Бога, че ни е пратил между тия грешни хора, за да ни дадат добри уроци. Като срещнем такъв, трябва да му кажем: „Много добре си носиш раницата.“ Той е грешник и в туй състояние той е човек с раница. Един ден тя ще му слезе от гърба. Някой е груб, кисел; защо? Защото не е снел раницата от сърцето си. Друг не може да мисли; защо? Нека снеме раницата от ума си и тогава ще мисли добре.

Сега, ще приведа още един пример и ще заключа. Има две крайности, две противоположности в действителния живот, които трябва всякога да имате предвид; това са: доброто и злото – два полюса, крайните допирни точки на земния човешки живот. В старо време някой си цар имал две дъщери; голямата била много красива и стройна, но имала много лош език; малката била много добра по душа, но много грозна по лице. По причина на тия им външни и вътрешни недостатъци, никой от околните княжески синове не искал да им предложи ръка. Загрижен бащата за бъдещето на своите дъщери, понеже оставал без наследници, решил да свика съвет от най-мъдрите хора на своето царство, да му посочат път от това безизходно положение. Между многото добри съвети, които предлагали всички, най-старият, измежду тях и впрочем, най-мъдрият дал следния съвет: „Ти – казал той на царя – ще направиш една странноприемница в полза на всички и първите двама млади мъже, които дойдат в нея, те ще бъдат твоите двама зетьове, които съдбата ти отрежда.“ Добрият баща помислил, че може би съдбата ще се усмихне на побелелите му коси и ще му изпрати знатни лица, от някои царски домове. Когато странноприемницата била свършена и отворена, първите посетители били, действително, двама млади момци. Обаче, за голямо учудване на бащата, единият от тях бил сляп, а другият – глух. Изненадан от това, царят извиква стария мъдрец и му казва: „Каква е тая работа – единият е сляп, а другият – глух? Как ще я редим – не виждам.“ – „Ще Ви кажа – отговорил мъдрецът – глухия ще ожените за красивата си дъщеря, а слепия – за грозната.“ Така сторил и царят. И наистина, двата брака излезли щастливи: дъщерите му добре прекарвали. По едно време зетьовете почнали да се стесняват вътрешно от своите недъзи. Тоя, който бил глух, когато неговата жена викала и сипела отгоре му всички проклятия, повдигал рамене и си думал: „Така е то, когато е лишен човек от едно чувство. Вярвам, тя говори божествени работи, но нали не мога да ги разбера, това е моето нещастие. Бих дал всичко в този свят, само да мога да чуя поне една от сладките и думици.“ Слепият от своя страна, като слушал умния и сладък говор на своята жена, излиянието на нейната душа, думал си: „Колко прекрасно същество е тя! Колко хубава трябва да е! Но нали съм сляп – това е голямото мое нещастие в тоя живот. Бих дал всичко, да можех поне за един миг да видя външния образ на това божествено съкровище.“ Достига това до ушите на царя и той повиква стария мъдрец и го помолва да му каже, не може ли някак да се измени

съдбата на двамата му зетьове, да се избавят от своите недъзи. „Може – казал старецът – но ще се развали тяхното щастие и блаженство на земята.“

Ако Бог те е свързал с красивата царска дъщеря и те е лишил от слух, да не ти е мъчно, че не чуваш гласа и. Наслаждавай се от вида и благодари. Не искай да чуваш думите и, да не би да се огорчиш и дойдеш в противоречие със себе си. Две добрини на земята не може да се съберат на едно място. Ако Господ те е свързал с грозната царска дъщеря и те е лишил от зрение, от временните илюзии на земния живот, пак благодари. Наслаждавай се на добрия и говор, на сладкия и език; не искай да видиш нейния външен вид и образ, защото ще изгубиш и това, което имаш. Доброто не всякога е облечено в царска мантия. Доброта и красота само на Небето живеят заедно. Тук, на тоя свят, тъй е – добро и зло се редуват в човешкия живот. Ако в един живот Бог те свързва със злото, благодари Му. Не се притеснявай. Не знаеш дълбоките причини защо това е сторено. Знай, че целта е за добро. След време ще разбереш великата любов на Небето. Ако в друг живот те свърже с доброто, благодари Му и не желай да облечеш царска мантия и да се любуваш на своя изглед. Не търси да примириш доброто и злото в себе си: то е невъзможно. Това ти се дава, за да се учиш да познаваш дълбоките работи на живота на Духа. Твоите недъзи ще се махнат, когато сърцето ти се отвори, Духът дойде и душата ти се съедини с Него.

Беседа държана на 20 април 1914 г. в София.

ТАЛАНТИТЕ

И едному даде пет таланта, другиму два, а другиму един – всекиму според силата му.[10]

Ще ви говоря върху 15 стих от 25 глава на Евангелието от Матея. Няма съмнение, много пъти сте чели тази глава, спирали сте се върху талантите да размишлявате; може би, сте правили и известни заключения, някои от които са били по-близо до истината, други – по-далеч. Ще взема този стих в неговия обикновен смисъл.

Когато Исус е изказвал едно изречение или притча, имал е предвид основната Божествена мисъл, Божествения закон, т.е. той не е говорил, само за да намери повод да говори, но е изказвал известни истини. Сега, може да си зададем въпроса: защо на един е дал пет таланта, на другия два, а на последния един? Това случайно ли е или е обмислено? В природата всички неща, които Бог е създал, не са случайни – нищо няма случайно. Ние казваме за много неща, че са станали „случайно“, когато не можем да си ги обясним. Срещаме един човек и си казваме, че случайно го срещаме. Един от Законите на живота казва, че нашата среща се обуславя от известни предшестващи причини, които са ни докарали да се срещнем. Като не знаем закона, казваме, че се срещаме случайно без никаква причина, но това не е така.

Какво трябва да разбираме под думите: пет таланта, два таланта, един талант? Има три вида хора: едни, които отговарят на петте, други – на двата, а трети – на един талант. Сега, кои са тия отговарящи на един талант? Те са ония, които живеят само за себе си. „Да ядем по три пъти на ден, да пийнем, да си полегнем, за да ни стане тялото по-дебело и да се обличаме хубаво – ето за това, казват те, сме дошли на тоя свят.“ Те са хора егоисти, безплодни, безотговорни и хора с един талант. А кои са с два? Човек, който се е оженил – той е единият талант, а жена му – другият. Събират се двама и спечелват още два таланта – раждат им се деца; стават четирма и казват: „Господи, ние използвахме двата таланта; отгледахме деца и спечелихме още два.“ То е в първия смисъл. Във втория смисъл, те са хора, които живеят за своя дом, за обществото, за народа. Ония с пет таланта притежават вече нещо повече. Петте таланта съответстват на нашите пет чувства; значи, хора, на които всички чувства – зрението,

слухът, обонянието, вкусът и осезанието – са на място. Те са хора с прави съждения и заключения за всичко, що Бог е създал: разбират Природата, разбират нещата, разбират причините и следствията. Те са учители на света, те живеят за цялото човечество.

Сега, да направим едно малко пресмятане на дадените таланти: имаме 1+2+5=8 таланта. Числото 8 произволно ли е? Не, то е число на труда. Писанието казва, че Господ направи света в 6 дни, на седмия ден си почина. След всяка почивка идва нов работен ден. Ние сме в осмия ден. И Господ е казал на хората: „Ето, Аз направих света, сега започва вашият ден, работете и Аз един ден ще дойда да ревизирам вашата работа." Ние живеем в осмия ден и понеже не знаем как да работим, правим грешки. Но Господ казва: „Работете, вървете напред, грешки, разбира се, ще правите." Кой учител не очаква учениците му да късат книги и да нашущяват училището? Коя жена, която шета, не нащущавя? Кой бояджия няма да се нацапа, като боядисва? Кой човек, който работи, няма да се изцапа и окъса дрехите си? В пътя на нашето развитие не бива да искаме невъзможното, трябва постоянно да очакваме промяна и изхабяване. Плашите се от смъртта. Но що е смърт? Смъртта е овехтяване, скъсване на нашата дреха. Такъв е законът. Тялото постепенно се изменя. Писанието казва: „Господ направи човека по свой образ и подобие"; да, Божественият план е такъв; но, понеже той е оставил на нас да работим, да си създадем мозък и сърце, характер, да се възпитаме, то при изпълнение на този Божествен план, това, че ще ошущавим, ще поизцапаме наоколо, нищо не значи. Когато се гради къща, върху мястото има разхвърляни камъни, тухли, пясък – много работи; но, след като се изгради къщата, всичко това се изчиства и тогава хората влизат да живеят в нея. Следователно, ние сега сме в периода на осмия ден и градим. И в туй градене, три категории хора работят: едни, които имат по един талант, други – по два, трети – по пет.

Сега, нека дойдем да съберем тия таланти, на онзи, който е спечелил от петте още пет – стават десет, от двата още два – четири, стават всичко 14 и с един заровен в земята – 15. Добре, от това число като извадим дадените 8, колко са спечелените? 7. Какво означава числото 7? Казахме, почивка. Сега имаме закона, мисълта, която Христос е скрил вътре, която мисъл схваща само онзи, който знае Писанието – именно, че онзи, който иска да почива, трябва да е работил и че който не е работил, не бива да почива, защото Господ, като е работил шест дни, на седмия е почивал. Ние често казваме: „Кога ще си почина!"; още не си почнал да работиш, каква

почивка търсиш? Едва си дигнал мотиката на рамо и искаш почивка! След като прекопаеш цялото лозе, тогава трябва да искаш и ще дойде почивката. Трябва да разберем основния Божествен закон, че почивката е резултат на работата. Само ония ще бъдат радостни, весели, които са работили; пък и Христос го казва: „Онези, които са работили, ще влязат в радостта Господна; всички блага, които Аз имам, ще имат и те." А какво е казал на онзи, който не е работил, а скрил таланта в земята? „Вземете му един талант и го дайте на онзи, който има пет, а него изхвърлете вън, в тъмнината, да се научи там да работи." Коя е тази външна тъмнота? Червеите, които работят долу в земята. Ако не се научите да работите, Господ ще ви направи червеи и ще ви сложи в земята да работите в тъмнина, докато се научите да работите. Всички ония, които искат да философстват върху Божествения закон, ще опитат дали тия думи са прави или не. Аз ви говоря тази сутрин върху този основен закон: трябва да работим. И само когато работим за Бога, то е работа; когато работим за себе си, то е труд.

Работата подразбира знание; онзи, който е взел пет таланта, има пет чувства – нему Господ е дал всички способности и необходими знания; и онзи, който има два таланта, и той притежава способности съобразно със своите знания. Ще направя още едно сравнение. С един талант – това е човек, който прилича на един минерал, който не може да се размножи – той винаги остава един. В него слънчевата светлина може да се пречупва много добре, но той не може да бъде разумно същество. Когато вашето сърце, се втвърди като минерал, вие сте човек, който имате само един талант. И там се крие опасността, защото Писанието казва: „И ще ви отнема каменното сърце." А този един талант трябва да се преобърне и да почне да ражда и се развива. Другите таланти се подразбират и житното зърно, растителният живот, който стои малко по-високо от минералите и който се размножава и припечелва. Красивите минерали какво могат да ни доставят в живота? Бихме измрели всички, ако останеше от тях да живеем. Благодарение на житното зърно, което носи два таланта, благодарение на трудолюбието и благодарение още на ония пет таланта, способности, които притежава нашият ум за по-висш духовен живот, който показва как трябва да разработваме благата, които Бог ни дава, можем да се избавим от много беди в този свят. Ние трябва да си задаваме въпроса, какво значи това: „всекиму по силата"; то значи, че всеки от нас трябва да знае своята сила. Често хората казват: „Аз искам да имам по-

големи дарби, по-големи способности.“ Хубаво. Ако ти ония дарби, които имаш, не си използвал, не знаеш как да ги разработваш, кой ще ти даде повече? Всеки от нас има толкова дарби, че ако бихме ги разработили, те са достатъчни да създадат основа за пет таланта. А пет таланта малцина имат. Аз вярвам, че повечето от вас, които ме слушате тук, имате по два таланта; дори положително мога да кажа, че всички имате по два таланта. Но, ако превърнете тия два таланта в четири, ще бъде друго. А какво означава числото 4? Че трябва да намерите процеса на пречистването на вашия живот. Имате нужда от вода, но тя е мътна, нали трябва да намерите средство да я прецедите? Ако я пиете с калта, ще ви навреди. Значи, числото 4 е Божественият процес, чрез който нашите желания и мисли в този свят се прецеждат. Онзи, който има два таланта, трябва да работи дотогава, докогато направи една цедилка... А знаете ли колко тя струва? Попитайте един млекар, идете в една мандра и попитайте онези, които правят сирене, какво остава в цедилката. През нея може да излезе само суроватката. Вашата цедилка е вашият критически ум, който трябва да имате за нещата на живота. Когато казват за някого, че е критик, трябва да подразбирате, че той има цедилка, в която, като сложи да прецежда нещо, ценното остава, а непотребното пада долу. Зависи какво прецеждате; ако прецеждате сирене, то остава в цедилката; но ако прецеждате вода, чистата, бистрата вода ще излезе от филтъра, а мръсотията ще остане в него. Цедилката ви трябва да има две съществени качества, значи, два таланта: когато употребите един талант, ценното трябва да остане в цедилката; когато употребите втория талант, ценното трябва да излезе извън нея. Ще направя друго сравнение. Цедилката със сиренето – това е вашият житен хамбар, водата извън цедилката – това е вашето жито, посято вън, на нивата – в живота. Първият талант трябва да се ползва от плода, който ви е дал Бог, а вторият талант трябва да посеете – да работите с него. В света имате разни предназначения; някой път вие в своите предприятия сполучвате, друг път не; това ни най-малко не трябва да ви обезсърчава, защото, който има малко таланти и иска да придобие повече, трябва повече да работи. Такъв е законът. Опасно е за онзи, който има един талант и не е никак работил с него. Първото нещо, което се изисква от нас, е да знаем как да работим.

Аз ви казах, че вие имате два таланта; ще попитате кои са те. Вашият ум и вашето сърце – това са два таланта. Но, ще кажете: „В какво мога да употребя моя ум?“ – На някой човек там на пътя му се счупва колата,

минавате оттам, имате знания, поправяте му колата; той ще ви бъде признателен, а някога, на реда си, той ще ви помогне. В случая и вие печелите. Вторият талант – то е вашето сърце. Някой човек е болен; вашето сърце трябва да ви накара да го посетите и да му помогнете. Двата таланта – това са корените на нашия живот. Под сърце трябва да разбираме корените на нашия живот, а под ум – клоните и листата отвън. Вие знаете, че в Природата съществува едно съотношение между корените и клончетата. На всяко клонче съответстват малки коренчета долу в земята и когато долу изсъхне някой корен, изсъхва горе и съответният клон. Законът, който трябва да спазвате, е този; да знаете, че ако у вас изсъхне едно желание, ще изсъхне непременно и една мисъл; ако изсъхнат две ваши желания, ще изсъхнат две мисли, ако изсъхнат три желания, ще изсъхнат три мисли и един ден, когато вашите чувства се атрофират съвършено, ще изсъхнат всички клончета и вие ще се превърнете в хора, които имат само един талант.

Да вземем човек, който има пет чувства – зрение, слух, обоняние, вкус и осезание – каква роля играят тия чувства в нашия живот? Те са петте врати, през които човек влиза в тоя свят, чрез които ние изпитваме природата – пет области, от които можем да черпим богатства. Човек, лишен в пълния смисъл на думата от слух, е глупав човек; да си лишен психически от зрение, значи да си лишен от възможност да видиш истината; да си лишен от обоняние в психическо отношение, значи да си лишен от своя интелект; да си лишен от вкус, значи да си лишен от любов и т.н. – такива неща можем изброи доста. Всяко наше сетиво съответства на една велика божествена добродетел и всеки от нас трябва да наблюдава дали чувствата му са в хармония с неговото сърце, дали са в свръзка с истината. Ако погледнем на този свят, той е облекло на истината; видимият свят е израз на истината; във всеки лист, камъче, извор, скала има велики уроци; вътре са скрити велики знания. О, какви истини може Природата да ни разкрие! Вземаме едно камъче, потъркаляме го и го захвърляме – казваме, че то нищо не струва. Не сме разбрали смисъла на това камъче. Или вземаме едно цвете, поокъсваме листата му и го захвърляме – нищо не струва; не сме разбрали смисъла на това цвете. Да дойдем сега на нашия слух; чуем думата „любов“ – тя е едно цвете. Разбрали ли сме смисъла на тази дума и какво тя значи? Не. „Що е“ – се питаме – „нищо“ и го захвърляме. Чуем думата „истина“ и казваме: „То е празна дума.“ Кое е, тогава, най-важно за нас? „Човек да си похапне и след

като си похапне, да си пийне една чашка винце“, казват някои. Що се отнася до задоволяване на вкуса, то е вярно; но всичко не се заключава в яденето. Наистина, човек трябва да се храни, но по този закон за петте таланта трябва да се храни с пет вида храна – всяко чувство трябва да се храни със своята съответна храна; не го ли храним така, то се атрофира.

Виждате, че християнството е една наука, то не е за забавление. И знаете ли каква наука е християнството? То е една велика Школа, със своите отделения, класове, университети, академии и всеки който идва да слуша в нея, трябва да разбира това, което слуша. Аз не искам хора с един талант, които са го заровили, в Училището, в което преподавам, искам хора с два таланта. Защо? Защото не искам да си губя времето в безплодна работа. Бихте ли обичали да развъждате въшки или бълхи? Това са съществата с един талант. Всички паразити са хора с един талант, тунеядци, ленивци, които живеят само на гърба на другите, които ги очаква голямо наказание. Изпитвайте духовете; когато дойде един дух, първо вземете и го изучете; ако е с два таланта, приемете го и го нагостете; ако е с един талант заровен, недейте го приема; с един талант ли е – вън; той е въшка, бълха, той е един вълк, който не можете да облагородите. Ама някои казват: „Този човек може да се облагороди“; аз казвам, че той може само въшки да развъжда. Как е постъпил господарят с оня, който е имал един талант? Взел и го изпъдил вън, за да го научи да работи. Не бива никога да насърчаваме човека с един заровен талант; трябва да му кажем: „Тебе, приятелю, те очаква най-голяма опасност в живота.“ Не бива да го лъжем, а трябва да му кажем истината. Често казваме: „няма нищо.“ Имаш дете; видиш ли, че има един талант, изпъди го вън. Нека отиде да се лута из света. Ще кажете: „Не е ли това жестоко?“ Вземете му таланта, защото не е знаел как да го оползотвори. Имате син с един талант, пращате го в странство да следва по философия или медицина или по някое изкуство; той ви пише: „Татко, прати ми 400-500 лева, защото ми трябват за това и онова“, а всъщност взема парите и гуляе по кръчмите; минават 2-3-7-10 години, синът не свършва, бащата си казва: А, то е много дълбока наука“; похарчва по него 20-30 хиляди лева и очаква от него много нещо; след 7 или 10 години синът се връща, но, освен дето не припечелил знания, освен дето похарчил толкова средства, той се връща с 10 градуса по-долу, съвсем разкапан, развратен в мислите и желанията си и тогава бащата казва: „Защо, Господи, ми го даде?“ Дали Господ ти го е дал или ти сам го взе? Когато един крадец открадне

петачета, които не вървят, дали онзи, който ги е имал, е виновен? Не, сам крадецът, който ги е откраднал. Често, когато някой краде от Господа, задига онова, което не струва.

Разбира се, със своята беседа из не искам да ви плаша, защото моята цел не е такава. Когато един ученик е в училище, когато той се въвежда в лаборатория за експериментални опити, учителят трябва да му обясни свойствата на разните неща и да му каже, че ако не внимава, един опит може да му коства много скъпо. Защото мнозина от невнимание са изгубвали своето зрение и други сетива.

Нека приложим Христовото правило в обществения живот. Често ме питат: „Защо България страда?“ Ами че вие поставяте начело на управлението за министър – председател човек с един талант и искате той да оправи България; че как ще я оправи? Този човек, както казва Христос, трябва да се смъкне и изхвърли вън. За поста министър – председател се изисква човек с пет таланта, не даже с два. Хора с два таланта би трябвало да бъдат жандарми, войници; офицерите трябва да имат по четири таланта; генералите и министрите – по пет, а за царете, които заемат най-високите места в държавата, трябва десет таланта. България страда защото начело на управлението – не се поставят хора с пет таланта; често са поставяни с един и след това ги викат и ги съдят; както виждате и сега ги съдят. Тия, които са крали, са глупави, но пък и ония, които са ги сложили на власт, са още по-глупави. Един човек наема негоден слуга и очаква от него добра работа, а после се чуди как не се е свършила работата. Трябва да се чудим по-скоро на господаря. И сега в България ние се нуждаем от хора с два, четири, пет, десет таланта. Имаме ли ги, ще бъдем пръв народ в света; не ще има мъчнотии и спънки за нас; дори всички държави да се опълчат против българския народ, няма да успеят. Тогава – аз ви уверявам – никакво нещастие не би ни сполетяло. Затуй молете се да се създадат такива хора. Те ще дойдат. Да сложим тия таланти – два, четири, пет и десет – в работа.

И най-сетне, питам: защо ни е този ум, който ни е дал Господ? Най-напред той е една цедилка. Прецедихте ли с нея млякото? Знаете ли как да го подквасите и подсирвате? Да приложим в живота тоя закон за прецеждане. Често се оплакват: „Нямам приятели в света!“ Защо нямате приятели? Когато ми кажете: „Нямам нито един приятел“, аз вече мога да се усъмня и да кажа, че вие сте човек с един талант. Ако кажете: „Мене никой не ме обича“, аз ще си направя заключение, че сте човек с един

талант, който сте заровили всичко божествено в земята; човек егоист, който живее за себе си, заслужава да бъде без приятели, да бъде вън, в тъмнота. Това е, което казва Христос с тия таланти. Ще попитате: „Хубаво, каква е тази подквaса, с която трябва да работим?“ – Вие я имате, но трябва да знаете как да подквасвате, да подсирвате млякото. Ако млякото е много студено, може ли да се подкваси? Не може. Ако е много горещо може ли? Пак не може. Трябва да спазвате един основен закон при подквасването: трябва да имате добри чувства, добри желания, да подквасвате човека с добра мая, да го подквасвате така, че да не се вкисне, да го заквасвате с истината и ако го заквасите с нея, вие сте хора с два таланта, тогава ще имате четири, а като имате четири таланта, вие сте вече хора спасени, значи, сте минали през закона на Исус, през процеса на самоусъвършенстването, очистването от лоши желания. Това са двата таланта, които трябва да приложите в живота си.

Може да сте слушали и други проповеди върху талантите. Те означават пари, способности, сила; те са нещо обективно, не субективно. Талантът е всякога сила, внесена отвън, която може да ни се даде и пак да ни се вземе. Талантите не може да бъдат никога притежание на човека, те са принадлежали и принадлежат само на Бога, и Той ги дава и взема, според както ние постъпваме. Раждате се на земята, дава ви два таланта и ви казва: „Работи! Ако спечелиш още два, ще ги умножа, ще ти дам пет, ще влезеш в Моята радост.“ Пък дори когато ви е дал само един талант и за него има място в света: ако такъв човек каже, че иска да спечели още един талант, ще се избави. И когато виждаме, че такъв човек прави усилия и страда, това показва, че иска да спечели още един талант, защото, когато човек страда, в него страда онова първоначално грешно същество, което има само един талант. Такъв човек трябва да мине от единицата, от своето „аз“, от своя егоизъм към Божествената любов и самопожертвованието: Човек, който има само един талант, трябва да се самопожертвува, за да спечели два. Да обработите сърцето и ума си – това значи да имате два таланта, а пет – да развиете всички ваши чувства в съвършенство. Развитието на всички тия чувства знаете ли какво нещо е? Мнозина гледат, но не виждат, слушат, но не чуват, вкусват, но не разбират благото. Напр., когато човек вкуси хляб, казва ли някога: „Господи, благодаря Ти за хляба, който си ми дал, благодаря Ти за живота, който внасяш чрез него в мене!“ Ако не благодарите, това показва, че не само не сте разбрали какво нещо е вкус, но не сте разбрали и защо е направена тази уста. Тя е

потребна, за да влезе в нея първо животът на любовта, който е основа на всичко. Задръжте тия мисли в себе си. Ако Господ ви е дал един талант, молете Му се да бъде с вас и да ви даде два – там е спасението. Христос дойде да спаси света, да спаси повече от ония, които имат един талант. Но знаете ли колко скърби Му костваха тия мързеливци? Много скъпо. Ако човек има един талант, оставете го на Господа; аз ви казвам, изпъдете го. Защо? Защото само Господ е в състояние да го излекува, да го спаси; вие не сте в положение да направите това. Като ви казвам: „Изпъдете го навън“, искам да му направите с това добро, за да намери Господа, защото, като се държи за вас, той никога няма да работи; като се намери изоставен, той ще се обърне към Господа и ще бъде спасен. Не му давайте да яде, нека гладува 2-3-5 дни; нека се помъчи малко и какво има! Как тъй? Детето по колко пъти плаче през деня? Ако не плаче, майка му няма да го нахрани. Хора с един талант и в тях няма живот; колкото мъртвото тяло може да работи, толкова и човек с един талант. Колкото може един скъперник да пожертвува, толкова може да помогне човек с един талант. Казвам на всички ви, които сте тук, които имате по два таланта: ако приличате на такъв човек и се превърнете в един талант, ще направите велико престъпление. Вие сте хора, които можете да имате по четири и когато ви намери Господ, че работите и вие му кажете: „С двата таланта, които ми даде, Господи, припечелих още два“, Той ще каже: „Добри рабе, влез в Моята радост!.“

Беседа, държана на 27 април 1914 г. в София.

ЛЮБОВТА

Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал що дрънка[11].

Думата „любов“ е станала много прозаична в устата на хората; дотолкова прозаична, че няма вече никакъв смисъл. Когато някоя дума изгуби своя смисъл, обезсолява, а всичко онова, което се обезсолява, няма в себе си сила и вследствие на това, в него настъпва упадък. В органическия свят, когато известна храна влезе в стомаха и не може да реагира правилно върху него, образува се едно състояние, което лекарите наричат „мъчно храносмилане“ и което, от своя страна, произвежда известна неприятност на самото тяло. Този закон е верен, не само по отношение на физическия свят, но и по отношение на умствения живот; когато ни се представи една мисъл, която не може да реагира върху нашия мозък и умът ни не може да я възприеме, образува се и у нас същото състояние. Така става и с човешкото сърце: когато едно желание влезе в сърцето на човека и не може да реагира върху него, а сърцето, вследствие на това, не може да го възприеме, образува се пак едно подобно състояние.

Човешкото естество има трояко разбиране върху нещата. Вземете един плод, ябълка червена, пъстра, красива; най-напред нейната форма мами вашите очи; ще вземете, ще я обърнете откъм едната, после откъм другата и страна и ще си съставите чрез очите, според, нейната външна форма и цвят, известно понятие за нея. След като вашите очи свършат този процес, ще приближите ябълката до носа си, да видите дали издава някакъв мирис и вашето обоняние ще определи качеството на тоя мирис. Когато вашето обоняние свърши своята работа, ще поискат вашият език и вашите зъби да опитат ябълката и те ще направят последната операция върху горката ябълка – ще развалят нейната красива дреха и от тази пъстра премяна няма да остане нищо; езикът ще каже: „Тази ябълка е вкусна.“ Така и любовта има в живота трояко проявление по отношение на хората и поради неразбиране нейните съотношения се ражда онова криво схващане за нея, което съществува у хората. Едни казват, че тя е чувство, други – сила, трети – илюзия и т.н. Какъвто е умът на човека, такъв му е халът, където се казва; следователно, според него ще бъде и схващането му за любовта. За да познаете съждението на един човек върху известен

въпрос, вижте какво той говори и пише; за да познаете една жена, посетете я, вижте домът какъв е; за да познаете една готвачка, влезте в кухнята и вижте какво и как готви; за да познаете един войник, пуснете го в бойното поле; за да познаете един учител, трябва да го видите в училището; един свещеник – в църквата и т.н. Всяко нещо трябва да бъде изпитано на неговото място. Следователно, когато дойдем да говорим за значението на любовта в обширен смисъл, разбира се, не всички ще сте готови да разберете това, което мога да ви кажа и за да мога да предам тази мисъл, да ви бъде понятна, трябва да я облека в проста форма. Мога да говоря на език непонятен вам, не защото имам желание да бъда неразбран, но защото има причини, поради които езикът ми може да бъде неразбираем. Когато се роди едно малко дете, майката първо му дава мляко, после, като поотрасте то, приготвя му мека храна, сетне му сдъвква и то, от своя страна, първо смуче и гълта млякото и много му е приятно; за да му даде майката, обаче, по-твърда храна, трябва да му изникнат зъби, иначе, ще се развали стомахът му. Но преди растенето на зъбите става известен процес – детето боледува. И тогава майката си казва: „Детето има температура, дали няма да умре, ще викам лекар“; обаче, когато зъбите израстат, това състояние минава. И в човешкия живот се явява също такова състояние – когато му дадат твърда храна, любовта, той преминава през процеса на страданията. Следователно, когато казваме „страданията са необходими“, подразбираме, че е необходимо да ги минем, да израснат нашите зъби, за да можем да се нахраним с тази твърда храна. Какви са тия зъби – после мога да ви ги изтълкувам; но сега ви казвам, че щом почнат вашите страдания в света, то е признак, че са почнали да ви никнат зъби. Когато минете през този процес, вие сте вече сформирани, имате 32 зъба и сте във възрастта на Христос – 32 години.

Сега, да направя един малък разбор, как апостол Павел е схващал любовта. За да разберем любовта, трябва да сравним това понятие с противоположните нему понятия. Когато човек иска да опише някой предмет, трябва да намери отличителните му белези; описва, напр., един кон, една крава, овца, вълк и т.н. – трябва да намери белезите, които отличават едно от друго всяко от тия животни. В описанието правим разбор обикновено на външната страна, но можем да направим разбор и на вътрешните особености, като изтъкнем разликите, които съществуват между тях. В съвременния свят, всички хора искат да са красноречиви оратори, понеже всеки знае, че един оратор със силата на Словото може да

влияе на тълпата. Но апостол Павел казва: „Ако имам всички красноречия, които човешкият език може да добие, нещо повече, дори ако имам красноречието на ангелите, а не разбирам любовта, нищо няма да ме ползва“: отношението ще бъде също такова, както когато гледаме една ябълка само отвън. Сега всеки у нас се пита каква ще бъде неговата съдба и оная на България? Ако можехте да пророкувате, всички ще се стекат да ви питат и вие ще бъдете на почит, ако вашето пророчество се сбъдне. Но апостол Павел казва: „И ако имам пророчество, и зная всичките тайни и всяко знание, и ако имам цялата вяра, където и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм.“ Тия неща, които стават днес, не ставят живота. Можете да местите планини и градове, можете да разпределяте цели царства, но всичко това е само външната страна на живота. И по-долу апостол Павел още казва: „И ако раздам целия си имот за прехраната на сиромасите и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам.“

Значи, дори да имате всички дарби, които апостол Павел оповестява, а сме лишени от любов, ние сме лишени от най-важното. Не че тия неща не струват, но са само външната страна на човека, не засягат човешката душа. И той започва по-нататък да описва положителните качества на любовта. Първото нейно качество е дълготърпението. А знаете ли смисъла на търпението? То е основният стълб на живота. Имате ли търпение, можете да постигнете всичко; нямате ли го, нищо няма да постигнете в живота. Човек с търпение е като кораб с котва; човек без търпение е като кораб без кормило. Именно това е отличителното свойство на любовта. Затова е казано: „Бог е любов“, понеже Той е дълготърпелив. Дълготърпението е признак на великата любов, която Бог храни към нас. Ако Той нямаше тази любов, не би ни изтърпял досега; не би изтърпял нашето невежество и нашите низости и отдавна би очистил света от нас. И с каквато работа да се заемем, каквито блага и да искаме да добием в живота, за нас търпението е безусловно необходимо. Мнозина казват: „Търпението – това е воля.“ Не, търпението е велико качество и в човешкия характер няма по-благородна черта от него. Търпението не се ражда с човека, трябва да се добие. Любовта може да ни дойде даром, но търпението трябва да го придобием. А страданието е един процес, чрез който може да се придобие търпението; този е методът за придобиване на търпение.

За да търпим, трябва да сме заквасени с три основни качества:

мъдрост, истина и добродетел. Защо майката претърпява известни грешки на своето дете, а гледа да го възпита? Тя предвижда, че то, макар и да има своите слабости, ще стане в бъдеще велик човек, човек, полезен на своя дом и на своята родина. Именно, като предвижда това, майката си казва: „Аз за това дете ще се изложа на всички несгоди и ще претърпя всички негови слабости.“ И тя умно постъпва. Търпеливият човек е умен и предвижда бъдещето. Вземете една мома; когато не е още омъжена, тя държи ръцете си много чисти, не иска да ги накваси дори с вода, маже ги с парфюми; но, когато се омъжи, не се стеснява да ги намаже вече в парфюма на детенцето и дори това е приятно. Какво намира тя в това дете? Какво я привързва към него. Да го претеглиш – ще излезе само няколко килограма. В него има една божествена душа, която привлича любовта на майката дотолкова, че тя със своето дълготърпение е готова във всичко да му угоди, грижи се по всякакъв начин за него. Ако останеше да го отгледа мъжът, той би го захвърлил, би казал: „Тази работа не е за мене.“ Следователно, всяка работа в този свят, за да можем да я свършим, непременно трябва да имаме любов – тя е велик фактор в сърцата на ония, които я имат.

Говоря ви върху любовта в нейния широк смисъл; не ви говоря за същността . Някои хора считат любовта за едно усещане, за едно приятно разположение на сърцето. Това не е любов, защото човек може да пийне половин килограм винце, пак ще му стане приятно на сърцето; за известни болки правите известни разтривки и от тях също усещате известна приятност; но това не е оная приятност, която дава любовта. Когато човек ви люби, може някой път да ви причини и болка: любовта едновременно причинява и страдание и радост – то е нейно свойство. Тя е сила с две остриета: тя милва всички, но и наказва всички. И как ви наказва? Като се отдели от вас, ставате тъжен и казвате: „Нещастен съм.“ Защо сте нещастен? От отсъствието на любовта. Аз съм щастлив – защо? – Защото любовта присъства в мене. Но любовта казва и друго – търпението е пътят по който тя може да дойде в човешкото сърце. Дълготърпението създава условия да се прояви любовта. Без търпение любовта не може да дойде у нас. То е първото основно качество – авангард на нейното идване. Когато усвоите туй търпение в неговото широко разбиране, вие ще видите, че то е голяма сила в ръцете на смелия, на решителния човек – такъв човек има велико бъдеще пред себе си.

Сега, ще оставя думата „благосклонност“ – тя е положителната,

активната страна на любовта, когато дълготърпението е пасивната, съхранителната страна, при която имате да издържите известен товар; благосклонността е любов готова да гради, да направи услуга някому, комуто и да е – срещнете един просяк, иска да му направите известна услуга, направете я; един ваш приятел има благородни черти, иска да му направите известна услуга, направете му я, макар той и да не е от вашето убеждение и вяра. Искаме хората да ни обичат и да бъдат учтиви, а често ние нарушаваме това правило и освен, че нямаме търпение, но често не показваме поне дължимата към хората обикновена благосклонност. Някои казват, че обичат някого, а говорят на други лошо за него. Ехото на това говорене един ден ще се чуе, защото, каквото човек посее, това и ще пожъне; ако посее ябълка, ябълки ще събере; ако посее тръни, тръни ще пожъне. Не говоря какви трябва да бъдат моите отношения към вас, всякога гледам какви трябва да бъдат отношенията ми към Бога, към любовта, сиреч, към онова, какво се изисква да сторя спрямо своите братя. Как ще разбера моите постъпки, то е второстепенен въпрос, важно е за мене дали съм приготвен, дали мога да изпълня онзи основен закон, който любовта ми налага – мога ли да бъда търпелив, както тя иска, мога ли да бъда благосклонен, както тя желае. Това е нужно за всеки един, за целия свят, за онези, които действително имат сърце. Онези, които не разбират това – тях ще оставя. Някои питат: „Какво ще стане с лошите, грешните хора?“ Това, каквото ще стане с камъните, с мравките, с малките буболечки. Нима мислите, че положението на мравките е по-лошо от вашето? Те са хиляди пъти по-щастливи от вас: те не усещат тия страдания, които вие усещате. Трябва да съжаляваме само ония хора, в които се е пробудило Божественото съзнание, които разбират любовта, доброто и злото, които страдат и се терзаят. Някои хора казват: „Мен не ми върви в света – аз съм нещастен човек.“ Отговарям: „Защото любовта не те е посетила, затова си нещастен.“ „А защо не идва?“ – „Защото си нетърпелив.“ – „Ами мъча се да бъда търпелив.“ – „Хубаво, почнал си.“ – „Пак не ми върви.“ – „Защото не си благосклонен.“ Ще кажете: „Тия неща са много хубави и лесни да ги направи човек, ще ги направим“; но не ги правите. Аз ви казвам като лекар: „Всички сте болни“; защото не съм срещал човек здрав в пълния смисъл на думата; напълно здрави са само светиите и ангелите, които живеят на Небето; хората са болни – разбира се, не в еднаква степен. Един лекар, като влезе в къщата ви, ще ви каже: „Вашата къща не е хигиенична, защото е на север; ще излезете от тая стая,

ще се преместите в южна; трябва да държите прозорците доста отворени, за да влиза чист въздух и светлина; ще промените постелката; ще обърнете внимание на храната и т.н.“ И любовта казва същото – „Вашата стая е на север, нехигиенична, трябва да влезете да живеете в южна стая, където слънцето може да ви огрее“, сиреч, тя иска да каже: „Трябва да бъдете търпеливи и благосклонни.“ Тя казва: „Това са моите две ръце, с които постоянно работя – те са ръцете на любовта.“ И знаете ли колко струват тия две ръце? Неоценими богатства. Когато имате тия ръце, вие сте в състояние всичко да работите. Повтарям, за да израстат вашите духовни ръце, трябва непременно да имате търпение и благосклонност. Щом се откажете от тия две качества и външните ваши органи не могат да реагират, и вътрешните не могат да се развиват, за да се проявят добродетели. А защо трябва да бъдете добродетелни? Защото добродетелите ще ви донесат всички необходими материали за съграждане на вашата къща, ще ви донесат всички ония сокове, които са потребни за вашето израстване. Добродетелта не е нищо отвлечено, е нещо реално, което винаги е в състояние да гради.

Затуй, онези от вас, които могат да разбират, трябва да схванат в какво се състои търпението в пълния смисъл на думата – не онова търпение да понасяш обиди: то още не е търпение; тайната на търпението е, когато човек ви обиди, да намерите в обидата добрата страна и да я използвате. Обидата – това е един много корав орех, който ви е дал някой; вие трябва да го счупите, да извадите ядката отвътре и да я изядете. И ако можете така да се храните, вие ще станете напълно здрав. Хората, когато говорят лошо за вас, когато ви охулват, те ви дават храна и ако умеете да използвате тая храна, ще бъдете предоволни. Хората ви хвърлят твърди камъни; вие трябва да ги разчупите, защото вътре в тия камъни има съкровища, които можете да използвате и с това да се обогатите. Като отидете у вас, почнете да размишлявате и да се молите на Господа да разберете търпението. Досега много хора се занимават с глупави работи, много християни искат да бъдат велики, знаменити, да имат много знания. Хубаво, знанията сами по себе си ще дойдат, стига да бъдете хора, да умеете да ги възприемете и използвате; те може да бъдат и като сила, която може да облагодетелства вас и вашите ближни, стига да умеете да ги използвате както трябва; но може да бъдат и като раница на гърба на човека.

Любовта не завижда. Значи, за да видите дали ви е посетила

Истинската любов, трябва да се поизпитате дали не завиждате. Завиждате ли – няма любов. Любовта трябва да съществува вечно в нашите дела: тя е потребна и в тоя наш живот и в следващия, и в по-друг живот, и колкото по-нагоре отиваме, толкова по-дълбок смисъл ще намерим в нея. Трябва отсега да хванем този път: друг път за Небето няма. Ще кажете: „Този път е труден, не може ли без него?“ – Не може. Без него всякъде другаде можем да влезем, но не и в Царството Божие. Любовта не завижда, на неправдата не отговаря с неправда, на злото не отвръща със зло, всичко претърпява. Разбира се, не казвам, че завистта, че гордостта няма да посетят никога нашето сърце; по някой път ще дойдат, като гости, но и затуй няма да ни съдят; работата е, да не правим приятелство с тях. Но някой път се хванем ръка за ръка със завистта и казваме за хората: „Той е лош, трябва да се пазите от него“ и правим живота на човека нещастен. Завистта не е нещо отвлечено, както виждате, това са съществата, които са добили отрицателни качества; дори има на земята хора, които са олицетворение на завистта.

Само след като научим тия две качества – търпението и благосклонността – ние ще научим историята на нашия живот, ще научим защо сме слезли на земята. Пак ще ви припомня примера с житното зърно, че в света няма от всички сегашни плодове по-примерно от житното зърно: ако искате да изучите процеса на търпението, вижте търпението на житното зърно. Без търпение ще имате разочарование. Много хора няма да ви повярват. Ще кажете: „Мене не ме следват хората.“ Защо ще ви следват: хората не са родени вас да следват? Ще слушат вашето учение, но да ви следват – никога. Питате често: „На кого сте последовател?“ На хората, наистина, може да бъдете последователи, но понякога може да бъдете излъгани, докато, ако бъдете последователи само на Бога, няма да бъдете никога излъгани. Един е пътят и Исус Христос го казва: „Аз съм Пътят.“ Ако не те следват хората, ще рече, ти не си в пътя. Може да каже някой: „Аз не вярвам“ и да тръгне по друг път; но един ден без друго ще се убеди, че този е пътят; животът ще му го каже, защото той е един велик изпит. Ама ще кажете: „Убеди ме, че тогава.“ „Не искам да те убеждавам Аз ти казвам, че този хляб, който ти давам, той ще те нахрани.“ – „Ама кажи ми от какви елементи е съставен, с каква вода е замесен.“ – Нямам време. Ще вземеш ли хляба да ядеш?“ – „Не искам.“ Слагам го в тръбата и заминавам. Ще питате също: „Какво е любов, от какви елементи е тя съставена?“ Ако много питаш, ще я сложа в торбата, ще я метна на

гърба и ще тръгна на път по-нататък; ще ти кажа: „Нямам време да разправям сега тия въпроси." Животът е нещо положително – опитайте, вземете, наяжте се от този хляб и ще видите. Любовта е храна на живота: без нея не може да се живее и да се постигне нещо в света. Някои хора имат твърде смътно понятие за любовта било по отношение на търговия, било в учение, било във война. Всякъде трябва да имаме любов; тя е велика сила. И тази сила, с която аз повдигам туй стъкло, също е любов. Същата тази сила може да се сложи и в един топ, да хвърли граната и да убие много хора, може да се прояви в земетресение, може да разруши дори и цялата земя, може да създаде и един свят. То е отношение в нейната употреба – как се употребява известна сила. Любовта е една сила, която чрез известно регулиране може да се използва. Хората са себелюбиви – като дойде любовта, искат да я затворят в себе си. Но, ако тя беше затворена в нас, ще разруши нашите стени и ще излезе навън. В такова жилище, в каквото искаме да я затворим, не може да стои. И се ражда смърт. Смъртта е процес на разрушение на всякаква егоистична мисъл и желание; с нея Бог разрушава всички огради, в които лошите духове са се вградили. Нашето сърце и нашият ум трябва да имат всички условия, за да я възприемат. Тя е тиха, спокойна, но същевременно със своите действия тя е сила ужасна. Когато сме в хармония с нея, светът е блаженство; не сме ли в хармония, няма по-опасна сила в природата от любовта. И затова хората от практика казват: „Който много обича, много и мрази." Колкото тя е силна в положителната страна, толкова е силна в отрицателната; затова трябва да бъдем с нея много внимателни. Когато я имаме, да не действаме отрицателно, защото тя тогава действа разрушително – явяват се болести, страдания, разрушение на цялото общество. Мнозина казват, че Господ е любов и като Любов, не трябва да наказва. Господ, като е толкова благ, е в същото време – взискателен. Като ни види недоволни, казва: „Сложете му един килограм на гърба." Ние питаме: „Защо ми слагат тази тежест?" Но Той, без да отговори, казва: „Сложете му още един килограм." – „Ама не мога да нося." – Сложете му още един килограм." И като ни притисне така, не можем да мърдаме. Тогава почваме да казваме: „Господи, прости ми!" – „Снемете му един килограм", отговаря Господ. Повтаряме молбата. – „Снемете му още един килограм." Колкото повече се молим, толкова повече килограми ни се снемат от гърба. И като снеме цялата тежест, Господ ни пита: „Е, научи ли урока?" – „Научих го хубаво." – „Ако искаш да не те товаря вече, трябва да бъдеш благосклонен и

търпелив спрямо околния свят, към всички, които са около тебе, както и те към тебе трябва да бъдат благосклонни и търпеливи; тия малки твои братя може да грешат, но ти трябва да имаш търпение, както аз търпя; в деня, в който престъпиш закона, ще почна пак да те товаря." – „Не мога да нося." – „Ще носиш." Аз ви казах как можем да се освободим от нашия товар. Всеки от сърце трябва да каже на Господа: „Аз съм благодарен от душа и сърце за всичко, което Си ми дал"; защото Бог е дал на всеки човек хиляди блага, но той не знае как да използва тия блага – „Вода гази, жаден ходи." Много търговци са недоволни – защо? – Защото имали 10 хиляди лева и не им стигали. Като им дадеш 20 хиляди, пак не им стигат; дадеш им 50 хиляди, 100 хиляди, пак са недоволни. Знаете ли съвременното човечество на какво прилича? Сигурно сте чели за онзи рибар, който намерил едно красиво око. Попитали го: „Колко искаш за това око?" – „Колкото то тежи." – „Претеглете го." Сложили 10 грама, окото недоволно, сложили 20 грама – пак недоволно, сложили 100 грама – недоволно, сложили един килограм, 100 кг, 1000 кг, 10 000 кг, цялото злато – окото останало пак недоволно. „Какво ще правим – не може да се изплати? – взели да се питат. Най-после повикали един стар мъдрец и го попитали: „Какво да правим." – „То е много лесна работа – отговорил мъдрецът – вземете малко пръст и посипете окото." Направили това и ... с окото се вдигнали нагоре. И Господ един ден, като ни види недоволни, ще каже: „Сложете пръст на очите му" и ние вече ставаме доволни. Както ние често обичаме да подсоляваме и подпиперяваме нашето ястие, така и Господ, като не сме доволни, ще ни сложи малко сол или пипер, за да ни направи доволни. Защото животът не седи в многото, което имаме, а в онова, което можем да използваме в даден момент и в това – да бъдем благодарни от туй, което Бог ни е дал. Тогава Бог ще ни даде още по-големи блага.

Тази глава от апостола трябва да я приложим в практическия живот: да почнем да работим и да бъдем полезни на своите братя, които са около нас. Ние сме като в училище – учим нещата; не сме като в разсадник. Църквата е голям разсадник; там може всичко да посееш; училището е, обаче, градина, в която трябва да се посеят само неща, които ще принесат полза. В училищата трябва да се научим как да обработваме и насаждаме хубавите и полезни неща. И по отношение на училището има една връзка между сърцето и ума – ние трябва не само да разсъждаваме, но и да култивираме и покажем ония основни закони, по които трябва да се развива животът.

Казвате: „Защо Бог не ми е дал по-големи способности, по-голяма сила, повече пари?“ – Аз виждам много причини за това. Защото, колкото пъти ви е пращал на нивата, вас, вашите деди и прадеди, да работите, вместо да се заемете да обработвате умовете и сърцата си, вие сте се занимавали с вкуса на забраненото дърво, да правите все нови и нови опити, които са коствали целия ваш капитал. Колкото пъти сте идвали целокупно на тая нива, вместо да работите, вие сте бягали и сте се връщали при Него и сте се молили пак да ви даде нещо наготово. Вие сте като ученици, които бащата и майката искат да направят учени, а те не се учат, бягат от училището; мнозина от вас са бягали от това Божествено училище. Казвате: „Туй нещо не може да се изкара на глава, ами хайде да го ударим през просото.“ Много пъти сте говорили това и сега може да го кажете, но то не е умно нещо. Онзи, който иска да научи Божествения закон, да приеме една по-висока степен, да се издигне в областта на светиите, откъдето да гледа ясно на живота и Господ да гледа благосклонно на него, непременно трябва да завърши Божественото училище на земята със зрелостен изпит. В това завършване се състои благото на всекиго. Неподготвени в тоя свят, ще карате коне, ще орете, ще трошите камъни, ще правите пътища, докато научите онова, което конете, ралото, камъните и пътищата ви учат – да се подготвите за Царството Христово. Непослушните деца Господ ги слага камъни да трошат, а на послушните дава благородни занаяти. Ще кажете: „Тежко е това учение!“ Да, вярно, за мързеливите, съгласен съм, че е тежко, но за прилежните, за трудолюбивите и смирените – то крие богатства. Знаете ли защо червеят е в земята, жабата във водата, птицата във въздуха и човекът посред тях? Това са четири велики положения на живота. Но, ще ми кажете: „Това са неща отвлечени.“ – Не са отвлечени. Това са четири велики истини, които ви показват тесния път – пътя на Божията мисъл. Той е тесен и вярно, но за това нещо има дълбоки причини, които сега не мога да обяснявам. Те лежат извън границите на тоя свят.

Но да се върна на думата „любов“, която хората са обезсолили, извратили, потъпкали са нейната доброта, нейната красота и са развалили нейната звучна хармония дотолкоз, че сега са останали само нейните дрезгави звуци, които дращят ухото ни. И ние си казваме: „Любов – това са илюзии на живота, празни мечти на младите и зелени моми и момци, които гонят неуловимата сянка на живота.“ Да, сянка, но зад тая сянка има реалност, от която произтича сокът на живота, от който душата постоянно

утолява своята жажда, както утруденият пътник при студения и бистър планински извор. Какво неоценимо богатство, какви знания са скрити в тая едничка дума! И ако хората знаеха как да я произнасят правилно, тъй, както тя е произнесена първоначално от Божествената уста, всичко около тях щеше да се усмихва и с умиление да слуша тоя небесен зов. Те щяха да имат магическия жезъл на древните мъдреци, пред силата на който всичко се е прекланяло за добро. Мнозина ще кажат: „Какво щастие е, човек да притежава тоя жезъл!“ Вярно, най-голямото щастие, което човек може да добие на земята. И може да го добие, стига да иска да се стреми непреодолимо към това благо.

Сега само това ще ви кажа: ако вземете първо да изучите търпението в живота – всякога и всичко да претърпявате със смирение и радост – ще намерите истината. С вашето нетърпение и лоши мисли създавате една тежка атмосфера във вашата къща. Жената недоволна, защото мъжът взимал 150 лева; това иска, онова иска – желания, желания, желания, а кой ще работи заради вас, кой друг ще ви ги достави, а не вие сами? Напр., ако всички поискат да имат пълни хамбари, без да работят, откъде ще ги вземат? Благата се добиват мъчно – с труд. Затуй трябва да бъдем доволни от онова, което Бог, в Своята велика Мъдрост, е благоволил да ни даде.

Не ви съветвам никога да слушате хорски съвети. Може да извлечете известна поука от тях, но всеки трябва да слуша онзи съвет, който Бог е вложил в неговата съвест. Вижте какво казват хората и ако то е в съгласие с онова, което Господ ви казва вътрешно във вашата съвест, послушайте ги; ако не, не следвайте чужди съвети никога. Ако искате да бъдете свободни от грешки, непременно трябва да слушате Господа: всеки един, който не слуша Господа, не е умен човек, а е роб на своите външни влечения, на хората, на всички.

Вие търсите Господа – къде? Той е у вас, във вашия ум, във вашето сърце, Той се проявява в тия две дарби. Слушайте добре ума си и сърцето си – чрез тях Господ ви говори. Някои ще ви проповядват, че умът и сърцето са развалени. Не е прав. Ако нашият ум и нашето сърце бяха развалени, с какво ще познаем Господа? Има неща у нас развалени, но не всичко е развалено. И аз ви питам: ако не вярвате на своя ум и на своето сърце, на кого ще вярвате? Ако вашият ум и вашето сърце са развалени, като моето, защо ще вярвам във вас? В кого трябва да вярваме? В Господа, Който живее в нас. И когато вярваме на себе си, ще вярваме и на своя брат. Който не вярва в Господа, Който живее в него, не може да вярва на другите

хора. И онзи, който не е благосклонен към ближните си, не е угоден Богу. Затуй Господ казва да обичаме ближните си. А вашият ближен е наранен, разпнат, прикован на кръста. Не е вашият Господ на Небето, вие сте Го приковали. Че това е истина, четете Евангелието. Вашето спасение ще стане не иначе, а чрез това приковаване – търпение и благосклонност. Тогава ще дойде вашето освобождение. Ще кажете: „Това е мъчна работа.“ Не е мъчна. Не се бойте. Да те приковат на кръста е приятна работа. Господ хиляди години търпи приковаването. „Да не пострадаме?“ – Няма да пострадате. Хората, които ги е страх от страдания, ние не ги искаме в училището ни. Вие трябва да благодарите на Бога за тия страдания: те са пратени от Него. И тия страдания, които сега ви се дават, вие ги заслужавате, вие сте достойни за тях. Ако Христос не бе носил този трънен венец, ако не бе прикован на кръста, как щеше да прояви тази любов? Бихте ли Го обичали днес, ако искаше и би живял като цар? Вие Го обичате, защото бе прикован на кръста за нашето спасение.

Затуй отсега нататък бъдете герои, не се страхувайте от страдания, а казвайте на света, че сте мъже и че не един кръст, а десет сте готови да носите. Един се оплакал, че кръстът, който носел, бил много тежък. Господ рекъл: „Вземете му го“ и го въвел в една голяма зала и му рекъл: „В тази зала има големи и малки, златни, сребърни, железни и каменни кръстове, избери си един.“ Човекът, като ходил, ходил, намерил един малък кръст и рекъл: „Туй кръстче искам.“ – „Ами че това е кръстът, който ти носеше досега, този кръст бях ти дал“, рекъл Господ. Често ние преувеличаваме нашите страдания. А те са пътят на нашето възлизане към Бога. И затуй, когато някой страда, да си казваме: „Той е грешник, който се спасява.“ Аз го уважавам и му казвам: „Братко, ти си по-близо до Небето, бих желал да бъда на твоето място.“ Когато някой каже: „Аз не съм видял страдания“, аз му казвам: „Ти си още зелен.“ Зеленото е приятно, но когато почне да зрее, идват страданията. Сега вземете тази мисъл в себе си, давам ви я за размишление от страна на Господа, когато ви дойде страдание, да се радвате и да благодарите на Господа, че ви обича, затова ви го праща. Страданията са признак на Любовта Божия и нека всички да носим този кръст. Затуй и на целокупния български народ, като душа, Господ му даде тия страдания, да усвои тия две велики качества – дълготърпението и благосклонността. „Но казвате, гърците и сърбите са такива, онакива.“ – Нищо – не обръщайте внимание, вие си научете урока за вашето спасение, а какви са те, оставете, те нищо не са спечелили и те ще дойде

време да учат този урок, който вам е даден по-рано, за което трябва именно да благодарите, а не да роптаете. „Нас ни разпнаха.“ – „Няма нищо – вие сте по-близо до Мене“, отговаря Господ, „другите не са, те са сега далеч, но и те ще дойдат на това място.“ Когато ви разпнат, тогава ще влезете в Царството Божие. Затуй нека се радваме, че имаме нещо повече на тоя свят. Нека всички бъдем последователи Христови и достойно да носим това име на земята и християни. Какво ще кажат други, да оставим настрана. Нека бъдем дълготърпеливи и благосклонни и да изпълняваме дълга си към Бога тъй, както го разбираме в нашите чисти мисли и желания. И в тоя велик път никога да не се спъваме, а да воюваме смело, решително и да насърчаваме всекиго, който воюва заедно с нас. Това е силата, с която ще надделеем сегашните мъчнотии.

Беседа, държана на 6 юли 1914 г. в София.

СЪНИЩАТА НА ЙОСИФ

А Йосиф видя сън, и разказа го на братята си: и възненавидяха го още повече[12]*.*

Често в живота си задаваме въпроса: защо по някой път ни се случват нещастия? Изобщо се смята, че хората страдат и изплащат някои прегрешения от настоящето или от миналото и търсят причината за това. Виждаме, че животът се е отразил тъй върху Йосиф заради два съня, които той разказал на братята си. Разбира се, те изтълкували сънищата, че той е бил с тайни замисли и задни цели и за да не им стане предводител, заражда се в тях мисълта да го премахнат. И както виждате, това не са чужди хора, а собствени братя. Така, те при първия удобен случай го хващат и продават на исмаиляни, които пък го препродават на един египтянин и тогава започват изпитанията за Йосиф и Бог изпитва неговия характер. Животът на човека не е нищо друго, освен изпити – те са пробният камък, с който се изпитва характерът на човека. Най-ценното нещо в душата на човека е неговият характер, който трябва да мине през огън – изпитания. И само когато мине през този огън и устои на всички изпитания, само тогава може да се каже, че човек има характер ценен, устойчив, вечен – има вечен дом, в който може да живее: характерът, това е човешкият дом. Ние виждаме, че върху Йосиф идват напасти една след друга; след това тия напасти от двата съня идват и други, за които говори гл.39, а именно, понеже той бил красив момък, жената на господаря ме се влюбва в него; тя иска да се позабавлява, но той и казва: „Не, господарят ми е дал всичко в моите ръце, освен тебе, ти си негова собственост, негово право и аз не мога да сторя тоя грях пред Бога.“ Ние виждаме, че в душата на тоя млад човек царува Господ – всяко нещо, което иска да извърши, той по-рано претегля с тази мярка, дали е право, дали е угодно на Господа или не. Той знаеше неприятностите, които можеше да произтекат от неговия отказ да изпълни волята на една такава жена, но пък предпочете да страда, отколкото да съгреши. След тези изпитания, наистина, той намери затвора. Но Господ и тук му помага. Ако прегледате цялата повест в тази глава, ще видите, че Бог не го оставя, а го извежда от затвора чрез тълкуване на други два съня на египетския цар. Когато минаваме през изпитания, ние не знаем пределната точка, към която Бог се стреми. Вие

искате да отидете на Небето, но ако някой ви попита какво разбирате под думите „Небе“ или „Рай“, не знаете да му отговорите точно. Вие имате за Небето известна идея, но тя е за вас толкова неопределена, както са били неопределени и ония два съня в ума на Йосиф. И наистина, какво отношение са могли да имат снопите, слънцето, луната по отношение на него? Но те показваха стечението на известни бъдещи събития – продаването му, изкушението му от жената, затварянето му в тъмница, избавянето му и въздигането му.

Сега, кое е това царство и тази жена? Египет е царството, в което ние живеем, а жената на царедвореца, която ни изкушава, е светът. Вие сте слуги, които сте продадени, като сте изпъдени от вашите братя, намирате се в Египет и жената на този царедворец ви предлага да се забавлявате с нея – светът ви предлага известни блага и ви изкушава. Не е зле човек да се забавлява, но има неща забранени. Когато Адам беше в Рая, Господ му каза да яде всичко, само един плод му забрани и за непослушанието му дойдоха всички страдания. И в този свят има неща забранени и ако вие се опитате да ядете от забранения плод, непременно ще дойде страданието. Някои хора обичат да пипнат парите на други: трябват им за къщи, за удоволствия, за разходки в странство. Йосиф, обаче, не е гледал така на въпроса; той можеше да има благоволението на жената на царедвореца, но си помисли: „Аз предпочитам да имам благоволението на Бога, отколкото благоволението на една чужда жена.“ Светът е жена, която не принадлежи на нас. Утре, като си направи забавлението, тя може да ви захвърли. Вашата външна красота е, от която тя се привлича към вас. Съвременното заблуждение лежи в следното нещо. Когато хората ни почитат, ние се заблуждаваме, като мислим, че това е за нашите достойнства. Имаме един певец знаменит, прославен, но всички почитат само неговия певчески талант, неговото гърло; развали ли се неговият ларинкс, из – хвърлят го, като дрипа. Цялото почитание се отдава на една малка ципица на гърлото му. Също, имаме един велик цигулар; всички го уважават, докато той може да движи лъка; парализира ли се неговата ръка, никой не иска да чуе за него. Може да сте красив проповедник, но всички ще ви слушат, докато говорите сладкодумно; когато вашият глас стане дрезгав и прегракне, ще ви кажат: не искаме проповедник без глас. Жената, докато е красива, всички я обикалят; изчезне ли красотата, казват: „Нека друга дойде на нейно място.“ Йосиф знаеше тази самоизмама от нещата и той реализираше само неща вътрешни, неща устойчиви, вечни, които всякога

може да дадат мир на човека и той да има по този начин благоволението на Бога.

Ние трябва да бъдем внимателни към малките причини, които именно довеждат нещастията. Ако Йосиф не бе казал съня си на братята си, това нещастие не би го сполетяло. Задаваме си въпроса: не би ли дошло то при други случаи? Има изпити, които не може да се избегнат. Няма да ви разправям за тия вътрешни закони, а ще кажа, че има неща абсолютно определени от Бога. Ако речем да избягаме от малките, ще дойдат големите. За да можем да неутрализираме страданията, трябва да вземем урок от поведението на Йосиф. Ни най-малко не бива да се самозаблуждаваме, че ако днес сме добре, утрешният ден няма да измени нашия живот и да ни донесе нещастия, които никак не сме очаквали. Съдбата или Провидението е определило през какви изпити да мине човешкият живот. И тия изпити са необходими. Защо са необходими? Ще ви дам само едно сравнение. За да минете една дълбока река, на вас е необходима лодка; за да преплувате океана, на вас е необходим параход, и за да преминете от един свят в друг, ви е необходим този параход, който се нарича „вяра“. И тия изпити и нещастия са също необходими – те са горивото, това е вашият пътен билет. Всеки, който иска да измени пътя на необходимия закон, е глупав човек. Всеки, който казва: „Защо Господ ми даде тия страдания?“, който роптае, е глупав човек в пълния смисъл на думата. Всеки, обаче, който каже: „Искам да науча техния смисъл“, и е благодарен на тях, той е умен човек. Забележете: когато сполетяха Йосиф нещастия, той не възропта, а ги посрещна с радост в душата си и благодари Богу, че като се издигна в двора на господаря си до положение да има всичко, не се възгордя. Като му даде господарят много по-големи блага, той не се съблазни от ония, които му предлагаше жената, понеже той си каза: „Аз имам да изпълня един закон – не трябва да греша.“ Значи, удоволствието в този смисъл е грях.

В какво се състои грехът? Всяко нещо, което не ражда, няма плод, или зародиш в себе си, е грях. Една жена, която сводничи, блудства, без да ражда, прави грях. Зачатието изкупва греха. Всяко действие, което не носи живот в себе си, е престъпно прахосване на Божествената енергия. Когато някой ви кара да направите грях, той иска да прахосате своята Божествена енергия. Пиете чаша вино – на следващия ден ви боли глава; какво сте придобили? По-благороден да сте станали – не е. Защо да желаем и вършим неща, които не придават нищо на нашия характер? Всички трябва

да се ограничим само в рамките на ония удоволствия, които са позволени, законни, естествени. Напр., вземете едно момче и момиче, които играят на кончета и на кукли – тия неща им принасят известни удоволствия, а от друга страна са и възпитателни, приготвят ги за други служби. Така, и за по-възрастните има в живота известни удоволствия, които също могат да ги ползват. Обаче, има и удоволствия, които всякога носят със себе си разрушение на човешките чувства, на човешките сили, на човешкото спасение. Неестественият живот, тъй наречената скрита, незаконна любов, която упражняват някои мъже и жени, действа разрушително и върху сърцето, и върху ума им. Вие обичате някого, запитайте се, угодно ли е това на Бог, принася ли полза на този, когото обичате, дали не развращавате неговата душа и неговия ум. Йосиф беше млад, неопитен; една развратена жена искаше да го оскверни, но той не се поддаде на нейното изкушение, за да опетни името си, от което – ако бе се поддал – ни помен нямаше да остане. Забележете, първо жената, Ева, бе подложена на изпитание и не устоя, а след това – нейният мъж; сега се поставя мъжа на изпитание. Тази същата змия бе, която изкуси Ева в градината: – „Виж, ако вкусиш от това дърво, какви знания, каква сила ще имаш, ще станеш като Бога“; Ева се поддаде и каза: „За слава аз съм готова, мога да го сторя“, защото то беше формено изневеряване. Тази същата змия се представи и на Йосиф във формата на жена и му каза: „Ела с мене“; но той и каза „не“. След това дойдоха страданията, но дойде и издигането. Мъжът и жената представляват два принципа, две велики сили, разумни, които действат: едната сила наричаме активна, другата – пасивна, едната – действуваща, другата – възприемчива – два процеса в Природата, които се сменят. Бог не всякога дава, понякога взема. Той в едно отношение дава, в друго взема. От една страна, океанът изпраща влага на сушата, от друга, чрез реките тази влага пак се връща в океана. В този смисъл мъжът и жената са два Принципа, които работят – единият Принцип творчески, наречен мъж, Бог, вторият пасивен, наречен жена или Господ – то е все едно. Следователно, трябва да бъдем и в двата момента на живота верни на тия Принципи. Ако светът изисква да добием блага, ще ги добием само когато устоим на този възвишен Божествен принцип. Ако сте верни на него, всички мечти и желания на вашия ум и на вашето сърце може да се постигнат. Ще ги постигнете само по един начин – чрез Бога: само Той може да задоволи вашите мисли и желания. Майката отхранва детето, учителят възпитава ученика; както детето не може без майката да се

отгледа и израсне, така и ученикът не може да се научи без своя учител. Йосиф слушаше гласа на своя Учител, Който бе в него – на Бога, Който го учеше да спазва Великия закон на движението и раздвижването на живота. Целият наш стремеж в живота трябва да бъде насочен към това – да развием нашия характер. Как? Характерът е сглобен от мисли и чувства, от положителни сили. Живота не трябва да разбираме тъй, както го схващат някои сега – в тия ограничени рамки, както го схваща един учен, един доктор, един философ. Не. Ние трябва да разберем живота тъй, както Бог го е ограничил. Всички хора виждат нещата отчасти: съвременната наука показва само едната част на нещата; гeният на един талантлив музикант обхваща само една малка част пространство, умът на един философ – също; силата на един здрав човек е ограничена само в неговите мускули. Но казват някои: „Силен по ум." Силен по ум човек може да бъде само тогава, когато неговата сила е в свръзка с всички Божествени закони и когато той е в хармония с всички същества, които го заобикалят – от най-низшите до най-висшите. Тогава неговият силен, мощен характер може да направи всичко, защото всички същества му съдействат. Когато сме в разрез с тия Божествени закони, явява се това противоречие в нашия ум и всички несполуки, които срещаме в живота. Защо някога не сполучваме? Ние се двоумим, искаме да направим добро, без да преценяваме, че това, което вършим, не е добро. Ние мислим, че това което мислим, е умно и че то ще се реализира; въртим го насам, въртим го нататък, напред, назад, а то не става. Някога се чудим защо не напредваме и защо нашата памет отслабва, защо е тъпа. Ние сами постоянно разбъркваме издъно нашия живот. Бива да размътиш водата, когато ловиш риба, но да я размътваш постоянно и когато си хванал цялата риба, не бива. Често жената се разгневява на мъжа и му мъти водата. „Какво искаш? Рокля? Хайде, ето ти рокля", казва мъжът. Избистри се езерото. Утре жената пак иска да хване риба – пак размътва водата: сега вече иска копринена рокля, часовник, да отиде на разходка. „Хайде, ето", ѝ отговаря мъжът. Но този мъж един ден пропада, няма пари – какво прави? – Взема, че избягва. Значи, езерото пресъхва и изгубва рибата си и дори водата си. Какво тогава жената ще мъти? Да мътим постоянно живота, да смущаваме себе си – това не значи да разбираме живота. Ще мътим, ще мътим, най-после ще умрем.

Дали сте помислили какво нещо е смъртта? Нарисувана е в картините – човек състоящ се от кости и с коса в ръка. Проверили ли сте, дали е така?

„Не, майка ми и баба ми са ми разказвали, че е така.“ Може би това да е вярно, но разбрали ли сте смисъла на тия кости, защо смъртта е представена като човек без мускули? Трябва да бъдете чисти като костите, които са бели; значи, трябва да бъдете добродетелни. Всяко нещо, което не е чисто, ще бъде изхвърлено; само добродетелта няма да бъде закачана. Имате, следователно, една емблема, за да не бъдете засягани. Престъпите ли Божия закон, всякога ще бъдете закачани. Страх от наказание човек трябва да има преди, а не след съгрешаването. Плачът не спасява човека; спасението се състои в организирането на нашия ум, на нашето сърце и на нашето тяло. Това е нашата задача на земята. И за това нещо, ние имаме един отличен пример в Стария завет – най-великия характер в лицето на Йосиф. И когато четем тези глави от Битието, трябва да изучим добре характера на Йосиф. Да не мислим, че той е бил глупав; той е бил много умен и затова, както виждате, баща му го е обичал; обичта всякога се дължи на мъдростта. Но Йосиф е имал същевременно и благородно сърце. Баща му е съзнавал това, но братята му са мислили, че баща му го обича заради някои външни качества. И са го продали. Но, при каквито условия и да го сложат, характерът му щеше пак да го издигне, както и го издигна. Поради неговите ценни качества, господарят му го поставя на високо място; друг един изпит го слага в затвора, но и там се издига и най-после Господ го изважда от затвора, където той прекарва – чели ли сте колко? – две години, определеното за изпитание време. А кой е вашият затвор? Вашето сегашно тяло. Трябва един ден да излезете от този затвор, мръсен, нехигиеничен. Досега вие сте вземали причастие, но не знаете каква емблема представлява от себе си виното. Хлебарят трябваше да бъде посечен, а виночерпецът – възстановен на своята служба – единият принцип в живота, активният, всякога трябва да се жертвува. А виното трябва да влезе да разхлади живота. То има голяма сила, но понеже съвременните хора не са приготвени предварително, се възбуждат от него: те нямат такъв организъм, за да го използват. Когато виното влезе в шишето и почне да ферментира, шишето се пуква.

Но да се върнем към характера на Йосиф. Виждаме, че в него е имало трезвен, разсъдлив ум, който схванал какви са основните закони на живота. Той е имал благородно сърце и не е искал по никакъв начин да изневери на обещанието, което е дал на Бога. – „Аз съм дал честна дума на господаря си, а тъй също и на Господа, да Му служа вярно и не мога да Му изневеря.“ Следователно, той не е бил такъв момък, който да върви по

течението на лошите наклонности и желания; във всички случаи той се е водил от благородни пориви и е имал сърце и ум уравновесени. За да може Господ да живее в нас, трябва нашият ум и нашето сърце да се намират в съгласие, да са уравновесени. Породи ли се между тях разногласие, Господ не живее в нас. Има места, които прекарват в анархия, както сега е в Сърбия и в целия свят, понеже умът и сърцето на хората не са в съгласие, защото всички искат да вземат повече, а никой не дава; всеки има за цел да ограби ближния си и поради това винаги има сблъсквания между тях. То е общ закон, както между малките, така и между големите същества. Мнозина искат да живеят. Някои са още при бащите си и разказват какви сънища са видели, други са във втора категория – продадени от братята си в Египет, в двора на този висок царедворец, където са изложени на изкушенията на неговата жена, трети са в затвора. Най-доброто положение е да излезете пред Фараона. Но, за да излезете пред Фараона, трябва да минете през три етапа – то са три училища, три курса: първият при бащата, вторият при тази жена, която го изпитва, доколко е целомъдрен и Йосиф даде много добър изпит – остави дрехата си и избяга чист. Какво значи да оставиш дрехата си? То значи да оставиш нameталото на душата си – плътта. Светът ти казва, като онази жена: „Ела с мене, аз съм много хубава; иначе, ще влезеш в затвора“, изпитва те, дали ще се изкушиш или ще следваш Божия закон. А трябва да се лишиш от всички блага, които те съблазняват, да победиш изкушенията и да следваш Божия закон. Вярвайте в Бога, имайте вяра в Него и вас непременно ви очаква велико бъдеще, като Йосиф. Върху това не може да има две мнения. Аз ви показвам тук, как един младеж, който върви по пътя, който му посочва Бог, се издига, от положението на един обикновен овчар, до най-високото положение в Египет – не с кражби, лъжи и убийства, а със самоотричания пред страданията и с пазене Божия закон. Следователно, мъдростта и знанието, които можете да имате във вашия ум, добротата, която можете да имате във вашето сърце – само те могат да ви помогнат. Никога не се лъжете от външни неща, които може да примамят вашите очи, каквито и да бъдат те – черни или руси. За да бъдат вашите ръце или вашето лице такива или други, това зависи от вашето сърце: каквито ви са умът и сърцето, такава къща ще си създадете, такива прозорци ще имате на нея. Всякога може човек чрез своя ум и своето сърце да измени външното свое обществено положение – от сиромах да стане богат. Но ще го измени, само когато спазва

Божествените закони.

Ако пристъпим да разгледаме втората част от характера на Йосиф, когато братята се явили при него, ще видим, че той не си е отмъстил, а е плакал заедно с тях и изливал цялата своя любов към тях. Следователно, ако в нашия живот някой ни е направил пакост, не бива да му отвръщаме със същото. Да мислиш зло, да си отмъстиш, да одумваш – това не е характер; характер е да прощаваш, само така може да се издигнеш до степен на благородство. И този пример ние виждаме в Христос – когато беше на кръста и Го подиграваха, Той рече: „Прости им, Господи!“ Ще дойде време и ще ви попитам: „Простили ли сте на онези, които ви оскърбиха, които ви продадоха?“ Един баща казва на своя син: „Ти няма да станеш човек“; синът отива в странство да се учи, връща се, издига се в обществото, става управител и първата му работа била тази: праща няколко души стражари, арестуват баща му, докарват го при него и синът го запитва: „Е какво мислиш – няма ли да стана човек?“ Баща му тогава казал: „Това, което направи, умно ли беше, така ли трябваше да ме докараш тук – да ме плашиш? Ти си неразумен човек, който не знае какво прави. Ти трябваше да ми пратиш каляска, да ме доведе.“ Този е начинът, който употребяваме – ние и искаме да плашим хората. „Да ми даде Господ сила, аз зная как да управлявам – ще беся.“ Хиляди години хората все този метод държат – всички се бият и всяка къща плаче. А колко се е подобрил светът? Ни най-малко. Само любовта е, която може да внесе благородни елементи в човешката душа. И наказанието ползва дотолкова, доколкото е наложено от любов да се изкоренят лошите неща. Но онзи, който чрез своята операция реже здраво месо, не е умен хирург, а глупав. Следователно, когато дойдете в живота, ето какво трябва да правите: да съблюдавате основния Закон – между вашия ум и вашето сърце да има равновесие.

Мнозина се съмняват дали има Бог. Някои от вас ще кажат: „Вярваме, че има.“ Но, ако ви поставеха на мястото на Йосиф, щяхте да кажете: „Ако имаше Бог, нямаше да ме сложи в затвора. Да ме вземе от баща ми, от майка ми, братята да ме продадат – туй Бог ли е? Не вярвам.“ Трябва да приемете всички страдания от Божията ръка и когато дойдат, трябва да се радвате: страданията са онези камъни, с които ще издигнете стъпалата на вашата къща; те ще образуват вашия характер; те са съединителната нишка между човека и Бога; само чрез тях може да се мине от един свят в друг по-добър. И по-добро нещо от страданията за вашето издигане няма

в този свят. Действително, на вас са противни страданията, но всъщност те са най-големите благословения. Когато една душа е страдала дълго време, страданията ще дадат своя плод и тя ще почне да се радва. Ако корените на дърветата не изсмукваха соковете, щяхме ли да се ползваме от сладки плодове. Ако майката не страдаше, ако не носеше в утробата си, би ли имала детенце да му се радва? Ако бащата не направи самоотричане на своя индивидуален живот, би ли се радвал? Учител, който не полага усилия, може ли да има ученици да го уважават? Кой, като е лежал на гърба си, е бил занесен на Небето и поставен там на високо положение? От единия до другия край на света, животът е сглобен само от страдания. Те са като делата на скулптора, който създава чрез тях една статуя. Когато научим дълбокия смисъл на страданията, ще разберем, че това е процес, който изработва нашия характер. И когато ударим с чук последните удари за доизработване на нашия характер, тогава ще престанат мъченията и ще излезе великата статуя на нашия живот. Ние се готвим да отидем на Небето. Какво ще занесем там? Своя характер – той е нашето богатство. Вие обичате да сте мъж или жена красиви, стройни, с благородни обноски, но, като влезете в света, какво ще кажат хората, ако не сте благородни по характер? Ще кажат ли, че във вашето лице виждат човек с добродетели? Когато човек няма красива външност, а има здрав ум и добро сърце, хората казват: „Ето човек с характер.“ И това е най-добрата похвала, която може да ни отдаде светът. Ако имаме такъв ум и такова сърце, светът ще се нуждае от нас. В Египет през времето на Фараона имаше много знатни египтяни, защо Фараонът не сложи тях на първо място, а слага един чужденец? За неговите хубави черти ли? Не. За неговия ум и за неговата доброта. Ако сме като него, светът ще ни отреди същото място; ако сме глупави и светът ще ни изхвърли. Сегашните хора се осланят тъкмо на противното, казват: човек не трябва да бъде добродетелен, защото добродетелта била глупост. Не разбират какво казват: външните, чуждите неща и на Великден се вземат; характерът, обаче, вечно ще остане у нас – той е именно ценното. Днес вие се намирате в същите изпити – вие сте разтревожени, както египтяните през времето, когато Йосиф е живял; не знаете какво може да се случи в утрешния ден. Съдбата, бъдещето не е във вашите ръце. Какъв образ ще вземат събитията, не можете да предвидите. Но съдбата би била във ваши ръце, ако имате вяра и упование на Бога така, както Йосиф ги е имал. Тогава вие непременно ще измените вашата съдба, където и да сте, в каквото положение и да ви поставят – като

маслото, вие ще излезете над водата. Първото нещо за това е, да не се боите и безпокоите; трябва да имате смелост и решителност, да не сте страхливи. Страхът трябва да отстъпи място на благоразумието. Трябва да се колебаете, само когато не сте решили известен въпрос, дали е прав или не, но, когато сте го решили и смятате, че е прав, непременно трябва да го обявите и да го отстоявате. Йосиф постави въпроса пред жената ребром – „с тебе това не мога да направя.“ Лошите последици, наистина, дойдоха – хванаха го и го сложиха в затвора, но Бог беше с него.

При съграждане на характера е необходимо търпение. То е основата на нещата. И ние виждаме в характера на Йосиф именно голямо търпение: той никак не се е тревожил в затвора, работил, учил, готов да претърпи всичко. Търпението е една черта в характера, с която човек не се ражда, но която се придобива с усилия. Всички страдания в света имат за цел само да сформират у нас търпението, да се научим да търпим, да бъдем хладнокръвни, да гледаме с вяра на бъдещето и каквито несгоди и разочарования да имаме, никога да не се обезсърчаваме. Момата може да каже: „Моите мечти са да се омъжа според моя идеал“, а като се омъжи, казва: „Моят живот спира.“ Не, тя е в началото на живота. Някои казват: „Изгубих си парите.“ – Какво от това? Ти си в началото на своя живот – нищо не си изгубил. „Изгубих си здравето.“ – Ти си в началото на своя живот: друго здраве ще добиеш. В каквото положение и да бъдем поставени, ние трябва да търпим и да се уповаваме на Бога до последната минута. Тази вяра трябва да бъде дълбока във всичките ни работи. Някои искат да имат добро общество, да са заобиколени с добри хора. Йосиф, като чужденец, живееше между чужди хора, но той съумя със своето сърце и със своя ум да направи от тези хора добри приятели. Ама казват някои: „Хората са грешни.“ От тези грешници именно си създайте приятели и в тях има благородни души. Съвременният християнин казва: „Той не е верующ, той е още зелен.“ – Ами че, докато не бъде зелен, може ли да узрее? Нещата, които изникват от земята, първо са зелени, не узряват веднага. Зеленината е процес, чрез който се изсмукват соковете и когато се наберат, почва зреенето. „Обижда ме, че съм бил зелен.“ – Много добре, че си зелен, той не те обижда, ако си благороден човек, с труд, един ден ще узрееш. Който не е зелен, не може да узрее. Ако не е зелен, ще бъде сух, а в сухото няма процес на развитие. Ако сте зелени, аз ви се радвам: то е благородна черта да бъдете зелени; когато узреете, ще станете жълти като злато. Всички обичат парите – узряването. Има някои хора, които не са

узрели. Парите знаете ли какво са? Да сте узрели. Животът се състои в постепенно развитие на зеленината до узряването; този постепенен процес се нарича в науката еволюция, развитие. Той е необходим, докато всички хора завършат процеса на развитието и придобият всички знания и цялата доброта на своето сърце. Когато придобият всички тези сокове, Господ ще изпрати своята благодат и плодовете у вас ще узреят. Тогава ще се яви Господ. Когато сте още зелени, той отдалеч гледа на вас; когато узреете, непременно ще дойде и ще откъсне вашите зрели плодове, защото те са потребни Нему. Когато почнете да разбирате, да отделяте съществените работи от несъществените, преходните от трайните, когато вашият характер се изработи и заякне, когато тия плодове по дърветата на вашата градина почнат да узряват, тогава Вие ще бъдете извадени от затвора и представени пред Господаря на тоя свят да си кажете тълкуванието за двата съня на живота и ще изнесете истината не като затворници, а като свободни. Тогава истината ще ви бъде венец на главата, а снопите на нивата ще ви се поклонят, и слънцето и луната и единадесетте звезди на Небето ще ви поздравят. И ще разберете тогава дълбокия смисъл на земния живот. Тогава Господ ще се яви и ще се въдвори царството Божие на земята.

Беседа, държана на 20 юли 1914 г. в София.

ЗАКОНЪТ НА СЛУЖЕНЕТО

Който Ми служи, нека Ме последва, и където съм Аз, там ще бъде и Моят служител. А който служи на Мене, него ще почете Моят Отец[13].

Навярно, мнозина ще си зададат въпроса какъв смисъл може да се крие в думите: „А който служи на Мене, него ще почете Моят Отец.“ Светът има разни стремежи: съвременните хора се стремят да добият знания, богатства, земи, къщи, слава, величие, сила – имат стремеж към много работи. Исус настоява само върху едно нещо: върху служенето – човек да знае как да слугува. Слуга – ето една прозаична дума, която ни изобразява най-ниското обществено положение. Но има различни слуги и в някоя бирария, в някоя кръчма, в някоя кухня, в театъра, в университета, в министерствата и т.н. В известен смисъл всички хора са слуги, само че не всички признават това. И така, в света има два вида служители: едни, които разбират своите длъжности и знаят как да ги изпълняват, а други, които не знаят как да слугуват. Последните наричаме обикновено управляващи хора, господари, които седят и чакат други да им слугуват, учат другите как да работят и слугуват. Всеки иска да бъде в първата категория – господар. Християнското учение, обаче, поставя диаметрално противоположното на тоя Принцип; то поставя именно принципа, че който иска да бъде господар, трябва да бъде слуга; то казва, че Син Божи не дойде да Му послужат, а да послужи. Ние сме заставени по закона на необходимостта да бъдем слуги. Някой казва: „Аз съм господар“; не, той се лъже, ако мисли, че е свободен, че на никого не слугува; той служи най-малко на стомаха си, който го принуждава да върши работа, която не му е винаги приятна и да му сготви хубаво, да яде и да сдъвква храната много добре, защото, ако не му слугува така, стомахът ще повърне назад храната и ще го накаже; ще му каже: „Ти трябва да ми служиш добре, иначе – ще те уволня.“ Някои мислят, че само господарят уволнява слугите си, но и стомахът уволнява господаря си. Я попитайте лекаря какво прави стомахът, когато не му слугуват добре; да видите как той уволнява господаря си! Служенето е едно качество. Колко нещастия произтичат в света от това, че не знаем как да служим! Когато майката се научи да отглежда своите деца, когато учителят се научи да преподава на своите ученици, когато властта се научи как да слугува на населението, да

удовлетвори неговите нужди, да създаде закони, необходими за неговото развитие, светът ще има по-друга физиономия, отколкото сега. Съвременната цивилизация е поставена днес на големи изпитания: милиони хора се викат да слугуват в армиите – някои носят четки, други слагат барут в топовете, огнестрелни гранати, други държат малки нишки и като ги опънат, създава се гръм, други са служители на коне; всичко това е пак служене. Тия слуги каква участ ги очаква? Всички тия глави, крака, мишци ще бъдат раздробени, разбъркани, ще станат на каша. Това хората наричат цивилизация, култура; с него съвременните народи ни казват: „На нас не ни трябва Господ – науката ще ни издигне.“ Обаче, ето на какво ни научи тя – да бъдем корави, да правим пушки и гранати. Да, науката ни докара до този изпит, да направим една опасна проба и сега Небето ни изпитва със служенето, което ни се налага. Светът изисква свои слуги да му слугуват и Господ изисква също своето. Христос казва: „Който служи на Мене, него ще почете Моят Отец.“ Ние все уреждаме работите си, а те все неуредени остават. Заболяваме, викаме лекари да ни лекуват, но, при всичко това, смъртта ни задига. Съграждаме къща, слагаме стражари, за да не ни заграбят богатствата, но най-после ни ги заграбват. Христос казва: „Толкова хиляди години сте служили на този ваш принцип и виждате последствията му; ако, обаче, служите на Мене, ще видите смисъла на вашия живот.“ Ние трябва да служим тъй, както Христос не дойде да Му послужат, а Той да послужи. Трябва хората да станат служители на по-слабите, на по-немощните. Не трябва да слагаме лоши хора да слугуват на света. Знаете ли защо съвременното общество е развалено? Майките, които трябва да възпитават сами децата си, оставят възпитанието им на развалени и невежи слугини, а самите те отиват по театри, балове, бирарии и други удоволствия. Развратните и невежи слугини на какво ще научат децата? На това, което те знаят. Слугините възпитават съвременните деца не само в България, но и във Франция, Германия, Америка – навсякъде. Не казвам, че всички слугини са развратни, но по-голямата част от тях са такива по причина на своите господари. Ако майките бяха слугини (в пълния смисъл на думата) на своите деца в пътя на отглеждането и възпитанието им, светът би имал друга физиономия. Също и ако бащата беше възпитател на своите синове. Щом бащата и майката напуснат своите длъжности и оставят на невежи слугини, които не разбират в какво се състои животът, да възпитават децата им, а те отиват да се наслаждават на света, резултатите ще бъдат

лоши. Слугинята не може да възпита детето, още и защото не го е родила и няма любов към него. Тя си казва: „Ако господарката се разполага в бирарията, защо аз да и гледам децата?“

Ще ви обясня в какво се състои слугуването, какви качества трябва да има един слуга. Той трябва, преди всичко, да има благородно сърце, да бъде чувствителен, отзивчив, да бъде смирен, да бъде човек пластичен – да може към всички условия да се приспособява; при това трябва да бъде работлив, а не мързелив. Животът е взискателен и ние трябва да му слугуваме както трябва. Когато съвременният шивач сбърка някоя дреха и не може да я ушие както трябва, връщат му я и той плаща, и плата и всички загуби; същото е и с Природата: тя ни дава един плат – животът, който имаме, е един вид плат и ни казва: „Скройте и ушийте тая дреха“, и ако не можем да я ушием добре, тя ни глобява. Ако искаме да се научим как да слугуваме, трябва да се обърнем към Христос, Той да ни научи. Слугата трябва да бъде много умен: глупав човек не може да слугува както трябва. Учителите, свещениците – те са слуги. Ако учителят разбира своето призвание, най-напред трябва да разбира детската душа, за да знае как да упъти детето към наука. Свещеникът трябва да разбира душата на своите пасоми, за да може да им даде съответната храна за тяхното сърце. Трябва да притежаваме и друга една черта – да имаме голямо търпение. Мнозина наричат търпеливите хора „волове“ – „той е, казват, вол.“ Да бъдеш търпелив не значи да бъдеш вол; търпението е разумен акт; за да можем да претърпим външните несгоди на живота, трябва да имаме вътрешно равновесие на душата, сърцето и ума. Ще ви кажа един пример за един математик от миналите векове. Той работил 20 години върху известни изчисления, по тях имал вътре в стаята си разхвърляни разни листчета – винаги заключвал стаята си; един ден забравил да я заключи, слугинята влиза да разтреби стаята, вижда много листа разхвърляни по пода, взима ги всички, хвърля ги в печката и ги изгаря – изчиства хубаво стаята. По едно време се връща математикът и пита: „Къде са разхвърляните листчета? – „Сложих ги в печката; вижте как сега е хубаво наредено.“ – „Такова нещо друг път да не правиш“ – това било отговорът на математика. Ние слугуваме като тая слугиня – събираме листчетата, това не става, друго не струва, хайде в печката. Този учен човек, чийто 20 – годишен философски труд пропаднал, не е постъпил както бихме постъпили ние, а е показал едно търпение за пример: не направил друго, а казал само: „Друг път да не го правиш.“ Сега вие се намирате в такъв

период и вашата къща е отворена, слугинята събира всички листчета, ще ги видите един ден изгорели в печката и когато намерите къщата изчистена по правилата на вашата слугиня, какво ще кажете? Аз зная, че ще има плач – „Господи, аз ли съм най-грешният? Тази съдба само на мене ли даде?“ И ние смятаме, че сме хора, които разбираме Божествения Закон! Ние трябва да кажем, като този философ – „Моля, друг път да не правиш туй.“ А от своя страна, да си поставим за задача да държим нещата си в порядък, да не оставяме стаята отворена и на произвола на слугите.

Сега, Христос казва: „Който служи на Мене, него ще почете Моят Отец.“ Всички вие мислите все за тоя свят, за тия преходни работи, мислите да уредите тукашните, семейните си работи, а много важни въпроси оставате неуредени – отношенията ви към вашия Господар. Който един ден ще ви повика да дадете отчет. И денят идва. Знаете ли след няколко години къде ще бъдете? Знаете ли в това време какво ще се разрази в Европа? Какво ще бъде положението? Не знаете. Съвременният свят ще бъде много пречистен, ще му бъде сложена хубава инжекция за повдигане на нов живот. Хората, които идват на помощ на цивилизацията, трябва да приложат Христовите принципи, да се научат как да слугуват и ония, които не знаят да слугуват тъй, както иска Христос, нямат шанс за развитие. Дарвиновата теория казва, че преживяват само способните, здравите хора. Действително, ще преживеят само онези, които са духовно и морално здрави; ще преживеят и телесно здравите, ако имат тази вътрешна морална сила. Не се самозаблуждавайте да мислите, че здравето се състои в известно затлъстяване на лицето и изобщо на тялото – човек да има по-голяма гуша, по-голям корем, да бъде по-шишкав, да яде повече. Ако целият живот се прекара само в ядене и пиене, не е ли то едно болезнено състояние? На един човек от 100 кг, колко килограма храна му трябва? Зная за една англичанка, която изяждала по 9 кг хляб, друга, която изяждала хляба и кафето, приготвени за 72 деца; това е болезнено състояние. Не съм против яденето, но съвременните хора мислят, че всичко се заключава в яденето. И наистина, то отнема една трета от живота ни, защото от сутрин до вечер само за ядене слугуваме: сутрин мислим какво да пием, дали чай или мляко, дали млякото да бъде приготвено с какао по немски, или с кафе по турски, с каймак ли да бъде или без каймак; едва сме закусили, почваме да мислим за обяд какво да ядем, ще има ли пиле или говеждо, с какво ще бъде сготвено, с домати или

с тиквички, месото накълцано ли да бъде, дали ще има това или онова; свършим обяда, почнем да мислим какво ще има за вечеря. Някой път сме задоволени, друг път не. Постоянно правим изменение на храната. И наистина, храненето е станало цяла готварска наука, по която хората отиват да се специализират. То е хубаво, но то не е крайната цел на живота. Силата на една храна, която може да използва нашият стомах, не зависи от това – как тя е сготвена. Да не мислим, че като сложим повечко солчица, пипер и масло, храната ще бъде по-здрава и всичко това е за нашия вкус, за устата. За да изпитаме една храна дали е добра, трябва да видим като постои половин час в стомаха, какво е разположението на тоя последния: щом има малка тежест на стомаха, малко неразположение, стомахът казва: тази храна не съответства на вашето здраве, не мога да ви дам потребните сокове. Утре пък казваме: „Я да му сложим повечко, за да усиля работата му“, докато лекарите констатират разширение на стомаха. Съвременните хора живеят само за стомаха си и затова чрезмерната им работа е погълната само от чувства и мисли за него. Учителят преподава в училището и мисли колко пари ще вземе – 300 ли лева или 400 и колко ще употреби за храна и за туй и онуй. Целият въпрос е сложен само за яденето и след туй се чудим защо не можем да се издигнем като учители и свещеници. Всички гледаме, как да поставим тялото в по-здравословно състояние – каква храна да му дадем, какво жилище да му направим; всички работим за външната обстановка на нещата, но никой не се спира да помисли за вътрешната страна на човешкия живот. Както нашето жилище трябва да е наредено хубаво, така трябва да бъде в ред и нашият ум. Ако е потребна хигиенична къща за нашето тяло, също така трябва да бъде хигиенично поставено и нашето сърце. Не считам онзи човек умен, който има хигиенична къща, а няма хигиенично поставено сърце. Когато осъждаме крайностите, ние обръщаме голямо внимание на слугуването само на известни външни неща, когато би трябвало на първо място да обръщаме внимание на своя ум и на своето сърце, пък тогава вече на своето тяло. Само ако така съграждаме живота си, ще имаме Божието благословение.

Христос казва: „Ако някой слугува на Мене, да си предложи сърцето.“ Той е дошъл на земята именно да обработи човешкото сърце. Това обработване в какво се състои? Всички онези бурени, недъзи на нашия живот да бъдат отстранени. Вие от дълго време сте християни, всички Христос следвате, но ако Той ви повика на изпит сега, колцина от вас

бихте издържали изпит върху търпението и смирението, ако ви даде да разрешите задачата не само теоретично, но и практично, или пък върху другите човешки добродетели: правдата, любовта, истината, мъдростта? Мислите ли, че не бихте пропаднали на изпита? Дали ви обичат хората, вие го разбирате, но дали вие обичате другите, не сте го разбрали. Щом Господ изисква да обичаме другите хора, в тази обич трябва да отидем до самоотричане. Казваме често: „Изядоха ме тия хора, ограбиха ме!“ Ами ние не ограбихме ли Господ – всички тия богатства, които намираме тук на земята. Господ е сега слязъл на земята и казва на всички свои слуги, които са крали и лъгали: „Доста са тия кражби и лъжи, елате, дайте сметка!“ – това е днешната европейска война. Господ казва: „Дайте отчет за онова, което съм ви дал. Как сте го използвали?“ Мнозина ще кажат, че икономически условия са наложили тази война: Германия малко земя имала и затуй се била. Ако Германия има малко земя, Русия и Англия малко ли имат? Значи, не е въпросът за земя – има нещо друго, което липсва на хората. Всеки иска да стане господар, всяка раса, която се издига, иска да бъде господар, всеки народ иска да бъде господар над всички други народи и затова всички идват до сблъсквания. Ако всички хора имаха за ръководител Христовия принцип, да слугуват на човечеството, ако всеки имаше своя сфера на работа и би принесъл своята лепта на човечеството, нямаше да има никакви спорове. Сега всички се въоръжават, за да имат господство. Ние казваме: „Колко са глупави тия, които воюват!“ Но това, което става сега, то става всеки ден с нас: влезте в една къща и ще видите какво става; вземат се двама млади, оженят се, всички хора се радват. „Ето една двойка, която ще заживее в мир и съгласие.“ Виждаш след 2 и 3 месеца жената разчорлена, мъжът също – бият се в къщи; жената иска да заповядва, а мъжът казва: „Аз съм господар на къщата.“ Обаче и двамата се заблуждават: нито единият е господар, нито другият е такъв, а и двамата са слуги. „Ами казано е: мъжът е глава.“ Да бъдеш глава не значи да бъдеш господар, да бъдеш глава значи да бъдеш умен слуга и като по-стар от жена си, да я научиш как да слугува и да кажете и двамата: „Ние сме слуги на нашия Господар; ние двама може да бъдем наказани, но аз ще ти кажа как трябва да се върши тази работа.“ Това е в алегоричен смисъл, но то става ежедневно в света. Да оставим мъжа и жената. Някой път сме недоволни, роптаем против себе си – защо? – Казваме: „Нямам воля, не мога да направя това и онова.“ „Защо нямаш воля, нали си господар на себе си, каква е причината?“ „Нямам ум.“ „Как

да нямаш ум, коя е причината да нямаш ум? Трябва да има някаква дълбока причина.“ На какво се дължи туй вътрешно раздвояване на човека? Дължи се на това, че ние сме дошли в противоречие с Господа, с Великия Закон. И когато човек всякога идва в противоречие с Божествения Закон, повдигат се тези вътрешни мъки, туй раздвояване, умът му се смущава, не знае какво да прави, обхващат го лоши мисли и желания, които не съставляват истинската Божия сила и животът взема друга окраска. Лошите желания и мисли са като змия, която постоянно обвива и изсмуква човека, докато всички сокове, които могат да хранят ума и сърцето, престават да ги хранят и вече се почувствува парализиране. Знаете ли какво правят мечкарите, които разиграват мечки? Дават на мечката съвсем малко брашънце и слагат на бърната голяма брънка, та като я подръпнат, да се подчинява и да не бъде опасна. Трябва и на тази наша мечка да сложим халка и синджир на долната бърна и да даваме малко брашънце, за да не се развият у нея ония инстинкти, които са опасни. Вземете колко хора са полудели от искането да станат богати, спечелят хиляда, 10 хиляди, 50 хиляди, 100 хиляди, един милион, 10 милиона – не се насищат. Трупат, трупат богатства, защо им са? Това няма никакъв вътрешен смисъл. За да се обогатят, хората почнаха сега да учат и нови начини, чрез магнетизъм и внушение да влияят на хората, да въздействат на техните мисли и действия. Едно време ходеха разбойниците из горите с пушка, сега те са сред градовете и носят със себе си други средства, за да ограбват ближните си. Казват, че в Ню Йорк трима американски хипнотизатори заставили мислено един банкер да подпише чек от 5 хиляди долара и той им дал парите. Начините на кражбите се измениха. Всички искат да имат тази дарба, тази власт в света; но знаете ли какво нещастие тя донася? Привеждал съм този пример и друг път. В една стара басня се говори, че един човек искал да има такава сила в своите ръце, че каквото пипне, злато да стане. Казвал си: „Ако я придобия, за целия свят ще бъде добре.“ Един ангел му казал: „Ако бъде послушана твоята молба, ще бъдеш ли всякога доволен?“ – „То ще бъде най-голямото щастие за мене.“ – „Да бъде според желанието ти.“ И когато този човек влиза в къщи, масите, книгите, чашите – всичко станало на злато. Излязъл в двора, камъните, дърветата – всичко се превърнало в злато. Рекъл си: „Няма да бъда вече слуга, господар ще бъда. Жено, ние сме хора щастливи.“ Слага жената трапезата, слага супа, хляб, сядат те и децата им да ядат, мъжът хваща лъжицата, тя става злато, бръква в супата и тя става

злато, хваща хляба и той става злато, побутва масата и тя става злато, побутва жената и тя става злато. По едно време хванал се за главата и почнал да моли Господа да го избави от това голямо нещастие. Ето докъде могат да доведат лакомството и безумието. Ние може да имаме тази сила, но тя ще ни погуби живота. Богатството е вътре в нас, а не вън от нас; то не е в нашата физическа сила. Силата на човека не е в неговите мускули, а в онова деликатно и нежно чувство, което може да развие всички други сили. И Бог е така направил света, че Природата се подчинява на една най-слаба наглед сила – любовта. Тя е толкова нежна и деликатна, а всъщност всичко управлява. Когато любовта влезе в човека, тя го разглобява и преобразява. Вземете един мъж, който е бил много слуги и слугини; по едно време той омеква и всичко жертвува, за да прави добро. Каква е тази сила, която завладява човека? Онзи принцип, за който казва Христос – „Който служи на любовта, той слугува Мен" това подразбира Христос." – „Този слуга ще има всичко, което Аз имам." Хората търсят истината и Христос слага тази истина в живота, в онова синапово зърно. Ако сложим тази малка подквааса, любовта, в сърцата си и в сърцата на ближните, на деятелите, на управляващите, тя ще преобрази целия свят. Незачитането на Христовото учение създаде в света сегашния катаклизъм. В туй сблъскване и биене Господ е сложил млякото в мътилката и хората се блъскат ту нагоре, ту надолу, докато излезе маслото на повърхността; маслото ще бъде употребено за ядене, а другото ще остане мътеница – едни ще станат масло, други мътеница. И маслото и мътеницата Господ ще употреби за своите добри цели. Сега, зависи кой от нас къде ще попадне, обаче съдбата на всички ни е решена – или в маслото или в мътеницата.

Христос се обръща към юдеите и ги пита кои искат да бъдат Негови ученици. Някои от нас казват: „Аз съм вярующ, вярвам в Христа." Онези, които само вярват в Христа, те са слушатели, Неговият въпрос, обаче, се отнася към онези, които искат да приложат Неговия Закон. Ако можете да се спрете и да размислите върху думите „слугувам на Христа"; ако бихте се опитали цяла година да научите да слугувате на Христа, бихте научили великата тайна на тия думи, която не може да се каже тук. Тя е много проста, но трябва да имате светлина, Христос да ви даде тази светлина, условията, при които може да се развива тя; само Той може да ви я даде. Аз мога да ви дам семенца, но условията, за да израстат те, може да даде само Христос. Това чувство на любов не зависи от нашите сили и желания,

то зависи от този контакт, който бихме имали с Христа. Някои питат: „Къде е Христос“ и Го очакват от Небето. Христос е вече в света, и последният го чува. Той идва по два начина. Той има две лица: едното е благо – „мир вам“, а другото навъсено – с огън, пушки и топове. Сега Той вика: „Докарайте онези, които не послушаха Моето учение, да изпитат горчивините на непослушанието. Не искат на Мене да слугуват, нека изпитат всички горчивини на своите дела. Всеки да пожъне това, което е посял“, както не можем да простим на един престъпник, който е избил сума невинни деца, а го наказваме.

Христос се обръща и казва: „Ако някой слугува на Мене, Мене да последва.“ И вие казвате: „Лесно е да се последва, можем да Го последваме и да Му кажем: „Учителю“, но Той може да ви отговори: „Не защото искате учението Ми, казвате това, а защото се нахранихте от хляба и рибата.“ Ще ви попита: „На някой болен помогнахте ли, излекувахте ли го?“ За да слугува човек на Господа, не трябва Него да търси и Нему да слугува, а на Неговите „по-малки братя“. Хората искат от Бога да направи техните жена и деца да са здрави, да им даде пари, да имат положение. Две хиляди години ей – тук е слугуването на Господа. И сега Той пита Европа върху това: „Вие толкова години какво направихте за Мене?“ И ако се яви Христос, вие какво ще Му кажете? Мислете, какво ще Му кажете върху това – какво сте направили за Него. Ние можем да бъдем спокойни при тези събития, които застрашават целия свят. За нас е важно да знаем в коя категория ще попаднем. Мнозина сте искали да видите Христос; наближава денят, когато ще Го видите – някои от близо, други отдалеч; някои само горе на облаците. И затова казвам: моментите, които преживявате, са най-трудни за вас. Ако отсега нататък имате илюзията да постигнете това или онова, много се лъжете. Аз ви давам съвет: малкото време, което остава да се научите да слугувате на Господа, за да не ви завари неприготвени. Да не мислите, че има още време; няма никакво време; за цялото това поколение няма време. И деца, и възрастни, и свещеници, и управляващи, и царе – всички трябва да се научат да слугуват на Господа; ако не – мътеница ще станат. Млякото е вече издоено от кравата. Какво разбирате, че искам да ви кажа? Че млякото е излязло от плътта и че Господ вече ще извади маслото от него. Тази крава виждаме всички, издоената крава – това сме ние. Ако Бог толкова хиляди години ни кани, как трябва да ни намери на земята, като се върне? Бащата, когато се върне и намери децата в къщи, че са се хванали за косите и се бият,

какво ще помисли? Че майката не ги е възпитала добре. Всеки има против някого по нещо: хората все се съдят, обикновени граждани, учители, свещеници, либерали, консерватори, тесни и широки социалисти, между религия и учители и наука и всякъде има разделение на възгледите; но ние трябва да дойдем до убеждението да отхвърлим всичко онова, което трови нашия живот и в този поне момент да се примирим, да станем тихи и спокойни, да очакваме със смирение великото събитие, което настъпва. Досега хората питаха има ли друг свят или няма; настава един момент, когато Небето ще каже има ли духове или няма, има ли ангели или няма; до някоя година ще видите има ли Господ или няма; ще видите може ли Господ да оправи света или не може. Ако някой не вярва, нека почака и ще провери. С аргументи няма да ви говоря сега – умните ще проумяват това, което казвам. Който не ще, ще остане в бъдеще пак да се учи наново.

Сега въпросът за вас. Христос иска всички вие да Му слугувате – онези, които искат да Му бъдат ученици, да Му слугуват в широк смисъл: да слугуват на страдащите, на хора, които са смутени, натъжени, да повдигнат техния дух. Има хора отчаяни, които се питат: „Какво ще стане с нас?“ – да им покажете истинският път. Ще ви приведа един пример и с него ще приключим. Спира се един пътник в един от големите хотели на град Ню Йорк. Влиза в една стая, в която имало и друг един пасажер; той имал навика да спи много дълбоко; през нощта хотелът се запалва; става единият пасажер и отива при сънливия и му казва: „Ставай, че хотелът гори“; той му отговаря: „Махай се, остави ме да спя спокойно“; „Ставай, ти казвам, че хотелът гори“, настоявал първият; другият става, взема че го изтласква навън, затваря вратата и пак ляга да спи; огънят обхваща хотела, най-после виждат го на покрива, че вика за помощ, но няма кой да му помогне. И на вас ви казвам: този хотел, в който живеете временно, гори и ви съветвам: спасявайте се, защото после ще се качите на покрива и ще викате за помощ, но не ще има кой да ви помогне. Когато ви казвам, че хотелът гори, облечете се и излезте навън. Всичко това, което гори, ще се срути, всички тия неща, които са спъвали човешкия прогрес, ще бъдат съборени и тогава върху развалините Господ ще съгради нещо добро. Да не мислите, че животът ще се свърши. Идва епоха по-велика, отколкото е имало досега и ние можем с радост да очакваме това светло бъдеще. От тия бури, които идват да дезинфекцират, да пречистят света, не трябва да се боим ни най-малко. Трябва да благодарим на Бога, че те идват. И няма защо да се стараем да ги предотвратим, пък и никак не можем да ги

предотврати; те ще минат и ще принесат своето добро. Само трябва да бъдем готови, когато дойде Христос, Който идва – за някои е дошъл, за някои ще дойде тепърва – когато дойде да ни каже думите: „Който слугува на Мене, Мене да последва“, да Го последваме. Ще Го последвате ли или не? В това последване ще намерите идеала на индивида, на дома, на обществото, на народа, и на цялото човечество: то е смисълът на човешкия живот тук на земята.

Беседа, държана на 27 юли 1914 г. в София.

ВАЖНОСТТА НА МАЛКИТЕ НЕЩА

Гледайте да не презрете едного от тези малките, защото ви казвам, че ангелите им на Небесата винаги гледат лицето на Отца Моего, Който е на Небесата[14]*.*

Изобщо хората от двата пола имат стремеж към велики неща, към големи работи; всеки, по една вътрешна слабост, презира малките работи. Дават ви едно петаче, казвате: „Не струва нищо, да са хиляда, 10, 100 хиляди лева, разбирам, но петаче – аз не съм просяк!“ Дават ви един орех – „Ти ме обиждаш, да ми дадеш 5-10 кг, разбирам, но с един орех ти, господине, подиграваш ли се с мене?“ Като се стремим към големи работи, ние гледаме да се запознаем и с високостоящи хора – с царе, министър – председатели, началници, учени, философи; за по-нискостоящите социално хора казваме: „Той е невежа, простак!“ От единия до другия край на нашия живот виждаме презрение към малките работи и търсене само на големи неща. Но Христос се обръща към Своите ученици и ги предупреждава да не презират малките. Защо? „Не ги презирайте, защото вие обиждате техните ангели, които им служат на Небесата. Ако презирате тия малките, вие презирате ангелите, на които малките са деца.“ Когато искаме да разцепим едно дърво, най-напред издялваме малки остри клинове и те, като влязат, отварят място за големите. Ако клиновете бъдат големи и тъпи, как ще се забият? Тъй че, малките неща отварят път на големите. И в света целият процес на развитието върви отначало с тия дребни неща, които вие презирате; на тях се дължи целият прогрес на Вселената. Ние казваме, че ралото цял свят храни, че като изоре орачът добре нивата и я посее, тя дава голямо плодородие. Това е така, но не бива да забравяме и ролята, която играят онези милиарди червейчета, които също преорават нивата. Понеже сме възпитани така, че да презираме слабите, ние и като влезем в християнството, носим, под овчата кожа, инстинктите на вълка и виж, че по едно време, под тая невинна премяна си покажем своите нокти; не забравяме своите стари навици: щом някой ни вземе един грош – скоро прошение в съда. Открадне ли 5-10 хиляди лева – „А, браво!“, му речем. Обаче, онзи, който краде много, не е придобил този навик изведнъж; най-напред той е взел от баща си едно петаче, после – един гологан, после – грош, пет гроша, десет гроша и т.н.

Във всяко отношение този закон е верен. Когато презираме малките причини, ние пропускаме големите последствия в работата. Мога да кажа, че всички сегашни наши нещастия, общи и частни, се дължат на това презрение на малките неща в миналото. И затова Христос се обръща към Своите ученици и им казва да не презират „тия малките“. Сега, кои са „тия малките?“ Може някой да каже: това са нашите деца. Вярно е, че са нашите деца. Но, като дойдем да приложим напълно Христовия закон, ще видим, че има и много други работи, които не бива да се презират. „не презирайте тия малките!“ – ще ви обясня смисъла, който е скрит в тия думи. Един индус дава на сина си един орех и го накарал да направи изследване върху него; синът счупил ореха и го изял. „Какво съдържа орехът? – попитал след това бащата. и „Нищо особено и малко ядки, приятни на вкус.“ Индусът пита пак сина си: „Не намери ли в този орех нещо друго?.“ – „Нищо.“ – „Синко, в този орех се крие велика сила и ако не бе го изял, а бе го посадил в земята, би израсло от него голямо дърво и ти би видял величието на това малко нещо, което е зародиш на голямо нещо.“ Господ ви праща една малка мисъл, една ябълкова семка, вие казвате: „Тя е нищо“ и я захвърляте; но Господ казва: „Попитайте каква сила съдържа тя, посадете я и вие ще видите какво дърво ще израсте от нея.“ Именно, поради това постоянно презиране на малките мисли, сме дошли до това положение и казваме, че светът е лош. Ние сме най-умните!

Христос казва: „Не презирайте тези малки неща, не се стремете към големите, научете се да разпознавате каква сила се крие в малките неща и ги използвайте: те ще ви помогнат да добиете големите.“ Нали и вашата къща е съградена все от малки, микроскопични зрънца, сгъстени. Върху тия малки неща, като житното зърно, плодовете и други дреболии, почива нашият ежедневен живот. Това е по отношение на тялото, но и по отношение на ума. Именно малките мисли и желания причиняват радост и веселие в живота. Някой път се смеем на децата, че ги занимавали дребни мисли. Не мислите, а зрънцата, които спомагат за развитието на големите неща, са дребни.

А защо не трябва да презираме малките; защото не бива да пристъпим втората Божествена заповед: „Да любим ближните си?“ Всяко живо същество, което има отношение към някого, което принася полза, не трябва да го презираме. Може това същество да е гълъб, кокошка, овца, вол, кон, магаре, за всяко от тях има книга, в която се пише: днес сте

натоварили магарето с толкова, утре с толкова – там се пише и като му пресметне Господ по 5 лв. на ден, след 100 години – ако речем, че ви е служило през цял живот – какъв капитал ще имате да му плащате? Един ден ще се озовете, като онзи длъжник, че му дължите 10 хиляди таланта. Ще кажете: „Аз не помня“; но Господ е записал в книгата, че дължите толкова. Тъй че, всички ние дължим на тия малките. Сегашното наше развитие, сегашните наши мисли, сегашните наши желания ние дължим на тия малките, за които говори Христос и следователно, като им дължим, трябва да имаме любов към тях, да знаем, че са работили за нас и че ние трябва да работим сега за тях. И пътьом ще кажа нещо за една загадка. Често са ме питали: защо ангелите се интересуват за хората, какво общо имат с тях. Едно време, когато ангелите са били в нашето положение, като хора на земята, ние сме били в положението на животни и сме им служили, те ни дължат много и сега Господ ги кара да ни се отплащат. Също и великите ангели не презират по-малките свои събратя, защото последните са работили за тях. Вие може да имате слуга невежа, но не знаете отношенията на този слуга към вас, защо Господ го е докарал във вашия дом. Връзката ви с него не е отсега; този слуга много пъти е бил във вашия дом; вие не знаете, но Господ знае; той, може би, много пъти е избавял живота ви от гибел; следователно, трябва да имате цялата любов и снизхождение към него. И тогава си обясняваме този велик Божествен Закон – да имаме любов към по-малките. Любовта не е само за великите хора, за ангелите, за светиите, тя е за малките, дребните, бедните, пропадналите братя. Ето защо у майката се развива такава силна любов към детето; тя го обича по силата на този Божествен Закон, че трябва да го обича. Обича го ей така по един вътрешен огън, защото Господ инкогнито е влязъл в него. Вие искате да видите Господа, а когато Той дойде в това дете, вие казвате: „Защо, Господи, ми даде това дете?“ Всеки ден викате Господа и всеки ден Го пъдите. И минавате за умни хора! Такова поведение държите не само вие, но и цял свят. Господ всеки ден ви опитва ума, да види колко Го обичате и колко говорите истината. Едно време, когато светът се развалил, разнесло се, че Господ тръгнал по земята, да види как живеят хората и последните рекли: „На Небето сега няма Господ, няма кой да ни контролира, ще живеем по-свободно.“ Господ вижда на едно място, че един продава сляп кон и че казва на купувача: „Вярвай Богу, не е сляп.“ – „Като се кълнеш в Бога, ще повярвам“ и купува коня. Господ минава край една къща и вижда, че един мъж налага жена си:

„Заради Господа – прости!“; той и прощава. Тия двамата се явяват после на Небето и казват: „Ние, Господи, на земята проповядвахме Твоето име.“ Така и съвременните хора викат Господа, когато искат да продадат някой сляп кон и когато искат да бият жена си. Свещениците викат: „Вярвайте в Господа“, но Господ какво ще им каже? „Не ви познавам, защото вие употребихте Моето име не за Моята слава, а за да лъжете хората, да вършат известни престъпления и да ги покриват.“ Именно тия малки работи създават нещастията. Вие имате сляп кон, искате да го продадете в името на Бога, но гледайте и дръжте сметка за онова, което вършите. Знаете ли кой е този сляп кон? Той е вашето тяло. И все против него говорят хората и все него наказват; всички казват, че то е криво. Не е тялото виновно. Един се напил в кръчмата и казал: „Не давайте на коня да яде“; той греши, а наказва коня. Не презирайте тялото и не смесвайте плътта с вашите желания, с вашите похоти. От тях трябва да се отречете, а не от плътта, защото то значи да се отречете от всички мисли и дела, които стават чрез нея. И не бива да измъчвате вашето тяло – този храм, който Господ е създал. Следователно, към вашето тяло трябва да бъдете много снизходителни, защото, докато то е здраво, можете да работите.

Сега, Христос, като казва „техните ангели“, подразбира ония умни същества, които държат сметка за нашите постъпки. Това, което наричаме „съвест“, то са тия ангели, които живеят в нас и които отбелязват всяка наша постъпка, добра или лоша и които казват: „Ти направи добре“ или „Ти направи зле.“ Обидиш някого, ангелът му ти казва: „Твоята постъпка не е права.“ Ти почнеш да се извиняваш: „Ама, извини, малко бях нервен, неразположен, такива са условията.“ Че си в това състояние, това няма нищо общо с правилото, че не бива да презираш тези малките, върху които почиват Божествените закони.

Тия малки работи по някой път причиняват и големи ползи и големи вреди. Един вълк разправял, че бил юнак и че между животните той бил цар; лисицата му рекла: „Не се хвали толкова, защото, ако комар влезе в твоя нос, ще те ужили и нищо не можеш да му направиш.“ – „Като духна с носа, ще изхвръкне“, отговорил вълкът. Един ден влязъл комар в носа му, ужилил го, внесъл зараза и вълкът умрял. И в нашия живот, често малките причини в едно или друго отношение може да съдействат на нашето развитие, но може и да ни спънат. Причините, които ни правят добри и лоши, не са сами по себе си лоши; лошо е тяхното употребяване. Вземете за пример въздуха: ако го поставите в дробовете, ще пречисти кръвта и ще

му бъде приятно на човек от това пречистване; но ако го поставите в стомаха, ще образува коремоболие – едно и също нещо в двата случая произвежда две тъкмо противни действия. Ако вземете да внесете в стомаха въглен в разтворено състояние, ще причини приятност, но, ако го поставите в дробовете, той ще отрови. Следователно, под тия малки неща, за които говори Христос, че не бива да ги презираме, Той разбира целокупния човешки живот, с който ние сме тясно свързани. Например ако бих ви попитал: можете ли да кажете как са се сформирали вашето тяло, вашето сърце, вашият ум, можете ли да кажете, как са станали тия неща? Първоначално човек, когато се е появил на земята, не е бил грамаден, а микроскопичен, но при известни условия се е развил и е станал човек, който е сега милион пъти по-грандиозен, отколкото е бил. Неговата сила първоначално е била скрита в зародиш. Така и в съвременния наш живот мисълта съдържа велика Божествена основа и ако тя падне на добра почва, може да възроди нашия живот. Това, което ние наричаме „възраждане“, съществува като закон на духа. Той е онзи вътрешен Божествен процес, който въздига и обновява човешкото сърце, човешкия ум, човешката душа, човешкия дух. Това е процес на възлизане отдолу нагоре. И в този Божествен стремеж се изработва нашето повдигане, избавление и спасение. Ето защо всички същества, от най-големите до най-малките, се стремят да се обновят, да се повдигнат и в младостта се крие процъфтяването на човешката душа.

Когато говорим, че трябва да бъдем снизходителни към малките, то произхожда от принципа да не огорчаваме Господа, защото, когато огорчаваме един човек, не огорчаваме собствено него, а Господа, Който е в него. Пък и когато правим добро, ние помагаме на Господа. Когато помогнем на него и неговият ангел, който е на Небето, ще бъде в наша услуга. Следователно, ако искаме да имаме приятели на Небето, трябва да слугуваме на малките и техните бащи, ангелите на Небето, ще ни приемат в своя дом и ще ни нагостят, ще бъдем като у дома си. Услуга за услуга, любов за любов – така е светът.

Сега, знаете ли защо Христос се е обърнал с тази мисъл към Своите ученици? Презирането – това състояние трябва да изпъдите от своята душа. Например срещате един човек, когото не познавате; във вас се зарежда презрение, че той, може би, стои по-долу от вас; ако само констатирате невежество и му помогнете, то е друго, но ако го презрете, внасяте отрова. От презрението се е родил съвременният аристократизъм,

кастите – едни благородни, други неблагородни, едни богати, други сиромаси. Ако разбираме отношенията на нещата, ще видим, че не трябва да ни е срам от беднотията, защото тя е служба, дадена на нас да я носим: трябва да бъдем малки, трябва да бъдем бедни, за да станем богати. То са два противоположни полюса, между които именно лежи развитието. И всякога движението е от по-големите към по-малките, сиреч, Господ всякога се стреми към дребните, Той не се занимава с велики работи. Той е направил света, но управлението на целия свят не Му прави толкова удоволствие, колкото, когато се занимава с децата. Неговата работа е, когато види хора, че грешат, да ги учи и с това Той дава и на нас пример, да не презираме малките, а да ги търпим и да ги поучаваме – това е нашата почивка. Когато учителят се занимава със своите ученици, това му прави удоволствие и той похвалва учениците, когато се учат. Светиите, свещениците се занимават с грешниците, за да ги обърнат към Господа. И задачата на всички ни е да обръщаме поглед към слабите хора и към дребните неща. Когато някой каже: „Не мога да си почина“, аз разбирам, че той се занимава с големи работи, с големи мисли. Как ще си почине, ако си сложи на гърба тежка за силите му раница – от 10, 20, 50 кг злато? Като остави в раницата само един наполеон, ще види как ще си почине. И сега Господ идва да каже: „Долу раниците!“ – да освободи света от тях; долу оръжията, които разрушават умовете ви и сърцата ви, всички трябва да станете като деца: да не презирате малките работи, които Аз съм създал. Господ иска да върне хората към онова чисто първоначално състояние, което хората наричат подивяване, но което всъщност не е подивяване. Аз желая хората така да подивеят. „Див“ на санскритски значи „чист“. Нека станем чисти и се приближим към Бога, вместо да огрубяваме и да ставаме зли. Бих желал целият свят ден по-скоро да подивее, да стане чист, благороден, да не презира малките неща, които Бог обича и да сложи любовта, правдата, мъдростта, истината и силата на онова високо място, на което те трябва да стоят. Там е спасението.

Беседа, държана на 3 август 1914 г. в София.

МИР ВАМ!

А вечерта в тоя ден, първият на седмицата, когато вратите на къщата, където се бяха събрали учениците Му, стояха затворени, поради страх от Иудеите, дойде Иисус, застана по средата и им каза: „Мир вам[15] *„.*

Безсмъртие – това е стремеж на човешката душа, идеал, към който тя се стреми и желае всякога да го осъществи. Човешката душа живее на земята, за да намери пътя на безсмъртието. Безсмъртието се урегулира от един велик Божествен Закон, закон, който човек трябва да проучи и приложи във всички области на своя живот. И в този смисъл ние трябва да се учим постоянно, да намерим ония условия, при които безсмъртието може да съществува. Човек може да бъде безсмъртен и да изгуби своето безсмъртие, може да бъде смъртен и да придобие безсмъртие. Смърт и безсмъртие и това са две положения. На научен език и безсмъртието е равновесие на нещата, на силите, които действат в Природата. Смъртта е изгубване на това равновесие. Безсмъртието заключава в себе си съединение, хармония; смъртта – разединение, несъгласие, дисхармония. Когато хората желаят безсмъртие, трябва да знаят какво именно то съдържа в себе си. Когато влезете в една съвременна концертна зала, за да послушате един симфоничен оркестър, ако имате тази способност да наблюдавате, вие ще видите, че най-напред, когато дойдат музикантите със своите инструменти, които са повече струнни, те ги изваждат от кутиите, след това почват да нагласяват цигулките, да определят тоновете на жиците, които са опънати някои повече, други по-малко. В това нагласяване има известно съотношение. И след като нагласят инструментите по известни тонове, тогава вземат лъка и започват да свирят. Знаете ли колко време трябва на един цигулар, за да може да влезе в един симфоничен оркестър, за да може да владее своя инструмент, своя лък? Най-малко трябва да посвети 12 години на специално обучение. У нас обикновено казват, че онзи, който свири на цигулка, е циганин – такова е прозвището на цигуларите. Но в този инструмент има известна емблема. Можем да кажем, че цигулката е най-съвършеният инструмент, който от 300 години, откак великият майстор Страдивариус[16] го е направил, не е претърпял изменения, защото почти е достигнал своето съвършенство.

Цигулката мога да оприлича на човешката душа: в нея има четири струни и един лък. Цигулката – това е човешката душа; струните – това са четирите човешки темперамента. Човешката воля можем да сметнем за лък. Един цигулар, когато отиде да си купи струни, ще каже: „Дайте ми еди-коя си струна – ми, ла, ре или сол“ и когато се завърне в къщи, той знае къде да сложи всяка отделна струна. В човешкото естество има, казахме, четири темперамента – холеричен, флегматичен, сангвиничен и нервен – това са четири състояния у човека. Те съответстват на човешката душа, ум, сърце и живот. Това са четири главни струни, които трябва да знаем как да навиваме и отпускаме. И когато нагласяваме своя ум и своето сърце, трябва да знаем да ги нагласяваме на един и същи тон. В цигулката четирите жици са нагласени на четири различни тона, като между всяка жица има също четири различни тона, сиреч, всяка последваща жица е с четири тона по-високо стегната от предишната. Като нагласите цялата цигулка, имате 4x4=16 тона, стъпала, по които струните са нагласени. Когато цигуларят нагласи своята цигулка, взема лъка и започва да свири. И цигулката именно е единственият инструмент, на който се свири на кръст, инструмент, който образува най-приятната музика, който с тоновете си най-много се приближава до човешкия глас. Следователно, когато нагласите вашата цигулка и вземете лъка, вие образувате онзи кръст, от който сега се оплаквате и казвате: „Защо, Господи, ни даде този тежък кръст!“ Аз ви казвам, че Господ ви е дал един прекрасен инструмент, но не знаете как да го нагласявате и затова го носите на гърба си като тежък товар. Снемете го и почнете да го нагласявате да свири. И когато апостол Павел казва: „Аз ще се похваля с кръста“, какво вие подразбирате? Аз виждам навсякъде хора, които носят тези кръстове, виждам ги по черквите и навсякъде, но не съм видял човек да свири на кръста си. Влезете в концертна стая и виждате, че на свиренето на кръст хората ръкопляскат, без да мислят, че и те имат кръстове, страданията, че и те свирят.

Но най-важното в това свирене на кръст е пазенето на такт. Като вдигне капелмайсторът своята пръчица и замаха с нея, всички трябва да внимават и да се ръководят от него. И движението на лъковете ни причинява известна приятност, защото лъковете вървят по известно правило. Така, когато дойдем до дълбокия вътрешен смисъл на живота, когато нагласим неговите струни – умът, сърцето, душата, живота и като впрегнем в работа лъка – човешката воля, чрез Духа на Капелмайстора,

Който ще вдигне Своята пръчка, ние ще създадем най-приятната музика в живота си. Забележете, че кръстът е велико благословение, с което Господ ни посещава на земята: от него излиза най-великата симфония, музика, пеене, което се нарича спасение. В такова пеене е спасението. Когато Христос страдаше на кръста, ангелите горе, на Небето, не плачеха, а пееха. Всички затворници в ада се радваха, че идва техният Спасител. Също и когато Той се роди на земята, ангелите дойдоха да известят идването Му пак с пеене. Значи, когато се създаваше този Инструмент, тези Струни, този Лък на нашата вяра, ангелите пееха горе, на Небесата. Съвременният християнин казва: „Горко ни! Земята е плачевен дол, животът е бреме, няма смисъл." За глупавите хора, които не знаят и не желаят да свирят, които не знаят да стягат своите струни, които не слушат Капелмайстора, за тях, наистина, животът е без смисъл; но за онези, които могат да нагласят своята цигулка и да свирят, за тях животът има голям смисъл. И цигуларите, които свирят тъй приятно, получават много голяма заплата – по 4-5-6-700, 1000 лева на месец, само като движат своя лък. Христос често идва при вас и пита: „Знаете ли да свирите?" Когато аз питам човека: „Знаеш ли да страдаш?" подразбирам: „Знаеш ли да свириш?" Не искаш да страдаш значи – ти не искаш да свириш. Онези, които не знаят да свирят, са мрачни; в тях нямам надежда. Казват: „Човек, който пее, свири, зло не мисли." Човек, който страда, значи – той пее и свири в живота и се спасява. Цигулар, който свири, гладен остава ли? Който не знае, ще проси. Който знае и седне някъде да свири, той получава заплата от хората. Който знае да страда, той гладен никога няма да остане. И забележете, хората всякога се притичват да помогнат на онзи, който страда, тъй както дават на цигуларя. Когато аз остана да послушам как някой свири, а другите гледат само лъка как се движи, аз чувам и гласа на цигуларя и виждам дали той се е научил да свири или сега се учи. Ако се учи, той е новак, сега му преподават уроци, но след 12 години той ще бъде в симфоничен оркестър и тогава вие ще плащате скъпо за един билет, да го слушате...

Сега, когато ние научим този велик закон, да пеем и да свирим, казано на модерен език, или да страдаме, в християнски смисъл казано – тия думи за мене имат едно и също значение – чрез страданието ние ще се доберем до онзи велик закон, безсмъртието – в него е цялата хармония, в него няма дисхармония. Христос, Който идва на земята, идва да научи хората как да пеят и свирят. Той ще ви научи как да стягате струните на

вашата душа. Струната на душата е ми, най-горната струна, на ума – ла, на сърцето – ре, на живота – сол. Ето първият урок, който ще ви даде Христос. Много пъти се питат хората: „Защо Господ ми е дал това калпаво сърце?“ Дали сърцето е калпаво или ти си калпав! Казват: „Защо Господ ми е дал този глупав ум?“ Умът ли е глупав или ти си глупав! „Защо е дал Господ този безсмислен живот?“ Дали животът е безсмислен или ти не знаеш защо е. Страданията – това са законите, чрез които Господ действа за нашето развитие. Ние трябва да пеем и свирим – да чувствуваме и мислим. Да мислиш значи да свириш; да чувствуваш значи да пееш. Сега, ако двама съседи нагласят цигулките си и почнат да свирят, ще бъде много приятно. Аз преди година посетих една фамилия; бащата, майката, синът, дъщерята – всички свиреха; бащата взел цигулката, синът – баса и т.н.; всички имат с какво да се занимават. Повечето съвременни хора, мъжът, жената, децата, не знаят да свирят и като не вършат друго, почват да се бият. За тях, разбира се, животът е безсмислен. Христос казва: нагласете вашите цигулки, теглете вашите лъкове, научете се да свирите; като се съберете вечерно време, вземете да свирите или пеете под такт една песен, че после друга, трета, четвърта. Нахранете се, почнете пак. Легнете да спите, на другия ден хайде пак на работа в живота.

Сега, ще кажете: „Каква връзка има това с Христовото възкресение?“ Съвременният християнин разисква въпроса за възкресението и казва: „Когато отида на Небето, тогава ще се науча на всичко.“ Това е за онзи свят. Ами за този свят какво трябва да правим? Там е нелогичността в разсъжденията на хората. За този свят сме много умни, но за онзи не. Когато един момък иска да учи в един университет, може ли да хвръкне и да влезе направо от къщи в него? Трябва първо да премине през забавачницата, после през отделенията, класовете на гимназията, да се подготви да разбира висша наука, че тогава да влезе в университета. Сега, защо ни е пратил Господ на земята и какво е тя? Това е забавачница, отделения на едно училище, които трябва да преминем. Ако не ги свършим, как ще влезем в класовете? Като отидем на онзи свят, мислите ли, че ще ни приемат в класовете? Не, по никой начин. Думата „възкресение“ заключава една велика идея в себе си. Тя съдържа Божествени тайни. Да възкръснеш – това значи да бъдеш господар на всички елементи, на всички сили, на всички мисли, на всички желания, на всички свои действия. И как човек може да възкръсне, когато не е господар на всички тия неща? Когато вас една жаба, едно змийче може да уплаши,

как вие се готвите за възкресение? Когато вие на земята не можете да понесете най-малката мъка и да по-служите на Господа, как можете да възкръснете? Ако един цигулар трябва да иждивява 12 години постоянен 1-10 – часов труд на ден, за да се научи да свири, ние, християните, колко трябва да свирим, за да се научим на Христовото възкресение? Една от слабостите на съвременната църква е, където мисли, че всичко с дар може да се получи. Господ може да ни даде цигулка, струни, лък даром и учител може да ни хване и за него да плати, но ние ще трябва да изразходваме на ден 10 часа, да се научим да свирим – упражнението трябва да бъде от нас. И онзи, който не може да се упражнява така, той е човек ленив, неспособен, той не е достоен за Царството Христово.

Когато Христос казва на своите ученици: „Мир вам!“, ако бих ви изтълкувал тази фраза в нейния широк смисъл, то значи същото както, когато капелмайсторът вземе някоя симфоническа ария, махне с пръчката и всички изведнъж слушат и започват да свирят. Когато и Христос казва: „Мир вам!“, всеки трябва да се приготви със своята цигулка, със своя лък и да слуша този Божествен такт, който от единия край на света до другия постоянно се движи. Всички хора пеят и свирят пред Господа. Той ги инспектира. Онзи, който не се е научил да пее, криви си устата. Плачението – това е криво пеене. В смеха устата се издига малко нагоре, а при плача се накривява надолу. Онзи, който плаче, е млад, още не се е научил да пее. И тъй, плачът е криво пеене, което, впрочем е подготовка за добро пеене. Не е лошо да плачеш, защото след време този плач ще се превърне в много хубаво пеене. Но горко на човека. Ще бъдем снизходителни: той ще се научи да пее.

С тази нова енергия, която Христос внесе в света със Своето възкресение, показа пътя на туй Божествено изкуство – спасението. И затова именно трябва да изучавате Евангелието усърдно. Вие казвате: „Това не разбирам, онова не разбирам, туй е потребно, онуй не е потребно, това е право, онова не е право.“ Питам кое е право? Някои хора не искат да страдат, не искат да пеят, други не искат да работят. Какво искат тогава? Плачът е едно упражнение, той е преминаване към пеене. Мотиката и тя също има своя тон. Да работиш с мотика, да я вдигаш и слагаш – това значи да биеш тъпан. А трябва да се бие тъпанът. Вдигаш брадва и я слагаш – това са звънците в една музика. И когато вдигаш мотиката и копаеш и тогава трябва да мислиш, трябва да си казваш: „Господарят ме гледа – трябва да зная ритмически да слагам тази мотика.“ Сечи дърва, но

ги сечи по всички правила на изкуството. Ние казваме: „Това е безсмислено, онова е безсмислено.“ Че, тогава, кое има смисъл в живота? Най-малките наглед работи, на които отдаваме най-малко значение, имат най-голямо съдържание в себе си.

Възкресението е един процес, който Духът Божи извършва в нашия живот, един велик процес, чрез който Бог възстановява тази първоначална хармония. Един ден, когато вашите уши се отварят и започвате да слушате малко повече и по-отдалеч, отколкото сега слушате – сега те са много дебели, нямате даже музикална способност, схващате само най-грубите тонове – вие ще забележите, че в цялата вселена се движат известни тонове, които предметите – изворите, дърветата, листата – издават и ще чувате велика музика, която се разнася от единия край на света до другия и тогава ще разберете вътрешния смисъл на живота. И Христос чрез Своето възкресение иска да ви въведе в тая концертна зала. Той ще плати за вас, ще ви даде по един билет, но ще имате ли ухо да разберете тази Божествена музика, когато влезете в онази зала и видите онзи концерт, онова свирене? Това е вътрешният дълбок смисъл на Христовото възкресение. Това е животът, който се развива между ангелите, от най-низшите до най-висшите. Навсякъде в света има туй Божествено проявление и понеже не можем да намерим тази вътрешна връзка, ние считаме, че между всички явления няма връзка. И когато чуете думите: „Мир вам!“ трябва да сте готови, какво ще ви заповядa Капелмайсторът да свирите – да пеете ли или да плачете. Когато Господ вдигне Своята пръчка и каже: „Мир вам!“ мъжът, който не знае да пее, почва да вика и неговото пеене вече се нарича биене. И той бие тъпана, но го бие накриво. Жената и тя по някой път бие накриво тъпана. Господ казва: „Ти не си научил да биеш тъпана, еди-кой тон не вземаш вярно, не си оправил гласа си, нагласи, постегни малко струните на своя живот, на своята душа.“ Пък кажи: „Мир вам!“ и започвате да свирите. „Чакай!“ Пръстите не слагаш правилно на цигулката“ – пак ще те спре. Ще кажеш: „Омръзна ми вече!“ Но трябва да разбереш, че изкуство се придобива с голямо търпение и трудолюбие и че за мързеливите няма Небе. Затова Господ казва: „Ако не станете възприемчиви като децата, няма да влезете в Царството Небесно“; защото децата имат желание да изучат нещата, а възрастните казват: „На нас това не ни трябва, онова не ни трябва“ и най-после се прегърбват надолу, станат като въпросителна, земята ги привлича и ги заравят в нея. Господ казва: „Понеже тази цигулка не е хубаво направена, сложете я долу,

пък наново да се направи.“ Ще я сглобят пак и ще излезе наново в света, за да започне пак да се учи – Господ е решил всеки от вас да се научи да пее и свири. Той не иска на Небето деца, които не искат да се научат да пеят и свирят. И апостол Павел казва, че се пренесъл на третото небе и чул нещо, което не може да се изкаже с човешки език. Той е чул пеене и свирене. Йоан също е казал, че е чул пеене и свирене.

Тази е мисълта, която искам да ви оставя. Знаете ли кой е основният тон на вашата душа? Знаете ли да нагласявате вашата цигулка? Научете се да я нагласявате. Всяка сутрин, като станете, нагласете вашата нервна система. Малко сте разсърдени, тревожни – това показва, че цигулката ви не е нагласена. Спрете се, нагласете я. И така, като я нагласявате постепенно, вашите тревоги ще изчезнат. Как ще нагласите вашата нервна система? Ще отидете да се помолите – молитвата, това е нагласяване. Някои питат: „Защо трябва да се молим?“ Да нагласите цигулката си. Щом така нагласите цигулката си, ще кажете на Бога: „Моята цигулка е нагласена“ и Господ ще ви каже: „Започнете работата на деня.“ И мирът ще влезе посред вас и работата ви ще спори. И жената някой ден не нагласява хубаво цигулката и почне да бие ту това, ту онова дете; разбира се, тоя ден музиката не върви добре. Казва: „Защо ми даде Господ тия деца? Колко са непослушни!“ Дали децата са непослушни или майката, то е въпрос. Някой ден, когато е нагласена цигулката, всичко върви добре, а децата са същите. Та има нещо разгласено. Затуй, първото нещо, което трябва да правим сутрин, е да се молим – да нагласим своя ум, своето сърце, своята душа, своя живот и така да се явим пред Бога на работа. Да бъдем благодарни и да кажем: „Ние днес научихме хубаво урока си по пеене и свирене и нашият Татко, като се върне, ще бъде благодарен от нас.“ Христос е дошъл да види как пеем и свирим на земята. Той е прикован на кръста и 500 милиона хора днес пеят и свирят на този кръст, който, откакто е дошъл, е дал съвършената цивилизация.

И така, християнството е Божествена музика, Божествено пеене. Научете се да пеете и свирите на него; добре нагласете цигулките си, правилно движете лъка си и слушайте заповедите на Капелмайстора. Целият свят ще върви по този Божествен закон и вие ще се приготвите за другия свят, за другия живот, който идва.

Беседа, държана на 30 август [неделя] 1914 г. в София.

НЕОБХОДИМОСТТА ДА ПОЗНАВАМЕ БОГА

А вечен живот е това, да познаваме Тебе, Единнаго Истиннаго Бога и пратения от Тебе Исуса Христа[17].

Животът е най-естественият и най-силен стремеж на човешката душа; той е богатството, което тя желае да припечели. Този стремеж съществува не отсега, а от хиляди и милиони години, и то не само в човека, но и в другите млекопитаещи, в птиците, в рибите и дори в растенията. Различие има само в методите за добиване на живота у тия разни същества.

Да дойдем до човешкия стремеж към живот – той засяга нас, важен е за нашето развитие. Вие влизате, напр., в едно музикално училище, не само да слушате, но и да се учите. Дават ви цигулка, дават ви лък, поставят ви струни на цигулката, научават ви как да я нагласявате; дават ви учител да ви учи на основните правила на музиката и почвате да упражнявате вашия ум, вашите ръце, вашите пръсти. И по този начин, с течение на времето, вие усвоявате изкуството на един отличен виолонист. По същия закон Господ иска да ни научи да усвоим метода, начина да придобием живота. Човек е притежавал някога вечен живот, но го е изгубил. Изгубил го е по една проста причина и сега се стреми да изправи своята грешка. Тази негова грешка е причинила смъртта и само когато човек е почнал да изпитва постоянното разрушение на своята душа, на своя ум, на своето сърце, на своя организъм, на всичко онова, което гради, само тогава той е разбрал какво нещо е изгубил.

В първата глава на Битието се казва, че Бог е поставил човека в рая и му казал да обработва и да използва всичко в него, но му забранил да се докосва само до едно дърво – дървото за познаване доброто и злото. Обаче, човекът поискал да направи един малък опит на непокорство и с този опит започнала най-напред жената. Казва се в тази глава, че змията се увила около дървото на познанието и почнала разговор с Ева, като и задала въпроса: „Как така, вие като сте господари на рая и се ползвате от всички райски дървета, да не се ползвате и от дървото, което крие в себе си велика тайна?“ Жената запитала от своя страна: „Каква тайна?“ – „Ако ядете от това дърво, ще имате познанието на Бога, ще знаете защо живеете, ще познавате доброто и злото, ще бъдете много силни на земята, тъй както Бог е силен.“ И в жената се заражда тогава тщеславие и тя си

казва: „Да стана като Бога – това е моето горещо желание“ и откъсва от забранения плод, вкусва от него и след това отива и убеждава мъжа си, така и той вкусва. И вследствие на това, Писанието казва, двамата оголели – видели се голи. Кога хората оголяват? Някой богат баща умира и остава на сина си пари, чифлици и гори. Синът се запознава с другари, тръгва по разходки и веселби, изхарчва всичко и оголява – оголява не току – тъй, а от ядене, пиене и леност. Това ни навежда на мисълта, че Адам и Ева са яли дълго време от това дърво и почват да залагат рая и тогава Господ им казва: Какво залагате, ваш имот ли е това? Скоро вън! Отсега нататък с труд и пот на челото ще изкарвате прехраната си, за да се научите на този велик закон – да оценявате живота, който ви давам.“ Човек лесно може да обеднее. Един американски милионер, бащата на когото оставил двайсетина милиона долара наследство, имал слабост към цветята и започва да събира разни цветя из всичките краища на земята; пращал дори специална експедиция за някои особено редки цветя; след няколко десетки години изхарчил всичко, каквото имал и когато умрял, трябвало да го погребат на общински разноски.

Но вие ще питате: „Как човек може да изгуби своя живот?“ Ще ви кажа как. Имате син, здрав и читав, завършил в странство, но се заражда в неговия ум да стане велик, славен, да има Св. Георгиевски кръст, той казва: „Аз ще отида да се бия за слава“ и отива; един куршум го улучва, приема славата, но изгубва живота си. Адам и Ева са пожелали такъв един кръст и Господ ги пратил на бойното поле. Излизат от рая, отиват да завладеят света, но изгубват вечния си живот.

Сега да се върнем към Христовата мисъл. Да харчим пари, да изгубим живота си – знаем, но да спечелим живота – не знаем. Христос е дошъл тъкмо да ни научи как да спечелим изгубения живот. Ще развия именно тази мисъл пред вас. Христос казва: „Аз съм животът.“ По какво се отличава животът от другите сили? Той е една сила, която строи, въздига, съединява, обединява, дава радост и веселие на човешката душа. В последния стих от главата, която ви прочетох, са важни три думи: „живот“, „познание“ и „Бог“. Животът е целта, към която се стремим, познанието е методът за постигането на тая цел, а Бог е средата или условията, от които можем да черпим тоя живот. Този въпрос има двоен смисъл: аз мога да развия пред вас неговата чисто философска страна, мога да ви обясня неговия биологически произход, неговата физиологическа или психическа проява и т.н., но това няма да ви ползва, тъй както ако на един гладен

човек не му дам хляб да яде, а почна да му разправям: как е приготвен хлябът, от какво брашно е направен, коя жена го е замесила, как го е пекла, какви елементи той има, как са ги намерили химиците в лабораторията и т.н. Човек казва: „Аз съм гладен, дай ми да ям. Че жена го е месила, не ми трябва да знам. Че има такива или други елементи, също не искам да зная. Единственото нещо, което ме интересува сега, е да се нахраня, и след това ще мога да те слушам да ми приказваш за тия работи.“ Така и ние ще кажем сега на философа: „Не искаме да знаем от какви елементи е съставен животът, как и от какво е той замесен, как е произлязъл, искаме да се нахраним, да ядем от Вечния живот, че после можем да разискваме с вас, колкото време щете, върху тия неща; сега искаме да се избавим от тази смърт.“ И мисля, че това е правилното разрешение на въпроса.

Как можете да придобиете вечния живот? Вие не сте още живели. Вие, наистина, имате живот, но той не е ваш; той е живот заложен; утре ще се яви онзи, на когото дължите, ще представи полицата за дълга ви, ще ви сложи в затвора и ще вземе живота ви. Ще ви сложат на носилка и попът просто ще дойде да потвърди присъдата, като ви прочете една заупокойна молитва, да ви помене Господ в Своето Царство, сиреч, да бъде милостив към вас; след това, певците ще изпеят установената песен и ще ви заровят. Какво е това да заровят човека? То значи да го затворят долу в тъмницата, за да изплати своя дълг. Всеки, който вместо да отиде да изплати дълговете си, отива да търси Георгиевски кръст, бива заравян в земята, да изплати първо своя дълг, да се научи да придобива своя живот. Всички хора плачат, когато умре някой техен близък; но плач не спасява: онзи, който има да взема от нас, колкото и да плачем, няма да се смили, а ще каже: „Плати си дълга.“ И смъртта, когато дойде, казва: „Аз не искам вашите сълзи, а искам да си платите дълга – вие ми дължите.“ Сега, необходимо е да знаем основния закон на живота, за да се освободим от смъртта. Ще ви приведа един пример за изяснение на това. Във времето на българското робство, в епохата на еничарите, някой си турчин даалия, пехливанин, завладял цяла една местност и сложил цялото население в страх и трепет. Кого де хване бие, трепе, наранява и убива – с това той навсякъде се хвали, че гяурите плаши. Никой от местното население не смеел глас да издигне, всички се на Бога молили от това зло да ги избави. Всички мъже носели белезите на турския даалия. Но никой не смеел глава да повдигне. Всеки от страх своя ярем носел. Един ден минава през това място млад български овчар, спретнат и обут, с кривак в ръце. Влиза в една

гора, съглежда го отдалеч турският даалия и му извиква: „Ей гяур, стой! Кой ти позволи тук да минаваш?“ – „Аз съм чобанин, стадо си прекарвам.“ – „Я хвърляй тая тояга.“ – „Но аз ти я нося подарък – тя е пълна със злато. Моята баба ми каза, че дядо ми от рая я донесъл. Тя никога не ме е лъгала и пътя ми е оправяла.“ – „Гледай, тоя серсем гяурин какви глупости говори! Ще ти кажа аз на тебе от кой рай е излязла, от вашия или от нашия! На нея твоята глава аз ще набуча.“ Обаче, смелият овчар, с първия още замах сабята на пехливан даалия на две строшава; от втория замах, дясната му ръка съвсем увисва; третият замах левия крак на две пречупва и пехливанинът даалия на земята се срутва. „Нали ти казах, че моята тояга всякога право казва, че от рая е излязла? Засега ти стигат тия три думи, които от нея научи. Бог добре плаща. Втори път като мина, моята тояга ми пак казва, още три думи ще ти кажа и главата ти ще смажа.“ – „Вярвам, отговорил пехливанинът даалия, в твоята тояга. Нейните думи в живота си ще прилагам. Мога ли вече аз да се противя на такава тояга, която от рая е излязла и всякога право казва? Нека отсега нататък раята да бъде свободна, такава е волята на Аллаха.“

Привеждам този поетически разказ да обясня една истина в народна форма. Този турчин – това е смъртта. Раята – това сме ние хората. Има ли място в света, където този пехливанин да не е влизал? Има ли дом от него непосетен? Какво говорят кръстовете по гробовете? Всички от тоя свят за пехливанина даалия приказват, за неговите подвизи майки и бащи говорят. Има цели томове, писани за неговата история, за неговата сила. Всички една песен пеят – непобедим е в тоя свят нашият пехливанин даалия. И ако някой се опита да каже, че е възможно да се освободим от него, веднага чуваме думите: „Ти луд ли си, с всичкия ум ли си? Това е невъзможно, ние не вярваме; това са празни думи, глупави фрази, младежки илюзии.“ Но достатъчен е този български млад овчар, със своята тояга излязла от рая, която лъжа не казва, с три удара – срещу ножа, в дясната ръка и в левия крак на даалията да опровергае лъжливата теория, че пехливанинът даалия е непобедим. Обаче, трябва мъжество, трябва воля за такава гигантска борба. Но ще възрази някой и каже: „Аз не виждам какъв дълбок смисъл може да има в тоя обикновен пример.“ Да, вие сте прав, от вашето гледище, понеже не си давате труд да приведете нещата в ред. Но, ако в тая формула се крие следната истина, тогава какво бихте казали? Ако именно този млад овчар представлява разумния непокварен човек; ако неговата баба представлява Божествената любов, която

постоянно говори в нашата душа, че свободата е човешко право; и ако дядото представлява Божествената мъдрост, която изнася тоягата, сиреч Божествените закони и я поверява в ръцете на това разумно същество да брани своята душа от заробване; и ако ножът представлява Природните сили в разрез на човешкия прогрес; и ако ръката показва покварената човешка воля, а левият крак – поквареното човешко сърце; – ние мислим, че като се реагира върху тия сили в дадена посока, можем да отстраним разрушителните действия.

В този именно смисъл трябва да се разбират думите: „Който победи докрай, той спасен ще бъде." Победата е условие за придобиване на живота. И думите Христови: „По-силният, като влезе в дома на силния и го върже, само тогава може да разграби неговия дом", подразбират същата идея. Затова е необходимо онова знание, което може да ни запознае със законите на тоя процес за придобиване на живота. Жена, която иска да изтъче плат, преди всичко трябва да знае да опере и изпреде вълната, да приготви своя стан, своите нищелки, бърдо, ватали и след това да наснове основата и да я навие на кросното, да я опъне и да почне тъкането според определените правила на това изкуство. Совалката постоянно трябва да се хвърля ту от лявата, ту от дясната страна, да носи жичките на вътъка, които, като се преплетат с основата, образуват желания плат.

Художник, който иска да нарисува някоя ценна картина, трябва да разбира законите на това изкуство, да разбира съчетанието на боите и да владее своята четка. Скулптор, който иска да изваe някоя велика статуя, трябва да владее своя чук. Който гради къща, трябва да знае как да я съгради, издигне и нареди. Лекар, който иска да стане знатен и полезен, трябва да познава отблизо елементите, които лекуват болните. Учител, който учи и възпитава, трябва основно да познава човешката душа, човешкия ум и да постъпва съобразно с тях.

Сега и човекът християнин, който иска да придобие вечния живот, трябва да познава основата на този живот и да прилага законите, по които той се добива. Животът може да се сравни на плат, който трябва първо да изтъчем и след туй да облечем. Той е първата дреха, с която трябва да се обвие човешкият дух. Когато изхабим този плат, ние оголяваме отвън. Това оголяване го наричат морално падане.

Христос ясно казва: „Вечен живот е да познавате Бога." „Да Го познавате", ето тайната на придобиването на вечния живот. Но ще ме попитате: „Нима ние не познаваме Бога?" Ако бихте Го познавали в

Христовия смисъл, не бихте умирали. Но, ще ми възразите, кой не умира? Ами че това е то, което опровергава хорското твърдение, че познавате Бога.

Но, ще ми кажете, че и Христос умря. Не, Той не умря, а възкръсна и се показа на Своите любими. Когато вие умрете, ще възкръснете ли да се явите на своите? Ето важният въпрос за вас.

Вие може да имате понятие за Бога на някой философ, на някой пантеист, на някой материалист, на някой църковник, но то няма да внесе във вас вечния живот – онова вечно начало, онова вечно благо, към което се стремим, което съставлява нашата цел. Вън от това, вие ще бъдете в положението на болник, който нощно време се припича на луната и очаква тя да го стопли; или на гладен, който отдалеч наблюдава хубавите хлябове, или на жаден, който отдалеч си въобразява, че пие бистра вода и си казва: „Аз я познавам." Казвам ви: това не е познание, това е понятие за външната сянка на нещата. Когато придобиете истинското „познание за Бога", вечният живот ще бъде осъществен във вашата душа; тогава ще посрещате смъртта като тоя млад овчар. И над вашия гроб няма да стои надписът: „Тук е заровен млад и зелен, когото смъртта покоси."

Но да се върнем пак на предмета и да поясня въпроса с една малка аналогия. Всяко живо същество иска среда и условия, при които да може да живее: за растенията е необходима почва, влага, светлина; за рибите е потребна вода, извън която те не могат да живеят; за птиците, млекопитаещите, човека, средата за техния живот е въздухът. Тази аналогия е вярна и по отношение на човешките външни чувства. Средата за човешкото око е светлината, за ухото – звукът, за носа – мирисът, цветята, които постоянно изпускат ония етерни трептения, които съставят храната на това чувство. Средата за вкуса е храната, всички онези органически вещества, сокове, които постоянно се вливат и дават живот. Ако сега се качим още по-високо по тая летва, ще забележим как действа този велик закон. Средата, в която може да живее нашето сърце, това се желанията: средата, в която човешкият ум може да живее и се развива, това са мислите: без мисли човешкият ум се атрофира, без желания човешкото сърце също. Среда за човешката воля е силата, деятелността и енергията за работа: без работа волята се атрофира. По същия закон на сравнението, среда за човешката душа е Бог. Затова и Писанието казва: „В Него живеем, движим се и съществуваме", чрез Него душата може да добие своя първоначален живот – да се облече в безсмъртието.

Следователно, Бог е една вътрешна среда, едно вътрешно условие, една вътрешна сила, от която постоянно трябва да черпим. Например, както нашите очи са свързани със светлината, нашите дробове – с въздуха, както нашият стомах е свързан с устата, за да се храни, така и нашето сърце и нашият ум са две средства, чрез които душата може да приема живота. Това са подготвителни среди за Божествената среда – всемирното Божествено съзнание, в което е потопена нашата душа. Вярно е, че всякога, когато едно същество губи връзката със своята среда, то се излага на смърт, все едно дали то е растение, риба, птица, млекопитаещо или човек – законът еднакво действа. Христос, Който дълбоко е разбирал тоя закон, настоява, че е необходимо да познаваме Бога, или, казано на научен език, че е необходимо да имаме връзка със своята среда.

Но, ще кажете вие: „Ние ще Го знаем, когато отидем на онзи свят.“ Онзи свят – това е Бог. Хора, които мислят, че като умрат, ще отидат на онзи свят, приличат на онзи син престъпник, който, като го затварят, си казва: „Отивам да видя баща си.“ В затвора ли ще видите вашия баща? Вие ще идете в мястото на изправлението. В онзи свят няма да отидете при Небесния ваш Отец. За да отидете там, трябва да победите смъртта, да излезете от затвора, да сте свободни. Затуй Христос казва в прочетената глава от Евангелието: „Аз съм вратата“, и на друго място: „Онзи, който през Мене влезе и излезе, и паша ще намери.“

Я ми кажете, вие влизали ли сте през тази врата и излизали ли сте навън през нея и как сте направили това? Ако ви попитам за къщата на някой ваш приятел, вие ще кажете: „Външната порта на неговата къща се намира на запад, а вътрешната – към север или юг; ще опишете и колко е голяма, каква боя има и как се затваря. Всички църковници казват: „Христос е врата.“ Щом Христос е врата, я ни осветлете от какво е тя направена – от дърво или от желязо, от злато или от сребро; от скъпоценни ли камъни или от нещо друго; с какви брави е закачена и на какви основи почива? „Ама, ще кажете, то е в преносен смисъл.“ Хубаво, направете превод на тази врата, какво е Христос, в какъв смисъл Той е врата? Ще кажете: „Христос ни спаси.“ Как ни спаси? „Той умря за нас.“ Умрял може ли да спасява? „Ама възкръсна.“ Как е възкръснал? „Чрез Божествения живот.“ Значи, Христос е бил съединен с Бога, познавал е Бога и чрез това познаване на Бога Той победи смъртта, възкръсна и дойде при нашите души. Сега Той е при нас. Най-напред 33 години Той беше затворен заедно с нас и Той ни научи как да излезем от този затвор,

как да победим смъртта и злото. Христос сега е отвън – в онзи свят при Отца на светлината. Той идва да посети нашите умове, нашите сърца и светът ще Го види с онези три удара: срещу ножа, в ръката и в крака. Той ще срути всички лъжливи учения. Кои са тези лъжливи учения? Те са онези елементи, мисли, желания, действия, които разрушават човешкото щастие, човешкия ум, човешкото сърце, човешката душа, човешкия дух, които всяват смърт, анархия и робство навсякъде и сковават нашия живот. А кое е учението на живота? Това са всички онези елементи, които дават щастие, благо, доброта, просвещение, които въздигат човешкия дух, човешкото сърце и внасят в него обич и любов към всичко – това е живият Христос. И затова Той казва: „За да имате тези основни елементи, които да внесат във вас живот вечен, непременно трябва да познавате Бога.“ В света трябва да се воюва. Но с кого? Със смъртта. Обаче, трябва да се разбира правилно това изкуство. Другояче, постоянно ще ни следват грешките. Ще ви кажа как: Една майка, българска, праща сина си, мисля в Германия да се учи: била жена доста заможна, всеки месец пращала на сина си по 3-4-500 лева, но това било малко, парите не му стигали. Един ден той пише на майка си да му изпрати 1000 лева, тя обаче му пише: „Нямам пари, ще гледаш да намериш някоя малка работа“; но синът и заявява: „Ако не ми пратиш пари, ще се самоубия“; тогава тя, възмутена, му пише тъй: „Самоубий се, аз ще плюя на твоя гроб, не искам син, който е страхливец, който не иска да работи – който се бои от работа в борбата с живота и иска да живее като баба.“ Думите не са точни, но са в този смисъл. Синът се опомва. И тази телеграма е поставена днес в рамка и на въпроси той отговаря: „Тя ме спаси.“ Значи, в света трябва да воювате с елементи на смъртта. А как ще победите? Само по един начин: като познаете Бога – началото на живота. Но вие ще ме попитате пак: „Как можем да се домогнем до това начало?“ То е най-лесното нещо. Да кажем задушавате се, какво правите? Отворите уста и дишате. Трябва чрез носа да поемете въздух. Затова, за да имате живот, трябва да имаме познание, а за да имаме познание, трябва да имаме свеж ум, който да възприема, да се движи. И когато постоянно възприемате с ума си ония добри, възвишени мисли, както постоянно поемате чрез носа въздух, вие сте на път към този вечен живот, който търсите. Ако направите един малък опит всеки ден да калите вашата воля и като дойдат лоши мисли и желания, да ги отпъждате и да възприемате само добрите мисли и желания, в една година отгоре вие можете да извършите над себе си чудеса: не ще има спънка която да не се

подчини на туй усилие на вашата воля. Сега, разбира се, който иска да придобие безсмъртието, трябва да има силна воля в истинския смисъл на думата. Но казвате: „Не мога.“ – „Който не може, ще отиде там – в затвора.“ Така е писано в Божествената книга. Като кажеш: „Не мога“, Бог казва: „Затворете го, Аз ще го науча да може.“ Няма друг изходен път. Това е нашата съдба. Ако искаме да се съединим с Бога, да живеем с Него, да придобием вечен живот, непременно трябва да слугуваме Нему – другояче пак ще се слугува, но на кого? На дяволите, на князете на този свят, които ще ни впрягат по три пъти на ден. Ще вземе дяволът камшик и ще каже „диий!“ Не искаш ли да работиш за Господа – плюс! Най-сетне кажеш: „Няма какво да се прави – ще се работи.“ Разбира се, защо има тояга, бой. Спреш ли се, хайде пак заплющи камшик. Това са двата пътя. „Аз не искам да слугувам на Господа.“ – Щом не искаш да слугуваш на Господа, ще имаш друг господар. – „Искам да бъда свободен.“ – Лъжеш се: няма свобода на този свят; свобода има само онзи, който е съединен с Бога; който има съзнателен живот, той е свободен. Някой път казвате: „Аз се разгневих, наговорих му туй и туй.“ Мислите, че сте постъпили много умно. Наддумали сте! Кой е наддумал? Кого ще наддумаш? „Набих го.“ Какво ти платиха за това? Нищо. Утре пък тебе ще набият. Каква е тази свобода: днес ти биеш, утре тебе бият; днес ти удушаваш, утре тебе удушават? Това не е свобода.

Христос казва: „Трябва да се запознаете с основния принцип на познанието.“ Аз искам да приложите това, което ще ви кажа. Вие отидете в черква, изправите се, скръстите ръце, затворите очи, пренесете се и се молите Богу; излезете вън от черквата – всичко това вие забравите. Хората отвън казват: „Този човек ходи в черква, той е набожен, излезе вън, животът му друг.“ Значи, не сте намерили правия, истинския път на спасението. Ами казват: „Христос дойде и ни спаси.“ Христос спасява умните и добрите. Никога Той не спасява лошите и глупавите хора. Спасява умните и добрите, които слушат и изпълняват Неговото учение. На първо място Христос ни учи как трябва да работим за себе си. Той казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Пътят – това е метод, истината – това е вашият ум, чрез който вие трябва да се запознаете с нещата, кои са добри и кои лоши, животът – това е изкуство, с което вече знаете как да направите плата да се облечете с него. Направете с вас един малък опит. Болен сте, нервен сте, неразположен сте, децата ви не са добри. Оставете децата на мира, не се безпокойте за тях, помислете малко за себе си. Защо

сте нервен, защо сте неразположен и за това има дълбоки причини. Ако ми кажете „жаден съм“, ще ви кажа „напийте се“, „гладен съм“ – „нахранете се“. – „Но как ще пия, няма чаша.“ – „Коленичи при този планински извор, ето елементът, който може да уталожи твоята жажда.“ – „Не искам да коленича.“ – „Ще коленичиш, иначе, ще стоиш жаден.“ – „Но моите панталони, които сега съм купил, ще се изцапат.“ – „Ако искаш да опазиш твоите нови панталони, ще останеш жаден. По-хубаво е да коленичиш, да се изцапаш, за да усетиш благата на водата.“ – „Гладен съм.“ – „Ела с мене“; завеждам го в една стая. – „Ето ти хлебец, ще седнеш на земята и ще се нахраниш.“ – „Но не съм научен по този начин да се храня, мен ми трябват вилица, нож, паница.“ – „Остави ти вилицата, ножа, паницата, ей на този хляб ще вземеш, ще го разчупиш с ръце и ще се нахраниш.“ – „Но ще ме видят хората. Срамота е.“ – „Щом те е срам, ще останеш гладен. Ако те е срам да ходиш на училище с буквар, невеж ще останеш.“ Та, когато един човек е повикан да следва Христос, не трябва да казва „какво ще кажат хората“, а трябва да се приближи до Христа, да приложи Неговото учение и ще стане силен. Дяволът ни се заканва, защото сме слаби. Аз не искам да сте слаби, а да се нахраните – как? – да нахраните вашия ум, вашето сърце. Да придобиете живот вечен – това значи да знаете да нахраните не само своето тяло, но и своето сърце, своя ум, своята душа, своя дух. То е метод на хранене, според дълбокото Христово учение. И тази сутрин аз бих сложил туй заглавие на моята беседа: „Как да се научим да се храним.“ Вие сте се научили само да дъвчете и много хубаво владеете това изкуство. Сега започнете от там нататък; сложете блюдото и нахранете вашето сърце, нахранете вашия ум, нахранете и вашия дух. И като се нахраните така, ще ви кажа, че сте много умни, че сте усвоили Христовото учение и че ще придобиете вечен живот, понеже знаете как да се съедините с Бога.

Аз поставям този въпрос на опитна почва, говоря ви за неща, които разбирам, за неща, които сам съм опитал. Единственото нещо, което ви спъва, то е че се колебаете, философствате: „Как стои тази работа.“ Когато става дума за практическия живот, философия няма. Повикали сте една жена да ви научи да предете и тъчете; „Ами не мога.“ – „Ще можеш“; най-напред няма да стане туй както трябва, но постепенно, от ден на ден, след седмица, след месец, вашата прежда ще стане по-тънка; след туй ще се научите как да насновавате; след това ще дойде и самото тъкане. Не мислете, че всичко изведнъж ще тръгне по мед и масло; ще имате спънки,

но, ако постоянствате, ще се научите. Първият ваш опит нека бъде следното: постарайте се за една – две минути да държите вашия ум свободен, да не мислите за обикновените изтъркани неща на ежедневния живот. Вие казвате: „Аз спрях да мисля, не мисля за нищо“, но през ума ви минава баба ви, децата ви, кокошки, волове, дърва, камъни и вие мислите, че сте свободни. Във вашия ум съществува цял хаос – там са: баба ви, майка ви, децата ви – всички. Казвате най-после: „Аз искам да бъда свободен, днес ще мисля за Господа – великата любов на живота, всички вън в двора, вие тук ще играете и ще ме оставите свободен, понеже имам много важна работа.“ Опитайте се първия път само две минути. Но децата ще дойдат, ще се бият, ще плачат; нека се бият, нека плачат; две минути забравете ги и посветете туй малко време да мислите само за Господа на любовта. Ето изкуството – най-малкото. Но, ще кажете, това е много лесна работа. Не е май лесна. След това опитайте се пет минути, десет минути. Най-напред Христос иска да изпъдите от сърцето си воловете, кокошките, конете, вълците, лисиците, които са изцапали вашето светилище. Знаете ли кои са тия вълци и лисици? У вас има лисици и вълци; аз ги виждам; хем с дълги опашки, с червена козина, с големи зъби и нокти. Вашата омраза – това е вълк, вашето лицемерие – това е лисица. Защо ви е тази лисица, каква полза ще ви принесе тя? Никаква. Изпъдете всичко навън и сложете в себе си ред и порядък. Тогава ще повикате вашия свещеник: „Ела, служителю на Бога живия, облечи се с твоята одежда, вземи кадилницата си, с която възнасяш своя тамян към Бога.“ Ще повикаш и владиката на твоя живот. А кой е този владика? Твоят дух. Ще повикаш и певците. Кои са те? Твоите добри чувства и желания. Ще кажеш: „Елате да запеем, да служим на Господа в този издигнат храм“ и тогава ще дойде Христос и като намери това събрание свободно от онези, които продаваха в него гълъби и там подобни, изпъдени навън от него, Той ще каже: „Мир вам! Дойде денят на вашето възкресение, днес ще бъдете с Мене в рая.“ Вие знаете ли дълбокия смисъл на думите на онзи разбойник, разпънат от дясната страна на Исус: „Господи, помени ме в Царството Твое!“ Той беше човек, който бе изпъдил със своя камшик навън всички гадове и затова Исус му рече: „Ти си човек, който ще бъде с Мене днес в рая.“ Изпъдете от себе си всички гадове, свине, лисици, вълци. А другият от разбойниците, разпънат от лявата страна на Христос, какво казва? „Ако наистина си Син Божи, слез и ни освободи.“ – Как ще го освободи, когато той не е изпъдил от себе си всичките гадове, когато той е роб на своя егоизъм?

Мисля, че ме разбирате: говоря ви много ясно. Искам да ви говоря тъй, както може би, никога не са ви говорили. Първото нещо е да се научите да обичате Господа и тази обич ще ви свърже с Него. Имате хиляди случаи да се съедините с Него и да направите живота си щастлив. И когато се съедините с Него и влезете във вечния живот, във вас всичко ще се преобрази и всичко ще дойде на своето място. И тъй, сложете си за задача първо за две минути, после за пет минути да изпъдите чуждите мисли от себе си и след като останете сам, почнете в това дълбоко съзерцание да размишлявате върху този велик проблем: защо сте на земята, защо сте неразположени, защо нямате благородни мисли и сърце, защо нямате воля да разрешите известен въпрос и Христос ще ви отговори. Той ще отговори в тази форма: „Аз съм пътят, истината и животът; значи, когато изпъдите всичко навън и приемете в себе си Мене, когато познаете за Бог Моя Отец, Който живее в Мене, Който е дал живот вечен на Мен, ще даде такъв и на вас.“ Трябва да приемем Христос в себе си, за да се свържем с Бога. И християнството само тогава има смисъл, когато се научим да побеждаваме този живот, за да придобием онзи, който е именно ценен за нас, защото донася знание, сила, благородство в нашите чувства, щастие, дава сила на духа да побеждаваме всичко. Да престане страхът в света от беднотия. Това е Христовото учение.

Страхувате се от смъртта. Посрещнете я, като кажете: „Ще се борим с нея.“ Може да поискат да ви сложат в затвора; кажете в себе си: „Ще се борим против онзи, който носи смъртта, чрез силата на Онзи, Който живее вътре в нас – чрез Единнаго Истиннаго Бога.“ Може да се опълчи против вас целият свят; може да ви плашат; не се плашете. Човек, който се плаши, не може да стане гражданин на Царството Божие. Вие сега воювате в света и когато отидете на Небето, ще ви дадат по един Георгиевски кръст, който ще бъде кръст жив. Вие ще се върнете и тогава Христос ще ви каже: „Ела ти, добри рабе, който си воювал на бойното поле.“ Човек страда с хиляди години, но той не е страдал за човечеството, за правдата; досега е страдал все за себе си, за волове, коне и пр. Най-после, трябва да страда за Христос. В това страдание вие ще намерите истинския живот. И затова апостол Павел казва: „Ако приличаме в страданието с Него, ще приличаме и във възкресението“; понеже Бог по същия начин, както възкреси Христос, ще възкреси и нас, като живеем за Него. Да оставим да се всели Духът Христов в нас, да познаем Истиннаго Бога и да придобием вечен живот. Тогава ще излезем да работим за нашите по-малки братя и сестри

и те да се научат на изкуството да придобият богатството на тоя Божествен живот.

Беседа, държана на 21 септември 1914 г. в София.

КОЛКО ПО-ГОРЕ СТОИ ЧОВЕК ОТ ОВЦА!

А колко е по-добър човек от овца! Затова е позволено да прави някой добро в съботен ден[18].

Трябва да благодарим на еврейските фарисеи, че са предизвикали Христос да каже такава велика истина, другояче Той не би я казал. Хора, крайно формалисти, които комара прецеждат, а камилата поглъщат, хора специалисти, виртуози да откриват и изтъкват чуждите грешки – фарисеите не могли да си обяснят как тъй да може да се нарушава съботата. Според тяхното схващане, според закона Мойсеев, съботата трябваше да се прекарва в почивка и бездействие. Евреите разбираха почивката своеобразно, както именно и българите разбират неделята. Българинът ще вкара воловете си в обора, ще остави ралото под хамбара, ще се облече добре, ще си сложи калпака и ще отиде в кръчмата, където още с влизането си ще извика: „Дай само половин литър винце и днес е неделя. Шест дни трябва да работим, а седмия ден ще пием – ще се веселим." Подобни схващания имаха и евреите за съботата. И Христос ги изобличава, като прави едно сравнение: Ако вашата овца, казва им Той, падне в съботен ден в някоя яма, нали ще я извадите; и не, разбира се, от обич към овцата, а за да не пострада вашият интерес. Но, щом трябва да направите добро на човек, който се нуждае от помощ, повдигате голям въпрос, че в събота не трябвало да се възстанови неговата ръка. Христос прибавя и нещо повече – „а колко е по-добър човек от овца", сиреч, колко по-високо стои разумното същество от неразумното. Ако вие за вашия стомах готвите 4-5 часа на ден, за да го нагостите, понеже постоянно блее и казвате: „Да не го измъчвам, да го понахраня", защо, когато се касае до разумното същество, до човека, да се повдигне именно неговата мисъл, неговото сърце, казвате: „В събота това не става, има за него време, нека чака?" Христос слага две условия, като казва: „Както вие се грижите за вашата овца, по същия закон трябва и Аз да се грижа за разумното. Както вие изваждате вашата овца от ямата, така и Аз съм дошъл на земята да освободя тия разумни същества – да ги изведа от ямата."

На онзи човек ръката била схваната. Знаете ли що значи да е схваната ръката? Неговата воля е била парализирана и Христос казва: „Искам да възстановя неговата воля, да може той да действа свободно, да прилага

своята мисъл, своето чувство, защото на земята той е пратен да работи. Дали това ще бъде в понеделник, вторник, сряда или събота, когато и да е, Аз ще изпълня Своята мисия.“ А такава работа, която не нарушава Божествения Закон, може да извърши всеки, защото почивката е предназначена само за тялото, а не за духа. На земята почиват само мързеливите и те почиват всеки ден. А трудолюбивите казват: „Когато се върне Христос при нас, тогава ние ще си починем.“ Така трябва да схваща работата истинският християнин.

Има един основен принцип, който ние трябва да имаме предвид; има известни закони, които трябва да разбираме. И не само да ги разбираме, но и да ги прилагаме в живота си. Без това приложение, всяко учение, всяка религия, каквато и да бъде, е безплодна. Едно растение не е достатъчно само да изникне, да израсте, да се развие, да цъфне, да завърже плод, но този плод трябва и да узрее. Само когато плодът узрее, постигната е целта на това растение. Следователно, по същия закон човек може да се роди, расте, развие и завърже, но, ако не узрее в него плодът, неговият живот е безплоден. Христос развърза ръката на човека – възстанови неговата воля.

Ако четете тази глава по-надолу, ще забележите, че при Исус довели един обхванат от бяс, един сляп и един ням и че Той и тях излекувал. Тия неща са свързани. Кои са: обхванатият от бяс, слепият и немият? Може да кажете, че тия работи са били само във времето на Христос. Но има ги и в наше време. За малко ще се спра и приведа един пример и с него ще обясня смисъла, който Христос е вложил в тия думи. Има един разказ за цар Соломон, в който се говори, че Соломон повикал един вещ принц на духовете, за да му помага в построяването на храма. Този принц, обаче, след като го научил как да построи храма, поискал да се докопа и до неговия престол. Когато Соломон узнал това, хванал този дух, затворил го в една стомна, запечатил я със своя печат и я хвърлил в морето. След като поседял десетина години в морето, този принц обещал на онзи, който отвори стомната, за да излезе, да му даде най-хубавата жена на света. Никой не я отворил. Минали се сто години, той прави пак обещание: на онзи, който отвори стомната, ще му даде не само най-хубавата жена, но и най-добрите деца. Пак никой не се явява. Минават други 100, 200, 300 години – пак обещание: на онзи, който го извади, не само ще му даде най-хубавата жена и най-добрите деца, но и ще го направи най-учения човек. И за този късмет никой не се явява сега. Прави друго обещание: на онзи,

който го избави, не само ще му даде всички обещани по-рано неща, но и ще го направи цар на земята. Пак не се явява никой. След 500 години рекъл: „Който отсега нататък ме избави, него ще убия.“ Минава време, един рибар отива да лови риба, хвърля своята мрежа, хваща стомната и я изважда. Помислил си, че в нея трябва да има богато съкровище. Почва да я разпечатва и когато я отпушил, взело да излиза от нея черен дим и по едно време се явява фигурата на принца, който рекъл: „Аз съм обещал да убия онзи, който ме извади от стомната. Най-напред бях обещал това и това, никой не се яви; кой ти е крив сега? Такава ти е съдбата.“ Рибарят си помислил: „Що ми трябваше да отпечатвам тази стомна!.“ Но по едно време рекъл на принца: „Не вярвам, че ти си излязъл от стомната. Ти трябва да ми докажеш най-напред, че си излязъл от стомната и тогава ме убий.“ – „В стомната бях.“ – „Не си бил в стомната.“ – „В стомната бях.“ – „Не си бил.“ – „Бях.“ – „Докажи.“ Духът започнал да влиза отново в стомната и когато влязъл целият, рибарят веднага запушил стомната и рекъл: „Ако обещаеш първите неща, ще те пусна.“

Такъв е животът. Дойдете на този свят, той е море, хвърлите своята мрежа, хванете риба и спечелвате. Когато имате тия благоприятни условия да наловите риба, вас ви няма; когато дойдат условия на страдания, бедствия, вие тогава хвърляте вашата мрежа и изваждате стомната с лошия дух. В тази приказка ще забележите една противоположност. Макар и приказка, тя показва, че всеки живот има благоприятни и неблагоприятни условия. Трябва да разбираме законите, за да използваме благоприятните условия. Ако попаднем, като рибаря, под неблагоприятни условия, ще пожънем смърт.

Да се върнем към думите на Христос, които Той е казал, когато довели при Него един малоумен, друг сляп и друг ням. Малоумният, слепият и немият – те са вътре във вас. Тук всички приличат на ангели, колко сте красиви, набожни, но някой малоумен влезе във вас и от ден на ден почва плач и скърцане със зъби; мъжът, децата бягат – „майката побесняла.“ Вие разумните трябва да прострете ръка, за да излекувате малоумния, като кажете: „Мир вам!“; както от една дума на Христос малоумният излязъл от човека, така и вие можете да кажете тези думи и да излекувате болния. Когато почнете да храните вашите коне в оборите, те започват да ритат, без да мислят, че наоколо има деца; какво трябва да правите? Трябва да кажете, като българина „пш“ и да го дръпнете за юздата. Юздата – това е закон. Всяко неразумно същество трябва да има юзда. На разумното му се

дава реч да говори. Следователно, трябва да излекувате в себе си този малоумен. Тази овца е станала въртоглава, тя е бясна; трябва да я излекувате. Сляпа е. Хората казват: „Но ние не сме слепи.“ Вярвам, може би, вие не сте, но има много, които са. Попитали една жена, която не знаела да чете, и тя рекла: „Синко, сляпа съм, сляпа!“ Не можете ли на тази жена да отворите очите? Отворете ги. Учителите са хора, които отварят очите на слепите; те са чудотворци; пратите сина си при тях, след 10-15 години го връщат с отворени очи. И на глухия и на него трябва да пробиете ушите, да чуе и схваща. За човек това е лесно, възможно, защото има разум. Затова Христос казва: „Колко по-горе стои човек от овца!“ В какво се състои животът на овцата? Да пасе трябва, за да си покрие гърба с малко вълна и да даде мляко и по някой път да блее насреща ви. Ще кажете какво разумно нещо има в това блеене. Някои съвременни хора са като овцете. Постоянно блеят: брат от брата се оплаква, слуги се оплакват от господари, и господари – от слуги; 365 дни през годината все една и съща песен пеят. Такъв живот не е ли постоянно блеене? Христос казва: „Колко по-горе стои човек от овца“, защото човек може да мисли. Неговата ръка трябва да бъде развързана; бесният вътре в него трябва да бъде излекуван; неговата слепота трябва да се махне и слухът му да се възстанови. Това иска да каже Христос с тия думи. Той казва на фарисеите: „Вие не разбирате основния Божествен Закон и Аз зная защо вие искате хора с вързани ръце; вашите интереси диктуват да имате недъгави хора; вие казвате за слепия: „По-добре да е сляп, за да не вижда нашите престъпления“; за глухия: „В наш интерес е да бъде невежа.“ И ако има хора които не обичат просвещение, това става по известни практически съображения. Христос, обаче, твърди обратното: Той казва, че на сакатите трябва да бъдат развързани ръцете; бесните, слепите и глухонемите трябва да бъдат излекувани. Той иска умни хора, които да разбират и да вършат волята Божия. Българската дума „мъж“ има дълбоко съдържание, тя произлиза от санскритската дума „манас“, която означава същество, което мисли; затуй хората казват „бъди мъж“, сиреч, същество, което мисли, разсъждава, което има воля да върши това, което е добро. Това значи да бъдеш човек. И бъдете уверени в този закон, че човек не може да има воля, ако не върши добро. Някои казват: „Аз имам воля.“ Ако пусна едно колело от връх Витоша, ще се търкаля надолу, но то не може да върви нагоре към върха. От планинския връх река с устрем слиза надолу, но тя не може да излезе нагоре. По същия начин повечето хора се търкалят

и вървят надолу. А само човек, който може да се качи на планината, само такъв човек има воля; той може да премахне и победи известни спънки и съпротивления. И Христос се обръща към евреите и казва: „Вие не трябва да бъдете овци, не трябва да бъдете като същества, които се търкалят само надолу, както реките и камъните, но трябва да бъдете хора, които се възкачват нагоре към Бога, да изпълнявате, значи, Неговата воля.“ Това е искал Той да им каже. Те го разбираха. И в съвременния живот хората постоянно слизат, търкалят се от Витоша надолу и се питат защо са нещастни. Всеки, който се търкаля надолу, е нещастен. Щастлив е човек, който почне да се възкачва. Докато човек не почне да мисли и разсъждава, той е нещастен; почне ли да мисли и разсъждава, става щастлив и невъзможните по-рано неща в живота почват да стават възможни.

Скритата мисъл, която Христос влага в тия думи, има за нас велико значение. Когато Бог е казал в първата глава на Битието, че е направил човека по Неговия образ и подобие, Той е искал човек да мисли и действа, както Бог мисли и твори, да има воля; а подобие значи да уподобяваме нещата, сиреч, да правим разлика между доброто и злото, да произвеждаме хармония. Да мислим и действаме – това е Божествен принцип, който Господ е вложил в нас. И всеки, който не мисли и действа, както Бог му повелява, няма образа Божи, той е овца. Ние не казваме, че овцата е лоша, но казваме, че предназначението на овцата е да пасе и да дава мляко и вълна, когато пък предназначението на човека е съвсем друго; той е създаден, за да управлява всички същества, да регулира атмосферата, да регулира всички други елементи, да уреди земята. Той трябва да стане един добър господар, а може да стане такъв, само когато разбира туй, което Бог е вложил в него.

Сега, често питат: „Ти християнин ли си? – Какво разбираш под тази дума? – Вярваш ли в Христос? – Вярвам, че Христос е дошъл. Това вярвам, както вярвам, че руският цар някога е идвал в България. – Какво от това? Вярвате ли, че вашият ученик днес е ходил на училище? – Вярвам.“ Но тази вяра трябва да отиде малко по-далеч; аз ще попитам ученика: „Ти слушал ли си днес учителя какво говори? – „Не съм.“ Ще му кажа: „Аз слушах неговата лекция и зная повече работи от тебе.“ И тогава ще кажете: „Ти си схванал мисълта.“ Хората казват: „Вярваме, че Христос е дошъл да спаси света.“ Хубаво, две хиляди години все това проповядвате; но как ще го спаси? – „Пролял кръвта си, за да откупи хората.“ Е добре, когато един български земеделец купи от пазара един чифт волове, какво прави с тях?

Слага им по един оглавник, слага им хомота на врата, взема ралото, остена и отида на нивата. Вярваш в Христос, но ако си в положение на овца и не се впрегнеш на работа, служиш ли на Христос? Ти вярваш, че е дошъл; много добре, но слушаш ли Го? Не. Аз те съветвам да отидеш и да слушаш Христос, когато говори в Своето училище, да разбереш Неговото учение и да го приложиш в живота си. От хората не искам ни най-малко да изхвърлят това, което имат. Това, което сега имате, то е, че вие сте още в отделенията; но вие 30-40 години все буквара учите и този буквар е станал вече на парцали. Долу вашите буквари, вземете читанките. Разбирам човек да държи буквара една, две, три години, но 100 години да сричa все буквара, това не разбирам. „Читанките", казва Христос, „вземете сега." А на онези, които са свършили читанките, казва: „Долу читанките! Вземете граматиката, аритметиката, физиката, химията, Закон Божи и тръгнете напред. Достатъчно е това блеене." – „Вярваш ли, че Христос е дошъл!" Повече нещо се изисква от вас. Слушайте какво говори Христос и научете това, което Той е донесъл. Тогава само ще научите дълбокия смисъл на този живот. И когато имате способността да мислите, да действате и да създавате, вие имате преимущество скрито в себе си, имате богатства, рудници, които трябва да разработите – вашия ум, вашата воля. Питам ви сега: работили ли сте върху вашия ум и върху вашата воля или досега само сте блеели над вашия буквар? Ако Христос, Който идва, направи ревизия във вашите домове, ще провери напълно дали сте се занимавали. Аз не подразбирам онези, обикновените къщи, които сте направили, а онези, в които сега живеете, с които сега сте дошли тук. Христос ще види дали в тия килийки, в тия стаи има разумна човешка мисъл и действие или има овчи изпражнения. И този последен тор е хубав, но грехота е един човек, когато баща му го е пратил на училище, на когото е дал всичките условия да стане разумно същество, да остане вън и да блее. И когато ангелите слязат и пак се върнат на Небето да рапортуват за хората, какво ще кажат горе? – „Долу те още блеят." Това блеене кога да е ще се превърне в говор. И сега Христос, като иска да направи тази овца да бъде разумна, защото има условия да бъде такава, слага тия два принципа един до друг и казва, че тази вълна на овцата трябва да се изпреде и от нея да се направи плат. Овца всеки може да стриже, но вълната трябва да се изработи. Пък и вълната, ако не се остриже навреме, ще опада, както листата на дърветата. Трябва вълната да се прибере, да се преработи и да се изтъче от нея плат и нашите мисли и желания трябва да се превърнат в

действия и тогава ще могат да се облекат голите хора. Кога именно човек оголя в рая? Когато оглупя, когато стана овца и заблея; когато неговата ръка осакатя, когато неговата жена се поддаде и напусна целомъдрения живот за външния блясък на нещата, а той самият последва този пример, така и двамата се отдадоха на разпуснат живот. Тогава оглупяха, изгубиха своето зрение, своето правилно съждение. Христос казва сега: „Аз дойдох на земята именно за тоя човек, който е направен по образ и подобие Божие; да развържа неговите ръце, да може да изпълнява Божия Закон. Вие, които досега сте пасли свинете на тоя свят, като са ви забранявали и рожковете, какво очаквате още? – Песента на певците ли: „Господи, упокой душу раба твоего?“ Да упокои Господ душата ви между свинете ли, между рожковете на тоя свят? Не, вземете тоягата си, вземете торбата си и хайде на път към бащиния си дом, към бащиното училище, което Господ е приготвил за вас.“ Христос ви съветва да сложите настрана буквара и читанката и да вземете граматиката; тя е полезна наука, тя учи как да говорим и четем правилно, къде да поставим ъ или е, я или а, ъ или ж. От всички се иска правилна мисъл, правилно съждение, правилно чувствуване, правилно действане. Да бъде животът ни красив и добър, и по форма и по съдържание – както е казано преди две хиляди години: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни“ – ето лозунгът за новия живот, към който трябва да се стремим – то е Божествен Закон, но в това отношение от нас се изисква малко по-голямо усилие. И аз хваля светските хора в едно отношение. Една дама, която се приготвя да отиде на някоя вечеринка или на бал или в театър, гледайте колко труд полага в стаята, в която се облича: цял час тя се обръща насам – нататък, оглежда си лицето, носа си, ръцете си – всичко да е в изправност. Аз я хваля. Но вие, християните, колко пъти сте седели пред вашето огледало да огледате и изправите вашия характер? Казвате: „Без огледало мога.“ Трябва ви огледало. Вземете пример от тази светска дама. Аз поддържам огледалото, но сърдечното и умствено огледало: като се огледате в него, всичко да е в изправност. Тогава само да се явите пред Господа. Да не мислите, че Господ ще ви приеме на Небето така, както сте. Не. Светските хора разбират това много по-добре. И затова Христос казва: „Синовете на този век са по-умни.“ И освен че не бива да ги осъждаме, но трябва да вземем от тях много добър урок. Във всяко отношение препоръчвам светските хора, защото дават отлични примери и по схващане и по енергия и по приготовление. Ако бихме взели техния пример да го приложим в

духовния свят, щяхме да стоим по-горе, отколкото сме сега. Казвате: „Техните работи са глупави, това не ни трябва, онова не ни трябва.“ Е, какво ви трябва – Небето ли? Но Небето не иска глупави хора. Ако не можете да съградите каменна къща, как можете да съградите един характер, който иска много големи усилия? Нямаш хиляда лева да изградиш къща, а искаш да изградиш великолепен характер! И когато казва Господ да не обръщате внимание на светските работи, подразбира това: когато сте изградили една, две, три къщи, казва: „Стига вече, ти си специалист, сега искам от тебе да изградиш твоята сърдечна къща. И като се научиш как да изградиш своята сърдечна къща, изгради умствената си къща.“ Същият закон по аналогия трябва да върви отдолу нагоре. Затова казва Христос: „Колко по-горе стои човек, който мисли, който може да развива своя характер, от една овца, която постоянно пасе и блее!“ Съвременният свят иска: „Хляб, хляб!“ – този вик се чува отвсякъде. И овце ни трябват, защото ни дават вълна; но, ако цялата земя би била изпълнена само с овце, нямаше да има никаква хармония. Подразбирам, че във нас разумният елемент трябва да вземе връх над неразумния, животинското трябва да се замени с човешкото. Навсякъде се чува пререкание: „Той е животно.“ Не е лошо да е човек животно; но има нещо по-високо от животните. За овцата да е животно, е в реда на нещата, но не и за човека. И в Писанието е казано: „жива душа“ и „животворящ Дух“. Който иска да научи, да облагороди, да спаси човечеството и учениците му, призовани на това поприще, да съдейства на Христос: Той иска да Му помагат умни хора – човеци, които знаят добре да градят според всички правила на Божествената наука, хора, в умовете на които, благото на „Царството Божие“ е поставено на пръв план. Сега трябват такива хора, които не се съблазняват, нито се заблуждават от външната привидност на нещата. Допускам, че някои свещеници не извършват своята длъжност, както трябва, но аз не ги осъждам – това е тяхното разбиране, а трябва да се заема аз да направя това, което на мене се налага. Ако постоянно стоим на едно място и ги осъждаме, а ние сами занемарим своите длъжности, каква полза може да има от това? Никаква. То ще бъде като онзи учител, който не е предал урока на учениците си и затова иска да ги накаже. Нека преминем в стадия на разумното живеене, което има за цел подобрението на всички народи, на цялото човечество. Трябва да имаме предвид човешката душа, дом, обществото, народа, човечеството – всички тия категории Христос ги включва; всичко това съставлява едно цяло. Домът е

по-голям индивид; обществото – по-голямо от дома; народът е още по-голям от обществото, а човечеството – още по-голямо от народа. Затова се стремим от малките неща към по-големите, сиреч, от животинското към разумното проявление. Христос, като слага тази мисъл пред вас, „колко човек стои по-горе от овца", смята, че човек е по-способен да гради и съгради своя живот.

Първото нещо, като се върнете у дома, е да започнете да лекувате малоумния; второто, което трябва да направите, е да отворите очите на вашия сляп; третото – да отпушите ушите на вашия глух; четвъртото – да развържете ръката на този, на когото е вързана – да сложите вашия ум в действие. Тя е една сериозна задача; правила имате, ще направите решението. Разбира се, може да минат ден, два, три, но ако постоянствате, ще я решите. И когато решавате, резултатите ще покажат как трябва да работите. Ако всякога учителят би решавал задачата на ученика, последният никога не би се научил да смята. Учителят зададе една, две, три, четири, пет задачи и каже: „Следващия път ще ми донесете тия задачи решени." И цял свят около нас е все задачи, които Господ е предоставил на нас да решим. В главата, която прочетох, Христос е сложил много задачи. Аз се спрях върху една, другите са много по-тежки и по сложното тройно правило. Аз сега ви давам задачата само с четирите прости действия – събиране, изваждане, умножение и деление. Щом влезете в сложното тройно правило, там работата е малко по-трудна, но с четирите прости действия може да я решите много добре. Някои от вас казват: „Не знаем да събираме." Ще се научите. Две ябълки и още две правят четири. Не знаете с какви да се събирате – мъжът не знае с каква жена да се събере. После идва изваждането: мъжът се жени за една жена, не я харесва, иска да я изостави – не знае как да изважда. Не е време сега да се изважда. Намножат му се деца, иска да ги изпъди, защото не били умни. Трябва да ги научи.   Какъв велик закон се крие в тия четири правила: да знаеш как да събираш, как да изваждаш и така нататък! То е дълбока наука, която с хиляди години седи пред хората. Ние сме научили само механическата страна на смятането. Когато почнем да се събираме със светиите, с ангелите, когато се съберем с Бога, тогава ще научим истинското събиране. Един грош и още един грош правят два гроша; но, ако в събирането има и минус и плюс? Някой казва: „Мога да събирам." Ами как – с плюс или с минус? „Имам плюс две хиляди лева." А, ти си богат човек, може да разполагаш и да правиш добро на други. Този е

основният закон на Христос. Тази овца вие ще съберете и ще извадите; тя ще ви даде елементите. Ако посетите един овчар, той ще ви научи основния закон на събирането и изваждането: като подсири млякото, една част ще събере, друга ще извади вън. Ако знае как да извади непотребното, той ще спечели, ако не знае, ще изгуби. И вие, ако знаете как да подсирите вашето мляко, как да събирате едното и как да изваждате другото, когато дойде да балансирате вашата сметка, ще кажете: „Сега имаме печалба." Имате ли загуба, това показва, че не сте употребили онзи разумен принцип на Христос, а сте били овца, която е само пасла и бляла през цялото време. Овцата, като види вълк, тропа с крак, иска да му каже: „Трябва да се махнеш от тук; не знаеш ли, че аз паса?" Но той се хвърля и я изяжда. Толкова е тя умна! И вие, когато видите дявола, недейте му тропа с крак, той не се плаши; той се плаши само от хора, които имат ум и воля, ръцете на които са развързани. Затова Христос дойде да развърже ръката на човека и да му даде сила да се бори с вълка – с дявола. И вълците имат право да ходят по света, да упражняват своите зъби, но и ние имаме право да употребим срещу тях своя ум и своята воля. Те имат право да ядат, но и ние имаме право да им извадим зъбите; те имат право да упражняват своите нокти, но и ние имаме право да им ги изрежем. Изкоренете зъбите на този дявол и изтръгнете неговите нокти. И като направите дявола овца, да ви дава вълна и мляко, не бойте се, може в следващата стъпка да го направите вол, да му сложите оглавник и да го накарате да оре. И казва Христос в друга една задача, че духът, като излизал от човека, бил много неспокоен и ако се върне назад, той е седем пъти по-лош от преди. Всички онези глупави хора също стават седем пъти по-лоши. И затова Христос казва: „Аз дойдох да спася разумния човек", не за животните, а за човека. Това именно спасение на дълбокото християнско учение трябва да приложим в нашия живот, да бъдем образец със своя ум и със своето сърце, домът ни да бъде идеална градина – това е задачата на нашия живот.

Затова, почнете да работите и нека всеки да работи вътре в себе си. Когато на българина дойде някой приятел нагости, той го взема и му показва какво има в своето стопанство, как той е нареден и приятелят му го хвали и се радва; един ден ще дойде Господ от Небето, къде ще Го разведете вие? Плевнята ви, хамбарът ви са съборени, черквата и училището също. Ако Той намери всяко нещо тук в ред и порядък ще каже: „Ето човек, който е работил разумно." Това е мисълта, която Христос

представя пред вас тази сутрин: – „Колко по-горе стои човек от овцата.“

Беседа, държана на 28 септември 1914 г. в София.

ФАРИСЕЙ И МИТАР

Двама человеци влязоха в храма да се помолят: единият фарисей, а другият митар[19]*.*

Навярно, ще попитате какво чудно има, че двама души: един фарисей и друг митар, влезли в храма! Действително, няма нищо чудно за онези, които разбират нещата, но за онези, които не ги разбират, всичко е чудно. За онези, които разбират, всичко има смисъл, а за онези, които не разбират, всичко е безсмислица.

Ще взема тези двама души: фарисей и митар, като предмет на моята днешна беседа. Тези две лица са видни представители на много стара култура. Нека съпоставим техните отличителни черти паралелно, за да се осветлите върху техния бит и духовен характер.

Думата „фарисей" произлиза от еврейската дума „параш", която значи „да разделяш". Има и една арабска дума „фарси", която произлиза от същия корен и значи нещо изрядно по форма; да знаеш един език „фарси" се подразбира да го знаеш много добре. Христос представлява в тази глава два отличителни типа. Един талантлив художник, запознат с науката за човека, би нарисувал тези два типа с всичките техни отличителни черти; и тази изрядна картина би заслужавала да се намира във всяка къща за образец. Какви са очебийните черти на фарисея, и какви на митаря? Не е достатъчно да се каже: „той е фарисей", или: „той е митар", а трябва да знаем външните белези на техните лица, на техните ръце, на тяхното телосложение, устройството на тяхната глава. След това трябва да се доберем до особеностите на техния душевен склад. Само така ще можем да си изясним вложената за нас в текста идея и да се възползваме от нея. Христос е бил велик художник, той е дал две отличителни черти на тези два характера и по тях аз ще опиша фарисея и митаря. Но ще кажете: „Вие как ще можете да опишете човек само по няколко думи, които са казани за него"? Това е наука. Може да се опише. Има учени хора, които са се занимавали дълго време със сравнителната анатомия, изучили са устройството на животните така добре, че ако им дадете най-малката част от някое допотопно животно, могат да ви опишат ръста му, да съпоставят всичките му кости, да сложат мускулите и жилите му и по този начин да възстановят изчезналата форма. Ако дадете на един вещ ботаник само

един лист от някое растение, той е в състояние да ви опише цялото дърво. Върху същия закон, горе – долу, ще се постарая да ви опиша фарисея и митаря, да ви покажа какви са те. Но ще ми кажете: „Какво общо има между тези двама, които са живели преди две хиляди години“? В света живеят два вида хора – митари и фарисеи; от тях са произлезли много други, но те си остават основните. Вие може да спадате или към единия или към другия вид – безразлично дали сте свещеник или не, дали сте благородник или не, дали сте учен или не, дали сте философ, мъж или жена. Тези два характера се преплитат и изпъкват в живота на всички. Те ще останат завинаги отличителните типове в човешката история. Художеството на Христос се състои именно в това, че Той с много малко думи е съумял да ги изрази и представи така нагледно.

Външният образ на фарисея наглед е приличен. Той е човек благовиден, снажен, строен, висок ръст 175-180 сантиметра – по-голям от обикновения. Ръце и пръсти въздълги, палец дълъг, симетричен – признак на изработени възгледи, присъствие на воля и интелигентност; показалец равен с безименния – показва, че щом се зароди в него някоя идея, той я прокарва до крайните предели. Храносмилателната му система е изправна, в ядене и пиене той е трезвен, няма слабостите на чревоугодника и винопиеца, вкусът му е изтънчен. Кръст възтънък. На възраст преминал е четирите периода и е встъпил в петия, сиреч, навършил е 45 години. Рамена малко възкръгли, лице малко продълговато и крушообразно, с развита нервна система. Долна челюст правилно сформирана, с брада продълговата и заострена – признак на човек с ум подвижен и схватлив; уста средна, устни нито много дебели, нито много тънки; краищата на устните ъгли стоят малко издигнати; с една усмивка на презрение – „хората това са тълпа“; но вътрешно, своето презрение никога не изказва. Очи сивопепеляви; вежди дъгообразни, малко наведени, като клоните на старо дърво, човек, който живее дълго време и който има опитност в живота. Чело хубаво, възвисоко, в основата си, над носа, издадено – признак на човек със силна индивидуалност, с наблюдателност и практичен ум. Слепоочните области средно развити; уши правилни и близо прилепени при главата – белег на материален порядък. Влакната на брадата малко възредки и възчервени – белег на импулс и упорство. Глава валчеста, общ размер околовръст над ушите 56-60 сантиметра; със силно развита и издигната теменна област – белег на човек с голямо самообладание, самоуважение, гордост, взискателност и

тщеславие; религиозно чувство притежава, но едностранчиво развито; милосърдие проявява, но само към себе си и близките си. Лице възбледо бяло, с нос от гръцко – римски тип. Човек с естетически вкус, но без поезия и обич към природата, към възвишеното и идеалното. Човек със силна вяра, но вяра само в своя ум; с голяма надежда, но надежда само в своята сила. Има религия, но в тази религия почита, обожава само себе си. Ако влезем в неговия храм, ще намерим на първо място не образа на Исус Христос, а неговия собствен портрет и на мястото на света Богородица, Йоан Кръстител и другите светии – наредени неговите деди и прадеди, на които той кади тамян и възнася молитви – „славен, велик е нашият род." Човек интелигентен, който събира познания в живота, запознат добре с еврейската кабала и с принципите на тогавашната цивилизация и ако би живял в наше време, щеше да минава за виден писател, философ, художник, държавник и духовен глава.

Защо Христос изважда този тип? Какво лошо има в неговата молитва? У фарисея се забелязва една философия, която е отживяла своето време – човек, който живее само с миналото, а изпуска настоящето и бъдещето; човек, който се е влюбил, като мома или момък, в своя портрет, който, където ходи, само него вижда. Чудно е, когато човек се влюби в своя образ! Веднъж наблюдавах един български писател: беше седнал на видно място, имаше до него огледало, запуши цигара, обърне се и се огледа в огледалото, като че си казва: „Красив съм, правя впечатление на хората." Пак запуши и позира пред огледалото. Ако един ден това огледало се разруши, ще се разруши и неговото щастие. Фарисеят прилича на този тип, влюбен в себе си. И виждате, като се обръща към Господа, колко са интересни неговите думи – „Боже, благодаря Ти, че не съм като другите хора; аз съм нещо повече." Но философията му е именно тук погрешна, защото Бог е създал всички хора. „Не съм като другите хора", ами какво си? Да си ангел, не си; от същата каша си направен и в твоите жили тече същата кръв. Иска да лъже и себе си, и Господа. Ето първата лъжа, която той употребява. И Господ му казва: „Не говориш истината." Твърдението на фарисея е отрицателно: той не се сравнява с по-възвишените от себе си, с ангелите, а с долните типове, с престъпниците, че не бил като тях. Да допуснем, че аз се сравнявам с животни и казвам: „Благодаря Ти, Господи, че не съм като тези волове, магарета, кучета, гущери, змии", какво сравнение мога да правя с тях? Тази е една слаба черта, която се среща във всички хора. Преди години имаше в България известно течение у

гимназистите и студентите, като проучват живота на великите писатели, например, на Шекспир, да усвояват неговите недостатъци, понеже нямат неговите положителни страни: „Чакай дали ги имам и аз“, и като ги намерят в себе си, кажат: „И аз съм като Шекспир гениален.“ Проучват характера на Шилер и търсят някоя негова ексцентрична страна и като я намерят в себе си: „И аз съм като Шилер.“ Като изучават цял ред писатели така, казват: „Ние сме велики хора.“ Да, велики, но в отрицателен смисъл; велики, които имат минус един грош. Аз предпочитам човек, който има нула грош, защото нито има да взима, нито поне има да дава. И фарисеят прави сравнение и казва: „Благодаря Ти, Господи, че не съм като другия, грабител.“ Казва му Господ: „Ако бях те сложил на негово място, какво щеше да бъдеш?“ Някога един ангел, като гледал от Небето как един човек греши, обърнал се към Господа и Му казал: „Как търпиш тази ниска твар? Аз да бях на Твое място, бих очистил земята от нея.“ Господ пратил ангела на земята да се въплъти и го оставил в същото положение и ангелът направил два пъти повече грехове от онзи човек, когото той осъждал. Така човек не бива да осъжда хората за деянията им от онова място, на което е поставен, защото на тяхно място и той би ги направил. Идвали са при мене мнозина и са почвали така: „Ние не сме толкова лоши хора, ние сме възпитани, защото сме от знатен род.“ – „Не се съмнявам в думите ви, аз в душата си дълбоко вярвам в това, което ми говорите; ние всички сме все от знатен род, аз това поддържам; но вашите и моите деди и прадеди не са били тъй благородни, както вие и аз ги мислим; мнозина от тях са били големи нехранимайковци, престъпници, злосторници и последни багабонти; свидетелството, което Господ е написал за тях, вие и аз го носим отгоре си. Нещата може отвън да имат известна благовидност, но отвътре те нямат съответно съдържание. Че нашите деди и прадеди не са били такива чисти, както предполагаме, това показват онези лоши черти, които сме наследили от тях, които най-малко два пъти на ден проявяваме. Ако дядо ти и баба ти, баща ти и майка ти са били чисти и добри, като ангели, откъде са тези черти и лоши прояви в твоя живот? Ако в известна течност сложите малко горчивина или отрова, тя ще се забележи и прояви; ще се познае, че в доброто има премесено нещо лошо.“

Така, хора с философията на този фарисей може да ги наречем консервативни, от консервативната партия, хора, които имат високо мнение за себе си. Не е лошо да има човек високо мнение за себе си; стига то да е право и да няма някакъв примес от горчивина. Най-голям

консерватор и регулатор в природата е азотът, който спира всяко горене, задушава всякакъв живот. Азотът е най-старият, най-уравновесеният елемент в природата. Но, ако би останала природата само с него, всичко щеше да бъде мъртво. При все това, органическият свят има да му благодари много...

Фарисеят се обръща към Бога, не да му помогне да изглади някои грапавини от неговия характер – ни най-малко, той само благодари, че не бил като другите хора: хулител, обирник, убиец, прелюбодеец. Именно, като книжник и философ, той трябваше да се спре върху причините, които пораждат хулителството, обирничеството, убийството, прелюбодейството. Когато срещнем някои хора, които стоят, да кажем, по-долу от нас, според Христовото учение, не бива да ги осъждаме в своята душа, а да извлечем урок, да намерим причините, които са ги довели до това ниско положение и ако има нещо от тях в нас, да го изкореним. Защото Онзи, Който е положил Великите закони в живота, казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени." В тия думи има дълбок смисъл и който ги е проумял, се е домогнал до Великия закон на човешкото благо. Съвременните зоолози изучават животните и са дали на света много ценни работи, но никой още не е проучил дълбоките причини, които ги създават; така: защо, например, някои имат рога, а други не; защо някои се влачат, а други ходят на четири крака; защо някои ядат месо, а други пасат трева; защо са лишени от човешката интелигентност. А за това има дълбоки и основни причини, то не е така произволно, както може някой да помисли. Когато хората разберат тези дълбоки причини, ще дойдат до тази разумна философия, върху която ще се съгради бъдещият строй на обществото – „зората на новата цивилизация". Цялата съвременна цивилизация почива върху възгледите на фарисея – тя е фарисейска цивилизация. Тази цивилизация, където хората се отличават по форма, по външност, по етикеция, се е родила в далечното минало на Египет, Индия, Вавилон, Китай, Персия, Юдея, Гърция, Рим. Тя е днес и в Европа облечена в красива християнска мантия. Не казвам, че тя в своите основи е нещо лошо, но казвам, че формата всякога трябва да има в себе си известно съдържание; вън от това формата си остава една проста черупка, в която могат да живеят само паразити. Казват: „Той има чудни очи." И какво от това? „Красиви са." В какво се състои тяхната красота? „Ами бляскави са, приятни са." В какво именно са приятни? Някому носят, бил хубав, приличен. В какво се състои тази хубост? Устните му били хубави,

правилни. В какво отношение? Има у хората схващания за известни неща, които не можем да изкажем, именно, че в черните очи, или в сините, или в сивопепелявите, или в зеленикавите, или в кестенявите, има известни скрити сили. Ако погледне човек с черни очи, ще произведе известна мисъл; ако погледне с кафяви – известно настроение и т.н. Хора със сини очи са хладни. Те са като небе чисто, но хладно, студено. Такива хора не са за земята. В тях вяра съществува, но те са се родили преждевременно. Може би, те са хората, които тепърва ще идват. Аз говоря за ония сини очи, които са израз на небето. Преданието говори, че Христос имал такива очи. За някого казват: „Устните са му красиви като роза.“ Какво са устните? Те са изразители на човешкото сърце – дали е човек с меко или кораво сърце, показват доколко човек е интензивен и откровен. В тези, които имат хубав апетит, ще забележите, че устните са въздебелички. То е физиологически закон. Повечко кръв приижда, затова са и дебелички и червени. Като вкусят яденето, казват: „Ха, това е приятно“ и по лицето им блесне деликатна, едва уловима усмивка; тя оповестява, че в тяхната душа има туй разположение. Ако вземем човек с красив нос, той е израз на човешката интелигентност и ум; дали носът е прав или закривен, дали е римски тип или гръцки – това има дълбок смисъл. Външният облик на лицето не е без значение, при това, то е изразител също на външния живот на човека. Ако вникнем в едно човешко лице и видим, че то няма симетрия, че едната негова вежда не е като другата, едната по-развита, другата по-издадена, ако има известна дисиметрия, това показва, че има в него нещо неуравновесено. Като поставите една права линия, ще се уверите дали и вашият нос е на мястото си. Носът е барометър, топломер, който показва в какво състояние е вашият ум. Когато машинистите карат една машина, има един уред, който показва атмосферното налягане в котела и според това показване слагат повече въглища за увеличаване на парата, или ако тя е излишна, я изпускат. Вие спирали ли сте се някой път да си дадете труд, като машинистите, да видите в какво състояние е вашата пара – вашето сърце? Господ ви е поставил за това носа. Идете пред огледалото, попитайте вашия ум и той ще ви каже в какво състояние е сърцето. Като се огледат очите ви, ще видите какво е състоянието на вашата душа. Единственото, което никога не лъже и не може да лицемери, са очите. Затова, когато човек някой път иска да излъже, замижава или слага ръка на очите си. Детето съзнава, че майката, като го погледне, ще познае, че лъже и затова си слага ръката на очите.

Когато фарисеят се молеше, Христос го гледаше и му казваше: „Твоята душа е размътена, твоите праотци не са живели такъв чист живот, както ти си въобразяваш. Ти мислиш, че не си като другите хора, но в миналото си бил като тях, пък и сега не си много далеч от техния уровен.“ Както и да изтълкуваме този факт, дали според Учението на индуските философи за превъплътяването или според Учението на египетските мъдреци за трансмигрирането, или според Учението на кабалистите и окултистите за еманирането (изтичането) и усъвършенстването на духа, или според съвременното философско учение за наследствеността – безразлично. Тия учения и теории са само помагала за нас, да си изясним някои неща по-добре, да ни станат явленията на човешкия живот по-ясни и по-разбираеми. Обаче, основният принцип, лежащ в основата на всички неща, си остава всякога един и същ, по който начин и да обясняваме и тълкуваме неговите проявления. Великият закон на причините и следствията, на деянията и възмездията, никога не казва лъжа, той всякога говори абсолютната истина. Ако си добър, пише в Книгата на Живота, че си добър; ако си лош, пише, че си лош. Ако говориш истината, пише в Книгата на Живота, че си говорил истината; ако лъжеш, пише, че си лъгал. Ако помагаш на ближните си, самопожертвуваш се за народа си, работиш за благото на човечеството, служиш на Бога от любов, пише това в Книгата на Живота; ако изнасилваш ближните си, предателстваш спрямо народа си, спъваш развитието на човечеството, изневеряваш на Бога – пише така в същата тая Книга. Той пише безпощадно своите показания за човешките постъпки: върху челото, върху носа, върху устата, върху лицето, върху главата, върху ръцете, върху пръстите и върху всички други части на човешкото тяло – всяка кост е свидетелство за или против нас. И тази история на човешкия живот ние четем всеки ден. В нейните минали страници е отбелязан животът на всички наши праотци: за някои от тях е писано, че са били ужасни престъпници, крадци и разбойници. Като разгъваме нейните страници и проследяваме линията, по която са дошли: Аврам, Исак, Яков, Давид, Соломон и много други, намираме там техните постъпки напълно отпечатани. За Аврам намираме, че е бил човек правдив, много умен, човек с широко сърце, с голяма вяра, с възвишен дух, запознат с дълбоката мъдрост на Божествените наредби за великото бъдеще на човечеството. За Яков намираме, че първоначално е бил човек двуличен, хитър, егоист, който с лъжа и измама сполучва да отнеме първородството на брата си и едва към тридесет и третата му година в

него става преврат, след като слугувал на чичо си Лаван четиринадесет години за двете му дъщери и тогава именно става в него една промяна за добро. За Давид знаем, че е бил човек смел, решителен, с отличен природен и поетичен ум, но е имал особена слабост към красивите жени. С измама взема жената на Урий и от този ден започват вече неговите изпитания. И смелият пророк Натан не се е поколебал да го изобличи направо в лицето и да му покаже лошите последствия, които този закон ще напише за него в своята книга за бъдещото потомство. За Соломон е казано, че е имал отличен философски ум, с добро, но покварено сърце, с извънредно силни чувства и страсти, голямо тщеславие и слаба воля, първокласен епикуреец в ядене и пиене и удоволствия с жени. Христос знае това. Знае как е живял и неговият род и когато хората Му казват: „Учителю благи“, възразява им: „Защо Ме наричате благ? – Благ е само един Бог.“ Иска да каже: „Фамилията, от която Аз съм роден, не е толкова благородна, както вие мислите. Защото Бог има друго мерило, което вие изпускате. Той изисква пълна чистота във всяко отношение. Мнозина от тази фамилия не са живели така, както е било угодно на истинския Бог, Чиято воля Аз изпълнявам.“ И затова се обръща към фарисея и му казва: „Ти и сега лъжеш и хората, и Бога, много от твоите праотци са вършели престъпления, и затова ти нямаш право да казваш: „Аз не съм като тях. И понеже няма смирение в твоята душа, твоята молитва не може да бъде приета и ти не може да бъдеш оправдан. Вие фарисеите сте изопачили Божия Закон, като сте сложили лицемерието отгоре Му за покривало. Престанете да се представяте за такива, каквито не сте, понеже Бог не е човек, който може да се лъже от външния ви вид, Той гледа на вашето сърце и според него ви оценява.“

Сега, да се обърна към другия тип – към митаря. Имаме човек със среден ръст, въздебеличък; крака възкъси, ръце дебели, пръсти също въздебели и заострени, лице валчесто; стомашна система прекрасно развита – обича да похапва повечко и да попийва. „Предстои ми дълъг път да извървя, аз трябва да имам храна“ – така си философства той и затова става бирник, от тук ще изпроси, от там ще вземе и пооткрадне, напълва си торбата. „Ти правиш като мене, ще извиниш, може да го сметнеш за кражба, но трябва ми. Не искаш да ми го дадеш, ще си го взема насила или открадна.“ Казах – митарят има лице възвалчесто, вежди дебели, брада отдолу широка – каквото предприеме, с успех го свършва. На възраст е между 40-45 години. Брада с черни рошави влакна, мустаци

също – белег на голяма горещина, нос развит, възкъс, дебел, широк в крилата си – признак на добра дихателна система; човек на чувствата, импулсивен, като дете, всякога може да изкаже своята радост; като му дръпне половин кило винце, може да скача и да се радва; като изтрезнее, почва да плаче, че жена му била болна. Слепоочните области силно развити, уши възголеми, почти като Толстоевите, като на човек, който краде, взема, но и дава – „бащата и майката крадяха, хайде аз да дам, да облагодетелствам, дано Господ да ни прости греховете.“ Очи има кафяви или винени – белег на естествена мекота и добродушие, които чакат само своето време да се проявят. Глава правилно развита, като главата на Сократ. Има отлично развити домашни и обществени чувства, силно религиозно чувство, отзивчиво чувство на милосърдие, правилно разбиране на живота, отличен ум, лишен от софистика, силно развита съвест, която му показва грешките и той не се свени да ги изповядва и пред Бога, и пред хората, и пред себе си. Няма превзети възгледи за своето благородство. Има религия, но в нея той е поставил образа на Добрия Бог, а не своя. Всякога вярва, че този Добър Господ ще го изведе на светло. Има повече вяра в Него, отколкото в себе си. Има правилна философия: не се сравнява с по-нискостоящите от него крадци и багабонти, а казва: „Господи, като гледам Тебе, ангелите, светиите, какво съм аз? Трябва да се повдигна, трябва да бъда като Тебе. Грешник съм; деди, прадеди и аз хора не станахме; ям, пия, но съм станал като свиня; прости ми, че не мога да използвам благата, които Си ми дал.“ И какво казва Христос? Този човек, който съзнава грешките си, има един възвишен идеал, един ден той ще надмине фарисея. Как може да стане това? Богатите хора се уповават само на своите ренти или доходи, нищо не работят, а само бистрят политиката, обществения живот. Други, които стават сутрин рано, работят по 10 часа на ден, имат несполука след несполука в живота, но постоянстват и след години придобиват знания и стават видни хора.

Сега, между вас – ще извините – има и от двата типа. Но, понеже Христос дава двата противни полюса, аз ви казвам, вземете доброто от единия и от другия и създайте благородния фарисейски и митарски характер едновременно, създайте третия тип на християнина, на новия човек. Тази е моята мисъл. Казвате: „Толкова грешен ли съм в своя живот, как мога аз да бъда фарисей, обиждаш ме?“ Ще ви кажа една истина. Когато дойде нещастие в живота, казвате: „Защо, Господи, това нещастие? Има други, които са по-големи грешници от мене.“ Тогава не сте ли на

мястото на фарисея – човек, който спори с Господа? Господ ще ви каже: „Ти си много праведен, но знаеш ли колко безобразия са извършили твоите деди, с които едно време си бил съдружник? Ей тук имаш полица, подписана преди толкоз години, трябва да я изплатиш.“ – „Ами аз не помня.“ – „Нищо не значи. В Моята книга е отбелязана. Тя не лъже.“ Дойде нещастие върху вас, благодарите – „малко е то“, тогава вие сте на мястото на митаря. И Христос ще ви каже: „Вие ще отидете в дома на Отца.“ Вие осъждате някой път фарисеите – „те са неискрени хора“, но знаете ли, че вие, които осъждате фарисеите, сте съвременните фарисеи? Извадете поука за себе си от характера на този фарисей, да нямате неговите лоши черти, или ако ги имате, да ги изкорените, да не вървите по пътя на негативния живот. Какво са имали дядо ви, баба ви, баща ви, майка ви, това нещо няма да ви ползва. Знаете приказката за гъските, които някой карал към града. Гъските рекли на пътника: „Какво безобразие от този господин! Подкарал ни като ято, не знае, че нашите прадеди освободиха едно време Рим.“ – „А вие какво направихте? – казал пътникът. – „Нищо.“ – „Тогава вие сте достойни, за да се варите в гърне.“ Дядо ви, баща ви, били такива високи, благородни хора, но вие какво сте? Нямаш благороден характер – придобий го. Дядо ти, баща ти може да са ти оставили известен капитал, но ти можеш да го опропастиш, изгубиш.

И в религиозно отношение ако се спрем, има религиозни фарисеи: „Аз съм от православната църква“, „аз съм от евангелистката църква“, „аз съм от католическата църква“, „аз съм свободомислещ“. – „Радвам се, че си православен, че си евангелист, че си католик, че си свободомислещ, но имаш ли благородните черти на Исус?“ – „Нямам ги.“ – „Не си православен, не си нито евангелист, не си никакъв. Придобий ги, за да бъдеш такъв.“ – „Ами аз съм свободомислещ.“ – „Имаш ли благородните черти на честните свободомислещи хора? Под думата „свободомислещ“ разбирам човек, който е приятел на истината. Не си ли такъв, ти си първокласен лъжец.“ Често хората казват: „Ти си отличен човек.“ Хората от съвременното общество се събират трима – четирма на едно място и почват да се хвалят с благородство, с отличия: „Твоето съчинение ние четохме и сме във възторг.“ Замине, почнат: „Той е първокласен глупак.“ Замине вторият, почнат и по негов адрес същото. Замине третият и той бил такъв, и онакъв. Като остане един, той разбира се, няма да каже нищо лошо за себе си. Не се лъжете от това, което казват хората, защото те по ваш адрес могат да кажат много неприятни работи. Никой не казва

истината. Ваши неприятели ще ви кажат: „Ти си багабонтин, лъжец, калпазанин“ – те говорят по-скоро истината, отколкото онзи, който ви ласкае: „Ти си благороден.“ Може да си добър, но не толкоз; да не мислиш, че си отличен. Някой път вървиш изправен, махаш си ръце и бастун, като че ли си разрешил някоя велика задача на Архимед; мислиш, че като тебе няма друг човек; ако си митар, казваш си: „Аз ще управлявам света.“ Христос казва: „Слушай, преди години твоите деди и прадеди управляваха и аз помня, че там в моя тефтер е написано, че те са извършили престъпления; може да влезеш и ти в тоя път, не се самонадявай.“ Затуй, в каквото положение и да се намираме, трябва да имаме за идеал само Господа Бога. В този свят ще срещнем много горчиви работи. Може да срещнем наш приятел, който ни обича и ще ни каже някои неща, които са верни; не казвам, че трябва да подозираме, че всички са лъжци, не, но, ако 100 души ви похвалят, между тях може да ви кажат истината само трима, другите ще ви кажат истината или много грубо, или в много ласкателна форма – две крайности. Истината не е там, а е в онзи среден път – като вземете добрите черти на фарисея, неговия отличен ум, схващането и порядъка, а от митаря неговото милосърдие, дълбоката религиозност, вътрешното съзнание да познава грешката си и да се стреми да изправи живота си. И в семействата този митар и фарисей ги има – мъжът фарисей, жената митар. Мъжът от високо потекло, богат, строен, красив и благороден човек, както го наричат, а жената от просто семейство, баща и дядо и неучени хора – простаци; той, като я погледне, казва: „Знаеш ли от какво положение съм те извадил?“ И тя се посгуши. Няма какво да прави, ще се сгуши и сготви: всяко помръдване с пръст от фарисея, че не е сготвила хубаво – „такава проста, невъзпитана жена аз не искам“ – я заставя да плаче и да слуша. „Такъв митар не искам в къщата си.“ На друго място жената е фарисей, а мъжът митар; тя произлиза от богата фамилия, баща и издигнал мъжа , който бил чирак при него – „не знаеш ли с какво благоволение съм те взела; не знаеш как да се обличаш, как да си сложиш връзката, не знаеш как да се изсекнеш.“ Ужасни формалисти са тия фарисеи, когато започнат да изреждат. Сега и двамата, както единият, така и другият, имат нужда да изправят живота си. Христос, като казва, че митарят е по-оправдан от фарисея, иска да каже, че и митарят не е напълно прав, но че в неговите мисли за живота, за Божествения ред, има по-добро схващане, отколкото у фарисея. Той иска да каже, че един ден този митар ще седи много по-високо от фарисея. Ако не искате вие да се

смирите, Господ ще ви смири, защото Той горделивите смирява, а смирените въздига. Гордостта и смирението са синоними на тези двама хора – фарисеят и митарят. Вие не знаете какво може да се случи с вас в бъдеще; всичките ваши благородни черти и всички ваши деди и прадеди не могат да ви спасят. Преди години в Англия, мисля, в Лондон, един от най-богатите и видните англичани влязъл в своите подземия да разгледа съкровищата си и по една случайност затваря врата след себе си, като остава ключа отвън. Като обходил цялото свое богатство и му се порадвал, поискал да излезе, но се видял затворен. Седял ден, два, три, наоколо му злато, богатство огромно, но не могъл да излезе, нито да се обади. Най-сетне бил принуден да предаде душа в туй място, като оставил такава бележка: „Ако имаше някой да ми даде само едно парче хляб, бих му дал половината от богатството си.“ Ако един ден някак се случи да бъдете затворени, като този богаташ, в подземията на вашите благородни деди и прадеди, едно късче хляб може да ви спаси. Затова Христос казва: „Хлябът може да ви спаси, а не тези неща, за които се борите.“ И знаете ли, че много хора умират така, затворени в себе си? Хората отчаяни се самоубиват. И кой се самоубива? Не се самоубиват митари, а все фарисеи. Поети, художници и държавници казват: „Нас светът не можа да оцени, не можа да оцени съчиненията ни – произведенията, картините“, и се самоубиват. Все тези фарисеи, тези благородно мислещи, с правилни лица и червени бради, изобщо се самоубиват. Фарисеите в България не са с червени бради; аз ви говоря за еврейските фарисеи, тях описвам; нашите щях да опиша другояче. И българските приличат на тях, само че в нещо се различават. Но, понеже думата ми е не за българските, а за еврейските фарисеи, то правете заключение за българските и търсете тези типове. Как ще ги търсите? Моята беседа е да приложите това практически в живота си.

Съвременните хора проповядват, че човек, за да успее, трябва да има воля. Във волята има трояко проявление – волята може да бъде: 1) своеволие; 2) воля, която има предвид само нашите интереси, само интересите на нашия народ и 3) воля, която има предвид интересите и на нашето общество и народ, и на човека, и на Бога. Последната воля, която обхваща в себе си всички задължения, които имаме към този свят, воля такава, че няма никоя сила, която може да ни отклони от нашия дълг – тя е воля добра. Воля да работиш за славата Божия и човечеството, за народа си, за дома си и за повдигането на своя характер – това е воля. Някои

казват: „Ти трябва да имаш благороден ум.“ Ум, който схваща своето отношение към Бога, ум, който е зает да приложи в живота възвишените мисли – това е благороден ум. Имате всички зародиши за това. „Ами носът ми не е такъв, какъвто искам.“ Ще се развие. Погледнете онези малки пиленца в гнездата, които нямат още пера, как чакат майка си и щом тя се зададе, те отварят уста, казват: „чърррк“ и хоп, майка им втикне в устата им червейче. И двадесет пъти на ден: „чърррк“ и пак отварят уста. Колкото повече тези пиленца се молят: „чърррк“, толкова повече червейчетата падат в устата им. И започнат сега и крилца да растат, и най-после те хвръкват. По същия закон трябва и вие да вървите, да си отваряте устата – да се молите. Ако не ги отваряте, вие сте фарисеи и Христос ще ви каже: „Светът не е за вас, Царството Божие не е за вас, бъдещето не е за вас.“ Това иска да каже Христос. Има хора, които не обичат да отварят устата си, само мълчат. Разбирам да мълчиш, но кога? Когато си гневен, когато искаш да обидиш човека, когато завиждаш; но, когато си радостен, когато трябва да се каже утешителна дума, отвори устата си и я кажи. Отваряте ли си устата, когато ще възпитавате децата? Ето въпросът, който се слага пред вас. Вие възпитавате децата си като фарисеите, да не пипат съдините, да не се цапат, дори да не си наквасят ръцете – майката ще ги измие; да им купи бащата нови обувки, часовници, дрехи. Бащата трябва да стане роб на този фарисей. Като дойде вечер бащата, намусват му се: „Скоро, искаме това, искаме онова“ и той се сгуши. Защо е казал Христос: „Горко вам, книжници и фарисеи?“ И в домовете, при децата си, и в черквите, навсякъде проявяваме тези черти на фарисеите и се чудим защо царството Божие не идва. И отгоре на това упреци: „Калпав свят, калпаво общество, свещеници такива, онакива, учители лоши, управници лоши“, а той? – Светия! И ти си такъв, като онзи, който укоряваш. Спри и остави тези неща, защото майка ти е при тебе; щом кажеш „чъррк“, хоп и ще получиш храна. Тези неща може да ви се виждат смешни, но те са велики истини; те са дребни работи, но трябва да вземем поука от примера. В сравнение с Небесния живот, ние сме бедни и Господ постоянно ни праща майката с тия червеи; поздрави майка си, защото ти носи храна. Колко място е обиколила тя, докато намери един червей! Как да благодарим на Бога, Който всеки ден мисли за нас и ни доставя храна? Всяка сутрин да казваме и ние „чъррк“, да Му се молим. Знаете ли какво значи това? То има дълбок смисъл. Какво съдържа това „чърррк“? Ако го знаехте, щяхте да знаете думите, с които говори Небето. Много къса дума, но

съдържателна. И сега вие сте в храма, Христос се обръща към вас и ви пита: „Как се молите – дали като този фарисей, или като митаря? Как ще излезете в света и ще започнете работа, като фарисея или като митаря? И вие сте от същата кал.“ На Христос иска да каже да не бъдем фарисеи. Мен ми е гръмнала главата от тези фарисеи. Ако има нещо в света, което да безпокои, то са тези фарисеи. „Ами еди-кой си имал такива черти.“ Зная, какво да правя. Чакай да очистя себе си, че тогава хората. Чакай да очистя своите въшки, че тогава на другите. Защото, иначе, ако отида при него, онзи, който има по-малко, ще хване от мене. „Ами трябва да го възпитаме.“ Чакай първо себе си да възпитам. „Ами трябва да проповядвате.“ Ако взема преждевременно да проповядвам, ще заблудя хората. „Излез и кажи това и това.“ Какво ще кажа? Да лъжа хората ли? Когато излизаш, трябва да кажеш великата истина, и с думи и с живота си. Това подразбира Христос. Когато почнем да учим, трябва да работим същевременно с думи, и с живота си. Аз много харесвам онези съвременни учители, които, когато преподават някой предмет, физика или химия, веднага започват с опити: кислород така се добива, онова така става. Влезеш в дърводелницата, учителят разказва, и теория и практика. Влезеш в шивачницата – също. Христос казва на християните: „Влезте и вземете вашия аршин и ножиците.“ Някои трябва да захванат с игла, че после с ножица. Кои са тези ножици? То е вашият език. Когато почнете да кроите и шиете, по-хубави ножици от вашия език няма. Когато започнете да режете наляво и надясно, без да мислите, вашите ножици не са на мястото си. „Не трябва ли да говорим?“ Трябва, но на място. Защото, ако говорите не на място, с ръцете, без да мислите – ще се изхаби платът.

Не говоря всичко това за обезсърчение. Не искам да ви кажа, че вие сте роден фарисей, но че имате разположението на фарисея. Всички го имат. И хубаво е да го имате до известна степен. Но, когато почнете да казвате: „Господи, благодаря Ти, че не съм като другите“, фарисеят е жив във вас и трудно можете да се освободите от него. Той живее в тила, в темето, в ушите в главата, в носа, във вътрешната страна на очите. Този фарисей къде ще го намерите? Във всички ваши черти и проявления.

И тъй, сега Христос ни пита: „Кой е най-правилният начин, по който можем да принесем молитвата си пред Бога?“ Тази молитва Той подразбира в обширния смисъл – в полза на обществения живот. Някои разбират, че истинска молитва може да се принесе само в черква. Вижте, тази молитва, която ще принесете в черква, има ли известна връзка със

семейния живот, може ли да ви помогне? И тази черква трябва да я намерите, къде е тя? Учителят най-напред преподава на учениците за известни елементи и ги остава сами да разрешат задачата, да намерят отношенията на известен закон. Казва се на едно място в Посланията: „Вие сте храм Божи.“ Ако ние сме храмове Божи, като влезем в тайната ни стаичка пред Бога, как трябва да влезем? Ако влезем като фарисея, Христос ще ни каже: „Не сте постигнали целта си.“ Ако влезем като митаря и признаем грешките си, обещаем, че ще ги поправим, ние ще сполучим и ще чуем Христовия отговор: „Ти си оправдан, имаш бъдеще.“ Може учителят да намери в тетрадката много грешки, тогава ученикът не трябва да каже: „Колко е дребнав – само три грешки!“ Той може да я зацапа, може да задраска 4-5 думи и ученикът да каже: „Развали ми тетрадката.“ Да, ако искаш да бъдеш съвършен, ти трябва да му благодариш, че ти е обърнал внимание на тези грешки, защото трите грешки може да станат повече. Изправи ги. Не ги оставяй. Защото грешката е като въшката: ако я оставиш, едната грешка в седмицата може да навъди хиляди. Доста е една грешка да изпрати човека да позорния стълб. Доста е, по същия закон, една добродетел да ви издигне в Небето и да ви постави между ангелите. Дайте условията и ако една постъпка е грешна, ще ви снеме, ако е добродетелна, ще ви въздигне. Следователно, обръщайте внимание, както върху една добродетел, така и върху една грешка. Ако у един човек, който е водил порочен живот е останала само една добродетел, то е онова въженце, пуснато в бурното море на живота, за което ако се хване, може да излезе на сушата. Следователно, последната грешка, която може да остане, е много лоша, за да погуби човека, както последната добродетел е много силна, за да спаси човека. Те са, които могат да изменят нашия живот. То е закон. И затова Христос казва: „Не бивайте немарливи.“ В фарисея имаше по-благородни черти, отколкото в митаря; той седеше в много отношения по-високо, но имаше една последна грешка – гордостта, която може да го смъкне в ада. Митарят беше голям грешник, но беше му останала най-последната добродетел – смирението и той каза: „Аз ще работя за спасението си“ и затова Бог даде благословение на него, защото той имаше надеждата, че ще се поправи в бъдеще. Питам ви тази сутрин: Вие къде сте – в последната ваша грешка, или в последната ваша добродетел? Ако сте в последната грешка, аз ви съжалявам и пазете се, вие сте на опасно място в живота. Ако сте в последната ваша добродетел, вие сте на сигурно място и аз ви уважавам:

вие сте на сигурна канара, дръжте се за тази последна добродетел и Христос ще върви с вас.

Беседа, държана на 5 октомври 1914 г. в София.

УСЛОВИЯТА НА ВЕЧНИЯ ЖИВОТ

А вечен живот е това – да познават Тебе, Единнаго Истиннаго Бога и пратения от Тебе Исуса Христа[20]*.*

Когато младият български момък, чист като росата, среща за пръв път своя идеал в света, той се спира и си казва: „Намерих я, тя е. Сега мога, като Архимед, да определя относителното тегло на телата, да посоча колко сребро, колко мед, колко злато има в тази царска корона. Сега мога, като Нютон, да кажа защо ябълките узряват и падат, защо скалите се търкалят от високо, защо изворите планински се спускат надолу, подскачат, шумят и с бързина текат, защо небесните тела в пространството се движат и се въртят около своите централни огнища. Сега моят ум, моето сърце ми разкриват тази велика тайна на движението в живота; аз мога да ви кажа в какво се състои вечният живот; мога да ви определя неговите свойства, качества, условия и елементи. Аз ги намерих, намерих философския камък, придобих ценния елексир на живота. Аз мога да бъда смел като лъва, търпелив като вола, летящ като орела, разумен като човека. И право е казано: „Открил Си го на младенците.“ – Този млад момък не е далеч от истината. Той е проумял първообразния език, на който Господ е говорил. Неговите изводи и схващания показват, че той разбира оригинала, от който черпи вдъхновението си. Той говори, мисли, чувствува, действа правилно: и граматически, и логически, и философски. В неговата душа има мир и съгласие, няма спор за думата „вечен“ – дали тя трябва да бъде поставена пред или след думата „живот“. „Това е външната черупка на нещата“, казва той. „За мене е важно, тя да бъде в моя ум, в моето сърце, да е проникнала дълбоко в моята душа и да крепи моя дух със своя Божествен огън.“

Верен е неговият отговор. Преди години правилно беше, кочияшът да седи отпред на каляската, а господарят – отзад; в по-ново време правилото се видоизмени: господарят стои напред, а кочияшът – назад. Напред или назад, то е все едно, стига юздите да се намират във вещи ръце, конете да са силни, каляската здрава, кочияшът досетлив, господарят умен и добър – целта се постига. Но, ще попита някой: „Какво искате да кажете с това?“ – Нищо повече. Просто и ясно, че господарят и кочияшът трябва да бъдат на своите места. – „А повече?“ – Можете ли да кажете като този млад момък:

„Намерих я и намерих го!“ Ето важният въпрос за вас. Когато отговорите на него, светът и животът ще вземат друг вид. Но на предмета. Когато Христос е казал тези думи за „вечния живот“ в присъствието на Своите ученици, той им е разкрил един „велик закон“ на живота, чрез който закон се разграничават и определят два съществени негови елемента, които влизат във временния и вечния, в съзнателния и свръхчувствения живот. Сега, хора, които не разбират дълбокия смисъл на първообразния език, могат да направят един или друг превод, да разместят думите, но има известни закони, които регулират човешката мисъл и които не допускат едно своеобразно разместване. Докато човек не се научи да мисли правилно, той ще прави грешки и ще ги изкупва с ред страдания. Писаните неща, във Великата книга на Живота, са за разумните хора; те не са за по-низшите същества, които не разбират тези закони. Сега, ако някой чете: „вечен живот“, или „живот вечен“, ще попита какво можем да разберем под думата „вечен“. Тази дума има външен и вътрешен смисъл. Под „вечен живот“ у нас разбират: дълъг, безграничен, непрекъснат живот. На английски отговаря „eternal“, но коренът на тази дума е от санскритски произход и означава земя, а „земя“ на санскритски значи същество, което зачева и ражда. Често се смесва „вечен“ живот със съществуването на човека; обаче, човек може да съществува, без да живее. Метафизиците спорят върху този предмет, но когато влезем в областта на опитната философия, да проверяваме Божествените закони, изводите ни трябва да бъдат основани на истината и резултатите да бъдат правилни.

В човешкия живот има три основни елемента, които никога не се менят; три главни принципа, върху които се гради неговият настоящ живот. Те са прокарани в граматиката, логиката и математиката. Например, първо, когато учат децата изреченията, казват, че изреченията имат: подлог, сказуемо – връзка. Може да има и определения, допълнения и т.н., но основата е в тези три думи, които дават мисъл. Ако бих запитал вас що е „подлог“, вие щяхте да кажете: „Думата, която означава предмета, за който се говори в изречението.“ „А сказуемо?“ – „Думата, която показва какво се разказва за предмета.“ Добре. Ако един учител беше ви дал да разчлените граматически прочетения стих, да покажете кои са най-важните думи в него, всички щяха да се спрат върху думите: „Бог“ и „Исус Христос“. Но тук основната мисъл е „вечен живот“, а „Исус Христос“ е допълнение на тази мисъл. Бог и Исус Христос са двете начала, от които произтича вечният живот, или двете опори, двата стълба, върху които се

крепи той. Логически казано: „Бог“ е голямата предсилка. „Исус Христос“ – малката предсилка, а „вечен живот“ – заключението. Да направим тази мисъл още по-ясна. Думите „вечен живот“ подразбират разумното движение на душите; думата „Бог“ – зародишите на духа, условията, силите, законите в Природата, върху които се гради и крепи този величествен ред на нещата, а „Исус Христос“ – разумното начало, което излиза от Единия Бог и което насочва и съхранява всички живи същества. Сега, може да помислите, че като кажете „вечен живот“, разбирате и знаете какво е всъщност вечен живот. Но кой е основният елемент на познанието? Ние познаваме само онези неща, които можем да опитаме, да направим. Всяко нещо, което не можем да опитаме и направим, не го познаваме. За такива неща, от каквото естество и да са те, ние нямаме нищо друго освен една представа и можем само да се досещаме. Ако ви дадат плат, ще кажете: „Аз зная как е той станал“, но, когато ви накарат да го направите – да изпредете вътъка, да сложите основата – ще кажете: „Не знам.“

Науката казва, че всяко живо същество, за да може да живее, изисква среда и условия. Например, средата на рибата е водата. Какво трябва да разбираме под думата „среда“? „Среда“, „основа“, „почва“ са неща, които имат много допирни точки. На български и други езици няма дума, която да показва съществената разлика между тези три думи. Първият елемент на „вечния живот“ е онзи елемент, в който душата е потопена така, както рибата – този елемент наричаме „среда“. Когато започваме да градим една къща, тази среда наричаме основа – върху основата издигаме стени и слагаме покрив. Когато посаждаме растение, тази среда наричаме почва – в почвата посаждаме разните семена. Най-напред във всяко нещо трябва да намерим средата. Във „вечния живот“ кое е „среда“? Бог. Но има и други два преходни елемента, или условия. Някои смесват „условия“ със „среда“. Има разлика. Един влак, за да отиде от София до Варна, трябва да има известни условия; те са: релси, въглища и вода. А когато се обърнем към човека, кои са условията на неговия живот? „Средата“ в която човек живее, е въздухът. Човек е потопен в него. Но въздухът не е единственият елемент, необходим за съществуването на човека, рибите и птиците; има втори елемент – храната; обаче, ние не сме потопени в храната: този елемент е преходен, идва отвън, влиза в нас и излиза от нас и остава своите последствия. Третият елемент за човека, това, в което рибата е потопена – водата – е среда за рибата, а за човека е само едно условие.

Ако потопим човека в това, в което е потопена рибата, той ще умре. Следователно, за човека водата е условие за съществуване. Да вземем въздуха, който е среда за човека – ако го лишим от въздух, човек умира – за рибата въздухът е едно условие. Това условие се намира в самата вода и когато тя минава през хрилете на известна риба, този въздух преминава в нейната дихателна система и пречиства кръвта. Среда за рибата е водата. Среда за човека е въздухът.

Но средата е само една трета от истината. Къде се раждат лъжливите понятия? Когато употребим аналогично един пример, трябва да знаем каква доза истина има в него. Трябва всякога да бъдем искрени и не само нашите заключения трябва да бъдат верни, но същевременно и малката и голямата предсилки трябва да бъдат верни. Може едната предсилка да е вярна, но ако другата не е вярна, вашето заключение ще бъде невярно. И когато математиците и инженерите правят известни изчисления и постройки, съобразяват точно всички обстоятелства, за да избегнат възможните грешки. По същия закон трябва да градите нещата в себе си, когато искате да изградите вашия характер – вашия ум и вашето сърце. Трябва да знаете как да го градите – да знаете кое е среда, кое – условие, кое – елемент. Защото има и елементи. Елементите се отнасят до поддържането на живота, а условията – до съществуването на живота. Например нивите, градините, лозята и т.н. съставят условия за живота, от които пък произтичат елементите на живота: житото, плодовете и т.н. Светлината е елемент необходим за живота, но тя е четвъртият елемент, въздухът, храната и водата са първите три елемента. Ако рибата кажеше: „За мене доста е водата“, защото тя в нея намира цялата своя храна и ако човек би поискал да живее също във водата, той би се намерил в противоречие с основните закони, които регулират неговия живот, защото не може да влезе във водата и да живее в нея, като рибата. Именно от тези криви схващания произтичат грешките във всички съвременни философии и религии. В тях има много догматични въпроси наполовина верни.

Да се върнем на думата „вечен“. Тя се отнася за духовния свят, подразбира в себе си материали, от които може да се изгради безсмъртният живот. Думата „живот“ подразбира органическия живот в материята, който расте и се развива и не може да бъде непрекъснат, вечен: неговата форма може да се измени и това изменение наричаме смърт. Представите, обаче, за „смъртта“ са различни. Да умре човек, не значи ни

най-малко, че той губи своето съзнание, но че може да изгуби онези условия, при които се проявява животът. Съзнанието може да стане такова, каквото когато човек умре, остават неговите кости. Съзнанието – то е духовният гръбнак на човека. Значи, върху този гръбнак, както върху човешкия гръбнак, е основана цялата нервна система и удовете, които функционират заедно с другите чувства и способности. Когато дойдем до Бога, Той е върховната сила или необходимата среда, в която човек е потопен духовно. Да обясним тази аналогия. Когато кажем, че светлината е

необходима за човешкото око, това значи, че клетките на окото са потопени в светлината и че тя е необходима за тяхното поддържане. Човешката душа трябва да бъде също потопена. Не сте я потопили, значи, вие сте извън вашата среда, ще живеете като зародиш, както много житни зърна са престояли в египетските пирамиди и гробници по 5-6 хиляди години, на сухо място и са чакали условия да бъдат посети, за да поникнат. Такива житни зърна са били напоследък извадени и посети и те са дали отличен резултат. И човешката душа, като зрънце, стоеше в Божествената житница, чака тия три необходими елемента, които се съдържат в условията, силите и законите, за да може тя да почне наново своя живот. В християнски смисъл казано, ние трябва да намерим условията, при които да можем да се потопим и да живеем в Бога. В този смисъл трябва да е насочено усилието на всеки съзнателен човек, за да може той да постигне това положение. Вие живеете, вие съществувате, но това живеене и съществуване е просто вегетиране. Съществуването ви се състои само от един елемент и се ограничава от Божествената Същина, Която ви е създала като житни зрънца и плодни семенца. Вие не можете да избегнете вашето съществуване, не можете да се самоунищожите: вашето битие е извън времето и пространството. Човешката душа в това състояние е просъществувала с милиарди години в недрата на Божественото Съзнание, но тогавашният неин живот е бил от друго естество: тя не е била индивидуализирана, не е познавала отделния живот на индивидуалния дух; тя е живяла в съзерцанието на Божествения блист (блаженство) – в дремещо състояние. Но сега, със своето пробуждане, тя идва на земята да научи вътрешния смисъл и на този живот – на индивидуалния живот, да придобие сама свой собствен безсмъртен живот и да стане гражданка на Небето с определени права и задължения. Този вътрешен стремеж е условие, наложено не и от Бога. Сега, някои искат да

се въплътят и същевременно да живеят като Бога. Обаче, да живееш като Бога – то е противоречие, защото, за да живееш като Бога, няма защо да излизаш от Него. Каква нужда има туй Божествено Съзнание да се отделя, да търси някакъв друг живот? Това показва, че човешката душа всякога е съществувала в Бога и нейният вечен стремеж е да Го търси във всички Негови проявления и да Го подражава.

Но да се върнем към научната страна на предмета – владението на тия три основни неща и среда, условия и елементи за съществуване. В църквата тази идея е изразена под „Троеличност" на Бога. Какво означава тази дума? Три същества различни, които имат една мисъл, една воля – Отец, Син и Дух Свети. Те са в граматиката: подлог, сказуемо и свръзка; в логиката: голяма предсилка, малка предсилка и заключение. Средата за всички същества и за нашата душа е Бог, елементът, който носи живота в себе си, е Христос, а условията, които спомагат за проявяването на живота, седят в Дух Свети. Когато вие изменяте реда на нещата, трябва да измените същевременно и законите, които регулират формите на нещата. Вие можете да се потопите във водата, но, за да живеете в нея, трябва да измените и своята човешка форма в рибешка. Това би било деградиране на живота, защото правите условието – в случая водата – среда. А повдигане на живота има, когато правите средата условие. И в единия и в другия случай, формата на съществото трябва по необходимост да се измени. Ние можем да изменим формата на една риба, само когато изменим нейната среда. Ако постепенно я изваждаме от водата и я въвеждаме във въздуха, непременно ще се преустрои и целият неин организъм, тя ще стане птица, ще се приспособи към въздуха. Тогава водата ще стане условие за нейното съществуване, както са за нея условия храната и светлината. Когато Христос казва: „Това е живот вечен, да познават Тебе Единнаго Истиннаго Бога", какво Той е искал да каже под думите „Единнаго Истиннаго Бога"? Онази Върховна Сила, Която постоянно се движи в нас, Която носи живота в Себе Си, създава условията, чрез които можем да Я познаем. Същество, което е потопено в известна среда, не може да познае тази среда; например, рибата не може да познае водата, в която е потопена. Някои искат да познаят Бога; ако сте потопени в Бога, няма да Го познаете, защото сте вътре в Него; вие тогава само живеете в Него, без да Го познавате. А трябва да излезете извън Него и да Го направите условие за вашето съществуване, ако искате да Го познаете. Да допуснем, че говорите на една клетка, която живее във вас.

Човешките клетки са разумни същества, те имат известна своего рода интелигентност. Те са като птиците и рибите. Това може да ви се вижда чудно, но тъй е. Може да направите опит да говорите и тия клетки да ви разбират. И като им говорите на техния език, те ще извършат прекрасно своята длъжност. Пък може и да ги сплашите; те ще се сгушат. Ако сега една клетка каже така: „Аз искам да зная какво нещо е човек", ще бъде същото, както когато човек каже: „Аз искам да видя какво нещо е Бог"; тогава Бог не трябва да бъде среда, човек трябва да излезе от Него. „Ами може ли?" Може. Само трябва да измениш своята форма. „Ами не мога!" Чакай тогава, когато я измениш, Там е философията на въпроса. И клетката, за да може да познае какво нещо е човек, трябва да пропътува през милиарди условия, през всички тъкани, да бъде в стомаха, в сърцето, в дробовете, в мозъка и т.н. И тогава само ще може да се спре и да каже: „Образувах своето мнение за човека, знам вече какво нещо е човек." И сега, ние философите на този свят, като сме ходили навсякъде, спираме се и казваме: „Ела да ти кажа какъв е Бог. Той е всесилен, разбра ли сега?" – „Разбрах." Нищо не си разбрал. Само когато излезеш извън тази среда, като минеш през вратата, която се нарича „смърт", когато „умреш", само тогава ще познаеш какво нещо е Бог. Затова именно „умират" хората. И когато в една душа се зароди желание да познае Бога, тя трябва да „умре", като си каже: „Аз трябва да умра, за да позная Бога" – това е най-правилното определение на Богопознанието. Онези, които са писали Евангелието, са били хора много мъдри. Някои мислят, че евангелистите са били, като рибари, прости, неучени и че и Исус Христос бил прост, неучен. Обаче, това съвсем не е така. Христос се е учил в Небесното училище, той нямаше нужда да се учи на земята. Аз се чудя на това именно повърхностно заключение, че човек, който никак не се е учил, е можал да обърне света и да заведе хората при Бога. Материалистите, пантеистите казват: „Вие християните сте много големи глупци, вие нямате логика и на един човек, който е бил прост, неучен, вие се уповавате Той да ви заведе при Бога. Ние, когато разсъждаваме – добавят те – вземаме в съображение всички неща." Някой, като проповядвал веднъж в черква, че Христос с пет хляба и две риби нахранил пет хиляди хора – за да направи това чудо възможно за схващане на слушателите, казал: „Да не мислите, че тези хлябове са били обикновени. Не. Те са били големи като могили." Един овчар, като чул това, подсвирнал си по овчарски и му казал: „Защо говориш така? На мен не ми е чудно, че хлябовете са били толкова

големи, ами аз се чудя какви са били устата на онази фурна, в която са били опечени тези хлябове.“ Ето нашата нелогичност, нашето повърхностно разсъждаване. Първото нещо, което един християнин трябва да направи, е да се освободи от всички лъжливи заключения, лъжливи мисли, лъжливи желания. И той може да направи това. Един логик може да се освободи веднага от тях. А един ученик може да провери доколко е правилно, напр., това предложение: „Човек е същество с два крака; всяко същество с два крака е човек; следователно и кокошката, която има два крака, е човек.“ Заключението е много правилно, но именно двата крака не са тези неща, които характеризират човека – той може да ходи и на четири крака; а това, което може да характеризира човека, то е неговият ум, неговото сърце, неговата душа. Това са три елемента. Краката или ръцете са само един извод или един външен физически продукт за човешката деятелност. Когато човек трябва да прояви деятелност, трябва да има ръце и крака. Условията ще ги създадат. Ще попитате какви ще бъдат. Те ще съответстват на средата. Ние казваме, че известни органи е невъзможно да се изменят, докато съществото живее в една и съща среда. Ако вземем рибата, ще кажем, че перките, с които тя плува, са необходими за нея във водата и че те не може да се изменят; обаче, ако рибата излезе от водата, ако може да направи това и каже да стане човек, нейните перки трябва да се превърнат в ръце и крака. Ние, които искам да минем в духовния свят, сме като рибите, потопени в една среда. Ако искаме да се запознаем с тези условия, в които живеят ангелите, последните ще ни кажат това, както ние ще кажем на рибата, ако тя иска да излезе от водата и да влезе в нашата среда, да мисли и действа: „Ти трябва най-напред да измениш своите хриле, да образуваш дробове – да се научиш да дишаш.“ Тази риба, която научи друга да си направи дробове, ще бъде най-учената риба. Сега и аз ви препоръчвам това учение и да си направите дробове за онзи свят, защото, ако ги нямате, няма да влезете в него. Трябва да бъдете приготвени, защото вашият живот да се продължи непрекъснато нагоре след напускането на земята.

Сега да се обърнем към думата „познание“. В нашата писмена реч думите са съставени от известни знакове – буквите, с които те се пишат. За пример, да вземем българската дума „познаване“. Първо имаме две черти спуснати отгоре надолу, като им сложите отгоре още една черта, става буквата П. Искаме да направим О, пишем кръг и го слагаме до П – то, става ПО. За буквата З вземаме двете половини на буквата О и ги

слагаме едната отгоре, другата отдолу. За буквата Н вземаме също отвесните черти на П – то и поставяме горната черта в средата им. Трябва да напишем А, вземаме две линии допрени горе, а през средата съединени също с черта. За буквата В вземаме права линия и до нея залепваме знака на З – то и т.н. Но онзи, който е образувал тези знаци, е имал известна мисъл вътре в себе си. Аз разсъждавам по аналогия за растенията, цветята по следния начин. Цветето, когато расте, стои като чаша отворена нагоре, докогато възприеме зародиша, щом го възприеме, почва да се обръща надолу и най-сетне увисва – образува буквата П. И аз казвам: в познанието чашата е обърната към Бога да налее нещо и като го възприеме, иска да опита в себе си какво е – създава опита, или пък, в органически смисъл подразбираме, че този цвят е вече завързал и че плодът трябва да узрее. Значи, не може да имате познание, докато не заченете. Инак, вие ще бъдете празна душа, обърната нагоре. Когато душата се обърне надолу, ще кажем, че Господ е сложил нещо във вас. Може този плод да падне преждевременно, но тогава той пак трябва да повтори процеса на развитието и узряването, защото без мъка няма сполука. О – то, нулата, казват, е нищо, но в математиката тя има сила да увеличава и да намалява по десет пъти, ако я сложим пред или зад една цифра. Ако, например след 1 сложим нула, получаваме число 10 пъти по-голямо, а ако я сложим пред 1, получаваме 10 пъти по-малко. Значи, и нищото е нещо. Как може сега това, което няма нищо в себе си, да увеличава и намалява нещата? В моите схващания, в нищото съществува времето и пространството, като два елемента на нашето органическо развитие, в пространството действа светлината и топлината. Значи, когато сложим нула зад П – то, това показва, че цветът има условие да се развива. Но слизаме в това дърво, което има двояк живот – нагоре в ствола и клоните и надолу в корените. Казваме, че рибата е потопена във водата, а човек – във въздуха. То е наполовина вярно. Има и други елементи, с отстраняването на които престава и животът. Плодните растения имат две среди – почвата за корените и атмосферата за клоните и цветовете. Тогава „познанието“ подразбира познаването на почвата, като среда, за клоните, а за корените – като условие за придобиване храна за клоните, листата и цветовете. Вие сте, да кажем, долу в корените, като пътувате по това дърво – Дървото на живота – там има двояк живот, материален в корените и духовен в клоните. Те са като подлог и сказуемо. Светът на духовете, на ангелите, който някои наричат астрален свят, е свръзката между човешкия

свят (физическия, материалния) и чисто духовния, или Божествения свят. Онзи, който говори, е Бог – Той представлява сказуемото, извор на знание, сила и живот; човекът е подлогът, почвата, която приготвя соковете на живота, а спомагателният глагол „е“ – това са духовете, ангелите, които свързват физическия свят с духовния и които прилагат законите за хармоничното действие на тези два свята. Вие може да имате подлог, може да имате сказуемо, но, ако нямате тази свръзка, нямате изречение. Ангелите именно внасят в нас познанието за Бога, без което не можем да имаме никакъв живот в себе си. Ще ви приведа едно сравнение. Допуснете, че вие излизате нощем зимно време, треперите и се препичате на месечината. Пита ви някой: „Защо седите тук?“ – „Препичам се.“ – „Ами няма слънце.“ – „Ти си сляп човек, ти се лъжеш, това слънце полека – лека ще ме стопли.“ Когато нямате представа за Бога, това показва, че между Бога и вас има известна празнина, известна преграда, която пресича връзката на вашия живот с Божествения. Сега, аз забелязвам, че в този говор има, може би нещо смътно за вашия ум. Знаете ли защо? Като преминавам от този свят да ви обясня нещата на онзи свят, има една празнина. Ако ви разкажа за музиката, ще кажа, че човек може да схване със своето ухо в една секунда най-много от 32 до 46 хиляди трептения на звуковите вълни. Когато дойдем до светлината, тя се появява веднага като червен лъч, който се произвежда в нашето око от 428 билиона трептения в една секунда. Като се качваме нагоре по тази летва, между червените и виолетовите лъчи има 739 билиона трептения в секунда. Кажат ни може да бъде само тогава логична, когато се ограничим в тесния кръг на нещата, които можем да схванем, сиреч, които можем да опитаме и разберем. Щом минаваме рязко от звука към светлината, не всякога можем да бъдем логични, защото между звука и светлината има известни трептения, които не сме взели предвид. Минаваме от звука към светлината, но сме пропуснали известни области, за които нямаме понятие. Тръгваме за онзи свят от 32 хиляди трептения и идваме до 46 хиляди трептения в секунда – до света достъпен за нашето ухо и казваме: „Знаем до тук.“ Но като продължим оттук нататък, ние сме в тъмнота и казваме: „Това не познаваме.“ Като дойдем до червените лъчи, казваме: „Слава Богу, изминахме тази пустиня.“ А тази пустиня обхваща едно невъобразимо грамадно пространство между две граници от 46 хиляди и 428 билиона трептения в секунда. Всички онези неща, които хората не разбират, са за тях пустиня, в която нищо не расте, нищо няма. Когато Христос е говорил

за „вечния живот“, Той е бил много внимателен. Той е попълнил всички празнини, съединил е световете в едно цяло: „духовния“ и със света на ангелите, „Божествения“ – със света на Троицата, „физическия“ – със света на хората – душите. Затова Той казва: „Аз съм пътят от Истината за живота; Аз свързвам тези два свята и водя еднакво и към света на ангелите, и към света на Бога, на Истината. Следователно, онзи, който Ме последва и тръгне по този път, който Аз ще му посоча, ще намери онова необходимо благо за своята душа – Божествения мир.“ Затова Той още казва: „Мир ви давам, Моя мир ви оставям.“ А мирът е дете на Небето. Той е отгледан в жилището на Бога. От горното правим следния извод: Пътят – това е движението на Духа в разумното приложение на законите в природата; животът – това е хармоничното организиране на елементите и развитието на силите в Божествената душа; Истината – това е проявлението на Единия Бог, Който създава условията, при които човешкият дух и човешката душа могат да се стремят към нещо по-добро и по-светло в този обширен свят.

Да вземем „вечния живот“, като извор, който изтича от някой планински връх на Божеството, под някоя скала: водата е елементът, който носи живота, течението на реката – пътят на това слизане към по-долна посока, към по-низш свят. Затова Христос казва: „Аз излязох от Истината – от Бога и слязох в материалния свят, за да помогна на хората, да ги напоя с тази жива вода.“ Затова Той казва пак на друго място: „Аз съм жива вода.“ Тези три неща, за които ви говоря: вечен живот, Бог, Исус Христос; път, Истина и живот са свързани помежду си. Ако водата не извира от планинския връх и ако не потече по този път, по коритото на реката, за което Христос говори, не може да принесе очакваните блага. И от чисто християнско гледище трябва да се намираме близо до този извор. Живият Христос е Изворът, само трябва човек да знае как да пие от водата на този Извор. Не казвам, че вие не знаете да пиете, но пиете на 500 или 1000 километра далеч от Извора, и тогава казвате, че знаете какъв е Христос. А пък не знаете колко други елементи са влезли в тази вода, размътили са я, заблудили са вашия вкус. Трябва да тръгнете нагоре по течението на реката, пътят е малко дълъг, по краката ще излязат мехури, но като дойдете до Извора, ще кажете: „Това разбирам вода.“ А онези, които не могат да отидат до Извора, ще пият мътна вода, мътна, защото пък без вода е още по-лошо. Аз ви казвам, макар и да ви излязат мехури по краката, идете при Извора и пийте от Неговата чиста вода. Като се

върнете, ще имате бистър и свеж ум, добро сърце и широк поглед. Трябва много труд, много работа над себе си, за да може човек да приложи Христовото учение, да добие онези благоприятни резултати, които един ден ще го повдигнат да бъде съгражданин на Небето, да живее между светиите и ангелите.

Сега да се върна на въпроса. Когато говорим за Вечен живот в смисъл на безсмъртие, всеки ще каже, че такъв живот не е възможен тук на земята. И наистина, като умре човек, може ли да добие живот? Заключението е правилно. Обаче, не всички правилни заключения са верни, защото откъде знаем, че човек съвършено умира? Когато човек не е работил през пролетта, лятото, есента и казва: „Аз ще работя през зимата", ще му кажа: Нямаш условия за работа, ако не си забогатял през пролетта, лятото и есента, как ще забогатееш през зимата? Ако не си работил когато е било време, как ще придобиеш вечен живот? Вечен живот можеш да добиеш сега, днес. Стига да имаш смелостта на онзи българин овчар, правилно да носиш своята тояга и да знаеш как да боравиш с нея, как да удряш. Удрянето, преведено в научна форма, означава условията, при които можете да реагирате, когато се представи пред вас някоя мъчнотия в живота. Вие често казвате: „Както е рекъл Господ." Но Господ казва, че на такъв страхливец ще му вземат овцете, той ще бъде роб, ще седи като евреите в Египет, да прави тухли. И наистина, ние правим само тухли и къщи. Градим, градим, направим къща, дойде Господ, изпъди ни навън. Пак започваме: пет, десет, петнадесет, двадесет години пестим, след няколко години ето пак ни я вземе. Защо е този безполезен труд? Не искам да кажа, че не трябва да работим, но трябва да работим разумно, да спечелим нещо, което да е наше. Когато аз проповядвам така, ще каже някой: „Ами ти учиш да не работим." Аз уча, че трябва да работите. Онзи, който е дошъл, бирникът, задига ви имота и сърцето и ги продава, но той никога ума на човека не е продал. Колко сърца, колко души са заложени и продадени! И хората казват, че са собственици. Виждаме мнозина, които не знаят да мислят, да действат. Да мразят могат, но да любят – не могат. Всички тези хора със своите развалени умове и сърца образуват карма и виж в бъдеще цялото население тегли и плаче от законите, които неговите избраници са издали. Я попитайте вашите депутати, я попитайте вашата камара какви закони правят? Някоя камара каже: „Правя такива закони, че в бъдеще Закон Божи няма да се учи в училищата", друга – „Бог ще се изхвърли, то е нещо отживяло, в черква няма да се ходи, ще се почитат

новите идеи и който не изпълнява този закон, ще се глобява с толкова и толкова лева.“ Вие казвате: „Няма какво да правим, такива депутати сме пратили да правят закони – ще се подчиняваме.“ Но вие ще кажете още: „Този закон, който е прокаран, не е справедлив.“ Ще трябва да доведете други ваши депутати, които, като докажат вашата правота, ще създадат друг закон. Това което става в света, става и вътре в нас. Христос казва, че за да добие вечен живот, човек трябва да се научи, първо да мисли и действа правилно. Вие сега си казвате: „Ние знаем, като се върнем в къщи, ще почнем да прилагаме Закона правилно.“ Какво ще прилагате? Пак Стария закон. Една малка неприятност ще ви извади от релсите и ще забравите вечния живот. Слугинята прегоряла ястието, вие почвате да викате и се разправяте, изгубвате в това ядене целият ум и сърцето си. Знаете ли на какво приличате? Много пъти умните хора са съставяли приказки за известни случаи. Например, едно куче минавало през един мост и като видяло във водата, че друго куче носи кокал, пуснало своя и се хвърлило в реката да грабне другия кокал – изгубило своя кокал. Често и ние, по отражение, оставаме питомното, за да гоним дивото. Нека слугинята прегори вашето ястие – това да не ви смущава, когато готвите вечен живот за вас, имайте търпението и самообладанието на онзи философ, който, като работил двайсет години върху известни математически въпроси, които отбелязвал върху листчета, не се разгневил на слугинята, когато се върнал в къщи и видял, че тя, при затребването на стаята, хвърлила в огъня всичките му листчета, а трябва да пазите вашите

листчета. Сега вие често вземате, събирате всички тези листчета, които Господ е написал и казвате: „Какви са тези парцали“ и ги хвърляте в огъня. Когато Господ дойде и пита: „Къде ви са книжките?“, какво ще отговорите? – „Изчистихме стаята.“ – „Друг път това нещо не бива да се повтаря.“ По този начин не трябва да чистите вашата Божествена стая. Тези книжки са разните центрове в човека, в които Господ е написал много и твърде ценни за вас неща. Всичко трябва да се сложи в ред. Има много неща разхвърляни около знанието, което Господ гради: има разхвърляни тухли, пясък, камъни; всички тези материали ще влязат в строежа на вашето ново жилище. Вие сами трябва да приготвите този материал. Затова казва Христос: „Когато вие познаете вътре във вас Единнаго Истиннаго Бога, Който гради, Който е среда, условие, елемент за вас, ще придобиете вечния живот.“ И сега искам да ви оставя три неща, върху които вие трябва да мислите – среда, условия и елементи. Които не

могат да мислят върху това, нека мислят за онова, за което могат. Но онези, които мислят, нека видят потопени ли са в онази среда, която се нарича Бог, имат ли условията и елементите, въздухът им чист ли е, прозорците им отворени ли са, очите, езикът на мястото ли са. Езикът не е толкова малък, колкото се вижда – езичето, това езиче, което твори и събира в света, много малко се показва, то е невидимо, но какъв юнак е – кости чупи; хората един върху друг ги водвига[21] на бой. Ако езикът не е на мястото си, трябва да му постегнете видите, да не е разгласен, защото, когато Господ дойде, ще види дали всички види на вашия език са на мястото или дали езикът функционира така, както го е направил някога. Някъде са развалени винтовете – бъбри; веднага винтовете дайте тук! Колко винтове изгубени зная аз! Изгубените винтове, халките, всички части на вашия език, на вашия ум, на вашето сърце ще ги донесете, всичко това трябва да се сложи на място. Затова идва Христос сега. Вие сте изхвърлили колелцето – не е трябвало. Как така? Учените казват, че сляпото черво не е потребно и трябва да се извади, за да се отърве човек от него, когато го заболи. Как можете да кажете, че то не е на място? Ще дойде време, когато то ще почне да функционира. Лекарите казват: Има възпаление в сляпото черво, дайте да го отрежем.“ По добре да умра, отколкото да се лиша от него, защото болестта ще се появи на друго място. Не бива никакви удове да се режат, защото колко милиони години е отнело това сляпо черво на Господа да го направи и сега един глупав лекар намерил, че не било потребно и кръц, вън, да освободим човека от него. Много пъти сляпото черво започва да се бунтува и да казва: „Месо не трябва да се яде, животните не бива да се колят.“ Боб, леща, фасул и други такива неща няма да причинят болки. Ние – „навън сляпото черво, пак ще ядем месо.“ Но сляпото черво има другари в сърцето и ума, ако го отрежем долу, ще умре заедно с него и другарят му вътре в сърцето и горе в ума. Затова казва Христос: „Тези три елемента на живота: условия, сили и закони трябва да ги сложите на място.“ Това подразбира Християнството и тук лежи дълбоката Наука за Живота. Аз не искам да ви дам празна философия, а искам да проверите и опитате в живота това, което ви казвам. Как ще се поправи светът? Ще се поправи, когато всички види се поставят на място и животът почне да функционира като часовник. Ще ви дам един пример. Един човек си купил един часовник, който скоро, много скоро спрял: „Толкова пари дадох, седмица не съм го носил и той спря“, си казал; отива при часовникаря и иска от него да направи часовника да

тръгне: „Колко пари искаш?“ Часовникарят погледнал часовника и казал: „Десет гроша.“ – „Добре.“ Часовникарят духва в механизма на часовника, изкача една задръстена въшка и часовникът тръгва. „Нима само за едно духване ще ми вземеш десет гроша?“ – „Толкова.“ И Господ ще дойде, ще духне и всичко ще тръгне. Колко лесно! Тези животинки са за друго място, не бива да стоят вътре в часовника. Християнството е онази философия, която иска да освободи човешката душа от всякакви паразити, да се наместят видите на езика, на ума и на сърцето – там е спасението. И когато се поставят на мястото всички види и винтове, когато умът и сърцето бъдат на място и в ред, ще настъпят условията на вечния живот. Тогава възкресението ще бъде дело осъществимо и възможно. Аз зная, че това поставяне винтовете на място е трудна и тежка работа. Но когато тя се свърши успешно, човечеството ще празнува своя юбилей на земята: Деца – синове и дъщери ще пеят новата песен на живота, че техните родители са намерили и наместили винтовете и че за самите тях настава светло бъдеще; народите ще ликуват, хвалят и славят Добрия Господ, че техните духовни глави, свещеници, проповедници, учители, царе и министри са намерили и наместили своите винтове и че и за техния живот на земята настъпва светло бъдеще. Ще пеят всички една песен, но велика песен на живота, която ще трогва издъно техните сърца и души. В тази песен ще се оповестява цялото минало, ще се влива цялото бъдеще, ще се изразява духът на новия живот. Но, ще каже някой, що за винтове? Какво могат те да сторят? В тези винтове е начертан пътят, по който трябва да се върви. Те съединяват, те затягат разединените части на живота. И онзи, който се вгледа в техните витлообразни нарези и в ръката, която ги завинтва, ще разбере дълбокия смисъл на Великите Закони, които движат всичко към определена цел. Това са Божествени сили, които според Божията воля скоро ще се явят в живота и ще наместят и сложат на своите места разгласените елементи, ще насочат Божествените сокове към човешката душа, ще поставят душата в нейната истинска среда, ще създадат най-добрите условия за нейното развитие, ще внесат истинските елементи на живота. Тогава нашата душа ще бозае, тъй както дете бозае от гърдите на майка си, здраво, чисто и непримесено мляко. Тогава в нашето подсъзнание ще се явят корените на Божественото Съзнание и върху него ще се издигне стволът, ще израснат клоните, ще се развият листата на нашето самосъзнание, а във вейките на последното ще се появят пъпките и цветовете на свръхсъзнанието – на ангелите.

Когато това стане, то ще бъде признак на духовната пролет, човешката душа ще се намери в областта на безсмъртието, извън ноктите на смъртта, греха и престъпността. И ние с положителна вяра, с положително знание, можем да очакваме неоценимото богатство – плода от дървото на вечния живот, листата на което служат за изцеление на човешките недъзи, а самият плод – за поддържането и безсмъртието на човешката душа и единението с Бога. А това велико събитие е на прага на днешния живот.

Беседа, държана в София на 12 октомври 1914 г.

СТРАХЪТ

И да се не боите от онези, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но да се боите повече от онзи, който може и душа и тяло да погуби[22].

Страхът е едно тягостно чувство за душата, което съществува не само в хората, но и в животните; чувство, вложено в живия организъм да извърши известна мисия. Страхът подразбира, че в средата, в която живеем, или в условията, при които съществуваме, има известни елементи противни или вредни на нашия живот. Това чувство служи просто да ни предпази от всичко, което може да ни навреди. Кога, в кое време се е появил страхът у хората? Според общоприетото схващане, той се е зародил с грехопадението. Най-напред човек не е знаел какво нещо е страх. И действително, страхът има двояко проявление: външно и вътрешно. Когато едно дете направи за първи път грешка, веднага чувството на страх възниква в неговата душа. На кого душата е тиха и мирна, като направи малка грешка? Веднага изпъква в нея това чувство на страх. Значи, в душата влизат известни елементи, които я заплашват. Допускам, че имате къща, подът на която е направен от чам, веднага се заражда у вас страх, че може да се запали и изгори. Има значи известен елемент, който е сложен във вашия под, вещества, които могат да горят и пламнат, може да възприемат тия свойства и цялата ви къща да изгори. Като е работило в органическия свят с хиляди години, това чувство е направило хората и животните роби на страха. Обаче, страхът има и добра страна: благодарение на него се е образувала бдителността. На много животни краката са станали дълги вследствие на страха. Животно, което има дълги крака, всякога е страхливо. Това можете да го вземете като факт. Задните крака на заека са много дълги, а предните къси; ако и предните крака бяха дълги, щяха много повече да му благоприятстват в бягането.

Сега, няма да се впускам да разказвам каква роля е играл страхът в историята на еволюцията. Съвременните учени хора казват, че религията е произлязла от страха. Това схващане е неправилно, защото религията е съществувала и преди появяването на страха. Христос се обръща към Своите ученици, понеже знае, че те се намират в тази категория, че се боят за своята къща, за своето тяло и им казва: „Не се бойте от онези, които

могат да убият тялото, а душата не могат да повредят.“ Защо? Ако имате известен капитал, вложен в банката и някой човек ви запали къщата, няма да се безпокоите, защото ще направите нова и по-хубава къща. Значи, докато имате капитала на вашата душа вложен в друго място, няма защо да се боите.

Сега, нека взема втората част от стиха – от кого да се боите. Бойте се от онзи, който може да погуби и тялото, и душата. Върху втората част на стиха е имало дълги спорове – кой е този втори, от когото трябва да се боим. Някои казват, че онзи, от когото трябва да се боим, е дяволът. Аз ще ви кажа, че онзи, от когото трябва да се боим, е Бог, и то в смисъл да се пазим да не Го огорчаваме, а това значи да бъдем благочестиви. Ако бих тълкувал Божествения Закон на живота, няма да ви кажа от кого да се боите или да не се боите, а ще ви кажа как да изпълнявате Божия Закон. Това е отрицателната форма на страха. А положителната форма настъпва, когато сме сгрешили: който изпълнява волята Божия, няма защо да се бои, но онзи, който не я изпълнява, всякога ще има страх в своето сърце и никога няма да бъде спокоен и свободен. В прочетената от мене глава, Христос иска да увери Своите ученици, че в света има известни закони, които регулират човешкия живот: „Даже вашите косми на главата и казва той на учениците Си и са преброени.“ Нито един косъм не може да падне току – така. Ако изпълнявам Закона Божи, ще бъда под покровителството на Бога, както птичките. У съвременните християни има едно криво схващане на нашите отношения към Бога, към религията, и вследствие на това се раждат и много страдания в човешката душа. Някои, например, считат за религия, да идат без друго в черква, да запалят една свещ, да се прекръстят и мислят, че като направят тези неща, имат религия. Обаче, религията е нещо много по-дълбоко. Най-дълбокото съдържание на религията е, да имаме любов към Бога. Щом имаме този основен закон в себе си, ще бъдем готови да направим хиляди други неща заради Господа. Но как можем да проявим любов към Господа, когато не Го виждаме? Христос казва: „Отец ваш е на Небето.“ Обръщам очи и виждам, че Го няма и си казвам: като изляза от тялото, ще отида на това място. Христос се обръща към Своите ученици и им казва: „Не бойте се от ония, които са на земята и убиват.“ Кои са онези, които убиват? Ако прочетете първия стих, ще видите, че е дадена власт на нечестивите духове да убиват, но тази власт не се простира над добрите хора, а над злите. Съвременният християнин казва: „Аз искам да властвам над своите братя.“ Виждате, че на

Апостолите Христос не им даде власт да властват над хората, а над лошите духове. Всеки от нас трябва да властва над тях. Който не разбира този Божествен Закон, всякога ще прави грешки, ще има засади от тия духове, от тук или оттам. Хората имат разни методи за заканване срещу духовете; но духовете от това не ги е страх; тях не ги е страх от тояги, нито от думи. За да имаш власт над един нечестив дух, не трябва да имаш неговите слабости. Имаш ли ги, може да си учен, философ, министър, ти ще бъдеш техен роб. Те интриги ще правят, царе ще детронират, всичко могат да направят. Нямаш ли техните слабости, ти си техен господар. Затова именно Христос е заповядвал на духовете. Той беше чист и като им казва: „Излезте!“, те са отговаряли: „Слушаме.“ Онези, които докарват и които лекуват болестите, са пак лошите духове. Ще кажете „чудно“, нали? Законът е такъв. Ако вземете пари от някой човек, нали трябва да ги върнете? Ако нараните някой човек, нали трябва да платите за неговото лекуване? Дяволът направи пакостите, а вие викате Господа да ви оправи работите. Господ хваща дявола и му казва: „Ти си развалил на този човек къщата, иди и я оправи“, и дяволът се мъчи да я оправи. И после пак му казва: „Ако обичаш, пак събори къщата.“ Сега, защо Господ не отговаря на молитвите ви. Ще кажа. Понеже сте грешници, като дойдат тия работници, вие не можете да ги контролирате и те бягат. Трябва, като ги прати Господ, да имате власт, да им заповядвате и с камшик да стоите над тях, защото, щом ги пуснете, всички ще избягат и вашата къща ще остане несъградена. Никога не трябва да имате слабостите, които тези духове имат. Някои казват: „Не можем без слабости.“ Щом не можете, ще ви умъртвят, ще ви вземат тялото, парите, ще ви затворят – нека друг извърви пътя. Сега Христос идва и казва: „Ще ви кажа от кого да се боите.“ Той казва: „Не престъпвайте Божия Закон.“ Втората част от това тълкуване подразбира изпълнението на Божия Закон, за да бъдат вашите тела и души свободни.

Всеки от нас трябва да направи малко ревизия в сърцето и ума си, да види какви слабости има в тях. Ако обичате да послъгвате, всички духове на лъжата са около вас, те са на гости у вас, вие ги привличате. Ако обичате да злорадствате, всички духове, които злорадстват, са също около вас. И ако бяхте ясновидци, бихте видели, че във вашите къщи има цели орди от тях, които само ядат и пият. Ако мразите, всичките духове на омразата ядат и пият на ваши разноски. Ето защо умират хората. Като дойдат и поседят ден, два у вас, вие почнете, разбира се да се оплаквате: „Тук ме боли главата, болят ме очите, болят ме ръцете, краката, стомахът,

сърцето, дробовете.“ Как няма да ви болят? Тези зли духове черпят сокове от вас и започват да замрежват очите ви, започвате да ослепявате, да оглушавате, краката и ръцете ви започват също да боледуват и един ден ви грабват и ви занасят в гроба. И като отидете при Господа със съдрани дрехи, Той ще ви попита: „Е, синко, изпояде ли всичко, което ти дадох?“ – „Татко, прости, ядохме, пихме, блудствахме, няма да правим това нещо занапред.“ И понеже Бог е благ, казва: „Стига да научите урока, пак ще ви кредитирам наново.“ И затова Христос казва: „Ще ви кажа от кого да се боите.“ Тази боязън, този страх е благоразумието. Когато в човека се съединят отрицателното чувство с положителното, чувството на предпазливост и способността за разсъждаване, тогава у него се появява благоразумието. Страхът е отрицателният елемент на благоразумието. Следователно, Христос иска да каже: „Не разделяйте тия два елемента един от друг, защото, щом ги разделите, сиреч, щом разделите вашия разсъдък от чувството на страха, да не се контролират, без друго ще загубите и тялото, и душата си.“ Пъкълът какво означава? Ще видите, че той се състои от онези ограничени условия на развитие, където ще прекарате живот на страдания и във вас ще остане само едно голо съзнание. И знаете ли какво е положението на един човек, който е умрял? Един ден ще изпитате малко по-осезателно това чувство. Когато умрелият стане само на кости, неговата душа обикаля тези кости и казва: „Колко красиви бяха те!“ и плаче: „Това богатство ми остана, отиде мазилката.“ Тухлите и плочите са там и след време тези кости пак ще възстановят своя първоначален храм и затова Господ пита пророка: „Сине човечески, тези кости могат ли да оживеят?“ Пророкът отговаря: „Ти знаеш, Господи!“ Господ казва: „Пророчи тогава за Духа да дойде и да ги оживи.“ [23]2) . Веднъж Едисон направил една малка смешка с някои свои приятели: направил два скелета да се движат автоматично, свързал краката и ръцете им с тел, сложил грамофони на ръцете и електрически лампички в очите и тогава тези два автомата почнали да говорят: „Ние бяхме едно време като вас – ядохме и пихме, вижте какви сме сега!“ Всички се изплашили и хукнали да бягат. Дълго време Едисон трябвало да ги убеждава, че това е само една смешка, направена от него. При сегашното анормално живеене, всеки човек ще се намери в един скелет, неспособен за работа, за мислене, за действие. И затова Христос се обръща към Своите ученици и им казва: „Не бойте се.“ За да можем да регулираме това чувство – страха, трябва напълно да се обосновем на Божествения Закон, на съзнанието в нас, че

сме свързани с Бога. В нас някой път се заражда мисъл: „Искаме да видим Господа, искаме да видим Исуса Христа.“ Всеки ден Го виждате. Щом се зароди във вас това чувство на любов, на обич, Той е там и вие Го чувствувате; само трябва да разтворите вашите духовни очи, за да Го видите; вие виждате сега външната страна на нещата, но съществената не виждате. Всеки ден, всеки от вас е в съприкосновение с Господа, когато страдате и обичате. Когато човек страда и е в положението на болник, Господ го лекува и като му превързва раните, причинява известни болки и болникът се оплаква. Господ обяснява причините на тези страдания: „Понеже не изпълни Моите закони, страдаш, но бъди търпелив, ще те излекувам.“ – „Ами тези болки са непоносими.“ – „Да, но когато ти казвах да не престъпваш закона, ти не слушаше.“ – „Ами трябва дълго време.“ – „Ще се научиш.“ Отсега нататък трябва да правите опит – това са го правили старите християни – да можете да излизате извън тялото си. Вашият ум говори: „То ще бъде славно да изляза.“ Славно, но трябва да имаш знания. Първо, трябва да се освободиш от всички слабости на тези духове, които те заобикалят и като излезеш, ще им кажеш: „Никой няма да се приближава до моето тяло, защото, иначе, ще има камшик.“ Но, ако духовете знаят, че имаш слабости, щом заминеш и оставиш тялото си, те ще го задигнат. Затова съвременните хора са яко свързани от Господа, за своето физическо тяло, защото ако излязат от тялото, ще бъде още по-лошо за тях – ще се спре тяхната еволюция. Христос се обръща към Своите ученици, които искат да Го следват, да разберат тези тайни на Царството Божие. И мисля, че методът за дълъг живот е тук. Сега ще ви каза един факт. Вземете хора, които страдат и които се ядосват, които преминават в живота си през много бури. Техният живот е кратковременен; онези пък, които са спокойни, както казват, хора „разложени“ и не се ядосват, не се терзаят, те имат дълъг живот. И затова Херберт Спенсер[24] казва на едно място: „Когато външните сили на Природата се уравновесят с вътрешните процеси на човешкия организъм, ние ще имаме вечен живот във физическия свят.“ Кои са тези външни сили? Те са тези вредни елементи. Когато се уравновесим, когато започнем да разбираме какво желаем, какво искаме и знаем как да реагираме срещу вредните елементи и да ги подчиним, ще можем да живеем на земята, колкото време искаме – 100, 500, 1000 години и ще можем да заминем пак, когато искаме. От нас ще зависи. След като живеем няколко хиляди години, ще кажем: „Наживяхме се и сега искаме

да заминем на дълга разходка за другия свят.“ Тогава ще ни придружат нашите роднини и приятели, както ни изпращат сега при тръгване на влака. Това ще бъде отиване. Ние ще бъдем свободни, ще си извадим билет и ще тръгнем и няма нашите приятели да вървят след нас и да казват: „Горкият човек, смъртта го покоси.“ – „Не.“ Ще кажем: „Аз отивам да направя разходка, отивам да посетя бащиния ми дом, един ден пак може да се върна.“ И те ще ни пожелаят добър път. Християнството е такава наука, която трябва да подготви това пътуване, в което има да извървите дълъг път. Да не мислите, че мястото, където отивате е много близо; то е много близо, но и много далеч. „Близо“ и „далеч“ са неща относителни. Ако вие се движите със средна бързина, ще ви трябват 250 години, за да отидете до слънцето; но, ако се движите със скоростта на слънчевата светлина, ще отидете за 8-9 минути. За 9 минути не може да отидете оттук до Борисовата градина. Мен ми трябват оттук до Борисовата градина 20 минути време, а слънчевата светлина преминава за 9 минути, 92 до 93 милиона мили. Когато говорим за пространство, подразбираме го по отношение на скоростта, с която се движим. Ако бихме тръгнали за най-близката звезда, Alpha Centaurus, знаете ли колко години ще ни трябват? 34 милиона години с влак, а с бързината на светлината – три години. Пък, ако кажете да стигнете със скоростта на светлината до най-близката Вселена, която е свързана с нашата Вселена, трябва 90 милиона години. Ето защо, ще зависи къде отивате. Ако отивате на слънцето и се движите с бързината на един влак и ви попитат вашите приятели след колко години ще се завърнете, ще кажете: „250 години за отиване и 250 години за връщане – 500 години и 250 години там да поживеем, значи, след 750 години ще се върнем пак отново.“ Ако запитате някой, който отива на Alpha Centaurus, след колко години ще се върне, ще ви каже: „34 милиона години отиване, 34 милиона години връщане и толкова години ще останем там, значи, ще се върна след 100 милиона години.“

Това са отвлечени философски мисли, достойни само за ангелски умове; вие не можете да схванете какво е това пространство – 34 милиона години; трябва ви един ангелски ум, за да схванете величието на Бога в тази мисъл. И Христос, като се обръща към Своите ученици, казва: „Не бойте се“; отправя очи нагоре и добавя: „Не бойте се за тия малки къщи, които имате, не се терзайте за тия дребни работи, защото вашият Баща ви е определил велики работи.“ Гледайте да запазите душата си чиста и светла; имате ли я за капитал, можете да пътувате през тези пространства.

Един ден, когато тръгнете за Небето, няма да вземете тялото си – ще тръгнете с душата си; тялото ще оставите на земята, защото то оттук е взето. То е каруца, направена временно от елементи на земята и докато сте в царството на тези четири елемента на земята, ще бъдете в тази каруца; като дойдете до планинско място, където ще трябва да вървите по козя пътека, ще оставите каруцата и ще тръгнете пеш. Затуй казва Христос: „Не бойте се, когато дойде планинската пътека, да не изгубите вашата душа и спрете вашата еволюция."

Вие искате да станете господари; не ставайте господари на вашите братя. Най-голямото престъпление на съвременните хора е, че искат да властват един над друг. Не бива да заповядвате на хората; на лошите духове можете и трябва да заповядвате. Лош дух искам да го управлявате, да го учите, но на хора не искам да заповядвате. Това казва Христос. Вие някой път искате да знаете кой е бил по-голям и кой по-малък, кой е бил по-стар и кой по-млад. Но, че си по-голям или по-малък, по-стар или по-млад, какво от това? Може Господ да те е пратил по-рано или по-късно. Човек е бил на опашката или на главата, какво от това? Един ден Господ ще те сложи на опашката, друг път на главата, един ден на гръбнака, друг път на краката – безразлично; тези неща не са съществени. Силата е там, да се чувствуваш господар на лошите духове, да им кажеш да те слушат, това или онова да направят. „Искам да уплаша моята жена, като я набия." Хубаво, днес биеш, утре биеш, но тя ще избяга и ти ще отидеш да се молиш. Силата на човека е вътре в него, там той трябва да обърне своето внимание. Всеки от вас трябва да се заеме да контролира тези духове. Зная, че мнозина се измъчват от лоши духове; мнозина отиват при Христос да им помогне. Как ще им помогне? Той ги връзва, а те ги развързват. На такива хора не може да им се помогне. Христос с вас ли е, с вашите лисици и вълци ли ще се занимава? Сложете ги на работа. Тази мисъл е, може би малко в алегорична форма, но аз ви я давам като едно правило. Не можете да станете господар на своя живот, докато не се научите да управлявате тези духове.

Седем стъпки има, по които трябва да вървите, преди да можете да властвате над лошите духове. Нечестивите духове ги е страх от светлината. Първото нещо, което трябва да направите е, да се обърнете към Бога. Какво е обръщане? Вие сега сте обърнати към Бога с гърба; във вашия свят има тъмнина; направете „кръгом" и се обърнете с лицето си към Господа. Без обръщане към Него не може. Когато искате да изтърсите

дреха от праха, как я обръщате? Следователно, ще вземете вашето сърце и вашия ум да ги обърнете и ще изтърсите праха отвътре. Обръщането има двояк смисъл – обръщане към слънцето и обръщане дрехата към вътрешността, за да се изтърси прахта.

Второто необходимо нещо е покаянието – преглеждане, ликвидиране на сметката. Сложиш обява над фирмата: „Аз спирам всички плащания, нито давам, нито вземам – годишна равносметка правя.“ Правиш баланс, смяташ: толкова имаш да вземаш, толкова имаш да даваш, най-после остават десет хиляди дълг; не остава, освен да отидеш при своите кредитори и да им се молиш – то е покаяние. Изваждаш тефтерите: „Приятели, аз съм честен човек, не зная как, но изгубих десет хиляди лева, ще простите, ще извините, ще ме кредитирате малко още.“ Ако не се молиш, ще те затворят. Щом ти прегледат сметката и се убедят, че си честен, ще кажат: „Ние сме имали вземане – даване с тебе, ще ти простим, ще те кредитираме наново.“

Прощение и спасение са две неща свързани. Това, което наричаме спасение в Християнството, настъпва, след като сме минали двата периода на обръщане и покаяние към Христос. Той казва: „Давам ти нов кредит и те пращам пак в света да работиш.“ Пак отвориш фирмата: Еди – кой пак започва да функционира, дава и „взема“.

Четвъртата стъпка е възраждане. Възраждането ще обясня с друг процес от земеделието. Един земеделец има една градина, разваля я и наново я посажда; когато започнат да изникват новите ябълки, то е възраждане; в него има надежда, че новата градина пак ще му даде плод. И в Християнството, след като мине този процес, става в нас възраждане – новото е почнало да никне нагоре. Възраждането е процес на цъфтене и връзване. Има покаяние, прощение, спасение, възраждане и Ново раждане – петото. В новото раждане човек се освобождава от кармичния закон на причините и последствията: вие сте тогава свободни граждани, господари, никой не може да властва над вас. Само в тази пета стъпка може да господарствате над лошите духове; само когато сте на мястото на Христос, можете да заповядвате на тези духове. Тогава ще бъдете ученик Христов. А то е високо нещо. Той даде на Своите ученици власт над лошите духове и ги изпрати да излекуват и възкресяват хората. Как може да се даде тази власт, когато човек едва се е обърнал и още не си е прегледал сметката? Още не са му простили, още не се е възродил и той иска да управлява света! Не може. Искате да заповядвате на лошите духове. Не може. Трябва

да минете през тези четири стъпки и тогава ще бъдете пълни господари на своето положение. Сега вие седите и размишлявате, но пак се страхувате в себе си дали имате тази добродетел или не. Има две крайности в Християнството: някои се показват повече смирени, отколкото са в действителност, а някои пък се чувствуват повече грешни, отколкото са всъщност. И едното е крайност, и другото. Кажете си правото: „Аз имам в касата десет хиляди лева“, а не, като имаш десет хиляди, да казваш пет хиляди – лъжеш. Имаш десет хиляди, а казваш 15 хиляди – лъжеш. Имаш ли десет хиляди лева, сложи ги в сметката десет хиляди – ни по-горе, ни по-долу Трябва да говорим всякога истината, както си я знаем в себе си. Трябва да говорим ясно, категорично, положително, тогава нашите външни отношения към хората ще бъдат добри. Защо? Понеже тези духове, които ви ръководят, живеят на Небето; когато си уреждате сметките със своя дух, той ще ги уреди с другите духове и те не могат да ви мразят. Те могат да казват: „Аз ще те убия“; ще им отговорите спокойно: „Не можеш, защото ти си вързан.“ Някой казва: „Ще направя това.“ – „Не можеш, я се опитай.“ Един ден на мен ми каза един: „Ако извадя револвера, ще видиш.“ – „Я го извади, изваждал ли си нож да видиш какво нещо е? Не се вади тъй.“ Трябва да има за това разрешение отгоре. Ако отгоре искат да изпитат дали си твърд, дали имаш търпение и самоотричане, може да те подложат на разни изпитания и ти трябва да ги изтърпиш; обаче, ако няма отгоре разрешение, цял свят може да стане, но само ще обикаля около теб. Един англичанин се хваща на бас за четири хиляди лири с друг, който имал 40 кучета от породата „булдог“ и който казвал: „От моите кучета по-ужасни няма, не можеш да се доближиш до тях.“ Първият англичанин се хваща на бас и тегли един кръг около себе си, а другият пуснал кучетата върху него, но те обикаляли около кръга и не могли да минат. Най-после онзи англичанин изсвирил по един особен начин и кучетата хукнали да бягат през хората. С какво ги е изпоплашил? Имал е известна сила в себе си. С пушка не ги е гонил, с тояга също не. Той е имал известна сила, която употребил, затова те избягали. Питам, вашата сила къде е? Някой ден може някой лош дух да каже: „Като пусна моите кучета.“ – „Пусни ги, ще направя един кръг и щом изсвиря, като дим ще изчезнат.“ Силата е в тази Божествена свирка и който я има, той всякога е свободен и властен.

И така, имате сега метода как да властвате над лошите духове, да нямате техните слабости. Ако се страхувате, всички духове на страха ще

бъдат около вас. Затова изхвърлете всички тези слабости от себе си. „Ами“, казвате, „туй нещо няма да правя, няма да пуша тютюн“ и пак, на следващия ден го запушвате. Направете го, без да го кажете. „решил съм да посаждам“, ами нищо не си посадил още. Посади и тогава повикай своите приятели и им кажи: „Елате, приятели, да видите какво съм направил.“ Те ще се радват. Казвате: „Аз съм решил да бъда добър, елате да видите какъв ще бъде моят план, това ще направя, онова ще направя.“ Нищо няма да направиш. Аз съм видял милиони планове – целият пъкъл все с планове е пълен. Мислите да правите нещо, не говорете нищо; само кажете: „Господи, ела ми на помощ.“ И когато вашата градина израсте и даде плодове, викайте всички ваши приятели и им кажете: „Яжте, пийте и веселете се.“ Тогава Господ ще ви благослови. Това е то Християнството. И когато Христос ви казва: „Не бойте се от онези, които убиват тялото, а от онези, които убиват духа“, Той иска да каже, че това, което те вземат, може да се вземе, както казва пословицата и на Великден. Срокът един ден ще изтече и ще ви се вземе. Ти си кираджия, ще ти се вземе каруцата и ще кажеш: „Изпъдиха ме от къщата.“ Защо да не те изпъдят? Благодари, че са имали добрината да те чакат толкова години. Духовете са господари на тези елементи, които имат в земята; те са техни. Затова казва Писанието, че в този свят сме „пришелци“, че тази земя, в която живеем, не е наша. Господ ни е пратил да я завладеем насила. И вие искате да я завладеете, да бъдете господари, но чакайте най-напред да завладеете духовете, че тогава външните елементи, защото всеки елемент има своя господар. Вие не можете да бъдете господари на водата, ако не завладеете духовете на водата; не можете да бъдете господари на въздуха, докато не завладеете духовете на въздуха; нито пък можете да сте господари на огъня, докато не завладеете духовете на огъня и т.н. Следователно, Христос ни дава един Закон, по който трябва да действаме: първото нещо е да бъдем чисти и тогава да се обърнем към Него. Сега, понеже Христос идва в този свят, как ще ви намери? Разбира се, някои ще намери богати, а други бедни. Казано е: „И на тази основа отгоре ако намери някой злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, всекиму работата ще стане явна; защото денят ще я покаже; понеже с огън се открива и огънят ще изпита всекиму каква е работата; на когото работата, която е градил устои, той ще вземе заплата; а на когото работата изгори, ще се ощети, а сам той ще се избави, но тъй, както от огън.“ И всеки, който не спазва целомъдрието и няма в себе си страха Господен, „такъв човек да го предадем на Сатана за

погубване на плътта, за да се спаси духът в деня на Господа Исуса.“ Ако вие сте добили опитност от толкова хиляди години, страдали сте, държали сте високо знамето на Истината, не сте се плашили от онези, които убиват тялото и сте се жертвували за възтържествуването на правдата, за тържеството на Царството Божие, Господ ще ви въздигне наново, Той ще ви възкреси. И затуй казва Христос: „Не бойте се от онези, които убиват тялото“: ако убият вашето тяло, душата ви ще остане свободна, а това е ценното в живота. Всеки друг път, който ви отклонява от Истината, е пагубен и за тялото ви, и за душата ви. Защото страхливите, малодушните, няма да наследят Царството Божие. В правото дело на Господа, в правото дело на човечеството, в правото дело на народа, в правото дело на обществото, в правото дело на дома, в правото дело на индивидуалната душа, не бива да има ни страх, ни боязън, ни колебание, ни малодушие, ни отстъпление от великото начало на живота. Правото е право всякога. Любов и страх са неща несъвместими в човешкия дух, в духа на истинския човек. Там, където е любовта, страха го няма; и там, където е страхът, любовта я няма. Любовта е признак на пълнота, на единство във всички сили, чувства и способности на човешкия дух; а страхът е признак на отсъствие, разединение на тази вътрешна хармония на душевния мир.

С тези последни думи аз подразбирам високото, благородното, доброто у човека. Не подразбирам онова нахалство, онази грубост, онова жестокосърдечие, онази безчувственост, които често минават за храброст и безстрашие. Идеалът на геройството се състои в това – когато те сложат на позорния стълб за правото дело, да можеш с великодушие да понесеш всички страдания, целия позор, всички хули и всички злорадства и обвинения на окръжаващите, пък било то и на целия свят и да кажеш на Майка си: „За Тебе, Която Си ме родила в тоя Божи свят, аз жертвувам всичко. В любовта Ти аз намирам своята последна опора на моята душа. Страхът от света, от онези, които убиват моето тяло, е отживял своя век. Аз не се боя, защото Те познавам. Дали ще ми дадеш смърт или живот, еднакво с благодарност ще ги приема. С Тебе и в смъртта има смисъл; без Тебе и в живота няма цел. В смъртта или в живота, бъди Ти всякога светлият Вене за моя дух.“

Беседа, държана на 19 октомври 1914 г.

ДУХЪТ И ПЛЪТТА. ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ В ЖИВОТА.

Защото плътта похотствува противното на Духа, а Духът противното на плътта, а те се противят едно на друго... А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание[25].

Изобщо хората имат много смътни понятия за ония дълбоки закони, върху които почива животът. Светът, в който живеем, се управлява от закони, от правила, които Бог е положил отдавна, когато е устройвал вселената. И когато е въвел в нея първия човек – Писанието тук мълчи – Господ дълго време го е учил и му е преподавал небесните знания. Запознал го е с всичките основни закони на това голямо здание, в което го е поставил да живее, показал му е свойствата на билките, запознал го е с качествата и действията на елементите, и като го е поставил господар над всичко, казал му е: „Ако спазваш законите, които съм положил, ще бъдеш всякога щастлив, радостен, блажен, и във всичко, което захванеш, ще сполучваш; но в деня, в който престъпиш Моята заповед, всичко ще се опълчи против тебе“. Че това е факт, свидетелстват двете дървета, за които се говори в Писанието: „дървото на живота“ и „дървото за познание на доброто и злото“. Ако бих се спрял да ви обяснявам какви са тия дървета, бих се отвлякъл много; това ще оставя за друга беседа. Тия две дървета в рая бяха живи, интелигентни, имаха известна сила, известни качества в себе си. И каза Господ на първия човек: „В дървото за познание на доброто и злото се крие голяма опасност, и в който ден посегнеш на него, ще изгубиш всичко – елементите, скрити в това дърво, не са за тебе, ти не си достатъчно силен, за да ги владееш. В бъдеще може да ги изучиш, но засега ще се ползваш от всички други дървета, от всяко нещо в живота, но не и от дървото за познание на доброто и злото“.

Няма да се спирам да говоря за дълбоките причини, които подбудиха Адам да престъпи Божествената заповед. Някои проповядват, че трябва да имаме вяра. Действително, вяра е необходима, било положителна или отрицателна: тя е основа в живота, без нея животът не може да съществува. Съществата, колкото малки и да са, като започнете от

микроскопичните и дойдете до най-висшите, всички имат вяра. Но каква е тяхната вяра? Един безверник казва: „Аз не вярвам в Бога“, но същевременно това негово твърдение показва, че той вярва на нещо: той вярва, че няма Бог, значи пак трябва да вярва. Бих желал да видя как човек може да остане съвсем без вяра, да не вярва и в себе си. Щом той вярва в себе си, значи има вяра, само че вярва в своя ум. Когато казваме, че някой е безверник, то не е право: то е наполовина истина; оставил е вярата в Бога, но има пък вяра в себе си. И тъй, вярата може да бъде положителна и отрицателна. Адам и Ева, като са проявили този принцип на невярване в Бога, понеже е влязъл Луцифер в райската градина, повярвали са в последния и оставили Бога. Вследствие на това е станало и грехопадението. И апостол Павел казва в посланието към Римляните: „Комуто се подчиниш, нему слуга ставаш“.

Тази сутрин моята беседа ще бъде върху двата велики закона, които формулирам така: „законът на противоположностите“ и „законът на подобието“. Това са закони, които можем да проверяваме всеки ден. Те не са отвлечена философия, не са като прераждането, или трансмигрирането на душите; те са неща, които можем ежедневно да проверим в себе си. И тъмните страни от това гледище на законите ще ви станат до известна степен ясни. За пример, вие се намирате при морския бряг. Виждате морето тихо и спокойно; но изведнъж забелязвате, че то почва постепенно да се вълнува и повдига към брега, образува течение – туй, което учените наричат „прилив“. Има места, дето морето се повдига до 60 крака височина; тогава трябва да избягате колкото се може по-скоро: само така можете да се избавите, иначе ще бъдете застигнати и погълнати от вълните. И този прилив, туй повдигане на вълните продължава 12 часа; след 12 часа ще забележите, че вълните почват да се отдръпват назад – към морето. Туй може да го наблюдавате често, някога всеки ден: в 24 часа веднъж напред, веднъж назад от брега. Такъв прилив и отлив става и във вас. Къде? Разбира се, не в планинските високи места, не във високите върхове на живота, ами в ниските места. Често ви се е случвало, може би, да слизате в тихо време на брега на морето и да запявате някоя хубава песен и току погледнете – дошла вълна и задигнала и вас с хубавата ви песен, или най-малко съвършено ви измокрила. Или пък качили сте се на лодка в тихо море, дойде буря, обърне лодката, и вие се намерите в развълнуваното море. Може някой да помисли, че това е преувеличение на фактите, но това е вярно в живота. Колко пъти хората изчезват

безследно в това житейско море със своите песни, мечти и идеали! Вие казвате: „Нещастие!“ Вие търсите причината, без да знаете законите на природата. Когато старите философи са казвали: „Познай себе си!“, подразбирали са – да познае човек тия два закона на отмерените движения на „прилив и отлив“. Във вашия ум тия две думи са смътни, но ще се постарая да ви ги обясня. Туй проявление в съвременната наука го наричат закон на „ритмичното движение“. Във всички неща има течение от центъра към периферията и от периферията към центъра; във всички неща има приливане и отливане, повдигане и спадане, зараждане и израждане. В химията има „акция“ и „реакция“; „акцията“ е „прилив“, след туй се образува „реакция“, която пък е „отлив“. Ако наблюдавате някой път часовник, ще забележите, че гласът му, веднъж усилен, почва постепенно да отслабва, да замира и като че по едно време спира, после пак се усилва, и пак спада; същото това става и във вашето сърце. Ако турите ръка на сърцето си, ще забележите, че някой път то почва да бие по-бърже, и вие се уплашвате, докторът казва: „Тоя човек има сърцебиене“. То е „прилив“ на вашия организъм, който прилив се отразява върху сърцето. Този закон действа навсякъде, и когато лекарите казват за някого, че имал „порок на сърцето“, аз казвам чисто и просто, че тоя човек има известен прилив на своя ум, на своето сърце, на своята душа, и че след 12 часа този прилив ще спадне, и сърцебиенето ще мине. Тия 12 часа може да са 12 секунди, 12 минути, 12 часа, 12 дена, 12 седмици, 12 месеца, 12 години, 12 века, 12,000 години, 12,000,000 години и т.н. – все едно, отношението на нещата си остава все същото. Така действа този закон.

Апостол Павел, в прочетената от мене глава, говори за закона на плътта – то е законът на „отлива“; законът на Духа – това е законът на „прилива“. Законът на „противоположностите“ включва в себе си закона на „отлива“, а законът на „подобието“ – закона на „прилива“. В някои места се образуват миазми, изпаренията може да разпространят микробите, и около тази местност се явяват болести. Този закон действа в нашия мозък, в нашето сърце и в нашата душа. В организма стават често утайки, от които се образуват болестите и които ние наричаме „ревматизъм“ в ставите, в краката и в главата; тогава ние усещаме болки и почваме да се оплакваме. Ако сме умни и разбираме закона, там, дето има „прилив“, можем да турим силна преграда, голяма стена. Ако ли сме глупави, зяпаме по брега на бурното море. Хората постоянно казват: „Светът е лош“. Но в какво е лош? „Ами тази обща война!“ – Тя е прилив

на силите, и в този прилив има сблъскване, та всички бягат и казват, че морето иде. И това бягане наричат „война“. Питат какво ще стане със света. Казвам: След 12 часа или след 12 седмици, или след 12 години, всичко това ще утихне, напоените с кръв местности пак ще пресъхнат, и хората ще се попитат: „Каква беше тази работа, коя беше причината, защо туй море се разяри срещу нас?“ Морето не се е разярило, то диша и когато се напъне в дишането, неговата коруба, неговите гърди се подигат на 60 крака; само че когато морето диша и поема своя дъх, ти трябва да бъдеш 60 километра далеч – на някой висок връх. Когато издиша, можеш да отидеш на брега и да се полюбуваш, но щом видиш, че почва да поема въздух, пак бягай там – на високо място.

Тия два закона на противоположностите и подобието, ако можем да ги разберем, са две велики неща в света. Единият закон – на подобието, е закон на Небето; другият закон – на противоположностите – това е законът на земята, на органическия свят, на плътта. Ставате сутрин неразположен духом, целият свят ви е крив, не ви се работи, умът ви е смутен; казвате: „Господ не е направил света, както трябва“; всички дяволи са във вашия ум, вие сте готови да се карате с всекиго – пуснали сте си пояса и чакате някой да го настъпи, готови да избухнете – това е законът на противоположностите. Него ден жената, като види мъжа, че си е пуснал пояса, ако разбира закона, трябва да бяга два километра далеч и да си каже: „У мъжа ми днес има отлив на духа и прилив на плътта“. Не трябва да се смеете, защото утре пък жената ще си пусне пояса. То е закон. Всички едновременно не си пущат пояса. Преди 10 години живеех в едно семейство; то се състоеше от 7 члена: баща, майка, един син и четири дъщери; правех малки наблюдения и проверявах този закон: вървеше като часовник. Всички членове от тази фамилия всеки ден в седмицата се редуваха. В понеделник бащата неразположен, поясът му пуснат; всички казват: „Татко е неразположен, навъсен, вика, кряска“; всички се спотайват и търсят само причината. Във вторник бащата е весел, но гледат – майката си пуснала пояса. Бащата се подсмива и дума: „Днес майка ви е дежурна“. Интересно е, че в сряда големият син си пуснал пояса. Всички се смеят, защото си го знаят, и по тоя начин се изреждат всички. Аз знаех кой кога е дежурен, и програмата вървеше ненарушимо. Хубаво, туй донякъде е приятно. Ако един си пусне пояса, а другият не, лесно е, но когато и двамата са дежурни и са пуснали пояса си, казано на научен език – когато и двамата имат „отлив“, тогава е лошо. Ето какво казва Апостол Павел в

прочетената глава – че плътта противодейства на духа, и обратното. Не можем да примирим тия два закона; то е немислимо, защото те имат диаметрално противоположно движение – единият се движи напред, а другият назад. Законът на противоположностите е закон, който разрушава, той руши хармонията, щастието; щом дойде във вас, като се върща, той задига всичката ви покъщнина. Когато попаднете дълго време в този закон на противоположностите, той може да има влияние върху вашия ум 12 минути, 12 часа, 12 години. Има известни периоди в живота, които влияят върху характера на човека още от самото начало. Ако някое дете се зачене и роди в периода на противоположностите, то ще стане непременно престъпник, най-големият вагабонтин, не може да избегне последствията, защото те са му дали ония елементи, които подтикват живота в друга посока. Ако бащата и майката са под влиянието на закона на подобието, у тях ще се роди много благороден син или дъщеря, с добър и развит ум. Така действат тия велики закони, и първите хора, преди да съгрешат, са ги разбирали, но след съгрешаването са ги забравили.

Хората искат свещеник след черква да им проповядва, но той е в закона на противоположностите, неговите вибрации, неговото настроение, неговата проповед този ден не могат да донесат благословение на хората. Той може да служи от немай-къде, длъжен е. Ако беше свободен, щеше да си вземе капата и да отиде някъде; но хората искат да им проповядва. Какво ще им проповядва? Ще ги кастри: „Вие сте такива, вие сте онакива, вие сте лоши хора“, и ще ги прати в пъкъла. Него ден той е казал една лъжа; той е говорил за себе си, защото туй, което той е говорил, се е отразявало във вас: вие сте били огледало, и той се е оглеждал във вас, живял е под влиянието на закона на противоположностите. Разправят за един знаменит американски проповедник в град Ню Йорк, който проповядвал дълго време под влиянието на закона на противоположностите и изказал такива ужасни работи, щото изпоплашил всички енорияши, като че ли светът се е свършвал. Понеже под влиянието на този закон на противоположностите често остава утайка в стомаха, който не може тогава да се смила и отделя соковете и вреди на целия организъм, то вземат един ден проповедника и го откарват в болницата, за да очистят от стомаха му тия малки папили. Пъхват в устата му едно черво, пущат 4–5 килограма топла вода, измиват веднъж, дваж стомаха, изчистват утайките от него, и втората седмица проповедникът се явява в черква и проповядва за „Царството Божие“, за „идването на Христа“, за

„Любовта“ и т.н. Хората си казват: „Я вижте, нашият проповедник се преобразил“. Та казвам, когато един проповедник или оратор излезе да проповядва в черква или в камарата, трябва да изхвърли утайките от стомаха си, от сърцето си, от ума си, и тогава да говори на хората.

Ставате, да кажем, сутрин, малко сте неразположен, но не можете да си дадете сметка; минат се 5–10 минути, почва умът ви да се проведрява и казвате: „Слава Богу, светна ми“. Минава се известен период време, налегнат ви пак лоши мисли и пак казвате: „Този дявол откъде се намери?“ Хората не могат да разберат, че тук има закон, който периодично и систематично действа в света; тук не е дошъл някъде дявол с капан да ги хване; то е един Божествен закон. Господ казва: „Аз ти дадох ум да разсъдиш за наредбата на света, Аз ти разправих едно време за този закон, но ти го забрави, и сега самият този закон ще те научи“. Когато съвременните общества дойдат да разберат дълбокия смисъл на тия два закона, само тогава ще може да се оправи коренно светът, ще се оправят съдилищата – всичко. Някои питат как може да се оправи светът. Може. Когато почнем да постъпваме съобразно с този закон, светът ще се уреди тъй, както Бог го е наредил първоначално. Еднакви причини произвеждат еднакви следствия; противоположни причини произвеждат противоположни действия. Индусите, които знаят тия два закона, изясняват ги с думата „карма“ – закон за причините и следствията. Но карма може да бъде карма в прилив и карма в отлив, т.е. карма добра и карма лоша. На търговски език то значи да даваш – да вземаш: даваш ли, това е отлив, вземаш ли, това е прилив, и онзи, комуто дължите, ще дойде при вас точно на падежа да ви покани да си платите. „Падеж“ – това значи закон, който регулира нещата. Този закон е обусловен от такива длъжници и от лицето, което има да взема. Следователно, когато Бог ни постави в света, Той постави известни условия; ние сме подписали задължително, че ще направим това или онова, но сега Му казваме: „Не Ти дължим нищо“. – „Тъй ли? Аз ще приложа закона върху тебе, ще приложа закона за противоположностите.“ Ти биеш някого, и той ще те бие; ти го обичаш, и той ще те обича, т.е. каквото правиш, такова и ще ти правят. Тия два закона владеят и действат на земята. Подобното с подобно всякога се отблъскват. Един петел се качва на купището, друг по-силен отива и го изгонва. Защо и двата не вземат да кукуригат? Законът казва тъй: На едно купище само един петел трябва да пее. Тъй че в света може да има само добро или зло. Две злини не могат да се търпят на едно място. Светия със

светия не могат да се търпят, учен с учен – също. Вземете двама лекари – пак тъй. Върху това една турска пословица казва, че „Памукчия от бяло куче хас не струва“. Защото тук на земята действат именно тия два закона – на „противоположностите“ и на „подобието“. Доброто има стремление към злото, а злото – към доброто; затуй именно онзи, който иска да живее на земята, непременно трябва да има за приятели лоши хора, па и лошите трябва да имат за приятели добри хора. На Небето законът е друг, но на земята е тъй. Онзи, който иска да се събира с добри хора, с хора като себе си, всякога ще има нещастие. Защо? Защото трябва да има обмяна. Да кажем, един търговец има изработени платове за милиони левове, и съседът му има също такива платове, кому ще ги продават и двамата? Интересите им не съвпадат. Единият ще каже на другия: „Махни се от тук, иди на друго място, на другия край на земята, аз ще търгувам тук“. То е, значи, законът на противоположностите. Затуй казва Христос, Който е разбирал този закон: „Да се отречем от себе си, да оставим на това място други да живеят“. Щом човек се отрича, става слуга, и като стане слуга, Господ казва: „Аз те обичам“. Ама ако каже някой: „И аз искам да бъда господар“, Бог казва: „Двама не могат да бъдат господари; единият трябва да бъде господар, а другият – слуга“. Злото се ражда, когато и двамата искат да станат господари. А щом искат да станат господари, и настояват на това, Бог каже: „Двама господари не може да бъдат при Мене; щом настоявате на това, хайде на другия край на света!“ А кой е другият край на света? – Земята. Затуй Господ е пратил хората на земята. Във всички вас, които искате да разберете закона на подобието, действа законът на контрастите, и затова сте нещастни; трябва да излезете от закона на противоположностите и да влезете в закона на подобието, а законът на подобието е самоотричане. Да се самоотречеш не значи да изгубиш живота си, ни най-малко; ще замениш само една служба с друга. Да кажем, двама кандидати искат да бъдат директори на една гимназия; единият, ако действа по закона на подобието, ще каже на другия: „Ти стани директор, аз ще стана учител“, но ако и двамата искат непременно да станат директори, ще има интриги пред министъра, всеки от тях ще му казва: „Аз съм по-способен“. Кой ги управлява тук? – Законът на контрастите. А учението на Христа спада към закона на подобието. Христос слезе на земята, за да установи закона на „подобието“. Той казва: „Аз не искам да господарувам над вас; а искам да ви науча как да бъдете щастливи, и ако ме обичате и изпълнявате Моя закон, ще бъдете честити“.

Неразположен си, мразиш, одумваш, нещастен си – ти си в закона на противоположностите. Трябва да го напуснеш, или, в научна форма казано, да излезеш от закона на „контрастите“ и да влезеш в закона на „подобието“. С други думи, да измениш условията и средата. Почни да обичаш. „Как ще обичам?“ Ти, наистина, не можеш да се научиш да обичаш, докато не отидеш в мястото на Любовта. Виждате колко е разумно това. Излезте и идете в ония места, дето можете да черпите елементите, необходими за вашето щастие, за вашето сърце. Не може да направите това, ако сте в закона на противоположностите. Тогава за един стол, за една професорска катедра ще се борите мнозина. Веднъж във Франция устроили конкурс за една катедра, и се явили 15,000 души кандидати. Е, колко души могат да седнат на нея? Един кандидат за един стол. В този свят често се раждат известни желания. Защо? Завиждате – вие искате тази катедра. Мразите някого и се стараете да го премахнете от пътя си, явно мога да ви отговоря: Аз зная защо го мразите – или вие, или той искате тази катедра. Законът на контрастите в живота е неумолим: този закон действа и в нашите мисли, и нашите сърца, и в нашите тела. Клетките, тия милиарди клетки, от които сме сглобени в нашите кости, в нашата нервна система, в стомаха, в белите дробове, в сърцето, в мозъка, – всички клетки на тия органи попадат в известен период под тия два закона на противоположностите и подобието, защото в тях става прилив и отлив. Човек се гневи, неразположен е, значи има отлив. Ще трябва непременно да дойде в него прилив. Как? Ще се съсредоточи, ще отправи ума си нагоре към Бога, ще се качи на тази планина, на която е Господ, ще отиде да се разговори с Него, и когато мине отливът, ще си дойде на земята.

Прилив не разбирам само когато е в морето, но и когато се повдига прилив и в растителността, когато има влага във въздуха. Щом узрее, всяко нещо почва да съхне – имаме закон на контраста, който приготвя почва за идващата година. И другият закон, значи, има своето място. Законът на контрастите трябва да снеме старите дрехи. Вие се събличате – това е закон на контрастите; обличате се – това е закон на подобието. Окирливи ви се тялото – имате закона на контрастите; окъпете се – сте в закона на подобието. Всякой ден ставаме сутрин и си мием лицето; защо? По навик. Днес трябва да отидете пред Господа, защото във вас има отлив, вие си умивате лицето и казвате: „Ще снема от сърцето си товара, ще смъкна надолу утайките на моя ум, и тогава ще отида горе пред Господа“.

Миенето на лицето с тегленето ръце отгоре надолу – това показва. Но вие, като не можете да изтълкувате това, умивате се и цял ден пак бъркате вътре в калта. И работата не върви. Как ще върви, калта е у вас! Трябва да бъдете на някое високо планинско място.

Трябва да приложим този закон, както казва апостол Павел, в „плодовете на Духа“. А те са: „любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание“. – Любовта – това е бащата, радостта – това е майката, мирът – това е тяхното дете, значи те са един триъгълник, който спада в Божествените неща. Който иска да бъде блажен, трябва да притежава тия неща. Тогава той е на Небето. След това идва втората категория, която отива към Ангелите: дълготърпение – това е бащата; благост – майката; милосърдие – тяхното чадо. Придобийте ги и ще бъдете между ангелите. Третата категория: вярата – това е бащата; кротостта – майката; въздържанието – тяхното дете. И тъй, аз казвам, според този закон на подобието, вие трябва първо да имате баща. Кой е вашият баща? – Вярата. „Ама аз нямам вяра.“ За тебе, приятелю, аз имам лошо мнение. Щом нямаш баща, ти си роден от незаконни родители; тебе майка ти не те е родила по Божествен начин. Туй подразбирам, когато някой каже: „Нямам вяра“. А когато каже: „Имам вяра“, – облажавам те, ти имаш баща, който е много благороден, който е от високо произхождение, от царска фамилия. „Ама не вярвам в този баща“ – ти си последен негодник. Да дойдем на думата „кротост“. Казахме, кротостта е майка; тя е от царска фамилия. Вярваш в кротостта, значи имаш майка. „Ама не искам да бъда кротък“ – тогава ти си без майка. Следователно един християнин трябва да има баща и майка – вяра и кротост, и самият той е въздържанието. Когато кажем „въздържание“, трябва да подразбираме себе си – детето на нашия баща – вярата, и на нашата майка – кротостта. Някои казват: „Аз искам да отида между ангелите“. Може да отидеш; но трябва да се родиш от баща – дълготърпението, и трябва да те зачене майка ти – благостта, тя да те носи в своята утроба и ти, като се родиш, какъв ще бъдеш? Милосърдие – ангел, светия. Милосърден ли си, ти си ангел, ти имаш горе, между ангелите, баща – дълготърпението, и майка – благост. Този е законът, който регулира човешкия живот: той е основание на една философия, която може да се проследи всеки ден. Той не е никакво предположение; той може да се провери от всекиго. Не лъжа, както не обичам да ме лъжат. Да лъжа, значи да бъда глупав, както и ако ме лъжат, ще бъда глупав. Изключвам закона за контрастите от себе си. Ако съм в

отлив, отивам при Бога; ако съм в прилив, дохождам на земята на работа. А ако съм при Бога, кой ще ме излъже? Затуй казвам в една минала своя беседа: „Там, където Господ влиза, дявол не може да влезе“. Дето не е Бог, там е дяволът. Когато някой каже: „Дявол ме гази“, аз разбирам какво иска да каже. Ако Господ е в твоето сърце, дяволът не може да те гази. По този закон за подобието, злото не можем да превърнем в добро, нито доброто в зло. При един светия, който живял 20 години в пустиня, се явил един белобрад старец и рекъл: „Аз съм много голям грешник, моля те да се помолиш на Господ да ми прости греховете“. Като заминал старецът, светията почнал да се моли Богу за него. Явил се един ангел и му казал: „Твоята молитва не е приета пред Бога, защото този старец е дяволът. За да го опиташ, истина ли говори, кажи му така: Аз ще се помоля за тебе, но ти трябва да изповядаш греховете си и да отидеш горе на една скала и да речеш: Господи, бъди милостив към мене, който съм голям грешник, мерзост на запустението, и цяла година да повтаряш тия думи“. След няколко време старецът дошъл пак при пустинника, но последният му рекъл това, що му поръчал ангелът. „Как? – извикал дяволът – не мога да го направя. Аз, който управлявам света и му заповядвам, не искам да се моля, ти се помоли.“ Тогава той му рекъл: „Старата злоба не може да бъде нова добродетел“. Онези, които проповядват Евангелието, трябва да знаят, че никога не можем да превърнем закона на противоположностите в закон на подобието, т.е. не можем да обърнем към Господ един човек, който живее постоянно в закона на контрастите, не можем да го направим щастлив, както не можем да превърнем жена в мъж. Една жена иска мъжа ѝ да я направи щастлива; как ще я направи щастлива, когато тя не го обича? Купува ѝ костюм – недоволна; донася месо – не било хубаво; къщата не била съградена, както трябва; това и онова не било на мястото. Че как ще я задоволи, когато тя се намира в областта на противоположностите на своя ум и когато всичките неща, които мъжът може да направи, не са в състояние да изменят нейния нрав? Нито пък жената може да угоди на мъжа, ако той е с такъв нрав. Може да му сготви, да ошъта къщата, но той ще бъде все недоволен, защото живее в закона на противоположностите. И тогава някои идват при мене и ми казват: „Не знам какво да правя, моят мъж е стана опак, като оса“. Аз разсъждавам хладнокръвно и казвам: Той се намира, по нещастие, под закона на контрастите, намира се в отлива; турете го във вашата каруца, впрегнете коня, изведете го на високо място, да си отдъхне – туй иска вашият мъж.

Вземете юздата на коня – „Хайде днес, мъжо, да направим една разходка“. И когато една жена иска да заведе мъжа си на черква, тя взема файтона и казва: „Ще отидем при Господа; в черквата ще проповядва еди-кой си и ще научим нещо“.

Сега ние седим и казваме: „Да се оправи светът“. Че как ще се оправи? Ако една свиня милиони години е грухтяла под дървото и след като изяла крушите на дървото, почне да рови корените му в земята и да пита: „Къде се скриха тия круши?“, как ще роди дървото други круши? Тя ще развали цялото дърво. И вие, като не намерите круши горе, почнете да ровите долу; казвате: „Парите, които търсим, са закопани в земята“, и ставате малджии. Аз ви казвам: Вие се намирате в тази област на закона на контрастите; няма никакви круши, никакво имане; не трябва да ровите на едно място, а трябва да си турите торбата на рамо, да си вземете тояжките и да отидете на друго място; защото когато дойде Господарят и види, че ровите на едно място, ще ви набие хубаво. Ето това е, което Господ прави сега на земята. Ние ровим и търсим круши, а Господ казва: „Ударете на всекиго едного по 25“.

Затуй казвам: приложете този закон, жената да не рови около корена на мъжа си: като няма круши, да чака; мъжът, и той да не рови около корена на жена си; поповете – около корените на своето паство; учениците – около корените на своите учители. Приложете всички закона, и ще дойдете да разберете живота, както Господ го е направил. То е философия, която можем да приложим в този свят, и тя е толкова проста, че всеки може да я разбере. Ако ли речете: „Аз туй не мога да направя“, ще ви кажа, че вие сте в блатото, в тинята на противоположностите. Като кажете: „Мога“, вие сте в закона на подобието, вие ще направите крачка напред и ще влезете в пътя на спасението. Казват някои: „Аз не мога да любя“ – съжалявам, не мога да ви помогна, понеже вие сте в областта на противоположностите, дето събирате утайките, тинята. „Мога да любя“ – вие сте в закона на подобието, и Господ ще бъде с вас. Ставате сутрин неразположен, кажете в себе си: „Днес имам отлив, чакай да впрегна каруцата, да взема хомота на коня, ще пътувам“. Не стойте там. Не ходете около дървото да берете круши, когато не му е времето, ще ги намерите на друго място, по-далеч. Станете, идете и помолете се, ако знаете как да се молите. В силата на молитвата ще укрепнете. Да се моли човек – това е най-високото и благородно занимание, което може да се върши в тоя свят. Само така се въздига и облагородява човешкото сърце. Не говоря тук за

външната страна на молитвата, дето взема участие само езикът; но за оная молитва, в която се изразява съзнателният стремеж на душата към Бога – висшата Любов. Но не всички гледат така. Някои хора казват: „Аз не мога да се моля“, други се смеят и казват: „Заблуждение е да се молим, аз – учен, който съм свършил, да се моля на Господа“. Но нашите учени са непоследователни, и ето защо: Те искат длъжност и правят прошение: „Понеже баща ми е бил такъв, майка ми такава, понеже имам нужда, моля най-учтиво да благоволите да ме назначите, като обещавам да изпълнявам точно и акуратно длъжността си“. Това не е ли молитва? Да, молитва доста характерна. А щом е молитва за Господа, било срамота! Докато имаме хора, които се молят само на подобните на себе си, а не на Господа, висшето благо, светът ще бъде такъв. Те живеят в закона на контрастите. Как можем да бъдем добри, когато на всяка стъпка лъжата е наша спътница? Мамим себе си, ближните си и Господа. Несъзнателно сме дали гражданство на лъжата. Ние действаме под страх. Нека се освободим от страха, нека си турим за девиз да говорим истината поне пред Бога. Нека кажем: „Днес няма да говоря измама пред Господа“. Направим ли грешка, да кажем: „Съгреших“, а не: „Еди-кой си е причината; аз седя малко по-високо от него – като фарисеина, – имай за мене по-високо мнение“. Тогава сме в областта на закона на контрастите, в тъмница. Нека си кажем правото: „Аз направих това“, защото като изповядваме грешките си, ще се поправим. Ако прочетете изповедта на Толстой, ще намерите добър пример за това: Той стана велик, когато изповяда прегрешенията си. Само един–два такива примера има в историята. Можете ли да направите такава изповед? Ако искате да станете благороден, ангел, светия, то е много лесно. На ден можете да станете 10 пъти и ангел, и дявол. Някои не вярват в прераждането, ама вие 10 пъти на ден можете да се преродите. Вие сте прероден дявол, щом искате да убиете човек – тогава се намирате в областта на противоположностите и сте в състояние да направите всякакво зло. В закона на подобието ли сте, вие сте ангел. Готови ли сте да се самопожертвате или да направите благородно дело, вие сте светия. Само че не можете да задържите това положение дълготрайно. Казват, че човек е направен по образ и подобие Божие. Какво разбирам под това, ще изтълкувам. Когато кажат: „Направили някого генерал или министър“, той не е ли съществувал по-рано? Той е съществувал, бил е прост гражданин. И когато Господ казва: „Да направим човека по образ и подобие Божие“, Той иска, значи, да произведе, да направи човека генерал, да го облече с

мундир генералски, да му тури генералски еполети. Обаче човек не изпълнил волята Божия, и Господ го разжалвал, снел му еполетите и дрехите. Това е грехопадането. „Свалете му мундира – казал, – защото не изпълнява генералската длъжност, както трябва“. Обърнете се към Господ. Той каже: „Днес си по образ и подобие на генерал, турете го в рая“. След 5–10 минути не изпълните закона, казва: „Разжалвайте го“. Гневни ли сте, неразположени ли сте, извън рая сте. Мине година, две, почнете да се разкайвате, Господ казва: „Доведете го, ще го произведа пак генерал“. Господ много пъти – всеки ден, всеки час – може да ви направи генерал или да ви разжалва. Ако сте днес добре, вие сте ангел на Небето; утре сте зле, той ви праща на земята. Не се ли молите, не спазвате ли закона, ще бъдете дявол. Тия два закона на противоположностите и подобието регулират света. Онези духове, които живеят под закона на противоположностите, нямат разположението да се върнат в закона на подобието, и затова тях Господ не може да пренесе от една област в друга. Първото нещо в християнството е границата, която съществува между тия два закона. Като дойдем до границата, трябва да оставим всичкия багаж – мисли и желания, които са под закона на контрастите, – и да влезем чисти в закона на подобието. Тогава Господ ще ни тури Своите дрехи, пак ще ни произведе генерали. Поради непослушание на заповедта Божия – да не посяга на забранения плод – човек оголя, Господ му съблече генералските дрехи, и човек бе принуден да си направи такива от листа. Господ каза: „Скоро му направете дрехи от кожа“; затуй сте облечени в тази кожа, която имате. Ако искате да хвърлите вашата кожа, кога ще я хвърлите? Когато влезете в закона на подобието. Тази кожа ще падне от вас, и Господ ще ви даде генералска дреха с еполети, които ще бъдат много пъстри. Такава е тази християнска философия. Нея може да приложите в живота. Това не е философия на миналото, то е философия, която се прилага на практика. Вие всеки ден се прераждате от ангели на дяволи и обратно. Ето това е прераждане. Сега спорят и казват: „Който вярва в прераждането, ще го изхвърлим от църквата“. Как ще ме изхвърлите, като вярвам в законите на контрастите и подобието и живея според тях? Когато аз живея според закона, дали ще ме изхвърлите от църквата или ще ме държите в нея, то малко може да засегне душата ми. Когато аз живея при Бога, когато никого не мразя на земята, и се старая да обичам всичко чистосърдечно, може ли някой да ме изхвърли? Може да ме изхвърли само един Бог. Това е учението, което ви проповядвам. И казвам ви, че само в деня, в който

съгрешите, вие сте изпъдени от Божествената църква – рая. Що са съвременните църкви? Те са само едно далечно възпоменание за величието на миналото. Знаете ли какви тайни крият в тия църкви? Ако бих седнал да ви тълкувам какво значи църква, какво значат тия камъни, от които са съградени черквите, да ви разправям за свещеническите одежди, за свещите, които се палят, във всичко туй има дълбока философия. Върху тия дрехи на свещениците са написани всичките Божи закони. Те всеки ден ги обличат, но забравят да четат какво пише върху тях. Знаете ли какво значат тия дрехи, които носи владиката – короната, патерицата, завъртяна отгоре с нещо като две змии и т.н.? Ами кадилницата и тамянът? Ние сме затворили книгата и казваме: „А, тя е много свята книга, не барайте!" Обаче Господ казва: „Гледайте да я не охлузите отвън, пазете я чиста, но отваряйте я внимателно, прочитайте всякой ден по малко и забележете тия ценни неща, които тя съдържа". Тия неща – църквата, одеждите, иконите, свещите, кадилницата, книгите – всички са на място. Трябва внимателно да пазите съдържанието на Свещената Книга: по нея ще разбирате законите за противоположностите и подобието. И когато ги разберете и понесете на рамо кръста Христов, готови да ви приковат, тогава ще каже Бог: „Ето, тоя ще бъде с мене в рая" – ще бъдете спасени. То става моментално: ей-сега мога да бъда в Небето и също сега да бъда в пъкъла – в един миг, в момента, когато се поколебая в Бога и мисля лошо за него, съм в дъното на пъкъла. В момента, когато възлюбя Бога в душата си и кажа: „Прости ме Господи!", аз съм при Него, и Той простира Своята десница и ме прибира.

Сега ще ви приведа един пример и с него ще заключа. В миналото някой си човек умрял, и го занесли в пъкъла. Живял той дълго време, с векове там, мъчил се и се молил на Господа да го прости. Най-после, Господ казал: „Отворете книгата на живота и вижте дали е направил поне едно добро в целия си живот". Като разтворили книгата, намерили, че веднъж бил дал един морков на един беден човек. Тогава казва Господ: „Този човек може да бъде пуснат". Заповядва на един ангел: „Ще му подадеш този морков да се хване той за него и така ще го изтеглиш от ада". Обаче заедно с него се хванали и други грешници – наловили се един на друг за краката, и ангелът ги понесъл към рая; но този, чийто бил морковът, рекъл на другите: „Този морков е мой", и щом издумал, веригата се скъсала, та всички паднали пак в пъкъла. Нека вашият морков послужи за спасението и на други хора, за да се издигнат към Небето,

защото инак, ако кажете: „Този морков е мой“, ще паднете пак долу. Може да се хванат за вашите дрехи, за вашите крака, мълчете, нищо не казвайте. Него ден, когато кажете: „Този морков е мой“, вие сте далеч от Господа. Безкористието живее всякога под закона на подобието. Жертва и себеотричане за другите – това е християнството.

Беседа, държана на 2 ноември 1914 г.

В НАЧАЛОТО БЕ

В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог .[26]

Това е най-костеливият орех и най-философският въпрос в християнството. Хиляди спорове са ставали върху този стих и, разбира се, различните философи, проповедници и вярващи го тълкуват всеки по своему. И в православната църква е имало спорове върху Словото, даже са се били заради него, но въпросът с бой не се разрешава. Какво трябва да разбираме в обикновения смисъл под думите „В начало бе Словото“, кое е това начало? Когато искат да разискват известен философски въпрос, съвременните философи правят известни допущания – вземат нещо като принцип и върху него обясняват определено нещо. Например, един негърски проповедник обяснявал създаването на човека по следния начин: „Бог цял ден се мъчил, направил човека от кал, турил го на плета и го сушил още три дни“. Обаче, някои от слушателите го попитали: „Ами този плет на какво се крепи?“ – „Това не е ваша работа“ – отговорил им проповедникът... И съвременните философи имат по един плет, върху който сушат Словото и човека, разрешават всички въпроси и казват: „Човек е направен от кал и е изсушен на плет“. И ако ги запитате за плета, те ще кажат: „Не е ваша работа да знаете това“. Но понеже този плет седи на пътя, по който се движим, дойдем ли до него, спираме се и обикаляме наоколо. Така и един евангелистки проповедник говорел за пророк Йон и казвал: „Китът цял час се мъчил и бая зор видял, докато глътне Йона“. По същия начин сега и ние седим по цели часове, за да разрешаваме въпроса, но той още не е разрешен.

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Бог бе Словото.“ Тук основната мисъл е Словото. Какво трябва да подразбираме под думата "Слово"? – Онзи разумен Божествен акт, изявен чрез известни вибрации, които можем да възприемем. Значи, когато нещата станат видими, осезаеми, достъпни за човешкия ум – нещо, което е сформирано, понятно за нас, това наричаме Слово. Например, изказвате една дума – това е слово. Думата "любовь" от колко елемента – от колко букви се състои? От шест. Ако можете да отделите тия елементи, ще разберете от какво е съставена Любовта по отношение на хората, т.е. не в първичния й смисъл, а в нейното проявление. Ако дойдем до самия смисъл на това какво нещо е

Слово, какво нещо е Бог, онези, които искат да разрешат въпроса, ще се озоват в една противоположност. Никога не можеш да определиш това, което няма никаква форма в себе си. Бог е нещо без форма, следователно не можем да Го определим. Какво нещо е Бог, кажете! За да Го определите, трябва да Му турите известни граници, известна форма, да Го поставите от човешко гледище в известно положение и място. Онези, които пишат върху Бога и Словото, мислят, че са обяснили въпроса. Те го обясняват, но както негърския или евангелисткия проповедник – или на плета, или в устата на кита. Но това не е обяснение.

Казва се: „В начало“. Под тези думи разбирам онзи разумен акт, когато всички същества, които Бог е създал, са съзнали в себе си, че той твори, и са започнали работа заедно с Него. Ще си послужа с една аналогия: допуснете, че майка ражда дете и казва: „Началото на моето дете започна“. Започнало е началото на нейното, но не и началото на разумното дете. На какво прилича това начало? – Вряскане и плачене, от което никой не разбира какво детето иска да каже. Началото, за което се говори в Евангелието, е разумно. Когато детето стане на 21-годишна възраст и започне да разсъждава, тогава можем да твърдим, че това е начало на разумния живот, т.е. когато може да има правилна обмяна на мисли между майката и детето. Следователно, „в начало бе Словото“ значи онова Начало, когато сме започнали да разбираме Бога, т.е. когато сме престанали само да вряскаме пред Него. Дълги векове хората са плакали и са искали това и онова. И за да изясня думите си в научна форма, ще посоча, че това са всички стадии на Живота, през които това човешко дете е вървяло. Така това Начало е минало през милиони форми, като се започне от най-малките. И понеже детето постоянно е плачело, Господ е трябвало постоянно да му шие нови дрехи, т.е. да го превръща ту в птица, ту в млекопитаещо животно. Стигне ли се дотам, че това своенравно дете да разбере Началото, значи Словото е влязло в него. И затова евангелистът казва: „Началото се отбелязва в книгата на Небето като разумна форма на ред и порядък“. Всеки човек започва с безпорядък, всеки започва с кал, която я сушат горе на плета. Но когато слезете от плета и застанете на краката си, в Небето се пише за вас. „В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог“ – и това начало вече е в главата на човека.

Ще обясня с една друга аналогия кога започва това Начало: представете си, че по течението на една река се връщате към извора ѝ, достигате го, казвате, че началото на реката е еди-кой си извор, и спирате.

Да, това е началото, никой философ не може да каже, че не е. Тук е видимото начало, но има и други начала, които не знаем. Може тази вода да е пренесена от океана, да е скитала из пространството във вид на пара и да е паднала като дъжд, може да се е придвижила през земните пластове и да е стигнала до извора и т.н. Следователно, ние говорим, че тази река започва от еди-кой си извор, само в обикновен смисъл. „В начало бе Словото“ разбира онова разумно Начало на целокупното човечество, когато туй Слово се е появило в онази форма, която ние виждаме, че съществува. Разбира се, сега вие сте далеч от това Начало, милиони години са изтекли и всички се е размътило.

Сега ще ви дам друго сравнение. Ако четете Посланието към Галатяните, ще видите, че там се говори за плодовете на Любовта. Вземете един плод и допуснете, че от него съществува само една семка. Ако я посадите някога, това ще е началото на нейното развиване. И попитате ли дървото откога започва неговото начало, то ще ви отговори: „От еди-кое време – от посаждането на семката”. Следователно, когато ви попитат какви сте били в миналото, вие можете да кажете, че сте били една семка, която Господ е посадил на почва, за да поникнете, да се разклоните, да цъфнете и да завържете плод, който да узрее. Нашият разумен Живот е едно дърво. И това разумно Начало сега е поставено в нашата глава. А тялото показва колко милиони години човек е текъл от това Начало надолу под действието на силата на стремежа към Земята. Главата е емблема на първичното Начало, когато човек е бил посят.

Сега няма да се впускам и да ви обяснявам надлъж и нашир дълбоките причини за това, което за мнозина ще бъде много сложно. Да се спирам върху първоначалното състояние на света и силите, които са действали, да се спирам върху онази първоначална интелигентност, която е работила и т.н., това са отвлечени неща, за които и най-великите философи са мълчали. Когато запитали за това великия египетски учител Хермес, той само стиснал устни. Какво е искал да каже? Това значи, че човек трябва да напусне своето тяло и да отиде да изследва нещата на самото място. И когато кажат, че някой човек мълчи, аз тълкувам това мълчание тъй: „Излез, иди на мястото и изследвай”. Например, някой ме пита къде са изворите на Марица, аз му обяснявам, но той не може да разбере: накрая му казвам да мълчи и ще разбере. Това е искал да каже и Хермес. Някой ще попита как е възможно това. Щом питате, вие не сте за това място. Вие още сте деца, които градят тукашните си къщички, занимават се с играчки

и куклички. Трябва да изминат много милиони години, докато се повдигнете до уровена да мислите и разсъждавате върху този дълбок въпрос. Онези, които могат да ме разберат, ще си стиснат устните и ще им кажа: „Елате с мен да отидем там”. По този начин аз вече съм обяснил въпроса философски. Щом си стисна устните, това вече е практическо разрешение на въпроса, а не теоретическо. И когато хората ме питат какво Началото, какво е било Словото в момента на далечното минало, аз ги зова: „Елате да идем там”. – „Не можем”. Тогава играйте си с вашите забавачки на Земята – къщи ли ще си строите, ще се жените ли, търговци ли ще ставате, войни ли ще правите... Само когато минете през целия този процес на развитие, когато израснете, поумнеете и кажете: „Долу куклите!”, тогава ще се намери Учител, който ще стисне устни и ще рече: „Елате с мен”.

Онези, които искат да следват Христовия път, трябва да имат определен възглед за Истината. Не мислете, че тя може да се добие много лесно, не мислете, че пътят, по който сега сте тръгнали, е лесен. Не, има трудности. Не казвам, че е крайно труден, но има големи спънки. Онзи, който се реши да тръгне из този път, трябва да е готов. И Природата винаги поставя пред нас големи спънки – гредички, които постоянно трябва да употребяваме, докато се приготвим за далечния път. И въпросът не е човек само да тръгне, но трябва и да стигне. А вие повървите ден, два, три, след което казвате, че тази работа няма да я бъде, и се връщате назад. И когато хората ви питат какви новини носите, казвате: „Остави, това е празна работа”. Само когато отидете на този вечен извор, където е започнал човешкият живот, където първоначално е било Словото, вие ще разберете тогавашната форма на човечеството, ще разберете какви са били човешките синове. И туй, което ние наричаме "образ" Божий, за хората на Земята е една карикатура. Когато гледам хората, които седят и казват сега, че са направени по образ и подобие Божие, аз се смея през глава, защото според мен стоят хора-карикатури, на които мислите, умът и сърцето са съвсем развалени. Картината, за която казват, че имала образ и подобие Божие, е развалена, не е такава, каквато е била. И когато Словото, чрез което всичко е станало, видяло, че това, което е направило по образ и подобие Божие, се е превърнало на карикатура, то пратило Христос да слезе от Невидимия във видимия свят и да каже на заблудените: „Стига сте лъгали, това, което имате сега, не е образ Божи, това е вашият образ.” Ще възразят: „Ама в Началото аз съм създаден от Бога, роден съм от

Него”. Как си роден от Бога? Това Начало е било в себе си бистро и чисто, а във вас сега има известен примес.

И тъй, за да можем да разберем дълбокия смисъл на учението, което Христос е проповядвал, трябва да се очистим. А думата "очистване" в един друг смисъл означава "олекване", което пък е процес на организиране, т.е. разумният процес в нашия строеж. Телесното произлиза от закона, според който в Природата има известно стълкновение между силите У нас съществува известна сила, известен стремеж да се приближим към Бога, но едновременно съществува и едно друго начало, което ни притегля към Земята. Следователно, главата ни е свързана с Небето и ни тегли нагоре, а тялото ни тегли надолу към Земята. По този начин ние сме разпнати. И как може човек да мисли разпнат? След като умрем, трябва да дойде един Никодим, да извади гвоздеите, да ни снеме от кръста, да ни увие в плащаницата и след като олекнем, ние ще се повдигнем нагоре. Това е Възкресението. Възкресението е един акт, при който тръгваме да видим нещата на тяхното място, тръгваме да се върнем при Словото, при Бога.

Сега вие искате да ви разказвам за Бога. Какво да ви разказвам, когато още сте разпнати, още не сте олекнали. Казвате: „Разкажете за Любовта”. Какво да ви разправям за нея, когато сте разпнати и изпитвате болки. Единственото нещо, което мога да кажа на един разпнат човек, е да търпи, да страда и да бъде герой в страданието. Мога да му дам само това утешение. Такава е свободата на хората – трябва да минат през процеса на страданията, пример за които е дал сам Христос.

И тъй, Христос е поставил в нашия мозък Началото за Словото. Словото е проявление на Бога в Духовния свят, Словото подразбира Ангелите. Значи, първоначално Ангелите се движат от Бога и Той е в тях. И когато евангелистът казва: ”И Словото стана плът и всели се между нас”, той подразбира, че от Ангелите Словото следва надолу, приема друга форма и слиза в човека. Когато говорим за Словото, което в начало е било у Бога и е било Бог, подразбираме всички ония Същества, които имат еволюция, различна от тази на хората. Те са нещо велико, Синове на мисълта, на разума – това са те. Това не означава, че имат формата, която ние имаме, а означава, че са Разумни същества. И когато Христос се е въплътил на нашата Земя, Той е дошъл да проповядва това Слово в членоразделна реч. Нашата реч е превод на Словото. Аз и друг път съм говорил за истинския превод на думите. Например, ако някой ни попита на какво е превод думата река, на какво са превод думите "извор, светлина,

топлина," ще кажем, че светлината е превод на Истината, а топлината е превод на Любовта, че между думите има известно съотношение, че както светлината осветява външните предмети, така и Истината осветява човешкия ум отвътре, че както топлината помага на растенията да израстват, така и Любовта, когато влезе в нас, задвижва ония чувства, които карат човека да порасте и да се повдигне. И така, който иска да знае каква е била първоначалната форма на Словото, трябва да направи правилен превод.

Разбира се, на български думата "Слово" има едно значение, а на гръцки език, на който първо е написана тази евангелска фраза, има малко по-друго значение. На гръцки тази дума започва с буквата "λ" – Логос, а на български започва с буквата "с". Тоя факт същевременно показва, че гръцкият и българският народи не се намират на едно и също място, на едно и също поле. Когато думата "Логос" е писана на гръцки език, елините са имали стремеж нагоре към Ангелите, а нашата буква "с" е символ на полумесец, което означава, че ние се намираме на обратната страна на Астралния свят, нямаме Светлина и затова я вземаме, отразена от Луната. Следователно, можем да кажем, че по Словото славяните са народ, който слиза надолу, че са достигнали до най-дълбокото място, докъдето може да се слезе, и че сега ще започнат своята нова еволюция. Тази е причината, поради която аз не мога да ви обясня и вие не можете да разберете Словото – понеже във вашите мозъци, във вашите умове още Луната грее, у вас образите, фигурите, всичко е смътно. Но когато дойде дневната светлина или когато Христос дойде в нова форма, всичко ще стане за вас светло и ясно.

И тъй, под думата "Слово" разбирам онова разумно Начало, което твори и създава у нас и мислите, и желанията, и действията. И сега ние трябва да се повърнем към туй Начало. Всички противоречия в индивидуалния живот и между народите ще изчезнат, само когато се повърнем към него. А начинът за повръщане е да олекнем. Ако една река, която слиза от извора надолу и отива към морето, ме попита какво трябва да прави, за да се повърне към своето начало, аз ще й отговоря, че трябва да се изпари, да поолекне, да се повдигне във въздуха, за да я понесат ветровете пак към извора, към главата, от която е изтекла. И на вас казвам, че трябва да приложите същия закон. Този закон е самоотричането. Ето защо Христос казва: „Ако не се отречеш от себе си и не Ме последваш, няма да бъдеш спасен.” Трябва да се отречем от материята, от къщите,

децата, от нещата, с които сме свързани като с хиляди въжета. Казвате, че искате да отидете при Господа. Никога няма да отидете при Него, ако не прережете въжетата, с които сте свързани. Проповедници и попове проповядват за Небето, но всички са свързани. Мълчете! Вие лъжете света. Вие се учите от Луната и виждате нещата с нейната светлина. Когато изгрее Слънцето във вашия ум, тогава ще имате друго понятие за света и Живота, ще видите колко погрешни са били вашите възгледи. И затова самоотричането означава олекване. Някои казват, че не искат да се самоотрекат. Добре, но те слизат по наклона и отиват към океаните. Друг път няма – или възлизане нагоре, или търкаляне надолу. А за да се издигнем, за да олекнем, трябва Слънцето да огрее в нас. Луната не може да ни изпари, дори обратно – често е причина, която сгъстява парите. По същата тази аналогия за Слънцето и Луната, в първа глава от „Битие" се казва, че Бог създаде тези две начала и че в тях се крие цялата истина – Луната е процес на слизане към Земята, а Слънцето е процес на възкачване към Бога. Залязването на Слънцето подразбира също слизане, а изгряването му подразбира процес на нова еволюция. И затова Луната на всеки двадесет и осем дни ви разказва историята на вашето падане. Ако се запитате защо сте паднали, защо не можете да мислите, защо нямате воля, Луната ще ви каже. Всичките нейни фази ще ви разкажат причината на вашето падане. И тогава някой ще попита как може да се повдигне и да отиде към Бога. – Ставайте сутрин, когато Слънцето изгрява, наблюдавайте Бога и ще намерите пътя. Някои смятат, че всякога трябва да мислят за Бога. Не, у вас може да има една мисъл, но може да ѝ трябват известни условия, за да започне да действа. Зародишите на вашето спасение са поставени, но само когато започнат да действат, вие ще се повдигнете.

Казват, че Христос дойде да спаси света. В какво отношение да го спаси? Когато дойде Христос, всички зародиши, които милиони години седяха, тъй да се каже, в потенциално, в замръзнало състояние, се размразиха изпод тази ледена кора, излязоха от тази ледена епоха. Сега няма да се впускам да ви обяснявам, че Земята някога е минала през ледена епоха. И в духовния живот често се случва да има такава. Ако Луната грее във вашия ум, ще кажа, че сте в ледената епоха – вашите големи допотопни животни са изчезнали, растителността е спряла, имате само един минимален живот – толкова, колкото Луната ви дава. И ако ме попитате какво трябва да правите, ще ви отговоря, че трябва Слънцето да

ви огрее, трябва Христос да изгрее във вашата душа, да се яви на вашия хоризонт и със Своите лъчи на Истината да въздейства върху вас.

Сега може да ми кажете, че Христос ще дойде. Да, непременно ще дойде. Но когато дойде, вие къде ще бъдете – на екватора или на северния полюс, в умерения пояс или на южния полюс? Трябва да вземете в съображение вашата позиция и да прецените как лъчите на Христос ще паднат във вашата душа – дали отвесно или наклонено. Всички трябва да дойдем на мястото, където Бог трябва да ни срещне, т.е. на Божествената земя. Ако сте ясновидци, ще видите, че има и друга земя. Ако бих започнал да ви обяснявам схващането на окултистите за Земята, за движението на сферите, ще кажете, че е по-добре да не знаете всичко това нещо, защото ще изпаднете в голямо противоречие. Ще ви кажа защо. Когато отриха радия, учените се изплашиха и започнаха да твърдят, че всички досегашни теории и възгледи ще попаднат, че трябва основно да се преустановят, поради което е по-добре науката да не се занимава с този елемент. Та казвам: когато Христовият радий дойде, трябва да преустроите вашите възгледи и живот издъно и коренно.

И тъй, в цитирания стих Йоан се обръща към ония, които разбират. Това е най-дълбокият въпрос в Евангелието. Ония, за които то е писано, са разбрали. Един ден и вие ще започнете да разбирате. Ако кажете, че е смутен вашият ум, аз ви давам утешението: „Луната още ви грее”. Когато ви огрее Слънцето, този въпрос ще бъде ясен за вас. Стига да бъдете искрени и да стоите на мястото, на което Бог е поискал да ви постави. Според тия закони, условията за вашето растене непременно ще дойдат, само че трябва да се почака. Но онези, за които Бог е изгрял, трябва да се самоотрекат, да олекнат, да не се търкалят надолу или, казано във философски смисъл, мислите ви трябва да имат съдържание. Също така мислите ви трябва да имат и цел, към която да се стремите. Християнин, който иска да изпълни своята длъжност, трябва да знае всичко защо е станало. Например, децата се раждат. Защо? Казвате, че Господ така е наредил. Знаете ли, че Господ е наредил така? И пияниците могат да кажат: „Господ даде винцето, за да пием”. Дали Той го е създал или ние сме го направили? Господ е създал гроздето, но виното е наше изобретение. По същия начин вие вземате брашно и замесвате пита, но Бог ли е определил да я правите? Не, това е ваше изобретение. Поставяте два камъка, които да мелят зърното, но Бог ли е определил да се смила житото на брашно? Не, такава е вашата воля, защото не можете да смелите

в стомаха си житните зрънца. Та когато съвременните хора казват, че това е истина, онова е истина, трябва да ги попитате: „Това Божествена истина ли е или ваша?" – „Ама аз проповядвам Христа". Ти проповядваш твоя Христос. – „Ама аз проповядвам Бога". Ти проповядваш твоя Бог, не ме лъжи! Казвам: нито се лъжа, нито аз лъжа. Всеки човек проповядва своя Христос, своя Бог. Когато една мома, се влюби в някой момък, за нея той е ангел, тя умира за него, а щом се оженят, започва да твърди, че бил дявол и вече умира от него. Кой тогава е прав? И ние в Живота казваме, че ще умрем за своя Христос, а когато се ожениm за Господа и видим, че не е такъв, какъвто сме очаквали, не Го искаме и твърдим, че е лъжлив. Следователно, когато говорим, че „в начало бе Словото", кое слово разбираме – словото според нашето схващане или първоначалното Слово, което е основа на всички хора? Онова Начало, върху което всинца се крепим, свързани в един организъм и черпещи един и същи сок, или някакво друго паразитно начало?

Всеки от вас най-първо трябва да разреши въпроса и да знае в кое начало е. Ще кажете: „Ама аз знам". Постоянно все това слушам – мъжът казва „аз", жената казва „аз", всички казват „аз", „като мен други няма", „аз съм голям"...А го гледа, че е само пет сантиметрово клонче от дървото, а някой дори е само един лист. Скоро ще дойде есен, ти ще окапеш, ще отидеш при корена на това дърво и тогава ще разбереш, че има друго начало – едното е горе, а другото е долу. И тъй, всеки един от вас трябва да знае къде е това Начало – в корена ли, в дънера ли, в големите или в малките клони ли, в листата ли, в зеления или в узрелия плод ли или в семката на последния. Ако речете, че е в семката на узрелия плод, казвам: „Ти си вече човек, който трябва да тръгне и да отиде да провери първичното Начало, за което Йоан говори. Ако кажете, че сте в листата, тогава много милиони години ще чакате – „Ама аз съм в зеления плод". Пак ще чакаш, докато узрееш добре. – „Ама аз вече завързах". Добре, но може да дойде буря, да не можеш да издържиш, да минеш пак през корените, през дънера, да израстеш наново нагоре и да започнеш нов живот. Ако имахте време, аз бих се спрял на въпроса за падане на плода. Мнозина ме подканят: „Поговори ни къде сме били едно време". Зная къде и какво сте били, мога да ви говоря, но зная ли какво ще ми кажете? Ще рече някои: „Ако това е истина, голяма лъжа е". А когато го разкажат на някого вън, той ще каже: „Това е голяма лъжа". Но лъжата е сянка на Истината. Можеш да лъжеш, докато имаш истина, т.е. за да излъжеш

някого, трябва да го излъжеш за известна истина. Лъжата е спътница на Истината – където има Истина, има и лъжа и обратното.

Но да се повърна на въпроса. Как трябва да приложим този разумен принцип в нас? Ще каже някой, че това е сила, която действа. Какво разбирате под израза „сила, която действа”? В умовете на съвременните учени това е толкова неопределено. Казват, че тя е, сила, която гради, но как гради? Ще кажат, че се привличат и се събират, но по какъв начин? Двама души се хващат за ръце и се привличат; магнитът привлича металните стърготини. Добре, но трябва да има известни съотношения в привличането. Именно тази вътрешна сила трябва да привлича нашите мисли и чувства към разумното Начало. И за да познаем дали се привличаме от това разумно Начало, дали сме освободени от Земята, трябва да усетим кога ще престанат у нас противоречията. Това е признак, че вървим правилно към Началото. Докогато има борба, ние сме между двата принципа и приличаме на пътника, който е изгубил ориентация за четирите посоки на земята и наместо да тръгне на изток, отива на запад, а може да се ориентира само когато изгрее Слънцето. Ще кажат: „Краят му е дошъл”. На какво е дошъл краят? Когато свърши гимназия, ученикът умира ли? Не, това е край на ученето му в училището и начало на неговото влизане в света. А знаете ли думата "край" първоначално какво означаваше? – Мъжествен, умен и сръчен човек, който знае да работи, който може да носи всичко. И сега, когато хората кажат „краят му е дошъл”, това значи, че работата е свършена. Когато дойде краят на платното, което тъчете, ще го снемете от страна и ще започнете да кроите, т.е. краят на тъкането ще бъде начало на вашето обличане. И след като се облечете и хората ви похвалят за хубавата дреха, не се гордейте, защото не сте го изработили вие. Не се гордейте, за благодарете на шивача, който е успял да скрои дрехата и да я ушие. Има някои, които щом ги похвалят по този начин, мислят, че се отнася за тях. Не, похвалата е за шивача, а те са само негова реклама. Щом дрехата ви е зле ушита, изопачена, веднага ще кажете, че не искате да ходите при този шивач. Например, обръщат се към някого с думите: „Вие имате благородни мисли” и той започва да си въобразява, че е голямо нещо и се възгордява. Чакай, това не са твои мисли. Благодари на оня, който ти ги е дал и не те е излъгал.

Ако в ума ви има буря, в състояние ли сте да знаете как се движите? Не сте в състояние. Сега и във вашия ум царуват смътни идеи. Казвате, че Христос е принцип. Принцип означава начало, глава, извор. Когато

отидете до този извор, вие вече можете да вкусите чиста вода. И ако почерпим от Христовия извор, ако пием от тази вода на Живота, нашите мисли и желания непременно ще се прояснят. Тогава ще последва и друг резултат: градежът на нашето тяло ще тръгне по правилен път, страданията и болките ще изчезнат, ще имаме правилни схващания, ще можем да говорим на хората полезни неща и да утоляваме жаждата на жадните. Христос каза на онези жени: „Водата, която ще дам, ще бъде извор, който блика вътре в душата". И вие всяка сутрин идвате тук да пиете от тази чешмичка. Хубаво, но аз, който обичам да говоря Истината, който не обичам нито да лъжа, нито да се лъжа, искам да си прокарате по една тръба от този изобилен извор, от който аз черпя, да я прокарате до вашия двор и щом дойде време, да отворите крана и да пиете. Говоря на тези от вас, които искат да бъдат ученици Христови, да имат прокарана от тази вода поне тръбичка, дълга един сантиметър. И когато светът изпадне в обсадно положение и хората жадуват, вашата тръба ще ви пои и няма да страдате от жажда. Изворът ще бъде във вашата душа – това е Началото, това е и краят. А знаете ли какво нещо е край? Когато от извора прокарате в къщата си чешмичка – това е краят на нещата.

И така, трябва да гледаме на мислите и желанията, които имаме, като на дадени нам. От нас само се иска да ги използваме. Всяка мисъл идва и заминава, не можете да я задържите, Да немислите, че можете да задържите и желанията. Не, както храната минава през нас, по същия закон минават и заминават и духовните мисли. Те са форми, които носят известни сокове на Живота. Използвайте соковете, които са скрити в тях, а прашеца пръснете в пространството, което ще се изпълни отново.Ако ги задържите дълго време в бутилка, соковете ще се развалят и Господ ще ви държи отговорни за това. Някои искат да станат богати с мисли, но лесно могат да бръкнат и да ги ограбят. Подобно на парите, мислите не признават господар, а познават този, който ги има. Някой човек може да бръкне в сърцето ви и да грабне желанията ви. Например, една мома изгубва сърцето си и започва да линее или някому грабват мислите и той полудява. Защо? Защото не разбират основния закон, че всяка мисъл и желание са изпратени от Невидимия свят, за да ги използваме, след което да ги пуснем да вървят в света. Когато има движение, когато има размяна на мислите и желанията, които препращаме, ще получим съответните сокове на Живота. И затуй Христос казва: „Аз съм животът". Същественото за нас е Животът. И тъй, трябва да впрегнем на работа

всички наши мисли и желания, за да придобием Живота. И когато го придобием, ще бъдем свободни граждани и ще се упътим към това Начало – към вечния извор, отдето трябва да уталожим своята жажда.

Когато някой умре, казват: „Отиде на онзи свят”. Ако семката е узряла, ще отиде на онзи свят, но ако не е узряла, ще капне край дънера, близо до корена и няма да отиде. Някой казва, че е узрял. Ако наистина си узрял, Господ ще дойде, ще вземе плода и ще го отнесе на добро място. Следователно, всеки трябва да се запита неговата семка узряла ли е. Сега вие ще кажете: „Аз вярвам в Христа”. Добре. – „Той ще ме спаси”. И това е добре, но дълго време ще падате при дънера на дървото, докато семката узрее във вас. Само когато узрее, тогава ще имате духовна Свобода. Единственото богатство, което човек ще отнесе от Земята на Небето, е този малък зародиш. А когато отиде на Небето, човек ще започне пак да го посява за нов живот, защото там е същото училище, там също се работи. И когато там ви проповядват висша наука, как ще я разберете, ако нямате способности, ако на Земята не сте се научили да направлявате вашите мисли и желания? Ако искате да разберете Христовото учение и да имате положението на разбойника, разпнат отдясно, комуто Христос рекъл „Днес ще бъдеш с мен в рая”, вие трябва да работите. Ще кажат някои, че и те са разпнати. Да, но от коя страна? Ако сте отляво, съжалявам ви, с вашите страдания няма да влезете в Небето. Ако сте разпнати отдясно, радвам се, защото вашето избавление е дошло. Всички, които са разпнати отдясно – учители, свещеници, философи, царе, ще бъдат спасени, но ако сте разпнати отляво, отново ще се повърнете на работа в този свят. Такъв е Божественият закон.

Началото, това е дясната страна, това е Христос. А това значи да разсъждаваш съгласно Божествения закон, да го прилагаш в Живота и да нямаш два ума за нещата. Някои от тези, които ме слушат, си казват: „Кое да слушам, дали онова, което църквата казва, или това, което този човек проповядва?“ В такъв случай ти, приятелю, имаш две глави. Ако църквата и аз проповядваме и учим за Божествената Истина, не може да има никакво противоречие и резултатите всякога ще бъдат еднакви. С други думи, ако постъпваме съгласно Божествения закон, ябълката, посадена от някой свещеник, ще израсте по същия начин, както и ябълката, посадена от мен. Трябва само да се гледат резултатите от нашите действия. Защо се съмнявате – имате свещ, с която можете да видите дали говорим Истината. Среща ме някой и ме пита черен ли съм или съм бял. Нали имаш свещ,

виж! – „Ама не виждам”. Тогава ти си в тъмното. Аз те познавам и виждам какъв си. Например, ти си евангелист, казваш, че като твоята вяра друга няма, а как тогава не можеш да познаеш Истината? Приятелю, ти си човек, който и себе си, и другите лъже. Истината има само един образ и той е хармония, самоотричане, Добродетел, Мъдрост, Правда. Когато добиете този образ, ще имате сигурен Мир, Спокойствие и Сила. Тогава светът може да се вълнува, морено може да е бурно, но вие ще бъдете тихи, спокойни и свободни като птиците, които летят с крилата си. Щом дясното или лявото ви крило е осакатено, ще се сринете с главата надолу върху Земята. И Земята казва: „Който има само едно крило, при мене ще остане”. Грешниците са птици с по едно крило. Дяволите казват: „Нас ни трябват хора с по едно крило”, а Христос казва: „Мен ми трябват хора с по две крила”. Ние имаме две ръце – дясна и лява, и ако владеехме законите за разреждане на материята, щяхме да можем с тях да хвръкнем, да се повдигнем, щяхме да бъдем свободни да напуснем тялото си, когато пожелаем. Сега се страхувате от смъртта и казвате: „Дяволите са лоши духове, ще ни попречат”. Какво могат да ви направят, когато и те са ограничени от същия закон? Ако владеем двете крила и ако Христос е в нас, няма от какво да се боим. Страхът в нас показва, че не сме с Бога. И казва Писанието: „Съвършената любов изпъжда всеки страх”. Страхуваш ли се, Любовта не е в теб.

Сега вие се питате как ще ни спаси Христос. Чудни хора сте! Щом посеете житното зърно, спасението ви е дошло и гладни години няма да има. Вие искате да бъдете Ангели. Как ще бъдете, когато не сте посети и сте изникнали? Ангелите хвърчат като птиците, а вие сте растения; тогава как ще се преобразите толкова бързо? Знаете ли колко форми трябва да преминете! Под думата "форми" разбирам силите, които трябва да владеете. За да можете да измените една форма, трябва да знаете законите на силите, които действат в нея, понеже те ви ограничават. Вие сте ограничени – например, трябва да ядете три пъти на ден и ако не ядете, губите разположение; ако не пиете, също губите разположение. Някой казва: „А съм силен”. Ти си силен само три дена. – „Аз съм родолюбец”. Ако три дена те държа гладен, ще почнеш иначе да мислиш и да молиш за хляб. Трябва да придобием Жив хляб, не трябва да го вземаме само от Земята. За нас Земята е лихвар. Всички лихвари и всички лоши духове са турени на такива длъжности и казват: „Ще ти дадем хлебец, ама ще ни платиш еди-колко си!” Но вие трябва да станете умни. Когато се намерят

десет умни хора, ще вържат дявола и ще кажат: „Това жито не е пратено от нашият Баща горе". Следователно, за да доловите добре това, което ви пращат отгоре, трябва да имате чист ум и чисто сърце.

„В начало бе Словото и Бог бе Словото." Нека се попитаме дали това Начало е у нас, дали ние сме в Бога и дали Бог е в нас. Не казвам, че не сте в Бога. Дори твърдя с положителност, че вие съществувате, живеете и се движите в Бога, но Бог не е у всинца ви. Защото човек може да бъде изсъхнал корен и може соковете на дървото да функционират, но в него да не проникват. Ако сте сух корен, Христо какво ще ви ползва? Трябва не само да сме в Бога, но и Бог трябва да бъде вътре в нашия ум и в нашето сърце.

Сега, какво разбрахте от днешната беседа? Запомнете следното нещо, което от чисто практическо гледище е важно за вас: трябва да си прокарате по една малка тръбичка от този извор вътре във вашия двор и отсега нататък да не безпокоите нито мен, нито свещениците. Казвате, че нашите свещеници не проповядват. Те не са ви хамали. Направете си чешма и пийте. Казвате, че свещениците били лоши, защото не давали вода. Прокарайте си от извора чешма вкъщи и нека да престане този Източен въпрос" . Когато прокарате от този извор чешма, всички спорове ще изчезнат. Английският учен Дравмонд е казал, че три са елементите, а които постоянно се храним: двата са въздухът и водата, които Господ даром ни е дал, а третият елемент е храната, за която постоянно работим. Ако за придобиването само на един от тези елементи ние сме станали роби, какво щеше да бъде състоянието ни, ако по същия труден начин добивахме и другите два елемента? Положението ни щеше да бъде три пъти по-тежко. Един ден, когато станем по-умни, Господ ще ни даде даром и третия елемент и тогава ще бъдем свободни граждани. Сега сме в третия стадий на нашето развитие.

Христос разрешава въпроса и казва: „Аз съм живият хляб". Когато Той влезе в нас като жив хляб, ще се освободим всички – и мъже, и жени, и деца, и свещеници, и учители – и тогава ще започнем да се занимаваме с по-важни работи, както Бог е отредил. А сега само бистрим политиката – кой има повече, кой по-малко. Сега всичко, включително и войните, почива върху хляба и когато някой има необходимият му хляб, иска да вземе и хляба на другите, за да има повече. Христос казва: „Аз съм жив хляб, Аз ще разреша въпроса, Аз ще бъда едно Начало". Начало на какво? – На свобода, на разумен живот, на разумен подвиг, на преобразуване на

света. Това е Началото. Следователно, когато искате да работите с Исуса Христа, съединете се с това Начало. И когато се съедините, ще имате всички блага, Силата Христова ще бъде и ваша сила и всички хора на този свят, които са от дясната страна на Христа, ще бъдат ваши приятели. Тогава всички ще се сдружите, ще тръгнете със свещ да търсите вашите братя и Господ ще ви даде съвет какво трябва да правите с вашите братя отляво. Ще дойдете отново на Земята да им помагате, докато всинца – и ония и отдясно, и ония отляво – се върнем на Небето, за да бъдем едно с Христа. Това е Началото, това е Словото, това е Бог, за който тази сутрин ви проповядвам. И това живо Слово, което гради, въздига и преобразува света, е вътре във вас – то е живият Христос.

Беседа от Учителя, държана на 8 ноември [неделя] 1914 г., София

СЛОВЕСНОТО МЛЯКО

Пожелайте, като новородени младенци, чистото словесно мляко, с него да порастете; понеже вкусихте, „че Господ е благ“: при Когото идвайте като при камък жив, от человеците отхвърлен, а от Бога избран и драгоценен[27]*.*

В една заповед на Мойсеевия закон се казва: „Не пожелавай“, а в това послание на Петър се казва: „Пожелай“. Кой от двамата е прав? И двамата са прави от свое становище. Обаче ако Мойсей бъде на мястото на Петър, ще бъде крив, и Петър, ако бъде на мястото на Мойсей, също ще бъде крив. Мойсей казва да не пожелаеш – какво? – власт, богатство, жена, а Петър казва пожелай – какво? – словесно мляко. Защо? Защото то е необходимо за духовното растене. Първото нещо, което потърсва детето, когато излезе от утробата на майка си, е цицката мляко, защото като сучи, расте и се развива. И Петър казва същото – да намерим цицката, която ще ни храни духовно, защото ако не я намерим, по същия закон, както детето, не можем да живеем. Подир 3–4 години, когато детето порасте малко, изникват му зъби, което ще рече, че неговият организъм се пригажда вече за твърда храна. Същото е и в духовния живот: не бива да се възприемат още отначало твърди учения, които може да причинят смърт.

Пита се: Дали всички, които живеят на земята, са смукнали това словесно мляко? Не всички, и затова умират. Майката трябва не само да роди детето и да има мляко, но туй мляко трябва да бъде и непокварено. Колко майки са отровили своите деца с лошото си мляко! Ако майката се гневи по няколко пъти на ден, подир няколко дена ще отрови с млякото си детето. Също и свещениците, които по отношение на паството си са на мястото на майките, когато проповядват, и учителите, когато преподават, ако се смущават и тревожат, тровят своите пасоми и питомци. Съвременните хора страдат от едно голямо невежество: те много неща знаят – от геометрия, аритметика, граматика, ботаника, физика, за движението на небесните тела, как е създал Бог човека, как последният се е развил, – но съществеността знание, необходимото словесно мляко те нямат. И знаете ли на какво приличат те? Има анекдот за един турски мъдрец, който разправял, че знаял всичко, каквото ставало на Небето – в колко часа ставал Господ, какво правел, какво правели ангелите. Като

разправял един ден това на султана, последният повикал още един, като него философ, и като искал да ги изобличи, че има неща, които не знаят, рекъл им: „Желая да се поразходим с моя параход насаме и да си поприказваме приятелски“. Тръгнали. Като се разговаряли, сложили им тепсия с хляб и мляко; султанът рекъл на съпътниците си да дробят залъци в млякото; като надробили хляба, той разбъркал залъците и рекъл: „Всеки да изяде своите залъци“. – „Отде да знаем кои чии са?“, възразили философите. – „Ами като не знаете залъците, които вие сами дробите, как ще знаете какво става на Небето?“

Петър в цитираните стихове по-нататък отправя слушателите си към живия камък. Ние знаем, че има само мъртви камъни, от които правят къщи; ала както виждате, има и живи камъни. Ако можете да изтълкувате думата „камък“ на духовен език, ще намерите, че има друго значение. Под думата „камък“ в духовен смисъл се разбира завършен характер, в който всички сили са уравновесени, процесът на развитието върви хармонично, мозъкът, дробовете, стомахът, нервната система са в ред и функционират добре. Ето защо и Христос казва: „Бъдете камък, който може да расте и се развива“, и на друго място: „Трябва да съградиш дом Божествен“ – подразбира – от такъв камък.

Но да дойда пак на думите „словесно мляко“. Някои често казват: „Искаме да бъдем духовни“. Какво подразбират те под това – дали да се затворят в себе си, да бъдат спокойни и да мислят и съзерцават? Това не ги прави духовни. Да бъдеш духовен ще рече: Да бъдеш в съприкосновение с окръжаващите условия, със средата, с почвата, върху която живееш, и едновременно да знаеш правилно да реагираш на тази почва, среда и условия – елементи, които създават живота. Най-високото положение, което може да заеме човек, то е, когато умът, сърцето, душата – всички тия сили – защото те са сили – са на своята висота, в максималното си развитие. Камъкът, в своето естествено състояние, не може да възприеме течно вещество; но опече ли се във варница, той служи за белосване. И Господ, когато иска да белоса Своя дом, опича камъка, туря малко вода и като се образува реакция, замазва го с белота, наричана духовно – чистота и доброта в живота. Дойдат ли страдания, това ще рече: Вас са ви пуснали в пещта, да се превърнете в необходимата духовна вар. Има някои твърди камъни, които и след като ги турят в пещ, не се опичат; тях считат съвсем безполезни, вземат ги и ги изхвърлят на пътя.

Сега, когато Петър казва „пожелай“, иска да изрази този вътрешен

процес на опичане, да се образуват в ума ония висши форми, които чрез процеса на разредяването ще могат да минат от един в друг свят. Имате две мисли в ума си, които ви безпокоят, вземете едната, не я жалете, ами я турете във варницата, турете отдолу дърва и я опечете. И като опечете така всяка мисъл от хилядите, които налитат върху вас, ще бъде също като да изпечете няколко хиляди килограма вар и да я продадете. С туй, освен дето ще се отървете от един голям багаж, който ви тежи, но ще имате и голяма печалба. Туй, което става във физическия свят, става, по аналогия, и в духовния свят: всеки процес на физическото поле едновременно е процес и на Небето и обратното. Ако разберете правилно това нещо, ще знаете, че когато страдате на земята, на Небето се радват; защото когато ви пекат във варницата, вие, като не разбирате дълбоките причини, казвате: „Изгоря ни животът!“, а на Небето викат: „Колко се радваме, че този камък ще се превърне на вар!“ Когато си мислите: „Тези ангели горе нямат никакво състрадание към нас“, те отговарят: „Имаме, имаме; ние виждаме, че и вие, като нас, ставате бели и чисти“. Та трябва да желаем не ония неща, които сгъстяват и втвърдяват, а ония, които разширяват нашите души, ум, сили и способности.

Но ще зададете въпрос: „Как можем да приложим това на практика в живота? Аз имам немирни ученици, непослушни деца, как ще може да им въздействаме?“ Или: „Аз съм свещеник, имам хора невъзпитани и невярващи, които не могат да разберат философията на живота“. Или: „Търговец съм, моите съдружници и мющерии искат да ме ограбят“. Всички се оплаквате – защо? – защото вашето въже е тънко и слабо, а искате да вдигнете товар от 100 килограма; разбира се, че тогава въжето ще се скъса, и товарът ще падне. Как може да се живее в Стария Завет, а да се прилага Петровото учение? Приятели сте на Мойсей, а искате едновременно да бъдете приятели и на Христа. Мойсей казва: „Не пожелай“, но по-нататък не казва какво трябва да се прави. Той казва на едно място: „Да възлюбиш Господа“; ама как ще Го възлюбя, когато не съм Го видял? На друго място казва: „Да обичаш своя народ“, а за другите народи друго говори. Говоря за Мойсеевия закон в широк смисъл. Разбира се, когато Мойсей е полагал своя закон, условията са били други. Неговият закон е бил подготвяне на човечеството за Христовото учение. Мойсеевият закон е първото полукълбо на земята, Христовото учение – другото; може да живеете в него, когато се осветлява от слънцето; но когато то е извън слънчевите лъчи, не може да живеете. И в съвременния обществен живот

нашите пожелания произлизат от приложението на този Мойсеев закон. Хората искат да са богати, да са учени, но понеже като възприемат този закон, нямат възможност всички да са богати и учени, ето стълкновението. На физическото поле няма условия всички хора да бъдат богати и учени; но добри – всички могат да бъдат. Пожелайте добродетелта, която не принадлежи на физическия свят. В Индия има хора, които разбират и прилагат този закон дори спрямо животните. Едно животно, колкото свирепо и да бъде, ако можете да влезете в контакт с него, то ще ви възлюби и ще ви стане предан приятел, ще изчезне от него предразположението да ви пакости, и щом му заповядате, то е готово да изпълни вашето желание. И когато Христос е казвал: „Възлюби врага си“, Той е разбирал този закон.

Та първото нещо, което християнството препоръчва за пречистване на човека, е страданието. Трябва твърдите камъни да минат през варницата, за да могат да белосват; суровият хляб трябва да се опече, за да може да се яде; същото е и с човека – вие може да влезете в Небето само като опечен хляб; само тогава ще ви сложат на трапезата и ще ви разчупят. Защо Господ ви е дал ум, сърце, защо ви е дал очи, уши, език – трябва да размислите защо са те предназначени. Аз нахвърлям тия въпроси и ви оставям вие да размислите върху тях. Казвате: „Искам да служа на Бога“, но не разбирате как да служите. Зная хора, които уж разбират окултните закони, но не могат да служат на Бога. Като ги знаят, те трябва да умеят и да ги прилагат поне за своето собствено развитие. Някои искат да им кажа много работи, философски и окултни; може да ви ги кажа, но първо аз искам да турим основа здрава и върху нея да градим, та всеки камък, който поставяме, да бъде хубаво издялан и на място турнат – на ъгъла. Предстои ни велика задача – да оправим този свят. Аз виждам, че туй здание, върху което е съграден сега животът, се събаря, и че един ден Господ ще ни повика да градим ново. Но ще знаем ли да го градим, когато ни повика – ето въпросът. За да бъдем готови, ние отсега трябва да се нахраним от онова мляко, за което ви говорих. Да бъдем така готови, щото един ден, когато ни даде Бог нова дреха, да не я оцапаме. Едни гарджета поискали майка им да ги премести в друго гнездо; тя ги попитала: „Ами ще вземете ли с вас и оцапаните си задници?“ – „И тях ще вземем.“ – „Не може: ще оцапате и другото гнездо.“ Някои несмислени жени казват: „Защо Господ ме е направил жена?“ Ето защо: Като жена изучавате едно изкуство, което като мъж не бихте изучили – изкуството да приготвите

млякото, с което трябва да отхраните децата си. Вие чисто и просто сте гувернантки на Господа, които отглеждат Неговите деца; ако не изпълните майчината си длъжност, Господ ще ви попита: „Защо ви поставих на тая важна длъжност? Не трябваше такова мляко да давате на децата си“. – „Ама дадохме вече.“ – „Още веднъж да не давате; инак ще ви уволня.“ – „Ама искам мъж да стана.“ – „Няма да станеш мъж; ако продължаваш да искаш неща, които не заслужаваш, ако си все така упорита, втория път говедо ще станеш.“

Философията на съвременните християни не почива на здрава основа. Всеки сектант твърди и проповядва: „Това, което проповядваме, е истинско християнско учение, онова не е“; но никой не може да определи точно кое е истинското християнско учение. Казваме, че сме венец на създанието на света. Да не лъжем и себе си, и Бога: ние не сме венец; венец са само ония, които са завършили своето развитие; ние, които още крякаме в блатото, не сме друго, освен жаби; ние, които искаме пари и къщи, които сме готови да продадем и Господа за тях, не сме венец на създанието, а венец на падането, на ада.

Ние сме пред една дилема. Трябва да се попитаме: Можем ли да вървим дълго време по този път? Не можем да мръднем по-нататък: съвременното човечество е достигнало оня предел, дето ако направи още крачка, всичко изгубва. Но една крачка в обратната посока, една крачка напред, една крачка нагоре – и неговото бъдеще е велико. Та ние вече трябва да се замислим къде отиваме и да се отречем от преходното, което ни води към падане. Христос казва: „Който обича майка си и баща си, трябва да се отрече от тях и да Ме последва“. И човекът трябва вече да каже: „Не искам повече досегашното мляко; по-добре да мра без мляко, отколкото с такова мляко, защото смърт без мляко е по-добра, отколкото с покварено мляко“. Трябва да се откажем от всички мамещи неща, които покваряват нашите мисли, и желания, които тровят нашия живот, и да потърсим и намерим Божествената Истина. Намерението ми не е да ви плаша, а да ви свърна да помислите вече за себе си. Вземете и се огледайте, вижте как изглежда вашето лице, каква краска има то; ако е много червено, показва, че е възбудено, че тялото е в нездраво състояние; ако е много бледо, показва апатия към живота; и едното, и другото не е християнско. А ако употребите Христовата храна, за която говори апостол Петър, ще имате добро разположение, радост, веселие, подем на вашия дух, смелост и решителност в борбата; ако бъдете наситени от това живо

мляко, никакви микроби не могат вече да се загнездят във вас. Ако имах сега малко по-свободно време, щях да дам описание какъв трябва да бъде християнинът в пълния смисъл на думата. Вие имате известни стремежи, искате да бъдете добри, да обичате, но не можете – защо? – защото не знаете как да постъпите. Един лекар бил повикан от една богата мома, болна от скука; първото нещо, което ѝ препоръчал, било упражнение. – „Как да се упражнявам!“ – „Ако не се упражняваш, бедстваш да погинеш.“ – „Тогава ще се упражнявам; моля, дайте наставленията си.“ Той дава наставленията, и тя почва да се упражнява, и скуката ѝ минала. Вие седите често с ръце скръстени или въртите палците в едната посока, после в другата: въртенето на палците трябва вече да престане и да почнете да се упражнявате – да работите; тогава Господ ще ви благослови.

В това отношение трябва да работят жените, защото Господ на тях предаде ключа от рая – те държат ключа на Царството Божие. Петър е женско име. Само че жените са малко по-слабохарактерни и скоро се отказват от служба. Обича някоя един мъж, ама като види друг, казва: „За този ще се омъжа“; „Ако не се омъжа за него, за мене живот няма“; ала като се минат 2–3 години, прежалва и него и е готова и за друг да се омъжи. Господ вече казва на жените: „Вие, които държите ключа на Царството Божие, ако не следвате Моите заповеди, ще ви изпъдя, да поплачете отвън, да се разкаете и изхвърлите всички ваши грехове“. Когато не следваме заповедите на Христа, ние се отклоняваме от Него, ние го отричаме, мислим зло за Него, предаваме Го постоянно на Пилата, на страдания – на ежедневно приковаване на кръста. И питате защо не се оправи светът. Как ще се оправи, когато всеки ден мъчим своя Господ? Да престанем вече да забиваме гвоздеи в Неговото тяло; гвоздеите, които забиваме в Него, по отражение засягат нас. Знаете ли поговорката за онзи рибар, който намерил една безценна риба и искал да я поднесе дар на царя? Вратарят не искал да го пусне и за да го пусне, рибарят му обещал половината печалба. Влязъл, но когато царят го попитал: „Какво искаш за награда?“, той отговорил: „50 тояги“. – „Ама как така?“, рекъл царят. – „Туй възнаграждение искам.“ След като му ударили 25 тояги, рекъл: „Имам ортак – вратарят Ви – моля, останалите 25 да платите на него“. И Христос, когато забивате гвоздеи в Неговото тяло, казва: „Повикайте ортака ми и ударете на него останалите“. Това, което става сега всеки ден, не е друго, освен останалите тояги – половината възнаграждение, което сме поискали. „Колко страдам, ще ми се пръсне душата!“; ще ви се пръсне,

защото колко гвоздеи сте забили в Господа! Болни сте – „Да дойде лекарят“. Истинският лекар, който ще ви излекува, няма да влезе в къщата, докато продължавате забиването на гвоздеите. Туй, което ви проповядвам, както виждате, е едно напълно практическо учение, което всеки може да приложи. Когато ви налети лоша мисъл, когато пожелаете нещо недобро, турете този твърд камък в пещта, да се превърне във вар, с която да белосате душата си – да я направите да светне. Така ако се упражнявате, ще видите как душата ви ще се озари.

Това е учението, което проповядва апостол Петър. Вие го смятате прост рибар, но той е такъв рибар, който е пекъл и не е ял рибата сурова. В какво трябва да я опечете и вие? В Божествения огън – Любовта. И когато я опечете така, ще кажете: „Виж каква отлична риба!“ Ако не станем сътрудници на ония, които живеят на Небето, какво място ще имаме на онзи свят? И когато Господ казва да се самоотречем, да изгубим своя живот, Той разбира да го изгубим не за свинете, а за ония, които седят на по-високо стъпало от нас; само тогава ще спечелим. Ще кажете, че този закон е несъвместим със законите на природата. Съвместим е. Ония, които ще изядат соковете, ще посеят ново семе, и от него ново дърво ще израсте и даде плод. Следователно, за да можем да израстем, трябва да влезем в пътя на развитието. Тогава ангелите ще вземат участие в нашата работа. за да вземат участие, трябва да им платим нещо. За да ни посеят един ден наново, при по-добри условия на живот, трябва още отсега, докато живеем на земята, да приготвим наградата. Ако се храним със словесно мляко, ще се приближим към тях и най-сетне към Христа.

В това подвизаване искам да изчезне от вас всеки страх: който иска да се подвизава в Христа, не трябва да се плаши от всеки процес. Опечете вашите съвести в Божествения огън, както рибата, която ловите. Рибата – едно от двете – или трябва да се опече, или да се осоли; същото е и с човека: среден път няма; инак ще се вмирише. Христос, като казва: „Ако солта е обезсолена“, разбира, че ако не сте обсолени, ще бъдете изхвърлени вън, когато инак ще ви турят в кацата. Аз бих предпочел да ме опекат, а не да ме осолят: за света е солта, а за нас е огънят; процесът на огъня е по-добър, защото той е процес на растене – на живот; осолването е процес на съхранение – да се спастри зародишът, за да се не развали. Ще рече, вие може да бъдете в две положения: или в положението на растене в Божествената градина, или зародиш в Божествения хамбар. Направете опит върху себе си, но опит върху този стих, който ви прочетох: той има

дълбоко значение. Би могло да се напишат томове върху туй: как да се съгради животът, как да се възпитават децата, мъжете, жените, учениците, обществото и т.н. Всичко е в този стих. Но той трябва да се посее хубаво – къде? – в ума. Сварете този стих в Божествената вода, опечете го в Божествения огън, и този наглед кокостелив стих веднага ще се превърне в храна, чиито сокове можете да възприемете. Ако се нахраните от това словесно мляко, за което говори Петър, ще се измени и лицето ви, и общественото ви положение. Искам да възприемете този Божествен метод и да се приготвите за друг живот – за Небето.

Туй е, което искам тази сутрин от вас – да пожелаете; досега не сте пожелали, сега искам да пожелаете словесното мляко, да влезете в положителната страна на живота, и тогава каквото поискате, Господ ще ви даде.

Беседа, държана на 16 ноември 1914 г.

УЧИТЕЛИТЕ

Но вие не се наричайте учители, защото един е вашият учител – Христос; всинца вие сте братя[28].

Христос схваща тия думи малко по-другояче, отколкото обществото. От чисто органическо гледище светът има няколко института, които са Божествени, например бащата и майката, домът. Те са първите институти на земята: по-благородно и по-светло учреждение от дома няма, и по-високо от званието на баща и майка пак няма. Истина, има много бащи и майки на земята, но те са всъщност пастроци и мащехи. По отношение на органическия свят бащата и майката играят важна роля: те с кръвта си предават на децата си качествата на своите души. Възпитанието на децата се обуславя от качествата, които майката влага в детето още в крехката му възраст. Под думата „кръв“ подразбирам не обикновената кръв, а оная кръв, която във всички случки на живота остава неизменна, една и съща. Няма да се спирам сега да обяснявам разликата между тази двояка кръв; едно само мога да кажа – че тя не е оная преходна изменяема кръв, но другата, която като есенция розово масло излиза над розовата вода и която собствено има същинска цена. Благородните зародиши, които майката влага в кръвта на детето, са ценна есенция, която отсетне се разлива и разнася благоуханно у окръжаващите това вече порасло дете. Отподире нищо не може да се вложи и посее в човека. Туй, което съвременните хора наричат „възпитание“, то е просто дресиране. При майчиното възпитание процесът е в корена; там той образува и видоизменя ума и сърцето; при дресирането имате само една външна полировка. Може да дресирате маймуна, може да дресирате гълъб, но щом пак ги поставите в естественото им положение, те ще заживеят първия си живот. В американските Съединени щати са правили опити: правителството е отпущало грамадни суми за възпитанието на местни индианци; някои от тези индианци са свършили разни колегии и университети, но върнат ли се при своя народ, забравят това, що са учили, и пак подивяват. Само ако някой от тях се обърне и усвои коренно християнството, в него става промяна.

Такова е положението на учителя по отношение на духовния живот. Да бъдеш учител, то значи да родиш някого. Христос не казва: „Не

учителствай“, но: „Не вземайте званието учител“, званието на болна майка, защото такава майка какво дете ще роди, освен хилаво? Ако майката има известни органически, умствени и душевни слабости, детето не ще прави изключение. Съвременният учител може ли да научи учениците си, например, как се съединява кислородът с водорода, когато сам не разбира свойствата на тия елементи? Той може да прави опити, обаче тия елементи не му се подчиняват, защото той още не е техен господар. Друг може да учи за въртенето на телата горе в пространството, но попитайте го да ви определи математически с един метър, а не със стотици хиляди метри или километри, обикалянето на тия тела около слънцето, не ще може да ви установи точно. И аз мога да правя такива изчисления, но те не ще бъдат точни. Да бъде разликата с няколко сантиметра или милиметра, разбирам, но с няколко километра и стотици хиляди километри, това не разбирам. Това са вече хипотези, предположения. Вие често се спирате и казвате: „Защо някои неща не се случиха така и така?“ Ако вие правите погрешни изчисления, кой ви е крив? В живота всинца грешат. Вие искате да строите къща; ще повикате архитект, да ви направи плана и изчисленията за количеството на потребните камъни, дървета, железа, гвоздеи, пясък, вар и т.н.; ще купите тия материали; обаче ако не направите необходимите точни съчетания, вашата постройка ще се събори, и вие ще пострадате под нейните развалини.

Ще обясня моята мисъл с един анекдот от българския живот. Това се е случило нещо около 40–50-те години. Някой българин от южната част на Балканския полуостров, нататък където е Солун, ходил с баща си да работи градинарство; станал на 20 години и нищо не спечелил от него; дотегнала му мотиката, и рекъл да подири някой друг подходящ на него занаят; настанява се по едно време на работа у един абаджия и казва си: „Ето лесен занаят: ще седя и пребъдам“. След една седмица идва в дюкяна един турски бей, вика господаря му да взема аршина и ножиците, да му скрои гащи от сукно, и ей-такива – бирбучуклия; обаче господарят не бил разположен и праща чирака, който вече учил една седмица, като му казва: „Иди, аз ще дойда подир тебе“. Чиракът отива с бея, чакал час, два, майсторът не идва. Тогава беят се обърнал към чирака: „Както те виждам, ти си голям, трябва да знаеш занаята; може ли да ми скроиш гащи?“ Калфата отговаря „Мога“. Беят изважда един голям топ сукно и казва: „Искам да ми скроиш гащи бирбучуклия“. Захваща чиракът, крои оттук,

оттам; вижда беят, че това, което чиракът крои, не прилича на бирбучуклия гащи и му казва: „Гащи не станаха, скрой ми поне една салтамарка“. Чиракът захваща оттук, оттам, мери, крои; турчинът гледа, че и салтамарка не става; „Ще ми скроиш барем една тютюнева кесия и ако не я скроиш, ще те набия“, рекъл най-после. Та и от вас мнозина едва са седели една седмица при майстор, вземат ножиците и аршина, като този българин, и са готови да кроят – учители да бъдат. Христос казва: „Не бивайте такива учители“. За да бъде някой учител, трябва да има положително знание, само един начин на разбиране, да няма изключения. С едно средство да лекувате и същевременно с него да убивате, това не значи, че имате положително знание. Ако с един нож вие правите операция, изрязвате на човека болното месо, и със същия инструмент му прерязвате гръкляна, не може да кажете, че на място сте употребили вашия нож; то е вече вършене на престъпление. Ама някои ще рекат: „Ние не сме направили такова нещо“. О, колко учители зная, които са прерязали гръкляна на своите ученици; на колцина те са отрязали и краката, ръцете, ушите! – в морално отношение разбирам. Господ не е поставил тези хора за учители, те са самозвани такива. Във всяка църква има такива учители, които са седели, като споменатия българин, само една седмица в училището и са тръгнали да проповядват.

Сега какво трябва да подразбирате под думата „учител“? Тази дума има отношение към чисто духовния свят. Не е учителстване да учиш хората как да градят църкви, как да посяват цветя, зеле; това не е учителстване. Доброто учителстване подразбира един акт на висше самосъзнание – трябва да се извърши един чисто духовен процес, между учителя и ученика трябва да има едно пълно съзнание върху задачата, която има да изпълнят, да съществува една обмяна, каквато съществува между майката и отглежданото от нея дете; учителят да предаде известни истини и ученикът да ги използва както трябва. Ще ви приведа за обяснение друг пример. Разправят за един англичанин, ходил на лов в Индия, че когато завивал по една пътека, усетил един силен удар на лявата ръка – удар, нанесен от една тигрица. Тя се задоволила само да му счупи лявата ръка, за да не стреля с пушката, която била окачена на дясната. Задига го и го отнася в леговището си при своите малки 3–4 тигърчета; слага го, натиска му главата и му казва: „Ще кротуваш, защото ще обучавам малките си“. Кара тигърчетата да се опитват да го давят; те обикалят наоколо му, но ги е страх да се приближат. Ловецът по едно

време рекъл да повдигне главата си, да види какво става; но тигрицата пак му натиснала главата и повторила: „Казах ти да кротуваш: уча малките си“. Та както виждате, и тигрицата била учителка. Ловецът се избавил по някакъв начин, но казвал, че най-тежко му било, когато му натискали главата, за да могат да го давят малките. Да съборя всеки може. Учителстването обаче разбира човек, който може да научи да се гради в ума и сърцето, който разбира дълбокия смисъл на елементите, които могат да обновяват, да съградят ново духовно жилище, духовно тяло, с което, както казва Писанието, един ден ще възкръснете. Господ чака да се съгради това тяло.

Как се раждат деца? Те, за да живеят, трябва да се родят на деветия месец, в известни случаи – на седмия месец, но никак не произволно – който месец иска родителят. Такъв е законът – трябва да се изпълни деветмесечният период, необходим за сформиране на тялото. И как започва сформирането му? Най-първо се образуват крайните удове – краката, ръцете, че после мозъкът, стомахът и най-после белите дробове, и щом се образуват последните, започва се дишането и след това, ако не се роди, детето може да умре. Значи природата не създава най-първо белите дробове, а крайните съчленения – краката и ръцете. По същия начин се сформират у вас висшите работи. Човешкият дух в утробата на майката също учи: той не седи в спящо състояние, а взема участие с духа на майката, двамата работят, за да създадат тялото. По същия закон ученикът и учителят трябва да работят едновременно двама с помощта на духа. Затова казва Христос: „Един е вашият учител“. И защо хората обичат Христа? Защото Той е дал нещо на света – „Дадох живот на онези, които го нямат, за да имат този живот преизобилно“. Искате да станете учители, ще ви попитам: Какво сте готови да дадете на оногова, когото искате да учите? Ако някого сте учили и след това той е станал по-лош, аз разбирам, че на нищо не сте го научили. В съвременните християни и в църквите владее голяма слабост да учителстват. Не е лош сам по себе си този стремеж, но трябва да се знаят законите на учителстването. Обикновените закони изискват от учителите известен ценз, известен изпит пред комисия, и след туй излиза заповед за назначение, т.е. за официално встъпване в длъжност; и в духовния свят е същото – човек трябва да чака, докато Божественият Дух го осени и упъти. Онзи, който не е осенен от Духа Божи, няма право да учителства, защото ще престъпи Божествения закон. Когато схванем дълбокия смисъл на тия Христови думи, които имат

вътрешен и външен израз (сега аз говоря за вътрешното християнство – за онова, което може да ни свърже с всички области на невидимия свят), тогава ще разберем смисъла на учителстването. Искаш да бъдеш учител, питам те: Къде си учил, кое училище си свършил? – „Ама аз съм чел Библията, зная Евангелието." – Не е достатъчно. – „Ама зная Християнската вяра." – Не е достатъчно. – „Ама аз съм от еди-коя си църква." – Ти учил ли си на Небето – в онова висше заведение, дето се учат ангелите? Разбираш ли вътрешните закони на природата – как е устроен човекът, неговият ум и неговото сърце, какво е отношението на неговата душа към неговия дух? – „Чел съм за тия работи." – Какво? – „Душата тук е едно понятие отвлечено, една идея на съчетание." – От какво е съчетана? Човешкият ум бил съчетание на способности; ами как се съчетават тия неща? Мисли, че знае нещо. Не е такова съчетание, приятелю. То е действително съчетание, но не на отделни части. И поради тази тъмнота, която имаме, ние говорим тъй неразбрано за ума и сърцето, без да знаем да кажем на кое място е сърцето. То има три места, едното – физическото – вие знаете къде е; но къде е сърцето на вашите чувства и на вашия ум? Срещате един човек и казвате, че е лош; защо е лош? Преди години един бивол в Америка полудял формено и изпоплашил всички хора наоколо; помислили да го убият, обаче намерило се едно момче, което чело мислите на животните, то турило ръка на главата на бивола и го попитало: „Какво ти е?" – „На задната част на крака ми е влязъл трън, той ме мъчи." Извадили тръна от крака му и биволът се укротил. Един ден вие също пощурявате, седнат хората да ви поливат с вода; казвам: На задната част на крака ви има трън, извадете го и работата ще се свърши, никакви маркучи не трябват. Учени хора, професори, доктори колко са смешни, когато разправят как се е повредил умът на човека и определят диагнозата – „Има такава и такава зараза, трябва да се направи операция". Аз не виждам нищо друго, освен малко сгорещяване на мозъка. Преди 4–5 месеца дойдоха да ми кажат, че синът на един лекар заболял първо от хрема, която отсетне се усложнила, и най-после лекарят констатирал, че имало нагнояване на мозъка и че трябва да се направи операция. Казах: „Не трябва никаква операция, 99 на 100 детето ще умре, ако му направите операция, инак ще се излекува". Отиват, направят операция и синът умира. Операцията, разбира се, за лекарите бе „сполучлива". Казвам, че и в духовно отношение хората правят операции – изрязват известни части, за да се излекуват; но това не е лекуване. Съвременните хора казват, че за да

се поправи някой, трябва да бъде нахокан: „Ти си вагабонтин, крадец, такъв, онакъв“; не трябва да се бие, както по-рано; мислите ли, че с тия ваши звуци, които ще влязат в ухото му, вие ще го промените? Ни най-малко. Законът е друг – за да възпитате другиго, първо трябва да възпитате себе си. Лош ли си, всички наоколо са лоши. Една майка, която зачене и почне да се нервира и злослови, аз мога да ѝ предскажа последствията и да опиша напълно характера и съдбата на младенеца, какво ще стане в бъдеще с него. Майката, която се нервира, не бива да мисли, че детето, което ще роди, ще бъде светия, да я гледа на старини; то един ден ще си отмъсти и ще ѝ рече: „По-добре би било да не си ме раждала“. Също тъй и ученикът ще каже на учителя: „По-добре да не си ме учил“. Учител в пълния смисъл на думата трябва да бъде чист като кристална вода, образец във всичко; в него не трябва да има нито сянка от колебание, двоумение и неверие. Христос, като дава това указание, иска да ни посочи голямата опасност, на която се излагаме, и голямата отговорност, която поемаме пред Него за осакатяването на някои души. Всяка майка, всеки учител, които не знаят да възпитават, ще бъдат наказани.

Сега, възгледите, които съвременните хора имат за Божиите закони, за Небето, за ангелите, са смътни и погрешни; те нямат никаква представа за тия закони и за Небето. Небето, на първо място, е организирано твърде умно и знае какво прави, а между ангелите и човеците има известни съотношения тъй, както между нас и растенията и животните. Понеже не знаем как да възпитаваме, ние стоварваме с нашия остен и нашата тояга 40–50 удара върху животното, с което орем нивата, и с това мислим, че изпълняваме своя дълг. Господ казва: „Тебе някой ден ще те науча как се управляват волове и как се оре нива“. Някои мислят, че Господ не може да деградира, не може да връща хората назад. Ако Той е превърнал някои ангели на змии и на животни с рога, може да направи да ви израстнат и копита. Той може да ви превърне и на ангели, и на дяволи; може да измени и вашата форма. И понеже в света са важни формите – те регулират нашия живот – ние трябва да обърнем особено внимание на тях. Ако аз ви съградя една нехигиенична къща, не оставя никакъв прозорец на южната страна, а оставя такива само на северната страна, и при това я съградя дълбоко в земята, вие, след като живеете в нея 6–7 години, знаете ли как ще се почувствате? По няколко лекари ще започнат да влизат и излизат от къщата ви. Също и ония учители, които ви казват, че не трябва

да имате прозорци към духовния свят, са първокласни лъжци. Там е слънцето на живота. Аз бих даже казал, че и покривите ви трябва да бъдат стъклени, за да ви огрява отгоре слънцето. Ако вие имате така направени светли къщи, вашите форми ще бъдат видоизменени и вие ще станете много красиви. Върху това, което ви проповядвам, мога да направя, па и вие можете да направите, опит, и в 4–5 години ще видите какви ще бъдат резултатите. Аз не уча, че трябва да бягате от живота. Този свят, според моето схващане, е много добър, и хората са много добри, само намирам, че в пета̀та на крака имат по един трън. Че това е тъй, апостол Павел го казва и моли Бога да му извади тръна. Този трън може да бъде и на друго място, но повечето пъти бива на пета̀та на крака, понеже с краката сме приковани към този свят. Трябва да научим да изваждаме този трън научно, защото християнството, по моето схващане, е дълбока наука. Една мома иска да се ожени за един момък; гледа го красив, приличен човек; пита: „Може ли да ме храни?“ – „Получава 4–500 лева месечно.“ – „А, може. Какво е свършил?“ – „Еди-какво си.“ – „Хубаво.“ Ама тия неща не са още съществени: този мъж утре може да бъде уволнен и тия 4–500 лева доход да изчезнат; ако жената разбира, тя трябва да пита и да наблюдава сърцето и ума му, да бъде ясновидка, да влезе в неговата къща, да обиколи неговите стаи, неговата библиотека, книгите как са наредени, да види неговата готварница, неговата градина, да посети градината на неговата любов, на неговото милосърдие, на неговата справедливост, какви цветя е посадил; да обходи и да види как е наредено, и ако всичко е в изправност, може да каже: „Виж, оженвам се за този мъж“ – то е истинската женитба. Същото трябва да направи и мъжът. Мнозина искат да разменят положението си, разискват въпроса, кой да бъде мъж и кой да бъде жена, защо Бог е направил мъжа така, а жената инак. Какво лошо от това? Едно време и жените, и мъжете са раждали, но отсетне мъжът е изгубил способността да ражда и остана жената да върши това. Библията казва: „Авраам роди Исаака“, а не казва, че Сара е родила. Когато мъжът е раждал, светът е бил в отлично положение, а когато той престана да ражда, светът се развали. Мъжът трябва да роди – да бъде добър учител. Майката може да роди дете, тя може да вложи в душата му всички благородни качества, но ако учителят не умее да култивира тия благородни качества, нищо добро няма да излезе; значи иска се учителят да ражда. Учителят не трябва да прилича на онзи поп, който като не бил в нормално състояние, при кръщаване на децата подържал едно дете в купата повечко време и то

умряло, а той казал: „Дайте друго: това не можа да се кръсти“. Когато кръщавате, като учители, вашият ум трябва да бъде на мястото си. Туй кръщение подразбира да внесете в детето, което учите, Божествения Дух. Свещеникът, като учител, трябва да знае Божествените закони. „Ама така писала църквата.“ Да окъпеш детето във вода, това не е кръщение. Съвременните попове, учители и съдии са професионалисти, работят за пари, за 300–500 или 1,000 лева, които им плащат. В Америка им плащат повече – 3,000 долара, т.е. 15,000 лева. Според схващането на истинското Христово учение те не са служители на Бога, а обикновени работници. Първото нещо, което трябва да направи духовният учител, то е да разкрие на ученика невидимия свят, както майката, когато зачене, казва на детето: „Почакай 9 месеца, ще те въведа в нов за тебе свят и ще ти покажа чудесата му; сега не бива да мърдаш и скачаш“. След 9 месеца, като роди детето, тя му става първата учителка, а други учители ще подемат отсетне възпитанието на детето оттам, докъдето е дошла майката. Тя напуща своята работа, понеже детето влиза в нова област, дето трябва да има нов учител – туй, което Евангелието казва: Да се роди човек втори път.

Моята беседа иска да ви подтикне да помислите повече върху себе си; да се не зарежда у вас желание да бъдете учители, понеже човек страда от голямо невежество. Но седнете като търговците, вижте с какво разполагате във вашата вътрешна каса, имате ли някой познат на Небето, отправили ли сте някому там писмо. „Вярваме в Христа“; но познавате ли Го? Познавате ли Павла, познавате ли Петра? „Ама църквата казва, че не могло да се съобщаваме с онзи свят, че това било грешно.“ Туй е велико невежество. Да се съобщавате с духовете на ада може, а с Небето е грешно! Да установите съобщение с дявола – това е на място, а да се съобщавате със светиите, да се разговаряте с тях – не бива да ги смущавате! Тогава защо смущавате и дявола? Каква е тази логика? То е учение, което не почива на никакви закони. Както зная аз, старите християни са имали преки съобщения с Небето, те са се разговаряли с Бога, със светиите, и затова са умирали с такава готовност и самопожертване. Не са били като сегашните – „Чакай да умра, че тогава да видя“. Нищо няма да видиш. Като се събори къщата отгоре ти, какво ще видиш? Ще чакаш, докато те изровят.

Христос описва на своите ученици лъжливите учители, които, облечени в мантии с широки поли, са проповядвали, а всъщност са заблуждавали прозелитите, и той ги укорява за това. Същото туй нещо

важи и за нашето време. Ако дойде Христос сега, пак същото ще каже: Той не Си е променил ума. Христос мълчи, но когато заговори и каже истината, ще ни заболи много дълбоко. Ще вдигне, и ще видим всички заблуждения.

Ще ви приведа два примера от гръцката история. Двама художника, скулптори, се състезавали кой разбира по-добре изкуството и се завзели всеки от тях да докаже кой е по-добър скулптор. Единият направил грозд толкова изкусно, толкова приличен на природен, че заблудил птиците и те се спуснали да го кълват. Другият изваял една красива жена и метнал каменния воал толкова изкусно, че като дошъл другият художник, рекъл му: „Вдигни воала, за да видя статуята". Значи първият художник измамил птиците, а вторият – майстора на птиците. Питам сега и вас: Кого искате да подражавате – птиците или майстора? Аз бих предпочел втория. Искате да обсебите целия свят, но как ще го обсебите без необходимото за това знание? Тези знания трябва да почиват на духовна основа. Знанията в духовния свят са като котел, пълен с пара – те имат сила. В духовния свят знанията имат такова отношение, както физическите сили. Вие пътувате из софийските улици, трамваите се движат насам-нататък, но отгоре на техния покрив има прът, който щом се изплъзне от жицата – проводник на електричеството – трамваят веднага спира. Значи трябва да има известен контакт, през който да мине електричеството и да тури колата в движение. Вашите учители турили ли са пръта на тази жица, съединили ли са ви с тока? Механизмът на човешката кола може да е отличен и в изправност, но щом прътът е изплъзнат и не съединява колата с тока, няма никакво движение напред. Хората търсят причината на спиране на движението другаде, когато тя може да се отстрани, като се хване въженцето и се намести прътът; тогава ватманът ще завърти апарата, ще потече електричеството и колата ще тръгне. За да може вашите мисли да действат – понеже са сила двигателна – трябва да се съедините с духовния свят. По думата „способност" разбирам формата, в която е ограничена известна сила, която действа в духовния свят. Когато формата се разглоби или развали, силата не може да се прояви. В централния наш мозък има области, където са вложени известни способности, а тия способности са съединени със силите в духовния свят и работят. Ако вашият прът не е на мястото си, тези сили не работят. Освен това, изискват се и други условия – релси да има, ватманът да разбира своето изкуство; изискват се много съчетания. И вие, като един

господар, трябва често да обхождате своята държава, да видите всички работници на мястото ли са, как извършват своята работа. Често осъждате управляващите, че не управляват добре. Ами у вас управлението как е? Казвате този или онзи не бил толкова умен, ами вие вътре какви сте? Вашите съждения ще бъдат дотолкова верни, доколкото вие сте изправни вътрешно в себе си. Ние казваме за даден човек, че е добър; в какво обаче се състои неговата доброта? – Понеже с нас се отнася учтиво. Това ни най-малко не значи доброта. Утре, като ни посрещне неучтиво, ще кажем „лош“. Добър човек е всякога добър, лош – всякога лош. Не може един ден да бъде светия, а утре – последен вагабонтин. То е немислимо. Казвате, че лошият човек може да се покае? Знаете ли колко хиляди години се изискват за това? Едно дете, като се роди, изведнъж ли става професор? Ще се учи най-малко 12 години и неговото съзнание постепенно ще се развива. Когато се изучи вътрешният духовен свят, ще се разберат законите на християнството. То има за цел да оправи света, да оправи семействата, да тури хармония между мъж и жена, брат и сестра, господар и слуга. Съвременният свят страда не че човек е лошо да бъде слуга, но от това, че не умее да бъде добър господар. Доктор Миркович казваше така: „Не искам да бъда втори път богат, искам да бъда слуга при някой господар“. Вие искате да бъдете господари, да имате милиони левове; о, тогава вие ще бъдете най-нещастните хора, ще бъдете затворници, оградени във вашите пари. Един милион лева на гърба ви – то е тежък товар. Облажавате такива хора и искате да отнемете от техния товар, да го турите на вашия гръб. Това не е разбрано учение. Нима ще се сравните с онзи осел, натоварен с икони – когато всички почнали да се кланят на иконите, то взело да рита, като помислило, че на него се кланят? Ако хората ви почитат и облажават, то е за кръстовете и иконите, които носите. А какви са тези кръстове? – Добродетели. Благодарете на Бога, че ви ги е турил на гърба.

Христос се обръща към своите ученици и им казва: „Не се наричайте учители“. Ама някой ще рече: „Аз го обърнах към Господа“. Хубаво, ако си го научил, Господ ще те благослови; но ако си го родил сакат, ако си счупил ума и сърцето му, какво ще каже Господ? Ще има съдба на Небето – ще отговаряш. Всички вие тук колко хора сте осакатили в този свят! На онзи свят те ще се явят кой с куц крак, кой с изкълчена ръка, ще се съберат всички ваши питомци и ще кажат на Господа какви учители сте били. Фактически така ще бъде. И тогава Господ ще каже: „Глобявам този учител

с 10,000 таланта, затворете го в тъмницата, докато изплати глобата“. Господ никога не се шегува. Той е благ, добър, справедлив, но и сериозно строг; ще хване такива незвани учители и ще им наложи глоба 10,000 таланта и ще прибави: „Затворете го в тъмницата, да научи изкуството как се преподава“. И като изплатите дълга си – като понесете всички страдания – след време ще станете много учени и добри учители. А знаете ли колко хиляди години ще минат за това? Така се учат сега падналите ангели и хората.

Казваме сега, уж църквата не върви добре; нека ѝ покажем добър пример. Искам да имате силата да можете да видоизмените нещата. Вижте Мойсей: хванал тоягата и тя се превърнала на змия; уплашил се и Господ му казал: „Дръж опашката“, и като хванал змията за опашката, тя се превърнала пак на тояга. „Ама – ще кажете – той е бил Мойсей.“ – Нищо. И той се е учил, но се е учил при най-великите учители на Египет. Той не беше глупав, защото Господ никога не избира за водачи на човечеството или на един народ глупави хора. Учил е дълго време и е минал известна школа. И виждате колко чудеса е направил пред Фараона. Мойсей имаше две желания – да стане учител и същевременно избавител на евреите. Първо, той си каза: „Тази работа не е за мене“, и отиде в уединение – 40 години да пасе овце, за да изкупи греховете на убийството, и знаете ли какво правеше? Предаде се на дълбоки размишления, понеже беше посветен във всички тайни на Египет. За едно убийство трябваше да учи 40 години. И в това време той имаше второ посвещение. Питам: Вие колко години сте пасли овце? Да бъдете овчари, то е велика работа, то е да бъдете учители. Познали ли сте вашия учител? Баща ви, майка ви, дядо ви 2,000 години са били християни, но познали ли са Христа? Ако сте го познали, кажете пропуска, който ви е дал, също както военните, за да ви пропуснат, искат да им кажете пропуска. Какъв е вашият пропуск, вашата лозинка? Учените хора трябва да имат някакъв девиз; а какъв трябва да бъде нашият девиз? – Да служим на Христа. Как ще му служим? – Да се учим. Как да се учим? Приятели ли сте на училището? Да обикаляте отвън училището, то е едно нещо, да сте вътре в него е друго нещо. Къде ви са училищните книжки, училищните свидетелства? Нямате свидетелство, пък учители искате да ставате! Същото е и с някои свещеници и владици – и те го нямат. И в такива лъжи като живеем, искаме да дойде Царството Божие! Царството Божие идва сега и разкрива всички кални неща на човечеството. Заели се сега чрез война народите да защитават своята

кауза; защитавайте Царството Божие на справедливост! Всеки народ трябва да има толкова, колкото заслужава; тъй и всеки човек. Задайте си сериозно въпроса: Познавате ли Христа? Не искам сега отговор; ако можете да дадете отговора до една година, то ще бъде за вас едно благословение. Може да кажете „Видяхме Христа“. Павел Го видя – „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ А той рече: „Кой Си Ти, Господи?“ – чул Господа. Вие чули ли сте вашия Учител? Когато вдигнете скандал в някое религиозно общество или в Божия храм, не гоните ли, като Савла, Христа? Тогаз и на вас ще каже както на него: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“, и: „Не ти е лесно да риташ срещу остен“. Павел съзна своята грешка и Господ му каза: „Понеже това, което направи, направи го в незнание, ще те изпратя при езичниците, да научиш урока“, и го биха 3 пъти по 39 удара. Така бие Господ само възрастните; Той никога не бие децата. 33 години – годините на Христа – като ви ударят по 39, ще се издигнете. Трябва да се претърпят тия удари. Железарят, когато иска от желязото да направи някой нож или друг инструмент, също слага тия удари. Вие сте на наковалнята, Господ ви кове отгоре. Той всъщност не ви бие, а казва: „От този материал искам да направя нож, рало или писалка“. Ако сте от лошите хора, ще направи от вас нож, да колите лошите хора, ако сте от по-добрите, ще направи перо, да ви държи в ръка някой писател. Перото, с което пише писателят, има по-голяма интелигентност, отколкото ралото, с което орат земята. Ще кажете, че в желязото няма никаква интелигентност. И то се уморява. Вземете бръснача, като се наточи, след известна работа и той се уморява – изхабява. Всяко нещо се уморява. Един англичанин правил опити, че и машините – всичко се уморява. Машината, като се умори, почва да издава известен нов звук и машинистът казва: „Машината вече трябва да си почине“. И в човека по същия закон настава същата реакция – уморява се и иска да си почине. Великият учител казва: В такива случаи да се остави вашия мозък да си почине една седмица и след това той пак ще почне да работи. Всяко нещо иска своето време на работа и на почивка. Разгледайте как се развиват растенията и как се излюпват гъсениците и ще разберете закона. Вашата мисъл може да има форма на гъсеница или на пеперуда. Човек, за да успее в света, трябва да има само една идея. Това е вярно и невярно. Трябва да има и повече идеи, но всички те трябва да бъдат благородни. На очите на конете турят капаци, за да гледат само напред, да не се плашат от странични влияния, и човек по-добре е да има такива капаци, устремен към една само идея,

благородна. Ако не можеш да имаш много благородни идеи, имай поне една; нея дръж като прицелна точка, която може да те издигне и да те избави. Казваме: „Христос ни избави“; нещо повече, Той ни изкупи. Ала изкуплението има и своята лоша страна, защото лош човек, когато иска да използва облагите, които му са дадени, всякога може да изкара криво заключение за нещата. Знанията не трябва да се поверяват в невежи ръце. Говоря за прераждането – каква опасност има за ония, които криво го тълкуват? Например гъсеницата, която има стотина крака и лази по дърветата, може да каже: „Мене не ми трябва никаква философия, доста ми е един лист, като го намеря, ще го изям и свършено“; обаче един ден тя се обвива в пашкул и се излюпва на пеперуда и вече казва: „Мене сега лист не ми е достатъчен, трябват ми цветя, да забия своя хобот и да изсмуча соковете, аромата им“. За да влезете в духовния свят, трябва да съблечете тази кожа, в която сте обвити, както гъсеницата. Не съблечете ли я, в духовния свят ще заемате пространството само на един лист и ще разбирате духовния свят, колкото го разбира гъсеницата. Аз искам да влезете в духовния свят, но питам: излюпени ли сте? Когато влезете в духовния свят, ще разберете смисъла на един вол, на един осел, на един вълк, на един гълъб, на една лисица и т.н.; във всяка форма, която съществува във физическия свят, е вложена една велика идея, и този, който разгадае тази идея, ще разбере значението на нещата в света. – „Ама вълкът има зъби.“ – Нищо не значи. Ако таралежът има бодли, те са създадени не за друго, а от стратегически съображения – да може да се защити от змията или от друго някое същество, което иска да му напакости. Той хване змията за опашката, почне полека да я яде и додето я глътне, варди се с тия бодили. След време и този таралеж ще се измени. „Как може да се измени?“ – ще попитате. Знаете ли и вие каква форма имате в духовния свят? В Библията има един стих, в който Господ нарича Яков червей. Ама ще кажете, че това е в преносен смисъл. И Христос нарича своите последователи овце. Знаете ли какво значи това? Овце – това са всички ония души, в които живеят духовете и както овцете в този свят ни дават мляко и вълна, по същия закон душите дават на човека необходимите мляко и вълна. Опитайте туй учение. Защо сте на този свят? Турете ума в действие. Най-първото нещо, което трябва да научите, то е да изчезне всяко съмнение, да дойдете в съприкосновение с духовния свят и ако може да го проектирате, вашите приятели веднага ще ви се явят на помощ. Какво е вашето огнище? Ако го направите много горещо, т.е.

ако има тази сила, каквато има горницата, може да изпечете каквато мисъл искате. Ако вашето сърце няма потребната горещина, то ще падне. От сърцето зависи колко далеч да препратите вашата молба. „Аз се молих“; но аз виждам, че молитвата ви стои само две педи над главата ви. Ще се помолите 5–10–100 пъти от дълбочината на сърцето си, докато успеете да пратите прошението си до Господа. И когато то дойде в Неговите уши, Той ще ви отговори. Какво ще отговорите на прошението, което не е дошло до Него? Когато се молите, трябва да се съсредоточите, да забравите всичко, което е около вас; трябва да се пренесете дотам, щото нищо, освен молитвата, да не минава през вашия ум. Питам сега: Топло ли е огнището на вашето сърце, на вашия ум, да пратят молитвите си нагоре? Ама имало около вас немирни деца. Господ ги е пратил на земята да се възпитат, понеже и на Небето не са живели мирно; деградирал ги е. Господ не иска хора, които вдигат шум на Небето. Те ще се научат да орат, да копаят, обуща да правят и след време, когато научат урока, може да станат и царски синове. Преди да влезете в Небето, ще минете пред изпитна комисия, която ще ви зададе въпроси, какви са вашите чувства и идеи, какво е вашето милосърдие, вашата любов към ближния и към Бога и много още въпроси. Защото сега Христос иде и ще се отворят, както е казано, книгите на живота, и ще бъдат съдени хората, дали заслужават или не да минат в един клас по-горе или да влязат в Небето. Ще се даде всекиму това, за което е достоен.

Затуй Христос се обръща към вас и ви казва: „Един е вашият учител – Христос“. От всинца ви искам да запомните този Учител, Който е дошъл пред 2,000 години, да ви изкупи от греха. И вие още Го търсите! Записал ли е Христос Името Си във вашата душа, във вашето сърце поне един път? Ако Го е записал, облажавам ви; ако не Го е записал, постарайте се да Го срещнете и да Го помолите да Го запише. И когато запише Името Си, да не тръгнете да тръбите и да се хвалите: „Христос записа Името Си в нашата книжка“, не! То ви е потребно не за тук, а за Небето; когато отидете там, ангелите ще ви спрат и ще ви попитат: „Я извадете тефтерчето си“, и ако Господ се е разписал в него, ще ви кажат: „Свободни сте да влезете“. Тогава и Христос, и светиите, и вашите големи и малки братя ще ви посрещнат с вейки и голяма радост ще бъде, че сте дошли. В Питагоровото училище някога е имало правило, когато приемали някой ученик, първата година да го подлагат на най-големи подигравки и ако е могъл да изтърпи подигравките, приемали са го. И Христос е пратил сега

някои на земята да ви подиграват – „Иска да стане светия, хлопа му дъската, смахнат е, малко луд е, цяло говедо е“ – това е Питагоровата система за приемане на ученици. Ако може да издържите тези подигравки, знайте, че сте издържали изпита. И тогава ще бъдете приети. Ако ли пък се разгорещите от нападките и кажете: „Аз ли – чакай!“, вие сте изгубен. „Мъжът ми е лош“; отде знаете, че той не е нарочно поставен от комисията да ви изпита? Претърпете една година, издържете изпита, и тогава Господ ще каже на мъжа: „Няма вече да подиграваш и вредиш на жена си“, и ще видите как той ще стане кротък като агне. Но само тогава – когато претърпите и когато каже Христос. Запомнете това учение, аз ви говоря за външната негова страна; то са мисли нахвърляни, колкото да може да различите лъжливото от благородното. Когато влезе във вас Христовото учение, то ще ви подигне, вие ще познаете хората, ще виждате техните души. Често се срещат двама и се питат: „Аз съм християнин, ти вярваш ли в Христа?“ Ако сте християни, няма защо да се питате: самото питане показва, че в него няма никакво християнство. Никога няма да питам какво е дадено цвете – като го помириша, ще зная дали е роза или карамфил. Носът ми е на мястото си. Ако обонянието ми е затъпено, парализирано, или съм сляп и не виждам, тогава може да попитам, но ако всички мои сетива са здрави, аз само като видя или помириша цветето, по външната обвивка или по аромата му ще позная какво е. Тъй и всяка душа се изявява чрез своите външни страни – чрез постъпките. Аз ви виждам отвътре като карамфили, ама някои още неразцъфтели. Имате пъпки, някои обещават да се развият в бъдеще. Не искам само да цъфтите, но и да завържете и узреете. Ангелите идват като пчелите, ще оплодотворят цветовете в душите. Ако цъфнете, вие сте вече в общение с тях. Каква дълбока наука е това, а колко работи има още да узнаете! Трябва да ви дам 10 лекции; но да ви разправям тия работи, които са много уморителни, вие ще кажете, че не е интересно, и ще заспите. И прави сте, защото не сте още готови за това. Ще дойде време, когато ще бъдете готови. Например, ако вземете да ядете мед и преядете, ще ви се втръсне. Защо? Защото сте се преситили. Дружите с някой добър човек, черпите постоянно от него, по едно времеречете: „Да се махне от мене, не мога да го гледам“. На вас трябваше да ви се даде толкова мед и да дружите с човека дотолкова, колкото да не ви втръсне. Тъй също и вие не давайте много от вашия мед, достатъчно е по една лъжичка, а не цяла паница, за да се не втръсне на гостенина; защото и българската поговорка казва: „Прекален светец и Богу

не е драг“. Вие четете и четете и се сбабичасвате. Прочетете само един стих, спрете се върху него и разсъждавайте. „Бог е Любов“ – разсъдете в какво отношение е Любов и почувствайте тази Любов в себе си. Тя не трябва да бъде, както когато изядем ябълка или котката някоя мишка. Да ви любя – това значи да вляза във вас; да ме любите – това значи да бъдете в мене вътре. Когато имате образа на един приятел, вие го туряте на видно място. Нашето сърце представя астралния свят, умът – чисто духовния свят. Ако вашият ум може да се повдигне на дадена висота – ето ви духовния свят. Туй, което става в мозъка, то е отражение на духовния свят; всяка мисъл е форма в духовния свят – разбирам всяка благородна мисъл. И мислите се различават по форма и съдържание. Когато дойде някоя благородна мисъл, тя произвежда радост и веселие. И когато издигнете ума си и сърцето си към Христа, Той ще ви хване за ръката и ще ви въведе в Божествената градина; ще ви заведе при извора на Любовта, да вкусите от нея; опитно ще вкусите нещата. По-щастлив момент от този за вас няма да има. И когато влезете, няма да кажете: „И мъж ми да влезе“, не; всеки сам трябва да влезе; не трябва да се ходатайства за друг. У всеки трябва да има дълбоко желание сам да влезе. Ако е способен, ще му съдействате да влезе и той, но неспособните, недъгавите трябва да стоят вън, докато се излекуват. Този свят е за недъгави хора. Ония, които трябва да влязат в училището, трябва да бъдат чисти: чистота в мислите и в желанията е необходима. Също необходимо е и пълно безкористие. По-нататък, самоотричане. То е високата степен; то е да издържите изпита. Сега, първото нещо, което се изисква от вас, то е чистота в мисли и желания и непоколебима вяра, че каквото е казал Господ, то ще бъде. Когато туряш Господа отпред на някоя работа, няма защо да се питаш дали ще успееш. Може да бъдеш учител, съдия, свещеник, земеделец, ако изпълняваш своята длъжност, няма сила в света, която да ти попречи. Ще имате много препятствия, мъчнотии и изпитания, но те са необходими за вашето растене. Страданията, които са пратени, те са благословение.

Сега ви оставям с тази мисъл: да познаете вашия учител – Христос. Когато познаете вашия Истински Баща, тогава и ангелите, и светът ще бъдат ваши братя, и не един и двама, а с хиляди. С хиляди години ще ви развеждат из своето жилище на Небето. Там има много приятни работи, дълги разходки, образцови училища, нови слънца, нови същества и колко още неща! И тогава ще кажете: „Сега разбираме дълбокия смисъл на

живота, защо трябва да се живее“. То ще стане, когато имате само един учител. Ако речете, че имате двама, ще кажа: „И мене, и Бога лъжете“. Една майка има на физическото поле, на духовния свят – един Учител, на Божествения – един Баща, който е Господ. Всичко трима са. На земята един, между ангелите е Учителят, а между боговете е Бог. Когато минете през тия трима, тогава всеки от вас ще разбере дълбокия смисъл, вътрешната страна на сегашния живот, и с радост и песни ще понасяте всички страдания; няма за вас да има мъка в живота, и работите между мъжете и жените, между родителите и децата и между всички народи ще се оправят. Тогава няма да има и питането: „Какво ще стане с българския народ?“ Нека всички българи се обърнат към Бога, аз им гарантирам, че всичко ще бъде в ред. Но ако носят сегашните глави, по 39 тояги ще ядат. Тъй е писано в Божествената книга. Ама Русия била такава-онакава; и тя, ако следва Господа, ще бъде благословена, ако не го следва, ще яде 39 тояги. Същото е и с Германия, с Франция, с Англия, с всички – Господ всички бие наред, на общо основание. Всички тук на земята трябва да изпълним волята на нашия Учител, на нашия Баща. Аз вярвам, че у вас има всичкото желание да я изпълните; виждам, че сте обърнали сега нов лист и, като блудния син, казвате: „Татко, прости, съгрешихме, изядохме и изпихме това, което ни даде, отсега нататък няма да правим това, приеми ни като слуги в дома Си“. Бъдете уверени, че Баща ви ще заличи всичко, ще ви облече, ще заколи най-тлъстото теле и ще ви нагости, и ще има в дома му веселие, защото Неговото блудно дете се е завърнало. Ще му тури на пръста нов пръстен, ще го благослови и ще каже: „Хайде, синко, на училище – иди се учи наново!“

Беседа, държана на 7 декември 1914 г.

АКО МЕ ЛЮБИТЕ, ЩЕ ОПАЗИТЕ МОИТЕ ЗАПОВЕДИ

Учението Христово е за тоя свят, а не за оня, както повечето хора твърдят. Между невидимия и видимия свят има отношение, както между корените и клоните на растенията.

Когато вървим в пътищата Христови, светиите и светлите същества се радват, че сме във връзка с тях и те ни хранят. Дървото се храни от корените и от клоните – отдолу и отгоре. Ако опазваме заповедите Христови, ще ни даде всичко, което попросим в Негово име. Ако не ни дадат това, което искаме, то е, защото сме сгрешили. Земята не е място за страдания – тя е училище. Без нея не може да се повдигнем. Ние сме разплакали не веднъж земята и тя като се разсърди заради нас, показва ни отношението си със своите разтърсвания – настръхва й козината от нашите лоши дела.

Като се вслушваме в заповедите Му, Той ще се изяви нам в светла мисли, желания.

Необходима е Божествена Любов, която се проявява в благодатта. Що е благодат?

Пример: в река Темза има малки кораби, 20-30 хиляди, които ловят риба, и се препитава целият Лондон. При отлив тия кораби остават на сухо. в тинята. Дойде прилив – това е благодатта – те се повдигат и заплават из морето, отиват да рибуват.

При благодатта има прилив. Трябва да търсим тия моменти на Божествения Дух в прилив. Изгубим ли тоя момент, ще изгубим благодатта и трябва да чакаме 12 часа, а то е 12 седмици, 12 месеца, 12 години, 12 века и пр.

На първо място да приложим Божествената Любов. Тя работи в сърцето. То е най-важният орган. Сърцето отмерва пулса и когато Божественото сърце пулсира, ний оживяваме. Натрупваме прилив.

В деня, в който не опазим Божествените заповеди, явява се у нас дисхармония и ние не сме християни. Ще търсим в нас християнството, но не ще сме християни. Питаме се често дали сме изгубили благата или сме спечелили в тоя свят повече. Погрешки можем да направим, но Христос ще ни съди, ако не ги поправим. Погрешките не бива да ги повтаряме повече а да ги изправяме. Трябва да се учим от нашите грешки, т. е. трябва

да се освободим от лошите си мисли, а то е с дявола да не приказваме, иначе той ще се настани постепенно цял в нас и ще ни каже: „Ако не си разположен излез вън, мен ми е добре тук.“ Примера с камилата и воденичаря., във воденицата на когото поискала и получила разрешение да си стопли само муцуната, главата, а постепенно се настанила цяла и казала на воденичаря да излезе навън, ако му е тясно в нейно присъствие-ней било добре. Хората „всеки ден излизат от себе си“, защото са дали място на дявола в себе си.

На първо място трябва да очистим сърцето си. На второ място – нашия ум. Изворът, като не го мътим, сам ще очисти сърцата ни. „Аз ще ви дам извор на жива вода.“ Затова на всяка зла мисъл да противопоставяме една добра мисъл и с течение на времето ще се очистим.

Любовта се състои в това да опазим заповедите на Христа. Затова трябва да ги учим, и то постепенно. Учителят ще ни покаже начина, последователността на изучаването. Любовта не е само чувство, а един разумен акт. Под нея се разбира пожертвуване – тя е ранец и се носи по целия свят. Всеки трябва да носи тоя ранец, ако и да е тежък, но с него ще се повдигнем и научим заповедите Христови. Когато изпитваме страдания, то е, че Господ изпитва нашата любов и ако ний безропотно понесем страданията, показва, че имаме Божествената Любов. Пример – един богат в Париж изпитвал своите роднини дал и ще го поддържат, като се преструвал на голям бедняк. Които го гледали, направил ги наследници на своето богатство, а другите – лишил, ако и да му се сърдили – такава е била наградата им.

Христос казва, че ако Го любите, ще опазите Неговите заповеди, а те имат отношение към нашите братя, сестри, учители, общества и пр. и трябва да опазим тия съотношения към всички. Трябва да избягваме престрелките вътре в живота, а такива има във всички християнски секти. Те проповядват християнството, но не го изпълняват. Един християнин ще прояви своята сила в борбата с дявола, който е много голям страхливец; щом му покаже мрежата си, и той бяга. Той е баща на лъжата и затова бяга от истината, от светлината.

В един град направил и баня. 8 години се водило спор между гражданите да бъдат ли дъските рендосани или нерендосани и банята стояла недовършена, понеже не се дошло до съгласие. И двете страни давали своите мотиви за удобствата и неудобствата и практичността или непрактичността на гладките и негладките дъски и обратно. Отнесли

спора до един велик архитект за разрешение и той ги наредил така: една дъска рендосана и една нерендосана, двете страни за да бъдат доволни. Така и с християните, които са догматици, крепители на външната страна, трябва да се постъпи.

Всяка заран да четем по една глава от Евангелието, да търсим някоя заповед в тая глава и да я приложим през деня в живота си, и тогава Христос ще дойде в нас – ще си направи жилище у нас и по тоя начин ще разберем дълбоките Божествени работи. Животът е вечен и много велики работи ще ни разкрие Христос, но постепенно – сега не сме готови за тия велики тайни. Например искал е един човек да му открие Господ поне една от Неговите тайни. И Господ пратил един ангел, който го понесъл нагоре, като оставил тялото му, а взел духа му с човешкото сърце. След като видял ред величия, почнал да се моли да го снемат, защото не изтърпял, като го занесли на високите места из небесата. Затова, като опазваме заповедите, ще си подготвим тоя път и не ще искаме да слизаме назад. Иска се първо здравие по ум, здравие по сърце. Всяка заран трябва да правим опити: имаме ли страх, това е духовна хрема. Затова да дишаме дълбоко, а с това ще влезем в свръзка с ангелите, с небесните сили. Хората лесно се вкисват всякой ден, но това не е правило в живота. Хората трябва от кисели да станат сладки, както плодът – от цвят се превръща първо в зелен плод и да узреят, и станат сладки. Казва Господ: „Всичко ще се преобърне на добро/ Колкото по-големи сме, толкова по-големи мъчнотии ще имаме. Така е с децата, мъжете, светиите и пр. Христос казва: „Докога ще ви търпя?“ Търсим Го, намираме Го и като дойде у нас, и Го разпънем. Той ще възкръсне и ще си отиде, но кога ще дойде пак? – След 10-100-1000 и пр. години. Християнството не е трудно. То е лесно. Умрелите за Христа са умрели с радост, но техните имена са записани горе. По-добре е да умрем като християни измъчвани, отколкото като разбойници. За такива ще дойде Мойсей, ще дойде Илия, ще дойде пророк Йоан и с камшик ще ги оправят всичките. За това Христос казва: „Моето бреме е леко.“ Господ, Който ни говори, ще ни ръководи и ще ни управлява. Колкото по-големи са страданията, толкова по-близо е Христос до нас. Нямаме ли страдания, Господ е далеко от нас, а то е лошо. Затова всеки да изпълни учението Христово на своето място – и като началник, и като учител, професор и пр. Това е заповед Христова. С изпълнението ѝ Господ ще ни помогне и от малки хора ще ни повдигне Господ и направи велики хора.

Йоан Кронщадски откакто се е обещал и посветил живота си на

Господа, оттогава е станал Йоан Кронщадски, а по-рано е бил тъпоумен. Да посветим живота си, не е да отидем в гората, но да изпълним в живота си Неговите заповеди и да просветим нашите умове, да се стоплят нашите сърца, да се възродят нашите души, да оживее нашият дух и се ободри.

11 януари 1915 г., неделя, Бургас, в дома на брат К. П. Стойчев

8000 ГОДИНИ

8000x365 = 2 920 000 дни
8000 х 12 месеца = 96 000 месеца
96 000 х 4 седмици = 384 000 седмици
384 000 х 7 дни = 2 688 000 дни
2 920 000 х 24 часа – 70 080 000 часа
70 080 000 х 60 минути = 42 048 000 минути
42 048 000 х 60 секунди = 252 288 000 секунди

Най-дългият период от сътворението на Земята е първият период – слизанието на човека от небето до Земята, а то е след млекопитаещите.

Първи са слезли растенията. Първият период е 75 000 години.

Под „Адама“ подразбираме белия човек, духовния човек, а духовният Адам е от времето след Христа. Всички по-ранншни раси са знаели за бялата раса и са я очаквали като един месия. Най- старата раса е бялата във физическия свят, всички други са по- стари в духовния свят, а по-млади във физическия свят. След бялата раса иде шестата раса – светещата раса, наречени Синове Божии. За нея ще се изменят и природата, и климатическите условия. Сега лошите мисли и желания на хората са образували един тъмен пояс около земята.

Господ потопи човека (Битие 6...) в астралния свят.

Яков – крадец, лъжец...и му рече Господ: „Няма да се наричаш Яков.“

Физическото тяло е сформировано в милион години и то е вече завършено. Сега се формира астралното тяло.

Изчисление:

8000 х 12 х 4 х 7 х 52 х 365 х 24 х 60 х 60 = числото на годините от сформируване, създаване на света.

Всеки период колко е продължавал, е отбелязано в слоевете на земята при всяко напластяване.

Да се слезе в ада, ще се почувствувате десетки хиляди килограми по-тежки. Само героите слизат в ада – така е описано и в гръцката митология. И там, в ада, има ценни работи: население, което живее и е със съзнание, че това място е тяхно. Те живеят – слезлият там трябва да вземе формата им. Адът е като една смет, от 20 и повече години струпвана и вече се разлага, и гние, и който я оценява (сметта) ще се възползува, а който не,

ще казва, че това е боклук непотребен.

В центъра на Земята е най-големият ад. На 100 километра от него и около му има твърд пояс, върху който живее друго население, на други 100 километра друг пояс и т.н. Нашата Земя около си на 100 километра има твърд светъл пояс, през който минава слънчевата и други светлини. Върху тоя пояс има население – астралният свят. Около него има друг пояс на 100 километра и т н.

Около Земята има 7 пояса външни – 7 небеса, и вътре в нея – 7 пояса. В центъра на Земята е огънят – адът.

(*Говорено ми е от Учителя П. К. Дънов в дома на Д. Цанева, вечерта на вечеринката у тях*)

Заминалите покойници могат да бъдат в астралния свят, но живеят във физическия свят и на сеанси се явяват, говорят за светските си работи, къде им са парите, документите, разправии и пр., това е, че такова е тяхното съзнание и просвета в духовно отношение.

Ние, които се подвизаваме в духовното поле и формираме астралното си тяло, ще влезем със съзнание в астралния свят.

Този, Който подбужда сърцата на хората да извършват едно добро, Той се казва Господ. И тоя Господ чрез Своя Син Исус Христос учи постоянно всеки човек на много добри и съвършени работи. И който Го слуша, бива блажен

(*В неделя, януари 1915 г., Учителят г-н П. К. Дънов замина с железницата за Ямбол със следобедния влак в 1 ч. и 50 мин. след пладне, изпратен от приятелите от нашия кръжок до старата железопътна гара.)*

25 януари 1915 г., разговор с Учителя П. К. Дънов в дома на Стойчеви Бургас.

ВЕЛИКДЕН

Идете, прочее, научете всички народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светаго Духа; и учете ги да пазят всичко, що съм ви заповядал: и ето, Аз съм с вас през всичките дни, до скончанието на века[29]*.*

В проповедите на целия християнски свят днес се взема текстът за Христовото възкресение: само в Америка има 80–90–100,000 проповедници, а в България 3,300 свещеници, които проповядват днес върху възкресението – навсякъде се говори за него. Понеже толкоз души говорят за възкресението, аз искам да направя едно малко отклонение.

Разбира се, мнозина разглеждат въпроса исторически и философски – възможно ли е възкресение? Спорът е и от чисто физиологическо гледище – възможно ли е човек да възкръсне? Идеолози и богослови пишат и се мъчат да доказват, че възкресението е възможно, но и те не могат да го докажат.

Спирам се върху тия думи: „Идете, прочее, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светаго Духа“. Учението върху Отца и Сина и Светаго Духа е дълбоко учение. Каква е тази наука? Често вие изговаряте тия думи: „Отец“, „Син“ и „Свети Дух“, но какъв смисъл имат тия думи за вас? Те ще имат смисъл за вас само когато могат да произведат известен ефект. Когато държите една кибритена клечка, никога не може да опитате нейната сила, ако не умеете да я запалите; само когато я запалите, можете да усетите нейната сила. И възкресението ще бъде предмет неизвестен за вас, ако вие не запалите тази дума като кибрита – да произведе във вашия ум и във вашето сърце светлина, или ако я не посеете като семе – да изникне, да видите плода ѝ. Доста е в живота на човека да има две или само една такава дума, която да разбира както трябва, и той ще стане гений; когато разбере две такива думи, човек става светия, а разбере ли три, той ще стане едно с Исуса Христа. Тъй, във всеки език, който говорим, има думи, които като ги разберем, добиват за нас магичен смисъл. Мойсей, когато дигна своя жезъл при Червеното море, изрече една дума, и то се раздели. И Христос, когато бе пред гроба на Лазара и дигна очи нагоре, каза само една дума – „Лазаре, излез от гроба!“ И в началото Господ рече само една дума, и светът стана. Ние знаем да говорим и пишем правилно, граматически – със запетаите и точките му, с

въпросителните и възклицателните му. Разискваме много философски въпроси, но не знаем как да наредим живота си. Ние приличаме на онзи философ, който излязъл да се разхожда по морето и в разговор запитал лодкаря: „Учен ли си, знаеш ли нещо от астрономия?“ И като му отговорил: „Не зная“, той му казал: „Изгубил си една четвърт от живота“. След това го запитал: „Знаеш ли нещо от геология?“ – „Не знам.“ – „Две четвърти си изгубил от живота си.“ „Ами не знаеш ли математика?“ – „Не знам.“ – „Три четвърти от своя живот си изгубил.“ По едно време се дигнала страшна буря, и се явила опасност да се обърне лодката; тогава лодкарят от своя страна попитал философа: „Умееш ли да плаваш?“ Последният отговорил: „Не умея“. Лодкарят на свой ред му казал: „Четири четвърти от живота си изгубил“. Сега ние седим като този философ и питаме как се е родил Христос и как е дошъл на земята, но щом се подигне буря в нашия живот, дойдат известни мъчнотии и страдания, не знаем да плаваме и почнем да потъваме. Тогава къде е вашата философия, математика, в какво ви помагат те? А математиката е наука – как трябва да построим разумно живота си; биологията – как трябва да турим клетките в ред и порядък; геологията – какво е нашето отношение към земята и така нататък.

В живота на Христа има три периода, които са важни – има ги всякой живот – раждане, смърт и възкресение. Забележете, че когато Христос се роди, ангелите се явиха на небето и възвестиха „мир между човеците“; значи Христос се роди тържествено, но виждаме, че този тържествуващ Христос трябваше да умре с най-позорна смърт. А пита се: Защо трябваше така да умре? Съвременните хора умират, и често са ме питали защо умират. Има причини. Христос умря позорно и най-после възкръсна. Сега ще направя едно малко съпоставяне. Как се появи смъртта в света? Знаем, че когато Адам беше в рая, Бог изрази живота и смъртта във вид на две плодни растения, от които едното нарече „Дърво на Живота“, а другото – „Дърво за познание на доброто и злото“. В чисто окултен и мистичен смисъл, под „Дърво на Живота“ се разбират всичките стремежи на природата към Божеството, стремежът, който върви отдолу нагоре. То е приливът, който расте. „Дърво за познание на доброто и злото“, обаче, идва отгоре надолу. Сега, как се е родила смъртта? По най-естествен път. Ако пуснем два влака от две противоположни страни да се движат към една и съща точка, какво ще стане? – Катастрофа. Адам се намери между два такива влака и като не знаеше как да избегне катастрофата, умря. И

всякой от вас по същия начин ще завърши, ако пипне от забраненото дърво – в деня, в който пипне, същото нещо ще се случи с него. Но понеже, когато пипне, той ще влезе в това велико течение отгоре надолу – към земята, него може само Божествената сила да избави от това течение. Именно затова Христос дойде на земята, за да вмъкне хората пак в първоначалния поток на живота, в обратния процес, който ние наричаме възкресение. За да можем да разберем това учение, трябва да разберем учението на Отца и Сина и Светаго Духа. Какво трябва да се разбира по Отца? – Учението на Божествената Мъдрост. Под Сина? – Учението на Божествената Любов. Под Духа? – Учението за въздигането, еволюцията на човека. И казва се в Писанието: „Който повярва в това учение, спасен ще бъде“. Трябва да разберем законите на туй учение. Какво се изисква от нас? Всякой от вас е баща; но разбирате ли като бащи своето призвание? Всякой е бил в положението на син, но знаете ли какви трябва да бъдат отношенията на сина към бащата? Като Духа не сте, но ще бъдете; сега сте именно в процеса на Духа, този именно Дух, който въздига хората и който сега трябва да въздигне Христа в нас.

За да можем да разберем правилно Христовото учение, трябва да се освободим от много закачки в този свят; не да се отречем от света, защото това би било криво разбиране. Светът има две лица: едно чисто Божествено лице и едно вънкашно лице на нещата, и когато се говори, че трябва да се отречем от света, трябва да се разбира – да се отречем от всички ония елементи, които имат преходен, измамлив характер, които не носят нищо съществено в нашия живот; обаче всичко онова, което служи за нашето повдигане на земята, ние трябва да го пазим, защото на друго място Писанието казва: „Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Си Единороднаго, за да му помогне“. Че светът има две страни, се разбира от друг стих на Апостол Павел, който казва: „Образът на този свят прехожда, а има образ, който не се мени“. Човек се роди, израсте и мисли, че ще оправи света, но дойде към 45–50 годишна възраст и забележи известно отслабване, почувства, че силите му го напущат, и той поумнява и почне да кара младите да работят за него. Стане по-мек, по-любезен, защото е слаб и защото в него се заражда мисъл, че той остарява и че утре може да умре; в него не се зараждат такива мисли, които могат да го направят да възкръсне: съвременните хора са заразени изобщо от възгледа, че човек не може да възкръсне, да оживее отново. Именно там е най-голямата измама в сегашния живот. Човек може да възкръсне тъй, както може и да умре; те

са две неща относителни: влезеш ли в противоречие със силите, които действат в природата, твоята форма ще се разруши: не разбереш ли законите, ще бъдеш смачкан. Трябва да се освободим от известни спънки, които съществуват по наследство в нашите души.

Ще приведа един пример и ще обясня един велик закон, който регулира живота. Няколко души моряци, англичани, излезли от парахода да посетят един европейски град. Обикаляли насам-нататък из града, влизали в разни кръчми и се напили. На връщане качват се в лодките, обаче забравят да ги развържат от коловете, към които били привързани, и почнали с веслата да гребат; гребали, гребали цяла нощ, като мислели, че наближават парахода; на сутринта обаче виждат, че все на брега стоят. Защо не са стигнали парахода? Това малко въже, което е било завито около коловете, то ги е свързало. Хората не могат да възкръснат именно по тази причина – завързани са за кол. Аз съм виждал често малки деца да хващат птичка и да я пущат да хвърчи с конец; птичката литне нагоре, но пак падне на земята. Така са вързани всичките човеци. Хората трябва да имат идеал. Какъв? – Такъв, който да ги тегли към небето. „Хвръкнаха, ама паднаха, не зная защо“ – вързан си. Имаш съмнение в ума си, имаш важни въпроси, които не си разрешил – отвържи лодката си, загреби с веслата си и върви към целта. Ние не можем да избегнем последствията на причините. Мислим си, че нашите мисли и желания не упражняват никакво влияние; а всъщност всяка мисъл, колкото слаба и да е, упражнява влияние. Мойсей, мисля, казва във Второзаконието, че Бог въздава за престъпленията до четвърти род. В 100 години едно престъпление трябва да се ликвидира. Тези, които са изучавали закона, са забелязали следното нещо: ако някоя черна жена има сношение с бял мъж, в първото поколение може да се роди бяло дете и ако не във второто или третото, в четвъртото непременно ще се роди черно дете. Ако се роди в началото, добре – ще свърши кармичността. Законът действа и обратно: ако бяла жена има сношение с черен мъж, черното дете може да се роди в началото и ако не се роди тогава, то след 100 години непременно ще се роди. И чудят се хората: „Откъде Господ ни е дал това черно дете?“ Някоя ваша прабаба преди 100 години е имала сношение с черен мъж. Този закон работи и в нашите чувства и мисли. Седите денем и ви се явява лоша мисъл. Защо? – Преди 100 години вашата душа е имала сношение с черен мъж. Този черен мъж ние наричаме дявол. Едно лошо ваше желание, то е също ваше дете. Този закон на кармичността е строг; ние трябва да се пазим добре, защото

не можем да избегнем последствията. Никога не трябва да даваме място в ума си на лоша мисъл, защото тя ще изработи своя форма и в бъдеще, когато и да е, ще ни спъне. Не е въпросът тука, че някой се родил от бял или от черен мъж; въпросът е, че има вибрации на черни и бели хора, които се различават. Черните хора имат стремеж към земята, а не към небето; те са хората на онова дърво, от което вашата първа майка е яла; белите хора, които сега идват, са хората на „Дървото на Живота". Следователно, от което дърво ядем, туй ще станем. А „Дървото на Живота" – то е Христос. Когато проникне във вас тази велика мисъл за Христа – не отвлечена мисъл, че Христос стои от дясна страна на Отца, но Христос – силата, която е проникнала цялата наша земя, и когато тази струя проникне във всички същества от малки до големи, тогава ще настъпи спасението. Когато Христос умрял, станало тъмно, хората почувствали тази тъмнота, и Писанието казва, че Христос влязъл в ада и проповядвал това учение там, и всички, които го послушали, излезли от ада и дошли на земята. Не бяхте ли и вие там, когато е проповядвал Христос? Бяхте, но сте забравили. И какво ви каза Христос, когато слезе там да ви извади от тъмнотата? „Идете и не грешете вече", защото ще раждате, както ви казах преди малко, черни деца, ще идват страдания след страдания. И понеже Христос е на земята, Той е решил да избави човечеството и ще го избави. Няма в света някоя сила, колкото мощна и да е, която да може да противодейства на Христовата сила. Той казва: „Овците, които Отец Мой е дал, никой не може да ги вземе от ръцете Ми, понеже няма по-голям от Отца Моего". И ако някой път проникне съмнение във вашата душа, то е вашият черен баща. Скъсайте връзките си с него! Чистата душа никога не трябва да се преплита с нечиста. Когато детето на една майка се много оцапа, майка взема ли изведнъж да го прегърне? Не: по-напред го понашари добре, после го измие, пречисти го, облече го с чиста дреха и тогава го целува. Това е простата философия на живота. Някой ще дойде да ви каже: „Ама ти не ме обичаш". – „Кални са дрехите ти, приятелю, кална си, сестро, ела, ще ти платя за банята, поизчисти се, измий си както трябва тялото, така и сърцето, и след като направиш това, само тогава ще възкръснеш". Сега знаете ли защо страда Христос? Кръстът показва човешката къща – кубът разгънат дава кръст; а Христос беше разпнат на този кръст, и Бог казва сега: „Измий къщата си, разтвори прозорците, всичко пречисти". Някои казват: „Целуни този кръст"; но този кръст трябва да се пречисти. Кръстът е вътре в ума, в сърцето. Този кръст не

могат да целуват хората, докато не го пречистите. Всички сме кръстове – живи кръстове; трябва да въздигнем тия Божествени кръстове в сърцата си и когато направим това, ще турим една окръжност, която означава вечност, и ще направим от кръста едно колело или витло да се движи.

Следователно Христос със Своето учение иска да покаже основните закони, чрез които да изменим реда на нещата. И можем да го изменим. Трябва да имаме първо идея за това, и второ, да се стремим да я постигнем. Съвременните хора не могат да я постигнат поради една проста причина: в тях съществува един неумолим егоизъм – всякой желае да бъде пръв. Един художник много добре е представил това с една своя картина: нарисувал планински връх, на който се издига идол, и милионите хора гледат нагоре към този връх и ако един рече да възлезе и да стигне до идола, другите го хващат и го не пущат. И така хората все постоянно се борят, и никой не може да отиде горе. При надбягванията в олимпийските игри в стара Гърция онзи, който достигнел целта пръв, той вземал венеца. В подвига за Христа, обаче, всякой може да вземе този венец, стига да се постарае да изпълни Христовото учение.

И тъй, ние имаме тия три неща в учението за Отца и Сина и Светаго Духа. Ако можем да произнесем тия три думи в техния пълен смисъл – като произнесем „Отец“, да почувстваме пулса на туй същество, което движи света; да го почувстваме така, както една майка може да усеща пулса на своето дете; а да почувстваме Божествената мисъл, то значи да я разбираме и познаем – „Тогава – както казва Господ – преди да сте поискали нещо, Аз ще отговарям на вашите желания“. Всинца трябва да имаме отлични синовни отношения към Бога – да изпълняваме длъжностите, които имаме към своя Баща. Той не слезе на земята; но Той прати Сина Си. И ние трябва да се жертваме в този свят. Мнозина ги е страх от жертва и казват, че в жертвата няма живот, и мнозина в недоумение се спират пред думите на Христа, Който казва: „Ако не ядете от плътта Ми и не пиете от кръвта Ми, няма да имате живот вечен“. Ние всеки ден ядем, за да живеем – нима това житно зърно, тия треви, чиито сокове гълтаме, не умират и не се жертват за нас? Но те казват: „Ние умираме, стига вие да станете хора“. Колко милиарди същества ни слугуват! А какво правим ние сега на земята? Ние се занимаваме със схоластични въпроси, като ония стари богослови в средните векове, които философствали колко дяволи могли да играят на върха на един нож. Все с това се занимаваме и ние.

Казвам, че Христовото учение съдържа в себе си смисъла на живота. Всякога в две велики епохи има една низина. Ако разгледаме нашия мозък, ще видим, че и той има вдлъбнатини и издатини; благодарение на тия бразди може да циркулира човешката мисъл. И земята е с такива вдлъбнатини, които създават известни течения, благодарение на които ние може да живеем. Някой казва: „Аз не искам да живея в долина“. – Ами къде искаш да живееш? Колко дяволи могат да живеят на един планински връх? Всички не могат да живеят там. Всякой в браздите на своя живот: веднъж в долина, друг път на връх, трети път пак в долина, четвърти – на връх, ще има слизане и качване, докато се разбере законът, че еволюцията е движение по една начупена линия. Обаче когато човек научи Христовото учение за кръглото движение във вечността, ще влезе в друга еволюция, която няма да върви нагоре-надолу, а ще върви в кръг.

От друга страна, учението на Духа е учение реално, което съвременните хора отказват. Когато Божественият Дух у нас работи, Той подразбира единство, подразбира и множество. Отец е сътворил нещата, Духът е множество от единия и другия полюс, а Христос представлява соковете, които постоянно текат в „Дървото на Живота“. Духът представлява условията, в които живеем. Съвременните астролози казват, че човек се намира в съобщение с цялата вселена, т.е. че всички същества се намират в известно съотношение; сърцето, умът, ушите, очите съответстват на известни същества в пространството и когато между тях стане борба, тогава човек усеща в съответната част, в краката или главата, някои действия. Някой път те заболи ръка или коя да е друга част, това е влияние, което иде отвън, – влияние, както го наричат, на Юпитер, на Сатурн, на Марс. Може да възрази някой: „Как Марс може да влияе на хората?“ Ние казваме: Англия упражнява известно влияние, земята на Англия, или народът, който живее там, английският народ със своите мисли упражнява това влияние. Следователно и ония същества, които живеят на Марс, ни влияят чрез своите мисли през пространството, като образуват едно течение, и ние, когато дойдем под това течение, ставаме войнствени. Сега всички хора са под влиянието на Марса; ще се бият, докато туй влияние извърши своята цел, за която то съществува в света. Не мислете, че учението на Христа е учение на мира; то е на мира, но наруши ли се това равновесие, ще има война; а само чрез войната може да се възстанови след време нарушеното равновесие. И ние знаем този закон от практическия живот: жената, когато иска да извади масло от млякото,

бие го в бутилката. И войната в света ще престане само когато се добие масло. Сега защо воюват хората? Христос казва: „Аз искам масло – като се намажете, ще станете по-мекички, защото сега сте твърди и груби“. Сега се бие маслото и като ви намаже Христос, вие ще станете по-нежни. Че това е тъй, показва и притчата за ония глупави девици, които забравили да вземат масло за светилниците си и останали вън. За да влезеш в Царството Божие, непременно трябва да имаш масло.

Това е учението на Духа. Аз говоря в алегоричен смисъл; но ако и вие размислите, ще разберете отношенията на ония сили, които действат смекчително. А Господ е създал съвременния свят, знаете ли защо? Ония духове, които бяха създадени най-първо, станаха кристали; след това трябваше да се създаде нашата земя, за да се образуват нови клетки, не по кристална, начупена, геометрическа форма, а в кръгообразна форма. Един кристал, един диамант трябва да стане жива клетка, за да може да се развива – като растение. Ако вникнете добре в тази мисъл, ще разберете, че и най-благородното растение трябва да преобърне своите дървени неподвижни клетки в месо и нерви, за да може да чувства и да се движи, както се чувстват и движат животните. Така и ние трябва да платим всичко, за да образуваме оная клетка, която създава светиите. Ние сме сега мъртви; в небето ние сме насадени с главата надолу. Трябва да се пожертваме, за да станем разумни клетки, да станем едно с Христа и като минем през Неговото тяло, през Неговия ум, през Неговото сърце, само тогава ще можем да се тонираме, да разберем дълбокия смисъл на нещата. Разбира се, тия неща са много отвлечени и ако бих се впуснал да ги обяснявам, ще се отвлека от темата си, а това няма да ви ползва.

Първото нещо в живота е послушанието. Един гръцки ученик в древността искал да изучи тайните науки и затова отишъл в Египет, в училището на тъй нареченото Бяло Братство. Главният жрец на храма на Изида, като го разведждал, завел го пред една статуя и му казал: „Това е Истината“. – „Защо не ме доведохте по-напред при Истината, ами ме развеждате другаде? Трябваше още първия път да ме доведете тук“ – възразил ученикът. „Не може“, рекъл жрецът и добавил: „Да не вдигаш завесата на тази статуя, не се докосвай до нейното було, изучавай я отвън“. У ученика се заражда голямо желание да види какво има отдолу, под туй було; рекъл си: „Като вдигна това було, ще намеря Истината и когато се върна в Гърция, ще обладавам голяма сила“. Една вечер излиза тихичко, докопва се и влиза в храма, вдига завесата, обаче сутринта го

намерили паднал мъртъв пред статуята. Какво е научил той? Някой казва: „Я вдигнете завесата, искам да видя Истината“. Опасно е, ако се вдигне булото: човек трябва да е готов за момента. Христос е дошъл да ни приготви да посрещнем без страх този момент. Най-първо, трябва да разберем кой живот ни води към спасението; след туй трябва да минем през друг процес, – за което Той казва: „Ако се не родиш свише, няма да видиш Царството Божие“. И на Никодим е казал, че ако не се роди от вода и дух, не може да влезе в Царството Божие. Значи има две раждания, но не прераждания, защото прераждането подразбира всеки процес на пресекването. Прераждането е закон на дисхармонията в света: да се преродиш, то значи да почнеш отново работата, която си напуснал. Улавят те, затварят те и като излежиш 20 години, останат ти 15, избягаш, връщат те и те турят още 10 години, та стават пак 25 за излежаване: след 5 години пак избягаш, хващат те наново, затварят те за трети път и ти налагат още по-голямо наказание. Туй е и прераждането – човек, който не иска да си излежи затвора; или в друг смисъл – когато вие сте пратен на земята и не искате да живеете както Бог е определил, а искате по лесен начин да избягате, тогава ще ви хванат и ще ви турят в затвора, и ако все бягате, няма да се свърши вашето затваряне во веки веков. Законът на новото раждане подразбира – да изпълни човек волята Божия. И не е мъчно да я изпълните. Мъчнотията лежи винаги в дълбоките причини на неразбиране на живота. У съвременните хора има склонност да критикуват; всякой вижда грешките на другите: „Еди-кой си не живее така, както трябва“; ами ти живееш ли така? – „Той не мисли правилно“; ами ти мислиш ли правилно? – „Той не е добър“; ами ти добър ли си? Преди всичко човек трябва да познае себе си. Трябва да проучи своята конструкция. Проучили ли сте защо Господ ви е турил нос, защо ви е турил две очи и защо на някои очите са черни, на други – сини или зелени, и защо са тия веждички отгоре? Образува се една осморка; какво значи туй число? То показва числото на работата. И носът, то е рало. Като турите човека хоризонтално, това показва, че той трябва да оре, и тогава Божествената благодат ще слезе и ще изникне онова, което е посеял. В какво се състои мисленето? – Да съсредоточиш мислите си. А в какво се състои това съсредоточаване? Срещнах веднъж във Варна един българин, невярващ, със свободни възгледи, който ми се оплака: „Бях спечелил 8,000 лева, дадох ги на един търговец, който фалира, и така изгубих; но, добър Господ, ще спечеля пак“. Казах, този човек е разбрал закона: той не е

окултист, но признава един закон, който ще го научи да спечели пак – Господ дава, Господ взема. Тия неща са преходни в живота; Господ с тях ни опитва, както майка опитва децата си. Вие може да опитате какво ще бъде вашето дете. Майките често казват: „Моето ангелче“; но опитайте и вижте дали ще стане то ангел. Дайте му една ябълка и му я поискайте пак; ако ви я върне, ще стане ангел; не върне ли ви я, ще стане дявол. Господ ви дава едно благословение и казва: „Дайте го и на други“. – „Не мога да го дам“ – ето едно неизвестно, което не си разрешил. – „Не вярвам в живота“ – имаш друго неизвестно, друг x, който не си разрешил; бягаш от живота – имаш трети x. Казваме: x е равен на еди-какво, а не можем математически да намерим на какво е равен. Този x има съдържание, неговата стойност ще намерим, като работим. За да разрешим този x, трябва да впрегнем своите мисли и чувства. Често човекът, като не може да разреши хиксовете на живота си, плаче и е нещастен. Светът е училище – кой те кара да влизаш в това училище, като не искаш да се учиш, да се съсредоточаваш? Тогава по-добре влез в растението, в минерала. Чрез упорито съсредоточаване ти ще научиш учението на Отца и Сина и Светаго Духа – и ще възлюбиш Господа. Казват: „Любовта е глупост“. То е пак x, който има известна стойност, и аз мога да разреша, според това учение, загадката на Любовта.

Сега, Учителят на това учение идва всяка сутрин и хвърля в душите ни по една мисъл, но ние въпреки това обедняваме. Защо обедняваме? Понеже не можем да оценим тази мисъл, която Христос ни дава. „Аз искам слава, искам това и онова.“ Благата, които дава Христос, са много по-съществени: славата Божия в този случай струва много повече, отколкото славата на човеците. Христос иска всинца ви да тури на власт, да станете господар над живота и смъртта. И знаете ли кой създава смъртта? Тия милиарди духове, които постоянно разрушават. Всеки ден вие се изпълвате със съмнения, зависти, и искате при това да бъдете хора на прогреса! Срещат се дори хора, които за окултизъм говорят, а мисълта им не е свободна, и те не разбират живота. Христос възкръсна; Той показа пътя, по който трябва да минем – през процеса на раждането. А знаете ли що е раждане? Толстой разправя за един свой сън – как сънувал една нощ, че е труден и се мъчил да роди, и усещал такива болки, щото когато на сутринта се събудил, попитал такива ли болки усещат жените при раждането, и като му отговорили утвърдително, рекъл: „Мъчно е човек да бъде жена“. Във вашия ум се зароди една мисъл, докато родите, колко

страдания тя ще ви причини. Но да не мислите, че страданията са лош признак: както майката, така и вие трябва да дадете нещо от себе си на вашата рожба, трябва да дадете живот и сила на някоя благородна мисъл – и най-после, трябва да имате смелостта да отвалите камъка, да не седите като съвременните философи и да питате и разсъждавате дали може да възкръсне Христос или не. Има хора, които са били там, когато Христос възкръсна. Ще каже някой: „Докажи!“ Мога да ви го докажа; но ще заемете същите отношения. Има известен закон, който трябва да се спази. А що е доказване? Ще заведеш човека на известен път, ще му посочиш начина, ще опита и ще провери истината.

Настанал е последен час, всинца трябва да възкръснем, и ще възкръснем. И при туй възкресение трябва да се запитаме не дали Христос е възкръснал, а дали е наближило нашето време да възкръснем – ето въпросът. Питат дали Христос е лежал три дена в гроба. Вие от 8,000 години лежите все в този гроб, и не е ли достатъчно това време? Достатъчно е. И този ангел отгоре е зов Христов, че второто пришествие иде. Как ще ви намери Христос? Ако камъкът на вашия гроб е затворен, как ще каже Христос: „Лазаре, излез вън“? Вашите ближни и приятели трябва да ви направят тази услуга, да отвалят камъка от гроба ви, и тогава Христос ще каже: „Станете!“ – и ще възкръснете.

На всички, които ме слушате тази сутрин, аз отвалям вашите надгробни камъни: Христос иде... Той ще застане пред вашите отворени гробове и ще каже: „Излезте вън!“.

Беседа, държана на 22 март 1915 г.

МНОГОЦЕННИЯ БИСЕР

Който, като намери един многоценен бисер, отиде и продаде все, що имаше, и купи го[30].

Тази сутрин ще ви говоря върху най-маловажния наглед стих от прочетената глава от Евангелието на Матей, в свръзка с друг един закон, седмият и най-велик закон на природата – законът за рода.

Във всяко нещо има род – мъжки и женски. Кой не знае що е мъж и що е жена? Има само спор кой от двата пола седи по-високо. Казват: „В началото, когато Бог създаде човека, направи мъжа"; и мъжете, като защитават този въпрос от свое гледище, изкарват, че те, поради това, стоят по-високо; жените пък, като защитават своята кауза, казват, че те именно седят по-високо от мъжете. По този въпрос има спор и в науката – между учените хора. Дълго време учените хора са претегляли мозъците на мъжа и жената, за да видят колко грама тежат, и по тежестта са определяли техните качества и са казвали, че понеже мозъкът на мъжа е по-тежък, мъжът седи по-горе. Обаче има аксиома в херметическата философия, че всяка истина е наполовина истина, и обратното, че всяка лъжа е наполовина лъжа, т.е. че всяко твърдение е наполовина вярно, и всяко отрицание – пак наполовина вярно. Следователно, когато човек твърди нещо, ако иска да е прав, трябва да снеме 50% от своите твърдения. Нали знаете онази българска поговорка за мъжа, който се уплашил и рекъл: „Жено, видях 100 мечки и избягах!" – „Посмали малко", рекла жената. – „Да, нямаше 100, но 80 сигурно имаше." – „Посмали, посмали." – „Поне 60 имаше." – „Много са – къде ще се съберат 60 мечки да те гонят!" – и мъжът свалял, свалял, докато ги докарал до една и най-после рекъл: „А бе, нещо шумна в храсталака, приличаше на мечка, ама мечка ли беше, не зная". И в съвременната философия има много преувеличени неща. Туй произлиза отчасти от това, че хората не разглеждат предметите обективно, значи от мъжка страна, а субективно – от женска страна. Съзнателното – това е мъжката страна, подсъзнателното – женската страна. Във философията има термини: казват, че един човек има обективен ум, а друг – субективен ум. Всеки предмет трябва да се разглежда от гледището на тия два ума, и тогава ще имаме едно вярно понятие.

Сега ще кажете: „Какво отношение има прочетеният стих към мъжа и

жената?“ – Има. Вземете предвид как се образуват бисерите. Казват, че някой път попада в мидата малко пясъче и мидата почва да изпуща от себе си една течност, която обвива това малко пясъче, за да не я безпокои – извайва го като скулптор. Не само че го направя гладко, но същевременно и ценен бисер. Това пясъче, ако не попадне в мидата, не ще има никаква цена. Понеже то има известна грапавина, почва да безпокои мидата и я накарва да мисли: да го изхвърли не може, да го изрита, крака няма; да му каже: „Излез вън!“, език няма; дохожда ѝ на ум да го направи ценно – „Ти си мой неприятел, но аз ще те възлюбя и ще те направя ценно“. Ето учението на Христа, Който казва: „Възлюбете враговете си“. Вие бихте изхвърлили това пясъче навън, но мидата от него създава бисер, за който вие плащате скъпо. Не само това, но Христос похвалва тази мида, че е извършила прекрасна работа. Питам: Ако дойде Христос, ще намери ли вашите работи така свършени, както работата на тази мида – ще намери ли бисери? Вие казвате: „Условия нямаме“; жените казват: „Когато ние трябва да работим, мъжете ни спъват, условия нямаме, къща нямаме, това и онова нямаме, не можем да работим“; а мъжете, от своя страна, казват: „Не можем да работим, защото жените ни смущават; това нямаме, онова нямаме, обществото ни пречи“, и спират. А тази мида не казва, че няма условия; без крака, без ръце, без език и без човешки мозък тя от пясъче създава бисер, и Христос я похвалва. Аз ви питам: Не можете ли и вие да направите толкова, колкото тази мида? Можете и повече.

Но да дойдем до основния закон. Външните форми са резултат на вътрешните различия, които съществуват между мъжа и жената. Всеки оттенък, всяка черта на човешкото лице се дължи на една вътрешна, дълбока причина в душата на човека. Като разглеждате предмета, вижда ви се, че между мъжа и жената няма разлика. Някой път жената иска да стане мъж, но мъжът се отвръща да стане жена. Ако ви попитам какви искате да се родите, всички ще пожелаете да се родите мъже. Какъв прогрес би имало тогава в света, ако всички биха се родили мъже? Нали Бог най-първо направи мъжа; последният обаче каза: „Тази работа не може да я бъде, сам не мога да я свърша, как ще обработвам сам тази толкова голяма градина – раят, дърветата, които са в нея, па и животните, които са в нея, не могат да ме разберат“. Тогава Бог каза: „Много добре, аз ще ти направя другар, като тебе, да ти помага“. И тъй се яви на сцената този велик закон, този процес, който движи света. Никакъв прогрес, никакво развитие, никакво облагородяване не би имало, ако не

съществуваше този закон. Вие гледате само външната страна на нещата, но в тях има много по-дълбок смисъл. Единственото нещо, което знаете в природата, то е само женски пол: мъжкият пол е невидим. Туй слънце, което виждате, то е женско слънце – мъжкото слънце не се вижда; това слънце черпи енергия от мъжкото слънце. И съвременната наука го потвърждава – че всякога енергията се проявява в отрицателния полюс на електрическите токове. Думата „отрицателен“ или „пасивен“ някои хора вземат в лош смисъл: под „пасивен“ разбират: слаб, безхарактерен, безволен; но то е криво разбиране. И затуй са заменили думата „отрицателен“ с израза катодни лъчи – полюсът, в който се появява всяка енергия. Въз основа на този принцип ще изясня много неща. Човек има мозък, но някой път вие си казвате: „Нищо няма в ума ми“. Защо няма нищо? Защото вие сте една безплодна жена, която не ражда. „Не мога да обичам“ – вие сте безплоден. Онзи, който не може да мисли и чувства, бил той мъж или жена, не може да ражда, а всяко нещо, което не ражда, – в Писанието е казано, – е близо до пъкъла. Всеки от вас бих желал да знае да ражда: най-голямото благословение е, когато човек знае да създава и отхранва. Как може човек да не ражда, да не създаде една добра мисъл, едно добро желание в себе си? То е творчески принцип, който е достоен за мислещи същества. Разбира се, не говоря за онзи творчески принцип, който от нищо може да създаде нещо – за Твореца, а за туй същество от мъжки и женски пол; туй, което в Християнската философия наричаме Христос-Богочеловек. Онзи принцип, за който Христос казва: „Отец живее в Мене“, никой не го е видял: Бога никой не е видял; никой не е видял Бащата на света. Майката знаем. Бог се явява в нас като майка, която твори, храни и възпитава; Него ние знаем. И казва се в Писанието: „Христос дойде на земята да ни изяви Отца“. По същия закон човекът, който е слязъл от Небето, първоначално е приличал на онова малко пясъче, безформено, нищожно, и Божественият Дух, след като е работил дълго време, направил е един бисер. И за туй, което има във вас, трябва да благодарите на тази мида, в която сте влезли; ако имате сега някаква цена, трябва да благодарите на туй Божествено съзнание, което е работило дълго време над вас.

И според това схващане, някой път ценността на нещата стои в тяхното съдържание, някой път в тяхната повърхност. Вземете един мраморен камък изработен, изваян от един велик скулптор, който е вложил в камъка една прекрасна идея – къде лежи тази идея? В ония

тънки чертици, които този художник е прекарал над камъка. Ако някой глупак дойде и разруши тези чертици, ще остане един прост камък, който няма никаква стойност. Всичко, което ви придава цена, то са ония ваши благородни мисли, желания и дела, които един Божествен Дух е начертал върху вас. Само ония черти, които може да тури Бог върху вашия мозък, върху вашето сърце и вашата душа, те ви дават цена. И в научна форма пак същото е казано: съвременните учени твърдят, че толкова повече мисли може да произведе вашият мозък, колкото повече гънки има. А що са гънките? То са ония вложени черти, които се виждат върху него. Тия гънки, тия вадички канализират вашите мисли. Някои хора искат лицето им да е гладичко, като топка: мислят, че човек е красив, когато е гладък. Не, тогава лицето е маска. Трябва да има известни черти върху него, да показват: първо, че е добър; второ, че е справедлив; трето, че има в него любов, че е мъдър, че е истинолюбив – всичките тези неща трябва да се проявяват навън. Следователно всички хора са една написана книга, върху която се четат техните качества. Някои хора ме питат: „Ти слушал ли си Господа, чул ли си Го?“ Отговарям: Не само Го слушам, но Го и виждам, виждам Го, като ми говори, и слушам и чувам Неговите думи. Човешките думи може само да се слушат, но Господните може да се виждат. Бог, Който е слава, се е въплътил в Христа и е станал видим. И всеки един от вас е Божествена слава, изказана, въплътена, видима – и ме питат чул ли съм и говорил ли съм с Господа. 2,000 години Го чувам. Христовото учение е една отлична философия – не философия, с която пипаме в мрачината, но философия, с която може да виждаме, да пипаме, да миришем и да вкусваме. Има анекдот, че един учен европеец, който се занимавал с окултни науки и искал да проследи дълбоките тайни на природата, попаднал веднъж в едно общество, дето всички хора били слепи, с очи вдлъбнати навътре; като се разговаряли с него, рекли: „Ами този човек по що се отличава от нас“, и като го барали, разбрали, че неговите очи били изпъкнали – само тази била разликата! Рекли си: „Чакайте да му мръднем тази височина навътре, за да прилича на нас“. И съвременните философи са от този калибър – като намерят човек с изпъкнали очи, оглаждат ги и казват: „Ти сега ще разсъждаваш като нас, ще имаш понятие за света, за мъжа и жената тъй, както ние мислим“. Добре, но тази философия има отношение към живота, към една велика реалност, която трябва да проверяваме всеки ден, всеки час, всяка минута, всяка секунда, защото трябва да работим, да градим. И се питаме: „Защо са тези нещастия?“

Нали имате положителна философия, вие сте умни хора, измервате пространствата, небето; знаете колко звезди има на небето; знаете да правите разни съединения, знаете какво е кислород, водород, азот, а не знаете да уредите вашия дом. Значи има неща, които не знаете. Някои казват: „Там има неща непостижими“. Но като говорим върху тия неща, всяко нещо е относително – не е абсолютно непостижимо. Всяко нещо е постижимо, но се изисква време за разбирането му. Едно дете първо почне да разбира малко, после повечко и повечко и като стане възрастно, неговият възглед върху света се изменява. И сега задавам ви този въпрос: Като дойдете пак след 1,000 години на земята, какви ще бъдат вашите възгледи? Разбира се, ще бъдат като сегашните, плюс нещо – едно и отгоре плюс.

Да се върна. Туй различие защо е? Хората не трябва да бъдат еднакви. Законът е такъв, че хората по същество са еднакви, но различни по степен: всякога трябва да съществува разлика между хората. Това е Божествен закон. И ако искате някой човек да ви обича, между него и вас трябва да има разлика, но тя трябва да бъде хармонична – както в тоновете на музиката има различие, и именно в това хармонично съчетание на това различие седи хармонията, от която ние се възхищаваме. Да дойдем до обяснение на тази хармония, която трябва да съществува у мъжа и у жената, да приложим този Божествен принцип. Жената е емблема на Любовта. Любовта не може да се появи у мъжа – не в мустакатия мъж, защото и жена може да има мустаци, както имат някои животни, но има известни качества, които я отличават, и тия качества вечно ще пребъдват в нея – но у мъжа се намира оная друга Божествена сила, която се казва Мъдрост. Когато Любовта и Мъдростта се оженят, ражда се Истината. Искате ли да узнаете Истината, трябва да намерите баща си – Мъдростта, и майка си – Любовта, и те, като ви родят, ще ви кажат кое е Истина – ще се прояви тази Истина. Истината е по бащина линия, тя е пак мъжки пол – тя е синът на тия двама. Бащата и майката, т.е., Мъдростта и Любовта, като заченат пак, ще родят Добродетелта; това е вашата сестра. А Добродетелта и Истината съединени, това е Правдата. Така седи този въпрос.

Искате ли да създадете този бисер, вашата душа именно трябва да го обработи. А хората с какво се занимават? Често питат: „Ами ти проповядваш ли неща, съобразени с църквата?“ Отговарям: Аз проповядвам неща, които са съобразени с великия Божествен закон; пред Господа не лъжа; дали моето учение е съгласно с вашите възгледи, за мене

е безразлично; за мене е важно моите възгледи да бъдат съгласни с великия закон, да не бъда лъжец пред Бога, пред Небето, пред ангелите, пред светиите – то е важният въпрос за мене. Ако всички така схващат учението и така мислят, няма от какво да се плашим. Някои казват: „Ама ти имаш цел да образуваш някоя секта“. Ония, които образуват секти, са, според мене, много дребнави хора. Секта всеки може да образува – вземи брадва, нацепи дървото, ще направиш секта; или вземи чук и начукай камъка, ще направиш секта; влез между хората, скарай ги, ще образуваш секта. Секти лесно се правят. В една американска черква се скарали по един въпрос – когато се освещава причастието, дали да се вдигне чашата; но ония, които викали, че трябва да се вдигне, забравили да я вдигнат. Често и ние забравяме това, което проповядваме, и оня принцип, който ни съединява. Нашата задача е във въдворяване Царството Божие на земята. Искам да образуваме една секта, но каква? Да станем проводници на Божия Закон, който да завладее всички умове и сърца, да станат всички – и мъже, и жени, и деца – синове на Царството Божие, да заживеят на земята живот, какъвто трябва. И сега, когато хората ми се оплакват: „Големи нещастия настанаха“, аз им казвам: „Радвам се, че вашите затвори се разрушават, вашите стари убеждения падат, защото ако от едно шише не се излее застарялата вода, не може да се сипе в него нова“. Когато Христос дойде, евреите трябваше да се очистят по същия начин и да заживеят нов живот; но те казаха: „Ние Мойсей познаваме, Тебе не познаваме; Ти искаш да образуваш секта“. Но Той, както виждате, секта не образува, макар че от еврейско гледище Той беше еретик. Някои ме питат: „Ти правоверен ли си?“ Може да бъда правоверен пред Бога, но от гледището на църквата да не бъда такъв. И на Христа казваха: „Той иска да унищожи нашия народ“; но след 2,000 години не трябва вече да разсъждаваме като евреите. Питам: Какво спечелиха евреите, като разпънаха Христа? – Нищо; разпръснаха се по целия свят. Да се разпне човек, от това по-лесно нещо няма – четири гвоздея стигат.

Да се върна на нашия предмет. Искам от вас да разсъждавате, да мислите дълбоко върху нещата. И ще ви кажа в свръзка с този принцип за мъжа и жената още едно нещо. Първо, трябва да любите Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила; второ, да любите ближните си, както себе си; трето, да любите и враговете си. Аз току-що ви говорих за враговете ви – за онова малко пясъче. И Христос, като дойде на земята, не дойде да спасява благородните,

праведните, а ония остри пясъчета – за тях слезе в ада, да ги извади навън. И за да се извадят тия бисери от мидата, трябва тази мида да се хване и разтвори. По същия закон се хващат хората на Небето и като се разтворят и се намери в тяхната душа този бисер, той се изважда. Някой като умре, казват: „Умря мидата“, и тръгнат подир мидата и редят: „Горката мида, отиде!“ Аз казвам, че тя е отишла на Небето, за да занесе бисера, който е създала и обработила, защото ако не беше го направила, тя нямаше да отиде на Небето, не щеше да струва нищо.

Да се върна върху някои основни черти на мъжа и жената. Онези, които дълго време са изучавали човешката конструкция, казват, че външните черти на човека се дължат на вътрешното негово естество, т.е. какъвто е човек вътре, такъв е и вън. За това две убеждения няма. Те казват, че ходилата на краката у правилния мъж или жена трябва да съставят една шеста част от неговия ръст: лицето трябва да съставлява една десета от ръста; гърдите – една четвърт; дължината на ръката от китката – пак една десета; мярката два пъти около китката на ръката трябва да е мярка на врата. Разбира се, като дойде до отделния човек, има известни дребни различия: някои мъже и жени са с по-продълговати, крушообразни, други с валчести лица. На какво се дължи това? Хората с валчести лица не са толкова активни, те са хора примирителни, дипломати – били те мъже или жени. Валчестите лица са по-свойствени на жените, те спадат към категорията на майка си. Като ви описвам тези работи, искам да дам ново направление, да схващате християнството в неговия дълбок смисъл, като наука за живота. Християнството е положителна наука, която трябва да ни научи как да живеем. Само в приложението хората се различават – има едно приложение във физическия живот, друго в духовния живот. Мъжете и жените не могат да бъдат еднакви – трябва между тях да има разлика. Ако мъжът е активен и пъргав, ти се радвай и не казвай: „Аз искам да бъда мъж“. Във всяко проявление трябва да има активност – ако не на физическото поле, то в умственото; ако не в ума, трябва да бъде в сърцето; но винаги човек трябва да бъде активен. Активност значи работа, произвеждане в трояко направление – физическо, умствено и духовно. Всички хора не могат да работят едновременно на едно и също място, в едно и също направление, а в различни полета. Туй различие, което е между вас, може да роди и дисхармония, и хармония – зависи от вас. Когато и двамата са сприхави,

единият като каже нещо, другият трябва да го изслуша; единият като свири, другият трябва да слуша. Този е законът, който действа във физическия свят. Ако единият мълчи, другият оценява това чувство на търпение и ще се отплати в друго отношение. Обаче ако жената не държи това поведение, мъжът ще каже: „От моята жена по-лоша няма; тя има много дълъг език; да ни освободи Господ: или мене от нея, или нея от мене“. Не мислете, че ще бъдете освободени: на другия свят пак ще се преследвате, ако тук сте се преследвали. Туй, което може да измени вашия живот, то е разбирането на Божествения Закон и приложението му в живота. Ще правите много грешки, може да правите с хиляди, за тях Господ няма да ви съди, Той ще ви прости – уверявам ви, че ще ви прости, – ако само научите Божествения Закон и работите.

Но ако след 100 грешки не сте научили никакъв урок, Господ няма да ви ги прости. Всички неща в света трябва да се използват. Ако крушата има тръни, ако розата има бодли, то е в реда на нещата – те не са току-така поставени. „Ама – ще кажете – има бодли.“ Онзи, който ще се качи на крушата, не трябва да се качва с меки дрехи, за да не се съдерат. Аз съм видял много деца да остават на крушата, че после със стълба ги снемат. Който не знае закона, казва: „Тази круша е бодлива, трябва да се отсече“. Бодлива е, но хубави круши дава.

Ще ви кажа друг един пример, който еднакво засяга мъжа и жената, но примерът е за последната. Една жена, която била много нервна, упорита, не изпълнявала никак волята на мъжа си: каквото ѝ кажел, тя все противното вършела. Един път искала да седне върху кладенеца. Той ѝ казвал: „Не сядай, жено, че ще паднеш и ще остана без жена“. Тя не го послушала – „Ще седна“. Седнала, но паднала в кладенеца и потънала във водата. Той взел да плаче и да вика: „Нали ти казвах да не сядаш; да беше ме послушала, нямаше да паднеш“. След един час гледа, че от кладенеца изкача един дявол с побеляла коса. „Какво има?“, пита го мъжът. – „А – казва, – главата ми побеля в един час отгоре от една жена“. Казал това и избягал. Мъжът почнал да мисли как може да използва този случай, и най-после намислил. Като почнал да посещава домовете, в които имало зли духове, и като употребявал всички средства – заклинания, молитви, – за да ги накара да излязат от тия домове, и те пак не излизали, сетил се да каже: „Бягайте, че жена ми иде!“, и тогава всички избягали. По този начин жената, която паднала в кладенеца, направила много голямо добро на света, защото като влязла в кладенеца и мъжът ѝ видял, че изплашила

дявола, разбрал, че дяволът само от жена се страхува, а не от мъж, и като извика само: „Бягайте, че жена ми иде!“, пропъжда всички дяволи. Като пострадал един, хиляди се освободили.

Ето защо жените имат ключовете на Царството Божие. И когато Христос каза на Петра: „Давам ти ключовете на Царството Божие“, Той подразбираше този дълбок вътрешен закон, че между мъжа и жената трябва да има всякога едно съществено различие. В това различие седи основата на обичта, която има мъжът спрямо жената. В деня, в който жената измени позицията, в която Бог я е поставил, мъжът няма да я обича: каквито ще диаманти, пръстени, огърлици и копринени рокли да си тури, никаква външна сила не е в състояние да накара мъжа ѝ да я обича. Мъжът е Господ за жената; тя трябва да вижда, че Господ живее в него, и за да я обича Господ, тя трябва да заслужи Неговата обич, като извърши някаква работа за Него. Понеже сам не може да слезе на земята да работи, Той ни дава и ум, и сърце, и сила, – всичко за да завладеем земята, да турим ред и порядък, в замяна на което Той ще ни изпрати всички добрини.

Някои казват: „Господ ще дойде да оправи света“. Той и сега го оправя, но не сам, а чрез други; немците, от една страна, русите, французите, англичаните, от друга страна, го оправят със своите топове. Някои питат: „Кога ще престанат да се бият?“ Естествено, когато се разчупи тая стена, която разбиват. Математически може да се изчисли колко удара може да издържи известен камък. Някой камък се счупва от 100 удара, друг – от 200, трети – от 500. Така също може да се отгадае и кога ще се свърши войната. Естествено, когато се изгърмят потребното количество снаряди и патрони – когато се всели у хората едно ново съзнание за тяхното назначение на земята. И тогава хората ще кажат: „Свършихме една прекрасна работа“.

И Христос, като се обръща към Своите ученици, казва им, че този човек, който търсил „бисера“ – смисъла на своята душа, – като го намерил, отишъл, че продал всичкото си имане, за да го купи. Ако вие не сте готови в този свят да пожертвате всичко, трябва да пожертвате нещо, но да спечелите някакъв бисер, нещо разумно, защото има хора, които жертват цялото си състояние, но никакъв бисер не спечелват – жертват го за пиянство, за билярд, за карти. Ако аз бих намерил у сиромаха този бисер, за който говори Христос, бих продал всичкото си имане. Не е достатъчно да раздаде някой цялото си имане на сиромасите, за да направи добро,

защото когато Христос казва, че трябва да се прави добро, Той иска да каже, че това добро трябва да се прави разумно. Не би било разумно да даваш на един вълк всеки ден по едно агне. В зоологическата градина го правят, защото там държат вълците за чешит, но в едно общество този закон не можем да го приложим; ние не можем да жертваме агнетата за вълците: за хората можем да ги жертваме – има си смисъл.

Друг един пример. В миналите предисторически времена съществували две царства, преградени с една непроходима планинска верига. И в двете царства се явявали учени хора да казват, че онзи човек, който може да прокопае тази планина, за да направи път между двете царства, той ще принесе най-голямо благо на тия два народа. И това може да стане, обаче при условие, щото този човек, който почне да работи, никак да не се обръща назад, докато прокопае планината. Мнозина се явявали, започвали да копаят, но като дохождали до нейде, някой минувач дойде, бутне го: „Какво работиш, байно?“, той се обърне да му разправи, и в това време всичко изкопано се засипва. Най-после, явил се един царски син и започнал да работи. Минавали хора, запитвали го какво работи, но той си мълчал. Добре, но дошъл един философ, който искал да му покаже по-лесен начин, за да пробие планината. Тогава и той се измамил, обърнал се да го изслуша, но когато погледнал напред си, видял, че дупката, която бил прокопал, пак се запълнила с пръст. Зарекъл се за последен път, че кой за какво ще да го заприказва, няма да се обръща, и като започнал да копае, идвали пак да го запитват, но той действително останал глух за тях, докато прокопал планината, съединил тия две царства, и тогава се оженил за царската дъщеря на другото царство и тия два народа заживели още по-щастливо. Това не е само една алегория, това е една велика истина. Голямата планина, която разделя тия две царства, е човешкият грях, който разделя земята от небето. И ако сте ясновидец, ще видите между земята и небето тази черна стена с крепости, оръдия и стражи. Тази планина Христос прокопа, направи дупка – затова слезе, – и когато Той казва: „Само един път има, който води в Царството Небесно“, Той подразбира тази дупка, този тесен път. 2,000 години има как е прокопан този тесен път, но малцина са онези, които ходят из него. Широки пътища има много, но те не водят там, където води тесният. Мнозина хора не вярват и казват: „Докажете ми това нещо“. Разбира се, че то може да се докаже, стига човек да излезе навън от къщата си. Но той казва: „Не излизам“. Обаче ще отиде до тази стена и пак ще се върне.

Затуй, като знаете, че вие ще минете през тази дупка само чрез закона на рода между мъжа и жената, вие трябва да се сродите. И когато ние говорим за новораждане, за покаяние, подразбираме, че трябва да се образува една хармония между нас и Бога. Ако Господ не ви обича, кой може да ви обича? Някой казва: „Нямам приятели; този не ме обича, онзи не ме обича; Господ не ме обича“. Не е вярно: Господ ви обича; научете се и вие да Го обичате. Той не е невидим; навсякъде може да Го видите. Този Господ, за Когото ви говоря, всеки ден най-малко по 10 пъти ви говори, Той ви среща, съвет ви дава и прочие. Когато мислите да направите нещо и срещнете на улицата някой приятел, който ви каже: „Не го правете“, Господ ви е говорил чрез този, който ви е срещнал. И сега, когато аз ви говоря, пак Господ ви говори. Думите са мои, обвивката е моя, но съдържанието е от Господа. Вие приемате един подарък, ще снемете опаковката, обвивката и ще намерите съдържанието. Следователно вие, мъже и жени на земята, трябва да се разберете. Вие имате известна опаковка наоколо, искате да станете велики в света, богати, да имате къщи, да имате знания, сила, да ви обичат всички, каквото пожелаете, с един замах да го направите. Е добре, но туй с лотария не става. Трябва да научите този Божествен Закон и отвътре, от себе си да започнете. И ако, примерно, вземете този стих за бисера и в годината или месеца прекарвате само по 10 дена в дълги размишления върху него, знаете ли какви тайни щяхте да научите от него? Както един учен, като взема няколко призми и ги тури в известно съчетание, може да види под тях най-малки микроскопически животни, които с просто око не може да види, така и вие, ако турите в известно съчетание призмите, които съществуват във вашия ум, ще видите много работи, които с просто око не се виждат. Както ученият, като разгледа една капка вода под микроскоп, ще види вътре цяло движение, цял живот, цял свят, а обикновеният човек няма да види нищо, така и онзи, който се ползва от Божествената Мъдрост, може да вижда всичко, което другите не могат. Вие ставате някоя сутрин неразположени, не знаете причината. Не успявате в някоя работа – има си причина; боледувате – има си причина; не сте красив – има си причина. Красотата трябва да бъде идеал, както на мъжа, така и на жената, защото всички ангели, светии, Исус Христос са красиви. Когато жената каже: „Мъжът ми не ме обича“, аз подразбирам, че тя е грозна. Душата, в която са написани: Добродетел, Правда, Любов, Мъдрост, Истина, тази душа е велика, красива, всеки може да я обича. И ако вас не обича никой,

значи, че вие нямате тия черти. Идете при Господа и кажете: „Господи, тури повече твоя чук върху мене и напиши тия добродетели“. Ако Господ не работи със Своя чук върху някого, той ще бъде един обикновен камък, без стойност.

Да дойдем сега до приложението – как трябва да работят мъжът и жената. Те искат да имат деца. Децата са носители на Истината. Вие, които искате да разберете Истината, само вашите деца могат да ви я разправят; вие, които искате да научите смирението, само вашите деца ще ви кажат какво нещо е смирението. Една жена, която никога не е раждала, не може да бъде ни добра, ни смирена, тя всякога ще бъде горда. Същото се отнася и до мъжа. Всяка негова мисъл, всяко негово желание, когато се родят, те са живи; в тях се крие едно велико същество, един ангел, който един ден ще ви бъде приятел. Децата, които имате сега, едно време са били във вашия ум само една мечта, на която вие сте дали дреха. Това бисерче, за което Христос говори, вие го имате, само че някои от вас искат, вместо да го облагородят, както мидата – пясъчето, да го изхвърлят от себе си. Казвате: „Господ не го е направил добре“, и го поочуквате. Но то си изгубва смисъла. Не очуквайте линиите, които Господ е турил на човешката душа. Аз съм против онези философи, които казват, че светът не е направен, както трябва – „Чакайте да го поодяламе“. Жената, например, за да бъде малко по-тясна, стяга се с корсет. За да не затлъстявате, постете. Сега ядете три пъти на ден. Опитайте се един път или два пъти да ядете, да видите как ще се развият у вас благородни черти. Вие казвате: „Без храна не може“. Знаете ли колко трябва да ядете на ден? В живота има известни закони, които регулират яденето. Няколко дена нямате охота да ядете, не яжте; чакайте, докато се възбуди у вас желание да ядете. Но мъжът казва: „Жена ми трябва да яде, защото инак ще се развали“. Ами че тя е сега развалена, ако не яде, ще се оправи. Има и животни, които когато са неразположени, не ядат.

Та казвам, бисерчето, за което говори Христос, вие го имате, само че някои от вас искат да го изхвърлят, а то е помятане, а най-голямото зло на съвременната жена е помятането. Статистиката констатира, че в град Ню Йорк през 1905 г. е имал 100,000 помятания. Не е позволено на човека да помята дете нито от ума си, нито от утробата си, нито от сърцето си, ако иска да бъде християнин. Дойде ли ви добра мисъл, вие казвате: „Ще я пометна“. Ще я пометнеш, ама после ще боледуваш. Някой казва: „Аз помислих лошо“. Не е грях, дето си помислил, но грехът се състои в

помятането. Всички помятват и се чудят защо не е оправен светът. Вие имате вече в света идиоти. Лошите мисли, които ви мъчат, дяволите, те са ония деца, ония мисли, ония желания, които вие сте помятали някога, защото те казват: „Ти си една недостойна майка“, те ви препятстват във всяко едно начинание и вие ставате един нещастен човек. Затова най-добре е за вас, ако искате да бъдете щастливи, да се удостоите да влезете в Царството Небесно, отсега нататък да не помятате и да се молите на Господа да ви прости за лошото използване на всички ония добри мисли и желания, на всички ваши деца, които сте пометнали, които сте убили и окрали тяхното богатство.

Ето защо в бъдеще ние трябва да отхранваме всяка една благородна мисъл, всяко едно благородно желание, защото те ще дадат един оттенък върху нашите носове, вежди, очи, и ние ще добием аполоновски типове. Сега-засега хората приличат на страшилища, грозотии; сега да идат на Небето, като видят хубавите ангели, те ще избягат от там.

Затова трябва да се молим на Господа да ни помогне да се избелим. А това не е много мъчно. Ако една мида можа да направи един бисер, за който Христос я похвали, вие като влезете в Небето, за какво ще ви похвали Христос? Някой ще каже: „Аз бях в България пръв министър“, но Христос ще го попита: „Е, какво добро си направил за българския народ?“ – „Никакво.“ – „Бисер имаш ли?“ – „Нямам.“ – „Ха навън, пак долу на земята, дотогава, докогато направиш бисер, защото без този бисер няма да те приема в Царството Божие.“ Дохожда един владика: „Ти какво си направил?“, ще го попита Христос. – „Е, учих хората на добро, вярвах в Тебе.“ – „Направи ли някакъв бисер?“ – „Не съм.“ – „Навън!“ А на този, който е направил някакъв бисер, ще му каже: „Радвам се, синко, че не си ме засрамил, ела, ти си достоен син“. Също и вие, мъже и жени, като идете в Небето, ще срещнете някой син – вашия бисер, – който ще ви каже: „Благодаря, майко, че когато бях един голям грешник, ти ме взе вътре в утробата си и ме направи човек. Сега в този свят аз ще бъда слуга за тебе с всичката си душа“. Туй ще бъде вашата радост.

Туй е, което Христос иска да каже с тия стихове, от които аз избрах най-маловажния, а виждате колко нещо той съдържа в себе си. Другите съдържат много по-дълбоки работи, които вие ще научите един ден не тук на земята, а като идете в Небето, понеже тогава ще има у вас ново разбиране, нови чувства и нови способности. Тогава може да видите други картини, които може да разберете. Засега толкова може да ви се даде. Ако

ви се даде нещо повече, вие не можете го понесе; то би значило да се надуе един сапунен мехур повече, отколкото трябва, – той би се пръснал. Ето защо, когато Христос казва: „Вие, жени, сте емблема на Божествената Любов, във вас живее Бог“, жените трябва да слушат мълчаливо, скромно и трябва да се показват достойни да го носят. Вие казвате: „Трябва да знаеш, Господи, че светът сега не е такъв, какъвто си го направил“. Няма защо да учим Господа. Когато Той говори, ние трябва да мълчим. А когато Той млъкне, ще започнем ние урока си: ще кажем: „Аз направих това тъй, онова – инак“, и тогава Той ще каже: „Еди в що си прав; еди в що не си прав“. Следователно учението Му е да Го слушате и да приложите това учение в живота. И когато Христос казва на жената: „Обичай ближния си като себе си“, подразбира да обича мъжа си като себе си; също когато казва на мъжа да обича ближния си, подразбира да обича жена си като себе си. И ако вие дадете тези примери, тогава вашите синове и вашите дъщери ще ги следват. Това е то създаване на бисера – алхимическият закон, приложен на физическото поле.

Беседа, държана на 19 април 1915 г.

НОВОТО ОСНОВАНИЕ

Защото никой не може да положи друго основание, освен положеното, което е Исус Христос[31].

Аз съм Пътят, Истината и Животът[32].

Тия два стиха имат известно съотношение помежду си. Какво трябва да разбираме под думите: „Никой не може да положи друго основание“? Аз ще взема стиха в неговия широк смисъл. Основа – това е една прозаична дума. Кой не говори за основа? Градиш къща, казваш: Слагам основа. Насноваваш платно, казваш: Слагам основа. Получаваш някакво химическо съединение, пак основа търсиш. В геометрията под думата основа разбират опорна точка на нещо. Следователно и за съществуването на самия живот потребна е такава основа, такава опорна точка. В какво именно се състои тази основа? Казано е, че никой не може да положи друга основа, сиреч ние не можем да изменим човешките мисли, човешките желания, човешките действия. Значи ние не можем да ги изменим в тяхната същина. Вие не можете да измените естеството на мисълта и да не е мисъл; вие можете да я направите добра, лоша или неутрална, но повече от това не можете. Значи вие можете да измените нейната външна форма, но никога нейната същина. Сега аз говоря за един основен закон, а именно: „Никой не може да измени основанието, което Христос е положил.“ Това основание е, че ние се намираме под властта на един велик закон, под влиянието на доброто и злото. Ние стоим върху една основа, която същевременно произвежда и радост, и страдание, и въздигане, и падане, и забогатяване, и осиромашаване, и здраве, и болест. Туй е основанието, което Христос е положил. По тази причина Той слезе на земята, за да постави тези две опорни точки като основа на живота. Това е принцип. Когато правите мост на някоя река, вие можете да го построите само върху две опорни точки, върху две крайни, а тежестта ще пада главно върху една от двете опорни точки. В този смисъл небето и земята са двете опорни точки, върху които е съграден човешкият живот Мислите, до които ние проникваме, съставят първата основа, първата опорна точка на живота; желанията – втората основа, втората опорна точка, а действията, които ние наричаме проява на волята, представляват

процес на градене. Когато някой говори за човешката воля, ние подразбираме, че за проявата се изискват две опорни точки. Щом почнем да градим върху тях, – волята ни ще се прояви. Следователно според този принцип човешката воля може да се прояви само при две опорни точки. Дето има градеж, там има и воля. И тъй, вие трябва добре да разбирате дълбокия смисъл на Христовото учение. Не е достатъчно човек да мисли само, че го разбира, а всъщност не го разбира. Разказваха ми следния анекдот за една млада мома, софиянка, която всичко изучавала, но само готварство не учила и като се оженила, искала да сготви на мъжа си боб, но не знаела как се готви. Отишла при една своя съседка и я запитала: Как готвите боб? Обаче тя не казала на съседката си, че не знае да готви. Съседката отговорила: Слагам първо боба да се вари, после нарязвам лук и го запържвам с масло. И ние тъй го готвим. След една седмица тя пак запитала съседката си: Ами месо как готвите? – Еди как – ние тъй го готвим. Един ден съседката пожелала да я изпита дали наистина знае да готви и намислила да устрои една шега. Мъжът на неопитната млада булка донесъл охлюви за готвене. Последната пък отишла да попита съседката си как готви охлювите. Съседката казала: Счуквам охлювите в чутура, слагам ориз, вода и ги варя на огън. И ние така ги готвим. Върнала се у дома си и наготвила охлювите по начина, посочен от съседката . Мъжът дошъл на обяд и като видял така сготвени охлювите, разбрал колко знаела да готви жена му. И между съвременните религиозни вярвания има такива сготвени охлюви. Не, светът не се нуждае от такива охлюви. Трябва едно коренно разбиране на нещата. В какво се състои човешката мисъл? Мисълта е един от основните велики закони, който твори. Преди всичко ние сме мислещи същества; второ, същества, които чувстваме; – трето, същества, които действаме и градим. Казвам: Вън от това вие не можете да положите друго основание, не можете да действате и по друг начин; ако действате по друг начин, може да се деградирате. Вие можете да вървите само в две посоки: или нагоре, или надолу и среден път в този свят няма. Понеже всичко се движи, вие не можете да седите само върху една опорна точка. Двете опорни точки създават стабилност на телата, а всичко около тях е подвижно.

Сега, за да видите какви са вашите илюзии за живота, ще приведа един пример от съвременната наука. Ако пуснем електрически ток през купчина железни стърготини, онази стърготина, която е най-близо до тока, ще се намагнитизира първа и ще привлече към себе си всички

останали. Тая стърготина се обръща към другите с думите: Виждате ли как ви привлякох към себе си със своята сила? Ако аз не бях тук, и вие нямаше да бъдете около мене. Но ако преместим тока, друга стърготина ще се намагнитизира първа и ще стане център, около който ще се събират всички останали. Ето защо, когато казвате: Аз мога да направя всичко, или хората се събират около мене, защото съм влиятелен, това значи, че токът действа близо до вас. В момента, когато направлението на тока се измени, вие ще отидете към периферията. Следователно трябва да знаете, че основата не е вътре във вас, в туй, което вие мислите и чувствувате в даден момент. За да можете да познаете дали имате основа, дали сте я намерили, трябва още в момента, когато намерите своите опорни точки, да почувствувате в себе си дълбок мир. Ред философи учат света, а самите те не са намерили своите опорни точки, не са спокойни, нямат вътрешен мир.

Когато Христос е казал: „Аз съм Пътят и Истината“, с това Той е посочил двете опорни точки. „Животът“ пък е процес, който произтича от пътя и от истината. Без тази основа ние не можем да градим. Питам: Какво нещо е стремеж? – Стремежът на един дух в пространството е да се въплъти. Стремежът на едно дете, което се е въплътило вече, е да расте. В растенето детето започва от едната точка, достига известна височина, отдето започва да слиза, като образува крива линия, която свършва на другата опорна точка. Младина и старина са двете опорни точки в живота на човека. Като минете пътя от детинството до старостта, ще намерите двете опорни точки на вашия живот. След туй, като се върнете втори път, ще градите върху тия точки, ако не сте ги забравили; ако сте ги забравили, ще почнете отново. Има хора, които само кръстосват, никога не градят. Върху двете опорни точки трябва да се сложи една крива линия. Това е закон на движение. Туй движение се изразява в човешката мисъл. В какво се заключава човешката мисъл? Човешката мисъл е закон на полагане, на трупане материал върху двете основи на живота. Трябва да градим по известен план. Нека дойдем сега до съграждането на човешкото тяло. Когато детето се зачене в утробата на майка си, най-напред се образуват крайниците на тялото му, а после другите органи. От всички органи най-последен се образува белият дроб. Щом се образува дихателната система, детето трябва веднага да се роди. Ръцете са продукт на човешката воля; носът, устата, дробовете, стомахът – това са човешките желания. Чрез тези удове опитваме вкуса на нещата. Мозъкът на човека е орган на човешката

мисъл. С него ние изпитваме мисълта. Значи, когато говорим за мисъл, подразбираме мозък. Като дойдем до човешкия мозък, ще видим, че от дебелината и качеството на сивото вещество зависи производителността на човешката мисъл. Колкото по-големи набраздявания има сивото вещество, толкова по-силна е мисълта. Някои казват, че мозъкът сам по себе си произвежда мисълта. Това не е право. Човешкият мозък е подобен на Земята, която сама по себе си не ражда. Творческата сила на Земята иде от пространството, от Слънцето, което действа на повърхността . Понеже Земята има основа, върху тази основа именно Слънцето гради, произвежда, твори. Човешкият дух е човешкото слънце, което, като грее върху мозъка, поражда мислите. Всяко същество мисли. Вие мислите, че волът не мисли. И волът мисли, но по волски, ограничено – змията, и гущерът, и мухата и всяко същество мисли, но според своята мисъл, създава своята къща или своето тяло, своя организъм за живеене. Сегашният ни организъм е плод на нашата мисъл. Човек гради според своята мисъл. Чрез мисълта си човек може да разшири дробовете си колкото иска. Ако човешкият дух прави усилие, той може да направи главата на човека много голяма, но не е достатъчно само главата му да бъде голяма. Важно е дали той ще може да я обработва. И земята е голяма, но когато Господ прати човека на земята, каза му: „Иди, завладей земята, завладей елементите!“ И понеже човекът не можа да завладее земята, Господ му даде една малка земя, която е вътре в главата му и неговия мозък. Ако знаете начина как да завладеете вашия мозък, вие ще намерите законите, чрез които ще завладеете и Земята. Ако не можете да владеете вашите мозъчни центрове, вашите чувства, ако не можете да насочвате вашата воля в права посока, как ще направлявате нещата извън вас? Значи ние не можем да положим друго основание освен Христовото. Има известен закон, който ограничава нашата деятелност; само в известно направление и вътре в него ние можем да правим всичко, да бъдем всесилни. И нашето щастие ще почива върху тази велика мисъл – доколко правилно вървим в пътя.

С тази беседа аз искам да ви наведа на мисълта да започнете градежа на вашия живот. Един пример за изяснение. В дирите на един пътешественик, който ходил да прави изследвания на Изток, попаднал един див бик, който го погнал. За да се избави, този пътешественик намерил един сух кладенец; влязъл вътре и се хванал за едно дръвче, израснало в този кладенец. Бикът дошъл до кладенеца и почнал да го

гледа отгоре. Същевременно пътешественикът забелязал, че в кладенеца долу го чака змия. Той се замислил какво да прави: нагоре и не може да излезе; надолу и също не може да се пусне, държи се здраво за клончето на дървото. По едно време той забелязал, че на това дръвче имало малко медец, и като забравил, че горе е бикът, почнал спокойно да близе меда и да се радва. След малко видял, че от стените на кладенеца излязла една мишка, която почнала да прегризва дръвчето. Тогава пътешественикът казал: И този мед няма да ме спаси. Един ден дръвчето ще бъде прегризано и аз ще падна при змията. Казвам: Бикът е съдбата, която тласка човека надолу – нагоре; змията е смъртта, която дебне човека. Всъщност бикът – това е раждането, младостта. Змията – това е смъртта, старостта. Те не са опасни неща. Защо ви гони бикът? – За да работите. Мързеливи сте, той иска да ви накара да бягате. Какво са страданията в света? – Те са бикът, който гони хората: – царе, и генерали, и министри, и съдии – всички бягат и проповядват свобода. Всички тия хора са видни философи. Те разсъждават, че светът бил зле устроен, но сами нямат основа. Как могат да разсъждават, когато нямат основа.Човек, който бяга, може ли да разсъждава? Не е лошо, че този бик ви гони. Защо? Той ви гони, за да станете силни. Ако сте силни, вие можете да се обърнете, да го хванете за рогата и той ще спре. В еврейската история има един герой – Самсон, срещу когото излязъл някакъв лъв, но той го хванал за устата и я разчекнал. Страхът от бика се дължи на факта, че вие не сте намерили двете опорни точки в живота.

„Никой не може да положи друга основа освен тази, която Христос положи.“ Каква основа положи Христос? Как живя Той на земята? В деветте блаженства, Христос е дал девет правила, по които човек трябва да живее. Той е дал и два велики закона: любов към Бога и любов към ближния. Това са деветте опорни точки, върху които трябва да съградите вашия живот; върху тях трябва да се гради и съвременният обществен живот, и семейството. Жена, която не обича Господа, която не обича мъжа си, къща не върти; мъж, който не обича ближния си – жена си, къща не върти. Разбира се, когато говоря за мъж и жена, аз не подразбирам вашите къщи, т.е. вашите тела, защото, както виждам, те са доста скромнички. Аз подразбирам човешката душа в нейната висша проява. За в бъдеще тази душа може да си направи много по-хубава къща, отколкото сегашната. Тази душа, която днес се показва невежа, един ден ще има по-големи знания, ще бъде много по-учена. Сега, за да намерите двете опорни точки,

върху които трябва да градите вашия живот, вие трябва да направите кривата линия и да започнете да градите. Не се лутайте като съвременните философи. Едни от учените, които изследват Слънцето, казват, че то имало пет милиона градуса топлина; други и два милиона; трети – сто хиляди. Един учен си позволил да каже, че Слънцето имало само 32 градуса топлина, друг – че топлината му е под нула градуса; трети – че Слънцето било разтопено, затова пращало топлина. Обаче сега се явяват нови учени, които възразяват на това и казват: „Ако всичко туй е вярно, тогава цялото пространство трябва да бъде топло; факт е обаче, че колкото човек отива по-нагоре, там настава такъв студ, че може да замръзне. Затова тия учени казват, че Слънцето изпраща само енергия, която се трансформира на Земята във вид на топлина и светлина. Наистина, като се изкачвате нагоре, ще видите, че на небето е тъмно, студено. Учените спорят помежду си, обаче фактите показват, че и едните са прави, и другите са прави, но и за едните, и за другите има нещо неразбрано. Казвам: Ако сте много чувствителни към топлината, Слънцето има топлина; ако не сте чувствителни, Слънцето няма никаква топлина за вас. Топлината е относително нещо. Някои хора слагат в чая си пет бучки захар, други и една само и пак им е сладко. Ето защо най-първо вие трябва да се избавите от илюзията да мислите, че всичко знаете. Гледайте да не бъдете като онази млада жена, която мислила, че знае да готви охлюви и ги счукала. Не, истината по този начин не може да се готви. По същия начин и Европа готви охлювите, но втори път европейските народи ще готвят по друг начин.

Сега да се върнем към съществената мисъл. Трябва да творим! Някои от вас, които ме слушат тази сутрин, са нещастни; други са недоволни от живота; трети имат големи амбиции, голямо мнение за себе си. Преди няколко дни един приятел ми казваше: Преди да започна изучаването на науката за ръката, аз имах високо мнение за себе си; откак почнах да гледам линиите на ръката си, намерих, че съм горд и тщеславен, почнах да се срамувам от себе си. И вие по същия начин мислите, че знаете много, но като влезете в живота, не можете да се оправите. Някоя мома, преди да се ожени, мечтае: Като се оженя, тъй ще си нареждам къщата, тъй ще се обличам, тъй ще живея с мъжа си и нареди си един проект, както се редят проектите за законите. Като се ожени, още на втория месец и двамата тръгват разчорлени. Значи проектът не се е изпълнил, както се е предвиждал. Така и законите, приети в камарата, често остават

неприложени, защото не са били нагодени съобразно условията на нашия живот. И когато някоя ваша мисъл не се приложи в действие, вие казвате: Нещастни сме, съдбата ни гони! Никаква съдба не ви гони, но вашата глупост ви гони на всяка крачка. Трябва да се научим правилно да мислим. Като дойде някой човек при вас, вие трябва да си съставите за него правилно понятие и да постъпите в дадения случай с него така, както бихте желали да постъпят с вас. Трябва да постъпваме добре, понеже каквото вършим, това ще ни постигне. Преди 45 години един господин от Варна завършил в Европа музика. Като се върнал от странство, станал учител и започнал да учи децата на варненските чорбаджии да свирят, да танцуват и пр. Обаче един ден този господин се скарал с гражданите и го уволнили. Той бил крайно честолюбив, горделив; изхарчил парите си и трябвало след това да ходи гладен. Срещнал го един познат свещеник и го поканил у дома си на гости. Като се поразговорили малко, свещеникът го нагостил добре. Господинът му благодарил и след като разправил историята си, свещеникът извадил от джоба си две бели меджидии и казал: Заповядай! Като ги похарчиш, пак ела при мене. Докато си намериш работа, аз съм готов да ти помагам. Минали един – два месеца и този господин бил назначен за секретар при тогавашния турски валия, понеже владеел турски език. След една година обвинили свещеника, че бил комита, че имал в дома си подозрителни писма и книги. Взимат тия писма и ги дават на този учен българин, секретар при валията, да ги прегледа. Той ги прегледал, отделил подозрителните книжа настрана и по този начин свещеникът се оправдал, но останал учуден от поведението на секретаря, който му казал: Двете бели меджидии, които ми даде, когато не бях ял три дни, спасиха главата ти. Ако този господин знаеше как да постъпва с учениците, гражданите нямаше да го изпъдят от училището; ако и свещеникът не беше го нахранил, когато той гладуваше по улиците, и не беше му дал двете меджидии, последният, като секретар при валията, щеше да окачи въжето на шията му. Така и вие трябва да се справяте с всяка ваша мисъл, с всяко чувство и действие в живота си и да се запитвате за причините за вашето нещастие; ако сте нещастни, ако сте горди, жестоки, кои са причините за вашата гордост, жестокост, алчност за богатства?

Следователно трябва да мислите право! „Ти си жесток” – това не е твое; това е фалшив капитал, оставен в наследство от твои деди и прадеди. За изяснение на мисълта си ще приведа следния пример. Преди години

при един евреин в София се явил един арменец с цяла торба мостри от диаманти. Той искал да му ги продаде много евтино, за 20 хиляди лева само, понеже успял да ги внесе без мито. Евреинът се зарадвал и се условил арменецът да донесе диамантите на определено място и в определен ден, за да получи от него сумата 20 хиляди лева. Евреинът взел торбата доволен, че станал притежател на такова голямо богатство. Като отишъл у дома си, той веднага разтворил торбата и какво да види? Само един диамант имало истински, а всичките останали – обикновени стъкла. Така и вие може да носите тази торба с себе си и да мислите, че сте богати, но като я разтворите, ще видите, че тя е пълна с обикновени стъкла. По закона на наследствеността вашите прадеди ви оставят някакво богатство, но само част от него е истинска добродетел, а останалото е стъкълца и злото в човека. И тъй, ние имаме едно фалшиво схващане за живота. Ние мислим, че сме добри, когато не сме, сиреч мислим, че имаме известен капитал, а всъщност нямаме. Значи имаме една фалшива основа за живота. Апостол Павел, като се обръща към тогавашните християни, казва: „Никой не може да положи друго основание освен това, което Христос е положил.“ А Христос казва: „Не дойдох да сторя Своята воля, а волята на Бога“ – първата опорна точка. После Той казва: „Не дойдох да взема живота на хората, а дойдох да им дам Своя живот“ – втората опорна точка. И наистина заради това дойде Христос – да ни даде живот. Той проповядва и осъществи любовта към ближния, защото християнството е любов към ближния; то е наука за любовта. Който научи тази наука, той може да гради. Тази наука не е в сладки думи, в целувки и подаръци. Аз се съмнявам, когато един човек почне да дава подаръци някому, че му мисли доброто. Една муха се спряла при един паяк и той веднага почнал да я хвали: Колко си красива, какви хубави очички имаш! Пък крилцата ти, колко са напъстрени! Такава хубавица аз никога не съм виждал. – Нима е вярно това? – запитала мухата. – Да, като тебе красиви същества няма. Аз имам едно огледало, ела при мене, аз ще ти го подаря да се оглеждаш. Мухата влязла при него и започнала да се оглежда, но повече не излязла. Та когато някой ти казва, че си много хубав, че ще ти направи това и онова, не вярвай, защото, влезеш ли веднъж при него, вече няма да излезеш. Това означават подаръците, обещанията. Не казвам да не давате и да не приемате подаръци, но в подаръка трябва да взимат участие и устата, и мисълта, и сърцето; в подаръка трябва да са вложени човешката мъдрост, знание, любов. Много жени и мъже са се развалили все от

подаръци. Жената може да придобие часовник, пръстен, шапка, но веднъж завинаги тя губи своята честност, своята чистота и опозорила се е вече. Мнозина са били на власт, но са слезли опозорени, опетнени, изгубили своята чистота. Обществото ги хвали: Този е знаменит човек! Да, знаменит е, но едно време беше диамант, а сега е обикновено стъкло. Значи ние не можем да сложим друга основа освен Христовата. Ако можем да изпълним своите длъжности в света, както изискват великите закони, по които ние вървим, движим се и се развиваме, добре; ако не можем, по-добре да не ги изпълняваме. Не се качвайте на власт да управлявате хората, когато ще се опозорите, когато ще се продадете. Всяко действие извършвайте безкористно, както Христос е казал. Някой казва: Не мога да бъда безкористен. – Как не можеш? Да одумваш хората и можеш; да мразиш и можеш. Който може да хвали, той може и да люби; както едното е възможно, тъй и другото е възможно. Който не може да мрази, той не може и да обича. Законът е същият. Ако ти имаш само едната опорна точка, намери другата. И като се съединят омразата и любовта, те ще дадат необходимото за вас. Те ще ви дадат правата посока в живота. Аз не ви препоръчвам да бъдете светии в обикновения смисъл на думата. Да бъдеш истински светия, значи да можеш да владееш двата принципа на живота тъй, че да ги употребиш за своето повдигане. Както можеш да укротиш лъв, змия, по същия начин да можеш да укротиш и дявола. Ти не можеш да направиш дявола добър, но поне можеш да го направиш безвреден. Започнете от вашите мисли. Мисъл, която ви терзае, това е един лъв или една змия. Не се старайте да ги изпъдите или убиете, но ги укротете, победете ги. Имайте смелостта на негрите, които са схванали психологията на лъвовете, та когато някой негър срещне лъв, той не се отбива от пътя си, защото при най-малкото отклонение или обръщане назад, лъвът ще се хвърли върху му и ще го разкъса. Напротив, негърът тръгва срещу него и започва да му говори: Понеже аз съм господар, а ти слуга, ще отстъпиш да мина. Като дойде на три – четири крачки от негъра, лъвът спира и му прави път. Така трябва да правите и вие. Срещнете ли на пътя си лъв, не се обръщайте назад, наляво или надясно, но погледнете го право в очите и кажете: Стори ми път да мина! Нали знаеш, че аз съм господар, а ти – слуга. Казвате: Възможно ли е това нещо? Който е сръчен, може да го направи; който е страхлив, ще стане жертва на лъва. Когато се срутва една къща, – да бягаме, пак можем да бъдем затиснати. Ако един ден земята почне да се разрушава, а сме хора с

вяра, ние ще се издигнем, ще отидем към небето – на другата опорна точка, на другия край на моста. Ако има опасност на единия край, ще минем на другия – там ще защищаваме позициите си. Следователно, докато имате този мост, неприятелят никога не ще може да ви напакости, понеже вие ще бъдете силни да вдигнете моста. И тогава между вас и неприятеля ще остане един трап, който последният не може да премине. Неприятелят ви трябва да знае много добре законите, за да може да ви атакува на това положение, на тази позиция. Затова именно добрите хора никога не могат да бъдат победени. Те имат две опорни точки – щом се намерят в голяма опасност на едната, те отиват на другата – оттам защищават позициите си. Туй е основанието, което трябва да положим. Двете думи – Исус Христос, означават двете опорни точки. Исус, това е страдащият човек на земята, т.е. човешката душа, която страда, която изработва своето спасение. Христос, това е Човекът, Който е победил, Който служи на Бога, Който е готов да се жертвува. Следователно и вие трябва да бъдете Исус и Христос. Който страда и като герой носи страданията си, той може да бъде Исус. Ако му сложите кръст, той ще го носи без роптание. Той ще бъде като Сократ, който се оженил за най-лошата жена в Гърция и като го питали защо се е оженил за такава жена, той отговорил: Ако мога да победя тази жена, ако мога да се справя с нея, другите мъчнотии няма да представляват нищо за мене. Следователно, ако мъжете и жените могат да се справят едни с други, те са разрешили една от най-великите задачи. Ако не могат да се справят помежду си, никаква друга задача не биха могли да разрешат. Някои питат защо хората се женят? – Хората се женят, за да се справят един с друг. Мъжът и жената са двете опорни точки, върху които животът се гради. Казвате: Защо е трябвало жена на Адам, да го сложи в беля? – Не, Бог не създаде беля на Адам, но му даде работа. У Ева имаше инициатива и ум. Тя беше умна жена, по-умна от много жени, които се мислят за умни. Съвременната култура и знания се дължат на нея. Тя направи грях, но после съзна греха си и каза на Адам: Аз те свалих долу, аз ще те вдигна горе. Сега аз ще те спася. Ти трябваше да слезеш долу, да научиш урока си, защото нямаше достатъчно ум; ако беше умен, ти нямаше да искаш от Бога да дойда на земята. Казвам: Ако жените разбираха този закон както своята стара майка, те щяха да бъдат по-умни, но не го разбират и затова само се сърдят. Съвременните жени са лоши дъщери, майка им е по-умна от тях. Осем хиляди години вече как тя работи в света, и то много умело. Не

мислете, че Ева не работи. Днешната цивилизация се дължи на нея. Адам само изпълнява нейните заповеди. Той знае да се бие, нож да вади и като се върне при жена си, тя го пита: Свърши ли добре работата? – Свърших я. Тук трябва да положим ние основа. Напуснете илюзиите да мислите, че като отидете на небето, там ще ви научат. За да ви научат на небето, вие трябва да носите ровък материал със себе си. Какво носите сега с вас? Аз бих наел един трен да ви заведа на небето. Но колко дни бихте седели там? Някои от вас едва ли щяха да имат пари, да поседят един – два дни; други още след десетина дни ще похарчат парите си и ще кажат: Да се върнем на земята, да печелим! Значи, като разберем в какво се крие смисълът на християнския живот, ние трябва да сложим нова основа. Аз няма да ви говоря за спасение, както са ви говорили досега. Това са елементарни работи. Изисква се вече разумно градене върху сегашния обществен строй. Трябва да се запитате: Как можем да възпитаваме нашето младо поколение, какви трябва да бъдат нашите съдии, учители, свещеници, бащи, майки, сестри, приятели, търговци, машинисти и пр.? Някои казват, че времето създава новите хора. Да, но времето не пита какво искате да създам за вас? Както змията се явила при Ева и я запитала защо не яде от плода на дървото за познаване доброто и злото, така и Христос ще се яви при нея и ще я запита: Защо от толкова хиляди години насам не ядете от плода на дървото на живота? – Защото ни е забранено, ще каже Ева. – Защо ви е забранено? На Ева ще се иска първо да излъже, но после ще се реши да каже истината: Ние съгрешихме, затова не можем да ядем от дървото на живота. Христос ще каже: Щом изправите вашия грях, щом го хвърлите от себе си, ще ви се позволи да ядете от дървото на живота. Както изпитахте заразата, като ядохте от забранения плод на дървото за познаване доброто и злото, така и сега, като вкусите от дървото на живота, ще придобиете друга наука, друг обществен строй, диаметрално противоположен на съвременния. За вас тия неща може да са алегорични, но за мене те са действителност. Тия дървета са в нашия мозък: едното дърво и за познаване доброто и злото, е в задната част на главата, а другото и дървото на живота, е в предната част на главата. Русите казват: „Руский человек живеть задным умом[33].“ Сега русите почват да живеят с предния ум. Те се отказаха от пиянството. Никой в Русия не мислеше, че ония хора, които обичат да пият, могат да живеят трезво. С царски указ се забрани вече пиянството. Значи същият закон, който досега произвеждаше зло, отсега нататък ще произвежда добро.

Христос казва: „Готови ли сте вече да мислите право – да не живеете със задния си ум? Готови ли сте вече да градите, както аз ще ви кажа?” Вие казвате както съвременните неутрални държави: Каква гаранция ще ни дадеш, че ще успеем? Всеки иска гаранция: и Италия, и Сърбия, и Гърция, и Румъния, и България. Всички казват: Без гаранция не можем да напуснем неутралитета. Така и вие казвате на Христос: Ние вкусихме от дървото за познание доброто и злото, видяхме какво зло ни сполетя; нека сега обмислим малко и дали няма да ни сполети същото зло, ако вкусим от дървото на живота. „Неутралитет пазим“, казва дядо Радославов. – С неутралитет работа не се върши. Неутралитетът представлява едната опорна точка. Сега трябва да се намери другата опорна точка, за да почнем сноването. Така и в християнския живот неутралитет се пази до известно време; след това трябва да започнем да воюваме. Имаш една лоша мисъл, това е война; раждаш се, умираш, това е война; богатееш, сиромашееш, това е война. От единия край до другия животът е само война, воюване, но тази война трябва да бъде обоснована на принципа и да печелим, а не да губим. Тройното съглашение или съюзът даваха гаранции на Италия, но в състояние ли са те да изпълнят докрай своите обещания? Откъде знаем, че след време те няма да се откажат от обещанията си? Един вълк, като изял една овца, в гърлото му се заклещила една голяма кост. Той почнал да реве. Един щъркел му дошъл на помощ: бръкнал с клюна си в устата му и извадил костта. След това щъркелът поискал от вълка да му се отплати за услугата. – Ти се благодари, казал му вълкът, че не прехапах врата ти. Това значи гаранция. Сега и ние, които градим по същия закон, решаваме един велик въпрос в живота. Не само България решава да воюва или не, но и ние решаваме един важен въпрос, който Христос поставя на всинца ни: С нас или против нас? И ние сега трябва да решим: С Христос или против Христос? Неутралност няма. Голямо състезание има в света! Всички хора воюват и всеки трябва да отиде на една или на друга страна, за да се реши великият въпрос. Това, което става в света, същевременно става и вътре в нас. Сега аз искам да ви избавя от заблуждението да мислите, че и без страдания можете да спечелите нещо. Не, печалбата всякога се обуславя от загуба; радостта всякога се обуславя от страдание. Ако майката не изгуби своята красота, никога не би имала деца. Ако младата мома не напусне своята девственост, никога не би станала майка. Такъв е великият закон в природата. Вие трябва да знаете как да смилате вашите мисли, как да ги

обработвате. Дойде една лоша мисъл в ума ви да извършите някакво престъпление, да откраднете нещо. За да се освободите от тази мисъл, насочете ума си в друга посока. Обърнете погледа си към душата на човека, когото искате да оберете, залюбете го и кажете в себе си: Ако аз бях на негово място, бих ли желал да ме ограбят? Дойде ли в ума ви мисъл да направите зло някому, веднага си помислете: Ако аз бях на мястото на този човек, бих ли желал да постъпят спрямо мене така? Вие, жени и мъже, как решавате тия въпроси? Някой път вие се гневите на мъжете си, минават лоши мисли през ума ви и казвате: Да се махнат тия мъже! Ние ще си намерим други, с които ще живеем по-добре. Някога мъжът казва: Да се махне тази жена от очите ми! Аз ще си намеря друга, по-добра. Казвам: Която жена и да намерите, все жена е, все от същата кал е направена. Затова не трябва нито жените, нито мъжете да се заблуждават от външността, от формите. Когато мъжът или жената се разгневят, нека се запитат: Ако аз бях на мястото на моята жена например, как бих желал мъжът ми да постъпва с мене? И какъвто отговор получат, така нека си разрешат въпроса. Ако жената каже, че мъжът е лош, че не може да го търпи, тя не е жена, тя не мисли правилно. Има случаи в живота, когато син и дъщеря искат да убият баща си, защото бил лош. Откъде знаят, че е лош? Какво нещо е лошавината? Който днес е лош, той утре още може да стане добър. Днес жената мрази мъжа си, но не се минава един – два дни и тя казва: Аз обичам мъжа си. Как така? Може ли да обичаш човек, който не е добър? – Не може. Значи има една привидност на нещата в живота, която пречи на хората да мислят правилно.

И тъй, Христовото основание трябва да се приложи в живота! Това не е мъчна работа. Дойде ли ви мисъл да извършите нещо лошо, кажете си: Аз съм слуга или син на Господа, Който ме е изпратил на земята, – в тоя момент моят Баща ме гледа. Кажете ли така, вашата мисъл веднага ще се измени. Баща ви не може да ви похвали за лошите ви мисли и чувства. Какво ще каже бащата, когато види, че дъщеря му изтезава мъжа си? В една приказка се казва, че на този свят имало три вида жени и три вида мъже. Аз ще говоря само за жените, защото каквито са те, такива са и мъжете. Според тази приказка Ной имал три синове и само една дъщеря, която била много красива. Един ден се явили трима кандидати за дъщерята на Ной. И тримата я обичали много, но никой от тях не искал да я отстъпи на другите. Ной се намерил в чудо. За да задоволи и тримата, той превърнал и магарето, и котката си на красиви моми като своята

дъщеря и ги оженил за тримата кандидати. След една година отишъл да ги посети, да види как живеят. Той запитал единия си зет: Харесва ли ти дъщеря ми? – Хубава е, но понякога дращи. – Природата е такава. Отишъл при втория зет: Харесва ли ти дъщеря ми? – Хубава е, но понякога рита. – Природата е такава. Отива при третия зет: Харесва ли ти дъщеря ми? – Тя е ангел. Ной си казал: Тази е същинската ми дъщеря. Значи, за да бъдете истинска дъщеря на Бога, вие не трябва нито да ритате, нито да хапете. Следователно основното Христово учение се състои в следното: нито да хапеш, нито да риташ, а като човек да размишляваш и да изпълняваш своите длъжности на земята. Дето влезеш, радост и веселие да внасяш: като видиш тъжен, скръбен човек, да го утешиш, да осветиш ума му. За това обаче се изискват знания. Да изучавате вашите глави, ръце – това е наука. Щом почнете да ги изучавате, вие ще си съставите правилно понятие за себе си, за своето развитие: ще видите как са живели ред поколения преди вас, на каква степен на развитие сте, а оттам ще можете правилно да работите. Ръката никога не лъже. Чрез пипане само вие можете да имате вярно понятие за човека; като се ръкувате с него, можете да познаете и сърцето, и характера, и разположението му. Казват за някой, че е глупав човек. Глупав е, защото няма на ръката си много възли на усещания, на приемане на впечатления. Забелязано е, че по ръцете на глупавите, на лошите хора има по-малко такива възли. Защо? – Защото те казват, че това не им трябва, онова не им трябва, а мислят само за ядене и пиене. Човек се нуждае от истинска култура, в която Христос е внесъл за основа мислите: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“, „Любовта към Бога и любовта към ближния“. Ако можете да приложите тия два закона – любов към Бога и любов към ближния – за основа на своя живот, няма да има сила в света, която да се противи, нито мисъл, която да не ви се подчини и да не послужи на вашия идеал. Законът на любовта стои отзад. Ако го прилагаш, ще обичаш хората. Не се ли ръководиш от този закон, другият закон – любов към ближния – ще те въведе в крив път. Само Божественият закон може да урегулира и облагороди човешката любов, защото от голяма любов човек може да умори този, когото обича. Как? – Като изсмуче соковете на неговите чувства, като открадне сърцето му. Това не е любов, това е паразитство. Така правят и октоподите: като уловят жертвата си, от обич те изсмукват кръвта със своите пипала и тя отслабва, укротява се. По този начин много мъже укротяват жените си. Да вземеш силата на жена си и после да кажеш, че жена ти е станала по-кротка, по-

умна, това не е наука, това не е укротяване. Днес ще уморите една жена, утре пък една жена ще умори вас. Христос казва: „Аз дойдох да дам живот на хората, а не да взема живота им.“ Можете ли да дадете живот на мъжа си, сиреч да го накарате сам да мисли? Вие можете да направите вашия мъж да стане точно такъв, какъвто искате, но не трябва да го слагате между чука и наковалнята. Сложете го между тия две сили, между двата велики закона, които ще го нагорещят, ще го изменят. Красотата на човека зависи от това нагорещяване. Колкото по-далеч сте от центъра на тия два закона, толкова по-грозен ще бъдете. Желязото е черно, но като го нагорещите, става червено, минава през червената раса. След това то пожълтява и най-после става светло. Вие казвате: Желязото става красиво. Да, докато е при огъня, красиво е. Отдалечите ли го от топлината, от огъня, то пак става грозно. Следователно вие можете да бъдете красив, умен, светъл дотолкова, доколкото двата закона действат върху вас. Това не е само хипотеза, то е теория проверена, доказана. Нека вашият заден и преден мозък работят в съгласие един с друг, да имат една опорна точка, и вие веднага ще придобиете това, което искате. Вие ще имате добри деца, добри и верни приятели. За тази цел вие трябва да работите съзнателно върху себе си, като прилагате двата закона, които Христос е проповядвал – любов към Бога и любов към ближния. Някой казва: Аз не мога да приложа тия закони. Не, когато е за добро, думата „не мога“, трябва да се заличи от вас и да се замести с думата „мога“. Когато дойде въпрос за греха, кажете: Не мога да греша. Дойде ли в ума ви добра мисъл, кажете „мога“. Дойде ли ви лоша мисъл, кажете „не мога“. Както жената изтъкава своето платно, като мести совалката от едната ръка в другата и после пак в първата, по същия начин тя трябва да изтъкава и своите мисли, чувства, желания, своя характер, като се мести ту на отрицателния полюс, когато дойде лоша мисъл, ту на положителния, когато дойде добра мисъл. Щом изтъче, т.е. завърши своя характер, Христос ще прати един майстор да скрои такъв костюм, в който всичко да бъде на място. И тогава всеки ще я обича. Същото се отнася и до мъжа.

Това е новото основание, което Христос иска да постави в света, за да знаем как да работим. Не се съмнявайте в Господа! Някои казват: Има ли Господ? – Оставете тази мисъл настрана. Единственото доказателство, че Бог съществува, е следното: аз съществувам, следователно и Бог съществува. По-силно доказателство от това няма. Аз мисля, следователно и Бог мисли. Моята мисъл подразбира мисълта на Бога; моето действие

подразбира действието на Бога. Който мисли другояче, той няма логика, той не разбира основните правила на логиката. Аз любя, значи Господ люби. Бог е съвършено, велико същество, което движи и направлява всички хора в техния път. Когато някой човек започва да се съмнява в Бога, той вече се е усъмнил в себе си и в своя ближен. Не мислете, че ние ще смутим Бога с това. Бог се радва, когато не Го слушаме. Защо? – Защото ни се отваря повече работа. Когато дяволът съгрешил, Господ Го сложил на огън да гори, докато признае и разбере кой му е господарят. Също така и за онзи, който много философства, Господ казва: Доведете този човек при мене и го сложете на огъня! Щом почне да се нагорещява, Господ го пита: Какви сили действат върху тебе? – Мъча се. – Разсъждавай за причините на своята мъка. – Ама това е ад! – Защо да е ад? Кои са причините за твоето страдание? Казвам: Адът е място, в което Господ учи хората да разсъждават. Някои питат: Де е адът? – Адът е на земята, която се счита за тринадесетата сфера. Бог ще ни сложи на този огън и ако сме добри, ще излезем от него, без да изгорим, както се е случило с тримата момци, хвърлени в огнената пещ. Те се разхождали, пеели и славели Господа сред пламъците. Някои треперят от ада. Не, адът не е лошо място. Дали нещо е добро, или зло, това е относително. Ако Бог е с тебе, няма мъчнотии в живота, няма лоши места и навсякъде е добро. Ако Бог не е с тебе, ако не разбираш законите Му, навсякъде е лошо. Значи първото основание, първата опорна точка сте вие; втората опорна точка е Христос. Съединете се с Христос, както мъжът се съединява с жената, както братът и със сестрата, защото в съединението е силата; в съединението има работа, градеж, мисли, чувства, стремежи, култура.

Тази е мисълта, която ви оставям: „Никой не може да положи друго основание.“ Основанието е в това, че животът, който сега минавате, е най-добрият, който Господ ви е дал. По-добър живот от сегашния по никой начин не може да ни се даде. Той е отличен, пълен е с такива блага, от които ние можем да направим чудеса. Вие не подозирате даже какви големи богатства са вложени в живота ви. Вие не подозирате какви сили носи той за бъдещето ви, за вашите постижения. Докато е в утробата на майка си, детето е микроскопично, но на деветия месец то става самостоятелен организъм. Тогава майката го ражда, като му дава условия да се развива, да расте. След 20 години то става мъж и почва да мисли. По същия закон човек спрямо Бога е микроскопическо същество, но един ден, като се развие и роди изново, като се издигне, ще разбере великите работи

в живота. Но за да се повдигне, той трябва да измени своята глава, своя ум, своето сърце, своя характер, да почувства великото съзвучие в живота. Само по този начин човек ще мине в реда на ангелите и ще се приближи до Бога. Това е новото основание на човека.

Беседа, държана на 10 май 1915 г. в София.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПРОМИСЪЛ

Но и космите на главата ви всичките са изброени. И така, не бойте се: вие сте от много врабчета по-добри[34].

Съвременните хора трябва с много аргументи, факти и логически заключения да се убеждават, че има Божествен Промисъл, Който чрез известни закони направлява човешкия живот. Всички мисли, желания и действия се определят от известни закони. По някой път на туй, което се случва в живота, което е странно за вас, вие давате криво тълкуване, вследствие на което сте си създали с течение на времето и в ред поколения чудновата философия, че всичко в света е произволно, т.е. че няма ред и порядък, че правото е на силния, на умния, на хитрия и т.н. Има ли нужда да се доказва, че това е голямо заблуждение? Като наблюдаваме живота на Христос, ние виждаме, че Христос всякога е обръщал внимание на малките неща. Той казва направо на учениците си: „Не бойте се, вашият живот е осигурен“, – привежда пример, че от петте врабчета нито едно не пада на земята без волята на Отца. Защо Христос не е взел едно врабче, а взел пет? Тук има един закон и всеки, който се намира в закона на числото пет, той не пада без волята на Отца. С второ сравнение Христос казва: „Вие сте осигурени, космите на главата ви всичките са изброени – там спира. Можете да кажете: Каква важност има, че нашите косми са били изброени? Там именно е важното. За да бъдат преброени тия косми от Господа, да ги държи Той в своята сметка, те непременно имат някакво значение. Знаете ли колко са космите на главата? Мнозина са ги преброявали. Някои хора имат 250 хиляди, други 320 хиляди косми. И за всички тия косми се държи сметка от Господа, както градинарят държи сметка за своите плодни дървета и на всяко дръвче слага номер.

Ние можем да изтръгнем един косъм от главата си и да го хвърлим, но този косъм извършва известна служба, известна длъжност на главата ни. Ако се спра да разправям за значението на космите, аз ще се отвлека от въпроса, но ще дойда до сравнението с врабчетата, което подразбира, че нашият духовен живот е под закрилата на Божествения Промисъл.

Сравнението с космите на главата пък подразбира от своя страна, че и физическият ни живот е тъй също под закрилата на същия Божествен Промисъл. Необходимо е сега да се създаде във вас вяра в този Промисъл.

Ако вярвате в Него, вие можете да се развивате правилно. Всяко съмнение, което прониква в умовете и сърцата ви, че в света нямало Промисъл, ви отдалечава от правилното разбиране реда на нещата и ви заставя да си създадете друг ред, други правила съобразно вашите възгледи. Мъж и жена, като се оженят, мислят че Господ им е наложил някаква власт. Мъжът казва: Ти си живяла при майка си свободно, но в моята къща ще влезеш под нов закон.Аз съм малко сприхав, честолюбив, лесно се докачам и да се пазиш от мене, защото, ако ме обидиш, ще приложа този строг закон. Жената пък казва на мъжа си: Аз съм много чувствителна, деликатна, не съм научена на тежка работа; ако пристъпиш този закон, работите веднага ще се изметнат. Както виждате всички хора приготвят свои закони. Какво става в края на краищата? И двамата се скарват. Защо – Защото положението, на което те са застанали, е фалшиво в самите основи. Казвам: Истинската женитба не е създадена на земята. Три вида женитби има: едни, които се извършват на небето, други – на земята,и трети – в ада; едни, извършени от Бога, други – от хората, а трети – от дявола. Всеки брак, установен от Бога, ще донесе любов, мир и радост в дома: между мъжа и жената винаги ще има съгласие, лоша дума няма да се чуе; те ще прекарат блажен живот. Всеки брак, установен от хората, има за цел тяхното усъвършенстване: помежду им ще има търкане, докато се изгладят, защото два остри камъка брашно не мелят. Тази женитба не е Божие творение, а човешко; според ума на човека ще бъде и работата му. Когато Господ създава нещо, като всемъдър Той всичко добре нарежда; когато хората нареждат нещо, то ще го наредят така, че все ще има търкане между тях, което е необходимо за самоусъвършенстване, за изглаждане на характера им. Когато пък дяволът жени хората, тогава вкъщи има раздор, разврат и всичко най-лошо. Дом, в който има такъв живот, там женитбата е станала от дявола. Прочее дайте на всяко нещо неговото точно определение и не смесвайте Божиите действия с човешките, нито с дяволските. И тъй, за да мислим правилно, логически, ние трябва да разбираме източника на нещата. Ако има нещо разумно в днешните науки, то е това, дето те установяват, че в света съществуват известни закони, които регулират отношенията на нещата, на елементите, на телата. Ние имаме установени закони на физиката, на химията, на човешката душа, които регулират отношенията на нещата, и никой не може да престъпи тия закони, без да понесе последствията им в един или друг смисъл. Значи има три вида хора: едни, които схващат нещата по

Божествен начин; други – по човешки и трети – по дяволски. Първото положение е, когато човек схваща нещата, както са отредени още в началото от Господа; второто положение е, когато човек мисли, че Господ не взима участие във всички неща, следователно ние трябва да се намесим, да поизгладим тия неща. И затова, когато Господ направи една работа, вие казвате: Господ не е могъл да я направи както трябва; чакай, ние да я коригираме! Третото положение е, когато човек сам иска да стане Бог. Преди хиляди години хората са схващали неща по Божествен начин, но в упадъка си те са изгубили това схващане.

И вие, когато сте в добро настроение в душата си, вярвате в Бога. Вървят ли работите ви добре, казвате: Слава Богу, Господ се грижи за нас. Щом дойде нещастието, казвате: Господ ни забрави. Питам: На какво основание твърдите, че Господ ви е забравил, че Той е причина за вашите страдания? Господ казва: „Понеже вие ме забравяте, и Аз ще ви забравя." Ако вие се отдалечите от Него, и Той ще се отдалечи от вас. Някои мислят, че Бог, Който е неизменен, постоянен в своята любов, когато почнат да се отдалечават от Него, Той трябва и тогава да тръгне подир тях. като майка подир своето дете и да вика: „Чакай, синко, не се отдалечавай от Мене." Не, Господ седи на Своето място – когато вие казвате, че Господ се е отдалечил от вас, аз разбирам, че вие сте се отдалечили от Него, а не Той от вас. Пътят на движението на някои хора около Господа е правилен, с незначителни изменения: малко се отдалечат от Него, но пак се приближат, както е пътят на Земята около Слънцето; на други обаче пътят е като на някоя блуждаеща комета, която някога се приближава твърде много до Слънцето, после с векове не се приближава. Та и вие, като се отдалечите от Господа, казвате: Забрави ни Господ. Казвам: след 75 години, като се приближите към Него подобно на Хелеевата комета, Господ пак ще си спомни за вас. Това зависи от орбитата, по която се движите около Господа. Когато пътят ви наближи до Него, Той пак ще си спомни за вас. Сега всички се движите по известен път, но не можете да ме разберете еднакво. Защо – Защото всички не се движите по една и съща орбита. И аз не ви съдя за това; аз гледам на нещата обективно, философски. Вие ще възразите: Такъв е пътят ни – Въпрос е дали пътят ви е такъв, или вие сами сте го направили такъв. Аз твърдя, че пътят ви не е такъв. Между София и Варна има железен път, който постоянно се разваля и поглъща големи разноски: този път Господ ли е направил? Ако Господ го беше построил, той щеше да бъде построен много умно, но понеже

хора са го правили, затова е такъв. Ако при постройката на един железен път бихте постъпили съобразно законите на Божествения Промисъл, никакви нещастия нямаше да стават. Все таки техниците имат по-добро схващане за нуждите на постройките, отколкото вярващите християни имат за живота. Те казват: Ние трябва да пресметнем математически какви завои и какви наклони трябва да направи по пътя си железницата, за да се регулира силата на движението; ако не се направи това, ще стават ред катастрофи Християните обаче казват: Господ е добър, Той промишлява за нас; какъвто наклон и да направим, все едно, Той ще ни помогне. Като се катурне колата, те казват: Не вървят работите ни добре – Няма да вървят, разбира се, защото глупаво постъпвате. Влакът ви се катурва, защото при установяване законите на железните линии не сте взели в съображение законите на Божествения Промисъл. Ето защо в някои случаи духовните хора трябва да събират опитност от светските хора, ученици да им станат.Няма нищо срамно в това, човек да бъде ученик. Когато се дойде до духовните работи, непознати на светските хора, там вече последните трябва да бъдат ученици на духовните хора. Навсякъде човек не може да бъде учител: някъде ще бъде учител, някъде – ученик. Божественият Промисъл е строго определил всички неща и явления: нищо в света не е случайно. Всички събития, от какъвто и характер да са те – физически, психически или обществени, и се ръководят от едно висше Същество, Което бди за техния ход. Тъй както поставят някой машинист да бди върху машината на трена, където животът на пътниците зависи от него, така и Земята, която се движи в пространството, има свой машинист, който по някой път слага в машината повече огън, а по някой път и по-малко. В движението си Земята прави известни кривини, при което някой път се приближава до някоя голяма планета, която въздейства. Това са далечни работи, които в бъдеще ще изучите и разберете.

Сега за изяснение на Божествения Промисъл, Който е необходим за вас, ще приведа един разказ, който можете да вземете за предисторическа легенда, защото събитията, които се разправят в него, са алегорични. Някои отнасят този разказ към времето на Соломон но според мене тия неща, които се споменават в разказа, се отнасят към много по-ранна епоха. Разправят, че някога съществувал един учен и умен цар, който разбирал езика на всички животни: той ги събирал всяка година на събор, където ги учил, наставлявал и в края на краищата започвал своята реч с

думите: „Никой не може да развали онова, което Господ е направил.“ В един от съборите присъствали два големи орела, наречени „рока“. Един от тях казал: Аз мога да разваля онова, което Господ е направил. Царят казал: Много добре, докажи това фактически – разпуснал събора. В същата година дъщерята на друг цар се омъжила пак за царски син. Когато се връщали от храма венчани, радвайки се един на друг, един от орлите се спуснал към тях, задигнал невестата, отнесъл я на един далечен остров и я поставил в гнездото си на едно голямо дърво. Останал сам без другарка, младоженецът се отчаял и тръгнал да пътува. Той се качил на един кораб. След неколкомесечно пътуване корабът се разбил и вълните изхвърлили отчаяния пътник на същия остров, на който била отнесена другарката му. Той започнал да се оплаква на Господа: Не стига ли ми, Боже, нещастието, че загубих невестата си, ами трябваше да бъда изхвърлен на този пуст остров? По-добре да не бях се раждал! Жена му, която била в гнездото на същото дърво, под което младоженецът оплаквал съдбата си, чула да плаче човек; тя слязла и като видяла, че е нейният възлюбен, скрила го в гнездото. Като наближило времето за следващия събор на животните, дошли двата орела, вдигнали гнездото с невестата и го занесли на събора. Царят започнал отново своята беседа и в края пак заключил с думите: Никой не може да развали онова, което Бог е направил. Тогава орелът се обадил пак: Аз развалих едно дело на Господа – Докажи това, рекъл царят. Орелът разправил историята за сватбата. Царят поискал да види невестата. Орелът извикал на невестата да излезе от гнездото. Какво било учудването на орела, когато с нея заедно излязъл и младоженецът. Като видял, че не могъл да развали онова, което Господ направил, орелът се пръснал от яд. Под орела трябва да се разбира човешкият ум. Ние казваме по някой път, че можем да развалим онова, що Бог е направил, да развалим формата на нещата, но в края на краищата, нещата си остават тъй, както Бог ги е наредил. И тогава ние като горделивия орел оставаме излъгани. Съвременните учители на всяка крачка проповядват: Опичайте си ума! С глупости светът не върви. Казвам: Благодарете на глупавите, защото Господ държи света заради тях. По-умни духове от дяволите в света няма. Влизали ли сте в тяхното царство да видите как те живеят? Вие говорите за човешка интелигентност, но ако слезете при тия паднали духове, ще видите, че те имат понятия и по физика, и по химия, и за душевни прояви. Те имат много знания, с които могат да ви излъжат, да ви измамят, да направят всичко, ала техните знания не могат да внесат ред

и порядък в света, защото не почиват на ония елементи, които могат да циментират живота. Знанията трябва да се циментират чрез Божествената Любов. Следователно, когато някой говори за знания и за факти, питам: имаш ли цимент да циментираш тия работи? Ако имаш този цимент, ти действително имаш Божествени знания. Обаче, ако имаш голи факти, без цимент, те не могат да ти бъдат в услуга. Питам: Ако съберете 200 хиляди или милион овчи влакна и не знаете как да ги съедините, какво ще ви ползват те? Когато ги изпредете и изтъчете по определен начин, само тогава ще можете да си скроите дрехи и да се облечете. По същия закон, когато можете да циментирате в себе си своите мисли и желания чрез този Божествен цимент и Божествения Промисъл, и вие ще можете да скроите дреха, с която да облечете своята вътрешна голота. Прочее този Промисъл е необходим за всички, за да можете да живеете и да се развивате. Затова Христос казва: „Не бойте се: вие сте от много врабчета по-добри.“ Тук имате цифрата пет – пет врабчета, пет чувства, пет пръста. Числото пет е емблема, която символизира човека на земята. Това число представлява умният, мъдрият човек. Казва се, че този мъдър човек не пада дотогава, докато не сгреши. Докато сте умни и изпълнявате волята Божия, вие няма да паднете; в деня обаче, в който сгрешите, Господ ще позволи едно от тия врабчета да падне на земята. Щом падне едно врабче, ще почнат да падат и космите от главата ви, което ще рече: вашият живот ще почне да се разрушава. И тъй, имайте винаги предвид, че Божият Промисъл бди върху вас дотогава, докато вие вървите неотклонно по Неговите закони. Отдалечите ли се от Него, вашият живот почва да се разпада. Обърнете се пак към слънцето на този Промисъл, за да почне растенето наново.

Беседа, държана на 24 май 1915 г. в София.

ИЗКУШЕНИЕТО

И дойде при него изкусителят и рече: Ако си син Божий, речи тези камене да станат хлябове... Тогази го остави дяволът и ето ангели пристъпиха и служиха му[35]*.*

Ще взема стиховете от трети до единадесети, където се говори върху изкушението.

Много от вас са чели тази глава и са размишлявали върху трите изкушения. На пръв поглед изглежда, че изкушенията, които дяволът предлага, са много прости. Но в тези три изкушения има трояко разбиране, т.е. в Евангелието не е дадено падането. Великата истина, скрита в трите изкушения, е енигма. Защо именно дяволът трябваше да предлага на Христа да направи камъните на хляб? Това са три психологически момента в живота на всеки човек. Всичко, което Христос е преживял в изкушенията, и всеки един от вас ще премине; някои не са достигнали до този стадий, но ще дойде ден и ще го преминат. Затова трябва да се осветлите върху мъчнотиите, които ще срещнете тогава.

Не мислете, че лесно може да се добие безсмъртие; който проповядва такова учение, той не проповядва Истината. Когато говорим за безсмъртието, за изпълнението на Волята Божия, ние разбираме друго нещо. Следователно трябва да разбираме тези три велики падания във всяка душа.

Дяволът казва на Христа: „Ако си Син Божи, речи тези камъни да станат хлябове." Думата ако предполага едно условие: „Ако си син Божи..." Но имаше ли нещо грешно, ако Христос можеше да преобърне камъните в брашно? Имаше нещо изкусително за дявола в това да можеше да види процеса как Христос преобръща един камък в растение. Но Христос, който разбираше много добре заповедите Божии, знаеше, че всяко нещо има свое предназначение, т.е. че и камъните имат свое предназначение. Сега аз няма да се спра върху езотеричната страна; един ден, когато дойдете до състоянието да бъдете чисти по ум и сърце, само тогава ще ви се разкрие тази Истина. Всеки един ваш изпит доказва колко сте чисти...

Знаете ли какво би станало с Христа, ако беше се поддал на това изкушение? Дяволът се явява в момент, когато Христос е немощен, и казва: „Ето един случай – ако си Син Божи, можеш да приложиш тези

знания и тези закони.“ Обаче Христос му отговаря: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което изхожда из Божиите уста.“ Тези камъни са грешни духове, паднали хора, в тях е скрит дяволът; ако Христос беше се опитал да преобърне камъните на хлябове, знаете ли какво значи да обърнеш един лош дух на хляб? Христос казва: „Ако един човек приеме Словото Божие...“ – това има практическо значение, всеки един от вас се старае да направи камъните на хлябове. Някои казват: „Защо хлябът не расте, та да не става нужда да го месим?“ В Германия и Англия се опитват да измислят метод, с който да могат да превръщат неорганичните вещества в органични, но ако съвременната наука беше изпаднала в това отклонение, щеше да се развие най-големият разврат. Онова, което спасява съвременните хора, е трудът и работата, а ако камъните можеха да се обърнат на хлябове, всички щяхте да го ударите на гуляй. Аз зная, че често хората искат да преобърнат камъните на хлябове; например срещате един лош човек, развратен по ум и по сърце, и казвате: „Защо не можем този камък да го преобърнем на хляб?“ Но ако го преобърнете... По този начин човек не се поправя. Някои казват: „Този развален човек да го оженим, та да го поправим“ – това не е позволено. Христос казва: „Вие сте живи камъни“, но има и мъртви камъни. Следователно една мома, която разбира законите, никога не трябва да се жени за един грешник или пък някоя развратна жена да си намери един добър мъж. Какво ще се получи от това? Ще се народят престъпници в света. Това е първото учение, което дяволът проповядва на Христа – да преобърне тези камъни на хляб, т.е. да се удоволства. Христос казва, че хората се оправят само тогава, когато сърцето им приеме Словото Божие.

Сега, някои ми казват: „Ти идваш да оправиш света, ти ще имаш последователи.“ – Да, ще има такива развратни последователи, но така светът няма да се оправи. Светът ще се оправи с всяко Слово, което излиза из Божиите уста. И когато човешката душа го възприеме, тя ще бъде жива.

Разбира се този принцип засяга и една друга страна – например яденето, което засега е един от най-низките принципи в света. Яденето е важен процес в Живота. А знаете ли колко скрити сили се крият в камъните, знаете ли какво е затворено вътре в тези малки шишенца? Христос казва: „Който може да излиза от устата Божия, той има право да разпечата тези малки шишенца.“ Често слушам хората да казват: „Защо Бог не ми е дал такава сила, че да оправя света?“ Това прилича на онази царица, която казала на мъжа си: „Дай ми да управлявам три дни, за да

оправя света.“ Тя царувала три дни и знаете ли какво направила най-напред? Първо обесила мъжа си. Онези, които тълкуват Писанието, казват, че с първото изкушение дяволът изпитал дали Христос ще се уплаши от глада. Но Христос казва: „За Мен е безразлично дали камъните ще станат хляб, или не – Аз имам храна, която всякога Ми се дава отгоре.“

По-нататък дяволът Го завежда на крилото на храма и му казва: „Ако си Син Божи, хвърли се долу.“ На пръв поглед това е много флагрантно изкушение, но в него се крие друго – този храм е човекът, който стои на най-високото място в своята глава и размишлява как са наредени Божествените неща. И дяволът му казва: „Слез долу при твоите поданици и започни да живееш като тях, слез и пий, както те пият; понеже имаш Знания и Сила, не се бой, че ще паднеш, направи го и знай, че твоята Добродетел няма да се накърни от това.“ Христос му отговаря: „Да не изкушаваш Господа Бога твоего, защото Аз нямам нужда да се запознавам с тези поданици.“ Нима баща, който е народил десет деца, трябва да ги изучва? Бащата може да познава своя син, майката може да познава своята дъщеря, когато те вървят все по същия път. Това изкушение има отношение към съвременните християни – да избяга човек в пустинята и там да си отпочине, означава да влезе малко в Живота, а не да стои като един стражар.

И тъй, вие всякога сте на крилото на храма – второто изкушение подразбира, че ние изкушаваме Бога вътре в себе си. Това е минаването от едно състояние в друго, от една църква в друга, от едно учение в друго. Ако слезеш долу, ти ще използваш своите сили. В принципа на второто изкушение лукавият зачеква човека, но в обратен смисъл. На вас не ви е позволено да правите като Давида; преди да го направи цар, Господ му даде власт и какво направи Давид? Един ден той беше на върха на храма, видя една красива жена и слезе долу; но след това се яви един пророк и му каза: „Ти стана причина да се наруши това учение и отсега нататък няма да има ред.“ И така стана – синът му блудства с жена му, със сестрите си. Да, Давид слезе от върха на храма, за да покаже, че е Син Божи, но после трябваше да бяга. Сега мнозина от вас ще слизат, но ще бъдат като Давида: ако сте жена, мъжът ви ще блудства; ако сте мъж, жена ви ще блудства – това ще бъде резултатът, ако слезете от покрива на този храм. Затова казва Христос: „Да не изкушаваш Господа Бога твоего, защото Аз имам всички неща и нямам нужда да слизам долу.“

Най-после дохожда най-силното изкушение, което има прямо отношение към този лукав дух. Дяволът завежда Христа на една много висока планина, показва Му всички световни царства и тяхната слава и Му казва: „Ако паднеш да ми се поклониш, ще Ти дам всичко.“ Тогава Христос отговаря: „Махни се, Сатано, иди си в царствата, Аз не мога да дойда и нямам нужда да ходя в твоите царства.“

Какво отношение има третото изкушение в обществения живот? След като една жена или един мъж са минали през първото или второто изкушение, ще дойде един княз, ще каже, че са чисти и невинни, и ще им рече: „Ако ме обикнеш, всичкото си богатство ще ти дам“; тогава всички роднини решават: „Той е богат княз, има състояние, бързо викайте тук попа!“ и те се покланят. Колко американки се ожениха за такива князе, но после се парясаха; дяволът обещава, но не дава, той е един сводник. Христос казва: „Махни се, иди в своето царство, при своето богатство, нямам нужда от твоите знания, Аз имам в себе си достатъчно, което Господ Ми е дал.“ Има съвременни момци, които се подават на третото изкушение – например момъкът се жени, но всъщност се продава за прикята, която момата има в банката. Аз четох скоро една книга, озаглавена „За любовта“, писана от един полковник, в която се описва как можеш да излъжеш една богата мома. А Христос казва: „Махни се, трябва да се покланяш само на Господа!“ Знаете ли какво значи поклонението? Да се поклониш, това значи да възприемеш нещо в себе си, да се върнеш, да се ограничиш, да станеш роб, да изгубиш своята Свобода. И когато се поклоните на такъв дух, вие изгубвате своята свобода. Христос казва: „Махни се!“

Сега пише по вестниците, че еди-коя си мома имала еди-колко си пари и питате тези бракове после излизат ли сполучливи – това е разврат в съвременното общество, разврат навсякъде. Целият свят е подпаднал в това трето изкушение, няма у нас човек, който да не се е поклонил. Хубаво е, че се покланяте, но знаете ли какъв резултат ще има? Когато една жена се поклони на един такъв мъж, тя става сводница с него; в резултат на това тя ще се обезчести и после през целия си живот ще оплаква дните си. Днес майки и бащи продават дъщерите си за пари – на тези развратени младежи им дават отгоре на всичко и пари! Аз казвам: по-добре дъщеря ви да стои неомъжена, отколкото да я дадете и да се поклоните на един такъв дух. Вие казвате: „Преди две хиляди години дяволът изкушавал много“; аз искам да зная какво върши дяволът днес в домовете ви, в

сърцата ви, в душата ви. Да, вие сте станали негови приятели, откупвате се, маскирате се, но трябва да кажете веднъж завинаги: „Махни се, остави душата ми на мира!“

И след това се казва, че Ангелите Божии дойдоха да служат на Христа. След като минете тези три изкушения, ще дойдат Ангелите да ви избавят от четвъртото. Когато един момък предложи на някоя мома и богатство, и слава, и чест, а тя му откаже, той решава да я убие; и така дяволът реши да убие Христа. Казвате за момата: „Но той ще я убие!“ – нека я убие, по-добре да умре, отколкото да блудства. В този случай смъртта е едно преимущество – да умрем за една идея, за една Божествена мисъл, това е привилегия. Разбира се, не искам да се обезсърчавате.

И така, когато някой не иска да скъса тези връзки, тогава ние ще кажем: „Махни се, иди в своето царство!“ Това е Божествен закон – при Бога трябва да останат само онези, които могат да живеят един чист и свят живот. Съвременните хора казват: „Ако така живеем, на какво ще се обърнем?“ Ами сега на какво сте се обърнали, нима тези хора, които умират сега във войната, за Христовото учение умират? Там е фалшивата философия на съвременното общество. Ако приемем Христовото учение, ще имаме семейства и общество, които ще стоят хиляди пъти по-високо, и ще създадем музика, много по-хубава от сегашната, ще създадем обществен ред, хиляди пъти по-хубав от сегашния. Ще каже някой: „Тогава ще живеем в горите“; животните живеят в горите, защото някога са се поклонили на дявола, и ако речете и вие да му се поклоните, и вие ще станете четириноги. Това е Дарвиновата теория – ако един вол се разкае за греховете си и не слуша дяволското учение, може да стане човек. Едно време в Рая човек беше красиво същество, но когато не послуша Бога, Той му даде мечешка кожа.

Сега, у съвременниците има известна вина. Когато станем християни, ние мислим, че разбираме християнството, започваме да ходим в черква, да слушаме велики проповеди, но дали от това ставаме християни, е още въпрос. Има нещо по-съществено. Един от учениците на Сократ, след като слушал дълго време, че човек трябва да се смири, започнал да ходи със скъсани гащи, а Сократ му казал: „Твоята гордост се показва и през съдраните ти гащи.“ Мен много повече ме е срам от хора със съдрани гащи, отколкото от хора с цилиндри. Обличайте се хубаво, но щом се облечете, благодарете на Господа и живейте така, както Той иска. Вижте онази птичка с какви дрехи е – за тях Бог е дал двеста хиляди лева; ако Бог

така облича птичката, колко повече вас ще облече.

Дяволът каза на Христа: „Ако си Син Божи, направи камъните на хлябове! Хвърли се от храма долу!“ Преди години в Сливен една набожна жена, за да покаже на хората, че има Господ, се качи на един покрив, изрече: „Во имя Отца и Сина, и Светаго Духа“ и се хвърли долу. Наистина нищо не`и стана, но убеди ли хората, че има Господ? Набедиха я, че е луда. Явява се дяволът и ви казва: „Всичко това ще ти дам“, но след години като блудния син се връщате със съдрани гащи. Че и сега е време, когато всички сте със съдрани морални гащи. Напуснете този стадий, за да се върнете в онзи Живот, в който сте живели преди; и ще кажете: „Не сме достойни да се наречем нито Твои синове, нито Твои дъщери.“ Това е деянието, което всеки един от вас трябва да извърши.

В пътя на християнството има една опасност: второто изкушение се забива като рало в хората и те започват да мислят, че ще оправят света, че ще дадат нови идеи; при третото изкушение пък човек става търговец, става „умен“. Бащата казва на сина си: „Синко, ти трябва да бъдеш умен човек – виж, онзи открадна и си направи къща, бъди и ти като него“ – това е третото изкушение, при което се покланяте.

Не само на Земята има съд, но и Господ ще ви съди. И тоз, който проповядва друго учение, то е от лукаваго. Съвременните хора трябва да се разделят с учението, което съсипа умовете и сърцата им. Ние трябва да го разрушим. И ако някой умре, нека да умре заради Господа и да стане сила за повдигане на света.

И така, това са три велики изкушения, които ще ви дойдат до главата. Някои от вас са в първото изкушение, някои са във второто, а други са в третото. Издръжте ги, за да издържите и четвъртото, след което да дойде Възкресението – тогава Бог ще ви даде Сила. И когато пожертвате живота си за Слава Божия, тогава Бог ще ви възкреси в отплата. Затова ние трябва да любим Бога, никого другиго.

Не свързвайте сърцата си с развратни хора. Аз познавах една богата госпожица американка, която се ожени за един развратен мъж, за да го обърне, обаче не успя. Не се опитвайте, такъв мъж ще ви бие и ще ви изтезава.

Да ви благослови Бог с добри мъже и добри жени, да ви благослови Господ с добри синове и добри дъщери! Да ви пази Господ от лоши синове и лоши дъщери! Долу лошите мъже и лошите жени, долу лошите синове, лошите дъщери! Горе добрите синове и добрите дъщери! Това е Словото

Божие, което трябва да държим.

Беседа, държана на 20 юни 1915, неделя, София.

БЛУДНИЯТ СИН

Рече още: Някой си човек имаше двама синове[36]*.*

Ще взема само единадесети стих.

Христос е неподражаем в своите примери. Блудният син е един великолепен сюжет, върху който велики проповедници в света са държали знаменити проповеди, извеждали са поука за това как трябва да живеят поколенията. Доколкото зная, всички проповедници от времето на Христа до наше време са се ограничавали само върху блудния син след неговото съгрешаване и връщане, но в този пример Христос е вложил много по-дълбок смисъл. Съгрешаването на блудния син е резултат и ние трябва за знаем причината защо по-младият син е напуснал баща си. Всички казват, че по-малкият бил блуден; човек може да страда в света, без да знаем причините. Ще ви кажа една аналогия между тези двамата братя: при един знаменит свещеник в Русия се явил един господин да се изповяда; този господин бил престъпник, който извършил едно убийство. Той се изповядал за престъплението и изповедникът го посъветвал как да опрости греховете си. Както знаете, има известни закони, които задължават изповедниците да не изказват съобщените им тайни, обаче убиецът излязъл и съобщил на един стражар кой е извършил това престъпление. При сегашните закони ще запитат: „Щом е извършил престъпление, заслужава ли да бъде помилван?“ Така разсъждават хора, които повърхностно разбират света. Обаче онези, които разбират, ще кажат кой е истинският виновник.

Тогава кои са причините? Аз виждам в младия син един кавалерски дух, защото той имаше доблестта да каже на баща си: „Татко, аз искам да уча и ще оставя по-големия си брат да наследи твоя престол. И понеже не съм толкова нужен във вашия дом, дай ми дяла от имането, който ми се пада.“ Аз виждам в този син постъпка, много по-добра, отколкото постъпката на вашите синове; след като ги пратите в странство, те изхарчат по четиридесет-петдесет хиляди лева. Този момък беше благороден, защото постави пред баща си този въпрос и виждаме, че бащата не направи никакво възражение, даде му имота, който му се падаше и който той впоследствие пропиля в блуден живот с жени, в ядене и пиене. Може ли да се извърши престъпление в света, може ли да се

извърши някое зло, някоя интрига и да няма там жена!

Казва се, че след като изял всичко, синът отишъл при един гражданин и пожелал да му работи: „Аз съм навикнал на труд – когато бях при баща си, работех.“ Човекът го изпратил да пасе свине. Този момък предпочел да пасе свине, отколкото да се самоубие; предпочел да пасе свине, отколкото да отиде да краде; предпочел да пасе свине, отколкото да отиде да мами хората. Питам в съвременното общество колко са онези, които подражават на примера на блудния син; в църквата колко са онези, които подражават на примера на блудния син? Ето защо Христос в Своята притча изважда образа на този блудник като един отличен тип. Казва се, че след като пасъл свине, на сина му дошъл умът и се върнал при баща си; бащата разбрал хубавата черта на сина си и в негова чест заклал теле. Христос знае, че в еврейската история Исаак имаше двама синове – Яков и Исав; за разлика от брат си, Яков обичаше да послъгва – за една лъжа и той ходи в странство и слугува четиринадесет години за една леща и за две жени; когато му дадоха първата жена, излъгаха го. Следователно и вие може да се опитате да излъжете, но четиринадесет години ще слугувате, т.е. ще изкупите вашето престъпление по какъвто и да е начин.

Христос казва в притчата, че големият брат се разсърдва, задето баща му заклал теле за човек, който блудствал. Той отива при баща си и му казва: „На мен даже яре не си ми дал, за да похапнем и да си попием с приятелите ми.“

И тъй, всички онези хора, които грешат в света, са по-младият брат – всички митари са младият брат, а големият брат са министри, владици, началници, съдии и учители, които учат хората и казват: „Ние всякога управляваме мъдро.“ Всъщност младият син напусна дома на баща си заради големия си брат, защото бил много завистлив и сприхав – младият казва: „Аз се опасявам, че можеш да ме излъжеш, както Яков излъга брата си.“ Закон е, че развращаването всякога произлиза от големите хора: ако жената греши – мъжът е виновен, ако мъжът греши – жената е виновна. Защото тоз, който греши, е по-малкият – всякога грешат децата, а по-умните и по-старите, дори и да грешат, законът не ги хваща; те могат да крадат, но така го правят, че не ги хващат, а глупакът, който открадва, непременно го улавят, защото той не разбира онзи „върховен“ закон, върху който почива съвременното общество.

Казва се в притчата, че когато синът се върнал, бащата се зарадвал – защо? Защото този младеж внесе в бащиния си дом едно благородно

чувство. Той се върна със смирение и каза: „Татко, съгреших на Небето и пред теб и не съм достоен за твоя дом“ – той показа истинска Любов. И когато Христос говори, че трябва да станем слуги, Той иска да каже, че трябва да бъдем смирени.

Сега, вие никога не сте блудствали, но знаете да се сърдите. Да, аз зная много проповедници и владици, които са светии, но в техните сърца непременно ще се прояви омраза, ще искат телето да се заколи заради тях и ще кажат: „Само ние, светите хора, можем да учим света.“ Често жената казва на мъжа си: „Ти ще ми служиш!“; мъжът пък казва на жена си: „Ти ще ми служиш!“ На друго място мъжът казва: „Аз ти заповядвам и ти ще ми служиш“, но жената няма да служи като грешница. Чертата, която Христос изтъква, е онова дълбоко смирение, което трябва да има всяка човешка душа. Това има и по-дълбок смисъл, но аз не искам да се докосвам до него, защото е спорен въпрос.

Сега, ние знаем как да опушваме хората с тютюн; знаете ли за какво е тютюнът? Дяволът се опушва с тютюн и всички, които пушат, кадят дявола и той се укротява; затова, ако жена ти е сърдита, покади я с тютюн. Една нощ един свещеник останал без тютюн и станал много сърдит; всички започнали да се питат: „Какво стана с попа?“, но щом го накадили с тютюн, той се укротил. По същия начин и младият син, който знаеше алчността на брат си, му даде малко „тютюн“. Да речем, че някой ти се сърди – поопуши го малко. Например някой поп ти се сърди; поопуши го – дай му нещо; ако му туриш в джоба пет, десет, двадесет, сто лева, той ще се ухили; и попове, и владици – всички ги опушете с тютюн. Някои казват, че не искат да дават пари; дай, за да се отървеш! Така е и с големия син: баща му го утешава и му казва: „Всичко, каквото имам, то е твое“, т.е. той го кади. И когато някой ме пита как ще се оправи светът, аз му казвам, че по този начин ще се оправи: стани слуга и кажи на баща си да даде всичко на другите ти братя; и колкото си по-грешен в тяхно лице, толкова е по-добре за теб.

Съвременните хора проповядват култура; аз не се боя от думата култура, но забелязвам, че духовенството не е доволно от нея, защото твърди, че културата развращавала хората. Култура значи да обработваш нещо – нива, плодове, ягоди, череши. Обаче съвременните духовници мислят, че ако хора-та станат малко по-умни, ще се развали светът, и казват: „Нека да ги държим в невежество, за да знаят, че нямат права.“ И Христос, когато дойде на Земята, отиде при по-големия си брат и каза:

„Син Човечески не дойде да му служат, а да послужи на света.“ Обаче пак не Му повярваха, пак се начумериха и казаха на бащата: „Махни го! Ако влезе, Той ще разруши всичко, каквото има.“

И така, какво е приложението на всичко това? Ние всички обичаме такива християни като днешните синове или дъщери, които са кавалери и казват на бащите си да им дадат колкото им се пада, пък като свършат науките си, ще ги хранят на стари години. Но когато синът свърши университет, знаете ли какво прави на баща си? Срамува се да се наименува, че е негов син, и го държи надалеч. Лъжливото разбиране на християнството стои именно тук: всички хора, които имат имущество, са праведни, няма изключение от това – дайте на един вагабонтин десет-двадесет хиляди лева и той ще заобича порядъка. И следователно анархистите в света, които искат да разрушат съвременния строй, са големите братя, обаче Христос препоръчва малкия брат. Защото както и да преустройваме съвременното общество, ако не преобразим собствените си мисли и желания, строят всякога ще защитава онези, които имат пари, и те ще бъдат всякога силни.

Сега слугата иска да стане господар. Жената търси някой мъж, който да е богат, да е учен, да владее някое изкуство – тя е аристократка, която иска да живее охолно, не иска да бъде слугиня. Мъжът е големият брат: и той търси мома, която да бъде богата, и казва, че не е прилично човек да работи в света. Мъжът напуска жена си, за да дойде друга на нейно място, но Христос ни показва един пример как трябва да постъпим: да допуснем в семейството си малкия брат. Следователно можем да приемем друга жена в дома само тогава, когато тя като този син каже: „Татко, аз съгреших.“ Христос казва, че мъжът няма право да напусне жена си, освен за благоволение, но ако жената дойде до това смирение, че да му стане слугиня, той трябва да я приеме; ако той я приеме, това ще бъде Волята Божия. Това е Христовото учение. А сега вие какво правите? Един мъж съгреши – жената си търси друг по-праведен; намери друг – и той съгреши; тогава тя търси трети и т.н. Но на омъжената не се позволяват двама мъже, нито на един мъж – две жени; ако съвременните хора си позволяват това...

В двамата синове от притчата Христос представя какви трябва да бъдат отношенията, представя дълбоката Любов, която малкият син имаше към баща си; също така малкият син знаеше, че баща му го разбира.

Често ме запитват как се спасява човек. Аз съм слушал проповедници,

които казват, че чрез кръвта Христова хората се спасяват. В съвременната медицина има такъв физиологически факт, при който на малокръвен човек може да се отвори вена, да му се прелее кръв и болният му организъм се съвзема. Е, хубаво, ако кръвта Христова спасява, тогава тази кръв във вашите вени ли е, вие готови ли сте да влеете тази кръв? Ако някой е готов да си влее, може да му се помогне. Ако вие никога не сте давали от кръвта си, никого не сте спасили. От две хиляди години Христос спасява – Той изпраща тази кръв чрез майката във всяко раждащо се дете; затова Христос казва, че ако човек не се роди изново, не може да влезе в Царството Божие. Следователно човек трябва да приеме тази кръв. Аз бих желал всички проповедници, от всички църкви да ги опитаме колко обичат света; ако ги окачим на четири гвоздея, те ще проклинат. Да, много хубаво се проповядва християнство, когато има по две хиляди, десет хиляди, двадесет хиляди лева! Така е в Америка – там има проповедници, на които се плаща по сто хиляди лева. Христос казва: „Не може да се служи на Бога и на Мамона едновременно.“ Не може да се проповядва Словото Божие с пари, свещениците нямат право да проповядват с пари. Тези от тях, които са носители на Истината, нека да проповядват без пари, нека всеки да има по един занаят и с труд да си изкарва прехраната. А днес, когато започнат да се връщат блудните синове, проповедниците негодуват. Ако вземем Христовата кръв на съвременните проповедници и я опитаме, ще видим, че в нея има нечисти мисли, нечисти желания. Онези, на които кръвта е чиста, аз ще ги целуна. И когато ние се хвалим, ще ни пуснат малко кръв за проба; като пробен камък за всеки един проповедник или свещеник, преди да стане владика, трябва да му се извади малко кръв и тогава да му се каже: „Ти носиш Христовата кръв.“ И тази Христова кръв трябва да бъде в жилите на всички нас – само тази кръв ще ни спаси, само тази кръв ще произведе онази Любов, която Христос проповядва.

Аз не мисля зло никому; каквото имам, ще го дам, моето правило е да слугувам. Не искам да управлявам хората, но вие не можете да се избавите от този закон. Вашата кръв ще произведе вътрешни плодове: когато я придобиете, тази ваша кръв ще произведе всички онези плодове, от които душата ви ще се храни. И тази кръв циркулира в Небето, във всички небесни плодни растения, следователно ние пращаме сокове към тези плодове и когато влезем в Царството Божие, ще се храним от тях; а тези, които проповядват друго, не разбират Учението Христово. Ние говорим

това, което сме опитали.

Сега, примерът на младия син, който се връща при баща си, живее ли у нас? Някои ще кажат: „Как е възможно един блудник да живее у нас!“ Да, аз желая у нас да живеят десет такива синове, аз бих желал да имам това велико качество на смирение. Смирението ражда култура, смиреният човек ражда култура; покажете ми един горделивец, който да е извършил нещо велико. Големите братя са създали войната, те са управлявали, а всички онези малки братя ще наследят Царството Божие – те казват: „Ние ще дадем всичко.“ Аз ви казвам, че човек ще стане от сина, който казва: „Татко, дай ми моя дял.“ Ще кажете, че такъв може да падне в пороци; нека падне, но той ще се върне при вас, а онзи син, който остава при вас, ще ви терзае, ще се сърди, че не сте му платили едно яре. Има християни, които стоят на два стола.

Сега, има в църквата хора, които не са съгласни с мен. Нека някой от тях ми докаже противното и аз ще му дам благословение. Не, той трябва да има смелостта да отиде при свещениците и да каже: „Дайте ми това“ – дайте свобода на този човек да опита този Божествен свят. Жената не иска да живее при мъжа си – дай`и нейния дял; мъжът не иска да живее с жена си – дай му нейния дял, пусни го, нека си върви. Ще кажете, че това не е християнско учение; жена ти иска – дай`и място, синът ти иска – дай му дела, който му се пада. Това учение, което аз ви проповядвам, не е за слабоумни хора; онези от вас, които са слабоумни, които не могат да мислят, нека забравят каквото съм казал, но вие, които можете да мислите, мислете върху този предмет. А онези, които нямат гръбнак, да не турят тази раница върху гърба си – това е тежко учение. Жената се отрича от теб и иска свобода – дай` и място. Но тогава вие ще кажете: „Ако така постъпваме, какво ще стане?“ – сякаш, сега както постъпвате, обществeният строй е много благоприятен! Господа, това не е строй, не е учение! Ние трябва да се раждаме само от един баща и от една майка. Ева роди от двама и сгреши – и всяка жена, която ражда от двама мъже, греши. Това значи блудният син, като се върна и каза: „Съгреших, защото имаше дълбоки причини в Живота; повече няма да блудствам, затова ме направи един слуга и за мен ще е най-голямо удоволствие да слугувам.“

Сега, да се върнем при нашия Баща. Той е в света; някои казват, че Бог бил на Небето – според моето схващане, Бог е на Земята, в домовете ви. Някои проповядват, че този, който умре, ще види Бога – това е една квадратна лъжа; който живее, той ще види Бога. Аз казвам, че хората не

умират – аз искам да възкръсват. Сега хората казват: „Всички ще умрем, но чакай поне да си спестим пари, да си приготвим ризи“ – вие, които по този начин си приготвяте ризи, няма да видите Бога, по този начин не се върна блудният син. Вие какво правите? – „Да се натъкмим като за някой бал и така да отидем при Бога“ – така няма да отидете при Него. Христос как се върна при Бога? Бащата го тури на кръста – да е кръстен със залог, това е Божествен закон на Любовта. А вие, които сте християни, сега казвате: „Кой ли поп ще ме погребе?“ Когато тези попове почнат не да ви погребват, а да ви възкресяват, тогава ще ви въведат в Царството Божие, инак кой поп няма да ви опее за пари – тежко на такъв опят грешник! Следователно ние, които се готвим, трябва да оживеем; не си туряйте на ум да ви погребват и да ви пеят заупокой свещеници. Ще оставите само тялото, защото то е имущество, и ще кажете: „Аз ви оставям моето тяло за наследство, турете го в гроб, а аз, който заминавам при Отца си, Той ще ми даде.“ Аз бих желал да ми пеят Ангелите Божии и Господ ще ме упокои, само когато отида при Баща си и кажа: „Татко, съгреших.“ Така ще дам един прекрасен пример на цялото общество; тогава Христос ще каже: „Днес стана смирението на този човек, този син мъртъв беше и оживя.“ Аз бих желал да заколя едно теле за такъв син и ще повикам всичките си приятели да ядем за него.

Разбира се, аз няма да направя угощение като оня американец, на когото един роднина умрял и му оставил наследство от тридесет милиона долара; той бил говедар и когато получил наследството, дал угощение на гражданите от Сан Франциско и яли и пили цели три дни; и какво излязло от това – почнали да се търкалят по улиците; и когато изхарчил всичко, станал пак говедар и си казал: „Слуга да бъда е по-добре за мен.“ Сега вие ще кажете: „Ако имам тридесет милиона лева, ще си купя един автомобил, ще си купя една къща, едно пиано, ще си взема един учител“; дори ще дадете сто хиляди лева, за да говорят за вас. Аз бих желал истинският българин да се върне като този син и да каже на баща си: „Татко, съгреших и искам да бъда твой слуга.“ Бих желал да видя повече такива свещеници и моето сърце ще се радва за тях – бих се радвал както никога! А сега всички викат: „Как, този син ние не можем да го търпим!“ Христос още не е в нас. Да не хранят никаква омраза – това е велик Божествен закон, това е блудният син.

Сега, питам ви готови ли сте да пуснете мъжа си, ако той иска да ви напусне? Ако бих се впуснал да обяснявам закона за наследството, ще

разберете защо Христос проповядваше така. Христос проповядваше за сегашните времена и притчата за блудния син я даде заради нас. И когато в следващата култура ние съградим този блуден син, трябва да турим неговия бюст – това е наше мнение. Питам ви кой е годен да провери Божествените книги? Когато човек умре, светия не става – когато живее, е светия; аз не вярвам, че хора, които са умрели, са станали светии – който живее, който не умира, той е светия, а който умре, той не е светия. Христос Го обичам, защото оживя; и всички онези, които са като Христос, са светии. Когато ние почнем така да разбираме нещата, ще станем светии; вие трябва да живеете и тогава ще бъдете светии – ако можете да се самоотричате, вие сте светии. Когато светията влезе в едно общество, той дава Радост навсякъде – това е светия! Ако става въпрос за умрели, тогава много светии има в България: Стамболов е един светия за стамболовистите, Каравелов е един светия за демократите и прочее. Разбира се, и тези хора имат своето право...

И тъй, не мислете, че когато умрете, ще станете светия; не, вие ще умрете и ще страдате. Ние се борим против процеса на смъртта с процесът на Възкресението: „Татко, съгреших.“ И този син възкръсва – бащата му тури пръстена, облече го и той възкръсна. Затова заколването на телето е една емблема – телето е дете: когато едно дете се праща в Невидимия свят, заколват едно теле; когато детето се връща, това е блудният син. Това е вярно както във физическия, така е и в Душевния свят; и когато един човек се ражда, той става жертва.

Сега искам да ви оставя в ума две неща. Първо, да вложа във вас убеждението да не седите на два стола. Ако сте вярващи християни, казвайте, че сте. Ти какъв християнин си? – „Аз съм православен.“ В какво вярваш? – „Вярвам, че кръвта на Христа е вътре в теб, че Духът на Христа е в теб.“ Второ, трябва да имаме смирение; всеки един от вас се терзае, защото няма смирение – например някой ви погледне накриво и вие се докачите. Знайте, че сте един слуга и искайте да имате благоволението на Бога. Трябва да имаме доблестта на онзи господин, на когото един приятел му казал: „Ти си вагабонтин и крадец“, а той отминал и му благодарил, че не казал всичко – това е блудният син. А какво правят съвременните хора? Когато дяволът ни подкупи, ние даваме хората под съд, а трябва да даваме под съд дявола. Това е Христовото учение: трябва да се върнем обратно при нашите бащи и в нашите умове да се възцари Любовта, да бъдем сърдечни и откровени. Това, което е Добро пред Бога,

то е Добро за човечеството – аз вярвам само в кръвта на Христа, която ражда добри плодове. Аз вярвам в църква, която има такива плодове, вярвам в такава църква, която ражда плодове Христови – Любов, смирение, въздържание. И във всеки, който няма такива плодове, аз не вярвам. Да кажем, че сте богати, имате хиляда лева – ние трябва да се върнем като блудния син и да знаем, че нямаме нищо в себе си. Всички, които ви проповядват за Истината, са сиромаси; и който каже за Христос, че не Го познава, ще бъде лъжец. Христос установи една църква на Любов. Ние сме длъжни да обичаме свещениците заради Бога, понеже са ни братя; зная, че имат известни слабости, всички тези работи аз ги вземам предвид. Аз бих желал във всяка една черква да има герои и тогава ние ще бъдем един християнски народ, който живее по християнски. И ако светът каже заради вас нещо… В този свят няма да ви посрещнат другояче.

Аз бих желал да бъда на мястото на блудния син. Аз играя ролята на малкия брат – между грешните хора в света съм, и аз не съм по-праведен. Да, пред вас може да съм праведен, но пред Бога не съм – колко хляб има още да ям, за да стана такъв, какъвто Бог иска. Не искам да мислите нещо повече за мен, искам всички да опитате; и тогава ще кажете: „Ние го опитахме.“ Ако нещо не е вярно, кажете ми, но не зад гърба ми да говорите, че не е вярно – ние трябва да проповядваме едно учение на опита. Като малкия син аз искам да играя тази роля на смирение. Това не е лесно; да те терзае жена ти е тежко. Няма по-голяма борба от тази да се смири човек и да дойде вътрешното самосъзнание. Това е много тежко, това е геройство – само великите души могат да вършат тази роля, само малките братя могат да вършат тази роля. И Христос беше един от малките братя; Той беше пръв, който служи на хората за всичките им грехове, но Бог Го въздигна, защото в Него течеше Божествената кръв. Той казваше: „Отец живее вътре в Мен.“

Аз и всички ние трябва да имаме кръвта на Христа – само тогава тази кръв ще роди и свещеници, и учители, и мъже, и жени; само тогава ще имате такива деца, каквито вие искате. Старайте се да предавате на младото само тогава, когато имате кръвта, която Христос има; ако нямате такава чиста кръв, отворете артериите си, за да се влее. И тогава ще почувствате една Радост, която никой не е в състояние да изличи от душата ви. Тогава ще бъдете свързани с Невидимия свят и ще говорите с хората чрез виждане, а не чрез пипане.

Питам ви коя роля искате да играете? Някои ще кажат, че е много

тежко. Опитайте се и Бог ще ви благослови.

Беседа, държана на 27 юни 1915 г., неделя в София.

МОЛИТВА[37]

Беседата ми тази сутрин ще бъде върху молитвата. От чисто философска и научна страна, има доста спор върху молитвата; има спор и в църквата как трябва да се моли човек. Религиозните хора спорят върху формата и начина – дали трябва да се молим прави, или да коленичим; хората на науката гледат дали има нужда от молитва, т.е. дали молитвата е нещо нормално в човешкия живот, или е нещо анормално. Аз трябва да ви обясня този въпрос от религиозно гледище: молитвата е акт на душата, това е едно душевно състояние (изразявам се така, понеже нямаме по-добра дума), един стремеж, който обуславя човешката реч. Защото, за да се изрази молитва, трябва известна форма, следователно речта е създадена, за да се моли човек.

Сега, аз ще взема думата молитва в нейния широк смисъл, за да разберем какво нещо е тя. Има четири вида молитва: първо, молитвата може да бъде чисто физическа, второ, молитвата може да произлиза от сърцето, трето, молитвата може да е просто една форма на ума, четвърто, молитвата може да е един стремеж на душата, един акт на Духа. Следователно зависи с какво се молите. Например, когато нуждата е за вас, молитвата произтича от стремежа на вашето тяло, т.е. тялото ви се моли по отношение на тялото; такова отношение съществува, когато тялото на човека е болно – налице е едно пробуждане и стремеж за съобщение.

От гледище на ембриологията, когато едно дете се зачене в утробата на майката, започват да се сформират неговите органи. Първоначално детето не се движи; най-напред се образуват крайниците му – първо ръцете, после краката; по-късно се образуват червата, после – мозъкът и най-после се образуват белите дробове; тогава детето почва да прави движения и показва, че се нуждае от по-висок акт. Такова състояние преживява и човешката душа – и тя се пробужда, и тя се ражда. Някой човек може да е много учен, да е много силен, но когато дойде време „да се роди", той чувства една слабост и една нужда – чувства нужда от Бога. Следователно молитвата е признак, че душата се нуждае да влезе в Духовния свят, нуждае се да бъде в прегръдките на Божеството – това е молитва. И тъй, молитвата произтича от самосъзнанието и с Духа държи съзнанието на човека. Дълго време трябва да се моли човешката душа, за

да достигне този Божествен извор; тъй че, за да стане душата чиста, човек трябва да се моли. Ще попитате защо. Както дихателната система е нужна на човек, за да диша и да създава необходимата енергия, така и молитвата е необходима, за да се храни нашето Душевно тяло. Затова молитва има сила дотолкова, доколкото човек се моли съзнателно.

Върху молитвата има много погрешни схващания, произтичащи от нашите криви разбирания и затова ние често безпокоим Бога за дребнави работи. Както децата ритат и се търкалят, когато искат нещо от майка си, така и ние постъпваме спрямо Бога. Когато душата се роди и докато живее на Земята, Бог не ни пише греховете, но щом влезе в Духа, човек трябва да се моли – не може душата да иска каквото и да е. Когато дойдат благословенията, човек трябва само да има едно чисто сърце и един крепък ум. Следователно не трябва да става въпрос дали Бог ще ни даде храна и знания – щом знаем да се молим, Бог е готов да ни даде всичко, каквото искаме, Той няма да ни откаже никакво благо.

Сега, онези, които започват да се молят, често се терзаят от въпроса дали Бог ще ги слуша. За да ви слуша, вие трябва да бъдете едно дете на девет месеца; ако сте голямо дете, Бог няма да ви обърне внимание. И затова молитвата не е за всички хора; има хора, които се събуждат преждевременно и се повреждат. Някои казват: „Да събудим този човек“; хубаво, но ще се повреди – защо? Защото влиза в атмосферата на сношение с известни елементи, на които не може да издържи. Учените от опит знаят това и никога не задават на децата си непосилни задачи. У вас не трябва да се явява желание да станете крилати същества, а трябва да имате отношения с Бога. Ти трябва да си в отношение с майка си, за да ти дава храна; после ти постепенно ще излезеш от обятията на майка си и когато отраснеш, тя ще те въведе в света. Всички, които стават християни, питат дали не са закъснели; закъснели сте, ако майка ви ви е родила, но ако не сте родени още, чакайте, нима трябва вие да гоните хората – всеки на своето време.

В Библията ние имаме много примери от молитви. Когато четете псалмите, има разни молитви: молитва за грехове, молитва за помощ, славословия. Такъв един образец има в Псалом 51, друг образец има в шеста глава от Даниила, когато той се моли и изповядва своите грехове; образец има и при Авраама, има и при всички пророци, които са се молили.

Но сега нека дойдем до разбирането на молитвата, защото пророците

и Давид много добре са разбирали как трябва да се молят. Преди всичко молитвата изисква пълно упование и доверие в Бога. Умът не трябва да е разсеян; Бог, който предвижда нашите мъчнотии в света, ни е създал страдания, за да концентрираме нашите мисли в себе си. Понеже, когато дойде в този свят, душата има опасност да се погълне от разни впечатления, затова по разни начини се явяват страдания, за да се върнем при Бога. Молитвата е една сила в Живота, човек не може да се развива без молитва. Христос препоръчва тайната молитва: „Когато се молиш, ти трябва да бъдеш сам.“ Някои казват: „Да се съберем няколко души“; ползата за двама или трима души е друго нещо, но молитвата, която служи за развитие на душата, всякога трябва да бъде единична – да се съединиш с Бога – с образа на всяка Любов, Добродетел, Чистота, Интелигентност. Той е единственото Същество, което познава нуждите на твоята душа и ще постъпи така деликатно, така нежно, както никой друг. И затова именно всеки, който се събужда по-рано, се поврежда. Към Бога се обърнете, обърнете се към Христа; Христос – това е Бог, Неговото отношение към нас е бащинско. И когато така схванете Христа в себе си, вие ще усетите един Мир, една Радост, която ще ободри мъчнотиите ви. Защото влезете ли в Духовния свят, вие ще намерите такива мъчнотии, каквито намира детето, когато се роди на този свят. Щом всичките ви врагове се съберат, за да спънат развитието ви, това е опитността на светиите, на добрите хора, на всички, които започват да се молят, и затова всеки, който влезе в Духовния свят, трябва да започне с Бога. А когато не взема този път, има Божие напрежение. Дръж Бога, вярвай в себе си, обичай Го, люби Го с всичкото си сърце – каквито спънки и да имаш, за Него се дръж! Тъй както детето казва „Мамо!“, тъй и ние, когато се обърнем към Бога с името, с което Го познаваме, Той всякога отвръща – това е закон за всяко развитие. Може да се появят хора и да ви казват, че това е така или инак, да ви посочват разни учения; онези от вас, които имат много време, могат да опитат всички учения, а онези, които нямат много време, нека да се обърнат към Бога. Дълбоко дръж душата си за Бога, вярвай, че Той е пред теб, вярвай, че те обгръща със Своите сили, със Своите ръце.

Сега, философите имат известни възгледи за Бога и, разбира се, в умствено отношение те са прави. Когато говорим за Бога, зависи как разглеждаме въпроса: когато разглеждаме Бога по отношение на молитвата, ние имаме предвид думите в Писанието: „Призови Го в

скръбен ден“; на друго място се казва да отхвърлите греховете си. Ако отидете при Бога със скрити грехове, вие не сте родени; преди всичко трябва да се изповядате пред Бога и ако Той ви каже да се изповядате и на своите братя, само тогава ще направите това пред тогова, когото сте обидили. Това е изповед към хората – този е пътят за всеки, който иска да стане християнин. Сега у вас се заражда въпросът как да намерите подходящ изповедник: ще намерите най-напред душите, които живеят в Небето, т.е. когато намерите Бога, ще отидете при духовете и там ще изповядате своите грехове; и тогава техните Ангели ще ви дадат да се изповядвате, ако е потребно, и пред физическия свят. Само в този процес развитието върви нормално и правилно. Когато по този начин се съединим с Бога и бъдем в съгласие с всички праведни души, в нашите действия няма да има препятствия; ако сте обичали някоя душа, тази мисъл се предава на духовете. Никой не може да придобие богатство, същински Знания и същинска Добродетел, ако не е изповядал своите грехове чрез молитва. Ще кажете: „Щом малко укрепнем, ние ще заставим Бога“ – не можете да Го заставите, Бог няма да ви послуша. Аз ви говоря от опитността на всички минали и на всички съвременни поколения. Молитвата е нещо, което е съобразно с нашия живот и колкото човек е по-високоразвит, толкова той ще влиза в по-голямо съобщение с Бога. Молитвата е един разговор с Бога, при който ние започваме да въздействаме върху света. При молитвено състояние не трябва да има никакво раздразнение, никаква обида – всичко това трябва да го отхвърлите. И когато влезете в тази тайна стаичка, трябва да чувствате, че сте в сношение с Ангелите. Затова Христос казва: „Бог ще изглади вашите отношения с хората.“ И щом Той ви благослови, ще дойде материалното благословение.

Когато дишането става правилно, тялото е здраво, а щом дихателната система не е правилно развита, дишането е неправилно и децата са нездрави. Същият закон важи и за вашата душа: има много болни души, защото у тях развитието не е вървяло правилно. И както в този свят имаме нужда да подобрим дишането си чрез изкуствени методи, така и в Душевния свят има нужда да правим молитва – този закон е верен. И така, по отношение на нашето сърце чувствата трябва да вървят без препятствие по същия закон, а щом започнем да правим усилие да обичаме и да мислим, това показва, че в нашата душа има известна анормалност.

Сега ще ви говоря за силата на молитвата. Христос на едно място

загатва и казва, че лошите духове не излизат, освен чрез пост и молитва. И забележете, че когато представителите на еврейския народ се молеха, всякога побеждаваха; това е вярно и при египетския народ: докато египтяните се молели, те са имали една отлична култура, която е преживяла хиляди години, но когато настъпи грубият материализъм, веднага дойдоха всички нещастия върху Египет. Това е вярно и по отношение на съвременните народи; проследете и ще видите, че разрухата на една държава захваща, когато хората престанат да се молят. И в наше време започнаха да се явяват крамоли в семейството, в обществото, но аз казвам: единствената причина е тази, че ние или сме престанали да имаме общение с Бога, или сме престанали да вършим Божията воля. Казват, че англичаните спечелили битката при Ватерло, защото паднал дъжд и артилерията на Наполеон не е могла да действа; дали е така, или не, онези от вас, които искат, могат да проверят историята...

Има много примери за силата на молитвата. През 1899 г., по време на големия глад в Русия, за който писа и Толстой, едно семейство, живеещо отдалечено от града, останало без храна три-четири дни; тогава едно от децата започва да се моли и казва на родителите си: „Скоро ще имаме храна, но когато я получим, аз ще замина." Случва се така, че един петербургски гражданин се загубва из околността, търси къде да се приюти и отива в тази къщица, където намира гладното от четири дни семейство. Той им дава храна и пари, за да им послужат и в бъдеще, но малко след това, както предсказало, детето си заминало от този свят...

Ще ви приведа и примера за д-р Тайлер, проповедник в Китай. Преди тридесет-четиридесет години, когато решил да отиде в Китай да проповядва, той изчислил, че му трябват двадесет-тридесет хиляди лева; когато приятелите му чули за това, казали, че едната му дъска е мръднала, обаче д-р Тайлер започнал да се моли и придобил двадесет хиляди лева. Той е единственият мисионер, който се издържал чрез молитви, а около 1870 г. издържал шестстотин хиляди проповедници. Обаче изведнъж вярата му се смущава, силата на неговата молитва намалява и става така, че и неговите повереници трябвало да се молят на Бога. И какво се получило от това? Някой си богат американски търговец, който се преселил в Австралия, си дал едно вътрешно обещание, че ако спечели такава и такава сума, ще даде еди-колко си пари за Божиите работи; работите му се уредили, той среща д-р Тайлер и му дава парите, за да ги

употреби както намери за добре...

Но винаги трябва да имате нужда от това, за което се молите: ако се молите Богу за излишък, Той никога няма да ви го даде; може да се молите и Господ да ви послуша, но ако искате нещо излишно за вас, той няма да ви даде. Молете се за българския народ – когато на всички българи върви, и вашите работи ще вървят. В прав смисъл ние трябва да се молим за всички и когато Бог всички благослови, тогава Той дава. Сега ние се молим: „Боже, дай ми един грош!“ – не, поискайте двеста хиляди гроша и тогава си вземете един; или пък се молите така: „Боже, дай ми малко!“ – тогава Господ казва: „Иди при някой човек да ти го даде.“ Нима мислите да се молите за един самун хляб – от Бога всякога трябва да искаме това, което хората не могат да ни дадат; и тъй, не се задоволявайте с грошове, а искайте от Бога велики работи.

Сега мнозина се питат защо нашите свещеници не се молят. Насила молитва не може; молете се вие, обърнете се към Бога за тях. Ние казваме, че са такива и такива; не, молете се тайно за тях. В колективната молитва е спасението – защо именно в колективната молитва? Представете си, че сте военачалник и имате армия от сто хиляди души; да допуснем, че сте изложени на голям студ и войниците ви са заплашени да умрат; питам ви какво значи многобройността на вашите войници, когато всеки един от тях е измръзнал. По същия закон ние поединично сме мъртви, а когато се молят заедно, хората стават една мощна сила. Следователно, за да може да се възприеме от всички сърца, пътят на спасението е чрез молитва. И тъй, при условията, при които днес живеем, молитвата е необходима – с нейната сила бихте поправили домовете си, децата си, велики работи бихте направили.

Христос казва: „Каквото попросите в Мое име, ще ви се даде и ако двама-трима поискат, ще ви се даде.“ Какво трябва да правим в този важен момент на нашия живот, на нашето развитие, как ще можем да извършим задълженията си при това смущение, което е настанало в света? Всички трябва да дойдем в общение с Бога и да Го призовем – единственото избавление е там. И пророците казват: „Когато Ме потърсите, ще Ме намерите“; когато чрез молитва потърсим Бог да се прояви в нас и ние да се проявим в Него, нашето избавление ще дойде. Някои казват, че имали дългове – дълговете са общество на лоши духове, които развращават сърцата ни, развращават душата ни. И тъй, общението с Бога трябва да бъде лично. Ако не влезете в този път, ще ви постигнат много нещастия;

който е влязъл в този път, правилно се развива, но който не схваща този Живот, ще има много преломи. Защото развитието на индивида се отразява в обществото и в църквата, т.е. какъвто е стремежът и направлението на този индивид, такъв е стремежът на всички хора.

Ще ви приведа един пример за молитва от българския живот, взет от сегашната война между гърци и българи.[38] Един български войник, учител по професия[39], след отстъплението от Солун изостава в неприятелската територия и се укрива дълго в една пещера (този пример ми разказа г-н д-р Дуков[40]); когато огладнял, войникът започнал да се моли и забелязва, че една костенурка носи парче хляб, дохожда до него, оставя го и се връща назад. Той взел това парче и утолил глада си, а когато се върнал у дома си, разправял: „Деца, има Бог." В тази война мнозина българи повярваха, защото от опит видяха, че има Бог.

И на вас, които сте тук тази сутрин, ако знаете как да искате, Бог ще ви помогне. Някой казва: „Помоли се ти за мен!"; аз ти казвам: иди при Бога, помоли Му се, не търси никого; в случай, че Бог не те слуша, тогава можеш да търсиш други хора. И там е голямата спънка. Когато този българин се помоли, Бог му помогна, а вие сте тази костенурка. Щом само се обърнете към Бога, Той дълбоко разбира нуждата на вашата душа и ще ви отговори. И когато дойдем до такъв живот, трябва да забравим отношенията си на Земята и да се считаме като синове на Бога. Когато приемем Божието благословение, тогава ще служим на Земята – било между българите, било между гърците или между което и да е племе, т.е. ние ще влезем в даден народ, когато служим на Бога. Всеки народ има свое призвание, всеки народ трябва да извърши някаква мисия; едно време бяха египтяни, римляни, гърци, англичани, германци, американци, а сега идват славяните. Всички народи трябва да служат на Бога и пред Него всички те стоят като един индивид. И когато ние придобием тази молитва, тогава ще дойде новата философия и новата наука ще изясни смисъла на нещата – тогава Природата ще разбере нашия език.

Първоначално, преди грехопадението, когато човек минавал покрай някое дърво, на които имало плодове, то само се навеждало към него; сега дърветата не само че не се навеждат към хората, но вдигат клоните си нагоре. Когато дойдем до това състояние, ще видим, че тези животни, които сега мислим, че не разбират нищо, са интелигентни. Направете опит с вашето куче: например понякога влизате разположен и кучето идва

при вас, но понякога се връщате сърдит и кучето си свива опашката, защото разбира вашето състояние. Затова Христос казва: „Всякога търсете вашия Бог и Неговата правда“ – тогава ще имаме това Знание. Аз зная, че мнозина имате мъчнотии; лицата на мнозина показват, че сте неспокойни, че имате някаква нужда, че всички имате по един трън – и индивидите, и семействата, и обществото имат по един трън и се чудим какво да направим с тези тръни. Трябва да отидем при Бога – Той ще ги извади; трябва да се върнем при нашия Баща, който може да ни обича, да ни люби. И тогава нашите лица ще сияят, умовете ни ще се пробудят, сърцата ни ще станат радостни. И тъй, обърнете се към Бога. Направете опит, когато се молите, да чувствате, че Бог присъства в душата ви. И когато Бог присъства, Той ще ви даде и едно външно доказателство, защото, когато дойде при нас, Той ще донесе благословение.

Иван Кронщадски[41] отначало не е бил толкова умен, но веднъж се молил така искрено, че животът му се изменил и тогава той станал Йоан Кронщадски. Толстой кога стана Толстой? Когато мислеше да се самоубие и направи своята изповед; тогава той се молил: „Боже, избави ме от това зло.“ Това става и с вас.

Обърнете се към Бога, съединете се с Него, посветете се на Него и Той ще ви научи. Ще знаете, че всички хора, които принасят добро, тайно се молят. И Гладстон[42] е бил човек на молитвата. Всички велики хора на древността тайно са се молили, а ние, съвременните хора, стоим в безводно място и се оплакваме, че сме бедни. Върнете се към вашия Бог, понеже Той ви вика, иска да ви благослови; Той казва сега на всички: „Да се върнат моите деца.“ И затова сега се вдига този шум в света – децата започнаха да се събират, нашите души започват да се събират и ние ще се разбираме. Тогава ще заговори езикът на Бащата; и когато Той заговори, ще видим, че и Природата отвън ще започне да говори. Когато сега срещаме някой човек, мислим какво той мисли за нас и се плашим. Нека се обърнем към Бога.

Сега, ще ви кажа едно нещо: в многото говорене Истината не се казва. Ако за десет думи можех да ви кажа всичко, за мен щеше да бъде много добре, а сега трябваше да употребя хиляди излишни думи. Излишните думи са разтривка – нали когато човек се е разболял, правят му разтривки.

А Христос казва: „Когато се молите, влезте в тайната стаичка и Бог ще ви даде наяве“ – колко съвършени думи има! И тъй, хората, които са

съединени с Бога, са благословение за народа; в този смисъл аз бих желал българите така да се молят – и само така този народ може да се повдигне. Ще дойде време, когато хората ще се разбират. И сега, трябва като онзи българин в пещерата да се обърнете към Бога с молба да ви донесе жив хляб отгоре. Едно време, когато Илия се молел, Бог му пратил един гарван, а на този българин пратил една костенурка – това показва, че Бог се грижи за нас. Имайте тази вяра, молете се да престанат всички разпри, всяко криво разбиране. Молете се да ни просвети Бог, да станем служители на този народ за неговото добро, за да могат всички индивиди да намерят това благо.

Това е моята беседа тази сутрин и мисля, че няма да ме разберете криво, защото говоря един закон: всякога да се молете. Молете се единично и Бог ще ви благослови.

Беседа, държана на 4 юли 1915, неделя, София.

ДОБРИЯТ САМАРЯНИН

Обърна се после особено към учениците и рече: Блажени очите, които виждат това, което вие видите. Защото ви казувам, че мнозина пророци и царе пожелаха да видят това, което вие виждате, и не видяха и да чуят това, що чуете, и не са чули... А той рече: Този, който му стори милост. Тогаз Исус му рече: Иди и ти така прави[43].

Беседата ми тази сутрин ще бъде върху добрия самарянин. Ще взема стиховете от 23-ти до 37-и. Този добър самарянин е станал много обикновен, т.е. ние мислим, че го разбираме. Можем да кажем, че в известен практически смисъл разбираме неговото значение, но аз ще погледна малко от друго гледище върху този въпрос.

И така, завързва се разговор с един законник – доста учен човек, философ за времето си, следващ дълбоко учението Мойсеево; той се интересува от един много важен въпрос, приближава се при Христа и Го пита: „Учителю, що да правя, за да наследя живот вечен?“ Христос му отговаря: „В закона що е писано, как четеш?“ А той му отговаря: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и с всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближнаго твоего, както самаго себе си.“ Но, види се, по-нататък Христос е искал да му обясни кой е нашият ближен. Този разказ е една драма, действащото лице е онзи господин, който излиза от Йерусалим и отива към Йерихон – вие сте чели историята. Онези, които пишат драми, искат да изградят характери. Друг герой на тази драма е самарянинът. Преди него се явява един свещеник, но понеже е зает, той отминава и казва: „Това не е моя работа“; свещеникът върви по дясната страна на пътя и когато забелязва падналия човек, минава от лявата страна. След това от лявата страна минава един левит, но и той не се спира. Най-после минава един самарянин и се спира.

Сега, имаме следните действащи лица: свещеникът, левитът и самарянинът с мулето си (може да го наречете осел, защото Палестина е богата с такива животни). Самарянинът се спира, превързва раните на ограбения човек с вино и масло, туря го на своето добиче, занася го в град Йерихон, настанява го в една гостилница и на другия ден дава два динария. Ще кажете, че това е проста работа и какво от това, че минал някакъв свещеник, някакъв левит и след това минал един самарянин и го

превързал. Да, но когато четете романа на някой писател, вие изучвате характерите (понеже всеки писател иска да изпъкнат характери). Христос ни представя четири типа: първият е пътник, който отива до Йерихон по печалба, но щастието не му върви; вторият е свещеник, третият е левит и най-после четвъртият е самарянинът. Христос казва: „От тези тримата кой ти се вижда да е бил ближен на изпадналия в разбойниците?“ Разбира се, че самарянинът.

Дръжте в съзнанието си тези действащи лица, защото вие можете да играете ролята или на свещеника, или на левита, или на самарянина – четири роли можете да играете в света. Всички ги играят, защото светът е една сцена, върху която хората играят тези роли. Когато четете някоя повест, вие всякога се спирате върху героя на разказа, а в този разказ героят е самарянинът. Той не е и помислял, че именно неговото дело ще се оповести и ще стане емблема за целия свят. Разни тълкуватели казват, че това е притча, но ние знаем, че Христос е вземал примери само от действителния живот. Драмата, която Христос представя, става на Небето и на Земята. Пътникът излязъл от Йерихон – това е Небето, висшият свят, от който хората излизат; Йерусалим пък е Земята – значи хората слизат отгоре – от Небето към Земята. Но на Небето има разбойници, даже Апостол Павел казва, че над нас има лоши духове. Но нека да оставим този по-дълбок смисъл и да се върнем към обществения живот.

Кой е този самарянин? Свещеникът и левитът са мъжът и жената: мъжът е левитът, а свещеникът е жената, самарянинът пък е едно външно дете, което е направило добро. Но вие ще ми възразите и ще запитате възможно ли е баща или майка да бъдат толкова жестоки към своите деца? Аз зная майки и бащи, които захвърлят децата си. Познавам една госпожица от Варна, чийто баща я остави, тя стана блудница и се ожени за един „самарянин“, който живее сега в София. Когато вашите дъщери усещат, че им е тежко, казват: „Искам да се махна от вкъщи“ – защото родителите са свещеници и не могат да влязат в тяхното положение. Всяка една душа, която е слязла от Невидимия свят, има известна болка, известна рана; например, за да е нервен даден човек, има някаква дълбока причина. Казват за някого, че е нервен; нервността не е болест, но нервите са умственият живот и когато не си хармонират правилно, те образуват болести.

Тези четири типа от притчата представляват четирите тела на човека. Човек е обвит от четири тела, през които минава в своето развитие:

физическо, Жизнено, Астрално и Духовно тяло. Има три други тела, но те са неизменяеми форми; ние ще говорим за тези форми, които се менят. Под думата тяло се разбира организиран свят, следователно в този смисъл умът е организиран, човешкото сърце е организирано, животът е организиран.

Сега, Христос се разговаря с учения законник и му казва: „Иди и ти така прави“, т.е. вземи ролята на самарянина. Самарянинът всякога показва прогреса в света – това е науката, а свещеникът и левитът са само актьори, които ходят да печелят и нищо не вършат в света. И когато хората имат излишни пари, казват: „Да направим едно представление, за да се посмеем – имаме излишно време и можем сега да направим театър.“ Животът е един театър, едно представление; децата могат да го играят, но казвам, че това е само почивка, а когато трябва да се развиваме, не е време за представление.

Тук, в тази притча, има една драма и едно представление. Питам защо двамата не се спряха да помогнат на този човек. Защото между тях и изпадналия в разбойниците нямаше подобие; законът е такъв, че не може да помогнете на някого, когото не обичате и по тази единствена причина те отминаха и заминаха. А самарянинът, в душата на когото имаше тази Любов, извади своето вино и своето масло; маслото е душата, а виното е Силата, които трябва да се предадат – самарянинът трябва да се схваща в широк смисъл. Нима мислите, че мнозина от вас не са в състояние, подобно на изпадналия в разбойниците? Вашите рани изискват масло и вино, а не искат думи, философии и мъдрувания. За да се превърже раната на болния, трябва да се влее нова струя в човешкия ум и в човешкото сърце. И когато маслото и виното се влеят, това е самарянинът. Аз бих желал всички българи да бъдат самаряни, ние искаме всички свещеници и учители да станат самаряни, ние искаме всички адвокати и съдии да станат самаряни; защото това са почетни служби.

В Америка се дава почетната степен D.D. У нас D.D. значи дий, но докторите в Америка трябва да имат такова D.D. После, дава се и степен L.L.D.D. – доктор по право, доктор по богословие. Свещеникът и левитът от притчата бяха доктори по богословие, т.е. L.L.D.D., но не направиха нищо. После мина един самарянин, който нямаше степен D.D., а имаше само едно муле, масло и вино. Той каза: „Аз от D.D. не разбирам“, слезе от мулето и запита: „Как попадна тук?“

Сега, Христос дава този пример за нашето време, т.е. за вас и за мен. И

в България има самаряни; аз се радвам, че в България има жени самарянки. В този смисъл самарянинът е Христос, който слезе отгоре, а изпадналият в разбойниците е човешката раса, която е паднала в ръцете на разбойници – мъже, жени и деца. И Христос слезе отгоре.

Притчата има тесен и широк смисъл. Христос казва: „И ти така прави.“ Имайте разположението на своя Дух, имайте разположението на своя ум; вашата воля трябва да има такова разположение, като този самарянин. Ако нямаме разположението на Духа, а само на ума, това не е разположение. Свещеникът имаше разположението на ума и казваше: „Аз имам много важна дела и нямам време да се занимавам с тези работи“; тъй каза и левитът. А ние сме предоставени да служим на Бога – Христос казва: „Да възлюбиш Господа Бога Своего.“ Ближният – това е една съдържателна дума, която познаваме в този свят; вие плачете за ближен, а когато вашият ближен се намери, вие го поглеждате като свещеника или левита и казвате: „Не му е време.“ Аз познавам много моми, които, щом дойде техният ближен, казват: „Той не е за мен, получава само триста лева“ – така философстват всички. И в епохата, в която ние живеем, и в бъдеще ние трябва да приложим закона на самарянина.

Сега, някои искат да се познават с министри; не е лошо човек да има запознанство с министри, но причината е користолюбива – да има покровители. Приятелството никога не се мени, то е един велик закон, който свързва хората; имаш ли приятел, той е готов да служи винаги на Бога и когато те срещне паднал на улицата, ще се жертва за теб. С притчата Христос представя как ще се поправи светът. Някои казват: „Трябва да изберем депутати, да турим свещеници“; сега има официални и неофициални свещеници; някои само на думи казват, че не искат да носят килимявка, а Христос представлява именно тези, които Бог е предназначил – аз не говоря за официалните свещеници. Какъвто е бащата, такъв е и свещеникът; каквато е майката, такъв е и учителят – учител и свещеник за мен са синоними. Когато бащата изпълни длъжността си, тогава и свещениците ще извършат своята, защото всички тях бащите ги родиха. Ние казваме: „Лоши са свещениците, лоши са левитите“ – защо са лоши? Защото техните майки и бащи са лоши. Следователно всички сегашни хора ще измрат, ще станат само тор на Земята. И когато дойде Бог с ново рало, ще тури нова култура и ще посее нови фиданки, които ще дават великолепни плодове. Затова ние не трябва да осъждаме следствията, а причините.

И така, самарянинът е бащата, а изпадналият в разбойниците е майката – мъжът намери своята жена и превърза нейната рана. Той намери изгубената своя Дулцинея, качи я на своето муле, заведе я в Йерихон и даде два динария. Тези два динария са синоним на два Божествени закона. Някои казват: „Да ти дам два лева“; ако под тези два лева разбираш Божествената Любов и любовта към ближния, ти можеш да ми ги дадеш. Но ако искаш с тези два лева да ме подкупиш, благодаря! Сега колко мъже има, които така носят жените си?

Една статистика в Лондон показва, че от двадесет и шест милиона семейства само триста били щастливи. В България има само двеста такива семейства – това са мъжете и жените на България, те са само двеста души, а на останалите три хиляди Бог да им е на помощ. Останалите са тези, които са майстори да „изпразват чували“; те не са виновни, такова е естеството им.

В един хамбар се завъдили много мишки, господарят се намерил в чудо и затова пуснал вътре една котка. Мишките се изплашили и си казали: „Сега ще плащаме с кожата си, какво да правим?“ Тогава излязла една мишка и казала, че`и дошла една светла идея да турят на котката един звънец, та когато приближава, да я чуват и да се крият. Всички започнали да ръкопляскат, но една стара мишка попитала: „А кой ще тури този звънец?“

Това е съвременният живот – една „светла идея“. Христос също тури звънец на котката, но светът не се поправи. Масло и вино трябва, и ослите трябва да изпълнят своята длъжност. Когато майката роди едно дете и в началото то е слабо, играе ли тя ролята на самарянина? Тя се срамува от мнението на света и казва: „Ще ми се смеят“; философията на съвременната жена е да роди човек на деветдесет години. Всички жени, които раждат деца, са млади, а докато е млад, човек може да прави глупости. Христос казва, че в това отношение самарянинът е по-стар от свещеника и левита. Това е работният народ, който съществува, и той е ядката на нещата. Следователно Христос иска да ни покаже, че всички трябва да имаме тази Любов в нашия ум и в нашата воля.

Някои ме питат как да правят Добро; казвам: купи си едно муле и иди да търсиш добър извор. Всеки ден аз срещам хора, болни по ум и по сърце. Христос каза: „Иди и така прави, защото, ако искаш да наследиш небесен живот, така трябва да правиш. А щом не правиш така, няма да наследиш небесен живот.“ Христос би направил този самарянин

свещеник; и аз бих го направил свещеник, защото добре е постъпил. Следователно бъдещият свят ще се наследи само от такива свещеници, а такива хора като нас Бог не иска. Вие ще кажете, че г-н Дънов проповядва против свещениците; аз не говоря за тях, говоря за майките и за бащите – тези майки и бащи трябва да познават самарянина. И когато една майка ражда, трябва да ражда с Радост; винаги когато майката роди, се благославя и това не трябва да се счита за позор. Майката е раждала, ще ражда и в бъдеще; в старото време все мъжете са раждали, а в ново време жените раждат. Но тези мъже трябва отново да започнат да раждат, достатъчно са раждали жените. Сегашните мъже помятат; аз виждам мъже, които двадесет години носят своите рожби, но тези хора трябва да се научат да раждат. Господ казва: „Понеже не изпълняват Моя закон, ще им дам душата на цивилизованите хора и ще се измъчват"; и затова ние сме пратени на света да ядем и да пием. Когато изпълним желанието си за ядене и пиене, ще дойде едно благословение.

Сега, вие ще попитате от кои сте – от свещениците, от левитите или от самаряните. Запитайте се дали имате масло, вино и добиче. Защото това осле е едно свръхтяло – на него ще турите изпадналия в разбойниците и когато отидете в този свят, трябва да имате двете монети. Следователно на вас ви трябва муле и вино. И когато отиде в Йерусалим, знаете ли какво стана? Йерусалим беше заграден с голяма стена, но Мойсей го разтури; така и Христос със Своето идване съсипа тази стена, защото...

Сега, представям ясно въпроса: в тази драма коя роля искате да играете? Актьорите в театъра често се карат кой да вземе главната роля. Христос увековечи името на този самарянин; много царе са извършили велики работи, но нито помен не остана от техните дела, а този самарянин извършил една проста работа отвън, но името му остана записано на Небето. Вие можете да играете ролята на свещеника и на левита, но ще си останете посредствени лица. Човекът, изпаднал в разбойниците, дълго време се молел, простирал ръце към свещеника и левита, но те казвали: „Не мога" – само този самарянин му помогна.

Сега, да речем, че имате дъщеря и се грижите за нейното възпитание; един ден тя пожелава да влезе малко в света, за да печели. Вие я представяте на някой бал, докато един ден я намерят на улицата наранена, обезчестена и захваща да плаче: „Помогнете ми" – тя е попаднала в ръцете на разбойниците. Има жени, които са ужасни разбойници. Най-добрите

хора са мъжете и жените, но и най-лошите хора са мъжете и жените; едните наричаме хора на Любовта, а другите – хора на егоизма. Аз бих желал всички да бъдете хора на Божествената Любов и да служите на Бога. Целият свят е за вас; стига да имате сърце и ум, всички ще ви ръкопляскат и ще ви кажат: „Ние видяхме какво си направил." Всеки може да направи едно дело и Бог вижда тези добри братя. Следователно аз бих желал името на всички да е записано горе на Небето, да бъдете носители на това ново човечество, да бъдете бодри и весели. Оставете други да мислят за вашата храна – богатство има за всеки, Бог е приготвил много храна. Някои казват, че имат неприятели, но имате и приятели. И дяволът има неприятели; Апостол Павел казва: „Където се увеличава благодетелта, увеличава се и добродетелта"; там, където се увеличава омразата, увеличава се и Любовта. Нашите актьори трябваше да идат при дявола, той може да играе всички роли. Когато учите всички тези философии, не се лъжете от философската измама, не туряйте такава маска на лицето си; не се представяйте за по-свети – представяйте се за по-грешни, отколкото за по-праведни, защото има опасност да си турите маска. Аз зная хора, облечени в коприна, които вкъщи ядат коприва и когато влезе някой, скриват паницата. Аз ви питам имате ли това душевно облекло?

И така, превържете раната на който и да е и ще наследите Живот вечен.

Беседа, държана на 11 юли 1915, неделя, София.

СТАРИ И НОВИ МЕХОВЕ

И никой не налива ново вино в мехове вехти... Но трябва да се налива новото вино в мехове нови, и се завардят и двете[44].

Тази малка притча е класическа по израз и по съдържание. Христос прави велико обобщение на идеите. Той казва, че никой не трябва да налива ново вино в вехти мехове, защото последните ще се разпукат. Трябва ли да се вземе казаното в пряк смисъл? То е вярно само в преносен смисъл. Тук се прави аналогия на новото учение с ново вино и на старите хора със стари мехове. Когато виното прекипи и стане старо, то може вече да стои в стар мех; но докато още не е ферментирало, ако се налее в стар мех, то ще го пръсне. Тази притча съдържа една скрита мисъл, един велик закон, а именно: за Божествените идеи, които слизат в този свят, са потребни нови мехове, по-еластични, да издържат напора на ферментацията, т.е. потребни са хора, които имат ум и сърце, възприемчиви към новата истина. Когато умът е зает със стари идеи, мисли и чувства, новото не може да проникне в него. С други думи казано: в старите форми не може да се прояви сила за някакъв велик подвиг. Наистина 90 пъти най-малко трябва да искаш нещо от 90 – годишните хора, докато го получиш. Защо не дават лесно? И Те имат вроден страх да не останат сами, да не се лишат от средства за живеене; те се чувстват недъгави, слаби да разполагат със своите сили и средства като младите. В това отношение младите са щедри. Затова именно Христос казва, че новото вино трябва да се налива в нови мехове. Когато новото учение се влее в света, в старите хора се зарежда реакция. Те мислят, че новото учение не е добро и ще развали света. При все това няма нито един баща в света, който иска да му се роди син със стари идеи. Всеки баща мечтае синът му да бъде съвременен човек, да възприеме мислите и идеите на века, в който живее. И тъй, само по себе си виното представлява сила.

Следователно, за да се даде подтик на човешката еволюция, сила трябва. Тази сила не е нищо друго освен човешкия дух, взет в широк смисъл, като разумна сила, която работи и гради съобразно Божествените закони. Целта на Бога е всичко да расте и да се развива. Бог не обича старите мехове. Той ги слага в долните изби, както правят винарите. Ще се

намерят хора да пият и от старото вино. Ако възприемете новото учение и мислите, че то няма да ферментира у вас, вие се лъжете. Невъзможно е човек да възприеме новото учение и да не се измени под неговото влияние. Както е невъзможно ваятелят да работи с чук върху мрамор, без да отчупи някое парче от него, така е невъзможно новото учение да не измени човека. Много парчета ще отхвръкнат наляво и надясно, но ако старите хора се боят да не ги удари някое парче по главата, те трябва да стоят малко по-далеч. Не е виновен ваятелят, но старите хора, които не се отстраняват. Ваятелят казва: „Аз вая статуя за бъдещото поколение; който мине покрай мене, той сам трябва да се пази.“ Художникът може да работи с лък, а може да работи и с чук и зависи какво работи и по кой начин работи. Важно е дали той работи съгласно Божествения ред на нещата. Когато при някоя работа се яви търкане, ние не трябва да се оплакваме, да казваме, че главата ни гръмна от безпокойствия, от тревоги.

Вечно спокойствие съществува само на гробищата. Който иска да върви напред, който се стреми към Бога, който иска да расте в Божествения свят, той трябва да се труди и да работи. В този стремеж именно се крие доброто на индивида, доброто на обществото, доброто на цялото човечество. Които искат да почиват, те трябва да останат със старите разбирания за живота. Те не могат да разберат активния живот на новите идеи, изразени чрез притчата за новото вино. Знаете ли колко време е трябвало на лозовата пръчка, за да събере този сок в себе си? Знаете ли силата на този сок? В първо време този сок е сладък, после става резлив и най-после, след като напълно ферментира, става толкова силно упоителен, че ако пиете от него повече, отколкото трябва, изгубвате нормалното си състояние. И тъй, който иска да приеме новото учение, той трябва да се освободи от старите мехове. Ако нямате нови мехове, стойте надалеч. Ще дойдат нови хора – в тях ще се налее новото учение. И във вас може да се налее новото учение, но първо трябва да продадете старите мехове, т.е. да се освободите от всички желания и пороци, които ви спъват при възприемането на новото учение. В Индия има прочути змиеловци, които опитомяват различни екземпляри змии и ги изпращат в Европа. Те държат тия змии – от най-малки до най-големи, от безопасни до много опасни – в големи каци, гдето ги опитомяват. Една вечер един от тия ловци, като затварял кацата, не забелязал, че не я затворил добре и легнал да спи. През нощта всички змии излезли от кацата и се увили около ловеца. Сутринта, като се събудил – се видял обвит с всички змии, той

запазил присъствие на духа и не мръднал. Най-малкото помръдване би коствало живота му. Слугата започнал да се безпокои защо господарят му още не е излязъл от стаята си. Той внимателно се доближил до стаята на господаря си, отворил вратата и какво да види? Всички змии се увили около господаря му и той лежи неподвижно. Слугата бил много съобразителен: взел един голям котел с варено мляко и го поставил сред стаята. Като усетили миризмата на млякото, змиите сами се отвили от господаря му и отишли към млякото. Индиецът станал от леглото си и внимателно затворил змиите в кацата, като си казал: Добре трябва да затварям кацата, да не се повтори същата история със змиите. Благодаря, че този път можах благополучно да се спася от смъртта. Някога и вие можете да изпаднете в положението на този змиеловец и тогава трябва да имате присъствие на духа си – мляко. Млякото представлява разумния живот. Христос казва: „Никой не трябва да налива ново вино в стари мехове.“ Защо – Защото старите мехове ще се разпукат. Ако религиозният човек се разстройва, това показва, че той е стар мех, който не може да издържи новото вино, т.е. не може да възприеме новото учение. Не могат да се примирят две идеи, които се сблъскват. Мойсеевият закон казва: „Око за око, зъб за зъб.“ Христовият закон е точно обратен: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата.“ Това учение изисква да любим и враговете си.

Питам: Как могат да се примирят тия две учения? Мойсеевият закон е за стар мех. Понеже старите хора не са способни да се борят с новото, според Мойсеевия закон те искат да хванат противника си, да му извадят очите, той да ги не вижда. Христовото учение проповядва точно обратното: „Вие можете да направите противниците си ваши приятели; вие можете да ги обезоръжите и да ги накарате даже да ви служат.“ Сега нека дойдем до вътрешния психологически смисъл на Христовите думи. Не мислете, че напълно сте разбрали истината и няма вече какво да учите в живота си. Ако мислите, че всичко знаете, вие сте стари мехове, които са спрели своето развитие на земята.

Казвате: Ние сме учени хора – В какво се състои вашата ученост – Чели сме много писатели – Какво от това? Вие трябва да се проникнете от онази философия, която може да изправи живота ви и да ви даде щастието, което търсите. Какво е значението на думата щастие? Думата „щастие“ е съставена от няколко букви, всяка от които има свой смисъл и значение. Буквата Ш, съставена от три отвесни линии, свързани с една

хоризонтална, представлява човешката ръка, която работи. Буквата Т показва силата, с която работата се подтиква. Буквата А означава човешкия нос. Значи не е достатъчно само човек да работи, но от него се изисква още и ум, да знае как да работи. Буквата С пък представлява човешкото сърце. Като се обърне с вдлъбнатата част нагоре, тя се превръща в лодка, която показва, че всичко, което се печели, трябва да се складира. При буквата И се забелязва слизане и възкачване и от горе на долу и от долу на горе. При тия движения се начертават два ъгъла, които, поставени един до друг, образуват диаметрите на кръга, т.е. колелото, което движи колата напред. И най-после буквата Е показва центъра, около който трябва да се държите. Следователно вие се нуждаете от ръка, от сила, от ум и сърце и от цел, която да ви подтиква нагоре. Ще приведа един анекдот из българския живот – за треската. Между българите има поверие, че треската е жива. Един овчар се спрял на един мост да си почине и чул какво си говорят две трески. Едната от тях казала: Знаеш ли закъде съм тръгнала? Там горе на планината има един овчар, искам да го хвана – Как ще го хванеш – Ще вляза в първата лъжица мляко, което той ще пие през пролетта. Като чул, че става дума за него, овчарят намислил да вземе предпазни мерки срещу треската. Случило се, че този ден умряла една от неговите овци. Той одрал кожата – направил от нея мех. Като дошло определеното време да го хване треската, той сипал в меха първата лъжица мляко, в която влязла треската и го завързал добре. Треската надула меха и всеки ден по обед все го тресла. На есента овчарят отвързал меха и пуснал треската навън. Двете сестри пак се събрали под моста да си поговорят. Едната запитала другата, която се заканила на овчаря: Какво направи с овчаря – Остави се, имах нещастието да вляза в празния овчи мех вместо в овчаря. Казвам: Ако и вие искате да си служите със старите мехове, ще приличате на тази треска – като ви пуснат от меха, ще кажете: Научихме се да тресем, да разтърсваме празните мехове. Аз срещам такива хора навсякъде и, като ги пуснат в живота, те казват: Научихме се да тресем меховете. Такива са съвременните догматици, които само мехове тресат. Те казват: Тясно ни е – Широко им е, но храна няма близо до тях. Според своите вярвания народът има цяла философия, с която си служи при всички случаи в живота. За пример той казва: Трябва да се вразуми кадията, защото неправилно решава съдбата на хората. Щом той се вразуми, ще дойде нова съдба на света. На същото основание и ние казваме: Трябва да се вложи в нашите деца новото вино, защото то е

силата, която може да ги възрасти. Майките, които искат да имат добри деца, трябва да са проникнати от нови идеи. Ако те се държат за старите идеи, по-добре да не раждат. Какво ще родят тия майки? Негодници за живота, каквито с хиляди има. Казано е в Писанието: „Плодете се и множете се!" Там не е казано, че трябва да се раждат недоносчета, но да се раждат хора по образ и подобие Божие. Това е новото учение, което Христос проповядва. Ако това учение се разбере и приложи, светът ще се поправи. И лозата, и соковете са в нас. Един ден, когато нашето лозе даде грозде, сокът на това грозде ще почне да ферментира. Това е неумолим, неизбежен закон в света. Който мисли, че може да живее, без да ферментира, той не разбира живота. Христос казва: „Който иска да придобие Вечния живот, нека вземе кръста си и ме последва." Кръстът, това е новото вино. Кръстът е сила за онзи, който разбира. В света има разни кръстове, но хората все се оплакват от тях. Ето какво казва Павел за кръста: „Аз ще се похваля с кръста Христов." Мнозина се оплакват от своите страдания – казват, че са необикновени, непоносими. В това отношение те приличат на онзи, който постоянно се оплаквал от тежестта на своя кръст, докато един ден Господ казал: Вземете кръста на този човек и оставете той сам да си избере какъвто иска. Въвели го в една голяма стая, гдето имало разни кръстове – големи и малки, златни, сребърни, железни, каменни, и му казали: Избери си сега който кръст искаш. Той гледал този кръст, гледал онзи кръст – най-после избрал едно малко кръстче и казал: Това кръстче искам. Господ му казал: „Този е кръстът, който носеше досега. Този е твоят кръст." Често и вие преувеличавате вашите страдания, искате да измените съдбата си, но не можете. Вие не можете да хвърлите товара си, който носите. Казвате: Веднъж да наредим работите си, и жена ми, и аз, и децата ми ще тръгнем в новия път. Тогава и новото вино ще ферментира в нас.

Казвам: Ако мислите да уредите живота си и тогава да тръгнете в Христовия път, вие се лъжете. Възпитанието е процес, който трябва да върви едновременно за всички и за бащата, и за майката, и за децата. Когато се възпитат бащата и майката, ще се възпитат и децата. За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Един ден, когато американският проповедник Муди проповядвал, едно дете, което го слушало, видяло, че всички хора около него пеят, само баща му не пее. То запитало баща си: Татко, защо не пееш – Аз съм утвърден вече във вярата си. Пеенето е за вас, младите. Ние, старите, сме слушали, пели сме, сега е

ваш ред да пеете. Детето си казало: Доволен съм, че имам утвърден баща. Един ден бащата впрегнал своя кон в малкия си кабриолет, взел детето си и тръгнал на разходка. Когато конят започнал да се изкачва нагоре към върха, спрял и не искал по-нататък да върви. Детето казало: Татко, конят се утвърди. Следователно, щом спрете, вие сте се утвърдили, т.е. вие сте стари мехове, в които не може да се налива ново вино, за да не ферментира и да ги разпука. И след всичко това вие се готвите за небето, мислите да влезете в рая, да живеете ангелски живот, да разберете Божиите истини! Как ще разберете Божиите истини, когато живеете в тъмни и студени изби? Ето защо Христос казва: „Трябват нови мехове!“ Старите хора са стари мехове; младите са нови мехове. Старите хора от нищо не се смущават. Тях нищо не ги вълнува. Младите им казват: Чакайте да налеем и във вас от новото вино. Не, на старите не трябва да се дава ново вино; старите са завършили своята еволюция. Новото вино трябва да се влее в артериите и вените на новите човеци. Съвременните хора се натъкват на ред противоречия, вследствие на което те се борят, страдат, оплакват се от страданията си, падат, стават и т.н. Защо става това – Защото старото и новото вино се борят помежду си. Затова именно Христос казва: „Не наливайте ново вино в стари мехове“, т.е. не влагайте новото вино в себе си, докато не се приготвите. Как ще се приготвите – Като се очистите. Всяко учение, всяка философия може да ни ползва само тогава, когато сме чисти. Новото учение изисква пластичност в прогреса и духовен подем в живота на цялото човечество. Ако погледнем на стария и на младия от окултно гледище, в съзнанието на стария ще видим свещ, която едва мъжделее, а в съзнанието на младия ще видим свещ, която свети ярко и светлината постоянно се увеличава. Ние можем да уподобим стария човек на земя, която се осветява от месечината, а младия – на земя, която се осветява от слънцето. Обаче за душевното развитие – на младия, и на стария е необходимо новото вино. Питам: Имат ли те това вино? Който искрено го търси, той ще го намери. Който е пил само старо вино и не е вкусвал от новото, той казва, че старото вино е по-хубаво от новото. Когато новото, сладкото вино ферментира, то се уталожва, става старо вино и по-нататък не може да ферментира. Старото вино може само да упоява хората, да ги весели, но да ги застави да работят, да прогресират – никога. Ако хората страдат и са нещастни, причината затова е, че техният стар живот ферментира, не е запазен както трябва; спиртът в старото вино се превръща в оцет; то става кисело, резливо, губи своята устойчивост.

Често съм наблюдавал какво правят българите, когато излизат от черква. Това става особено в селата. Те се събират двама по двама, отбиват се в някоя кръчма и казват на кръчмаря: Хайде, дай една половница от старото вино! След това се събират по трима – четирима на масите, поръчват си по още една – две чаши, чукат се, пият наздравица и разговорът става по-оживен. Постепенно цялата кръчма започва да говори. По едно време в кръчмата се вдига голям шум и току – виж почват да бият някого. Защо го бият? И Не е съградил на нивата си плет. Това не става само в кръчмите. Посетете борсите, дето се вършат търговски операции, ще помислите, че влизате в лудница. Една жена помолила мъжа си да я заведе в борсата, да види какво представлява това заведение. Един ден мъжът, без да каже на жена си, завежда я в борсата. Като влезли вътре, тя казала на мъжа си: Защо ме доведе в тази лудница? Аз исках да ме заведеш в борсата, при благородни хора. Мъжът казал: Това е борсата. Когато мъжът, жената и децата в един дом почнат да се карат, да се делят помежду си, това показва, че виното в тях е почнало да ферментира. Като не могат да създадат нещо ново, те искат да обсебят чуждото. Те постъпват по същия начин, както жена, която не може да ражда – взима чуждо дете. И тъй, за новото вино са нужни нови мехове. То ще ви даде нов живот, който ще ви научи, как да живеете и работите, как да създадете правилни отношения помежду си. Това е Христовото учение, за което казват, че е неприложимо. Не, приложимо е Христовото учение.

Ако искате да Го приложите, да видите Неговите резултати, прочетете тази притча и размишлявайте върху идеята за новото вино поне по пет минути на ден. Отделяйте по пет минути на ден, да размишлявате за Бога; за добрите хора на земята, които работят неуморно; за добрите майки, които с търпение отглеждат децата си; за добрите бащи, които се грижат за семействата си, и ще видите, какъв процес ще произведе новото вино във вас. Жената казва: Омъжих се, но мъж ми не струва – Кой ви накара да вземете стар мех? Знаете ли, че с това приличате на онзи човек, който в турско време откраднал едно магаре и казал на съдията: „Аз бях на крушата, случайно паднах върху магарето и то ме отнесе.“ Не, кажете си: Мене ми трябва ново вино – в идеите, и в постъпките. Някой станал 70-80 – годишен човек, че ще се жени, че деца ще има! Разбирам и това; има изключения в живота, както Аврам роди на стари години, но той беше човек с нови идеи, не беше остарял. Сегашните хора още на 40 години остаряват. Те казват: Да са живи децата ни, с нас се свърши. Такъв човек е

стар мех, той трябва да се постави в избата. Той е ленивец, който не иска да разбере волята Божия. Той трябва да каже: Господи, разбрах Те, сега вече искам да работя за Тебе като юноша. Казвам: Долу вашата старост! Сложете вашите стари мехове настрана, махнете ги далеч от вас. Хора със стари мехове и със старо вино не са за Царството Божие. Аз не искам те да излеят старото си вино, но искам новото да сложат в нови мехове. Когато схванат тази Божествена мисъл, тя ще ги повдигне със своята сила. Днес всички се чудят как да възпитават хората. Методът е много лесен. Когато някоя лодка се пробие в морето, поставят в дупката запушалка; ако не сложат запушалка, лодката потъва. Вижте вашата лодка да не е пробита; ако е пробита, запушете я и ще бъдете в безопасност. Някой ден сте недоволни – имате дупка в лодката, пукнат ви е мехът. При това положение нищо добро не ви очаква, ако не запушите дупката. Има моменти, когато човек трябва да бъде напълно послушен, както е било послушно детето на един машинист, чиято къща била до железницата; детето си играло и когато експресът наближил, отдалече му извикали: „Лягай!“ Детето послушало, легнало на земята и така се спасило. Някой път и на вас казват: „Лягай!“ Защо – Лягай, не питай защо. Когато експресът мине, ще видиш защо е трябвало да легнеш. Има опасни моменти в живота, когато трябва да коленичим, а като мине опасността, да благодарим на Бога, че сме се спасили.

Някой казва: Не искам да се приспособя към условията, не искам да бъда еластичен – Ще се приспособиш. Дъждът няма да се съобразява дали си облечен, или не; слънцето също не иска да знае дали можеш да понесеш неговата светлина; ти трябва да се приспособиш към всички промени, да си готов да ги понесеш. Дъждът и слънцето вършат работата си много добре. Нека слънцето грее, нека морето се вълнува, нека старите мехове се пукат и това да не ви смущава. Защо – Защото Господ е решил да пръсне старите мехове и да налее новото вино в нови мехове. Ако хора със стари идеи и чувства искат да живеят при новите условия, горко се лъжат. Такава е съдбата, такъв е Божественият закон. Господ иска да се подмладите, да се преродите. Как ще се преродим – Ще се преродите, ще се образуват нови форми, в които ще вложите вашия живот. Тези форми ще бъдат реални, а не мечти. Ако разбирате закона, под който сега живеете, вие бихте се подмладили – Кога ще бъде това – Когато научите закона да се обновявате вътрешно, в душата си. Когато говорим за възкресение ние разбираме ония форми, с които Господ работи във вас. За

тази цел вие трябва да приготвите новите мехове. Тогава Господ ще каже: Донесете новите мехове, да сложим в тях новото вино! Някои питат: Какво прави Господ със света – Нови мехове приготвя, ново вино твори. Затова Христос казва: „Отец Ми работи, и аз работя за вас." И вие трябва да бъдете готови да не разваляте тия мехове, защото лесно се развалят умовете и сърцата на хората, но мъчно се поправят. Нека види Господ, че сте изработили нещо. Вие се питате: Защо този живот е такъв? В очите на мнозина виждам, че са упоени от старото вино, махмурлии са, препили са. Всички трябва да изтрезнеете, радост да пълни сърцата ви, защото този свят е създаден за вас с всички добри условия за развитието ви – Ама войни стават, нещастия идат. И ничего – както казват русите – Ама свят се губи – ничего – нищо не се губи. Ще се разрушат може би хиляди къщи, ще се пукнат хиляди стари мехове, но ще се създадат нови. Сега Господ налива ново вино в нови мехове. Днес само опиянените се бият. Ако мъже и жени се бият, опиянени са. Дето има ново вино, там има музика, пеене, спогаждане. Това е Христовото учение. Мислете по пет минути на ден за Вечния живот, за Бога, за добрите хора, за добрите майки и бащи, за добрите приятели; мислете за неща благородни, които ще ви повдигнат. Само така ще разберете по-дълбоките работи. Велики работи има да учите! Но преди това трябва да се приготвите за това разбиране. Казвате: Какъв ще е бъдещият живот – Отличен! И такъв, какъвто не сте видели, нито слушали, нито сънували. Как може да види човек хубостите на света, когато спи? Вашите спящи души трябва да се пробудят! Вие трябва да сложите котела с млякото в стаята си, за да приберете злините. Бъдете носители на новото вино, на новото учение! Проповядвайте радост, веселие в света! И когато страдате, кажете, че страдате, защото не сте изпълнили Божия закон. Често казвате, че условията създават живота. Да, но и човек създава условията. Разправял съм за онзи английски лорд, който тръгнал със своята дъщеря и своя слуга на пътешествие, и за станалото с тях корабокрушение. По същия начин и вие в живота си можете да бъдете и господар, и слуга. Ако знаете как да приложите Божествените закони, вие сте господар; ако не знаете как да ги приложите, вие сте слуга. Който иска да бъде господар, той трябва да се проникне от новото учение, което носи разгадката на живота. Ако този лорд не беше попаднал на пустия остров, нямаше да знае как да култивира живота; там той научи това изкуство. Та и ние в живота си можем да изпаднем в нещастие друг някой да ни стане господар. Като се научим да слугуваме,

Господ ще ни изведе из пустия остров. Благодарете на Провидението, че сте попаднали на острова, да се научите да обработвате житото, т.е. живота. Досега не сте научили как да култивирате ума и сърцето си, вследствие на това във вас има глад и недоволство. Ядете по 4-5 пъти на ден, затлъстявате, пъшкате, не сте доволни. Такова затлъстяване става и в ума ви. Тази тлъстина трябва да се превърне в енергия! Забелязали ли сте, че хора, които работят усилено с ума си или се подвизават духовно, никога не затлъстяват. Следователно натрупате ли в себе си мас повече, отколкото трябва, сложете я в автомобила на духовния живот и вървете към реализиране на вашите благородни мечти и желания. В това се крие вашето благо.

Беседа, държана на 12 юли 1915 г. в София.

СВОБОДАТА НА ДУХА

Дето е Духът Господен, там е свобода[45].

И тъй, условие за свободата е Духът. Под думата „свобода“ разбираме един свободен живот, разбираме вътрешния смисъл на нещата, техните отношения – отношенията на мислите, желанията и волевите побуждения, които се проявяват в света. Дето има жива душа, там има и движение, което пък е резултат на волята. Но това движение може да върви в определена посока, а може да върви и в разни посоки. В Новия Завет се говори: „Дето е Духът Господен, там е свобода“, и на друго място: „Син Божи ще ви освободи“. Синът и Духът са едно и също нещо; Синът е проявление на Бащата и Майката; интелигентността на Сина е израз на интелигентността на Бащата и Майката, както слънчевата светлина е израз на вътрешното състояние на слънцето: по нея познаваме слънцето. Как можем да познаем човека? По светлината на неговите мисли, желания и действия.

Говоря за свобода на Духа, понеже у религиозните хора има една опасност: някой, като стане религиозен, става дваж по-лош, отколкото светските хора. Някой път мене не ме радва, дето хората са религиозни. По думата „религиозен“ разбирам човек, свързан за нещо, както са свързани с въже крава, кон и други животни. Свързан за къщата – и то е религия; свързан за някоя политическа партия или за някое философско учение – и то е религия; да, религиозно учение, но какво? Което свързва свободата на човека или обществото. Ако си свързан с едно учение, което те понижава, което ти отнема свободата, то е отживяла религия, стар мях, а всички, които търсят тази свобода – смисъла на живота, както наричат съвременните философи туй висше съзнание, или гражданство, както го наричат политическите хора, можете да го наречете още както искате, – имат тази разумност в себе си. По какво ще познаят, че имате Духа? Ако сте хора разумни и ако със своите мисли, желания и действия се отличавате със силата на своята свобода и навсякъде, където влезете, носите тази благодат.

Под думата „свобода“ в съвременния живот се разбира светлина. Когато пътувате вечерно време, не сте свободни, както когато пътувате денем, по простата причина, че пътят ви не е ясен. Тъй и всички

религиозни хора, като се заблуждават, имат нещо смътно в своите понятия. Вие не знаете какъв е Бог и Господ, а тукашните царе и управители вие познавате; както те наказват, така и Господ наказва. От туй схващане се раждат тия резултати, които виждаме в света. А от това вътрешно робство трябва да се освободим. Как ще се освободим? Трябва да стане коренно променение в устройството на нашия мозък. Вие още не сте изучили това устройство. Всяка сутрин се молите и търсите Господа, викате и казвате, че понякога Той не ви слуша. Господ слуша само ония хора, ушите на които са отворени; глухите той не слуша и на тях не говори. Трябва да имате ухо много деликатно, схватливо, от малко нещо да разберете какво ви говори Господ. Той обича да гледа и слуша хора, които се трудят, които не се занимават с празни работи, защото Той не се занимава с глупави неща.

Проследете съвременните религии и ще забележите на каква степен на развитие те се намират; във всяка религия има известни заблуждения. Ще ви кажа кои са. Като искаме да разберем една религия, ние често излизаме от едно общество и влизаме в друго. Един момък поискал да потропа на хорото и взел назаем чужди ботуши; онзи обаче, който му ги заел, му казал сред хорото: „Слушай, по-малко тропай, не ти ги дадох да тропаш силно“. Друг се приближил и му рекъл: „Защото те засрами този, аз ще ти дам моите ботуши“. И като почнал да играе, взел да му вика: „Тропай приятелю, и да ги скъсаш, други ще ти дам“. Дали ще каже „тропай“ или „не тропай“, то е все едно – оня човек не е вече свободен. Дали малко си тропал или много, то е безразлично: щом те засрамят, отнета ти е свободата. Прочее, нашият ум трябва да бъде осветлен върху истинската свобода.

Христос е дал едно определение на свободата: „Това, което не искаш да ти правят другите, не го прави и ти на тях“. Това правило трябва да бъде вътрешен наш закон. Трябва да говорим и вършим онова, което дава свобода на другите.

Преди няколко дена дойде при мене една госпожа и ми казва: „Чудя се на съвременните хора: застанат да се молят, молитвите им са отлични, но щом престанат молитвите, почват да се одумват: тази видяла нещо, другата не видяла добре, на едната това, което видяла, не било от Бога, а от дявола, „Ти лъжеш“, „Не, ти лъжеш“; виждаме, че никоя няма и не дава на другите свобода. Аз искам да имам свобода, да служим на Господа, не, разбира се, на техния Господ“. Казах на тази госпожа, когато се намери

пак между тях, да им каже това, което на мене каза. Щом нямате толерантност към хората, не им давате свобода, вие не разбирате учението на Христа, вие имате карикатурна представа за него. Изхвърлете тия карикатури от вас, не си представяйте по тоя начин Бога.

Сега, какво нещо е религия? Едновременно наука за формите и наука за Божествената Любов. Ако изучите едната външна форма, а не и вътрешното ѝ съдържание, ще се заблудите и ще я промените тъй, както оная дама, която всякой ден мени костюма си. Като живее 50–60 години, може да направи 10–20 костюма от разни цветове, да тури разни хубави панделки и копчета, но тия дрехи не са дамата, формата още не е религия. Тия форми са, наистина, необходими за религията, както костюмите за тялото, но те не съставляват тялото на дамата. Някой близък умре, почват хората да казват: „Трябва да се почерня, не бива да нося бяла дреха“. Носете такива дрехи, каквито искате, и черни, и бели, червени, зелени, сини, пъстри – всевъзможни, то не е грях. Само че когато отидете при някой умрял, няма да носите бели дрехи, както когато улицата е кална, няма да обуете бели обуща, а такива, каквито изисква сезонът. Светските хора са много умни, те стоят в моите очи 10 пъти по-горе от много религиозни хора. Чрез светските хора Господ е решил да оправи света. Политикани и социалисти – те ще оправят света, защото те искат свобода. Ама ще каже някой: „Как тъй, те разрушават“. Когато градите нова къща, не разрушавате ли старата? Ако не изхвърлите един застарял ваш възглед, няма да поникне във вашия ум нова мисъл. Някои искат да дадат наука на хората, как да мислят само „Седем ката нагоре, седем ката надолу“ – наука на „молчат, не разсуждат“ – което е написано вън от това, то е от лукаваго. Други казват, че тяхното е от Бога, а онова от лукаваго. Това значи да бъдеш „крепък задним умом“. За дадено учение трябва да съдим по неговите резултати: може ли да се приложи в обществения живот и да даде добри резултати, то е добро; не може ли, то не е добро. Трябва да приложим свободата на Духа; задайте си този въпрос: свободни ли сте, имате ли този Дух в себе си? Когато Духът дойде, Той ще произведе светлина и в ума ви, и в сърцето ви. Това е признакът. Щом почнете да ограничавате духа на човека, как той трябва да мисли, чувства и действа, веднага ще ви остави, както когато учителят дойде в клас и иска да предаде урока: ако учениците шумят, той си излиза. Тогава ще дойдат, разбира се, техните бащи и настойници и ще ги набият, защото не слушат учителя. И тъй, Мойсей бе настойник на евреите, дойде да ги набие и да

ги пита: „Слушате ли вашия учител?“ И сега, когато казвате: „Защо ни сполетя това наказание“, аз ви отговарям: Защото не сте слушали Духа, трябваше да го слушате.

Да обясним думата „свобода“. Ако намерите вързан човек за ръцете и краката и седнете да го утешавате: „Добър е Господ, ще те развърже“, когато вие можете да го развържете сами, питам: Проповядвате ли учение на свободата? – Не! Извадете ножчето си, разрежете връвта и го отървете. А вие какво правите? Завързвате го още по-силно, да не избяга. Трябва да се развързват хората. И когато Христос казва: „Идете и проповядвайте“, Той подразбира именно това развързване. И тази свобода трябва да бъде чисто вътрешна. Всички нервирания и недоразумения между хората се дължат на липсата на свобода. Ако е работа за нервиране, колко повече трябва да се нервира Господ, Който е създал този свят и вижда какво върши светът. Ако Господ се гневи, то е добре, но ако аз се гневя, каква полза? – Никаква. Но и Господ гневи ли се? Господ не се гневи. В Стария Завет се казва, наистина, „гняв Божи“, но това трябва да се разбира във вътрешен смисъл. Че не се гневи Господ, се вижда от фразата на Христа: „Защо Ме наричате „учителю благи“, благ е само един Бог“. Който е благ, не може да се гневи. Пророци хора са писали, че Господ се гневи; аз оспорвам това; я да ми каже някой, де е казал Господ сам, че се гневи. На едно място Йеремия казва: „Господи, излъгал Си ме, излъгах се“; как ще съгласите това противоречие? – Това е заблуждение. Не трябва да вкарваме в ума си такива заблуждения за Господа. Може да признаем, че те са наши схващания. А правото е да кажем: „Дето е Духът Господен, там е свобода“ – това, което наистина е казал Бог. Любовта не може да се пробуди без свободата; докато човек е сляп, не може да го обичат. Никой не обича оногова, който мъчи. Това, което носи разрушение, не може да носи свобода. Молим се на Господа и в молитвата някой от нас сгреши, другият го бутне – това не е свобода, това е актьорство. Долу тия маски! Да се мушкате, когато стоите пред Господа, това не е молитва. Човек, когато се моли, трябва да забрави околната среда, да се уедини, да влезе в своята тайна стаичка, в своята душа, нищо външно не трябва да го смущава. Всички вие, които ме слушате тука, не сте свободни: аз виждам как сте вързани за един кол, други за два, три, десет кола. И мога да ви го докажа 10 пъти и сега дори, не само теоретически, но и практически.

Понеже се готвите за един свят на свобода – Царството на Христа и Царството Божие е царство на свободата, – с тия стари форми, с остарели

мехове не можете да влезете в него, едва ще можете да припарите до неговата врата. Не ви съдя, че сте заблудени, но ви показвам пътя, понеже търсите свободата. Причината на вашето робство не е жената, нито пък мъжът – причината знаем – робството дойде, като ядоха и двамата от оная покварена ябълка.

Ако искаме да разберем Христа, нашият дух трябва да бъде свободен. В еврейския език има две думи: едната „руха“, която показва висшето проявление на Бога, а другата „нефеш“, която показва низшето състояние на душата. Вземете едно дете, което още не е развито; то почва да плаче и да си криви лицето и със своя плач налага волята си на майка си; най-после майката му даде цицка и то ѝ казва: „Ето така трябва да ме слушаш“, и майката постоянно изпълнява волята на детето. Това дете защо ти е пратено: ти ли да се подчиняваш, или то? Ако си дух свободен, трябва да научиш отношенията на нещата.

Как можем да добием тази вътрешна свобода? Често и в молитвите, и в събранията има добра и лоша страна. Когато двама се събират, трябва да са на един и същ уровен, за да става обмяна на магнетически сили; инак се раждат спорове, понеже във всички хора духът на свободата преобладава и те нямат еднакво въззрение; затова и в християнството е даден процесът на очистването преди да се отиде при Господа. Първото нещо е – да се утаите в себе си. Как става това утаяване? Преди да се молиш купно с хората, моли се сам, защото когато влезеш между хората, трябва да бъдеш донейде готов. Най-напред трябва да се молиш сам, после с двама, трима и т.н. И всички трябва да съзерцавате. Духът ще дойде само да ви даде известни уроци. И когато Божественият Дух дойде и влезе в две души, веднага ще установи за тях мир и разбиране. Когато един говори, друг внимателно ще слуша и ще намира удоволствие в говора на събеседника си. А когато не намира това удоволствие, той си казва: „Твоите глупости ще слушам, ти ще ме учиш!“ Там не е вече Духът, там е дяволът. Събирането и моленето – и то не става по заповед, а по разположение на духа: ако духът иска, ще се моли, ако не, ще мълчи. И първото нещо е – да даваме тази свобода и да имаме търпение да слушаме, когато някой говори, като че Господ говори. Ако влезете в някое религиозно общество и станете по-нервни, нищо не сте спечелили, напротив, сте изгубили. Много лекари и хора знаят как човек е устроен; знаят физиологията отлично; знаят кои храни са полезни и кои вредителни за хората, а карат живота постарому. Казват, че пушенето на тютюна е лошо, пък самите те пушат;

че пиенето на винце вреди, а сами пият; че яденето на месо вреди, пък сами ядат. Имат знание, но когато дойде да го прилагат, да градят, не вършат това, което говорят и проповядват. Де е, тогава, свободата на духа им? А Христос иска тази свобода. Някои искат свободата само за себе си, а другите да им се подчиняват. Може други от страх да се подчинят, но там няма Любов. Ще приведа за това един анекдот. Един български абаджия някога бил повикан от една фамилия да скрои и ушие на младоженеца потури и салтамарка; надигнал своите ножици и напръстник, взел със себе си слугата си и отишъл. Било към обяд. Опекли му една кокошка, но майсторът, за да изяде цялата, казал, че слугата му не ял кокошка, а ял боб. Слугата, пред когото господарят казал това, рекъл, че ще си отмъсти. И подир обяд казал на домакините насаме: „Моят господар по някой път е смахнат: ако вземе да се обръща насам-нататък, да знаете, че е полудял". Преди да почне господарят му работа, той скрива напръстника му. По едно време господарят му взел да се върти, да търси напръстника си; домакините, като видели това, нахвърлили се отгоре му и го вързали. На отиване слугата се обърнал към господаря си: „Твоят слуга кокошка не яде, боб яде, а?" Не казвайте, че вашият слуга кокошка не яде, защото един ден, когато почнете да търсите напръстника си, ще ви направи да ви вържат.

Първото нещо в нашите отношения към другите е взаимно почитание. Забелязъл съм в моите наблюдения, че някои искат да се учат и идват първоначално със страхопочитание, а подир почнат да говорят: „Ние знаем повече от него", и се разпуснат. Като ония млади булки, които първо стоят хрисимо и се срамуват; мине ли обаче един месец, отварят ей такава уста и развалят къщата. В черква, докато са булки, стоят мирно, но венчаят ли се, като че добиват граждански права и си показват истинските образи. Те втори път пак ще се омъжат, но онзи, който веднъж се е оженил за тях, втори път няма да се ожени. Не трябва да огорчаваме Бога с нарушение на Неговия Дух за свободата и когато някой ни предизвиква. Виждам какви мисли по отражение стават в мене и във вас – цял тефтер кривизни са се образували, както резките на телеграмите. Колко ваши телеграми има написани – цял сноп. Там е показано колко сте свободни. Един ден тия телеграми ще се представят на Господа, когато отидете на онзи свят. Всичко в света е явно, нищо не може да се скрие пред Окото на Господа. И това не ви говоря, за да ви плаша, не! Бог в Своето битие е Дух, Който иска всякога да поучава и поправя, а не да наказва и отмъщава. Туй, което забелязваме в света като страдание и наказание, то е само по

отношение на формата. И ако в това отношение често ни наказва Бог, то е, за да ни освободи от робството. Ако речете да освободите една овца от устата на вълка, няма ли тя да пострада, докато я извадите?

Свобода, вътрешен мир ще принесат спокойствие и радост и ще подигнат нависоко нашия Дух.

Сега пак върху религията. Тази религия, с която искаме да служим на Бога, в какво седи? Христос казва на едно място: „Огладнях, и не ми дадохте да ям; ожаднях, и не ме напоихте; странен бях, и не ме прибрахте; гол бях, и не ме облякохте; болен и в тъмница бях, и не ме посетихте". (Матей 25:42–43.) Ето затова ще съди Господ света. Вие може да се молите 10 пъти на ден, като старите фарисеи по улиците; вие може да заприличате на оная майка, която е била почнала да се моли, че ѝ прегорява яденето. Знаете ли какво нещо е психическо пиянство? То не е религия. Мома, която често обича да се среща с някой момък, не че печели нещо, а усеща някаква приятност, но тази приятност, туй гъделичкане не показва, че е Божествено настроена. Тя харчи напразно енергия. Когато Бог се приближи към нас, ще усетим, че Неговото действие е не един миг, а дълго време. И туй разположение ще го усетим в душата – тайно. Когато някои хора се карат, аз отивам при тях, но не им казвам да млъкнат, защото аз трябва първом да млъкна: като се карат двама, аз да отида, няма да им помогна. Не им проповядвам морал, а се спра и се помоля за тях на Господа. Във Варна преди 30–40 години имаше един поп Ганчо – „орман-папаз" го наричаха, – той често укоряваше ония, които го опопили; вижда, че един гагаузин бие жена си, взел един камшик и почнал да бие мъжа, за да отърве жената, но и двамата, мъжът и жената, веднага се нахвърлили върху него, а жената рекла: „Какво право имаш ти да биеш мъжа ми, ние сами ще се разправим и ще си уредим работата". И сетне попът казва: „Що ми трябваше да отървам жената от мъжа". И вие, като поп Ганчо, може да влизате да уреждате хорските работи. Не влизайте. Можете да влезете само когато двамата, мъжът и жената, ви повикат да ги разправите. Покажете им закона за свободата и как да уреждат отношенията си.

И тъй, религията трябва да носи на хората свобода, мир и радост. Ако се подигнат старовременните гонения, светът няма да се оправи. Колко съмнения ще се подигнат за външните форми на религията; ще вземат да викат: „Твоето учение е от сатаната", „Ама твоето не е ли от дявола?" Който не е от сатаната, трябва да служи на човечеството безкористно, от

Любов към него, и дори да се жертва за него. Щом искате награда, или първо място, или да оправите света, не изпълнявате закона за свободата, Духът не е във вас. Трябва да бъдете последни в света, за да бъдете първи пред Бога. Станете ли първи в света, вие сте последни пред Бога. Това е, което аз зная. Не искам човешка слава, предпочитам Бог да мисли добре за мене. Като проповядвам това, някои от вас не го вземат за себе си и казват: „Аз не съм такъв, еди-кой си е такъв“ – това е от лукаваго. Всякой вътре в себе си трябва да забрави другите какви са, а да мисли, че той е погрешен от другите. Това е право. Че сте в туй положение – не ви съдя, но понеже искам да излезете от него, посочвам ви начин, по който можете да излезете. Следвайте Духа, който е във вас: искате свобода, дайте я на другите; искате любов и справедливост, дайте ги на другите. Подобното подобно привлича – туй е закон. Ако обичате хората искрено и чистосърдечно, и те ще ви обичат; тъй както се оглеждате във вашето огледало, ако сте красив, и то ще покаже отсреща красиво лице. И когато срещнем някого, не му казвайте: „Аз те обичам“, не говорете за любов, защото тя се изгубва, тогава всъщност вие не го обичате. Човек, който най-много говори за любов, най-малко я има. Онзи, който най-много говори за свобода на духа, най-малко я има и най-малко я дава на другите. Ако моите отношения към вас не са каквито трябва да бъдат, не е сладката проповед, която звучи като сладка музика, която ще ги направи такива. Музика, която създава благородни пориви, принася полза; оная, която оставя в човека само едни гъделичкания, не принася никаква полза.

И сега вече да престанат между вас тия търкания на „тесни“ и „широки“, „там е Духът“, „там не е Духът“. Който от вас има Духа на свободата, нему ще дам бяло камъче, дето ще напиша името си, и когато дойде Господ, ще види написаното. Когато погледна очите ви, зная духа ви: когато Духът влезе, очите не са много тъмни, но не са и много светли. Може някой път очите да лъщят, като на някоя змия, но то е „нефеш“, желанието да глътне, да изяде някого. Видели сте как вечерно време лъщят очите на котката – тя търси мишки. Светлина от светлина има разлика. Има светлина, която граби, която убива, а има светлина, която оживотворява. Духът е чувствителен към слабостите на хората и има свойството да влиза в ония, които са в Пътя.

Като се съберете пак, ще се види от телеграмите, дали ще има мушкания. Такива молитвени събрания Господ не иска. За да бъдат всичките молитви приети от Господа, ще ви дам метод. Ако срещнете една

неутешена, отегчена душа, помолете се на Бога за нея и с нея; ако срещнете беден, помогнете му. Господ не иска да се събират богати с богати, а богати със сиромаси, учени с невежи. Не е необходимо само да се събирате и да пеете в концерт; идете в някой концерт светски – по-добре ще направите. Онази госпожа, за която преди малко ви говорих, ми каза още, че като била в онова молитвено събрание, подир половин час жените почнали да се оглеждат и да си шушукат: „Тази ни видя“; и тя, като забелязала, че ги стеснява, излязла си. Не казвам, че е в София. Говорим, че в черква и другите хора не се молят правилно – но и ние се молим така. Изпъдете стария дявол, дайте свобода и уважение на другите, молете се тайно във вашата душа, никой от вас да не говори и одумва другите. Щом се съберат 2–3 жени, почнат да говорят за някого. Човек, който одумва хората, психически не може да се развие. Който има тази слабост, да я напусне. Дойде ли ви някой път на ума да говорите за някого, спрете се, не пущайте дявола да влезе, не му ставайте глашатай. Затворете своя телефон и не му предавайте мненията му. Дяволът никога не казва добри думи, той говори за хората: „Ти си вагабонтин, крадец, блудник“; подмамя ви да му помогнете и си свърши работата, па когато дойдат страданията, чрез тях Господ ви казва: „Друг път да не слушате дявола“. Гневливост, завист, омраза, подозрение, лъжа, всички отрицателни неща в света – това е свойствено на дявола. Изхвърлете този стар баща навън и ще бъдете свободни, ще бъдете с Господа, Който е всемъдър, добър, справедлив, съобразителен и любящ, Който прощава и помага на страдащите и бедните. Ако 100 пъти съгрешите и се обърнете към Него, Той ще ви прости! Той наказва само дяволите, Той ги е проклел и е създал за тях голям огън. Тъй че който не иска да бъде свързан с дяволите, трябва да бъде милостив и съобразителен.

Нека отсега нататък започнем да прилагаме Христовото учение – не да се показваме на света, че сме религиозни хора: нека нашата набожност да бъде скрита в нас, а пред света нека сме както красивите дами, които излизат с покрито лице, да не ги изгори слънцето или да не почернеят от праха. Скрийте своята красота вътре, не парадирайте с нея отвън. Не разправяйте колко сте добри, великодушни, готови за благотворителни дела, и че по 3 пъти на ден се молите, за да не станете посмешище на света. И Христос казва: „Бъдете в света умни като змиите и незлобливи като гълъбите“. Светските хора не са глупави, а умни. По отношение на висшия живот те са по-лоши, но по отношение на ума те са по-умни, ние

сме глупави. Дайте им пример за някое добро дело, за да ви дават и те от своя ум. Сега казват, че трябва да бъдем праволинейни, не трябва да бъдем щедри. Че как тогава ще оправим света? Като ни погледне някой накриво, ние се разгневим; ами колко пъти ние сме погледнали хората накриво – не си даваме сметка за това. Господ не ни е създал с криви очи, а с прави. Религиозен живот е именно това – да имаме и да даваме свобода на хората, да извиняваме техните погрешки и да търсим всяка възможност да се сплотим духом.

Сега, нека речем да приложим учението и да го проповядваме на другите. Никакво одумване занапред. Да се заречем през цяла една година да не одумваме. Направете си тефтер и кажете: „Днес, слава Богу, за никого не съм говорил", турете бележка 7; щом говорите, турете единица и дръжте през цялата година сметка, колко седморки и колко единици ще си турите, доколко сте успели да се сдържате. Гледам често някому трепери устата: „И аз да кажа нещо", „И аз имам думата", „И аз зная нещо": започва да говори, започват и други, и току-виж, че някой стане предмет на одумване. Утре пак ще започнат същото нещо. Когато някой момък наближава да се жени, залюбват го много моми и всички го хвалят и се надпреварват коя да му припише повече качества: „Баща му, майка му благородни, фамилията им много благородна". Избере ли той вече някоя за жена, всички, които са го дотогава хвалили, започват: „Той е дивак, глупак, простак". Когато и те трябва да кажат: „Много добре е направил, че е избрал мома измежду нас, ние се радваме". Знаете ли вие на какво прилича това? Аз съм привеждал и друг път една случка за посрещането на един княз в един голям европейски град: от избраните 12 най-красиви жени, които били поканени да гласуват коя да поднесе букет на княза, всяка пуснала бюлетина за себе си. Сега и вие в това движение гледате още не напълно подготвени кой да даде букет на Христа – всеки казва: „Аз". Не гласувайте за себе си. И без да гласувате, Христос знае кои заслужават. Това е Христовото учение: да бъдем съобразителни, да не говорим за другите това, което можем да знаем за тях. Окултистите казват: „Ако искаш да бъдеш силен, не говори за хората, защото в момента, когато започнеш да говориш, влизаш в свръзка с неговия дух и се заразяваш с лоши мисли". По-добре е да мислите добро за хората, отколкото лошо, защото инак себе си повреждате. Онзи, когото одумвате, психологически се ползва. Нали Господ казва: „Като си богат, дай от своето; колко имаш печалба?" – „10,000." – „Дай половината." Когато

говорим добро за някой човек, Господ него хване и му рече: „Колко спечели?“ – „20.“ – „Дай половината на оня, който мисли добро за тебе.“ Когато говорим добро за другите хора, ние печелим, а когато говорим лошо за хората, те печелят. Такъв е законът. Ако съзнателно го правите те да печелят, ще се радвам на туй самоотричане. Но тогава пък не се оплаквайте. Нали сте велики духове? Ако някоя от вашите сестри има някой недъг, молете се 10 пъти да се отърве тя от него, и тогава идете и ѝ кажете благо: „В тебе, сестро, има един порок, но да не ми се сърдиш, дето ти казвам“. Тогава ще бъдете благословена.

Та изпъдете от вас сега този дявол – одумването. Господ е решил тая година дяволи да връзва. И никой да не се сърди, когато бъде свързан. Ще го впрегнат на работа. Както на земеделеца му трябват волове, за да оре, така и дяволите са потребни за работа. Или ние ще бъдем впрегнати, или те. За да ги впрегнете, трябва Духът да бъде във вас, трябва да бъдете силни и мощни. Аз пак ще говоря върху този въпрос за свободата на духа. Сега ще направя един малък опит, да видя колко сте използвали днешната ми беседа. Религиозната свобода трябва да бъде абсолютна: Бог е Бог на Любовта, на свободата. Тогава всякой от нас ще намери своето място. И когато оре, и когато копае, и когато върши каквато и да е работа, ще я върши с благодарност. Такъв трябва да бъде животът на земята според свободата на Духа, според свободата, с която се отличавал и Сократ. Той беше последен човек, но много царе се забравиха, а неговото име остана. Човек може да заема много високи длъжности и пак да не бъде благороден. Духът изисква да бъдем и като царе, и като последни хора еднакво свободни. То е учението на Христа, което проповядвам – да имате и да давате свобода, да имате и да давате свобода, и пак да имате и да давате свобода: и умствена, и сърдечна, и религиозна, и гражданска, и домашна – свобода навсякъде.

Беседа, държана на 23 август 1915 г. в София.

ИСТИНАТА

Истината ще ви направи свободни[46].

Пилат зададе въпрос на Христа; „Що е истина?“ Ето един дълбок философски въпрос. Лесно е да се зададе, но мъчно е да му се отговори. Истината в себе си е нещо конкретно, реално, неизменяемо – вечна светлина, вечна мъдрост, вечна любов, вечна правда, вечен живот. Но самото пък туй определение изисква да установим по-конкретно какво нещо е Истината. Ще се спра на мисълта: Истината е, която дава свобода. Свободата е стремеж на човешкия ум, сърце, душа, дух; свободата – това е животът; а животът е предназначен да търсим Истината и да я търсим не както Толстой разправя в своята книга: „Моето обръщане“. Той говори там за един свой сън, който ясно характеризира неговото душевно състояние преди обръщането му. „Намирам се, казва Толстой – предавам вкратце неговия разказ – насъне легнал на легло, нито ми е много удобно, нито пък ми е приятно; мърдам се да видя какво е това легло, от какво е то направено – от желязо или от дърво; забелязвам по едно време, че пръчките на леглото откъм главата и краката ми започват една по една да падат; най-после остава под кръста ми само една пръчка. В това време един глас извиква: „Не се мърдай повече, ни с главата, ни с краката – пази равновесие!“ И виждам отдолу под себе си един голям стълб и бездънна пропаст“. Често има философи, които лежат на гърба си и изследват Божествения свят, но само една пръчка остава под кръста им, и Господ им казва: „Пази равновесие!“ И вие щом изговорите „Равновесие!“, катастрофата е избегната. Когато изследвате Истината, трябва да стоите изправени на краката, а не да лежите на гръб; само умрелите лежат така. Вземам думата „умрял“ в преносен смисъл – човек ограничен, който не мисли. Трябва да бъдете обърнати към изток, та като се зададе Христос, да Го посрещнете. Мнозина постъпват като Толстой, но Христос им казва: „Равновесие!“

„Истината ще ви направи свободни.“ Истината е реална, тя е същинският живот. Да не мислите, че е нещо въображаемо. Тя е свят, който има своята красота, своите краски, тонове, музика – свят, който е съществувал и ще съществува винаги. Христос казва: „Който разбира този свят, тия закони и сили, той ще бъде свободен“. И още: „Аз за това се

родих – да свидетелствам за Истината“. И тогава Пилат Го попитал: „Що е истина?“ Съвременните хора имат странни понятия за Господа. Господ – това е Истината. Когато един ден вие се почувствате радостни и весели и започнете да пеете, ето че Истината – живият Господ – е във вас. Помислите добро, направите добро дело – Господ е във вас. Истината – тя е движение, подтик. И когато Христос казва: „Аз съм Пътят“, подразбира, че човек трябва да има движение, да не стои на едно място, като някое вързано животно. В този свят нещата са строго математически определени, няма нищо непредвидено, случайно; вашият живот, вашите страдания, мъки, изтезания – всичко туй е предвидено. Те са плюс и минус. В Истината влизат четирите аритметически действия: събиране и изваждане, умножение и деление. Който има много, събира; който има малко, и той събира; само че събирането тук е различно. Имате 2,000 лева, но с минус или с плюс – да давате или да вземате. Това ще определи отношението. Ако кажете: „Аз имам 2,000 години“, и турите минус, подразбирам, че в миналото вие сте живели 2,000 години порочен живот. Ако кажете: „2,000 години плюс“, подразбирам, че сте живели живот отличен и, следователно, сте наистина богат.

Христос казва: „Истината ще ви направи свободни“. Свободата е необходимост за мъжа и жената; върху нея почива целият обществен строй. Всеки се стреми към свобода и има право да живее свободно; но тази свобода ще му се даде дотолкова, доколкото той може да използва благата на Истината. Страданията на един народ са необходими за последния, както за отделната личнот. Мъченията и изтезанията са наши изобретения. Мъжът ви взема заплата, да кажем 50 лева, които едва стигат да изкарате месеца: „Ама идва – казвате – Великден; няма за козунаци – захарта и яйцата са скъпи, няма за обуща, за шапка трябват 50–70 лева, защо да нямаме 150–200 лева?“ За да има мир, оставете козунаците за догодина – не е само един Великден на тоя свят. – „Не, сега!“ Ама Господ е отпуснал само 50 лева, задоволете се с това, което има, не разваляйте Великдена. Жената в това отношение трябва да даде свобода на мъжа, и мъжът – на жената. Долу козунаците! Ето това е свободата, а също и Истината. И затуй Писанието казва: „Бъдете на всичко благодарни“. Да не мислите, че Бог не ви е дал богатство; дал го е, всинца сте богати, но трябва да го издирите.

В схващането на Божествените наредби трябва да имаме вътрешна свобода, да не бъдем предвзети. Истината е независима от вашите и моите

схващания; дали ще мислите по един или друг начин, дали се приближавате или отдалечавате от нея, вие няма да измените нейните отношения, тя винаги ще съществува, каквато си е, в този свят, който е много разумно създаден. Виделината, която имаме, произтича от светлината на Истината. Любовта идва отгоре, от Истината, и когато тя завладее света, ще ви направи свободни. Любовта има всякога стремеж към Истината. Красотата е също израз на Истината: каквото е красотата по отношение на човека, такава е Истината по отношение на Божествения свят; тя е едното лице на тоя свят, който е свят на хармония, на красота. И когато кажете: „Защо сме нещастни?“, Истината ви отговаря: „Защото сте невежи, защото престъпвате Закона“. Зная, едно време във Варна гагаузките се влюбваха в българите и искаха за тях да се женят; гърците били пияници, а българите приличали на хубави и кротки магаренца. Но това не е разбиране на Истината. Истината е наука: да научим какви трябва да бъдат взаимните разумни отношения между хората. Докато човек не доведе своя ум, своето сърце в равновесие, в съгласие с Истината, не може да бъде свободен. Само така ще може той да се съедини с Божествения свят.

Мнозина питат: „Не може ли без страдания?“ – Може. – „И без мъки и изтезания?“ – Може, как не! Но страданията са необходими за еволюцията на човека. Човек иска да изучи света, затова непременно страда. А земята е място на страданията. „Ама – казва – отде да зная?“ Защо, преди да слезеш, не си питал горе разумните същества? Едно време едно малко ангелче, което слушало да приказват много за хората, рекло на един голям ангел: „Иска ми се много да видя тия хора; я ме заведи на земята да ги видя“. Свалил го на земята. Ангелчето тогава рекло: „Аз поисках да ме заведеш при човеците, а ти ме заведе в пъкъла“. – „Но пъкълът – това са хората“, отговорил големият ангел. И наистина, пъкълът – то сме ние. Под думата „пъкло“ у нас разбират кипене, бълбене отдолу, хващане за гушата, биене брат с брата – защо един взел повече от наследството на бащата, а другият – по-малко. „Равенство трябва.“ По-голям е – нека вземе повече.

Ние на земята имаме тъкмо ония отношения, които Бог е поставил и за които Неговите закони свидетелстват, и когато ги прилагаме според Истината, резултат техен ще бъде свободата. И който иска да изучи Истината, трябва да изучи качеството на свободата. Ако ме попитате що е музика всъщност, аз не мога да ви определя; но какво ражда музиката сама по себе си – мога да определя. То е хармония, отношение на

тоновете. Седнете пред едно пиано или какъв да е друг инструмент, свирете и ще видите що е музика. Но за проявлението на музиката са необходими три неща: първо, идея в нашия ум за някоя песен; второ, инструмент, и трето, артист. Трябва, значи, музикална способност вътре в ума, ухо чувствително, и тогава един артист да свири. И ако ме попитате какво нещо е учител, мога да ви кажа какво произвежда учителят. Той дава знания. А научите ли що е знание, ще бъдете близо при учителя. Питате що е добродетел; по-добре попитайте какво тя ражда. Преди да се впуснете да изучавате същината, изучете резултатите на нещата.

По какво се отличава свободата? По това, че дава широк простор на действие. В необходимостта имате само един път – вие сте впрегнати. Кошумът ви може да бъде златен, много хубав, но вие трябва да вървите само в една посока – напред; спрете ли, камшикът ще се стовари на гърба ви. В свободата, наопаки, имате избор. Имате избора да се качите на един планински връх, да се качите отвсякъде, но когато се търкаляте надолу, вие вървите вече само по една посока. „Ама защо човек мисли тъй?“ – Свободен е да мисли. #8211; „Ама безбожник е.“ – То е временно заблуждение. „Лош е.“ – Съзнанието за добро не се е развило у него. „Греши.“ – Волята му не е урегулирана. „Еди-коя си незаконно родила.“ – Уредете отношенията между половете. Аз считам хората свободни. Не са свободни страхливите, и те именно вършат престъпления; нямат геройството да поемат отговорност. Кои хора са силни в света? Които са свободни и които могат да понесат мъчнотии и страдания, оплювания, опозорявания – тия неща са изпитания и който ги понесе, върши геройство. Страданията са дадени да се изпита кой е герой и кой страхливец. Който не иска да страда, който иска наготово да му шетат, минават го в каталога на страхливците. Страдате ли – вие сте герой. Я кажете, българският народ кои величае – ония ли страхливци, които в турско време предаваха народа, или пък ония, които са страдали за тоя народ? А колко повече ще бъдат възвеличени ония, които страдат за Истината! Принципът е същият. Затуй науката за Истината е наука за обществения живот. Истината прави хората всякога свободни. Ония, които умират за другите, правят хората свободни. Ако не беше умрял Стефан, не щеше да се роди Павел. Когато умря Стефан, духът му се всели в Павел, и тогава двамата почнаха да работят заедно за Господа. Стефан научи Павел да страда, да изтърпи три пъти по 39 тояги. Павел за това търпение е знаменит. И знаете ли защо са били 39 тояги? 3+9=12: числото 12 е законът

за закръгляване еволюцията на всички дни от човешкия живот. И когото бият така на земята, в другия живот няма вече да го бият. Ако питате защо биха Христа, Той ще ви отговори: „Аз страдах, за да сте свободни вие“. Когато тук, на земята, те удари някой, една нишка, която те държи вързан с твоята зла съдба, се скъсва. Ето защо казва Христос: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата“. Само силният може да бие, и когато бие силният, то е благодат. Селяните какво правят? Когато искат нивата да роди повече, пращат овцете в нея да я тъпчат; за нивите знаят този закон, но за себе си не го знаят. Та, най-после, нека ви потъпчат малко овцете на света. Христос казва: „Затова се родих“. Раждането се разбира тук не външно, а вътрешно – във всеки ум и всяко сърце, за да засвидетелства тази Истина. Когато Истината започне да се ражда във вас, вие ще захванете да чувствате свободата. Жена, когато се омъжи, иска да има деца, защото тя се прониква от Истината, че само така може да спази закона – да наследи имот. И в духовния свят е така – нямаш ли Истината, не можеш да наследиш Божественото богатство. Значи трябва да се роди Истината във вас. Тогава ще имате богатство и по-леко ще прекарате своя живот. Има една легенда за Мойсей: когато отивал на Синайската планина, видял един овчар радостен и го попитал: „Защо си толкози весел?“ Овчарят му отговорил: „Понеже днес Господ ще ми дойде на гости, заклах едно агне, да го гостя“. – „Господ агнета не яде; то е заблуждение на твоя ум“, възразил Мойсей и си тръгнал. Обаче на овчаря станало мъчно; той бил убит духом. Като стигнал Мойсей на Синайската планина, забелязал, че Господ е недоволен от него, дето е направил голяма погрешка, и той се върнал при овчаря да му съобщи, че Господ ще му отиде на гости и ще яде от неговото агне. Като казал на овчаря какво му поръчал Господ, взел да наблюдава скришом какво ще стане. По едно време вижда, че овчарят заспал спокойно, а от небето слиза огън и изгаря агнето. Става овчарят и казва: „Колко съм радостен, че Господ слезе и изяде агнето!“ И когато Истината слезе във вас, нейният огън, Любовта, ще направи жертвоприношение угодно Богу. Това е реалният свят на Истината. За някои той е нереален. Но има много, не са един–двама, нито десетина, а с хиляди по целия свят, които познават тази Истина. Тя трябва да се насажда още дълго време. Виждате колко са хубави тия цветя пред вас – жълтички, червенички, синички, и ги откъсвате, но разбрали ли сте смисъла им? Казвате: „Туй цвете мирише много хубаво“. Какво означава тази миризма? Тя показва голямата тъга на цветето. От неговата скръб се

образува нектарът, предназначен за вашия живот. Има хора, които сред богатството си казват: „Няма Господ“, но щом изгубят богатството си или здравето си или общественото положение, стегне ги Господ – започнат да миришат: „Има Господ“. Богатството би убило техния ум и Господ като им го отнема, те започват да гледат правилно на нещата. Това, което виждате на земята, е нещо преходно, то не е реално. Млади, красиви момиченца, мине ли известно време, почнат да се бръчкат лицата им и до някога станат стари баби; питам, де отидоха ония момиченца, от които по-рано толкова много се възхищавахме? Също и с момците: де се дяна тяхната левентност? Вие още не познавате себе си; когато научите закона на Истината, той ще ви даде власт над материята, да разбирате нейните вътрешни съчетания и да усъвършенствате вашия живот. То е законът на движението – човек да се видоизменява постоянно и да премине от временното към вечното, за да разбере неизменяемата същина на Истината.

Хората казват: „Христос се роди и проповядва Истината“. Нека видим каква е тази Истина. Христос иска да внесе бодрост във вашия ум, да ви даде подтик към една мисъл, да влезете в свръзка с Божествения свят. Вие всинца сте вечно свързани с Бога. В света вие имате приятели, и ако тия приятели по някой път се показват безчувствени, то е по причина на вашите отношения, дължими на невежеството. Павел казва: „Бог презираше хорското невежество и остави хората да вървят в своя път, но сега ги вика да се изпълни Законът“. Какво трябва да направи майката, която е повикана също да изпълни Закона? Най-първо, трябва да роди добри и умни деца – това е нейната задача. Някои жени се оплакват и казват: „Защо съм жена?“ Кой, тогава, трябваше да бъде на тяхно място, питам аз. Мъжът трябва да приготви този материал на мисъл, воля, характер, да предаде, а жената да роди.

Хората търсят в света удобства, но те трябва да разберат онзи съществен закон, който съществува и в музиката – за минорната и мажорната гама. Господ е поставил някои на минорна гама, турил ги е в бемол – в скръбта, в тъгата, в дълбочината на чувствата; други е турил на мажорната гама, турил ги е в диез, в плиткостта на живота, понеже нямат дълбочина на чувствата. В един танц или марш какво може човек да види? Танцуване, маршируване и... умора. В тъжната песен няма да се движите, ще мирувате и ще разсъждавате. При минорния тон Господ ви е създал да мислите за онзи свят, а при мажорния – за този свят. По някой път искате

да вземете чужда роля; ама може ли религиозни хора да играят? Може да играят, но каква игра? Давид, като носеше ковчега, скачаше, и жена му казваше: „Виж, какво се кълчиш пред целия израилски народ!“ – „Защо да не скачам пред Господа?“, ѝ възрази той. Господ не ни е ограничил, Той ни е дал велика свобода да вършим добро и зло; но доброто в известни отношения може да бъде зло. „Ама – ще кажете – как може да бъде това?“ Ето. Мъж и жена живеят много добре. Христос от своя страна казва: „Раздай имането си“, мъжът, в желанието си да изпълни учението на Спасителя, иска да раздаде имота си, но жената му казва: „Какво си полудял, искаш жена ти и децата ти да останат нещастни ли?“ – „Ама аз искам да изпълня Божия закон.“ – „Аз пък не искам този закон.“ Нямаш право да раздаваш имота на жена си и децата си, той е техен. Имаш 100,000 лева, раздели ги и само дяла, който ти се пада, имаш право да раздадеш. С техни пари нямаш право да правиш помен на Господа. То е Христовия закон. – „Ама аз имам право.“ – Нямаш право. Кой ти даде това право? Жена си отде я взема? Не от краката, а от ребрата ти Господ ти я е направил другар, и ти нямаш право да я изтезаваш. – Това сега, разбира се, изнася на жените, и те си казват: „Тъй, тъй!“ Никога не разглеждайте въпросите от ваше гледище, а от взаимно гледище. Във всемирния живот има много възможности; в сегашния живот сте мъж, но в друг може да ви направят жена и обратно. Ако в този живот напишете: „Никаква свобода на жената не давам“, във втория живот, когато ви направят жена, ще изпитате сладостите на това законоположение. „Не е хубав – ще речеш тогава – този закон.“ – Ама ти си, който по-рано го написа. Мъже, поставете добри закони, защото втори път, като жени, ще бъдете под тяхната сила. Разбира се, не само мъжът пише закони, но и жената пише такива, и сами си създават ограничения едни на други. Много жени са написали лоши закони в своите дъщери и синове, да мразят бащата – „Баща ви е нехранимайко, вагабонтин“. Такива закони не пишете, защото Баща ви е само един; този мъж или тази жена е станала оръдие на Божествения дух, за да се облече във форма една идея, и когато се оплаквате, вие роптаете против Господа. Не бива да изменявате основните черти на въплътената във форма идея. В сенките може нещо да промените, да ги направите по-светли или по-тъмни, но главното, което олицетворява Божествената идея, трябва да остане.

Беседа, държана на 24 април 1916 г.

ЗА МОЛИТВАТА „ОТЧЕ НАШ“

Записано от Боян Боев[47]

Учителя препоръчва следното: който е по-свободен, да произнесе молитвата „Отче наш“ бавно, за около половин час, като прави паузи след всяка част. В тия паузи ще му идат нови идеи, ще го учат отвътре. „Вие четете „Отче наш“ бързо и светът не се оправя.“ Той дава и друго правило: като се помолиш, не пристъпвай веднага към работа, но почакай известно време, остани малко в пасивно, очакващо състояние, додето получиш отвътре отзвук на своята молитва, едно благословение, един малък дар. Който не знае това правило, веднага, щом свърши молитвата, взема метлата или почва друга някаква работа.

Учителя препоръчва също: когато ти зададат някой въпрос, недей веднага да отговаряш, но поспри се малко, съсредоточи се в себе си, вслушай се, за да чуеш отвътре какво ти казва Бог – и след това отговори.

За молитвата „Отче наш“ Учителя каза веднъж, че тя е най-добрата молитва. След нея иде „Добрата молитва“, в която според него има 10 ключа, представящи 10 възможности за постижения. По-долу ще разгледаме по части молитвата „Отче наш“.

„Отче“. Тази дума навежда на дълбоки размишления. Щом Бог е наречен баща, от това следва, че всяко същество има божествен произход. В дълбините на всяко същество живее Бог. Щом е така, трябва да имаме доверие в доброто, което живее във всички същества. Както плодът орех съдържа свойствата на цялото дърво, така и всяко същество съдържа свойствата на Божественото. И както сме сигурни, че от посадения орех непременно ще израсне цялото дърво, така трябва да бъдем сигурни, че Божественото в човека ще се пробуди и така ще се постави основата на новата култура.

„Наш“. Щом Бог е баща на всички, то значи всички същества са братя. Думата *наш* ни говори, че братството е идеалът, към който трябва да се стремим. обозначава всемирното братство. Тя означава, че трябва да работим за въдворяване на братството на Земята. Тази дума вече определя посоката на развитие, определя характера на новата култура. Тя ще бъде култура на братство и сестринство. Думата

„Който си на небесата“. Под *Небе* се разбира Божествения свят. Значи

духовното е основа на света. Светът не е мъртва тишина, не е мъртъв механизъм, зад него има Небе, има един духовен свят. Небето не е нещо откъснато от физическия свят – силите, които ръководят явленията във физическия свят, идат от Божествения свят. Небето – това е разумното, което ръководи явленията в природата. Духовният свят има корените си в Небето; корените на света са духовни. Зад всичко, което виждаме в природата, са силите, които наричаме Небето, т.е. Божественото. Бог е основата на цялото Битие. Навсякъде зад видимите форми трябва да прозираме присъствието на Бога.

„Да се освети Името Твое“. Тези думи имат връзка с любовта. Когато проявим любовта, ние осветяваме Името Божие. Произнасяйки тези думи, ние искаме да кажем: „Господи, нека Твоята Любов да протече през всички сърца, нека всички същества да станат същества на любовта, да влязат в нейния храм; нека Твоята Любов залее света!“ Учителя казва: „Нашият живот на Земята ще придобие смисъл само тогава, когато проявим Божията Любов, когато влезем в съприкосновение с великата сила на Любовта. Тогава ще бъдем при Истината, която ще ни даде красотата на живота.“ „Не можеш да любиш, ако Бог не е в тебе.“ Любовта е единствената сила, която ни свързва с Бога, а не външното Му величаене. Това е същественото, което може да ни направи силни на физическото поле. В това състояние вие имате такова чувство, което може да обгърне целия свят в себе си. Като ви напусне това състояние, вие пак ставате обикновен човек и се чудите: къде бях и къде съм дошъл! Много пъти сте близо до тази Любов и затова всички се стремите към нея. Ще дойде тази Любов!

Само като гледаш някого с очите на любовта, можеш да видиш онзи свят на красота, в който човешката душа живее. Само тогава виждаш в нея онова, което никой друг не вижда.

Учителя казва: „Трябва да любим Бога, за да се научим да любим и ближния. Защо? Защото ако имате любов към Бога, Той ще ви посети и чрез вас ще се прояви Неговата Любов.“ Изкуството е – да обичаме Бога в ближния. Това е идеалът на издигнатата душа. Това е висок планински връх, до който се изкачва човешката душа по пътя на своето развитие. Тогава ти започваш да виждаш света в нова светлина. Ти си се домогнал до една от великите тайни на Битието. Разумната природа ще ти повери ключовете на силите, с които разполага. Така ти се издигаш до висшето осмисляне на живота. Когато хората се издигнат до тази велика идея –

любов към Бога в ближния – ще дойде истинското обединение на човечеството. „Никога не можеш да се примириш с човека, докато не видиш Бога в него. И най-злият ти враг, ако възлюбиш Бога в него, ще капитулира, защото Бог в него ще се прояви и той ще хвърли оръжието.“

Казват, че можеш да обичаш някого, но трябва предварително да го познаваш, да знаеш заслужено ли го обичаш. Това важи за светския човек. За ученика законът е друг. Учителя казва: „Изкуство е да обичаш човека, да му дадеш любовта си безкористно, да не мислиш заслужава ли това или не. Само така ще видиш последствията на своята любов. Всяко живо същество заслужава да бъде обичано. Докато даваш любовта си с мярка, всякога ще гледаш нещата по форма и ще се въздържаш.“

В новата култура подтик за всяка наша постъпка ще бъде любовта. „Дойде някой да ти иска нещо – не бързай да му дадеш, чакай да дойде в тебе онзи любовен подтик и тогава му дай. И ще изпиташ радост, че си изпълнил Волята Божия. Защото ние не сме господари на нищо в света.“

Когато обичаш някого, ти внасяш богатствата си в него. Той става богат и другите започват да го обичат, без да знаят за-те се привличат от богатствата в него. Растежът на любовта е вечен, непрекъснат процес. През цялата вечност човек ще има все нови и нови откровения за любовта, тя ще му се разкрива във все нови и нови форми, в нови красиви светове. Учителя казва: „Видиш една малка пеперуда – обърни се към Господа: „Господи, благослови я!“ Видиш едно дърво – помоли се за него Бог да го благослови. Видиш един извор- пожелай и той да се благослови. Срещнеш едно малко дете – пожелай и то да се благослови.“

Да се освети Името Твое – с тези думи ние определяме, че любовта е основата на новата култура. Тя е ключът за разрешаване на всички социални въпроси.

„Да дойде Царството Твое“. Тези думи са свързани с Мъдростта. Под *Царство Божие* се разбира приложение на Любовта чрез Мъдрост. С тези думи ние искаме да ни се даде мъдрост, която ще ни посочи методите за прилагане на любовта. Мъдростта – това е Божествената наука, съдържаща знанието за дълбоките закони, върху които е съграден животът. Върху всяка негова област тази Наука хвърля изобилна светлина, която ни помага да живеем съобразно с тези закони.

В беседите и лекциите на Учителя са изложени именно тези закони и принципи, според които е устроен животът на тялото, на ума, на сърцето, душата и духа; там се съдържат и методите за правилното развитие на

човека и правилното му общение с разумната природа. Всички тези закони и методи имат практическо приложение в живота, защото са почерпени от самата природа – опитването им го показва."Не вярвайте на това, което казвам – направете опит с него и от резултатите ще съдите за верността му."

Думите *Да дойде Царството Твое* имат също връзка с Божествената Правда В Писанието е казано: „Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи." Какво изисква Правдата или Справедливостта? Първо, понеже във всички същества живее Бог, справедливостта изисква към всички същества да имаме уважение, свещено чувство, благоговение. Едно същество може да не е развито, но Бог, който вижда във вечността, знае какво ще излезе от него в бъдеще, има план за него. Второ, Правдата или Справедливостта изисква правилно разпределение на благата между всички същества. Щом едно същество е родено на Земята, със самото си раждане то има вече известни права – на развитие, напредък и добри условия. Всички тези права трябва да му се дадат. Висшата Божествена справедливост изисква ние да имаме предвид тези негови права. Значи със самото му идване на Земята, разумната природа му е дала известен кредит да живее и да се развива; ако лишаваме някое същество от благоприятни условия за живот и напредък, с това ние нарушаваме Божествената правда.

„Да бъде Волята Твоя". Тези думи имат връзка с Истината. (Както виждате, в молитвата „Отче наш" са изразени трите основни принципа на Бялото Братство: Любов, Мъдрост и Истина).

Учителя казва: „Какво значение има изпълнението на Волята Божия? Когато Божията Мисъл е насочена към вас, всичко, каквото желаете, ще се реализира. А за да бъде Божията Мисъл насочена към вас, вие трябва да имате желание да изпълните Волята Божия тъй, както никой досега в България не я е изпълнил".

Думите *Да бъде Волята Божия* съдържат две неща. Първо: Волята Божия, в дълбокия смисъл на думата, се състои в това да дадем възможност Бог да се прояви все повече чрез нас, да Му дадем все повече място в нас. В това именно се състои еволюцията. Ако проследим природните царства – минерално, растително, животинско, човешко и ангелско – ще видим, че колкото по-нагоре се издигаме по стълбата на развитието, толкова Бог се проявява в по-голяма степен. В това е и целта, и същността на развитието. Като казваме *Да бъде Волята Твоя*, с това ние

искаме да кажем: „Господи, помагай ни да Те изявяваме все повече чрез нас.“

В изпълнението на Волята Божия преди всичко влиза проявата на любовта, защото като я проявяваме, ние всъщност проявяваме Бога. Изпълнение на Божията Воля означава още да работим за развитието на всички дарби и заложби, които Бог е вложил в нас. Това е смисълът на притчата за талантите. Учителя казва „Защо страдаме? Защото туряме препятствия на Божествения Дух, който живее в нас, ограничаваме Бога в себе си“

Второ: *Думите Да бъде Волята Твоя* са свързани със служенето на Бога. Това значи да станем сътрудници на Бога. Когато човек служи на себе си, на народа, на човечеството, той не е влязъл още във висшето осмисляне на живота. Той влага висш смисъл в своя живот, когато почне да служи на Бога. И ангелите не знаят нещо по-велико от това. А служенето на Бога включва служене на себе си, и на народа, и на човечеството. Учителя казва: „Започнем ли да работим за Бога, всички наши желания, които се отнасят не до нашия личен живот, но до живота на нашата душа и на нашия дух, ще се постигнат. Ако ние вършим всичко за Бога и от любов, знаете ли какъв преврат ще стане в умовете и сърцата на всички хора?“ Защо? Защото когато работиш за Бога от любов, ти ставаш извор на велика Божествена сила, която се излъчва от тебе и преобразява околните.

„Както на Небето, така и на земята“. Горе, на Небето е въдворен идеален ред, там има идеални условия. Онзи ред, който царува горе, трябва да слезе и на земята. Как? Горе, в живота на напредналите Същества са приложени Любовта, Мъдростта и Истината. Техният живот може да се свали на земята като приложим тези принципи тук.

„Хлябът наш насъщни дай го нам днес“. Тези думи могат да се разбират в буквален и в преносен смисъл. От една страна, те означават, че ние имаме съзнанието, че всичко, с което разполагаме на Земята, е дар от Бога. От друга страна, в окултната символика хлябът символизира Словото Божие. Ние съзнаваме, че то е нашата насъщна храна.

Един от начините, по които иде Словото, по които Бог ни говори отвътре, това са тъй наречените подтици на Духа. Учителя каза в един частен разговор: „Кое е главното условие за повдигането на човека? Постоянно идат вътре в нас подтици от Духа. Те са главният стимул за нашето повдигане във великия път на съвършенството. Ние трябва да се

вслушваме дълбоко вътре в себе си, за да доловим тия подтици. Това е Словото на Бога". Тези подтици ни учат, те ни подтикват към доброто, разумността, чистотата, любовта, правдата. Те ни подтикват да вървим напред. Колкото сме по-внимателни, с по-будно съзнание, толкова по-ясно ще ги доловим. Това също е всекидневния хляб.

При друг разговор Учителя пак каза: „Бог постоянно говори на човека отвътре." Ако човек се вслушва, ще чува този говор – това са всички красиви желания, мисли, стремежи, които ни идат отвътре. За да го чуем, трябва да въдворим в себе си спокойствие, тишина, дълбок мир – защото Бог говори с тих глас. Учителя казва: „Аз ще определя как действа тихият глас на Бога. Когато чуеш този нежен, тих глас, душата ти се отваря и ти сякаш можеш да обхванеш всички хора, вън от теб няма нищо чуждо, ти си навсякъде – и между светиите, и между ангелите, и между божествата. Душата ти започва да трепти като светлината на Божествения огън и ти си готов да пожертваш всичко за Бога."

Всеки ден трябва в човека да дойде отвътре нова мисъл, нова идея. Ако някой ден не се роди в него нова мисъл, този ден за него е изгубен. „Всеки ден Бог говори нови неща, защото в Него има велико разнообразие, нещата не се повтарят." Сутрин, като станете, ще внимавате дохожда ли ви на ума една нова, Божествена мисъл. Дойде ли, колкото и да е малка, вие ще се държите за нея. Приятно е, когато човек става сутрин рано и Господ му заговори, и той се вслушва със затаено внимание в тази нова мисъл.

Когато произнасяме *Хляба наш насъщни дай го нам днес*, ние искаме да кажем и следното: „Господи, давай ни винаги Твоето Слово и ни помогни да станем способни да чуваме това, което ни говориш отвътре." Този въпрос има и друга страна. Учителя каза веднаж, че всичко, което виждаме около нас в природата – цветя, треви, дървета, животни, реки, планини, звезди – всичко това е също Слово Божие. И ние трябва да проучваме тези неща, това Слово. Значи освен отвътре, Бог ни говори и чрез всичко, което е създал, чрез цялото свое творение – то представлява един грандиозен израз на Слово Божие, една велика Книга, писана от Него. И когато се молим за насъщния хляб, ние молим: „Господи, направи ни способни да четем това, което си писал във всичко, което си създал и което виждаме около нас."

„И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници". Защо трябва да прощаваме? Ако някой ни е обидил или ни е напакостил, той го е направил от незнание, от недоразвитост. Някой ще

каже: „Как така? Този човек е интелигентен, културен, той много добре разбира кое е добро!" Всъщност той може да знае много неща, но същевременно не знае – не знае великия смисъл на живота, не знае неговата мистична основа. Затова ще бъдем по-снизходителни. Това е направил Христос на кръста с думите: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят."

Учителя каза в една беседа, че прощаването е лъжа, ако не е придружено от любов към този, комуто прощаваме. Ако някой ни е обидил или напакостил, това да не влияе на нашето отношение към него. Защото то е отношение към Бога в него. Ако нашата любов към някого се влияе от проявена негова слабост, това е човешка любов.

Думите *И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници* са израз на следния закон: Твоето отношение към другите определя отношението на Бога към тебе. Всъщност Бог винаги има любов към всяко същество, не изменя своето отношение към него, но когато човек не прощава на околните, той сам поставя преграда между Бога и себе си, и това му пречи да приема Любовта и благословението на Бога. Тоест с непрощаването човек става невъзприемчив към онова, което иде от Бога – и тогава външно изглежда, че Бог не му прощава.

„И не ни въвеждай в изкушение". Учителя каза, че тези думи трябва да се разбират така: Господи, помогни ни, щото поради нашето невежество и нашата глупост да не изпадаме в изкушение.

„Но избави нас от лукаваго". Изостаналите същества могат да завладеят човека, когато не е с будно съзнание. Когато поддържа връзка с Бога, той е ограден и защитен от лоши влияния.

„Защото е Твое Царството, и Силата, и Славата завинаги. Амин." Тук *Царство* отговаря на Мъдростта, *Сила* – на Истината, а *Слава* – на Любовта. С думата Твое ние потвърждаваме, че извън Мъдростта на Бога няма друга мъдрост, извън Истината на Бога няма друга истина и извън Любовта на Бога няма друга любов. Щом е така, значи всичко в света работи за възтържествуване на Божието Дело, а именно: всички същества да достигнат съвършенство и да съдействат за осъществяване на Божия план.

Беседа, държана на 16 юли, 1916 г., неделя, София.

РЕЧНИК НА ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

Алфа-Кентавър (Алфа-Центаурус) – двойна звезда от съзвездието Кентавър, най-близката до Земята, отстояща от нея на 4,3 светлинни години.

Аршин (тур.) – дървена или метална пръчка за мерене на дължина, равна на 68,75 см.

Ахтапод (диал.) – октопод.

Бал маске (фр.) – бал с маски.

Баре, барем (диал.) – поне.

Бекрия (тур.) – голям пияница.

Бирбочуклия (тур.) – буквално един път и половина; идиом за много добре свършена работа.

Брежа (рус.) – грижа се.

Бърдо (ост.) – зъбчата част на домашен тъкачен стан, през която минава основата и вътъкът се набива в нея.

Ватала (ост.) – част от домашен тъкачен стан, където се поставя бърдото.

Ветва (рус.) – клон, разклонение.

Ветх (ост.) – вехт, стар.

Видии, *види* (разг.) – вид метални закрепващи изделия за дърво, метал и стени.

Вилушка (рус.) – вилица.

Все-таки (рус.) – все пак.

Възрение (рус.) – поглед, мироглед.

Вътък (ост.) – нишки, които при тъкане се преплитат с основата на домашния тъкачен стан.

Гаваз, *гавазин* (тур.) – пазач, телохранител.

Гагауз, *гагаузин*, *гагаузи* – туркоезично население с християнско вероизповедание.

Главоч (ост.) – попова лъжичка, ларвен стадий в развитието на жабата.

Гоен (ост.) – охранен, тлъст.

Гологан – някогашна монета от 10 стотинки.

Гора (рус.) – планина.

Грош (ост.) – монета от 20 стотинки.

Гръцмул (ост.) – гръклян.

Гумно – равен участък с форма на кръг, където житото се вършее с помощта на добитък; харман.

Гюл (тур.) – роза.

Гяур, гяурин (тур.) – неверник, друговерец, който не изповядва исляма.

Даалия, даалии (тур.) – турци от южните части на Родопите, които в края на XVIII и началото на XIX в. се занимавали с грабежи; кърджалии.

Дембел, дембелин (тур.) – ленив човек.

Десетаче (ост.) – монета от 10 стотинки.

Дервиш (тур.) – мохамедански монах.

Джам (тур.) – стъкло.

Диканя – уред за вършитба, изработен от дъски с набити отдолу остри кремъчни камъни.

Динарий – или пеняз – римска сребърна монета.

Драгоценност (ост.) – скъпоценност.

Живеница (ост.) – кожна туберкулоза.

Жидко (рус.) – течно.

Жила, жили (ост.) – вена, вени.

Жребе (ост.) – малко мъжко конче.

Жур фикс (jour fixe) (фр.) – определен ден за прием на гости в частен дом.

Запинател (ост.) – от гл. запинам – затягам, обтягам, т.е. човек, който изкопчва нещо от другите.

Запретено, запретявам (рус.) – забранено, забранявам.

Извержение (ост.) – отпаден продукт, изпражнение.

Иждивявам (ост.) – изразходвам.

Източник (рус.) – извор.

Кадия (тур.) – съдия.

Кемане (тур.) – цигулка.

Кинематограф (ост.) – кино.

Кираджия (тур.) – квартирант; наемател, който превозва товар с каруца.

Клосан, клосни (ост.) – недъгав, недъгави.

Котерия (книж.) – група от хора, обединени заради користна цел.

Копанка, копаня (ост.) – плитък дървен съд.

Кошум (ост.) – ремъци за впрягане.

Краска (рус.) – цвят, боя.

Кривак – здрава тояга със закривен край.

Кросно (ост.) – обло дърво в долната част на домашен тъкачен стан, на което се навива основата на плата.

Кундурджия (тур.) – обущар.

Купно (ост.) – вкупом, заедно.

Къпони (диал.) – везни, теглилка с две блюда.

Левит, левити – потомци на Левий, които изпълнявали помощна длъжност в древноеврейския храм.

Лествица (ост.) – стълба, стълбица. Лозинка, лозанка (ост.) – клетва. Малджия (тур.) – иманяр.

Манас (санскр.) – ум, всички ментални прояви на психичната функция в човека.

Манафин (тур.) – турчин от Мала Азия.

Меджидия (тур.) – стара сребърна турска монета със стойност двадесет гроша.

Миазъм, миазма (гр.) – болестотворно изпарение, зараза.

Миля (англ.) – мярка за дължина, равна на 1609 м.

Мировъзрение (рус.) – светоглед.

Мисирка (диал.) – пуйка.

Млекопитаещи (ост.) – бозайници.

Молчать, не рассуждать – буквално да се мълчи, да не се разсъждава – руски идиом, означаващ да се изпълнява безпрекословно.

Мющерия (тур.) – клиент, купувач.

Нашющявам, шющя (диал.) – напрашвам, праша.

Непреривен (рус) – непрекъснат.

Ничего (рус.) – нищо.

Нощви – дървено корито за месене на хляб.

Ну, поцелуемся (рус.) – хайде да се целунем.

Оглавник (ост.) – приспособление за водене на добитък, изработено от ремък, което се надява на главата му.

Огница (ост.) – треска, висока температура.

Ока (тур.) – мярка за тегло, равна на 1,283 кг.

Опачен, опачина (ост.) – опак човек, опърничавост.

Орман-папаз (тур) – горски поп.

Ортак (тур.) – съдружник.

Осел, ослица (ост.) – магаре.

Основа (ост.) – успоредно опънати нишки на домашен тъкачен

стан, между които се прокарва вътъкът.

Остен (ост.) – тояга с метално острие за подкарване на добитък.

Отток (ост.) – извор, чучур, поток.

Ошурджия (тур.) – бирник; от ошур – десятък.

Парила, парили (ост.) – скара за парене в баня.

Пасом, пасоми (ост.) – хора под ръководството на духовно лице.

Петак (ост.) – медна монета от пет пари или две стотинки и половина.

Пехливан, пехливанин (тур.) – борец, силен човек.

Плата (ост.) – заплата.

Побуждение (ост.) – подбуда, подтик.

Повой (ост.) – връв за връзване на пелени.

Поврага (арх.) – не ме интересува, махай се, върви по дяволите.

Подразумявам (рус.) – подразбирам.

Подсирвам (диал.) – слагам сирище в мляко, за да стане на сирене.

Поило, поилка (ост.) – корито за поене на добитък.

Половница (диал.) – съд, побиращ половин литър течност.

Полушарие (рус.) – полукълбо.

Предсилка (ост.) – предпоставка, предикат.

Прибадам (диал.) – бода с игла, шия.

Прикя (ост.) – дар от невеста при женитба.

Прозелит (гр.) – новопокръстен.

Разница (рус.) – разлика.

Рандеву (фр.) – уговорена среща.

Разсмотрям (рус.) – разглеждам.

Ранец (ост.) – раница.

Рая (тур.) – немохамеданско население в някогашна Турция.

Резняк (диал.) – непрекипяло вино.

Руп, рупче – стара сребърна монета, равна на четвърт грош.

Салтамарка (тур.) – къса горна дреха, подплатена с кожа.

Сараф (тур.) – човек, занимаващ се с размяна на пари или търговия със злато.

Самун (тур.) – кръгъл хляб.

Серева вълна (ост.) – непрана вълна, съдържаща секрети от мастните и потните жлези на овцете.

Серсем, серсемин (тур.) – глупак, малоумен.

Совалка (ост.) – подвижна продълговата дървена рамка от домашен

тъкачен стан, чрез която нишка от вътъка се прокарва между нишките на основата.

Сома, соматичен (гр.) – плът, тяло; телесен.

Спастрям (разг.) – запазвам, спестявам, скътвам.

Сплувам се – изгнивам, скапвам се.

Съсъд (ост.) – съд, съдина.

Теготение (рус.) – привличане, гравитация.

Трансмигриране, трансмиграция (лат.) – прераждане, превъплъщение.

Трен (фр.) – влак.

Уд (ост.) – крайник, член, отделен орган от тяло.

Уславям (ост.) – наемам, спазарявам. Флагрантен (книж.) – очевиден, съвсем явен.

Френци (диал.) – французи.

Хас (тур.) – боя, цвят.

Хлев (диал.) – кошара, обор.

Хомот (ост.) – дървено приспособление за впрягане на рогат добитък.

Чам (тур.) – бор.

Чешит (тур.) – оригинал.

Чобан, чобанин (тур.) – овчар.

Чувство (ост.) – сетиво.

Чутура (рум.) – дървен съд за счукване на сол или жито.

Шантан (фр.) – кръчма с певица.

Юдол плачевен (ост.) – долина на страдание.

Юзбашия (тур.) – военен чин в турската армия, стотник.

Явнобрачен – буквален превод на ботаническия термин фанерогамен – растение с явни белези за оплодяване.

Ягорида (гр.) – незряло кисело грозде.

II СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1916-1917)

МИЛОСЪРДИЕТО

Около деветия час на деня той във видение видя ясно ангел Божий, който влезе при него и рече му: „Корнилие!“ А той погледна на него и уплашен рече: „Що е, Господи?“ И ангелът му рече: „Твоите молитви и твоите милостини възлязоха на помен пред Бога[48] „.

Може да си зададете въпроса каква връзка има между Корнилия и неговото видение и нас, които живеем в 20-ти век – хора с напреднали идеи, хора културни, с критически умове, които претендираме, че сме овладели природните сили. Всякога трябва да имаме предвид следующата мисъл: нашите възгледи и теории, нашето обяснение за Живота не представлява действителния свят така, както той е всъщност – това са само наши схващания за света. Всъщност, какъв е светът реално, това е една енигма, която и милиони години да живеем на Земята, едва ли ще я разгадаем.

Цитираният стих има отношение към индивидуалния живот на човека. На Земята, в сегашната фаза на развитието си човек има трояко отношение, има три длъжности: към себе си, към ближните си и към Бога. Когато говорим за човека, трябва да се запитаме дали става дума за индивидуалния му живот, дали за живота, който се проявява при отношенията му с неговите ближни, или пък за Живота, който се проявява, когато сме свързани с Бога. Защото във всяка от тия три гледни точки светът има различен изглед.

Ако потърсим как съвременната наука разглежда Живота, ще видим, че тя има следующето схващане: личният или индивидуалният живот не може да се продължава след смъртта; животът е складиран вътре в тялото и е само едно негово произведение; мисълта е произведение на мозъка и следователно, когато тези органи се разрушат, и животът, и мисълта изчезват. Тъй говори съвременната официална наука, такива са нейните възгледи. Според нея, мисълта е продукт на мозъка. Но от чисто философско гледище в света има органи не само за произвеждане на енергия. Ако Животът произхожда от клетките на тялото и ако мисълта действително е произведение на мозъка, както твърди науката, тогаз нейните заключения са прави. Но ние имаме три вида органи и три вида функции: органи, които произвеждат енергията; органи, които отпускат

енергията; и органи, които предават енергията. Ако вземем един снаряд в съвременно бойно оръдие и този малък удар, който възпламенява взривното вещество, питам оръдието създава ли някаква енергия? То само пропуска и направлява енергията. Оръдието не е създало взривното вещество, предназначението му е само да освободи тази енергия, която чрез известно изменение на молекулите вътре във веществото разширява техния обем и така създава взрива. Има и други органи, които предават енергията. Да кажем, че имаме една призма, която, поставена под слънчевата светлина, пречупва лъчите и от това се образуват известни краски1. Питам призмата ли създава краските? Не, тя само пречупва лъчите. Ако призмата се счупи, краските пак си съществуват. Тъй и енергията на човешката мисъл си съществува и след като мозъкът се разруши. В този смисъл можем да кажем, че мозъкът е един уред, чрез който Божествената мисъл, първоначалната Божествена енергия се пречупва и се проявява във вид на съзнание и мисъл. Следователно, мозъкът не произвежда мисли, той е само орган за предаване на мисълта, а Божествената мисъл продължава да си съществува и след като се разруши този орган.

И тъй, ние се намираме в един Божествен свят, където има известни органи, които не се развалят. Ние знаем, че на физическото поле има известни съединения, които претърпяват изменения, но във висшите светове или в първоначалните висши състояния на материята има съединения, които не се изменят. Аз ги наричам устойчиви съединения – първоначални типове, от които съвременният свят е създаден. Този свят в своето външно проявление ние го наричаме физически, т. е. в него няма това високо съзнание, както в разумния Духовен свят. Например, пръстите ви нямат тази чувствителност като вашия мозък или ушите ви нямат тази чувствителност да възприемат светлината като вашите очи. На какво се дължи тази чувствителност на очите? Разбира се, на този въпрос могат да се дадат разни отговори, но все трябва да приемем едно твърдение, от което да започнем своите съждения. В математиката има една аксиома, която казва: две линии, които са равни на трета, са равни и помежду си. С други думи, всякога трябва да имаме едно положение, една мярка, с която да започнем. Тази чувствителност зависи от човешката душа.

Аз нямам сега време да ви разправям какво нещо е душата. Човешката душа е нещо обширно. Тя се проявява както единично в човека, така и колективно. Всъщност, душата е една, Животът е един, но хората, които не

разбират тази философска мисъл, ще имат много криви понятия, когато казвам една или много души. Също както говорят, например, за жълъда. Жълъдът е един, но когато го посадим, образува първо един разклонен стрък с три клона, после отгоре се образуват още три, докато се разклони все повече и образува хиляди индивидуални листа и жълъди. Едно същество, което няма понятие от същината на жълъда и гледа дървото, ще разглежда листата като отделни индивиди. Всички обаче произхождат от и са в жълъда – в това зърно. Това зърно е Бог. Създайте условия и посейте това зърно в себе си и то ще ви разкрие всички дарби, всички тайни и чудеса. Туй зърно, този жълъд може да се намали, може и да се увеличи, може да се превърне на един бук, мечка, кит, човек, Ангел. Това семе е вътре – то е едно и същевременно е много. Така че, нещата могат да се събират и разпръскват, зависи от гледната точка. Ако гледаме отгоре, нещата са много, но ако стигнем до дънера, ще видим, че всички се крепят на него. Тъй трябва да гледаме и на всички хора: за мен някои са като листа, някои като клони, като корени, като семена, като незрели плодове. Разбира се, вие, които принадлежите към листата, не можете да разберете моята философия, защото животът ви е кратък – живот от шест месеца. Когато дойде пролет, ставате хубави, прекрасни, а щом дойде есента и падне сланата, повяхвате и казвате: „Свърши се вече нашето". Един ден бурята ще скърши клончетата от вашето дърво, най-сетне и цялото дърво ще се повали. Но и тогава там, в почвата, остава един жълъд, който носи Живота и казва: „Аз имам силата да ви възкреся". И той пада на земята, изсмуква соковете ѝ и възкресява всичките. Тогава къде е краят на нещата? Този процес е постоянен. Край във вечността няма. Когато листата паднат на земята, да не мислите, че е дошъл краят на целия свят. Да не разсъждавате като Настрадин Ходжа, който казал: „Когато жена ми умре, половината свят умира, а като умра аз, всичкият свят умира". Този свят може да умре, но онзи, Божественият свят – ни най-малко. Защо претърпяваме умиране, защо нашият свят не е съвършен? Дойдем ли до едно място, трябва да се преобразим в нова плът, за да ни се даде нов подтик за работа на душата.

Корнилий не е бил прост човек. По мое схващане той трябва да е имал дълбоки познания, бил е посветен, защото Господ на глупави хора не се явява. Ще бъде глупаво един велик музикант да свири на глух човек и да го пита какво е разбрал. Глухият ще му отговори: „Само виждам, че мърдаш пръстите си напред-назад". А музикантът ще му каже: „Ти си

глупав". И двамата са глупави. Или пък представете си художник, който е нарисувал хубава картина, показва я на сляп човек и го пита: „Как ти се вижда?" Слепият отговаря: „Имам пред себе си едно платно, което на места е малко грапавичко. Купил си го отнякъде". Художникът ще му казва: „Ти си простак, нищо не разбираш". И двамата са простаци: единият – затова, че не вижда, и художникът – затова, че не разбира, че онзи човек няма условията да го разбере. По същия начин, когато едно Висше същество дойде при нас, трябва да имаме възможност да разбираме вътрешната същност на нещата. Аз съм чел много философски трудове, всеки ден ги преглеждам и понякога се хващам за корема от смях. Някои философи приличат на слепия, работят пипнешком и пишат така: „Този свят е едно платно с грапавини, с малко страдания, а всички хора са глупави". Прав си, му казвам, но тези заключения са само твои. Светът е повече от едно платно, повече от тези издатини и вдлъбнатини. Трябва да има Светлина в очите, ушите, в ума, във всичките мозъчни центрове на човека, във всичките му сили и способности, за да разбира той нещата. И онзи, който разбира света, трябва да е живял дълго време. С един живот човек не може да разбере света. Какво можете да разберете в един живот от двадесет-тридесет-петдесет-сто години? При сегашните условия на света каква философия можете да научите? Постоянно ще четете във вестниците коя армия побеждава, колко хора са унищожили румънците, колко пленници са хванали българите, какви изобретения са направили германците. Например, германците изнамерили 42-сантиметрови оръдия, французите подготвяли 52-сантиметрови, американците пък – 54-сантиметрови; германците имали толкоз цепелини, французите – толкоз аероплани. Питам каква философия ще научите от всичко това?

Има закони, които регулират нещата. Стават войни, за които си има причини. Кои са причините, когато стане някоя буря и се вдигне прах във въздуха? Учените казват, че някъде въздухът се е нагрял повече, някъде – по-малко и са се образували течения. Защо въздухът трябва да се нагрява и защо трябва да се изстудява, не може ли без това? Не може. Ще кажете, че това е зло, защото някои бури събарят къщи. Да, но в същото време бурите ще донесат влага, ще пречистят въздуха и прочее, т. е. ще допринесат на растителното царство повече полза, отколкото вреда. На какво се дължи една война? Това е буря в Духовния свят, която трябва да освежи хората. След тази буря народите ще станат много умни, ще се явят писатели, които ще разсъждават много умно. Сега виждаме само злините,

но след петдесет години ще дойдем и ще видим последиците. В Божествения свят всички неща се използват, нищо не е случайно. Когото убият на бойното поле, трябвало е да го убият; на когото запалят къщата, трябвало е да я запалят; на когото отсекат крака, трябвало е да го отсекат. Има статистика, която доказва голямата закономерност в събитията. Има закони, регулиращи явленията в Живота, които ни се виждат случайни – например, колко кораба трябва да потънат и колко трябва да се построят за десет години, кога ще настъпи периодът с най-голям брой потъвания, а после – периодът с на най-малък брой потъвания. Или пък да вземем пожарите: колко къщи трябва да изгорят всяка година; после да вземем ражданията и умиранията: колко души трябва да се родят и колко трябва да умрат всяка година. Не само това, но аз, например, имам съчинението на един математик и същевременно – астролог, който правил изчисления по следния начин: в десет английски града изследвал броя на родените момчета и момичета в течение на десет години и след това успял математически да определи с погрешка само от един процент колко момчета и момичета ще се родят във всеки един град през следващите години. Някои отиват в изчисленията си много по-далеч и познават, да кажем, кои билети ще спечелят в следващото теглене на една лотария, която се тегли четири пъти на година. Значи, има един закон, който регулира нещата. Това е нова наука, която има дълбоки и разумни основи.

Сега, вие се почесвате по тила. Това почесване може да няма наглед никакъв смисъл, обаче аз знам защо става. Или пък някой си е забъркал работата и си туря показалеца на челото над веждите. На този човек се казва: „Не си пресметнал добре и затова си забъркал работата”. Трябва да пресмятате внимателно. В тази лаборатория над веждите има складирано онова, което ви трябва. Там е вашата библиотека, където ще намерите книгата, еди-коя си страница или еди-кой си член от закона, който ще ви осветли. Някои имат обичай да си стискат главата, обаче със стискане врата не се отваря, а само орехи се чупят. Човек трябва да има ключа, за да отвори вратата на познанието.

И така, трябва да живеем разумно. Има много написани книги по въпроса какъв е разумният Живот. Това е ваша работа – трябва да живеете тъй, както вие схващате нещата, защото ученик, който няма свое разбиране, никога няма да разбере онова, което учителят му преподава.

Сега ние се намираме в следното противоречие. Има една легенда, че Господ първоначално създал двама души на Земята, но те не могли да се

разберат, намразили си и затова ги турил в две най-отдалечени едно от друго места в пространството, за да не се виждат. Но те се затъжили един за друг, започнали да се обичат и за да се съединят, тези две души направили мост и този мост е Млечният път. Значи, има път, по който хората могат да се разберат – това е Млечният път на Хармонията, на Любовта. По него слезе и Христос.

Някои питат какво нещо е Ангел, аз пък питам какво нещо е човек. Старите индуси са определили човека като същество, което мисли. А какво нещо е Ангелът? Ангел на санскритски означава „служител", но означава още и „огън пламтящ", а също така и „любов". Любиш ли, ангел си; ако не любиш, човек си. Но казвам на някой: „Ти не си Ангел, а си един от онези души, които не са се разбрали със съседа си, поради което Господ ви е приковал някъде в пространството и нямате мост да се съедините".

Петър на санскритски значи „дух" (Pitar). Всъщност, на Корнилия му казали: „Иди при Духа, Той ще ти каже всичко". Петър на старогръцки значи „камък". Има живи камъни – само Духът може да бъде жив камък. Под „камък" Христос разбира нещата, които в себе си са неизменяеми, Божествени, разумни.

Корнилий е трябвало да се моли. Ето една задача. Мнозина не знаят още да се молят. Някои казват: „Какво трябва да казвам на Господа, Той не знае ли?" Други питат как трябва да се молят? Ако питате някой теософ, той ще ви каже: „Аз съм Бог, няма за какво да се моля, а ще разсъждавам". Философът пък казва: „Аз ще размишлявам". Но молитвата е необходима – тя е дишането на човешката душа, тя е общение между Бога и човешката душа. Когато Бог говори, ти ще мълчиш и ще слушаш внимателно като ученик и когато Той спре, ще ти каже: „Искам да повториш това, което ти казах". Думата „молитва" значи да се качваш и слизаш. Има някои хора, които вечно говорят. Те са бъбрици – и когато спят нощем, пак бъбрят. А тогава те трябва да мълчат. Какво е спането? Ще ви кажа. Когато спите, Господ ви преподава уроци. Понеже сте изолирани от външния свят, от близки, от къщи и прочее, тогава Господ може да ви разказва. Когато човек се събуди, Господ ще му рече: „Повтори каквото ти казах". Какво ще повтори, ако не е чул и разбрал добре Божиите заповеди? Ще набие жена си, ще понатупа децата и цял ден ще бъде неразположен, защото не е разбрал урока, не е разбрал смисъла на живота за този ден.

Когато един Божествен пратеник дойде от Небето при нас, той иска да ни каже, че без Чистота никога няма да видим Бога, без Святост няма да Го

разберем, без Доброта и Любов, без Милосърдие и без Правда няма да Го почувстваме. Трябва да разберем какво нещо е Любовта. Някои казват: „Ние разбираме Любовта”. Някои от вас, вярвам, я разбират, но трябва да я разберете повече. Любовта винаги носи след себе си омраза: ако обичаш Доброто, ще мразиш злото; ако обичаш злото, ще мразиш Доброто. Следователно, Любовта сама по себе си не може да разреши въпроса и да донесе спасение на хората, ако не е придружена с постоянно отбягване на нейната противоположност. Тогава кой ще спаси света? – Ангелът на Любовта, придружен от Ангела на Милосърдието. Само в Милосърдието няма сянка, само в Божественото милосърдие няма раздвояване. Трябва да се учим на закона на Милосърдието. Затова дойде този Ангел при Корнилия – да го научи на закона на Милосърдието. И когато хората в света се научат да бъдат милосърдни и приложат Милосърдие навсякъде, тогава всички ще се примирят. Истината прави човека свободен, учи го кое е добро и кое е зло, кой е глупав, кой е мъдър, но тя няма в себе си елемента да примирява хората. И Любовта сама не може да примири нещата. Божественото Милосърдие е ключът, който примирява Правдата с неправдата, Мъдростта с глупостта, Доброто със злото, за да не се карат в нас. Казват за някого: „Той е добър, не мога да го търпя; той е глупав, не мога да го търпя; той е лош, не мога да го търпя”. Светът не е лош. Лошо е нашето разбиране за нещата, ние сме лоши в себе си, а светът е много добър. Душата, която мразите, се мъчи, страда, тя е прикована някъде в Небето.

Сега, някои казват: „Ти никога няма да се спасиш, вечно в пъкъла ще стоиш”. Аз пък питам кой от тези философи е съветник на Господа, че да знае какво мисли Той? Те са като глухия, който слуша великия музикант, и като слепия, който пипа платното на великия художник. Те ли са хората, които ще ни покажат пътя на спасението, пътя на новата цивилизация? Не са те. Това е онзи Ангел, който слезе да ни научи на Милосърдие – Христос. В душата на Христа има Милосърдие и самоотричане. Понякога вие казвате: „Ние сме много просветени, затова ще се скрием, за да не ни демагнетизират и да не ни ограбят”. Не, отворете вашите каси, вашите сърца – всичко отворете! Не се свивайте в себе си като охлюва, който си показва рогцата и после пак ги прибира. Трябва да напуснете вашите черупки. Аз не говоря на охлюви или на миди, аз говоря на хора, които се питат: „Какъв е смисълът на моя живот, какво е моето предназначение, какво трябва да направя?” Отговарям: трябва да научите Божественото

милосърдие. Колкото пъти съм говорил за Милосърдието, всякога ми се гневят и ми казват: „Ти ни мислиш злото, не ни разбираш". Аз ви разбирам. Разбирам, че обичате Истината, Правдата, но още не съм срещнал между хората милосърден човек. А в Милосърдието е спасението – това е Христовото учение, това е бъдещата култура. След тази война Милосърдието ще дойде. Инвалидите, които ще бъдат милиони, с мисълта си ще създадат едно ново течение. Те ще питат: „За какво беше всичко това, защо се бихме, ако не за да изправим старите грешки?" Днешните народи, които воюват, са културни, не са варвари и те ще размишляват върху този въпрос. Те са се само свадливи като мъже и жени. Жената не може да търпи мъжа си, защото погледнал към друга някоя жена. Как можело той да гледа друга! Тогава трябва да бъде сляп, за да не гледа. Мъжът, от своя страна, също се кара на жена си, когато тя погледне към друг мъж.

Някои казват, че Христос, когато дойде, ще оправи света. Христос сега идва, за да внесе Новото учение на примирение между хората, учението на Милосърдие към всички без разлика. Както при Корнилий. И когато ние започнем да се молим и да правим добри дела, тогава Господ ще ни изпрати при този Петър – при Духа. И Духът ще ни донесе Радост и Веселие, ще ни разкрие великите задачи. Духът ще направи Млечния път в нашата душа и ние ще пътуваме от слънце на слънце, от планета на планета и ще видим колко велик е Господ. Първо ще се отправим към най-близката звезда, после, след като преживеем там, ще отидем на други звезди. За всички ви там има велики блага, велико бъдеще, само ако прегърнете Милосърдието. Сега какво очаквате? – Да дойде Христос да ви спаси. Аз знам, че Христос най-малко по сто пъти ви е изваждал от земята. Много пъти сте се хвърляли във водата и Христос ви е избавял.

Много ясно е какво става сега в света. Това е ръката Божия, която работи. Господ формира нов свят. Какво ще стане с България? Положението на България, както и на всички народи в Европа, ще бъде много по-добро, отколкото е сега. Когато един шишкав човек с дебел корем, тежащ сто и петдесет килограма, заболее от тифус и отслабне до петдесет килограма, казват: „Горкият човек!" Всъщност, той сега стана човек, а по-рано не беше. Тази война ни лекува от една подобна болест. Всички народи са болни и Господ ще ги излекува. Тези, които сега умират, пак ще възкръснат. Тъй както листата, които капят, новият жълъд пак ще възкреси и ще ги извика към живот. Нищо не се губи в света,

външната форма не е причина на вътрешния Живот. Както Господ живее, така и ние ще живеем с Него. И в този свят трябва да се стремим да бъдем добри слуги и добри синове, да работим честно, та като се върнем при Него, да каже, че сме изпълнили Неговата воля.

Сега, някои казват: „Няма да видя Господа”. Всеки ще Го види. Като отидем при Него, Той ще ни каже: „Защо опозори своето име, защо уби брата си, обезчести сестра си? Ще се върнеш пак”. Господ няма да ви говори троснато. Представям си какво ще ви каже. Той ще ви погледне сериозно и ще ви каже кротко: „Много съжалявам, синко, че никак не си разбрал още Моето милосърдие. Върни се сега пак на Земята, за да научиш Милосърдието. Върни се да покажеш на хората какъв съм Аз. Аз съм Бог на Милосърдието. Те мислят, че Съм жесток, немилосърден, всички се оплакват от Мен и ме компрометират, а това не е добро”. И когато хората видят милосърдния човек, ще кажат: „Ето един, който ходи по Бога”. А сега хората казват: „И тези, набожните, също се карат”. Затова аз не питам сега дали си набожен, а питам дали си милосърден. За някого може да се каже, че е учен, но Милосърдие няма. Уж е умен, а казва на ближния си: „Ти си глупав, не мога да те търпя”. За друг може да се каже, че е добър, обича, но Милосърдие няма.

Една дума искам тази сутрин да остане във вас – думата „милосърдие”.

През 1875 г. в Чикаго един господин доял кравата си на светлината на свещ, животното я ритнало, сламата се запалила и по-голямата част от града изгоряла. Имало милиарди долара загуби. Когато наближил пожарът към дома му, един богаташ казал на едного, който бил там: „Ще ти дам двеста хиляди долара, ако изнесеш касата ми”. – „Поврага”2 – отговорил онзи, бягайки, за да спаси живота си, защото огънят идел подире му. Така богатият американец бил принуден да бяга без богатството си. Сега някой ще каже: „Аз да бях, че да ги взема тия двеста хиляди долара – цяло щастие!” Да, но огънят иде подир вас. Не са парите, които украсяват Живота. А Чикаго, който загуби толкова след този голям пожар, сега има по-великолепен изглед. И сега войната носи същото в света – върху развалините ѝ ще се съгради една много по-велика култура.

Сега, ако разберете Духа на Милосърдието, който Господ ви праща, ще разберете Неговото учение.

Беседа, държана на 17 септември 1916 г., неделя, София.

ТИ ЗНАЕШ

И рече ми: Сине человечески, могат ли тези кости да оживеят? И рекох: Господи Йехова, Ти знаеш[49]*.*

„Могат ли тези кости да оживеят?“ Може да се запитате каква тайна се крие в това изречение. Ще си кажете: „Ние сме запознати с тези кости, колко пъти сме ги варили, колко сме ги виждали по гробищата! Кост е това”. Но тези кости, за които аз ще ви говоря, никога не сте ги виждали. Това, което мислите, че виждате в света, е толкова вярно, колкото състоянието, когато човек сънува, например, че е богат, а щом се събуди, нищо не е останало от богатството. Господ пита пророка: „Тези кости могат ли да оживеят?” Костите в този смисъл представляват един скверен живот, живот в потенциално състояние. В религиозен смисъл мъртвите кости означават живот без движение. Ще запитате може ли живот без движение. В метафизичен смисъл това значи безсъзнателен живот. Всяка кост живее индивидуален живот и ако някой я премести и пораздвижи, тя ще си каже: „Слава Богу, че се намери някой да ме премести”. Костите представляват израилския народ, разпокъсан от лошия живот. И понеже няма единство между отделните личности в него, те са мъртви. Костите представляват човека след смъртта му. Те са единственото нещо, което остава непроменено. Според окултистите, вътре в тях е скрит новият живот и когато човек дойде отново на земята, ще вземе онова, което е скрито в тях. Ето защо пазим костите на своите близки. Някои казват: „За мене е безразлично какво ще остане след смъртта ми”. Но вън от своите кости, човек е нищо.

Сега, човек трябва да се научи да мисли философски, да гледа на всичко като на нещо неизбежно, необходимо, а не като на проста случайност. Например, от геометрията се знае, че най-късото разстояние между две точки е правата линия, която представлява движение в една посока. Тя е сбор от много точки, т. е. много движения, които я образуват. Следователно, нашата мисъл може да се движи само по една права линия. Ако си представим, че живеем в една точка и мисълта ни се движи все по права линия, тогава нямаше да имаме никакво понятие за света – човек би казал, че вън от правата линия нищо не съществува. Затова има същества на Земята, които имат понятие само за едно нещо. Но когато точката се

движи, образува права линия, която е жива, и ако един ден реши да измени посоката си по своя перпендикуляр, тя ще образува плоскост. Плоскостта е образувана от милиони прави линии. Тъй че, има и други същества, които разбират, че светът се движи не само в една посока – по дължина, но се движи и по широчина. Такива понятия има, например, охлювът, за когото съществуват само две измерения. Разбира се, и плоскостта е жива, защото в Природата всичко е живо. И ако тя се придвижи, ще намери друго измерение – височината и тъй ще се образува куб. Вие сте същества с три измерения и философите мислят, че вън от трите измерения нищо не съществува. Обаче има същества, които се движат в още по-високи измерения. Ако кубът се придвижи в друго, четвърто направление, то и целият свят ще се раздвижи и ще се образува тесаракт. Този четвърти перпендикуляр се движи по посока, която не можем да си представим.

Следователно, преди да може да разбира нещата, човек е като една мъртва кост, т. е. той е същество от едно измерение. Господ пита: „Тези същества могат ли да се изменят и да образуват същества от две и три измерения?” И каза Господ: „Пророкувай!” Само когато човек започва да говори, само тогава започва да разбира нещата. Първият човек е бил без кости, а сегашният е същество с кости. Всеки човек е една кост. Под думата „кост” се разбира нещо, което е съществено и неизменяемо у човека, което може да се тури в действие, да се организира. Мойсей е казал, че първоначално Господ е направил човека от пръст – тогава човек е бил способен да се движи само в една линия. Когато човек е бил направен от кости, дадена му била способност да се движи в три измерения, но тогава още е бил мъртъв. Едва след като Бог му вдъхнал в носа, оттогава човек започнал да мисли. Затова днес дишаме през носа и само тогава мислим. Например, у една жена се явява мисъл, че мъжът ѝ не я обича, което значи, че тя върви по права линия. В този случай тя трябва да се спре и да образува една плоскост в мислите си. Само тогава ще се разбере с мъжа си. Иначе и мъжът, и жената ще вървят по права линия и няма да се срещнат. Когато Мойсей поиска да види Господа, Той му каза: „Лицето Ми не можеш да видиш, но ще видиш само една част от Моята дреха, иначе ще изгориш”. Философски това значи: понеже живее в света, човек не може да разбира нещата, затова вижда само една част от него.

И така, за да изменят състоянието си, костите трябва да се умъртвят. Тези кости бяха мъртви, но само Бог знае дали могат да придобият по-

висок живот. Щом начене да им се говори, те започват да се събират, да образуват мускули и нерви, но все още не могат да мислят. За да започнат да мислят, трябва да дойде Дух от четирите ветрове, от четирите страни, т. е. трябва да съществува четвърто измерение. Докато живее в три измерения, човек не може да разбере какво значи духовен живот. Съвременните хора мислят, че със смъртта се свършва светът. Така мисли и жабата, и охлювът, и човекът. Ако отида на лозето да копая, ако работя ден, два и свърша работата, това не значи, че животът се свършва. Да се свърши светът значи да се свърши Животът. Това са мисли на един охлюв, на една мъртва кост – това е съвременната философия. Когато започнат да се движат, тези кости казват: „Нашата работа се свърши", т. е. свърши се положението ни като кости на полето. Но след това те започват съзнателно да се движат.

Съвременните хора могат да се оприличат на героя от следния анекдот. Българин на име Стоян тръгнал за града да продава едно магаре. Градът бил далеч, затова той спрял на едно място да си почине, вързал юлара на магарето за ръката си и заспал. Немирни деца видели, че спи, отвързали юлара от главата на магарето и взели животното. Когато се събудил с юлар в ръка и видял, че магарето липсва, българинът си казал: „Ако съм Стоян, изгубих магарето; ако не съм Стоян, спечелих юлара". Животът е магарето, но ако аз не съм, това е един юлар. Юларът означава човек да живее с мисъл, вътре в която да няма никакво съществуване.

Господ казва: „Тези кости ще оживеят". Когато пророкът говори, това е Духът Христов. Понякога и вие може да сте изпадали в такова състояние на вцепенение, когато човек мисли, чувства, но не може да даде знак, че е жив. Съзнанието може да съществува вън от света, но да се движиш, значи да живееш. Когато човек се събужда сутрин, той се раздвижва и заживява. А когато говори разхвърляно и разсеяно, човек е една мъртва кост. Това е една малка аналогия: нашите мисли може да са разхвърлени като тези кости, може да плачем и да казваме: „Какъв смисъл има животът?" Човек се намира в положение на пророка, на когото мислите са като мъртви кости. А Господ казва: „Сине человечески, твоите мисли може ли да живеят по полето?" Тогава човек започва да разсъждава за смисъла на Живота и отговаря: „Ти знаеш, Господи!" Когато човек мисли, че Господ знае, тогава Той му казва: „Говори!" Когато Господ изпратил Мойсей при фараона, той не искал да говори, понеже пелтечел. Тогава Господ се разгневил и казал да дойде брат му Аарон. И за да накара Мойсей да

говори, Аарон отстъпил мястото си Мойсею. Всеки е Мойсей и Аарон, т. е. душа и дух – така човек ще избави себе си. Някой път душата се обезсърчи. Например, мома се разочарова от някой момък, отчайва се, захвърля всичко, става мрачна и казва: „Свърши се моят живот”. Всеки от нас е излъгана мома или момък. Това е грехопадението. Когато дойде Дяволът, хората се увлякоха по него и после човек остана нито с Дявола, нито с Бога. Господ пита пророка: „Може ли тези мъртви мисли, желания и действия да оживеят?” Пророкът казва: „Ти знаеш, Господи”. И след като Духът дошъл, костите станали едно велико войнство.

Сега, за да могат да се определят, нещата трябва да имат качества в себе си. Съвременните физици казват, че електричеството има две течения – чрез въздуха и чрез земята. Когато има движение отгоре, трябва да има едно движение отдолу. Следователно, у човек, у когото няма кости, Божествената мисъл не може да работи. И понеже тази сила е живот в скрито състояние, това движение трябва да излезе вън от костите. Човешката мисъл не спада към триизмерните неща. Чувствата спадат към четвъртото измерение, мислите спадат към петото, а съзнанието – към шестото измерение. Един ден, когато бъдем между Ангелите, те ще ни учат на тези измерения. Ние живеем в три свята, а според кабалистите, има общо десет свята. Човек живее в третия свят, а Бог – в десетия. Това е една велика философска мисъл. След като сме живели милиони години, ние сме дошли едва до третия свят, а още много години са потребни, за да дойдем до десетия свят.

Прелестта на света е в това, че е безпределен и няма да дойде ден, когато човек ще каже, че всичко знае. От тази гледна точка, във всичко има съзнание. Например, в един камък има съзнание на камък. Цвете, охлюв, човек, Ангел – всичко живее със свое съзнание. Човек разбира това, но нека се опитаме да влезем в общение с някое дърво, например. За нас то е дърво, но си има свой живот. То мълчи, не говори, но знае всичко, защото го е научило, когато е било горе на Небето. Затова дърветата сочат нагоре – когато човек се качи горе, тогава ще научи всичко. Съвременните учени разглеждат една ябълка от какви химически елементи се състои, но в нея има нещо, което те не могат да открият. Животът не се състои само от тези елементи, а има и нещо друго, което трябва да се изучи. Например, едно време се мислеше, че електричеството може да се пренася само по жици, а днес вече се знае, че може и без тях.

Има два свята – физически и Духовен. Човек е както в духовния, така е

и във физическия живот. Хората вървят отгоре надолу. Днес мислят, че културата върви отдолу нагоре, но аз оспорвам това и казвам, че ябълката се храни не толкова от соковете, колкото от Слънцето. Например, в продължение на няколко години едно дърво нараства на тегло до двадесет килограма и всичко това то е взело не от земята, а отгоре. Ние всичко вземаме отгоре, т. е. отвътре – от един свят, който е много по-широк от външния. Можем да го уподобим на един конус с върха надолу – върхът е външният, а основата е вътрешният свят. Ако човек бъде поставен на върха, той ще каже, че вътрешният свят е по-малък, а всъщност не е така.

Който се е решил философски да изучава религиозните въпроси, трябва да е много спокоен. По времето на един от турските султани се навъдили много дембели. Един ден той пожелал да разбере кой от всички е най-голям дембел и заповядал да запалят зданието, в което били те. Уплашени от пожара, всички дембели се разбягали, а само двама останали вътре. Когато видял, че пожарът се усилва, единият се обърнал към другаря си и го запитал какво да правят. Оня му отговорил: „Как не те мързи да говориш?...”

Когато на човек е определено да умре, той ще умре където и да е. Например, един богат французин искал да освободи сина си от фронта и с много пари успял да го настани в тиловата част. Но и там, макар запазен от куршумите, синът му бил убит от граната, която паднала наблизо... Често пъти хората се плашат от епидемии. Човек не трябва от нищо да се плаши, защото може да умре от страх. Например, чумата тръгнала един ден за Багдат. Среща я един човек и я пита къде отива. – „Отивам в Багдат да взема хиляда души”. Чумата пристигнала и в Багдат умрели двадесет хиляди души. Когато се връщала, среща я пак същият човек и я запитва колко души е взела. – „Двадесет хиляди” – отговорила тя. – „А защо ми каза, че само хиляда ще вземеш?” – „Останалите деветнадесет хиляди умряха от страх”...

Човек трябва да е внимателен в живота си. Един пътник си купувал билет за влак на Горна Оряховица, но не му стигнали тридесет сребърника да го доплати. Той се помолил на един адвокат да му услужи, но оня отказал и видял как пътникът се принудил да върви пеша. Същият този адвокат един ден се озовал в Лондон и когато тръгнал да се връща, забелязал, че не му стигат тридесет сребърника и не могъл да си купи билет. Платено му било със същото... Това показва, че каквото правиш, това ще ти се върне. В този случай човек е една суха кост и трябва да

отвори широко кесията си и да помогне на всеки, който има нужда. А днес, при това избиване на хора, някои трупат богатства. Бог държи сметка за това нещо и казва, че парите трябва да оживеят. Под „пари” се разбира всичко, с което може да се помогне – и знание, и чувство, и желание. В нас трябва да оживеят и нашите мисли и чувства. Затова Господ казва на всеки: „Говори на себе си, говори на твоите мъртви мисли, желания и действия!” Така в тях постепенно ще се забележи някакво движение, някакъв живот. Има ли майка, която да носи детето си и да не страда? Страда, но затова пък в нея се образува нов живот. Щом дойде Духът, тогава човек ще разбере защо е тук, на Земята, и ще види колко е хубаво да живее, да страда и да умре, да излезе от този свят и да живее в друг, където хората ще се разбират помежду си. Ние, днешните хора, сме от първо, второ и трето измерение, защото у нас няма постоянна Любов, а само временна. Любовта в нас трябва да оживи душата ни, да укрепи сърцето и Духа ни. Така казва Христос: „Ако съм с Господа, и в ада ще ми е добре, но ако съм без Него в Рая, защо ми е той?”

Нека Господ бъде с нас. А Той е в нас и с нас. Когато Господ ни каже: „Говори!”, ние трябва да говорим. Ние искаме да изправим света, както изправяме себе си, но само разумният живот изправя човека. Всяка мисъл, дори и добра, ако не може да се употреби разумно, е лоша мисъл. И обратното. В съвременната наука има много такива примери. Например, въглеродният двуокис, който задушава хората, за растенията е приятен и необходим – дава им въглерод за храна, а се отделя кислород. Така че, едно нещо за нас е вредно, а за други е полезно. Дай греховете си на растенията, а вземи от тях чистото. Следователно, човек не трябва да се оплаква. Така казва и Писанието: „Дай си греховете на Господа”. Когато Господ вземе греховете ни, Той пита: „Тези кости може ли да оживеят?”

И така, всеки трябва да си каже: „Господ Йехова казва всички мисли и желания, всички кесии да се отворят за нашите ближни”.

Беседа, държана на 1 октомври 1916 г., неделя, София.

ПОРАДИ РАДОСТТА

Жена, кога ражда, на скръб е, защото е дошъл часът ѝ; а кога роди детето, не помни вече тъгата си, поради радостта, че се е родил человек на света[50].

Това е един от обикновените стихове – стихове, от които всички жени се страхуват; и понеже се страхуват, често искат мъже да станат. Също и синът, когато иска бащата да му плаща, той се поставя в положението на слугата и казва: „Защо баща ми плаща на слугата, а не и на мен, аз също му работя.“ Там е злото на света, това значи неразбиране на собственото положение. Така е не само между жените и синовете, но и между хората от всички професии: метачът иска да стане стражар, стражарят иска да стане пристав, приставът иска да стане началник, началникът – министър, министърът – министър-председател и т.н. – вечен стремеж. Това не е лошо. Христос употребява този стих, за да изрази една велика идея; Той казва: „Една жена, кога ражда, на скръб е.“ Защо се ражда тази скръб? Заради човека, който се е заченал у жената – чрез човека, зачената у нея, тя ще стане човек. Както Адам роди жена, така жената ражда мъж; от костта на Адама Господ направи жена, а от един малък зародиш жената ражда мъж; законът за подобието съществува – роден си, ще раждаш. У вас трябва да се яви една велика идея.

Съвременният век е век на бръщолевене, говорене и т.н. Всяко нещо трябва да се постави на мястото си; когато детето бръщолеви, то е на мястото си, защото се учи. Когато някой се учи да свири на цигулка например той дълго време ще скърца по струните и това е необходимо, обаче ако се яви да дава концерт някъде, ще го изпъдят – той трябва да скърца вън някъде, докато се научи, а после може да влезе в залата да свири. Раждането в този смисъл може да се уподоби на една музика, защото самото зачатие започва от един малък зародиш. В съвременния живот е трудно да се говори по тези въпроси, защото умовете на хората са много изопачени, ние сме изгубили първоначалния смисъл на нещата. Съвременните хора казват, че когато ражда жена, все едно че ражда магарица; когато Христос влезе в Йерусалим, яздеше на магарица. Магаре и свиня са символ на изопачени неща; защо свинята и магарето са такива прозаични формули? Магарето е едно от най-скромните, най-работните

животни, много го бият и когато зареве, казват: „Реве като магаре.“ Трябва да се разбира първоначалният, вътрешният смисъл на нещата; ние мислим, че разбираме нещата. Например, когато ражда жена, това е Дух на Живот, това е един принцип; когато роди, жената се радва, че човек е дошъл на света. В Божествения свят жената е носителка на Божествените мисли и от тази гледна точка всеки може да бъде бременен.

Един българин ми разказваше как е станало неговото обръщане: „По време на турската война[51] ме нападна един ден една тъга, не мога да се събера в кожата си, ще се пукна. Започнах да се разхождам. По едно време слушам, че в една шатра пеят песента „Широк е пътят в света“. Изведнъж една светлина дойде в ума ми и тогава разбрах смисъла на живота.“ Душата на този млад човек е била бременна, родила в шатрата и тогава в нея настанала Радост.

Христос казва на учениците си: „Вие имате скръб, защото е заченато нещо у вас.“ И Христос трябваше да умре. В света има раждане и смърт; когато човек слиза от Небето на Земята, той се ражда. Интересен е процесът на зачатие: когато се зачене човек, той е във високите кръгове на Божествения свят, след това душата започва да слиза, минавайки девет кръга за девет месеца, т.е. за всеки кръг по един месец. На детето му трябват тридесет и шест седмици, които правят девет месеца, или 362 880 минути, или 21 772 800 секунди. Девет показва, че когато човек слезе, трябва да воюва на Земята, трябва да води борба, трябва да е в движение – 9 е числото на Марс. Тридесет и шест седмици е числото на прогреса, на еволюцията. Тези числа показват колко време е било необходимо в миналото на човека, за да зачене. Било е време, когато на човек, за да се роди, е отнемало двадесет и един милиона години, след което периодът се намалил; вторият период е траел 962 880 години, третият период – 6048 години, четвъртият период – 252 години, петият – 36 години, а шестият, сегашният, трае девет месеца. Когато зачене, жената съдържа в себе си всички тези периоди и ако те се наблюдават, може да се разбере от кои души е нейното дете, през кой период е минало, какъв човек е бил в миналия си живот и т.н. Някои питат: „Какво е моето дете?“ Ако човек наблюдава, ще може да определи какво ще е неговото дете; това може да се познае на майката през периода на бременността. Например някои бременни страдат, искат да откраднат нещо, отчайват се, искат да се самоубият и т.н. – тези им състояния показват, че такова е било тяхното дете. Често пъти майката казва на детето си: „Моето ангелче“ – не е

Ангелче то. Детето и майката са тясно свързани помежду си и понеже в миналото тя го е развалила, сега то иде у нея, за да го поправи; то казва: „Ще се родя от теб и ще ме поправиш.“ Често пъти хората се лъжат, че по любов се женят, а щом заченат, помятат детето си и тогава скръбта е вечна. Когато една жена помята, скръбта не се маха от нея, а когато ражда, скръбта ѝ се премахва – това е закон. Докато една мисъл, едно желание, едно действие не се реализира, не можеш да се освободиш от техните последствия, следователно каквато и мисъл да дойде, т.е. каквато и да се зачене, трябва да се реализира. Както и да философства човек, този закон царува, той е закон на Свободата.

Господ е дал на човека Свободата да прави всичко, което намисли, но за всяко нещо ще изпита последствията. Ако Господ е слаб, Той и не би ги допуснал тези неща, но като силен и всемогъщ Той в края на краищата всичко Сам ще поправи. Някои питат как ще ги поправи. Ще накара хората да раждат; например някой замисля нещо, но започва да се крие – това показва, че той е човек от ада, от мястото на страданията. Ще каже някой: „Аз принадлежа към еди-коя си църква, вярвам в Христа.“ Що е вяра? Тя е символ на света, извор на Живота. Ако тази вода постоянно тече и не се впрегне в някоя воденица, тя няма да принесе никаква полза. Ако тази вода пада от високи гори и хълмове, тя събаря, отнася много неща, разравя, с една дума – носи почва за един бъдещ живот, но ако се употреби в добър смисъл, тя ще бъде полезна. Душата най-напред минава през минералното царство, след това – през парата и водите, после – през областта на зародишите, и най-после Господ ѝ дава сама да сее. Най-напред ѝ дава минерали, течности, пари, води и семена; след това минава през областта на огъня, за да се пречисти; после минава през отражението, после – в атомната област, след това минава през гъстата материя. Така душата минава общо през десет сфери и затова детето носи на майка си велико богатство. В този смисъл майката е една голяма лаборатория, в която влиза едно велико богатство от онзи свят.

Аз искам да размишлявате философски, разумно да схващате нещата, да разбирате вътрешния смисъл на Живота. Някой казва за другиго: „Наддумах го.“ Например един българин се хвалил, че знаел добре турски; един ден се срещнал с един юзбашия, заговорил се с него и по време на разговора го набил. Когато го запитали защо направил това, той отговорил: „Наддумах го.“ Когато детето иде, ние трябва да разбираме високия смисъл на това идване, а сега за какво се радва майката? Радва се,

че синът ѝ ще стане знаменит. Въпросът е дали майката е извършила Волята Божия да се роди едно дете, а какво ще стане от него, е второстепенен въпрос. Христос казва: „Когато се зачене това дете, майката ще скърби, но когато се роди, тя ще се радва, защото Господ ще го отгледа.“ Майката казва, че тя е отгледала детето си, но аз не съм видял нито една майка да е сторила това. Например квачката отглежда пиленцата си, храни ги, докато са още съвсем неспособни сами да се грижат за прехраната си, но щом поотраснат, тя ги изоставя и започва да ги кълве; значи в тази кокошка е имало едно същество, което я карало да гледа тези пиленца. Това, което заставя майката да отглежда детето си, е Господ, който е в нея. Един баща казал за сина си: „Ако не ми беше син, досега щях да го изпъдя.“ Истината е, че Бог обича децата и Той заставя родителите им да ги гледат. В стиха Христос взема образа на една нормална жена, която е зачενала, върви по Божествения закон, в който тя има скръб. Но казва Христос: „Аз ще си отида и вие ще се възрадвате.“

Ще ви дам един пример, който ще обясни отклоненията, които стават в света. От един знаменит германски проповедник се заинтересувала млада мома; тя посещавала редовно всички негови проповеди, станала много ревностна привърженица на учението му, докато най-после проповедникът се оженил за нея и казал: „Намерих една работничка, която ще ми помага.“ Но след като се оженили, тя му рекла: „Досега аз играх роля, отсега нататък ти ще играеш такава“; така тя започнала да иска всякакъв вид удоволствия и се отказала от предишните си интереси. Проповедникът започнал да се отчайва; всъщност, когато се оженил, той заченал и започнал да страда. Обърнал се към Господа с молба да го избави и един ден, когато чел Писанието, срещнал стиха: „Вие, жени, подчинявайте се на мъжете си.“ Проповедникът се зарадвал, започнал да се кара с жена си, набил я, а тя също се нахвърлила да го бие; и когато взаимно се набили, и двамата родили.

Мнозина отиват при Христа, докато се оженят, а след това Му казват: „Сега искаме пари, богатство, къщи.“ Тогава Христос отваря другата врата и казва: „Вие, жени, подчинявайте се на Бога, защото Бог е глава и на мъжа, и на жената.“ Сега, като ви наблюдавам, виждам, че понякога раждат мъжете, а понякога – жените; едни скърбят, а други се радват. Нека всички раждат, само че да раждат навреме, а не недоносчета; нека всяко заченато нещо, когато се роди, когато се осъществи, да пренесе Радост. Затова в религиозния живот човек трябва да прави избор.

Някои мислят, че щом се обърнат към религията, ще станат светии. Младеж, на име Йоан, се влюбил в една религиозна мома, но един английски реформатор го посъветвал да не я взема за жена и му казал: „Тя с Христа може да е добра, но не и с теб.“ Младежът го послушал и след време се оженил за друга една жена, която цял живот го измъчвала; но тогава Йоан казал: „Аз ще изпълня Волята Божия, ако ще тази жена и сто пъти да ме влече за косите из къщи.“ По същия начин много от вас сте влекли Христа за косите из къщи и когато отидете на Небето, Христос ще каже: „Това е моята добра, отлична жена, която ме влече за косите.“ Бих желал Христос да не е само едно прозвище и да очаквате да Го видите на Небето. Къде е Небето? В началото Бог създаде Небето и Земята.

„Жена, кога ражда, на скръб е.“ Това е законът за очистване на човешката душа. Скръбта е Земята, а Радостта е Небето; скръбта всякога носи след себе си Радост, а Радостта всякога носи след себе си скръб – този закон е неизменяем, скръбта е сянка на Радостта. Христос на Небето е велик с това, че носи греховете на всички хора; Той пренесе греховете на цялото човечество не само на времето си, но и днес Той носи човешките страдания. Човек, който не може да носи страдания, е една муха, амеба, микроб, а човек, който съзнателно страда, е велик човек, макар и да е прост. Всеки, който страда и носи мъжки страданията си, е Христос на Земята; жена или мъж, който страда най-много и носи своето страдание най-леко, е Христос. Небето и Земята са в нашия ум и сърце; когато умът ни е развален, няма Земя и Небе. Казват, че Бог е създал Небето, а Земята е била неустроена и разрушена. И затова Бог шест периода е строил света, за да създаде тази голяма земя – жената; колко много е бъбрила тя, колко много огън е хвърляла, докато се укроти! Човек трябва да се роди, а раждането става само в един Божествен организиран свят.

„Жена, кога ражда, на скръб е“ – казва Христос. Когато стане въпрос за раждане, няма мъж и жена. Едно време мъжът е раждал, а днес, именно след Христа, жената ражда – затова трябва да ражда добре. Законът на раждането подразбира следното: когато влезе в почвата, този малък зародиш започва да събира всички мисли и чувства и да се образуват ред тела, ред светове, на които човек става господар. Когато зачене, майката трябва да следи как работи Бог; раждането прилича на един велик художник, който работи и след като свърши работата си, излага картината си, за да представи на хората тази велика идея. Защото всеки ден, всеки час, всяка минута и секунда човек трябва да внася нови мисли, а когато не

приемаме нещо ново, започваме да скучаем. Следователно майката заедно с детето си минава през висшите светове. Има майки, които при зачеване са радостни, защото чувстват връзката между себе си и детето.

Сега окултистите представят разни теории за раждането на човека, но мнозина могат и да грешат. Някои твърдят, че когато се спуска една душа, веднага се намира майка на това дете; след това трима от неговите ръководители обикалят света, после потопяват душата на детето във вода на забвение и най-после го донасят на майката. Това обикаляне по Небето не е така лесно, на всяка стъпка има препятствия и затова човек трябва да намери пътя. Тримата ръководители, които донасят детето, остават с майката и ако тя го пази, те й съобщават много тайни, научават я на много неща. По същия начин, ако човек запази своята мисъл, ще може да роди след време някаква велика душа. Човек не може да зачене едновременно много желания, но трябва да даде ход само на едно желание, а другите да се съединят в едно и да служат на главното желание; така е и с мислите: всички малки мисли трябва да се съединят и да образуват една голяма. Човек трябва да има една мисъл, но да е добра; например човек отглежда много прасета, само че по-добре да е едно, но добро. Прасето е символ на желание; ако е едно, то е благородно и разумно желание. Казват за някого, че е едно прасе в Астралния свят; след време той ще се роди във вашите сърца и умове, ще го видите в себе си и тогава ще се зарадвате, защото той ще внесе у вас и Небето, и Земята. Заедно с него ще влязат и Ангели, и Архангели, и Херувими и други Велики същества.

В Христовата църква законът е такъв, че едни са на Земята, а други са на Небето. Когато са отворени прозорците на Небето, от Земята може да се слуша какво се говори там; а може и от Небето да се слуша какво се говори на Земята. Вашата скръб е, че сте заченали едно дете и нека тази скръб е за Радост. Може човек да страда интензивно, може да се отчайва дори, но нека си каже: „Заради това Божествено дете, което нося със себе си, човек трябва да страда!“ В Писанието се казва: „Когато ние, мъртвите, възкръснем“, а аз казвам: „Когато ние, живите, родим“ – това значи човек да живее в желанията си, в мислите си, в идеите си. И всяка мисъл, която иде, е един Ангел, изпратен от Бога. Човек не трябва да се сърди на мисълта и желанието, които причиняват скръб, защото тя ще роди Радост и тогава човек ще си каже: „Животът има смисъл.“ Когато Христос роди, Той изпусна Духа Си и на света настана тъмнина – Славата Му беше толкова велика, Светлината Му беше толкова голяма, че светът потъмня. И

нашият свят ще потъмнее, а ние ще влезем в онзи свят, където ще видим какво в действителност е светът. Човек трябва да познава това преживяване и само с това ще познаем вътрешния смисъл на Живота.

Някои ще се запитат как ще ги познаят на Небето. Човек трябва да има признаци. Веднъж известната певица Аделина Пати[52] отишла в Ню Йорк, но се случило така, че парите й свършили и един неин познат й изпратил превод до Нюйоркската банка; директорът на банката я попитал с какво ще удостовери своята самоличност. Тя нямала друг документ, освен своя глас, и започнала да пее. Щом я чул, директорът веднага дал разпореждане да й отпуснат преведената сума.

Когато отиде на Небето, човек трябва да занесе своята Божествена мисъл.

Беседа, държана на 8 октомври 1916 г., неделя, София.

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

Да възлюбиш Господа Бога твоего; да възлюбиш и ближния си[53]*.*

„Учителю, коя заповед е голяма в закона?“ А Исус му рече: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си ум. Тази е първата и голяма заповед. А втора, подобна на нея: Да възлюбиш ближния си като себе си. На тия две заповеди всичкият закон и пророците висят.“

Сега искам да внимавате върху това, което ще говоря. Днес проповядвам едно учение, върху което почива развитието на душата, на ума и на сърцето. То е учение, което носи мир и спокойствие на сърцето; учение, което носи светлина на ума, обнова на душата, сила на духа. Това учение е в състояние да възстанови краката на хромите, да отвори очите на слепите; от това учение глухите прочуват, болните оздравяват, мъртвите възкръсват. То носи хармония навсякъде. За това учение няма никакво препятствие. То е учението на живия Бог, Който е и между хората, и между камъните, и между растенията, и между животните. Живият Господ, за Когото ви говоря, е навсякъде. Той е познат на всички. Единственото реално и съществено нещо в света е тоя Бог.

Някои искат да разрешат въпроса за съществуването на Бога по философски начин. Оставете настрана философските разисквания и гимнастики на ума. Тоя въпрос се решава чрез опит. Важен е въпросът, защо трябва да любим, защо трябва да имаме една заповед. Какво представя заповедта? Тя е основа, почва, върху която се гради; тя е сила, с която се работи; тя е опорна точка, от която се излиза. – Как познаваме, дали имаме опорна точка, или не? – Когато застанете на едно място и вдигате един тежък предмет. Ако почвата под краката ви е яка и не потъвате, казвам, че имате опорна точка; ако краката ви потъват, почвата ви не е яка, т. е. опорната ви точка не е сигурна. Когато извършите някаква работа и, вместо да се повдигнете, потънете надолу, казвам, че нямате опора под краката си. Когато мислите нещо, и умът ви се смущава, нямате основа под краката си; когато обичате и се съмнявате в любовта си, нямате основа под краката си. Може да дадете ред философски обяснения върху понятието „заповед“, но те ще бъдат само външно красиви, без вътрешно

съдържание. Те са подобни на сладкишите, на кейковете. Да се храниш със сладкиши и кейкове, това значи, да станеш много ефирен.

Човек се нуждае от здрава, доброкачествена храна, която съдържа всички съществени елементи. Тая храна дава необходимите условия за развитието на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Елементите, които човек употребява, са едни и същи, но методите за тяхното възприемане са различни. Всяка храна е полезна за човека. Важно е той да знае, как да я приеме.

Не ви казвам, каква храна да ядете и каква да не ядете, но съветвам ви да ядете с любов. Какво казват хигиенистите, физиците и химиците по тоя въпрос, това е второстепенна работа. Важно е да употребявате храна, която дава сила. Слаб си, нахраниш се и придобиваш сила, бодрост. Това е съществена храна.

Запитаха Христа: „Кой е големият закон?“ Големият закон е тоя, който може да ни научи, как да живеем. Това значи, да познаем Бога. От две хиляди години философите се мъчат да обяснят, де е Господ – на небето, или на земята, но и те сами не могат да си отговорят. Това създава ред противоречия, благодарение на което едни приемат съществуването на Господа, а други Го отричат. Бог стои, наблюдава и едните, и другите и се смее, както на децата, че не Го познават.– Защо не Го познават? – Защото са си турили различно оцветени очила. Едни казват, че Баща им е червен, други – жълт, трети – зелен, четвърти – черен. Всеки Го вижда един или друг, според цвета на очилата си. – Може ли Бог да е черен? Казвам: Не ставайте буквоядци. Черният цвят има няколко значения. Той означава и почивка. И думата „лош“ има две значения. Под „лош човек“ разбираме енергичен. Лошото, злото крие в себе си сила, която трябва да се употреби на място. Не се ли употреби на място, злото се явява като разрушител.

Коя е голямата заповед? – Да възлюбим Господа. Тая заповед ни учи да мислим, да чувствуваме и да действуваме правилно. Това е една опитна философия, за разбирането на която са нужни години. Много работа се иска от човека, за да се научи да мисли, да чувствува и да действува правилно. Много време е нужно на човека, докато познае Господа. За мене Бог е велика реалност. Той е по-реален, отколкото сте вие, които виждам днес пред себе си. Ще кажете, че си служа със силни думи. Ако бих намерил по-силни думи, бих си послужил с тях, за да обясня, какво представя Бог. Той може да бъде и за вас толкова реален, колкото и за мене. Вие може да Го познаете в продължение на много години, но може

да Го познаете и в един миг. Знаете от физиката, че при съприкосновението на двата електрични полюса, веднага се образува искра, светлина.

Казвам: Обърнете се към противоположния полюс на живота, за да намерите светлината, която търсите. Това може да стане в един момент – от вас зависи. Вие стоите гърбом към тая светлина и питате, де е Господ. Мнозина, учени и прости, стоят пред вратата на Господа и се запитват, ще ги приеме ли Господ, или не; достойни ли са за Него, или не. Това са празни приказки. Излезли сте от Господа и при Него ще се върнете. Той ще ви приеме, защото е всеблаг и всемилостив. – Добър човек ли съм? – Аз не се съмнявам в твоята доброта, защото тя е и моя; твоята мъдрост е и моя. – Вярно ли е това? – Вярно е. Чудни са хората! Трябва ли трескавият да мисли, че като няма апетит, това е естествено състояние? Днес, като болен, той няма апетит, яденето не му е приятно, но това не е постоянно. Преди да заболее, той всякога е ял с приятност и с удоволствие. Като оздравее, пак ще яде с удоволствие. Между сегашното състояние на нервната система и по-ранишното има известна разлика, но това състояние е временно. Следователно, ако заболееш, кажи си: Слушай, не се поддавай на болестта си. Тя временно те е посетила. Ти си здрав човек; ти можеш да мислиш, да чувствуваш и да действуваш право.

Често хората говорят за греха и казват за някого: Грешен е тоя човек. Така, както вие разбирате греха, аз не зная, кои хора са грешни. Не познавам грешни хора, но познавам такива, които правят погрешки. Според великия закон на любовта, аз гледам на греха и на погрешките другояче. Учител дава на ученика си задача да нарисува една картина. Ученикът започва да рисува, но запалва, търка, пак зацапва, докато един ден нарисува картината според изискванията на учителя. Като цапа и трие, може ли да кажете, че той е грешник? Не е грешник ученикът, но не е работил достатъчно, не се е упражнявал. В бъдеще, когато се упражни, той ще нарисува картината добре, без да цапа и търка. Той ще избягва погрешките. Не хулете Господа в себе си и не казвайте, че Той ви е създал грешници. Ако види, че си отчаян, Господ ще ти каже: Синко, не се отчайвай! След време ти ще станеш добър и праведен човек. Някои философи говорят за погрешките на хората, защото не разбират законите. Сами те правят погрешки, а говорят за погрешките на другите.

Христос казва: „Да възлюбим Господа!“ И хората говорят за любовта, без да я познават. Някой казва: Умирам за любов. Като се ожени, казва:

Умирам от любов. И преди да се е оженил умирал от любов; и като се ожени, пак умира от любов. Разглеждайте думата „смърт“ в друг смисъл. И като се ражда, човек пак умира. Раждането на земята е смърт на небето. Смъртта на земята е раждане в другия свят – раждаш се за по-висок живот от земния. Раждане и смърт, в широк смисъл на думата, означават отиване на работа. Дали ще отидеш на небето, или ще слезеш на земята, ти все ще работиш. Работа и труд са две различни понятия. Затова Христос казва: „Елате при мене всички отрудени, да ви науча да работите“. Като говоря за Христа, нямам пред вид човека, Който е живял преди две хиляди години. Аз имам пред вид тоя Христос, Който и до днес е между хората. Как се проявява Той, това е друг въпрос. Важно е, че всеки, който се намира в нужда, може да отиде при Христа. Които гледат на Христа като на човек, живял преди две хиляди години, отиват при Него с черни кърпи на главите. Тия, които Го виждат между тях, отиват при Него с бели кърпи. Защо отивате на сватба с бели дрехи? Ще кажете, че църквата е предписала така. Бог е казал: Ония, които отиват да се женят и носят любовта в сърцето си, да се обличат в бяло. Ония, които са загубили любовта си, да носят черни дрехи. – Докога ще носят черно? – Докато намерят любовта. Носете бели кърпи на главите си, бели кърпи в сърцата си и бели кърпи в умовете си, за да намерите Господа. Вие може да намерите Господа още сега, още в тоя момент – от вас зависи. Докато любим Бога, ние сме на небето, в рая. Щом се усъмним в Него, ние сме в ада, в мястото на страданието, на тъмнината, на ожесточаването.

„Да възлюбим Господа!“ Тая е голямата заповед, върху която почива нашият живот. – Как трябва да любим Господа? Като ближния? Любовта към Бога и любовта към ближния са две неща диаметрално противоположни. За да разберете любовта към Бога, трябва да затворите това, което знаете, и да опитате моето. Вашето знание сте опитали; опитайте сега моето. Ако вашето е по-добро, готов съм да го приема. Аз съм от тия хора, които дават и взимат. Оня, който люби Бога, се отличава с голяма съсредоточеност, с дълбок вътрешен живот. Привидно той се отдалечава от хората, минава за ексцентричен, но в същност не е така. Любовта към Бога не е нищо друго, освен венозното течение, при което нечистата кръв отива в сърцето и дробовете да се пречисти, да стане артериална. Венозното и артериалното течение на кръвта съществува не само в тялото, но и в чувствата, и в мислите на човека. Например, омразата и завистта са венозната кръв в човека; любовта и радостта са

артериалната кръв. Светлите и чисти мисли са артериалната кръв, а тъмните и отрицателни мисли са венозната кръв. Следователно, когато люби Бога, човек превръща течението на отрицателните сили в себе си в положителни, а нечистата кръв в чиста. Той отива при Бога, Който Го пита: Синко, позна ли ме? – Познах те, Татко. След това, човек, като артериална кръв, отива по цялото тяло да храни всички клетки. Това е любовта към ближния. Като възлюбиш Бога, ти влизаш в Неговите дробове, в Неговото сърце да се пречистиш. Така пречистен и вдълбочен в себе си, ти излизаш навън, да разнесеш кръвта по най-отдалечените клетки на тялото – своите ближни, да ги нахраниш. Като знаете това, любете Бога и носете Неговото благословение по целия свят. Като разнасяте благото между хората, вие ще се уморите и ще почувствувате нужда да се върнете отново към оня център на живота, Който пречиства и внася енергия. След всеки 24 часа човек отива при Бога да се обнови и пречисти. Така пречистен, той излиза от Бога и отива към своя ближен. После се пита: Де е Бог? Съществува ли Той? Това е неразбиране на живота.

И тъй, когато отивате при Бога, не се спирайте да се разговаряте с хората. Който и да ви срещне на пътя, кажете: Отивам по важна работа. Като свърша работата си, тогава ще се срещнем и ще си поговорим. Тогава ще ви кажа, какво прави Бог и как живее. Някой е болен, търси лекарска помощ. Обиколи няколко лекари, но и те не могат да му помогнат. Какво трябва да прави? Нека се обърне към Бога, с всичкото си упование и надежда, и да каже: Господи, на Тебе уповавам, на Тебе възлагам товара си. Хвърлиш ли от себе си всички човешки философии и уповаеш на Бога, Той ще ти помогне. Колкото по-голяма е вярата ти, толкова по-скоро иде помощта. Бог помага на слаби, на болни, на отрудени. В любовта на човека към Бога, всички болести изчезват: и външни, и вътрешни. Възлюбиш ли Бога, и слепотата, и глухотата изчезват.

Сегашните хора страдат от много знание. Не искам да ви обиждам, но реших да ви говоря на особен език. Стремете се да ме разбирате право. Хвърлете черните дрехи, с които сте се облекли. Откажете се от съмнението и подозрението. Те са тор за живота. Ако в сърцето ви е останало малко омраза, хвърлете я настрана. Ако се гневите, откажете се от гнева, или занесете го в някоя фабрика, там е неговото място. Гневът ви посещава, защото не му давате работа. Като го впрегнете на работа, той казва: Умен е моят господар! – Може ли без гняв? – Може. Ако завистта и

омразата ви посетят, дайте и на тях работа. Като работят, те ще се свържат с любовта. Каквито отрицателни мисли и чувства да ви посещават, водете ги при Бога. Кажете им: Аз отивам при Бога. Ако искате да бъдете с мене, елате и вие там. Вземете със себе си всички слепи, глухи, хроми, недъгави и ги заведете при Бога. – Голи сме, срам ни е да се явим пред Него. – Идете при Бога такива, каквито сте. Той ще ви очисти и облече в нови дрехи. Бог не се нуждае от праведни хора. Влезте в Божествения огън да се очистите и кажете : Видяхме Господа и Го познахме. В Стария Завет се казва за Мойсея, че ял заедно с Господа. – Възможно ли е това? – Възможно е. Яденето не е само физичен процес. Човек яде и на физичния свят, и в умствения свят, и в сърдечния. Мислите и чувствата са храна, подобна на хляба за физичния свят.

Мнозина искат да бъдат обичани. – Защо трябва да ги обичат? – Гладни са, искат да ги нахранят. Каже ли някой, че иска да го обичат, това значи, че е гладен, никой не мисли за него, не иска да го нахрани. Кажи му: Братко, ела у дома, аз ще те нахраня. Ти ще го нахраниш, и Бог ще те благослови. Докато са в любовта, хората пеят и възхваляват Господа. Те забравят своите лоши, неправилни отношения помежду си. Щом слязат на земята, започват да се карат. – Грешни сме, затова се караме. – Не мислете, че сте грешни, или паднали хора. Във всеки момент може да се спасите. Казвате: Ще правим добри дела, да омилостивим Бога. – Оставете настрана добрите дела. Бог всякога ви обича, всякога е готов да ви помогне, независимо от това, дали сте праведни, или грешни. Бог ни обича, въпреки всички наши грехове и погрешки. Той никога не е изменил любовта си. Че хората казвали нещо лошо по ваш адрес – нека казват. Ти ще им отговориш: Братко, елате при мене, да отидем заедно при Господа. През каквито мъчнотия и да минаваш, кажи си: Аз ще любя Господа, Който живее в моята душа. Някой се противопоставя на това и казва: Аз не виждам Господа. – Това нищо не значи. Ако днес не Го виждаш, утре ще Го видиш. Днес даже и простият човек знае, че при търкането на две дървета се образува огън. Някъде мъж и жена се карат. Нека се карат, да се произведе повече светлина помежду им. Нека се търкат, да произведат огън. Щом се образува огън, те се примиряват. Не е важно, как ще се търкат – направо, или на кръст; важно е да произведат нужната светлина. И тъй, според езика на новото учение, като се търкате, кажете си: Търкай ме, братко, търкай, докато произведа светлина върху тебе. Това търкане е необходимо, за да се произведе Божествената

светлина. И на бойното поле хората се търкат, да произведат тая светлина. Аз виждам тия хора, кои слепи, кои хроми, сакати, всички отиват при Христа. Той им казва: По-добре да останеш с един крак, с една ръка, с едно око, но да дойдеш при мене. Бог ги посреща, угощава и ги запитва: Какво правят останалите хора на земята? – Търкат се още. – Нека се търкат. Аз ще сляза на земята при тях, и всички ще се примирят. Аз виждам ония, които са горе при Христа. Те са радостни, весели. Като казвам, че са горе, не мислете, че са някъде много далеч от вас. – Аз искам да отида при тях. – Иди на фронта първо.Оттам ще те пратят горе, при твоите братя. – Страх ме е. – Геройство е нужно, а не страх. Трябва да разберете дълбокия смисъл на живота. Помнете: В Бога зло не съществува. Той устройва всички неща, и Той изправя обърканите работи на хората. Той намества счупените ръце и крака. Той поставя извадените очи. Той туря всичко в ред и порядък. Той е Баща на всички.

Следователно, когато искате да любите, влезте дълбоко в себе си, съсредоточете се, без никакво съмнение и колебание. Знайте, че Бог ще ви даде от своята любов, ще ви направи радостни и весели. Пита ли ви някой, отде знаете това, кажете му: Махни се от лицето ми, не ме изкушавай. Казвам: Всеки ваш стремеж иде от Бога. – Кога ще намеря Господа? – Когато изпаднеш в трудно положение. – Как ще намеря любовта? Какво представя тя?

Един ученик отишъл при един от великите учители на Индия да го пита, какво нещо е любовта и как може да я намери. Учителят мълчал, нищо не му отговорил. На втория ден ученикът пак задал същия въпрос, но учителят продължавал да мълчи. Шест деня наред ученикът посещавал учителя си, искал да му отговори на зададения въпрос, но пак същото мълчание. На седмия ден учителят взел ученика със себе си и го завел при реката Ганг. Хванал го за ръцете и го потопил във водата. Ученикът ритал, борил се, докато най-после учителят му го извадил на брега и го запитал: Какво почувствува във водата? – Голяма задуха. Имах нужда от въздух. Още малко и щях да се пръсна от липса на въздух. Учителят му отговорил: Ти ще разбереш любовта и ще я потърсиш, когато почувствуваш от нея такава нужда, каквато почувствува от въздуха.

Каквото е преживял ученикът във водата, това чувствуват всички ония, които се бият на фронта. Те чувствуват нужда от свобода, от простор. Сега Бог е хванал хората за врата, пъхнал ги е във водата и ги държи там, докато сами почувствуват нужда от свобода. Това е Божественото

училище, през което всички трябва да минат, да научат нещо. Колко пъти нашите удове са били разхвърляни по бойните полета, но пак Бог ги е събрал и поставил на местата им. – Докажи това! – Ще го докажа. Ти си сляп, хром. Отварям очите ти и започваш да виждаш. Намествам счупения ти крак и прохождаш. Какво друго доказателство искаш? Доказателството се крие във възстановяване на хармонията между всички части. Всеки сам трябва да докаже нещата; всеки сам трябва да намери истината. Всеки сам трябва да отива при Господа и сам да се връща. Това значи, да придобие онова дълбоко вътрешно знание. Така ти ще разбереш, какво значи изкушение. Някой път си радостен, но изведнъж състоянието ти се сменя. Казваш: Нещастен съм в живота. – Това не е твоя мисъл, посетил те е някой дявол. Не въставай против него, но кажи: Благодаря Ти, Господи, че ми изпрати тоя брат, да се разговорим с него. Вие мислите, че дяволът е лош. Аз ще говоря добре за него. Някога и той е бил добър, но паднал и сгрешил. Ще възразите: „Казано е в Писанието да се противим на дявола, на злото в света". Това значи: Търкай дявола, докато прогледне и види светлината пред себе си. Щом дойде светлината в ума му, той ще се откаже от кривия път.

Втората заповед е: „Да възлюбиш ближния си като себе си." Тая любов е външна проява на нашата душа и на нашето сърце. Чрез ближния си, ние проявяваме своята любов навън. В любовта към ближния се вижда и справедливостта на човека. Една майка родила две деца едновременно. Тя имала възможност да кърми и двете заедно : на всяко дете се падало по един естествен биберон. Едното дете било по-лакомо, искало да бозае и от двата биберона. Какво направила справедливата майка? Тя го натупала добре, като му дала добър урок. Детето, като не разбирало закона, мислило, че майка му е лоша. И Бог дава на всеки човек по един биберон; всеки трябва да си го пази. И сегашните християни се хващат за косите си, бият се, всеки иска да вземе биберона на другия. Имаш един биберон, не се лакоми за втори. Ония мъже, които не са произвели огън, могат да се търкат. Обаче, ония, които са произвели огън, трябва да се върнат при Господа и да занесат своята благодарност.

Една госпожа ми разказваше, че гледала мъжа си цели 20 години болен, но не се отегчила нито момент. – Защо? – Обичала го. Един мъж гледал болната си от епилепсия жена, без да се отегчи. Всяка нощ я следил да не дойде припадъка ѝ, без да каже дума за това. Обичал я той, затова не му дотегнала. Преди десетки години един американски параход претърпял

катастрофа и потънал в океана. Повечето пътници се качили на лодки и се спасили. В последната лодка останало само едно празно място. Трябвало да се качи една жена със своето момченце. Всички се огледали, как да разрешат въпроса– нямало място за двама души. Майката бързо настанила момченцето си в лодката, взела си сбогом от него и казала: Носи много поздрави на баща си.

Кой от вас може да прояви такъв дух на себеотричане и със спокойствие да каже: Носи много поздрави на баща си. Какво правят сегашните хора? Повечето мислят за себе си, а децата си оставят на произвола на съдбата. Питат някого: Де е брат ти? – Не зная, той е голям грешник, останал е някъде. Господ му казва: Не постъпваш добре. Подай ръка на брата си. Един велик художник нарисувал две хубави картини. И двете представяли давещи се хора. В едната картина имало една жена, която, ужасена, посягала с двете ръце да се хване за една канара и се спасила. В втората картина имало пак жена, която с едната ръка се държала здраво за канарата, а другата протягала към давещите, дано някой се хване за нея и спаси.

Казвам: Не се държте с двете си ръце за Христа – канарата на вашия живот. С едната си ръка се държте за Христа, а с другата помагайте на своите ближни. Не мислете, че хората са грешни. Само Бог знае, защо грешат и защо страдат. Ако вървите по Христовия път, ще разберете, защо Той възлюби хората й как прояви своята любов. Следователно, ако си болен, кажи си: Обичам те, Господи. Кажеш ли така, ще оздравееш. Който отива при Господа, и болен да е, ще оздравее. Ако си здрав, при Бога си вече. Ако си болен, още не си отишъл при Него. – Защо не си влязъл при Него? – Защото трябва още да се търкаш, да пуснеш светлина. Придобиеш ли светлина, ти си спасен по благодат. Това значи: „От Бога сме излезли и при Него ще се върнем." „Да възлюбиш Господа." – Как? – Не както търговците се сдружават и обичат. Двама търговци се сдружили и обикнали. Понеже интересите им се преплитали, и семействата им си живеели добре и се обичали. Това е любовта на грешните хора. За тях е казано, че ще бъдат научени от Господа. И аз обичам грешните хора: слепите, хромите, недъгавите. На тях може да се покаже, как трябва да живеят. На тях може да се помага. Ако си грешен, не се страхувай. Това е изпит, на който си пропаднал. Днес имаш слаба бележка, но утре, като научиш урока си, ще имаш шесторка. Защо се страхуваш от двойката? Казано е в Писанието: „Любовта изпъжда страха навън".

Сега аз проповядвам за положителните сили на Бога. Казвам: Идете при Бога и любете без страх от омразата и завистта. Ако омразата те посети, кажи й: Сестро, аз те обичам. Прощавам ти за всички твои прояви. Такова е твоето естество. Кажете това от сърце, а не само на думи. Говорите ли само празни думи, ще приличате на оня граф, който се влюбил в една млада, красива мома, и колкото пъти се срещал с нея, все за любовта си й говорел. В същото време и неговият слуга бил влюбен в младата мома, но свещено пазел чувството си, с никого не го споделил. Една вечер графът излязъл на разходка със своята възлюбена. Качили се на една лодка, да се разходят по реката. Като минали на отсрещния бряг, от гората излезли разбойници и нападнали двамата млади. Графът се уплашил много и успял да избяга, като напуснал своята възлюбена. В тоя момент слугата, който ги придружавал, спрял бързо лодката си на брега и спасил момата. Успокоил я и я придружил до дома й. На другия ден графът отишъл при възлюбената си, да види, какво е състоянието й, но тя студено и строго му казала: Стойте далеч от мене. Не искам повече да ви виждам.

Днес става същото с Господа. Вие сте в лодката с Него, но когато ви нападнат апаши, бягате и Го оставяте сам. Казвате: Не искам да страдам заради Господа. Като мине опасността, ще Го потърсите и ще Му кажете: Господи, прости ме, сгреших. Който люби Господа, трябва да бъде смел! Единственият, Който люби, е Бог, затова и ние трябва да любим. Единственият, Който работи, е Бог, затова и ние трябва да работим. И като мразите, пак мразите от любов към Бога. Като влезете в любовта, ще видите нещата в истинската им светлина. Тогава ще разберете, защо един предмет е твърд, а друг – мек. В светлината ще видите това, което в тъмнината не сте различили. Например, диамантът е най-твърд минерал, но, въпреки това, е ценен. Ако го глътнете, ще се задавите. Ценен е, но ще ви задави. – Защо? – Защото не сте го използували разумно. На същото основание, и омразата, и завистта са сили с велико предназначение, но те трябва да се приложат на място. От гледището на Божественото учение, всичко в света е добро, всичко е хармонично, когато е употребено на място.

Христос казва: „Първата и голяма заповед е да възлюбиш Господа“. Като любиш Бога, ще приемеш еднакво и живота, и смъртта. Годините минават, а ти остаряваш: зрението и слухът ти отслабват, артериите се втвърдяват, и ти виждаш, че краят ти наближава. Близките ти викат лекар,

дано ти помогне да поживееш още малко. Казвам: Ако е дошло времето му, нека си върви. Той сам трябва да осъзнае това и да си каже: Викат ме вече, и аз трябва да си вървя. Оставям богатството си на своите малки братя – червеите. Нека си хапнат и благодарят. Хубави са пеперудките. Аз често се разговарям с тях. Те се извиняват, че понякога, без да искат, причиняват пакости. Такава е работата ни. В бъдеще, когато дойдем на вашето положение, и ние ще бъдем добри. Аз им отговарям: Няма нищо, ние ви извиняваме. Ако сме на вашето място, и ние ще правим пакости като вас.

И тъй, благодарете на Бога, че от положението, в което се намирате, виждате доброто в света. Добър е светът, но от вас се иска чистота и святост. Ако не знаеш урока си, не се извинявай, но кажи: Обичам учителя си, и заради него ще науча урока си. Кажи, както Давида: „Дето и да ме изпратиш, Господи, ще извърша волята Ти на драго сърце, защото Те обичам“. Откажеш ли се да изпълниш Божията воля, не обичаш Господа. Нужно е да обичаме Бога, да изпълняваме волята Му.–Защо?–Защото всеки е преживял загуба и разочарование, но любовта към Бога ще върне всичко загубено, ще възстанови здравето на човека и ще постави всички счупени крака и ръце на място. Тая любов ще възстанови разрушения живот на семействата. Тя ще възстанови нарушената хармония в природата. Сега убитите са на угощение при Христа, а живите, останали на земята, казват: Горките хора, отидоха си без време! Велика истина е, че тези хора са на небето, при Христа, Щастливи са те. – Съмняваме се в това. – Който се съмнява, той няма любов в душата си.

Помнете: Бог работи навсякъде и между всички хора. Когато има мир между хората, Бог е между тях. Когато хората се карат, пак Бог е между тях. Той се проявява между всички хора. Говори ли ми някой добро или зло, Бог ми говори. Според мене, няма зло в света. Важно е да приемем, че всичко иде от Господа, в Когото живеем и се движим. Казано е в Писанието: „Бог твори ново небе и нова земя.“ Любовта носи новото. Бог слиза вече на земята и носи любовта в човешките сърца и души. Аз виждам Господа, чувствувам Го, разбирам всяка Негова проява. Дето има плодове и изобилие, там е Бог. Какво жито ще роди неизораната нива? Хората търсят лесния път. Те искат ябълката да узрее без светлина, лещата да заври без огън. Без мъка и страдание нищо не се постига. Чрез страданието Бог излива любовта си към вас. Ако у вас се яви желание да се самоубиете, не пъдете това желание, но вслушайте се в него, разговорете

се, да видите, какво носи то в себе си. Не реализирайте това желание, но вижте, защо сте се разочаровали и отчаяли. Да се самоубиеш, това значи, да напуснеш ограничения свят, в който живееш, и да отидеш в широкия свят, там да работиш. Някоя мома се отчаяла, че възлюбеният ѝ я напуснал и не искал да се ожени за нея. – Защо я напуснал? – Намерил друга мома и казва, че не може едновременно да обича две моми. Момата не трябва да се отчайва, но да знае, че има Един, Който я обича, през всички времена и епохи. Бъдете верни на любовта, в която няма никаква промяна. Започнеш ли в нейно име да работиш, не се отказвай, докато не видиш резултат. Като посееш нивата и се умориш, почини си и пак продължи. Когато ти почиваш, Бог работи. В това време наблюдавай, как Бог работи върху твоята нива. Работи, почивай и в свободното си време размишлявай. Мисли, без да се тревожиш. Защо ще се безпокоиш за храната, която употребяваш? Приеми храната с любов и повече не мисли. Бог ще довърши работата. Боли те глава – не се безпокой. Повярвай в Господа, помоли се, и Той ще ти помогне. Ако се съмняваш, нищо не можеш да постигнеш, не можеш да приемеш новото учение на любовта. То е учение на опита. Здравият приема новото учение и му служи. Мислещият също приема новото учение. Права мисъл се иска от всички. Не казвай, че мъжът ти върви в крив път, но кажи, че е направил погрешка, която трябва да изправи. Когато малкото дете се цапа, това не показва, че върви в лош път. Детето не е виновно, че се цапа. Очисти го и чакай, докато порасне и осъзнае погрешката си.

Един Варненец ми разправяше една своя опитност. Имал един син, от когото бил крайно недоволен. Един ден завързал ръцете и краката му с въже, с намерение да го пусне в кладенеца, да се освободи от него. Като разбрал намерението на баща си, синът казал: Татко, можеш да постъпиш, както искаш, но мисли за последствията. Ще те затворят и ще лишиш майка ми и сестричетата от прехрана. Бащата се замислил, развързал сина си и го пуснал на свобода, но постоянно му казвал: От тебе човек няма да стане. Един ден срещнах сина му и, като се разговаряхме известно време, казах му: От тебе човек ще стане. Думите ми и вярата, която вложих в тях, го насърчиха и, наистина, той стана човек. Следователно, ако искаш да живееш добре, казвай на жена си, че е добра, разумна. Казвай на мъжа си, че е добър, справедлив, любещ. Като се върне от работа, посрещни го добре, с разположение, дай му вода да измие краката си. Речеш ли, че е готованец, ще влошиш живота си.

Какво се иска от човека? – Да се повдига всеки ден, като съзнава, че Бог работи в него. Когато Бог се качва нагоре, ти ще слизаш долу, там да работиш. Когато Бог слиза, ти ще се качваш горе да работиш. Така работи любовта. Като знаеш това, приложи учението на любовта в живота си. Мисли за това, което се иска от тебе, а не от другите. Тогава и грешник да си, аз ще те приема. Аз не се интересувам от праведни хора; интересувам се от хроми, клосни, слепи, сакати – с тях ще отида при Господа, дето ги очаква голямо угощение.

Това е новата епоха – на възраждането. „Да възлюбиш Господа.“ Това е голямата заповед, на която законът и пророците висят. Когато почитаме тая заповед и прилагаме любовта, всичките ни работи ще се развиват с успех. Всичко ще върви по закона на вечната хармония.

Беседа от Учителя, държана на 15 октомври, 1916 г. София.

ДА Я НЕ ПИЯ ЛИ?

А Симон Петър, който имаше нож, измъкна го, и удари слугата първосвещеников, и отсече му дясното ухо; а на слугата името беше Малх. Тогаз рече Исус на Петра: „Тури ножа си в ножницата. Чашата, която Ми даде Отец, да я не пия ли?“[54]

За то издавам заповед, че всеки народ, племе и език, който говори зло против Бога на Седраха, Мисаха и Авденаго, ще се насече на късове, и къщата му ще стане гноище; защото друг Бог няма, Който може да избави така[55]*.*

„Чашата, която Ми даде Господ, да я не пия ли?“ С думата „чаша“ са запознати всички. В съвременния живот изобщо чашата играе важна рол. При всички увеселения чашата служи - най-хубавите вина трябва да се наливат в тази чаша. Сега именно Христос казва на учениците Си: „Чашата, която Ми даде Отец, да я не пия ли?“ Често и лекарите, и те дават чаша; и малките деца, които не са свикнали към тази чаша, изпитват отвращение към нея. Но чашата вътре в себе си съдържа процес на известно развитие, тя е емблема в живота, и ако забележим в природата, всички онези растения, на които цветовете са явни, не тайнобрачни, изобщо имат такава форма - форма на чаша. И в този смисъл, да пиеш известна чаша, значи да претърпиш известен процес, вътрешен или външен, сърдечен, телесен или умствен.

Аз взимам на друга страна тези трима младежи, които били хвърлени по заповед на Навуходоносора в огнената пещ, понеже те изразяват три различни характера. Рядко се срещат трима души с еднакъв ум. Но виждаме в тази глава, че тези трима младежи стояха толкова високо в умствено, нравствено и духовно отношение, обичаха своя народ и когато вавилоняните искаха да им наложат своите възгледи в обществения живот, те се отказаха от тях, не се подчиниха. Тъй че в живота има известни принципи, които трябва да държим всякога, ако искаме да се развием.

Сега изпитанието е не само за един индивид, за един дом, но и за цял народ, за цялото човечество. И нам не трябва да ни е чудно, когато новият свят или Бог постави индивида или дома, или целия народ на изпит. И този изпит ние трябва да го преминем.

Тези трима младежи представляват трите велики принципа, които действат в човека. Ако няма единство между човешкия дух, душа и тяло, никакъв резултат не може да се постигне. Мнозина са говорили върху този стих и го взимат в друг смисъл, но той има тро- яко значение. В един смисъл тези младежи представляват известен характер, известна устойчивост, защото човек се познава, че е човек, само тогава, когато може да издържи своя изпит. Онези ученици, които свършват гимназия или университет, трябва да издържат своя изпит и само тогава взимат диплома. Така е и в обществения живот. Всички най-малки до най-велики животни трябва да минат под този процес и само тогава да заемат своето място.

Съвременните хора имат едно повърхностно понятие за живота. Те искат блага от живота, искат да дойде щастие. Но знаете ли какво нещо е щастието? За да търсиш щастие, трябва да знаеш какво нещо е щастие и да го пазиш. Мнозина търсят любовта, но знаете ли какво нещо е любовта? Ще кажете: „Ние го чувстваме.“ Вие обаче чувствате много неща - и приятни, и неприятни. Някои ще кажат: „Всичко в света е любов.“ Но то е проявление на любовта, а какво е любовта, ние не я знаем. Ако аз бих запитал някого какво е любов, досега не съм срещнал било писател, било философ, който да даде определение на любовта. Някои казват: „Бог е любов.“ Но да оставим този въпрос. Той е въпрос на бъдещето и само след дълго развитие ще имате понятие за нея. Но засега дръжте си любовта тъй, както я разбирате.

Сега ще дойдем до характера на човека, това, което е устойчиво. Характерът у човека разбира тази основна черта, която през всички изменения остава неизменяема. Ако може да намерите по-добро определение, може да приемете него. Но сега ви давам това, което може да разберете. Ако при изпитанията вие се мените и тази черта се мени, значи у вас няма характер, а всички същества, които нямат характер, те са безлични и нямат индивидуалност.

Сега ще направя няколко забележки, преди да встъпя във вътрешния смисъл на въпроса. За да може да развие своята основна черта, човек трябва да мине през четири степени на своето развитие. В съвременния живот те са дадени като съзнание, подсъзнание, свръхсъзнание или самосъзнание и космическо съзнание. Човек е минал през трите периода, сега именно е в периода на самосъзнанието или това, което наричаме грехопадане. Самосъзнанието и грехопадането имат обща връзка. В

грехопадането човек желае да завладее света. Той си казва: „Аз само живея и на мене трябва всички да служат.“ Затова хората казват: „Нему като е добре, и на всички е добре; и щом нему е зле, и в цял свят е зло.“ Затова в съвременната философия има две течения - оптимисти и песимисти. Когато човек е добре, той е оптимист, също когато е и здрав; а когато е зле, когато е болен, той е песимист. Но това ни най-малко не подразбира какво е положението във вселената. От вашите субективни възгледи за света, това ни най-малко не разбира Божиите закони, тоест крайната цел на Божиите закони. Ще запита някой каква е крайната цел. Крайната цел е да намериш основната черта на своя характер; крайната цел е да намериш своя опорна точка, да намериш своя дом, да се върнеш при баща си, да намериш своя учител да те учи, да знаеш какво да работиш. Някой казва: „Като свърша всичката си работа, какво ще правя?“ Ти не разбираш крайната цел, защото работата никога не се свършва. Свършване на една работа подразбира започване на друга работа.

И тъй, никога не туряйте на ума си каква ще бъде крайната цел. Всякога работата си трябва да свършите. И като свършите тази работа, вие ще бъдете щастливи. А ако не може да я свършите, вие ще бъдете нещастни.

И тъй, нашият ум трябва да е насочен към работа, която ни е дадена в този свят. Всеки ще се запита: „Защо сме дошли на този свят?“ Христос казва: „Чашата, която Ми даде Бог, да я не пия ли?“ Сега всички имате по една горчива и по една сладка чаша. Сега ще ви обясня защо сладка и горчива чаша идат променливо. През горчивата чаша човешкият живот трябва да се пречисти. Когато някой извор е излязъл от дълго време от своя източник, изминал е много път, той се е измър- сил, събрал е из пътя си много утайки. Съвременните хора, за да пречистят тази вода, прекарват я през много песъчливи пластове, за да я филтрират. Следователно, когато Господ ви дава горчива чаша, Той иска да пречисти вашия живот. Като преминете четири-пет пъти през тази чаша, тогава човек ще разбере защо е трябвало да пие тази чаша. Тази чаша е човешкият живот, който е наситен с много нечистотии. Тези нечистотии са всички лоши желания, които дохождат като утайки.

Сега човешкият живот е покварен; има известни елементи вътре в живота, които действат разрушително в човешкия характер. Всеки ден ние се боим от това, какво ще стане с нас, да се не разболеем, да не остареем, и това, от което се тъй боим, става. Пита се тогава, каква философия има в

това плашене.

Всички ние приличаме на онзи пътник, който пътувал през едно планинско място и паднал в една пропаст. Заловил се за един клон от едно дърво и стоял така четири часа. Като отмалели ръцете му, уморил се, отпуснал се от клона и започнал да вика: „Сбогом! Аз вече отивам.“ Но останал учуден, когато видял, че отдолу под себе си имало пропаст само петнайсет сантиметра. Често и вие се държите на някакъв клон и казвате: „Сбогом, аз вече отивам.“ А като се спуснете, ще видите, че има дълбочина само петнайсет сантиметра. Така човек прави своя живот нещастен.

И тъй, новото учение ви казва, че пропастта е само петнайсет сантиметра, и като се пуснете, ще видите. Затова някои казват: „Какво ще стане с мене?“ Навсякъде е само петнайсет сантиметра. „Ами ако умра?“ И там зад тебе - пак петнайсет сантиметра. Тъй че онзи страх, който е обхванал всички - пуснете се, всичко е тихо и спокойно. Може да опитате това учение, защото истината всякога може да се опита, истината е живот. Христос разбира истинския смисъл, Той не съжалява за това. Ако Христос не би пил тази чаша, какво благо би добило човечеството? В тази чаша бе пак Божествената любов и страданията на тази любов не бяха нищо друго, освен че листът на тази чаша окапа и сее пак плода на живота. Христос беше плод върху дървото на живота. Казваха учениците на Христос: „Недей цъфти.“ Но Христос разбираше, че сега е времето. И ако Христос не беше цъфнал, не беше завързал, не щяхме да имаме тази благодат. Когато дойде тази чаша за нас, това показва, че ние ще трябва да цъфнем, да завържем.

Следователно ние не трябва да съжаляваме, когато страдаме. С това индивидът, домът или цялото човечество стават благородни. И следователно Христос трябваше да цъфне на това дърво, да даде първия плод. Този плод е, който лекува хората. В този плод стои това учение, което като го приеме човек, той приема тези елементи на спокойствие. С това човек минава в космическото съзнание, във вселената, която е жива, в която и небето, и ангелите, и всичко служи на Бога. Когато човек е добър, където и да го турите, и в огъня, и в рая, нему е все едно. Но когато е лош човек, то е друго нещо. Тези трима младежи, като влязоха в огнената пещ, не изгоряха, но при тях се яви и четвърти, който имаше вид на Исус Христос. Само тогава, като мине човек през огъня, ще намери четвъртия елемент, тоест духа, или както го наричат във философията - да намериш висшето „аз“, Божественото, а в християнството се разбира да намериш

духа, или с други думи - да се съединиш с Бога. Думата „съединение“ е взета в смисъл на „хармония“, а не да съединиш, да се хванеш за ръцете с някого. Когато вземем няколко тона от някоя гама последователни, те всички образуват само един тон. Но ако се вземат няколко хармонични, различни, тонове, които образуват един акорд, те ще дадат хармония, ще дадат обем. Но когато влезем в Божествения живот, ние ще образуваме хармония. Понеже Бог няма нужда от нас, не иска да ни погълне, всичкият стремеж е съсредоточен в това, да даде на душата да разбере това, което Той разбира.

Следователно Бог е единственият учител на душите, които могат да Го разберат. Само тогава човек може да бъде умен, добър, красив, здрав и тогава ще се образува хармония във всички области на живота. Тази хармония за да се образува, в нея трябва винаги да има едно препятствие. Например, когато се движи някой влак, отпред пред колелетата има една цев, пълна с пясък, която се спуща пред колелетата, сипва пясъка, за да може колелетата да подемат. Иначе те се хлъзгат по гладката повърхност и не могат да се движат, да подемат.

Следователно, когато вие сте много щастливи, че вашите колелета не може да се подемат, Бог ви сипва по малко пясък, но от това вие се чувствате нещастни.

Казвате си често: „Побеляха ни главите.“ Да, ако е за платно, бих желал всички платна да побелеят; но ако е за почвата, гдето се раждат храни, бих желал всичката почва да почернее. Христос се обръща към хората и казва: „Това е Божественият плод, от който се образува хармонията в човечеството, и затова, който е готов да страда, той ще цъфне, ще върже.“ Но ще кажете: „Ще ме изядат, като съм плод.“ Нищо, нека те изядат, след това ще се образува семка, а тази семка е силата, която се крие, и докато не се образува тази сила, той не може да има това развитие.

И тъй, в този смисъл се разбират мъчнотиите, които се зараждат във вас, а такива имат всички - непреодолими мъчнотии. Но тези мъчнотии са преодолими за този, който ще се пусне петнайсет сантиметра надолу, тъй както е с пътника. Аз съм виждал хора, които, като умират, ритат, ритат, не могат да умрат. Пусни се - само петнайсет сантиметра е под тебе, нека излезе душата ти. Викат лекари, инжекции правят, само да го задържат и пак нищо. Като се пусне човек петнайсет сантиметра, ще се изправи после на краката си и ще си каже: „Слава Богу, че се избавих от това голямо нещастие.“

И сега хората, като се съберат над някой умрял, казват си: „Горкият човек, отиде!“ А аз виждам умрелия - петнайсет сантиметра до тялото си. Това е неразбиране на нещата. Сега ви се вижда малко смешно това нещо, но като дойде някое нещастие, тогава се хващате за един клон. Ако се пуснеш от клона, дръж се за Бога, тогава ще настане един обрат във всички твои възгледи.

Зная много писатели, които, като напишат нещо, боят се от критици, вълнуват се, преживяват много неща и най-после, като мине тази криза, въздъхнат си и казват: „Свърши се.“ Напиши книгите си, па се пусни долу. Кажи си урока, па се пусни долу. Това искаше да каже „чашата, която Отец е дал“. Петър казва: „Не я пий, Господи.“ Но Христос казва: „Трябва да изпия тази чаша.“

И тъй, у вас има един Петър и един Христос. Петър изважда ножа и отрязва ухото на слугата на първосвещеника, но Христос казва: „Тази чаша, която Господ ти дава, изпий я, и след време ще разбереш Божествената хармония.“

За всеки от вас иде една горчива чаша и бих желал всеки да я изпие християнски. След тази чаша ще възкръснете, а възкресението - това е нов живот на този свят. Това е вкратце външната страна.

Сега има един паралел между тези трима младежи. Навуходоносор е накарал тези младежи да се покланят на този изкуствен образ, който той е заповядал да направят. Но те отказали и той им казал, че ще ги хвърли в огнената пещ. Пещта била толкова нагорещена, че слугата, който ги хвърлил, от пламъка на огъня изгорял.

Така че, който живее с Христовия дух, ще бъде в безопасност. Божествената сила се проявява в най-силните страни на живота, но когато хората са богати, а не сиромаси. Богатството е затлъстяване отвътре, а сиромашията е вътрешен процес на развитие, затова богатството трябва да се обърне на тор, а сиромашията - на един честен труд. И тогава тези два процеса работят за нашето развитие. Щастието трябва да се обърне на тор. Докато човек не изгуби всичко на света, той не може да намери Бога. Този процес е навсякъде. Ако не вземете розови листа - три-четири хиляди килограма, ако не ги сварите в големи казани, вие не можете да изкарате от тях екстракт. Тъй че земното щастие трябва да се изгуби, трябва да се замени.

Христос казва: „Ако ти не се превърнеш в един духовен живот, не можеш да намериш щастието.“ Христос пи от тази чаша и Той сега е един

велик човек, съединил се е с Бога, и там е Неговата воля. Той казва: „Аз изпълних волята на Отца Си и ако не бях изпълнил Неговата воля и Аз щях да бъда с вас.“

Но често в религиозните хора се зарежда една друга мисъл: кой е по-свят, по-умен. Тези неща са относителни. Аз виждам, че сегашните хора може да любят само един човек. Вие не може да любите повече от един човек, веднага ще се скарате. Ако някога обичате едного, а после другиго, вие ще започнете да лъжете и пред единия, и пред другия, и ще започнете да живеете един живот неискрен. Пита се, защо е то, любов ли е това. Това е човешкият егоизъм, вашето самосъзнание. Вие сте в себе си едно малко жестоко божество. И мъж, и жена са опитали това божество. Това божество живее във форма на дъщеря и на син. Аз съм виждал това божество да бие поклонника си - мъж или жена; дъщеря да бие майка си или син да бие баща си. Такова е нашето божество и докато то не се пусне дълбоко в пропастта, ние не можем да разберем дълбокия Божествен смисъл. Това се дължи на туй божество, което постоянно ни мъчи. Затова човек е някога доволен, а някога недоволен. Това са двамата, Петър и Христос. Като се разгневим един ден - това е Петър, а на другия ден вие виждате Христос. Той ви казва: „Тази чаша трябва да се пие.“

Съвременните хора приличат на това. Една негър- ка много страдала и постоянно се молила на Бога да я вземе. Тя живеела близо до един университет, отгдето студентите често слушали нейните молитви и решили един ден да я подиграят. Една вечер няколко студенти отиват в къщата ѝ и похлопват на вратата. Тя запитала: „Кой е там?“ „Аз съм архангел Михаил - отговорил ѝ един от студентите. - Ида да ти взема душата.“ Но тя казала: „Кажете му, че я няма тук.“ Така е и с всички съвременни хора, които говорят за идеали, за благо. Като дойде архангел Михаил, те казват: „Кажете му, че го няма.“ И тогава се сбъдва българската пословица. Изкарали ед- ного да носи кокошката, виното, крушите, той все мълчал. Но когато го накарали да копае лозето, той казал: „Всичко аз ли да работя, нека друг да копае лозето!“

В закона на развитието ние трябва да носим тази мотика - тоест страданието, което произвежда това велико щастие. Тази чаша е благословение, тя носи и страдание, но носи и щастие. Като се научим как да я пием, тогава ще разберем дълбокия вътрешен смисъл. С тази чаша и Бог ще ни почерпи.

За всеки е важно да намери своя основна черта в своята душа, затова

трябва да бъде безстрашлив. Това безстрашие ще внесе у нас спокойствие, което ще ни помогне да извършим всичката своя работа.

Всеки ден вие се гневите. Например не ви слуша мъжът, кипнете веднага. Но какво е кипване? Например, като варите сладко, отделя се пяна и след това кипва. Пяната се огребва с лъжица, докато се изчисти сладкото. Щом кипнете, тогава мъжът ви да вземе лъжицата, за да огребе пяната отгоре. Това е утайка и като се пречисти жената от тази утайка, тя ще стане много добра, много любезна, учтива. Мъж кипне, жена кипне, дъщеря, син кипне - вземете лъжицата. След често такова пречистване човек ще стане умен. Така трябва да се гледа на живота. Това не е само една алегория, но показва и една действителност. Ни най-малко не се безпокойте за вашия живот. Имайте желание да отнимате пяната отгоре. Господ, Който е създал хората, Той си е направил добър план, знае за всеки човек какво ще стане сега. Бог е точно определил за всекиго един път. Но ще каже някой: „Бог с мене ли ще се занимава!“ Да, Той ще се занимава с теб и се е занимавал много пъти. Той ти е начертал един път. Каквото и да ти дойде, ти не се съмнявай, върви в Божествения път, вярвай, че Божественият план в твоето развитие ще се завърши с всички тънкости.

Аз съм привеждал няколко пъти примера, когато Мохамед е бягал от своите гонители зарад учението си и се е скрил под едно дърво, гдето е наблюдавал как една мравка е мъкнела много голям товар и искала да го изкачи. Тя е имала търпението деветдесет и девет пъти да го дига и да не успее да го изнесе, и едва на стотния път е успяла да го изнесе. Мохамед, като наблюдавал това нещо, казал си: „Ако една мравка може да успее в постигане на желанията си, толкова повече аз.“ Това е Бог. Той като вижда вашите мъчнотии, Той ще благослови вашите мъчнотии, ще благослови труда ви. Горчивата чаша, която ще може да изпиете, Той ще я обърне за ваше благословение.

Бог еднакво гледа на всички - и на праведници, и на грешници. Това, което говорят и писатели, и философи, то е друго нещо, но Бог еднакво гледа на всички - и на животни, и на хора. Дръж се за това, че в Бога няма измяна. Той се гневи, но когато сте на огъня. Това гневене е тази активна сила, която ви пречиства. Когато се гневи Бог, Той ви пречиства. Вие викате, но Той ви казва: „Не бойте се, Аз ще ви пречистя.“ Като стоите в огъня, макар и много години, Той ще ви извади, ако нямате пяна, Той ще ви вземе. Ще се засмее Бог и ще ви каже: „Много се радвам, че се очисти.

Гледай втори път да се не опетниш, защото чистотата е необходима за живота.“

При сегашните условия, при които живеем, трябва такава основна мисъл, която да ни крепи. Тези хора, които умират от апоплексия, имат сърцебиене, повреда на стомаха, на дробовете - те са болести, които произтичат от постоянно безпокойствие. Някои хора се не боят и си казват: „Какво от това, че ще умра! Няма Бог.“ И казват на другите, че каквото има, то е тук на земята, и затова - да се наживеят поне.

Някои хора дохождат на земята за един ден, други за година, десет, петдесет, сто и двайсет т.н., кому колкото Бог е определил. Онзи живот, в който отиват, е много по-добър от този на земята. Някои казват: „Този живот, я го има, я го няма.“ Думата „я го има, я не“ означава, че в моя ум е тъмнина, в моя ум Господ Го няма. Ако затвориш тази стая, ще бъде тъмнина, но то не значи, че Бог там Го няма. Бог е и в тъмнина, и в светлина, и в страдания, и в радости, и в любов, и в омраза - еднакво е Той във всички проявления.

Някой мрази - това показва, че Бог е в него. Но той не може да мрази повече от двайсет години. След това настъпва любов. Омразата се обръща на любов. Следователно Христос, Който дълбоко разбира този закон, казва: „Тази горчива чаша след време ще се обърне на велико благо и на велико съзнание, и затова Аз трябва да пия.“ Ако учениците, последователите Христови досега прилагаха този закон, светът щеше да бъде в друго положение. Но тази омраза дойде и затова след време ще дойде велика промяна, велика любов в цялото човечество на земята и след двайсет-трийсет години всички писатели, философи ще пишат в това направление. Тази велика вълна иде и всички нещастия на миналото ще бъдат само почва за велики плодове и ще се разцъфтят благата на човечеството. Затова вие не се бойте, че ще умрете. Нека се мре. И колко от вас сега висите на този клон, и кой е виноват? Околните - баща, мъж, жена и други. Пуснете се и вие ще бъдете доволни. Щом се разгневиш, кажи си: „Чакай да се пусна!“ Не си разположен - пусни се и ще видиш какъв щастлив момент ще бъде. Съмняваш се у някого - пусни се долу. Мразиш някого - пусни се долу. Досега всички казваха: „Не се мразете, не се лъжете.“ Служиха си с отрицателното въздействие. Но аз казвам: „Обичайте се, любете се!“ - в положителен смисъл.

Сега се казва „обичай“, започваме да говорим за любов, за добро. В какво стои характерът на човека, аз ще го определя. Основната черта във

вашия характер се състои в това например, ако един баща остави своята млада дъщеря при един мъж и не я поквари, той има характер. Ако при някоя жена остане един мъж и тя не го поквари, тя има характер. Трябва да се отстранят тези мисли на користолюбие. Така се ражда омраза. И един ден, който познае вашите лъжи, ще ви намрази. Ако някой ви остави богатството си да му го пазите, и вие го опазите, имате характер. Как ще живеете добре, докато използвате чуждото богатство, чуждите жени и т.н.! Горчива чаша да изпиеш, то значи да повърнеш на хората това, което дължиш, но и да им помогнеш. Любов - значи да помогнеш на един човек във всичко, в което можеш. А сега в какво се състои любовта? Например един сиромах се оженил за една хубава мома. Обичали се те и живеели известно време с целувки, но не ги хранило дълго време това, иска и храна.

Когато здрав мъж целува здрава жена или обратно, те не вършат добро. Аз бих похвалил някого, когато той целува болен, обича болен човек. Това е добро нещо. Или ако се хванат подръка здрави, млади хора, това не е добро. Но хвани някой стар, немощен, понагледай го. Някой баща целува своите бедни, болни деца. Не давайте целувка, каквато Юда даде на Христа. Когато вие целувате един здрав човек, вие го предавате.

Следователно трябва да знае човек как да целува и кога да целува. Това е характер в живота. Аз не ви изобличавам какво сте вършили, а ви казвам какво трябва да правите. Някой казва: „Не ме обичаш.“ Не те обичам, защото си богат, здрав. Стани беден, болен - ще те обичам.

Давайте онези целувки на духа. Когато хората се обичат, душите им трябва да бъдат близко, а телата - далеч. Когато мъжът умре, тогава жената го идеализира, обича, а докато е жив, тя го мрази. За да се обичат, Господ ги разделя. Те отдалеч се разбират. Един американец искал да угости един свой приятел, с когото не се бил виждал десет години. Той съобщил за това нещо на жена си по телефона. Но тя му отговорила: „Да не ми водиш този мазник.“ Той си казал: „Видиш ли, тя е.“ Познал по телефона жена си.

Ние говорим за Бога, но ние казваме: „Да не Го довеждаш! Колкото пъти е дошъл, все нещастие носи.“ Но това е един лъжлив процес. Ние се лъжем в живота. Често пъти масоните, преди да приемат някого като свой член, те го подлагат на изпит. Излиза срещу него един човек и насочва една сабя. Ако се уплаши, те не го приемат. Сабята е книжна и веднага се прегъва. Така и Господ иска да те изпита с някоя сабя. Всички тези страдания са книжни и когато вие ги посрещнете, те ще се счупят във

вашите гърди. Страданията не може да се сравнят с онази слава, която ще се открие за нас, затова трябва да се приготвим още в тези времена. Това са изпити.

Някои питат: „Какво ще стане с българския народ?“ Той ще има велико бъдеще. Ще бъде всичко хубаво, само ако този народ вярва в Този жив Бог. Ако мислите така: „Щом е Господ с нас, няма никой против нас“ - този Господ ще ни ръководи. Този Господ ще внесе ред и хармония във всички народи и ще заглади всички мъчнотии.

Всичко, което аз проповядвам, ще се сбъдне. Голямо благо иде за всички ви, благо, което Господ носи от небето. Това благо иде за в бъдеще, само ако сега бъдем истински българи.

Да се не мисли за зло, да се приложи новото учение. Тогава Господ ще бъде с нас, защото Той е Всесилен, Мъдър и Мощен.

И така, не се плашете от страдания, защото само петнайсет сантиметра е дълбоко под нас.

Беседа от Учителя, държана на 22 октомври, 1916 г. София.

МЪДРОСТТА

Но мъдростта, която е отгоре, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна[56].

Ще взема този стих във връзка с основата на Живота. Какво отношение има Мъдростта към човешкия Живот? Отношението на Мъдростта към човешкия Живот е такова, каквото е отношението на майката към детето. Какво би се ползвало детето, ако майката беше глупава? Ние никога не можем да се домогнем до онова дълбоко, вътрешно разбиране на човешкия Живот. Той има двояк смисъл – тесен и широк. Тесният смисъл е преходният живот, а широкият смисъл е безсмъртният Живот. Казахме, че Мъдростта и Животът са както отношението на майката към детето, следователно вие ще бъдете неспособни да започнете Живота си, ако Мъдростта не вземе мястото на една майка. Апостол Яков определя каква е Мъдростта, определя едно от нейните качества, един от нейните атрибути, а именно – Чистотата. Ако няма Чистота, няма Мъдрост, тъй както, ако майката няма Любов към детето, тя не е майка. Следователно имаме ли Чистота вътре в себе си, имаме и Мъдрост. Това е първата връзка и всички сполуки в Живота зависят от тази яснота и Чистота. Яснота и Чистота са синоними, защото, ако нашите очи нямаха яснота и чистота, какво бихме правили, тръгнем ли на дълъг път? Разбира се, че ще срещнем големи препятствия. Следователно, ако в Живота си имате препятствия, това показва, че в Мъдростта липсва основният атрибут – Чистотата.

И тъй, ние трябва да положим Чистотата. Тя е необходима и в науката. Всички Велики Учители, които са идвали да просвещават света, са имали тази Чистота, т.е. имали са основния атрибут на Мъдростта. Чистотата подразбира, че никога в човешката душа не трябва да има желания и страсти. Едно от основните неща, характеризиращи Живота, са страстите – те стоят като обръч около мозъка. Три пръста над ухото се намират човешките чувства и емоции. Хора, които обичат литературата, имат емоции. Чувствата съставляват най-високият праг на човешкия Живот. Под чувства аз разбирам, че човек чува, т.е. да имаш чувства, значи да чуваш. В Божествен смисъл да чувстваш, значи да чуваш, да преживяваш

най-тънките усещания, на които човек е способен. И в храненето, и в четенето, и в писането ние се радваме на това, което преживяваме и усещаме – това е Животът, вън от тези преживявания всичко е невидимо.

Яков казва, че първото качество на Мъдростта е Чистотата. После, Мъдростта е мирна, повърхността ¢ е тиха, спокойна, не се вълнува. Кои хора се вълнуват? Тези, у които страстите вземат надмощие, които живеят в основата на своя мозък – над ушите си. Това място е свързано с един център на човешкото обоняние и щом минеш покрай някоя гостилница, веднага ти се прииска да се понаядеш с месо и да си пийнеш. В този случай ти веднага слизаш отгоре, започваш да мислиш за някоя хубава кокошка, за месото на някой вол, за винце, за други неща и когато всичко това напълни твоя ум, Мъдростта ти излиза. Тогава горко на онзи готвач, който не е сготвил хубаво ядене! Петдесет на сто от всички нещастия произлизат от това малко центърче. Това е епикурейство – такива хора казват, че животът няма смисъл. Човек трябва да е учен, трябва да е банкер, за да нахрани добре това място в мозъка си. И след като яде петдесет, шестдесет, сто и повече години, най-после това място се разваля – воденицата се поврежда, търговията престава и хората отиват на друга воденица.

Понеже сме дошли на Земята, ние трябва да се стремим към своя вътрешен Божествен живот. Само в него можем да бъдем щастливи и блажени, доколкото можем да спазим Божествения закон. Мнозина се спъват от стиховете на това послание. Когато Яков говореше, той имаше един Божествен Дух, имаше откровение и затова казваше тези неща. Мнозина четат Библията, но не я разбират. За да я разберат, трябва да са преживели това, което апостолите са преживели, да имат техния Дух, душа и ум. Някои казват: „Аз искам“; добре, но три неща са потребни на човека: първо, да търси, второ, да разбира нещата и, трето, да ги прилага. Това е същото нещо, което казва Христос: „Търсете, хлопайте, искайте.“ Ако не търсиш, не можеш да намериш. Тези три елемента трябва да се съединят в едно, за да се разбират основните причини на нещата. Един добър градинар трябва най-напред да разбира от почвата, после трябва да посее някое дърво, да го обработва, а след години то ще принесе плод. Така е и в Божествения живот: когато посеем една мисъл, след време тя ще даде плод. Божественото желание ще посееш в твоето сърце, а Божествената мисъл ще посееш в твоя ум. Но преди да си ги посял, твоите ум и сърце трябва да бъдат чисти и мирни. Човек трябва да се избави от

лакомията, която съществува в света.

Ще ви приведа един разказ, съчинен преди хиляди години. Това се случило по времето на древния цар Харун Он Рашид. Той имал обичай да се преоблича и да посещава града, за да види как живеят неговите поданици, дали има ред и порядък между тях. Бил доста щедър и правел благодеяния. Един ден той среща един просяк и му дава една златна монета. Просякът му казал: „Господарю, ако ми удариш една плесница, ще ми направиш голямо добро.“ Царят не искал да прави това, но понеже просякът настоявал, заповядал на везира да му удари една плесница. И понеже му се видяло много чудно, че просякът иска плесница, повикал го в двореца си и го запитал кои са дълбоките причини да моли за това. Просякът започнал да разказва своята история: бил син на богат търговец и когато баща му умрял, купил си около осемдесет камили и така забогатял. При едно от пътуванията си срещнал един дервиш, който му казал, че знае едно голямо богатство и му трябват камилите, за да го натоварят и после да го разделят наполовина. Търговецът се съгласил, натоварили богатството, но още в началото дервишът взел една малка кутийка с някаква мас и я скрил. Започнали да делят наполовина, обаче търговецът помолил дервиша да му даде повечето камили, а да задържи за себе си по-малко, разсъждавайки, че на едно духовно лице не му е нужно толкова богатство. Дервишът се съгласил, отстъпил повечето камили и задържал за себе си само десет. След като помислил малко, търговецът пак му казал: „Дай всичките на мен, а задръж за себе си една камила.“ Дервишът и на това се съгласил. След малко търговецът поискал и последната камила, получил я, но понеже забелязал как дервишът скрива кутийката, запитал го какво има в нея. Дервишът му отговорил, че съдържа някакъв мехлем, който има следното свойство: ако се намаже с него лявото око, човек ще вижда всичките богатства в света, а ако се намаже дясното око, ще ослепее. Тогава търговецът помолил да му намажат лявото око и наистина видял богатството на целия свят. После поискал да му намажат и дясното око, но дервишът отказал, предупреждавайки го, че ще ослепее. Търговецът обаче не вярвал, мислел, че ако си намаже и дясното око, ще види нещо много повече, и продължавал да настоява. Накрая дервишът се съгласил, казал, че отхвърля всяка отговорност от себе си, намазал му и дясното око, след което търговецът действително ослепял. Започнал той тогава да вика и да плаче, но дервишът му казал: „Понеже беше много лаком, трябва да понесеш

всички последствия.“ Тук просякът завършил разказа за своя живот и казал на цар Харун Он Рашид: „Щом е така, искам да ми удариш една плесница. И всеки друг, който ще ми направи добро, искам да ми удря по една плесница, т.е. да ми намазва и другото око.“

Така и Господ ви е намазал едното око. У мъжа е намазал лявото, а у жената – дясното, но те искат и двете им очи да намажат. И така хората ослепяват – това е човешкото грехопадане. Знанието и Мъдростта, която Господ ни дава, ние не сме в състояние да я почерпим от Живота. Животът на Земята е ясно определен – човек има вътрешен стремеж да въздигне своята душа. Но под думата да въздигне аз разбирам да влезе в онзи свят и да почерпи необходимите елементи за своето съществуване. Така например човешкото сърце изисква желания, но някои желания са отровни и когато влязат в човешката душа, я разрушават. Например колко е ненаситно желанието да бъдеш богат и колкото повече забогатява човек, толкова сърцето му повече се втвърдява и най-после става толкова твърдо, че се разсипва. Крайният предел на втвърдяването е това състояние, при което тялото става крехко. А в обществения живот тази лакомия води до изолиране от хората и това разсипва човека. Човек живее, докато е със своите близки, а да живееш индивидуално, значи да си извън Бога. Щом сме в дисхармония с хората, ние сме в дисхармония и с Бога. Казваш: „Аз го мразя“ – мразиш и Бога; казваш: „Ще му взема парите“ – крадеш и Бога. Това са отрицателни състояния и, обратно – правиш ли Добро, ти правиш Добро и на Бога, съработник си с Него.

Мъдростта слиза отгоре, за да научи нас, чадата на Господа, да търсим истинското Знание. Мнозина искат да се научат, но са недоволни и казват: „Защо Господ е направил така?“ Аз казвам: щом си взел да Го критикуваш, ти не разбираш Господа. Дойде ли ти зло, недей пита защо се е случило така, а си кажи, че за Добро е дошло. Когато допуснем, че нещата в света не вървят хармонично, това подразбира, че не разбираме нещата. Например в Америка има пусти места, през които хората вървят, вдигат много прах и мислят, че всичко навсякъде е обвито в прах, а не знаят, че те го вдигат. Така е и с твоите мисли и желания – вдигнал си толкова прах в тях. Нека Мъдростта ти бъде чиста и мирна, нека този прах се утаи и само тогава ще разбираш дълбокия смисъл на твоята душа. Съвременните хора вече две хиляди години проповядват върху Мъдростта, но тя, като че ли не ги е засегнала. По-точно, не е засегнала тези, които са на Земята, а тези, които е засегнала, са на Небето.

Някой казва: „Искам да живея“; добре, но гледай да използваш добре Живота. Които искат да отидат на Небето, трябва да разбират вътрешната Божествена Мъдрост. Коя е причината? Бих желал да видя една църква в света, в която свещеникът да проповядва от Любов. Сега той проповядва, защото има жена и деца, а казва: „Аз проповядвам за Господа.“ Не проповядваш за Бога, а защото жена ти те пече. Някой учител казва: „Аз проповядвам за Господа“ – и ти не проповядваш за Господа, а за твоята жена и деца. Не искам да кажа, че това, което се прави, е лошо. Например един проповедник събрал оттук-оттам материал, наредил добре беседата си, за да изкара повече пари, но слушателите не му дали толкова, колкото му се падало, оценили я за по-малко и в следващата проповед той започнал да кастри хората, които не му дали пари. Проповед, в която парите играят важна роля, не е чиста; следователно тази мъдрост не е чиста. Говоря за свещеници, които казват, че са Божии служители. Това име трябва да отговаря на целта. Всеки трябва да върши работата си тъй, че да отговаря на името си. Например някой казва, че е търговец на дрехи, и той действително си е такъв. Трябва да сме искрени и чисти. И ако аз не проповядвам Истината, ще кажа: „Извинете ме, аз проповядвам Истината наполовина; днес проповядвам само за пари, защото имам нужда от тях, а един ден ще проповядвам и без пари.“

И така, Яков взема думата мъдрост в широк смисъл. Много християни казват: „Искам да разбера Божествената Мъдрост.“ Готов ли си да дадеш всичко за Бога? Христос е казал да се отречеш от себе си, което значи всички богатства, които имаш на Земята, да ги дадеш на сиромасите и заедно с тях да работиш и да ги научиш на труд и постоянство. Някои посочват какво е направил Карнич; смешни са хората, когато вземат Карнич за идеал. Богатството е товар. Има един пример с онова магаре, което го натоварили с много мощи, икони и кръстове и където минело, всички се кланяли, а то си мислело, че поклоните се отнасят за него. Ти може да си в положението на Карнич, а да си едно магаре. Почитанието спрямо теб трябва да е заради твоя дух и мъдрост. Главата ти не трябва да е пълна с библейски стихове и изречения, те трябва да са в твоята душа и да представляват една Божествена тъкан – това е смисълът на истинското християнство. Някой може да ми каже: „Ти не проповядваш добре.“ Аз нямам нищо против съвременния строй, но гащите на едно петгодишно дете не стават на десетгодишното. И понеже човечеството днес е порасло, трябват нови неща, нов строй, нови мисли. Малкото

момиченце може да си играе с кукли, моите почитания към него, но когато голямата мома си играе, ще ¢ кажа: „Моме, на теб ти трябват живи кукли, другояче трябва да гледаш на Живота.“ Когато малкото момченце си играе с конче, моите почитания към него, но когато големият момък си играе, ще му кажа, че му трябва истински голям кон. Конят е човешкият ум, а куклата е човешкото сърце. Когато майката ражда своето дете, това значи, че ражда своето сърце, за да го превъзпита. И когато един стар дядо не може да превъзпита своето дете, той трябва да умре. Затова Господ е казал: „Докато човек не стане като дете, не може да влезе в Царството небесно.“ Човек трябва да прероди своето сърце – да стане малко. Под малко се разбира един пластичен елемент, който е в състояние да се развива правилно и не губи еластичността на Живота. Някоя жена казва: „Родих пет деца.“ – Добре, но възпита ли ги? – „Не.“ – Тогава не си научила смисъла на Живота. Някоя пък ще каже: „Аз нищо не родих.“ Трябва да родиш. Мъдростта, която слиза отгоре, казва: „Ти трябва да родиш и твоето дете трябва да е мирно.“ Добре, вие имате деца, но понякога се тревожите, раздразвате се, пламвате от червенина, най-после ви заболява глава, стомах или бял дроб и казвате: „Бързо викайте лекар, че ще умра!“ Отгде знаеш, че ще умреш? Това показва, че не разбираме отношенията и взаимовръзките, между които съществуваме. Всеки, у когото Мъдростта не е чиста и мирна, ще умре, ще се сплуе. А това подразбира, че в Невидимия свят има други закони, според които твърдата материя трябва да се превърне в мека, за да стане годна за живот. Следователно заради другите условия нашето тяло трябва да стане жертва на този закон. Всеки от нас трябва да пожертва своето тяло, както цветът жертва своите листенца, за да завърже. Това значи, че ние трябва да пуснем своите листа.

Сега съвременните хора искат да живеят във физическия свят, но не мислят, че този свят е най-добър. Във физическия свят отношението ви спрямо Невидимия свят е същото, каквото е отношението на детето в утробата на майка си – то живее в една малка обвивка и за него това е цял свят. Но когато детето се роди, тази обвивка, това тяло трябва да се пожертва, да умре. Следователно по отношение на Духовния този свят е само една утроба и затова човек се чувства в него стегнат и притеснен. Някой казва: „Аз искам да оправя света“; няма какво да го оправяш, излез от майка си навън. Понякога детето се движи вътре в майката, но не иска да излезе навън. Дори когато започне да излиза, пак не му се иска и

затова викат акушери да го извадят, затова майката вика, крещи. Така и ние не искаме да излезем, но Господ ни тегли – трябва да излезем от физическия свят и да отидем в Духовния, в който има много повече условия за развитието ни. Сега вие гледате тялото си и си казвате: „След години всичко това ще го изгубя." Или пък се гледате в огледалото и виждате, че сте остарели. Аз казвам: ще излезете от утробата на майка си. Християнството е наука, която посочва как хората трябва да излязат от този свят. То е тесен Път – тесен, за да може само един човек да мине през него.

И така, трябва да се помни, че Чистотата в сърцето и в ума е едно качество, един необходим атрибут. Защото нашият стремеж да бъдем богати е прав, но богатството, което придобиваме, трябва да се пренесе там, където няма да се изгуби. Не трябва да бъдем сиромаси. Някои цитират: „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството Божие." Това не значи, че човек трябва да е беден, но значи човек, който е безсмъртен, който е разбрал Живота. Не на сиромасите е Царството Божие, а на онези, в сърцата на които няма мисъл да заграбят света, които всякога са доволни, който са готови да се жертват, от нищо не се оплакват, за които всичко е Добро. Пратите ли ги в ада, там им е добре; пратите ли ги на Небето, и там им е добре – такива са хората, които са нищи духом. Някой казва: „Аз искам да съм нищ духом"; добре, още сега можеш да бъдеш. Но ако се поусмихнеш, това показва, че искаш още да си поживееш. Ако си живял месец в утробата на майка си, значи, че има още да си поживееш; ако си живял два-три месеца, още има да си поживееш; ако си живял четири, пет, шест, седем или осем месеца, има още да си поживееш. Но ако си живял девет месеца, трябва непременно да излезеш и ако не излезеш, ще умреш в утробата на майка си. Когато дойде време на човека да умре, трябва да излезе.

И тъй, когато човек умре, душата се ражда. Тя трябва да излезе от физическата си обвивка и около нея да остане една етерна обвивка. След няколко дни тя ще съблече и втората обвивка и ще влезе в своето Астрално тяло, т.е. в Чистилището, докато се пречисти. Когато се пречисти, ще напусне Астралното си тяло и ще се качи в своето Ментално тяло – една много по-фина обвивка и дреха, която не се къса тъй лесно. И когато пристигне в Рая, душата идва в т.нар. будическо състояние – човек, който напълно се е събудил и разбира Божествената Мъдрост и Любов. В това будно състояние няма ни спомен от всички земни страдания, които човек

е преминал, а остават само едни приятни възпоменания за нещата, които са се случили. И от тази висота човек ще вижда защо всичко е станало така.

Съвременните хора не разбират себе си. Някои казват: „И аз знам Христос.“ Питам го: „Ти излизал ли си от тялото си?“ – „Не съм.“ – Значи не познаваш Христа. И когато Христос казва: „Аз съм път и истина“, Той разбира възможността на човека да знае как да излиза от своята обстановка и как да се връща. Ако някой християнин сега започне да излиза от тялото си, той припада, бързо викат лекари да го спасяват. Оставете го да излезе от утробата на своята майка. Например някой човек страда; оставете го, не го смущавате, нека си страда. Тези неща са велико благословение, в тези страдания той изпитва това, което другите, които не са на негово място, не могат да изпитат. Следователно само на страдащите Бог се открива, а за тези, които ядат и пият, Бог остава едно неизвестно същество. Днес, при сегашните страдания Бог се открива на хората. Едни се бият на фронта, а други се лекуват, т.е. едновременно действат две сили – едната разрушава, а другата лекува. Така се създават условия хората да заживеят добре помежду си. Например двама, които по-рано не са живели добре, сега на фронта се срещат и се сближават. Тъй че докато не се роди от утробата на майка си, човек не може да разбере външните условия. По същия закон, ако и ние не влезем във вътрешния свят, няма да разберем какво Господ мисли. Но това е определено. Страстите са кратковременни – могат да се повдигнат като пожар, но след това ще угаснат и ще настане затишие. Когато понякога се разгневиш, разсърдиш се и се зачервиш, след половин час започваш да чувстваш умора и си казваш: „Колко ме заболя глава!“ Следователно настъпилата страст предизвиква обратна реакция. Утре пак ще се разгневиш и пак ще настъпи обратна реакция. Един вълк улавя една овца, гневи се, докато я изяде, но, знаейки, че след това ще страда, отива да се наспи. Често и мъжете, след като се карат с жените си, отиват в кръчмата, за да забравят всичко, и казват: „Страстите на жената няма да ме убиват“, но след като изтрезнеят, пак започват страданията и пак отиват в кръчмата. Страстите създават пиянството. Трябва да се намерят сили, които да ги изкоренят: страстите трябва да се впрегнат и тогава ще се отстранят. Ако пуснеш едно прасе в градината, ще рови, но то не е виновно за това – впрегни тази своя страст!

Сегашните хора казват: „Искам да се освободя от страстите си“; добре, но когато се освободиш от тях, у теб какво ще остане? Трябва да се

впрегнете на работа като една работна жена и да разрешите ребуса на всяка една такава страст. Не питайте защо ви е дадена тя, но опитайте се да я впрегнете. Така постъпват и днешните хора. Искър колко пакости е правил до днес, но съвременните хора са го впрегнали в работа, докарали са го в София и използват водната му сила за електрическа енергия. В този случай няма да кажете: „Господи, освободи ни от този Искър!" Щом искате да се освободите от вашите страсти, вие ще пресъхнете, защото те са вашите извори. Трябва да се намери основният закон – да се впрегнат страстите на работа, да им се даде един умствен колорит, емоциите да се обърнат в чувства, чувствата – в щастие, щастието – в блаженство, а блаженството – в хармония, в сливане с Бога. Не можеш да бъдеш щастлив, докато не знаеш какво отношение има между емоциите и чувствата. Когато казваме, че човек не може да бъде щастлив, разбираме, че той не знае нещата в света. Но има и щастливи хора, които могат да вземат скърбите на нещастните. При мен дохождат много и аз вземам скърбите им, вземам страстите им и казвам: „Хайде сега на работа!" Тези прасета трябва да се възпират – страстите трябва да се облагородят, да се превърнат в овце, т.е. в емоции, а после трябва да се превърнат в чувства. После, и аз благодаря на Бога, че ми е дал работа, защото и у щастливите хора има скука. А да си щастлив, значи да помагаш на хората.

Не съжалявайте, че има страдащи хора, а благодарете на Бога за всичко. И когато благодарим, ние ще дойдем до онова истинско разбиране. Благодарете на Бога, че имате пари; благодарете и за това, че са ви ограбили. Сега има много подобни примери. Например някои затлъстяват и хората казват за тях: „Я как се е поправил!" Но утре същият получава апоплектичен удар, умира и тогава казват: „Как е възможно такъв здрав човек да умре?" Не съжалявайте, той сега е станал по-здрав. Друг пък боледува и след това се поправя; това значи, че той се е родил. Тези неща не трябва да ви смущават, те не са съществени. За всяко нещо си кажете: „Изпратен съм с такава и такава мисия", и веднага ще почувствате Радост.

Сега, аз ще свържа този стих от посланието на Яков с онази притча на Христа, където един баща отишъл при двамата си синове. Единият от тях казал, че ще отиде на нивата, но не отишъл; другият казал, че няма да отиде, но се разкаял и отишъл. Има хора, които ходят на църква, но не вършат Божията воля, а има такива, които казват, че не искат да служат на Бога, а всъщност Му служат. Последните са истинските християни. Затова

Христос казва: „Последният в света ще бъде пръв на Небето.“ Новото учение идва не заради църквата, а за големите грешници, за светските хора. Нека не се лъжат онези, които са в църква, че ние сме чада Авраамови. Господ казва: „От тези камъни Аз мога да извадя чада Аврамови“ – това показва, че у нас не трябва да има сектантство и да казваме, че сме това или онова.

Необходимо е да търсиш и да прилагаш. Ще попита някой как. – Най-първо, Мъдростта трябва да е чиста, мирна; после, трябва да е приветлива, благопокорна. Но всеки ще попита кой е пътят, по който ще може да се влезе и после да се излезе. На човек, който няма тези качества на Мъдростта, няма да отговоря нищо. Ще кажете, че това е жестоко. Не е жестоко, но на един глух, който няма да ме чуе, защо да му говоря? Някой ще каже: „Ти се понадигаш.“ Когато казвам Аз, под тази дума разбирам Бог. Щом сте чисти, това Божествено Аз всичко ще ви каже. Когато някое дете ми рече: „Аз ще ти кажа“, аз ще се спра и ще отговоря: „Казвай, Господи, аз Те слушам.“ Например някой си е направил една градина и аз влизам в нея, разглеждам дали е четвъртита или елипсовидна, каква форма имат лехите, какви посадени цветя има, дали са бели, червени, жълти, каква големина имат и т.н. След като разгледам всичко това, аз ще кажа какъв е човекът, който е посадил тази градина. Ако имам едно писмо, ще зная културата на този, който го е написал. Някои възкликват: „Какви шапки имат жените!“ Аз обичам да разглеждам шапките на жените, дрехите на мъжете, защото всичко това е една култура.

Христовото учение е учението, което е вложено у вас – отворете библиотеките си и ще намерите вашите книги. Ако искате да влезете във висшето положение на Живота, ще трябва да намерите Св. Петър – той ще ви даде ключовете, той ще ви даде Христовата книга. Ако искате да слезете в нисшите светове, трябва да слезете долу и в ада ще намерите Христа. Единият ключ е у Петър, а другият е у Христа. Има две Евангелия; когато прочетете и двете, ще ги разберете и ще видите каква е Мъдростта, която слиза надолу. Защо Мъдростта не стои горе? Има причини: тя слиза заради нас, тя е майка и баща, тя е храна и слиза заради нас. Само когато придобиете тази Мъдрост, вие ще намерите вашия Баща, ще видите какъв е Бог. Ще намерите тази Мъдрост, която е чиста, мирна, приветлива, и тогаз ще намерите вътрешния смисъл на Бога, ще разберете какво нещо е Той. Когато влезете във връзка с Ангелите, в Духа и в ума ви ще влезе нова Светлина, ще чуете такава музика, каквато никога не сте слушали, и

ще кажете: „Има смисъл, това е дълбокият смисъл на Живота.“

Сега всички, които ме слушате, приложете Чистотата. Престанете да мислите, че сте чисти, и имайте стремеж към Чистота. Някой казва: „Аз съм достатъчно чист, достатъчно мирен“; не, трябва да бъдеш напълно чист и мирен. Под думата мирен се разбират най-интензивните сили, които работят в света. Светлината, която слиза отгоре, е мирна, но произвежда най-велики работи. Под думата мирен разбирам силата, която ни дава подтик да работим и да мислим. Аз няма да ви уча как да мислите, но ще ви дам подтик, който да ви кара да работите. Аз бих желал да ви заведа някога на разходка, за да видите какво прелестно чувство се изпитва всред Природата. Вътре в нея се чувства Божественият ум, Мъдрост, Сила, Любов, които работят, които слизат и казват: „Господи, колко Си велик!“

Аз всякога желая да зная повече. Не казвам, че много зная, защото днес имаме едно схващане за нещата, а утре имаме друго схващане, друго разбиране. Следователно в Живота трябва да виждаме Божествената хармония. Някой ще каже: „Остарявам“; и Земята старее – ако не остаряваше, нямаше да има тази прелест. Браздите, долините, реките, планините – това са нейните бръчки. Щом човек има бръчки, той е по-изразителен. Тези черти, разположени нагоре или надолу, показват какъв е бил той, т.е. всяка черта си има значение. А днес художниците и фотографите вземат четката и заглаждат бръчките, те не знаят кое е ценното. Например една книга като Библията днес можете да я купите много евтино или ще я намерите някъде да завиват с нея различни покупки. Ние, съвременните хора, вземаме Божественото, увиваме си с него сиренето и после се чудим защо сме толкова некултурни. Трябва с Божествената Мъдрост да си увием ума, сърцето и душата – тогава ще бъдем силни и мощни хора.

И тъй, идва едно преобразувание в обществения живот. В съвременната наука стават промени, разни теории се явяват. Например допреди години науката смяташе елементите за прости, неразложими тела и учените мислеха, че са стигнали крайния предел. Обаче в съвременната наука, която се развива по-бързо от религията, успяха да разложат атомите на йони[57]. Така например казват, че в атома на водорода има 700 йони, едни от които са положителни, а други са отрицателни. Следователно и там има мъже и жени, които се карат, т.е. има 350 мъже и 350 жени. В един атом кислород има 11 220 йона – значи около 5500

положителни и 5500 отрицателни. Атомът на натрия съдържа около 16 000 йона, атомът на радия съдържа около 100 000 йона. Един ден може да се достигне дотам, че и йонът да се раздели. Ще направя следното сравнение: ако един атом е голям например, колкото църквата „Св. св. Кирил и Методий", то йонът ще бъде голям, колкото един лешник. Между йоните има много големи пространства. Когато се говори за четвърто измерение, това се разбира в пространството.

Затова казва Христос: „Докато не станеш дете, докато не се смалиш, ще останеш един глупец." Пътят на прогреса е да знаеш да се смаляваш, т.е. да знаеш формите, с които можеш да пронизваш света. Горе не приемат големи хора. Някои си мислят, че когато дойде Второто пришествие, ще възкръснат със своите сегашни тела, които тежат например сто и петдесет килограма. Не, човек ще възкръсне по особен начин. Трябва да дойде едно разбиране, тогава в човека ще дойде Божествено тяло, което ще може да става толкова малко, че да преминава всички светове, или пък да става толкова голямо, че да запълва всички светове. Трябва да се научим да ставаме малки и да нямаме желания да заграбваме света. Светът е за нас, стига човек да има желание. Постепенно човек ще мине през всички светове, през всички планети и после пак ще започне да слиза. Затова казват, че Животът е едно движение от центъра към периферията и от периферията към центъра. Това е вътрешният смисъл на Живота, т.е. от Любовта към Мъдростта и от Мъдростта към Любовта, от Истината към Мъдростта и от Мъдростта към Истината, от Правдата към Любовта и от Любовта към Правдата, от Правдата към Истината и от Истината към Правдата, от Правдата към Доброто и от Доброто към Правдата. Разбирате ли какво означават тези неща? Това е промеждутъкът на цели светове. Когато се каже Добър, това е един велик свят; Правдата, Любовта, това са също велики светове. Някои питат какво е Мъдростта; това значи да влезеш да живееш в нейния свят – тогава ще видиш колко е хубаво да живееш там.

Сега, искам тази Мъдрост за всички да бъде чиста и мирна и когато излезете оттук, да можете да я предадете не с думи, а с контакт. Никой не може да предаде на другите това, което го няма у него. Мъдростта чрез Мъдрост се предава, Любовта чрез Любов се предава. Трябва да обичаме всички, без да мислим за себе си, и тогава всички ще ви обичат. Ако не искат да ви обичат, ще има стълкновение; когато всички хора започнат да обичат, тогава ще има хармония. Например сто музиканта се събират в

един оркестър, но трябва да си изберат един диригент. Ако започнат да се карат кого да изберат, няма нищо да излезе и няма да има хармония в работата им.

Обърнете се в душата си към Господа, Той е Живот. Той е вътре във вас и разбиранията, които ще ви даде, дължите на Него. Ако Животът се схване така, ще настане голямо преобразувание в света. Тази Мъдрост, която иде в света, е Бог, тя е Христос. Христос слиза сега от Небето. Какво множество от Велики души идва с Него! – „Елате да видите Божественото“ – казват те на хората. Те носят Чистота, Мир, Божественост. Някои питат кога ще дойде този Мир. Идва, аз виждам в човечеството една велика процесия – всички идват и пеят. И когато те дойдат, ще има хармония в света, а заедно с това ще има Мир и Любов. Това е Второто пришествие – няма да има свършек на света, но светът ще се очисти.

Така бих желал всички да посрещнете Христа. И с Радост и Веселие да Го чакате! Нека тази Мъдрост отсега нататък да се почувства. Сега ще трябва да се проучи човешката душа; вие никога досега не сте изучавали какво нещо е тя. Сега ще научите какво нещо е проповедник, свещеник, учител и т.н. Сега Божествената Мъдрост идва, за да ни научи на езика на нещата. И лично за нас всичко ще се превърне в една хармония.

Беседа, държана на 29 октомври 1916 г., неделя, София.

ХРИСТА ДА ПРИДОБИЯ

А още и вменявам всичкото, че е щета поради превъзходството на познаването на Христа Исуса Господа моего; за когото изгубих всичко и вменявам всичко за измет, само Христа да придобия[58].

Аз ще се спра само върху последната фраза: „Христа да придобия." Думата придобивам е позната и на малки, и на големи, и на учени, и на прости, и на добри, и на лоши, и на умни, и на глупави – всички се стремят към придобиване. Няма същество, което да не се стреми да придобие нещо, колкото нискостоящо и да е то. Друго нещо е дали този стремеж съответства на нуждите, скрити в същността на дълбоките причини на Живота. По-важен е стремежът за придобиване и върху него почива растенето и развиването на човека. Защото тялото, сърцето, умът и Духът си имат свой стремеж на развитие.

Когато говорим за придобиване на Христа, трябва да разбираме какво е това. Аз зная, че имате различни мнения, всички искате да хванете Христа, да го придобиете. Можете да придобиете вол и да го турите в обора, можете да придобиете кон и да му турите юзда, можете да придобиете кокошка и да я турите в курника да я храните, можете да придобиете хубава рокля и да я турите в гардероба, може да придобиете шапка и други неща. Можете да придобиете и едно дете, но него няма да го турите ни в курника, ни в гардероба, а ще го държите в ръцете си, на гърдите си. И тъй, трябва да се прави съществена разлика, трябва да притежаваме качеството да различаваме нещата. Всеки, който е тръгнал в Правия път, в пътя на човечеството или, казано в най-висш смисъл, в Божествения път, той трябва да различава двете съществени неща – да различава злото от Доброто, лъжата от Истината, неправдата от Правдата, омразата от Любовта, глупостта от Мъдростта. Тези неща са необходими, те са същественото в Живота. Вие мислите, че разбирате нещата; може да мислите, че някои неща са добри, а всъщност те са зли. Когато говорим за Добро или за зло, разбираме отношенията на нещата към разумната човешка душа.

И тъй, какви са стремежите на душата? Някой казва, че е гладен, и вие мислите, че това е съществена нужда. Душата ви не се интересува от това, тя не иска тези твърди вещества. Вие мислите, че човек се състои от ядене,

но това показва, че не разбирате нещата. Вие се питате: „Ами когато умра, дали ще ям и пия на онзи свят?“ И като не можете да разрешите този въпрос, започвате да си мислите какъв ли ще бъде онзи свят. В Царството Божие хората не ядат и не пият – това са неща, които тялото изисква за материалния свят. Но тялото и вие са две различни неща и когато тялото придобие тези работи, не считайте, че душата ви ги придобива – това е една илюзия. После, у вас се явяват омраза, завист, отмъщение и други и мислите, че това е стремеж на душата. Това са стремежи на вашето сърце, защото гневът и завистта са неща, приятни на сърцето; окултистите биха казали, че това са стремежи на Астралното тяло. Например някой има няколко къщи и вие му завиждате; завиждате на някого, че е по-красив или по-учен; някой ви отнема слугата и вие се гневите и т.н., а после си казвате: „Аз се разгневих, аз направих това“ – лъжете се, това е стремеж на вашето сърце. След това някой започва да мисли, че е много нещо, възгордява се, мисли, че е много учен, много силен, че много знае, започва да мисли, че той е всичко, че той е човекът, че той е придобил нещо. Той се гордее, защото има много знания, може да учи хората и да им проповядва, мисли, че той е, който знае всичко. Всичко това е вашият ум, това е израз на вашите мисли. Трябва да различите тези съществени неща на вашия ум.

И така, къде ще намерим Христа? Нито в тялото си, нито в сърцето си, нито в ума си ще Го намерим. Къде тогава ще го намерим? Ще ви кажа. Някои ще ме разберат, а някои няма да ме разберат. Понякога съм давал толкова ясни примери, за да се научите да мислите, и пак не сте могли да се научите. Такъв е примерът с оня пътник, който, падайки в една пропаст, се уловил за клона на едно дърво и стоял увиснал четири-пет часа. А щом отмалял и се пуснал, той останал учуден, когато видял, че пропастта под него била само петнадесет сантиметра. Питат ме сега някои как да се пуснат от този клон в живота си. Имаш ли едно желание, пусни го! Не мисли, че интересите на твоето сърце са и твои интереси, остави ги да си вървят по своя път. Мнозина от вас се намират в положението на онзи турски юнак, който хванал един разбойник и двамата така се вкопчили, че нито той можел да го заведе при баща си, нито разбойникът го пускал. Юнакът казал на баща си: „Тате, аз улових един разбойник.“ – „Пусни го“ – му отговорил бащата. В случая вие сте едно желание, което иска да ви ограби, и нито можете да се освободите от него, нито то ви оставя. Ще запитате как да се освободите от това желание. Ето илюзиите на вашия ум.

Стига да искате, ще се научите как да се освободите: идете при един химик, помолете го да ви направи един прост опит – да разложи водата на водород и кислород, накарайте го да ви опише свойствата на единия и другия елемент и да ви покаже начина, по който той ги е отделил. Разсъждавайте и ще се научите и вие да разделяте по същия начин. Вие също имате едно съединение между тялото и сърцето; може да имате съединение и от три елемента – киселините например се състоят от три елемента. Следователно от съединението на вашите тяло, сърце и ум вие имате една киселина, а всички химици казват, че киселините са опасни за живота. Понякога киселините се употребяват за цяр, но трябва да се дават в малка доза; когато се употребят в голяма доза, те предизвикват отравяне.

Сега, когато ви говоря това, не искам да кажа, че не ви трябва сърце, ум и тяло, но твърдя, че тялото си има свои интереси и то си е в своето право, сърцето си има свой стремеж и то си е в своето правото, умът си има свой стремеж и той си е в своето право. И душата в човека си има свой стремеж – например Милосърдие, Вяра, Надежда, Съвест, Любов към Бога. Те са най-висшите чувства на душата и вие сте в тяхната атмосфера. Душата е атмосферата на самия човек. Следователно, ако искаме да разбираме човека, ако искаме да намерим Христа и ако искаме да образуваме едно хубаво тяло, ние трябва да живеем в тази възвишена атмосфера. Ако служите на тялото си, вие ще бъдете слуга, а то – господар. И един ден ще се разочаровате от него, както момата се разочарова от някой момък. Тя е търсила момъка със сърцето си, а не със своята същност. Казват за някоя мома, че е изгубила сърцето си, но ще го намери, защото сърцето може да се открадне, както могат да откраднат парите ви или кравата ви. Може да се открадне и вашият ум и вашите мисли, защото умът не е нещо съществено; това показва, че вие не можете да владеете ума си. Когато пък сърцето се изгуби, тогава човек се втвърдява и казват, че се е ожесточил. Тялото, сърцето и умът са изучени – вие не търсете тези неща. Който иска да придобие Христа, трябва да мине през тези три свята и да влезе в света на душата. Бих ви го описал: той е един велик свят, населен с толкова благородни Същества. Може би след време, когато хората придобият сетивото да виждат, ще могат да говорят за този свят. И сега можем да говорим за него, говорейки за Правда, Мир и Любов. Този свят има две подразделения: първо, пълно съзнание и, второ, вътрешно сливане с Бога. Християните го наричат Едемски рай.

И тъй, за да намерите Христа, трябва да влезете в душата си, да се

повдигнете и у вас да се зароди първото качество – безкористието. Под думата безкористие не разбирам отрицателното качество да не желаеш, но да разбираш кои са съществени неща, какво трябва да придобиеш и какво не. Користолюбие е например, когато искаш да придобиеш неща, които мразиш. Когато си горделив, искаш всички да говорят добре за теб, всички да те обичат. Когато се научите правилно да мислите, т.е. когато в този Божествен, възвишен смисъл вие сте на вратата, на която можете да хлопате, Христос ще ви отвори. Как се придобива Христос? Тялото иска да приеме храна и то приема своите гости, поставяйки ги в устата си, където се приемат всички. Устата има жур фикс, затова там работят тридесет и двама слуги, които на всеки гост, който влиза, му събличат дрехите. На входа има един главен инспектор, който проверява гостите, заповядва на слугите да го наплюнчат, да го сдъвчат хубаво и след това да го пратят в приемната стая. Ако сте гост и ви сдъвчат, минавате по коридора към друга стая, където всички останали са насядали, и след четири часа от вашето съдържание не остава и следа, всичко се преобразува. След това ви изпращат в света през задната врата, но вече в друга форма, а не в тази, в каквато дойдохте. И когато се явите втори път на света, вие ще бъдете едно изверженние. Това е стремежът на тялото – приема отпред, изпраща отзад, т.е. всичко приема, а нищо не дава. Не обвинявайте тялото, такива са неговите разбирания. И вие искате да приемете Христа по същия начин. Не, по този начин нищо няма да направите.

Дойдете ли до сърцето, и там е същото – привличате някого и казвате: „Много те обичам“, но щом го намразите, изпущате го през задната врата. И тогава мъжът или жената се оплакват, че са изгубили сърцето си. Твоят мъж никога не е имал сърце, твоята жена никога не е имала сърце – и двамата не са имали сърца, не са били техни. Същото е и с ума: когато ви приеме, ще ви похвали, но един ден и той ще ви изпрати през задната врата. Затова казваме, че в нашите отношения има една непостоянна цел. Това са степени на развитие. Тялото, сърцето и умът са сили, дадени на човешката душа, които тя трябва да завладее по един Божествен начин. Тялото никога не трябва да ти става господар, а трябва да ти е слуга; на сърцето си също никога не трябва да позволяваш да ти стане господар; същото се отнася и до ума. Някой казва: „Аз обичам със сърцето си“; който обича със сърцето си, той ще те обича днес, а утре ще те мрази. Затова хората казват, че без омраза не може. В света на сърцето има раздвояване. Аз не се лъжа от тези работи. Всички, които по този начин искате да

имате възвишен и добър дом, искате да живеете в мир и съгласие, не сте разбрали Живота. Ако живееш един физически, сърдечен или умствен живот, не можеш да бъдеш в Царството Божие. Съвременната химия разглежда състоянията на телата като твърди, течни и въздухообразни: тялото се уподобява на твърдата материя, сърцето – на течната, а умът – на въздухообразната. Следователно вие можете да си служите с тези три състояния на материята – те са три сили, три отношения.

Сега Павел казва: „Всичко считам за измет, за да постигна Христа." В познаването на Христа има други закони. За да разберете законите на тялото, трябва да проучите анатомията и физиологията. Съвременните хора не трябва да бъдат невежи, а трябва да проучват своите промени, да знаят колко пъти в минута бие сърцето им сутрин, на обяд и вечер, т.е. да знаят разположението на своето сърце и денем, и нощем. После, трябва да разбират разположението на своя ум – кога мислят по-ясно и кога по-тъмно. Вие трябва да имате една по-ясна представа вътре в себе си, да различавате тези три отделни области на вашия живот. И когато започнете да различавате желанията на тялото (защото то понякога иска да се разхожда, а понякога иска да си почива), тогава можете да се качите на своя кон, т.е. на своето тяло, но ще знаете, че тази разходка не е твоя, а разхождаш коня си. А когато си почиваш, кажи, че почива твоят кон. Мразиш ли някого, кажи, че упражняваш сърцето си; обичаш ли някого, пак упражняваш сърцето си, защото то обича омразата и Любовта. Знайте, че може да употребите омразата и завистта като една работа на вашето сърце. Например желаеш да придобиеш много къщи или друго каквото и да е; изведи сърцето си на разходка, покажи му много къщи, кажи му, че ще ги има, кажи му, че ще има всичко, което желае. На следващия ден пък ще се качиш на своя ум и него ще развеждаш; умът ще иска да узнае тайната на Бога, ще се надига, а ти му кажи, че всичко знаеш, че имаш слава, че си написал всички книги на света – той ще се зарадва. А ти ще знаеш, че твоето тяло, сърце и ум работят. След това ще разходиш твоята душа – например ще срещнеш един нещастник и ще му помогнеш колкото можеш, ще му дадеш повече Вяра и Надежда. Първото нещо, което се явява в душата, е това, че тя дава; тогава ще кажеш на тялото си: „Ще ме почакаш малко, за да дам на този човек нещо." Ще раздадеш Любов, Вяра, Надежда и когато се върнеш у дома си, ще намериш Христа. Ще кажете: „Колко лесно, тя не била мъчна работа!" Много лесна работа е: извеждаш тялото, сърцето, ума и душата на разходка и се връщаш.

Под израза „всичко считам за измет“ Павел подразбира, че знанието, което можем да имаме за тялото, за сърцето и за ума, не може да се сравнява с онова, което Христос може да ни даде в съгласие с душата ни, когато се научим да даваме. Когато растенията започнат да цъфтят, обърнете внимание на това, че всеки цвят се обръща към Слънцето. Поставете някое растение, например някоя ябълка, в зимник и наблюдавайте какво ще стане с нея. Растенията живеят на открити места, където има слънчева светлина. Следователно, за да намерите Христа, трябва да осветите вашето сърце, ум и душа. Душата ви от нищо не трябва да се смущава. Например прияде ви се кокошка или си кажете: „Колко лошо говорят за мен“, или си кажете: „Искам да бъда умен и учен“, а след това искате да намерите Христа. Няма да Го намерите, защото сте в един зимник. Или влезете в някоя църква и искате там да намерите Христа – и там няма да Го намерите. Някой казва: „Аз принадлежа към тази или онази църква“; щом допуска, че съществуват много църкви, съвременната църква проповядва многоженство. Колко църкви има в света? Аз казвам, че има само една църква, т.е. една жена. За тази църква Христос казва, че е разумна и мъдра. Отначало Бог е създал един мъж и една жена. Това са най-разумните разсъждения. И ако някой ме пита какъв съм, това значи, че ме пита дали живея в тялото си, в сърцето си или в ума си. Църквата, която аз зная, е била винаги една и през всички векове ще остане само една. Всеки, който иска да намери Христа, трябва да има правилни схващания, правилни понятия за тези неща. Някои могат с хиляди години да ви проповядват, но няма да ви кажат Истината. Свещеник, който ви казва, че тази или онази църква е най-добра, не ви говори Истината. Ако под своята църква той разбира Божествената църква, която като един извор дава от себе си, която излива своето благословение в света, тогава съм съгласен. Но ако църквата събира хора, за да ги използва, тя не е Божествена. Христос дойде между евреите, които бяха избран народ, но тяхната църква беше църква на грабеж. И ако днес евреите са пръснати по света, то е, защото бяха лакоми и Господ ги прокле и ги наказа. Господ не ги прокле в буквалния смисъл, но те сами си докараха това. Някои мразят евреите; не трябва да ги мразят, а да ги приемат като един добър пример. Аз вярвам, че ако евреите един ден приемат Христа както трябва и дойдат в областта на душата, ще кажат: „В Христа Исуса няма ни елин, ни юдеин.“ Христос обединява нещата в себе си.

Тези неща не са противоречиви, но вие не можете да разделите

интересите на тялото от тези на ума и затова у вас се нарушава хармонията на нещата. Например вие се раждате жена и сте недоволни. Какво е жена? Жената живее в сърцето, т.е. сърцето е една къща, в която човешкият Дух е влязъл да живее. Ти си взел тази къща под наем и знай, че в това сърце ти си кираджия и един другар ще имаш сега. Мъжът живее на един по-горен етаж, т.е. жената живее на втория, а мъжът живее на третия етаж, но и двамата са кираджии. Някой казва, че да бъдеш мъж или жена е според закона, който Господ е турил. Жената трябва да е на втория етаж, а мъжът трябва да е на третия. Когато мъжът падне от третия етаж, обрулването му е по-голямо. Затова, за да намериш Христа, трябва да престанеш да мислиш дали си жена или мъж, трябва да излезеш на отворено място, да излезеш в областта на душата. И тогава, когато се обърнете към Бога и препратите вашите истински желания към Него, вие ще цъфнете. Само тогава Божествената енергия и Божествената светлина ще оплодотворят вашия цвят и ще се зачене Божественото у вас. Когато излезете от сърцето, ума и тялото си, само тогава тези цветове ще могат да се оплодят и вие ще имате приятните плодове на Живота. Постарайте се през тази една година да намерите себе си.

Павел казва: „Ако раздадете богатството си и тялото си, пак няма да намерите Христа; вие сте на пътя, но не и в пътя." Когато дойдете в положението на душата си, когато дойдете в петата област на Любовта – да обичате Христа и Той да бъде всичко за вас, тогава вие сте Го намерили. Когато престанете да мислите за себе си, за своето тяло, сърце, ум и душа, когато престанете да мислите как да се спасите, тогава ще намерите Христа. Когато бъдете над тези четири области, ще разберете великия смисъл на Любовта и ще го разберете с едно преживяване. Само когато ви заковат в тази Любов, както заковаха Христа, вие ще кажете: „Прости им, защото те нищо не знаят." А сега знам много мъже и жени, които си казват: „Аз ще намеря Христа." Жената се моли, а мъжът ¢ я слуша и си казва: „Аз ще взема четири гвоздея и ще я закова"; но тя започва да вика, да се сърди, а той ¢ казва: „Лъжеш като стара циганка, не знаеш ли, че аз живея на третия етаж, а ти си под мен?" Друг път мъжът се моли, а жената го слуша, взема четири гвоздея, иска да го закове, той се сърди, вика и тогава тя му казва: „Лъжеш като стар циганин." И така двамата всеки ден намират Христа. От осем хиляди години насам има приковани хора и аз ги виждам, че се кълнат.

Сега, пита се защо християнството не е напреднало. Човек, който иска

да се развива, трябва да разбере този дълбок вътрешен смисъл и да се освободи от тялото си. Ти и без такова тяло можеш да живееш. То е сбор от много клетки, които и без теб могат да си живеят – те са твои слуги и един ден, когато завършиш своето развитие, ще те напуснат. Така е и с твоето сърце и с твоя ум – един ден и те ще ти кажат: „Излез от тялото си, че ще дойде друг господар.“ За отношението на тялото, сърцето и ума ще ви приведа една аналогия, която донякъде ги изяснява: вие имате една каруца, която представлява човешкото тяло, и един кон, който представлява човешкото сърце, а самият човек е вътре в каруцата. Счупи ли се вашата каруца, вие се качвате на коня; минавате ли през стръмни места, вие ще изоставите и коня и ще тръгнете пеш. Следователно вие трябва да напуснете тези три облекла и да излезете отвън. И когато казва Христос: „Ако някой не се отрече от себе си“, това значи да се отречеш от господарството на тялото, сърцето и ума и да вземеш душата си за другарка. Понеже тя е добра жена, нейните интереси са общи с интересите на Духа и тя всичко дава. Затова Христос казва: „С какво се ползва човек, ако спечели цял свят, а изгуби своята душа?“ Ако си човек без душа, всички тези три неща един ден ще те напуснат и ти ще изгубиш всичко.

И тъй, Павел казва: „Всичко считам за измет, за да придобия Христа.“ Сега, искам тази мисъл да е ясна в умовете ви. Не искам да говоря с празни думи, защото мисълта, която изказвам, е точно определена в моя ум. Аз не искам да ме лъжете. Например аз зная какво представлява фактът, че някои от вас дохождат тук един път; някои дохождат два пъти, други три пъти и т.н. Това нещо представлява за мен наука: например аз мога да узная след колко време някой ще дойде пак. Съществува приказка за един вълк, който изял едно магаре, минали девет месеца и той си казал: „Ще отида пак да видя няма ли някое друго магаре на това място.“ Ако е лятно време, магарето може да е на същото място, но ако е зима, ще е прибрано. Затова на третия път вълкът ще дойде лятно време и ще намери магаре... Това е една приказка, която има много голям смисъл. Някой казва: „Дойде ми много голяма беля“; аз му отговарям: „След време ще ти дойде голямо щастие.“ Някому дойде голямо щастие, доволен е, а аз казвам: „След време ще ти дойде някое нещастие.“ Защо е така? Тези работи трябва да се изучават.

Който иска да намери Христа, трябва да разбира тези дълбоки неща. За мен тези схващания имат двояко значение: например музиката има чисто техническа и чисто психическа страна. Ако искаш да учиш музика,

да придобиеш техника, трябва да си вземеш учител; ако искаш да слушаш хубава музика, изпълнена от един велик музикант, ще трябва да платиш за един билет десет лева. Във втория случай вие се ползвате наготово. Сега, ако искате да ме слушате само, ще ви кажа: моите билети струват десет лева (за бедните може и без пари), но ако искате да учите, ще платите много скъпо. Например искате ли да учите цигулка, ще трябва да плащате и при това всеки ден ще употребявате по няколко часа за упражнение. В цигулката има четири струни и ще трябва да свирите последователно най-напред на първата, после – на втората, на третата и на четвъртата. С всички тези скрибуцания ще омръзнете на майка си, но когато се научите да свирите и на четвъртата струна, ще кажете: „Свърших вече упражненията.“ За да намерите Христа, трябва да знаете много добре да свирите на цигулка – само тогава Христос ще ви стане Учител.

Съвременната система за обучение е много добре устроена: най-напред се минава през отделенията, после – през класовете, после – през висше училище и само тогава може да се дойде при някой Велик учител. Някой казва: „Аз ще дойда при Христа“; Христос няма време да ви занимава, Той може да ви даде само един концерт. Но ако искате да научите изкуството на Живота, трябва да живеете като един цигулар. Великият цигулар Паганини е свирел по дванадесет часа на ден и това, което той е изпълнявал, днес никой не може да го повтори. Сега казвате: „Придобих Христа“; когато придобиете Христа, тогава ще разберете смисъла на Живота и няма да има нещо невъзможно на този свят. Тогава ще приличате на индийския княз, посетил един индуски светия, който имал много хубава крава: князът много харесал кравата и предложил на светията много пари. Светията обаче не я давал; князът го заплашил, че ще му я вземе насила, но светията отговорил: „Опитай се.“ Изпратил той цяла армия въоръжени хора, но светията с един поглед повалил всички на земята. След тази случка князът решил да разбере живота на светията. След като го изучавал хиляда години, той придобил някаква сила и знания и пак отишъл с въоръжени хора да вземе кравата, но пак се повторило същото. После още хиляда години проучвал живота на светията, придобил нови сили и знания, пак тръгнал да вземе кравата, но и този път не успял. За пореден път князът се заел да проучва живота на светията, придобил още нови знания и станал толкова силен и добър, че дори всички богове му се покланяли. И накрая, след всички тези три хиляди години на учение

князът отишъл при светията и му казал: „Вече не ми трябва тази крава.“ Това значи, че когато излязъл от тялото, сърцето и ума си, кравата вече не му трябвала...

Колко пъти тялото се оплаква от сърцето, защото сърцето греши, а тялото страда; друг път умът греши, а сърцето страда – такъв е законът. Следователно грехът започва от ума. Всички болести идват все от ума, от сърцето и от тялото, затова заболяванията биват умствени, емоционални и соматични. Изпъдете лошите мисли от вас и всички соматични болести ще изчезнат. Внесете тези нови сокове и вашето тяло ще се подобри. Това практикува и съвременната медицина: когато кръвта на някого е много увредена, отварят една негова вена и вена на един здрав човек, преливат кръв от последния в тялото на болния и той оздравява. Соковете на душата непременно трябва да минат през вашия ум, сърце и тяло и тогава вие ще станете техен господар.

За да придобиете Христа, Неговият Дух трябва да се съедини с вашия. И щом се съедините, вие ще почувствате единство, ще почувствате, че цялата вселена е една хармония и всички неща, били те добри или зли, са на местата си. Добрите и злите неща са такива само по отношение спрямо вас. Но Бог, който е благоволил да вложи в дадено същество Своя Дух, си има причини за това, Той знае например защо е изпратил вълка и не сте вие, които ще Го съдите. Бог казва: „Аз те направих човек, затова не бъди като вълка, като мечката, като змията, но постъпвай като едно разумно същество.“ И тъй, щом мразите, вие сте със сърцето си; щом обичате да похапвате, вие сте с тялото си; щом се гордеете, вие сте с ума си, но вие не сте още с Христа. Човек трябва да се научи кое е същественото в него, трябва да разбере, че неговата храна е друга. Истината, Любовта, Мъдростта, Правдата и Доброто – това е храната, с която ще придобиете Христа. Когато придобиете тези плодове, тогава Христос ще дойде, защото ще има какво да Му сервирате. Щом започнете и вие да се храните с тази храна, всички ще бъдете хубави, а не такива, каквито сега ви виждам. Ще бъдете красиви, стройни и вашето тяло ще каже: „Слава Богу, че моят господар поумня, иначе той и мен искаше да обладае.“ Предназначението на човека е да освободи ума, сърцето и тялото си от всички злини и болести.

Сега, може да кажете за мен, че говоря като един оратор заради ефекта. Мога да ви говоря същото и малко по-тихо, но когато повишавам гласа си, искам да забия този гвоздей по-дълбоко у вас, че да се закачи нещо на

него. Когато огладнееш, кажи си: „Това не съм аз“; когато се страхуваш, кажи си: „Това не съм аз“; когато се възгордееш, пак си кажи: „Това не съм аз.“ В такъв случай ще си зададете въпроса: „Тогава кое съм аз?“ Тогава ще дойде душата ти – покажи своето Милосърдие, дай на някого пари. Това, разбира се, още не значи, че го обичаш. Защото, ако дадеш някому пари, той ще може да ги използва на място, само ако е умен. Парите днес вършат най-големите престъпления. Ако проучите и историята, ще видите, че парите са развалили света поради желанието на сърцето да има повече. Така са били създадени съдилища и бесилки, но осъдените на смърт, когато влязат в другия свят, стават по-опасни. Затова аз съм на мнение лошите хора да се турят в затвора, за да се превъзпитат и преобразят. Това трябва да се направи в бъдеще, защото хората, които умират, са по-опасни за човечеството. Ако влеете една отрова в десет килограма вода, тя ще зарази повече хора, отколкото, ако я влеете в няколко грама.

И така, за да познаете Христа, трябва да придобиете онова съществено Знание, което е необходимо за нашия индивидуален живот. Разтревожиш ли се, огладнееш ли, кажи: „Не съм Го намерил още“; обичаш ли славата, кажи същото. Някой казва, че ходи на църква – той обича да яде; не го укорявам, защото и аз ям, но яденето не трябва да съставлява цел в Живота. Питат ме понякога какво ще ям – отговарям: „Дайте на моя кон каквото и да е, дайте му малко боб, сол.“ Някой път, когато ме канят на гости, приготвят много неща и аз си казвам: „Е, каква голяма почит отдават на коня ми!“ Всичко това означава, че не сте намерили Христа. Дайте ядене на бедния, на страдащия. Храна е потребна и на тялото, и на ума, и на сърцето, но и душата трябва да се храни. Под думата храна разбирам да нахраниш човек, който се е обезсърчил и е решил да се самоубие. А сега вие мислите само как да се спасите и казвате: „Да отидем при г-н Дънов да ни каже нещо, той знае много неща, много е учен.“ Защо проповядвам? Ако изворът не тече, той ще се пръсне, защото водата в него трябва да си пробие път. Затова и аз проповядвам – за да бъде благословение за вас. Някой казва: „Аз искам да ме обичат“, но суха чешма обича ли се, целува ли се? Пуснете през вашия чучур чиста вода и ще видите как всички ще ви целуват. За да ви целуват хората, трябва да им дадете. Някой се спира пред една чешма и казва: „Колко е хубав този камък“; не камъкът е същественото, а водата – учението, което идва.

Един ден, когато от Невидимия свят ви видя щастливи, ще се зарадвам

и ще кажа: „Радвам се, че намериха Господа!“ Трябва да се радвате, да играете, защото когато сърцето играе, вие се молите; когато умът мисли, вие се молите. Радвайте се на тялото, когато яде; радвайте се на сърцето, когато чувства; радвайте се на ума, когато мисли – те са уреди, които ще ви упътят. Когато минавате през физическия свят, необходимо е тялото; през Астралния свят е необходимо сърцето, през Умствения свят е необходим умът, а в Душевния свят е необходима душата. Ето защо Павел казва: „Да придобия Христа.“ Христос е един Велик учител и в каквато форма и да го посрещнете – във форма на жена или мъж, във форма на дете или слуга, Той всякога може да ви покаже пътя на Истината. Нека остане във вашия ум тази мисъл, че Бог е един. Учението може да минава през много чучури, но изворът е един; може да има много движения в света, но изворът е един.

Когато Христос дойде у вас, Той ще ви научи правилно да разбирате нещата, ще научите кои постъпки у вас са добри и кои са лоши. Не трябва да казвате: „Сега съм малко по-добър, малко по-интелигентен“; не малко, но трябва докрай и съвършено да завършите своята картина. Когато един учител дава на ученика си да рисува една картина, той трябва да я нарисува добре. Тялото е един учител, сърцето е един учител, умът също е един учител. А когато влезете в душата си, тогава ще намерите Христа, тогава ще възкръсне тялото ви, сърцето ви, умът ви, тогава ще бъдете господари, а не слуги – всички ще станат едно неразделимо цяло и вие ще бъдете силни в света. Тогава децата ви ще бъдат не като сегашните; сега имате много кираджии и това са вашите деца. Що е тялото? То е една къща и хората влизат в нея. Казва някой: „Детето ми не ме познава“; посочете основната черта на вашето дете. За да познаете децата си, с които сте идвали много пъти на Земята, помежду ви трябва да има общност – майка трябва да се жертва за своето дете и обратно. Ако син или дъщеря не са готови да се жертват за родителите си, те не са техни деца. Бих желал всички синове да се жертват за бащите си, дъщерите – за майките си, слугите – за господарите си, учениците – за учителите си.

Когато дойде Христос на Земята, тогава ще настане истинският порядък, тогава ще има един съвсем друг строй. Това е учението, което може да преформира света – да намерим Христа. Казах ви в миналата си беседа, че Христос идва отгоре като една Светлина над вас и всички, които сте готови да завържете, ще цъфнете. А които не сте готови да цъфнете, ще останете за една друга епоха. Които не сте готови да се жертвате, не се

безпокойте, защото никога светът не е бил тъй добър, както е сега. Но ще кажете, че има такава голяма война – нищо от това, не се плашете, войната е чистене на света и на хората. Аз я уподобявам на жена, която става сутрин рано, започва да мете, вдига прах наоколо; тя мисли, че е изчистила къщата, но след четири-пет часа пак ще има прах. Аз виждам, че всички, убити във войната, са паднали от своите коне, но са по-добре, не мислят за захар, за ориз. Някой ще попита какво ли е тяхното положение там горе. Те са по-добре от вас и ще оживеят. Вие ще живеете заедно с тях и с този Христос, който идва и е идвал много пъти на Земята. Някой ще каже, че Христос е бил един път на Земята. Да, но Той пак идва – идва да види какво е състоянието на Неговото учение, да види как съдят съдиите, как живеят мъжете и жените помежду си, да види как живеят военните, иска да види как се изпълняват нещата. Всеки трябва да бъде на мястото си, защото тези неща са турени от Бога. И ако в нас се въдвори тази хармония, ще знаем, че служим на Бога. Не завиждайте на царете; не съжалявайте бедните – правите им мечешка услуга с това. Възлюбете ги и им кажете: „Братко, ти много добре си учиш урока, радвам се за това“ – тъй говоря аз на нещастните. А вие казвате: „Горкият, колко трепери!“ – щом трепери, дайте му една кокошка, стоплете го. Възлюбете просяка и не мислете за неговите минали грехове. Някои са грешници, защото са имали условия да грешат. Но който не е свършил изпита си и не е имал случай да греши, той трябва да мълчи, защото това още не показва, че той е праведен.

Бъдете бодри, когато мислите, и помнете, че яденето не сте вие, че сърцето не сте вие, че умът не сте вие. Само когато се повдигнете в душата си, тогава ще бъдете една мощна Сила. Аз бих желал всички българи така да разбират нещата. И ако така живеем, ние ще бъдем велики, защото Бог е наш учител и ние сме Негови деца.

Беседа, държана на 5 ноември 1916 г., неделя, София.

ПЕТТЕ РАЗУМНИ И ПЕТТЕ НЕРАЗУМНИ ДЕВИ

Тогаз ще се уподоби Царството небесно на десет девици, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха разумни, и пет безумни[59].

Това е една извадка, която Христос е почерпил от една велика Божествена книга, и десетте девици са именно от тази Божествена книга. Разбира се, вие не сте чели тази книга и малцина са, които я четат. Аз ще се постарая да ви обясня дълбокия вътрешен смисъл на това нещо, но доколко сте в състояние да разберете това, което е потребно за вас? Защо Христос взима десет девици, а не пет? После, Той прави разлика между тях - петте били разумни, а петте - неразумни. Защо не са били две разумни, а осем неразумни? Значи има едно съотношение между нещата. Мнозина си задават въпрос, кои са тези деви? Тези девици - това са целокупното човечество. Значи половината от човечеството са умни, а половината неразумни. В това отношение можем да разделим човечеството на черни и бели. В света са съществували досега четири раси: червена, черна, жълта и бяла. Бялата е най-млада раса. Било е време, когато черната раса е била на висота на своето развитие. Черните хора не са били както днес глупави, а са били най-интелигентни хора. С тази раса започва грехът, и тези пет неразумни деви представляват черната раса, а петте умни представляват бялата раса, която сега работи за възстановяване царството на земята.

Неправилно схващане е, когато казват, че едни хора са добри, а други - зли. Човек не може да бъде едновременно добър и зъл. Правилно е човек да бъде или добър, или лош. Златото не може да бъде едновременно и ценно, и безценно. Ценният камък не може да бъде едновременно и ценен, и безценен. Това, което е ценно, е ценно, а което е безценно, е безценно. В тези пет деви едно от качествата им е, че били разумни. Думата „разумни“ се употребява от Христа в дълбок смисъл. Употребена е думата „еинсоф“, а не думата „разум“, което значи безконечно Божествено начало, което се проявява често у човека. Тези пет деви са имали Божественото начало вътре в себе си.

Сега едно нещо трябва да имате предвид: разликата между умното и безумното, доброто и лошото е тази, че лошите хора имат шупли, пори в

себе си, скоро се подквасват, шупват, а добрите хора нямат пори в себе си, не кипват, не шупват. Аз не употребявам думата „пори“ като някакви канали в хората, но употребявам думата в химически смисъл. Както има неустойчиви съединения, каквито са съединенията на азота, и когато човек умре, той започва да мирише - тогава всички азотни съединения се разлагат, всеки елемент се отделя и отива всеки на своето място. Тъй че в това време, когато господарят си замине, всеки елемент си отива на мястото, отгдето е дошъл. Това се нарича гниене, вмирисване. Имайте предвид, че небето е място на чистотата, на разума.

Сега, като говоря това нещо, може мнозина да разбирате криво нещата. Това криво разбиране се състои в това, че често хората не разсъждават. И когато им се говори, представлява истината, тази истина им причинява смъдяване, тъй както хора, които имат болезнени очи, имат често смъдяване. Стомашните болки се придружават с такива смъдявания. В кръвообращението има също такива реакции.

И тъй, добрият човек, разумният човек владее тези елементи и преобръща злото в добро. Ще кажете: „Това нещо е много интересно, да владее човек злото, да обръща злото в добро.“ И в съвременната химия и алхимия е имало стремеж да превръщат неблагородните метали в благородни, в скъпоценни. Може да се каже, че религията е наука, с която можем да превърнем по-долните елементи в по-ценни, да се превърнат простите мисли в благородни. Това е дълбоката наука, това е стремежът на религията. Всички религии, които съществуват в света, са различни методи, които учат как да се преобърне лошото в добро, хората да се приближат в живота.

Следователно от това гледище вие можете да имате коя и да е религия, стига тя да ви даде метод, по който да се приближавате към живота.

Този въпрос практически много лесно се разрешава. Например отивате в някой град, престоите там няколко време и посетите някоя гостилница. Ако там не е добра храната, напущате я и отивате в друга, по-добра и по-скъпа гостилница. Ако е добра тази гостилница, вие ще ходите в нея. Ако ви запитат защо ходите при този гостилничар, вие ще кажете: „Той продава наистина по-скъпо, но дава хубава храна.“ Следователно въпросът не е в евтиното.

Всеки, който продава евтино, той не носи истината в себе си. Когато аз искам да продам, или много ще взема, или никак няма да дам.

Трябва да се цени Божествената материя. Някой казва: „Господ даром

дава.“ Вярно е. Но какво разбирате под думата „даром дава“? У българите, когато се жени млада невеста, тя дава дар: кому риза, кому пояс и т.н. Но мислите ли, че тя не очаква от тези, които е дарила, и ней да дадат нещо - кое тава, кое тенджерка и др. Сега хората искат Господ да дава, а те да не даряват. Такъв закон не съществува в света. Господ като дава, Той изпълнява своя дълг, но и ние трябва да даваме - не защото Господ очаква на нашия дар, но ние с това се облагородяваме. Като дадем нещо на някой просяк, ние облагородяваме чувствата си. Когато някой просяк ни срещне, той ни подсеща. Тези просяци са гостилничари, които ни хранят. Ако пита някой защо са просяците - тези хора ще ги има дотогава, докато хората са в закона на развитието си.

Христос казва, че петте деви са разумни, и петте - неразумни. Този закон е верен и у човека. В човека има двама души - умен и безумен, които постоянно се борят вътре в него. Когато дойде безумният да ти каже: „Дай ми от твоето масло“, ти му кажи по същия начин: „Не мога да ти дам от моето масло, защото няма да стигне ни на мене, ни на тебе. Затова си купи.“ Сега разбирате защо трябва да си купи човек масло.

И казва се в притчата, че петте деви се върнали, и вратата била затворена. И Господ им казал, че не ги познава. Защо Господ не ги познава? Маслениците, които са носели, това е човешкото тяло, маслото вътре е сърцето, че трябва то да гори - това е човешкия ум. Значи трябва да обичаме, да мислим и да имаме тяло.

Господ казва: „Аз нямам нужда от хора, които нямат тяло, сърце и ум. Умовете им не светят. Идете в съответствующите области.“ Но вие ще възразите: „Защо да не ги приеме?“

Да ви дам например следната аналогия. Имате десет слуги, искате да ги изпратите в един рудник да работят. И ако на пет от вашите слуги масленицата им не работят, развалени са, ще ги изпратите ли в този рудник? Не. Значи тази светлина е необходима за самите тях. Който влезе в Царството Божие, той пак ще бъде на същата земя. Не подразбирам, че е тази земя, която вие познавате. Ще ви попитам: знаете ли каква е била земята десет хиляди, двайсет хиляди, един милион години и т.н. Ще кажат някои, че тя е била пари, но то не е земята. То е един процес, през който е минало развитието на земята. Тази пара е служила за растенето на земята. Огън е имало тогава и той е служил за развитието на земята. Но парата и огънят - това не е земята, това е един процес вътрешен и необходим, както и у нас са ставали такива процеси. Имаме ние и кръв, и топлина, и влага,

но всичко това не е човешката душа. Човешката душа и земята са синоними по отношение на Божествения живот.

И тъй, тези пет деви са вътре във вас. Вие имате пет чувства, но от чисто френологическо гледище човек има две половини, и във всяка половина - по пет центъра, значи всичко десет чувства. Петте чувства стоят в пасивно състояние, в запас. Когато всички тези десет чувства започнат да работят у човека, тогава човек е добър.

Вие не знаете колко бяха сватбарите. Христос нищо не е казал. Мислите, че са били само невестата и младоженецът. Те са билои десет, значи имате числото 20. Но десет и двайсет, това са сбор на всички същества наедно. Под числото 7 разбираме Бог, а под числото 2 разбираме материал, тоест сбор от всички малки частици, които са живи - всички работят. Може половината от тях да са умни, а половината безумни, то е друг въпрос. Примерът, който дава Христос, е, че всеки човек иска да пожъне плода от своята работа. Вашият ум ще послужи само на вас и следователно ние никога не трябва да се уповаваме на другите.

Например някой тръгне - замине за другия свят. Вие не разчитайте на него, той да ви уреди работите там, уповавайте се на себе си. Един учител може да предаде добре урока, но ако вие сте неспособни, той не може да направи нищо за вас. Един лекар може да е много добър, много вещ, но ако у вас има повече отрицателни елементи, той не може да възстанови здравето ви. И затова Христос е казал: „Ще ти бъде според вярата.“ В този смисъл вярата е едно качество на разумния човек.

Вярата и надеждата са както у птиците двете крила, а любовта е както главата у птицата. Тези три неща подразбират и четвърто нещо. „Защо ми са вяра и надежда?“ За да хвърчите, и ако слезете на земята, тези две крила се обръщат на крака. Надеждата и вярата са подобни и за този, и за онзи свят. Под „безумни“ Христос подразбира, че те не са имали вяра - мислят, че и без масло може. Той като дойде, Той е щедър, милостив, ще даде. Ще даде, но има и условия. Защо нещата са така, защо Господ не дава? Той дава, в земята има много богатства, но вие трябва да имате едно житно зърно, да го посадите. Това зърно ще събере жизнени сокове от земята и ще ви даде каквото ви е необходимо. Това житно зърно трябва да е вашият ум, да имате разбирания. Трябва да извадите екстракта, за да го използвате. Когато някой човек каже: „Не може ли по друг начин?“, това показва, че той знае повече от Господа. Аз досега не съм запитал: „Защо Господ е така направил?“, а проучвам дълбоките причини. На въпроса:

„Защо така?“ никога няма да ви се даде отговор.

Като запитали великия учител в Египет - Хермес, за един много важен въпрос, той само посвил устата си. И ако ме запитате и мене, аз ще отговоря, че не трябва да запитвате за такива неща. Питате: „Защо този светия е по-далеч, а онзи по-близо до Бога?“ Вие били ли сте на небето, та да знаете, че един е по-близо, друг - по-далеч? Аз виждам всички светии в света, опнали се на работа, един в лаборатория, друг на друго място и т.н. Те са на земята. И хората са прави, като мислят така, и аз съм прав. Аз говоря това, което зная. Няма какво да се спори, опитът ще покаже.

Когато Христос казва горната притча, Той определя коя е причината тези пет деви да са били глупави. Те не са извършили четири неща: гладен бил - не го нахранили; жаден бил - не го напоили; болен бил - не го нагледвали; затворен бил в тъмница - не го утешили. Добрите деви това са го направили, а безумните не са го направили. Христос определя в какво се състои безумието още и с примера за трите слуги и господаря в същата притча. Двамата слуги излезли умни, а единият - глупав. Двамата спечелили двойно от това, което им дал господарят, а единият заровил парите и казал на господаря си: „Знаех, че си жесток и жънеш, гдето не си сял. Затова се убоях, скрих парите и на ти сега твоето.“ Когато ние сме жестоки, глупави, когато обичаме да лъжем, мислим, че и всички хора са такива. Всяко нещо в света е отражение на нашия вътрешен мир.

Тези пет разумни деви са сили в човека, които трябва да се впрегнат. То не е един въпрос индивидуален, само заради нас. Христос като дойде, няма да отлъчи един народ от друг. Защо в Евангелието се казва, че Той ще отлъчи овците от козите, както овчарят ги отлъчва? Аз зная, че млякото на козата е по-здравословно от това на овцата, по-безопасно от това на овците за децата. Но в тази книга, от която Христос взима тази притча - козите и овците са емблема. Под „овца“ се разбира човек умен, благороден. Под „коза“ се разбира човек своенравен, неразумен. Козата ходи на места, гдето никой не ходи - по планини, върхове. Тя е цял акробат. Овците обичат равнища. Това е същественото различие между тези две животни. Следователно глупавите хора обичат приключенията. И в историята има един такъв пример. Един гръцки цар, за да се прослави, издал заповед да изгорят храма на богиня Диана. С това се е прославил.

И така, в света всякога остават в живота ни последствията - всичко, което мислим и желаем силно, ще се реализира. С един малък разказ ще ви обясня тази мисъл. Това е разказ, създаден може би десет или двайсет

века преди Християнската епоха. Един персийски цар имал обичай да разглежда из града си как живеят неговите поданици. Една вечер, като минавал покрай една много бедна къща, слуша, три сестри се разговарят помежду си и той заедно с везира си се вслушва в разговора им. Едната сестра казала: „Бих желала да се оженя за хлебаря на царя, все бял хляб ще ям.“ Втората сестра казала: „Бих желала да се оженя за месаря на царя.“ Третата сестра казала: „Аз бих желала да се оженя за царския син. Ще му родя едно от най-разумните и най- добрите деца.“ Така си приказвали те. Царският син искал да реализира желанията им и на сутринта извикал и трите сестри, и изпълнил желанията им. Каквото пожелае и каквото поиска човек, това и придобива. Царският син се оженил за третата сестра, но това предизвикало ревността на другите две сестри. Завиждали ѝ, недоволни били от различието в положението, в което се намирали те. Това е, което те са искали, но щом се реализирал техният идеал, двете сестри останали недоволни. Ще спра разказа наполовина - това е едната страна.

Има известни хора в света, които мислят само за хляб, Господ им го дава. Други мислят само за месо, това е пищната храна, Господ им я дава. Що е месо? То е месото на животни, то е месо на елементите злато и сребро. А онази, която искала да се ожени за царя - те са хората, които се подвизават в Божествения живот, те искат да родят нещо. А тези, които искат да се наядат, те са една воденица, мели се брашното, измива се камъкът, отново турят житото и т.н. Тези хора са недоволни от живота, казват, че животът няма смисъл. Как да няма смисъл? Щом са искали това нещо, има смисъл в живота. Ако искаш животът ти да има смисъл, искай да се ожениш за царския син, да му родиш едно умно и добро дете.

Трябва нашата душа да има този стремеж - да влезем в съприкосновение с Бога, да родим нещо. Когато родим, ние ще забравим своята личност. Личността е една външна маска. Индивидуалното - то е висшето състояние у човека, там трябва да се спре той. Не е важно какви са отношенията ми с хората, а какви могат да бъдат отношенията ми с ангелите, най-възвишените хора. Ако аз участвам в един оркестър, там няма да ме гледат за моето хубаво лице, за меките ръце. Там ще ме гледат за хубавото свирене, дали влизам в съгласие с тоновете. Да чувстваш, да мислиш, това значи да знаеш хубаво да свириш. Щом знаеш да чувстваш добре, непременно твоето лице ще бъде хубаво. Всеки може да направи своето лице хубаво, стига той да чувства най-тънките вибрации на

любовта, и тогава твоето лице ще бъде хубаво. Защо трябва да мислим добре? За да бъдем здрави, и тогава в нашето тяло ще има трептения, които ще ни донасят радост и веселие.

Нашите нещастия произлизат от факта, че ние като тези моми желаем да се оженим за хлебар, за месар, и като постигнем идеалите си, ще кажем: „Не струва да се жени човек“ Да, не струва. И аз за хлебар и за месар не бих се оженил. На една страна ще турим хлебаря, а на друга - месаря. Този, който е създал този разказ, той е бил един велик мислител. Той е казал, че във физическия живот всякога има раздвояване, но в духовния свят няма раздвояване. Когато Божественият елемент се роди у нас, Божественият разум, Той ще ни научи как да събираме маслото, как да го употребяваме, да го запалваме. И когато дойде Христос, Той ще ни приеме за разумността ни, защото маслото, масленицата - това са разумността у нас. Не можеш да имаш масло, масленица, докато не си разумен.

Като проучвате дълбокия смисъл на живота, ще видите, че първото проявление на Бога е логосът, разумността, словото, а след него се явява светлината. Светлината е един резултат на този Божествен елемент, както у мома, която казва, че: „Аз искам да родя.“ И тогава няма да бъдеш слуга, а господар.

Христос казва на петте неразумни деви: „Не ви познавам.“ Знаете ли защо казва Христос: „Не ви познавам.“ При вас идват приятели и казвате: „Този познавам, онзи познавам.“ В какво се състои познаването? И едните, и другите са хора. Този, когото вие познавате, някога ви е направил някаква услуга, някакво добро, а този, когото не познавате - не го познавате, защото не ви е направил никакво добро. Този, който ви е избавил живота - нему дължите, а този, който нищо не е направил за вас, нито един косъм от брадата си не е дал за вас - нему с нищо не сте задължени.

И Христос казва: „Понеже вие Ме нахранихте, нагледахте, на вас дължа и вие ще бъдете с Мене в Царството Божие. А тези, които не сте Ми услужили, вие ще останете вън, ще ви пратя вас да работите в друга епоха и след време може и спрямо вас да се стори нещо.“ Някои казват: „Аз искам да бъда на небето заедно с Христа.“ Можеш да бъдеш, но питам те, пожертвал ли си някога живота за Христа? Ако си го пожертвал, ще бъдеш с Христа, ако не, ще останеш вън. Може да вярвате в едното или в другото, едното може да е вярно или не, но среден път няма. Верните неща може да се проверят, да се опитат.

Във вашия мозък, във вашето тяло има скрити сили, които трябва да разработите. Някои казват: „Господин Дънов не иска да ни ги разкрие.“ Не съм някакъв фокусник. Всеки сам може да си ги разкрие. Употребете на ден по един час да се замислювате за някои велики неща и ще видите, че в деня, когато искате да се ожените за царя, ще прогледате.

Сега ще продължа втората страна на приказката. Третата сестра, която се оженила за царя, родила дете. Но двете й сестри откраднали това дете, дали го да го отведат някъде, а при царицата оставили едно сакато, хромо дете. И бащата се разгневил, загдето царицата не изпълнила обещанието си, а родила един идиот, и заповядал да затворят царицата. Царският син попаднал при един градинар, който работил в двора на царя. Пораснал царският син, станал много хубав момък. В тази местност, гдето стоял, имало една много хубава красавица на име Халял-Казя, при която дохождали много царски синове, на които тя казвала: „Камък стани!“ И наистина те се обръщали на камъни, вследствие на което цялата тази местност била покрита с камъни. Царският син се решил да си опита щастието. Той се качил на това място и извикал два пъти: „Халял-Казя!“ и станал на камък до колене. Той казал на коня си, след като и трети път извика името й, да зацвили много силно. След като извикал той и трети път името й, конят веднага зацвилил силно, което зачудило красавицата и тя не успяла да каже да стане на камък. Царският син накарал тогава Халял-Казя да го измие, да го възстанови. Тогава той се качва на коня си и извиква: „Станете, всички герои от миналите векове, тръгнете с мене!“ Взима след това със себе си Халял-Казя и разказва историята на двете сестри. Тази Халял-Казя е човешката душа, и всички наоколо сте все камъни.

Някои хора казват - всички хора са живи. Има два вида хора - едни, които са умрели живи, а други, които са живи умрели. Аз бих желал да бъдат всички живи. Когато човешкият ум прояви Божествената светлина, всяка мома ще каже: „Той е, когото аз очаквам.“

Всички на земята търсите Господа. Аз не искам хората да търсят мене, а да търсят Господа. И Христос казал: „Това слово, което държите, това е Господ, а не Мене да търсите.“

Кой от вас е посветил една година, да разберете тези деви? Четете тази притча. Но като я прочетете, спрете, помолете се на Бога един-два или няколко дни и по малко, по малко ще ви се даде някакво откровение. Тези деви ще ги уловите сега, след като чухте това нещо. Имате четири деви, и

вие едно - ставате пет. Четирите деви - всички ще станат едно във вас. Тези пет деви, подразбирам, че са тялото, сърцето, умът, човешкото съзнание и човешката душа. Те всички заедно трябва да влязат с Христа.

Докато не се качите до висотата на вашия ум и влезете в полето на душата, няма да разберете Христа.

Не защото грешката е у вас, не защото нямате желание, а трябва да се качите нависоко, защото, ако хоризонтът, на който стоите, е една долина, оттам няма да видите нищо. А ако се качите нависоко, ще видите, че земята е една светла жена и от пъпа ѝ излиза една велика светлина. Казват, земята била грешна. Не е грешна - тя е една жена, от която излиза светлина; само някога се разгне- вява, разтърси се и каже: „Деца, мирни бъдете!"

Аз бих желал всички да сте като земята търпеливи - нея разравят, вършеят, жънат и др. Всички взимате от нея, но само някога се разгневява и разтваря всички входове. Нека всички бъдат търпеливи - не като Бога, а като земята. Някои казват: „Кога ще се освободим от земята?" Земята е рай, място, гдето живеят светии. И там, гдето живеете вие, там е юдол плачевен. Макар че в Писанието се казва, че земята е юдол плачевен. Лъжете се вие, земята е една отлична майка. Казвате си: „Тя ни е хванала." Но не се знае кой я е хванал - вие ли сте я хванали, или тя вас.

И тъй, ние сме слепи за тази майка, която толкова години ни храни, приготовлява, за да срещнем някога Христа. Някои казват: „Аз бих желал на друга планета да живея." Където и да отидете, все е земя. Никоя планета не приема хора, които не почитат майка си. Ако отидете например на Венера, ще ви искат паспорт. Някои казват: „На небето ще отида." Къде е небето? На слънцето ли, на планетите ли, или другаде?

Вие на земята ще бъдете, защото не сте платили данъка на земята, на майка си. Затова казва Господ: „Като не слуша, пратете го при майка му." И като го приеме тя, заравят го. Земята казва: „Не се безпокой, аз ще ти приготвя друга една хубава дреха." Като те прати на земята, пак ще ти прати тези десетте деви, но знаете ли, че някога царските синове развалят слугите? Тези десет деви сте вие.

Съвременната философия така схваща нещата. Например един вълк е срещнал едно агне и го пита: „Защо миналата година ме псуваше?" Агнето отговорило: „Аз миналата година не бях родено, как ще те псувам!" „Защо ми мътиш водата?" - запитал вълкът. „Аз не я мътя" - отговорило агнето. Вълкът се навел и го изял. Ние в живота постъпваме по същия

начин.

Вълкът може да изяде едно агне, но колкото и да изяде, все вълк ще си остане. Някой ти направи зло и ти казваш: „Аз ще му отмъстя.“ Днес отмъстиш, утре отмъстиш, и най-после ти се явяват бръчки на лицето. И Каин, когато уби брата си, Господ му постави бръчки на лицето, за да го познават хората, да го не убият. Нека живее, защото иначе той ще бъде по-вреден.

Вашите лоши желания, вашите мисли - дявола, впрегнете го на работа. Индусите казват: „Убий всяко желание!“ А аз казвам: „Впрегни всяко желание, не го убивай.“ Христос е казал: „Отречи се от себе си.“ Аз казвам: „Залюби себе си.“ Как ще ме разберете? Това е противоречие, ще си кажете - защо да се отречеш от себе си?

Сега е време да залюбиш себе си. Който не може да залюби себе си, той не може да влезе в Царството Божие. Това Христос казва на друго място: „Който не залюби и себе си, той не може да влезе в Царството Божие.“ Залюбиш ли себе си, ти ще бъдеш един от най- умните и най-благородните хора в света. Като залюбите Господа или себе си, или какъв и да е идеал, вие ще се облагородите.

Сега, не искам да оставя във вашия ум мисълта, между кои вие ще попаднете - ще се уплашите и ще започнете да мислите между кои сте, между умните или безумните. Мислете, че вие сте от умните, защото сте дошли да ме слушате. Следователно не трябва да мислите дали ще бъдете от избраните. Ако остане отсега да ви избират, то се свърши - вие трябва да сте избрани отдавна. По-добре е да не знаете избрани ли сте, или не. Стремежът да богатеете, без да знаете, че сте богати, е по-добър.

Сега, тези пет деви имат съотношение с човешкия ум. Той има трояко разделение: първо, обективен или преднамерен ум, второ, по-висш разум и трето, ум на възпоменание или на паметта. След това у човека има висши чувства - неговите морални чувства и обичта, която той има към ближните си. Тези са петте деви. Едната дева е отзад на главата, другата е на горната част, а останалите три са отпред на челото. Всички образуват един триъгълник. Тези деви са у нас, те са, които ни карат да мислим, те са това възвишеното, благородното. Казват, че човек има два ангела. А аз казвам, че той има пет такива ангела, които са умни, и пет, които не са умни, тъй че всичко - десет. Когато влязат петте безумни, вие излизате от релсите си, а когато дойдат петте умни, вие работите, работата ви върви напред. Когато дойдат едните, те ви събличат, а когато дойдат другите, те

донасят всичкото благословение със себе си. Значи, когато имате това разположение, което трае във всички периоди на живота ви, вие не изгубвате равновесието си, както един параход. Човек в живота си трябва да има това равновесие - колкото и да се клатушка, стремежът у него трябва да върви към посоката, която той знае.

Ще ви приведа едно сравнение: този живот може да се уподоби на един съвременен параход - много добре устроен, с добри машини и със своите матроси, пътници. Тръгва на едно далечно пътешествие по великия океан. Може да имате доверието на този капитан и да го запитвате пак дали е осигурен животът ви. Или може да разгледате как са устроени машините, дали има въглища и т.н. При всяка буря вие ще се страхувате, но това няма да ви помогне, защото, ако параходът не е здрав, колкото и да се свивате, съвсем сте безсилни. Ако параходът е здрав, няма защо да се боите.

Земята е един кораб, които ни носи, той е най- хубаво, най-здраво направен и всички сили вътре в него са на мястото си, и в края на краищата ще ни занесе в Божествения свят. Земята никога няма да се разруши. Може да остарее, после пак ще се подмлади. Ще дойде след това пак зряла възраст. Пак ще остарее, но разрушение няма. В света има само четири периода, през които човек минава: младост, юношество, зряла възраст и старост. Това е земята. Когато дойде Господ, казва Писанието, грешните няма да възкръснат. Когато параходът премине на пристанището, всички пътници слизат там, за да им разгледат паспортите, и ако нямат такъв, връщат ги пак на парахода. А които имат паспорт, ще слязат в града. Тези, които стигнат до пристанището и се върнат в парахода, ще кажат: „Стигнахме до небето.“ А тези, които влязат в града, ще кажат: „Видяхме небето.“

Така е и с всички хора в света. Ще се върнете пак при майка си на земята. Тя ще вземе само малко подобри мерки за вас и вие всички ще станете добри. Няма друг изходен път, само че едни ще влязат по-рано в Божествения свят, а други - по-късно. Петте деви влязоха по-рано, а другите пет останаха вън. Ще кажете: „Защо ни трябва да живеем един такъв глупав живот, да създаваме условия, да живеем още толкова много години и да страдаме?“ Страданията ние си ги създаваме.

Сега ще ви проповядвам да слушате майка си, земята. И когато изядете един плод, кажете си: „Майко, благодаря ти за тази круша, и отсега нататък ще се старая да бъда по-добър.“ Като вземете един хляб,

кажете: „Благодаря за този хляб.“ А вие казвате: „Колко е лош този хляб.“ Но Господ е много строг. Той ще ви пита: „Защо не почитате майка си?“ Затова, като се върнете у дома си, трябва да се научите да почитате майка си, земята. Тази земя не е юдол плачевен, тя е много добра. Господ създаде тази земя. Земята и небето са нещо цяло. Който живее добре на земята, ще живее добре и на небето; и който живее добре на небето, ще живее добре и на земята. Ако тук се научите да живеете, ще минете през всички условия на земята, ще научите всичкия порядък и ред в живота.

Във всяко животно на света има по една добродетел. Например в мравката има трудолюбие, в паяка - умение добре да тъче. Една гъсеница, и тя е добър тъкач. Всички неща, които са създадени в света, са добри и приятни. Някой път осъждате въшката, но тя си има своето място, тя ви прави добро. Така е и с бълхите. Те ви правят услуга. Които не искат да имат въшки и бълхи, трябва да имат гребен. Ако не се миеш, въшките ще дойдат, за да ти създадат упражнения, за да не те последва по-голямо зло. А сега всички казват: „Всичко е безсмислено на този свят.“ Само ние сме смислени.

В Америка един господин се среща с един редактор на вестник от града Ню Йорк и го запитва: „Къде си ходил?“ „Ходих при един господин да видя как се възпитават бълхите.“ „Не се шегувай с мене!“ - му възразил господинът. „Вярно е - отговорил редакторът. - Видях бълхите наредени на взводове, дружини, полкове и видях как се командват.“ Този господин се заинтересувал от това нещо и искал да провери истинността на думите на редактора. Отишъл да провери всичко сам и видял, че действително е така. Видял, че бълхите били обучени добре във военното изкуство. Ако бълхите могат да изучават това военно изкуство, вие не сте ли способен да изучите Божественото изкуство? Запитали господина как е постигнал този успех. „Най-голямото затруднение срещнах в това, да ги отвикна да скачат - отговорил той. - Това постигнах, като ги поставях между две стъкълца. И така стояха, докато се отвикнат да скачат, и после ги обучавах.“ Някой път Господ ви туря между две такива стъкла, за да не скачате. Това е едно упражнение на сърцето, на ума. И така като се разсъждава, ще се види кои са петте умни и петте глупави деви.

Разумните казват, че всичко е умно в света, а неразумните казват, че всичко е безсмислено.

Сега, искам да се не жените за хлебари и месари, а за царския син. И да родите. После да намерите царската дъщеря Халял-Казя, да изкарате

вашия кон да рижи и тогава да говорите. Мислете върху тези неща и една нова светлина ще дойде в ума ви.

Аз ви давам само скелета, а промеждутъците, които остават, трябва вие сами да си ги запълните. Като ги запълните, това ще бъде едно благословение за вас.

Беседа, държана на 16 ноември 1916 г., неделя, 10 ч., София[60]

РАЗСМОТРЕТЕ КРИНОВЕТЕ В ПОЛЕТО КАК РАСТАТ

Разсмотрете криковете в полето как растат: не се трудят, нито предат[61].

Христос е бил велик не само в големите неща: в създаването на хората, световете, а и в малките неща. Той казва:“ Идете и се научете от криновете...“ Какво ще се научите? Първо - търпението. Второ - тишината. Те не се тревожат за своето облекло и те са сиромаси. Те имат само две тела. Те нямат тяло на желания и тяло на мисли. В новия живот, Божествения живот се иска: първо, спокойствие, когато нямаме нищо, а не когато имаме и не сме в нужда. Вечер, когато да си лягате, снемете накита си; войникът вечер оставя пушката си, раницата си и свободен е. Идете и разсмотрете криновете, те имат бял цвят. Не може човек да е спокоен, ако не е бял, чист. От миналото си човек има утайки, а те не носят тих и спокоен живот. Всички хора се безпокоят: проповедници, чиновници, държавни мъже и др. Това безпокойствие, което имаш, то е движение, то е първоначалният подтик на движението. Трябва да разберем закона на движението. Той е, че Бог работи във вас, не се безпокойте. Крина го стъпква магаре, но той пак расте и все по-добър и по-добър цвят дава. Да се спасим с изкуство. Кринът е разбрал това изкуство. Много християни приличат на оня отшелник, който живеел 20 години на върха на планината и като се мислел чист, свят, рекъл да слезе при брата си в града. Брат му бил кондурджия. Отшелникът взел топка сняг и слязъл при брата си да му покаже, че е чист като сняг. Ето дошла мома при брата му, да й вземе мярка за обувки. Братът спокойно вземал мярка. Отшелникът погледнал полувдигнатата пола на роклята, видял крака на момата, топката сняг почнала да се топи. Брат му му казал: „Брате, топката сняг ти се топи.“ 20 години свят живот се стопил от крака на една жена; 20-годишен свят живот на една жена се стопил от крака на един мъж; 20 години свят живот се стопил от 10 оки злато. Казва си светията: „Защо 20 години съм бил глупав и не се ожених да имам деца“ и пр. и пр. примери. Тоя паралел не е епизод в живота. Ние сме зрители всякой дени- хората се топят...(навежда примера с Ибсеновата Ирина[62], която избягва заради една

мраморна статуя).

Животът не е целувки. И Юда целуна Христа. Колко сърца са разбити от целувки! И котката се усмихва на мишката.

„Идете при криновете“ - казва Христос. Техният сняг не се топи. Краската на Христа не се топи. Евреите бяха избран народ с 36 000 обещания от Бога, но техният сняг се стопи от тоя женски крак. Те колеха говеда, овце, статуи правеха в името на Бога, но снегът им се стопи.

Вие искате да се подвизавате в духовен живот и аз ви казвам: Научете се от криновете.

Има три положения в света: физическо поле, атмосфера и свят. Физическото поле е основата - това е влиянието и действието на силите, които действуват, работят; светът е отношението между живите и разумни същества. Господ възлюби света, то е, че слезе да научи хората за отношенията помежду им.

Момата носи кринов цвят и казва на момъка: „Колко е чисто, бяло!“ Но като им прочете попът последната молитва, след три месеца белият сняг почва да се топи. Аз искам да расте тоя крин във вашите сърца. В полето добре растат, но в малко сърца, в малко деца, в малко народи, в малко църкви, в малко говорители съм намерил гоя крин. Аз сега съм дошъл, ходя по земята и съм с вас, за да видя къде какви кринове има и как растат. Жените са виновни - те станаха причина и изгониха Бога от рая. Не ви съдя, но казвам една истина.

В Царството Божие няма мъже и жени, всички са человеци. Там ако влязат мъжете и жените, те ще го развалят. Не ви обиждам, говоря ви така, защото сте человеци и защото трябва да не се топи вашият сняг.

Ако аз бях богат с милиони, щях да имам повече хора около си. Моето положение е ето що: един дервиш влязъл да се къпе в една баня. Окъпал се и нямал пари да плати. Баняджията обаче искал си таксата. Дервишинът се помолил: „Господи, дай ми или грош да си платя, или събори тая баня!“ Ето нещо се разтресло. Баняджията влязъл да види какво става и дервишинът се освободил. Видял един ходжа, че се моли. Казал му, че се моли за грош.

И хората се молят все за пари от Господ, а те не са Негови, Той не ги е създал. В земята ги има. Като знаем закона, ще ги изкопаем в злато и ще ги насечем на пари.

Но за криновете... Христос при тях ги праща. Тяхната чашка е отворена нагоре, т.е. гледа към Бога, към Животворящия Дух и ако вашите

сърца са отворени към Бога, те иде бъдат ЧИСТИ като криновете. Да растем като криновете, не трябва да смесваме Божествения свят със световния. Каквито блага искаме за нас, трябва да ги даваме и желаем и за всички други. За да растем, то е закон, то е да се развиваме и всеки ден да полагаме по един камък. Най-първото нещо, което ни казва Христос, то е да се спрем, а да се спрем, значи да се взрем в себе си. В хората има желания само да вървят из разни страни... Но не, спрете се като крина, обърнете се към Бога, взрете се в себе си. И тогава вашият сняг не ще се топи. От 8000 години снегът на хората все се топи. Идват хора и ми казват: „Мира ми взе еди-кой си.“ А то що е? - „Стопи се топката ми сняг.“ Под думата „женски крак“ аз искам да се разбира една емблема в широк смисъл. Снегът на светията се носи отвън, а снегът на брата му обущар е бил в него, в сърцето му. Така и вие бъдете. Всякога задоволства да имате.

Сега тия страдания, които в света има, се ръководят. Куршумът на войника се ръководи от една умна сила, интелигентна. Побеждавате, вие сте на мястото на обущаря; победени сте, то е, че вашият сняг е почнал да се топи.

Външните неща всякога може да ни се вземат. Кринът получава всичко от слънцето, вятъра, влагата. И ние да се спрем като кундурджията, като крина и Господ ще работи върху нас. Забравете илюзиите на. вашия живот. Вземете същественото, както, когато ще пътувате, вземете не цялата си къща, а само потребното. Носете с вас потребната сума и когато ви уловят разбойниците, дайте им парите. Не бъдете като оня търговски адвокат, който никога не носил със себе си пари, но като го уловили разбойници на път за ..., нямал що да им даде и го били, обещал, че вече ще носи със себе си пари.

Защо не сте учен човек, защо не сте виден човек, богат, не успявате и пр. и пр., то е, защото вашият сняг се топи. Снегът е емблема на вода, тя не трябва да се изгуби. Никога нашето Божествено желание не трябва да измени своята посока на движение. Всеки живот расте в известна посока. Растението расте в кръг, животните във вид на цилиндър, хората във вид на спирала, постепенно нагоре към Бога.

Поглед и целувки за мен е едно и също нещо. Раздразните себе си - то показва, че вашите центрове от спиралата на растежа ви не са правилно разположени. Тоя крин е един велик Дух- Херувим, който всякога стои пред лицето на Бога и който никога не се подкупва.

Заключение няма да правя. Бих желал да бъдете в положението и на

светията, когато слезе от планината, и на обущаря, и на мястото на Мойсея при къпината. Идете при тоя великолепен бял крин, който сега расте в България навсякъде и вие ще знаете, че ще станете добри, ще слугувате на вашия народ.

Амин.

Неделя, 10-12 ч.

БЕЛЕЖКИ ИЗ РАЗГОВОРА С УЧИТЕЛЯ

1. Никога не пускай в душата си, в твоя светая светих един нечист човек. Не се старай да го оправиш. Нека той се оправи във външния двор, а не в твоя вътрешен двор.

2. Говори ти някой, не искаш да го слушаш, стани, иди си, но не можеш да го пресечеш. Той е извор, който тече. Остави да изтече тоя извор и тогава говори, или пък иди си, ако не щеш да го слушаш.

3. Христос - това е продаденият брат в Египет. После пак Го предадоха на езичниците, но Той пак се върна. Сега пък те отиват към Него, за да Му се поклонят.

4. Непрестанно човек трябва да се моли, за да бъде във връзка с Бога. Съдбата да се предаде в Неговите ръце с вяра. Ще те докара на косъм някога, но не ще те остави.

5. Бащата о добър, но като има деца, оставя ги „да се наживеят", а това е първата грешка на бащата. Каквото е било добро за бащата, това да се прави и за децата. Те са хитри и разбират лесно слабостта.

6. Хората често пъти почват с Христа, а завършват с Мойсея. Законът е: почни с Мойсея, завърши с Христа. Всякога имай един Господ - един център, а не много центрове. Кога се разсърди твоят Господ, тогава е лошаво, но ако друг се разсърди, не се безпокой.

7. Докато нямаш за Учител Господ, никой не те учи, но като почне Господ Христос да те учи, ще се явят веднага други учители да те учат на това-онова и да ти показват други пътища. Те са лъжливи, не ги слушайте, а само Христа Господа слушайте в тайна, без да изявяваш това на другите явили се учители.

8. Страданията не трябва да стават една причина за обезкуражаване, а наопаки, за окуражаване. Всички писатели са писали своите кай-добри творения, когато най-много са страдали.

8. Солунската акция[63] - това е троянският кон. Гърците го туриха в

Солун, българите го потеглиха първи.

10. Краят, който иде, добър е. Искахте да знаете новата епоха - ето това е тя.

19 ноември 1916 г., след пладне, София, ул.“Опълченска“ № 66, в дома на брат Петко Ив. Гумнеров

ЗАКХЕЙ

Рече му Исус: „Днес стана спасение на този дом, защото и той е син Авраамов[64]*.“*

По съдържание този стих е един от обикновените. Не трябва да презираме цветята, защото и те имат своето благоухание. Важни са думите: „Днес стана спасението на този дом”. Когато някой боледува дълго време, животът му минава през важна криза – да остане или да си замине. Лекарят туря ръката си на пулса му, за да констатира биенето на сърцето, и казва, че кризата е минала, че лекарствата са подействали, т. е. настъпила е една криза на спасение. Така е по отношение на физическото тяло, но има подобна криза и в човешкия живот. Такава е преживял и Толстой, преди да премине от стария към новия си живот. Много пъти той е искал да се самоубие, защото не намирал смисъл в живота и един ден една много малка причина станала повод да се спаси. Когато бил в гората той си казал: „И разбойникът, който беше на кръста, мина през една криза, но когато каза „Помилвай ме, Господи”, беше спасен. Той беше един умиращ разбойник, а аз съм един жив разбойник”.

Христос казал на Закхей: „Ти днес стана причина на твоето спасение”. Коя е била причината за неговото спасение? Макар и богат, той бил нисък на ръст, т. е. в телесно отношение не бил някаква представителна личност. Но в него се заражда едно желание да види Исуса и той избира черницата на пътя и се качва на нея. Всеки човек, когато иска да постигне един идеал, трябва да заеме едно високо положение, да не стои в тълпата. Когато Христос дойде и погледна нагоре, видя, че в душата на този човек има една идея и му каза: „Слез долу, днес ще бъда в твоя дом”. У този човек имаше не само желание да се качи на високо, но в него имаше и дух на справедливост и той каза: „Давам половината си богатство на сиромасите и ако съм обидил някого в нещо с клевета, ще отдам четверократно”. Тогаз каза Христос: „Днес стана спасението на този дом”.

И вие трябва да се качите на едно високо дърво във вашата душа – трябва да се качите в най-високото положение. Докато ходите заедно с хората, докато споделяте техните възгледи и действате като тях, вие никога не може да намерите Царството Божие. Когато казвам, че не можете да го намерите, има си причини за това. Царството Божие

представлява един възвишен живот с други закони. То не е за простосмъртни, то е място за безсмъртни хора, за хора, които искат да служат на Господа. Следователно, който иска да мине от живота на смъртта в безсмъртния Живот, той трябва да се качи на черницата и да даде половината си богатство на сиромасите, а на обидените от него да се отплати четворократно. Само тогава човек ще мине от смърт към Живот. Докато не се индивидуализира, човек е един молец. Що е индивидуализиране? То е състояние на жертване. Който иска да се издигне в един по-възвишен живот, трябва да намери начини за това. Начините, с които хората си служат на Земята, стават само за нея, но не стават за Небето, защото това, което е полезно за Земята, не е полезно и за Небето. Това, което е полезно за червея, не е полезно и за дървото, защото когато червеят влезе в него, то изсъхва. Това, което е полезно за нашия личен живот, не е полезно и за обществения живот. Човек не трябва да бъде нито червей, нито молец, нито паразит.

Сега, забележете, че Закхей беше нисък човек. Когато човек иска да влезе в Царството Божие, колкото е по-малък, толкова е по-добре. Когато Христос казва, че е по-лесно камила да мине през иглени уши, нежели богат да наследи Царството Божие, това е много вярно. За да влезе в Царството Божие, човек трябва да се освободи от всички свои стари желания и възгледи. Когато една мома се жени, тя не тръгва със старите си дрехи, със съдраните си обуща, а хвърля всичко и се облича с чисто нова премяна. Чудно е, че днешните хора искат да отидат при Бога с дрипите си. И когато проповядвам закона за себеотрицанието, вие се чудите как е възможно това. Възможно е за млади – за моми и за момци, но за стари не е възможно, защото те не се женят. Онези от вас, които са стари, не трябва да се докачват. Човек трябва да бъде млад в стремежите си и никога в живота си да не казва, че нещо е невъзможно. Бъдещето е на младите, защото те са с идеали. Закхей беше такъв млад човек. Макар и да беше богат, той се качи на горе на черницата. Ако вие бяхте на мястото на Закхея, щяхте да започнете да обсъждате какво ще кажат хората, щяхте да си мислите, че заемате такова и такова положение и няма да успеете. Закхей не искаше да знае какво ще кажат хората. И когато Христос мина, видя го на черницата и му каза: „Слез долу, ти си човекът, който в бъдеще ще даде пример. Слез, в бъдещите векове хората от твоята постъпка ще се учат на урок, макар и да си един митар". За да оправдае това, Закхей каза: „Половината от имането си давам на сиромасите и за обидите ще се

отплатя четверократно”. Питам вас, които ме слушате, колцина сте готови да дадете половина от имането си на сиромаси и за обидите да платите четверократно? Мнозина искате много евтино да влезете в Царството Божие. Който казва, че евтино се влиза в Царството Божие, той не казва Истината. Човек трябва да бъде млад и в него трябва да има дух на себеотричане, на себепожертване, да бъде честен, да изпълнява думата си, да не се отрича от това, което веднъж е казал. Ако днес хората изпълняваха честно своята дума, деветдесет на сто от съвременните злини биха изчезнали. Трябва честно да се постъпва, честно да се говори, честно да се продава, да няма двусмисленост в нещата! А ние какво вършим? Щом направим погрешка, търсим начин да се извиним. Не, признай и кажи тъй: ”Направих това така”. Правото си е право, кривото си е криво. Всичко това има и по-дълбок смисъл. Малкият човек Закхей не беше снажен, но беше благороден по ум и по душа. И казва Христос: „В този дом настана днес спасение”.

Един древен гръцки цар, който много мразел престъпленията, издал заповед, според която на всеки, заварен в блудство, да му се извадят и двете очи. За нещастие, уловили в блудство царският син и го довели при баща му. Царят казал: „Ще извадите едното око на мен и едното на сина ми”... Това е човек, който държи на думата си. Който върши престъпления, трябва да ги плати. Същото направи и Закхей – той даде половината от имането си, което е едното око. За съвременните хора богатството е техният живот и да им вземеш богатството означава да им вземеш живота. Днес парите правят хората – който е богат, той е и хубав, и добър. Често момите казват за някой момък: „Глупав да е, но да е богат”. Така казва и момъкът за момата: „Глупава да е, но да е богата”. А после се питат защо не върви животът им, защо имат толкова нещастия. Защото и двамата са богати, но са глупави. Когато се чувствате недоволни от света, това значи, че сте глупави. Вие искате от Бога пари и богатство, но същественото не искате. Проповедникът иска да го слушат много хора, но никой не желае да го слуша един. Човек трябва да е готов като Закхей да раздаде половината си богатство и да възвърне за обидите четверократно. Питате как да намерите Христос. Приложете този закон – качете се на черницата.

Много пъти съм наблюдавал как покрай овчар, който пасе голямо стадо, минават всички овце, а той се спира само на една, погалва я, говори ѝ. Това показва, че тя му е любима овца. И той ѝ дава едно любимо име, например някой път ѝ вика „Маро” и тя му отговаря. Това показва, че от

всички останали тази овца се е индивидуализирала. Тя като Закхей се е качила горе на черницата и овчарят си я познава. По същия закон и ние трябва да се индивидуализираме. Трябва да се простим с всички свои стари навици и стари привички. Това е целта на съвременната култура. Всяка наука има за цел да преустрои човешкия ум. Науката работи в ума, а религията работи в сърцето. Те са два метода за изправяне на човешката душа, за подготовка към пътя на възвишения Живот. Защото гордостта се явява от ума, а злото – от сърцето. Понякога мислите, че може да оправите света или ви е мъчно, че хората не ви зачитат. Гордостта се явява, когато човек започва да се индивидуализира.

Сега, препоръчвам ви да държите един пост от пет-шест дни, за да опитате колко е вашата сила. Обикновено минат ли два-три дни от поста, повече не издържате. Христос опита своя живот – Той пости четиридесет дни, за да узнае своята душа. Ако не можете да гладувате, значи нямате сила и не може да намерите Христа. Съвременните хора са натрупали това богатство, защото мислят, че трябва да ядат и пият и са станали роби на кухнята. Жената е слуга на кухнята. Свещеникът също от сутрин до вечер само разпореждания дава какво и как да се приготви за ядене. И колко слуги са наказвани с бой само за това, че не са приготвили яденето хубаво и навреме. Дохожда първосвещеникът и веднага пита приготвено ли е яденето. Това е идеалът, към който хората се стремят. Не ме разбирайте погрешно, не говоря против яденето, но лошо е, когато то се издига в култ на живота. Сега, например, дават по четвърт килограма хляб на човек (едно време това не ставаше, но днес и с толкова се минава). Онзи ден срещнах един господин, на когото дали от фурната всичко три четвърти килограма хляб. Той се чудеше как ще задоволи цялото си семейство, след като това количество едва на него само би стигнало, и си казваше: „Какви времена дойдоха!" Казвам: трябва да се качиш на черницата.

И днес Христос минава през света, около Него всички се тълпят. Това е едно брожение и Христос иска да види колко души ще бъдат горе на черницата. Този образ трябва да се разбира вътрешно. Докато душите ви не минат през онзи голям път на себеотрицание, вие не може да влезете в Царството Божие. То е място за силни хора. Казано е: „Който победи". Да победиш, значи да дадеш. Злото в света произлиза от това, че ние искаме само за себе си. Бог ни е изпратил не да завладяваме нещата, не да завладяваме природните сили, защото всичко принадлежи Нему. Да завладяваш, значи да управляваш разумно. Ще дойде един ден, когато

собствеността, която имате, ще ви се вземе. Къде ще бъдат вашите тела след двадесет-тридесет години? Ще дойдат, ще ви изпъдят и ще ви кажат: „Излезте си!” Защо? Ако бяхте се качили на черницата, Христос щеше да ви каже: „Днес стана спасението на този дом”. Закхей няма да бъде изпъден от никого. Онзи, който изпъжда хората от света, не е Господ. Когато Бог изпрати човека на Земята, даде му слуги да му служат, но човек ги разврати и днес те го изпъждат. Микробите са тези, които го развалят и го изпъждат. И право казват хората, че както човек изяжда другите, така и те го изяждат. Ние сме създали в себе си ред паразитни мисли и желания, които са в състояние да ни убият. Често пъти само една мисъл е в състояние да убие човека. Една лоша мисъл е в състояние да измени пулса и настроението ни. Знаете ли колко струва една дума? Тя може да предизвика цял пожар в света. И затова, когато станем господари, трябва да се пазим от злото, да се пазим от тези фалшиви монети, които развалят света. Това са паразити, които храним в себе си. Ако храним едно малко змийче в утробата си, когато стане голяма змия, то ще прояде корема ни и ще излезе. Казват, че имало такива малки змийчета, които прояждали корема на майките си. Ако такива лоши мисли и желания действат като живи във вашата душа, те ще ви проядат и вие ще умрете. Тогава цялото изкуство на науката ще остане безполезно, цялата философия не ще може да ви ползва. Спасението става само тогава, когато Христос влезе в този дом. Защото у Закхей имаше дух на себеотрицание.

И така, не може да стане спасение в света, без да влезе Христос. Както болният не може да оздравее, ако в къщата му не влиза светлина, така ако не влезе Христос във вашия ум, няма спасение. Спасението е прерогатив само на Бога. За да се спасиш, трябва да разбираш, трябва да владееш тези сили. Може да кажеш, че имаш стремеж, че знаеш. Опитай се да видиш колко знаеш. Един френски офицер искал да се противопостави на един закон, но преди това отишъл при един приятел и му казал: „Бий ме колкото искаш!” Когато му ударили две яки тояги, той казал: „Стига толкова, ще видя колко ще мога да издържа в това, което съм намислил”... Ако не можете да победите една лоша мисъл или желание, как ще можете да победите света? Ако не можете да владеете своя език, няма да владеете и света. Някой казва: „Дъщеря ми е станала много лоша”. Тя не е станала лоша сега, аз зная, че беше такава още преди да се роди и ти трябваше да знаеш каква ще бъде тя. Това, което виждаме сега, е вътре в нас, не е външно. Ща попита някой защо Господ позволява тези велики изпитания.

Той е един Велик учител и ни изпитва. Той употребява тоягата и казва: „Прострете го този син на земята, ударете му двадесет и пет тояги!" И ако този син стане и прегърне баща си, значи познава законите. Господ казва: „Всичките ви желания, мисли и действия, всичките ви стари дрипи не ги искам, това не е бит пазар". Тази работа не става нито с молитви, нито с четения. Много чудни са хората! Дохожда при мен един господин и ми казва: „Моля ти се, повлияй да спечеля на лотария петдесет хиляди лева, от които двадесет и пет хиляди ще дам на църквата и за благотворителни дела". Не, Царството Божие не е лотария. Трябва рязко и ясно да се определи защо Христос отделя козите от овцете. Христос сега отделя хората един от други, тъй както в химията едно съединение се разлага и един елемент се отделя от друг. Вие трябва да вземете или положението на Закхей, който е човекът на бъдещето, или положението на тълпата, която не принадлежи на бъдещето. Закхей е колективно същество – хората, които могат да се отрекат от себе си и да си подадат ръка един на друг, това е Закхей.

Аз съм посещавал църквите, макар че ме обвиняват, че не ходя на църква. Зная всички хора и всички свещеници, тъй както зная себе си. Ще уподобя съвременните религиозни хора на онзи цар, който преди да тръгне на едно дълго пътешествие повикал десетте си министри и разделил царството си на десет части, за да ги управляват всеки от тях, докато се върне. Когато се завърнал, царят се преоблякъл като беден просяк, отишъл при първия си министър и му казал: „Беден съм, няма ли какво да ми дадете?" – „Жено, дай му скъсаните ми панталони, та да се отърва от тях" – казал министърът. – „Благодаря" – отговорил просякът. – „Ще благодариш, разбира се – отвърнал министърът, – те за тебе са добри". После царят отива при втория министър: „Синко, нямаш ли някоя дрешка да ми дадеш?" – „Жено, дай му съдраната дреха!" Отива при третия министър – и там му дават скъсана риза. При четвъртия министър му дават скъсана шапка, при петия – скъсани обуща и т. н. Всички му дали по нещо. Най-после царят пристигнал официално в двореца и поканил всички свои министри на угощение. „Какви ли подаръци ни носи царят?" – помислили си те. Всички се облекли с парадните си дрехи, наредили се около трапезата и зачакали. А царят започва да ги дарува: на първия министър дал скъсаните гащи, на втория – палтото, на третия – шапката, на четвъртия – ризата и т. н... Така и Христос, който има много съдрани гащи, ризи, обуща и шапки, ще ви събере на едно угощение и на

всички ще подари по нещо от тези скъсани неща. Сега ще кажете: „Слава Богу, ние не сме от тях”. Не зная, има един стих, който казва: „И мислите им ходят след тях”.

Преди хиляди години някой си овчар имал много овце, а в местността, където те пасели, имало един вълк, който постоянно посещавал стадото. Овчарят го гонел и биел, но той успявал сегиз-тогиз да си вземе по една овца. По едно време в тази местност се появила някаква болест по животните, която отнела живота на всичките овце. Когато чул за това, вълкът започнал да плаче, отишъл при овчаря и му казал: „Какво голямо нещастие ни сполетя и двама – на теб ти измряха овцете, тъй че ти изгуби и вълна, и млеко, и месо, а пък аз изгубих възможността да си взимам понякога по една овца”. Овчарят рекъл: „Защо плачеш, нищо че ни постигна такова нещастие, едно време живяхме като неприятели, а сега ще живеем като приятели”. А вълкът казал: „Бих желал всякога да ме гониш, но овцете ти да са живи”... Това не е благородна идея, това е идея на користолюбие – да имат другите хора, за да имаме и ние. Така възникнаха съвременните кучета. Този вълк е бил първият, превърнал се на едно овчарско куче. Този стар едновремешен вълк държи и до днес на обещанието си и той е, който върви с овчаря. А овчарят му казва: „Не бой се, аз всякога ще ти давам от овцата, когато я заколя, само ти не кради!”

И Христос влезе в дома на Закхей, за да го повдигне. Ако Христос влезе във вашата душа, Той ще ви подигне. Ако Христос влезе и каже: „Днес ще бъде спасението на този дом”, вие ще станете знатни за всички Ангели, за всички хора. За тогавашните хора Закхей не стори нещо необикновено, но за нас той е един идеал – той направи една благородна постъпка. Аз бих желал и у вас да се яви този стремеж и бих желал Христос да ви намери на тази черница. Някои питат какво ще правят, когато умрат. Гледайте да ви намери Христос на черницата и да ви каже: „Ела, Закхей, днес стана спасението на твоя дом”. И когато дойде Христос, не трябва да се криете, но трябва да кажете: „Давам половината си богатство на сиромасите и ще се стремя да поправя всички свои погрешки”. Колко години трябва да се чака, за да станат хората благородни? Ако имате смелостта на Закхея, можете да станете благородни за един ден, т. е. в един живот. Ако нямате тази смелост, ще минат много дни, много животи, но все пак ще трябва да се качите на черницата, т. е. на Божественото дърво. Змията се качи на едно дърво и излъга Ева, а Закхей се качи на Дървото на живота и Христос го повика.

Сега и вие трябва да се качите на Дървото на живота. Кое е това дърво? То е съзнателният Живот, който Толстой описва – да живеем за Бога и да скъсаме всички връзки със старото. Старото е една ненужна и отровна храна за нас. С какво сте пълни сега? Ако ви разчепкам, ще намеря във вашите килери и гостилници завист, омраза, гняв, песимизъм, маловерие, неблагоразумие. Ще кажете, че това е обидно. Аз бих желал да надникнете и в моите килери, за да видите какво има там. Всеки човек трябва да отвори своята душа, за да види светът какво има там, тъй както Природата всяка пролет отваря своята душа. Всеки трябва да отвори душата си, да отвори извора си и да покаже какво има.

Сега, казват за някоя мома: „Не я мириши, защото носът ще ти окапе". Или за някой момък казват: „Като го помиришеш, носът ще ти окапе". Вчера срещнах в Борисовата градина един млад момък и една млада мома, които се разговаряха, но и там те бяха нещастни. Момъкът стоеше отляво на момата и тя му каза: „Изменил си се, не си както по-рано". Ако той отсега са се изменили, какво остава за по-нататък, когато се оженят? Христовото учение не е такава наука. В тази наука и мъжът, и жената трябва много добре да се познават. Ако познавате мъжа си, само тогава ще намерите любовта му. Не се ли познавате, не се женете. Не познаваш ли мъжа си, не се жени; не познаваш ли жена си, не се жени; не познаваш ли детето си, не се жени. Ако искаш да се жениш, качи се на черницата. И когато се жениш, гледай да намериш момъка или момата на черницата и те да кажат: „Половината си богатство давам на тебе и четверократно ще ти се отплатя, ако съм те обидил". Съвременните моми и момци се женят, за да се осигурят. Господ не ви е пратил на света да се осигурявате, пратил ви е да се учите. Иска ли някой да е съдия, турете го на тази длъжност, ако е бил на черницата; искали ли някой да е свещеник, турете го, ако е бил на черницата, ако дава половината си богатство на сиромасите; иска ли някой да е владика, трябва да е бил на черницата. Тогава Христос ще каже: „Слез долу, днес ще бъда в твоя дом". В този случай деветдесет на сто от вашия избор ще бъде правилен.

Мислете за Дървото, за което ви говоря – то е великолепно, то е Дърво на спасение и всеки, който се качи на него, ще се спаси. Човек трябва отвисоко да разглежда какви са Божиите закони, какви последствия ще имат постъпките ни не само засега, но и след хиляди години, какво последствие ще имат моите думи в бъдеще. Затова ще продължавам да ви говоря. Не искам нито един от вас да ме упрекне, че не съм ви казвал

какво трябва да правите. Когато ви срещна един ден, където и да е, ще ви кажа: „Аз ви говорих всичко, което трябваше да направите”. Било като грешен или добър, аз пак ще ви срещна. Но не искам тогава да приличате на онзи американец, за когото ще ви разкажа. През 1895 година в Америка се явил един виден човек от американски произход на име Шлятер. Обхванат от Божествен дух, той тайно минавал за пратеник Христов и успешно лекувал много хора. Един ден той тръгнал за Сан Франциско и се срещнал по пътя с един болен просяк. Шлятер имал в себе си само десет долара, но половината от тях дал на просяка. Преминали заедно през една река, отседнали в хотела на един град, а през нощта просякът откраднал парите и гащите на американеца и избягал. Събужда се оня и вижда, че дрехите му ги няма. Но след един месец Шлятер пак се срещнал с просяка, който пак бил болен...

Колко пъти и вие сте задигали парите и гащите на Христа и после Той ви е намирал пак бедни, болни и страдащи. Трябва да се оставите от стария навик да крадете, от стария навик на користолюбие. Той е причина за нещастията. Когато Христос дойде и раздели с вас парите Си, не му задигайте гащите. Да ограбиш един беден човек, значи да му вземеш гащите; да продадеш къщата на бедната вдовица, значи да ѝ вземеш гащите. Виждам мнозина, които продават гащите на Христа. Това е старата култура. Новата култура иска друго нещо. Не само че не трябва да вземаме гащите на Христа, но трябва и десет нови да му дадем. Христос може да се яви у вас като ваше дете, като брат, като сестра, като приятел или неприятел, а вие Го очаквате да дойде от Небето. Щом ви намери като просяк, Той ще ви каже: „Е, приятелю, пак ли си болен?” Ако ви намери като царски министър, ще ви каже: „Ето вашите подаръци”. Казвам: идва Христос. Някои твърдят, че не му е времето. Не зная дали му е времето, но когато цветята цъфтят и ухаят, време му е. За това, че Христос е дошъл в света, няма и съмнение, но дали ще Го видите е друг въпрос. Казвайки „света”, аз разбирам вашия свят. Когато Христос дойде с Ангелите, които са носители на добри мисли и идеи, тогава ще имаме нова култура, ще имаме благото, което очакваме. Мнозина очакват Христос да дойде отвън, но Той няма да дойде по този начин. Може да ме наречете еретик, това е ваша работа. Когато Христос дойде като син на един дърводелец, не Го признаха, а днес Му кадят тамян. След две хиляди години намират, че е велик, а след четири хиляди години ще бъде още по-велик. И когато срещнете този Христос, трябва да бъдете на черницата. Нека Закхей

оживее у вас, нека всеки да бъде Закхей – дребен по тяло, но велик по сърце и ум. Колко е приятно да срещнете човек с просветен ум и с благородно сърце, какво мощно влияние има той! Какво благословение е, когато съществува хармония в този свят и когато има спасение в такъв дом! Тук е Христос.

Дървото, за което ви говоря, е толкова голямо, че всички може да се качите на него. Всички можете да цъфнете като цвета на това дърво и тогава ще ви посетят Божествени пчели, ще завържете, ще станете плодове и тогава Христос ще каже: „Тук ли си Закхей?" – „Тук съм, Господи". – „Ела, днес ще стане спасението на този дом". Сега вие какво намирате в този плод? Намирате семенца и правите каквото искате с тях. Най-често ги давате на кокошките, хвърляте ги, не ги цените. Но когато дойде Христос, Той ще тури това богатство в една кутийка и тогава ще почувствате неговия вътрешен и дълбок смисъл.

Сега, аз се старая да ви говоря половинчато, защото ако направя мисълта си ясна, ще ослепеете. Както Павел ослепя и не можа да види Христа. И трябваше да мине много време, за да паднат люспите от очите му. Вие казвате: „Г-н Дънов говори, но работата не е точно така". Имате право, люспи имате на очите си. Някои казват: „Щом си излезем оттук, пак ще си бъдем каквито сме си". Опитвайте, аз не искам нищо да приемате, без да сте го проверили, без да сте приложили думите ми на опит. Това, което проповядвам, е едно учение на Божествените закони, учение на Ангелите, на светиите, на благородните хора – опитайте го. Вие не можете да дадете богатството си някому, докато у вас не се роди тази Любов, тази мисъл. Момата не си дава сърцето, докато не се роди у нея любов. Старите хора често казват: „Вие се ожените, пък любовта после ще се появи". Това е лъжливо учение. Докато не любите, не се женете. Докато не обичате една мисъл, едно желание и едно действие, не го извършвайте. Нека всеки подтик в живота ви да е подтик на Любов и тогава вие ще бъдете в Божествения път и това, което извършите, ще се благослови. Не искам безусловно да приемете моето учение като истина – проверете го и после го приемете. Приемете това, което е Божествено, а което не е Божествено, не го приемайте. Моите думи са опаковани, хвърлете опаковките и вникнете в съдържанието им. Днес, когато слушате, вие не сте сами, с вас са вашите близки от Небето – Ангелите. Те всички ви гледат и следят как ще приложите тази задача. Те си казват: „Чакай да видя аз дали моя познат ще се качи на черницата". Защото ако не се

качите на черницата, не можете да намерите Христа. Той ще мине и ще замине, ще отиде при други хора, които Го приемат, и ще им даде името да се наричат Синове Божии. Тази черница е във вашата душа. Всички ваши прадеди ще ви следят и ще гледат дали ще излезете от калпака. Ще кажете, че това се отнася само до мъжете. В това учение няма мъже и жени, за мен има само души. Казват за някого: „Той е проповедник, свещеник, офицер и т. н." Не трябва да се мамим от нашето звание, днес може да си майка, а утре може да си друго нещо. Всеки трябва да е Закхей и да каже: „Господи, аз давам половината си имане на сиромасите". Само когато постъпвате така, ще настане мир. Аз познавам хората. Н новото учение те имат и нови имена, но всяко име трябва да има и съдържание. Ние трябва да бъдем богати в мисли и в чувства. Когато излезете оттук, всички ще трябва да се замислите и да започнете да гледате на този свят като на училище. И трябва да мислите, че това училище е само за вас, не е за другите, защото, ако вие станете Закхей, в света ще появи един по-добър работник и положението ще се подобри. У евреите се намери само един Закхей. Когато Господ посети Авраама, преди да унищожи Содом и Гомор, той го запита: „Ако намериш десет като Закхея, ще изгориш ли тези градове?" Господ, обаче, не намери и толкова, поради което градовете пострадаха. Закхей беше само един.

Добре би било в България да има повече от един Закхей. Ако отидете във Франция, Англия, Германия и другаде, колко Закхеи ще намерите? Днес Христос гледа колко Закхеи има по света. Днес се разиграва една велика драма, драма на страдания и сълзи. Защото ако у евреите имаше десет Закхеи, нямаше да ги сполетят тези нещастия. Евреите – това са всички сегашни народи. Хората, които знаят само да се бият и да се трепят, са братята ви, които се наричат културни. Това са все християнски народи. Христос не одобрява постъпката на евреите и намира, че всички са виновни. Той ще дойде да тури ред на Земята и да наложи Божествения закон. И тогава ще познаете може ли Той да наложи този Мир или не. Христос си запазва още две неща, с които ще наложи Мира в света, ако хората сами не разрешат този въпрос. Ако не настане Мир, ще дойде много голям глад, какъвто никога не е бил по Европа, и ще настане голямо земетресение, което ще разтърси цял свят. Тогава ще дойде Христос, ще изтрие сълзите на дъщери, на майки, на бащи, на сестри и ще каже: „Какво правите вие, стари евреи?" Тогава ще замлъкнат оръдията, ще престане това бучене и хората ще заживеят тъй, както Христос иска. Но

казвам: всеки от нас трябва да бъде един Закхей. И когато казвам тези думи, това е решението на Небето. Земята и Небето ще преминат, но това, което е казал Господ, няма да премине. Доброто в света ще възтържествува, Закхей на Бялата раса ще дойде да се качи на черницата и Христос ще каже: „Ще дойде спасението на този дом". Аз бих желал всички свещеници да заговорят на този език и тогава ще видят народите дали Господ работи или не. Господ се е събудил, Той дава още една година време на Съглашението и на Централните сили[65], за да се реши този въпрос. До 1921 година той ще се реши окончателно. Това е новият Дух. Всички Ангели идват да въздействат и светът ще усети това, което никой не е усещал. Въпросът е в какво състояние ще намерят нас? Един ден ние ще напуснем тази Земя и с какво ще посрещнем Христа?

Аз ви оставям с мисълта да бъдете истински братя и сестри, да се обичате, да знаете, че имате един Баща, един Брат, който ви обича. Имате един Закхей и трябва да го последвате. Мъже, жени, деца, братя, сестри – всички трябва да го последвате. Това е Новото учение – учение на възраждане, с което се внася Радост и веселие в страдащата душа.

Да, на това Дърво бих желал България да има повече от един Закхей. Това, което ви казвам, идете и го разкажете! Разкажете го на себе си! Иде Христос за вас. Иде, иде и ще дойде, ще чуете гласа Му. На едни, като Закхея, Той ще каже: „Ела с Мене", а другите ще остави. Тези, при които Христос ще дойде, са отгоре, а тези, които ще остави, са отдолу. През тези, които са отдолу, Той ще мине и ще ги остави, тъй както изворни води минават през някоя местност и отминават.

Днес да бъде спасението на вашия дом!

Беседа, държана на 26 ноември 1916 г., неделя, София.

ЩЕ ВИ ВЪЗДИГНА

И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Син человечески, за да не погине всякой, който вярва в Него, но да има живот вечен[66]*.*

Подобно на змията, която Мойсей е издигнал, така и Син Человечески ще бъде издигнат... Западните народи изобщо не са запознати със символичния език на източните. Културата на Изтока се различава от тази на Запада. Може да се каже, че културата на източните народи е била инволюционна, т. е. тя слиза отгоре надолу, а нашата, западната култура, е еволюционна, т. е. върви отдолу нагоре. Следователно, методите за разбиране на тези две култури имат двояко значение и тези, които не са запознати с този двояк процес, често намират противоречие. Следователно, противоречието не е в културите, а в нашите разбирания.

И тъй, имаме две култури – култура на змията и култура на Сина Человечески. И двете трябва да бъдат издигнати. Ще попитате каква култура може да има в змията. Във всички народи змията е играла важната роля на една велика култура. У българите тя е останала в преданието за змейовете: „Змей ме люби, мамо", се споменава в българските народни песни. Това са остатъци от тази древна култура на източните народи. Как може змей да люби? Той представлява културата на хора, които са слизали от Невидимия свят надолу, а сегашните хора се качват отдолу нагоре. Тези бележки са необходими, за да ви станат ясни мислите, които ще представя пред вас.

Често в живота на хората се срещат големи противоречия. Ако искате хубав копринен плат, за да си ушиете рокля, няма да го търсите при някой овчар или при жена, която обработва вълна, а ще го търсите при търговеца, който продава такива платове. За да се създаде хубавият плат, колко труд се изисква от хората да хранят малките копринени буби, да им събират черничеви листа, за да могат те да изпредат тези хубави нишки, та съвременните моми да се кичат с копринени дрехи. В този смисъл, ако иска хубав материал, човек трябва да отиде при добри хора – там са добрите платове, а ако иска лош материал, трябва да отиде при лоши хора. Това е вярно и в Природата: корените се занимават с почвата, с един необработен материал, а клоните се занимават с по-добрата материя.

Искам да ви накарам да не мислите, че едни хора са добри, а други са лоши. Когато разглеждаме нещата философски, не трябва да ги разглеждаме тъй, както сега се гледа на тях, защото доброто е добро в едно определено отношение, а злото е зло пак в едно определено отношение. За да се докаже това, не се изискват много доказателства. Например, ако очите ви са здрави, щом излезете сутрин на слънце, гледката ще ви прави добро впечатление. Но ако очите ви са болни, гледката ще ви прави лошо впечатление и ще трябва да се затворите в някоя тъмна стая, понеже при болни очи лекарите често пъти препоръчват това. Тъй че, в това отношение светлината е зло за човека и трябва да се премахне, да ѝ се тури препятствие, докато очите дойдат в нормално състояние и започнат да възприемат нейните вибрации. Така могат да се разглеждат нещата от философска гледна точка, но когато се дойде до Живота, тогава е по-трудно.

Всеки ден хората правят опити, всеки ден вие въздигате и змията, и Сина Човечески. За да издигнат тази змия, Господ извади евреите от пустинята. Но този народ, който беше свикнал с такава една култура, каквато беше египетската, тези еврейски богаташи и аристократи (макар че простият народ дълго време беше правил само кирпич), трябваше Мойсей да ги води четиридесет години из пустинята, за да ги направи смел и решителен народ. И с това Мойсей си създаде голяма беля – започнаха да роптаят, че нямали краставици, нямали лук, че вода нямали и т. н. С роптанието си евреите направиха така, че се явиха много змии, които ухапаха смъртоносно голяма част от тях, и за да ги избави, Мойсей направи тази медна змия, че да се излекува всеки, който я погледне. Защо тази змия беше направена от мед? Медта спада към т. нар. прости метали. Старите алхимици я причисляваха към Меркурий – един от основните елементи на човешкото тяло, а с името „Меркурий" древните наричаха гръцкия бог Хермес – секретаря на боговете, носителя на мислите в света. Следователно, Мойсей искаше да покаже на хората, че месото не е толкова необходимо за човека и от гледище на своето тяло човек трябва да бъде умен. Мойсей издигна змията, т. е. нисшия човешки интелект или това, което сега наричаме човешки егоизъм – човек, който мисли само за себе си. И право казват хората: „Докато не издигне змията, докато не погледне на нея, човек няма да оздравее". Сега ще поставя въпроса в друг смисъл: да допуснем, че сте мързеливи и очаквате някой приятел да ви даде нещо, мързи ви да се умиете, да се вчешете и т. н. Питам тогава тези змии няма

ли да дойдат около вас? Тогава трябва да станете малко егоист, т. е. от гледна точка на старата култура, от гледна точка на самосъхранението вие трябва да защитавате себе си. Това е закон, който еднакво засяга и човека, и семейството, и обществото, и народите, и човечеството. И който разбира този закон за себе си, може да го приложи и за другите. Затова в Писанието се прави паралел: както Мойсей издигна змията, така трябва да се въздигне и Син Човечески – Христос, за да може човек да научи другата култура. Не че тези две култури са в противоречие, но те трябва да се съединят в едно, за да се даде начало на една трета култура, която сега иде.

Казва се: „За да не погине всеки, който вярва в Него”. Кое да не погине? Това, което е благородно в човека. Сега, преди да мина нататък, ще ви дам една схема, т. е. учението на старите. В тази схема имаме следните три начала: свободна воля, провидение и неизбежност или съдба. Свободната воля е бъдещето на човека, провидението е настоящето, а неизбежността е миналото на хората. Това са учили както в Египет, така и в Гърция, така ще учат и в бъдеще. Провидението е основната точка, от която произлиза неизбежността. Когато човек е в несъгласие с провидението, той няма свободна воля, а ако е в съгласие с Бога и с Неговите наредби, той има свободна воля. Тогава много лесно ще разрешите въпроса защо ви преследва съдбата. Защото сте в несъгласие с провидението. Защо не ви преследва съдбата? Защото сте в съгласие с провидението. Под „воля” подразбирам Божествената воля. От нея имаме три принципа: тяло, човешки разум и душа. Положителната страна на душата е Добродетелта, а отрицателната е порокът; положителната страна на разума е Знанието, а отрицателната е невежеството; положителната страна на тялото е инстинктът, а отрицателната е озверяването. Съществува още една категория от три неща: чувства, съгласие и усещания. Положителната страна на чувствата е Любовта, а отрицателната е ненавистта; положителната страна на съгласието е Истината, а отрицателната е заблуждението; положителната страна на усещанията е удоволствието, а отрицателната е страданието.

И тъй, имаме две сили: когато турим провидението като меридиан на нашия живот, от едната страна ще имаме едното полушарие, а от другата страна – второто полушарие. От една страна, имаме положителната страна на Живота, а от друга – отрицателната страна на Живота. Каквото и да се мисли, както и да се философства, няма друго положение. Аз

приемам философията, но тази, която може да гради Живота, може да съгради Добродетелта и да й създаде условия да се прояви. Под „разум" разбирам човек да може чрез волята си да създава условия за проява на Знанието. Под „разумен човек" разбирам такъв, който може да създаде условия да се прояви инстинктът. Под „чувства" разбирам човек да може да създаде условия за проява на Любовта и Истината, да даде воля на сетивата да се проявят като истински усещания. А щом сте в разрез с провидението, непременно ще се явят невежество, порок и незнание. Следователно, всеки един трябва да се стреми да бъде в съгласие с провидението. Щом имате свободна воля, у вас ще се явят най-благородните зачатъци, които от милиони години стоят в дремещо състояние. Затова трябваше да бъде въздигнат Христос!

Змията се въздигна у вас, когато започнахте да страдате, за да придобиете съзнание, за да бъдете в съгласие с провидението. Вие не сте хора, вие сте роби на вашите желания и страсти и затова ще страдате. Влезте в съгласие с провидението и вашите страдания ще се превърнат в удоволствие. Трябва да въздигнете Христа и Той ще произведе точно обратен процес. Когато влезе във вас, Христос ще роди всички Добродетели. Мойсей издигна змията в пустинята, за да отмахне порока, невежеството, озверяването, ненавистта, заблуждението и страданието. Трябваше Христос да бъде въздигнат като тази змия, за да се роди у нас тази Добродетел, Знание, Истина, Любов и истинско удоволствие. Добродетелта е по отношение на душата, Знанието е по отношение на разума, Любовта – по отношение на чувствата, Истината – по отношение на съгласието, а удоволствието – по отношение на усещането. Христос трябваше да бъде въздигнат, за да се възползват хората от тези велики блага.

В съвременното общество, в съвременните народи съществува противоречие между тези две култури и затова се възникна войната. Тя произтича от това, че Мойсей е дигнал змията, която хапе сега народите. И тя трябва да се издигне, за да дойде Христос – това е един жив закон. Не мислете, че в света хората сами уреждат своите съдбини. Те ще забележат, че сега Господ много лесно урежда съдбата им. Ако балканските народи биха послушали Господа, ако сърбите не бяха ограбили Македония, ако гърците не бяха завладели чужди страни, ако Румъния не беше отнела Добруджа, нямаше да станат тези нещастия. Затова Господ наказа Сърбия, затова наказва Гърция. А за Румъния Той казва: „Ударете й сега двадесет и

пет тояги!" И затова днес бият Румъния. Така трябва да бъде бит всеки лъжлив крадец, който и да е той. Господ днес не спи и затова трябва да сме внимателни. Той на всички народи гледа като на свои синове, но не е като другите бащи, не ги гали, а когато заслужават, наказва ги.

Сега ще приведа един разказ за обяснение на мисълта си. Сюжетът му е от старата българска история, още преди християнството. Една майка обичала много своя син и затова, каквото и да направел той – добро или лошо, тя всякога го хвалела и никога не намирала нищо лошо в постъпките му. Хвалила го, хвалила го тя, докато най-сетне синът й станал голям злодей и за престъпленията му го осъдили на смърт чрез обесване. Когато го довели до въжето, той казал: „Повикайте майка ми, за да я целуна преди да си замина". Дошла майка му и той й рекъл: „Много те обичам, майко, искам да те целуна по езика". Майката извадила езика си, синът го прехапал и казал: „Ако не беше този език, аз нямаше да бъда в това положение; ако беше го употребявала както трябва, нямаше да бъда на въжето"… Следователно, не трябва винаги да се хвалим един други. Когато гледаха ограбването на малките държавици, европейските сили намираха, че всичко това е хубаво. Румъния дойде в България уж да наложи мир, да тури равновесие, но затова сега и на нея, и на другите държави този син прехапва езика. Те трябваше да кажат: „Не е хубаво това, което се върши". Не е хубаво да заграбиш земята на един народ. Земята на един народ е неговото тяло, а хората, които я населяват, е неговата душа. Следователно, от чисто Божествено гледище, никой няма право да взема земята на един народ, в която той ще се учи и упражнява. И когато хората не постъпват както трябва, дохождат страданията.

Когато казвам, че Христос ще дойде, мнозина могат да ме разбират криво. Старайте се да разбирате добре, защото Христос е една вътрешна Светлина. Вие всички сте любили. Когато се заговори за любов, всички се усмихват и това е естествено – трябва да й се усмихват. Но в своите прояви тя е различна. Ако човек се води по Мойсеевия закон, тя ще се прояви по един начин. Например, мъжът обича жена си, но я ревнува (това е типично у българите) и само ако погледне към друг, той ще й каже: „Ти защо го поглеждаш?" Жената обича мъжа си, но и тя го ревнува и ако поглежда към други жени, тя го пита: „Ти защо я погледна?" Защо е направен светът? Злото не е в поглеждането, а в пожелаването, което се явява. Следователно, докато нямаме доказателства, не трябва да се боим от нищо. Ще ви дам един пример от българския народен живот: една млада

мома сънувала една вечер, че се оженила и родила едно много хубаво дете, което после умряло. Става момата сутринта и започва да плаче. След това разказала съня на майка си, която също започнала да плаче. Мъжът бил на нивата и когато се връща у дома си, заварва и двете, че плачат. Разказали му те, че дъщерята сънувала, че родила дете и то умряло, а бащата решил да избяга от тях и рекъл: „Толкова глупави хора не съм виждал. Ако не намеря по-глупави хора от вас, няма да се върна, но ако намеря по-глупави, ще се върна". Тръгнал той и на едно място видял един господин, който си бил ушил нови гащи за Великден, но не знаел как да ги обуе. Намислил да се качи на едно дърво и се канел да скочи оттам, че да влезе в гащите си. Пътникът му извикал: „Стой, ще се удариш, аз ще те науча как да ги обуеш, но ще ми обещаеш, че ще ми дадеш тези гащи". – „Ще ти ги дам, ти само ме научи" – отвърнал другият. След това бащата продължил пътя си и на едно място вижда, че пред една къща са се събрали сватбари и плачат, защото булката била много висока, не можела да влезе през вратата и за да влезе, трябвало да й се отреже главата. Пътникът им казал: „Какво е това смущение? Аз ще я накарам да влезе, само ако ми дадете един наниз". – „И два наниза ще ти дадем, само я накарай да влезе". Тогава той взел пояса на свекъра, завързал с него главата на булката, дръпнал я надолу, тя си навела главата и влязла в къщата... Като слушате това, вижда ви се смешно и глупаво, но често и вашите мисли са такива. Често плачем за деца, които ги няма, често обуваме гащите си със скок от дървото, често искаме да отрежем главата си, за да влезем вътре. Затова българите казват: „Преклонена главичка остра сабя не я сече". Понякога тази поговорка се разбира в лош смисъл, но тя има и добър смисъл. Например, когато приижда порой, ти не трябва да казваш: „Аз няма да бягам, не е достойно за мен". Трябва да бягаш, защото иначе ще те завлече. Когато близо до теб пада скала, трябва да бягаш и това не е недостойно. Има времена, когато човек трябва да бяга, а има времена, когато трябва да стои.

Мойсей издигна змията, за да я види израилският народ. По този закон на внушението сега някои правят муските. В малко вода може да турите само една хилядна част от използваната сол и да излекувате болния, стига да вложите в нея вашата добра мисъл. Следователно, законът на внушението е необходим и с него ние ще успеем, ще се повдигнем и ще бъдем добри. Мислите ви всякога трябва да се настройват в положителен смисъл. Например, когато кажете „Аз ще си отмъстя", вие

сте от старата култура. Тогава Мойсей ще издигне за вас змията и вие ще страдате. Ако сте от новата култура, ще издигнете Христа във вас и ще се повдигнете като Христос. Защото Той не страдаше за своите грехове, а страдаше за греховете на другите хора, за да се повдигнат.

Живеете между народ, който може да не е културен, може да има пороци, но трябва да бъдете търпеливи като Христос, за да му помогнете. Могат да ви прикачат много неща, но това не трябва да ви отчайва. Аз съм изследвал психологията на българите и съм дошъл до следното заключение: покрай другите добри черти в българите има една отличителна черта. Когато му проповядват каквото и да е учение, българинът най-напред иска да знае с пари ли проповядват или не. Ако му проповядваш с пари, той ще ти каже: „Аз знам защо проповядваш, за пари и аз мога да проповядвам" и след това ти не можеш да имаш пред него никакво влияние. Българинът казва: „Не отварям вратата си за теб, аз знам защо проповядваш", но щом научи, че проповядваш без пари, ще рече: „Защо ли проповядва той без пари, има нещо у този човек"...

И наистина българинът е прав. Много пъти евангелистите ме питат защо нямат успех между този народ. Казвам им: „Защото проповядвате с пари". – „Ами може ли без пари?" – „Тогава оставете тази работа на свещениците, вие не сте по-добри от тях. Но ако искате да имате успех и този народ да ви слуша, направете му добро и го оставете той да си работи". Аз схващам думата „проповедник" в следния смисъл: този, който може да вземе най-добрите семена, а после да посреща всички хора и да им ги раздава. Питам ви какво е вършил Христос? Ако един човек дойде между един народ, както и Христос беше между хората, и започне да отваря очите на слепите, да лекува болните и т. н. и целият народ тръгне подир него, питам той лошо ли прави? Ако този човек може да даде всички добри семена, ако може да внесе мир и съгласие, лошо ли прави? Следователно, всеки, който идва в света да носи Божественото учение, трябва да държи в ума си, че това е Христос вътре в нас.

Сега, ние се готвим за друга една култура, за културата на онзи свят. Какво е онзи свят? Онзи свят ще бъде този, който идва след настоящия. Той няма да бъде на друго място – когато отмине този свят, ще дойде другият. Вземете, например, театъра: имате една сцена, изиграва се първото действие, сменят се декорите, играе се второто действие. Мястото и на двете действия е същото, но обстановката е различна. Някои мислят, че когато отидат на другия свят, ще обитават на някоя друга планета, но

вие нямате пари затова, всички сте бедни. За да отидете до звездата Алфа-Центаурус*, например, ви трябват четиридесет и три милиона лева, като за всеки километър трябва да плащате по три стотинки. Кой от вас е толкова богат? В онзи свят не може да те занесат даром, трябва да имате пари. Давайте даром това, което даром ви е дадено, но не и вашето. Ако ме пратят да раздам сто хиляди лева на бедни, аз трябва даром да ги дам, защото даром са ми дадени. Но ако взема да поставям условия и да искам в замяна да ми дават я масло, я яйца, я вълна и т. н., това не е Божествено, не е Христово учение. Когато проповядвам учението за Христа, аз разбирам цялото човечество. И когато говоря за свещениците, говоря за цялото свещеничество, а не за отделни личности. Един закон е общ за всички народи, за всички семейства. Такъв е и законът за Ангелите.

Казвам: за да не погине всеки, който има жива вяра вътре в себе си. Този Христос, за когото проповядвам, е жив, Той е между хората на Земята – тъй Го виждам аз, тъй го зная, тъй съм говорил с Него. Той е между хората. Но ще каже някой, че това не е сигурно, защото друго казват светите отци. Аз съм говорил и с тези хора – всички са тук, на Земята, и работят. Казва Христос: „Идете, проповядвайте и Аз ще бъда с вас до скончанието на века". Под израза „докато Аз дойда", подразбирам „докато науча хората". С това Христос казва: „Сега работя отвътре, а когато изляза отвън, ще видя какво е направено, има ли някакъв дефект и после пак ще вляза". Това има своя смисъл в Небето. Под „Небе" разбирам „Божествен свят". С това искам да ви кажа, че не само това, което виждате, е този свят. Какво познавате от този свят? Пред вас има една завеса, и ако се вдигне, ще видите колко скрити неща има! Ако се отворят очите ви, ще видите колко ваши близки има около вас сега – ваши баби, прабаби и т. н. Ще кажете, че между нас има умрели. Не са умрели те, живи са. С други думи, има два вида живи: живи-умрели и умрели-живи. Вие сте от първите, т. е. живи-умрели. Следователно, минало, настояще и бъдеще няма, това са само отделни аспекти на нещата. Някой казва: „Това вече е минало". Що е миналото? Например, аз съм сега тук и тръгвам за друг град – сега съм в София, а след малко мога да бъда в Пловдив. Но София не е минало нещо, тя съществува едновременно с Пловдив; и Пловдив не е бъдеще, а съществува заедно със София, т. е. и двата града съществуват в настояще време. Ако се кача на една планина, ще видя и миналото, и бъдещето, а планината е настоящето. Ако видим нашето минало, това е нашият живот, който не сме довършили. Животът, който сега имате, сте го

плели, плели и колко милиони години има, докато го изплетете. Следователно, има два вида плетене. Едното е плетенето на змията, която излъга Ева и изпъди човека от Рая. После дойде Христос, качи се на Дървото на живота, разпнаха Го и Той сега казва: „Ево, вземи от този плод". Кой е този плод? Свободната воля, провидението и неизбежността – душа, разум и тяло. Вземете от Любовта, от Истината и от удоволствието на Божествения живот. Тези плодове дава Христос. Както Ева, когато яде от този плод, оголя, тъй и вие, когато въздигнете Христа, ще се облечете. Вие всички ще възкръснете. Народ, който яде от този плод, ще бъде един велик и избран народ. Кой е избран народ? Народ, у който има Любов, Истина, Мъдрост, разум и тяло.

Когато хората казват: „Господ да не ни взема земицата", те са прави. Българинът е много практичен, защото земята е нашето тяло. Следователно, в днешната война Христос идва да каже: „Всеки ще трябва да възкръсне и да си вземе своята земя". Затова българите са готови всички да измрат, но да не дадат земята си. Значи всички проповедници, свещеници, всички народи трябва да си подадат ръка по Христовия закон – не според закона на змията, а според новото учение. Според това учение, ако си силен, ще трябва да бъдеш в подкрепа на слабия; ако си умен, ще трябва да учиш другите, които нямат това знание. И само по този начин ще съградим нашия бъдещ живот. Той е пред нас.

Сега вие чакате Христа да дойде. Да, идва Христос, за вас идва. Той ще дойде един ден да похлопа като младоженец, ще изпрати сватовници. Какво правят хората днес? Когато изберат момата, изпращат стари хора, сватове, които насядат около огнището, но не пристъпват направо към целта, а заговарят по други въпроси. Започват, например, така: „Вие имате хубава нива, хубави волове, искаме да ги купим" и най-после казват, че искат момата. Тогава пък родителите на момата започват да се докарват от своя страна, не отговарят направо, а казват, че първо ще разберат за момъка и тогава ще отговорят... Така и Христос ще дойде, за да види каква е момата. За да се сгодите за Христа, трябва да имате Добродетели, Знание, инстинкт, Любов, Истина и удоволствие. Нямате ли тези неща, няма да стане сватовщина. Може да сте член на която и да е църква, сватовщина няма да стане. Не е достатъчно човек да бъде само член на една държава, но той трябва да има права. Следователно, не трябва само да влезем в разумния Божествения свят, но трябва да станем граждани, да гласуваме и да избираме. Но за това се изисква голямо безкористие.

Веднъж един чужденец, по професия лекар, ми разказа един опит из своя живот. Искал да прави добро на хората, работил десет години и всички пари, спечелени от пациентите, събирал в една касичка и търсел начин как да помага на бедните. Един ден при него дохожда млада вдовица с детенце и му казва: „Аз съм много бедна, не можеш ли да ми помогнеш с нещо?" Лекарят ѝ дава ключа от касичката си и ѝ казва: „Отвори я и вземи колкото ти трябват". Вдовицата задига всичките пари, построява си с тях къща и прави зестра на дъщеря си, за да я ожени. Зетят, обаче, излязъл лош човек, изял и изпил всичко, нищо не останало и след всичко това вдовицата пак дошла при лекаря и го попитала: „Не можеш ли с нещо да ми помогнеш?" Той казал: „Ето ти ключа, вземи си от касата колкото са ти потребни". – „Ама там няма нищо" – отговорила жената. Тогава лекарят ѝ рекъл: „Сега трябва да се научиш да работиш, на друг закон трябва да се научиш. Аз имам една градина, ще ви дам инструменти, ще я копаете, ще я уреждате и каквото изкарате, ще го вземете за вас"...

Сега и ние сме изяли всичко от Божествената каса и трябва да отидем да копаем. Христос идва да ни научи да работим. И право казва Христос: „Човек, който не работи, не може да се повдигне". Непременно трябва личен труд на самопожертване и работа. Трябва да се създаде работа и на мъжа, и на жената, и на децата. Не оставяйте децата без работа. Не им давайте книги, които не са за тях – това е твърда храна, която те не могат да асимилират. Всеки автор прокарва някаква идея в своята книга, но тази идея не е за това малко момче или момиче. Най-голямото нещастие, което ни сполетява днес, е липсата на почит. За бащата няма по-голямо нещастие от това да не се почита от сина си, за майката няма по-голямо нещастие от това да не се почита от дъщеря си, за учителя няма по-голямо нещастие от това да не го почитат учениците му, а за господаря няма по-голямо нещастие от това да не е почитан от слугите си. Казва Мойсей: „Почитай баща си и майка си". Как ще се въведе послушанието? Послушанието е резултат на Мъдростта, а покорството е резултат на Добродетелта. Когато искаме някой да ни почита, трябва да внесем в сърцето му Любов. Няма ли Любов, няма почитание; няма ли Мъдрост, няма послушание; няма ли Добродетел, няма покорство. По какъвто начин и да вървите в света, ако не възприемете Христа в този смисъл, няма да придобиете нищо. В това учение Добродетелта и Разумността са живи неща. Добродетелта е общество от духове, които живеят. Те не са духове-

сенки, а са реалност. Ако бихте видели едно същество на Добродетелта, сърцето ви веднага би се разтуптяло и меланхолията ви веднага би изчезнала. Колко красиви са тези същества на Добродетелта! Да видите само какви са очите на човека, който изразява Добродетелта, да видите какъв е носът му, каква е устата му, какви са косите му! Да, косите показват доколко сме добродетелни или не. Побарайте четината на една свиня и ще видите колко е добродетелна, побарайте бодлите на един таралеж и ще видите колко е добър. Докоснете ума на един човек и ще видите колко той почита, докоснете сърцето на един човек и ще видите колко той обича. Така пред очите ви ще се открият много същества на Добродетели. Както пред очите на един астроном се откриват милиони слънца в пространството, защото той наблюдава с телескоп, докато с невъоръжено око те остават за него скрити. Когато погледнете по този начин, ще разберете какво е Божествената Мъдрост. Щом погледнете през нейния телескоп, когато видите тези милиарди същества и влезете в Божествената вълна на Мъдростта, вие ще се повдигнете. Тогава няма да ви чувам да пеете: „По-близо да съм до Господа”. Който е съчинил тази песен, не е разбирал това нещо. Не ние трябва да сме по-близо до Господа, а трябва Той да е до нас. Този Господ трябва да слезе отгоре, Той трябва да бъде близо при мен. Например, някой е паднал в калта и идва друг да го спасява; не падналият отива при избавителя си, а този, който ще го избавя, отива при него.

По-близо да си, Господи, до мен със Своята сила, мъдрост и познание. По този начин ще бъде силен всеки народ, по този начин ще бъде силен и българският народ. Ако българите слушат Господа, народ и половина ще бъдат. Употребявам българския израз „човек и половина”, което значи много добър и умен човек. Всеки трябва да носи тази мисъл със себе си: обединение и единство навсякъде. Някои мислят, че съм дошъл да разединявам. Не, да съединявам, да обединявам – затова ме е пратил Господ тук на Земята. Даром съм взел – даром ще ви го дам. Не искам друго, освен вие да любите Господа. А за мен нищо не мислете. Аз бих желал българите да приемат това учение, а после нека заличат името ми, нека ме забравят. Знаят ме тук като г-н Дънов, а не знаят какво е моето истинско име. Един ден как ще ме търсят?...

Само Господ е безсмъртен. Имайте упование в Господа, не туряйте упованието си в хората. Мъжът трябва да има една жена – това е учението, многоженство не се позволява. Един мъж трябва да имате, един Господ. И

чрез Неговите очи ще погледнете към външния свят и ще разберете, че и вашите братя и сестри също страдат. Аз ви познавам всички, виждам ви, че страдате, неприятности имате, падате, ставате. Ти си паднал; казвам: „Стани, поправи се!" – „Кракът ми се е счупил". – Нищо, ще се оправи. – „Стомахът ми малко се е развалил". – Нищо, пий малко вода, приемай лека храна и ще мине. Не бой се, всичко ще се оправи. Ако приемете Христовото учение, всички ще бъдете смели и силни. Искам вие, българите, да сте добри. За вас говоря, защото и други българи има, но те са на онзи свят и искат да знаят какво правите вие, как живеете. Те са в Божествения свят. Всеки ще бъде в Божествения свят, откъдето ще изпраща свои посланици. Един ден ще оставите други на Земята, а вие ще отидете горе.

Искам Христос да се въздигне у вас! Но не да се въздигне в смисъл на змия, тъй както някоя мома изгубва своя живот, сърце, ум и се умопобърква. Изведете тази мома, повдигнете я, пратете я на училище, възвърнете ѝ сърцето и ума, очистете я съвършено. Това значи да я въздигнете. Този Христос, когото сме потъпкали, трябва да Го очистим и да Го въздигнем. Този Христос ще ни въздигне и ще каже: „Елате, българи от този и от онзи свят, които Ме въздигнахте, които Ме очистихте, елате, Аз ще ви въздигна!" Да се въздигне змията – това сме ние, а да въздигнем Христа – това е Той, който е вътре в нас. Тогава ще бъдем едно с Христа.

Беседа, държана на 3 декември 1916 г., неделя, София.

СПАСИ НИ

И ето, буря голяма биде на морето, така, що вълните покриваха ладията, а той спеше. И пристъпиха учениците му, та го събудиха и казаха: Господи, спаси ни, погинваме[67]!

Сега ще си зададете въпроса какво толкова има в тази ладия. После и Галилейското езеро не е толкова голямо – то е едно от обикновените езера, но във времето на Христа е било едно от най-големите. Но в този стих има три неща, върху които ще ви обърна вниманието, а именно: лодката, учениците и Христос. Езерото е основата. Лодката е човешкото тяло, учениците представляват Астралният свят, Христос представлява висшият принцип у човека, а езерото е Животът, то е светът. Това е аналогия, от която искаме да изведем един закон, който да се приложи в Живота. Според мен всяко нещо, което не може да се приложи в Живота, е хипотеза, гадание. А който разбере тази наука, ще може да я приложи и в Живота. Ако я приложите, когато морето ви се вълнува, и казвате: „Ще се свърши с нас, ние погинваме“, вие ще трябва да събудите вашия Учител, т.е. висшия принцип, който спи у вас. Когато бръщолевите, Учителят ви спи; когато се гневите, Учителят ви спи; когато скучаете, Учителят ви спи. А когато товарът ви стане толкова тежък, че не можете да го носите, вие събуждате висшия принцип и казвате: „Хвърли този товар.“ Сега, може ли да кажете в коя част на Палестина стана това събитие? В североизточната част, в Галилея. Палестина се подразделя на Юдея, Самария и Галилея. Йерусалим представлява нисшият принцип у хората и затова там разпнаха Христа. Всички се покланят на този Йерусалим, когато седнат в кухнята при пиленцето и при винцето – и в този Йерусалим те разпъват Господа. Има хаджии, които смятат за най-голямо достойнство това, да отидат в Йерусалим – в този свят няма по-голямо удоволствие от това, да бъдеш поканен на обяд или вечеря от някое високо място. Да, но в този Йерусалим Господ ще бъде разпнат. Самария е психическият принцип у човека, а Галилея е висшият принцип. В символиката на Писанието езерата, реките означават Живота, защото и Животът, и реките се движат, следователно има аналогия между тях. Казва се, че езерото се развълнувало. Не е лошо, че то се вълнува, защото трябва да се обнови, т.е. непременно трябва да дойдат ветрове, иначе водата в него ще се застои.

Движението произвежда Живот – по същия закон и в човешкия живот трябва да има движение. Не е лошо, че настъпва буря във вашия мозък, във вашия стомах, във вашите гърди – това е обновление, което може да се докаже с факти. При сегашните условия в света болестите са най-голямото благословение и ако хората не боледуваха, щяха да се разплуят. Следователно бурята трябва да се яви, за да се събуди Този, който спи в лодката. Всички вие сте хора на удоволствието, искате всичко да ви идва наготово без борба, да имате по десет слуги или слугини, да имате всички средства и всичко да става, без да се мърдате от мястото си. Когато казвам вие, подразбирам всички, цялото човечество. И така, в практическия живот ще дойдат бури и недоразумения. Те съществуват в държавата, в църквата, в дома, в училището, в търговията – навсякъде тези бури съществуват. Аз бих желал да има някой, на когото морето да не се вълнува, но той ще бъде светия, няма да е от мира сего. Затова, когато някой казва, че не се вълнува, той лъже – няма човек на Земята, който да се не вълнува, и ако твърди това, той не говори истината. Колкото и да се повдигне, човек все ще се вълнува, защото това е Животът. Някои мислят, че когато отидат на Небето, там няма да има вълнения – и там ще има, но вълненията са различни. Когато преживявате приятно чувство, това е едно вълнение; когато преживявате скръб, това също е вълнение, но неприятно, така че вълненията биват приятни и неприятни. Ако сте ясновидци и разглеждате светлината, ще видите, че тя е едно движение на вълни – ако нямаше тези вълни, светлината не би се образувала. Вашият мозък съответства на етерните вълни и ако той не се вълнува, въобще не би имало мисли. Когато енергията, произвеждана от Слънцето, дойде до очите ви, тя се разбива и щом стигне до зрителния нерв, вие усещате светлина. Светлината е акт от психическия свят. Движенията са физически, но понятието за светлина е духовно – то е акт на Духа. Следователно ние виждаме само чрез Духа. Сега, защо Христос спеше в лодката? Спането е един закон – човек трябва да спи, за да си почине. Уморен от дневната си работа, Христос влезе в лодката и заспа, но ветровете не Го оставиха да спи и му казваха: „Стани, помогни на тези хора.“ По правило бурята се повдига, когато човек заспи, т.е. когато стават катастрофи, Господ спи. И днес Господ спи. Христос спи в лодката, но бурята, плачът на хората ще Го събудят. И когато Той се събуди, войната ще престане. Христос ще вдигне ръцете си, бурята ще престане, моретата ще утихнат и лодката ще излезе на другия бряг. Ще ви приведа един пример, за да направя мисълта си по-

ясна. Римският военачалник Тит, след като покорил Йерусалим, влязъл в храма, задигнал всичкото му богатство, повдигнал златната плащаница, която покривала кивота, извадил пергамента, на който били написани Мойсеевите заповеди, и казал: „Къде е еврейският Бог, нека покаже силата си тук!“ Натоварил Тит всичкото богатство на корабите си и тръгнал за Рим. Първоначално времето било много хубаво, но насред пътя се явила голяма морска буря, корабите започнали заплашително да се наклоняват насам-натам. Тит скръцнал със зъби и казал: „Еврейският бог е силен само по море, и фараоновите слуги по море измряха, но нека този Господ се опита да се бори с мен по суша!“ Бурята утихнала, времето се оправило и Тит забелязал, че небето просветнало, и се чул глас: „Нищожни червею, ще Ме познаеш!“ Тит слязъл на суша, въодушевен, че се избавил, и си казал: „Къде е еврейският бог?“ Тръгнал той към Рим, но по пътя един комар му влязъл в носа, оттам проникнал до мозъка му и започнал да му причинявала големи безпокойства. Така продължило цели седем години и никой лекар не могъл да му помогне. Един ден, когато минавал покрай една ковачница, ковачите чукали върху наковалнята така силно, че комарът се уплашил и престанал да го безпокои. Тогава Тит извикал ковачите и ги настанил в двора си, та като удрят върху наковалнята да плашат комара. Обаче той привикнал и на този звук и продължил да го безпокои... Какво показва тази история? Вие може да се борите в себе си, може да ограбвате плащаницата, може да си казвате, че няма Бог, но този комар ще дойде и никой няма да го избегне. През тази война комарът ще влезе във всички – и в учители, и в проповедници – и няма да намерите никакъв цяр. У всички, които са тъпкали Божиите закони, ще влезе този комар. Някои, които ме слушат, ще си кажат, че се занимавам с небивалици, но вие ще опитате тези неща, всинца ще ги опитате. Писанието казва: „Бог поругаем не бива.“ Втори път Христос няма да бъде разпнат. Той само веднъж биде разпнат за хората, а отсега нататък вие ще бъдете разпъвани и никой не ще може да ви помогне, ако имате характера на Тит. Вие трябва да събудите Христос, който спи вътре във вас. Само по този начин ще разберете вътрешния смисъл на вашия Живот. Всеки има по един Христос вътре в себе си, това е индивидуално за всеки. Но питам кое е за вас Христос? Това прилича на онези майки, които се хвалят с децата си. Едната казва: „Я виж какви красиви очи има моето дете, колко е хубаво то!“ – „Не, моето е по-хубаво“ – отговаря другата. Работата не е във външната форма на детето, а зависи какъв ум, какъв мозък, какво сърце

има то. Ако събудите този Христос, който живее във вас, и Той може да утеши вашето море, той е Господ, когото търсите. Утихне ли морето, вие сте на правия път и дръжте се за вашия Господ. Този, който не внася Мир в душата ви, не е Господ. Може да е облечен с мантия, може да е със златна корона, но той е само един идол. От памтивека човек страда от идоли – пазете се от тях, те носят нещастие. И тъй, вие ще познаете Христа, защото Той ще внесе Мир във вашето сърце и във вашия ум, ще ви направи знатни на Небето. Всинца искате да сте знатни на Земята, но това е смешно – колко знатен може да бъде един корен? Стремежът на корена е надолу в земята, следователно колкото си по-знатен, толкова по-надълбоко ще отидеш. С други думи, колкото си по-богат и знатен на Земята, толкова си по-далеч от Бога. Има четири вида хора: добри, които Добро не правят; лоши, които зло не правят; добри, които Добро правят, и лоши, които зло правят. Последните два вида са постоянни, а първите два са преходни. Питам ви кои ще предпочетете, кои са по-добри от първите два вида? Тези видове трябва да се кръстосат един с друг, да се съединят и така ще се произведе един добър резултат. Някоя жена казва: „Добра съм, но не мога да правя Добро“ – оженете я за един лош мъж и тя ще стане светица. Обратно – оженете една лоша жена, която зло не прави, за един много добър човек и тя ще се повдигне. Така работят тези два принципа. Първите два вида са хора без воля, а другите два вида са хора със силна воля. Учениците Христови приличаха на тези, които са добри, но Добро не правят, защото нямаха сила. „И пристъпиха учениците, та го събудиха“ – след всяка почивка идва активен живот. И понеже бурята произвежда условията, след които Животът може да се яви, трябваше да стане буря, за да се яви Христос. Законът е такъв: за да се яви Христос, непременно трябва да стане буря. Могат някои да ви кажат: „Ти си тръгнал по Бога, а едно след друго ти се сипят нещастия!“ – това именно е привилегията. Стопанинът, който отглежда лоза и се грижи за нея, често ще я посещава, ще подрязва пръчките ¢, а лозата ще плаче. Някои казват: „Изтекоха ми очите от плач“; аз съжалявам хора, които не са плакали – значи, че не са подрязвани. Ако Господ постъпва така и реже пръчките, значи Той се е събудил и ще ви помогне. Вие ще Му кажете: „Господи, стани, защото погинваме, помогни ни!“ Когато вашият Господ се събуди, как ще Го посрещнете? Може да Го посрещнете като онази жена, на която мъжът се връща от работа и носи нещо, а тя го нахоква, че това не взел, онова не взел. Когато вашият Господ се събуди, вие ще започнете да се оплаквате,

че това не е взел, онова не е взел и Той ще каже: „Аз трябваше да спя още дълго време, защото тези хора искат да спят в гробовете си.“ От цитираните два стиха интересен е последният, 25-и стих: „Господи, спаси ни, погинваме!“ Под думата погинване разбирам асимилиране на висшия принцип от нисшия. Когато разумът стане жертва на вашия стомах, това е нисшият принцип. Съвременните хора много се радват, когато започват да затлъстяват, а това е най-голямото нещастие. Тогава те стават едно угоено прасе, което господарят им ще изяде. Когато надебелеете, ще бъдете изядени от дявола – ще бъдете като една пуйка, а дяволите ще се съберат и ще си кажат: „Този човек го хранихме толкова години, но месцето му си струва.“ Това е смъртта. Затова трябва да събудите Христа. За да не бъдат изядени, учениците събудиха Христа – това е вярно и в преносен смисъл, и де факто. За всички, които разбират религията, това значи, че един висш принцип може да бъде погълнат от нисш и това е слизане надолу. Ако искате, можете да го кръстите „изяждане на прасе“, но така или иначе един нисш принцип изяжда един висш. Когато човек изяжда прасе или кокошка, всъщност висшият принцип ги изяжда, но същевременно човекът се принизява. И когато казвам, че човек не трябва да яде месо, това значи, че силите на нисшия живот противодействат на нашия живот. Затова растителната храна е по-добра. Ако иска да бъде силен, човек трябва да яде месо, а ако иска да стане духовно силен, трябва да яде растителна храна. Когато човек не яде месна храна, това значи, че Христос е събуден у него. Под месо разбирам всички нисши мисли и желания в човека и ги сравнявам с кокошки, пуйки и т.н. Някой ще каже, че не обича свинско, но обича кокошчица, агънце и други – няма разлика. Вие никога не сте питали това агънце дали иска да го изядете. Колко пъти вие сте изяждали човешкото Агънце! Връща се мъжът вкъщи весел, носи едно агънце, но излиза жена му с ножа насреща, разваля настроението му и той изгубва агънцето си. Колко пъти сте клали агнета! Ще каже някой, че никога не е колил агне – лъжете всички. Казва Господ: „Който без причина се гневи на брата си, той коли Агне.“ И Господ ще потърси тези агнета. Искам от днешната беседа да се научите да не колите агнета – на това мнение съм аз. Когато мъжът или жената носи това Агне, посрещнете го, приемете го, дайте му малко трева и вода. Това Агне е Христос, който носи Радостта. Когато Христос се събуди, събуждат се следните пет принципа: да следвате Истината, да ходите с Правдата, да се учите в Мъдростта, да дружите с Добродетелта, да се радвате в Любовта. Някой

казва, че ходи с Правдата, но не е с Любовта. Непременно трябва да ходиш с Правдата, да се радваш в Любовта, да се учиш в Мъдростта, да следваш Истината и да дружиш с Добродетелта – това е висшият принцип. Един ден, ако сме живи, т.е. ако не ме заколите като някое агне, ще ви говоря върху Добродетелта, Любовта, Правдата и т.н. Тази любов, която вие имате, е направена от картофи, и от нея аз имам цели книги. Любовта, за която аз говоря, крепи цял свят, крепи цялото Небе – в нея живее Бог и всички Ангели живеят в нея. Тя не се мени и никога не е на два ума. Когато човек има тази Любов, очите му имат голяма дълбочина. А вие приличате на плитки блата. Гледам, че у някои любовта е дълбока петнадесет-двадесет сантиметра, аршин, а трябва да бъде до десет или двадесет километра – поне толкова, колкото са дълбоки океаните. Ако Животът ни е толкова дълбок, никоя буря не е в състояние да размъти водата му. Галилейското езеро беше плитко и затова стана такова вълнение, на дълбоки места не стават такива явления. На човек, който много се тревожи, бил той философ или проповедник, любовта му е дълбока петнадесет сантиметра. В това отношение аз не се лъжа, въпреки че досега мнозина се мъчат да ме излъжат. С този аршин аз постоянно меря и моята Любов. И вие трябва да я мерите. Когато се събуди, Христос каза: „Маловери, защо се боите?" Писанието казва: „Съвършената Любов изпъжда всеки страх" – там, където е дълбоко, катастрофи не стават. И тъй, когато се жените, изпитвайте човека, когото сте избрали. Ако много се тревожи, дъното му е плитко и много бури ще има в него – не се возете в такова езеро. Някоя мома казва: „Когато се оженя, аз ще го преобразя" – не, ти ще намериш дъното. И целия свят да ви обещава, не се качвайте на неговата лодка – и проповедник да е, и свещеник да е, и търговец да е, и съдия да е, не се качвайте на неговата лодка. Христос пита защо нямате тази Любов. Онзи, който ви праща бурята, ви изпитва да види колко е голяма тази Любов, Мъдрост и Истина. Например има християни, които за пет гроша няма да излъжат, но за сто ще излъжат. Имаше един господин, който казваше: „Аз не бих се продал, не бих излъгал за десет лева, за сто лева, но ако ми дадат повече, бих излъгал." Аз пък не бих излъгал, дори ако ми дават цял свят и всичката слава – за всички тези богатства даже косъм от брадата си няма да сваля, няма да излъжа. Един косъм от брадата ми струва повече от всичко и ако бих дал някому косъм от брадата си, той човек ще стане. На човешката глава има двеста и петдесет хиляди косми. Под косъм аз подразбирам закон – затова жените имат дълги коси. А сега вие се решите

и не знаете какво е правилото на тези коси, т.е. на тези закони. Мислите, че Господ просто Му е скимнало, та е турил косми на брадата, на главата и т.н. Господ си знае работата, когато е турил космите, но аз не искам да разкривам тези книги на Бога; мога да ви ги разкрия, но ще ви подложа на цял изпит. Знаете ли защо беше всичко това, за което Христос се мъчеше на кръста? Яви се лукавият, изкушаваше Го и казваше: „Колко такива като теб са дохождали!“ И Му показваше как ще го плюят хората и как ще вършат лоши работи в Негово име. Тогава Христос се обърна към Господа и Го запита: „Защо ме оставяш, Господи?“ Тогава Господ Му проговори дълбоко в душата и Христос каза: „Господи, свърши се, разбрах Те.“ Сега, някои от вас слушат беседите ми седмица подир седмица и си казват: „Не правим нищо добро.“ Аз ви считам за хора добри, които Добро не правят. Казвате, че нямате условия да работите и да се занимавате. Господ е вложил всичко във вас, затова не оставяйте неизползван нито един ден. Качвате се на една лодка и си казвате: „Ще покорим морето“ – вие трябва да събудите Христос в лодката, в която Той живее. Във вашия ум сега има доста духове, които се плашат, но наближава времето, когато един ден за всяка казана от вас дума ще ви съди Господ. Най-напред ще съди праведните, а после ще съди грешниците. Всеки ще се яви и ще покаже какво е работил за толкова хиляди години. Може в живота си да сте направили само едно Добро, но то е в качеството, а не в количеството. Когато дойде Христос и отвори книгата, ще види колко агнета са заклани. Всеки ден колите тези агнета и затова няма мир в домовете ви. Господ, за който ви говоря днес, казва: „Да се събуди Христос у вас!“ Сега аз може да ви говоря, но това е глас, вълиещ в пустиня. Когато се събуди Христос, вие ще възкръснете, ще се озовете в Галилея, а не в Йерусалим, страданието ви ще престане, ще се превърне в приятно вълнение и ще се намерите в една атмосфера, благоприятна за вашето развитие. Нисшият и висшият живот са свързани, но нисшият трябва да се подчини на висшия. Не оставяйте стомахът, сърцето и умът да ви са господари – те са слуги. Повдигнете всяко желание, за да слугува на този Божествен принцип. Вие смятате, че ще разберете този Христос, за когото често ви говоря, понякога се напъвате да Го видите, но аз ви питам утихна ли вашето море, излязохте ли на суша? Не, това е лъжливият Христос, вие още не сте Го видели. Когато Той се яви, вие ще бъдете на вечната канара на Добродетелта, ще бъдете в рамките на Правдата, ще бъдете в същинската майка на Любовта, която никого не съди и от никого не се отвращава. Любовта не дели хората

на праведни и грешни, тя еднакво живее и на Небето, и на Земята, живее и в ада, и горе, за нея еднакво радостно и весело е да изпълнява своята длъжност където и да е. Казваш: „Не мога да търпя еди-кой си“ – ти си от добрите хора, но Добро не правиш. Някой казва: „Бива милостиня, милостиня, но роб няма да ¢ стана“ – и ти си от същите. И тъй, сега е време да послушате какво ще ви говори вашият Христос в лодката, в която се возите в това бурно море. И това, което Той ви каже, трябва да го държите като една светиня и никому да не го казвате. Когато ви разказвам историята на Тит, вие си казвате: „Това аз не съм сторил.“ Колко пъти, щом се разгневите, вие казвате, че Господ зле е направил света, задигате плащаницата и всъщност вие сте този Тит, който разрушава Йерусалим. Ще кажете: „Колко жесток е бил този човек!“ Колко пъти сте се опълчвали против Господа, а Той казва: „Червейче, знаеш ли от каква смърт ще умреш?“ Някои Му дават съвети – Господ няма нужда от никакви съвети. И ако всички народи схванат така света, ако така приложат това учение, само тогава ще дойде Христос. Аз бих желал всички проповедници, свещеници и съдии така да мислят – всички да ходят с Правдата, да се радват с Любовта, да се учат от Мъдростта, да следват Истината. Само така може да напредне един народ, всички други възгледи са суета. Само тогава всички неща ще придобият смисъл. И в готвенето, и в прането има смисъл. Някой пере и си казва: „На мен ли се падна тази работа?“ Например снахата пере дрехите на свекъра и свекървата и си казва: „Тези стари няма ли да се махнат? Разбирам, ако дрехите са само мои, а то и дрехите на старите!“ Не, когато перете, кажете си: „Както изпирам тази риза, така и Ти, Господи, ме направи така чист!“ Ако аз пера, ще кажа: „Господи, тези хора ме опетниха, но Ти ме изпери!“ А ако седна да пиша някоя работа, ще кажа: „Както аз върша тази работа, така Ти, Боже, ме напъстри!“ Ще каже някой, че са почернили книгата – докато една книга не се почерни, тя не се научва. Ако в думата милост разгледате буквата м, ще видите, че тя има четири резки, които образуват два планински върха и една долина. Следователно, за да бъдеш милостив, трябва да имаш два върха, на които да се крепи тази долина. Така и човешкият Живот не може да се състои само от върхове, а трябва да има и долини – долините са тъмни места, сенки. Понякога очите ви не са добре. Преди няколко седмици при мен дойде една госпожица, която си беше внушила, че долните ¢ клепачи са почернели – беше си втълпила това и не можеше да се освободи от тази мисъл. А причината беше тази, че очите ¢ са малко

изпъкнали и хвърлят сянка при различните ъгли на осветление... По същия начин и вие, щом видите някаква сянка, започвате да мислите, че сте големи грешници, че нищо няма да излезе от вас – това са издатини и вдлъбнатини, които само произвеждат сенки. Господ ви е пратил да служите някому – например да наглеждате няколко сирачета, а вие искате да заемете първо място, да станете министър-председател и да управлявате България. Кажете ми кой министър е оправил България, кой министър е оправил Германия, Англия или други? Когато вашият Господ се събуди, тогава всички бури ще утихнат и вие с Него заедно ще имате тази сила и власт. Без Христа нищо не може да се направи. За да бъдете силни, Христос трябва да се събуди. А Той ще се събуди само по пет начина: когато бъдете едно с Добродетелта, Правдата, Истината, Мъдростта и Любовта. Сега, ако ви дадат един милион, пет, десет милиона лева, ще се колебаете ли? Представете си, че ви дават всички богатства – тогава ще се колебаете ли? Да не заприличате на онзи каменар, който живял в първите векове на християнството в Египет? По това време живеел и един много благочестив отшелник, който изработвал кошници и ги продавал в Александрия. На връщане оттам всеки път той срещнал този беден каменар, който го спирал, поканвал го в къщата си, измивал му краката и го нахранвал. На отшелника му домиляло за този добър каменар и един ден запитал Господа дали може да му се помогне с нещо. Господ му отговорил: – Може, но ако животът му се измени. – Ами ако му се дадат пари, животът му нали ще се измени? – запитал светията. – Е, добре – отговорил Господ, – на едно място има заровени пари, изкопай ги и ги дай на каменаря. Отшелникът намерил парите и ги дал на каменаря, който бързо се издигнал, направил си хубав палат, заживял богато и в скоро време бил избран за пръв везир. Един ден отшелникът отново срещнал каменаря, но оня толкова се бил възгордял, че се направил, че не го вижда. Това много огорчило отшелника, той продължил нататък по пътя, обаче го срещнал един Ангел, хубаво го набил и му казал: „С твоята помощ ти погуби една душа.“ Започнал тогава отшелникът отново да се моли на Господа да спаси душата на каменаря. Захванали се клевети, интриги и гонения по адрес на везира, който скоро изгубил всичкото си състояние, загубил високия си пост и се принудил пак да дяла камъни. Един ден, докато работел, той видял пак отшелника, спрял го и го заговорил: „Аз тогава те познах, но бях се възгордял от положението си. Помоли пак Господа втори път да ми даде пари!“ А отшелникът отвърнал: „Не искам

втори път да ме бият“... И вие като този отшелник искате да дадете преимущество на низшето, но ще дойдат Ангелите да ви набият и тогава ще трябва да издигнете висшето в човека. Аз ви говоря това, за да бъдете напълно добродетелни, напълно справедливи, тъй истинни и тъй мъдри, както е сам Господ. В нашия Живот трябва да постъпваме тъй, както Господ постъпва спрямо нас – често ние сме недоволни, но Той веднага изпраща Своето благословение. И винаги самите ние ставаме причина за своето нещастие. Ще си послужа с един пример: веднъж Настрадин Ходжа се качил на едно дърво и започнал да сече клона, на който бил седнал. Като го видял, един минувач му казал: – Не прави това, защото ще паднеш! – Ти отгде знаеш това? – го запитал Настрадин Ходжа и продължил работата си. И наистина – отсякъл клона и паднал на земята. Тогава ходжата станал, настигнал минувача и го запитал: – Щом можа да ми кажеш, че ще падна, я ми кажи кога ще умра. Минувачът отговорил: – Ще умреш след три дни, затова си изкопай гроб под една круша, легни там и чакай. Настрадин Ходжа се простил с жена си, изкопал гроб под една круша, легнал, от дървото падали плодове, а той ги вземал и си похапвал. Така три дни чакал да умре, а на третия ден минало покрай него стадо камили. Когато го видели, животните се подплашили и се разбягали, за което пастирите хванали ходжата и го набили добре. Тогава той се върнал вкъщи, а жена му го запитала: – Какво има на онзи свят? – Много е хубаво на онзи свят – крушите падат и ти ядеш, но когато подплашиш камилите, тогава е лошо. Често пъти и вие подплашвате камили, често пъти вкарвате комар в носа си, често пъти сечете клона, на който седите. Събудете Христа и Той ще ви научи как да живеете – който не е събудил Христа, той не знае как да живее. Трябва да дойде висшият принцип и да ви освободи от това робство. Вие сте роби един на друг: мъжът чака спасение от жена си, жената – от мъжа си, синът – от баща си, дъщерята – от майка си. Не се надявайте на хората, събудете Христа в тази лодка и веднага ще разберете вътрешния смисъл на нещата. Когато учениците видяха, че Христос може да укротява бурята в морето, разбраха, че Той има власт да регулира нисшия принцип. Пожелавам ви да се събуди вашият Христос и да ви въведе във вашия Мир, да ви даде Мъдрост и Знание, за да можете да свършите на Земята мисията, която Господ ви е определил. 17 декември 1916 г., София

Беседа, държана на 17 декември 1916 г., неделя, София.

ЩЕ БЪДАТ НАУЧЕНИ

...ако ли служене, да прилежаваме в служенето; ако учи някой, да пребъдва в учението...[68]

Писано е в Пророците: „И всички ще бъдат научени от Бога." И всеки, който слуша, и се научи от Отца, иде при Мене.[69]

Писано е в Пророците: „И всички ще бъдат научени от Бога. И всеки, който слуша и се научи от Отца, иде при Мене." Мисълта или идеята, скрита в този стих, е проста. Аз трябва да се впущам в дълбоките тайни на този стих - за целта на Бога, за Неговата същина, но това са отвлечени философски въпроси. Този въпрос е за хора с малко по-висока култура от тази на съвременните хора. Вие ще кажете: „И ние сме от една култура." Вие сте от арийската култура, от културата на доброто и злото, следователно не може да разберете този стих.

Аз ще взема този стих тъй: „Всички ще бъдат научени от Бога." Това се вижда чудно на много хора. Как може да се научат от Бога? Бог, това е Първата Причина на нещата. „Чина" значи да направиш нещо. Значи Бог е Това Същество, Което е направило първите работи в света. Вие, които сте тук, сте първите работи на Господа, но не тъй, както аз ви виждам. Вие пред мен сте облечени с вашите висулки - това не са

Божиите работи. Подразбирам вашата душа, която е скрита - това е Бог направил.

„Ще бъдете научени."

За да бъде научен, човек трябва да има стремеж, подтик. Вземете ученика, който има подтик, той ще намери учителя си. Момък, в душата на когото има любов, той ще намери любовницата си. Първо ще трябва да заговори Господ отвътре - в душата ви, сърцето ви, ума ви, тогава ще намерите Бога, Мене. Кого? Сина Человечески. Ще кажете: „Аз желая да бъда син Божий." Ще кажа: „Великолепна работа е да бъдеш син Божий." Според мене да бъдеш син Божий, значи да знаеш как да слугуваш. Който не знае да слугува, той не ще бъде син Божий. Трябва да знаеш да слугуваш разумно на Бога. Това служение е в много отношения. Най-напред човек има отношение към своята душа, после - към своя дом, към обществото, към народите, към племето, към човечеството. Това са

отношения, задължения, които човек трябва да научи. Това е една велика наука: да се научиш как да служиш на себе си, на жена си, на децата си, на дома си, на човечеството и т.н. Това не е игра.

Когато някой ученик по музика отиде на училище, първите упражнения са много елементарни. Най-напред ще се научи как да държи цигулката, лъка, после - да упражнява струните и т.н. Ще кажете: „Това е много проста работа.“ Първата работа обаче е да държите правилно лъка. Една госпожица, която започва да свири на пиано, най-напред ще трябва да се научи как да си държи ръцете, пръстите. Това не е проста работа. Някои, като ме слушат, казват: „Това ние го знаем.“ Научи - това, което аз съм научил. Трябва да схванем нашите отношения към Бога. Ще се запитате: „Син ли съм аз на Бога, или не?“ Това аз подразбирам: слугувал ли съм на Господа, или не? Ако вие може да дадете най-правилно разрешение на този въпрос, той е най-прост. Лъка ще го държиш само. После ще научиш втория урок по цигулка, как да управляваш струните. Ще въртиш лъка, а който гледа, ще каже: „Каква смешна работа.“ И този втори урок е елементарен, но и той е основен.

Жена, като вземе лъка, а лъкът ѝ е мъжът ѝ, ако знае как да върти лъка, ще знае как да управлява мъжа си, дома си. Но ако вземе да го върти някъде по тавана, да гони мухите, да бие децата - не знае как да управлява дома си. Не си научила да въртиш лъка добре около цигулката. Така е и с мъжа. Знаеш ли да въртиш добре лъка, да управляваш жена си, значи научил си да въртиш лъка около цигулката си.

Бог всякога започва с най-елементарните, с най- простите неща в света. И когато Господ се яви у вас - във вашия ум, сърце, във вашия свят, Той ще започне с най-елементарните и прости работи. Той ще каже: „Стой мирно, мир вам; вземи сега цигулката, лъка и като научиш да ги управляваш, ще започнеш упражнения на струните, все по-сложни и по-сложни. После - в позиции, и след време ще има един велик артист.“

Сега вие сте в едно училище и който може да свири, той ще стане един учител, а който не може, той ще остане зад сцената. Такъв е великият закон.

Защо е създаден човек? За да научи тази велика музика на милосърдието.

Ще ви приведа една легенда за обяснение на този стих. Когато Господ едно време създал света, починал си, понеже нямало вече какво да прави, но дошло Му на ума да създаде едно същество, което да е съчетание

между небето и земята. Но ангелът на истината се явил и Му казал: „Не създавай това същество. То ще завладее света.“ Явил се после ангелът на правдата и казал на Бога: „Не създавай това същество. То ще бъде жестоко. Ще обича само себе си. Никога неговото сърце няма да се трогва от чуждите страдания.“ Явил се най-после ангелът на мира и казал: „Не създавай това същество. То ще напои света с кръв, ще настанат кръвопролития.“ След това Господ решил да не създава това същество. Най- после се явява най-малката дъщеря на милосърдието и казала: „Господи, създай това същество. Ако всички се откажат от него, аз ще го науча как да познава Твоето милосърдие, аз ще го науча да люби.“ Тогава просветнало лицето на Господа и казал: „Аз ще създам това същество и ще го направя по образ и подобие Свое.“ И добавил: „Ще те създам зарад моята малка дъщеря.“ Познавате ли тази малка дъщеря? „Всички, които не я познават, те ще изчезнат, а всички, които я познават и слушат, те ще бъдат създадени по образ и подобие Мое.“

Казва Бог: „Всеки, който е научен от Мене, той ще дойде към Мене.“

Тази малка дъщеря е Христос. Но ще кажете, тя е мома, а Христос е от мъжки пол. Христос съдържа две неща в Себе Си. Под думата „мъж“ се разбира същество, което е разумно, има всички Божествени атрибути, има едно от най-великите качества на Бога, тоест милосърдието. Затова казва Бог: „Всички, които са научени от Бога, идат към Мене“ - тоест, които са разбрали вътрешния смисъл. В такъв случай това е наука. Ако ученикът, който учи, е научил добре да тегли своя лък, след всяко ново упражнение идат нови идеи у него и един ден, като научи всичко правилно, той ще може да стане сам учител на това изкуство, ще проповядва на другите.

И тъй, Христовото учение е наука индивидуална за душата, да познаем нашите отношения към Бога. Какво трябва да правим? Сега някой може да иска да учи астрономия. Трябва да се научите какво отношение има тя към вашата душа. Тя показва онези вечни условия, в които може да се живее в безпределното пространство. Това значи, ако знаете да теглите лъка, ще ме познаете, но ако не знаете да го теглите, това за вас ще бъде една непозната област. Но ще каже някой: „Аз искам да имам Дух Божий.“ Как ще имате вие Дух Божий, милосърдието, ако не Го слушате? Ангелът на истината е казал: „Не го създавай, Боже.“ Така са казали и ангелът на правдата и ангелът на мира. Тези ангели, когато дойдат пред Бога, ще кажат: „Ние бяхме прави.“ Когато един ангел ви гледа, че грешите, той казва: „Аз знаех, че така ще бъде.“ Милосърдието трябва дълго време да

работи у вас. Доброто, то е в отношение 1:3. Тези ангели показват, че имаш трима големи неприятели, които искат да те премахнат. Кои са те? Заблуждението, себелюбието и жадността да проливаш кръв. Ще си кажете: „Аз никога не съм проливал кръв." Няма човек, който да не е проливал човешка кръв. През миналите светове - това е само проливане на кръв.

Има едно милосърдие, което работи за повдигане на човечеството. Друга култура трябва да дойде - културата на милосърдието, тоест отношенията в служене на Бога. И тогава всички други изкуства ще дойдат сами по себе си, всички тайни ще се разкрият. Този лък се уподобява на човешката воля. Ако тя не е възпитана, човек няма да може да изрази своите мисли и чувства. Тези ваши чувства може да бъдат правилни и неправилни, хармонични и нехармонични. Ако знаеш правилно да упражняваш тези жици, ще има една хармония; а ако не можеш да ги упражняваш правилно, тогава хората няма да те слушат и тогава едно от двете ще бъде: или ти не си нагласен с тях, или грешката е у тебе.

Често в семейства мъж и жена не могат да се търпят, значи разгласени са. Тогава трябва да се повика милосърдието. Това е най-голямото изкуство. Но ще каже някой: „Аз искам да науча как е създаден човекът." Аз мога да ти разкажа как е направена цигулката, как се упражнява лъкът и т.н., но няма да излезе нищо, ако ти не се упражняваш. Лъкът, с който ще свириш, трябва да е първокачествен. Цигулката също трябва да е първокачествена. Трябва да се стремиш, като започнеш една работа, да я направиш добре. Следователно Бог на всеки е дал по един лък. Питам сега: „Теглите ли този лък, теглите ли го правилно?" Не искам на мене да отговаряте. Вие се запитайте и отговорете на себе си. Държите цигулката хоризонтално. Това положение означава един пасивен процес, който е в състояние да възприеме една Божествена благодат. А наклоненото положение означава един активен процес.

Светлината - това е звукът, това са тоновете на светлината. Ние служим в света във вид на една светлина, която се развива. Тази светлина, която се развива, това е Бог, Който ни учи, защото всички външни предмети ни привличат, защото Бог ни е научил. Ако не бяхме научени от Бога, нямаше нищо да се научи, ако нямаше и у нас стремеж. Ако няма музикален стремеж у вас, значи не си музикален. Така е и във всички други изкуства. Вътре трябва да имате едно дълбоко побуждение, един

дълбок стремеж и тогава всички хора отвън, които и да са те, ще дойдат да ви съдействат за осъществение на това, което е Божествено. Когато милосърдието направи жилище у вас, тогава вие ще приличате на една обработена земя. Човек сам по себе си е една пустиня.

Второто нещо е да изпъдиш жестокосърдечието. Това, което ни спъва в живота, то е жестокосърдечието. Ние не можем да си представим каква спънка може да ни причини то. Едно време, когато Навуходоносор завладял Ерусалим, отишъл да посети еврейския храм и видял близо до олтара кръв. Като гледал тази кръв, той станал като пиян и извикал свещениците да ги пита за причината на тази кръв. Те му отговорили, че е от животни, които евреите клали. Поискал тогава Навуходоносор една чаша животинска кръв и я сравнил с тази, която клокочила в храма, и вижда, че не е от животно. Настоял да му кажат истината и те му отговорили: „Едно време тук живееше един много благочестив свещеник на име Захарий, който често ни говореше и изобличаваше, а ние го мразихме и го убихме." Взел тогава Навуходоносор всички свещеници, турил ги в кръвта, издавил ги, но тя още продължавала да клокочи. Взел след това много малки деца, турил и тях в кръвта, издавили се и те, но кръвта не престанала. Турил след това хиляди моми и момци, но кръвта все още клокочила. Навуходоносор след това казал: „Не се ли още насити с кръв!" Тогава му дошла една мисъл в главата и казал: „Ако тук един човек е убит и кръвта не може да спре, ами какво ще бъде след като аз убих толкова хора!" Просълзил се и няколко сълзи паднали в кръвта, която веднага престанала да клокочи. Само една сълза е в състояние да успокои кръвта на убития Захарий. Ето защо са вашите сълзи. Една сълза, която излиза от вашето око, тя ви спасява от едно престъпление, което сте извършили. Тя е сълзата на милосърдието.

„Всички, които са научени от Бога, казва Христос, идат към Мене." С това започва истинската култура, знание. За да може да съществува една истинска култура, ще взема тази дума в широк смисъл - трябва да съдържа в себе си всички отрасли на човечеството. Някой път взимат религията като най-висше проявление, но културата е, в която се слива всичкият ум, душа и сърце. В тази култура всяко едно същество на земята си има своето място и предназначение, има условия, при които може да се развива. Тези условия са ясни.

Колко вида хора са служители на тази култура? На първо място има мъже и жени. Първото същество, което е дошло на земята, то е

съществото, което е мислило - то е мъжът. Следователно под думата „човек“ се разбира онзи период, когато хората започнали да мислят, да разсъждават в Божиите закони и тогава се явил мъжът. През първата култура, която е съществувала хиляди години, не е имало тогава жени. Но ще кажете: „Чудно нещо, как е могло без жени?“ Няма да се впущам да обяснявам как е било това. Тя е била най-славна, най-велика, без страдание.

Когато човек е бил сам, живял е с Бога. Обаче този културен човек, като придобил много знания, станал ленив и казал на Бога. „Изпрати ми някой, който да ми помага.“ И казал Господ: „Ще изпратя жена при този мързелив човек.“ Мързелив човек става, когато започне да остарява. Дошла жената на земята, но понеже Адам вече остарял, не е бил толкова красив, тя се залюбила с друг и започнала втората култура - културата на познание добро и зло. Тъй че сега съществуват само жени, а сегашните мъже са с лукови глави. Сега е културата на жените.

Сега третата култура, която иде, тя иде да съедини двата принципа, на мисълта и живота, да образува култура на милосърдието. Първата култура е била на мъдростта, втората - на правдата, третата, която иде, тя е култура на милосърдието - някои я наричат култура на любовта. И в тази трета култура мъжете и жените трябва да се съединят в едно. Но ще кажете: „Да се съединим, то значи да се обезличим.“ Съединение, това не е обезличаване, това е хармониране в живота. Да се съединиш, това значи да станеш по-мощен и българите право казват: „Съединението прави силата.“ Съединението е една разумна сила. Всички трябва да се стремите: жени да се съединяват с мъже, мъже да се съединяват с жени. Две съединения имаме. Не е едно и също съединение, когато се тури мъжът отпред, жената отпосле, или жената отпред, мъжът отпосле. Тука има две съединения. Първия път дошъл мъжът, имаме едно съединение - мъж и жена (М и Ж), а сега имаме друго съединение - жена и мъж (Ж и М). Ще ги съединим и двете, ще ги съберем и ще намерим общия сбор, а то е животът. Имате желание да живеете добре, това е третата култура.

Мъже и жени съобразяват как да си наредят добре живота; жените да се наредят с герданчета, корони, и всичко това означава нещо. Жената казва: „Да имам един гердан от бисери, една корона.“ Добре, но при този мъж ти не може да го носиш. Той ще го заложи. Колко такива неща се изяждат от някои мъже. Сегашните мъже, като се женят, търсят някоя тлъста гургурица. Ще тръгне по удоволствие, ще ги пропие, изяде парите

и ще заприлича на онзи американец, на когото баща му говедар му оставил триста хиляди лева наследство. Като вземал тези пари, изхарчил ги в шест месеца и след това останал без нищо, и се принудил да стане пак говедарин като баща си. Съвременните жени - много приятно им е да има такива мъже говедари. Това не е натякване. Този говедарин, който накривил шапка и тръгнал да пасе говедата, то значи - той учи изкуството, как да разполага със своя живот, а това е действително изкуство. Да станеш овчарин, това означава, че всеки трябва да знае как да пасе своите мисли и желания, и който знае как да държи своите овци и да пази вълците. Вълците са лошите мисли, които вие отхранвате. Този вълк, за да не сте в лошо настроение, не трябва да го пущате. Вашата кошара трябва да бъде много здрава.

Всички хора от новата култура ще бъдат научени от Бога. Той и сега ви учи. Някои очакват третата култура за в бъдеще. Господ е сега още у вас. Вие имате една възвишена мисъл - колкото и малка да е, не се срамувайте. Някои казват: „Аз имам една детинска мисъл.“ Не се срамувайте, защото всяка мъдрост се зарежда у младите.

Писанието казва: „Ако търсиш мъдрост, търси я у старите. Ако търсиш сила, търси я у младите.“ Мъжът е стар, жената - млада. Трябва да се съединят.

В един оркестър един може да свири на първа цигулка, а друг - на втора цигулка. На първата цигулка свири мъжът, а на втората свири жената. Това са двата принципа, но едновременно вие сте и мъжът, и жената; и жената, и мъжът. Някои жени казват: „Да съм един мъж.“ Това показва, че не сте научили, какво едновременно сте и мъж, и жена. Тези два принципа съществуват у нас, значи у нас съществува възможността да грешим. Ако някой пита: „Защо да грешим?“ Затова, защото имаш свободна воля и затова, ако не знаеш да управляваш лъка, ще вземеш погрешно някои тонове, а които ви слушат, ще кажат: „Ето един човек, който не знае да свири, а дошъл да ни учи.“

От какво се състои нашият живот, нашата култура? Идете по улицата и ще видите как цял ден шопите бият животните си. Идете по фурните, да видите какво е там. Идете в някои семейства - ще видите само викове и плач. Това е културата на ожесточението. Ние сме се демагнетизирали, започнали сме да се разваляме, очите ни започват да хлътват, лицата се развалят. Това е нашата култура.

Сега милосърдието ни учи как да употребим тази мъдрост и сила.

Това е Христовото учение и Христос, Който сега иде на земята, Той ще научи хората. Очаквате Го да слиза с много ангели. По какво се отличават ангелите? Те са хора, у които няма тяло на желание. У човека има физическо тяло, тяло на желания и тяло на мисли. У ангелите няма тяло на желание и следователно у тях е изключена възможността да грешат. Следователно Христос иде със същества, които не може да грешат. Той иде с хора, каквито са ангелите и светиите - хора без тяло на желания. За да станеш ангел, светия, трябва да се освободиш от тялото на желанията.

Сега в църквите казват, че като дойде Христос, ще накаже грешните. Не, Христос ще тури всяко нещо на мястото си и светът ще се уреди мигновено.

Това мигане какво означава? Когато човек мигне, някой път затвориш очите си, тъй както котката, като види мишка, затвори си очите. Прави се, че я не вижда и й казва: „Не бой се, аз нямам тяло на желание, не се крий.“ Мишката й повярва и става жертва на котката. Така и хората, като се молят, затварят очите си и казват: „Дай ми, Боже, това - аз нямам тяло на желание.“ Но като им даде Господ това, за което се молили, те забравят всичко останало.

Ние не трябва да се лъжем един друг, че това нямаме, че онова нямаме. Трябва да се освободим от тези ненужни желания, които са празни, и само тогава Бог ще ни научи. Ще трябва да се освободим от това тяло на желание.

Например два момъка обичат една мома. Как разрешават въпроса? Единият убива другия, за да я вземе. Няма защо да се убиват, нека й се радва единият. Например някоя жена не обича мъжа си, а другиго обича. Или мъж не обича жена си, а обича друга някоя. За любовта няма закон. Жената казва: „Не си позволявай да обичаш друга!“ Така казва и мъжът. Това е грешно. Някой мъж бие жена си всеки ден. Как ще те обича, като я биеш толкова много! Йоан Весли[70] като се оженил за една много лоша жена, тя го биела всеки ден, че той гледал на чужди жени. Той още на третия ден казал на другарите си, че човек не трябва да се жени. Така е и с жена, която не живее добре с мъжа си. Това е тази култура.

Всички лошавини стоят в желанията на това физическо тяло. Вземете малките деца. До седем годинки са те кротки. Щом се развият по-нататък до четиринайсетгодишна възраст, започват да стават капризни, а това показва, че е дошъл новият им господар. От четиринайсет до двайсет и една годишна възраст дохожда господарят на ума и най-после настъпва

четвъртият период: до двайсет и осем или трийсет години нататък. И тогава хората поумняват, тогава отиват към Христа. Онова учение, което ние проповядваме, ние го проповядваме по този начин, защото желаем за в бъдеще да преустроите вашия живот.

Аз намирам толкова дисхармония навсякъде, било по улиците или където обикалям, и някой път ми става много тъжно, знаете ли защо? Като слушам тези хора как се карат, казвам: всички хора тук на земята са герои. Навсякъде виждам мъже, жени, учители, учителки, попове - все мъченици. Навсякъде мъченици. Защо? Защото това тяло на желание у нас е заместило Господа и ние не Го слушаме. Ние искаме да бъдем умни, учени, богати, силни и т.н. Ако разделите всичкото богатство на земята по равно между всички хора, знаете ли по колко се пада на човек? Ще се падне по четирийсет лева на човек. Е, как ще бъдете щастливи? А вие искате да имате един доход от три-четири хиляди лева. Следователно вие ще трябва да вземете от всички по няколко лева, да не оставате с един лев, и с това се явява сиромашията.

Ако ние работим, ще имаме всичко, но ако не работим, няма да имаме нищо. Този закон е верен не само по отношение на физическия свят, но е верен и във всяко отношение.

Направете опит. Ако в продължение на десет години вие си кажете да работите за Бога, тъй както Той изисква, ако вашето положение от последен сиромах не се промени, елате да ме заплюете. Всички дългове, които имате, аз ще ви заплатя. Аз се хващам на бас с всеки, за да докажа верността на този закон. Ако и днешните народи биха решили да служат на Бога, нямаше защо да воюват. Те сега разрушават, а не създават. След време те ще видят своите грешки. Сега вече няма какво да се съжалява, това е един закон необходим, но за в бъдеще да се избягва.

Аз бих желал българите да дадат подтик. Нека свещениците да служат на Господа. Ако те се решат да дойдат с мене, да направим един договор, аз ще им дам това учение и ще си замина. Ще отида на друго място, а те нека се ползват от всички печалби. Мен такива ми не трябват. Тогава ще видя, че Българският народ ще стане народ и половина. Тогава нашите пътища ще се оправят - и съдилища, и училища, навсякъде ще има култура. Ще ти бъде приятно да минеш от единия край на България до другия и ще кажете: „Ето ме, аз служа на Бога." Всяко дърво ще се усмихне и по-добре ще цъфти. Плодовете ще бъдат по-едри и кравите - по-тлъсти, млякото - по-добро. Хората ще бъдат красиви, здрави. Моми и момци ще

бъдат весели, ще играят, тъй както Господ иска. Аз не съм против играта. Всички тогава ще бъдете хубаво облечени, ще имате гердани, диаманти и корони. Това значи да си научен от Господа. А сега ние чакаме, чакаме от две хиляди години насам Христа, да дойде на земята. Че глупав ли е Христос, да дойде на земята между хората?

В Русия един губернатор е казал, че ако дойде Христос, той ще Го арестува. Това го знае Христос. Ако Христос се яви в църквата, свещениците ще кажат: „В Писанието е казано, че след Христа които се явят да проповядват, ще бъдат лъжехристи.“ И ще Го изгонят. Но ще кажете: „Нека дойде Христос като цар.“ Малко ли царе има на земята, та и Христос да дойде като такъв? Ако дойде като цар, ще се внесе смут, па и Сам Христос е казал: „Моето царство не е на земята, не е на този свят.“ Тези царе, които ги има, те са на мястото си. Нека те изпълняват волята Божия. Тогава и те, и техните поданици ще бъдат щастливи. Това е, което казва Писанието: „Всички ще бъдат научени от Господа.“

Помнете основния принцип: „Научени от Господа.“ Милосърдието, това е закон на служенето. Решете се, всеки един в десет години да служите Богу - просто слугуване. Това учение е най-лесно, не е мъчно за прилагане. Но преди да влезете в това учение, вие ще трябва да примирите онзи мъж и жена у вас. Ще им кажете тъй: „Или ще се примирите у мене, или ще трябва да си излезете, едно от двете.“ Както жена казва на мъжа си: „Или ще престанеш да ходиш с лоши жени, или ще те напусна.“ И тя има право.

Сега и вие ще си кажете: „Или ще се поправите, или ще ви напусна.“ Тъй ще кажете на мъжа и на жената вътре у вас. Жената, която е у мъжа, ще каже: „Ще те слушам вече.“ Мъж, който е у жената, ще каже: „Ще те слушам.“ Жена иска да се подчинява на мъжа, право е, но и мъжът у жената трябва да се подчинява на жената. Това е Божественото учение.

Вашата цяла лява страна е женска, а дясната е мъжка. Лявата е по-малка от дясната страна. Така е с лявата ви ръка, лявата страна на лицето и др. Лявата страна на лицето ви е по-нежна от дясната. Аз като ви гледам, казвам: „Жената у този мъж е по-лоша.“ Ако гледате очите си, едното ви око е по-грубо, изхвърля една по- груба светлина, а то е дясното око. Някой път долната ви устна е по-надута, тя е женската, и това показва, че у вас няма равновесие. У носа долната част е женска, а горната е мъжка. Някой път като се надуе надолу носът, това е жената, а ако носът е дълъг, това е мъжът.

Тази ваша култура трябва да се измени. Ние носим остатъци на тези две култури. Едната култура е създала носа дълъг, а другата го е разширила и се образува кръст. Това са наблюдения, които аз съм правил, и други са ги правили. И научените от Бога, като се върнете, вижте защо не сте разположени, вижте кой е виноват - мъжът или жената. Ядосан си, разгневен си - жената е крива, защото гневът е порок на жената. Горделив си - мъжът е виноват, защото гордостта е порок на мъжа. Гневлива жена и горделив мъж ако се съберат, къщата подпалват. От такива хора нямаме нужда.

Аз с това не ви осъждам. Под „мъж“ и „жена“ аз разбирам службата на мъжа и на жената. Като се върнете, в третата култура ще видите какво нещо е жената и какво - мъжът, от какво произхождение са и двамата.

Аз сега ви говоря за милосърдието. То е дума от среден род, а подразбира, че е жена. Милосърдието в себе си подразбира най-висшето, което може да се прояви на земята у вас. Сега за съвременното общество, за съвременните християни, за вас, които от две хиляди години търсите Христа, аз ви проповядвам, понеже искате да сте щастливи, искате да имате стремеж. И аз желая да бъдете учени, учени от Бога. Желаете да сте силни. И аз желая това, защото без сила човек в света не може да работи. Милосърдието, за което аз ви говоря, не е нещо отвлечено. То е нещо живо. Всеки ден то слиза на земята. Всяка сутрин то е първо, което ви събужда. То ще ви създаде една важна мисъл, какво трябва да правите. Ако отложите тази мисъл, вие ще сгрешите. То ви е карало, а вие си казвате: „Чакай!“ Няма време да се чака, защото идат условия за нова работа. Ако вие не сеете, гладни ще останете в света. Христос иде сега да ви научи на работа.

Първият принцип е: Бог е вътре във вас и ви говори. Вторият принцип е Христос, всички ваши отношения, които имате един към друг.

Често пъти след като ви говоря, аз трябва след това да се чистя. Вие мислите, че аз съм дошъл тук кой знае с какви намерения, да пропагандирам някаква секта. Да ме избави Господ от това нещо! Аз съм дошъл да ви науча да работите. Работа в църквите, в училищата, в дома. И като възприемете това, то ще бъде ваше, а не мое. Когато един слуга дойде и ви покаже какво е направил, вие приемете това и кажете: „Благодаря.“ Тогава всички ще бъдете синове Божии. Да не мислите, че е някаква привилегия това! Всички ще може да го изпълните. Дадат ти десет лева да ги занесеш някому - изпълни тази работа тъй, както са ти я поръчали, без

да искаш някакво възнаграждение за това, което си направил.

Аз бих желал тази любов да се роди у вас и вие да възкръснете. Тези стари жени и мъже аз ги зачертавам.

Господ да благослови добрите съдии, добрите учители, добрите деца - дъщери и синове.

Да бъде благословение на вас сега и всякога.

Беседа от Учителя, държана на 24 декември, 1916 г. София.

ОТДАЙТЕ БОЖИЕТО БОГУ

Казват Му: „ Кесарев.“ Тогаз им казва: „ Като е тъй, отдавайте кесаревите кесарю, а Божиите Богу.“ И като чуха, зачудиха се, и оставиха Го, и отидоха си.[71]

Случайно Христос е засегнал един обществен въпрос, тоест без да иска - трябва ли да се дава дан. Този въпрос и днес занимава хората. Всички питат: „Трябва ли да се дава дан?“ Този въпрос има широк смисъл, има и тесен смисъл. И всякога щастието в живота зависи от правилното разрешение на задачата, която е представена. Затова сама по себе си тя е една сложна задача с десет хикса.

Учениците знаят лесно да решават задачи с един хикс, с два хикса, с три хикса, но животът е една сложна задача с десет неизвестни. Знаете ли колко хиляди години са нужни, за да се решат тези хиксове?

Всички плачат и се смущават все за неизвестното. И ще кажете: „Какъв е този въпрос - да се даде ли дан кесарю?“ Христос казва рязко: „Отдайте кесаревото кесарю.“ Въпросът е решен: „Отдайте!“ Разбира се думите Христови в цялата глава носят в себе си велики идеи, които Христос е изказал. Скрити са те, трябва дълго време да се копае, да се разчепкват тези стихове, за да се намери вътрешният смисъл, тъй както един ботаник, един минералог трябва дълго време да изследва едно растение, едно камъче, за да го изучи.

Съвременните християни, като седнат на кревата, мислят, мислят и смятат, че така ще разрешат въпроса. Не, трябва да си плюете на краката, да се опнете на работа, тогава ще разрешите въпроса. Като дойде вашият кесар мъж вие ще му сготвите. Питат жените: „Трябва ли да се готви на мъжа?“ Христос казва: „Трябва.“ Само като сготвиш на мъжа, като му сготвиш месо, той ще си замине, а ти ще имаш възможност да служиш на Бога. Но ще каже някоя: „Мъж да съм.“ И мъж да си, ще трябва да отдадеш на кесарица нейното. Има кесар и кесарица. Ако си мъж, ще отдадеш на кесарица нейното и Божието - Богу. Или в друг смисъл - имаш задължения към този свят, в който живееш, имаш и задължения към Бога.

Искаш да отидеш на бал - ще трябва да зачетеш мнението на хората. Ще се облечеш тъй, както балът изисква. Ако трябват бели дрехи, ще облечеш бели дрехи. Ще туриш обуща с високи токове, ще се напудриш.

Ако ти са бели косите, ще туриш на тях черна боя, да ги почерниш. Но ще кажете: „Аз не искам всичко това.“ Тогава не отивай. Защото, и при Господ да отидеш, ще туриш високи обуща, гердани, гривни и др. Какви гердани? Герданът около врата - това е любовта. Диадемата, която се носи на главата - това е мъдростта на главата. А гривната на ръцете и на краката - това е добродетелта. В Румъния някои жени носят на краката си часовници и когато показва колко е часът, тя повдига крака си. Някой се шокира от това.

Отдайте кесаревото кесарю - на земята сте. Човек, който се гневи, който завижда, какво търси на земята? Да отиде на небето. Който протестира, че нямало захар, нямало хляб, малко дават - по четвърт килограм, да си върви горе. Какво търси тук? Кесаревото кесарю - ще си отдадеш данта. Кесар толкова благоволява.

Сега трябва да се разреши правилно животът. В това разрешение на живота стои смисълът на живота. Човек, който не може да си даде ясен отчет за живота - той е пигмей в света, той е едно нищожество в света, той е един микроб. Той може да се надуе. Има змии, които, като ги приближи човек, те се надуват. Такива кокошки има, пауни има, които също така се надуват при приближаване на човек до тях. Не се сърдете - тъй разбират, тъй правят.

Трябва правилно разрешение на нещата. Когато Бог изпъди човека от рая, остави там един ангел да пази. Какво пазеше ангелът? Той пазеше разумното на човека, което остана в рая. Един дявол излъга жената на Адама - Ева, и затова Господ ги изпъди от рая и остави ангел да пази рая. „Не заслужавате живота там - казва Господ. - И след години, като го научите, ще дойдете пак.“

Някои искат да са щастливи. Няма щастие за разсипници, за онези, които разсипват бащиното имане. Не че ви се карам, но пояснявам един принцип. Недейте мисли, че вие, които сте пред мене, сте хората, сте човека. Жалки ще сте, ако мислите, че сте пред мене в едно парче месо от шейсет-седемдесет килограма. Аз имам по-високо понятие за човека.

Трябва ли да се отдаде дан? Христос казва: „Отдайте кесаревото кесарю, а Божието Богу.“ Като отдадете кесаревото кесарю, само тогава ще се освободите. Една лоша мисъл, тя не е ваша, отдайте я на кесаря. Кой е кесар? Той е дяволът. Отдайте кесаревото кесарю. Някой ще каже: „Аз днес се разсърдих.“ Добре, отдаде ли кесаревото кесарю? Кесаревото - това е човешкото. Следователно на всеки човек сме длъжни и трябва да му

отдадем това, за което сме му длъжни.

Казвам, трябва да се разбира смисълът на живота. Един отшелник живял дълги години в пустинята. Един ден той отишъл при един по-свят отшелник - светия, да го научи по-дълбокия смисъл на живота. Като го съветвал, светията му казал: „Днес ще отидеш между селяните, можеш да научиш нещо от тях." Отишъл отшелникът в селото и видял, че един селянин, като отивал на работа, казал: „Божичко!" Като се върнал от работа, пак казал: „Божичко!" Като се върнал отшелникът при светията, той го запитал: „Какво научи?" „Нищо, но видях един селянин, който два пъти на ден казва „Божичко." След това светията му дава едно кандило с масло и му казва: „Ще обиколиш с това кандило цялото село, но ще гледаш да не разлееш нито капка." Като се върнал при светията, той го пита: „Колко пъти си спомни за Бога?" „Нито един път, защото аз през целия ден следях да не излея от маслото - там ми беше всичкото внимание." „Видя ли - казал светията. - Този селянин, който и нас храни, и цялото си семейство - два пъти му иде наум да си спомни за Бога, а ти, отшелник, веднъж не си спомни за Бога."

Питам философите, учените хора колко пъти си спомнят за Бога. Ето нещастието. Отдайте кесаревото кесарю. Трябва да мислите за себе си, за своето здраве, за развитието си, за ума си, за краката си, за ръцете, но трябва да мислите и за възвишеното, за подобрение на живота, който утре ще наследите. Днешният живот е наш, утрешният е Божий. Питам: как ще бъдете щастливи, ако не отдавате Божието Богу?

Всички нещастия се състоят в това, че на кесаря се само дава, той само взема. В Бога има това добро качество, че Той и взима, и дава. Бог ще вземе детето на една майка, но след години ще й даде по-добро дете. Бог може да вземе мъжа на една жена, но ще й даде по-добър мъж. Някой мъж побийва жена си. Господ ще го вземе този мъж, а ще й даде по-добър. Господ взема, но всякога дава по-добро. По това се отличава този Господ, Който е толкова Благ и Справедлив и затова иска да ни даде един образец. Христос казва: „Така да просветне вашето лице, че който ви види, да прослави Отца вашего, Господа."

Питат някои защо светът се е объркал. Защото вашите дела не прославят Господа. Религиозните хора, разбирам учените - те са отговорни за това. Много светии има, които не са светии на небето; много учени има, които не са учени на небето; много благородни има, които не са благородни на небето. Привидност и същина не са едно и също нещо.

За да влезе човек в правия път, трябва да различава същественото от несъщественото. Не трябва да има човек амбиции, за да владее това-онова.

Значи четири неща са необходими, за да се влезе в правия път:

първо, да различаваш същественото от несъщественото;

второ, да нямаш амбиции;

трето, да имаш добро поведение;

и четвърто - любов.

Нямате ли тези четири неща, ангелът няма никога да ви отвори. Ще ви каже защо Господ не ви пуща: „Вие сте научени да служите на кесаря, но не и на Мене, следователно не мога да ви приема за слуга." Вие може да се сърдите. Ако имате едно дете идиот и вие го заведете при един музикант да се учи, той няма да го приеме, той няма време да се занимава с вашите глупави деца. Бог, като презираше хората на невежеството, остави ги да се скитат в невежество; а днес, когато хората са по-готови, Той изпраща Своя Син.

Този живот не е личен. Ставате сутрин, оглеждате се, почерняте си косите, ноктите си изчиствате, зъбите си измивате - това е кесарят. Трябва ли, питат, човек да служи на себе си, на кесаря? Ще му служите, защото сте в неговото царство, трябва да сте справедливи.

Някои казват: „Ние на тялото си не трябва да правим нищо." Кой ви каза, че не трябва да правите нищо? Ако ви дам една къща под наем, вие трябва да я чистите, да я миете, защото, не я ли пазите, ще ви изпъдя вън. Някой ще каже: „Аз съм светия." Светия или не - трябва да се очистиш. Като си светия, защо си на земята? На някой ученик турили слаб по някой предмет. Защо му турили? Недоволен. Учи, няма да имаш слаб успех! Колко учители са бити по улиците, на колко учители са очиствали праха! Ще туриш единица, но ще питат после. Хоризонтално ще бъде твоето пардесю, ще ти изтърсват праха. Но и учителят трябва да е внимателен, да проверява един път, два, три, четири, и много пъти, докато постави бележка. Трябва да си разумен във всяко отношение.

Като се научиш тъй да живееш, тъй ще имаме една по-добра основа, за да се знае как да се служи на Бога. А на Бога се служи по-трудно, отколкото на кесаря. Той е много милостив, но иска всичко да се приготви в едно съвършенство. Когато Господ те намери достоен, тогава ще отидеш при Него.

Някой казва: „Искам да отида при Господа, при Господа да се уча." Жена бие мъжа си по няколко пъти на ден - тогава чакай. Ти не си

изтърсила праха на мъжа си. Мъж иска да отиде при Господа - не си изтърсил праха на жена си. Жена или мъж - тези два принципа трябва да се примирят вътре в себе си. Някой път жената кипне. Защо? Някой път мъжът кипне. Ако си мъж, данта отдавай на кесарица; ако си жена - на кесаря. „Скоро войски!" Това, което с човека става, то става вътре в него.

Казва някой: „Светът е лош." В това не вярвам. Вярвам, че хората са лоши, но не и светът. Светът е толкова добър, колкото сте и вие добри; той е толкова лош, колкото сте и вие. Някои казват: „Светът е много лош." Прави сте по отношение на вашия свят, но не сте прави да мислите, че ако ти си неразположен, че и всички са неразположени. Не, ни най-малко нямаме право да правим заключение от своето настроение, че цял свят е като мене. И на този кесар вътре в мене трябва да му отдам своя дан. Трябва да се научи характерът на кеса- ря, трябва да бъдем с него учтиви. „Но той е бирник!"

Нищо. Ще му се извините, ще кажете: „Закъснях малко, но ще ти дам парите." Няма да му кажеш: „Ти си изед- ник и т.н." Защото този нрав, който тук проявиш, и горе ще го проявиш. Ако тук си нервен - и горе ще си нервен, защото горе само за едно навъсване ще те изгонят. Тук много пъти можеш да се навъсваш, но горе това се не приема. Един ангел само за едно навъсване бил изпъден за десет хиляди години на земята. Кесар е по-отстъпчив, защото той не вижда.

И Христос е казал: „Отдайте кесаревото кесарю, а Божието - Богу." Всичко изпълнете към себе си, но изпълнете и длъжността си към Бога. Защото, ако не живеете добре, ще живеете като онзи американец, който цял живот прекарал в събиране на пари, но наближил часът да отиде горе на онзи свят, и като умирал, казал на сина си: „Синко, да не сте като мене скъперници, но като умра, турете ми в гроба от всички пари, защото и на онзи свят като отида, ще имам нужда от пари." Синовете му изпълнили желанието и турили в гроба една голяма торба пари. Като отишъл на онзи свят, изгладнял много и взел да обикаля, да намери място да се нахрани. Надвечер вижда един бюфет, влиза вътре и намира там много печени кокошки, сардели, ябълки и др. „Тези сардели по колко са?" „Едно рупче." „Ами ябълките?" „Също. Всичко тук е по едно рупче." „А, тук е светът - си казва той. Изважда една монета от двайсет лева, дава я и казва: - Дайте ми три кокошки, три сардели." „Не, тук не приемаме такива пари, а рупчета само." И му върнали монетата. Още повече изгладнял. Отива той при синовете си и им казва: „Тези пари, които вие ми оставихте, тук не вървят.

Дайте ми рупчета.“ Те му турват една торба рупчета. Взима няколко и отива пак в бюфета, иска да му дадат няколко сардели и дава рупчета, но те го изпъждат и му казват: „Тези рупчета тук не вървят.“

Следователно всички, които умират неприготве- ни, страдат. Затова Христос казва: „Отдайте Божието Богу, а кесаревото - кесарю.“ Във висш смисъл трябва да се живее. Ще ви покажа някои отношения в погрешните ви схващания. Някои хора се гневят за нищо и никакво. Сутрин, като отидете да посрещате слънцето, [то] ви се усмихва, поздравлява и вие се разделяте. Вечер то си отива и ви обръща гръб. Значи вие трябва да се сърдите за това? Ще кажете: „Отивам в къщата му, а той не ме прие.“

Един писател отива един ден при един богаташ, но той се скрил от него и казал на слугата си: „Кажи му, че ме няма.“ Писателят чул гласа му, но си отишъл. Един ден богаташът имал нужда от писателя и отива при него. Той сам му отговорил: „Няма ме.“ „Как тъй, аз те чувам.“ Писателят му казал: „Как тъй аз повярвах на твоя слуга, че те няма, а ти не вярваш на мене? Аз съм тук, но не за тебе.“ Така и Христос един ден ще каже. Когато отидете вие при Христа, Той ще каже: „Няма Го тука.“ „Как тъй?“ „Тук съм, но не за вас.“

Не трябва да се гневим на слънцето. То нито изгрява, нито залязва. Това е една перспектива по отношение въртенето на земята. Някой път моята земя се върти. Дошъл си при мене, трябва да знаеш как се върти земята ми. Трябва да питате: „Слънцето на този господин изгрява или залязва?“ „Залязва.“ „Е, тогава няма да го посетя.“ А вие ходите у хората навреме и без време, затова има докачвания, обиди, страдания и др. Казвате: „Еди-кой си умрял.“ Умрял, защото слънцето му залязло. Умирането е залязването на слънцето, а от другата страна ще излезе младо. На запад - старо, на изток - младо. Не е ли по-хубаво тъй? Вие казвате: „Това е една алегория.“ Не, това е една велика алхимия. Един ден, като научите това нещо, вие ще бъдете способни да се преобразувате, както искате. Ще бъдете мъж и жена, с косми или без косми, млад или стар; вие ще бъдете като един детектив. Така е и в театрите, там млади стават стари и т.н. Това е законът на илюзиите.

„Отдайте кесаревото кесарю, Божието - Богу.“ Има християни, които критикуват другите. Тези християни не са научили света. Светът е един благороден свят. Светските хора, тези хора по улиците, аз ги уважавам. Някои от тях ще ти кажат нещо пред очите, право ще си кажат каквото мислят за тебе. А някои християни се крият, и зад гърба ти ще кажат това,

което мислят за тебе. Когато кажеш нещо, нека думите ти бъдат верни. Бъди кавалер, кажи всичко направо в очите. Добре е за вас да намерите този недостатък.

Аз уважавам тези светски хора, ще ви кажа защо. Светските хора миришат все на рози, на теменужки. Напръскват се. А християните казват: „А, грешно е това.“ Добре, ако се не напръсквате, тогава очиствайте си тялото, защото има християни, на които устите и телата миришат.

Трябва да се преобразим. Това е, което Христос е казал в притчите Си. Ето защо този цар е избил хората и изгорил града. Избил той всички хора, защото не искаха да дойдат на сватбата, имали работа.

Сега искам да разсъждавате. Забравете вашата личност. Ще каже някой: „Той ни дяла.“ Не съм пратен да ви дялам, аз не съм научил този майсторлък. Да дялаш - то е опасна работа, то е една хирургическа операция. Аз ви занимавам с висша математика, с числата от едно до десет. И като научите тези числа - вие ще се научите от висшата математика и ще разбирате по-добре вашите отношения.

Ако ви пита някой кое е най-голямото число, някои ще кажат - десет, хиляда, един милион и т.н. Най- голямото число е единица. Като разберете ценността на това число - единица, вие ще разберете съотношенията на всички неща. Всички други числа са разделяния, разклонения. Всяко едно дърво - то е едно нещо. Следователно единицата, то е едно дърво, а всички хора са като клончета, пъпки, листа и т.н. Вие дигате шум на това дърво. Вие сте един лист - ще гледате да приемете повече жизнен сок; вие сте едно коренче - ще гледате да изпратите повече храна на дървото. Но ще кажете: „Искам да зная какво мислят хората за мене, хубав ли съм?“ Щом си на това дърво, ти си служител на Бога.

Питам, сега вие, които стоите на това дърво, какво трябва да вършите? Не питайте онези листа, които са долу, защо са паднали. Не осъждайте онези листа, които са паднали, които са капнали. Те са паднали не по своя вина, а някоя друга сила, външна, ги е откъснала, и следователно те ще отдават своя дан кесарю. А като отидат там, наново ще се явят и след време ще отдадат Божието Богу. Така искам да разсъждавате. И тогава ще има пак мъчнотии, страдания. Страданията у хората са два вида: умните ще знаят защо страдат, а глупавите ще си създават повече страдания и ще ги увеличават.

Следователно да бъдем умни, религиозни, културни, а „културни“ аз разбирам религията, приложена в живота във всяко отношение. Религията

- тя е нещо за душата. Тъй че култура е разредяване на религията, а религията е сгъстяване на културата. Следователно, като ви казвам да бъдете културни, то значи да се разредите, да научите всички отношения на хората в света, да научите всички институти, учебното дело, а това е културата на кесаря. А когато дойде до религията, до онези вътрешни понятия - да различавате същественото от несъщественото, тогава ние ще дойдем до правилното разбиране на Христа. Христос е учил хората как да бъдат културни и как да са религиозни. Кесар - това е културата; Бог - това е религията.

Тогаз казвам: отдайте на културата нейното, отдайте на религията нейното. Религия без култура не е нищо. Първо, ние започваме закона от видимото. Какъвто си като културен, такъв ще си като религиозен. Нервен си като културен, обичаш да полъгваш като културен - ще бъдеш такъв и като религиозен. Ще ви кажа какво е да полъгваш, да прикриваш истината. Вие искате например да ви посетя някой път у дома ви. Представете си, че съм заразен от някоя болест, нося бацили от петнист тиф или чума, или каква и да е друга болест. Вашите деца дойдат при мене, целунат ми ръка и по този начин пренеса болестта. Ще бъдете ли благодарни, ако заразя целия дом? Човек, който прави посещения, трябва да бъде чист.

Има религиозни хора, които носят проклятие, бацили в света. Може да е несъзнателно това, но те трябва да имат това предвид. Неразположен, гневен си - не посещавай свои приятели. Когато Бог влезе у тебе, тогава иди у своите приятели. Това е учението, което Христос проповядва. Това е положително учение... Не че духовете правят така, това е Божествената книга. Аз често ровя тази книга.

Някои казват: „Христос му казал.“ Какво му е казал Той? Ти не можеш да се разговаряш с Христос, докато не си се издигнал. Някой мисли, че е учен - но по отношение на твоята среда. Човек трябва да обладава едно велико смирение. Като знаеш всичко, я ми кажи колко време ще живееш? Кажи ми колко деца ще имаш, какви ще бъдат те, с какви очи? „Не зная.“ Как да не знаеш тези елементарни неща! Трябва да се учиш.

Има учение на сърцето, учение на ума. Сърцето е кесарево, а умът - Божий. Някой път сърцето е Божие, а умът - кесарев. Отдайте на вашия ум всички подтици, които имате. Никога не спирайте вашите извори от техните течения, не спирайте реките от пътя им, поправяйте коритата им. Не пресушавайте вашите реки, не събаряйте вашите гори.

Ще ви приведа една аналогия, която е отвлечена, но - които разберат. Съзнанието у човека е двояко: то е механическо и физиологическо. Ако го вземете, съзнанието може да бъде и психическо. В механическото съзнание процесите всякога отвън отиват навътре, както много реки отвън образуват една голяма река, но тази река е мътна - тя не е едно Божествено учение. А физиологическото, психическо съзнание е това, което изтича отвътре навън. Няма нужда вие да спущате вашите кофи, но да имате едно съзнание, което правилно да изпъжда тези мътни течения и да избистря извора. Този извор трябва да се поправи, този извор е, който Христос иска да вложи у вас. Колкото пъти дойде Христос да вложи у вас този извор, вие се скарвате, запушвате го. Тогава малките реки се събират и вие казвате: „Аз съм голям." Голям, но мътен. По-добре малък извор бъди, но чист.

Ако искате да влезете в Царството Божие, този е пътят на размишленията. Вие сте свободни да размишлявате, и това, което вие придобиете, то е благото за вас. Това значи „отдавайте кесаревото кесарю, а Божието Богу".

Беседа от Учителя, държана на 31 декември, 1916 г. София.

РАСТЕНЕ И ПОЗНАНИЕ

Но растете в благодатта и в познанието на Господа нашего и Спаса Исуса Христа, Нему слава да бъде и нине, и в ден вечний. Амин[72].

В този стих са важни две думи: „растеж“ и „в познанието“. Цялата глава съдържа много важни работи, но ако бих се впуснал да разправям за тези отвлечени неща, както ще станат, вашите крака отвън ще измръзнат и ще хванете ревматизъм. Аз ще взема този последен стих, който е най-важен. С този стих ще взема и още един, ще го намерите някъде в Писанието - „Първо послание към коринтяните“, глава 15, стих 44. „Сее се тяло естествено, възкръсва тяло духовно. Има тяло естествено, има и тяло духовно.“

Защо растенето е процес? Кое трябва да расте? Често казват: „Трябва да расте ябълка, трябва да расте круша, трябва да расте дърво, клончета, листа, цветове - трябва да растат и да се развиват.“ Следователно подразбира се, че трябва да расте човешката душа. Човешката душа трябва да расте, а човешкият дух - да иде в познание на благодатта. Коя благодат? Болшаята. Думата „благодат“ е обширна, тя подразбира условията, в които човек може да живее горе на небето и долу на земята. Аз съм много пъти говорил, но съвременните хора не разбират земята. Тази земя, за която съм говорил, е толкова голяма, че на нея може да живеят безчислено много хора. В Писанието тя е наречена Обитаема земя. Вие се стремите към тази земя, която първоначално Бог е създал. А тази земя, на която вие живеете, е толкова малка, микроскопическа - по големина тя не съставлява даже и остров, например като остров Крит.

Павел и Петър казват, че небесата ще се разгорят и земята ще мине през огън. Мнозина тълкуват, че огънят разрушава - той разрушава, но същевременно и гради. Този огън, който е слязъл горе от слънцето, той е съградил нашата земя; той е съградил вашите тела; този огън е вложил мисли и желания вътре във вас. Без огън всичко се смразява. Значи думата „растеж“ разбира огън. Този огън, който разрушава, той е грубият огън. В съвременната наука има такива опити правени - ако се подложи човек на електричество от две-три хиляди волта, той умира и затова на някои места в Европа, когато искат да екзекутират някого, подлагат го на такъв силен ток. Но ако се прекара през човека десет хиляди, петдесет хиляди волта

електричество, всички болести у човека изчезват, лицето става свежо - човек се напълно подмладява. А според съвременните понятия на логиката, човек би трябвало да изгори при този огън. Този огън, който разрушава човека, това са всичките негови страсти, които разрушават тялото и душата. Да няма човек страсти, то подразбира да се не грее човек на такъв огън.

Петър като казва „растете", той подразбира Божествения огън, който ще пречисти света. Тези двайсет хиляди волта като дойдат, те ще обновят хората. Думата „познание" е да се разбират законите, според които този растеж може да стане. Този растеж е двояк - и нагоре, и надолу; и когато вие се оглеждате в едно огледало, вие имате отражение. Ако някой ви запита: „По какви закони става това отражение?" Лесно е да кажете, че има отражение. Аз бих желал да зная онзи основен закон, който образува това отражение, физиците обясняват механическата страна на предмета, тъй както и астрономите обясняват механическата страна на вселената - например какво е слънцето, какви са елементите му, каква е температурата му и т.н.; но какво е слънцето, какво е месечината - това е една тайна. От земята ние може да предполагаме и едното, и другото. А когато човек стане духовен, той ще бъде в състояние да провери тази истина - за това растене, за което Петър говори.

Искаш да знаеш има ли живот горе на месечината, или не, има ли вода, или не - ще вземеш торбичката си и билет, и в няколко часа ще може да провериш това нещо. Така може да се отиде и до слънцето - да се провери какво е то. А сега ние изучаваме нещата само чрез отражение, тъй както те стават; но отраженията не всякога са верни. В едно отражение има външна и вътрешна страна, вие имате само външната, а вътрешната за вас е скрита. Вие всички виждате само външната страна. Казвате: „Познавам този човек." Познаваш неговата сянка. Казвате: „Неговите очи са черни." Това е неговата сянка. „Бяла му е брадата." Това е сянка. „Черна е брадата му, красив е." Всичко е сянка.

Този човек, който е денем красив, той вечер е черен. Ако в известно отношение се измени светлината, ще се измени и светлината на човека. Следователно в това растене на сенките, защото и сенките растат - една сянка може да се намали и да се изгуби. Например сутрин като изгрява слънцето, сянката е по-голяма, после към обяд сянката почти умира, а като залезе слънцето - сянката изчезва. Аз ви правя тази аналогия, защото всички сте хора на сенките - изучавате нещата на кинематограф. Ако ви

говоря другояче, вие ще кажете: „Докажи това нещо." Ако искам да ви го докажа, ще трябва да ви взема един билет и да дойдете с мене - да отидем на слънцето, на месеца. Вие сте хората на сенките, вие сте хората, които зависите от съществуването на една круша и една ябълка. И вие, като ви гледам тук, сте същества фиктивни, а не реални. След петдесет години вие сами ще видите, че сте фиктивни. Къде ще бъдете тогава? И тъй, вие трябва да минете от временното към вечното. Да търсим Бога, или да растем - подразбирам да се търси светлина и топлина. Тази светлина ще внесе този идеал, който търсите.

Човек се ражда малко детенце, става голям - пак е недоволен; иска да се ожени - търси хубава мома, мисли, докато я намери, но като я намери, пак е недоволен - била лоша като змия. След това искат деца - имат ги, но се оказва, че и те лоши. Очакват на техните деца - дано те, като се оженят, да се оправят, но и от това нищо не излиза. И тъй, животът е само в сенки. Да, в сенките няма никаква реалност в света. То е един приятен живот, но в него няма никакъв растеж, няма никакъв Божествен процес, а само механически.

И тъй, под думата „растене" подразбирам, че духът расте. Растат и се развиват само реалните, неизменните неща. Може да стават милиони промени, вечни промени в тази субстанция, която е вложена в нас - тя се изменя сама по себе си. Това е велик Божествен закон. Може да кажете, че ви е влязла лоша мисъл - това е сянка. Казвате: „Аз мразя някого, например мразя Ивана." Как може да го мразиш, като не го познаваш? Как можеш да искаш пари от човека, ако никога не си му давал? Сенките в света съществуват само по една причина - за да може битието на нещата да изпъкне. Колкото повече сенки имаме в света, толкова повече нашият ум ще изпъкне и ще бъде основа за познаване на нещата, защото без сенки знание не може да съществува. И следователно сенките са една необходимост за познаване реалността на нашето битие.

Вие казвате, че страдате. Това е една сянка - да учиш себе си. Умирате - това е една сянка, за да изучите условията на новия живот. Следователно растежът е причина на всички промени, които сега стават и вътре, и вънка. И тъй, като разберем живота, ние ще дойдем до самата реалност, тоест - да се проверят нещата.

Когато едно учение е съгласно със самата реалност на битието или е съгласно със законите, които Бог е вложил в света, всякога може да се направи опит. Дойде един лекар и казва: „Аз имам едно лекарство, което

може да лекува тази болест.“ Ако това лекарство е истинско, трябва, щом се даде, да излекува болния; ако това не стане, то не е лекарство, употребено на мястото си, и този лекар се заблуждава. Дойде един човек и каже: „Аз имам едно учение и вие, като го приемете, ще се подигнете.“ Ако то те подигне, то е истинско. Подразбирам - това лекарство, употребено на мястото си.

И тъй, растенето е един процес, необходим за съграждане на нашето духовно тяло. физическото тяло е необходимо като една скеля отвън. Ако то не се подигне, духовното тяло не може да се подигне. И тъй, най-напред ангелите са направили физическия свят като една скеля, а духовният свят постоянно се съгражда; а нашият духовен свят сега се гради и преустройва. Има в Писанието стихове, които казват, че първоначално е било създадено небето, а то е Божественият свят; после е създадена земята - физическият свят. Земята не е била още устроена, Господ и до днес я строи. Той създал света в шест дни, в шестия Той направил човека и си починал. Сега пак Господ е на работа. Мойсей казва: „Господ си почина“, но след това пак работи и сега е още на работа. Почивката на Бога е да излезе от Своето битие, да разгледа оттам всичко, което е създал, и после пак се връща да работи наново. Господ се повърнал в света и пак работи. Сегашната Му работа носи със себе си огън. Казва: „На този свят не му достига огън.“ Като дойде този огън, ще дойде растенето и познанието в благодатта.

Когато говоря за света, аз разбирам всякога човека. За вас светът е толкова познат, колкото имате съотношение. Всички елементи от външния свят върху цялата природа са свързани с вашето тяло и ум и всички промени, които стават с вас - за някое неразположение, което става във вашия дух, вие не сте отговорни, то зависи от цялата промяна в природата. Един вълк, като не яде три-четири дни, изгладнява и моли Господа за храна; долавяш неговата мисъл - страда този вълк, страдате и вие заедно с него. Всички неща са свързани - и радостите, и скърбите еднакво ги преживявате. Някой казва: „Не мога да го търпя този човек.“ Ще го търпиш, защото той е част от тебе. Ако го съсипеш, ще съсипеш и себе си.

Следователно в това растене подразбирам нашето духовно тяло, на което ние съставляваме единица от тази Божествена хармония, и после ще цъфнем. Казвате: „Светът не е съграден още.“ Не е съграден още, но ще трябва да се работи. Ние сме фабриките, които трябва да работят;

възприемаме материалите, които ни дава Господ. Изядеш някоя кокошка, овца, агне - всичко съставлява частици от тебе, всичко отива да съгради света. Един ден всички страдания ще се определят с това, че всички в света са страдали, но затова пък ще живеем всички заедно и ще видим, че и комарите са наши братя. Всички ще бъдете братя. Когато комарът ви ухапе и смуче от вас кръв, той казва: „Аз трябва да направя това нещо за съграждане на своята къща."

Всички същества имат съзнателен и несъзнателен процес. Съзнателният е психически процес. Съзнателният процес е толкова силно развит, че вие в кратък период трябва да израстете, както житото през месец май, и в кратък период трябва да завържете. Защо растенето има предвид цвета, а цветът има предвид плода? Растенето е живот - в него се проявява цъфтенето, връзването и узряването. Без цвят няма узряване. Цъфтиш ли? „Не." Няма да се проявиш. И в хората, и в цветята само тогава има проявление. Любовта се проявява само когато растенията цъфтят, така е и у хората. Когато има цъфтене на физическото поле, има физическо узряване, физическа любов. Но когато мине този процес, има духовно цъфтене у човека. Човек трябва да цъфне най- малко седем пъти, тоест да завърже седем плода едновременно. Трябва да цъфне едновременно в седем светове, а това цъфтене става последователно. Следователно, когато у вас цъфтенето във физическото поле изгуби смисъл, вие ще трябва да пренесете това цъфтене горе.

Защо умираме? Умирането не е нищо друго освен отиване в по-високо поле да растеш. Когато нямате условия за растене, вие умирате, а когато има условия - вие се раждате. Онези, които не са запознати с дълбокия смисъл на живота, намират, че в цъфтенето на клоните и на корените има известно противоречие. Когато водата от един извор излиза, няма ли тази вода да се пръсне по всички посоки? Вземете едно въздухообразно тяло; в едно гърне имате водни пари - като отворите това гърне, няма ли парите да се пръснат по всички посоки едновременно? Значи всеки, който е излязъл от центъра, той праща корени надолу. Науката казва, че денем ние сме с главата нагоре, а вечер, когато земята се обърне, сме с краката нагоре. Така е и с дървото - в двайсет и четири часа най-напред клоните са обърнати нагоре, а след [това] корените са нагоре. Ще кажете: „Ние сме нагоре." Човек е двойно дърво - има корени горе, които означават Божествен свят; има корени долу, в стомаха, които означават физическия свят. Когато земята се обърне, вие се обръщате с краката си към Бога -

тогава корените на вашия стомашен мозък са към Бога. Тъй че на всеки двайсет и четири часа и краката, и главата ви се обръщат към Бога. Главата и краката имат еднакво значение пред Бога, защото, ако влезете в духовния свят, основа на нещата - това са краката. Значи краката са основа, върху която почиват нещата. Казват някои: „Защо ми са крака?“ Защо ви е основа? За да съградите вашата къща. Следователно те са емблема, почва, върху която градите вашата къща, и почва, върху която вашето битие може да расте.

Сега в това растене ние трябва да [обичаме] всички хора в себе си, които са живи и умрели - всички имат отражение, вътре в нас те живеят. Вие имате един Иван вътре и един вън, имате един ангел вътре и един отвън; имате един дявол отвътре и един отвън. И небето, и земята едновременно живеят във вашата душа. У вас има добри и лоши духове, които се спогаждат. Някои хора, които мразят летните духове, казват, че има спор между тях и ангелите; мислят, че те се карат. Спорът е само когато ние се намесим, а иначе има равновесие. Щом се ние намесим - има борба, а това, което наричаме „борба“, то е растеж. Когато има спор между два духа, вие ги само слушайте. Спорът е разговор между двата духа. На учениците не е позволено да се месят в работите на учителя, а лошите и добрите духове са велики учители. Нямате право вие да съдите - вие сте слушатели. Законът е такъв: ако вие се намесите в тази работа, ще ви бият, ще ви кажат: „Слушай, ти си едно бебе - не трябва да се месиш.“

Често някои се оплакват, че ги нападнали лоши духове, но аз им казвам: тези лоши духове не искат да знаят нищо за тебе, те не искат да знаят за твоето съществуване - те под твоето дърво, под твоята сянка са се разговаряли, а ти си подслушал. Ти си едно бебе и не си се още родил. „Казват ми лошите духове: това и онова да направиш.“ Те не го казват на тебе, а на себе си и ти си казваш: „Чакай да го направя.“ Затова апостол Петър казва: „Растете в благодатта Христова, да познавате духовете.“ Досега светът все заклинания отправя към злите духове, църквата с Василевите молитви все заклинания изпраща към тях, а те все пак си съществуват. Затова казва Христос: „Не противи се злому.“ Лошите духове си имат своя работа. Когато те си вършат работата, остави ги - нека си я вършат.

Слушам също някои християни да се карат често помежду си: „Ти си невежа, аз зная всичко, аз съм свършил университет.“ Ако си научил нещо, ако си свършил университет, ти ще мълчиш, защото в мълчанието

има разговор - то е сила, растене. Който не знае да мълчи, той няма никакво знание - знае само да го бият. Мълчанието е растеж. Така растат и растенията - те мълчат, само вечер се чува някакво пукане, те си тихо шепнат. А не като хората - направил някакво добро и цял свят ще го чуе, че направил добро, а може и да е накаран да го направи. Тъй е и с кокошката - снесе едно яйце и закудкудяка, та всички я чуват. Какво от това, че е снесла едно яйце? То й е дълг. И въпросът е още, дали ти го снесе, или ти го снесоха. Когато едно магаре го натоварят тежко, то пренася товара и казва: „Пренесох го.“ Ние трябва да знаем, че в света сме служители на Бога. Някой казва: „Човек има свободна воля.“ Който живее в този съществен, неизменен свят, където Бог живее, когато служи на Бога и разбира Неговите закони - той е свободен. Само тогава може да има свободна воля.

Ние трябва да намерим време, за да се ускори този растеж, тоест съграждането на нашето духовно тяло. Често се дават причини за насърчение, а казваме: „За това няма време, за онова няма време.“ Един английски проповедник посетил едно бедно момче метач и го запитва: „Идва ли някой да те посещава?“ „Да, Глад- стон.“ „Кой, английският държавник? Чудно нещо - казва проповедникът, при многото си работа, която той има, има време още и да посещава този беден метач.“ Защо? Кой живее вътре в този метач? Гладстон съзнава, че в този метач живее някой негов брат и казва: „Трябва да го посетя.“ Сегашните хора, като се подигнат малко, не познават баща си и майка си, като мислят, че тяхното величие, положение ще се урони. Няма по-голямо величие от това да растем, да познаваме своята длъжност. Най-великата черта у Бога се състои в това, че като е занят с толкова много работи, винаги намира време като Гладстон да посети някоя грешна душа. Господ всякога намира по няколко минути свободни да посети някого, да остави една добра мисъл, да остави Своята помощ. И когато всички се нахвърлят отгоре ви, както често комарите се нахвърлят отгоре ви, Господ се явява и казва: „Не бой се, Аз съм тук, Аз съм с тебе, и всички, които биха вършили лошо с тебе - Аз ще ти помогна.“ А когато Господ направи това, казвайте Му: „Дай ни сила да растем, да се освободим от преходните неща, да познаваме реалния живот, да познаем Твоята воля“, а не казвайте: „Те се нахвърлиха върху мене, ама ще видят.“

Често четем Божията молитва: „Да се свети Името Ти, да бъде волята Твоя.“ Ти не познаваш Името Божие, Царството Божие, а искаш да

изпълниш волята Божия. Човек, който не познава Името Божие, не може да изпълни волята Божия. Ти ще приличаш на онази майка, която прави ризи и гащички за деца, които ги няма още на света. В този процес - търсене Името Божие, Царството Божие и волята Божия, ще дойде Царството Небесно. Ние трябва да имаме смелостта на онзи руски цар, за когото Толстой говори. Доколкото е вярно, то е разказът за Александър Първи, който бил замесен в убийството на баща си [Павел] Първи. Той искал да се очисти от престъпленията си - короната му станала много тягостна, и като виждал как бедните хора живеят, познават Бога и са радостни, намислил да се оттегли и заживее един прост живот. Отива той в един руски град и вижда много въоръжени хора, че карат един войник. Запитва за причината на това нещо и му отговарят, че този войник избягал без позволение, за да се види с умиращия си баща. Водят го на наказание - да му се ударят осем хиляди удара, след които осем хиляди пръчки човек не оживява. „Е, казва той, в мое име ще го бият.“ Когато ударили на войника четири хиляди пръчки, Александър Първи заплакал и казал да спрат по-нататък биенето. Завели войника при лекаря да питат ще оживее ли. Лекарят казал, че ще умре. Войникът много приличал на Александър Първи, затова той съблича дрехите си, дава ги на войника и казва: „Ще бъде той на мое място и ще кажете, че съм умрял.“ Останалите четири хиляди тояги били ударени на Александър Първи. Така се скитал той дълго време и умрял най-после в Кавказ. Казва Толстой: „Тази смърт е била славна смърт.“ Един цар да понесе четири хиляди удара заради един войник! Аз питам: колко от моите любезни приятели и приятелки слушатели, биха били герои да понесат поне десет удара? И ние имаме претенции, готвим се за небето.

Ето какъв е вътрешният смисъл - човек да познае сенките на нещата. Да освободиш една душа, да понесеш всички страдания - това е смисълът на растенето. И когато крушата и ябълката растат, те растат само по една причина - да дадат място на един плод, който ще се яви и завърже. То е едно ново същество. Ето защо расте тази ябълка. И вие сте дошли тук, на земята, да дадете живот другиму. Някои искат да се женят и да раждат деца, защо? Ще ви кажа защо - хората искат да се женят, когато се уморят, не могат да вършат своята работа; като се оженят, ще им се роди син или дъщеря, които ще свършат тяхната работа. Някой казва: „Аз не искам да се женя.“ Хубаво, ти си силен тогава. Но щом не можеш да свършиш сам работата си, трябва да се ожениш. Да не мислите, че това е една алегория -

това е един факт. „Развитие" - подразбирам работата, която Бог ни е дал, трябва ние или да я свършим, или да дадем нашето място на други да я свършат. Ето защо хората на земята се раждат и прераждат, слизат и възлизат. Един ден, като кажеш, че си се уморил, ще те пита Господ: „Искаш ли да отстъпиш твоето място на твоя брат - той да свърши работата?" „Хайде!" Тези работи са много елементарни. Този растеж за в бъдеще вие ще го изучите, той е започнал вече в света.

В тази нова епоха на растене ние се намираме при най-благоприятни условия, при Божествения огън, и в този Божествен огън по-твърдите вещества ще се утаят, ще слизат; известна част от материала ще се префини и Господ ще образува на друго място друг свят. Тези грешници, които няма да се спасят сега, Господ ще ги изпрати на друго място, на друга земя. Погинване в света няма, има само лишаване от длъжността, от работата, която не вършиш. В нашите училища в известен клас ще се задържиш две-три години, докато може да го минеш. Това е вярно и за самия живот. Сега искам тази мисъл да стане централна във вашия ум. Не е важно каква работа вършиш - математик ли си, химик ли си, доктор ли си - това са сенки в живота; съществено е осветяваш ли Името Божие, влагаш ли волята Божия в душата си? Човек, който иска да бъде силен, трябва да има тези неща: Името Божие, което е най-висшето благо; Царството Божие - по отношение на човешката душа, и волята Божия - има връзка с физическия свят.

Човек едновременно е същество духовно и физическо. Тези два елемента ще съществуват едновременно и ще има такава една среда между единия и другия, която да ги управлява, а тя е душата, полудуховното. Тези положения вие никога не може да измените. Под думата „физическа материя" разбирам свят на форми, необходим за същността на нещата. Под „духовен" подразбирам онези сили, които работят за създаване на тези форми, а под „душа" разбирам условията, които подготвят съграждането на тези форми. Следователно живот без форми не може да се прояви. Всяка душа трябва да има тяло в света, за да се прояви като индивид, единица. Тя трябва да има тяло, за да я посети Господ. Без къща може ли да викате Господа? Когато човек иска да се ожени, най-напред трябва да си направи къща, тъй както птиците си имат гнезда. Ще си кажете: „Втасахме я!" Да не ме схванете буквално. Аз разбирам, че в духовния свят трябва да си имате къща - в небето без къща не се приемате, трябва да имате такава. Най-голямото нещастие в света е

да нямаш къща. „Растене“ - подразбирам, че в тази къща трябва да имате градина, цветя, за да има какво да работиш. Затова трябва да се стремите да растете, да забравите вашите сенки, недоразумения. Всички неща, които сега съществуват в света, са сенки.

Като заспите, всичко ще изчезне. И Франция, и Англия, и Германия ще изчезнат из вашия ум; няма да има никакви войни, като отидете при Господа. Ще забравите и за захар, и за ориз, ще забравите вашите дългове; ще забравите и това, когато някой мъж: бие жена си - всичко ще забравите, защото всичко това са сенки. За да познаваш човека в същинския смисъл, трябва да го любиш. Само който люби, той познава всъщност хората, а който не люби, той не ги познава. Но ще каже някой: „Аз любя, но страдам, страхувам се.“ Щом се страхуваш, няма любов. Любовта не търпи страх - подразбирам един процес Божествен. И всички противоречия в едно или друго направление съставляват приятност в човешката душа. Човешкият дух без мъчнотии в света не може да отива, да върви.

Ето защо трябва да се проповядва това учение на сегашните, на културните хора - само тогава домовете ще се освободят от сегашните страдания, те са фиктивни страдания. Сегашните хипнотизатори, магнетизатори, като хипнотизират някого, теглят пред него една линия и му казват, че щом дойде дотам, ще срещне една стена; и действително, той не може да я премине. Пред вас обаче няма никаква стена. Щом духне магнетизаторът, тази стена изчезва. Сега дяволът е дигнал такава стена в умовете на хората - такава линия, и вие виждате много мъчнотии, а всичко това са сенки - не е действителност. Няма нищо невъзможно в света, всичко е възможно. Как е възможно всичко? Например, ако съм гладувал няколко дни и се помоля на Бога за парче хляб, Той ще ми даде; но ако Му искам седем-осем самуна, Той няма да ми ги даде. Но ще каже някой: „Да не изкушавам Господа.“ Тук има верни неща, които вие може да опитате, да проверите. Съвременните хора трябва да се откажат от своята лакомия, да не искат повече. Например имаш едно кило захар - задоволи се с него, а ти искаш два, три и повече килограма. Могат ли всички хора да бъдат едновременно милионери?

Ако това дърво беше започнало да се движи все в една посока, растенето щеше да дойде до известна степен само и ще настъпи след това друг един процес. Така е и на физическото поле с човека - като стигне човек на една височина до двайсет и първата си година, след това започва да расте неговият ум, душа и дух. Те са велики неща и ако Господ би ви

отворил очите, ще ги проверите, а аз някой път трябва да се помоля на Бога да ви отвори очите, тъй както едно време направи един от израилските пророци - Елисей. Сирийският цар изпратил против Елисея през една нощ голямо войнство, за да го уловят и доведат при него. Слугата на Елисея на сутринта, като видя това голямо войнство, уплаши се и каза: „Какво ще правим сега, господарю?“ „Не бой се, защото повече са онези, които са с нас, отколкото тези, които са с тях.“ Помоли се Елисей и рече: „Господи, отвори, моля Ти се, очите му, за да види.“ Отвори Господ очите на слугата и видя той гората, пълна с коне и колесници около Елисея. Когато слязоха към него сирийците, помоли се Елисей Господу и рече: „Порази тези хора със слепота.“ Заведе ги Елисей в Самария и рече: „Отвори очите на тези да гледат.“ Отвори Господ очите им и се видяха всред Самария, при израилския цар. Като ги видя израилският цар, рече на Елисея: „Да ги поразя ли, отче мой?“ А той рече: „Не поразявай. Нахрани ги и ги изпрати при господаря им.“ А ние, съвременните хора, казваме: „Какво ли ще стане с нас?“

„Онези, които са с нас... „ Кои са с нас? С нас са повече, отколкото онези, които са против нас. Кои са против нас? Те са нашите мисли, нашите сенки, които ние създаваме от много години. Кажете си тогава: „Тези мисли, тези вълци и мечки, аз съм ги създал - не се боя от тях.“ Ако някого биха турили в някоя менажерия при вълци и мечки, някои казват, че са силни във вярата - бих тогава опитал колко е силна тяхната вяра. Щом се страхуваш, Господ не е с тебе; щом се съблазняваш, Господ не е с тебе; щом мразиш, Господ не е с тебе. Юнаци трябва да бъдат християните, юнаци се искат за този свят. Трябва да понасяме твърдо всички нещастия и да кажем: „Да се свети Името Божие и благодатта Божия.“

Но ще кажете: „Измряха тези хора.“ В моите очи те не са измрели, а те сега възкръсват. Аз бих желал с тях да отида - славно нещо е да отидеш на небето. Някои хора се боят от смъртта. Обичат Господа, но когато дойде смъртта, търсят лекари. Не е Господ с тях. Не е Господ с вас, щом се боите от смъртта. Щом наближи смъртта, кажете: „Ида, Господи, дай ми там друга работа.“ Като ме слушате днес, искам да има мир между вас, да не сте страхливи. Влезте между вашите лъвове, тигри; хванете тази малка змия и я погладете - докато не се научите да гладите змията и да милвате крокодилите, Господ не е с вас. Вземете Данаила, който беше между лъвовете - той не пострада от тях и каза: „Господ, Който беше с мене, Той

укроти лъвовете.“ Аз бих желал да повикате вашия Господ - когато бъде между вашите лъвове, да затвори устите им. Много лъвове имате. Аз ще затворя устите и на лъвове, и на тигри, и на змии - запретнал съм вече ръкави и ще оправя всичко, решил съм. Господ, Който е с мене, ще оправи сега света. И аз искам вие, които сте с мене, да кажете: „Ще оправим всичко, защото с Господа ще работим.“ Само да бъдете по-решителни, а не страхливци.

Трябва да се проповядва навсякъде равенство и братство, но не само по форма, а и по съдържание. Хората на науката, великите хора трябва да се заемат да служат, да покажат как трябва да се живее. Химик си - впрегни науката за благото на човечеството, астроном си, съдия си, свещеник си - впрегни всички мощни сили за благото на човечеството. И Господ иде. Не сте далеч - огънят иде. Разгоряване ще бъде и всички пардесюта ще вземат хоризонтално положение. Идат онези отгоре. Онези, които са с нас, са повече, отколкото тези, които са против нас. Нека това всички да го знаят, че Господ иде в света. Господ иде да тури ред, законност, справедливост и всички хора ще се подчинят на този ред, на този закон.

И вие, мъже и жени, които Бог ви е кръстил с тези хубави имена, ще се подчините. По-хубаво име от „мъж“ и „жена“ няма в света. Но сега и мъже плачат от своето име, и ясени плачат от своето име. Мъжете казват: „Горко нам, мъже, че сме се родили такива, за да се бием, да ходим на война.“ Жените казват: „Горко ни, че сме се родили жени, да раждаме.“ Не е горко никому - благословение е, че сте се родили такива, че сте определени за такава работа. Подайте си ръка вътрешно. „Как да се помирим?“ Не говори нищо за него, но вътре в душата си се примири с всички твои братя, твои поданици, които имаш, и призови Господа да се освети Името Му и вярата вътре в тебе; и поискай да пораснеш, за да може да изпълниш това, което Бог е създал, определил за тебе. Няма да умрете, отсега нататък идват условия за вас. Отсега нататък ще изучавате астрологията, математиката.

Някои казват: „Математиката е много лесно нещо, до десет.“ Но колко съотношения има между тези десет числа! Някои казват: „Да бъдем добри, то е едно; да бъдем справедливи, то е две; да бъдем добродетелни, то е три; да бъдем мъдри, то е четири; да имаме любов, то е пет. До пет сме стигнали. Хайде да бъдем добри и справедливи - го е едно и две; хайде да бъдем добри, справедливи и добродетелни - го е едно и две, и три; хайде да бъдем мъдри - то е едно и две, и три, и четири.“ Туй не е еднаква наука. „Едно“ - трябва да разбира закона на едното, то е почвата - има елементи;

трябва да се разбира химията, да се види какво расте в едното и после ще кажем: в него растат ябълки, череши, грозде, жито, ориз, зеле, моркови и др. В това „едно“ ще се намерят колко елементи са потребни за ябълките, за крушите - известно съотношение има. И в нашия ум да си кажем: „Да бъдем добри.“ Може да бъдеш добър, но трябва да работиш. „Справедлив да съм.“ Може, но ще трябва да работиш. Добро, справедливост, мъдрост - всичко отвън иде. Казвате: „Да бъдем добри.“ Елате при мене, аз ще ви науча, ще ви кажа как да бъдете добри. Ще взема един гвоздей, ще го нагорещя - той ще стане добър. „Къде е огнището?“ То е вътре във вас - вашето сърце. Вземете огъня, духалото, въглища; турете гвоздея - вашите мисли, и ги сгорещете. Това е процесът, по който трябва да работим със себе си. Християнството в този смисъл е алхимическа наука.

Някои от вас имате тягости, вие ме слушате и си казвате: „Мене ми е тежко, мъчно ми е.“ Тежко ви е защо? Защото вие сте затворили прозорците си и не пущате Божествената светлина през себе си. Господ живее у всинца ви, някой път Господ ви плесне - кажете: „Более, благодаря, че си ме посетил.“ Защо не тълкувате и плесницата на мъжа си така? Като брулите ореха, защо правите това? За да паднат орехите. Така и Господ, като дойде, казва: „Имаш ли един плод да Ми дадеш?“ Като те плесне един брат, защо те пляска? Вземи го, напой го, нахрани го - нахрани го с новото учение. Ако го научиш [на] това ново учение, той ще вземе полека е ръка да откачи един орех, а иначе той ще брули с камъни да свали орехите. Така е днес навсякъде: мъже, жени, учители, ученици - всички се брулят с камъни.

Да растем - то значи да разбираме нещата. Сегашните страдания са най-великото благословение. Аз благодаря на Бога за много неща. Благодаря, че не съм един министър, един цар, а съм направен един слуга. Ако бях един цар, щеше да бъде най-голямото нещастие за мене - щях да убия толкова хора. Днес като съм слуга, за в бъдеще ще бъда един цар. Сега вие сте слуги, а ако искате за в бъдеще да сте царе, царици - приложете това ново учение. Всяка сутрин, като станете, кажете си: „Боже, благодаря Ти, че съм останал жив, за да мога да Ти служа и днес.“ Как ставате сутрин вие? Някой стане настрана, друг на гърба си, друг - със задницата си нагоре. Внимавайте как вашите деца стават сутрин. Никога не ставайте със задницата си. Каква трябва да е първата ви мисъл, като станете? Кажете: „Благослови душата ми, Господи - благодаря Ти, че съм станал днес, за да свърша работата си, както трябва, където и да е, да си

свърша работата и да мога да израсна толкова, колкото трябва.“ Това е основното учение.

А какво правите вие? Ако е учител, казва: „Е, имам днес да поправям четиристотин-петстотин тетрадки“; ако е съдия, казва: „Имам днес толкова дела!“ Проповедник ако е, ще каже: „Е, днес проповед ще трябва да се държи - нищо не съм приготвил.“ Майка ако е, ще каже: „Тези деца пък какво са се разплакали.“ Господ Го няма никъде и работата през целия ден не върви благополучно. Кажете: „Ху-у, духни, очисти ни, Боже, от лошите духове; благославяй душите ни.“ Опитайте това нещо - това значи да познаваш благодатта Божия.

Някои казват: „Бог е бил толкова милостив, че кръвта Си проля за нас, заковаха Го.“ Какво означава това заковаване? Христос беше закован с главата нагоре, затова, като ставате сутрин, трябва да ставате с главата нагоре, а не надолу. Първото нещо, като ставате - да се покажете с главата на Господа. Не с краката си навън да излезеш, а е главата си. Аз бих ви обяснил по- подробно това, но не искам да се спирам много. С главата си ще излезеш и ще благодариш в душата си на Бога. Тогава всички добри духове ще ви посетят през този ден. Вие ще видите силата, мъдростта и ще възрастете. Господ е, Който възраства нещата.

Аз ви говоря сега защо? То е Господ, Който върши работите чрез хората. Някой път аз като ви говоря, казвате: „Господин Дънов тъй казва.“ Туй, което аз говоря, това отгоре са го казали, това го говори цялото небе. Милиони хора са говорили това, а аз го повтарям. Повтарям, че Господ иде чрез огън да изчисти земята да внесе любов в сърцата на хората, да подигне умовете, да ги съблече от тези стари дрипи, да им даде нови тела, да примири в тях всяка злоба, омраза; да заживеят всички мечки, вълци и аспиди добре. Вълците, мечките - това са все хора. Всички характери в света ще се примирят. Това е ново учение, нова епоха. Сутрин като станете, направете опит и кажете: „Благодаря Ти, Боже, за голямата благодат, която имаш към нас. Ние Те познаваме, че си добър, всемилостив, всеистинен и всемъдър.“ Повтаряйте това всеки ден в продължение на един месец и елате при мене - ще видите каква ще бъде температурата ви тогава. Аз ще ви измеря с моя термометър. Това е тайната. Ако това повтаряте десет месеца, ще бъде още по-добре. Това е „А“-то, то е първоначалното. Едно време, когато аз бях на вашите години, когато учех тази наука, като ставах, тъй започвах: „Благодаря Ти, Боже, за всичко, което си ми дал и си ме научил.“ И вие започнете така. Това е едно

велико учение. Има и други неща, много по-дълбоки. Ако не започнете с това, вие ще бъдете във вечна тъмнина и вечен мрак наоколо си. Ако приложите това нещо, то и Господ, и ангелите, и светиите - всички ще ви се усмихнат и вие ще станете синове Божии.

Велико е това растене, ако ще можете вие да понесете четири хиляди удара на вашия гръб, и когато дойде Христос, да кажете: „Нека Той дойде на мое място.“ Бих желал да бъдете такива герои - в преносен смисъл разбирам това и така ви говоря. Така носете това учение на този народ. Само така българският народ ще може да се издигне, а не по друг начин. Който иска да опита, нека дойде при мене да опита - да приложим това учение и след десет години ще видите какво ще стане. Това е една положителна наука и всеки народ, който работи така, всеки дом, всяко общество - ще бъдат благословени. Жени, деца, мъже - всички ще бъдат благословени. Не отстъпвайте от това правило, защото ще дойде това, за което Мойсей говори. Някои от вас страдат и се мъчат, и казват, че аз не съм ви обичал. Аз съм готов да ви помогна във всичко. Повикайте ме и аз с вас ще дойда. Ако хляб не можете да месите, повикайте ме; ако на нивата трябва да се работи - повикайте ме, във всичко ще ви помогна. Няма работа, която не мога да ви направя. Не ме е срам - всичко работя.

Приложете това учение, за да бъдете щастливи и радостни. Това е едно благовестие - ето защо преди две хиляди години пяха ангелите. Като ставате сутрин, кажете: „Да се освети Името Божие вътре в моята душа, да дойде Царството Божие вътре в моята душа и аз да му служа; да бъде волята Божия вътре в мене и аз да я изпълнявам.“ Това е моето царство - радвайте се, защото Бог го е благословил, Като дойде Царството Божие, нашите работи ще бъдат успешни и благословени, ако ние изпълняваме волята Му и осветяваме Името Му. Това е благословението, което Христос ви даде преди две хиляди години. Христос ви намери в ада, оттам Той ви извади и вие обещахте, че ще възприемете Неговото учение - аз съм свидетел на това, което Христос говореше, затова изпълнете вашите обещания. Човешко е да изпълниш задълженията си към Бога. Няма по-велико щастие от това в света - да изпълниш волята Божия. Не изпълняваш волята Божия - ти си нищожен.

Сега, ако е до мене, аз бих ви дал всичкото си богатство, всичкото си имане; като казвам, бих ви дал всичко, аз подразбирам, че на вашия Бог аз искам да помогна. Аз съм на всинца ви слуга - помагам на вашия Господ, който работи; на вашия дух, който работи. На добрите духове съм слуга, а

на вас - приятел. Сега дяволът ви заблуждава, че сте грешни, но обърнете погледа си към вашия Баща - Той ви зове; обърнете се към Христа - вашия приятел на земята, а брат горе; обърнете се към Него - Той ще ви даде всичкото благословение. Това е новото растене и аз вярвам, че всички ще растат. В мене няма съмнение, няма колебание - аз вярвам, че отсега нататък всички ще растат. Аз не отлъчвам козите от овците - Господ ги е отлъчил. Козите ще живеят за в бъдеще, те са бъдещите хора, а овците са хората, които са на небето.

Най-великото учение за вас - вие, които сте дали обещание на Бога, е да растете в благодатта Божия, волята Божия.

Който има уши да слуша, нека слуша.

Беседа от Учителя, държана на Рождество Христово, 7 януари 1917 г., неделя, 10 ч., София

МАРТА И МАРИЯ

А Марта се мълвеше за многото слугуване; и застана, та рече: „Господи, небрежиш ли, че сестра ми ме остави сама да слугувам? Речи ѝ, прочее, да ми помогне“. Отговори Исус и рече ѝ: „Марто, Марто, грижиш се и се мълвиш за много нещо; но едно е потребно: а Мария избра добрата част, която няма да се отнеме от нея“[73]*.*

Върху Марта и Мария много се е говорило. Те представят два принципа в човешката душа – активният и пасивният. В Марта и Мария ние имаме две жени, два характера противоположни, две състояния на човешкото сърце: едното състояние е тихо, спокойно, безмълвно, ум отправен към един вечен принцип, крепящ се на една вечна основа; а другото състояние е като на морските вълни, като на малките клончета на дърветата – постоянен кипеж, постоянно клатушкане. Христос обаче посочва на Марта кое е същественото, като ѝ казва: „Ти се мълвиш за много неща, които не са съществени, които са извън действителността, но Мария избра нещо по-съществено“. Мнозина от вас спадат към тия два характера – някоя е Марта, друга – Мария. Мариите са изобщо благородни жени. Те са добри, имат отлично телосложение, лице красиво, поглед мек, чело симетрично, нос правилен, а по сърце те са меки, нежни, отзивчиви към страданията на хората, готови да помагат. „Мария“ на еврейски значи солена вода. Мария всякога посолява света; благодарение на нея, той не се разваля, не се вкисва, не гине, и когато вие имате мариения принцип у вас, вашето сърце не се разлага. „Марта“ излиза от „мара“, което значи горчив, кисел, буен; тъй че този горчив принцип у вас постоянно се люти, гневи, недоволен е, и това той го прави не от зла мисъл, но защото е един принцип много активен, който откъдето мине, иска отворен път. Ако е Марта, ще видите, че сутрин, като стане вкъщи, всички слуги са на крак, вик, крясък; вдигне ли метла, всички бягат на половин километър; тя казва: „Всичко тук трябва да бъде в ред и порядък“. Тази Марта е и в черкви, и в училища, и в съдилища – навсякъде я има. Тя е необходима: но не давайте преимущество нито на нея, нито на другата – нито на единия, нито на другия принцип.

С тези два принципа ще свържа други два принципа, които формулирам така: принцип на висшето и принцип на низшето.

Принципът, който се олицетворява в Мария, представя висшето, което показва как да служим на Бога, как да сме в хармония с висшите същества, светиите, ангелите, които знаят повече от нас, знаят да се подчиняват – ще седнем тихо и спокойно при нозете на Учителя да се учим. Ще кажете: „Колко са учители?“ – Един е Той, един Учител аз познавам. Той може да има 250,000 косми на главата, но това не ще рече, че са 250,000 учители. Едно дърво може да има много клончета, но те не са дръвчета. Обаче в дървото и клончетата му прониква един живот. Така трябва да стои единството в ума ви. И когато дойде Учителят, духът, който е във вас, били сте мъже или жени, трябва да слушате дълбоко в себе си този глас на меката нежност, на Любовта. Любовта не е кисела. Кое в живота обичате? Да си представим, че всичко в света е само от Марти; задигнали метли, вдигнали високо прах, викове – каква музика ще бъде то? Вярвам, че къщите щяха да бъдат добре наредени, щеше да има мебели хубави, хубави дрехи, всичко щеше да бъде в ред и порядък, щяхме да имаме прекрасни форми, но живот не щеше да има. Обратно, ако бяха само Марии, тогава всичко щеше да бъде сол, но ако нямаше Марти, какво щеше да се осолява? Тази Мария има отношение към нещо друго, към някакъв друг принцип, към някаква друга основа. Висшият принцип, Мария, ни показва пътя, по който трябва да служим на Бога индивидуално. В това служене ще намерим смисъла на нашия живот, и то доколкото разбираме вътрешния смисъл на нашата душа, ще разбираме и другите същества, които живеят около нас. Щом научим първия, висшия принцип – да се подчиняваме на Бога, тогава ще научим и другия принцип – да се подчиняваме на всички низши елементи – да подчиним низшия принцип у човека. И когато съвременната наука твърди, че иска да подчини природата, аз подразбирам, че тя иска да подчини Марта, която вдига толкова шум. Трябва да се научим да бъдем добри господари. Онзи, който не се е научил да се подчинява, да слугува на Бога, не може да бъде господар, и всеки от вас, който иска да бъде господар, най-първо трябва да се научи да бъде слуга, слуга на Бога, да се подчинява: да научи този висш закон, да седне, както Мария, при нозете на Христа. И казва Христос: „Тази добра част на Мария няма да ѝ се вземе“. Ще приведа един пример за обяснение на тази идея. Може да е легенда. Разправят за великия цигулар Паганини, че един ден, в обиколките си по Европа, дето давал концерти, по пътя си в един град забелязал един стар 60-годишен цигулар, с ръце треперещи, с премрежени очи, на земята пред него стои

копанка, цигулка също, понеже не може да свири. Паганини се спрял пред стария цигулар, взел цигулката му и като започнал да тегли лъка, мало и голямо се събрало наоколо му. Свирил 2–10–20 минути, и всички хора започнали да тургат в копанката златни и сребърни монети. Свирил, докато копанката се напълнила. Ето тъй Паганини принесъл своя дар на бедния старец. Бедният този старец стоял при нозете на Паганини, както Мария при нозете на Христа, и не казвал: „Чакай да видя какво ще излезе“, а е слушал как майсторът свирил. „Да – казал е, – виждам сега моя велик учител, майстор на живота.“ Копанката – това е съсъд, в който са се сипели велики добри мисли. Когато и у вас дойде да засвири този велик Учител, вашата копанка ще се напълни с благородни мисли и желания, и вие няма да бъдете кекави и немощни, но млади, свежи, добри и силни. Аз бих желал в даден случай и вие да направите това. Не да посветите целия си живот на това, защото Христос, като похвалява Мария, иска да ни каже: „Аз не искам да ми дадете всичкото си време, а само това, което не знаете как да употребите, па колкото малко и да е това време. А другото време, през което сте заети, свободни сте, вършете си своите длъжности в живота“. Великото учение ни най-малко не подразбира да оставим другите си длъжности в живота; но онзи час, който е определен за Мария, трябва да го дадем. Този Паганини не всякога се спира, то е рядкост. Оставя цигулката и заминава. Така и Христос ще се спре някой път при вас в живота ви, когато сте обременени, отегчени, когато мислите, че вашият живот няма смисъл, не сте полезни, като че изкуството, което учите, няма цена; тогава Той ще се спре и ще посвири с вашата цигулка. Там е щастието – да чуеш един велик учител как свири, или да видиш един велик художник как рисува. Това учение трябва да учим – учението да благоговеем пред Бога и да Му се подчиняваме, в което подчинение ще научим велики добродетели. От какво произлизат съвременните стълкновения между хората? От това, че хората са кисели, не са меки, нежни. Ако всички хора бяха меки, нежни, животът би бил щастлив – вътрешно и външно. Ако хората биха се взаимно почитали, ако имаха взаимна отстъпчивост, щеше да има велика хармония в живота. Аз не облажавам хора, които всеки ден се карат един с друг: те всеки ден роптаят против Бога. Слушам само роптания: и на учени, и на свещеници, лекари, професори, проповедници – всички роптаят. Свещеници, лекари, като им дават пари, недоволни са от даденото, малко било; Господ на други дал повече, а на тях по-малко – това е вече роптание. Ако е овчар, ще каже, че

кошарата му е малка, иска повече – и това е роптание. Ученият и той роптае, че малко способности му са дадени. Кой е виновен? Все Господ! Не само за вас говоря, които сте тук, а и за онези, които са отвън – всички роптаят. Законът на висшето е винаги да блика благодарност и обич към Бога.

Някои питат: „Къде е Господ? Как да го намерим?“ Господа могат да намерят и малките деца. 2,000 години вече става как философите аргументират да докажат де е Господ – на небето ли е, на звездите ли е, на земята ли е, или в човешкото сърце. Още Го търсят, никой не Го е намерил. Проповедниците казват, че е в човешкото сърце; астрономите – че е във вселената, като теготение; някои казват, че Го има, други казват, че Го няма. Ще ви представя една фигура, за да видите на какво се базират вашите философи. Представете си, че Господ, както слънцето, изгрява и залязва всеки 24 часа от изток към запад; представете си още, когато Господ изгрява, вие заспивате и спите, докато Той залезе, и когато залезе, вие се събуждате и Го търсите цяла нощ. Като не Го намерите, вие отново заспивате, когато зората пукне, и като залезе, отново цяла нощ Го търсите. Минава ден, два, месец, година, 10 години, много време минава, вие все Го търсите и не Го намирате никъде. Аз казвам: Изменете само отношенията на нещата – спете вечер, а бъдете будни сутрин, когато изгрява слънцето, и ще видите Господа, ще Го намерите. Аз Го виждам всеки ден, спя вечер, а сутрин, като пукне зора, ставам да Го посрещам. Ето философията на живота. Господ като слънце изгрява. А какво правят сегашните хора нощем? По концерти, балове, театри, а когато Господ изгрява, спят. Аристократи, от благородното добро утро! Всички хора, които спят сутрин и през деня, са от културата на бухалите. Ето защо те страдат. А тази нощна култура трябва да се замести с дневна култура. Щом се пукне зора, ще станеш, ще се изправиш и ще чакаш най-малко половин час, Господ след това ще се покаже на твоето лице, ще почерпиш от Него сила, енергия, здраве и през целия ден ще бъдеш бодър и силен да се бориш. Някои философи пък казват: „Господ е аристократ, Той не приема всички, трябва да се облечем пред Него“. Аз ще ви представя друга фигура за възражение: когато слънцето изгрява, всички животни, и добри и лошо, и красиви и грозни, всички излизат със своята премяна, каквато имат. Господ огрява всички: и змиите, и гущерите, и комарите, и всички гадове, които правят толкова злини. Той не им казва: „Ти трябва да се скриеш в дупката си“. По същия начин явете се и вие пред Бога и напечете се. Това е

смисълът на живота. Ние не страдаме от това, че на земята има много змии: тяхното число е определено, те са на мястото си, но когато станат два пъти повече, отколкото трябва, непременно ще се унищожи излишното число. Когато вълците са определено число, те са на мястото си, но когато се намножат, излишното пак число трябва да се унищожи. И тъй, ако не впрегнете всяка мисъл и всяко желание вътре в себе си, т.е. ако не сте се научили да служите на Бога, тази мисъл, това желание ще ви заповядва. И тогава, по същия закон, както вие се противите на Бога, така и вашите желания и мисли ще ви противодействат. Това, което ви говоря, ако може да го приложите в живота си, ще видите колко ефикасно е.

Някои казват: „Да възпитаме света, хората". В този смисъл аз не вярвам на възпитанието, защото всички хора са индивидуални клетки на Божествения организъм, на Божественото тяло, та всеки отделно трябва да възпита сам себе си. Аз не мога да ви заповядвам: то би значило да светотатствам – да лъжа Бога. Аз не искам да заповядвам. Защо? Защото тези хора са господни, нямам право да заповядвам и злоупотребявам с чуждите неща; имам право да бъда господар само на моите мисли и желания; на тях мога да заповядвам; но на всичко, което е извън мене, ще трябва да слугувам. Така и вие трябва да правите.

Тогава ние ще слезем към низшите елементи – към неразумното. Какво казва Библията в първата глава? Бог създаде небето в първия ден, а после – земята. Небето, разбирам, Мария, а земята – Марта. Земята била неустроена, значи кисела. Учените хора казват, че когато тази Марта се явила, около нея имало буря, ураган, огън, издигане на пара, и тогава Бог казал на Марта: „Марто, Марто, много шум вдигаш, прогресът не е там; Мария избра добрата част – погледни нагоре". Земята, Марта, погледнала нагоре и започнала да се върти около себе си и около слънцето. Така се образувал живот около нея, образували се много същества и най-после човекът. Като свършил Господ работата Си, казал: „Всичко около Марта е добре". И стана ден първи, а след това дойде ден втори до седми. Сега, някои от вас са Марта – вдигат шум, от сърцето и от ума им излизат пламъци. Няма Марта езера, ни река, и великият Учител казва: „Марто, Марто, не се смущавай, само едно е необходимо, Небето, разумното, великото в света, погледни нагоре, то е, което ще ти даде смисъл". Когато и вие повдигнете погледа си, веднага вашият дух ще почне да се движи правилно около своя център, около който да се движиш, който център всеки ден да изпраща необходимото и нужното за теб.

И тъй, Бог е създал едновременно в нас и Мария, и Марта – те са двата полюса на човешката душа. Аз бих могъл да ви обясня някога вътрешния смисъл на тези два принципа, които действат в света. Но от многото казано, знанието, когато се натрупа и не се прилага, образува известни утайки, и хората почват да се смущават, кое да вършат. Един ученик от едно евангелско училище при един урок по българска граматика, която малко разбирал, като дошъл учителят, за да се оправдае, казал: „По български език има много граматики, от Икономов, Григоров и др., по коя да уча?“ Веднъж, дваж, най-после учителят му отговорил: „Слушай, приятелю, какво говори граматиката на Икономов, на Григоров, аз не искам да зная, ти ще учиш по моята“. Като дойде Господ, казвате Му: „Има философи, като Кант, Шопенхауер, Толстой, които еди-какво си казват, но има противоречие в тях, какво да следваме?“ Господ ще ви рече: „Ще следвате това, което Аз ви казвам“. И когато искате да следвате Божествената Истина, трябва да се вдълбочите във вашата душа; тогава ще разберете живота в друг смисъл. Във вас ще се образуват други способности, ще видите, че около вас има други същества, много по-велики, които творят, и ще кажете: „Колко сме били слепи!“ Питам вас, които разсъждавате: „Ако бяхте в положението на една мравка и ако един философ стъпеше върху вас и ви смачка, какво щяхте да мислите за неговите крака?“ Щяхте да кажете: „Една канара падна върху нас и ни смачка“; а тази канара съставлява малка частица от този гигант. Някой ден казвате: „Съдбата ме преследва, гони“. А това не е нищо друго, освен кракът на някой велик философ, който ви е настъпил. Не трябва да се изпречвате на пътя на философите, на учените хора: те няма да се спрат заради вас; те вървят по своя път и ако се изпречите, кракът на философа ще ви смаже. Когато ми се оплаквате, ще ви кажа: Не ви е мястото на този философски път, вие сте мравки, други пътеки си изберете. Ето философията на живота. Като гледам нещастието на един човек, поглеждам нагоре и виждам един гигант, който го е настъпил и смазал.

И така, Господ е направил света, всички светове. Има в млечния път 18,000,000 слънца, и всяко едно от тях се движи по своя определен път, и между слънце и слънце има по 25 билиона километра разстояние, за да не стане сблъскване. Господ е начертал тия пътища. И около вашия живот Той е начертал известен път, известно пространство и ви казва: „Никога да не преминете границата на вашето царство“. Вие искате да направите договор с други царства; мъжете и жените от две царства направиха

договор, за да образуват едно царство, и се скараха. Защо се карат? Нека всеки царува в своето царство. „Ела – казва някой – да си турим парите на едно място и да си ги пазим.“ Всеки да си държи парите в своята кесия. Никому не поверявайте парите си. На земята, комуто и да ги поверите, ще ви ги задигне. Затова казва Христос: „Внесете богатството си горе“. Горе, горе! Това е истинският смисъл на живота. И тъй, ние сме криви за това, че искаме да изопачим живота си, който Бог е наредил. Аз зная, някои хора мразят някого и го носят навсякъде със себе си. Оставете го, дръжте само Бога: Той е, Който осветява, Него пуснете в своята светая светих. Днешните хора са многобожни: имат богове на труда, на славата, на силата и им кадят тамян. Вземете вашия чук и всички тези идоли изхвърлете вън или ги строшете; седнете след това при нозете на вашия Учител и вие ще разберете вътрешния, дълбокия смисъл на вашия живот. Това е, което Христос иска да каже – че доброто, което Мария има, няма да ѝ се отнеме. Ти се тревожиш за много работи, казваш: „Туй имам, онуй имам“; ти си господар на тези неща, вземи ги и ги изхвърли. Аз съм забелязал, някои господари, седнали на стол, като мене сега, и заповядват. Иска да му се подаде нещо, което и той сам може да си вземе, дрънка звънеца – „Дрън-н-н!“ Никой не се явява. Вика един път, вика два пъти и най-после ще излезе да се кара. А бе приятелю, стани, вдигни си сам това нещо, може да си го направиш сам. Обущата му са на 5 крачки от него – „Дрън!“, да дойде слугинята да му ги донесе. Ще вика и ще се сърди. Вземи си ги сам, защото спокойствието и мирът, които имаш, струват повече, отколкото това, че слугинята не е донесла навреме обущата. Може и сам да го направиш; вземи си обущата, а после дай един морал на слугинята да идва навреме. Това е, което Господ изисква, защото тази слугиня не е слугиня на вас, а е някому другиму слугиня. Някой път аз ви казвам, че съм слуга, но не на вас, не на хората аз съм слуга, а на Бога. В града Лондон, един баптист проповедник отива при друг проповедник, на име Спърджън, и за да си даде по-голяма важност, написва на картичката си: „Един твой брат в Христа те чака вън да те види“ Спърджън написва на другата страна на картичката: „Кажете му, че сега имам работа с Господаря му“. Дойде ли някой отвън и ти каже: „Твой брат в Христа те чака вън“, ти му кажи, че се разговаряш с Господаря му. И тази слугиня, която ти си викал отвън за обущата, тя имала работа с Господаря си, и ако ти нарушиш нейното спокойствие, Господарят ѝ ще те хване за ухото. Това е най-великата философия, която съвременните хора трябва да изучат.

Слуги трябва да бъдем на Бога! Когато научим този велик закон, отношенията между нас ще дойдат в нормалния си път. Аз следя хората: разположен ли си, всички хора ти са приятни; неразположен ли си, станал ли си неправилно, излязъл ли си с краката навън, през целия ден хората са ти криви. Това състояние може да продължи седмица, месец; него ние наричаме нова философия – песимизъм, а хората – песимисти. За да оправдаете неговия недостатък, казвате: „Той е песимист“ – според думите на Шопенхауер. Всички сте философи. Българите стоят по-високо даже и от Шопенхауер: у всички има тази отсянка на песимизъм; българинът скоро се обезсърчава, отчайва, и тогава дохожда философията на Шопенхауер – дохожда Марта. Аз казвам само едно: Ти си длъжен да се подчиниш на Бога, не му слугуваш, и затова всички тези неща са те сполетели. Никаква друга съдба няма в света, и в деня, когато ти се подчиниш на Бога, на съдбата си, всички други ще ти се подчинят.

Това е учението за Мария и Марта. Мария – това е Небето, Марта – земята. Мария – това е висшето в сърцето, Марта – низшето в сърцето. Мария – то е висшето в ума, теософите го наричат „висш манас“, Марта – то е низшият „манас“ и т.н. Вие, като отидете във вашите домове – аз ги виждам, те са величествени, – тогава кажете си: „Ела Марто, ела Марио, вие сте две добри сестри“. Христос, Той е висшият Дух, висшият Принцип. Ако Мария отговореше на Марта, трябваше да каже: „Чакай малко да послушам, после ще ти помогна“. Христос говореше, затова Мария нищо не работеше. Като се върнете сега вкъщи, ако се разсърдите, развикате, ще кажете: „Марто, знаеш ли какво казва Учителят? Ти трябва да се подчиняваш“. Мария трябва да бъде благородна, деликатна, да говори сестрински, да ѝ каже: „Чакай малко, сестро, аз после ще ти бъда в услуга“. Така трябва да говори Мария. И когато сестра ѝ говори строснато, тя да каже: „Колко хубаво, колко приятно говориш!“, защото между благородното и неблагородното има известна хармония, между Любовта и омразата има сродство. Аз ги зная и двете тия сестри. Но който влезе между тях, те от обич го задушават. Задушават го, а като умре, казват: „Какво направихме!“ Но Любовта казва: „Хайде да го възкресим“. Омразата казва: „Аз ще го заровя“. – „Добре“, казва Любовта. Турят му пръст, но после дохожда Любовта и като го напече, хоп, изскочи – възкресява го. Омразата и Любовта постоянно работят в света, а вие имате толкова лошо мнение за омразата, за завистта. Те са змии, гущери, но приятни в някои случаи. Какъв би бил светът без гущери, змии, мушички и т.н.? Покажете

такъв свят. Де е вашият по-добър? Не, тъй, както е направен този свят, е велик по своите замисли, велик по своите изражения. А това, от което се постоянно оплаквате, то е дисхармонията, която е вътре във вас, то е Марта, неустроената земя; този шум, който постоянно вилнее в нас, той именно нарушава тази хармония. Дух Божи трябва да слезе и да си каже думата. И тъй, Духът е слязъл и заповядва. Той работи. Имайте вяра непреодолима в този велик принцип, който живее в Мария; имайте вяра и в принципа, който живее в Марта; имайте вяра в Христа, защото Христос, Който седи върху тях, ги съединява. Съединете и вие тези три: вашият дух, вашата Мария и вашата Марта, и започнете новата година с това. Аз не довършвам, оставям една голяма междина между всичко казано, за да видя как ще решите ребуса. Аз съм ясновидец, и като гледам на вашето бъдеще, виждам как едни стават, други падат, виждам как едни вървят по пътя, а други криволичат; но всички в края на краищата ще бъдат добре, само че ще има клатушкане и закъсняване. Когато се качат на някой голям параход в океана, някои от клатушкането на парахода повръщат, а други – не. Колко са интересни тези аристократи в океана: в първия ден напети, облечени, украсени с пръстени, гердани, всички весели, доволни; но като се залюлее параходът, всички стават замислени, като философи, като че слушат някоя важна проповед. Втория ден започват да усещат в корема някакво разстройство, почва ядането на лимони, лягане на пода и повръщане. Но като излязат на суша, – „Как минахте океана?“ – „Благополучно.“ Ох-о-о! Този океан от земята до Небето докато го минете, колко пъти ще повръщате! Ще кажете: „Много мъчна работа е!“ Но като излезете на суша, ще имате отличен апетит, защото много хубаво ще бъдете пречистени. Тази Марта в океана вдига голям шум наоколо си, разтърсва параходи, създава викове, плач, но щом излезете на брега, щом дойде Мария, вие казвате: „Слава Богу, минахме благополучно“. Не бойте се, бъдете винаги при вашия велик Учител, за да може да разрешите въпроса на живота. Много сложни задачи имате в живота: възпитание на децата, отношения на мъжа и жената един към други, отношения към обществото, отношения към човечеството. Много задължения имате. Как ще ги завършите? Някои мислят, че като станат християни, нямат задължения. Не! Тъкмо обратното, християнинът има повече и трябва да изпълни много добре своите задължения, и когато завършва деня, трябва да усеща велико спокойствие, че е свършил онова, което е трябвало да свърши, а което не е направил, да го тури в програмата си за другия ден.

Един ден ще бъдете Марта, друг ден – Мария, а когато бъдете при нозете на вашия Учител, тогава нека и Марта, и Мария, всички да утихнат, за един час всичко да утихне.

Там е учението и мисълта, която Христос прокарва. Научете се да служите на Висшето, за да бъдете господари на низшето.

Беседа, държана на 14 януари 1917 г.

ДВАМАТА ГОСПОДАРИ

Никой слуга не може да двама господари да слугува. Не може да работите на Бога и на Мамона[74]*.*

В света работят два разумни принципа. Като казва, че не може да служите едновременно на тези два принципа, Христос подразбира, че не може да бъдете два пъти по-активен, отколкото може да издържите, т.е. в един котел не може да се произведе по-голямо напрежение, отколкото той може да издържа. Тези два принципа не могат да се съберат в един котел. В окултизма тия принципи се наричат първи и втори, а в науката – „положителен“ и „отрицателен“. Положителният принцип е всякога по-силен, а отрицателният – по-слаб. Творческата сила всякога се проявява предимно в слабия принцип. Това, което гради в света, то не е силното, а слабото. Затова онези хора, които разрушават, всякога са по-силни, отколкото добрите, меките хора. Вие може да усетите тези два принципа у вас едновременно, например когато станете активни, когато се разгневите и извикате: „Скоро ред и порядък“, тогава всички слуги, жени, деца се изплашват и се подчиняват. Но този принцип не е творчески, той нищо не създава. Само когато се оттеглите вътре в себе си, като се успокоите, тогава всичко взима своя нормален ред. Първоначалният принцип, от който произлиза злото, омразата и лъжата, сам по себе си не е лош. Вие имате особени понятия за омразата и лъжата. За да може човек да лъже, трябва да е умен: глупав човек не може да лъже. Това е най-голямата философия, а в съвременното общество наричат го „висша дипломация“. Тази дипломация и жените я нямат. Когато мъжът е по-силен, в първия принцип, жената ще го глади, ще го нарича „миличък“ и най-после с мекота ще го укроти, за да асимилира този висш принцип. След като се уравновесят тези два принципа, почват да работят заедно: първият принцип от излишъка си дава на втория. Христос казва: „Не може да служите едновременно на Бога и на Мамона, не може да служите едновременно на първия и на втория принцип, не можете да служите едновременно на омразата и Любовта“. Това са две неща, които се изключват, понеже са диаметрално противоположни: не се движат в една посока. Вземете, например, двама търговци, те могат да работят заедно, защото имат еднакви интереси, движат се в една посока, но един търговец

и един лекар не могат да работят заедно.

Под думата „Господ“ се разбира най-възвишеното, най-благородното начало, което твори. Този принцип е мек и пластичен, но с това той не е ограничен, и е безсмъртен – в този принцип, втория, не съществува смърт. В първия принцип съществува смърт, и то само затова, защото силният, със силата, която има в себе си, сам се разрушава. Само силните хора могат да се самоубиват. Вземете за пример скорпиона, ако бъде заобиколен с огън и не може да излезе от там, той извива опашката си и се самоубива. Той предпочита да се самоубие, отколкото да изгори жив. Първият принцип е създал космоса, материалния свят, всички видими светове с вашите тела и техните енергии и сили, които са необходими за съграждането им. Когато искате да се откажете от първия принцип, вие трябва да върнете всичко, което той ви е дал. А като му върнете всичко, какво ще остане във вас? Вие ще се върнете във втория принцип, ще станете едно с Бога. Няма да има тогава ни Иван, ни Драган, няма да има ни ангели, ни дяволи, и в света ще настане едно общо състояние на тишина и спокойствие. Няма да става въпрос, коя от двете воюващи страни ще победи, какво ще стане след войната; всички тези въпроси ще се разрешат, всичко това ще се слее в първия принцип и той ще се оттегли в себе си. Когато човек иска да стане енергичен, трябва да се подсоли: злото в света е подсоляване, и човек трябва да стане лош, за да се осоли. Когато човек се обезсоли, Бог изпраща първия принцип, за да образува солта. Но човек не трябва да слугува на този принцип. Христос го взима както се проявява на земята, а не както се проявява горе, между ангелите. Човек не може да бъде едновременно богат и благочестив. Аз не вярвам на такова благочестие. Когато кесията на един човек е пълна със злато, със сребро, и той претендира да е светия, съмнявам се в неговата святост. Всички богатства на света принадлежат на Господа, и в момента, когато помислиш, че силата, влиянието, което имаш, е твое, ти слугуваш на първия принцип. Тоя принцип е индивидуален, той разединява всички същества, защото не е майстор да обединява, а да разединява. Той може да създаде хиляди хора, но не може да създаде условия, при които те да живеят, и най-после той се разгневява, започва да бие и ги умъртвява. За обяснение на тая мисъл, ще ви разкажа един анекдот. Един селянин нямал никак деца и често молил Бога да му подари деца. Един ден взел един чувал, в който имало цяла крина житни зрънца, и се помолил на Бога да превърне тези зрънца в деца. Бог чул молбата му, и всички зрънца се

преобърнали в деца. Като станал сутринта, всички деца започнали да викат, плачат, искат да ядат. Това много разгневило селянина, и той казал: „Тези деца ще ми изядат главата“, и взел да ги бие и избива. Едно от децата успяло да се скрие зад вратата и като дошъл неговият ред, започнало да плаче и да му се моли: „Остави поне мене живо“. Това е първият принцип у вас – злото, което действа, и когато дойде, казва: „Аз ще руша“. Но когато дойде в света вторият принцип, който хората наричат Любовта, майката, силата на нещата, той веднага смекчава първия принцип и, съединени така, двата раждат най-великото, най-възвишеното в света. Като служите на Господа, само чрез Него може да влияете на първия принцип: само Господ е в сила да ви избави от смъртта. Не служите ли на Господа, ще бъдете погълнати от първия принцип, защото законът е такъв. Откъдето изтича водата, пак там се връща; откъдето излизат парите, пак там се връщат; откъдето излиза силата, пак там се връща – всичко се връща назад. Всички тези неща са излезли от първия принцип. А в Любовта имате едно проявление на абсолютния Бог в света, Когото никой не знае какъв е – незнаен Бог, за Когото хората нямат никакво понятие в света. „Този Бог, Когото вие не знаете и му се покланяте, Него аз ви проповядвам“, казва Павел. Само Той държи в себе си тези два велики принципа, чрез които се проявява. И тъй, понеже единият принцип разрушава, а другият гради, вие не може едновременно да разрушавате и да градите. Като мразите – разрушавате, а като любите – градите, създавате. Някои подразбират, че първият принцип има наглед у хората желание да съгражда, но той пак поглъща. „Обичам те, обичам те, но ще те изям“, така котката си играе с мишката, най-после я стисне и погълне. Това наричат хората любов! Някои, като говорят за индуската философия, под „нирвана“ разбират сливане с Бога, а не съграждане. Това отчасти е вярно: ще има и сливане, и съграждане. Трябва да се влезе в съгласие с втория принцип и да се живее с него. Във втория принцип има вечен стремеж да докара всички същества в едно, да ги обедини; то е стремежът на Христа, да се прояви Бог индивидуално във всяка душа. Бог иска да създаде в света малки къщички, в които да живее. Велико е онова същество, което може да разбере този дълбок принцип. Мнозина съвременни философи са оплетени от тези два принципа. У всички песимисти, анархисти и тям подобни, като ги вземете в религиозно и обществено отношение, първият принцип е взел надмощие. Аз следя тези неща и имам за това цяла статистика. Мъж и жена се оженят, но след 2–3

години жената го изтощи, разсипва, уморява го и втори път се оженва. Уморява и втория мъж. Оженва се трети път, но и с него става същото. Най-после казват: „Тази жена е кутсуз“. Случва се и обратно: мъж не може да живее с жена, в него първият принцип е надделял и като вземе жена, ще я умори. За такъв мъж и за такава жена вторият принцип трябва да е толкова силен, че да се уравновеси с първия. И в религиозните общества често се срещат такива спорове, в които изпъква първият принцип. Например, често се явява въпрос, кой да заеме първо място до олтара в църквата. На физическо поле не е възможно да има много столове до олтара, и ако речете да си наредите всички горе пред олтара столове, свещеникът няма да се вижда. Същите въпроси се пораждат и между учители, кой да бъде директор. Колко директори може да има? – Само един. Подобни въпроси се пораждат между военни, между проповедници – все за първенство. Тази борба е естествена, тя е един велик Божествен процес, през който са минали всички ангели. Много от тях са минали изпита, минали са през първия принцип и са влезли във втория, и сега служат на Бога, а други не са го минали, паднали са и са останали да служат на първия принцип, на Мамона, затуй ги наричат демони. И между хората има служители на първия и на втория принцип. След време, когато човечеството завърши своето развитие, вземе своя венец, всеки ще отиде на мястото си. Затова Христос казва: „Без Мене – подразбира втория принцип – нищо няма да направите“. Тук е дълбок смисъл – останете ли сами да се борите в света, ще станете слуги на първия принцип и тогава ще се проявят във вас всички отрицателни качества: умора, завист, отвращение, недоволство, които постоянно разрушават. В този принцип не може да намерите благо за света, не може да видите никакъв смисъл в живота. Затова казва Христос: „На Бога и на Мамона едновременно не може да служите“. Ако служите на Мамона, ще бъдете в дъното на ада, ще бъдете във вечно недоволство и никога няма да разберете дори защо сте мъж или жена. Може да минете през всички форми на създанието, но всякога ще бъдете недоволни, понеже човек сам по себе си никога не е доволен. А под думата „недоволство“ се разбира, че не може да бъдеш доволен от своя външен изглед. Защо човек е недоволен? Неговият дух е много по-велик, изисква по-широка дейност от онази, която проявява. Имаш малко тяло, а духът иска по-голямо. Започва една вечна борба. И в тази борба казвате: „Правото е на силния“, то е първият принцип, а когато кажете: „Правото е на слабия“, то е вторият принцип. Някой направил

престъпление, но като даде на съдията 2–3,000 лева, той го оправдава също както в средните векове с индулгенция, прощават ти се греховете. Обаче в съграждането на нашия живот Христос не търпи разединение. Щом сте разделени в себе си, трябва да се дигнете над туй разединение и да работите вътре в Бога. Само тогава ще разберете вътрешния смисъл на тия сили, които действат във вселената. Онези, които са тръгнали в Пътя, посветените, имат по-голяма опитност. Защо? Те страдат повече, отколкото светските, защото в християнството едновременно с първия принцип се усилва и вторият. Дето се проявява Любовта, ще се прояви и първият принцип, който остава само една сянка – сянка на битието. Под „сянка“ разбирам принцип, който умъртвява. Първият принцип сам по себе си е тъмен и носи тъмнина, а вторият принцип всякога носи светлина на ума. Щом дойде първият принцип, усещате голяма скръб, безсмисленост в живота, дойде ли вторият принцип, веднага се разполагате, подигате се. В първия принцип търсите изход, и ако не го намерите, дохожда ви мисълта на скорпиона – да се самоубиете, за да се освободите от неблагоприятните условия на живота, които сами сте си създали. И тъй, първият принцип е крайно алчен, ненаситен, в него желанията нямат граница. Какъв живот може да има в това, което е ненаситно? Например, пътувате през вселената с бързината на светлината – какъв смисъл може да има за вас това движение? Да влезеш в една, две, три и повече къщи няма смисъл. Има смисъл да се запознаеш с ония, които живеят там, да встъпиш в общение с техния ум и сърце. Запознаване, приятелство в света е да влезеш в съгласие с този Божествен принцип, който тук, на земята, е изразен в Христа.

Първият принцип е създал много илюзии в човешкия ум. Понеже той носи всички сенки, той е силен, създал е комбинации, с които може да даде възможност да се изрази Божествената Любов: Любовта намира в него израз, той ѝ става почва. Неговото желание е да подчини втория принцип – Любовта, но тя не се подчинява. Тя е закон, който регулира нещата в света. Първият принцип се бои от втория, защото когато се изпречи пред втория, проявява се светлина и като види своя образ, почва да се плаши. Също когато отидете при някого, който ви обича, сърцето ви почва да тупа. Той казва: „Дохождате при майстора си – тъй мнозина съм поглъщал“. Мъже, жени, деца – на всички треперят сърцата. Мъж или жена – и двамата имат скрита мисъл – първият принцип – искат да владеят, но като усетят, че този принцип не се поддава, казват: „А, тук е моят майстор;

тук е вторият принцип, Божественият, който носи израз на живот и безсмъртие“. Писанието казва: „Любовта изпъжда вън всеки страх“, и за да бъдем щастливи, непременно трябва да се съединим с Христа – иначе пътят ни е изгубен. Щом не служим на Бога, ще служим на Мамона. Ако служим на Бога, съборили сме Мамона – ако не служим на Бога, ще дойде мамен и ще каже: „Ти ще ми служиш!“ Това всеки от вас трябва да знае. Някои казват: „Аз искам да съм свободен“. Свободен ще си, ако служиш на Любовта, иначе ще слугуваш на Мамона и ще бъдеш роб. Едновременно на Бога и на Мамона не можете да служите – по никой начин! Често някои казват: „Аз да го набия, та да ми има страх“. Ти можеш да го набиеш, можеш да го наплашиш, но той няма да те обича. Аз бих желал да видя някого от вас, който чрез бой е обикнат от друг. Такъв човек не съм срещнал. Това го говоря не само аз, говорили са го всички велики хора, всички светии.

Когато първият принцип вземе надмощие в човешкото сърце, човек става сух, корав, започва да затвърдява. У него всичко закоравява – сърцето, мускулите, ръцете, краката, артериите и т.н. Тогава лекарите казват, че в такъв човек се явила болестта „артериосклероза“. Аз казвам, че това се дължи на първия принцип, който е втвърдил сърцето и обсебил човека. Като забележи, че първият принцип е завладял човека, Бог започва да разединява, т.е. започва да действа втория принцип. Като влезе в първия принцип Любовта, почва да го организира в себе си. Това е борба, която действа механически в света. Тя се явява във всички слоеве на обществото, в умовете на философите, в религиозните общества – навсякъде. Тя ще се явява, докато вторият принцип вземе надмощие и организира нашите сърца, нашите тела, и ние станем безсмъртни. Желанието на Христа, желанието на втория принцип е да вземе надмощие над клетките, монадите, и да ги направи неразрушими, безсмъртни. Само тогава ще минем от преходното към неизменното, ще влезем в областта на вечното съединение – вечната Божествена хармония. Затова е създаден светът, за да минат сърцата и умовете на хората от първия принцип във втория. Процесът е отляво надясно. Как работите вие, например? Отивате наляво, за да действа дясната ръка по-силно. Има и изключения, някои са левичари, но изобщо, когато се работи, отива се отляво надясно. Този принцип е станал причина да се измести сърцето малко на лява страна. Съвременните физиолози обясняват изместването на сърцето с това как е лежало детето в утробата на майка си. Но причината не е тази. След време

сърцето трябва да се премести в средата между двата дроба, и само тогава ще има хармония между Мъдростта и Любовта. Сега, като говоря за вашето сърце, подразбирам такава хармония и между вашите мисли и желания. Всякога вашите желания имат надмощие над вашия ум. Вие мислите много добре и казвате: „Аз ще направя това, ще направя онова“, но като се разсърдите, разрушавате всичко. Мъж и жена се обичат, но един ден жената среща друг мъж, по-красив от нейния, с хубави мустачки, черноок, и казва: „Намерих го, най-сетне!“ И този дом, който се гради 20 години, се разрушава. Тази жена е нещастна: намерила е тя първия принцип. Същото нещо се отнася и за мъжете, и за децата. Едно дете намира баща си глупав, лош, и казва: „Онзи баща е по-добър от моя“. Често някои деца сравняват своята майка с други майки и казват: „Майката на онези деца е по-хубава, по-добра от нашата“, и веднага в техния дом се явява дисхармония. Промъкнал се е първият принцип. Аз ви говоря за тази философия не в нейната дълбочина, но само да ви изтъкна колко сте слаби. Пред мене вие сте такива, както ви виждам, слаби; вие сте още гвоздеи, които тепърва трябва да се забивате от чука! Като дойде чукът, ще ви пита: „Познаваш ли ме?“ – „Познавам те.“ Ще се забиеш и даже навън ще излезеш. Ще познаете, че сте гвоздеи и че силата не е във вас, а в чука. Чукът пък казва: „Видиш ли, като те ударя, накъде отиваш?“; силата обаче е в дръжката на чука, не в чука. Тази сила е в ръката, а не в дръжката. Ръката пък казва: „Силата е в мозъка, а не в самата ръка“. Ако мозъкът не даде заповед да се дигне ръката, какво ще стане с нея? Така е и с хората. Двама приятели, два гвоздея се събират и се разговарят. Единият казва: „Аз съм забит 20 сантиметра, знаеш ли колко товар закачват на мене? Никой не може да ме изтръгне, най-голяма работа върша аз“. Това са разсъждения на гвоздеи. Влиза някой християнин в църква и казва: „За Господа аз направих еди-какво си, обърнах едного към Господа“. Обърнал си го! Ти си като крадец, когато вземе кесията на някого и я отвори; бъркнал си в сърцето му и си го задигнал, и оставаш онзи човек да си оплаква дните и живота. Някои майки смятат, че са дали живот на детето си и го изпратят в „Майчин дом“. Дала си му живот! Ти не трябва да лъжеш това дете. Вторият принцип не търпи лъжа. Между лошите хора лъжата, силата, омразата, завистта – всички тези неща са съвместими; те са естествени неща и когато двама лоши се набият, усещат временно удоволствие. Така е и с един вълк, лъв – когато те разкъсат и изядат една овца, временно са доволни; след 5–6 часа, обаче, те имат нужда да разкъсат

друга жертва. Такива примери има много и в съвременната цивилизация. Случило се е нещо подобно в Америка, констатирано от съдебните власти в Ню Йорк. На един американски лекар му правело голямо удоволствие да убива хора, и действително, в късо време той убил 25 души. Взел той една жена за своя секретарка и първо нея убил. И как? Започнал да я рече парче по парче, като наблюдавал ефекта от своето дело, отрязал ѝ пръстите на краката, на ръцете, извадил очите ѝ, отрязал носа, ушите, докато най-после я умъртвил. Това същото направил и с други 24 души, след което ги турял в една печка и ги изгарял. В този човек е настъпвало животинско озлобление, когато е умъртвявал жертвите си. Той бил изследван френологически в Нюйоркския затвор: челюстите и очите му били обезобразени. Той е бил под влиянието на първия принцип. Често в такива престъпници се явява желание да пуснат големи бради. Голямата брада е признак за присъствието на първия принцип. От това не искам да отидете в друга крайност и да ме разберете криво. Голямата брада дава повече сокове в човека, обаче в престъпника тя ще бъде остра, груба. Когато вашите косми станат остри, първият принцип е взел у вас надмощие. За да познаете колко сте добри, опитвайте всяка сутрин вашите коси, вашата кожа. Когато кожата ви стане суха и почне да надебелява, у вас е първият принцип. Този принцип ще ви погълне тъй, както змията поглъща жабата. Той ви улавя за краката и ако се не обърнете към Господа, ще слезете в дъното на ада, ще познаете другата философия на живота, ще познаете какво е да служиш на Мамона. Никой не може да избегне от тази вечна съдба на нещата. Затова Христос казва: „Обърнете се към Мене“.

Животът в съвременното наше състояние се проявява в две посоки: в доволство и недоволство, в качване и слизане. Други посоки на мисълта няма. Право е, че богат човек не може да бъде светия, но и сиромах не можа да бъде светия, ако е недоволен. Под думата „богат“ разбирам човек, който е недоволен от себе си; „сиромах“ – човек, който е доволен от себе си. Като забогатее човек, става недоволен от положението си: купува една къща, втора, трета, мебели – търси начини да разшири този кръг. Недоволен – богат; доволен – сиромах. Но като казвам „доволен“, не разбирам да си индиферентен, тъй както в Индия има факири, които се хипнотизират и заспиват. Имало един, който в продължение на 20 години съсредоточавал мислите си и стоял неподвижен дотолкова, щото птиците го смятали за дърво и започнали да правят гнезда на главата му. Не разбирам такова състояние на доволство, – да се завъдят птички в главите

ви. Бог е създал за тази цел дърветата, а ти, за да си доволен, трябва да работиш за Бога, да слугуваш Нему. Да си доволен, то значи: ако днес си спечелил 3 лева, радвай се за това и благодари на Бога. Утре, като станеш, ако спечелиш пак 3 или 4–5 лева, пак благодари на Бога. Не казвай: „Малко спечелих“. „Доста е на деня неговото зло.“ Един грош спечелиш, благодари на Бога; 10 гроша спечелиш – пак благодари на Бога. Достатъчно ти е това. Едното прави човека щастлив. Двама като те любят, не могат да те направят щастлив, ще бъдеш нещастен. Любовта може да съществува между двама души, между трима тя не съществува. За да се прояви третият елемент, и двамата трябва да вложат по равно количество, и тогава ще произлезе тяхното дете. Бащата казва: „То обича мене повече“. Майката казва: „Не, мене повече обича“. Някой път бащата се намръщи, защо детето обича повече майката, и обратно. Защо ли? Защото този принцип у двамата не се е уравновесил. Вашите добродетели, вашите сили всякога ще съответстват на вашето вътрешно състояние – ни повече, ни по-малко. Това е цяла истина. Когато хората говорят за мене, казвам: Заслужавам си го, пада ми се. Онзи, който говори лошо за мене, не му се сърдя – той работи върху мене. Нека той да ми направи добро, и аз трябва да му благодаря. Затова казва Христос: „Любете вашите врагове“. Ти не можеш да победиш този враг, първия принцип, с друго, освен с Любов: зло със зло не се побеждава. Да се снишаваш, да се гушиш, то не е Любов, а да го любиш с всичката си душа. Ще кажете: „Този човек има право да ме мрази“. Не мислете, че вълкът, като хване една овца и я изяде, Господ му казва: „Не направи добре“. Не, Господ му казва: „Много добре правиш“. Овцата, като се оплаче на Господа, Той ѝ казва: „Хубаво правиш, че плачеш; ти си длъжна да плачеш, а той е длъжен да те изяде“. Овцата излезе на полето, откъсне трева и я изяде, Господ ѝ казва: „Това е твоята работа, ти изяде тревата, един ден тебе вълк ще изяде“. Това е сегашната еволюция в живота, но това не е живот в истинския, дълбокия му смисъл. Да трошиш хиляди години камъни, за да правиш пътища, да носиш вода – това не е живот. Може да бъдеш някое товарно животно, да пренесеш през живота си 10,000 тона злато, но какво от това? Това не е живот. „Чел съм еди-какво си, бил съм на църква и съм слушал един проповедник.“ Какво от това, що знаеш? Пренесъл си 10,000 тона злато, какво знаеш? – „Знам, че елементите могат да се съединяват и как се съединяват.“ – Какво от това? Аз зная повече. Какво от това? Ако бих знаял от колко частици е съставен материалният свят, какво ще ми допринесе това знание? Ако

имам много богатство и не умея да го използвам, каква облага от това богатство? Ако имаш жена, която те обича, а твоето сърце е закоравяло, и децата ти, когато те целуват, не чувстваш нищо, каква облага от това, че имаш жена и деца? Философията в Любовта е да дадеш и да вземеш едновременно, та обмяната да бъде правилна. Казвате: „Той не ме обича“ – това е първият принцип; „Няма Господ“ – това е пак първият принцип. Когато казват философите, че всичко в света се движи, това е вярно, защото първият принцип е във вечно движение. Животът се проявява във втория принцип, в правилното съграждане на нещата. Вторият принцип действа във вас. Всеки трябва да съедини тези два принципа с Христа. Така само ще бъдете навсякъде полезни: на обществото, на народа, на жените, на децата си и т.н. Това е казал Христос на евреите преди 2,000 години, но те приеха първия и отхвърлиха втория принцип и затова ги сполетя голямо нещастие. И днес хората с тази война изпитват първия принцип на гърба си. И той ще действа, докато хората се изтощят. След като си свърши работата, той ще прояви Любовта, т.е. Бог. Хората казват: „Който много мрази, много люби“. Това е наполовина вярно. Бог предоставя енергията си на втория принцип, и когато тя дойде, разумният Му Дух почва да гради. Не можеш едновременно да любиш и да мразиш. Не се лъжете, това е лъжлива философия, лъжливо учение. Когато дойде Божественият принцип в нас, само тогава можем да любим и да кажем: „Бог е Любов“. Само тогава ще разберем истинския смисъл на материалния свят, понеже Любовта е необходима за развитието на нашия живот. Както къщите са необходими за хората; както гнездата – за птиците, така и този принцип е необходим за света. Някои питат: „Защо Господ направил така света?“ – То не е ваша работа – другояче не можеше да бъде направен. Питат някои: „Защо Господ не направи онова?“ – Защото не можеше Той да измени на Своето естество. „Защо Той не се изяви?“ – Защото не можеше да измени на Своето естество. „Защо не направи света по-добър, защо не ни тури на правия път?“ – Той ви е турил, но вие не Го разбирате, защото мислите по своему, а между вашите мисли и Божиите има такава разлика, каквато от земята до небето. Карат се двама и казват: „Защо, Господи, не слезеш да ни примириш?“ Господ не е в разделението. Когато един ден се очукате и станете на пясък, Господ ще погледне отгоре с окото си и ще види дали ще може да стане нещо от този пясък. Като гледа Господ на днешните хора, като гледа на тези земни философи и на враждуващите царства, поусмихва се малко и оставя тези

деца да се борят, чукат и плачат. Искаме някой път да жегнем Господа, като някой комар да го поухапем, да почувства. Той е, разбира се, спокоен и не иска да знае от това, но ни чуква с пръста си, и нас ни закарват тогава на гробищата – там го изпраща Бог. Царе, князе, полковници, съдии, свещеници, проповедници и философи Господ ги чука безразлично. И за вас е същото нещо. Ако много философствате, ще хвръкнете. И вие сте като комарите, гледате да поужилите някого, но като тръгнете да отидете при Господа, не бива да мъкнете и своето жило, жилото на комара, а да се спрете, да си дигнете нагоре очите и да въздъхнете. Не мислете, че Господ спи и не вижда. Още когато сте тръгнали от земята, Господ ви вижда. И ако сте тръгнали с Любов към Него, Той ще ви погледне, ще се смили и ще каже: „Разбрал си смисъла на живота – ела при Мене“. Който обича да хапе, Господ го оттласква, докато си научи урока. Аз ви давам тези мисли, за да разсъждавате и да съградите вашия живот не тъй, както сте го градили досега. Най-първо, откажете се да хапете. Когато се оплаква мъжът от жена си, че тя хапе, Господ какво ще направи? Ще я чукне, тя ще умре, и той ще се освободи. Жена, като се оплаква от мъжа си, Господ какво ще направи? Ще го чукне, и мъжът умира. Син извадил своето жило, Господ го чукне и той умира. Така постъпва Господ. Някои мислят, че Господ постъпва като хората, че прави каквото Му скимне. Това не е вярно. Той не прави абсолютно никакви погрешки – в това отношение Той е всемъдър. И Неговото дълбоко, вътрешно желание е да се примирим, да живеем братски, да не се изнасилваме, да не крадем и т.н. „Какво има да се примиряваме, какво сме изяли и изпили в този свят?“ – питате. Срещнете някой човек – не ви поздравява и се обиждате. Какво ви е длъжен? И двамата сте еднакво малки буболечки, които се движат по земята. Друг казва: „Ама ти трябва да бъдеш кавалер, не ме тласкай!“ Друга е силата, която тласка. Ако вземете 100,000 малки пясъчета и ги бълникате в едно шише, те ще се питат: „Защо се тласкаме, защо се караме?“ Ако влезете в този първи принцип и той ви клатушка, вие ще питате: „Защо, Господи, ни мъчиш?“ Като се пръсне шишето, вие се разсипвате, Господ ви освобождава. Така Господ се е завзел сега да чука. Той чука със средния пръст; средният пръст е законът на Сатурн, на съдбата. В закона на Божествената Правда всеки ще пожъне, каквото сее. Искам да бъдете свободни от вашите стари навици и очите на вашия ум трябва да са отворени, когато Господ почва да чука. Щом си извадил жилото, Господ ще те чукне. Ако те чукне вечер, няма да осъмнеш. А като те поглади,

помилва, ти ще възкръснеш. Бих желал Господ да поглади всички хора, т.е. вторият принцип да ги поглади. Това е християнската философия и с нея може да се обяснят всички противоречия, които съществуват между хората. Недоразуменията произлизат от това, че ние не си разбираме от езика. Искате да ви дам факти. Какви факти мога да ви дам? Ако ти давам пари, не мисли, че те обичам: може да кроя да ти задигна къщата. Мъж дойде при някой беден, помага му. Жената на този беден човек е красива; знаете ли какви побуждения има този благодетел? Отде знаете, че той е искрен – че няма да задигне жената? Какво доказателство имате за това? Само едно доказателство има, а то е: откато се е родил, докато умре, ако не направи никаква пакост, той е искрен, няма измама. По-силно от това доказателство в човешкия живот няма. Така всеки трябва да живее. Ако философствам само и не живея както трябва, това е лъжа в моя живот. Ако живея съобразно с този велик закон в живота, няма лъжа. Вие всичко това знаете. Гледам някои, като идат отвън, сериозни са, а като влязат, поухилят се. Това е изкуствено. Знаете ли как турците казват за жена, която се усмихва? Те казват: „В очите ми се засмя“; мислят, че тя е вече с тях. Усмихването за тях е лош признак, а ние го смятаме добър признак. Да, ама ако ви хване за крачето, като жаба ще ви погълне. Не визирам вашия личен живот, а просто констатирам един факт, който става вътре в мене, става и във всички вас. Студът и топлината, светлината и тъмнината – аз усещам. Тези неща произлизат вън от нас. Това не сме ние, то са неща отделни от нас. Светлината и тъмнината не представляват нашия живот, но когато те се съединят в един принцип, проявява се животът, т.е. третият принцип. И този принцип може да се прояви само на екватора на живота.

Прочее, не можем да служим едновременно на Бога и на Мамона. Ако служим на Бога, ще бъдем щастливи, а ако служим на Мамона, ще бъдем нещастни; ако служим на Бога, ще бъдем здрави; ако служим на Мамона, ще бъдем болни и бедни; ако служим на Бога, стомахът ни ще бъде здрав, ако служим на Мамона, ще бъде разстроен; ако служим на Бога, ще бъдем почитани от обществото, ако служим на Мамона, хората ще ни презират; ако един народ служи на Бога, ще бъде възвишѐн, а ако служи на Мамона, ще се снишава и изражда; ако служим на Бога, умът ни ще се развива правилно, ако служим на Мамон, умът ни ще се смущава и потъмнява. Това са двата принципа. Ставаш сутрин, смутен си, ще отидеш при Господа, ще отправиш ума си към Него, и ако Той положи ръката си

отгоре, ще вложи равновесие и ще измени настроението ти. Затова казва Христос: „Елате при Мене всички, които сте обременени, и аз ще ви успокоя и утеша“. За да избегнете лошите последствия от първия принцип, който носи нещастие, всеки ден дружете с Христа. Първият принцип сам по себе си не иска да носи нещастия, а ги туря на другите: такова е неговото естество.

Днес научихте да се пазите от средния пръст на Господа. Като благославят свещениците, съединяват палеца и безименния пръст и вдигат другите два нагоре, но те самите отдавна са изгубили ключа, забравили са смисъла на Божията наука. За това ще ви държа друга беседа. То е цяла философия, която е съществувала 10,000 години преди християнството. Но ще кажете: „Преди толкова години светът не е бил създаден, какъв свят имаше преди Адам?“ Преди падането на Адам имаше друг Адам, една друга велика култура. Като падна Адам, хората се изродиха, и сега ние казваме: „Ние сме първият Адам“. Вашият първи Адам е ягорида, която само на края на опашката си е Божествена и после еволюира. Като нямало от що, Господ взел малко пръст, направил от нея Адам и го оставил да живее в един малък рай, като градинар. Казваме, че нашият първи баща бил гол. Гол е бил, защото мъж, който се оставя да го води за носа една жена, е глупав. Жена, която се оставя да я води една змия, и тя е глупава. То е още по-смешно даже. Не е син Божи този Адам, когото вие знаете. Христос е бил преди Адам, преди Аврам. Той е, Който се нарича Син на Бога Живаго. Христос, когато дойде, каза: „Аз съм Онзи, Който беше преди Адам и Аврам“. Той живеел в онази велика епоха, велика култура, когато ангелите са пели в Божествената зора на живота, в златния век на човешкия живот. Когато дойде грехът в света, тогава дойде великият баща – дяволът, който живее сега вътре във вас, и затова вие сте чада на дявола. Ако не познаете, че сте в греха си, ще умрете; всякога ще служите на Мамона и никога няма да бъдете щастливи. Когато казвам „вторият Адам“, разбирам Христос. Той е втори по отношение към закона на Любовта, но по изявлението на Бога Той е първото начало. Сега вярвам, че като се върнете у дома си, ще започнете да търсите в себе си третия принцип. Онези, който малко се занимават с математика, да започнат да изучават уравненията и тогава в резултата на едно уравнение ще намерят третия принцип. В първата част на уравнението ще турите вашия ум, във втората част – вашето сърце, а в третата част ще влезе вашето тяло, и в тия отношения ще намерите какъв ще бъде вашият живот. Турете в умовете си

мисълта да се съедините с Христа. Животът е в съединението и в хармонията. Всяка горчива дума, всяко недоволство да изчезне и всяко желание да ухапете вашия ближен да изгасне. Това значи да служим на Бога. Какво служене ще бъде, ако искам в дадена беседа да ви изоблича, като имам пред себе си вашите грехове, и да ви кълва? Това е лъжливо учение. Кълването е много лесно нещо; то значи да взема един чук и да ви удрям, а един ден вие ще издигнете същия този чук върху моята глава. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти отмерят." Тъй че от това, което слушате, не мислете, че аз ви кълва, защото аз мога и да мълча, но аз ви говоря една велика истина, която след дълги години вие сами ще я научите. Това съм научил аз след дълги години, които съм прекарал в материята тук на земята. Оплаквате се: „Лош е моят мъж"; ще кажа: Първият принцип е у него. Мъжът казва за жената, че е зла; казвам: Първият принцип е у нея. Дъщерята е недоволна – първият принцип е у нея. „Българският народ се бие" – първият принцип е у него. Ще разсъждавате върху всичко това и кога да е, ще го разберете. „Да бъдем добри" – то е вече вторият принцип. Когато ще се укроти всичко, когато настане мир, ще дойде третият принцип.

И тъй, турете си мисълта да служите на Бога – там е вашето спасение.

Да бъде благословението на Любовта на живия Господ с всички ви.

Беседа, държана на 21 януари 1917 г.

ВСЕ ЩО Е ПИСАНО

„Защото тези са дни на отмъщение, за да се изпълни все що е писано.“ (Ев. от Лука, гл. 21, ст. 22)

Думата „отмъщение“ звучи някак си странно, тя не е на мястото си. По-добра дума от нея в български език няма, такава няма даже и в другите езици. Тази дума може да се замени с думата „счет”, „равносметка“, „ликвидиране“, „равновесие“. Христос, когото считаха и считат за идеал по чувства, мисли, стремеж, е казал някои неща много горчиви. Християните разбират християнството в това да грешиш, да правиш каквото искаш и да не даваш никакъв отчет пред Бога. Така разбират те идеален живот, да грешиш и за всичко да ти се прощава, обаче животът не се състои в грехове, прегрешения. Грехът е една случайност в живота. Тази случайност някога произтича несъзнателно, а някога – съзнателно, тъй че грехът бива съзнателен и несъзнателен или както адвокатите често пъти казват, че едно престъпление е с умисъл или без умисъл.

Всички хора, които сега съществуват на земята, съществуват по една необходимост на своето развитие. Те са определени да завладеят земята, животните, птиците, рибите, такова е тяхното предназначение. Да завладееш значи да туриш ред и порядък, да обработваш земята. Този стих има широко и двояко значение: по отношение човечеството; личния живот на човека и по отношение вашето тяло. Тялото на човека, това е неговата земя и всички животни са вътре в него: и риби, и млекопитающи, и птици. Всичко това човек трябва да завладее, но понеже те принадлежат на друг господар, той ще бъде отговорен за тях. Христос казва на едно място в Писанието: „Тези овци Твои бяха, Ти на мене ги даде, затова аз полагам живота си за тях.“ Следователно когато Господ дава на човека власт, тази власт е придружена с известна отговорност.

Всички хора искат да бъдат силни, но тази сила е потребна за извършване на работа, другаде тази сила няма смисъл. Месоядните животни, които са добили голяма сила, добили са я само чрез упражнение. Силата постепенно иде в света, също така и всички дарби, способности, които човек има, постепенно се развиват, не изникват изведнъж. Знаете ли, колко хиляди години, колко милиони години са потребни на гъсеницата, за да достигне от яйце в пеперуда? Съвременните

естественици не може да определят колко години е потребно на гъсеницата да научи това изкуство да си прави пера, да се научи да преде и т.н. Ще кажете: „То ѝ е дадено от Бога.“ Не, тази гъсеница се учила милиони години и се прераждала, прераждала, докато достигнала положение от гъсеница в пеперуда. Онези от вас, които искат знания, нека вземат един микроскоп и да наблюдават под него едно бубено семе, да видят неговото развитие, да видят какъв процес ще стане вътре в него. За да се измени положението на това семенце, необходимо е малко топлина, която да диференцира тези клетки и те ще започнат да се делят по на две и ще се образува едно малко червейче, в което ще се развие едно малко стомахче, нерви, артерии, нервна система и то ще започне да живее един съзнателен живот на небето, а несъзнателен на земята. С това се обуславя разликата между хората и червеите, гъсениците. Хората живеят на земята съзнателен живот, а червеите живеят на земята несъзнателен, а на небето съзнателен живот. Христос казва: „Където ти бъде сърдцето, там ще бъдеш и ти.“ Човек се отделил от Бога и излязъл да странствува, като блудния син в притчата. Има право да странствува; има право да изяде богатството на баща си, има право да живее между разпуснати жени и приятели; има право, след всичко това, да стане свинар и да остане гол, с разпокъсани гащи и най-после, като дойде в съзнание, да каже; „На колко ратаи баща ми дава хляб, а аз ходя гол и бос.“ Ще си вземе тояжката и ще отиде при баща си и ще каже: „Съгреших пред тебе и пред Бога, прости ме!“ И баща му има право да заколи едно теле и да приеме сина си. И брат му има право да се сърди и да каже: „Този изедник изхарчи толкова пари, завърши странствуването си и като дойде, баща му заколи най-хубавото теле за него.“ Това е съдбата на всеки човек, този процес става сега в света.

Идването на Сина человечески ще се тълкува с онова велико съзнание, което с голяма сила ще дойде отгоре и тогава ще плачете. Разбира се, като се намериш гол, бос, гладен, ще плачеш. Някои казват: „Като дойде Христос, ще бъде много лошо, много страшно.“ Ама три дни като стоиш гладен, ще почнеш да плачеш, ще размишляваш, че идва Син человечески с ангели. Кои са ангелите?

Ще видиш тогава последствията на онзи живот, който си живял. Ще видиш не само сегашния си живот, но и другите. Така беше и с блудния син, той пресметна всичките си дни през живота и всеки ден беше за него един живот. Така и вие тук, колко пъти сте живяли, колко пъти сте слизали и сте се качвали, колко пъти сте яли и пили, а сега сте

осиромашели и казвате: „Какво да правим сега?“ Рекох, ще отидеш да станеш свинар. – „Хубаво, готов съм да стана, но не ни дават рошкови, какво да правим?“ – Ще вземеш тояжката си и ще се върнеш при баща си. – „Дали ще ме приеме?“ – То е Негово право. Ако се върнете при Баща си, Той ще ви приеме. – „Но Баща ми ще ме види тъй одрипан, как ще се представя пред Него?“ Той и така ще ви приеме. Толкова по-добре, защото тези дрипели бяха по-рано вътре в тебе скрити, а сега са от вън. Благодари на Бога, че стана умен човек, че си отвън дрипав и гол. (Разумният живот е влязъл вътре в такъв човек.) Ще се върнеш при Баща си и ще кажеш: „Научих, че в Твоята книга е писано, да се въздаде всекиму, каквото е заслужено. Научих този велик закон.“

Тези думи на Христа имат значение и към съвременните народи и към съвременното общество. Съвременните европейски народи ще оголеят, ще изгубят силата си, ще настане глад, няма да има прасета, говеда, па и по-малко кокошки, пуйки ще останат, всички тези неща ще се намалят. Когато се намали и хляба, когато се дава само по 1/4 кг., когато не ядете по три дни, ще кажете: „Защо дойдоха тези неща до главата ни“, и ще помислите, че има някой виноват в тази работа. Няма виновни други, освен всеки сам за себе си. Нима онези жени и твои приятели, които ядоха и пиха с тебе, са виновати за нещо? Ти им достави средства, те бяха твои гости, направи си удоволствието да се повеселиш с тях, а сега няма защо да се сърдиш. Законът на възмездието е необходим, тъй като той изправя хората.

Сега вие се приготовлявате, като умрете, да отидете в друг свят. Аз ще ви запитам всички, и учени и неучени: от една ябълка, като падне един незрял плод, къде ще отиде? Ще излезе ли тази ябълка на пазара, ще се сложи ли на някоя царска трапеза, ще удоволствува ли тя някое невинно дете да вкуси от нейния сок? – Не. Този незрял плод ще остане да гние при корените на това дърво и ще трябва отново да се върне. За такъв плод няма небе, няма онзи свят – онзи свят е този свят. Този свят е света на безпорядъка, развитието, ще се учиш тука и като свършиш гимназията, университет, ще влезеш в онзи свят и ще ти дадат работа. Ако не свършиш гимназия и университет, няма да отидеш на онзи свят и няма да ти дадат работа, защото там всеки трябва да си върши добре работата, която му се определи. Може да ви подържат там 2–3 дни, но ще ви запитат каква работа може да вършите. Една баба от Варна, сънувала една вечер, че отишла на онзи свят и се намерила пред една голяма зелена маса, на която

стояли белобради старци и пред тях разгърната една книга, която те разглеждали. Те я попитали: „Бабо, ти знаеш ли да четеш?“ – „Не зная, синко.“ – „Е, като не знаеш, на този свят ще носиш вода“, ѝ отговорили те.

На този свят може да си бил цар, но не знаеш ли да четеш, на онзи свят ще носиш вода. Човек в своя живот на земята минава през три стадии. Първоначалният живот е в стомаха и тогава хората разсъждават според законите на стомаха. Дава се угощение, канят се гостите. Започва първото меню: супа от пиле с ориз. Нареждат се наоколо трапезата гости, всички доволни от отличната супа. Второ меню: хубаво опечено пиле, с онези зачервени крачка, като го погледнеш, казваш си: „Благословение Господне е това.“ Трето меню: пуйка пълнена с ориз и стафиди и си казвате, като хапнете от нея: „Колко е велик Господ!“ След тази пуйка една чаша винце да се изпие, колко е хубаво така, развеселява се сърдцето на човека. Четвърто меню: пражоли от рибиците на свинско месо, отгоре полети с малко хрян. След тях малко винце, саксийка. Тъй се разбира живота, ето защо е дошъл човек на земята.

Това е съдбата на света. Така човек започва да завладява първо кокошките, пуйките, свинете и всичко това се събира вътре в него. Захващат всички тези животни да го питат: „Господарю, какво да работим?“ Свинете започват да ровят в стомаха му, волът започва да рита, кокошките – ровят, пуйките се перят в стомаха. Разстройва се стомахът на господаря и викат лекар. Господарят страда. Аз рекох, тези животни не може да се помирят вътре в тебе и затова стомахът ти се развалил. След това настъпва повръщане навън и се освобождаваш. Аз тълкувам думата „повръщане“ в друг смисъл, за мене тя е синонимна. Когато някой преяде, той повръща. Когато имаш неприятни чувства, от това какво ти казал един или друг, ще гледаш да ги повърнеш назад. Съвременните хора тръгнат някъде по къщите и започват да разказват: „Аз ядох днес една кокошка, но беше миризлива.“ И този, който е ял от същото ядене, ще се разстрои и ще започне да го разказва и той някъде, за да го изхвърли навън. Това е съдбата. Устата е създадена да влиза през нея храната, но не и да излиза. Всяка мисъл и желание трябва да влязат от едно място, а да излязат от друго. Две врати има у човека. Зароди се известна идея у тебе, тя трябва да излезе през твоите ръце. Само хубави работи трябва да излязат през устата. Никога човек не трябва да допусне на езика си да каже някоя лоша дума, защото за всяка празна дума хората ще ти дадат отговор.

Вие сте в свръзка с онези, които са заминали на онзи свят, а именно с

ангелите, светиите, а те са около 60 милиарда и между тях има същества, които са сто пъти по-учени от тези, които са на земята и за всяка ваша постъпка те си имат книги, в които си държат счет, сметка, както това правят търговците. Ти идеш на земята, раждаш се, храниш се, изразходваш толкова кислород, водород, желязо, злато, сребро, фосфор – всички тези елементи се турват в сметката ти, според колкото струват. Също така се изчислява и енергията, която се взима от слънцето, за което има специални електромери, знаят всичко, което си иждивял и след като си живял 100 години, знаете ли колко струвате на Бога? – Сто милиона лева струвате на Господа. Идвате на земята сто пъти и все по толкова милиони струвате, сметнете колко прави всичко това. Ето как се раждат вашите грехове и тогава ще ви покажат на една книга колко ви са греховете. Харчили сте, харчили сте и сега вече трябва да се спрете, защото иначе Господ ще каже: „От сега нататък на този човек не се позволява да се прераждa, няма нито едно добро написано в книгата." Най-голямото нещастие в света е да те лишат от правото да се прераждаш, т.е. да ти забранят да дохождаш на земята. Това църквата го нарича „вечно мъчение", да бъдеш вечно затворен.

Сега Син Человечески иде от небето за добрите хора. Той не иде да съди праведните, а да ги освободи. Тази разумна сила, която иде в света, ще унищожи всички лоши хора. Преди хиляди години е имало много повече месоядни животни, отколкото сега и те са били много по-големи, по-едри от сегашните, но постепенно те изчезват и се заменят с по-малки. Място за злото в света няма, то е нещо преходно или казано в научна смисъл: всички онези земни идеали, човешки идеали, ще изчезнат. Всяка мисъл, всяко желание, което не е направено по образ, какъвто Бог първоначално му е дал, ще се унищожи. Вие може да имате сто деца, но каква полза от тях, ако не сте ги научили на Божия закон? Каква полза от такива деца, ако любовта не е насадена у тях, защото тя е един велик стимул. От любовта се ражда вярата и надеждата, но без това първоначално вътрешно побуждение у вас не може да се зароди никаква вяра и надежда.

Тази любов, която Бог има, го заставя да дойде в света, в своя свят. Знаете ли кога идва Господ в света? – Той идва в най-големите кризи. Всеки 2 000 или 2 500 години Той посещава света в един или друг смисъл. Всички, които сте тук събрани, па и тези, които са извън България, в Германия, Англия, Франция всички са живяли и по-рано. Ние знаем кои са

германците, кои руситe, италианците, гърците, българите, англичаните – всички тези народи са днес с нови имена, но ние знаем как са живяли те преди 1000, 10 000, 1 000 000 години и т.н. Църквата казва, че откак човек живее има 8 000 години. Окултистите казват, че откак човек се явил на земята има 18 000 000 години, за които години Бог не иска отчет. Бог иде на земята да я изоре и всички растения, които досега не са могли да си създадат подходящо тяло, ще ги изкорени. Затова Христос казва: Всяко дърво, което не съгради подходящо тяло, ще бъде изкоренено, всеки човек, който не обедини Истината, Божествената Любов, ще бъде изкоренен, защото вън от Любовта няма живот. Едно дърво на камъни не може да живее, трябва му почва, пръст. Целият този дълъг живот, през който сте минали, вие сте работили, за да си набавите почва, пръст. Всичките ви грехове показват, че вие сте си създали почвата и Господ пита: „Можете ли да създадете при тези условия живот, можете ли да си свършите работата?“

Както земеделецът оре нивата си, така и вие ще почнете да орете вашите грехове. Под думата „грях” се разбира всичко онова богатство, което е складирано у вас и се е развалило и за да се освободите от тази развала, вие трябва да преобърнете няколко пъти почвата, за да я направите плодоносна. Знаете ли как земеделците обработват нивите си? Те ги преобръщат и ги оставят да стоят няколко време на слънце да се печат, за да се оплодотвори почвата. По същия начин Господ изпраща страдания, чрез които да се оплодотвори нашата почва. Страданието е плуга, чрез който ще се изоре нашата почва, нашите мисли и така с хиляди години ще действува върху нас, докато най-после ние се оплодотворим. С хиляди години ще действува върху нас Божествената Любов, докато ни оплодотвори.

Най-първо ще сме недоволни. Какъв е плодът най-напред? Той е кисел, сърдит, но след като го нагрее малко слънцето, става по-малко кисел, по-малко сърдит и най-после става сладък. Когато някой от вас е кисел, недоволен, той е още в зародиша си. Рекох, не му се сърдете, той е едва завързал, след десет Божествени години той ще стане сладък. Стига вашето сърдене да е принципално, да не приличате на онзи българин, който имал обичай, когато не мисли за нищо, взима си една пръчка, дяла я с нож, реже на едро, не мисли много. Ошурджията е дошъл: „А-а-а?“ Обърне навътре тоягата и почва да мисли как ще се плаща. Някои казват: „Ошурджия Господ няма“, и си режат. „Ама Господ иде.“ – „Тъй ли?“

Обърне тоягата навътре и почва да размишлява. Тази тояга е Божествената Правда. Ще я обърнеш към себе си, защото идва ошурджията и ще каже: „Пари тук дай, да си платиш данъка.“ Като имаш пари, княз си, бейден бей.

Знаете ли турската поговорка за бейден бея? Един богат момък, като влязъл между момите, те го нарекли „бейден бей“ [от бейовете бей]. Той си казал: „Хайде да се сгодя, та да стана по-голям бей.“ Сгодил се, но те му казали: „Адамънъ-якън” [близо до мъжете]. Тогава той си рекъл: „Я, да се ожена, ще стана още по-голям.“ Оженил се, момите му казали: „Адамънъ-барабар” [мъж като всички]. Той се почудил защо така го нарекли и си казал: „Чакай да напусна жена си.“ След това те му казали: „Адамънъ-маскарасъ“ [мръсник]. Господ ви праща свободни на земята, но вие казвате: „Чакай да се сгодим за дявола, ще придобием повече знания.“ – Близо сте до него. „Я, да се оженим за дявола.“ – Сега сте заедно с него. А като се парясате с него, ще станете маскара на хората. Сега всеки да каже на Господа: „Не искам този мъж или тази жена.“ Всеки мъж трябва да се парясва с жена си или жена с мъжа си. Христос иска парясване. Жената недоволна – да изпъди мъжа навън. Мъжът недоволен – да изпъди жената навън. „Този мъж тъй реже.“ Като реже, изпъди го вън. Жена, която реже, изпъди я вън, тя има да дава на ошурджията. Съд Божий иде сега!

Когато дойде Божествената светлина, вашите мисли ще станат ясни, обективни и ще видите какво сте направили не само в този си живот, но и във всички други скрити за вас животи. И пак всеки ден си представлявате, че искате да вървите с Бога. Долу тези маски! Спрете се пред Господа, като блудния син, и кажете: „Боже, това и това направихме, ние ще ти станем слуги, за да изпълним Твоята воля, бъди милостив към нас.“ Молете се, да ви впише в книгата на живота. Аз уважавам такъв човек, той е честен, той лъже само един път, а който крие своите грехове, той лъже десет пъти.

Ако не направите това, ще се намерите в положението на онзи гръцки цар, който страдал от проказа, неизлечима болест. Явява се пред него един лекар и му обещава, че ще го излекува и действително го излекувал. Лекарят се казвал Дубан. За благодарност царят го направил пръв в царството. Явили се много негови неприятели и започнали да правят интриги и най-после царят, за да се освободи от лекаря, решил да го екзекутира. Лекарят се молил на царя да не го екзекутира, но той не се съгласил. Тогава лекарят казал: „Аз искам да ти направя още едно добро, да ти оставя една много ценна книга, която като четеш, след моето

обезглавяване, на всеки въпрос, който задаваш, ще ти отговаря моята глава.“ – „Дай тази книга, много интересни наблюдения ще бъдат.“ Отрязват главата на Дубана, турват я на една дъска и започва царят да прелиства книгата. Листовете били отровни и затова царят започнал да чувствува болки, да се разстройва. Тогава главата на Дубана отговорила: „Това е възнаграждението на всеки, който е неблагодарен.“ Така умрял гръцкият цар.

Коя е тази книга, която вие сега прелиствате? Кой е този лекар? Той е Христос и вие ще му отрежете главата, а дяволът ще ви даде книгата, която вие ще прелиствате и в тези листове ще намерите: „Това е възнаграждението на един грешник, който в сто прераждания не е извършил нито едно добро и затова заслужава да умре.“ Мнозина казват, че Господ е несправедлив. Ако би ви дал само един живот, прави сте, но при тези условия, при които живеете, Той е тъй снизходителен. Пак по Божия благодат живеете.

Но в новата епоха, в която Той ще дойде да тури ред и порядък на земята, ще има два вида хора: едни, които ще умират, а други, които няма да умират. Следователно вие ще останете от онези, които ще умирате и ще се прераждате, а други, които са праведни, ще се раждат, без да умират. Грешниците ще се раждат в най-неблагоприятни условия, ще имат хилаво тяло, развален мозък, развален стомах. Това ще бъдат вашите мисли и желания, които ще се въплотят у вас. Някой път някоя мечка или вълк изяжда някой човек. Това са неговите мисли и желания, които ще се въплотят в тази мечка или този вълк. Ако някой вълк или мечка срещне някой праведен човек, те ще се отбият от пътя си и ще отстъпят. А сега, не само вълци и мечки, но и най-малките микроби ще влизат в тебе и не те оставят спокоен.

Събират се лекари и обмислюват какво да направят, за да освободят човечеството от тези микроби. Само един микроб е в състояние в 24 часа да изпрати човека в ада, мястото на мъченията, защото тези са дни на отмъщение. Ще кажете: „Така ли Господ ще ни отмъсти?“ Е, добре, аз ще ви питам друго нещо: ако вие имате отлична градина и ако някой ваш приятел пусне своята свиня да рови из вашата градина, какви ще бъдат отношенията между вас и приятеля ви? Ще кажете: „Нали той ни обича?“ Вашата градина не е за свинята на вашия приятел, тя е за вас, за вашата жена и деца, да се разхождате. Тя не е за вашите прасета.

Ще ви направя друго сравнение. Един баща има четири дъщери. Отива

в странство и на връщане от там донася подаръци на дъщерите си. Две от дъщерите започват да разглеждат подаръците си и не обръщат внимание на това, дали той има нужда, като уморен от път, да го прегледат. Другите две дъщери го преглеждат, умиват краката му. Кои дъщери вие бихте препоръчали? Ако бяхте някой момък, за коя от тях бихте се оженили? За двете дъщери, които мислят да се наредят и пременят с подаръците или за двете, които измиха краката на баща си? И вие сте две от дъщерите, които мият краката на баща си, а други са двете дъщери, които се само оглеждат на огледало. Този техен баща няма нищо да каже, но в себе си ще помисли: „Благородна е тази дъщеря, която ми изми краката, която ми сготви." Той ще бъде с всички вежлив, но вътрешно в себе си ще почувствува, че не е еднакво разположен към другите две.

Законът е такъв: Любовта само любов поражда, омраза не може да породи любов. Тя може да предизвика само любов от страх, но после тя поражда двойно по-голяма омраза. И при това страхът е качество не на любовта, а на злобата, на грехове, които сме правили в миналото. Страхът е неизвестен. Всички хора, които са злобни, грешни, са много страхливи. Страх те е, че ще дойде някой да ти иска пари. Следователно страхът е качество само на дявола, на него му треперят и гащите. Този лош дух, като влезе у вас, започват да ви треперят гащите. Вие казвате: „Колко се уплаших!" А аз рекох: Уплаши се господарят ти. Изпъдете вашия господар и няма да треперят гащите ви. Вие тогава ще бъдете разумни хора, силни, ще придобиете голяма слава, ще бъдете с ангелите, ще бъдете подигнати в такава област на живота във вашите мисли и желания, че ще станете свободни в света.

Вие се страхувате какво ще стане със света. Някой път виждам този господар, иде и му треперят гащите. Аз му казвам: „Защо не мисли навреме, сега ще се подчиняваш, ще бъдеш свързан, ще те пратят долу и ще те научат да работиш. Досега си ял и пил, а от сега нататък ще работиш." Няма друго избавление от дявола. Дойдат слугите и питат: „Какво ще правим за в бъдеще?" Ако дружите с вашия стар господар, дявола, ще вървите по същия път, но ако дружите с Христа, ангели Божии ще дойдат и вие ще бъдете в тяхното царство, ще бъдете в светлина.

Не искам да схванете, че аз ви говоря като на грешници. Не, аз пояснявам един закон. Ще кажете, говоря ви лоши работи, обиждам ви. Не ви обиждам, аз ви говоря истината. Аз говоря, че ще плащате, защото сега му е времето. Ще кажете: „Сега ли му е времето?" – Да, сега му е времето.

И всеки ще каже в себе си: „Ще платиш.“ Господ никого не обижда и когато Той говори, искам всички да бъдете добри и силни в света. Сега вие се приготовлявате, като напуснете земята, да отидете на онзи свят, да отидете да живеете на друга планета, например Марс, Венера, а след това да отидете към Слънцето. Ще минете през тези светове, но ще си останете пак същите хора, само че ще имате малко повече знания. Ще вървите по възходяща линия, от земята нагоре, която е опорна точка. От тук тренът ще ви вземе и след няколко години ще стигнете в друга планета, но за там ще трябва да имате пригодено тяло, а не както сегашното. Това тяло, трябва да бъде под контрола на вашата воля, да може да го разглобявате и пренасяте от едно място на друго. Ще можете всяка клетка от вашия организъм да я разглобите и да я пренесете от едно място в пространството на друго и после пак да я сглобите. Ще знаете закона на тяготението, ще знаете, че материята не умира. След няколко хиляди години ще може да се преминава от едно място на друго без железници, без аероплани. Тогава няма да има нужда да орете земята, храната ще си я добивате по съвсем друг начин. И като иде сега Христос, иде да тури нов ред в света. Това е Новото учение.

Христос казва: „Не трябва да грешиш, не трябва да работиш против новия закон.“ Всеки, който реши да работи за Бога, приближава се към Него, приближава се към този закон. Щом влезеш в обществото на ангелите, непременно тази окръжающа среда ще те подигне. Къде е да имаш съчувствието на едно общество от 1 000, 10 000 души приятели, да ти помагат и всеки да ти донесе нещо. Знаете ли какво благословение е това? А какво ще бъде, ако имаш 10 000 неприятели, врагове и всеки иска да вземе нещо от тебе? Те ще те оберат, ще те ограбят.

Затова Царството Божие е обединение, да работят хората един за друг и само тогава Господ ще ви помогне. А сега вие мислите само за себе си. За себе си – това са вашите животни: птици, риби, червеи у вас. Христос подразбира да се откажете от себе си и да влезете в разумния живот, защото и тези животни еволюират. И между тях има праведни червеи и грешни червеи, праведни птици и грешни птици. Общ за всички е този кармически закон. Вземете например сокола, когато напада на някои птици, от много той ще избере само една, грешната, а другите не ги закача. Някой господар от всичките си овци взима само една да заколи и то пак грешната, а другите оставя. Прасе, когато го отглеждат и не го заколят, то е праведно. Тоз е кармичният закон. Това е една велика

Истина.

Как се образуват видовете, как учи за това съвременната наука? Науката казва, че тези видове постоянно се изменят, еволюират, тъй както и хората еволюират. В света има действително еволюция, но не тъй, както науката я знае. Ще кажете: „Каква разлика има между едно прасе и един човек?“ Разликата между едно прасе и един човек в материално отношение е такава, каквато е между една проста колиба и един царски палат. Нима аз не мога да вляза в една проста колиба, в гората или на полето и да живея в нея? Още по-голямо удоволствие ще изпитвам да живея в такава колибка, защото въздухът там е по-чист. Животните имат в себе си една колибка и аз мога да вляза в нея и да се разговарям с него. Може да посетя един вол и да се разговарям с него приятелски, той е умно животно. Може да се разговарям и с едно прасе. Ще кажете: „Е, с прасе ще се разговаряте!“ Може да се разговарям с един червей, с едно дърво. Това е съдбата на света. Ще питам една свиня: „Защо дойде на този хал, защо така осиромаша?“ Ще каже, като блудния син: „Едно време бях друго нещо, а сега, след като ядох и пих, дойдох на този хал. Ама сега какво да правя?“ – „Ще вземеш тояжката си и ще отидеш при Бога.“

Това прасе един ден като умре, ще стане един мъж на два крака, с ръкавици, с цилиндър, ще отиде между обществото и ще се ожени за някоя мома. Този мъж е бил по-рано едно прасе, което сега е вътре в него. Ако знаехте неговото произхождение, никой не би се оженил за него. Колко жени се ожениха за прасета, за пуяци, за волове и т.н. Това е дефактум тъй. Казва някоя жена: „Отличен мъж имам.“ – Отличен, много отличен. Новото учение разкрива нашето положение, което не е по-високо от това на животните. Като влезете в духовния свят, вашите мисли и желания стават обективни и вие, като ги видите, ще се засрамите и ще кажете: „Това място не е за мене, но да сляза пак на земята и да работя.“ Тук работа се изисква, затова се прераждаме.

В каквото положение да ни тури Господ, то е съдба, затова трябва да гледаме да победим своите грехове. Затова Христос иска да победим греховете си, да победим мислите си, желанията си, действията си в себе си, да ги подчиним и да се подигнем заради Господа. Не само да ги подчиним, но и да станат и те служители. И като тръгнеш с вола, захванеш да говориш с него, ще кажеш на господаря си: „Ти ще останеш тук, а аз ще говоря с вола.“ Тогава Господ ще каже: „Я, да видим твоя вол.“ Господ не се срамува да говори с вола, Той знае езика на всички същества,

от никого не се гнуси и често пъти Той указва към един червей много по-голямо благоволение, отколкото към един надут грешник, който греши. Защо? Защото Господ вижда, че този човек сам си създава страдания и един ден ще обвинява Господа защо му е дал толкова страдания, слабо тяло, развален мозък. Господ казва: „Аз ти дадох един път, два пъти, три пъти добро, ти трябваше да се научиш да не злоупотребяваш с моето благо."

Сега трябва да започнем със закона на Любовта. Искам да образувам от вас една велика вълна на любовта. Знаете ли, колко вида любов има? Досега съм изучавал 100 000 000 вида любов, всеки вид си има своя форма и свое качество. Някой казва: „Колко те обичам!" Питам го с коя любов: с любовта на кокошката ли, с любовта на вола ли, с тази на гъската ли, на рибата ли, на червея ли, на комара ли, на славея ли, или с любовта на една майка или баща, с любовта на един светия и т.н.? Следователно Христос, като иде сега, ще отвори книгата и ще каже: „Ела сам." Той няма да ви съди, но ще покаже книгата и вие, като погледнете в нея, ще кажете като блудния син: „Нямам обуща, нямам шапка, нямам гащи, скъсан съм, съгреших, Боже, пред Тебе и пред Небето, прости ме." Тази притча за блудния син сега ще се сбъдне. От това дяволът ще остане недоволен, вашият по-стар брат и ще каже: „Аз толкова години работих за тебе, а ти нищо не ми даде." Затова казва Евангелието: „Не дойде да помага на ангелите, а на семето Авраамови."

С идването на Христа всички хора ще се подигнат, всички ще чуят нова мисъл и ще почнат ясно да чуват гласа Му. Като проговори Христос от едно място, гласът му, като по телефон, ще се разнесе навсякъде. Всички праведни едновременно ще Го чуват и виждат. Той ще бъде едновременно навсякъде. Значи ще добиете шестото чувство, да бъдете ясновидци. Ако сега дойде Христос, Той ще бъде като вас, а от такъв Христос светът не се нуждае. Истинският Христос, като дойде, Той няма да яде и да пие, Него няма да Го гощавате, защото ако речете да Го гощавате, отиде та се не видя. Той не от храна се нуждае, а от плодовете на вашето дърво има нужда. Ще потърси да види, дали вашата душа е завързала, както онази смокиня и ако има плод, ще каже: „Благословена тази душа." Аз рекох: „Блажен е онзи, на чието дърво има поне един плод, който е узрял." Това вече е една привилегия. Това е обедът, с който Христос ще се нахрани и ще каже: „Градината ти е отлична, добре си я обработвал и поливал и плодът ти е отличен."

Аз бих желал да ви оставя с тази мисъл, да работите във вашата градина. Преди една неделя дойде при мене една госпожа и ми казва: „Аз често поливам моята градина.“ Рекох, много хубаво се изрази. Знаете ли какво значи това? То значи: аз често плача. Това е страданието на сърдцето. От тези сълзи се образуват тези красиви плодове. Бих желал всинца да ми кажете тъй, не да казвате: „Аз често плача,“ а да кажете: „Аз често поливам, прокопавам градината си.“ Впрегни днес вола си и разори нивата си. А други казват: „Къса ми се сърдцето.“ Не ви се къса сърдцето, а просто орете вашата нива. Орете тази Божествена нива и ще имате хубави плодове. Това е смисълът на живота и Христос иде!

Знаете ли какво означава това? Аз разбирам, че светът се движи, всичко е движение. Един параход, преди да тръгне, чува се най-напред едно разтръсване, едно движение и след като това движение се предаде по всички линии в целия параход, той тръгва. Идването на Христа е движение на човечеството, като взима една права посока. Всички ние ще започнем да действуваме, да мислим, да чувствуваме по една определена посока, тъй както параходът се движи по своето право направление. Някои казват: „Не можем да си представим това нещо.“ Когато парата разтърси твоя кораб, когато това разтърсване дойде до максималната си точка, твоите мисли ще вземат ясно определена посока и тогава ти ще видиш и почувствуваш Христа.

Един господин, в един буден сън наскоро е видял Христа, с ореол на главата си, засмян и казвал: „Аз отивам към Йерусалим.“ Онези, които имат ясновидство, виждат Христа във всички полета, но неотложно слиза и всички ние чувствуваме това Негово слизане. Вие чувствувате сега едно раздвижване, едно безпокойствие и мислите: „Какво ли ще стане с нас?“ Какво ще стане с вас? Движи се вашият кораб, ще тръгне напред, ще тръгнете по определена посока към Божественото пристанище. Не ви говоря за гроба. С този параход от гроба навън се излиза и вие няма да умрете, а ще възкръснете, ще се измените. Една сутрин ще станеш и ще се питаш: „Дали съм аз или не?“ Една вечер ще си легнеш като червейче, на другата сутрин ще станеш като пашкул, а на третия ден ще станеш като една пеперуда и корабът ти ще тръгне напред. Ще се питате: „Какво става с нас?“ Ще ви даде Господ по-хубаво тяло, по-хубаво сърдце, мозък, очи, ръце, а не като сегашните – корави. Ще бъдете направени от най-фина материя, плат и там Господ ще напише своя закон и вие ще го следвате.

И тъй, цялата ви душа ще бъде един храм, а вашето сърдце – олтар, на

който ще принасяте жертвите си. Духът ви ще бъде ваш слуга, а душата ви – слуга на Бога. Това е съдбата на света. „Съдба“, „да съдим” значи да намерим истинския смисъл, истинския път, по който като хора в обществото, като народи в човечеството, да научим задълженията си към Бога.

Някои ме питат дали ще се познаваме на онзи свят? Ще се познаваме, даже по-добре. Ще се обичаме ли? – Десет пъти повече. „Като бъдеш на онзи свят, няма ли да поглеждаш от високо?“ То значи да бъда някой пуяк. Там ще бъда десет пъти по-вежлив, отколкото съм на този свят. Това е любовта. Ще бъда засмян и весел, ще ви посрещам с най-голяма учтивост, деликатност. Няма да видите на лицето ми никакъв облак, не, то ще бъде веселие и радост. Сега някои от вас често виждат лицето ми замрежено, за което не съм аз виноват. Облаци, мъгли хвърлят около лицето ми сенки. Кой е виноват? Една сутрин, едно малко дете излязло и видяло Слънцето зачервено и го запитало: „Защо днес ме гледаш така гневно?“ Слънцето отговорило: „Не съм аз виновато, мъгли ме засенчват, но като се махнат мъглите, ще те гледам пак весело и засмяно.“ Такъв ще бъде отговорът на Христа. Той ще бъде весел към вас, с най-голяма учтивост и деликатност. Любовта, която Христос ще прояви, ще бъде такава, каквато Слънцето проява и вие ще почувствувате вътрешния смисъл на земния живот. Не ви говоря за живота на небето, а за живота на земята: Тогава само ще разберете, защо сте жени и мъже, защо се раждате и умирате, защо се жените, защо жените раждат, защо мъжете стават бащи и т.н. Ще разберете защо всичко е това. С тези страшни стихове някой проповедник би ви пратил в пъкъла и аз мога да ви пратя там, но това не е тълкуване. Разумният Христос иде от горе сега и ви казва: „Мир вам!“ Всекиму ще се даде това, което той заслужава. То не е страшно. Който за каквато работа е готов, такава ще му се даде,

Сега пригответе се да посрещнете Христа, пригответе си нови дрехи, но не за всички Той ще дойде едновременно. От сега нататък може да чакате Христа, все ще Го видите. Не мога да ви определя една дата, защото ще ви излъжа, но това ще бъде когато Той слиза, а когато замине, няма Го вече за вас, изгубен е. Тъй правят и астрономите със своя телескоп. Те могат да наблюдават една планета, когато е още много далеч и никой друг не я вижда, освен те със своя телескоп. Чак когато тази планета се приближи до Слънцето, ще могат всички да я видят. Така и Христос ще бъде забелязан от едни по-рано, а от други – по-късно. Едни, със своя

далекоглед, най-рано ще забележат Христа, а другите ще го видят след като Той се приближи по-близо до нас. А трети и тогава ще спят и няма да Го видят.

Аз зная, че вие ще бъдете будни, ще видите Христа и Той ще ви говори тъй, както аз ви говоря тази сутрин.

Амин

Беседа, държана на 28.01.1917 година, гр. София

БЛАЖЕНИ СТЕ

Блажени сте, когато ви похулят и ви изгонят, и върху вас рекат на лъжа всяка зла реч заради Мене. Радвайте се и веселете се, защото е голяма на небеса вашата заплата, понеже така изгониха пророците, които бяха преди вас[75]*.*

Ще взема от този стих думата „блажени“. Христос не казва: „Блажени са онези, които имат много пари, които имат много къщи, които са много учени, които са силни на деня“, но казва: „Блажени са тези, които са гонени.“ Думата „гоня“ има добро и лошо значение. Ако човек не бъде гонен, няма да прогресира, затова трябва да има движение в света. Когато един българин иска да овършее своята нива, своето жито, той гони конете си. Но тази гонитба защо е? За да може да се овършее житото. Следователно във всички неща в живота има известен смисъл. Онези, които разбират вътрешния смисъл на живота, няма защо да се спъват от противоречията, които съществуват в света.

Всички противоречия, които съществуват в света - това са една велика истина, която има две форми, две лица: страданията в живота - това са най-лошите неща, които може да си представим, те са тъмнината в живота; а най-хубавите, най-възвишените неща - те са светлата страна на този образ, на това лице. Това е съобразно законите в природата. Земята си мени лицето в продължение на двайсет и четири часа - едното е светло, а другото - тъмно. Следователно в двайсет и четири часа на вашия живот вие ще бъдете тъмни и светли, ще страдате и ще бъдете радостни. Това е един неизвестен закон, който обаче няма нищо общо с греха. Някой път грехът се преплита със страданието, но те не трябва да се свързват. Страданието е един велик закон. Няма човек, който да не е страдал. И Бог страда заедно с нас, никой не страда повече от Бога. Когато някой каже, че страда, аз казвам: ти едва си започнал с тази наука.

Не е лошо да страда човек. Тези чувства, с които може да изпиташ най-приятните неща в света, със същите чувства ще изпиташ и най-неприятните. Когато вашето око е разгласено - не е в хармония със светлината, може да изпитате най-лоши болки, чувства; но когато е нагласено със светлината, ще влязат във вашето око най-добри идеи, чувства. Следователно, когато у нас се явява някоя дисхармония, това

показва, че ние сме разгласени и само чрез страдания може да се нагласяваме. Тези, които свирят на китара, често си настройват китарата за всяко парче, за известни песни - известно нагласяване. Страданието е нагласяване -трябва да се промени гамата от мажорна в минорна или в хроматическа. Хора, които са мързеливи, леността у тях се изразява чрез страдание. Страдание и радост са два противоположни полюса в живота и всеки, който иска да се развива, трябва непременно да страда. Страданията са врата за радостта. Не искате ли да страдате - няма радости в живота, тъй като те са необходими. Радост и скръб са две сестри на Господа. „На кой Господ?“ - ще запитате. На Този, Който е изявен на хората. Вие ще кажете: „Вашият Господ има ли сестри и братя?“ Има, Той има милиони сестри и братя тук, на земята, и горе на небето. Думите „брат“ и „сестра“ са много по-велики понятия - Божествени идеи, от тези, които ние схващаме и разбираме. Нашето братство и сестринство се е издигнало само една педя от света.

Когато на някого някой брат вземе една педя земя от нивата, всички се скарват - братството се разваля. Вземете между учителите, свещениците, проповедниците, съдиите - само една педя е достигнало нашето братство. Това е растежът, до който сме израснали, за да схванем братството. В толкова хиляди години братството е достигнало едва една педя само.

Христос се обръща и казва: „Блажени сте, когато ви гонят.“ Ще кажете: „Защо да ме гонят?“ Аз питам: защо да не ви гонят? Оказва се често, че мътната вода е много по-приятна за почвата, отколкото бистрата. Тази мътна вода, като мине през някоя почва, оставя известни утайки, от които растенията се ползват. Така и реката Нил всяка година носи с милиони тонове чернозем, от който старият Египет е произвеждал големи богатства жито. Страданието е онази Божествена утайка, която слиза от високите места и като се утаи във вашите полета, Бог казва: „Сейте сега!“ И от тези ваши утайки - грехове, недоразумения, ще излезе най-добър хляб и ще кажете: „Слава Богу, много хубаво е било всичко това.“ Ако няма страдания, няма да има и хляб. Христос казва: „Аз съм жив хляб.“ И действително е жив хляб, защото всеки ден Го ядат хората.

„Блажени сте, когато ви изгонят и когато върху вас рекат всяка зла реч на лъжа заради Мене.“ Ако кажат за вас зла реч, когато я заслужавате, то не е похвала. Щом си виноват и те осъждат, заслужаваш си това. На правдина, на правдина трябва да страдаш - за права Бога, а сега всички страдат за крива бога. Аз питам: ако Христос днес би дошъл, какво учение

ще проповядва? Всички хора искат да са щастливи, блажени, да имат добри мъже, добри жени, добри деца, но отгде ще вземете всички тези добри мъже, жени, дъщери, синове? Посадете най-хубавото жито в пясъка и то ще стане хилаво. Турете тор на този пясък и след време то ще започне да се подобрява. „Аз разбирам този закон вътрешно, но какво става вън, в света?“ Вън в света всичко си върви нормално. Апостол Павел казва на едно място в Писанието: „Всички живеят и се движат вътре в Бога.“ Ако се движите и живеете вътре в Бога, от какво се плашите?

Стоите вътре в една лодка в морето, дигне се буря и вие се уплашите. Питам: где е вашата вяра? „Ще потънем на дъното на морето.“ Ако си грешник, ще потънеш. Ако приличаш на злато, сребро, желязо - ще потънеш. Ако си една лека перушинка, ще останеш отгоре. Блажени нищите, казва Христос, които нямат никакъв товар на гърба си и в това житейско море ще останат на повърхността, а другите ще потънат, защото имат голям товар на гърба си. Горко на тях!

Следователно в умовете си не трябва да оставяме никога такива мисли, които да ни обременяват. Не е важно какво мислят хората за нас, важно е какво Господ мисли - Този Господ, Който е жив. Господ е навсякъде, където има разумни същества. Господ не е в мъртвите, Господ не е и в грешните. Под думата „Бог“ аз разбирам приятните чувства, мисли, които усещате, изпитвате у вас си, тъй че във вашето съзнание да съзнаете Бога - така Той живее у нас и има сила да ни възкреси. Ако Този Господ не е в свръзка с мене, ако аз не мога да Го оживя, защо ми е Този Господ, каква полза, че имало някакъв Господ? Затова казва Христос на едно място в Писанието: „Ако думите Ми пребъдат във вас и вие пребъдете в Мене, всичко, каквото попросите, ще ви се даде, ще оживее.“ Словото Му кое беше? Христос казва, че то е живо Слово. „Думите, които Аз ви говоря, те са вътре във вас, те са живи.“ Ето защо Христовото учение е вътре в нас и то само по себе си има сила.

„Радвайте се и веселете се, защото е голяма на небеса вашата заплата.“ Това значи - бъдещият живот. Кое е бъдещият живот? Някои мислят, че като умрат, ще отидат в друг свят. Не, Господ приготвя друг свят, който е почти готов. Преходен свят е и той, и вие ще минете от едно място на друго, ще преминете от една граница в друга, тъй както една буба минава от един свят в друг. Бубата като стои на своя лист и го човърка, тя мисли, че това е нейният свят, но като стане пеперуда, получава крилца и така посещава множество от живите светове; и тогава разбира смисъла на

живо-та. Докато човъркаме тези листа, ние сме червеи, но като минем през пашкула и станем пеперуди, облечем се с хубави дрехи - тогава ще разберем живота в по-високото му проявление. Сега някои от вас са гъсеници. Тази дума не е обидна, тоест вие сте в положение на една гъсеница. Често казвате: „Трябват бели пари за черни дни“ - гъсеница си, защото на гъсеницата е необходим този лист. Питам: ако гъсеницата стане пеперуда, за какви дяволи й са тези листа? Ще кажете на братята си: „Аз ви оставям тези листа на вас, подарявам ви ги.“ Затова Христос казва: „Това, което не ти е потребно, дай го на другите, които са в твоето положение - нека те да се ползват.“ Христовото учение не е за всички, защото всички хора не са на еднаква степен на развитие; следователно това учение, според своето високо разбиране, трябва да се приложи според степента на развитието. Трябва да съзнаем своето положение. Кои са отзад, кои отпред - не трябва да ги осъждаме. Един ден всички ще минем по този път доброволно и насила. Ако не вършееш доброволно, българинът ще дойде с камшик, ще те върже като коня си и ще вършееш харманa и първия, и втория ден, и т.н. с години. И като те питат: „Защо си станал кон?“ ще кажеш: „Да вършея житото.“

Гледам сега съвременните хора - мнозина от тях вършеят Божествения харман. Трябва да благодарите на това копито - то извършва една отлична работа. Това ви говоря в преносен смисъл. Като гледам един кон, че вършее, казвам: той върши добре работата си.

Питам и аз себе си: върша ли и аз добре своята работа? Затова в съвременните хора трябва да се разбира добре Христовото учение, трябва да се въдвори Божествената хармония между тях. Може ли да ви опитат доколко сте блажени? Съвременните хора постоянно се оплакват, казват: „Аз съм най-нещастен.“ Казвам: ти си най-блажен, защото Христос казва: „Блажени нещастните.“ Боледуваш - какво е болест? Признак, че Божественият живот работи върху тебе и иска да те възкреси. Имаш мъчнотии в своето развитие, не можеш да разрешиш някой въпрос - Божествената мисъл иска да те подигне, да те осветли. Имаш в сърцето някакво стягане - Божественият живот постоянно работи, иска да омекчи твоето сърце. Господ работи вътре в нас.

Съвременните хора приличат на тези деца, които обичат да дигат прах из стаите. Като влезе учителят, гледа - навсякъде прах и започва да киха. Аз виждам навсякъде кихане - и учители, и проповедници, и съдии - всички кихат. Защо? Прах има. Отворете прозорците, проветрете стаите,

измийте пода - ще престане това кихане. Някой път много неприятно е, когато някой ти кихне в лицето и те опръска. Гледай стаята ти да е изчистена, да няма кихане. Кихане - значи има прах, подозрение, съмнение. В света трябва светлина, за да се разбере смисълът на живота. Питам ви: вие от колко време сте на земята, преди двеста години къде бяхте? Баща ви, ти, преди четиристотин години, къде бяхте? Баща ти, дядо ти, прадядо ти, баба ти, прабаба ти -преди хиляда години къде бяхте? Ще кажете: „Не ни трябва на нас това нещо." Не ви трябва, но ако дядо ви е оставил едно наследство, как ходите по банките да го търсите, да научите всичко за наследството. Защо? Защото има да наследите нещо, да вземете нещо. Но ако дядо ти е направил един дълг, вие се правите, че не го познавате, защото иначе ще плащате заради него. Това не е кавалерство. Не си кавалер - значи не можеш да яздиш на кон, не можеш да управляваш своя ум, не си способен да управляваш своята мисъл, не си умен човек. „Кавалер" значи конник.

Христос казва: „Блажени са тези, които разбират така смисъла на живота." Богатството е скрито в нашия мозък, в нашата мисъл, в нашето сърце. Когато някой богат, хубав момък се влюби в някоя мома - може тя да е бедна, но има богатство, скрито в нея - то е изразено в нейното лице. Има хиляди примери, когато някой цар или други богати мъже се влюбват в някои бедни момичета, които се издигат по този начин; но те имат едно вътрешно богатство, което Бог е вложил в тях. Когато един човек е добродетелен, справедлив, когато у него има Божествена любов, мъдрост, истина - всички тези неща са живи у него, а не както си представят съвременните хора. Аз съм срещал добродетелта - разговарял съм с нея, какви мисли има тя. Знаете ли каква красива дъщеря е тя на Бога? Аз съм срещал Божествената правда - тя е много красива жена, но строга; тя не прощава погрешките. Но ще кажете: „Аз бях слаб." „Слаб или силен, ти не трябваше това да направиш -това е заповедта на моя Баща." А любовта - тя е много хубава, тя не вижда хорските погрешки. Пред нея каквото и да направиш, даже най-лошото, тя ще те целуне, поглади, очисти, преоблече и ще те заведе у дома си. Жива е тя.

Сега мъже и жени трябва да се любят. Някои казват: „Жена ми не ме люби." Ти не си намерил тази жена, която те люби, а твоята жена на земята е сянка на тази любов. Жената казва: „Ще го взема, ще се оженя за него, защото той е богат - има десет хиляди лева, къща." Тази жена взема, но не дава - тя не може да направи мъжа си щастлив. Мъжът казва: „Аз се

ожених за нея, защото е богата, макар и да е грозна.“ И този мъж не може да те направи щастлива. И така, всяко учение, което взима, а не дава, не може да те направи щастлив. Основното учение в християнството е самопожертването. Има два вида жертви - или сам ще се пожертваш, или ще те пожертват. Например на Гергьовден защо колят тези агнета? Турят им венец, осветяват ги и после ги колят. Защо давате тази жертва? За ядене. Има духове в света, които и на вас един ден ще ви турят венец, ще ви поставят на жертвеника, ще ви заколят и ще умрете. Ще кажат: „Еди-кой си умрял.“ Аз казвам: той не е умрял, жив е. Това е трапезата на смъртта, на която ще бъдете и вие един ден, и там ще ви изядат. Ще ви извадят кокалите и ще кажат: „Колко е хубаво, добре угоено това месо, ами мускулите, сърцето, дробовете му, ах!“ Това е дълбокият смисъл в света - хората умират, защото има месоядство. Господ учи хората и духовете да не ядат месо. Когато престанат хората да ядат месо, няма да има смърт в света. Месото на всички грешни хора е много крехко, така е и с всички калпави, прости дрехи - хубава дреха, която е направена от хубави нишки, е здрава, солидна. Българинът казва: „Такива здрави дрехи са за носене, това е приятно.“ Затова трябва да станем праведни. Месото на праведните е твърдо, здраво и затова не го ядат - за такива хора няма смърт, няма изяждане.

Това ново учение ще създаде у нас здрави мисли, здрав ум, здраво сърце. Всеки, който се опита да погълне една добра мисъл, едно Божествено желание, той сам ще се унищожи. Такъв човек ще дойде в положение на един крокодил, който поглъща едно малко жабче. В реката Нил има едни малки жабчета, които крокодилите често поглъщат. Крокодилът си отвори устата и жабчето попада вътре, но като малко, той го гълта цяло. Като влезе в корема на крокодила, то иска да излезе навън и за да си пробие път, полека-лека прегризва корема му и излиза. С това коремът на крокодила се напълва с вода, той обръща гръб и умира. Някои хора се оплакват и казват: „Изядоха ме.“ Нека се опитат мене да ме изядат, да ме погълнат. Направете един опит за това. Ако човек има вяра, не трябва да се страхува от нищо - живият Господ е с нас.

Няма две мнения в това, че Бог слиза отгоре. Иде Той и велика светлина иде с Него, иде с Него и огън, който ще пречисти света. Този век ще докаже тези неща, а във втория - бъдещия век, ще се въдвори на земята Царството Божие. Ще видят хората, че това не е страшно нещо. Със

слизането Си Бог ще съедини хората и злобата постепенно ще изчезне. Всички недоразумения произлизат от недоверие и подозрение един към друг.

Ще ви приведа примера за студа, вятъра и слънцето, които искали да направят опит с един овчар - кой от тях ще успее да му снеме кожуха. Започнал студът, разразил се в най-силната форма - дърво и камък се пукали, и казал: „Аз сега ще снема кожуха на този овчарин.“ Овчаринът обаче, като виждал такъв голям студ, загърнал се здраво в кожуха си и закрачил бързо за дома си. Не успял студът в опита си. Започнал вятърът: засвирил той от всички страни, изкоренявал дървета по улиците, замитал всичко по пътя си, но кожуха на овчаря не свалил, даже толкова по-добре той се увивал. Слънцето най-после казало: „Вие направихте своя опит, сега и аз на свой ред ще направя своя.“ И наистина, усмихнало се слънцето благо и весело, изпратило то всичката своя любов на овчаря и той започнал малко по малко да се стопля, докато се силно сгорещил и свалил кожуха си. Ние проповядваме два вида учение - на студа и на вятъра. И в църквата има два вида учение - на студа и на вятъра. Сега остава учението на любовта.

Някои казват: „Ти какво мислиш?“ Погледни ме в очите и ще видиш какво мисля. Аз, като ви срещна, не питам какво мислите - аз зная какво мислите. Аз, като ви видя, зная, че мислите за някоя къща, за някой етаж с две-три и повече мебелирани стаи; мислите да се ожените, да имате деца и т.н. Срещам някой учен. Какви мисли виждам у него? Прави изследвания. Срещам някой, който мисли да краде, виждам какви са неговите мисли. Всичко това - всичко, което мислите, е изписано на лицето ви. Сега Господ е отворил вече книгата, това ясно се вижда. Ако бях решил да съдя света, още веднага щях да ви дам присъдата, ще кажа: според еди-кой си член от Божия закон за това и това, което си направил, тази ти е заслугата. Не съм дошъл да съдя света. Но не мислете, че сте светии, това искам да кажа. Светията трябва да бъде един отличен човек - да знае да слугува, да има здраво тяло, мозък; да има здрави крака, ръце, мускули; да няма нищо в ръцете си, тоест да не е богат, да не е и сиромах обаче - да бъде в положението на Толстоя - да раздава, да помага на бедни. Такъв е истинският светия. На небето Господ класифицира светиите на големи и малки. Онези, върху които е най-много говорено, казано; които са най-много страдали и са изнесли достойно всичко това - те са светии. Защо днес хората почитат Христа? Защото Той понесе всички дългове на

хората, понесе всички техни грехове. Ако Христос не беше пострадал, ако не беше дал нищо от Себе Си за хората, Той щеше да бъде обикновен човек.

Всеки трябва да слугува на Бога и да знае, че си има свое място на земята. Ще кажете: „Апостол Павел е бил велик човек, еди-кой си също е бил велик човек.“ Ако вие извършите своята рол на земята добре, и вие ще бъдете един ден светия. Една жена, която е живяла двайсет години със своя мъж и е носила неговия тежък ярем, готвила му е и той я е малтретирал, а тя всичко понасяла с търпение - тя ще бъде една светица. Така е и с мъжа - един мъж ако понася търпеливо всички несгоди, предизвикани от жена му, ако тя го малтретира - той ще бъде друг светия. Такива мъже и жени на небето ще бъдат светии. Аз виждам всеки ден тук, на земята, жени, окичени с разни диаманти, огърлици, живеят охолно, безгрижно - на онзи свят са бедни, със скъсани дрехи. Един ден вие ще се намерите в положението на онази богата госпожа, която имала един слуга, който получавал шейсет лева, но раздавал всичките си пари на бедни. Тя често му казвала: „Не бивай толкова глупав, не си раздавай парите, защото ще ти потрябват за черни дни.“ Една вечер госпожата сънувала един жив сън: вижда тя един много хубав палат - мраморна постройка, отличен. „Чий е този палат?“ - пита тя. „На твоя слуга.“ „Ами такъв бедняк отгде има толкова пари да си построи този разкошен палат?“ „Всичко, каквото има той, го изпраща, за да си съгради на онзи свят палат.“ По-нататък тя вижда една малка колибка. „Ами тази колибка чия е?“ „Твоя е.“ Вие може да сте много умни, големи личности на този свят, но на онзи свят Господ ще ви съди и ще ви отдаде заслуженото.

Не трябва да се борим, но трябва да знаем истината - трябва да поставяме една рязка граница между Божественото и човешкото, или небожественото. Вие казвате, че разбирате думата „любов“. Не, не я разбирате. Не само думата „любов“ не разбирате, но не разбирате нито правдата, истината и мъдростта. Когато вляза в една къща и видя разгневена жена, това мъдрост ли е? Когато се изговори тази дума „мъдрост“, трябва да настъпи известна промяна в състоянието. Трябва да се разбира смисълът на всяка дума. Ако влезете в един театър, дето има хиляди души, и извикате: „Пожар, пожар!“ - всички ще се втурнат да бягат навън, ще се внесе суматоха, всички ще изпитат ужаса на приближаващата се смърт. Това е, защото всички разбират смисъла на тази дума. Ако някой дойде между хората и каже думата „любов“, всички

ще се спогледат, ще се засмеят и ще гледат на този човек като на луд. Ще кажат: „Какво иска този човек с тази дума?“ Това показва, че не разбират дълбокото значение на любовта, защото и тя би трябвало да предизвика същия ефект, както думата „пожар“, само че в обратен смисъл. Ако видя един човек натъжен и като му кажа думата „любов“, трябва всички страдания, недоволства у него да изчезнат - да се зарадва като един ангел, да се превърне от червей в пеперуда.

Ние често казваме: „Господи Боже“, но и тези думи не разбираме. Аз рядко произнасям Божието Име в себе си, но когато имам голям товар, тогава произнасям Името Божие и целият товар слиза надолу. За мене тази дума съдържа всичко. Аз заменям тази дума на български с думата „мога“. Никога не казвайте „слаб съм“, а „мога“. На едно място в Писанието се казва: „Всичко мога чрез Христа.“ Турете настрана всичко друго, турете настрана думата Христос - вие това не го разбирате. Вие ще разберете Христа, ще разберете Бога само чрез думата „мога“. Не съм длъжен да се смущавам от тъмнината, когато се обръща земята - това си е в реда на нещата. Когато на някой човек е тъмно в ума, казвам: „Неговото слънце е залязло, в ума му е тъмнина, затова нека си легне да си почине и да не се безпокои, а след дванайсет часа неговото слънце ще изгрее за него, ще дойде неговият Господ.“ Тогава ще дойде любовта и ще почнеш да разбираш дълбокия смисъл на нещата. Така е учил Христос по-рано, така учи и сега.

Всички чакат да дойде Христос от небето - един път е слязъл Той на земята, втори път няма да слезе. Бог слезе на земята, когато я създаде, когато направи света, и до днес работи върху света. Ще стои Той тука дотогава, докато всичко уреди и ще се върне заедно с всички хора. Този Бог е заедно с нас, работи заедно с нас. Той ще ни събере и ще образува онова дърво на живота, на което ние ще съставляваме коренчета, листа и плодове - всеки един лист ще бъде за изцеление. Тогава ние ще бъдем едно с Господа, тъй както всяка клетка, всяко коренче и лист съставляват едно дърво.

„Блажени сте, когато ви гонят.“ Блажени сте, защото вие се движите, защото на края на живота работата, която вършите, е за добро на човечеството и голяма ще бъде вашата заплата на небеса. Когато те срещне някой и ти каже: „Лош си“ - право ти е казал. „Грозен си“ - право ти е казал човекът, стани красив. „Злобен си“ - право ти е казал, стани добър. Колко пъти за мене хората говорят какви не думи и ако бих

обръщал внимание на всичко това, щяха да ми опадат всички косми на главата. Казвам: „Прави са тези хора“ - аз съм много опасен човек. Защо? Аз съм огледало и като ме срещне някой, огледа се в мене и казва: „Ти си вагабонт“ - право казваш. „Ти си шмекер“ - право казваш. Огледай се и се оправи. Хората приличат на онзи американски проповедник, който полудял и един ден се огледал в огледалото, не се познал и казал: „Ти трябва да се покаеш, иначе Господ ще те накаже, ще погинеш.“ И мене ми е приятно да се оглеждам у хората, и аз искам, като срещна някой добър човек, да се огледам в него, да видя какъв съм, затова и аз се оглеждам. Трябва да има два вида огледала - едни, в които ние да се оглеждаме, и такива - нашите, в които други да се оглеждат. Само така ще оправят хората своите грешки. Горко на онзи народ, общество, църква, които нямат огледало. Съвременните лекари, и те употребяват в практиката си огледала. Например, когато преглеждат в гърлото дали има някаква болест, употребяват огледала.

Това е Христовото учение - да се разбере дълбокия смисъл на страданията, че те са необходими за нашето щастие и блаженство, за в бъдещия живот. Нещастията и страданията са най-голямото благо, което Бог изпраща на хората. Когато страдате, ако има някой, който се е много отеготил, нека дойде при мене - аз ще купя неговите страдания, като му дам нещо друго; ще направя една обмяна на чисто търговски начала. Казва някой: „Дотегна ми вече да страдам.“ Кажи ми по колко ще продадеш килограма на твоите страдания, аз съм готов да купя. И тъй, Господ слиза на земята, за да отнеме този товар на хората и затова Христос казва: „Възложете си товара на Господа.“ Ще направите една обмяна: Господ ще вземе вашите страдания, а ще ви даде радости. Това е учението на Христа. Като е слязъл на земята, Той е искал да ви направи щастливи. За да бъдете щастливи, трябва да бъдете умни, мъдри.

Когато произнасяме думата „мъдрост“, това да става само когато не можем да разясним някой труден въпрос. Да произнесем думата „мъдрост“ и да постоим десет минути, след което настъпва известно прояснение. Това ще бъде като с някой слепец, който, като проглежда - вижда красотите на света. Той казва: „Виж-дам всичко в света хубаво и разбирам колко е велик Господ.“ И ние трябва да благодарим на Бога, че е създал този свят, че е създал дом, братя, сестри, майка, жена, деца, па и нещастия покрай това - за всичко трябва да се благодари на Бога. Онези, които са тръгнали в пътя на християнството, трябва да благодарят на Бога

за всичко. Като благодарим на Бога, тогава всички ще се разберем и като произнесем думата „любов“, тъжни ли сме, скръбни ли сме - веднага ще почувстваме една радост, една топлина, която ще се развива по тялото и нашите вкочанясали членове ще започнат да се стоплят, да се размърдват и ще виждаш ангели да слизат отгоре. Това значи да станеш ясновидец. Някои чакат като умрат, тогава да видят всичко, тогава да станат ясновидци. Не чакайте като умрете, а като възкръснете в Господа.

Не казвайте „като умра“, а - „като си променя дрехите, като се обърна от червей в пашкул и от пашкул - в пеперуда.“ Вие казвате: „Ще умра, ще ме заровят в черния гроб и червеите като ме нападнат, какво ще стане с мене?“ Червеите - те са вашите по-малки братя. Ще дойдат те и ще кажат: „Я да те почовъркаме. Христос беше за вас жив хляб, а ти ще бъдеш за нас жив хляб.“ Но човекът не е в гроба, това да не ви плаши; аз не ги виждам в гробищата. Пак ще ви повторя: има два вида хора - едни живи мъртви, каквито срещам всеки ден из София, а другите - мъртви живи. Христос казва: „Блажени мъртвите живи, които умряха за Господа“, а никъде не е казано: „Блажени живите мъртви“ - последните са гъсеници. А мъртвите живи са пеперуди и са безопасни, защото те не изяждат листата на дървото -защото са необходими. Когато в твоя живот влезе една мисъл, която те разрушава, то е една гъсеница - изпъди я навън; а когато влезе в тебе една мисъл, която те повдига - то е една пеперуда. Следователно всеки ден изхвърляйте навън всички мисли, които изяждат листата на вашия живот. Това е учението на Христа.

Христос казва: „Блажени сте, когато ви гонят, защото голяма е вашата заплата на небеса.“ Ще ви обясня дълбокия смисъл на тези думи: като посеете едно житно зрънце, то започва да гние, нападат го много врагове - микроби, и като излезе нагоре към светлината, към слънцето - враговете се разбягват. Следователно и вас трябва да ви гонят, за да излезете нагоре. Христос, като казва „блажени гонените“, подразбира - блажени онези, които израстват, пущат коренчета, листа, цветове, плодове, защото голяма е тяхната заплата, като дойде Господарят и намери плодовете. Има ли смисъл това учение? Има. Това значи да бъдеш гонен за Христа. Ако ме гонят и аз нямам никакъв плод, заслужавам да бъда гонен. Ако бъда гонен, за да дам плод на Бога и имам такъв - това растене, това гонене има смисъл. То ще даде този импулс, този подтик. Тъй като се мисли, ще влезем в правия смисъл, да се разбере защо живеем тук на земята. Затова трябва да се молим за всички хора.

Писанието казва: „Благославяйте, не кълнете; казвайте истината направо в лицето като на брат, на приятел; никога не одумвайте.“ Одумването е повръщане от стомаха, а устата е създадена не за повръщане, а за неща възвишени, добри. Това е учението, което носят светиите отгоре; това е учението, което проповедниците от хиляди години носят в света; това е учението от малките ангели, които ще слязат на земята. Като дойде Христос на бял кон, а Той иде с бял кон, и Той същото учение ще донесе. „Блажени тези, които са познали Господа, които са израснали, които имат клончета, листа, плодове, защото Господ ще ги посети и възнагради.“

Аз бих желал всинца да сте в това положение - блажени да сте, и като намери Господ плод във вашата градина, и като влезе в дома ви - вашето сърце, да Го поканите да ви гостува. Той ще ви даде едно ново учение, което никъде не е писано - ще ви напише в сърцата. Всички ще бъдете научени от Господа.

„Блажени сте, когато ви гонят - голяма е вашата заплата на небеса.“

„Амин.“

Беседа, държана на 4 февруари 1917 г., неделя, 10 ч., София

ДЕЦАТА

Истина ви казвам: ако се не обърнете и бъдете като децата, няма да влезете в Царството Небесно[76].

За да обясни кой може да влезе в Царството Небесно, Христос взема една обикновена форма, понятна за всички, която съществува от създанието на света – децата. Това, което радва домовете, което радва света, то са децата. Дом без деца – това е пустиня без извор, без трева. Защо човек трябва да стане като малко дете, та да стигне Небето? В Христовите думи под „дете“ се крие по-дълбок смисъл, отколкото ние разбираме под тази дума; Христос не казва: „Ще влезеш в Царството Божие, ако си някой скъпоценен камък, поставен на короната на някой цар, ако си някой милионер“, а казва: „Ако не станеш като дете, няма да влезеш в Царството Небесно“ – Той влага тук идеята на смаляване.

Детето е символ на едно пасивно състояние, или, тъй да се каже, то представя потенциална енергия, енергия в спящо състояние. Но тази енергия не е в бездействие, защото вътре в нея са складирани всички условия за нейното развитие; тя е едновременно в потенциално и кинетическо състояние. Потенциалната енергия се превръща в кинетическа и обратно. Кинетическата енергия има по-голяма сила на активност, но нейните размери са по-малки, когато пък потенциалната енергия има размери на безгранично развитие. Разликата между детето и възрастния човек е същата: възрастният човек е по-малко активен и има по-малки размери на развитие, отколкото детето. В идеята на детето има и друг смисъл. Ако дървото не се обърне в малка семка и не се посади наново в почвата, не може да започне своето ново развитие. Развитието на дърветата става по два начина: едни се развиват, никнат чрез семена, а други – чрез издънки, присадки. Има голяма разлика между растение, което се развива чрез присадка, и онова, което се развива чрез семка. Когато растението е от семка, то съдържа по-голяма сила от онова, което е излязло от издънка. Христос казва: „Ако не се обърнете на семе в живот, няма да влезете в Царството Божие“, защото там се присаждат не дървета, а само семки. Господ няма нужда от стари хора, в Царството Божие няма стари хора. Думата „стар“ е синонимна с човек безсилен; а младите, децата, те са синонимни с думата „богати“, по ум и по сърце. Така

тълкувам и аз: Ако нямате ума и сърцето, т.е. невинността и чистотата на дете в себе си, вие не може да влезете в Царството Божие, защото условията, при които трябва да растете, изискват вашият ум и вашето сърце да съдържат Божествения живот в себе си. Едно от най-големите заблуждения в съвременните духовни движения е това – да мислим, че сме големи; у всекиго от вас, у самите деца даже, които са едва на 5 години, има идеята за големство. Често съм срещал деца на 5–6 години, у които се е зародила мисълта, че са големи, че са грамадна сила и че могат много нещо да направят. Срещал съм и религиозни деца, които мислят, че са много големи: „Не ме закачайте – казват те, – че като махна с пръста, всичко мога да направя.“ Такива деца, като ги накарате да вдигнат някой чувал, не могат. Защо не могат да го дигнат? Само защото мислят, че са големи, когато в действителност не са. Ако мислеха, че са малки, те щяха да могат да го дигнат. Това можете да го проверите. Останете вътре в себе си в положението на дете, вложете в ума си една мисъл – ако не се тревожите, тя ще има 10 пъти по-голяма активна сила, отколкото ако се постоянно тревожите. Когато се изправите пред ключа на електрическа лампа, какво се изисква от вас? Само да завъртите ключа. И тази сила, която ще употребите, е много малка. Светът е тъй устроен от Бога, че ви пращат само да завъртите този ключ. А какво правят мнозина? Спират се пред ключа и започват да философстват. Така никаква светлина няма да блесне. Не ви трябва никакво философстване тук – едно движение на ръката и светлината – условие, за да може да четете – ще блесне. Същият закон е и сутрин, когато се събудите – завъртвате вашия ключ и казвате: „Виждам“. И душата, като влезе в човешкото тяло, и тя има ключ, и като го завърти, казва: „Виждам слънцето“. Ако забравите да завъртите вашия ключ, вие ще бъдете в тъмнота, т.е. умът ви ще бъде смътен, неспособен за работа. Някоя сутрин ставате и забравяте да завъртите ключа на вашето сърце, на вашия ум, и цял ден животът е в безпорядък, намирате, че няма никакъв смисъл в него и т.н. Аз казвам: Вие сте в положението на дете с големи идеи, което като мисли за големи работи, забравя да извърши най-малкото – да отвори малкия ключ, от който иде светлината в света. Постоянно срещам хора с незавъртени ключове, с големи идеи, мечтаят за много къщи и къщи с много етажи, а са слепи. Не ви трябват тези къщи, първо завъртете ключа, а след това си направете къщи. Станете дете на послушанието; само тогава Бог ще заговори и вие ще разберете отношенията, които съществуват между Бог и вас. Съвременните хора са

изгубили отношенията си към Бога; мислят, че са свободни, че имат право да вършат това или онова, че имат право да критикуват дори Бога. Аз питам такъв човек: Като стана тази сутрин, завъртя ли ключа? – „Не съм.“ – Да се върнеш вкъщи да завъртиш ключа, защото инак през целия ден ще бъдеш в тъмнота и неразположение на духа; животът дотогава няма да има смисъл за тебе. Този същият закон е и в отношенията на хората – завъртял си ключа, всички те обичат; забравил си да завъртиш ключа, всичко върви в дисхармония; голям човек, голямо величие си, никой няма да те обича. Никой не обича хора, които много искат. Законът на Небето има символ в децата – в тяхното безкористие. Да носиш много на гърба си и да имаш малко в стомаха си, са две различни неща. Ако носиш 100 килограма жито на гърба си и половин килограм жито в стомаха си, де ще бъде силата? Съвременните икономисти, които товарят държавата с големи дългове, вършат това, защото не разбират Божествения закон. Бих желал по-добре да дадат всекиму половин килограм жито в стомаха, отколкото 100 килограма жито на гърба. За предпочитане е 100 грама знание в мозъка, отколкото 100 килограма товар на гърба. Може да има някой 100 тома книги, но 50-те грама знание в мозъка, като потенциална и кинетическа енергия, струват повече отколкото това, което е извън него.

И тъй, под думата „дете“ Христос разбира особено вътрешно състояние, да бъдем в съгласие, във връзка с духовния свят, с всички сили, с всички същества. Започнеш ли да мислиш, че си някое велико същество, изгубваш тези връзки. Когато един велик ангел от небето, който е живял милиони и милиарди години, който има в себе си опитност повече, отколкото цялото човечество, на когото историята е много по-велика, отколкото на целия човешки род, реши да слезе на земята и да се въплъти, той ще вземе формата на детенце, ще се смири; оттам той ще започне своето развитие, за да разбере величието на Бога. Затова питаха Христа: „Може ли стар човек да влезе в Царството Божие?“ И ангел да е, и Бог да е, не може. Всеки, който иска да влезе, трябва да се смири – да стане като дете. Всички вие, които ме слушате тук, искате да влезете в Царството Божие, каквито сте. Не, казвам: никога това не е било и няма да бъде. Ако не добиете вътре в себе си свойствата на детето, а именно: пластичност на ума и на сърцето, няма да влезете в Царството Божие. Междината, която дели този свят от онзи, е една стомилионна част от милиметъра – само толкова е разстоянието от единия свят до другия свят. Когато човек тръгне в пътя на развитието, той се движи много бавно. Всички, гледам, които

тръгват в духовния път, тръгват като големите хора, а не като децата. Ако човек започва да върви с големи крачки, той няма да постигне целта си. Видите ли човек да излиза от къщи и да бяга, той няма да постигне нищо. Но ако тръгне полека и постепенно ускорява хода си, той ще постигне целта си: той е в положението на дете. Христос казва: „Не започвайте работите си с бързане; движете се като малките деца – постоянно вървете и ускорявайте хода си с 2, 3, 4, 5 и 6 и тогава ще намерите смисъл във вашия живот“. Докато сте в положението на малки деца, няма да дойде никаква болест, а щом сте в положението на стари, ще ви нападнат всички болести. Който е смутен, той е стар; който има тежест на сърцето, той е стар. Станете млад. Казваш: „Тежко ми е на душата“. – Стар си. – „Какво да правя?“ – Стани млад. – „Как?“ – Не мисли за велики работи в света. Тури само половин килограм хляб в стомаха си, 100 грама знание в мозъка си и 5 грама в сърцето си – това ти е достатъчно. Моми, когато ги любят 10–15 момци, започват да се кокорят, да се надигат и стават нещастни. Преди няколко години бе убита в София една мома от своя годеник, защото му изневерила. – Защо любите двама? Един Ви беше достатъчен. Всяка мисъл си има своето място. Ако не любите някого, не го лъжете, кажете му истината и той ще си намери друга. И в религиозно отношение хората страдат от същата любов. Казват: „Да любим“; но знаете ли как се изразява любовта? Човек, който желае много, прави грях, а който направи грях – страда. Който греши, е лош човек, но който греши и не се разкайва, е по-лош; който греши и не се разкайва, нито се моли, е още по-лош, а такъв, който не се разкайва и се моли, е лицемер, а лицемерът е най-лош човек в света. Има в света две лъжи, два вида грехове, – като казват, че любите някого, а го лъжете, постъпвате като крокодилите: те, когато обичат някого, облеят го със сълзите си, за да стане по-гладък, та да могат по-лесно да го глътнат. Не такава любов трябва, а любовта на малките деца. Малко дай, но от сърце го дай. Ако мъже и жени бяха приложили тази философия в живота, домовете и обществата щяха да се изменят на добро. Бащи, майки, деца, учители, свещеници, съдии, всички за велики идеи мислят, велики хора са на този свят, по-велики от тях няма. И питате ме защо страда светът? Страда от „велики“ хора и идеи. „Отличен проповедник е – казват, – велики идеи проповядва.“ Да, от „велики“ идеи страдаме всички. Евреите, и те имаха велики идеи, богати да станат, възгордяха се от това, че са избраният народ, 33,000 обещания имат от Бога, но Христос им показа, че величието на един човек седи в това – да

стане малък като дете: само тогава Бог ще бъде на негова страна. Не съм видял досега нито една майка да носи в утробата си някой стар дядо, ако ще би да ѝ заплатят и милиони. А едно малко дете всеки го носи, без да му платят нещо. Защо? Защото то носи в себе си велики блага. Всяка Божествена идея, колкото малка и да е, като влезе, тя носи мир, радост, величие, ето защо всеки може да носи малките деца.

Някои от вас мислят, че великите идеи раждат щастие в света. За пояснение на тази мисъл ще ви разкажа една легенда. Един осиромашал германски принц искал да се ожени за една красавица; но тя му казала: „Аз съм жена с големи претенции, ще ми построиш великолепен палат, и каквото ми се доще, ще трябва да ми го набавиш; ако се съгласяваш на всичко това, ще те взема; готов ли си?“ – „Готов съм на всичко, защото с тебе ще бъда щастлив“, отговорил принцът. Оженил се той и тръгнал да търси богатства чрез окултизма, да търси духове; намерил принца на гномите и му казал: „Ожених се за една много взискателна жена и ми трябват много пари, ще можеш ли да ми услужиш?“ – „Мога, но с едно условие: за всяка кесия пари ти ще ми даваш по 10 косъма от главата си.“ – „Достатъчно имам, ще ти дам повече.“ – „Не! Само по 10 ми трябват; всеки път, като дойдеш, по една торба злато ще вземаш.“ – „Е, осигурихме се – рекъл си той, – дойде най-после денят на щастието в моя дом.“ Започва той неделя след неделя, месец след месец да посещава принца на гномите, взема пари – дава косми. Минават се година, две, три, главата му оголява. Отива пак да вземе пари, но няма вече косми. „Да ти дам друго нещо“, му казал той. – „Не, косми, косми ми трябват.“ Само тогава той разбрал, че в тези косми се крие човешкият характер. Малките наглед неща той е пожертвал уж за по-големи. Всеки косъм е благородна мисъл, пожертвана за нищо и никакво. Ако имате в продължение на 10 години такъв стремеж, вие жертвате всичко благородно от себе си и оставате една гола пустиня. Тогава вие се превръщате на старо голямо сухо дърво, което е символ на пропаднал човешки характер. Да не се обиждаме от истината. Но всякой, който се обижда от истината, Бог го счита за стар човек. Такъв е законът пред Бога: Господ досега никак не се е обиждал. Няма друго същество, което да е пренесло по-големи поругания от Бога, но Той никога не Си е даже веждите навъсвал. Тихо и спокойно гледа Той и казва: „Тези деца ще разберат закона; сега трупат грехове, и затова ще носят този товар“. – „Тежко, много е тежко, сиромашия, какво ще правим?“ – Ще работите. – „Другояче не може ли?“ – Не може, ще работите. – „Големи сме.“ – Ще се

смалите – ще станете деца. Като се върнете у дома, опитайте се да станете деца и ще видите как ще се подмладите. Остарели сте – защо? – Защото носите света на гърба си. Когато сте в един параход, който се клатушка, и се страхувате, каква полза имате от страхуването? Стойте спокойно, имайте доверието на едно дете. Този, който е направил парахода, ще се погрижи за вас. Параходът ще се поклатушка и най-после ще спре. Гръм има, буря има, не се бойте. Птиците, които са в небесното пространство, също се клатушкат, но те разбират много по-добре този закон, отколкото вие. Ще ме извините за всичко това. Ако сте стари, ще се обиждате, ако сте млади – ще ви поздравя. Когато говоря истината, никой да се не докача. Който е тръгнал бос през някое каменисто място, ще му кажа: Обуй си цървули, защото ще ти се наранят краката и сред пътя ще се принудиш да се върнеш; цървулите ще те спасят. Ако е някоя дама, тя би предпочела да се нарани, но без цървули да е, за да може нейният любезен да я хареса. Опасно е да ходите боси. Децата са всякога обути. Вижте и пеперудите, тия малки деца на Господа, каква отлична премяна имат: някоя земна царица да би я имала, щеше да се счете най-щастлива. Тези пеперудки, макар и да живеят мимолетно, Господ добре ги облича. Защо Господ ги облича така? – Защото са деца. А защо Господ дава нещастия на хората? – Защото са стари. Защо Господ дава благословение на някои? – Защото са малки деца. Майката прощава на децата си много грешки, но ако мъжът ѝ направи погрешка, ще каже: „Този дъртляк не го ща вече“. Така и Небето прощава всички грехове на малките деца; но към старите то е строго и казва: „Скоро вън!“ Тогава какво се заражда в нас? Недоволство, отчаяние и омраза спрямо живота, понеже срещаме съпротивление и неблагоприятни условия за нашето развитие. За да бъдем обичани от Бога и от хората, единственото нещо е да възприемем вътре в себе си тази Божествена идея – да бъдем малки пред Бога, да имаме ум и сърце отзивчиви. Любовта има степени в своята сила: стоиш при някоя печка на разстояние два метра от нея – усещаш много приятна топлина, но ако поставиш ръката си отгоре на нея, ще те изгори. Старите хора са нажежени печки – по някой път изгарят. Те са обикновено користолюбиви. Не мислете, че говоря за вас – аз говоря за ония стари хора, за които говори и Писанието. Стар човек е онзи, който има мисълта, че е голям, велик, и от такъв човек именно трябва да се пазим. Това е проповядвал Христос, когато е казал: „Да станете като малки деца“. Като изследвате природата, ще видите, че най-скъпоценните работи не са големи.

Например, брилянтът – едно време веществото, което го е образувало, е било въздухообразно, газ, който е заемал голямо пространство и е трябвало да се сгъсти; Господ го е сгъстил, превърнал го е в твърдо тяло, но като същевременно е намалил обема му; станал е малък по обем, но скъп по цена. Знаете ли колко енергия, колко материя е пресирана в един атом? По същия начин, по същия закон и ние трябва да се смалим, да станем малки, като деца, защото велик е само Бог, и за да бъдем като Него, трябва да научим изкуството на преходните неща в битието, стадиите на преходния живот, защо малките неща минават от малки към големи. Едно узряло зрънце, колкото малко и да е, щом падне на почва и има условия за своето развитие, израсте в голямо дърво, но един лист, един гнил плод, колкото и да е голям, падне ли на почвата, изсъхва.

Това е смисълът на Христовите думи. Той е говорил едно време за хората на просветения век, за вас – за онези, които могат да го разберат, които могат да приложат Неговото учение; за онези, които не Го разбират, които не могат да приложат Неговите мисли, Той не говори. Когато някой велик музикант свири, той свири за онези, които имат ухо да го слушат; когато някой ваятел извае статуя, той я предлага на онези, които я разбират и оценяват; когато някой писател напише книга, тя има значение за онези, които я разбират. Господ е направил света и е написал Своя закон за онези, които Го разбират. Онези, които не Го разбират, ще носят товара на гърба си и ще бъдат „велики хора“. Едно време, когато Бог е създал света, духовете, които са слезли на земята, са искали да бъдат големи, велики; затова те са имали грамадни тела и затова са били създадени и грамадни животни. Ако грамадните животни бяха останали на земята, щяха да я оголят и опустошат – да изпоядат всичко. Господ е трябвало да учи тези въплътени духове, че не трябва да имат грамадни тела, защото величието на едно същество не седи в грамадното тяло. Една идея е велика не когато е голяма по обем, но когато носи нещо, което е велико за развитието на другите. Ако посадите един орех, след 10–20 години той ще бъде грамаден; но като умре, той ще дойде пак в първоначалното си състояние. Говоря ви да станете като малките деца и да направите опит с това. Внесете тази Христова идея в ума си и постарайте се да бъдете малки пред Бога. Представете си, че сега започвате вашия живот в Царството Божие. Вие може да мислите, че сте видни, знатни хора; но колко велики царе, колко знатни хора е имало едно време, за които сега и помен няма. Ние се заблуждаваме: мислим, че хората, които

ни заобикалят, са много видни, знатни, но при едно нещастие познава се колко сме знатни. В едно село, варненско, имаше преди 40–50 години един чорбаджийски син, много знатен; цялото село говореше за него; като кажеха: „Петран чорбаджията“, всички го знаеха; всяка седмица събираше хора за гуляй, заколваше агне и веселбите се продължаваха дълго време. Случи се, че го постигна нещастие, от което той изгуби и стана последен бедняк – всички започнаха да го изоставят и да го подтикват. Този „Петран чорбаджи“ си мислеше, че е знатен човек. Що е знатен човек? То е мъртъв вол – като умре, нахвърлят се псета върху него. И тогава пак говорят за него, но докато го изядат; след това няма нищо вече да се говори. Хората говорят „хау-хау“, докато има какво да ядат, какво да им дадеш; като умреш и не остане нищо от тебе, престават да говорят за тебе. Това са нещастията на нашия външен живот. Отвън ние сме много красиви, но важна е другата красота – на сърцето и ума, затова чистете сърцето и ума си и не се лъжете с „хау-хау“. Станете малки деца, за да влезете в Царството Божие – да наследите новия живот. Хората на земята са мъртви, изпояждат ги псета, гарвани и орли, защото са „велики“. Като прочетете „Откровението“, ще видите, че Господ вика всички орли и им казва: „Елате, вие малки, да си вземете своя дял, елате да се наситите от плътта на юнаци, войводи – все велики хора“. Какво означава това? Когато някой голям дъб изгние и се преобърне на пръст, Господ изпраща малки семенца, треви и им казва: „Вземете си дела от този дъб, защото едно време той пречеше на вашето развитие“. Затова Христос казва: „Ако не станете малки деца, няма да влезете в Царството Божие, Бог няма да вземе вашата страна“. При новите условия, при които живеете, трябва да турите нов морал, нови религиозни принципи, които да са по-силни, отколкото сегашните. Тези принципи, с които досега сте си служили, са слаби, не мога да издържат. Имате едно въже, което дига 10 килограма, но вие искате то да дигне 100 килограма; какво трябва да направите? – Ще го направите 10 пъти по-яко. Въжето е моралът – вие трябва да го направите 10 пъти по-силен от по-раншния, за да издържи новите условия. Затова именно, по закона на нещата, ние трябва да изменим нашите мировъзрения. И най-лошият човек, ако стане малко дете, ще се измени, и вие ще го залюбите. Между трева и дъб не може да има борба, но между два дъба всякога ще има такава. Посадете ги един до друг, ще видите борбата между тях – кой да стане по-висок, да види слънчевите лъчи. Който излезе отгоре, той ще успее, а който остане отдолу, ще каже: „Аз

останах малък“. Малък, но с големи идеи! Не че си станал малък, а ще чакаш, докато ти дойде редът, и ще кажеш: „Аз ще ти стана син, жълъд“, а другият ще ти отговори: „Аз съм ти баща“. – „Е, татко, аз ти благодаря за грижите, които ще имаш към мене.“ И този жълъд един ден ще стане голям и ще размени ролята си с баща си. Христос изисква, щото всеки от нас да стане един вид дърво и върху това дърво да има плод, семка, върху която ще се положи Царството Божие. Ще кажете: „Тези неща са отвлечени“. Не, вложете тази мисъл: „Аз искам да стана малко Божествено дете, затова помогни ми, Боже, да реализирам тази си мисъл“. Мислете върху тази мисъл 12 месеца и ще видите как ще се измени животът ви. Но не тръбете за това нещо: аз виждам, че сте малки. Когато някой голям бук дойде и каже: „Аз съм малък“, той не говори истината. Когато някой богат каже, че няма пари, то е, защото се бои да не го оберат. Когато някой беден каже, че има пари, и той лъже. Нека всеки казва правото. Имайте вяра в този велик Божествен закон на това дете, и Господ ще бъде с вас. Ако Бог ви кредитира, Той ще ви направи велики. Но ако сами се правите велики, вие сте в положението на един лъжлив търговец, който говори, че има пари, а всъщност няма.

Това е дълбокият смисъл на този стих: „Да станете малки деца“. Не искам да остане у вас мисълта: „Нима ние нищо не сме?“ Оставете тази мисъл настрана. Какво сте били досега, не е толкова важно, какво ще бъдете отсега нататък – това е важно. Знае се какви са били хората досега – да спи зло под камък. Да бъдем малки Божествени деца – ето бъдещият идеал. Желал бих да бъдете деца на Бога, да използвате великите блага, които Царството Божие ви дава. Желал бих всички да сте умни, щастливи, добри; казвам ви какво виждате, начина как да бъдете такива. Ще речете: „Как да гледаме ей на тази малка капка?“ Не се смущавайте, тя ще порасне: дъждът не завалява изведнъж, а капка по капка, сетне се усилва; но тези малки капки принасят полза на света. Малките деца не знаят що е страх, бабите им ги плашат: „Караконджул ще те изяде“. Също и слугините, за да се любят с някого отвън, плашат децата с караконджул, за да ги накарат да заспят. Майките, за да отидат на бал, също залъгват и сплашват децата си с нещо. Долу вашите караконджувци, не лъжете малките деца, не лъжете и себе си! Бъдете откровени спрямо себе си и спрямо другите – само по този начин ще се подмладите и разхубавеете. Щом Божествената идея дойде във вас, всичко ще се измени – и устни, и вежди, всичко. В Европа има дегизиране на устни, за да станат по-червени,

защото червенината показва богатство и чиста кръв; нека тя дойде по един естествен начин. Да бъдем малки деца, значи да престанем да лъжем Бога. Някой не вярва в Бога – може да има сериозна причина за това неверие. Някой казва: „Няма Бог“ – не си завъртял ключа, ще кажа аз. „Животът няма смисъл“ – не си завъртял ключа. „Ама хората са лоши“ – не си завъртял ключа. Ключът на малкото дете е вътре. И по-хубава, по-велика идея от тая няма. Някои искат да знаят кой е Христос. – Думите, които Той е казал, това е Христос; може ли да ви ползват тия думи, да станете щастливи, това е Христос. Силата на живота не е в буквата, а в Духа. Аз съм внимателен, съобразявам се с Божествената Истина: говоря винаги това, което е вярно. Не трябва да играем ролята на онзи Сократов ученик, който за да се покаже смирен, отишъл един ден при учителя си със съдрани гащи; учителят му обаче му казал: „Твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи“. Ние трябва да сме внимателни, и както виждате, аз спрямо вашите сърца съм внимателен, никога не съм казал това, което не е вярно. Всяко нещо, което ви казвам, е истина, може да го проверите. Ако нямате резултат, аз ще се спретна заедно с вас. Кажете си само: „Тази година искам да бъда малко Божествено дете“. С тази идея ще ви пратя да си идете – да бъдете малки Божествени деца, всички европейски държави да бъдат такива деца: тогава ще дойде истинският, Божествен мир в света.

Беседа, държана на 11 февруари 1917 г.

ПОЗНАНИЕ. САМОПОЖЕРТВУВАНИЕ.

„Всичкото ми е предадено от Отца моего, и никой не познава Сина, тъкмо Отец; нито Отца познава някой, тъкмо Синът, и комуто би изволил Синът да го открие. Дойдете при мене, всички що се трудите и сте обременени и аз ще ви успокоя. Вземете моето иго на себе си и научете се от мене, защото съм кротък и смирен на сърдце и ще намерите спокойствие на душите си. Защото моето иго е благо, и моето бреме е леко.“ (Матея, 11:27-30)

Евангелист Матей казва, че никой не разбира Христа, никой не познава Сина освен Отца. Думата „познание“ има отношение към човешкия ум. Ако умът не е подготвен да схване тази велика идея, той не може да схване отношението, което съществува между Сина и Отца. Имаме две числа 1 и 2 – Син и Отец. Когато ви се каже числото едно, какво бихте подразбрали? Думата „едно“ е символ, тя може да има значение вътре в себе си, а може и да няма, зависи от състоянието на човешкия ум. Ако кажете думите „един”, „една“ или „едно“, може да разбирате един мъж, една жена или едно дете, но може да разбирате и един кон, един вол и т.н. Когато кажете думата „човек”, Вие мислите, че разбирате що е човекът. Ако ви запитам да дадете едно определение, що е човек, вие бихте се намерили в трудно положение. Вие често казвате „син ми“, но и тази дума е непонятна за вас, вие под нея разбирате само известно съотношение. Как ще определите, че вашето дете е ваш син? Непременно трябва да имате известно познание, известна връзка между вашата душа и душата на този, когото вие наричате ваш син или дъщеря.

Често хората казват 1 и 3, какво е отношението между 1 и 3? То е чисто математическо, едно показва диаметъра на окръжността, а три – самата окръжност. Едно показва размера на окръжността, а три, това е синът, размера на целия човешки живот. От тук: „Никой не познава Сина“ – не познава размера на всевъзможните комбинации, които съществуват. Значи Синът е окръжността, размера на този диаметър. Този диаметър, като се завърти около себе си, образува една окръжност, която е Сина и вие мислите, че познавате Сина. Но това не е едно движение на колело, да го обърнеш един път и да кажеш: „Разбрах това движение.“ Едното в себе си е пак окръжност на друго едно число. В мистицизма числото едно

разбира Бог. В математиката всички числа започват от едно и казваме 1 и 2. Едно и две, това са двата диаметъра на тази окръжност на числото три. Като се дойде до числото седем, то представлява един диаметър на цялата вселена. Числото девет представлява пак една окръжност. Това са отвлечени мистически неща. Докато човек не намери отношенията, които съществуват между нещата, той не може да разбере вътрешния смисъл на живота.

Следователно всеки от вас трябва да определи своето положение, да знае какво е той в света. Вие може да сте в положение на един минерал, в положение на една растителна клетка, на едно органическо същество, на едно животно, на една органическа клетка у човека и т.н. Кое от тези положения занимавате за сега? Често обичате да носите скъпоценни камъни, брилянти по пръстите си, по вратовете си, а царете ги носят по главите си. Обичате да отглеждате някои животни, кокошки, патици, гладите ги, наглеждате ги, докато един ден им отрежете главите и казвате: „Колко е хубава кокошката, отлично, вкусно е месото ѝ, сега разбрахме какво нещо е кокошка.“ Но това не е разбиране. Ако опечете вашето дете и го изядете, няма да го разберете. Разбирането ще трае само 24 часа, след което настъпва пак брожение, пак сте гладни пак неразбиране дохожда.

Стане сутрин жената, наготви хубаво на мъжа си, който не е разположен духом, след което познава жена си. След 5–6 часа обаче, пак изгубва своето настроение, сготвя му се отново, утихва пак и т.н. Следователно и в готвенето и в науката, навсякъде се стремим към един метод, да разберем нещата. Да разберем нещата подразбирам да ги владеем, за да станат те част от нас. Не да се разбира как ще вържете един кон за неговия юлар, не да знаете как ще владеете известни елементи, да ги заковете в къщите си, но да има във всичко тази вътрешна, съзнателна връзка. Тази връзка е Любовта.

Мнозина, като говорят за любовта, казват: „За нея ние умираме.“ Човек може да умре, без да разбира любовта. Любов с умиране не се намира. Някоя мома, като не може да се ожени за някого, когото обича, казва: „Аз ще умра,“ т.е. подразбира да влезе вътре в любовта, но любовта чрез смърт не се разбира. Когато съвременните хора говорят за дом, за баща, за майка, всички подразбират отношенията на любовта. Майка, баща, когато казват „син ми“, подразбират връзките на любовта. Когато казват „църква“, разбира се, че вън от църквата няма спасение, тя е израз на Божествената любов. Вън от любовта, всички неща са мъртви, безсъзнателни, т.е. имат

само едно механическо движение.

Христос казва: „Никой не познава Отец, който няма любов, защото Бог е любов.“ Не може да познаеш един предмет, докато нямаш неговите качества. За да познаеш един твой приятел, който е философ, много интелигентен, трябва да имаш неговите качества, неговия ум. Събират се двама души: у единия има сърдце и душа, а у другия това го няма. Те няма да се разберат, защото нямат еднакви качества. Някоя жена казва: „Мъжът ми не ме разбира.“ Той Бога още не е познал, а искаш тебе да познае. Хора, които не познават Бога, не познават никого. Всеки, който не познава Сина, не може да познае мислещите същества.

Вие, мъже и жени, трябва да приложите тази философия, за която ви говоря. Христос казва: Елате при мен, аз ще ви науча това изкуство, вземете върху себе си моето бреме. Никой не може да дойде при мене, ако Отец не го привлече. Привличането към Сина е един обект, а силата, която привлича към обекта, то е Отец. Когато някой момък се привлича към една мома, момата е обекта, а любовта е Отец. Човек трябва да изучава закона на любовта, когато се привлича към този обект. Интелигентността на Сина трябва да ни научи да познаваме Отца си, иначе ние няма да познаваме и нашите отношения, които съществуват вътре в самите нас.

В живота има хиляди въпроси, които ви занимават, но 99 от тях са маловажни, а само един е съществен. Тези несъществени въпроси съставляват храна за единствения съществен централен въпрос. Ако обърнете внимание на едно яйце, ще забележите, че всички клетки вътре в него са условия за образуване на една централна клетка, която образува тези органи.

За да познаем Сина, трябва да вземем неговото иго. Иго подразбира отношенията на нещата. Често у вас се заражда желание да познаете Бога. Ще Го познаете само, ако имате Неговото иго и сте готови да Му служите. Какво се разбира под думата „служене“? Когато постъпите в някое първоначално училище, гимназия или университет, учителите или професорите ви дават като първи уроци някои упражнения и вие, за да ги разберете, трябва да се позанимаете с тях. Ако Бог е създал света, Той го е създал за известни цели заради нас, а не за свои някакви цели. Всички одушевени и неодушевени предмети, които съществуват, имат своето дълбоко предназначение. Господ ви е направил ръце с по пет пръсти, две очи, един нос с две отверстия, една уста, две уши от страни на главата – всичко това е с предназначение. Някой казва: „Аз имам ухо да слушам.“

Ухото, в дълбок смисъл, е нещо вътрешно, психическо. Човек може да слуша без да разбира; да гледа без да вижда. Под „Син" се разбира разумното у човека. Днешните хора не разбират синовете си. Аз зная такива случаи особено у българите. На някой баща, като му се роди син, казва: „Роди ми се син, за да ми работи." Бащата смята, че синовете му са слуги. Един ден бащата изпива всичко, оставя дългове на синовете си и по този начин нито синовете са разбрали баща си, нито бащата – синовете си. Разбирането между хората изисква правилни отношения, никога да не престава законът на любовта.

Синовете не трябва да очакват големи богатства от бащите си, нито пък бащите да не разчитат на връзките, които съществуват между тях и синовете, а всеки от тях да е готов да се жертвува за другите. Това са истински отношения. Бих желал бъдещите хора, като се женят, да не питат: „Ти обичаш ли ме?" Това са банални думи и затова, без да се обичат, те казват: „обичам те," а в същност и момъкът и момата лъжат. Аз бих питал тъй: „Ти готов ли си да се жертвуваш за мене?" – „Искам да живея." – „Ти не си за мене." Това е вътрешният смисъл на живота, защото в самопожертвуването е смисълът. Познаването на Сина подразбира жертва в себе си и когато човек се самопожертвува, той става силен. Турете вода в някой котел и я превърнете в пара, тя става много по-силна, отколкото като вода. Самопожертвуването е закон, да изменим едно тяло, предмет, една душа от твърдо във въздухообразно състояние, то значи да измениш душата от едно състояние в друго – да я превърнеш от силна омраза в любов. Това е законът на самопожертвуването, да трансформираш енергията. Някой казва: „Аз го мразя." Значи ти си лед и затова трябва да нагорещиш този лед, да стане на вода, а от вода на пара. Водата е най-голямото добро за растенията, но ако всичко се обърне на лед, няма да има никакъв живот.

Следователно Христос казва: „Никой не познава Сина." Кой не Го познава? Всички хора, които не искат да се жертвуват, те не познават Сина, защото Синът, то е закон на самопожертвуване. Кокошките, които вие всекидневно изяждате, аз ги уважавам, за моята душа те са по-любими, отколкото всички мъртви хора, които за никого досега не са станали жертва. Когато една кокошка умира и става жертва, аз казвам: „Ти си една благородна, отлична кокошка и пред Божието лице имаш една голяма стойност." И затова казва Христос: „Нито една птичка не пада без волята Господня." За всички тези птички, които се самопожертвуват,

Господ се грижи. Това е съзнателното, това е ценното, за което Бог се грижи.

Ако вие сте пред лицето на Бога, като една птичка, която е готова да се жертвува, Бог ще мисли и мисли за вас. Но ако вие мислите само за себе си, как да наредите по-добре вашия живот, Бог за вас няма да мисли. Да мислиш за Бога, значи да мислиш за най-великото, от което няма нищо по-ценно. Да мислиш за себе си, значи да си най-долен, най-нищожен. Няма по-отвратително нещо от това, човек да се стреми да бъде център. Това отношение на Сина трябва да разбираме – самопожертвуването. Човек, който не може да се жертвува, той не познава Бога. Това е великото учение, което Христос е проповядвал.

Някои мислят, че познават Христа. Това е въпрос. За да познаете Христа, трябва да разбирате всички отношения, които са положени в Евангелието. Христос казва: „Аз съм истина, аз съм лоза!“ Кой от вас е проучил историята на лозата? Тази лоза всяка година се самопожертвува. Христос казва: „Аз съм хляб.“ Сега хлябът е един дневен въпрос и всички хора го ценят. Разказваше ми един господин, че един ден тъй много огладнял, та търсил случай от где да намери малко хляб. Среща на пътя едно куче, което носило в устата си едно голямо парче хляб. Взел той един камък, ударил кучето и грабнал от него хляба. Сега той цени хляба. Христос казва: „Аз съм врата, аз съм овчарин, аз съм Син Човечески, учител, наставник и т.н.“ Това са отношения на Божественото, които съществуват към нашата душа и когато дойдем до онова велико положение на самопожертвуване за Бога, ще можем да разберем тези съотношения.

Като говоря за Бога, не разбирам някой отвлечен Бог, а Този, Който е произвел съзнателния живот, за Когото можем всякога да направим опит. Ние може да се помолим за един болен и ако имаме закона на самопожертвуването, ние ще му помогнем. Някой казва: „Изкусих Господа.“ Когато във вашия ум се породи мисъл, която е в разрез с Небето, вие изкушавате Бога; когато водите порочен живот, вие изкушавате Бога. Какво е вашето положение на земята, това е безразлично. Какво ще бъде вашето положение след 20, 30, 100 години и как ще се представите пред Бога, пред ангелите? Тази светлина, която носят ангелите, ще реализира целия ваш живот, той ще стане обективен, всички ваши добри и лоши желания и постъпки ще ходят след вас.

Христос казва: „Никой не познава Сина,“ т.е. всеки човек, който живее

за себе си, не познава Сина. Бог сам се жертвува чрез Сина си, за да изяви своята любов, а Синът се жертвува, за да изяви Отца си. Това са две положения, които трябва да разберем и нашият живот на земята има смисъл само тогава, когато разберем отношенията на Бога към нас, като Отец и отношенията ни към Бога, като Негови синове. Не може да бъдете синове на Бога, ако не се самопожертвувате.

И тъй, положете мисълта: Вън от Любовта живот не съществува; вън от Любовта църква не съществува; вън от Любовта народ, общество не съществуват. Това е великата църква, която трябва да обедини човечеството, това е Божествената Любов на самопожертвуването, която обхваща всички велики хора с малки идеи, подразбирам безкористните хора. Когато сме в положение на користолюбие, ние сме в положение на онзи богат и сиромах човек, които били поканени, на гости пред Бога, за да си представят всеки от тях своите желания. Представил се богатият, изложил своето меню, като казал, че иска хубава къща, хубав палат, всяка сутрин по едно ядене, на обяд – друго, вечер – друго, да се облича в хубави дрехи и т.н. Господ му казал: „Всичко това ще бъде.“ След това сиромахът казал: „Господи, аз искам да гледам винаги Твоето лице.“ – „Ще бъде,“ му казал Господ. Богатият живял в този разкош 10, 20, 50 години и му дотегнало всичко това. „Задуших се най-после от този живот, няма ли промяна в положението ми?“ Господ казва на ангелите: „Отворете едно малко прозорче на неговия палат, нека от там гледа.“ Първото нещо, което той видял от това прозорче, било неговия слуга, сиромаха да стои високо на една стълба. „Какво търси той там високо на стълбата“, пита богаташът. – „Сиромахът поиска винаги да гледа лицето на Бога и затова стои там високо.“

Вие може да сте в положението на богатия човек и да се задушите в себе си, а може да сте в положението на бедняка и да стоите на върха на стълбата, да гледате лицето на Бога. Това значи да познаеш Бога. Сега вече трябва да познаем Христа, за когото от 2000 години проповядват, но съвременните християнски народи още не са Го познали. Ако имам брат и му причиня ред злини, ограбя го, съществува ли някаква връзка, любов между мене и брата ми? В любовта няма страх, няма съмнение и тя е велика, велик закон е тя. Хората на любовта не трябва да се страхуват, който се страхува, за него няма любов, няма познание на Христа. Някои се боят, че ще умрат. Що от това, мене не ме е страх от смъртта. „Ама, има дяволи!“ Мене не ме е страх и от дяволи. Аз познавам един жив Бог Отец,

от Когото всичко е излязло. Всеки, който се плаши от смъртта, от дявола, той не познава Бога. Дяволите, Бог ги е поставил на мястото си, турил ги е да подтикват хората на работа, защото те са мързеливи. Като си мързелив, дяволите ще ти създадат работа, едно противоречие, едно тъкане. Съвременните хора знаят, че за да се образува огън между два предмета, трябва да има търкане. Ти стоиш, а дохождат ангелите и дяволите да те трият отвън и отвътре и така произлиза пламък. Що е пламък, огън? То е човешката мисъл, желание и вие започвате да живеете с тази малка топлинка, която се появява в душата ви. Ако тъй разбирате Христовото учение, има смисъл животът.

Когато любовта иде, ние сме внимателни и учтиви, а щом тя си отиде, започваме да се обиждаме. Всякога можем да мислим, да се изказваме отвън, но съществено е какво е положението на нашето сърдце. Христос казва: „Чистосърдечните ще видят Бога.“ Да видиш значи да познаваш, да имаш отношение с тази велика вътрешна връзка. Обременени сте, повикайте Бога. В Америка, преди години, един мисионер ходил да събира пари. Събрал една крупна сума, натоварил я на своя кон и се запътил да мине през една планинска местност. Един прочут разбойник, като чул за тези пари, надига се да причака в един проход този мисионер, с цел да го убие и му вземе парите. Мисионерът, като наближил до разбойника, усеща една тяжест на душата си, затова слязъл от коня си, помолил се Богу и продължил пътя си. Мисионерът видял след това пред себе си един въоръжен с пушка човек, но заминал пред него благополучно. След две години, мисионерът бил повикан да изповяда един умиращ. Умиращият го запитва: „Ти познаваш ли ме?“ – „Не.“ – „Аз исках един ден да те убия, но не те убих, знаеш ли защо? Когато ти беше в гората, слезе от коня си и се помоли, с тебе на бял кон имаше един човек, въоръжен, от когото аз се уплаших и не посмях да те убия.“ (Този разбойник е бил ясновидец и е видял същество от невидимия свят.)

Сегашните хора не признават духове, църквата не ги признавала. Църква, която не признава духове, не е църква. „И ангелите Божии ще слизат и ще се качват”, казва Бог. И ангели и дяволи, всички тези духове вършат волята Божия и се контролират от един велик Божествен закон. Когато и едните и другите дохождат, те идат по съизволение на Бога и ако трябва, ще ти причинят зло. Ако не познавате Христа, благословението на лошите духове ще се превърне за вас на зло.

Христос казва: „Вземете Моето иго със себе си, защото аз съм кротък.“

Някой път хората мислят, че владеят света, че имат голяма власт, след 20 години Господ ще ти покаже какво може да вършиш в света. Ние още не сме оформени, не трябва да се заблуждаваме от сегашното си положение. Когато познаем Бога, ще придобием вътрешен мир, ще ни се отворят очите, ще видим, че светът е жив, тогава ще знаем причината за омразата и любовта, защо съществува доброто и злото, истината и лъжата, ще разберем тези отношения и тогава само Истината ще бъде не мъртва, а жива. С тази истина ще може да направим всякога опит. Христос казва: „Опитайте." „Ако думите ми пребъдат у вас и вие у Мене, всичко, какво попросите, ще ви се даде." Кои думи? Разумните думи. Ако вие разбирате отношенията към Бога, вие никога няма да Го изкусите и животът ви ще бъде едно благословение за другите. Като казвам Отец и Син, това са две велики числа 1 и 3. Като извадите 1 от 3, ще получите числото 2, което има отношение към Божествената Любов. Когато казвам „едно", подразбирам Първопричината; Синът – това е окръжността на този диаметър; а майката е Божествената Любов, туй което наричат в християнството Дух свети, т.е. вътрешната сила, която пречиства нашите умове.

Важното е сега, ние да се свържем с Христа. Този Христос може да бъде всякога с нас, в радости и скърби и преди и след смъртта. Когато Христос е с нас, Той е врата от видимото към невидимото, от преходното към непреходното, от омразата към любовта. А хлябът, подразбира онези елементи, които раждат в себе си живота, учителите, които може да ни научат на тези закони. Като се разбере така вътрешното Христово учение, ние ще бъдем мощни да изпълним своите длъжности на земята.

Човек не може да се върне тъй скоро на небето. Аз оспорвам тази мисъл. За да отидете при Бога, трябва да имате една разумна връзка. Между един философ и между един идиот не може да има връзки; между един, който обича и друг, който мрази, не може да има връзки, отношения, но между двама, които се обичат, има връзки, има хармония. Следователно за да отидем при Христа, трябва да знаем закона на самопожертвуването и само тогава Христос ще ни направи велики. Учените хора казват, че между диаманта и въглена има нещо общо. Те са едно и също вещество, но с видоизменени свойства, диамантът е твърд и кристален, а въгленът не кристализира. Тези свойства на диаманта го правят тъй ценен.

Следователно човешката душа може да бъде в положение на един въглен или в положение на един диамант, т.е. да е кристализирала или да

не кристализира или във философска смисъл казано: душата има един свръхсъзнателен живот вътре в себе си. Ако има този съзнателен живот, ние ще се познаваме, ако няма такъв, ние ще се питаме: Ти какво мислиш за Ивана, какво му е положението, работите му как са? Той е малко шмекер, прави благодеяния, но има задни мисли. Кой няма задни мисли? Я, ми кажете човек, който да няма задни мисли! Питаше ме един господин, как ще познаем кога сме обърнати към Господа и кога не. Аз му дадох следующата фигура: Когато сянката ти е зад гърба ти, ти си обърнат към Господа, а когато е пред лицето – ти си далеч от Бога, не познаваш Бога. Това е законът, проверете го. Не да се освободите от вашите сенки, но отзад да са те. Ако сянката на твоя ум е пред ума ти, ти си далеч от Бога, а ако е зад твоя ум, ти си на мястото си. Всякога сенките се хвърлят зад лицето, за да изпъкне то.

Питам: вашите сенки накъде са? Не казвам, че са отпред, но някой път може да направите грешка, да се изменят, отпред да дойдат сенките ви. В такъв случай, трябва да ги изпъдите отзад. Когато обичаш, сянката ще бъде [отзад], когато мразиш – [отпред], когато говориш истината, сянката ще бъде [отзад], когато говориш лъжа – [отпред]. Писанието казва: „Делата им ходят пред тях.“ Има хора, у които делата ходят пред тях, а има и такива, у които делата им ходят зад тях. Как може да познаете дали вашите сенки са пред или зад вас? Всякога, когато у вас дойде благородна мисъл и след това лоша мисъл, вашата сянка е зад гърба ви; когато първо у вас дойде лоша мисъл, а после – добра, сянката е отпреде ви. Това е законът в света, това е религията. Щом станеш сутрин и ти дойде лоша мисъл, ще кажеш: „Господи, ще изпратя сянката си зад гърба си.“

Бих желал всички ваши мисли да са зад гърба ви и тогава ще се познаете и ще се обичате, защото любовта е велик закон в царството Божие. Проповядвам едно учение на обединение, както Бог го иска, както Христос го иска, а не както аз и другите хора го искаме. И ако някои хора не искат да го разберат, за времето за в бъдеще ще покаже истината, ще покаже где е Бог.

Някои казват: „Христос не познава Сина, освен Отец.“ Отец, Който живее вътре, познава Сина, защото Той се самопожертвува и понеже Той се самопожертвува, познава любовта на Отца си и тези двама се познават. Казва Христос: „Който познава този закон, ще познае Отца си и всеки, който дойде при мене и е готов да се самопожертвува, ще му покажа пътя.“ Ако това стане без самопожертвуване, тази врата ще бъде затворена

и в науката и навсякъде, всичко това ще удари на камък и вашият живот ще се разсипе, и най-благородните ви мисли и желания ще станат на прах и пепел, ще изгният, както изгниват листата на растенията и корените на дърветата, докато не се образува онази сянка на самопожертвуване, след което ще дойде направо Божественият живот.

Представете си общество от такива хора, какво би било нашето положение? Днес всинца се смущавате, че еди-кой си имал много пари, милиони – радвай се че има. Такъв човек, който много има, аз го съжалявам, защото голям товар носи. По-добре половин килограм товар в стомаха, отколкото 100 килограма на гърба си. Такъв човек цял живот ще се страхува да го не ограбят. Може да си в положението на един беден човек, но щастлив, доволен от себе си. Казвате за някого: „Той е много учен, много красив" и му завиждате. Радвайте се, че е такъв. Какъв ще бъде света без учени, без красиви хора? Казвате: „Той е лош." Радвайте се, че има и лоши хора, но ги търпете. Господ търпи лошите хора, трябва и ние да ги търпим. В закона на самопожертвуването ще разберете защо един човек е лош.

Преди години в Америка един бивол полудял. Имало едно момче, което четяло добре мислите на животните. Дошло при този бивол, поставило си ръката на главата му и заговорило с него: „Защо така полудя, какво стана с тебе?" – „Нещо ми е влязло в задния крак, та ме подлудя." Изважда момчето един трън и спасява бивола. Някои казват, жена или мъж полудели. Не са полудели те, но трън им е влязъл в главата, в сърдцето им. Тури си ръката на главата им, извади тръна и те ще дойдат в първото си положение. Гледам сегашните хора, всеки носи по един чук и гвоздей и като срещне някого, казва: „Я, дай да ти забия един гвоздей, да видим как ще търпиш." Като забиха на Христа четири гвоздея, Той каза: „Боже мой, Боже мой!" Един велик дух беше Христос и не можа да издържи тези четири гвоздея и умря, а сегашните християни с хиляди се забиват и как ще издържат?

Това са страданията на човешкия дух. Да заковеш твоята душа, ум, сърдце на този кръст, как ще може да живееш? Трябва да се научите да вадите тези гвоздеи. Така умря Христос. Какво значеше това? Да се пожертвува за хората. Някой болен лежи обхванат от лоши духове. Помогни му. – „Ама той е грешник." То е друг въпрос, ти му дай поне чаша студена вода. Това е Христовото учение. Сега идват времена на изпитания, времена тъмни, за които говори Писанието. Гневът Божий иде

в света и хората тогава ще познаят има ли Господ или не, има ли правда или не, има ли любов или не. Едното и другото ще се открият. Велики неща идат в света. Аз не ви говоря това, за да ви плаща, това е едно Божествено колело, което постоянно се върти и Господ няма да го спре за никого, а ние трябва да сме готови навреме да се качим в това колело, затова сме дошли на земята, която е едно велико училище.

След всичко това ще се върнем при Бога, за да види как и какво сме учили на земята. Господ ще ни изпитва и ще ни каже: „Синко, ти как научи уроците на доброто и злото?“ Ще почнеш, тъй и тъй, ще разказваш. Гдето си прав – добре, гдето не си прав – няма да издържиш изпита. Господ ще те пита: „Как научи закона на омразата, на любовта?“ Ако не отговориш добре, Господ ще те върне наново на земята, ще дойдеш да научиш отново тези уроци, за да се усъвършенствуваш и като се научиш, ще възкръснеш. Това е матурата. Като издържиш отлично изпита на тези пет велики добродетели, Господ ще те назначи на една велика длъжност – управител на един, два или пет града. Който не възкръсне, той е без матура. От хиляди години насам говорят все за това, да възкръсне човек. Бих желал всички да възкръснете, но да издържите тази матура, от която има нужда българският народ. Ако българският народ издържи своята матура, ще възкръсне и ще има едно високо положение и хляб и захар и всичко ще има. Ако не издържи матурата, няма да има нищо. Така трябва да разсъждаваме, а може и да го проверим на опит. Господ казва: „Обърнете се към мене в ден скърбен и аз ще ви помогна.“ Затова трябва да се молим за всички, да обичаме враговете си. „Обичам го, но той ми е враг, не е мой приятел.“ Да обичаш приятел, то е едно нещо, да обичаш враг – друго нещо е. Ако мразиш врага си, ще станеш подобен на него, ще слезеш на неговото положение. Ще кажеш: „На врага си ще помогна.“ Никога с омраза да се не отплаща, а с любов. Който отплаща със зло, той ще следва еволюцията на грешните духове. Мразиш ли, ти си в съдружие с онези, които са в широкия път. Едни отиват нагоре, други слизат надолу. Затова казва Христос: „Никой не познава Сина си, освен Отец.“ Синът е Божествения зародиш, ще Го положим у нас си и Той е новия човек и ще започнем нова работа.

У мнозина този човек живее, дайте му простор и спрягайте глагола „мога“. Мога да бъда справедлив, любящ, кротък, смирен, умен, учен, мога, мога. Когато всички започнат да спрягат този глагол в положителна смисъл, ще има едно отлично общество. Няма какво да се борави в

греховете, в миналото на хората, това е тор на Божествената нива. Що от това, че брат ти е грешен? Помогни му, очисти го, дай му дрехи, облечи го. „Ама ти си грешен, махни се, не искам да ти помогна.“ Това не е Божествено Христово учение. Мъжът казва на жената: „Махни се от мене, не те искам.“ Или обратно, жената казва на мъжа. Не, ти този мъж ще го обичаш заради Господа. Някои казват: „Искам да обичам мъжа си.“ Аз рекох, не може да го обичаш, докато не обичаш Господа. Ако Бог живее в нас, Той ще се прояви. Когато една жена умре за своя мъж, той ще ѝ направи един паметник и често ще си спомня за нея, че тя умря като мъченица, страдалница за него. Ако не я обича, той ще каже: „По-добре, че се освободих от нея.“ По-добре да умрат мъж и жена като мъченици един за друг, отколкото да живеят като кърлежи. Това е да познаеш Отца и Сина.

Иде Христос на бял кон да проповядва това учение и Неговото Слово иде, като меч ще пронизва и ще видите някой човек както върви из пътя, паднал и умрял, не е готов да издържи Божественото Слово. Злото не може да издържи Божествената светлина и ще се скрие. Тази светлина, която иде, ще даде един обратен резултат: на земята ще има голяма тъмнина, а в душата – голяма светлина. Това са два велики контраста. Когато половината земя, едното полушарие бъде осветено, другото полушарие ще бъде в тъмнина. От това не трябва да се смущавате. Противоречията, които сега съществуват, са символ, че Божественото слънце е започнало да грее, само че има сянка на Божествените дни и ние трябва да се молим, да се обърне всичко на светлина. Ние трябва да бъдем готови, за да използуваме благата, които Бог носи зарад своите избрани. Избрани са всички, но мислите ви не са избрани. Сега ви проповядвам за Този жив Христос, Който е вече в света, Който ще заговори чрез хиляди уста, чрез проповедници, свещеници, царе, учени, тогава ние ще имаме едно велико спасение, ще се запее химна на Божествената Любов и само тогава ще разберем какво е Синът, какво е Отец, какво е Любовта, която ще ни заведе при Бога.

Това учение е, което ще ни прероди. Някои мислят, че искам да споря. Не искам с никого да споря, аз виждам нещата. Може да кажете, че си въобразявам. И аз си въобразявам, и вие си въобразявате, но има разлика между моето и вашето въображение. Има въображение нагоре и надолу. Един астроном гледа със своята тръба на хиляди километра разстояние и наблюдава неща, които един селянин без тази тръба не ги вижда. Това,

което астрономът вижда със своята тръба, за селянина остава като празно въображение. Отворете своя телескоп и ще видите величието на Бога и ще се преродите. Това трябва да бъде вашето стремление, да бъдете граждани на Царството Божие. Всеки може да си има място в това Божествено тяло, в което не трябва да бъдете ни по-голям, ни по-малък от това, за което си определен.

Питате често: „Къде ще ни тури Господ?“ Ще ви тури там, за да можете да запушите раните на Христа. „Къде ще бъдат българите?“ Да запушат раните на Христа, при евреите. Къде ще бъдете вие? Отговорете сами на този въпрос. Христос е близо, Неговото учение ще обърне земята надолу с главата, но ще изпъди дявола. Ангелите носят този девиз: „Каквото и да стане в света, Царството Божие ще се въдвори.“ Това е решението на Бога, на Небето и който не вярва, ще доживее да види това време. Аз съм от тези, които вярват, че апостолите, светиите, всички са на земята, всички са тук, виждал съм ги и съм разговарял с тях.

Някои казват, че като дойде Христос на земята, днешната църква ще му каже: „Кажи си своята проповед, да видим каква е тя и дали е съгласна с нашата църква!“ Христовата проповед не търпи ревизия, тя не може от никого да се ревизира. Ако аз говоря това, което Бог не е говорил, Христос не е говорил, това ще е една измама, която може да трае само година, две, три, сто, но повече не може да отиде. Една лъжа в сто години се улавя. Това, което казвам, може да го опитате и сега, и всякога и един ден, като ме срещнете, ще ви кажа, че това е Истина и вие ще се убедите.

Давам ви тези плодове, за да ги посеете, във вашите градини. Тези плодове не са мои, но на Този, Който ви е създал. Като дойде Христос, Той ще донесе Божествената Любов, и когато всички царе, проповедници, свещеници, всички хора си подадат ръка, Христос ще дойде в Своят Църква. Нека това го знае духовенството, нека всички знаят за това. Това е Христовото учение, учение на доброволно самопожертвуване, а не насила. Бог е, Който ще ни уреди, въздигне, ще тури всякого на мястото си и тогава ще разберем вътрешния смисъл на живота. Желал бих всички да познаете Сина, Отца, но не тъй както аз говоря, защото вие не знаете, какво аз разбирам. Преживейте нещата и тогава ще ги разберете. Мога да ви кажа, че един хляб е хубав, вкусен. От где знаете, че е такъв, ако не го опитате на вкус и ако не видите как ще действува на стомаха ви. Ако не ви причини нищо на стомаха, значи действително той е добър, ако ви причини някоя повреда, той е лош. За всичко имайте опитност. И тъй

изучете Христа!

Заключение: Помнете, че ако сянката ви е пред вас, не сте с Бога, ако е зад вас, зад гърба ви, вие сте с Бога.

Изучете следните стихове:

1. Какво нещо е Христос като лоза.
2. Какво нещо е Христос като хляб.
3. Какво нещо е Христос като врата.
4. Какво нещо е Христос като пастир.
5. Какво нещо е Христос като учител.
6. Какво нещо е Христос като Син Човечески и
7. Какво нещо е Христос като наставник.

Като разберете тези отношения, ще имате велики понятия за Христа и за разбиране душите на другите хора.

Амин

Беседа, държана на 18 февруари 1917 год., София

СПАСЕНИЕТО

„А той му рече: Защо ме казваш благ? Никой не е благ, тъкмо един Бог. Но ако искаш да влезеш в живота, опази заповедите. Казва му: Кои? А Исус му рече: Тези: Не убивай; Не прелюбодействувай; Не кради; Не свидетелствувай на лъжа; Почитай баща си и майка си; и Люби ближния си, както себе си. Казва му момъкът: Всичко това опазих от младостта си, що ми още не достига? Рече му Исус: Ако искаш съвършен да бъдеш иди, продай имането си и дай го на сиромаси, и ще имаш съкровище на небеса, и дойди та ме последвай.“ (Евангелие от Матея, гл. 19, ст. 17,18,19,20,21)

Съвременните културни хора от XX век имат едно смътно схващане за Мойсеевия закон. Такова смътно схващане имат не само съвременните цивилизовани народи, но и съвременните религиозни християнски общества. Вече 2000 години от как християните разчепкват Христовото учение и така са го охлузили, че като гледам на него, представя ми се като едно дърво, на което кората е олющена. Християнски критици все за спасение говорят: спасение чрез добри дела, спасение чрез това-онова, а всъщност никакво спасение няма. Спасението произтича от един основен закон в природата, закон, който е установен не във времето на Христа, но установен още в самото начало на битието. Следователно това, което сега се проявява вътре в човешката душа, в обществата, в народите, то произтича от този първоначален източник.

Думата „спасение“ има много значения. Падне някой във вода, извадят го от там, казват: „Спасен е!“ Боледувал някой от тежка болест, оздравял след това, казват: „Спасен е.“ Някой водил развален живот, отклонили го от този живот, казват: „Спасен е.“ Думата „спасение“, в обикновен смисъл, подразбира връщането на един човек от едно болезнено в едно здравословно състояние. Но, за да бъде човек спасен, трябва да влезе в живота. А кои са условията за това? Не е важно за човека само да е спасен. Каква полза може да има за един човек изваждането му от вода, а след това да умре от глад? Спасява се от едно зло, а налита на друго. Спасение разбирам да влезе човек в условията на живота, да се възстанови онази първоначална връзка между човека и Бога. Всяко същество, което изгуби своите отношения към първоначалния източник, се нуждае от спасение. Никакво друго спасение, вън от това, не съществува. Тъй разбирам

спасението аз, тъй го разбират Господ, Христос, светиите и тъй ще го разбират всички праведни, свети хора, а всички глупави, ще го разбират по друг начин. Всички други, които не разбират правилно това учение, не разбират закона на спасението, ще се заблуждават, ще грешат, ще падат, ще стават, ще се самоубиват и т.н.

Законът на спасението е един постоянен закон, който действува всяка минута. Всяка минута човек трябва да се спасява. Някои казват, че човек трябва само един път да се спаси. Аз съм голям неверник, не вярвам в това. Не вярвам, защото човек не само един път трябва да яде, не само един път трябва да диша, това е постоянна връзка и така е и със спасението. И ако човек постоянно не се спасява, никога няма да се спаси. Това показва, че трябва да има постоянна връзка между Бога и човека и тя се нарича „връзка на спасение“.

Казвате: „Спасен ли съм?“ Днес може да си спасен, но утре ще те хване някой за гушата; днес може да си сит, но утре може да бъдеш гладен; днес може да имаш добра мисъл, а утре да ти дойде лоша мисъл. Значи тази трояка връзка у човека трябва да съществува. Това наричам Закон на спасение. Така го определям аз и никой не може да даде по-добро определение от това. Бих дал 20 000 лева на онзи, който даде по-точно определение. Нека се съберат всички логици, всички философи и дадат по-точно определение, Следователно Христос дойде да възстанови тази трояка връзка: между хора и хора, между ангели и хора и между Бога и хората. Това е спасението.

Младият момък, който запита Христа какво да прави, за да наследи живот вечен, Христос му отговори: „Не убивай!“ Убийството е една причина, която скъсва тези връзки, пази се, да не скъсаш връзките на тялото, връзките между твоите братя. „Не лъжи.“ – Тя е втората причина, която скъсва връзките на спасението. „Не кради и не лъжесвидетелствувай.“ – И те също скъсват връзките на спасението. „Почитай баща си и майка си и ближните си.“ Първите пет заповеди са Христовото учение, а вторите пет – Мойсеевия закон. Първите пет заповеди принадлежат към сегашната епоха, те са законите на духа, а другите пет са законите на физическия свят. Христос обяснява кои са причините, които скъсват връзките и кои са причините, които свързват. „Почитай баща си, майка си и ближните си и ще се избавиш.“

В заповедта „Не убивай“, думата „убивай“ има широко значение и приложение. Ще си кажете: „Слава Богу, никого не съм убивал.“ Няма

между вас човек, който може да се похвали, че не е убивал. Мога това с данни да ви го докажа, но да оставим този въпрос настрана. „Убийство“ подразбира не само когато убиете някого, но и когато убиете в себе си една добра мисъл, пожелание. Убийство е когато вие убиете една добра мисъл у някой човек. Срещате човек, който вярва в Бога, и вие му казвате, че няма Бог и с това вие го убивате. Питам: този философ от где знае той, че няма Бог? Когато един човек каже, че няма Бог, аз разбирам, че той иска да се намести на Неговото място. Когато някой каже за някого, че е глупав човек, то значи, че той иска да се намести на това място. Когато кажете за някого, че е богат, то значи, че искате да се настаните на неговото място. Когато каже една жена за друга, че не е красива, то значи, че тя иска да вземе нейното място. Когато някой мъж каже за другия, че е поплювко, то значи, че той иска да вземе неговото място. Тези неща отдалечават хората от Бога.

Може да те обичат всички живи същества на света и пак да погинеш. Съвременната любов в света, за която хората говорят, тя е любов на орли, на гарги, на кучета. Не искам да се обиждате от това, но ви казвам, че любов, която не съгражда, а разрушава, тя е любов на орли и гарги и тя спада към „не убивай“. Колко красиви моми съм виждал с благородни мисли и желания, а като се оженат, в тях се зарежда мисълта да се самоубият. Защо така? Това показва, че момъкът, за когото те се оженват, няма в него тези елементи, които са потребни за нейното развитие и тя е отровена. Така е и с мъжете. Същото е и в религиозните общества. Вие сте радостни, но дойде един „философ” и ви каже, че хората са мъртви, т.е. няма живот след смъртта и вие се наскърбявате. Наистина, сега повечето хора са мъртви, но за в бъдаще ще оживеят. Тези „философи“ във вярванията си приличат на турците, които вярват, че като дойде Христос да съди света, всички хора ще измрат, а ще остане само arахангел Михаил, на когото Господ ще каже: „Има ли някой по-голям от мене?“ Това е едно вярване, но кой го е проверил? Казват, че хората умират и не възкръсват. Кой е ходил там да види, че това е така? Лъжат се, (аз виждам умрелите живи). Вие, които проповядвате това учение, сте мъртви. Под „мъртъв” се разбира човек, който не мисли, не чувствува, а у когото има само едно механическо движение. На такъв човек му трябват хиляди години, за да възкръсне. Вярно е това, че има хора в невидимия свят, които спят, мъртви са, но и в този свят има мъртви и спящи хора. Но това не подразбира, че всички хора са мъртви и спят.

Христос казва: „Не убивай.“ Това значи, че във вашите желания не трябва да има мисъл да разрушите всяко добро желание или всяка добра мисъл, която Бог е вложил, а напротив, трябва да ги култивирате. Ако убивате всичко това, животът ви ще стане безсмислен. В какво се състои смисълът на живота? Смисълът на живота се състои в това да почиташ майка си и баща си и да любиш ближните си. А условията, за да можеш да почиташ майка си, баща си и да обичаш ближните са тези: да можеш в тебе да отстраниш всички тези първи качества. Най-напред трябва да започнеш с Мойсеевия закон, да изкорениш тези навици, които прекъсват връзките на Божествения свят и спъват нашето развитие на земята. Христос, като казва в Евангелието на Йоана, че Той е лоза, разбира, че всяка пръчка у него, която има желание да убива, не принася плод, „Отец ми я отрязва“. Какви са симптомите на един човек, който постоянно убива? Щом започнете да се вкисвате, вие започвате да убивате. Раздразнението е първата причина на убийството.

След това Христос казва: „Не кради!“ Какво да не крадеш? Добрите мисли и добрите желания на човека. Бих желал на хората да дам всичкото си богатство, но да не открадна нищо от сърдцето и ума им. Да не убиваш добрите мисли и желания на баща си, на майка си, на братята си, на сестрите си, на ближните си. Да не крадеш добрите мисли и желания на майка си, на баща си, на братята си, на сестрите си, на ближните си. Когато откраднеш нещо, след това да не лъжеш, т.е. в твоите взимания-давания, като вземеш от някого добра мисъл, да не даваш лоша и да не лъжеш. Като дадеш лошата мисъл, да не лъжеш, че си дал по-добра мисъл, защото така се развалят обществата, така се развалят домовете. Жена открадне сърдцето и ума на мъжа си, а след това му даде своите лоши мисли и желания, като му казва, че това ще го направи щастлив, но след няколко години не се разбират, излъгали се. Тук има и убийство, и лъжа, и кражба, и лъжесвидетелство. Изхвърлете тези причини и вие след време ще любите и почитате баща си и майка си. Кои са баща ви и майка ви? Душата е майка ви, вашият дух това е баща ви, а тялото – това сте вие. Вие сте чеда на вашата душа. Това е Христовото учение. Като кажете някога: „Дали с това тяло ще живея,“ разбирам: дали с вашите баща и майка ще живеете. Всеки син трябва да бъде силен, за да може да радваш майка си и баща си. Трябва да почитате тези майка и баща у вас си. За в деня, когато престъпиш този закон – не почитате майка си и баща си и не любите ближните си, вие сте извън условията на живота.

Това учение може всеки ден да го приложите. Неразположен си, обърни книгата на своя живот и виж коя от трите заповеди си престъпил. Христос казва: „Ако искаш да станеш съвършен, раздай всичкото си богатство и ела с мене, та ме последвай.“ На кого да раздадеш имането си? – На твоите мисли и желания. Кого да последваш? – Великия Учител на живота. Някой ще каже: „Може ли да дам къщата си и парите си?“ Господ не иска вашите къщи, нито вашите пари. Под думите „къща“, „имане“ Той разбира съвсем друго нещо. Всяко желание у човека, да направи някому добро, се предшествува от друга мисъл, от закона на любовта. Само когато у вас се породи желание на милосърдие и любов, само тогава вие ще сте готови да направите едно добро дело. Няма човек, който да може да направи добро дело без добра мисъл.

Да почиташ майка си и баща си, те са обекта, а ближните, те ще бъдат закон за стимул, т.е. той ще те подбужда към любов. Да любиш, то значи да любиш само това, което е слабо, нежно, мило, нуждаещо се от помощ. Силен човек не може да любиш. Ако Бог има такава велика любов към нас, то е защото сме грешници, ако бяхме ангели, Той нямаше да има никаква любов към нас. Някой казва: „Аз искам на бъда светия, ангел.“ – Можеш, но няма да бъдеш любим от Бога. Комуто се много прощава, много се обича.

Вие имате едно извратено понятие за тези работи. Може да се наблюдава този факт и в природата и там той е верен. Обичат се тези неща, които са нежни, деликатни, слаби. Гледате някой мъж – здрав, силен, той се влюбва в някоя слаба, едва крепяща се жена. Силните хора, това са октоподи, които турват своите смукала на тебе и те смучат, смучат и напуснат. Утре ще те искат пак. Това са съвременните религиозни общества, които те изсмукват, обират кесията и после те изхвърлят. И после казват: „Обърнахме го към Господа!“ Обърнал си го ти, че втори път няма да помисли да се жени. Не се нуждаем от подобно обръщане към Господа. Аз не бих желал да обръщам кесиите, нито сърдцата, нито ума на хората към Господа. Аз бих дал на човека ключа на неговата врата и бих му казал: „На ти ключа, отвори си къщата, изчисти я, нека слънцето влезе вътре.“ Това е твоето право. Не пущайте вашите слугини да чистят твоята църква, тя е за тебе съградена.

Ако речем да съберем всички църкви и да направим една обща, всички ще се скараме. Това е дълбокият смисъл, който Христос косвено засяга. За да влезем в този Божествен храм на душата си, трябва да отхвърлим от

себе си всякакъв гняв, защото гневът води към убийство, а убийството – към кражба, а след това ще започнеш да мислиш, измисляваш лъжа, за да прикриеш това убийство. Тези четири заповеди, са свързани една с друга и те ни посочват, какво не трябва да правим. Има други три заповеди, които ни посочват какво да правим, те са: Почитай душата си, духа си и ближните си. Ще кажете: „Как да ги почитаме?“ Ако някой попадне в разбойници, освободи го от ръцете им, услужи му. Тези ближни са вашите мисли, желания, които са оставили дълбоки корени у вас и сега трябва да ги поправите или в друга форма бих казал, да вземете вашата земя, да я посадите с най-добри растения, т.е. да обърнете вашите желания и мисли от лоши в добри. Това е искал Христос да каже на евреите, защото най-голямото удоволствие у тях беше да убиват хората. Като четете Стария завет, виждате как много хората се убиваха. Тази беше една от причините, за гдето те нямаха такова дълго царство, каквото имаха египтяните. Съвременните християни, които са наследили това старо учение на евреите, те приличат на тях. Проследете старата история на славяните, ще видите, че те устройваха войни, кръстоносни походи, все за освобождение на Йерусалим. Но как ще се освободи Йерусалим? – Когато хората престанат да убиват, да лъжат, да крадат, да прелюбодействуват.

Като разгледате живота си до днес и от днес нататък, кажете си: „Няма вече да крада, да убивам, да лъжа.“ Обърнете се към Христа и кажете: „Какво не ми достига още, Господи?“ Едно не ви стига: раздайте всичко, което имате, на вашите ближни. Кои са тези ваши ближни? Някой ден станете сутрин весел, пеете, свирите на пиано или цигулка. Това веселие, това са вашите братя, раздайте на тях всичко, това е един велик закон. Всичко, което посеете вие, това е вашето царство, вашият свят, там е Христос. Във всяка добра мисъл, добро желание, веселие там е Христос. Колкото и малка да е тази мисъл, там е вашето спасение. Това е първата връзка, такива хиляда връзки като турите, може да образувате едно въже, за да обесите някого.

Бог казва: „Привлякох ги с нишките на своята любов.“ И любовта има такива нишки, такива връзки. Ще пусна една нишка, ще ви свържа и Господ ще ви привлече. По тази нишка вие ще бъдете въведени в Царството Божие. Това може да го приложите, защото всяко учение, което е вярно, има и практическо приложение. Ние трябва да изменим своите мисли и тези нещастия, които идат, ще изчезнат, като изгубим всичко, като изгубим къщи, майка, баща, да кажем: „Господи, нищо не съм

изгубил.“ Не си ги изгубил, защото майка ти и баща ти са вътре в тебе, не са били никога извън тебе, на физическото поле. Това, което виждате на земята, то е тяхното отражение в огледалото. Носиш една мисъл със себе си, тя ти принася радост, това са твоите ближни, които ти обичаш. Тази мисъл е жива, интелигентна сила. Мисъл, която може да измени живота ти, тя е по-силна от всяко физическо същество. Всяка добра мисъл донася нещо, а не взима. Вие знаете само да взимате, а не и да давате. Вие сте големи скъперници, вие сте ме почти обрали, всичко взимате. Не съжалявам за това, което взимате, но сейте го във вашите ниви, а не го събирайте.

Някой казва: „Аз съм много нещастен.“ Изхвърлете това нещастие, не го събирайте. Не се лъжете, вие имате всичко, Бог всичко ви е дал, не сте сиромаси. Когато сте богати, там е вашето нещастие, там е злото. За сиромасите имам голямо мнение аз и вие, които се оплаквате, че сте сиромаси, то е защото имате желание да сте повече. И да ви дам повече, пак няма да бъдете щастливи. Грехът у нас произтича от това, че ние не позволяваме на Бога да се прояви. Ние спираме Бога в Неговите добри мисли и желания, които действуват у нас. Господ ни казва: „Направи това.“ – „Няма да го направя.“ Тогава Господ казва: „Остави ме аз да го направя.“ – „Не.“ Къде е Господ? Той е вътре във вас, затова оставете Го да се прояви. Някой плаче: „Изгубих 1000 лева.“ Ти, като се роди, с 1000 лева ли те роди майка ти? Някой изгубил къщата си. Майка ти с къща ли те роди? Ако любиш Господа, хиляда къщи ще имаш, мраморни, с най-хубави мебели, но ще бъдете ли и тогава щастливи?

Ще ви разкажа един стар анекдот, който е побългарен от българите. Разказват, че едно време Господ и свети Петър, обичали да обикалят из града и да гледат как живеят хората. Отишли в едно бедно семейство, гдето ги нахранили много добре, оставили ги да пренощуват. „Господи, как хубаво ни приеха, казал свети Петър, не може ли да изменим живота на този беден човек, да облекчим положението им?“ Господ удовлетворил молбата на свети Петър и дал голямо богатство на това семейство, хубави къщи. От това богатство обаче, бедният човек се вдал в голям разврат, пиянство и като тъй онещастливил и себе си, и семейството си. След няколко години, при обиколките си, свети Петър и Господ отишли пак при същото това семейство, да видят как сега живеят. Жената ги приела, нахранила, оставила ги да пренощуват, но ги предупредила да се не безпокоят от това, че мъжът ѝ ще дига гюрултия, когато се върне, защото

се връща обикновено пиян. Като си легнали да спят, Господ легнал по-навътре, а Свети Петър до вратата. Идва мъжът сред нощ пиян, сърдит защо приела жената тези гости. Ядосал се и набил добре с едно дърво Свети Петър, който му се паднал по-наблизо. Свети Петър приел своята заплата. Мъжът продължавал да буйствува, да вика. Свети Петър казал на Господа: „Господи, ела Ти на моето място.“ Променили си местата, Господ дошъл до вратата. Като ги зърнал мъжът гостите, рекъл: „Чакай този да набия, аз бих крайния, сега да набия добре този, който е от вътре.“ Набива пак Свети Петър. Става след това Свети Петър и казва на Господа: „Какво да правим? Сега той пак ще бие.“ Дига се Господ, измива си очите и като си изтрил очите с кърпата, маха с нея и къщата се запалва и изгаря. Така Свети Петър се освободи да не бъде бит и трети път.

Значи, ако вие дадете на вашата плът преимущество, ще се роди човекът на чувствата и Свети Петър, който се моли за вас, ще яде бой три пъти на ден. Никога не се молете в света за физическо благоволение, преди да има връзка между Бога и вас. Един вълк, колкото и да го храните, все вълк ще си остане. Една змия, един комар, една въшка, колкото и да ги храните, наглеждате, никога няма да измените техния характер от външната обстановка. Единственото нещо, което може да измени сърдцето на един грешник, то са гладът, страданията, докато стигнат крайния предел. Една жена казваше: „Много станаха моите страдания, няма ли да ме освободи Господ?“ Рекох, чакай, ти едва си ги започнала.

Така като гледаме на живота, ще разберем, че целта, дълбокият смисъл на живота е да бъдем здрави, силни. Всички може да бъдете здрави, силни, всички може да имате добри мисли и желания, добри деца, мъже и т.н. Тогава обществото може да го създадем магически. Като казвам магически, разбирам един закон, чрез който нещата можем да ги създадем в няколко часа. Но това е процес само за умните, за магите, за благородните хора. Ако сега ви се даде това знание, вие ще обърнете света наопаки. Христос казва: „Ако имате вяра, колкото това синапово семе, вие ще можете да пренесете една планина от едно място на друго.“ Ето защо Господ не дава тези знания на сегашните хора, защото у тях има желания да убиват, да крадат и т.н. Кое не им стига? – Почит към майка ви, към баща ви. Някои от вас са започнали много добре. Свържете се с Господа и ще успеете.

Не говоря за Този Господ, Който е създал света, а за Този, Който сега работи. Каква е разликата между първия и втория Господ? Такава, каквато

е разликата между бащата и майката. Единият, който създава, е бащата, а другият, който отглежда, е майката. Божествената майка, това е Любовта. Като говоря за Любовта, разбирам тази велика Божествена майка, на която дължим всичко и на която отдаваме всичкото почитание и уважение. Хора, които почитат тази майка, аз ги наричам праведни, благородни, светии. Човек, който не люби, той е нищожен и такъв не го зачитам даже и колкото една въшка. Казвате: „Не ме обичат." Защо не те обичат? – Защото не почиташ майка си и баща си. Луд ще бъде този, който се ожени за дъщеря, която не почита и не обича майка си и баща си. Като вляза в тази къща и видя, че тази дъщеря почита майка си и баща си, всичката моя любов ще се отправи към нея.

Това е велик закон в света. Искате да ви любя, аз ще ви любя заради майка ви и баща ви. Този велик закон действува у мене и аз искам да действува той по същия начин и у вас. Като се разгневиш, ще кажеш: „Чакай, ти Марто, ще се помирим." Мома си, гневиш се – няма да се ожениш. Момък си, гневиш се – няма да се ожениш. Ще останете без деца, а това е най-голямото нещастие. Нещастен е онзи, който няма баща и майка и не ги почита, защото щом не ги почиташ, не ги уважаваш, не любиш ближните си, ти си най-голям грешник. Под „грешник" аз разбирам човек без баща, без майка, без ближни. Това е разбирал Христос и е казал: „Ако искаш да станеш съвършен, обичай душата, духът си, ближните си, раздай имането си, ела и ме последвай." Кого? – Този, от Когото всичко излиза. Върни се при мене, при Първоначалния източник и тогава ти ще станеш силен, ще разбереш смисъла на живота и като бъде Този велик Учител с тебе, всички страдания в света ще бъдат една приятна музика. Като настане и глад, и студ, и захар и хляб като няма, пак ще се утешиш и ще кажеш: „Ще дойде хляб отгоре."

Чудни са хората, като са взели да се безпокоят ще се роди ли жито, царевица и т.н. Израилският народ 40 години как бе хранен? Не е един източникът, за да се нахрани човек. Раздай имането си, ще дойде друго вместо него, защото ако не изпразниш шишето с миризливата вода, няма да дойде чиста, ако не изпразниш парите от кесията си, няма да можеш да туриш други. Затова рекох, изпразнете шишетата, кесиите си, за да ги напълни Господ. Вярвайте в Неговите заповеди, стократно ще бъдете възнаградени.

Често казвате и се безпокоите какво ли ще стане в България. Аз гарантирам, че нищо лошо няма да стане. Ако ме слушаха хората, една

дума бих казал и войната щеше да се свърши, но нека се избиват, нека загинват хората. Сегашните хора са повечето крадци, разбойници, хора, който не почитат баща си и майка си, нека загинват. От въшки не се нуждаем, нуждаем се от цветя и от благородни деца. Това е Христовото учение, което ще се докаже на дясно и наляво. На света ще дадем още едно доказателство и никой няма да каже, че няма Господ. Тогава и слепите ще прогледат. Тези слепи, като прогледат, ще станат нещастни, като такива, които не са готови. Ако има някои слепи, на които не искаме да отворим очите, то е защото ги щадим, да не страдат. Не давам някому пари, за да не страда, защото той, като не умее да ги използува разумно, тъй ще ги използува, че ще дойде в състояние да те убива.

Вяра, жива вяра трябва у всички вас! Не трябва да се делите от света, а да влезете вътре в този свят и да го облагородите. Едно време препоръчваха да се бяга от света, а сега казват: „Влезте в света." Едно време се казваше да се бяга от пъкъла, а сега казват да се влезе вътре в пъкъла, да се работи. Долу старите убеждения, старите къщи, те сега ще се събарят и нови ще се градят. Понеже всичко се събаря, ще трябва граденето да става по друг начин. Една и съща драма не трябва да се повтаря, Бог не обича да се повтарят драмите му. Сега идат драмите на доброто. „Не убивай, не кради, не лъжи и не лъжесвидетелствувай." Това е законът на прераждането. И като се завърши той, иде законът на вселяването. Другите заповеди са: „Почитай баща си и майка си, люби ближните си и раздай имането си." Тези са седемте заповеди, които трябва да спазвате, след това ще дойде почивка и вие ще станете безсмъртни. Това е Великото Спасение – да се съедините с Бога и тогава ще имате хиляди пъти по-големи блага от тези, които сега имате.

Забелязал съм как хората се безпокоят за всичко. Търговец например – бои се, че ще изгуби и затова убеждава своите клиенти да купят стоката му, като я препоръчва за по-добра, отколкото е в действителност. Те си служат със закона на убеждението, на внушението. Най-честно би било търговецът да си каже: „Стоката ми е както виждате и памук и вълна, но затова ви я продавам по-евтино." Нека търговията свободно да се проявява. Казвайте си всякога истината. Ако не можете да кажете истината, по-добре си премълчи. Някой момък не иска да се жени, но успяват други хора да го убедят да стори това, а после той съжалява за стореното и казва: „Кой ме кара да се женя!" Не трябва да лъжем, защото с това ние лъжем и себе си. Трябва да бъдем верни пред нашия Учител. За да бъдете свободни, трябва

да бъдете верни и чисти пред Този ваш Учител, Който ви е дал всичко.

Като вляза след това във вашия храм, ще си измия ръцете и краката, ще донеса подаръци, елей, смирна и ливан и ще кажа: „Яви се Спасителят във вашата църква с подаръци.“ А сега, като дойде някой във вашата църква, отнима ви едно-друго. Престанете да мислите зло за вашите близки. Не казвайте: „Този е лош.“ Ти си прав, като казваш това, но то се отнася за миналото му, а от сега нататък гледай на него другояче. Не казвайте: „Въпрос е дали той ще стане по-добър.“ Не говори това, не се лъжи, защото тези лоши хора, тези вагабонти, аз ще ги направя по-добри от свещениците и владиците. Затова аз мога да ви дам и доказателства. Задал съм си тази задача, да направя всички хроми, сакати, слепи – здрави хора, да се поправят. Трябва да изорем тези пусти пространства, да ги облагородим, да дадем по нещо на всеки, които мине от там.

Хвърлете тази мисъл да се съмнявате върху това, което говоря аз. Не познавам друго същество тъй свято, тъй мило, тъй чисто, както Господ. Опитвал съм Го милиони, милиони пъти и всякога Той е бил неизменен в себе си, всякога е бил благ, но като грешиш много и като не се обръщаш към Него, ще те остави да понесеш последствията на греховете си, за да видиш какво значи да живееш без Бога. Велико страдание в света е да живееш без Бога. Няма защо аз да ви казвам: Идете при Бога, Той е ваш баща. И вие сами трябва да се обърнете към Него. Ако искате вашите синове и дъщери да ви почитат, турете си тази мисъл да бъдете всякога с Бога и вижте в продължение на една година как ще се измени вашия живот. Нови мисли ще ви дойдат, ще прогледате и тогава ще имате не само две очи, но и 100 очи и то и от дясно и от ляво и от горе и от долу и т.н.

Някой казва: „Не съм прогледал.“ Че как ще прогледаш, като нямаш вяра? Но аз имам вяра у вас, имам вяра на вашата душа и затова не губя надежда, че ще прогледате. Ако и да направите някакво лошо дело, вашата душа няма да се измени. Аз вярвам във вас, вярвам на хората и мнението ми за тях няма да се измени. Аз обичам грешниците, калпазаните хора. Това е слабост моя към тях и грешка е у мене това, че ги предпочитам пред праведните и свети хора. Бих желал и вие да имате такава слабост към грешниците и тогава светът ще има друг изглед. И Христос имаше такава слабост към грешниците и затова се остави да го подиграват и поругаят.

„Ела и ме последвай“, казва Христос. В какво? В това, което ви говоря.

Беседа, държана на 25 февруарий 1917 година, София

СОЛТА

Вие сте солта на земята; ако солта избезсолее, с какво ще се осоли[77]*?*

Своята реч на планината Христос започва с деветте блаженства. Блаженствата, за които Той говори, имат отношение към друг свят, те не се отнасят към земния живот. За земните хора Христос казва: „Вие сте солта“. Аз ще говоря за солта, защото на земята живот без сол не може да съществува. Физическият свят е свят на солта, а не на светлината, която е пък свят на ангелите. – „Вие.“ Кои „вие“? Не взимайте тази дума в ограничен смисъл. Само за онези, които вярват, „Вие“ подразбира всички, у които има пробудено Божествено съзнание. Всички хора, у които е пробудено това съзнание, са солта на земята. Всички окултисти, кабалисти, мистици под думата „сол“ разбират „сила на равновесие“ – онзи елемент на силата, който държи нещата в равновесие. За да ходите по улиците, трябва да имате равновесие. Когато построяват морските параходи, на дъното им турят товар, сол, да ги държи в равновесие, за да се не обърнат в морските вълни. Под думата „сол“ разбират онази сила, която сгъстява материята, пази я от разлагане и дава условия, за да може по-висшите сили в света да работят. Солта е един необходим елемент на земята за здравословното състояние на човешкото тяло. Когато организмът изгуби солта си, той изгубва своята основа и вследствие на това се явяват всички болести. Казват за някого: „Той е неврастеник“. Аз казвам: Той е изгубил солта си, неговата нервна система е изгубила солта си, у него енергията изтича. Ако бихме разгледали с окото на ясновидец нервите, артериите на един неврастеник, ще видим на много места пукнатини, от които изтича енергията. Такъв човек е слаб. Защо? Защото е изгубил Божествената сол, която е основна сила за крепене човешкия живот на земята.

Кои са причините за изгубването на тази сол? На първо място, това са необузданите човешки страсти. След всяка страст, от какъвто и характер да е тя, човек чувства слабост. Вие всички сте изпитали това. Страстите не са потребни за хора, които имат сол, а само за онези, които нямат сол. Христос казва на своите ученици: „Вие сте солта, и ако солта изгуби своята сила, т.е. обезсолее, тя не струва нищо, освен да се хвърли навън и да се тъпчи от човеците“. А защо именно да се тъпчи обезсолялата сол?

Тъпкането е реакция, за да се осоли пак солта. Когато страдате, това е тъпкане; изхвърлят ви ангелите навън между хората, и вие ставате слаби, защото сте обезсолели. Ако сте били богати, осиромашавате; ако сте били умни, оглупявате. Изгубвате солта си, а щом изгубите солта, изгубвате и смисъла на живота, и тогава се явяват всички противоречиви учения, дали хората да се женят, да имат ли деца, да обичат ли жените си и т.н. Явява се епикурейската философия, според която човек трябва да има много жени, да опита всичко. Може да опитате всичко, но тогава ще бъдете изхвърлени и тъпкани от всички разумни хора, докато се осолите, и след това ще дойде вторият процес, ще дойде светлината, ще просветне в ума ви и тогава ще разберете защо страдате. Ще разберете, че тези неща не са в съгласие с живота. Всяка мисъл, всяко желание, което не служи за съграждане на човешката душа, което руши, то не е необходимо желание, то е обезсоляване. Турете това желание да се потъпче малко, да се осоли. Когато някой мъж тъпче жена си, нека тя си каже: „Тъпчи ме, за да се осоля“. Мъж, който е тъпкан от жена си, показва, че няма сол. Често у българите, когато някой боледува, и дойде мечкаринът, ще даде на мечката да го потъпчи, да го осоли, и ще оздравее. Тази сила се крие у всички хора. Съвременните учени хора са я нарекли различно, а окултистите са я кръстили с много имена, едно от които е названието „магнетизъм“. Като има тази сол, човек е магнетизиран. Щом имате тази сол, ще чувствате по лъжичката приятна топлинка – сутрин ставате с приятно разположение; ако нямате сол, ставате неразположени и първият, който ви се яви насреща, ще го нагрубите; скачате отгоре му, гневите се, а това гневене подразбира, че този човек ви моли да го потъпчите малко, за да се осоли. Този, който дойде да го потъпче, има тази сол и веднага ще възстанови равновесието на разгневения. Аз искам да проверявате на опит беседите, които ви говоря, и да видите техния резултат. Силен е само онзи човек, който има дълбоко убеждение за нещата, има преживян опит, защото ако вярвате на всички, вие сте без сол. Аз вярвам, че Бог говори на хората според солта, която те имат. Ако имаш сол, Той ще ти каже: „Като станеш, ще отидеш на лозето си да го прекопаеш; ще отидеш на нивата си, да я посееш“. Ако си съдия, ще разгледаш делата си и т.н., и вие ще го разберете. Ако нямаш сол, ще те потъпчат, ще те ограбят, ще ти вземат парите, жената, децата, къщата. „Тъпкане трябва – казва Господ – на тез хора, които не могат да вършат работата си на земята“.

Често хората се питат: „Защо светът не върви тъй добре?“ – Няма сол в

света. Сол дайте на хората! Не се изисква много сол. Трябва ви една четвърт килограм от тази сол, за която ви говоря. С нея може да осолите целия български народ и той да стане един отличен народ най-малко за 100 години. Знаете ли колко време трябва да работят вашите фабрики, за да се добие тази сол? Един учен е правил изчисления за първобитната материя, от която е създаден светът, и доказва, че тя е хиляди пъти по-лека от водорода, и че за да се добие само един грам от тази първична материя, трябва всички фабрики да работят 3,000 години. Вие сте солта и за да добиете тази сол, трябва да посветите целия си живот. Ако имаш един грам от тази сол, ще бъдеш най-богатия човек на света и отдето минеш, ще лекуваш хората. Като влезеш в някоя къща, дето мъжът и жената се карат, не се спогаждат, дай малко от тази сол, веднага мирът и съгласието ще настане. Деца се карат – дай малко сол; съдии се карат – дай малко от тази сол; воюват нареди – дай малко от тази сол, и веднага ще настане между тях мир и съгласие. Казвате си: „Какъв алхимически елемент е тази сол, каква мощна сила има тя!“ Свещеник, който има тази сол, като влезе в църквата, всички ще млъкнат, ще се обърнат към него. Сол искат хората, а ако нямате такава, никакъв успех не може да имате. Това като ви говоря, не е за осъждане, никого не осъждам, а само цитирам един недостатък, който не е само у българите, а го има у всички. Всеки, който е на земята, има недъзи. Ако бяхме съвършени, щяхме да бъдем между ангелите, при Бога. Но понеже трябва да се възпитаме, Бог ни е изпратил на земята, мястото на Мъдростта, дето се изучават тези велики уроци.

Днес ви проповядвам за солта. Защо? – Всички искате да бъдете щастливи. Наистина, всеки може да бъде щастлив, но трябва да придобиете изкуството да задържите това щастие, а не само да го придобиете. Ставате сутрин, имате добро разположение и казвате: „Колко съм щастлив!“ Минават 5–10 минути и вие изгубвате това разположение, това щастие. Защо? – Нямате сол в себе си. Под „сол“ се разбира света с всички свои форми, затова казвам, че светът е реален-действителен и реален-недействителен. Реален-действителен е този свят, който има всички форми с тяхното съдържание, а реален-недействителен – който има форми без тяхното съдържание. Има хора, които са реални-недействителни, защото имат тяло, а нямат сол. Ако нямате сол, не може да разберете какво нещо е Божествената виделина, Божествената доброта и любов. Само чрез сол, само чрез равновесие на вашия ум и сърце, като бъдат в едно спокойно състояние, ще може да проумеете този Божествен

свят.

Христос казва: „Сол, която е обезсоляла, трябва да се изхвърли навън и да се тъпчи“. Затова много пъти съм говорил, че страданията са необходими, те са пътят към осоляването; осоляването е пътят към виделината; виделината – към Любовта, а Любовта – към Бога.

Встъпим ли в Пътя да търсим Бога, веднага светът ще вземе друг вид от този, който е имал досега. Всички, които ме слушат тази сутрин, някога мислите, че светът има смисъл, а някога, че няма, че е много тягостен. Имате приятели – не ви разбират, деца – не ви обичат, между вярващи сте – не ви разбират. Изкуството е сега да разберете у кого е грешката – те ли нямат сол, или вие. Дето има сол, там е правото, дето няма сол – няма право. Щом нямаш сол, ще кажеш: „Трябва да ме потъпчат“. Всички хора са частички от Бога, от Неговия велик организъм, и като тъй, безразлично е кой ви тъпче; не забравяйте, че това е от Бога – във всички случаи Божествени ръце или крака ви тъпчат. Това е хиляди пъти по-приятно, отколкото да ви тъпче някоя мечка, както българите практикуват. Един англичанин разправя своя една опитност. Отива той в Индия, с цел да изучава живота на индийците. Като любител на спорта, взима един ден пушката си и отива в една непроходима гора на лов. Носил си пушката в дясната ръка, и по едно време силен удар в лявата му ръка го повалил на земята. Ударът бил причинен от една тигрица, която го взима и отнася в своето леговище, при малките си тигренца. Тигрицата казала на децата си: „Дръжте този англичанин, потъпчете го добре, дайте му един добър урок, и ако се опита да си дигне главата, вие го тъпчете отгоре“. Англичанинът поискал да си дигне главата, да види какво правят наоколо му, но тигрицата рекла: „Не гледай нагоре, няма нищо, аз уча децата си“. „Не ме беше яд – казва англичанинът, – че ми счупиха лявата ръка, но че ми бе натъпкана главата и нямах възможност да гледам.“ Всеки, който няма сол, ще попадне в ноктите на тигъра. Когато някои млади се вземат по любов, отиват в църква, свещеникът им чете молитва, всички ги целуват. След един месец те се разделят. Тигърът взел невестата или младоженеца. Тези хора са обезсолели и ще бъдат изхвърлени. Ако стане развод между тях, те са обезсолели, и такива хора не трябва да се събират на едно място. Мъж или жена, нека се потъпчат. Българите се лекуват, като се тъпчат: то е един приятен масаж, приятна разтривка. Тази сол е необходима за вас, тя е необходима за организма, на физическото поле, за вашите чувства и

мисли. Законът е общ, както за физическия свят, тъй и за ангелския, тъй и за Божествения. Съвременните философи кръщават качествата от духовния свят различно, например човек със сол те го наричат морален, а човек без сол – неморален. Казват за някого: „Този човек е високоинтелигентен, разумен“, подразбира се, че у него има закон за равновесието, има сол. Разумността – е сол, т.е. под думата „разумност“ се разбира онова състояние, когато всичките човешки способности са в условия за работа. Солта съставлява почвата. Без сол не може да има нищо в света, па и земята без сол би била една пустиня, всичко би изгинало. Солта е тор, който се е набрал от години. След нея идат други сили, които градят нашия организъм. За да не изгубите солта си, вие трябва да се пазите от незаконни пожелания.

Ще ви приведа един митически разказ: някога, в миналото, в един царски двор се родила дъщеря, най-красивата мома на света. Като пораснала, баща ѝ намира другар, за да се оженят, млад, добър момък. Тези млади били толкова обични на небето, че Господ изпратил един ангел-представител, да присъства на тяхната сватба на земята. Като дошъл на земята, ангелът се влюбил в момата и не искал да се върне на небето. Започнал да обмисля начин, как да има тази мома. Чакал го Господ ден, два, месец, ангелът не се връща. Като разбрал каква е работата, за да покаже на ангела лошите последствия от незаконните пожелания, Господ го преобърнал на пойна птица, да ходи от клон на клон между всички птици, и те да я избягват. Хвърка той от един клон на друг, но всички птици го избягват. Той не могъл да си обясни тези страдания. Един ден кацва на едно дърво и започва да окайва своя живот. В това време под дървото дохождат четирима разбойници да си поделят плячката. Разделили си всичко по равно. След това решили двама от тях да отидат в града да накупят храна и хляб, та да си устроят пир. Те отишли, купили храна, но из пътя им дошла мисъл да турят в храната отрова, та като ядат другите двама, да се отровят, а те да си разделят и тяхното богатство. Двамата разбойници под дървото, като чакали другарите си, решили, като се завърнат другите двама, да ги застрелят и да вземат и тяхното богатство. Ангелът знаел какво зло намислили и едните, и другите. Като наближили двамата разбойници от града, отдалеч още ги застреляли, останалите яли от храната, но се отровили. Едва сега ангелът разбрал какви са последствията от незаконните желания и защо той страда. Когато Господ ви изпрати на сватба, в която той взима участие, да нямате око

на този ангел. Пази се да не кажеш, ако си мъж: „На мене ще е тя“, или ако си жена: „На мене ще е той“, защото ще пеете на дървото горе дълго време. Питам ви: Не сте ли вие такива птици, изхвърлени от небето? Някои питат: „Я ни кажи, защо сме слезли от небето?“ Всички сме слезли, за да научим, че незаконните желания имат лоши последствия, и да разберем, че човек, който няма сол, е далеч от Бога. Хората искат свобода, затова Господ ги праща на земята, но им казва: „Живейте според закона на моята свобода“. А лошо е у хората това, че всеки иска свобода само за себе си. Според Божия закон, трябва да разбираме отношенията, които съществуват между нас. Законът на солта е туй, което желаеш за себе си, не го отказвай на другите. Давай им възможност и те да развият своите способности. Ако някой има нива или лозе, не му завиждай, а благодари за това, че си има всичко. Виждаш, някой язди на кон, не казвай: „Е да е на мене този кон!“ Благодари, че си има кон. – Той е достоен за него. Виждаш хубава къща, добре мебелирана, не я пожелавай. Ако имаш сол, ще имаш всичко, което ти е потребно и необходимо. Кажете на Господа: „Сол искам отсега нататък“. За да убедиш съвременните хора в тази велика истина, ще трябва дълго да аргументираш, с някои може да се направи опит, а с трети изведнъж можеш да се разбереш. На хора, у които духовното зрение не е развито, трябва да се аргументира: то е пипане в духовния свят. Чрез чувството на последователност, стъпка по стъпка, те ще си съставят ясно понятие за нещата, които не могат да схванат изведнъж. В разсъжденията си за Бога ние употребяваме същата аналогия, за да си съставим понятие за Него. Всички философски школи, с техните дебели томове, в които се третират въпроси за Бога, са все пипания, едни по-близо, други по-далеч от истината. Някои са напипали малкото пръстче на Бога и казват: „Какви малки пръстчета има Бог“. Някой напипал ръката Му и казва: „Каква голяма ръка има Бог!“ Някой е напипал плешката или главата Му и според това има и познания за Него. Но това е само външната страна на Бога – проявената природа. Ще бъде чудно, ако някой, като се качи на керемидите на моята къща, каже: „Аз разбирам сега господин Дънов, той е твърд, защото напипвам твърди керемиди“. Ако някой напипа нещо меко, ще каже: „Колко е мек господин Дънов!“ Аз мога едновременно да бъда твърд и мек. Под „твърд“ какво разбирате? Твърд като камък или твърд в своите убеждения? Следователно от външните пипания ние не можем да имаме верни понятия за нещата, а само ще имаме смътни схващания. Ако нямате достатъчно количество сол, ще бъдете безсолни и ще кажете:

„Животът не е нищо, освен ядене и пиене“. Не съм аз против яденето, не мислете това, защото като е дошъл човек на земята, ще яде и ще пие. Не препоръчвам гладуването, неестествения пост. Аз пост разбирам в друго отношение – всеки да яде толкова, колкото е необходимо за обновление на неговото тяло. Всеки ден трябва да употребяваме известно количество хляб, вода и въздух за съграждане на нашето тяло. Някои мислят, че като не ядат, ще станат по-добри; не, ако не ядеш, по-лош ще станеш. Искаш да направиш човека по-добър, нахрани го, ако е гладен; напои го, ако е жаден, и като го нахраниш с хляб и вода, дай му малко от твоята солчица, и той ще се подобри. Ако не го нахраниш, ще направиш престъпление. Ако срещнеш някого, който се е отчаял и иска да се самоубие, не му давай съвети, че това не е добре, че не трябва да се отчайва, но вземи го у дома си, нахрани го, напои го според твоя обичай, и след един–два часа, като му се смели храната, кажи му: „Хайде сега да се поразговорим“. Накарай човека да се поразположи и да се изкаже защо животът му е толкова мрачен. Дай му указания и посочи пътя, по който да върви. Затова Господ ти го изпратил през този ден. Често ние се молим: „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти“, но ако така не изпълняваш волята Му, както Той ти посочва, значи ти си без сол през този ден. Може да направите този опит: ако сте неразположени, срещнете своя близък, който е още по-неразположен, извикайте го у дома си, нахранете го и няма да забележите как Бог и двама ви е осолил. Една жена, недоволна от мъжа си, срещне друга още по-нещастна, като се съберат двете да се поразговарят – Бог ще осоли и двете.

Това е положителна християнска философия. Често казват: „Не трябва да ядеш много фасул, много месо: утайки остават“. Но се запитайте: защо хората ядат тъй много? За да придобият сол. Когато добият достатъчно сол, няма да ядат много. Когато станете нормални, тогава ще може да се говори за една по-висша философия на живота. Може да направите следния опит, защото всички сте от реалния свят. Може да си кажете: „На Дънов му дошло на ума да ни говори за солта, та ние не знаем ли от каква необходимост е тя за нас?“ Говоря ви за солта, за да направите този прост опит. Спрете се, помислете 5–10 минути за солта, за нейното влияние върху организма, чувствата, душата и ума, и вижте тогава, дали ще стане у вас някакво изменение и какво ще почувствате. Защо именно солта е толкова активен елемент? Често хора ми се оплакват, че били неразположени, нещастни, а аз им казвам: „Знам това, защото и аз съм на

земята“. – „Да, но твоето положение е съвсем друго от това, в което сме ние.“ Разликата е само в това, че аз имам повече сол. Ще ти дам от моята сол, но ще трябва добре да я използваш, да я разпределиш добре. Като имаш малко подкваса, ще си задържиш от нея за друг път. Като ядете мляко, оставете си от него подкваса, а не да казвате, че децата я изяли. Препоръчвам на съвременните хора да не дояждат, защото такива хора Бог ще ги задигне. В такъв случай ще приличате на онзи българин, на когото дали пари назаем, и той тръгнал да си накупи с тях непотребни предмети. Заемодавецът, като видял това, поискал парите си назад, за да ги преброи, но вече не му ги върнал, като казал: „Ти не си човек, който може да използва парите, и затова не ги заслужаваш“. Когато Бог види, че вие не употребявате живота на мястото му и злоупотребявате с него, Той си го взима. Колцина от вас сте били здрави, весели, щастливи, но сега сте отпаднали. Защо? – Защото не умеете да използвате живота. Когато имате сол в себе си, ще бъдете здрави хора, със здраво сърце и тяло. Съсредоточете ума си към солта, към този елемент на равновесие и подигане, и постарайте се да го схванете. Този елемент индусите наричат „прана“, т.е. сила, която носи живот в себе си. Той се намира във въздуха, в храната и във водата – от там се извлича. Сега ще ви кажа как да ядете. Ще започнем в този свят с яденето. Когато почнете да ядете, първото условие, което ви се налага, е да изхвърлите от себе си всяко недоволство. И малко хляб ако имате, ще трябва да го обикнете, за да може тази енергия, която се съдържа в него, да проникне във вашия организъм, след което вие ще почувствате една приятност. А сега какво става? Жената готвила цели 4 часа, какво не е турила в яденето за вкус, и действително отлично ядене е приготвила, дохожда мъжът отвън недоволен, намръщен, жената остава като попарена и ето че всичката сол отива. Втория ден – жената пък недоволна от нещо, ядете и не усвоявате нищо от тази сол, защото сте недоволни. Недоволни са и мъжът, и жената. Мъжът казва: „Жена ли е това?“ Децата казват: „Майка ли е това?“ Втория път мъжът купува месо, масло и яйца, пак недоволни всички вкъщи. За да си доволен, приготви се и си кажи: „Всичко е отлично, жено“. Като дъвчете храната, тогава ще видите колко вкусна ще бъде тя, каква приятност, какво щастие и доволство ще изпитате. Сега се оплакват: „Как се живее с една четвърт килограм хляб“. В една четвърт килограм има достатъчно сол, за да се живее. Но нашето недоволство създава неприятностите. Казвате си: „Празен ли ми е коремът, нищо не разбирам от това ядене“. Празен е не

твоят корем, а твоят ум и сърце. Правил съм различни опити с храната, ял съм по две ябълки и малко хляб, и съм бил доволен. Не е в многото, а някой път и малкото с благодарност се благославя. Не пренебрегвайте тази малка сол в света, тя е като малкото житно зрънце, от което се раждат велики неща. Първото нещо, което ни предстои, то е да превъзпитаме това чувство на недоволство, което съществува у нас. Мъжът донесъл една четвърт килограм месо, една четвърт килограм хляб, да се благодари на Бога за това: тогава ще се умножи, защото в живия магнетизъм има една сила, според която всички частици, които имат еднакви вибрации с централния магнетизъм, се привличат. Ако сте доволни от храната, която употребявате, ще можете да съберете отвън толкова елемент, колкото са необходими, за да ви задоволят. Някои казват: „Не трябва да се пие вода, тя е за жабите – за нас е винцето“. Ще пиете вода и то на гладно сърце, от 100 до 150 грама на глътки. Ще изпивате на ден по половин до един килограм вода, от която ще извадите необходимата храна за вашите артерии. Ще дишате дълбоко и то през носа, а не през устата, за да не поглъщате много прах. Като се научат съвременните хора да приемат тези елементи така – храната, водата и въздуха, – другото благословение ще дойде само по себе си. Не мислете, че у вас, във вашата душа, нещата тепърва ще се създадат. Не, у вас има много заспали чувства. Човешката душа е богата и чака условия, за да се развие. Първото, което трябва да се развие у вас, то е благодарността за всичко, което имате. Пазете си окото да не бъде като окото на оня ангел, за който ви разказах. Ако всички приложите този велик „закон за благодарността“, то най-малко 50% от всички работи на земята ще се уредят. Па и ангелите като погледнат от горе, че сме тръгнали из Пътя, ще дойдат да ни помогнат. Не мислете, че вие сами работите в света. Разровете земята и вижте колко червейчета помагат на орача, колко микроби приготвят почвата заедно със земеделеца и колко други още елементи образуват житното зърно. При всичко това ние сме деца, които каквото и да донесе баща им, все са недоволни. Всяко дете трябва да благодари на баща си за всичко, което той му донася. Дете, което не целуне баща си, когато той му донесе нещо, то няма сол. Някои родители казват: „Моето ангелче“, ангелче е то, но без крила. Дъщеря, която не благодари на баща си и майка си и не ги целуне, тя е ангел без крила.

Вие, които ме слушате, ще говорите на другите по същия начин. Тогава ще проверим чрез опит, че тази сол е необходима за всички. Днес

Господ тъпчи хората, осолява света, и англичани, и германци, и руси, и французи и др. Отсега нататък иде доброто. Желая ви, като си отидете в къщи, да добиете поне един грам солчица, за да бъдете полезни членове на вашето семейство, общество, народ, да сте благодарни за всичко и само тогава ще придобиете благо. Тогава ще бъдете умни, добри, трудолюбиви и работливи.

Беседа, държана на 25 март 1917 година в София.

ВИДЕЛИНАТА

Вие сте виделината на света[78]*.*

Миналата беседа говорих за солта – първият Божествен елемент в живота, а днес ще говоря за втория елемент – Виделината. Ще се постарая да предам думите Христови на съвременен език, който се говори в двадесети век. Какво подразбира Христос под думата „виделина“? Всяка дума има свой смисъл. Само когато тя произвежда известен ефект в ума или сърцето на човека, само тогава е разбрана. Ако вземете кибритена клечка, може да разберете нейния ефект само когато я запалите, иначе тя е безсмислена. Следователно думите в говоримия език са кибритени клечки, и всеки трябва да има своя кутия и запалка, за да може да запали навреме своята клечка, т.е. всяка дума да може да произведе своя ефект. Не трябва да бъдем като малките деца – само да вадим клечки от кутията, да ги палим и да ги хвърляме. Това не е философия.

Има много съвременни писатели, които постоянно вадят клечки, палят ги и ги хвърлят. Питам: Какъв ефект могат да произведат техните тъй запалени клечки? Вие сами съдете какъв е ефектът от такова палене. В бъдеще речта трябва да бъде осолена, да съдържа в себе си виделина. За виделината имате още смътно понятие. Думите „светлина“ и „виделина“ са от един и същ корен, но светлината е отражение на виделината. Виделината е съединение на онзи Божествен елемент, който се отнася вече към човешкия ум, т.е. който ни прави да разсъждаваме разумно, да имаме логика, съдържание и смисъл в нашата мисъл. В съвременната наука физиците спорят върху светлината, дали иде от слънцето или е нещо друго. Има учени, които оспорват, че иде от слънцето, а поддържат, че тя е особена енергия, която като дойде до земната повърхност, разбива се о нея и дава отражение на светлина. Виделината е един вътрешен процес. Тя е един елемент, който може да се опита всякога. Виделината е най-реалното нещо в света. Тя е хиляди пъти по-реална от този свят: тя създава човешката мисъл, желанията, тя е проводник в духовния свят и съществува във вид на съвременния етер; тя е обвивка на човешкия дух, на човешкия ум, и без нея никой не може да мисли и да чувства. Всички, които са следвали в училище, минали са през гимназия, изпитали са трудности при решаване на някои задачи, знаят, че отношенията на тези задачи не се

проясняват от един път, но като поработят няколко време върху тях, светне им някаква светлина и отношенията се проясняват. Виделината именно прояснява. Ще ви дам някои правила, за да можете да проверявате всичко, защото не ви говоря само на теория, а ви говоря върху положителна наука, която може да се провери на опит. Виделината е здравословното състояние на човешкия ум, атмосфера, в която човек трябва постоянно да живее. Когато писателите изгубят тази виделина, те стават безплодни; когато учителите я изгубят, изгубват своите методи и не могат да преподават; когато майките я изгубят, липсва им търпението и любовта и не могат да възпитават. Ако нямате виделина в себе си, не може да се прояви у вас Любов, Истина. Христос казва: „Вие сте виделината". Кои „вие"? Първият елемент е солта, законът на равновесието, който държи всички сили в равновесие; вторият елемент е виделината, тя въздига и възраства нещата, т.е. всички мисли и желания растат във виделината и се развиват по-правилно. Човек, който живее във виделината, е като плодно дърво, което расте на плодородна почва; в него всички плодове узряват. Когато във вашия ум има брожение на философски мисли, не се радвайте още. Това е, може би, едно цъфтене. За да опитате дали имате виделина, проверете дали вашите мисли ще завържат, ще хванат корени. Когато човек не е готов да умре за една своя мисъл, това значи, че тя не е родена в него. Преди да пристъпя да ви разясня по-надълго този въпрос, ще ви наведа един пример из българския живот. Аз имам за задача да оживя тези примери, да им дам съдържание. Този пример, който ще ви дам, е от мнозина слушан, но аз ще му дам нов характер. Разказват, че някой турчин, във време на подтисничеството върху българите, посетил един български чорбаджия. Като влязъл в стаята му, видял на стената три икони и до тях едно горящо кандилце. Иконите били: Св. Богородица, Св. Георги на кон и Св. Никола. „Защо ти са тези три картини?", запитва той чорбаджията. – „Те ме пазят от всички злини, и досега зло не ме е сполетяло", му отговорил чорбаджията. – „Чудно нещо, аз имам толкова слуги, плащам им богато, но те не ме пазят така – казва турчинът. – Колко струват тези икони?", попитал той. Купил той три икони, занесъл ги вкъщи и поставил пред тях запалено кандило. Изпъдил от къщата си всички слуги и казал: „Вече не ми трябват слуги, аз си намерих верни хора, които да ми пазят къщата". Но една вечер влезли крадци в къщата му и го обрали. Пристъпил той към Св. Богородица и ѝ казал: „От тебе няма какво да се оплаквам, ти си млада жена, имаш и малко дете, има с

какво да се занимаваш". Обърнал се към иконата на Св. Георги и казал: „И от тебе няма какво да се оплаквам: ти си млад човек, трябва да си яздиш коня, да си правиш удоволствие". Обърнал се най-после към Св. Никола и му казал: „Ти си стар човек, нямаш нито дете, нито кон да яздиш, и затова тебе ще накажа". И наистина, обърнал иконата на Св. Никола надолу с главата. След това Св. Никола намерил по някакъв начин ограбеното богатство и с това било отменено наложеното му наказание. И турчинът казал: „Така те искам!"

Какво представлява Св. Богородица? Тя представлява жената с нейното сърце: детето е сърцето, което тя възпитава. Човек е дошъл в света да възпита, да възроди своето сърце, да го отгледа като дете. Питате: „Защо жените раждат?" Чрез закона на раждането Бог ви учи как да възпитате своето дете, т.е. как да отглеждате вашето сърце. Ако майката даде на детето си чисто мляко, то ще бъде здраво, но ако млякото е покварено, детето ще умре. Какво представлява иконата Св. Георги? Св. Георги представлява човешкия ум, а конят – неговото физическо тяло. Човек трябва да язди своя кон; който не язди коня си, той ще го изгуби. Трябва добре да храните коня, но не и да го прехранвате, да не преяжда. Какво представлява иконата Св. Никола? Св. Никола представлява човек с добро сърце и добър ум, който се е качил на най-високото положение на живота, на разумния Божествен живот. Той трябва да се занимава с възпитанието на цялото човечество, за него всички хора трябва да бъдат като деца; той трябва да се жертва за другите тъй, както майката жертва себе си за децата си. Както Св. Георги глади и добре храни своя кон, тъй и разумните стари трябва да отглеждат младите и със своя ум и сърце да ги подтикват към разумен живот. Затова казва Христос: „Град върху планина не може да се укрие". Ако вие имате виделина, ще можете да го откриете. Ако някой хиромант ви разгледа ръката, ще ви каже, имате ли виделина или не, тъй както когато влезете в един европейски град, по наредбата на града, по къщите познавате какви са хората. Като влезете в една къща, познавате какво обича домакинята. Ако преобладава червеният цвят, тя е жена на желанията, променчива е. Ония, които носят червени шапки, пояси, схващат, че светът е поле за борба, че трябва да се борят. Не отричам борбата, но тя трябва да бъде основана на Божествен закон, тя трябва да съгражда живота; разрушава ли го, тя е анархия. В борбата се цели свобода, а виделината има за цел тъкмо това – да ни направи свободни. А под думата „свобода" се разбира Божествена хармония в нашите мисли и

желания, да се уреди всичко в света, т.е. всеки да бъде на своето място; всеки да използва условията, които се крият в неговия мозък, в неговото сърце. Съвременните учени постоянно теглят мозъците на умрели хора за разни изследвания. В мозъка, именно, се отбелязва човешката мисъл. Той е градина. Каквато е почвата в човешкия мозък, такива ще бъдат и неговите мисли. В човешкия мозък има същите зони, както върху земята. В него мислите растат тъй, както на земята растат цветята. Всяка мисъл си има форма, която може да носи характера на овца, на вълк, на мечка, на лисица, на змия, на паяк, на мравка, и всички тези форми са качества, които образуват човешкия характер. И тази виделина влиза по същия закон, както светлината слиза отгоре и въздига всичко у човека, издига и добрите, и лошите животни, безразлично дали те са вълци или овци. И когато тези животни се оплакват на виделината, че има страдания, тя им казва: „Не бойте се, догодина аз пак ще ви създам, само поработете малко". Когато се оплакваме, че в нашия живот има страдания, виделината казва: „Внимавайте, аз ще създам у вас необходимото". Но тя не търпи съмнение, малодушие, безверие – това са отрицателни качества. Виделината е един живот на Божествена хармония, и само човек, у когото има тази хармония, може да изпита величието на виделината. Виделината е един разумен елемент. Съвременните физици казват за светлината: „Ако се срещнат светлини от два противоположни полюса с различни дължини и вибрации, те се неутрализират и тогава се образува тъмнина". Същото е и с виделината. Мъжът е единият полюс на виделината, жената – другият. Събират се, за да образуват една Божествена хармония. Те ще образуват такава хармония, ако дължините на техните вибрации са еднакви. Тогава се създава у нас чувството любов; тогава ние усещаме разширение на ума, на сърцето. Но непременно двамата трябва да произвеждат виделина. Като казва: „Вие сте виделината", Христос подразбира всички други. Когато казва: „Аз съм виделината", Той подразбира: „Аз и Отец Ми". Един човек не може да оправи света, и когато казва някой: „Аз ще оправя света", той не разбира закона. Трябва всякога двама, четирима, шестима, осмина и т.н. двойки, само двойки трябват, от които учениците плачат. Двойките са законите на съграждането. Тези двойки са в стълкновение с единиците. Турете към тях една единица, ще имате тройки, които след това ще станат на четворки и т.н., постоянно ще прогресирате. Да допуснем, вие сте интелигентен човек, срещнете някой ваш приятел, заподозрете го в нещо, без да знаете защо. За да заподозрете някого, трябва да имате факти. Не

допущайте съмнение без научна основа. Някой, като се съмнява, казва: „Не знам защо, но нещо чувствам, усещам и затова се съмнявам“. Туй усещане не е още доказателство. Например някой пияница казва: „Слаб ми е стомахът, ще си пийна малко винце“. И разсъждава по-нататък: „Защо да си не пийна повече? Като пих малко, чувствам се вече добре“. Но това чувстване не е постоянно, то е само временно, защото утре ще се чувствате зле. Като приложите това правило, че малко винце да се пие е добре, после злоупотребявате и с това разваляте ефекта, действието на виното. Човешкият организъм е така нагоден, че не търпи нищо излишно. От химията е известно, че всеки елемент се съединява с друг в точно определени тегловни отношения; или един елемент се съединява с друг с точно определено число атоми, и то толкова, колкото са необходими, за да образуват едно здраво, постоянно съединение. Това е закон. Така и човешките мисли се съединяват по същия закон на виделината. Тази виделина в духовния свят има също своите краски. Те могат да бъдат пасивни и активни. Пасивна е краската, която е отражение, а активна е, която иде направо от самия източник. Всяка мисъл, която произведе във вашия ум раздвояване, не е Божествена, тя е само отражение на виделината. Например искате да градите къща, да станете инженер, да станете писател, да учите медицина, това раздвояване показва, че този предмет, към който се стремите, не е за вас. Преди освобождението на България, когато имаше само няколко професии, бащите съветваха синовете си да станат лекари, защото тази професия е по-доходна, доставя повече пари; или ги съветваха да станат инженери, но не да учат професии, които не са доходни. Какъв лекар или инженер, или свещеник ще стане той, когато у него няма вътрешно влечение към работата? Ще прилича на онзи лекар в средните векове, който имал много лесен метод на лечение: лекувал своите пациенти с пущане на кръв и им давал да пият топла вода, след което пациентът умирал. Той се чудел: „Нима всички други лекари лекуват сполучливо своите пациенти?“ Така е и със съвременните лекари: дадат някое лекарство, и болният умира, а след това казват, че болният имал слабо сърце, или пък намират друга някаква причина, за да се оправдават. Но не е там причината. Този лекар трябва да разбира човешкия организъм, темперамента на всеки свой пациент и да дава лекарства съобразно с това. Сангвиникът и холерикът не могат да се лекуват по един и същ начин. Защо? Защото в единия и в другия организъм има различни елементи, които реагират по свой особен начин.

Според мене всички болести, които сега съществуват, се дължат на дисхармонията, която се явява в Божествената виделина. Колцина от вас вярват, че има задгробен живот? Но ще кажете: „Тъй е писал еди-кой си велик човек, тъй е казал апостол Павел“. Но каква опитност имате вие за тази реалност? Ще кажете: „Като умрем, като отидем на онзи свят, тогава ще разберем, има ли задгробен живот“. За да се разбере тази виделина, трябва да имате духовно зрение. Всички хора, у които е развито това чувство, имат известни белези в очите, около зеницата, имат известни петна, които показват до каква степен е развито това чувство у тях. У съвременните западни хора това чувство е започнало да се явява като интуиция, предчувствие и т.н.

Един ден и пред вас ще се открие един велик свят, в който виделината съществува. Тази виделина иде отвътре, а не отвън. Съвременните окултисти казват, че който има тази виделина, той има магнетизъм. Такъв човек е мек, отстъпчив, у него има Любов, и той скоро прощава. Това, което разрушава, разваля съвременните хора, са следните 7 елемента: гордостта, гневът, сладострастието, леността, скъперничеството, завистта и лакомството. Гордостта не е от Бога. Бог е създал човека да се самоуважава, но той се е отдалечил от Него с гордостта. На такъв човек лицето, ръцете, носът имат белези на гордост. Няма да се впущам да ви обяснявам какви са те. Вие сами трябва да изучавате тези неща, има много автори, които са писали по това. Когато почувствате в себе си гордост, че сте много нещо в света, идете пред огледалото и запомнете чертите на лицето си, очите си, запомнете цялото ваше разположение. Когато имате разположение на любов, благост, пак се огледайте. Христос казва: „Няма нищо скрито в човека“. За слепите хора всичко е прикрито. Някои казват, че аз съм ви чел някакви мистерии. За онези, които имат очи, няма никаква мистерия. В моята кесия имам една ябълкова семка – ето я – тя е мистерията, посейте я, след 10 години ще видите нейните цветове, плодове, и тогава ще разберете тази мистерия. Ще кажете: „Може да има нещо страшно във всичко това“. Страхливите няма да влязат в Царството Божие. По какво се отличава добрият от лошия човек? Който лъже, той говори бързо, а който говори истината, той говори тихо, спокойно и иска казаното от него да се провери. И аз искам да проверявате всички неща. Мога чрез тази виделина да се съобщавам с напредналите американци, китайци, японци, с вашите заминали за другия свят, света на Божествената хармония. Щом имаш любов към онзи, който е заминал за

другия свят, можеш да говориш с него интелигентно, разумно. Има някои медиуми, които не разбират езика на духовете, и като се мъчат да убедят другите, че говорят с духове, почват да изопачават истината и да послъгват. Не лъжете, кажете си истината, защото на лъжата краката са къси. Истината се движи с голяма бързина, и нейните крака са дълги, за да може да помага на нещастните духове. Когато някой казва: „Моите крака са дълги“, аз казвам: „Щастлив си, но бих желал краката на твоята душа, на твоето сърце също да са дълги, за да носиш тази виделина“. Ако може да се развие у нас тази виделина, ние ще можем да избегнем 90% от тези злини, които сега стават. Виделината е един от основните елементи за отглеждането на добри синове и дъщери. На всички жени препоръчвам това правило: да не допущат в своя ум мисли, който носят отрицателни качества; онези, които са изгубили смисъла на живота, нека да посрещат всяка сутрин изгрева на слънцето. Наблюдавайте изгрева на слънцето в продължение на един месец, и вижте тогава какво ще почувствате. На пролет, когато цветята никнат, дърветата цъфтят, наблюдавайте ги и проверявайте резултата – в това ще намерите смисъла на живота. Какво правят съвременните хора? Спят до 10 часа сутрин, и надвечер, когато слънцето залязва, излизат да се радват на неговите загасващи лъчи. На есен, когато листата падат, тогава излизат по разходка. Трябва да се изучава природата в своето време. А сега на какво приличат хората? Някой чете Евангелието и се чуди какво е искал да каже Христос с известни думи. Христос е чел много добре тази книга на Божествената природа. Аз чета книги и се питам винаги: Има ли писателят виделина или не, и какви краски липсват у него. След прочита на всяка книга аз мога да ви опиша какъв е нейният автор, каква глава има, какво е лицето му, какви са ръцете му, какво мисли и прочее. Някои искат да знаят кой и какъв съм аз. Аз съм това, което ви говоря. Ако ви окрада, такъв съм; ако ви излекувам, такъв съм. Ще питате: „Защо той да ни лекува?“ Безразлично е кой ще ви помогне, аз или друг някой. Според мене аз трябва да дам някому излишъка от моите знания, от моя живот, защото той не е мой. Тази виделина, която иде отвътре, трябва да я препратя навън. „Всички вие сте виделина“. От 2,000 години християните четат този стих и не могат да го разберат. Затова хванете вашия Св. Никола и го обърнете с главата надолу: той е длъжен да пази вашата къща и имането ви, защото той е вашият разум. Кажете му: „Ти или добре ще разсъждаваш, или с главата надолу ще те обърна“. Питате: „Какво нещо е

виделина?“ Когато влезе тя във вашата душа, лицето ви ще бъде красиво, очите блестящи, от ръцете ви ще излиза една приятна топлина, ще изпущате хубава миризма. А как миришат съвременните хора? Лошо, много лошо. Теменужките и другите цветя ви помагат да замаскирате вашата естествена миризма. Тази теменужка, която вие употребявате, говори: „Бог се проявява в скромността на живота, а не в гордостта. Ако вие сте долина и имате добра почва, Бог ще насади във вас най-добрите семена; а ако сте гол, горделив връх, няма да има нищо по вас, освен вечни снегове“. Този е езикът на теменужките, и когато хората се пръскат с техния парфюм, нека научат езика им. С това обаче не ги обвинявам. Бих желал всички да имате тази миризма и краска на теменужката. Като изкажете една дума или напишете нещо, в него трябва да има прекрасна миризма. Според схващанията на тази виделина, всички хора са цветове. Що е един учител, проповедник, земеделец, баща, майка, брат или сестра? Те са велики Божествени цветя. Разбрали ли сте какъв цвят има майката? Като влезете в живота на виделината, ще разберете какъв цвят е майката. По-прекрасни цветове от майка, от баща, от братя, от сестри, от ближни в света няма. Имате ли тези цветове вътре в себе си? Кой досега не е изпъждал виделината 10 пъти от себе си? Кой не е осакатявал цветовете на майка си, на баща си, на ближните в себе си? Отсега нататък трябва да градим, да градим. И ако искате да подигнете българския народ, трябва да градите. България се нуждае от сол и от виделина, която възраства нещата, и затова учените хора трябва да мислят върху това. Без сол и без виделина – няма България. Българският народ има един корен долу в земята и един клон в Божествения свят: този народ трябва да роди плодове на клона си горе. Само така може да се охарактеризира един народ или една душа. Душите, наистина, са индивидуални, но са едновременно и колективни. Колективността е закон на хармонията. Виделината можем да чувстваме с душата си, със сърцето си, с волята си. – Друго нещо, което руши виделината, е гневът. Гневливият човек е човек без воля. На едно място в Писанието се казва: „Гневете се, но не съгрешавайте“. Гневът е известна енергия, неизползвана в добро направление. Всеки е изпитал след гняв едно отслабване, което показва, че е настанало демагнетизиране. – Трети елемент, който спъва виделината, е сладострастието. То е гробът на Любовта. Колко млади моми и момци са отишли преждевременно в гроба от него! Любовта е хармония, а сладострастието – отрова. – Четвърти елемент, който съсипва виделината, е леността. Ако отидете в Америка,

ще видите, че в училищата, освен наука, децата учат и съответни за тях занаяти. Там всеки работи, всеки сам си изкарва прехраната и счита за унижение да очаква подаяния. Там уважават всеки момък или мома, които работят. Бих желал в България всеки да се стреми към труд; това се отнася до гражданите, защото за тях се явява опасност от леността, а не за селяните. – Пети елемент, който руши виделината, е завистта. Завистта и гордостта са брат и сестра. Човек, който завижда, е и горд. Оня, когото е обладала завистта, се наслаждава, когато гледа, че другите страдат. Спомняте си за оная Шекспирова драма[79], дето скъперникът евреин сключил договор да се отреже месо от длъжника, и настоявал за изпълнението на договора, макар длъжникът да е бил вече в положение да плати. Има и много други примери, дето се проявявала тъй злорадно завистта. Двама се съдили и съдът, като ги изслушал, произнесъл се, че на единия ще наложи наказание два пъти по-тежко, и ги запитал какво наказание искат да им се наложи. Онзи, комуто предстояло по-малко наказание, предложил да се извадят очите на другия – „Но и на тебе ще извадим едното око“, казал съдията. „Нека – отговорил той, – но затова пък на другия ще се извадят и двете.“ Човек с такава жестокост не може да има виделина. Завистта се явява и у политическите хора. В България има доста много. Дайте място на благородните хора! Ако у някой човек има споменатите пет порока, спънете го, той не е на мястото си.

Като казва: „Вие сте виделина“, Христос разбира хората на бъдещето. Когато Господ създаде света с неговите звезди, луна, слънце, Той каза: „Това е за бъдещите хора“. Някой ми казва: „Кажи ми какъв е миналият ми живот“. Той е написан на тебе. Сега може да имаш разстроен организъм, това обаче не значи, че си болен. Щом се махнат условията, Които пречат на виделината, това разстройство ще изчезне. – Друг порок, който пречи на виделината, е лакомството – да имаме много. Ще ви приведа един пример за лакомство. В Испания имало един милионер, който заробил цели области. Всички се оплаквали от него, и затова испанският цар заповядал да го затворят. В затвора, когато искал вода или хляб, взимали му по 1000 лева за чаша вода и късче хляб. „Това е най-голямата жестокост, която се върши спрямо мене“, казва затворникът. „Това е твоето наказание – му отговорил царят, – иди си сега и не прави друг път това, което не искаш и на тебе да правят.“ Затова Бог ви праща всички тези злини. Казвате за някого: „Той се е родил малоумен“. Не е вярно, че майка му и баща му са го родили такъв, той сам си е майка и баща. За това нещо има

две теории: едни казват, че майките предавали своите качества на децата си; други, че детето съществува в невидимия свят като разумно същество и си избира подходяща майка, подходяща среда, и ще влияе на майка си, като ѝ внушава добри мисли. Бременната майка може да определи какъв ще бъде нейният син според това какви мисли я вълнуват. Ние можем да се противим на Божествения свят, но когато законът му започне да действа, силата ще премахне нашето безразсъдно съпротивление.

Вие, мъже и жени, които сте тука, сте виделина. За мене злото не съществува. Аз разбирам, че в Божествената хармония зло не съществува, но извън Божествената хармония има зло. Ако решите да водите добър, благороден живот, вие ще имате тази виделина, тя ще бъде с вас. Тази виделина е разумна, и всички стари мистици, които имат тази виделина, виждат необятен свят, пълен с най-хубавите цветове, с които се пълни тяхната душа. Когато сте разположени, имате тази виделина. Само че не можете да я задържите задълго. Някой път си мислите, че аз добре проповядвам, но казвате: „Кой знае каква цел има“. Целта ми е да изпълня волята Божия. Не съм от онези, които лъжат; досега никого не съм лъгал, нито са ме излъгали. С нищо друго не може да ме подкупите, а само с добро, Истина, Любов и Мъдрост. Ако искате да служите на Бога и решите това да правите, само тогава Бог ще слезе от своето величие и ще ви направи добри хора и велики духове. Аз ви проповядвам за живия Господ, за Господа на двадесети век – който събаря затвори, пуща затворниците и носи хармония, ред и порядък, радост и веселие. Той носи такива блага, за които хората не са помисляли. Ще превърне тази земя в райска градина, и вие, българите, ще живеете в нея. Всички ще бъдете живи, пак ще ви срещна и ще видите дали е вярно това, което ви говоря, или не. Това не са илюзии, както може да си мисли някой. В илюзиите има следното качество: за пример, може да храните някого с илюзии, като му казвате, че сте му дали да яде, но след 40–50 дена той ще отслабне и ще умре. С илюзиите човек отпада и оглупява. Но ако вашата душа се храни, ободрява, живее от някаква мисъл, това не е илюзия. Желал бих всички българи и българки да бъдат велики – велики в Добродетел, велики в Любов, велики в Правда, велики в Мъдрост, велики в онази Божествена Истина на виделината, за която аз ви говоря. Разсъждавайте за виделината, тя е с вас, опитайте я, бъдете самостоятелни, влезте като пчелите във всеки цвят, за да си съберете медец. Не оставяйте там да пренощувате – то е сладострастие, – а вземете си меда и идете във вашия

кошер.

Това е искал да каже Христос с думите: „Вие сте виделина“, и: „Град, поставен на планина, не може да се укрие“. Като влезете в този град, ще разберете смисъла на вашия земен живот. Вие си въобразявате какъв ще бъде бъдещият ви живот. Той е вътре във вас и зависи от сегашния ви живот. Същото е и с всяка буба, която има в себе си всички елементи, необходими за превръщане на пеперуда. Няма да се мине дълго време, и вие ще бъдете като тази пеперуда. Сега вие вървите по земята в права линия и се питате има ли друг живот: Като станете пеперуди, вие ще видите, че има друг живот, и с вашите крилца, вашият ум и вашето сърце на виделината – ще кацнете на най-хубавото Божествено дърво, дървото на живота, ще разберете смисъла и ще бъдете радостни и весели.

Беседа, държана на 1 април 1917 г.

ЯКОВ И ИСАВ

И видя сън, и ето стълба поставена на земята, на която върхът стигаше до небето: и ето, ангелите Божии възлазяха и слазяха по нея[80].

Предмет на днешната ми беседа ще бъде Яков и Исав. Вярвам всички да сте запознати с тези два характера от свещената история. Яков и Исав са двама братя, Яков е по-малкия и Исав – по-големия. Разликата по отношение на годините им е много малка, може би само с няколко часа. От този разказ или от този древен пример на Свещената история, аз ще извадя на сцената седем характера.

Казва се, че когато двамата братя били заченати, смущавали утробата на майка си и било казано, че ще се родят два народа и по-големият ще слугува на по-малкия. По-рано се родил Исав, а после Яков, но той държал петата на брата си. Разликата между двамата братя е била тази, че Исав бил космат, а Яков – гладък т.е. женствен, нямал такива косми. От чисто физиологическо гледище Исав е човек на природата, човек, който представлява нисша култура, отворен, чистосърдечен, импулсивен, но не цени живота, живее от ден за ден. Има хора, които като се наядат днес, казват: „Благодарим ти Боже, днес се наядохме. Ти утре пак ще се погрижиш за нас.“ Тази благодарност е само по отношение към храната. За такива хора българите казват, че те живеят от днес за утре.

Яков е друг тип – по-женствен, не толкова смел, с някои лоши чърти, а именно: хитрост и лукавство. Той прилича на съвременните сарафи, които всякога печелят, никога не губят. Според тогавашните обичаи, на Исав се е падало да приеме благословението на баща си, като първороден, но в ума на Якова, по-малкия брат, се заражда желание да отнеме благословението на Исава. Такъв случай му се отдаде скоро. Исав се връщаше един ден гладен от полето и поиска от Якова да яде. „Ще ти дам, му отговори той, но ако ми дадеш твоето благословение.“ – „Какво ми струва то, когато аз съм гладен,“ му казал Исав и се заклел да отстъпи своето първородство.

На сцената изпъкват още два характера: майката и бащата на двамата братя. Бащата обичал Исава, а майката – Якова. Може да се каже, че Яков напълно приличал на майка си, носил нейния ум. Исав представлява човека със своето естествено тяло, нисше съзнание, а Яков представлява човешкото сърдце, стремежа на човека към живот. Майката представлява

човешкия ум, а слепият баща представлява човешкия разум, който е достигнал пълното си развитие.

У майката се заражда желание, нейният любим син да вземе първородството, а бащата обичал повече Исава и искал, както се следва по обичая, той да приеме благословението. Като ослепя Исаак, бащата, извика един ден при себе си Исава и му каза: „Вземи оръжията си, иди на лов и ми сготви от лова си вкусно ястие, да ям и да те благословя преди да умра.“ Отиде Исав на полето за лов и да го донесе на баща си. Майката Ревека, като чу това, каза на Якова: „Баща ти каза на Исава да отиде на полето и да му сготви хубаво ястие, за да го благослови, затова иди ти в стадото, вземи две ярета, да ги сготвя вкусно и да занесеш ядене на баща си, за да те благослови вместо Исава.“ Яков отговорил: „Брат ми е мъж космат, а аз гладък и баща ми ще ме познае, тъй че вместо благословението му, ще си навлека проклятие.“ – „Не бой се, аз ще те изменя“, отговорила майката. Облече тя Якова с дрехите на Исава, покри ръцете и шията му с кожата на яретата, сготви вкусно ястие и го изпрати при бащата, от когото и взе благословението му.

Ще ви изтъкна тук закона на развитието. Никоя постъпка, била тя добра или лоша, не може да остане без последствие. Всяка мисъл, всяко желание, колкото малко и да е, всякога остава отпечатък върху душата на човека и върху целия човешки организъм. Съвременните хора, хората на XX век не разбират добре този закон и мислят, че трябва само да ядем и пием. Че майката не е в съгласие с мъжа си, това не е важно за тях, те очакват добри деца. Този Божествен закон гласи: Между мъж и жена трябва да съществува една абсолютна хармония, разбиране, но то не се разбира да бъде напълно еднакво, защото възможно ли е един мъж да прилича напълно на една жена и обратно? Може ли един мъж да опише в какво се състои характера на една жена и обратно? Често писатели пишат по този въпрос, но никой не може в подробности да опише тънкостите, които различават мъжа от жената. В чисто физиологическо отношение има чърти, които отличават мъжа от жената. В жената преобладават по-кръгли линии, а в мъжа – повече счупени линии. Кръглите линии означават мекост, а счупените линии – острота. Това показва, че в мъжа има много хроматически тонове.

От цитирания разказ се вижда, че майката дава съвет на сина си да излъже бащата. За да даде такъв съвет, това показва, че и тя е много пъти лъгала. Някой казва: „Днес излъгах.“ Лъжа не съществува само от днес, тя

съществува от най-древни времена. Сега питам: дали тази лъжа е наследена от животните или животните от човека? Дали човекът, като се подигал по тази Божествена стълба нагоре, я придобил или като е слизал надолу е придобил лъжата? Когато Яков е излъгал брата си, той е бил на 32 години, пълна, зряла възраст, това е периодът когато се сформирува човешкия характер. Именно в този период той умишлено открадва благословението на брата си. Какви са били последствията след това открадване? Четиридесет и четири години след тази случка Яков е трябвало да бяга от брата си, за да го не убие, за което баща му го съветва да отиде при чича си Лавана. Напусна Яков бащиния си дом и тръгна за дома на чича си, но като залезе слънцето, пренощува сред полето и сънува един сън: видя той стълба, поставена на земята, на която върхът стигаше до небето и ето ангелите божии възлизаха и слизаха по нея.

Господ е едно същество, което вижда всички мисли и желания, хроникира ги и няма да остави нищо в света невъзнаградено и ненаказано. Знаете ли на колко години е бил Яков, когато е бягал от брата си? – На 76 години. Тогава отива той при чича си Лавана и тук намира един учител по-хитър от него – самия Лаван. В този дом изпъкват още три нови характера: Лаван и двете му дъщери – Лия, по-голямата и Рахил, по-младата. Лаван е отличен базиргянин, човек с много добър практически ум. Лаван пита племяника си: „Като ще останеш при мене да ми работиш, каква заплата искаш за това?“ Яков, преди да дойде в къщата на чича си, срещна Рахил със стадото, наля ѝ вода от кладенеца, целуна я и ѝ каза, че са роднини. Влюбва се в Рахила и когато чичо му го пита, каква заплата иска за работата си, Яков казва, че иска да се ожени за Рахила. Ергенин на 76 години иска да се ожени за млада мома.

В тази повест Рахила играе рол на идеалното, възвишеното. Думата „Рахил“ е съдържателна сама по себе си. Лаван се пазарил с Якова да му слугува той седем години, но след изтичането на седемте години да му даде Рахила, но Лаван го излъгал и му дал по-старата си дъщеря Лия. На сутринта, Яков вижда, че не Рахила, а Лия е неговата жена. Запитва чича си: „Защо ме излъга?“ – „У нас, според законите, се дава по-старата дъщеря, а не младата. Поживей с Лия седем години, а след това ще ти дам Рахила.“ Тук действува закона на връщането. Понеже Яков излъга баща си и брата си, сега му се връща по същия начин. За тези две лъжи той трябваше да слугува 14 години – седем за гдето излъга брата си и седем за гдето излъга баща си.

Вие, които ме слушате, ще кажете: „Ние сме свободни от тези грешки на Якова.“ Трябва да вземете ролята или на Рахила, или на Лия, или на Якова и Исава, или на Лавана, или на Исака и Ревека. Това са седемте характера в света. Често хората в този свят продават своите желания и мисли тъй както Лаван продава своите дъщери, за да се обогати. Този свят е един Лаван, едно слизане и качване. В този свят ще слугувате, ще страдате, ще се лъжете и тоз или тази, които се обичат, няма да могат да се вземат. Лия представлява жена, която е взета за парите ѝ, а не по любов. Но Яков е трябвало да вземе нея, иначе нямало да му се даде Рахила. Това същото нещо се повтаря в съвременното общество: някой беден момък, като Якова, иска да се ожени, но по нямане средства не може и тогава той играе ролята на Лавана. Излъгва някоя мома да го поддържа, отива в странство и ѝ казва, че като се върне, ще се ожени за нея. Като се върне, той я излъгва, оженва се за Лия. На изоставената той казва: „Ти си наистина хубава, но в този свят с хубост се не живее, живее се с пари, трябва ми богата жена, аз съм човек с култура, благороден, мек.“

И при Лавана Яков показа своето изкуство за разбогатяване, защото той бил хитър човек на 76 години. Като слугува 14 години на Лавана, той остана при него още седем години, за да придобие богатство – овци, камили, осли и др., и направил договор с Лавана всички на пръчки и на капчици овци, кози и агнета да бъдат негови, а останалите на Лавана. Отдели тези от стадото и ги взе за себе си. Когато зачевали неговите овци и кози, той ги поил в корита, в които турил пръчки, на които направил бели резки, та като дохождало стадото да се пои, да зачева такива на пръчки и на топки агнета и кози. Така Яков разбогатял много и прекарал при чича си 21 години, след което време се върнал при брата си.

Някой казва: „Защо да не съм и аз богат в този свят?“ Трябва да научите изкуството на Якова, да имате неговата смелост. Наистина, в характера на Якова има известни лоши чърти, но Бог го подложи на строго изпитание, на големи страдания. Човек на 76 години да пасе овцете на своя чичо и за всяко изгубено агне и яре той да бъде отговорен и колко пъти е бил заставян да плаче.

При този си живот, той е дошъл до известно съзерцание и разказва повест, че когато се връщал назад при брата си, с жените и синовете си, Господ му се явява в една особена форма. Яков останал през нощта при един поток, а изпратил пратеници при баща си и брата си с подаръци и смирна, защото се страхувал да отиде пръв при тях, без да ги предизвести.

Останал Яков на това място цяла нощ и прекарал в разсъждения върху живота си, прекарал, голяма морална борба, в която видял всички лоши последствия и търсил начин как да се освободи. Остана Яков сам и с него се бореше един човек до зазоряване. Като видя, че не му надви, докосна се до става на бедрото му и го измести. „Остави ме да си ида, защото се зазори“, рече той на Якова. Яков му рече: „Няма да те оставя да си идеш, докато не ме благословиш.“ – „Как ти е името?“ – „Яков.“ – „От сега нататък няма да бъдеш Яков, а Израил, защото си бил в борба с Бога и с человеци и си надвил.“

Този человек е бил ангел. Името Яков значи „запинател“. Когато се изменя характера на човека, изменя се и неговото име. Когато искаш да измениш характера на един вълк, трябва да измениш името му. Ако името ви не се изменя, няма и в характера ви промяна. Да се измени лицето ви, трябва да се измени и името ви. Формата и името, това са две неща равносилни в онзи свят. От колко букви се състои името ви, в какъв ред и порядък са наредени гласните и съгласните букви, означава качеството на характера и силата, която се съдържа в душата на даден индивид. Името ви определя силата на характера в духовния свят. Например името на Яковата майка Ревека, в български и еврейски език има две противоположни значения, но то е по отношение на тези два народа, в какво отношение се намират един спрямо друг.

Това събитие е било преди 1836 години [преди Христа]. Тогава тези народи са инволюирали, а съвременните хора еволюират. Следователно сега има две култури: култура на интуиция и култура на чистия разум, на разсъдъка. Ако искат да примирят тези две култури, трябва да примирят техните течения. Когато искате да дадете едно правилно обяснение за растенията, трябва да изучите техните листа, корени, стъбла и т.н. Във всеки човек има две движения – Яков и Исав, които живеят у него. Исав е грубата човешка воля. Такъв човек, като не цени своето благословение, продава го. „Защо ми е то на другия свят, защо ми трябва благословение, казва Исав, тук, тук се изисква живот.“ Но всеки днешен ден съставлява условия за утрешния живот. Нашият сегашен живот е резултат на миналия.

Всички, които ме слушате, мислите, че за първи път сте дошли на земята. Аз бих ви попитал: Как ще обясните това противоречие, което съществува във вашия характер? Ако сега за пръв път излизате от Бога, тъй чисти, както би трябвало да сте, тогава от где иде това противоречие,

това отцепване? Значи не сте излезли сега от Бога. Когато някого затворят в затвор и после освободят, казват за него: „Той сега излиза и сега влиза в живота, в обществото.“ Но где беше той преди да влезе в затвора? – Пак в живота. Четете живота на Жан Валжана и ще видите, че той, след като престоя затворен в затвор, стана добър човек. Всеки иде от затвор, от долната сфера на астралния свят. А всяка душа, която иде от долна сфера, не може да преобладава такъв замах на благородство. Наблюдавайте малките деца, как дохождат с обработени, готови добри или лоши характерни чърти. На едно тригодишно дете давате една ябълка, но то я скрива, за да може само да я изяде, от где у него тези качества на самолюбие? Ще кажете: „От майката.“ Майката от где го е наследила? Това не е положителна философия.

Всяко едно лошо желание се явява от неразбиране на нещата. Исав и Яков искат да постигнат някои неща, но чрез различни методи. Има хора, които чрез страдание постигат нещо и така се облагородяват, а други не се нуждаят от такива страдания. Когато един скулптор иска да издяла едно произведение, той слага върху камъка чука и с него го изкарва, а природата по друг начин си изкарва своите произведения. И първото е една култура, но низка и второто – делото на природата е друга култура. Когато плодовете се образуват и това е култура, но тук природата работи. И у нас има такава култура. На всяко желание, на всеки потик у вас, дайте му условия и не се грижете дали ще се осъществи това желание. Ако сте един скулптор, трябва да знаете условията, за да може да направите предмета и затова трябва да се грижите, но ако работи природата, не трябва да мислите за това нещо. Обикновено един път Господ работи у вас, а друг път – вие, постоянно става смяна. Осем часа работете, а после спете.

Знаем за велики и прости хора, които в такава смяна са получили най-добри потици за работа. Например някои лоши хора сънуват лоши сънища, от които се поправят. Изпращате някого на бойното поле, ако той има някои недостатъци, бойното поле не му действува тъй изправително, както ако сънува някой лош сън. Човек, като ляга да спи, трябва да остави всичките си раници, всички грижи и да се остави на Този Велик Дух да работи в неговото сърдце и Той ще работи. Ако се научите да спите добре, като се освободите от всичките си мисли и желания, ще забележите, ако направите този опит в продължение на един месец, че всичките разстройства у вас ще преминат. Ако си неврастеник, ще се поправиш.

У хората има стремление да се чернят един друг. Като видят, че някой се издигне, било като министър или на друг някой важен пост, започват журналистите да мислят как да го очернят, как да го свалят. От това и у тях лош сън. Не е въпросът как да се снимат и качват хората, въпросът е ако сме скулптори, да работим, да вършим работата, за която сме определени: ако спим – да спим добре. Има един Божествен сън, в който душата се успокоява и получава благословение. Има сън и от пиянство, но от него няма спокойствие. Божествен беше сънят на Якова, който като заспа, у него се пробуди мисълта за Рахила. Този дъртлак така се облагороди. Извинете за тази дума, но дъртлак казвам за човек, който знае много, който е практичен, има много опитност.

В Америка има много проповедници, които искат да им се плаща за проповедите и се пазаруват. Някои питат: „Как не се поправя светът?“ Как да се поправи светът, когато всичко свято се продава за пари. Но когато Яков видя Рахила, той се съгласи да работи за нея даром. С това той разбра какво е да служиш чрез закона на любовта. Ако не служите на Бога, не може да се облагородите. Къде ще намерим Бога? – В жена като Рахила. Често в нашия живот трябва да дойде случай, който да изпита нашия характер.

Един французин живял дълго време в Африка, гдето придобил големи богатства. Връща се в Париж и понеже не мислил да се жени, скроил един начин, с който да провери при кого от двамата си братовчеди ще може да живее. Съобщава на братовчедите си, че изгубил всичкото си богатство и пита единия от тях, може ли да живее при него и колко време? Той го приел, но като постоял една седмица, предлага му да си отиде на друго място. Отива при втория си братовчед. Заживява при него месец, два и братовчед му го задържал постоянно, като му казвал да се не безпокои за нищо, а да остане завинаги с тях. От това той разбрал, кой е истински и безкористно разположен към него и открил истината. Казал, че богатството му не е загубено и той го дава на втория свой братовчед. Когато първият узнава тази работа, започва да му прави визити, да се извинява, но той му отговорил: „Късно е вече.“

Така и Господ ще дойде като един французин, като една млада, бедна жена, като беден момък или като бедно дете и ако вие сте верни на вашия идеал, ще разберете дълбокия смисъл, тъй както Яков разбра що значеше тази стълба, на която се качваха и слизаха ангелите. Тази стълба не е дигната, тя днес има по-големи разклонения. Бих желал всеки от вас да

види тази стълба и когато дойдете само до първото стъпало, ще разберете смисъла на земния живот, смисъла на страданията, които усещате. Тези страдания са само една обвивка, в която се крият добрите сокове. Всяко семе е обвито в такава обвивка, за да се не изгубят соковете. Страданията на земята са обвивки на щастието на блаженството.

Мнозина от вас не вярвате на това, за което имате право, защото трябва да го опитате и после да повярвате. За да опитате тази велика истина, трябва да минете през тези големи изпитания. Яков за своята лъжа е слугувал 21 години, а Мойсей за едно убийство е слугувал 40 години на еврейския народ. Всякога прегрешенията в света се изкупуват чрез страдания. Ако някоя жена е направила нещо лошо в миналото си, то като се ожени, ще попадне на лош мъж, ако като слугиня е сгрешила, ще попадне на лоша господарка. И ще се запитват: „Защо е толкова лош мъжът ми към мене?“ „Защо е толкова лоша господарката ми?“ Това е неизбежният закон на кармата, който се връща към тебе. Проследете цялата история и ще видите, че този закон действува планомерно и понеже за в бъдеще искате да имате добри синове и дъщери, трябва да живеете в закона на любовта. Яков имаше 12 сина, но от Рахила имаше само един – Йосиф, който бе роден чрез закона на любовта и за когото баща му работи цели седем години. Ако вие може да слугувате за вас цели седем години, вие ще имате Йосифа. Ако се ожените обикновено, без да сте в закона на любовта, вие ще имате Йуда, Симеона и други синове, родени от Лия, тази, която не е възлюбена.

Следователно нашият ум и сърдце по същия закон трябва да се преродят. Аз вярвам, че човешкото сърдце, човешкият ум по същия начин се раждат, като децата. Един виден американски писател разказва за деня, когато неговият ум се родил, какъв тържествен ден бил. Да съзнаеш това, то е такава радост, каквато майката изпитва, че се родил син или дъщеря. Както детето извиква, когато се роди, така и вие извиквате, когато съзнаете пробуждането на вашето сърдце и ум. То е денят когато вашият ум е вземал кормилото в своите ръце.

Всички хора от XX век сега сме при тази стълба. Това, което Яков видя на времето си, се отнася до сегашно време. Той видя, че в XX век ще започнат ангелите да слизат и възлизат, ще се роди една нова култура, ново брожение, сближение между всички хора. Това страдание, което усещаме, е болезнена или раждающа жена. Тези ангели слизат един по един, идат да се въплотят в човешкия ум и сърдце. Онзи, Който ги

изпраща, наблюдава за последствията. Той е Господ.

Като ви говоря за Господа, някой път ще ви дам възможност да чуете как говори Господ. Излезте рано сутрин, пролетно време, когато природата се развива, когато цветята цъфтят, вдайте се в съзерцание и ако имате тънък слух, ще доловите една музика, която причинява радост. Излезте в гората, ще чуете едно шумоление, една музика между листата. Ако вашият слух е малко по-развит, ще чуете Божествената реч. Тя не е в многоглаголстването, може да чуете само една дума, но няма да я забравите никога. Аз съм виждал млади момци и момичета, които взели едно писъмце от своя възлюблен, скриват го и го прочитат и препрочитат, а там е писано само „обичам те“. Колко много съдържат тези две думички! Стига да може да напишете или изговорите „обичам ви“.

Разказваше ми един господин в Америка, че един път се намирал в много отчаяно положение и решил да се самоубие. В това време наблизо някъде един негов приятел пее и долитат следните думи до ухото му: „Аз за тебе само мисля и никога няма да те забравя.“ – „Всичко тогава забравих и разбрах, че има някой да мисли за мене.“ Така и вие може да сте в такова отчаяние, в някакво недоумение в живота, но в един ред само на една светска песен може да съзрете много нещо.

В българските народни песни, в които се възпява Ивана, Стоянка и други, това има съвсем друго значение. Това са въздишки на душата, която се стреми да се освободи, да владее тези елементи на природата. Когато каже някой, че иска да умре, то значи: „Аз искам да умра като един цвят и да завържа.“ Следователно смъртта е всякога емблема на нов живот. Когато умираме, наново се раждаме, а когато се раждаме – наново умираме.

Всички, които ме слушате, ако искате да вървите в този път, който е път на свободата, освободете се от тези големи грижи, които имате. Не разбирайте, че не трябва да мислите, трябва да мислите, но не и да се грижите. Всеки да си определи каква е неговата програма. Ако имате една майка като Ревека, баща като Якова, ще кажете: „Мамо, не ме учи на такъв урок – да лъжа.“ Ако имате чичо като Лавана, ще му кажете да не използува любовта на роднините. Колко синове и дъщери са нещастни и се самоубиват, защото родителите им не искат тази мома или този момък. Оставете да си изберат те когото искат. Нека страдат, нека страдат от любов. Покажете ми човек в света, който е минал без страдания. По-добре е да се страда за известна идея, отколкото да нямаш такава. Когато майката

страда и ражда, тя е благословена. Но когато майката страда и ражда, а децата ѝ умират, този живот не го разбирам. Ако нашите мисли и желания постоянно умират, защо ни е такъв живот?

Ще кажете: „Това не е истина.“ Питам тогава: кое е истина? Вие имате една душа, която иска да люби, да живее, да бъде свободна в своето развитие, вие имате един ум, който иска да бъде свободен в своето развитие и ако вие убиете всяко добро проявление на душата и на ума, какъв е този живот? Но да не лъжете, проявявайте се свободно. Законът е неизбежен, дава се всекиму заслужено възмездие. Баща, който ражда неблагонадежден син, за което е той причината, при друг живот, пак ще се прероди у същия човек. Тъй че за в бъдеще ще се върнеш пак при същите условия. Един индивид трябва да работи за своя народ, защото ще се върне пак в същия народ. Съдействувай за доброто на този народ, така ще бъдеш за друг път по-добре при него. Всички трябва да работят за общото благо на един народ, защото всички са колективни единици.

Ние трябва да разберем този въпрос чисто индивидуално за нас, не трябва да гледаме какво ще бъде положението на българския народ. Българският народ е нещо цяло, но душите са по-важни за Бога, отколкото целия народ. За Бога една добра душа му важи повече отколкото един нечестив народ. Един човек, който носи добро, мир и подига хората в света, струва повече отколкото един цял народ, който внася скърби, страдания и разрушения за човечеството. Питам: къде е великата Римска империя, когато се роди Христос? Какво стана с нея? – Нищо. Имаше по това време един Човек, 'който умря като разбойник, но Неговите идеи и днес съществуват и владеят света. Той струва повече отколкото цялата Римска империя. Този велик човек беше Христос.

Често питат: „Какво ще стане с България?“ Каквото стана с Римската империя. Следователно ние трябва да се стремим към индивидуално развитие, да бъдем свободни в своите мисли и желания, да нямаме страх. Ако имате характера на Якова, ще пострадате. И Ревека, и Лавана, и всички други са пожънали своите последствия. Тези Яковци, Лавановци, Исаковци днес всички са в България. Днес, където отидете, ще ви кажат: „Платете, платете за проповедта.“ Аз рекох, нека има в света едно свещено звание, гдето хората безплатно да служат на Бога, та като влезе човек в това общество, да знае, че няма лъжа, а другаде нека се плаща. Но тези благородни типове само Рахила ще ги донесе. Това са съвременните жени, на които сега говоря.

Можете ли да играете ролята на Рахила, да пасете вашите овци тъй, както тя? Можете ли да бъдете всред овчари и да живеете почтено? Може да имате мъже, не ви казвам да нямате мъж, но питам, колко мъже и колко жени имат съвременните хора? Един мъж и една жена да имате. Един ум и едно сърдце да имате. Два ума – това са две змии. Раздвояването на ума, на сърдцето, на волята, ето где е злото. Когато една жена разлюби мъжа си, нейните криле окапват. Един мъж, когато хвърли око на една жена, той я вече прелюбодейства. Нашата любов трябва да бъде безкористна. И Лаван обичаше племяника си, но той го използува. Рахила, със своята тояга, това е Божественият закон на подигането. Това значи да раждаме деца като Йосифа.

Може ли да раждате младежи като Йосифа, вие ще бъдете избрани жени и избран народ. Тези ангели, които сега идат, питат българските жени: „Готови ли сте да раждате синове като Йосифа, ние ще дойдем в България?“ Питат българските младежи готови ли са да водят добър живот. „Ще дойдем тогава в България.“ Йосиф, като влезе в Египет, спаси го от погибел, от гладна смърт.. Но ще кажете: „Докога ще чакаме тези ангели?“ Те може да дойдат в един час, един ден, един месец, една година, времето зависи от вас. Когато вие развиете вашия дух, ангелът ще слезе и вие ще го познаете и той вас. От това не се плашете, оставете вашите грехове, не е важно какви са те, аз не говоря за вашето минало, не говоря и за настоящето, но говоря за вашето бъдеще. Когато ми донесат една нечиста риза, аз я турвам в котел, варя я и тя се изпира, става чиста. Така е и с вас, а може и да сте чисти, но гледайте да запазите тази си чистота. Рахила направи Якова чист, тя го издигна. Господ го срещна и му каза: „Аз ти дадох една Рахила, люби я, нямай други жени, освен нея“. Аз мисля, че този Яков, който днес се нарича Израил, живее друг живот вече, по друг начин. Той е между избраните хора, които ги наричат висококултурни, високоучени хора. Светлината на света са те, защото са се самопожертвували.

Сега ние стоим пред тази стълба и Господ е най-отгоре и ни пита: „Като се връщате назад, как мислите да живеете, ще лъжете ли брата си, ще лъжете ли бащите си, ще лъжете ли мъжете си, жените си, ще лъжете ли ближните си, ще ги открадвате ли, ще любите ли други жени, ще продавате ли дъщерите и синовете си?“ Ще кажете: „Много се измъчихме.“ Аз не съжалявам когато се мъчите, но се радвам, когато родите. Както виждам цветята в градините, така бих желал да видя вашите

деца и да им се порадвам. Тъй ще ви говори Господ. Знаете ли тогава каква радост и пение щеше да има между тези деца, каква любов между синове и дъщери. Навсякъде щеше да има молитви, ядене и пиене, светът щеше да прилича на една райска градина. Това ще стане сега. Писано е в книгата: Който не стои при стълбата, той няма да се възползува от тези блага. Аз уподобявам това на онези дървета, които стоят покрай реките, те ще използуват всичката влага, всичките блага, а другите ще изсъхнат. По тази Божествена стълба всичко слиза надолу: мъдрост, любов, правда.

Сега във вашите градини прекарайте по една малка струя от този живот. Учител си – прекарай една малка струя от този живот, жена си, свещеник, проповедник, съдия, прекарай една малка струя от този живот и ще видите как ще се измени вашият живот. Това ново учение, прилича на месец май, когато се измътват бубите. Сега вие излизате от вашите гробища и ще възкръснете. Казано е на едно място в Писанието: „Излезте вие мъртви да влезем ние живите.“ Рекох, излезте вие мъртви, които сте живи, да влезем ние мъртвите, да се осолим вътре в земята. Не се бойте, и за едните, и за другите ще бъде добре. Които излизат са очистени, а които влязат, ще се очистят и пак ще се радваме на този процес.

Това е сега новата Рахил. Тя е единствения идеален тип между седемте. Бих желал и мъже и жени, всички да я подражават, красивата Рахил. Бих желал всички жени да бъдат като Рахил, да вдъхват тези Божествени идеали и на мъже, и на деца и да носят със себе си песни. Това е учението на Христа, което Той носи чрез жените и то ще отрие сълзите на страдащите.

Ще кажете: „Виж къде ни туря Христос!“ Да, но ако сте Лия, ще ви пресажда, а ако сте Рахил ще цъфтите. Това е спасението на този свят. Жените трябва да спасят света. Майките, майките и само майките трябва да спасяват света. Който мисли, че вън от майката може да има спасение и подобрение на света, той се лъже. Всички свещеници, проповедници, царе, всички трябва да се съединят около майката и така ще се поправи светът. Най-възвишеното, най-силното име в света, това е майката. Като казвам думата „Господ”, аз разбирам „майка“, в Писанието Бог е Божественото име на майка. Всички за любов говорят, но разбирам любовта на Рахила, любов която иска самопожертвуване. След това ще дойдат новите разбирания на онези тайни, които носи природата.

Човек, който ни люби, той ще ни покаже, своите хубости в къщата си, ще ни приеме на всяко време, а ако не ни люби, той няма да ни приеме.

Само чрез ключа на любовта ще може да отворим и разберем тези велики тайни.

В заключение ще кажа, че в света работят шест сили, а именно Ревека, Яков, Исав, Исак, Лаван и Лия, които създават страданията, които обезсоляват човечеството, а Рахил носи виделината в света и навсякъде се носи този зов: „Жените да излязат на фронта!“ Мъжете ще бъдат в тила, жените на фронта и тогава светът ще се оправи.

Аз имам голяма вяра в жените и ангелите имат голяма вяра в жените и Господ и светиите имат голяма вяра в жените. И мъжете, като станат техни синове, светът ще се оправи.

Беседа, държана на 8 април 1917 година, София

РАДВАЙТЕ СЕ

И когато отхождаха да известят на учениците му, ето Исус ги срещна, и рече: Радвайте се. А те пристъпиха, та се уловиха за нозете му, и поклониха му се[81].

От този стих ще взема думата „радвайте се". Тя е дума обикновена, но със съдържание. Думата „радост" и идеята, която се съдържа в нея, има Божествен произход. Радостта не е едно свойство или качество на животните, нито на хората от този век, нито на учените. Под думата „радост" се разбира висшето съзнание у човека, една вътрешна връзка с онези естествени отношения на истинския живот, гдето животът е непреривен. Животът, в своите проявления, принадлежи към три свята: живот на хората на физическото поле, живот, който съществува между ангелите и живот на Божествения свят. Радостта принадлежи към първичния, Божествения свят, към тъй наречения номинален, а не феноменален свят.

Като взема на български език думата „радост", първата буква е „р". В тази буква има една единица, която показва източника на този малък кръг, показва Божественост или идея, която е обременена с една Божествена мисъл. Когато хората държат нещо в ръката си, то е право това, но те не знаят кое трябва да се държи. Трябва да държиш това със своя дух, на което ти да си господар. Това е буквата „р". Но когато хората не разбират законите, тази буква се обръща надолу и става буквата „б", т.е. човек, наместо да е бременен с някоя Божествена идея, бременен е със стомаха си. Когато хората стават бременни на физическото поле, стават шишкави, пълни. От такава пълнота често хората отиват да търсят лекари, за да пометнат своите деца. Що е затлъстяването? То е дете на физическото поле, което искат да го пометнат.

Радостта не спада към този вид. Втората буква в думата „радост" е „а". И тя означава бременност, но да е бременен не само твоя дух с някоя възвишена идея, но и твоя ум да бъде бременен. „А" е образувана от един триъгълник, който означава човешкия нос, човешката интелигентност. Казано е от старите мистици, които са знаяли това много години преди Христа, че Бог вдъхна през носа на ангелите и разумни хора станаха те. Вдъхва се на човека през носа, а не през устата, ето защо и вие през носа

дишате. Буквата „Д“ е образувана също от един триъгълник – един преходен живот. Триъгълникът, това са три сили, които не са проявени. Буквата „о“ означава условията, при които една идея се развива. Буквата „с“ е законите на промените, чрез които тези идеи може да се усъвършенствуват. Буквата „т“ е кръста, принципа на мъжете и жените, според който те живеят.

Христос казва: „Радвайте се“, защото сега се откри духовния свят, има път, по който да минават от един свят в друг. Тази радост е необходима за човека. Човек без радост в света, според моето схващане, не е човек. То е защото радостта в своите проявления е съвместима с всички отношения на човешкия живот. Няма сила, колкото мощна да е тя, да помрачи радостта. Защо? Защото любовта и радостта вървят заедно. Те са като брат и сестра и като мъж и жена. Не като тези мъже и жени, които са тук на земята, не като тези жени, които по цели дни готвят в кухните си и не като тези мъже, които по цели дни стоят затворени в своите дюкяни. Мъжът цял ден мисли как да изкара повече, за да задоволи жена си, а жената мисли в кухнята какво да сготви, за да нахрани мъжа си. Христос казва: „Радвайте се,“ но тази радост не могат да я изпитат такива мъже и жени. Радвайте се вие, които сте свободни, които имате свободен дух, не сте роби никому, на вас принадлежи тази радост. Ще ме запитате: „Може ли да имаме тази радост?“ Може, но щом напуснете вашите кухни и дюкяни. Ще запитате: „Как е възможно да оставим къщите си?“ Не, нима кухните и дюкяните са необходимо качество за щастието на човека? Къде са кухните на птиците, къде са техните дюкяни? Ние, съвременните хора на висшата култура, на европейската цивилизация, имаме девиза: „Без кухни не може, без дюкяни не може“, а аз пиша отгоре: „И радост не може.“ Защото едно от основните качества на дома на мъжете и на жените, на фамилиите, това е връзката на разбирането, любовта. Но не тази любов, която вие разбирате, половин ден да любиш, половин ден да мразиш. Това не е живот, това е робство.

Аз говоря на вас, които сте християни от 2000 години, вашите бащи и майки са чели Христовото учение, срещали са думите „радвайте се“, но още хората не могат да се радват. Това е не защото радостта е несъвместима с днешния живот, но трябва почва за тази радост. Следователно тя принадлежи към истинския духовен живот. Когато ние разберем законите в света, ще трябва друга една кухня да устроим, по-модерна. Аз мога да ви дам една скица, какви трябва да бъдат модерните кухни и дюкяни. Светът ще трябва да се преустрои. Кажете какви са

кухните на ангелите, какви са техните дюкяни? Но, ще кажете: „Това не е важно за нас.“ Ако искаме да бъдем културни хора, по-висша култура ако искаме от днешната, трябва да пратим делегати при ангелите.

Сега българите, като гледат на германците, мислят си: „Какви културни хора са те“, и им се иска да подражават. Толкова по-завидна е културата на ангелите, но мъчнотията се явява от това къде ще намериме тези ангели. А съвременните хора се отличават с едно качество на съмнение и критически ум и съществува мнение, че човек, за да бъде философ, трябва да има съмнение във всичко, всичко да проверява. Нямам нищо против съмнението, но има и такива философи, които и като пипнат човека, пак се съмняват. Например в Евангелието се споменава, че един от учениците на Христа, след като видял, че той се възнесе, пак не повярва и трябваше да пипне между ребрата му, за да се убеди, в истинността.

Това е еврейска култура. Човек всякога може да бъде излъган. Когато не разбираме Божествените закони в света, лъжа има. Лъжата е признак, че истината съществува, тъй както сянката е признак, че предметът съществува. Съмнението е признак на това, че реалността съществува. Не може да се роди съмнение, без да има причина за него. Веднъж казваш, че няма Господ, това показва, че Той съществува. Не може да отричаш това, което не съществува, следователно отричаш само това, което съществува. Що е отричане? Денем в природата виждате дърветата, изворите, но вечерно време не ги виждате, следователно може да се съмнявате. Когато човек казва, че няма Господ, аз казвам: „Твоето слънце е залязло и след 12 часа твоите убеждения ще се изменят.“ – „Няма душа, няма задгробен живот, няма Господ”, казват хората. Аз казвам, твоето слънце е залязло и след 12 часа ще ти се изменят убежденията.

Твоите убеждения ще се изменят, тъй както се измениха убежденията на един български учител с висше образование, участвувал в последната война с гърците. При едно отстъпление, той се скрил в една пещера и тук прекарал три дни без да може да си подаде главата навън от страх пред силния огън. Толкова много изгладнял, че се обърнал към Бога, да му даде някои признаци за своето съществуване. Не се минало половин час и една костена жаба доближила до дупката на пещерата и оставила пред нея една четвърт килограм хляб, който носила в устата си и се върнала назад. Като се върнал този учител при своите ученици, казвал им: „Деца, от сега нататък ще знайте, че има Господ.“ Защо, от где знае той? – Тази жаба го убедила. Следователно като се намерите в тази пещера, като постоите там

три деня гладни, ще се убедите, че има Господ. Веднъж има Господ, има душа, има и задгробен живот. Тези неща може да ги проверите.

Аз ви говоря за неща, които съм проверявал хиляди пъти. Бих казал, по-скоро ще се усъмня в съществуването на толковато хора, отколкото в този свят, в който аз живея. Аз живея едновременно и в този и в онзи свят, едновременно се разговарям и с хора и с духове. Ще кажете: „Ужасно нещо са духовете.“ По-интелигентни същества от духовете няма. Какви са стройни, хубави те, какви бляскави очи имат те, каква култура има в тях, какво училище представляват те! Затова умирате вие, затова умират ваши близки, за да отидете при духовете и да се научите от тяхната култура. Ще попитате: „Къде е този духовен свят?“ Това е въпрос на едно микроскопическо животно, което може да каже тъй: „Къде е мястото на човека, в какъв свят живее той?“ Той живее в същия свят, но между схващанията на човека и на това микроскопическо животно има голяма разлика. Светът не е това, което само виждаме, той е нещо грандиозно, по-голямо от това, което виждаме. Някой път мислите, че животът няма смисъл. Много моми, момци се обезсърдчават и искат да умрат, но като срещне някоя мома един хубав момък, погледне го в очите и казва: „Сега животът има смисъл.“ Запее тази мома и не иска да умре. Така е и с момъка. От где дойде този свят, този смисъл в живота? В тяхното сърдце, ум се открива ново съзнание, техните сърдца започват да туптят. Животът не е в туптение. Туптенето е само средство да предава мислите, състоянията в духовния свят.

Следователно Христос казва: „Радвайте се, за вас иде една нова култура.“ Аз свързвам хората от земята с тази нова култура. Идете и проповядвайте на света новото учение, да устроят домовете си без кухни и без дюкяни. Допуснете, че бихме направили цялата земя една голяма градина с най-хубави овощни дървета, то тя би позволила на всички дървета да дадат най-добри плодове, тогава бихме ли имали нужда от сегашните кухни. Каква нужда ще има човек да прекарва цели 8 часа затворен в своя дюкян? Защо той стои сега 8 часа в дюкяна си? За да купи на жена си месо, захар, ориз, масло, яйца и т.н. Тогава не ще ни трябва и електричество. Аз, като мисля, ще си създам една лампа, която ще ми свети. Няма да се безпокоя ни за газ, ни за електричество. Няма да се говори, че градският съвет взимал много за електричеството. Своята енергия ще използувате. С мисълта си ще имате бързи съобщения.

Христос казва: Радвайте се, защото новото знание, което ще дойде, ще

освободи хората от това робство, в което сега се намират. Бил съм в Америка и там хората се чудят на тази грандиозна на здания с десетки етажи, големи сводове култура. Според мен това са затвори. При тези тъй модерни къщи, благодарение на недостъпа на слънцето, американците са много нервни хора. Идеята у тях, да създадат нещо грандиозно, е хубава, но нека способностите на ума, на сърдцето вземат този висок размер. Но когато тази Божествена идея не може да се разбере у хората добре, а се проявява по начин, какъвто виждаме, това показва, че тази култура е отживяла своя век. Бъдещите майки и бащи, като зачеват децата си, трябва да им турнат тази мисъл: „Не ти трябва тебе кухня."

Какво разбирам под кухня? – Стомаха, защото само за него мислим. Като ни заболи малко стомахът, пак за него мислим. Сутрин, на обед, вечер – все за стомаха се грижим. Вярно е, че ако се развали стомахът, заболява и главата. Стомахът има друго предназначение. Твърдението на сегашните хора, че ние тъй трябва да живеем защото Господ така е наредил, аз го оспорвам. Днешният свят е карикатура на Божествения. Господ, когато е създал света, всичко е било добре – и хора, и растения, и животни, но сега не е така. Пияницата, като свикне да пие, продава наследство, деца, жена и казва: „Господ създаде хората да пият вино." Господ е създал човека с желания към жидкости, но не към виното, а към водата. Ние трябва да дойдем със своите идеи до Божествения свят, да разберем какво нещо е човекът.

Като ви говоря да напуснете вашите кухни, то не значи да ги развалите, преди да съградите новите си къщи. Направете опит и вижте дали бихте могли да живеете без тези кухни и тогава само ще съборите старите, а иначе по никой начин не събаряйте старите, защото ще останете без нищо. Радвайте се, защото радостта дава импулс, потик на човека, тя е майка на нещата. Радостта произтича от вътрешен, Божествен импулс на душата, тя дава вдъхновение. И мъже и жени трябва да се стремят да култивират тази радост у себе си, а ние, съвременните хора не можем да търпим такива, които се радват. Ние искаме всички да са мрачни, намръщени, но не трябва в човешкото сърдце да има някаква тъмнина. Лицето на човека може да бъде прашно, почерняло, но в душата, ума и сърдцето трябва да има радост. Няма причини да няма радост у човека.

Христос ви среща на пътя и ви казва: „Радвайте се." – „А, казвате, как да се радваме, там на бойните полета изгниха толкова наши мъже и

синове, какъв смисъл има животът сега зарад нас? Обедняхме, дългове до уши имаме, всичко е скъпо и прескъпо, как да бъдем радостни?“ Тогава казваме на Христа: „Ти може ли да направиш камъните на хляб?“ Христос отговорил: „Не само с хляб, от камъни направен, може да живее човек, но с всяко благо слово, което излиза от устата на един добър човек.“ В Америка бяха замислили да направят по химически начин хапчета, които като се изядат, да задоволят човека, но това нещо по химически начин не може да се създаде. Не е този пътя, по който да върви науката. Онзи хляб, който се добива, добива се чрез Словото Божие. Словото Божие е една субстанция много по-висша, една духовна материя, от която може да се извлекат необходимите екстракти за нашия живот, а не от нисшата материя, която покварява нашия живот.

Христос е казал: „Всяко слово, което излиза от Бога, с него ще се храни човек.“ Това нещо Христос го доказа. Той взема пет хляба и пет риби и така се нахраниха 5000 души. По кой начин? Толстой, като не признава чудеса, тълкува това нещо така: „Понеже Христос е проповядвал равенство и братство, то всеки от тях си носил хляб и насядали да ядат.“ А в същност може ли да се увеличи хляба? – Може. Вие сеете едно житно зрънце и от него се явяват 250 зрънца. Посаждате една семка от ябълка и след десетина години ще имате 3000–4000 ябълки. Питам, от где черпи ябълката тази енергия? Ще кажете: „От земята.“ – Не, от слънцето отгоре. Земята е един резервоар, който спира развитието. Ако хората биха знаяли този закон, как да се прави хляб, те лесно щяха да забогатеят.

Срещна ме един господин и ми казва: „От как се отвори войната, в България има вече 500 милионери.“ Рекох: да, но те са книжни милионери. Тези книги какво може да доставят на хората? Ще кажете: „Е, докато съм жив на земята, ще живея с тях, ще се ползувам от техните блага.“ Е, добре, утре като те хване смъртта за гушата, ще ти каже: „Аз не признавам твоите книжни пари, богатство.“ Ще те срещне Христос на пътя и ще те пита: „Защо си толкова дрипав?“ Ще кажеш: „Работих в България, когато тя воюваше и аз исках да се осигуря.“ – „Крив път си хванал”, казва Христос. Това не е радост, криво си разбрал Христовото учение.

Радостта е основана на Добродетелта и Правдата. Аз нямам право да нарушавам тези благородни постъпки у хората, нямам право да говоря това, което не е и според Христовото учение, трябва да говоря само това, което е истина, което е Божествено, защото за всяко учение ще давам отговор пред Бога. Ще се върнеш при баща си и Той ще те пита: „Как си

свърши работата в България на земята?“ – „Спечелих много пари.“ Не, жени, жени, вие, вие тикнахте мъжете си за тези книжни милиони, за вас те станаха книжни милионери. Деца, вън, вън това богатство, то е несправедливо, неправилно придобито! Хора и народи, които така печелят своето богатство, нямат Божието благословение. Нито от тях, нито от децата им, нито от четвъртото поколение ще остане помен. А онези, които в тези времена пренасят най-търпеливо своя кръст заради мене, те са спасени. Кръстът за мене съставлява една висша наука, която съдържа всички елементи за превръщането на лошите неща в добри.

„Радвайте се“, казва Христос. Можем ли да се радваме? – Можем. Ние трябва да имаме търпението на онзи гръцки философ, който е живял през времето на апостол Павел. Той е имал много по-голяма издръжливост и постоянство, отколкото всички сегашни християни и проповедници. Той бил роб при един римски патриций. Господарят често изтезавал робите си, което нещо вършил и с него, но той никога не се оплаквал, не охкал и се всякога усмихвал. Това дразнило много господаря му и той често го биел, за да предизвика неговото негодувание. Един ден господарят му натиснал силно крака, за да види как ще се отрази това на роба, но той казал: „Господарю, не ми натискай тъй силно крака, защото ти ще изгубиш, няма да мога да ти служа добре за в бъдеще.“ Господарят натиснал силно и счупил крака. Робът казал: „Е, нали ти казах, че ще ми счупиш крака!“ За неговото доволство римският патриций го направил свободен, след което време той писал отлични съчинения, които стоят много по-високо отколкото съчиненията на много съвременни философи и богослови. А вашето краче, само нека смей някой да го натисне! Ние нямаме това доволство.

Христос казва: Радвайте се, защото отсега нататък вашите крака няма да бъдат счупени; радвайте се, защото от сега нататък няма да имате нужда от несправедливи богатства. Защо? Защото за един праведен, добър човек Небето работи. Някой казва: „Разработих, разорах си нивата.“ Не си я ти сам разработил, ако не бяха тъй многото червеи, орането на човека не би принесло никаква полза. Следователно ако приложим Христовото учение, разликата ще бъде тази: малко ще работим, а повече резултат ще имаме. Според Христовото учение, три часа физически труд е достатъчен, три часа ще са необходими за ума и три часа за сърдцето, всичко 9 часа през деня. Тогава животът щеше да бъде много по-приятен и хората не щяха да умират, а щяха само да се видоизменят и всеки щеше да замине

за онзи свят, когато иска. Но, за да разберем Христовото учение, трябва да създадем у нас този необходим характер на мисълта, т.е. да освободим своята съзнателна душа и да се освободим от вътрешния страх.

Възможно ли е това? Има правила. Не мислете, че в духовната наука нещата вървят много бързо. Не, много медлено. Божественото върви от малкото към голямото, а човешкото започва с грандиозното и свършва с малко. Може да направите едно изчисление. Ако едно житно зърно го садите 19 години наред и ако имате търпението да го наглеждате, то ще стане голямо, като цялата земя. Казва Христос: „Ако имате вяра колкото това синапово зърно, ще можете тази планина да отместите.“ Защо е употребено синапово зърно, а не житно? Синаповото семе има свойството да прави пришки и ако го турите на ръката си, то извлича всички вредни, лоши сокове. От житното зърно няма този ефект. Вярата ви трябва да бъде положителна, да действува вътре в ума ви.

Тогава ще се намерите в положението на онези двама гръцки художници, които държали конкурс за своето изкуство. Единият изрисувал един грозд толкова естествено, че небесните птици се спуснали да го кълват. Другият изрисувал Венера и отгоре нарисувал едно тънко було. Толкова сполучлива била рисунката, че първият художник се излъгал и се опитал да дигне булото. Единият излъгал птицата, а другият – човека.

Ние, съвременните хора обичаме да лъжем [не] само птиците. Ние често залъгваме своя стомах. На този стомах му кажи така: „Не бой се, ти ще имаш храна достатъчно, имай вяра, аз ще ти приготвя храна.“ Вие, като се тревожите, стомашните клетки започват да се безпокоят. Те са около десет милиона работници, започват да се смущават и стомахът се разваля. Те не трябва да знаят, че няма хляб, няма едно-друго.

По този същия начин се зараждат болестите в ума и сърдцето. Навсякъде се отправят отрицателни мисли. Какво ще стане с България? Не се бойте, всичко ще се преобрази, то ще бъде 10 пъти по-добре след 100 години, но сега Бог е турил българите в един котел и след това ще им изпрати добри работници. Какво ще стане с руския народ? И той ще бъде 10 пъти по-добре след 100 години. Всички народи – и германци, и англичани, и французи, всички ще бъдат 10 пъти по-добре. Но ще кажете: „Где ще те намерим след 100 години?“ Чудна работа, где ще ме намерите! Ами сега где ме намерихте? Често казвате: „То ще се мре, ама здраве да е.“ – Няма смърт, а събличане има. Когато една гъсеница се съблече и стана

на пеперуда, питате се: „Где отиде гъсеницата?“ Тя е самата пеперуда. Вие след време ще бъдете един работен ангел, ще имате свойството да изчезвате, да се явявате по ваше желание. Ще кажете: „Такива хора са змейове – лоши хора.“ Не, тези хора, който са придобили тази способност, са най-добрите хора. Такъв беше и Христос, явяваше се и изчезваше. Ще кажете: „Баш, не се знае дали е така.“ Вярно е, че не се знае, но това е по отношение на вашите твърдения, а истината в природата си остава всякога тъй както си е, нито преувеличавам нещата, нито ги намалявам.

Радостта в тези времена е особено необходима. Никога светът не е усещал такава нужда от радост, както сега. Да придобиете тази радост е много лесно. Може да я придобиете тъй лесно, както става лесно духването в гърнето. Един български младеж отишъл да се учи на грънчарство при един майстор грънчар. Като работил няколко години, той казал на господаря си: „Произведи ме калфа, да започна аз сам да си работя, да се оженя и наредя.“ – „Добре,“ казал майсторът. Произвел го калфа. Започнал младежът сам да си работи, направил си кал, но забелязва, че грънците му се пукат щом се поставят в пещта. Отива пак при своя майстор и запитва: „Защо моите грънци се пукат?“ – „Не си научил добре изкуството, ще трябва още три години да стоиш чирак и тогава ще се научиш добре да работиш,“ му отговорил майсторът. Останал при майстора още три години и гледал какво той върши. Забелязал, че господарят му, преди да постави в пещта грънците, вземе ги в ръцете си, близо до устата и духне вътре, каже: „Ху.“ След което грънците не се пукат. „Е, казал младежът, трябвало за едно духване, за едно „ху“ да стоя чирак още три години.“

Трябва да знаеш кога да кажеш това „ху“. Всяко нещо трябва да умееш да приспособиш на неговото време, когато има условия за това и когато Божественият закон работи, който е една велика сила в света за доброто и за подигането на човешкия характер. Следователно вие, като се съберете, казвайте: „Ху.“ Ще кажете: „Е, то е глупава работа.“ Аз с вас ще направя един опит. Който от вас не е разположен, нека три пъти на ден каже „ху“ и вижте какъв резултат ще имате в продължение на един месец.

Аз съм виждал селяни, като кладат огън, като не се разпалва, те се наведат, духват и казват „ху“. Гасите свещ, духвате, кажете „ху“ и сегашните господари карат слугините си да им гасят свещите. Старите българи знаят отдавна това изкуство. Изгори си някой пръста, духне на изгорялото място, каже „ху“ и то започне да преболява. Заболи ви

сърдцето, кажете „ху“. Ще кажете: „Това е глупаво, нека аз да видя по медицинските книги какво пише за лекуването на тази или онази болест.“ Ако сте богати, дайте си данта на лекаря, но ако сте бедни, опитайте моя съвет. Без пари медицина ви препоръчвам, особено при сегашното положение, при липса на лекари и при скъпотията на живота.

Не говоря нищо против лекарите, напротив те са много добри хора, защото когато някой човек изгуби вяра в Бога, във всичко и каже, че е реалист, дойде ден да заболее сериозно, търси някъде помощ и къде я намира? – У лекаря. Щом дойде лекарят, той го запитва: „Какво е положението ми, има ли надежда?“ И вярва и изпълнява всичко, казано от лекаря. Този лекар заслужава да му се плати 10 лева и повече даже, за гдето е внесъл в тази къща вяра.

Ние трябва да турим, да усилим волята си. Ние трябва да приличаме на онази американка, която лекарят казвал, че ще умре. Извикала тя мъжа си и му казала: „То се вижда, че ще умра, но искам едно обещание от тебе: да се не жениш след моята смърт.“ Мъжът ѝ отговорил: „Не мога да ти дам такова обещание.“ – „Е, тогава и аз няма да умра.“ И наистина не умряла. Не лъжете света, а кажете: „мога“ и спрягайте глагола „мога“. Никой не умира, умира човек само когато греши. Онзи, който изпълнява закона на Христа, не умира. Умрели хора няма, не съм срещал такива, но болни има. Кажете кой от вас е умирал? Този, който не е умирал няма право да лъже, че хората умират. Каква е тази философия на християнството: „Ще умрем!“ Няма да умрем, а трябва да се каже: „Ще заспим, ще се променим”, то са друго нещо вече.

Христос казва: Радвайте се, вие които сте свободни в света, защото няма смърт. Ето, аз доказвам това: разпнаха ме и пак говоря с вас. Следователно с моята великденска беседа искам да не бъдете положителни хора с отрицателни умове, а положителни хора с положителни умове. Това, което аз твърдя, всеки може да го докаже, като направи един малък опит и да се убеди в истинността на думите ми. Вие казвате: „Като отидем в онзи свят, тогава ще видим какво има.“ Не се лъжете, сега опитайте. Казвате: „Не мога да търпя да страда един или друг, да го чувам, че охка.“ Нека страда, той е благословен. Като каже няколко пъти „ху“, той ще оздравее. Това е новото учение, нови методи за разбиране на живота.

Знаете ли, когато един дом е лишен от радост, каква мрачна картина представлява той, какви духовни нечистотии има вътре в него? В духовния свят тази духовна материя и тя може да се поквари. И затова, както

чистите къщите си, така трябва да чистите умовете и сърдцата си. Не допущайте в ума си лоши мисли. Например някоя жена допусне в себе си мисълта, че мъжът ѝ ходи по чужди жени. Не допущай такава мисъл, поразговори се с мъжа си, но мисълта изхвърли от себе си, тя не носи радост. Този Божествен дух, който живее у нас, иска да ни сближи, да се обичаме разумно, без да правим зло. Ще каже някой: „Как ще познаем каква е тази любов?“ Като влезеш в една къща и завариш хората скръбни, ако 5 минути след като постоиш, те се развеселят, тогава твоята любов е Божествена. Затова казва Христос: „Радвайте се и внесете тази Любов, която ще подигне душите и сърдцата ни.“ Тогава няма да има никакви болести, нито задух, нито неврастения, нито подагра и др.

В продължение на една година изговаряйте думата „радост“ всяка сутрин десет пъти през цялата сутрин и елате при мене след 6 месеца, да ми кажете какъв е ефектът от тази дума. Всяка дума, която произнасяте, има ефект, има сила вътре в себе си. Като чуете думата „пожар”, каква сила има тя? Думата „ура“, каква сила има! Всяка дума е мощна сила, само че тя трябва да се приложи. Христос казва: Радвайте се, защото силата на радостта е любовта.

Едно време проповедниците казваха, че човек трябва да бъде благочестив. По какво ще се познаят християните? – По делата им. Един ден Настрадин Ходжа отива да обере един дюкян и взел да изпилява ключа на вратата. Питат го: „Какво правиш там?“ – „Свиря на кемане.“ – „Къде е гласът му, та не се чува?“ – „Утре ще му чуете гласа,“ отговорил Настрадин Ходжа. Гласът на това, което работите, ще го чуете после, в една или друга смисъл, то има своята сила. Ако ние внесем в себе си тази дума „радост“, всеки ще ни пита: „Как придобихте тази сила?“ А сега хората казват: „Светът не е добър, мрачни са хората.“ Някой ден моят свят се поразмъти, запретна се и казвам: „Сега ще вляза в моята нива, между моите деца и там ще поработя.“ И аз имам деца. Някои ще кажат: „Господин Дънов няма деца, не знае как се отглеждат те.“ Е, вие много пък ги отглеждате. Вие трябва да отхранвате тяло, сърдце, ум и душа, всичко това е необходимо за вас. Повтаряйте думата „радост“, и вие ще видите, че в света има други сили. Тогава ще видите, че това, което съм говорил е право.

И тъй, Христос казва: Радвайте се, няма смърт. Вашето бъдеще е велико, вашите души са предназначени за друг един Божествен свят. Радвайте се, казва Христос, защото аз ще ви изпратя светли духове. Под светли духове разбирам тези, което ще работят върху вас и ще създадат

друга култура. „След 2000 години ще видите тези ангели да слизат и възлизат и да работят върху вас" – е писано в Писанието. Това време е настъпило вече. Фактите са всякога факти, а какво мислят хората, то е друг въпрос. В съвременната наука в пет минути може да измениш настроението у човека. Например магнетизаторите могат, като прекарат ръката си по лявата ти страна, да те направят добър, а като я прекарат по дясната ти страна, да те направят лош. Ще кажете: „Това е чрез внушение." За да внушиш някому нещо, трябва думите ти да имат сила. Често употребяват думите „внушение", „хипнотизиране". Какво е хипнотизирането? То е сила, която може да употребите в добра и лоша смисъл. С малка и с голяма доза може да произведете два противоположни резултата. Ако кажете на вашия син: „Ти ще бъдеш добър, синко," той наистина ще стане добър. Майка, като зачене, да каже: „Аз вярвам, вярвам, че ще родя добро дете, радвам се, че ще бъде добро детето" и т.н. Какво правят днешните жени? Мъчат се да пометнат, съветват се с лекари върху начина за помятане, но когато пометнеш на физическото поле, последствията са лоши. Затова Христос казва: Вярвайте в духовете, които аз ще изпратя, те ще изправят света и вашият живот ще се уреди. Не взимайте вашето бреме върху себе си, всичко ще се промени.

Сега ви оставям с тази дума „радвайте се". Нека тя зачене във вашия ум. Тогава ще се съедините с тези Божествени духове. Ще кажете: „Е, от где ги виждаме?" Мома, преди да се влюби, си създава образ любим, а като срещне момъка, намира, че той е, който отговаря на създадения образ и го залюбва. Ако повтаряте думата „радост", само така ще привлечете Христа, ще познаете великите истини в живота, ще разберете, че думите имат в себе си дълбок смисъл. Това са прости знания, които ви ги давам даром защото ви са потребни и аз не ще нося никаква отговорност, ако кажете, че сте пострадали. Приложете тези знания. Произнесете думата „радост" 10 пъти на ден, без всяко съмнение, идете след това на работа и вижте как ще подействува тя. Тури хляба в стомаха си и не мисли по това, той ще свърши работата си. Кажи думата „радост" и твоят дух ще извади нейните сокове и ти ще бъдеш един мощен и силен дух и като се върнеш от работа, кажи на Бога: „Благодаря Ти, за тази дума."

Желал бих всички българи и българският цар, и свещеници, и търговци, и учители, и майки, и бащи, всички да изговарят тази дума „радост" и този зов да се понесе от всички народи. Тогава мирът ще дойде и Христос ще слезе.

Беседа, държана на 15 април 1917 год., Великден

ВОЛЯТА БОЖИЯ

Не всякой, който ми казва: Господи, Господи, ще влезе в Царството Небесно, но който прави волята на Отца моего, Който е на Небеса[82].

Думите „волята Божия“ ще ги приведа в съвременен език. Те са класически думи, класически израз. Когато се кажат думите „волята Божия“, съвременните хора се малко усмихват. Защо? Защото са разколебани в това дали има Бог или не. Светът има двояко изражение в себе си – съзнателно и несъзнателно. Несъзнателното, това е хаотическо състояние на света, на веществото, на силата и това състояние го наричаме свят без закони. Когато Христос казва: „Не всеки, който казва Господи, Господи, ще влезе в Царството Божие“, разбирам, че не всеки ще може да влезе в съзнателния свят, ако не изпълнява волята Божия. Всякога волята Божия подразбира висшето и разумното у човека, висшето и разумното в света.

Тази Божествена воля във физическия свят се явява във вид на необходимост на тъй наречените механически закони. Вие не можете да противодействувате на едно колело, което върти в една фабрика. Каквато молитва и да му отправите стига то да ви хване с единия си зъб, ще ви смачка, ще [ви] направи на пестил. Тъй че, както и да се молите, каквито и заклинания да отправяте, този закон е механически, закон на необходимостта. Следователно всички хора, които живеят в света по своя воля, за тях светът е свят на случайности. Случайностите съществуват само в света на безпорядъка, но когато казвам свят на безпорядък, то не значи, че няма порядък, само че той няма никакво отношение в нашия личен живот. Както това колело, което се върти във фабриката, няма никакво отношение към нас, така и тези закони, които действуват в света, нямат отношение към нас.

Като казвам разумен живот, разбирам този, който има отношение към нас. Следователно когато говоря за култура, за добродетели, за правда, за обществен ред и порядък, трябва да разбирам[е] тази разумна, Божествена воля, която прониква в съзнанието на всички единици на обществото или поне дотолкова, доколкото индивидите на това общество са в съгласие с тази разумна Божествена воля. Не говоря за личната воля, защото Божествената воля е нещо повече от тази на един човек. Христос казва:

„Никой няма да влезе в Царството Божие, ако не изпълнява волята Божия.“ Това значи, че у човека трябва да се събуди това висше съзнание. Мнозина казват: „Докажи, че има Господ.“ Доказателства може да съществуват само за един разумен човек, у когото има чувства и способности, с които може да долавя. Когато се учи математиката, у учениците трябва да има способности, с които да разбират отношенията, които са разумни. Всички формули, под които са складирани известни истини, са разумни. Вие може да чувствувате, че тези истини са мъртви, но те са такива само повидимому. Едно семе може да го считате за мъртво, но поставете го в благоприятни условия, ще забележите разумния живот, който действува у него. Следователно всеки човек, от това гледище, е един зародиш. Всички, които ме слушате, сте семки на една круша, на една ябълка, на едно житно зрънце, семка на трън, на лоза, на един трендафил и т.н.

Когато говоря за тези растения, аз разбирам, че всички са разумни същества. За мене ябълката е разумно същество, защото сокът и е сладък. Всички хора, които имат сладчина у себе си, са разумни, а които имат горчивина, са неразумни хора, несъзнателни. Следователно горчивината у хората трябва да се обърне в сладчина. Като опитате един плод, той в първо време е стипчив, горчив, а после тази горчивина се преобръща в сладчина, т.е. в разумен и съзнателен живот. Следователно когато казвате, че вашият живот е тежък, несносен, рекох вие сте горчиви, трябва да се подложите на Божията воля и да преобразувате вашите елементи на сладки и само тогава ще влезете в пътя на съзнателния живот, в Царството Божие и тогава няма да има за вас невъзможни неща. Ще влезете в съгласие с всички ангели.

Ако бях се спрял да разглеждам въпроса философски, той е обширен. Съвременните философи приемат, че у човека има три основни елементи: воля, чувствителност и ум. Следователно волята е израз на вътрешното съгласие между ума и сърдцето. Ако изтълкувам думата „воля“, под нея подразбирам две противоположности, които са свързани в един принцип и действуват в една посока, т.е. да има човек способности да превръща нисшето във висше, неблагородното в благородно. Културата се дължи на индивидуалната или колективна човешка воля. В български език, като разгледате думата „воля“, в нея се забелязват една единица, свързана с два кръга. Кръгът е Божествения живот, свързан с единица, то е посоката, по която трябва да се движим, нагоре, към главата.

Някои оспорват, че има Бог и казват: „Къде е Господ?“ – Господ е там

гдето е твоята глава. Имаш глава – има Господ. Нямаш глава – няма Господ. Ако нямаше друг закон, който да действува против закона на земното притяжение, то нашата глава трябваше да бъде към краката надолу. Но понеже има друга сила, която противодействува на земното притяжение, тя е обърнала главата нагоре, накъдето се стремят нашите мисли и желания. Следователно трябва да пазим главата си чиста непокварена, трябва да я храним с най-хубава храна, с най-хубав въздух, с най-хубава вода, най-хубави мисли и желания. Тогава в тази глава ще се отрази този Божествен духовен свят и ще разберем какви са нашите отношения. Умовете на мнозина от вас, които ме слушате, са малко разколебани. Казвате: „Какво голямо нещастие ни сполетя, тази война!“ Що е войната? Тя е резултат от непокорство на волята Божия.

Ще ви говоря върху това, как Господ изпрати пророк Йона в Ниневия. Ниневия беше един висок културен център. Асирия и Вавилония бяха един интелектуален център. Между културата на Асирия и Вавилония и тази на съвременните народи има едно подобие. Тези народи, както и сегашните, знаяха всички елементи и техните свойства, злоупотребиха с тях, както и днес злоупотребяват във войната. Тези народи погинаха, силата им се взе, защото злоупотребиха с тези елементи. Същата опасност съществува и за съвременната европейска култура. Ако още след 3 години не се свести, ще я постигне същата участ, каквато постигна Ниневия и тогава Господ ще създаде нова култура. Тези хора, които престъпват Божията воля, нямат Божието благословение. Тази култура ще се изхвърли тъй, както човек, когато се изпоти, изхвърля необходимите вещества. Тогава човек ще се научи какъв е разумният закон, който регулира Божествения живот.

Ще кажете: „Какво ще стане с нас?“ Който влезе в този Божествен живот, няма защо да се плаши. Не се плашете, а разсъждавайте тихо и зряло. Но ще кажете: „Какво зависи от мене?“ Много зависи от вас. Когато две сили се уравновесят на едни везни, ако се тури едно житно зрънце, на едно от блюдата, то ще измени тежестта и ще даде едно отклонение. От где знаете, може би вие сте последния човек, който, като измените на Бога, да измените въртението на това Божествено колело в друга посока.

Съвременните хора казват: „Ние нищо не можем да направим, Господ може да оправи света, а не ние.“ А как ще го оправи Господ? – Чрез нас. Ние в този свят сме заинтересувани прямо, а Господ – косвено. Този свят е една забавачница, която Господ е създал за нас. Доколкото ние пазим тази

забавачница, тези закони, дотолкова Господ се интересува. Ако ние развалим тези отношения, Господ няма да се интересува.

Тук имаме един добър пример за пророк Йона, когото Господ изпрати за Ниневия, между асирийците. Вие имате свобода да изпълните и да не изпълните това, което Господ ви казва. Йон не искаше да отиде в Ниневия, защото хората там били културни. „Не искам да се излагам на поругание, на присмех, те ще ми се смеят и ще ме вземат за луд," казва Йон. Вземал си пари в джебовете, защото и тогава, и днес без пари нищо не става, и отишъл с един кораб към Яфа в града Тарс, културен град на запад, чиято култура повече съответствувала на тази, която имал Йон. Какво стана с Йона? Подигна се морето, развълнува се и трябваше като жертва той да бъде хвърлен в морето. Ниневия представляваше една култура съответствующа на днешната наша. Представляваше голям обширен град на реката Тигър и тогава в него е имало повече от 120 000 деца, които не познавали лявата си ръка от дясната. Така че тогава в този град са се броили повече от един милион жители.

Ще ви направя едно сравнение между примера с Йона и преносното значение на кораба и морето. Корабът представлява организирано общество. Морето представлява света в своите проявления. Но Йон бяга от лицето на Бога и влиза в едно общество. Както много хора влизат в някоя политическа партия и като влязат в нея, забравят всичко, забравят Бога, започват да ядат и пият и казват: „Ние сме господари на себе си." Тъй и Йон забрави Бога. Но развълнува се морето, светът и корабът започна да се обръща. С това изгубваш влиянието си в това общество, защото щом прекъснеш отношенията си с Бога, ти започваш да остаряваш, да оглупяваш и ти казват: „Навън, такъв глупав, идиот човек не ни трябва, ние искаме млад, способен човек." Взимате тогава този кораб, тръгвате в света, в морето, но понеже човек не е научил закона да живее в светлина, тежко е за него това положение. Виждали сте как човек, като падне във вода, започва да се хвърля нагоре-надолу, търси клонче, за което да се улови, но не знае да плава. Когато те хвърлят в света, в светлината, ти трябва да знаеш да плаваш. Йон не знаеше това изкуство да плува и потъна. В това потъване той беше погълнат от един кит. Китът представлява смъртта, която поглъща хората. Там, в утробата на кита, Йон е трябвало да престои три дни, както Господ престоя в гроба три дни. Съвременните хора мислят, че щом умрат, ще се освободят от кита, от смъртта и ще отидат при Бога. Какво прави Йон в утробата на кита? Той

произнесе една такава гореща молитва към Бога, каквато никой не е произнасял. Той произнесе: „Господи, ще изпълня Твоята воля, само ме извади от устата на кита,“ т.е. от устата на смъртта, от устата на този безпорядък. Бог послуша молбата на Йона и заповяда на кита да избълва Йона и след това вече Йон наново отиде в Ниневия да проповядва.

Сега и с вас ще се случи същото. Вие сте на този кораб и скоро ще бъдете хвърлени в морето. Единственото нещо, което ще ви спаси, е да принесете тази молитва. Ще кажете: „Е, като поживея малко.“ Като влезете в утробата на кита, ще видите как се живее. Когато влезем в гроба, в смъртта, ние сме в утробата на кита, при което нашето съзнание се спазва. Човек не може да се освободи изведнъж от тялото си. Ние сме свързани с нишки за този свят. Едни – с една, други – с две, трети – с три и с повече и много нишки. Праведните са свързани с една нишка за пъпа си, а грешните – с много. Праведните много лесно скъсват своята нишка, но грешният мъчно се освобождава от своите нишки, неговият дух и душа за дълго време са свързани.

Няма какво да ви говоря върху естеството на човешкия дух и душа. Има много книги писани за вас по тези въпроси, четете и разсъждавайте върху тях. Как ще скъсате тези нишки? Може да скъсате тези нишки само когато изпълнявате волята Божия, защото всяка нишка е един атом, който реагира върху йоните на материята. Тези нишки на човешкия дух може да преобразуват материята; те са на мястото си. Ако не може да турите енергия във всяка нишка, ако не може да турите в действие всички колела на вашия живот, вие ще приличате на една застояла фабрика, а всички бездействени фабрики фалирват. Когато престане стомахът ви да действува, каква голяма тревога се дига, викате лекари и тези нишки не действуват вече в стомаха.

Ако бяхте ясновидци, щяхте да вадите целия свят преплетен с много нишки и ще кажете: „Е, светът бил цяла паяжина!“ Не, това е онази разумна Божия воля, по която всички същества се движат. Когато Христос е казал думите: „Не може да влезе в Царството Небесно този, който казва Господи, Господи,“ Той е имал пред вид най-културните хора, а именно сегашните, хората на XX век. Тези хора във времето на Христа са съществували, но са били във вид на семки и тогава Христос им е казал: „Вие, след 2000 години, ще изпитате най-големи нещастия, но за да може да се спасите и издигнете, непременно трябва да знаете как да изпълнявате волята на вашия Баща.“ Но ще каже някой: „Кой е моя баща?“

Чудно, провиква се Исус и ви казва: „Познай Господаря си,“ но Израил не позна своя Бог.

Съвременните хора, философи спорят кое е съществувало по-рано – кокошката или яйцето. Аз казвам, че кокошката е съществувала отдавна, а яйцето е нейно последствие. Дали е по-рано причината, а после следствието или обратно: първо е причината, а после следствието. Кокошката е причина, а последствието е яйцето. Под думата „кокошка“ се разбират „стари хора“, висшия човешки ум. Защо гълъбът се взима за емблема? Под гълъб се разбира висшето у човека, висшия човешки ум, по който може да изпълним волята Божия. Това е най-големият дар, който имаме. Ето защо и мъже и жени трябва да пазят своя ум непокварен. Поквари ли се умът ви, ръждяса ли той, вие сте изгубени.

Христос казва: „За да не се изгубите, трябва да изпълните волята на вашия Баща!“ В какво се състои волята на Този Баща? Тази воля се изразява във вид на закон. Първият закон е: Това, което не искате да ви правят, не правете и вие на другите. Под думата закон разбираме това, което е оформено, проявено, т.е. което вече съществува, има известна форма в себе си. Тези закони, които съществуват в природата, са само форми на Божествената воля. Съвременните окултисти казват, че докато човек няма тази висша воля в себе си, не може да има власт на природата, власт на хората. Съедините ли се с Бога, вие сте едно с Него и развитието на цялото човечество е ваше развитие, благото на цялото човечество е и ваше благо и обратно: вашето развитие и благо е също и за цялото човечество. Такива отношения има между Бога и нас. Когато Бог се стреми към нас, Той иска благото, което е вътре в Него, да ни го предаде. Той казва: „Моето благо е ваше и вашето благо и мое.“ Това е отношението, което съществува между Бога и нас и което трябва да съществува.

Как можем да познаем дали това отношение съществува или не? Всякога може да направите следния опит. Болни сте от някоя заразителна болест, каквато и да бъде тя, обърнете се към Бога, разправете греховете си и кажете: „Господи помогни ни, ние ще посветим целия си живот за тебе.“ Ако Господ не ви помогне, елате да ми кажете, че не е верно. Тази болест ще изчезне в няколко минути или няколко часа. А сега ние не изпълняваме волята Божия и действуваме механически. Болестта при това положение не само, че не се намалява, но се увеличава.

Един германски лекар изследвал нервните болести, изчислявал ги и се оказали около 400 на брой. Давал им различни наименования и когато

най-после нямало вече как да ги именува, нарекъл ги с общо име „американичи“. Какво са нервните болести? Те са резултат на разврат, защото ако не вие, то вашите деди и прадеди са живяли един порочен живот. Неврастенията е изтичане на енергията от вас, на флуидите, вследствие на което настъпва обедняване, осиромашаване. Ако някой е беден, пита: „Какво да правя?“ – Ще работиш разумно. „Болен съм, какво да правя?“ – Ще живееш разумно с Божията воля и най-късно в един месец ще се възстанови твоето състояние. Ето защо ни е религията. Не само, за да ходим в църква, да имаме храмове, да слушаме проповеди като музика, а после да ги забравяме. Не, религията трябва да проникне между всички хора, от царя до последния, от най-богатата до най-бедната къща и пред тази религия всички хора трябва да имат еднакви права. Безразлично какъв си, но всеки трябва да изпълни честно своите задължения и да бъде почетен човек, пък макар и най-беден.

А в съвременното общество какъв стремеж има? Стремим се да бъдем богати, щастливи, силни, но щом добием тази сила, тази власт, започваме да насилваме бедните, не знаем как да употребяваме тази сила, тази власт. Не знаете ли, че Бог е Бог на слабия, на страждущия, а не на силния, не на богатия? Защото ако си силен – Бог си. Защо [е] така? Защото Бог е велик и силен. Всички царе, свещеници, проповедници, учени хора, те всичко имат и Бог с тях не се занимава. Нека те да отидат да помагат на своите нуждаещи се братя, а аз ще отида да работя за бедните, за глупавите и тях ще подигна. Един човек днес може да е идиот, но един ден той ще се издигне, Господ ще го направи един философ, един ангел, арахангел.

Затова казва Христос: „Невъзможното за човека е възможно за Бога.“ Господ е велик, всемогъщ, Той обръща гъсеницата в пеперуда и пеперудата в гъсеница. Вие сте били един ден пеперуди, а днес сте гъсеници. Не се обиждайте от това, моите почитания към вас, но аз под тези думи разбирам вашите материалистични реалистични схващания за нещата в света. Една гъсеница, като се качи на един лист, казва: „Яж, това е живота, колкото повече ядеш, толкова по-голям ще станеш.“ Тя е права, но няма пред вид, че един ден ще изгуби охотата да яде листа. Ще се съберат тогава лекари и ще кажат, че стомахът се е развалил. Не се е развалил стомахът, а гъсеницата преминава в друга стадия на развитие, затова не и трябва никакви лекарства. Сега ще започне да снове, преде и тъче.

Виждал съм такива случаи, но никакви лекарства не трябват. Има хора,

които започват да проглеждат, виждат някои неща, които другите не могат да ги видят. Лекарите казват: „Е, той вижда умрелите си майка, баща, той е полудял, нервно е разстроен.“ Чудни са хората! Аз виждам всички тези неща и бих желал да се сравня с всички тези лекари, които се мислят с най-здрави нерви, да видим кой би издържал. Да се подложим на глад, да видим кой колко дни би издържал, да се подложим на изкушение – кой би издържал.

В какво се състои човешкия характер? В този велик изпит, който би издържал. Някой казва: „Аз съм честен човек, с нищо се не подкупвам.“ Дават му 1000 лева да извърши някакво злоупотребление. „Не, честен човек съм, не мога това да направя.“ Дават му 2000 лева. „Не, не съм съгласен.“ Дават му 3000, 4000, 5000, 10 000, 12 000 лева. „Е, хайде, за твой хатър ще се съглася.“ И тъй честен си бил за 12 000 лева. Някому дават 50, 100 000, 200 000 лева и тогава се подкупва. Един французин бил подкупен да извърши някакво престъпление за 1 000 000 лева. Когато го съдили, той казал: „Не, господа, нямате право да ме съдите, защото това е вече продажба, а вие нямате право да ме съдите за такова нещо.“

Христос е дошъл на земята за тези хора, за продадените, да ги откупи, защото те са продадени на тъмни сили. Господ пита: „На кого си продаден, за колко?“ – „За един милион.“ – „Е, тогава аз ще те купя.“ Вие казвате: „А, значи ние сме продадени!“ Кой не е продаден? Кажете ми, къде са вашите бащи, майки, деца? – Умряха. А що е умиране? – Продажба. Онази кокошка, която е в курника, свободна ли е? Една вечер господарят ѝ я хване за гушата, тя изкърка и свършено е с нея. Така и с вас – една вечер ще ви хванат за гушата в курника и с вас е свършено. Дохождат след това свещениците, четат заупокой. Как ще го упокои Господ? – Изпълнете волята Божия.

Аз в света, между живите хора, виждам живи умрели, в които има разлагане, миризма и виждам, че този човек умира. За да ни избави Христос от това разлагане, Той ни дава цяр: да изпълним волята Божия. Аз искам, щото с този Господ да направите вие опит. Аз не съм от хората, които говорят само на теория, а правете за всичко опит. Ще кажете: „А да не изкушавам Господа.“ Ами като грешите, не изкушавате ли Господа? Често хората казват: „Дяволи има в този свят, антихрист иде в света.“ – Не, от две хиляди години антихрист работи в света, а сега Христос иде. Добри духове идат и като дойдат те в света, светът ще се оправи. Това е Божественото учение и тогава ще бъдем всички здрави: и мъже, и жени, и

деца. Църквите тогава ще бъдат пълни с богомолци.

Който не изпълнява волята Божия, той е шмекер. Ако аз не изпълнявам волята Божия, аз съм шмекер, лъжец и не заслужавам вашето почитание. Христос, като иде сега в света, пита своите служители: „Какво правите вие?“ Католици, евангелисти, православни, казват: „Искаме да обърнем света.“ Да, и крадецът, като хване кесията ти, и той я обръща. Не такова обръщане е нужно. Аз искам всички, които ме слушате, да бъдете щастливи хора, мощни, силни и който страда, да гледа да е радостен в своите страдания. Няма смърт в света, смъртта е една илюзия. Но ние трябва да се свържем с този безсмъртен Господ, Който всякога ни говори. Когато обиждаме някого, когато извършим някакво престъпление, Той ни говори: „Не правиш добре, ще погинеш.“ Това е гласът на Баща ти, Който ти говори. „Ама, аз съм здрав, силен, учен човек.“ – „Синко, не прави така, не е хубаво това, с братята и сестрите си постъпвай честно и почтено, защото ще направиш тъй, че този закон да въздействува върху тебе.“

Ние трябва да имаме доблестта на онази американка, която била сгодена за един момък, който отишъл на бойното поле, но пострадал, като му отрязали единия крак. Пише той на възлюблената си: „Когато се годих за тебе, бях здрав, но сега, като осакатях, не искам да носиш моето бреме и затова бъди свободна.“ – „Не, казва тя, и с един крак си приет.“ Не се минава месец, той и пише: „Отрязаха ми едната ръка.“ – „И без един крак и без една ръка, пак си приет.“ След месец, той пише, че му отрязали и другия крак. Тя му отговаря: „И без два крака и една ръка, пак си добре приет.“ А колцина от вас даже и едно пръстче да ви отрежат, бихте издържали това изпитание? Колко жени има, като заболеят мъжете им, казват: „Е, омръзна ми да го гледам болен!“ Приличайте на онази българка, която 20 години е гледала болния си мъж и казваше: „Никога не ми дотегна, защото го обичах.“ В сърдцето на тази българка и американка е имало любов. Не може да влезете в Царството небесно, ако сърдцето ви не е изпълнено с тази любов.

Аз често ви виждам с вашите нещастия. Вие сте тук с вашите къщи, но това не сте вие самите, с вашето вътрешно съдържимо, у вас има друг свят. Казвате: „Сърце има този човек.“ Виждате ли сърдцето му. То е като една разцъфтяла роза. Казвате: „Душа има у този човек.“ Виждате ли я? Тя е един велик свят, в който има много планети, слънца. Към този Божествен свят Христос призовава: „Изпълнете волята Божия, за да станете господари на своята душа, на своето сърдце, на своя ум.“ Ще кажете:

„Как?“ Ще обърнете буквата „к“ надолу с гърба ѝ, двете ѝ пръчки, които идат като клончета, направете ги като платна и ще тръгнете из света. Вашето „к“, което стои като кекаво, ще тръгне по света, в каквато посока искате. Вие сте нервен човек – вашата нервност надолу с гърба. Буквата „к“ е символ на нервността. Турете това „к“ в морето да плава. Нервни сте – на фронта. Мъже, жени – всички на фронта. На фронта имаше много нервни хора, сега се излекуваха, станаха много добри хора.

Така се обнови и французката нация. Защо Йон отиде да проповядва във Франция? Йон казваше: „Горко на французите, ако те не се обновят.“ – „Ще се обновим, ще се обновим”, казваха те. Не ме разбирайте, че аз имам пред вид само един народ. За мене всеки народ, който изпълнява волята Божия, е почтен пред моите очи. Не любя човек, който не е любим от Бога. Не може да се люби един камък. Това същество, което вие любите, трябва да има горещина в себе си, в сърдцето си, тя трябва да бъде в излишък, за да може да давате и да взимате. Така трябва това да се схване от българите, за да може те да се обновят.

За мене е безразлично дали българите ще ме слушат или не. Аз съм като един сказчик, ще ви кажа истината, пък ще си вървя. Ще кажете: „Накъде ще вървиш?“ От дървото, от долу нагоре, към цветовете, в плода, в семката и от тази семка към жилището на ангелите, към Божествения свят, нататък отивам аз. Ще кажете: „Много далеч отива този човек!“ Не, ни най-малко не подразбирам това. Ще отида да събера повече енергия, повече богатство и ще дойда да работя за хората. За мен е приятно да работя за хората. Дали са те бедни или богати, дали ме разбират или не, за мене това е безразлично. И да не ме разбират за мене е приятност да работя за хората. Нима майката, като се грижи за своето дете, като го къпе, то я разбира? – Не, но един ден, то ще стане разумно и ще я разбере. Безразлично е, Бог ще благослови и просвети това дете, за да разбере нещата. Когато реших да проповядвам публично някои приятели ме питаха: „Какво и как ще говориш?“ Рекох, ще говоря тъй, че никой да не ме разбира. А сега рекох: Не, ще говоря тъй, че всички да ме разбират.

Искам всички да бъдете умни, добри, щастливи хора. Ако един ден ви срещна умни, добри хора, ще ми бъде приятно да се срещна с вас. Какво по-хубаво от това да имаш братя или сестри, с които да споделяш мисли и желания. Много пъти си казвате: „Какво мисли този човек?“ Какво може да мисля? Мисля едно от двете: или да ви направя добро или зло; или да ви кажа истината, или да ви кажа лъжата. Да говоря лъжа значи да живея в

света на безпорядъка; да говоря истината, значи да живея с разумната Божествена воля. Отдавна съм излязъл от този свят и какво ще спечеля с една лъжа? Какво е лъжата? Тя е сянка на битието. Лъжата може да се уподоби на стъкълцата на онзи търговец арменец, който идел от Мала Азия и донесъл една торба с диаманти. Среща го един търговец евреин и го пита колко му струват диамантите. „Аз ще ти ги продам евтино, му отговаря арменецът, защото съм ги взел контрабанда и ме е страх да ме не хванат. Ще ти ги дам за 10 000 лева.“ Евреинът купил диамантите, но се много излъгал, защото само няколко от тях били истински, а останалите – имитация на диаманти.

Съвременните хора всички носят такива торби с диаманти, мислят, че знание имат. Какво струва вашето знание, когато ако отидеш на бойното поле и кажеш да се спре войната и не успееш? Казвате: „А, те само Господа ще слушат.“ Ако ти живееш с Бога, те и тебе ще слушат. Някои се надяват на папата, той да тури мир. Не трябва да чакате папата, а да подигнете гласа си към Бога и да кажете: „Боже, Ти наш Баща, Ти ще спреш войната.“ Казвате: „А, как така ние ще можем, какви сме ние?“ Да, именно вие, които ме слушате, можете да спрете войната. Ако всички заедно: българи, руси, французи, германци, англичани подигнат гласа си към Бога, ще дойде мир.

Сега защо се бият хората? За някакви търговски сделки. Този свят не е някаква анархия, а разумен свят, гдето сме изпратени да работим като индивиди и народи. Господ, Който изпрати Йона и Христа, Той действува вече в света и от сега нататък трябва да се приложи това учение. Не трябва да укоряваме себе си и другите, а да кажем на цяла Европа така: „Ние от сега нататък ще изпълняваме волята Божия, за да влезем в Неговото царство.“ Това трябва да го кажат царе, свещеници, министри, военачалници, проповедници и всички други. Трябва да го кажат жени, деца, бащи, майки и мирът ще дойде. Новата култура, тя е основа, за да се изпълни волята Божия. А знаете ли какво жалко положение представлява културата на съвременна Европа? Как ще я опише бъдещото поколение? Ще трябва много да пише, за да обясни причините на днешните събития. Сегашната война има чисто духовен характер. Тя е положение на преминаване [на] гъсеница[та] в пеперуда. Няма друга сила, която да спре този процес. Хората от новата култура ще бъдат не само интелигентни, но и духовни. Под думата „духовен човек” се разбира човек с воля. Волята е качество само на силния, умния и добрия човек и за такъв човек няма

невъзможни неща в света.

Христос казва: „Не всеки, който казва Господи, Господи ще влезе в Царството небесно, а който изпълнява волята Божия." Разсъждавайте върху този стих един месец и кажете в себе си: „Аз ще изпълнявам волята Божия." След един месец елате при мене и кажете какво сте забелязали след като 10 пъти на ден сте изказвали тази мисъл. Направете сами този опит, защото ако аз го направя ще кажете: „Той е шмекер, фокусник." Направете този опит и Този, Който ви е създал, Той ще се прояви и тази воля ще ви покаже начин за разбиране на нещата. Сега е време вече да влезем в размяна с тази Божествена воля. Бъдещите народи трябва да бъдат здрави по тяло, по сърце и по ум. А в сегашната култура има зараза на ума и сърдцето. Хората от бъдещата култура ще бъдат напълно здрави и каквото кажат ще го направят, ще приличат на англичаните. Няма да има нужда тогава от полици и гаранти. Моята дума трябва да бъде една гаранция за мене, защото думата, която казвам, излиза от Бога, а Бог ще ми бъде гарантин.

Бих желал българите да бъдат здрави по тяло, ум и сърдце и да нямат нужда от гаранти. Без гаранти, нека Бог бъде ваш гарантин и всичко ще се оправи.

Това е девизът, това е религията, това е духовният живот. Един ден, като ви срещна, ще кажа: „Браво на вас българите, вие сте народ, който живее без гаранти."

Идете си в къщи с мисълта да изпълнявате волята Божия, да живеете без гаранти и Неговата сила да бъде с всинца ви.

Беседа, държана на 22 април 1917 година

ЧИСТОСЪРДЕЧНИТЕ

Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога[83].

Преди да започна беседата си, ще направя някои малки забележки. Мнозина ме питат: „Защо трябва при една беседа да има молитва и пение?“

В основното учение на живота има три много важни елементи. Тези елементи са изработени от самото човечество, не от сега, а от хиляди години още. От преди хиляди години хората са пяли и са се молили, тъй че всяка работа, за да се извърши успешно, трябва да има пение, в каквото отношение и да е то. Пението само по себе си никога зло не върши, от какъвто характер и да е то. За добрия човек всички песни са добри, всички имат съдържание. Следователно аз поставям яденето, пението и молитвата, като три главни елементи в човешкия живот. За да се извърши някаква физическа работа трябва ядене, после почивка и след това пак работа. Като се дойде в науката, в религията, пението и тук е необходимо, то е храна на душата. Ще попеем, ще си починем и ще започнем пак нова работа. Когато се молим, това е пение, но съвременните хора имат смътно понятие за молитвата. Когато човечеството научи това изкуство, да се моли, тогава ние ще видим царството Божие на земята. Тези забележки, които правя, не са някакво нововъведение, а това е един Божествен закон, по който вървим. Бих препоръчал на всички, като ядете да се молите, ако работата ви в света не върви добре, пейте и тя ще тръгне по-добре.

Днешната ми беседа ще бъде върху темата: „Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога.“ Какво е искал да каже Христос под думата „чистосърдечни“? Христос е показал 9-те елемента или 9-те методи, чрез които човешкият живот може да се подигне. Аз ще говоря върху чистотата, каква роля тя играе в живота и ще третирам този въпрос свободно, не тъй както досега са го разглеждали, а ще направя някои отклонения. Може да не сте съгласни с мене или може да сте съгласни, но и за едното и за другото мнение трябва да имате основание, защото трябва дълбоко да разбирате всеки важен въпрос във вашия живот. Само тогава ще имате една положителна наука, чрез която ще може да градите бъдещия ваш живот, понеже сегашният живот е израз на миналия ни живот.

Всичките щастия и нещастия се дължат на миналите ни постъпки и ако искаме да изменим бъдещия си живот, трябва да разберем тези основни закони, които регулират човешката воля, човешката сила, мисъл и чувства и човешкото съзнание. Нашите разбирания не трябва да бъдат такива, да мислим, че знаем, такива знания всички имат, но ние се нуждаем от едни положителни знания, които да изменят живота ни.

Ако вие може да разберете този дълбок, централен закон на чистосърдечните, от него ще зависи бъдещата култура, от него ще зависи здравословното състояние на бъдещите фамилии, здравословното състояние на майки, бащи, братя, сестри, на цялото общество. От този закон ще зависи това, което лекарите наричат „хигиена на душата“. Що е хигиена? Закон за познаване на чистотата. Например всички заразителни болести имат начало от нечистотата. Следователно и в духовния живот има микроби, тъй както и във физическия живот има микроби на тифуса, на чумата, на холерата и др. Микробите се наброяват около 17 000 вида, а някои учени отиват до там, като казват, че ръждясването на желязото се дължи на особени бацили, микроби. Тъй че и желязото се яде от бацили. Тези бацили, понеже са живи, и те искат да съществуват, тъй както вие и аз.

Това е, което съвременните хора наричат състезание или борба за живот, като някои дори се изразяват в следната формула: „В борбата за живота човек за човека е вълк.“ Тези твърдения 50% са верни. Животът не е само борба, но и работа, защото борба има само на мегданите, гдето се борят пехливани. Животът е и работа, защото с това се издига човечеството. Когато не разбираме живота, работата се обръща в труд и колкото отиваме по-долу, трудът се преобръща в мъчение.

Христос казва: „Блажени чистосърдечните, защото ще видят Бога.“ Чистотата е състояние на материята, едно естествено и праволинейно състояние. Когато материята има това състояние, тази сила, то понеже между духовния и физическия свят има една преграда, една среда, та за да може тази чистота, тази сила да преминава от едно положение в друго, от един свят в друг, трябва да се нагоди, съобразно законите на този свят, трябва енергията да се трансформира. Това трансформиране зависи от чистотата, през която тази сила, тази топлинна енергия ще мине.

Да вземем за пример как слънчевите лъчи се трансформират. Силата и благотворността на тези лъчи зависи от чистотата на атмосферата. Някога вие мислите, че атмосферата е чиста, но ако я разгледате с микроскоп, ще

видите в нея милиони и милиарди нечистотии, които трябва да се промият чрез дъжд, за да може благотворното влияние на слънчевите лъчи да действува върху нас. Знаете ли, че когато хората живеят един порочен живот, от тях излизат особени съединения, които образуват в атмосферата една обвивка и с това спират развитието на онзи живот, който иде отгоре, като се зараждат и епидемически болести. Например във време на война и след нея се зараждат разни болести. Тези лоши мисли, които хората имат, хвърлят ги в пространството и с това създават неблагоприятна среда, която действува зле не само върху организъма, но и върху душата на човека, като се създават разни психически болести.

Христос казва: „Блажени чистосърдечните, защото те ще видят Бога!“ Какво се разбира под думата „сърдце“ и под думата „Бог”? Под думата „сърдце“ Христос разбира онази вътрешна среда в човека, във вид на физически етер, която е проводник на възвишените сили в духовния свят. Тъй че, когато централната страна на човешкото сърдце е чиста, тези хора ще видят Бога. Какво се разбира под думата „Бог”? Под „Бог” Христос разбира всички разумни възможности, които се крият в тези сили, и които като минат през тази среда, човек като види Бога, става блажен, щастлив и здрав.

Като казва Христос, че човек може да види Бога, Той не подразбира да видим Бога като известна форма, но разбира известно благо, което трябва да влезе в нас и да ни въздигне умствено и духовно. Всеки от нас трябва да изработи за себе си този вътрешен процес на чистене. Думата „чистота“ подразбира нечистота. За нечистотата, която може да се събере вътре в нас, ние не сме отговорни, защото човек, като взима храна, една част от нея се обръща в сокове и кръв, а другата част, която не може да се асимилира, се изхвърля навън. За тази необработена храна природата се е погрижила, като чрез различни начини я изхвърля навън. За да се избавим от своите нечистотии има два начина: начин на разредяване и начин на сгъстяване.

Аз ще ви обясня как стои тази мисъл в моя ум. Например имате мътна вода, но за да я пречистите трябва да я прекарате през песъчливи пластове, за да се прецеди, да се префилтрира. Като мине през тези пластове, нечистотиите, мътилките остават в пясъчните слоеве, а водата се избистря, пречиства и след като мине през тези пластове, излиза като чист извор. Следователно пясъкът е условие за пречистване. За човека, обществото е условие за прецеждане. Щом се прецедите, вие не трябва да престоите в

тези пластове, а трябва да излезете навън. Друг начин за пречистване е изпаряването. Например мътна вода, за да се пречисти, може да се остави на слънчевите лъчи, от действието на слънчевите лъчи водата се изпарява и се вдига във вид на пари нагоре, гдето отново се сгъстяват и във вид на водни капчици пак падат на земята, а нечистотиите остават на земята.

През тези два процеса на пречистване и вие трябва да минете. Някой път ще попаднете при най-неблагоприятни условия, например когато ви дойдат нещастия. А нещастията са процес на прецеждане. Вие изгубвате къщата си, богатството си, здравето си, жената си, децата си, приятелите си, това всичко е процес на прецеждане, потъване надолу. Вие не може да разберете какъв е смисълът на прецеждането, но трябва да знаете, че на бял свят трябва да излезете чисти, прозрачни. Когато дойде някой уморен пътник при някой пречистен извор и уталожи своята жажда, тогава ще разбере защо човек трябва да се прецеди.

Всеки човек в своя живот е един извор, бил той мъж, жена, свещеник, учител и др. И ние трябва да пием от тези извори. Например някой казва: „Не ме обичат хората, не ме обича този-онзи.“ Аз тълкувам тези думи така: „Ти искаш да пиеш от моя извор, чиято вода е мътна, не съм се прецедил, затова ще почакаш ден, два, три и повече, докато се прецедя и като мина през някоя планина, тогава ще ти дам всичката своя любов.“ Всички ще напуснат света, ще се изпарят и ще отидат до тези пластове, през които може да се пречистят. Човек когато умира, това е пак прецеждане. Той се подига до известно положение и пак по същия закон на сгъстяването, той ще се върне наново, като някое новородено дете и майката ще пие от неговия извор. Това дете може някога да е било като неин възлюблен, но като се пречисти, дохожда като нейно дете.

Като ме слушате, ще си кажете: „Това може ли да бъде?“ Да, това е, което всякога става, а само невежите, които не разбират този закон, те не може да го повярват. В това отношение много животни разбират живота много по-добре, отколкото ние. Например птиците си правят промивка, изглаждат перцата си, чистят се. Ще кажете: „Те си играят.“ Те учат първото изкуство, чистят си перцата. Наблюдавайте котката, когато мине през някое нечисто място, за да влезе в къщата на своя господар, изчиства си краката. Ще кажете: „Е, котка е тя.“ Да, но тя е по-умна от хората. Вие, като влизате в Божия храм, с чисти крака ли влизате? Трябва да влизате като котката. Колко проповедници, свещеници, учители, съдии, влизат с нечисти крака в своя дом, в Божия храм, а след това казват: „Дошла чумата

у нас.“ Няма никаква чума, но нечистотии има в този дом. Следователно хигиена е необходима не само за здравословното състояние на нашето тяло, но и на душата. Всички мои почитания към лекари, които обръщат внимание на хигиената на тялото, но трябва да се качат на едно стъпало по-горе, трябва да обръщат внимание върху хигиената на сърдцето.

Например всички жени, мъже отиват на баня, някой път един път на месеца, друг път – два пъти, някои – три пъти или повече, но колко отиват на духовна баня? Ще кажете: „Има ли духовна баня?“ Да има, има духовна баня и душове има в духовния свят. Някои от вас, като отидат на баня, постъпват така: влязат във водата, нагорещят се и от там на студени душове. По-голямо безразсъдство, по-голяма грешка от това няма. Когато желязото се нагорещи и после изведнъж охлади, то се втвърдява. Ако искате да хванете някой ревматизъм, ако искате вашият ум, сърдце и душа да се втвърдят, правете такива душове. След такива разстройства, никой лекар не може да ви помогне и у вас ще започнат да се явяват различни болести. Природата казва: „Никога да се не правят рязкости, постепенно да се минава от едно състояние на друго“. Това състояние да минаваш направо от топло на студено и обратно е състояние на боговете само, а не и на хората. Само Бог, Който стои нависоко, може да слезе от високо на низко; само орелът, който е научил изкуството да лети, само той може да направи това. Но този, който няма криле, който няма знания, да се не заема за такива неща, защото ще си счупи главата.

Искате някой път да се качите на някой аероплан, но не умеете да го управлявате и ще паднете. Това прилича на някой човек, който иска изведнъж цял свят да обича и си турва един студен душ, но след това опитва обратния резултат на втвърдяване на своята душа. Какъв ще бъде обратният резултат? Недоволство и безсмисленост в живота. Ще приличате на онзи богат американец, на когото бащата оставил 100 000 лева. Ял, пил, изпитал всички удоволствия и най-после го хваща болестта ипохондрия. Искал да се самоубие, но нямал доблестта на този англичанин, с когото се срещнал във Венеция, като пътувал през Италия. Този англичанин вижда една вечер един италиански граф, който взел един револвер, турва го в устата си, изважда го и пак го турва. Пита го англичанинът: „Какво искаш да правиш?“ – „Бях богат, но сега осиромашах, та искам да се самоубия.“ Англичанинът изважда пари, плаща му дълговете и се самоубива вместо графа. Но този ипохондрик американец не е бил тъй доблестен.

Като говоря за самоубийство, аз разбирам да убиеш в себе си лошите навици, а много хора нямат смелостта да се откажат от тях. Обичаш да крадеш, пусни куршума върху този си навик, убий този човек на кражбата в себе си. Обичаш да развращаваш, пусни този куршум върху човека на разврата, който живее в тебе, убий този порок, нека той умре, а ти живей освободен от него. Каква полза има от този развратен човек в тебе? Един развратник, един крадец, то е един мършав труп, умрял вол, умряло псе, умрял лъв, който може да разнася заразата, без да принесе някаква полза.

Този болен американец започнал да посещава всички лекари, да иска техните съвети. Харчил, харчил пари, но не могъл да намери лекарството си, защото съвременната медицина не познава начини, по които да се лекуват такива болести. Най-после отива в Ню-Йорк при един знаменит лекар и го моли да му помогне. „Ще ти помогна, но ще направя условие с тебе, че каквито методи да употребя за твоето лекуване, няма да протестираш.“ – „Готов съм да се подчиня на този договор”, отговорил болният. „Ще платиш най-напред 25 000 лева за първия преглед.“ Дава парите. Взима го лекарят на лечение и казва на помощниците си: „Направете операция на този болен, като му отрежете десния крак под коляното.“ Отрязват крака му и като се събужда, вижда се без крак. С това изчезва ипохондрията, започва да мисли: „Колко бях едно време щастлив, можах да ходя по балове, да яздя на кон” и т.н. Едва дочаква да се яви лекарят и като го посреща, изсипва всички епитети, които съвременната култура дава. Лекарят му казва: „Ти сега си много инервиран, успокой се, а след две седмици аз ще дойда при тебе да те видя.“ В това време болният започва да плаче, да се моли или да го излекуват или да го убият, това не е живот. Лекарят му казва: „Аз ще ти направя един много хубав крак, с който ще живееш много добре за в бъдеще, за който ще платиш още 25 000 лева.“ След това този американец се успокоил, изчезнала всякаква ипохондрия и заживял щастлив живот. С това, той се научил да познава какво е чистота.

И сега Господ по бойните полета реже крака, ръце, вади очи, реже носове, за да създаде една култура за в бъдеще, култура на любовта, но не такава любов, каквато сега разбират, а любов, която да даде разширение на нашата душа, да сближи хората и да даде възможност на всяка душа да се развива тъй, както е необходимо. Господ ще приложи вече своя Божествен план. Какъв е този Божествен план? Ние сме предназначени да имаме такава чистота, каквато е тази на ангелите. Какво е ангел? Същество, което

знае да изпълнява волята Божия, същество, което не може да подкупите с никакви блага. Ще дойде този висш дух, този ангел при някои бедни хора, ще изпълни своята мисия и пак ще се върне при Бога, а сегашните хора готови ли са да служат на Бога? Не са. Защо? Защото не са чисти в душата си.

Ето защо Христос казва: „Блажени чистосърдечните, защото ще видят Бога.“ Ако са чисти хората, Божественият дух ще мине покрай тях и те ще го видят. Ако не видим Бога, как ще го познаем? Чудни сме много пъти, като искаме да видим Бога. Всеки може да види Господа, ако не повече, то поне три пъти в живота си, но за това се иска чистота. Живели ли сте поне 10 години през живота си в чистота? Но ще кажете: „Добре, но ако живеем в едно общество от благородни хора, но като сме при такива грешници, каква чистота може да има?“ Ако е така, значи и вие сте грешници, защото вие сте хора, живеете между грешници и такива сте. Какво е грях? Грехът показва, че ние сме бедни. Ще кажете: „Защо Бог е допуснал греха?“ Защото Той е силен. Ако беше страхливец като нас, нямаше да допусне греха. Когато ние се окажем безсилни да оправим света, Бог ще слезе отгоре и ще го оправи, и то най-много в 100 години. Това е един Божествен ден.

Ще кажете: „Е, 100 години, толкова много!“ Многото или малкото, дължината или късотата, това са неща психически относителни. Минутата може да ви се покаже много дълга, а годината много къса, зависи от много обстоятелства. Допуснете, че сте осъдени на обесване след една година. Тази година ще ви се види много кратко време. Очаквате ли някой ваш любезен и 5 минути ви се виждат часове. Следователно понятието за време е относително в нашето съзнание, зависи от интензивността на нашите схващания. Когато говорим за Божиите закони, ние имаме само едно субективно схващане и за да разберем реда на нещата, ние трябва да влезем да живеем във всички хора едновременно. За да разберем какво са хората, трябва да влезем и в най-висшите и най-нисшите слоеве и само тогава ще имаме едно познание за човечеството.

Христос казва: „За да може да влезете вътре в човечеството, да имате правилни схващания, трябва непременно да бъдете чисти, защото само чистият човек, като слезе долу, той ще има имунитет, той няма да се заразява от никакви болести.“ Така казват и окултистите. Когато човек е чист по ум и сърдце, никаква сила не може да му въздейства и следователно силата на вашата воля, силата на вашето сърдце, на вашия

ум ще се обуславя от тази вътрешна физическа, духовна и Божествена чистота, която имате.

Това, което ви казвам, може да го проверите, не говоря само на теория. Ще питате: „Как може да се провери?“ – Много лесно. Например онзи, който ще присажда някое растение, пита как се присажда и се научва. Взима една малка пъпчица, едно клонче от някое хубаво дърво и го турва под кожата на някое по-просто. Но трябва да се знае, че не на всяко време се присажда, а само тогава, когато има сокове. Тези сокове се казват „млъзга“. След като турите тази пъпчица под кожата на това растение, това ново клонче ще придобие нов живот. Така ще заживее у вас и всяка добра мисъл, все по същия закон. При това присаждане, при това цепване ще има болка, но без това не може. Всякога, при процеса на чистенето, има два вида страдания: При единия вид страдания настъпва облагородяване, а при другия – озлобление, ожесточаване. Вторият случай е, когато ние слизаме вътре в живота, при което се ожесточаваме, ставаме груби, искаме да разрушим света и по този начин на присаждане са се родили всички престъпници, защото те, като не разбират закона, спрели са се в една посока, а е трябвало да слязат до дъното.

Такъв е случаят с онзи пътник, който е пътувал нощно време през една пропаст и паднал там. Успял да се залови за един клон и така е престоял закачен за клона цели 7 часа, през което време е прекарал най-ужасно състояние. Започнал да вика, да плаче и казвал: „Свърши се моят живот, под мене има грамадна пропаст.“ Какво било неговото учудване обаче, когато на сутринта вижда, че под него пропастта, която той си въобразявал, била само 15 см. Затова ако си паднал, ако си грешен, падни до дъното. Аз наричам падналите, грешните хора, тези които слизат надолу – герои, тези, които се качват нагоре, пак наричам герои, само че едните са герои на падането, а другите – герои на качването. Едните са герои на падането, защото като паднат, имат смелостта да се качат, а тези, които се качват, са герои на качването, защото имат смелостта да слизат. Разбирате ли тази дълбока философия на живота?

Някои казват: „Аз не искам нито да се качвам, нито да слизам.“ Това е едно материалистично схващане. Когато ядете, не е въпрос какво ядете, а как ядете. Трябва да ядете с приятност, с удоволствие. Човек, който не може да яде сладко, не може да бъде здрав. Някои родители, майки наготвят на децата си месо, яйца, баница, а те са все недоволни и недоволни. Виноват е вкусът, трябва да има чистота във вкуса. Такова дете

трябва да се подложи на глад. Нека майка му го остави да гладува 24 часа, 36 часа, 40 часа, 50 часа, ще види как ще обикне всяка храна. В такива случаи най-малко 50% ще има подобрение у децата. Това е един общ закон в природата и когато човек започне да изгубва смисъла в живота, създават се болестите. Те са необходими за нашето пречистване. Най-напред изгубваме вкуса си и си казваме: „Е, как хубаво по-рано ядохме." Минат се 5–6 деня, тогава започваме да се радваме на изгубеното.

Когато дойде въпросът за възпитанието, рекох, дръжте се за природата, вижте какво вършат в нея растенията, животните, изворите, какво вършат горе облаците, а оставете всички английски, американски и други методи. Наблюдавайте как изгрява Слънцето, което един път виждате зад облаците, черно, а друг път ясно, хубаво. Така ви виждам и вас често. Казвате: „Не съм разположен днес." Рекох, около вашето слънце има малко облаци, ще дойде буря, вятър и ще се проясни вашето слънце. Защо е този вятър? Срещам един господин, виден български търговец и го запитвам как мисли върху този въпрос. Той казва: „От опит ще потвърдя, че това е тъкмо тъй." Започна да разказва: „В живота си аз не знаях какво е несполука, всичко ми вървеше по мед и масло. Ставам една сутрина и виждам, че половината ми тяло е парализирано. Лекарите ми казаха да не работя 3–4 години нищо. След това започнах аз работата си, но първият път изгубих 8 000 лева, а вторият – 2 000 лева и след това се окончателно излекувах." Тези изгубени 10 000 лева са направили голяма промяна в него. Той е трябвало тези пари да ги даде на бедни, на лекари или да бъдеш от някого ограбен. Тези пари са били една нечистота у него, те са един цирей, който трябва да се излекува, като за целта лекарят прави един разрез и го изчиства.

Като казва Христос: „Блажени чистосърдечните," Той разбира хората без циреи. Сега потърсете всеки своите циреи. Ще кажете: „Нямаме такива." Аз не съм срещнал досега човек без циреи, поне един, но все има. Ако някой няма циреи, нека дойде при мене, аз ще му дам 1000, 2000, 5000 лева, ще му ги наброя веднага. Ще кажете: „От где ще ги намериш?" Аз ще устоя на думата си, стига да се намери такъв човек.

Велико нещо е да признаеш греха си. Що е религия? С този процес на религията ние ще трябва да подигнем ума, сърдцето си нагоре. Що е присаждане? То е такъв процес, чрез който човек да се жертвува за другите, да търпи всички несгоди, лишения, гонения и един ден, всички тези хора, за които той е направил нещо, да кажат: „Имахме един велик

човек, той направи много нещо за нас и за нашия народ. Той беше един извор, от който нашият народ уталожваше жаждата си.“

Сега на въпроса на думите Христови: „Блажени чистосърдечните.“ Какво подразбира Христос под думата „блажен”? Той разбира първо: стремеж на човека нагоре. Второ: този стремеж да е точно навреме, за да има съответствуващ стремеж отгоре надолу. Същият закон действува и в природата. Когато посеете едно ябълчно или житно зърно, не само то трябва да има сила да расте, не само по-хубава почва му трябва, но му трябват други 3 необходими елементи за растенето му, а именно: светлина, топлина и влага. Същото е и за човека. Трябва да има стремеж, но му трябват и тези три Божествени елементи: топлина, светлина и влага. Влагата, това е животът, топлината – Любовта, светлината – Истината. Няма да ви ги тълкувам, защото ако започна да ви тълкувам що е Любов ще отида много далеч. Бих желал да дойдете с мене, да повторите тази дума известно число пъти и то през известно време в деня и ако това правите само няколко месеци, тогава ще разберете какво нещо е любов.

Като ме слушате, ще кажете: „Господин Дънов говори каквото му скимне.“ Турците казват за човек, който говори каквото иска, така: „Чок билям, чок...“, т.е.: „Който много знае, много говори, той много страда.“ Сега искам да проверявате и опитате моята мисъл. Но ще кажете: „Към какво да се стремим?“ Посейте една ябълчна семка и наблюдавайте как тя ще изникне, как в няколко години тя ще се оформи, а вие проучвайте всичко това. Затова и аз ви рекох: „Посейте в себе си думите „блажени чистосърдечните“. Не считайте тази мисъл отвлечена, тя има отношение към вашето тяло, сърдце и ум. Блажен е човек, когато има условия отдолу нагоре да се качва, а има условия и да слиза отгоре надолу и може да използуват тези условия. А чистосърдечни са тези, които разбират процеса на слизането и качването. Сърце – значи център, да знаеш от къде произлиза твоят живот.

Пътувах един път от София за Варна. Българите имат обичай да питат за къде пътуваш, от къде идеш и т.н. Хубав, обичай е, но когато често те питат – омръзва. Седя в едно купе, а в същото няколко души български адвокати се разговарят по някои важни политически въпроси. Аз съм се вдал в размишления и наблюдавам природата. Един от господата ме запитва: „От къде сте?“ – Рекох, от Слънцето. Казва: „Тогава, кажи какво има там?“ – „Там има хора, но с по-висша култура, там хората не се боят и аз съм дошъл тук на земята.“ Господинът отговори: „Тогава и аз съм от

Слънцето.“ Да и вие сте, но не знаете, че сте дошли от Слънцето, а аз зная, че съм от Слънцето. Някои питат: „От къде е Господин Дънов?“ – От Слънцето.

В живота има 7 елемента, аз говоря само за единия елемент, т.е. по-право само за неговото състояние. Старите окултисти го наричат елемент на Слънцето, на Луната, на Сатурна, на Юпитера, на Венера, на Марс. Знаете ли какви са тези елементи? Сатурн, Луна, Слънце, те са процеси на сгъстяване. Сатурн значи да знаеш как да се сгъстиш, да преминеш от едно състояние в друго. Като дойдеш до земята, след това ще започнеш обратния процес на Юпитера, Венера, Марс и ще се върнеш откъдето си дошъл, с което ще направиш един такъв кръг, какъвто правят кометите. Някои питат: „Защо се явяват тези комети?“ Те имат предназначение. Защо се яви Халеевата комета[84]? Всички предполагаха, че светът ще се свърши. Тя означаваше тази голяма война, тази катастрофа, която дойде. Със своята опашка тя казваше: „Аз ида да очистя света.“ Това може да го приемете или не, безразлично е, казано е мимоходом.

Христос казва: „Блажени чистите по сърдце.“ Първо нещо у човека е чистотата. За да поясня мисълта си, ще приведа един пример. Един знаменит италиански художник искал да нарисува Христа и дълго време търсил субект, който да прилича малко на Христос. Най-после намерил един младеж 20–21-годишен и го помолил да му позира и нарисувал образа на Христа. След 3–4 години, у същия художник се явява желание да нарисува Юда. Дълго време търсил лице, което да му напомни Юда. Най-после намерил един младеж, който му приличал малко на Юда. Художникът го помолил, ако иска, да му служи за модел. Младежът се съгласил, но му отговорил: „Как така сега да ти служа като модел на Юда, когато преди 4 години ти рисува по мене Христос?“ Къде е грешката сега, та в едно и също лице да се рисува и Христос и Юда? Грешката е била у младежа. В продължение на 4 години младежът е живял толкова порочен живот, та си изменил лицето. Тъй че, когато някой път човек се нахвърли върху някого, като този художник, той има право. Затова и ние трябва да търпим.

Ние трябва да имаме търпението на онзи художник, който като изрисувал една картина и не можал да изрисува обущата на фигурата, помолил един кондурджия да ги направи. Кундурджията, като направил обущата, осмелил се да иска и други неща да поправи в картината, но художникът му казал, че другото вече не е твоя специалност. У нас трябва

да има смирение и да знаем коя работа е за нас и коя не е. Ако дойде при мене една майка и ми каже начини за възпитание на децата, ще я изслушам най-внимателно. Ако дойде един съдия и ми покаже добър път, защо да го не слушам? Затова Христос казва: „Блажени чистосърдечните."

Ако сме така чистосърдечни, ще забележим, че в целия живот работи един закон на целесъобразност за нашето подигане. Не бързайте в разрешението на всички въпроси. Чудни са хората, като бързат и се безпокоят по-скоро да разрешат въпросите, защото имало много такива за разрешение. Та какво от това? Няма защо да се бърза. Ако един земледелец каже: „Имам цели хамбари жито, как ще го изям?" Нека се радва, че има толкова много жито, ще му послужи за повече години, ще яде колкото му трябва. Така и вие, радвайте се, че ще имате толкова въпроси да разрешение, ще имате работа за повече години. Някои казват: „Като отидем на небето, ще пием, ще ядем." Да, но и там има работа, даже много повече, отколкото тук, гдето има и работа и труд. Затова казва Христос: „Елате при мене всички, които сте обременени, отрудени", а не: „които все работите".

Първата тайна е да се научиш да се прецеждаш. Който е прецеден, който е научил вече това изкуство, готов съм да му услужа. Хубаво е направил Тарас Булба, като изпращал двамата си сина, извикал ги да се боксират и останал много доволен, когато синът му го набил. Така и Господ е доволен, когато вижда, че ние побеждаваме мъчнотиите.

Някои казват, че не съм си служил с български примери. Попаднаха ми някои български песни, от които ще представя някои характери. Първата песен е „Янка и Петър". Янка е жена недоволна от своето богатство и търси щастието на сърдцето си. Дочува я Петър и ѝ предлага да бягат. Тогава тя обира мъжа си, натоварва богатството си на 3 коня и бягат през гората. Тя заспива на Петрови скути и като заспала, Петър избягал, защото той бил много чист. След това тя започва да плаче, да вика:

Боже ле, Вишни Господи,
Горо ле, разстави ми се,
Водо ле, достави ми се,
Петре ле, обади ми се!
Нито се гора разстави,
нито се вода достави,
нито се Петър обади.

II песен
Балю и Вела
Вели се дремка додрема,
Та па си Вела полегна
на Балювите скутове
и си сладко заспала.
Нали е Балю декрия,
извади остри ножици,
та си скутове отреза.
Ограби злато и сребро,
па си от Вела побегна.

III песен
Кирушка и Стоян
Видиш ли оназ рътлина?
Зад нея село големо.
Там имам либе и друго –
със малко мъжко детенце.
Кирушка си му думаше:
Стояне, проклет Стояне,
как си ме хитро измами,
немаш ли братче по-малко,
та нему да ме дадете.

Не трябва да са такива българите, каквито са описани в народната поезия. Тези хора са имали смелостта да опишат характерите тъй, както са. Изобилстват ли тези неща, не може да бъдем чисти. Това не е осъждане, далеч е от мене тази мисъл, но констатирам само факта и всеки трябва да знае чист ли е или не. Какъвто и да си, деец от някоя политическа партия, съдия, свещеник, учител задавайте си въпроса: „Чист ли съм или не? Извършил ли съм своята длъжност, както трябва?“ Ако си мъж, то чист ли си по отношение към жена си и обратно; дъщеря или син, чисти ли сте по отношение към родителите си? А сега казваме: „Толстой тъй казал, Виктор Хюго тъй казал, Зола и т.н.“ Тези хора наистина много хубаво са казали, моите почитания към тях. Хубаво е всичко, но трябва да прилагате тези неща в живота, а чистотата ще дойде само при едни велики убеждения.

Кога ще дойде чистотата? Когато човек започне да мисли, че не умира.

Преди няколко дни дойдоха при мене трима младежи: един музикант, другият се учи за лекар, а третият – с различни убеждения. Първият казва: „Дотегна ми животът, искам да се самоубия." Питам го: „Ти ли създаде този живот, ако си го ти създал, отнеми го." Ще бъдеш по-голям герой, ако издържиш всичко. Музикантинът казва: „На мене не ми върви, каквото и да направя, не ми излиза." Рекох му: „Ти си много сух, влага ти трябва да тебе." А какво значи влагата? Трябва да обичаш хората. Третият казва: „С мене всякога е противното, каквото искам, обратното излиза." Рекох му: „Ти страдаш от много мочурлуци, трябва да се канализираш, да станеш по-сух." Станете тримата една троица и взаимно ще си помогнете.

Беседа, държана на 29 април 1917 година.

ВЗИМАНЕ И ДАВАНЕ

Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи, и да погуби: аз дойдох, за да имат живот, и да го имат преизобилно[85].

Думата „крадец” е обикновена дума, с която сте запознати всички. Кой ли от вас не е учил това изкуство, когато е бил дете? Малко пъти ли сте пипали кутията със захар на вашите майки, малко ли сте вадили кесиите от джебовете на вашите бащи, малко ли са ви заварвали на чуждите ябълчни или орехови дървета? Но Христос не говори за този род крадци, тях Той оправдава. Този крадец, за когото говори Христос, Той го определя с три съществени качества: той иде да открадне, да заколи и да погуби. Интересно е произхождението на крадците. Когато децата се раждат, те се раждат със стиснати ръце, а когато умират, ръцете им са отворени. Но стискането на ръката може да има двояка смисъл. Когато на някого покажем юмрука си насреща му, това подразбира известна идея, която е скрита вътре в самия субект.

Думата крадец е съдържателна, тя произтича от санскритската дума, на която коренът е „кор“ (cor). Този корен означава причина и последствие, тъмнина, дисхармония. Турците казват на тази дума „кара“, „карас”, с корен също какъвто е този на индийската дума „карма“ или както ние казваме „съдба“. Но думата „съдба“ не означава този дълбок смисъл, като причина и последствие. Това, което отличава тъмнината от светлината, това са две качества, съдържащи се в тези две проявления на природата. Светлината всякога носи топлина със себе си, едно от качествата ѝ. Тъмнината, крадецът в широка смисъл, отнима тази топлина. Вечерно време, като залезе слънцето, веднага усещаме една хладина. Тъмнината поглъща тази топлина, а в топлината са скрити елементите на живота. В следствие на това, като се поглъща топлината, растителното царство, за да задържи своето равновесие, взима топлина от земята, която започва да изпуща своята и затова вечерно време забелязваме тук таме известни течения.

Ние от чисто физическо, от социално гледище разделяме дните на ден и нощ. Съвременните хора казват: „Това е една култура.“ Аз рекох: „Това е култура на тъмнина в духовно отношение.“ Културни са сегашните хора, но имат механическа култура, а подобни култури са преходни, не са

съществени. Култура, която взима повече, а дава по-малко, тя е култура на крадци. Когато храниш някое прасе, ставаш три пъти през нощта да му даваш храна и прасето си казва: „Колко е добър моя господар!“ Но като дойде Коледа, турваш ножа на шията на това прасе, извиква то няколко пъти и опитваш културата на храненето. Това прасе е било като една фабрика, която е събирала материал за своя господар.

Крадците нямат земно произхождение, произлизат от едни много възвишени същества, които са научили хората да крадат, преди те да са знаяли това изкуство. Човек, който се отдалечава от Бога, той губи от своята сила, топлина, светлина, той е в процеса на отдалечаването. Христос определя в какво се състои този процес. Първо: това, което имаш, ще се открадне; второ: вземат се и живи същества, като ги заколват, отнимат им главата и ги погубват най-после. В света има три вида крадци. На физическото поле: които крадат каси, кесии на хората; други, в духовния свят: които крадат сърдца на хората и трети, в умствения свят, в Божествения свят: които крадат мислите на хората.

Когато някои хора говорят за логика, за логическо говорене. Според моите схващания, според науката, която съм учил, има три вида логика: логика на формата, логика на съдържанието и логика на мисълта. Логиката на формата е един механически процес. Да ви представя една мисъл от този,вид логика. Например човек е същество, което има два крака. Кокошката също има два крака, следователно, кокошката е човек. По форма това предложение е вярно, но по съдържание и по смисъл не е вярно. У религиозните хора има друга логика. Например някои питат: „Как се спасяват хората?“ Той отговаря: „Кръвта Христова спасява и всеки, който е умит в нея, той е спасен.“ Но питам аз: тази кръв, в която си умит, действително Христова ли е? Това предложение не е вярно по смисъл. Трябва да знаеш тази кръв да я превърнеш, да ѝ дадеш смисъл. Затова религиозните хора трябва да разбират духовния език. Постоянно се говори за Христовата кръв. Каква е тя? Тя е червена, а червенината е признак на топлина, топлина в живота. Следователно аз изваждам следното заключение: Христовият живот спасява хората, а не кръвта. Кръвта, това е само една емблема, една форма, а животът, облечен в една обвивка на червенина, това е само един ефект, който показва, какъв е дълбокият смисъл на тази червена кръв.

Сега защо иде крадецът да открадне? Кражбата, това е култура на аристокрацията. Аз ще ви говоря със строга логика и по форма и по

съдържание и по мисъл. Когато говоря на хората истината, говоря в тези три логики, като при това логиката на мисълта има преимущество у мене пред другите две. Има и други четири логики, за които няма да ви говоря сега. Тъй че, когато туриш в този огън, пред тази логика една мисъл, ти ще знаеш, каква е тя по съдържание, права или не, защото този крадец ще се [представи] пред тебе като един интелигентен, благороден човек. Често нас може да ни излъгват хората със своята логика, например ние мислим, че хората когато плачат, страдат, но това е наполовина вярно. Сълзите не са всякога израз на едно страдание.

Например на един селянин от българските села жена му не му позволявала да яде яйца, за което той през целия си живот не ял яйца, но съжалявал за това нещо. Като умряла жена му, той си казал: „Слава Богу, сега поне свободно ще се наям на яйца до насита." Взема пет яйца, турва ги в огъня да се печат. В това време пристигат няколко комшийки да му изкажат съболезнованията си. За да го не видят, че си пече яйца, той веднага ги изважда от огъня и ги скрива в пазвата си. Започнали те да му говорят, че му дошъл такъв голям огън на главата, какво нещастие го постигнало, особено като се има пред вид каква щастлива двойка представлявали те. Той им отговорил: „Да, огън като огън, дойде ми на главата, но този огън, който е в пазвата ми!" Това предложение по форма е много вярно, но по мисъл не е вярно, защото той плаче не за жена си, а плаче от яйцата, които парят в пазвата му.

Друг пример за подобна логика. В Пловдив, в евангелската църква, един от учениците, като четял библията постоянно плачел, от очите му постоянно сълзи излизали. Всички казвали, че от този ученик ще излезе добър проповедник. Този ученик през всичкото време все към женското училище поглеждал, особено към един от прозорците, гдето виждал една мома, която той обичал и я искал, а тя не му отговаряла, за което и той плачел. Да, много отличен проповедник ще стане! Отличен е, аз го уважавам, защото той изразява чувството си към тази мома, но от вън хората не разбират съдържанието на неговата скръб, на неговите сълзи. Той е прав да плаче за тази мома.

Още един пример ще ви приведа за тази съвременна логика на съвременните хора, на набожните хора. Често казваме за някого: „Много е религиозен човек, набожен, постоянно плаче и въздиша." Този случай, за който ще ви разкажа е бил преди 20–25 години в Русе, с един български учител. Един ден той отива при един евангелски проповедник и му казва:

„Братко, имам голяма тъга на сърдцето си, ще се пукна.“ Проповедникът помислил, че този човек съзнал греховете си и му казал: „Ела да се молим заедно.“ И започва: „Господи, прости му греховете уясни неговите мисли, неговото сърдце, защото с това, този човек ще влезе в нашата кошара.“ Проповедникът го пита: „Братко, кажи каква ти е тъгата?“ – „Е, видях една мома много хубава, влюбих се в нея и ако Господ ми помогне да се оженя за нея, ще повярвам в Бога, а ако не ми помогне, няма да повярвам в Него.“ – „Но може да не е за тебе тази мома,“ му казва проповедникът. – „Не, за мене е, и ако Господ не ми помогне да се оженя за нея, ще се самоубия, не мога да живея без нея,“ отговорил момъкът. Не се минават и 1–2 седмици, младежът отива при проповедника и казва: „Благодаря на Бога, че не ми помогна в молбата, защото я видях на един бал да играе с един офицер.“ Съвременните религиозни вярвания на хората са от подобен характер. Турците имат за случая една хубава пословица: „Камък, който се търкаля, темел не хваща.“ [...] (в оригинала е оставен един празен ред, вероятно е пропуснат текст.)

За да бъдем религиозни не значи, че трябва да принадлежим към една секта, към една кошара. Ако един господар има 10 000 овци, той може да ги тури в 10 кошари, а не всички в една. Когато започнем да мислим за смисъла на вътрешния живот, ние преди всичко трябва да знаем, че като мислещи същества, ние принадлежим най-напред на Бога, след това на човечеството, на своя народ, на своя дом и най-после на себе си. Така че когато някой ме пита: „Ти българин ли си,“ рекох: първо аз съм мислещо същество, което принадлежи на Бога, на човечеството, на своя народ, на дома и най-после на себе си. Това е логическият ход на нещата, ако искаме да разрешаваме правилно дълбокия смисъл на нещата. „Аз” – това е форма на земята. Ако аз разбирам да посветя целия си живот на това същество, на своя стомах, то значи да няма смисъл у мене за моето предназначение. „Аз” това е една форма, която трябва да бъде в съгласие с всички други форми, но във всяка форма трябва да има съдържание, сила, т.е. това, което хората наричат воля. Под воля аз разбирам вътрешното съдържание у човека, сила, която може да се изяви при създаване на тези форми. Формата се създава за съдържанието и по отношение на тази логика, каквото е отношението на формата към съдържанието, такова е отношението на съдържанието към вътрешния смисъл на нещата. Съдържанието само по себе си се създава за вътрешния смисъл на нещата.

Когато говори Христос за крадеца, Той разбира двояко тази дума. Той

определя крадеца с три качества: да открадне, да заколи и да погуби. „Аз дойдох да им дам живот и то преизобилен.“ Какво разбира под тези думи Христос, под думите „живот” и „преизобилен”. Под „живот” Той разбира „воля“, да се движиш, да живееш и когато Бог е създал първия човек от пръст, Той му е вдъхнал в ноздрите живот, да се движи, да живее. На еврейски думата „нефеш” значи да създава, да гради. Под думата „изобилен” човек разбира възвишения, съзнателния живот, смисъла на живота, в който тази воля трябва да се изрази, да бъде насочена в известна посока.

Какво отношение може да имат тези три логики в нашия живот, защо ние трябва да приложим Христовото учение не като теория, а като практика. Аз рекох, теорията е сгъстено знание, а практиката разредено; теорията е сгъстена мъдрост, а практиката – разредена мъдрост, приложена в живота. Следователно всяка теория, която имаме за живота, може да е добра, може да е права, но по логика да не е вярна. Например някоя жена мисли да се ожени и казва: „Тъй ще направя, деца ще отглеждам, ще ги възпитавам, ще се отнасям добре с мъжа си, с децата си и т.н.“ Добри мисли са те, теорията ѝ е права, но логиката ѝ е крива, защото тя не може да изправи един развален мъж. Колко бащи казват на синовете си: „Синко, върви право, върви в добрия път?“ Но синовете все не се оправят. Не мислете, че с това искам да ви обезсърдчавам, но рекох, че кривият човек не може да се оправи. Крив човек разбирам такъв, който съзнателно се отдалечава от Бога.

Хора, които живеят само за себе си, като разглеждат света от тази логика, не могат да се оправят. Те са прави само за себе си, техният живот е съграден върху друга логика и следователно жена или мъж никога да не каже: „Аз ще оправя мъжа си или обратно.“ Аз зная само едно същество, което може да оправя, то е майката. Това изкуство, тази наука, да оправяш кривия, то е достояние само на майката, и то не като роди детето, а 100 години преди това. Ще кажете: „Где ще намерим тези деца?“ Когато съвременните химици в някоя лаборатория взимат някои невидими, безцветни въздухообразни тела и искат добре да разгледат свойствата им, те ги сгъстяват с цел да ги превърнат в течни и после – твърди тела и тогава стават видими за всички. Така и с децата. Ако те са невидими за нас, то не значи, че те не съществуват, а само трябва да знаем законите, по които може да ги сгъстим.

Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби,“

т.е. ще открадне от вас най-ценното, ще открадне живота, мислите ви, сърдцето ви. Те са ужасни крадци. Какво правят светските хора, докато откраднат от вас нещо? Започват: „Ти си отличен, добър човек.“ Ще ви разкажа за случая един анекдот за лисицата и петела. Един много хубав петел с едно парче сирене се качил на едно клонче. Дохожда при него лисицата, турила око на сиренето и започва: „Колко си хубав, петльо, най-голямо щастие ще намеря, ако ми пееш една песен с твоя хубав кършен глас!“ Петелът, поласкан от това, отваря си устата да запее и сиренето пада на земята. Питам: това приятел ли е или крадец? Такива крадци ги има навсякъде, но сега ловят като крадци само тези, които са откраднали няколко лева. А крадци има и в училищата, и в църквите, и в съдилищата, навсякъде. Хора, които не са искрени по отношение към себе си, към своите близки, те са крадци.

Ще ви дам един пример за един господин, който казва на другиго едного, че е лъжец, крадец, за което той му отговоря: „Благодаря ти, че се огледа у мене.“ За да изправим хората, ние трябва да живеем чист, добър живот, по Бога и тогава ще бъдем една свещ, която ще привлича всички. Нека ти бъде хамбарът пълен, всички ще бъдат при тебе. Следователно на добрия човек сърдцето трябва да бъде пълно с най-хубави желания, умът – с най-хубави мисли, а волята – с най-хубави действия. Тогава ще имаме едно най-възвишено същество.

И в тази логика Господ е турил знак, а именно: когато логиката на човека е крива, на брадата му има един знак, тя е изопачена. Когато логиката на сърдцето е изопачена, крива, на устата има знак, когато логиката на ума е изопачена, на носа има белег. Ще кажете: „Благодаря, че никой не ни знае, какви сме.“ Не, цялото небе ви знае какви сте. Затова днес хората, като срещнат някого, разглеждат го от горе до долу, от главата до петите. Защо така го гледат? Духът у този, който ви разглежда, казва: „Чакай да видя какво е писал Господ на носа, устата и брадата на този човек.“ Цялата глава е една логика, ще погледна от главата до петите ти и ще си съставя едно понятие за смисъла на твоя живот на земята. Затова българите казват: „Гледай му дома, че му крой кюлаф.“ Под „дом” подразбирам тялото на човека.

Бих желал правоверните хора за в бъдаще да не казват така: „Христос спаси света.“ Хубаво, приятелю, ти колко души спаси? Ще приличате на този богаташ, при когото дошли да искат пари за бедни, а той казал: „Онзи богаташ, който беше на кръста, какво даде, та се спаси?“ Хората

днес, като мислят, че Христос е добър, Той и днес ще спаси света. Вярно е, няма съмнение в това, че Христос е добър, но ако ти имаш такава логика на ума си, на сърдцето и на волята си, Христос няма да те спаси. Христос казва: Аз дойдох да дам живот на онези, които разбират живота сега, както е сега, а не както е бил преди 2000 години. За мене е важно Христос как се сега проявява в света, а не как се е проявявал преди 2000 години.

Ще кажете; „А, това е богохулство.“ За мене е важно една ябълка, като ражда сега плодове, какви са те, а не какви са били плодовете ѝ преди 10–15 години. Днешният Христос е по-важен зарад нас, защото Той живее в много повече народи, отколкото някога е живял. Едно време Христос беше малък, затова хората Го биха и разпнаха, но днес Той е голям. Мене ми е чудно, как един силен човек може да го разпнат. Следователно Христос на физическото поле и бил слаб и затова Той казва: „Зарад смисъла на нещата аз ще жертвувам формата или съдържанието на нещата.“ Тъй учеше Христос преди 2000 години, а сега казва: „Понеже хората научиха смисъла на живота, сега искам да ги науча да разбират какво нещо е съдържанието на нещата.“ Затова Христос иде да създаде една логика на съдържанието.

Че културата едно време е била много философска се вижда по това, че какви са били тогавашните църкви и свикването на съборите. [...] (в оригинала е оставена празна половин ръкописна страница, вероятно е пропуснат текст.)

И така, цената на свещта се увеличавала и от 60 пари станала 12 рубли. И в съвременната църква постоянно увеличават, че Христос направил еди-какви си чудеса, че еди-кой си светия направил такива и такива чудеса, а свещта се увеличава и увеличава. Питам: „Твоята свещ гори ли, спасява ли твоите ближни, стопля ли твоето сърдце, изпълва ли твоя ум?“ Това е важно за мене. Питам набожните хора имат ли в своите къщи скрит храм. Някои казват: „Майка ми е изветряла, баща ми е изумял”, не почитат родителите си. Защо? – Защото нямат в своята душа скрит храм. Оплакваше ми се един българин от Варна от своите синове: Макар, че бях невежа аз, но успях да издържам синовете си да, свършат гимназия и после често ми казваха: „Ти си прост, нищо не знаеш.“ Една майка ми се оплакваше от своите дъщери за същото нещо и казваше: „Втори път, като имам дъщери, няма да ги дам да учат, а ще ги туря на стана да тъчат.“ Много хубаво мисли тази майка. Ако аз бях на нейно място, ще им дам мотиката да копаят, да научат логиката на съдържанието – да копаят.

Срещна ме един български владика и ми казваше: „Ти учиш неща, които не са съгласни с Евангелието.“ – Прав си, рекох му, но нали това Евангелие е дадено за спасение? А Йоан казва, че Христос е говорил толкова много, че и в книгите на цял свят не може да се напише всичко. Донесете тези книги, на които Христос е говорил в широка смисъл, да видим, кой е прав и кой крив. Нека дойде сега един евангелист на работа с мене, на онзи почтен труд, да се научим да работим със своя ум, със сърдцето си, с волята си, че където влезем, да носим спасение за всички. А сега какво правят? Като се срещнат, питат се: „Ти правоверен ли си, вярваш ли в Бога, в троеличието на Бога?“ Какво знаеш от троеличието на Бога? – Нищо. Това е тъй отвлечено и е смешно да се говори за това нещо. Христос казва: „Никой не познава Отца си, тъкмо Сина человечески.“ […] (в оригинала е оставена празна половин ръкописна страница, вероятно е пропуснат текст.)

Такива хора сега има и между религиозните, които казват: „Тази религия трябва да се поправи, ние с това ще направим едно благодеяние.“ А като направят нещо за религията, гледат да задържат нещо и за себе си. Не мислете, че с това ви осъждам, но изтъквам един факт. Когато създадем един народен бит, според тези три логики, тогава ще разберем какво нещо е българският народ. А сега как гледаме на нещата? Биха се българите с турците, защото лоши били турците, изпъдиха тях, дойдоха сърбите и гърците и те лоши, още по-лоши дори. А тези турци, сърби, гърци, те са вътре у нас, те са крадците, за които Христос говори, че дойдоха да крадат, колят и да погубват. Тъй че, ние не трябва да гоним крадците, които са в обществото, които са извън нас, а тези, които са вътре.у нас, съзнателните крадци, които са много по-опасни от всички други. Тези именно крадци, заковаха Христа на кръста. Единственото доказателство за виновността на Христа беше обвиняването му като политически престъпник, като казваха, че Той искал да прави реформи, да стане цар, за което говорил против кесаря. На това основание Го осъдиха. Тогава Пилат каза: „Понеже този човек е в конфликт с реда на римската империя, трябва да бъде погубен.“ Но Римската империя и с това не можа да се спаси.

Христос казва: „Аз не дойдох да крада, да коля и да погубвам, но дойдох да дам съзнателен живот на хората, дойдох да им дам живота си.“ А ние казваме: „Колко е добър Христос, че е дошъл да даде живота си зарад нас.“ Не е достатъчно за нас само това, да констатираме, че е дошъл зарад нас на земята, че е дал живота си и че е тъй добър, а трябва да

опитваме и прилагаме Неговото учение. Аз повече уважавам тези терекии, пияници, които като се съберат, говорят си: „А, знаеш ли къде има хубаво вино, пелин, винце?“ Задигат се и хайде, отиват да го опитат. Отлично постъпват тези пияници, правилна логика имат те, искат да опитат винцето, а не само да говорят за неговите качества. Друг от пияниците се обажда след това: „Не, не е тука хубавото вино, но при Тодор кръчмарина има 10 годишно хубаво вино, да отидем да го опитаме.“ Задигат се всички и хайде при Тодор кръчмарина да правят опит с виното му, опитват пелина му. Питам съвременните християни, колко пъти са отишли да опитат пелина на Христа.

Като ме слушате, ще кажете: „Този човек не говори на свещен език.“ Опитайте пелина на Христа и Той има винце, направете с него опит. Разликата между едното и другото вино е тази, че когато пием вино на физическото поле, главата ни се зашеметява, а когато опитваме Христовото учение, главата се избистря, тогава ти ще обичаш хората, жена ти ще бъде любезна с тебе, децата ти, приятелите, всички ще бъдат любезни с тебе и ще те обичат.

Христос казва: „Дойдох да дам живот.“ Този живот действува сега в света, а някои го очакват да дойде отгоре, той иде, обаче постепенно. Христовият живот се намира и в житното зърно, и в царевицата, и в ябълката, и в черешата, но законът е такъв – подобното от подобно се привлича. Може ли двама млади души да се оженят, ако не се обичат, ако не се привличат? Може ли един писател да напише една книга, докато не е обикнал идеята върху която ще пише, докато не е мислил дълго време върху нея? Може ли един художник да нарисува една картина, докато не я обикне предварително като идея? Всяко нещо трябва да го обичаме и като го обичаме, то ще дойде при нас. Цветята и те си имат свой език. Може да направите един опит и да проверите дали това е вярно. Вземете си в къщи едно цвете, например една туберoза и забележете нейната миризма, когато вие сте индиферентни към нея и започнете да я наглеждате, да я поливате. Ще видите тогава, че тя започва да мирише повече и тя ще ви каже: „Когато ме обичате и аз ви обичам, ако ме малко обичате и аз ви отговарям със същото, затова и малко ще мириша.“

Това нещо старите българи са го отдавна знаяли и затова са наглеждали с голяма любов своите ниви, обикаляли са ги и те са раждали много. Другите, като гледат такова плодородие на тази нива, казват: „Магьосник трябва да е този селянин, та толкова ражда неговата нива.“ Не

е магьосник той, но е приложил Христовото учение. Той дава живота си за тази нива и затова тя му дава такова изобилие. Така и ние трябва спрямо нашите ближни да имаме най-добри мисли, за да се облагородят те и подигнат. А сега нашата заинтересованост към нашите близки от какво се предизвиква? Предизвиква се от това, че някои са богати, учени, но досега аз не съм срещнал човек, който да обича някого истински. Казвате: „Обичам този човек.“ Зная какво обичате вие в него. Вие обичате неговата каса, неговото знание, учение, външност и т.н. Като изгуби богатството си, изчезва и любовта ни към него. Ние трябва да намерим у човека същинския човек, който е като един Божествен лъч, от който е първоначално излязъл. Той е нашия брат. Така трябва да се помогне на съвременното общество, за да се то превъзпита.

Тъй че, обичате ли у човека парите му, хубостта му, знанията му, оставете този човек, а потърсете същинския. Христос е дошъл да даде живота си, но не за богатите, а за бедните, за страждущите. Той казва: „Ще им дам ново сърдце, ще напиша законите си и ще ме познаят.“ Какво е това ново сърдце? Това са теми за размишления. Това ново сърдце сега се твори. Тази кръв от бойните полета Господ я събира и пише с нея законите си. Днес с войната Господ наказва светските хора, наказва правоверните хора, наказва църквата. Всички Той сега ги съди. В днешната църква няма нито един клон, нито една секта, които да изпълняват своята задача, тъй както Христос я е изпълнил. Затова днес Господ съди всички, но не на Небето, както вие го разбирате, а ви съди тук на земята. Някои казват: „Като изляза от гроба, тогава ще бъде съдът Божий.“ Не, това е лъжливо учение, лъжлива мисъл. Това тяло, в което човек е турен, е един гроб, в който лежим от хиляди години.

Ще ви приведа един анекдот върху мисълта, която мнозина е занимавала. Например мнозина казват: „Е, да имаме едно логично учение!“ Това прилича на този случай: имаме много хубави камъни, много хубави дървета, от които си направяме една много хубава къща, но с тесни прозорци. Казваме: „Тази къща е хубаво съградена, солидна е, но е нехигиенична и който влезе в нея, заболява.“ Где е злото? Рекох, на тази къща ѝ трябват големи прозорци. В нашите съвременни вярвания има малки прозорчета и каквото виждаме през тях, ние мислим, че то е вярно. Големи прозорци отворете! На вашите къщи, на вашите вярвания отворете големи прозорци, не да съсипете малките, но да отворите по-големи. В училищата, в църквите, в разбиранията към своите близки, в отношенията

си към своите мъже и жени, вие трябва да имате големи прозорци, през които светлината да преминава, тъй както излиза от нашите души. Бих желал всички да отворите вашите библии и да четете вътре в тях.

Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, погуби и заколи.“ Какво? – Иде да открадне вашата свещ, а в тъмнина не се чете. Турците казват: „Седем ката нагоре, седем ката надолу, така е наредено, няма какво да се прави.“ И ние често казваме: „Господ е създал така света и трябва да се примирим.“ Това не е прогрес и такова разсъждаване не е правилно. Господ не е създал мечките, вълците, лошите хора. Той е създал само добрите, числящите хора, така че всичко, което виждате в света, не е направено от Господа, но Той го е допуснал, злото Бог го е само направил. Вие с кои искате да се разговаряте: с тези, които Бог е създал по образ и подобие свое или с тези, които Бог е направил от кал? Сегашните хора са от кал, тяхната култура е култура от кал, те са хората, на които Бог е вдъхнал, вкарал живот, за да им даде да разберат, че животът има по-дълбок смисъл. Сегашната култура е повторение на по-раншната.

Христос казва, че трябва да се пазим от крадеца, който иде да краде, погубва, като се затворим вътре в себе си. Това учение има приложение във възпитанието на нашите деца. Направете опит. Имате едно упорито, своенравно дете, което не ви почита, а вие искате това от него, искате почитание. Постарайте се да заличите у вас си всички отрицателни черти, които имате, и започнете да мислите, че вашето дете е добро и го обикнете. Ще ви приведа един пример за пояснение на своята мисъл. Един ден Арахангел Михаил бил при Бога и слуша, че Бог говори с някого от земята много меко, нежно. Заинтересувал се да види, кой ще е този човек, коя ще е тази велика душа, на която говори тъй меко и мислил, че ще е някой много добър човек. Тръгнал да търси този човек. Отива при учени, проповедници, свещеници и като не намерил между тях тази душа, връща се най-после при Бога, да види коя е тази душа, на която Бог такава любов излива. И какво вижда? Бог се намира в едно капище, при един идолопоклонник и на него Бог говорил тихо, меко. При тази логика, формата е крива, но съдържанието е правилно. Вие казвате: „Ние, християните, евангелистите, съботяните сме много правоверни хора.“ Но има много хора, които са извън църквата и на тях Господ говори много по-меко, защото стремежът на техните души, ум и мисли са много правилни, са към Бога.

Стремежът, който е вътре в моето сърдце, в моя ум към Бога, той

определя същността на моя живот към Бога. Този вътрешен живот ще определи как Бог ще гледа към нас. Ако Бог гледа благосклонно към нас, ние сме спасени. Ако у човека има правилен стремеж, Бог ще говори с такъв човек много меко. Бих желал всички българи да имат стремежа на този идолопоклонник в капището, на когото Бог е говорил тъй меко. Вярвам, че Господ ще говори много меко на тези хора, които имат криви заблуждения. Господ е решил да бъде много благосклонен към куците, немите, уродите, това е Неговата задача за в бъдеще, защото Той е Господ на слабите, на сираците, на вдовиците, а не на владиците, на правоверните, на поповете. Едно време Той е бил Бог на Авраама, Исака, Якова, а сега е Бог на бедните, на страждущите, на вдовиците, защото казва Бог: „Моите слуги не извършиха своята работа на земята, както трябва, а сега аз ще я извърша.“ Светът сега ще се оправи, защото Бог работи сега в него. Господ иде да даде живота си за всички и с това ще се изпълни това учение не в един човек, а в цялото човечество. Някои казват: „Аз съм беден, сакат съм, сляп съм.“ Нека не се страхуват такива, защото за такива иде Господ. Ще каже богатият: „Ами за мене не иде ли?“ За тебе Господ няма да дойде, защото богатите нямат нужда от Бога.

Обръщам се към всички сакати, без една ръка, без крак и им казвам: Разберете всички и знайте, че Бог иде в света да ви открие това ново учение. Когато говоря за това учение, аз разбирам да ви сложа една богата трапеза, да опитате всички хубости на нея, да опитате от винцето, от гъските, от пилците и т.н. Бих желал вашите уши да се отворят и да слушате. Някой път владиците, като ме слушат, казват: „Господин Дънов ни напада.“ Не ги нападам, защото и владици и свещеници са допринесли много нещо и аз им благодаря, защото те са допринесли нещо и за моята работа. Аз, като гледам от Божествено гледище, намирам, че те не са изпълнили както трябва своята работа, но Бог ще ги упъти, ще ги научи как да си вършат работата. Бог ще съди всички. Ако окото ти е извадено, Бог ще каже: „Турете му здраво око.“ Ако кракът е отсечен, ще каже: „Наместете му друг крак.“ Това е съдба. Съдията, като отсъжда, дава всекиму нуждното, тъй че всички да бъдат доволни от присъдата. Тъй и Господ ще отдаде всекиму нуждното за развитието на неговия ум, сърдце и душа, за да задоволи всички.

Този е вашият Господ, Когото вие знаете. Смешно ми е, когато някой каже: „Докажи где е Господ!“ Има ли нужда от доказателство? То е същото нещо, като да вземете някоя свещ и да показвате с нея, где е Слънцето.

Най-смешно е да се доказва, че има Господ. Аз не Го доказвам, а бих ви рекъл: Елате да гледаме всички, отворете си очите. Сега сме хипнотизирани и затова нищо не виждаме. Във всички ваши стремежи, ваши разбирания Господ ви движи. Господ постоянно ни говори. Не търсете другаде Господа, освен вътре у вас си. Господ казва: „Аз дойдох да дам живот." То значи: Аз съм вътре у вас, тук ме търсете, а не гледайте на онзи крадец, който иде отвън да ви открадне, погуби и заколи. Обърнете се към себе си, аз съм вътре у вас. Разбирайте този Господ, Който е вътре у вас. И тъй, правилна е моята логика по форма, по съдържание и по смисъл.

Изучавайте съдържанието на нещата.

Беседа, държана на 6 май 1917 година

БОГ Е СЪЧЕТАЛ

Така щото не са вече двама, но една плът. И тъй онова, което Бог е съчетал, човек да го не разлъча[86].

Какво трябва да се подразбира под тези думи? По видимому Христос говори за брака. Но брак ли е това, което хората днес правят? Сдружат се две фамилии, живеят си и момъкът и момата ги оженват, съчетаят ги. Това съчетание бива от Бога и от хората. Аз приемам, че в света има три вида съчетания: първото и истинското съчетание е, което Бог го прави, второто съчетание сам човек го прави, а третото съчетание е, което хората правят. Следователно всички неприятности в живота произлизат от последните две съчетания. За да може един човек, или един учител, или една държава да направи известно съчетание, трябва да разполагат с една Божествена Мъдрост, да разбират дълбоко основния закон, върху който е съграден животът, разбирам органическия живот, тъй както се изразява той в природата.

Обаче Христос в тези думи влага много по-дълбок смисъл. Мнозина четат Евангелие, четат, че това което Бог е съчетал, човек да го не разлъча, но не го разбират този стих. Той има хиляди тълкувания, хиляди проповедници са говорили върху него, но нито един не е засегнал основната истина. Има причини за това нещо. Аз виждам две причини: едната е невежеството, незнанието, което е и оправдателно, защото когато човек не знае, ще говори това, което знае и както мисли; втората причина е тази: когато човек знае истината, но не говори, защото тя ще го изобличи. Истината е принцип в живота и когато човек я говори, ако го намери нечист, тя го умъртвява. Някои ми казват: „Кажи ми истината!“ Рекох, готов ли си да умреш? Всеки човек, който не е готов да умре, не може да разбере великата Божествена истина. Когато Христос казва: „Който не е готов да се отрече от себе си.“ Той разбира тази истина, този същи принцип.

Христос е държал дълги беседи, Той е говорил с часове, често ние вземаме един откъслечен пасаж и върху него градим теории, но всяка теория трябва да се приложи върху живота, да се опита, провери. Значи това съчетание в музиката разбира хармония, съчетание на известни тонове, известни звукове. Ще ви дам един пример за изяснение на

мисълта. Да вземем например цигулката: в нея има известно съчетание на някои части, положени в един механически ред, т.е. така е устроена, че всички нейни ъгли, всички нейни извивки вървят към една права линия, която слиза през средата на цигулката, тъй че звуковите вълни да се сливат и да излизат от отвора на цигулката. Майсторът, който е успял по този механически закон да устрои цигулката, ни представя вече цигулка с добър тон. Същото е и с човека. Но на цигулката има четири струни, опнати на средата ѝ, и между тези струни има известно съотношение. Най-долната, четвъртата струна е най-тънка, после идат все по-дебели и по-дебели, докато първата е най-дебела. Тези струни се различават не само по дебелина, но и по интенсивност, при настрояването си се различават – всяка струна е четири пъти по-опната от предидущата. За да се свири, трябва да има и лък, на който са опнати косми, които трябва да се мажат с колофониум, за да издават тон върху цигулката. Всеки би си помислил, че като има цигулка, струни и лък, ще може да свири. Да свириш – това е изкуство. И в самото свирене има степени, не всички цигулари свирят еднакво. Когато децата започват да свирят на цигулка, те отначало дигат голям шум, скрибуцане с цигулката, докато постепенно те все повече и повече се упражняват и станат най-после велики артисти.

Животът прилича на музика, инструментите – това са нашите тела, струните – нашите темпераменти. Хората биват по темперамент четири вида: сангвинически, холерически, меланхолически и флегматически. Четирите темперамента съответствуват на четирите струни в цигулката. Не е важно да имате само четирите струни, трябва да бъдат те доброкачествени, да имат известна дебелина, нещо, което цигуларите измерват с особени за това инструменти. Тъй че не е достатъчно да бъдеш само сангвинически темперамент, а доброкачествен такъв да си. Този темперамент се равнява на струната „ми“. Следователно ако цигулката е хубаво направена, ако е нагласена по всички правила, ако лъкът е доброкачествен и ако цигуларят може добре да свири, вие ще имате ясни, хубави тонове. От цигуларя се иска да има и душа, която да може да се прокара чрез ръката в цигулката и тя да излива тази душа в тоновете си. Ще кажете: „Ами човек, като излее душата си в цигулката, за него какво ще остане?“ Човек има три души, една от които е чувствената и тя може да се прокара в цигулката. Когато се тя прокара в цигулката, цигуларинът е майстор и той омайва слушателите си със свиренето си и тогава тоновете биват меки, приятни, нежни и те като че ли сами за себе си говорят.

Преди години, един велик артист занесъл своята стара цигулка на поправка при един добър майстор, артистът седнал на един стол и наблюдавал как майсторът с ножче отварял цигулката и правил всички опити да я поправи. Но по едно време, той се обърнал, към артиста и вижда, че той припаднал. Душата на този артист била в цигулката и той усетил всички прокарвания с ножа върху цигулката. У нас има известни съчетания, които Бог е вложил. Има съчетание между ума и сърдцето ни, между душата ни и духа, между нашето тяло и животинската душа вътре. И Христос казва: „Това, което Бог е съчетал, което е наредил тъй умно, глупавият човек да го не разваля.“ Под думата „глупав” аз разбирам човек, който малко знае. Когато човек не каже самата истина, той е казал лъжа. Когато един човек не може да говори в езика на Мъдростта, той е глупав. Когато човек постъпва не според езика на Справедливостта, на Правдата, той е лош, зъл човек.

В този свят ние не трябва да разкъсваме тази връзка. Ще ви приведа един анекдот, за да обясня мисълта си. Наклеветили един свещеник пред владиката, че някой път свършвал службата си за половин час, а някой път – за четири–пет часа и с това измъчвал енориашите си. „Дотегна ни вече този поп,“ казвали енориашите. Вика го владиката и му казва: „Знаеш ли, че има оплакване против тебе, какво ще кажеш за твое оправдание?“ Свещеникът започнал да се оправдава и казва: „Някой път, като отивам в църква, дохождат ангелите и светиите да ми помагат и за половин час свършвам службата си, а някога за четири–пет часа не мога да я свърша, защото ангелите не ми помагат и тогава виждам голям зор.“

Тъй е определил Господ. Черешата, след като цъфне, узрява по-скоро. Ще ви разкажа един анекдот. Като направил Господ плодните дървета, изпратил всички духове да си изберат по едно такова дърво. Всеки си вземал по едно дърво, а дяволът, като дошъл, избрал си дряна, като си казал, че той, понеже рано цъфти, рано и ще връзва, но останал излъган. Всичките други плодни дървета цъфнали и вързали, а дрянът най-късно узрял. Така и човека може да узрее в половин час, като черешата, а може и по-късно. Защо едни плодове узряват по-рано, а други – по-късно? За това има дълбоки причини. Под думите „дрян” и „череша“ се разбира процеса, който става вътре в човешкия живот.

Христос иска да обърне внимание на хората от XX век, да не развалят това, което Бог тъй умно е съчетал. Особено ние, днешните хора, сме майстори да разваляме. И българите са майстори за това. Като направят

някъде някоя чешма, всеки селянин, като мине през нея, ще опита да наточи своята брадва на коритото ѝ. Като минават след 4–5 месеца през нея, казват: „Бре-е, развали се това корито!“ Как няма да се развали, като точите брадвите си на него? Вземете най-силния проповедник, свещеник, владика, учител и като точите отгоре им хиляди брадви и те ще се развалят. И след това казват: „Развали се нашия поп, проповедник.“ Как няма да се развали? Брадви се точат отгоре им. За да се не разваля това, което Бог е създал тъй умно, ние трябва да го не разваляме. И сега, наполовина са виновни и онези, които точат и тези, на които точат. Когато хората точат на гърба ми брадвите си, аз казвам: аз съм на половина виноват за това нещо. За да се не точат брадви на коритата, защото те са потребни, хората трябва да научат закона на хармонията. Ожените се за една мома, тя е нежна, внимателна, има деликатно сърдце и т.н. Започва мъжът ѝ с брадвата: „Не трябва да бъдеш деликатна, внимателна“, и точи брадвата. След няколко години тя се разваля. Как да се не развали, когато на гърба и постоянно се точи брадва? Същото бива и с мъжа. Той е внимателен, деликатен, а тя точи брадвата върху него и след няколко години той се разваля. Как няма да се развали?

Вие трябва да бъдете като онзи български свещеник, за когото се разказва, че като служил в църква, спирал се всякога пред празните тронове и там кадял. Питали го енориашите: „Защо нас изоставяш, а празните тронове кадиш?“ – „Те имат нужда от това, да ги пази Господ от зло, а вие, които сте в църква, няма никаква опасност за вас”, им отговорил свещеникът. Вземете например богаташите, кой от богатите софиянци е повикал някога бедняците да ги угости? Канят се все свои роднини, богати. Те кадят все пред пълните тронове. Защо? – За да падне нещо от тези богаташи. Не е за докачение това, което го говоря. Така разсъждават: „Мене днес ме викат, а аз утре ще ги повикам.“ Не е лошо това, но ние ще трябва да възстановим тази Божествена хармония, която е нарушена, ще трябва бедните, гладните, тях да нахраним, защото Господ е казал: „Не разваляйте!“

Може да проповядвам, но каква полза от моята проповед, ако тя не ви даде храна, потик. Ще кажете: „Отлично проповядва Господин Дънов.“ Що за проповед? Не искам да гъделичкам ушите на хората, а искам всичко да го проверите, да се нахраните от него. А сега, като ви се тълкува едно учение, може да го схващате криво. На всички рекох да излизате през месец май на слънце, да наблюдавате изгрева му, то да не ви заварва в

легло, а други, които ви гледат, казват: „Е, те са богомили, кланят се на слънцето.“ Всички, които сте болни, неразположени, опитайте това състояние. Нека има съчетание между човека и слънцето. Излез рано сутрин, приеми благословението на слънцето и се върни дома, не ти трябва да те пече повече слънце през деня.

А тези съчетания, които съществуват вътре в нашия живот, при сегашните условия, създават само дисхармония. Например дошъл някой критик, взел някой пасаж от някъде и казва: „Еди какво си не е съгласно с еди-коя си теория.“ Питам: съгласно ли е според Божествения закон? Всички трябва да бъдем носители на това Божествено учение, защото всички съставляваме една съвокупност от Божествения организъм и Господ иска щото неговото тяло да бъде здраво, всичко да бъде в ред и съгласие. Господ иска да сме радостни и весели. Ако не сме радостни и весели, причината не е в Бога. Ако мъж и жена не могат да живеят, причината не е в Бога. Ако няма хармония между братя и сестри, между синове и дъщери и родители, между властта и поданиците, причината не е в Бога. Причината е в разваляне на съчетанието. И за в бъдеще високостоящите хора: писатели, поети и др., трябва да слязат от своята висота и да станат служители на човечеството, да влязат между простите и да ги научат как да живеят. Това иска Христос, Който е дошъл на земята.

Ще кажат някои: „Как е дошъл Христос?“ За да се разбере от хората идването на Христа, това зависи от онова вътрешно съчетание, което има у човека, зависи какви способности има у човека. Под думата „идване на Христа“, се разбира Божествената любов, безкористната, разумна любов. Всички европейски писатели създават, че сега в света има една сила, която прави грамадни преобразувания в умовете на човечеството. Тази Божествена сила ще доизкара своята работа много добре.

Христос се обръща към онези, които го запитали: „Какво е това съчетание“, и им отговаря: Съчетание има между стомаха и храната, между дробовете и въздуха и между ума и мислите. Ако няма съчетание между стомаха и храната, няма здраве, настъпва разстройство и викате скоро за очистително, за английска сол. Като вземете очистително, тази същата храна втори път не я употребявайте. Ако я вземете втори път, пак ще търсите очистително и след няколко години ще имате развален стомах, а с това и хората ще ти станат неприятни. Всеки човек трябва да си определи едно съчетание между храната, която приема и стомаха си. Опитай една храна, дава ли ти здраве, прави ли те весел, бодър, тази храна

е за тебе, тя е хигиенична. Направи си един списък и знай кои храни как ти се отразяват. А сега какво правят съвременните хора? Казват си: „Чакай да видим какво ще каже еди-кой си знаменит лекар в Англия, Америка, Русия и т.н. по този въпрос.“ Той може да е казал нещо много умно по това, но тази храна, която той препоръчва, не може да се приложи еднакво за всички организми, за всички стадии на човешкото развитие. Храната трябва постоянно да се променя и в това променение се състои здравословното състояние на човека.

Като се дойде до чувствата и в тях има известни страсти, известни чувства, които развалят сърдцето на човека. Мнозина често говорят: „Да се обичаме!“ Е, хубаво, ако десет души те обичат, какво ще бъде? Те ще те развалят. Бих желал един да ме обича, отколкото десет и да ме развалят. И действително, в света само един може да те обича, а не двама. Ще ви приведа един пример из американския живот. В Америка имало един много знаменит проповедник със своите речи и един ден трябвало да напусне своите енорияши, за което те излезли всички да го изпращат, защото го много обичали. Той се казвал Иван. „Сбогом, Иване,“ му казали те и го изпратили. И кучетата, и патките, и те го изпратили. Най-после, като излязъл на полето, кобилата му подскочила, хвърлила го и му казала също: „Сбогом, Иване!“ Такава знаменитост не е приятна за нашето развитие. Според мене, знаменит е онзи човек, който извършва точно волята Божия и който като Слънцето изпраща своето благословение. Дали ти спиш или си станал, то изпраща своето благословение и си заминава. Има опасност да не мислят някои: „Че ние сме правоверни,“ и като така спасението си иде. Ако ти спиш, когато слънцето изгрява, какъвто и да си, нищо няма да те спаси. Спасението е само у онази велика религия, която създава закони, която трябва да съедини всички други религии, защото те са форми, удове на едно тяло в света.

Ще ви приведа един пример, за да видите в какво се състои това единство. Когато израилският народ пътуваше през пустинята от Египет за обетованата земя, Мойсей им съгради една скиния и натовари 12 племена да носят частите на скинията. Всеки, който ги срещаше по пътя, питаше ги какво носят. – „Носим скинията“, отговаряха те. Когато се спираха някъде, те сглобяваха всички части и се молиха. А сега всички правоверни, аз разбирам под правоверни и християни, и мохамедани, и будисти, и православни, и евангелисти, и католици, и турци, и баптисти, и съботяни, казват: „Ние сме православни – ние носим скинията.“ А

Христос, Който иде, казва: „Дайте си всички частите да съградим тази велика Божествена скиния и всички заедно да се помолим на Бога в дух и истина.“ Да не разваляме това, което Бог е съчетал, да не разваляме тази велика Божествена любов, която живее в нашите души. „Онова, което Бог е съчетал, ние да го не разваляме.“

Трябва да се обърнем към възпитанието на своите сърдца и умове, това е първото и Божественото съчетание. Какво по-хубаво от това, да имаш един ум, който правилно да схваща и едно сърдце, което правилно да разбира, да чувствува. Кога разбираш? – Когато си страдал, тогава разбираш болките в света. А хората се оплакват, че страдат. Аз облажавам страждущите, слепите, хромите, глупавите, моите почитания към тях. Аз знам защо те страдат, защо те нямат крака, очи и др. Минал е някой проповедник, философ и е счупил крака на този човек. Трябва да се проповядва тази велика истина, която да внесе у нас този Божествен живот и да можем да опитаме где е Господ.

А този Господ го търсят навсякъде. Излизайте през месец май да посрещате слънцето в 4 часа сутринта и ще намерите Господа. Взимайте участие в песните на птичките. Защо пеят те? Взимат участие в посрещането на Слънцето и си правят молитвата. Слънцето казва: „Деца, Отец ми, Който ме е направил, ме праща да ви дам Неговото благословение и затова слушайте баща си.“ На този добър слуга, на Слънцето ние да кажем: „Много сме благодарни за това писмо, за това послание, което ни носиш, носи много здраве на Баща ни и кажи, че ние ще се постараем да възстановим онази хармония, която развалихме.“ А ние, като ставаме, казваме: „Е, колко е мрачно днес времето, колко лошо настроение имам, не ми се работи!“ Хубаво е това време и вие благодарете на Бога и за него. Вятър има – пак благодарете. Що показва вятърът? Показва, че трябва да има проветряване у вас, във вашите мисли и вашите сърдца. Облаците пък показват, че у вас трябва да има влага, за да виреят всички цветя, растения и плодове. Това е правоверното учение.

Какви хора щяхме да бъдем тогава? Щяхме да имаме очи светли, лице ясно, светло. Аз често забелязвам как ме гледат животните, като ме срещнат. Например някое куче, като ме срещне, гледа ме и ми казва: „Какво мислиш за мене, да не си като другите, които мислят да ме бият?“ – „Не, аз мир проповядвам.“ – „Е, добре тогава,“ завъртва си опашката и си отива. Преди няколко дни бях с приятели в Борисовата градина. Дохожда при нас едно птиче да си кълве и аз рекох: „Не го бутайте, то ни опитва

дали сме от тези хора, които бият.“ Не, от новото учение сме ние и то започна да се радва и свободно да кълве около нас. Може ли животните да имат у нас доверие? – Това е съчетанието, което Бог е турил и което трябва да научим.

Как може да се приложи това учение в света? В света действуват два закона: единият е на антипатията, а другият – на симпатията. Симпатията е закон на хармонията, а антипатията – закон на дисхармонията. Когато два индивида имат противоположни стремежи, у тях се явява антипатията. Когато се обичат, те взаимно си помагат и всичко, което имат, го делят братски, няма на единия повече или по-малко. В закона на антипатията ние отблъскваме от себе си тези предмети, които ни предизвикват болезнено състояние, предизвикват ни болка. Всеки предмет, който предизвиква у нас приятност, чувствуваме към него симпатия.

Най-първото нещо е да се влезе във връзка с Бога. Като ставате сутрин, задайте си въпроса има ли връзка между вас и Бога? Не мислете, че този Господ е отвън, Той действително има известна форма отвън, но има и съдържание отвътре. Когато имате една роза или един карамфил, те имат съдържание отвън, но има и миризма отвътре, която трябва да се предаде на вашия мозък и чувства. Следователно всеки предмет има две страни. Бог едновременно съществува и вън и вътре. Нашето заблуждение е там, че ние не приемаме какво Бог е вътре в света, а Го търсим отвън. Най-разумните неща, в които има съчетание, те са всякога вътре.

Ще ви обясня с един пример, в какво се състои това съчетание. Имаме едно пиано, композиции, композитор и един велик артист. Но всичко това не е самата музика, а само нейните елементи. Музикантът ще вземе всички тези елементи, ще ги съедини и ще изпита тази вътрешна музика във вашата душа. Следователно външните форми са пианото, парчетата и музикантът, а вътрешното съдържание е самата музика. Но за да се разбере вътрешното, Божественото, трябва да се вслушаме в себе си и само тогава ще разберем смисъла на нещата.

Някои казват: „Ти ходи ли на църква?“ Какво е църквата? – Църквата е пианото, свещените книги са нотите, свещеникът трябва да седне на пианото и да свири по всичките правила на музиката, а ти да туриш слуха си, за да разбереш музиката и тогава да благодариш на Бога. Казвате: „Видя ли свещеника?“ – Видях го. „Е, тогава ще се спасиш.“ Не, трябва да разбереш неговата музика. Това е ходене на църква и ако вие може да излезете навън, когато Слънцето изгрява и ако може да разберете това

съчетание на природата и да се вслушате на дълбоко, вие ще разберете какъв смисъл е вложил Бог в природата и растенията, за които ние мислим, че са безгласни. Не, природата не е безгласна, но слухът ви е груб, тъп, та не може да схванете нейния говор. Всички стари мистици, поети казват, че в природата има музика, има говор и проповядва тъй, както хората никога не са проповядвали в този свят.

Това съчетание се състои в тези отношения, които съществуват между тялото, душата и човешкия дух. Това са три основни съчетания. Съчетание съществува още и между ума и човешкото сърдце. Това е четвърто съчетание. Това са четири полета, през които човешкия дух минава, през своята еволюция, за да се усъвършенствува. Във физическия свят човек изучава само закона на движението; в духовния свят изучава качествата на чувствата, тяхната интенсивност; а в света на духа изучава вътрешния смисъл на самия живот. Когато говорим за възкресение, за вечен живот, за благо в света, ние разбираме онова съчетание, което съществува между пречистената човешка душа и човешкия дух, който е в съгласие с Бога.

Какви са тези съчетания? Например може да кажа, че 1=2=3=4=5=6=9 и т.н. Ще ме попитате: „Може ли едно да е равно на две, да е равно на три и т.н.?“ Може, но при какви условия? Да вземем например в музиката, в нея има три гами: мажорна, минорна и хроматическа. Всяка от тях си има известен закон, който я регулира. В това отношение двете полусфери на едно кълбо са равни на самото кълбо. Една единица може да бъде разделена на 1, 2, 3 и повече части, които са равни на цялото. Това е в Божествената математика, частта е равна на цялото, но в математиката на живота, това не може да бъде. Това е една велика философия. В какво отношение в Божествената математика частта е равна на цялото, по количество или съдържание? – Тя е равна по съдържание. Човек е подобен на Бога, по съдържание човешката душа и дух имат в себе си същото нещо, което има Божествения дух. Това всички може да съзнаем. Някой казва: „Аз не мога.“ – Можеш, защото в твоята душа има всичко вложено. Някой казва: „Аз съм грешник.“ Грешник си, защото не вярваш в това, което Бог е съчетал. Бог ти е дал много земя и ти я обработвай. Мнозина оставят своите умове и сърдца необработени и затова идат нежеланите семена. Ако не обработваш всичко, дадено ти от Бога, няма избавление, няма изходен път. Който не работи в съгласие с Бога, не трябва да търси благодат. Всеки трябва да каже: „В мене Бог е вложил всичко, затова ще направя всичко, което Той иска.“

А сега какво правят днешните свещеници? Проповядват, че човек бил грешен. Приемам, че е грешен, но тъй както го проповядват, то е лъжливо учение. Грешен е, но по какво? Човек бил глупав, но по какво? Защото е нарушил това съотношение, което е в него, това което Бог е създал. Затова обърнете се към тези съчетания и повярвайте, че ще може да възстановите тази хармония, и вие ще бъдете добри, весели и щастливи. Това е, което Христос е проповядвал. Казва някой: „Жена ми е лоша.“ – Не, грешка имаш, тя е отлична жена. „Мъжът ми е лош.“ – Не, той е отличен човек. „Баща ми, майка ми, свещениците, владиката, всички са лоши хора.“ – Не, всички са добри, вие само снемете техните черупки отгоре, които са лютиви и отвътре ще имате сладките орехи. Тогава ще разберете човешката душа. А сега се ражда един антагонизъм между вас и често казвате: „Той е от еди-каква си вяра.“

Едно време в римската империя, когато измъчваха християните, обличаха ги в разни животински кожи и ги оставяха на животните да ги разкъсват. Сега ние съвременните хора обличаме някого във волска кожа и казваме: „Той е вол.“ Облечем го в ослова кожа и казваме: „Той е осел.“ Господ всички ни е направил от една и съща есенция, всички души са от един и същи източник. Различават се само в това, че един е употребил много повече време, за да запази своята чистота, а друг е бил по-мързелив. Но това не показва, че у тебе няма никаква възможност.

Сега искам да турите тази законност в това съчетание. Не мислете, че другите хора са глупави и вие ще може да им предадете всичко. Ще си кажете: „Ами Господин Дънов какво учи?“ – Аз сам нищо не уча, аз съм се учил от най-великия Учител и не изменям нищо от това, което ме е учил. Казвате: „Къде е свършил Господин Дънов?“ – Нищо не съм свършил, а от сега започвам, от сега започва това Божествено учение. Свършват тези, които лъжат. Някои казват: „Аз съм остарял.“ – Не, това е друго учение, ти не си остарял. Често българите казват: „Майка ти е стара.“ Под тази дума „майка ти“, те разбират заблуждението, защото в света е старо само заблуждението. А в Божественото учение има начало на нещата, има завършване и узряване или в християнски смисъл: има възкресение. Като говоря да възкръснем, разбирам да започнем. Аз в София виждам много хора, които започват да възкръсват. Те са готови от всичко да се откажат, само за Бога да работят и да живеят. Това е възкръснал човек, нищо не иска, ще работи за човечеството, ще обича ближните си – баща си, майка си, братята си, свещениците, учителите и др. Някой казва: „Мразя го, той е

еретик.“ Такъв човек няма да възкръсне.

Това е новото учение, което Христос проповядва. Трябва да знаем, че у нас има този Божествен образ и да го очистим, да възстановим това Божествено съчетание и да кажем: „Ще може да направим тези неща.“ За да бъдете здрави, весели, за да имате ясен ум и сърдце, на всички препоръчвам да излизате през месец май. Бих казал и на съвременните свещеници да започват службата си в 4 часа сутринта. С изгряването на Слънцето свещеникът да каже: „Благословен Господ наш, Който ни е изпратил Слънцето да донася своите благословения.“ Тогава ще разберете думите: „Това, което Бог е съчетал, човек да го не разваля.“

Върху тези думи аз хвърлям само семенца, само загатвания правя и всеки нека развие за себе си някои теми и тогава да чуете гласа на вашия Баща, на вашия Христос и вашата любов да заговори у вас и да кажете: „Познах Бога, познах любовта и знам защо съм дошъл тук на земята.“ Някои казват: „Господин Дънов учи прераждането.“ – Да, уча не само прераждане, но и възраждане и новораждане. Че кой не се е прераждал? Самата природа се преражда и тя учи това. Христос е казал: Ако не се родиш отново, няма да еволюираш. Всеки, който се е родил от майка, ще се роди и втори, и трети път. Това не значи, че в същата форма ще се родиш, например ако си бил жаба, пак жаба ще се родиш, но ще се развиваш, от човек трябва да станеш ангел, светия; от глупав – да станеш умен човек. Това е прераждане. Какво противоречие има? Има ли такъв закон в природата и аз го уча, няма ли го, не го уча.

Едно време, когато Господ създал света, натоварил Слънцето с тази велика мисия – да грее. Но у него се породило желание да бъде първо, да отиде първо при Господа и да изпревари всички други планети. Когато Господ се научил за това желание на Слънцето, на този старши брат, накарал всички други братя да се въртят около Слънцето, а то да се върти около Господа и затова неговите братя днес са всички по-близо до Господа, отколкото Слънцето. И затова всеки от вас, който иска да бъде пръв, ще остане последен, като Слънцето. Слънцето, като изгрява сутрин, то казва: „Аз направих едно време една голяма грешка, която искам да изкупя, затова нося своето благословение.“ А всички други се въртят около него, за да научат закона на движението.

Сега някои християни искат да бъдат много близо до Христа. Новото учение казва: „Не бъдете користолюбиви.“ Блажени смирените, блажени онези, които заемат онова място, което Бог им е определил в света. Аз с

удоволствие бих заел положението на един карамфил и всяка година да ме садите, да ме късате, но да изпълнявам волята Божия, отколкото да съм в положение на един цар в България. Това значи да изпълниш волята Божия, с всичкото смирение. Карамфилът казва: „Всички да бъдете смирени в една посока към Бога.“

Бих желал всички българи да бъдат такива карамфили и духовенство, и управляющи, и големи, и малки да бъдат като този карамфил, тогава Господ ще погледне към вас със своето благословение и ще каже: „Блажени нищите духом.“ Цветята са нищи духом и всеки човек, който приеме положение на едно цвете, е нищи духом. За да възстановите това съчетание, което е във вашите сърдца, умове и духове, дайте възможност на всички скрити сили да потекат от вас.

Не се безпокойте, това благословение ще дойде и ще познаете Бога и ще разберете това благодеяние, което Той ви е дал.

Беседа, държана на 13 май 1917 година

ДОБРОТО СЪКРОВИЩЕ

Добрият човек от доброто съкровище на сърцето изважда добрините; и злият човек от злото съкровище изважда злините[87].

Ще взема думата изваждане и днешната беседа може да се нарече беседа на изваждането. За да може човек да изважда, трябва да има от какво. Христос казва, че два начина има за изваждане: добрият човек изважда от съкровището добрините, а злият човек – злините. И единият, и другият изваждат, но резултатите в това изваждане са различни. Една и съща причина може да произведе два различни резултата. Едно и също действие на изваждане произвежда два различни резултата. Същото нещо се забелязва и в природата. Може двама души да сеят на нивата, но резултатите са различни.

Какво е разбирал Христос под тези думи? Той е скривал един дълбок смисъл под думата „съкровище". За да придобие човек такова добро съкровище, трябва да работи с хиляди години, за да бъде богат и за да вади от своето съкровище. И в ежедневния живот забелязваме същия процес. Има хора, които богатеят двояко. Има търговци, които забогатяват след като работят с години, едни забогатяват с плюсове, а други – с минуси. Богатство е потребно, но трябва да разберем в какво се състои истинското богатство. Съвременните хора са обърнали внимание само върху физическото богатство, но то е само една черупка. Тя е необходима само до известно време. Всеки, който проучва дълбокото християнство, трябва да разбере този вътрешен процес на развитие, защото според моето схващане духовната наука или религия изисква такова.

Ако бих намерил на български език дума по-подходяща от „религия", бих я заменил, защото тази дума се е опетнила. Днес под религиозен човек схващат фанатик, тъпак, глупак, ограничен човек, човек, който не знае да мисли, и смятат, че човек става религиозен, когато започва да остарява. Аз не говоря за религията на стари хора, тя заслужава да бъде в музеи, но говоря за Божествената наука. Религията в моите очи е една велика Божествена наука. Някои я наричат „теософия" и под нея разбират наука за прераждането, но и тази дума е ограничена. Някои я наричат „спиритизъм", но и тази дума е ограничена. Като кажем думата „спиритизъм", вие казвате: „Е, знаем ги ние тези малки духове." Днес даже

и думата „Бог” е изгубила своя смисъл и е заместена с думата „природа“. След един век може напълно да се замести с нея. Безразлично е с коя дума ще я заместите, стига всяка дума, която употребявате, да съдържа в себе си тази дълбока смисъл, която обхваща.

Как се придобива това съкровище, за което говори Христос? Вземете за пример един орех и го разгледайте. Той е обвит с три обвивки: едната е външна, зелена; втората е вътрешна, корава, и самите ядки са обвити с трета тънка ципица, горчива на вкус. Външната обвивка е материалното богатство на човека. Ако при узряването на ореха развалите тази външна обвивка, непременно ще осакатите вътрешния плод. Трябва да оставите външната обвивка да се развива и да предаде соковете на самата ядка. В най-вътрешната, тънка ципица, която е еластична, се съдържа достатъчно количество йод. Аз препоръчвам на хора, които се мажат често с йод по гърба и гърдите, когато се простудят, да оставят това мазане, а да ядат орехи. Комуто трябва йод, да яде орехи.

Онези, които не разбират духовния живот, казват: „Нас не ни трябва богатство, искаме да сме при Бога.“ Какво разбирате да сте при Бога? Когато възлюблената казва: „Аз искам да бъда при възлюбления, да гледам лицето му“, аз казвам: тя трябва да бъде здрава по ум и сърдце. Какво ще се ползува твоя възлюблен от една хубава дама с някоя венерическа болест, или епилептична, или охтичава, или с разстроен стомах? Как ще те погледне твоя възлюблен? Да сме при Бога, разбирам всякога да сме богати, здрави, главно да сме добре организирани.

И тъй и вие имате една обвивка, тя е вътрешната черупка, в която сте скрити. Както ви виждам, вие сте още неузрели орехи. Учени сте, тези орехи проповядват из църквите, пишат научни книги и рекох, вие сте още черупки и вашите черупки трябва да се организират. Тази външна черупка ви е потрябва, но смисълът не е в нея. Тя е направена, за да може вътрешното съдържание на ореха да се организира. Какво разбираме под вътрешно съдържание? Вътрешното съдържание е великата Божествена душа, която трябва да почерпи онези сили, качества и способности, които са необходими, за да можем да живеем в бъдеще. Под думата „живот” се разбира знанието да живееш съзнателно. Който не знае да живее съзнателно, няма живот.

И тъй, физическото тяло е една обвивка и вие казвате: „А, да не ми се отнима това тяло!“ Прави сте, но като узрее тази външна обвивка, тя се напуква и пада. Но когато не е узряла добре виждали сме как децата я

чоплят и цапат ръцете си, а някой път ги използуват за вадене на много хубава боя, хас боя, която не излиза. Някои питат: „Защо ни е това физическо тяло?“ Само в това физическо тяло орехът ти ще може да узрее и да се организира, иначе нищо не излиза без него.

Христос казва: Ние трябва да подчиним физическото си тяло, физическия живот, а не да го направим цял, защото то е една обвивка, една връзка, през която соковете минават отвън навътре. Когато ядете, всички сокове отиват да сформируват у вас и Божествената душа. От това гледище човек още не е сформируван. Хората, разглеждани от гледището на ангелите, са в състояние на растения тук на земята, затова те се уподобяват на дървета. „Праведните ще бъдат като дървета, посадени при водни отоки.“ Под дърво се разбира знание, наука за живота. В райската градина имало две дървета: едното дърво било за живота, а другото – за познание на доброто и злото. Затова Господ е казал на човека: „Тази наука още не я изследвай, а само тази за живота.“ С това Господ е искал да каже: Сформирувай първо своето тяло, неговите мускули, нервна система, дробове, стомах, с една дума – своята външна черупка и по този начин, чрез нея, външният свят ще придаде соковете на по-дебелата черупка. Коя е по-дебелата черупка? Това са костите. Виждаме, че и главата на човека има тези три черупки, както у ореха: външната е кожата; втората, средната е костта; а третата, най-вътрешната е една нежна ципица около мозъка. Ако тази нежна ципица се повреди, човек се поврежда. Ето защо човек трябва здраво да сформирува своето тяло, а за да се то сформирува, човек трябва да използува условията, при които е поставен. Всеки един от вас може да развали тялото си в една година отгоре. Примери има за това много. Има хора, които като са изгубвали своето богатство, веднага са падали от удар, от прилив на кръвта в главата или пък са изгубвали смисъла на живота и са се отчайвали.

И тъй, външната черупка е необходима, за да възприеме само онези сокове, които са нужни за душата. От това гледище материята бива в седем състояния, но качествени. Учените хора казват, че има неорганическа материя, както имаме и кристали. Тази неорганическа материя може да се превръща в органическа. Какъв е процесът, през който тя минава от едно състояние в друго? За да може материята да мине от едно състояние в друго, трябва да се изменят нейните вибрации, трептения или трябва да се рафинира, да се пречисти. Христос казва, че човек се чисти от сърдцето си. Под думата „сърдце“ се разбира чувствената

душа, това което наричат „астрално тяло“, то е второто тяло на човека. След смъртта си, у човека отпадат някои обвивки, Когато влезе в света на душата, и тя има три обвивки, двете от които отпадат, а едната остава. Когато садите орех, вие го садите без външната, зелена обвивка, която е отпаднала, а остава средната корава. Там в земята, вътрешната корава черупка се разпуква, разпуква се също и вътрешната тънка ципица и от центъра на ореха се появяват нови орехи или се явява същинската душа.

Това, което говоря за ореха, по аналогия е вярно и за човека. За да схванете нишките на тази философия, трябва да правите наблюдения. Ако тези нишки не се сноват тъй разумно, както жените сноват нишките от платното на стана, платното няма да излезе. По същия закон и нашите мисли трябва да бъдат добре насновани, а за това трябва да знаем известни закони. Най-първо отхвърлете от себе си старите предубеждения, да изхвърлите страха, да не се боите, че този или онзи човек ще ви излъже. Когато отидете при един сарафин да разменяте пари, той опитва златна ли е тази монета или не. Той има за целта един михенк-таш[88], особена киселина, с която опитва златото. Къде е вашият михенк-таш? „Може да ни излъже този човек.“ Извадете вашия михенк-таш и опитайте каква е тази монета.

Сега рекох на съвременните хора: „Повярвай, опитай и виж”. Следователно твоята вяра трябва да мине към опита, опита към виждането, а виждането разбира разумния човешки живот. Като приложите тази наука в дома си, на мъжа си, на жена си, на децата си, на приятелите си, тя трябва да произведе благотворни влияния. Често между съвременните християни, като заболее някой и не могат да му помогнат, казват: „Господ е решил тъй, този човек да боледува.“ Дали Господ е решил или той сам си е решил? Когато някого съдят, това не е решено от съдията, а самият човек си го е решил. Казват: „Господ ще го съди.“ Ти ще накараш Господа да те съди. В този свят има два вида съдене, може да бъдеш съден за добро, а може да бъдеш съден и за зло. На земята се прилагат само законите за зло. Като направи някой зло, веднага идат стражари да уловят този човек, искат да го видят и адвокати, и съдии, и другите хора. Започват да се интересуват и вестниците от него, всички се интересуват. Хората се запитват помежду си: „Запознати ли сте с това дело?“ Виден адвокат го защищава и този човек по такъв начин обръща вниманието на хората. Направиш едно добро, никой не иска да знае за тебе. Тъй че, на земята няма закон, който да съди хората, че правят добро, а ги съди само

когато вършат зло, престъпления. На Небето е обратно. Като направиш престъпление, там никой не те търси, но направиш ли добро, всички първостепенни адвокати, съдии, казват: „Доведете този човек, който е направил такова голямо добро тука."

Христос казва: „Добрият человек изважда от своето съкровище добрините си." Сърдцето му, това е съкровището на неговата Божествена душа. Това, което Бог ти дава, ти го изваждай, използувай го. Знаеш, че всички блага в света не са наши, а са от Бога. Следователно добрият човек има кредит, от който вади, черпи и като задоволи своите нужди, дава и на своите приятели. Но за да имате това съкровище, непременно трябва да сформирувате, да организирате вашата душа. Ако се интересувате, може да се занимавате с окултната наука и да видите, че у човека има около седем центрове, които може да се развият, има известни научни методи, чрез които може външната енергия от въздуха да се възприеме и складира в тези възли и после да се препрати чрез гръбначния мозък в задния мозък, а от там в предната част на мозъка и той става активен. Затова ще трябва да научите същия закон, според който постъпват градинарите? Те, като насеят своята бахча, взимат водата от главния източник и чрез вадички я пренасят по цялата градина да се полива. По същия закон човек трябва да събира своята енергия и да я препраща там, на това място, което не е обработено. В този процес ние трябва да избягваме безпокойствие, да имаме търпение и да не бързаме да извършим скоро този процес.

С бързината си да не изпадаме в следното положение: един американски лекар, бил повикан да лекува един манафин в Мала Азия. Като го прегледал, предписал му една рецепта, според която да взима по три лъжички на ден от това лекарство и в десет дни да го изпие и тогава ще забележи резултата. Манафинът си казал: „Вместо да го пия в продължение на десет дни, аз ще го изпия в един ден и веднага ще оздравея." Дигнал шишето, изпил го, но веднага умрял. Постъпвайте според както е препоръчал лекарят, по три лъжички на ден, както е писал и Господ в своята книга – по три лъжички на ден. Ще кажете: „Ама че бил глупав този манафин!" Ами съвременните хора като преядат? Взимат едно меню, второ, трето, че после малко шампанско, а след това – разстройство. Скоро лекари да помагат, скоро разслабително!

Да, и в България има манафи. Под „манафи" разбирам, че когато ние не мислим тъй, както всичко е наредено в света, ние приличаме на един некултурен човек. Следователно ние не трябва да преядаме. Ще кажете:

„Слава Богу, ние не преядаме!“ Аз смятам, че най-малко 75% преяждат. Някои казват: „Аз искам да обгърна цял свят, да обичам и да ме обичат.“ – Много искаш. Можеш ли да дадеш на този свят всичко, което той иска? Имаш ли силата на Слънцето? Това са обаче, само думи. И в църквата казват: „Трябва да обичаме света.“ Той баща си, майка си, приятели, които са му направили добро, не ги обича, та света ли ще обича! В такива трудни времена се познава нашето сърдце. Човек трябва да е богат, да събира тази Божествена енергия в себе си, за да прояви известни чувства.

Когато възлюбленият вземе своята възлюблена, не трябва да прилича като онзи руснак, който се оженил по любов и нямал нищо, бил много беден, нямал средства за прехрана. Когато жената поисквала хляб, храна и други неща, той ѝ казвал: „Ну, поцелуемся.“ Един ден „ну поцелуемся“, втори ден „ну поцелуемся“, жената недоволна от липсата на всичко друго, изгубила разположението си към него. На човека в този свят не трябват само целувки. Някои хора умират от еднообразни целувки. Майките целуват децата си по страните и с това внасят доброто у тях. Някои хора пък, като те целунат, изсмукват те. Те приличат на онези рогове, които ти турват, за да се извлече от тебе насъбралата се лоша кръв. Когато ти турят десет такива рога, ще видиш какви са тези целувки. На думата „целувка“ аз давам много широка смисъл. Всеки, който ти размъти сърдцето, ума, ти дава такава целувка.

Христовото учение изисква навсякъде хармония. Хромите трябва да проходят, слепите – да прогледат, глупавите – да поумнеят. Под думата „глупав”, аз не разбирам неразумен, но човек, който няма условия да се развива. Вземете един умен човек и го затворете в една тъмна стая да стои там 10 години, без да има възможност да се развива, той ще стане идиот. Вземете най-глупавия човек и го оставете при най-добри условия, той в 10 години ще се подобри.

Затова Христос казва: „Добрият човек изважда от съкровището си добрините, а злият – злините.“ Под това разбирам, да вади благо за себе си и за ближните си, най-първо за себе си. Някои хора искат да научат другите да обичат Бога, но те ще ти кажат: „Е, ти като обичаш Бога, Той какво ти е дал?“ – „А не, грешиш, Той много ми е дал, не говори такива работи.“ Ако ме питат: „Какво те е научил учителят ти?“ Ще кажа: научил ме е да смятам, да чета, дал ми е познания по физика, химия и др. Вашият Господ какво ви е дал? С това не правя упрек на вашия Господ. Той може да ви е дал всички условия, но вие се затваряте във вашите черупки, като

ореха и не му давате възможност правилно да се развива, да узрява.

Първото нещо е да се освободим от всички противоречия, които съществуват. Казвате: „Това учение право ли е или не?“ По два начина може да проверите това нещо. Когато у вас има една Божествена мисъл, тя никога няма да донесе раздвояване във вашите души. Тя ще бъде като чиста, прохладна, балканска вода, която като мине през вашето тяло, ще ви донесе освежаване, бодрост. А като пиете вода, в която има разни мътилки, примеси, тя ще предизвика у вас тяжест. Ако едно учение те подигне, направи те по-умен, по-разсъдлив, това учение е Божествено, то е вярно.

У старите евреи имаше желание да обърнат хората към еврейството и затова изпращаха свои мисионери да проповядват. Не е лошо да се проповядва християнството, но въпросът е как трябва да се проповядва. Преди 15 години имаше мисионери, които ходиха по Америка да проповядват, да не се изпраща спирт. „Не ни изпращайте спирт, вие ни донесохте християнството, но и с това, голямото зло, употребяването на спирта, на виното.“ Трябва да умеете да проповядвате, защото не е голямо изкуство да разваля човек, това е най-лесната работа.

Вие може да възразите и да кажете: „Ние не сме от тези хора.“ Съмнявам се. Колко пъти ние изгубваме най-хубавото си настроение. Някой ден имаме едно добро настроение, срещне ни някой и казва: „Знаете ли еди-кой си какво говори за вас?“ – „Как, за мене?“ И както си тръгнал горе, за Небето, слизаш от там и изгубваш Божественото настроение. С твоя чук ти си разваляш настроението и Господ казва: „На тебе, такъв манафин, ти трябва да изпиеш цялото шише, за да умреш.“

А що е смърт? Едно пречистване. Според Христовото учение, всяка къща, в която хората са се карали 30 години, трябва да изгори. Болница, в която са лекувани 30 години разни заразителни и опасни болести, трябва да се изгори. Тя е просмукана от разни микроби. Ето защо Господ днес разваля света, защото е просмукан от лоши мисли и желания и с това ни избавя от едно по-голямо зло. Господ казва: „Днес съсипвам, за да направя нещо по-добро.“ Днес Господ сваля горната черупка, а остава вътрешната. Вътрешната обвивка е вашата душа, в която трябва да се сформируват най-разумни идеи, мисли, да се развие най-силна воля и добре организиран ум. Под разумен човек разбирам човек, който има силна воля, силно сърдце и силен ум.

Но това още не обхваща цялата истина. Например в една теософска

книга „Светлина върху пътя“ срещате такова едно изречение: „Убий всяко желание“. Аз турвам отдолу: „Възкреси всяко желание.“ Как ще разберете тази мисъл? Разбира се, да убиеш в себе си всяко лошо желание. Възкреси що? Възкреси в себе си всяко добро желание. Следователно в тази книга трябва на всяко изречение да поставите друго, с противоположно понятие, защото този, който е писал книгата, или е скрил истината или не е разбирал дълбокия смисъл на нещата. Затова мнозина от вас, които изучават духовната наука, срещат противоположни мнения. Христос турва две такива противоположни изречения: „Добрият човек изважда от доброто съкровище добрините, а злият – злините.“ Следователно когато искам да поправя човека, на лошия казвам: „Убий в себе си всяко лошо желание, за да не правиш зло на хората.“ На добрия казвам: „Възкреси в себе си всички добри желания, извади ги и ги дай на хората.“

Трябва да бъдем внимателни, не трябва да приличаме на онзи американски професор, който обичал да държи студентите си в аудиторията половин-един час след звънеца. Един ден учениците му решили да го научат на един добър урок. Намазват стола с туткал, завъртват го отдолу с бурми, професорът стоял така два часа и когато искал да стане – не могъл, залепил се на стола. Днес виждаме много християни, които стоят залепени на столовете си. За да се освободи най-после професорът от стола, трябвало е да се извърши дълга процедура. Така и съвременните християни трябва да ги освободим от техните катедри, на които те са се залепили. Ще кажете: „Това е фигуративно представяне на въпроса.“ Имаш някоя добра мисъл, не казвай: „Не му е сега време да се прокарва тя“, а си кажи: „Залепен съм сега.“ Дошъл някой приятел, иска ти се да го целунеш, не казвай: „Аз съм с други убеждения, възгледи“, но кажи на приятеля си: „Аз съм залепен за стола, ела да ми помогнеш и тогава ще се разберем.“

Христос турва въпроса рязко: „Добрият човек от доброто съкровище на сърдцето си изважда добрини, а злият – злини.“ Под добро съкровище Той разбира тази човешка душа, която правилно се развива и представлява това, което в окултизма наричат „добра карма“. Такъв човек е събирал, изпълнявал е Божествените закони и може да помага на другите хора. А тези, у които кармата е лоша, те ще направят едно престъпление, второ, трето, за което и ще бъдат затворени. Ще престои в затвора 1,2,4,6,10 години и ще придобие известна опитност. Страданията са обратен процес на поправянето, за да може тези сокове на злини, които са у нас, да се

обърнат на добро. Идете в някое българско село, на техните буница, ще видите, че те изваждат своя тор на нивите си и обръщат по този начин лошите семена в добри. По същия начин и вие извадете тора си на вашите буница. Не е лошо, че злият човек изважда злото от своето съкровище, но трябва да го тури на нивата си и да превърне лошото в добро и тогава ще бъде богат.

По този начин вашите възгледи ще се разширят. Природата никога не изкоренява несъвършените форми, а ги и тях използува и преобразува. Това добро съкровище е необходимо за нашето здраве. Може да попитате: „Как може да знаем дали имаме това добро съкровище или не?“ Ще ви дам признаци, диагноза, по която може да проверите това. Ако сутрин, като ставате, имате добро настроение и през целия ден приемаш хората весело, отнасяш се с жена, деца, приятели добре и до 9 часа, когато си легнеш, запазиш същото настроение, значи имаш добро съкровище. Това, което е вярно за един ден, вярно е и за много други дни. Но ако, след като станеш сутрин, си неразположен, ти си от тези, на които съкровището не е добро. Но ще се извиниш, че си нервен, че си болен, нищо не те оправдава, съкровището ти не е добро. Вземи този тор, занеси го на нивата си и кажи: „Трябва да страдам и от тези страдания да се науча да бъда търпелив.“ Най-първо научи се да бъдеш търпелив.

Има два вида търпение: неволя и търпение. Неволята ти се налага, а търпението се дължи на човешката воля. Никога не трябва да налагаме на хората и да им казваме: „Ти ще вярваш, както аз вярвам.“ Остави този човек да си насади градината, както той иска. Ти не му прави план, но му дай само семена. Ама той щял да направи грешки. Нека прави. Злото не е в това, че правим грешки, но трябва правилно да се развиваме и да бъдем и ние свободни и да дадем самостоятелност и на другите хора.

А какво правят съвременните хора? Майка, като има едно детенце, ще го завие добре в пелени, ще го завърже после във въркозуня и ще му каже: „Ти си в закона, така ще стоиш.“ Така го държат известно време и след малко го разповиват. Започва детето да поритва свободно с крачката, да си движи ръцете и като се боят родителите да не изстине – скоро пелените, скоро въркозуня. Това се продължава 1–2 години. Ще стоиш така и ще кротуваш. Така и религиозните хора вземат някого, завият го в пелени и той не може да излезе от тях. Добре, но това дете, което сте увили в пелени, расте. Като порасне, майка му го освобождава от пелените и от въркозуня, защото така гледано, това иска много труд. А освен това, то в

пелени не би могло да се развива, а това е необходимо за човека. Майката трябва ли да желае да носи детето си все на ръце? Какво ще бъде това развитие? Една–две години може да го носи, но после да го остави да се развива, да расте. Майката не трябва да желае детето ѝ да се сбабичасва, а да бъде юнак, да расте. Така и с вас ще бъде, когато влезете в едно религиозно общество. Първо ще бъдете като едно дете, а после ще растете, ще станете благороден човек.

Това разбира Христос под думите: „Добрият човек изважда от съкровището си добрините." Как ще приложите това учение? Като станеш сутрин, задай си въпроса обвит ли си с пелени и вързан ли си с въркозун? И затова човек, като се събужда от сън, веднага си изважда ръцете, за да покаже, че е готов за работа. Иска свобода на своите ръце и крака. Ръцете и краката – това са човешката воля. Когато очите, ръцете, краката, езикът се освободят, това показва, че у човека има воля, сърдце и ум. Като станеш от сън, хвърли въркозуня си и кажи: „Господи, започвам днес работата си чрез свободата и волята, които си ми дал." Сънят е въркозуня. Приготвяй се, защото като отидеш на Небето, там няма пелени, няма въркозун, няма и спане, а има само почивка.

Ние трябва да се стремим да сформируваме тялото на своята душа, а по същия начин да сформируваме и това тяло, с което човек ще възкръсне. Възкресението подразбира един процес. Има хора, които както са тук на земята, ще възкръснат, ще се метаморфозират. Апостол Павел за такива хора казва, че ще им падне външната обвивка и ще се изменят, ще възкръснат. Към този процес ще трябва да се стремим и затова трябва да хвърлим от нас всякакви съмнения, всякакви ограничения. Аз рекох, вярвай в твоя Господ, Който е вложен в тебе, вярвай в твоя ум, в твоето сърдце, в твоя дух и ти ще възкръснеш. Следователно ако Бог е вложил едно добро съкровище в мене, аз трябва да го призная. Ако призная, че у мене има едно зло, трябва да го изнеса на своята нива и него да превърна в добро. Това е мисълта, която Бог е вложил в този стих.

И тъй, трябва да минем от временното, от ограниченото, от пелените, от върkозуня към свободата, от млякото към твърдата храна. Ако едно дете до 20-тата си година иска все да суче от майка си, какво ще стане с тази майка? Една две години то може да се храни с мляко, но после ще трябва да започне да употребява твърда храна. Свободата е необходима за растенето, за развитието. Пуснете един кон на свобода, ще видите как той ще започне да рита, да скача, но и това скачане си има смисъл. Ако в града

скача, той ще смачка някого, но грешката не е у него, а у нас. Същото се случва и с нас.

И тъй, да се спрем на принципа: към кои хора спадаме, към добрите или злите, към верующите или неверующите? Казвате за някого: „Той е неверник.“ Под думата „неверник” аз разбирам, че в неговия мозък няма светлина. Рекох, отворете прозорци у този човек, дайте по малко пари, за да му направим такива и той ще ви благодари. А вие казвате за него, че бил еретик, неверник. Че и тебе да те турят в такава тъмна стая, без прозорци, няма да вярваш. Вярването подразбира светлина, а неверието – тъмнина. Затова доброто се върши в светлина, а злото – в тъмнина. Христос казва: „Ето защо, вие трябва да преобразувате вашия живот”. Как ще го преобразувате? Повярвай, че си добър човек. Като станеш сутрин, кажи си: „Аз съм добър, умен човек, защото Господ ме е направил.“ Ще кажете: „Това е богохулство.“ Според мене всичко, което е направил Господ, е хубаво, няма лошо в света. Трябва да съблечем всички тези стари дрипи и да оставим у нас само Божественото. Долу тези проповедници, които казват, че човек бил грешен. Грешни са онези хора, които от хиляди години живеят в зимници и няма къде да изхвърлят своите нечистотии, а ние трябва да ги извадим от там, да ги пречистим и да им дадем простор в Божествения свят.

Тогава Христос казва: „Вие, добри, умни хора, извадете доброто от вашето съкровище и помогнете на вашите братя.“ Каквото добро имате, изваждайте го и давайте. Когато някой каже, че е богат, рекох: Дай да видим колко пари имаш. Аз разбирам златни пари, ефектив, а не банкноти, защото в Небето приемат само злато, а не книжни пари. Всяка добра мисъл, добро желание е един ефектив, звонкова монета, а тя може да бъде от 10 лева, 100 лева, 1000 лева, 10 000 лева и повече на стойност. Това е дълбокият смисъл, които Христос влага в горния стих. Злият човек от своето сърдце сам вади, а не Господ. Давид казва: „В грях ме зачна майка ми.“ Не казва Господ, а майка ми. Йоан казва: „От Господа съм зачнат.“ Ако живееш в една светла стая, от Бога си зачнат, а ако живееш в тъмна стая – от дявола. Ако работиш, ще бъдеш с Бога. Накарайте кого и да е да работи, да мисли, няма да върши зло.

Следователно ние трябва да мислим, да чувствуваме, да действуваме. Това е християнството, което трябва да обнови сегашното общество, а не да останат само тези стари знания, че Христос това направил, онова направил. Да, зная, че Христос е направил велики работи, но ние какво сме

направили? Братко, ти какво може да направиш днес, това искам да зная аз сега, в XX век. Аз зная какво е направил Христос преди 2000 години, зная какво днес върши, но ти какво направи? Но ще каже някой: „Ами ти какъв си?“ – Ела да поработим заедно, тогава ще се разберем. Вечер, като вземем да си делим парите, ако взема повечко, ще ме познаеш какъв съм. Ако имаме десет лева спечелени и аз взема 9 лева, а на тебе дам 1 лев, ще ме познаеш тогава, колко съм правоверен.

Сега искам всички да развържете кесиите си, сърдцата си, ума, волята си. Долу вързкозуня, долу пелените, крака, ръце, всичко да бъде в движение. Това се изисква за всички религиозни хора, това е разумният живот. Така ако живеете, у вас ще дойдат добри мисли и желания. Ще кажете: „Кажи ни всичко.“ Глупав ли съм да ви кажа всичко? Аз не искам да ви дъвча храната, вие сами си я сдъвчете и се нахранете. Ще кажете: „Този човек не мисли логически.“ Аз мисля много логически, защото познавам хората. Ако искате да видите и да разберете моята логика, елате да видите аз как живея и с какви мъчнотии се боря. Лесно ще е, ако имам 10 000 лева и се обличам по три пъти на ден. Познавах една дама от Свищов, която се обличаше по три пъти на ден и я наричаха „трикольорната“. Без пари да живеете, от земята да вадите, това е майсторлък. Работи сам. А сега всички хора се стремят към леност. Мъжете работят, а жените гледат как да се облекат. А като се обличате с тези хубави платове, благодарете на онези бедни жени, които са ги тъкали. Не мислете, че тези бедни жени са били добре платени, че са имали пари. Не, те са яли бой. Това е новото християнство, то иска обновление от обществото и всеки може да каже за себе си: „мога“. Можеш заедно с Бога, заедно с ангелите да се поправи[ш] и светът ще тръгне напред и никой не може да го спре.

За да се отиде до Небето има три начина. Кои са те? За Небето има един тесен път, по който върви Божествения трен. Първият начин – да тикате трена, вторият начин – да се надпреварвате, а третият начин – да влезете в него. Аз виждам някои впрегнали се, казват: „Да тикаме царството Божие.“ Няма защо, то само си върви. Ти, видиш ли трена, не го тикай, не се надпреварвай, а влез в него, той ще те заведе на определеното ти място.

Това е, което добрият човек трябва да изважда от доброто съкровище на сърдцето си.

Беседа, държана на 20 май 1917 година

ПРЕБЪДВАНЕ

Ако държите моите заповеди, ще пребъдете в любовта ми, както съм аз държал заповедите на Отца си и пребъдвам в Неговата любов[89].

Христос поставя две основни положения и казва: „Ако държите моите заповеди и пребъдвате в моята любов, както аз съм държал заповедите на Отца си и пребъдвам в Неговата любов.“ В първото предложение думата „ако“ в оригинала има друго значение, то не е условие. В същото предложение има две положения: „ако държите“ и „пребъдвате“, както аз съм държал и пребъдвам.

Думата „държа“ има отношение към човешката воля. Да държим заповедите, значи да ги изпълняваме, а заповедите може да ги изпълняваме само чрез волята си. Следователно ако човек не изпълнява заповедите, не може да пребъдва и в любовта. После Христос казва: „Не трябва само да държим заповедите, но и да пребъдваме в Неговата любов”, тъй както Той е държал заповедите на Отца си и е пребъдвал в Неговата любов. Тези заповеди, те са закони и в обширна и в тясна смисъл, всякога дават един и същ резултат. Външният свят, който виждате, вашият външен израз, това е едно съчетание на нещата, държи ви някой. Ако вашата душа, вашият дух не биха държали вашите ръце, крака, мозък, дробове, стомах и др., какво би станало с вас? Следователно духът ви трябва да държи всичко това в ред и порядък. А при това вашата душа трябва да пребъдва, т.е. да възприема храна, а това е вътрешен процес. Ти не можеш да държиш въздуха, но може да пребъдваш в него. Дишането, мисленето, чувстването е пребъдване, а всяко действие в света е държане. Следователно има неща в света, които са зависими от нашата воля и други, които не са зависими. Психолозите наричат едните свободни, волеви действия, а другите – ограничени, несвободни. За да си движим ръката, крака, това зависи от нашата воля, но биенето на сърдцето, дишането, храносмилането не зависят от нас.

Когато хората искат да ограничат любовта, това значи, че не разбират основния закон: Любовта спада към свободните действия, трябва да се пребъдва в нея. В пребъдването всеки възприема, но и дава, има обмяна. В държането на заповедите има изпълнение, даване значи има, изразходване на енергия.

Може някои от вас да мислят, че този въпрос е много отвлечен. Самата мисъл, че е отвлечен въпросът, може да го направи такъв. Когато някой мисли, че не може да разбере един въпрос, аз това обяснявам логически така: ако затворим очите си и кажем, че не може да виждаме, това невиждане зависи от нашата воля, да виждаме или не и когато човек има ум и каже, че не разбира нещо, то значи той си е затворил очите. Но в думата „разбиране“ има процес на движение. Например за да изучите една местност, трябва да я пропътувате и тогава ще я разучите. Някой въпрос може да ви е тъмен, но не казвайте, че не мога да го разбера, задайте си малко труд и той ще ви стане ясен.

Вие съвременните, културните хора на XX век, които сте хванали електричеството, турили сте го в къщите си, направили сте го да движи вашите коли и като влезете в къщи хванете ключа на електричеството, завъртите го и кажете: „Да бъде свет”, и става светлина. Но ще кажете: „Само Господ може да направи това.“ Ако това не го правите вие сами, ще стоите в тъмнина. Кажѐте: „Да бъде светлина в моя ум, в моята душа.“ Затворѝ се в една библиотека, вземи ключа на твоя ум и започни да работиш. Ще видиш как въпросът ще ти стане ясен.

Човек не е дошъл учен на света. Ако искате да напишете в ума си какво нещо е животът, вие може да напишете: „Животът е постоянен труд, или постоянно мъчение, или постоянно разочарование.“ Всички тези неща трябва да бъдат определени. Ако животът е разочарование или мъчение, трябва да се знае в какво отношение е такъв. Казваш: „Аз се мъча.“ В какво отношение? – „На пара съм.“ На каква пара? – „Пекат ме.“ На какво? На скара ли, на фурна ли? Ако вашият крак е сух, ако са прекъснати съобщенията с главния мозък, кракът ви може да се изгори, без да усетите някаква болка. Следователно страданията, мъчнотиите са признак, че във вашия живот има една малка дисхармония и Бог, природата ви казват: „Поправи тази грешка.“ Ако не можеш да я поправиш сам, повикай лекар. Но ще кажете: „Трябва да се плати.“ Ще платиш. Разболял си се, викай лекар. – „Но той иска пари.“ – Ще му дадеш. „Ще викам лекар, който взима по-евтино.“ Да, но затова и по-малко ще те лекува. Колкото повече взима, толкова по-добре лекува. Зная лекари, които за една операция взимат хиляди лева. Не е въпросът в многото, защото ако дадеш 5 лева на някой лекар да ти оперира крака, той, като не си разбира добре от работата, ще ти го отреже.

Всички съвременни хора страдат от това, че искат по един лесен начин

да влязат в Царството Божие и да придобият лесно знания и казват: „Покажи ни лесния път." Така никой няма да го намери. Който влезе в живота, нека каже: „Дайте ми най-трудния път." Аз рекох: „Ето човекът, който ще се подигне." Някои искат да влязат в някое общество и питат членовете му: „Вие живеете ли помежду си добре, в мир и съгласие?" – „Разбира се, това го знаят и пчелите." – „Е, тогава ще вляза във вашето общество." Но това е една лъжлива философия в основите си. Не търсете лесния път. Лесният път е хлъзгав път. Божият път е труден. Може да ви покажа и най-лесния и най-трудния път. Ако ви кача на някоя планина и от там спусна, веднага ще се хлъзнете, ще паднете без някакво усилие. Но това не показва, че сте разрешили някой труден въпрос. Така се хлъзгат и децата зимно време с шейните си. Христовото учение не е такова хлъзгание. То е обратното. Излезте да видите селяните, как копаят царевицата със своите мотики и рала. Ето Христовия път. Ще кажете: „Е, рало!" Да, в това рало има смисъл. В ралото, в двата вола, в остена, във всичко това има смисъл, дълбок смисъл. Какъв е той?

Ще ви дам едно обяснение и после ще пристъпя да говоря върху въпроса. Някога българите орат с два вола, някога – с 4, с 6, но принципът е все един и същ. Това са същите положения: държа и пребъдвам. Двата вола – това са човешкият ум и човешкото сърдце. Ралото е човешкото тяло или според теософите, окултистите, двата вола са жизненото тяло на човека, чрез което се предава енергията. На това рало отдолу има един емиж и едно черясло. Емижът представлява едната страна от човешката воля, а черяслото – самата воля. Остенът, с който бодат воловете, показва закона: щом се поспрат воловете, трябва да се побутнат и според закона се разбира: „Дръжте." Има и една бразда. Тя показва, че вие някой път се спирате в живота и мислите, че сте свободни, а всъщност всички сте впрегнати, по двама, по трима, по четирима. Някой път ви разпрягат. Кога? – Когато каже господарят. Ще си починете за малко и после пак на работа. Това е в действителност животът. Но вие ще кажете: „Това са волове." Аз бих попитал учените какво положение заемат тези волове в света? Мислите ли, че душите на тези два вола са по-малко интелигентни от човешката душа?

За да ви уясня това, ще представя една картина с житното зърно. Допуснете, че имате три житни зрънца. Едното от тях представлява човека, а другите две – двата вола. Поставете едното житно зрънце при благоприятни условия, то след няколко години ще се наплоди и ще заеме

цялата земя. Другите две зрънца не са били при такива благоприятни условия и не са могли нито да се развият, нито да се размножат. Но това не ви дава право да мислите, че в душата на тези зрънца няма нищо. Напротив, те имат същото, само че непроявено. Един ден Господ ще даде и на тях условия да се развият и от тях може да излязат и гении и философи. Те обработват земята и извършват основния закон. От окултно гледище въпросът стои така.

Сега да дойдем до положението на тези два вола и се ограничим в тялото си. Всеки ден ти си заставен да седнеш три пъти на трапезата и искаш-не искаш да дъвчеш. И какво дъвкане! Хубаво ще дъвчеш, ще изпълняваш работа не за себе си. Някой казва: „Колко ми е приятно, че днес ядох." Тази работа е същата, както когато на някой кон дадат една торба зоб и той казва: „Колко е приятно!" Но аз рекох, това не е за тебе, това е за орането, което си свършил. Така е и с нас. Един ден престанем да работим и господарят казва, че ще ни уволни, а ние плачем, защото сме привикнали на всичко това. Съвременните хора по своя навик приличат на онзи градинарски кон, който в продължение на 30 години въртял едно колело и изваждал вода за господаря си. Господарят му бил богат и затова, като остарял конят му, той го пуснал на свобода в ливадите и казал: „Пенсионирал се." Но конят по обикновеному на едно и също време дохождал около колелото, започвал да го върти и изваждал вода по навик. Не могъл да се откаже от навика си.

Христос представлява тази работа в малко по-друг, по-приятен вид. Той казва: „Ако държите моите заповеди." Кои заповеди? Тези, които могат да направят човешкия живот щастлив и смислен. Някои казват: „Ние сме чели тези заповеди". Питам тогава: държите ли ги, става ли вашият живот по-смислен? – Не. Значи не сте ги разбрали. Христос казва: „След това вие ще пребъдвате в моята любов." Ще приложите този закон другояче. Зле ли ще бъде на жена да пребъдва в заповедите на своя мъж, а мъжът – в заповедите на своя Бог и Неговата Любов? Защо се развалят днес семейства? Жената казва: „Заради тебе аз ще пребъдвам в любовта ти и ще държа заповедите ти, но ти готов ли си да изпълняваш волята на Бога, на Баща си?" Обаче този мъж разваля отношенията си към Бога, започва да пие, прекарва в кръчмите, не се връща и тогава жената казва: „С този мъж не може повече да се живее", и тя разваля отношенията с мъжа си. Когато мъжът каже на жената: „Ти ще пребъдваш ли в моята любов", жената трябва да отговори: „ще пребъдвам, ако ти пребъдваш във

волята Божия.“ Ако мъжът не изпълнява волята Божия и жената не трябва да изпълнява неговите заповеди и да не пребъдва в неговата любов, но ако той изпълнява волята Божия, а тя не пребъдва в неговата любов, тя е отговорна за своите отношения. Това е, което Христос казваше на своите ученици.

Ще кажете: „Каква е тази философия, как може да пребъдваш?“ Ще ви дам един пример за пояснение на тази идея. Често ние със своите неразбирания разваляме живота си. Във варненско, в едно село Николаевка, жената на един тамошен поп преди Спасов ден измазала къщата си (и гледала всичко рано да си свърши), за да може на Спасов ден рано сутринта да отиде на църква. В нейно отсъствие момченцето ѝ – десет годишно, си устроило забавление. То често гледало как вършеят на хармана и сега, като останало само, взело всичките мисирки, които имали, разсипало царевица из стаята и започнало да вършее с тях. Жени, които минали покрай къщата, чули тази голяма гюрултия и казали на майката: „Във вашата къща се чува голям шум от мисирки.“ Детето, като вижда, че майката се връща, избягва. А какво е било положението на майката вие може да разберете. Така и вие много пъти в живота постъпвате. Майките ви току-що измажат къщите и отидат на църква, а вие вкарвате мисирките в стаята и казвате: „Свобода, свобода!“ Това са детински разсъждения, детински схващания. Аз виждам как децата вкарват тези големи пуяци из стаите, но те не са за стаите. Някога вие имате една прекрасна мисъл, чувствувате се като че ли сте на небето, дойдат вашите синове, вкарат пуяците из стаите и ви развалят хубавото настроение, хубавите дни, отиде, изчезна Спасов ден. Когато майките излизат навън, трябва да затварят стаята с девет куфара, за да не влизат синовете с пуяците. Не е виноват за това нещо синът, защото той намира отворено и започва да прави опити в къщата на майка си с царевици и мисирки.

Христос казва: „Ако държите моите заповеди.“ Думата „държа“ се отнася до човешката воля. Никога не казвайте: „Не мога, това нещо ми е тъмно.“ Може да не разбирате, може да сте слаби, това не е спънка. Ще каже[те] за ваше оправдание: „Не му е дошло времето, условия няма, баща ми и майка ми ми препятствуват, имам много спънки.“ Всички тези неща ги турете на заден план и знайте, че нито баща ви, нито майка ви, нито обществото, нито условията са спънки. В света ние сами се спъваме. Когато Господ постави хората в рая при най-благоприятни условия, кой ги спъна? – Те сами, техните пожелания. Следователно ние не можем да

преценим нашите пожелания, дали са потребни или не.

Например един милионер от Америка се развел с жена си по много проста причина. Жена му много обичала да харчи и един ден отишла в Париж и накупила толкова много неща, че търговците представили на мъжа ѝ един чек за изплащане. Той се уплашил, че ще го съсипе и решил да ѝ даде една сума от 30 милиона лева и един палат от 15 милиона лева, за да се разведе и освободи от нея. Така и Господ ще направи с нас. Когато ние много харчим, Господ ще ви даде 45 милиона лева, за да се освободи от нас. Такива хора вие ги наричате щастливи, а аз ги наричам разведени от Господа. Ако речете да търсите къде стават престъпленията, ще ги намерите все между такива хора. Тези престъпления произлизат от факта, че тези хора не държат никакви закони. За да се избавим от престъпления, трябва да държим известни заповеди, да пребъдваме вътре в любовта. Първото нещо, което трябва да правите като ставате сутрин, е да си зададете следните въпроси, първо: държа ли заповедите на мъжа си? Второ: мъж ми държи ли заповедите на Господа? Трето: аз пребъдвам ли в любовта на мъжа си и четвърто: пребъдва ли мъжа ми в любовта на Господа? Решите ли тези въпроси, целият ден ще премине в мир и спокойствие и ще имате благословение.

Голямата лакомия в живота ражда у всички хора големи нещастия. Разправяше ми един господин, който ходил на лов в Стара планина, как наблюдавал какво правила една мечка с петте си мечета. Около ръката тази мечка намерила една голяма плоча, бъркала с ръцете си вътре и изваждала раци за мечетата. Едно от мечетата постоянно следяло майка си и колкото рачета изваждала, то ги веднага изяждало. Тя му ударила толкова силен шамар, че то се търкулило на земята. Мечката продължила пътя си, но вижда, че мечето не идва, затова се върнала при него и видяла, че било мъртво. Взела го у себе си, люляла го, но не могла да го съживи. Мечетата трябва да знаят как да се хранят, а вие трябва да знаете как да удряте плесници.

Христос казва: „Ако искате да избегнете всички нещастия, ако искате да имате една калена воля, ум и сърдце, трябва да държите моите заповеди, тъй както аз държа заповедите на Отца си и да пребъдвате в мене, тъй както аз пребъдвам в любовта на Бога. Това ме прави велик, Онзи, Който живее в мене, Той е велик.“ Когато Господ влезе у нас да живее със своите заповеди и любов, Той ще ни направи велики и мощни. Когато рекох, че всичко е възможно, подразбирам този Божествен закон,

да държим заповедите Му и да пребъдваме в Неговата любов. Някои от вас може да запитат: „Как ще познаем дали държим Божиите заповеди?“ Ако държите Божиите заповеди, вашият ум ще бъде ясен и положителен. Това е едно правило.

Всички, които ме слушате, направете следния психически опит. В миналата беседа ви казах, от сега нататък да имате пред вид всякога думите: повярвай, опитай и виж. Едно време е било това, когато повече се е вярвало, без да се проверяват нещата, а днес трябва всичко да се проверява. Имате известни мъчни въпроси. Най-първо турете в себе си мисълта, че може да разрешите тези въпроси, спрете се спокойно, чакайте разрешението им, като ще си вършите другата работа, но да бъдете спокойни. Мислете 5, 10, 15, 20 часа върху въпроса, който искате да разрешите и след това ще имате разрешение на този въпрос, който най-много ви занимава. Направете опит и вижте дали това е вярно или не. Ако денят се мине и вие не може да разрешите един въпрос, това показва, че във вашето подсъзнание има една отрицателна мисъл. Изхвърлете всички отрицателни мисли и в края на седмицата непременно ще имате разрешение на въпроса.

За да познаете дали вашето сърдце пребъдва в любовта, ще следите дали имате дълбоко спокойствие. На такъв човек каквото нещастие и да дойде, по повърхността ще бъде разколебан, но вътрешно ще бъде спокоен. Ще кажете: „Това е немислимо, я да ти поставя тебе крака в някоя клада, та да видим дали ще бъдеш спокоен.“ Вашите страдания са предизвикани от внушени идеи. Човек е в сила да пренесе всички страдания с волята си, която може да надвие всичко, да направи чудеса. А внушението и то така силно действува, че само като ти покажат пръчка и ти усещаш болка. Ами какво трябваше да правят онези мъченици, които бяха разкъсвани на парчета? За тях обаче нямаше страдания. Те пребъдваха в любовта и в Божиите заповеди. Отрежете един лъч на една морска звезда и той отново ще израсне. Тя познава повече Божиите закони, отколкото хората. А у вас, като се отреже крака, няма повече израстване. Волята трябва да се усили, трябва да контролира човешката мисъл и желания. Любовта трябва да ги отглежда, да им дава храна. Ако имате един човек, който ви работи, трябва непременно да го храните, за да имате добра работа от него. Следователно любовта е потребна в света като храна. Без любов животът не върви.

Тази философия или наука е толкова проста! Някои от вас може да ми

възразят така: „Ти не си опитал живота, ние какво сме изпитали с нашите жени и деца, а ти с жена живял ли си?“ Чудна работа! Че тази същата Господ я изтегли от мъжа, тя по-напред беше вътре в него. Аз не съм срещал жена без мъж или мъж без жена. Те всякога заедно вървят. Някоя жена може да е парясана от мъжа си, но все за него мисли. Или пък мъжът се оплаква от жена си, че била такава-онакава, а все за нея мисли. Единственият стимул между мъже и жени са те сами едни за други. Отнемете жените – култура няма да има, отнемете мъжете – пак няма да има култура. Това, от което се оплакваме, то е, че не изпълняваме заповедите Божии и не пребъдваме в Неговата любов. Под думата мъж подразбирам Божествения дух, под жена – сърдце; под мъж – човешката воля, проявена в тялото; под жена – процес, движение, което става в това тяло; под мъж подразбирам волеви движения, които стават в нервната система, в стомаха; под жена – неволните движения. Мъж, който иска да живее добре с жена си, не трябва да ѝ определя никакви правила, а да я остави свободна. Нека двама мъже да направят опит: единият нека напише закони, които ще трябва да изпълнява жената, а другият да я остави свободна. Къде ще бъде по-добър животът? Там където жената изпълнява само своите закони, а не тези, които ѝ се налагат отвън. Не трябва мъжът да казва: „Ще я парясам.“ Няма какво да я парясваш, тя не е твоя робиня, тя е ученичка в живота. Това е по отношение на мъжа, такива трябва да бъдат схващанията и по отношение на християнството. Проповядвам ви християнството тъй, както то трябва да се разбира. Това, което досега е проповядвано, то не е Христово учение.

Христос казва: „Ако държите моите заповеди.“ Държането всякога става чрез човешките ръце. Цигуларят трябва с ръце да държи своята цигулка, своя лък и в това държане ще се изяви неговият талант, гений. Някой казва: „Пей ми се.“ Аз зная защо пее. Пее само онзи, у когото любовта говори, живее. Гдето любовта не живее, няма и пение. Когато казвам на хората, че трябва да пеят, подразбирам да влезе любовта в техните сърдца и пението тогава ще дойде. Когато казвам, че трябва да се молим, да ядем, разбирам същото нещо, да заживее любовта у нас. Дойде ли любовта, правилно ще ядеш, ще пееш и ще се молиш. Яденето, пението и моленето ги схващам като един акт, който подига човека по на високо и го прави доволен от това, което върши. Когато пея, аз искам да съм доволен от себе си, че пея, а не какво ще кажат хората. Това значи, което Христос казва: „Ако държите заповедите ми“, и после добавя: „каквото

поискате ще бъде.“

Опитайте Господа чрез законите Му и тогава ще разрешите мъчните въпроси. Срещам хора, които не могат да се примирят с другите и казват: „Добре съм, но нещо ме мъчи, не мога да живея с хората, с тази съседка.“ Че как да не може да живееш с нея? Кажи: „Мога да живея с нея.“ Престъплението е започнало от тогава, от когато вие сте казали, че не можете, от тогава е влязъл дяволът у вас. Като дойде Христос, казва ви: „Може да живеете с всички хора, може да любите.“ А дяволът казва: „Не може да живеете с хората, не може да ги любите, за това се иска философия, човек трябва да е благороден, учен.“ Христос казва: „Може прост да си, пак може.“ Това е Неговата философия. Срещнете някоя мъчнотия, кажете в себе си: „Можеш!“ Аз зная много грозни моми, у които се поражда мисълта да бъдат красиви и след няколко години стават такива. Виждал съм чернички моми, които след няколко години стават бели. А виждал съм и хубави моми, които се амбицирват, явява се у тях желание да станат още по-хубави, у тях заработва дяволът и те изгубват красотата си.

Не вярвайте на лъжливите учения, които казват: „Не мога.“ Ще дойде някой и ще ви запита: „Този път, в който сте тръгнали, прав ли е?“ Ето иде подире ви дяволът с опашка. Ще кажете: „Ела да ми кажеш този плод сладък ли е сега?“ – „Не, но ще стане.“ Е, така трябва да отговорите, а не да го заведете при някоя изсъхнала ябълка и да му кажете: „Е, едно време тази ябълка каква беше, макар че сега я гледаш изсъхнала.“

Един ден Настрадин Ходжа излязъл на кушия със своя стар вол, защото нямал кон. Някои го запитали: „Ами защо с този стар вол си излязъл?“ – „Не го гледайте, че сега е стар, какво хубаво, младо и пъргаво теле беше той,“ отговорил Настрадин Ходжа. Така и някои хора живеят със своето минало. Нашият сегашен живот е израз на миналия ни живот, а това, което сега приготовляваме, ще бъде израз на бъдещия ни живот. Някои питат: „Какъв ли е бил моя минал живот?“ Такъв какъвто сега живееш. „Какъв ли ще бъде бъдещият ми живот?“ Каквито условия сега си приготовляваш.

Турете си за правило: като ви пита някой в правия път ли си, да знаете, че дяволът е турил у вас едното си краче. Как може да не знаеш дали си в правия път, след като живееш толкова милиони години? Ние сами искаме да се лъжем. Ние знаем истината. Това разбира Христос под думите: „да пребъдваме в заповедите Божии, в Неговата любов”. Щом

пребъдваме в тях, ние ще заемем положението, което ни се определя в света, тогава няма да има трудни задачи. Трябва да знаем, че Христос иде всякога с думата „мога“. Кажеш ли „мога“, Христос е с тебе; кажеш „не мога“, дяволът е с тебе. Кажеш ли: „Мога да живея добър християнски живот”, Христос е с тебе; кажеш ли: „не мога“, дяволът е с тебе. Ще кажеш: „Аз съм грешен.“ Не казвай това! Грехът е само в човешката воля, изправи волята си и ще се измиеш. Защо Господ е дал толкова много вода? – Животът е вода и кажи: „Аз направих грешки, но мога да се очистя, да се измия.“

Сега вие, жени, дайте мир на мъжете. Само вие може да им дадете импулс да мислят, създайте за тях идеали. Жените трябва да бъдат красиви, за да ги обичат мъжете, а мъжете трябва да бъдат умни, силни и което обещаят да го изпълнят. А какво става? Мъжът казва: „Аз те обичам и ще се оженя за тебе,“ а утре, като намери друга, напуща първата. Такъв мъж прилича на една стара баба, която на всяка крачка кляка. Ето Христовото учение, което трябва да се приложи в живота. Кажеш „не мога“ – баба си; „мога“ – млад си, юнак си. За да бъдат красиви жените, трябва да бъдат пълни с тази Божествена любов, да носят идеали и където влязат, да носят със себе си аромат, а мъжът като дойде, трябва веднага да внесе в тебе доверие, за да можеш да разчиташ на неговата дума.

Това са двете положения, да държим Божиите заповеди – това е мъжът, а другото – да пребъдваме в Неговата любов, това е жената. Да разделим заповедите ви: жената да пребъдва в любовта на мъжа си, а мъжът да пребъдва в заповедите на жена си. Това да ви служи като правило.

Беседа, държана на 27 май, 1917 година

БОГ Е ДУХ

Бог е дух, и които му се кланят, с дух и истина трябва да се кланят[90].

Това изречение е положено от преди 2000 години. Предполага се, че тогавашните хора не са били толкова културни, колкото сегашните. Още от преди 2000 години хората са разисквали върху въпроса, как трябва да се кланят на Бога. Думата „кланят” означава това, което е реално според нас, изявеното в живота.

Има много начини, по които може да се кланяме, но Христос посочва като най-прав начин да се служи на Бога в дух и истина. В кланянето значи има два елемента. Думата „Бог” е смътна дума, смътна е главно за философите, които разглеждат философски въпроса, понеже битието или същността на нещата не може да се схване чрез ума, т.е. не може да се ограничи и схване. Тъй щото в законите на човешката мисъл има неща определени, а други остават неопределени, в своето битие и тях наричаме безконечни. Едно от тези понятия е това за Бога, значи за същество, за което не знаем границата му, началото и края, но това ни най-малко не бърка на нашите разсъждения. То е основа, принцип, върху който трябва да градим нашите отношения.

Христос казва: „Само чрез дух и истина трябва да служим на Бога“, и от там произлизат двата елемента. Какво разбира евангелистът под думата „дух”? Казваме за хората: „Взема се духа му, умря.“ Следователно духът е онази разумна сила, която дава живот. За да определим думата „истина“, обръщаме се към Писанието, в което се казва: „Глава на Твоето слово е Истината“, значи словото, чрез което се изказваме, съставлява тяло на Истината. Всички знаем по аналогия какво отношение има главата към тялото. Всичко най-драго, най-скъпоценно е вложено вътре в човешкия мозък и следователно човек се определя по качеството на своя мозък. В духовно отношение човек се определя по качеството на истината, която е вътре в неговата душа.

Сега ще се спра малко върху думата „Бог”. Не мислете, че този принцип е тъй отвлечен, че нямате никакво понятие за Него. Всеки от вас, ако приеме тези два принципа: да служи на Бога в дух и истина, може да направи един опит, вътре в себе си, да намери такива допирни точки, с които да дойде в контакт с Бога, с онова Разумно начало, Което ние

наричаме Бог. Какви ще бъдат следствията, когато дойдеш в контакт с Бога? Ако сте мъртви – ще възкръснете; ако сте болни – ще оздравеете; ако сте глупави – ще поумнеете; ако сте изгубили смисъла на живота – веднага любовта ще се разгори вътре във вас. В момента, когато прекъснете отношенията между Бога и вас, ще настъпи обратна реакция. Във всички съвременни науки, които са събрали богат материал, този предмет е добре изяснен. Тъй че, служенето на Бога не е отвлечен, но жизнен процес. Ако може да разрешите какво трябва да бъде служенето на Бога, вие разрешавате смисъла на вашия индивидуален живот и с това ще придобиете една отлична философия за себе си.

Върху този въпрос философите са писали дълги и широки студии. Онези от вас, които се ползуват от чужди езици и се интересуват от въпроса, могат да четат и на френски, и на английски, и на италиански, по този въпрос има богата литература. Но този въпрос има една вътрешна, опитна страна. Реалността, според моето схващане, е двояка: едната страна учените я наричат обективна, външна, която има форма и субективна, вътрешна, която е безформена. Всъщност реални неща са само тези, които са безформени. Може да си зададете въпрос: „Каква реалност може да има в онези предмети, които нямат никаква форма у себе си?“ Питам ви: когато изпитвате някое чувство, в каква форма си го представяте? Каква форма давате на удоволствието и неудоволствието, което изпитвате? Каква форма давате на чувството радост, веселие? Или например имате едно понятие за истина, каква форма може да дадете на тази ваша идея? Значи в света, вън от формите, има и други реални неща. Засега в тази стадия на нашето развитие има неща по-реални от формите. Тези реални неща учените ги наричат субективни, вътрешни. И тъй, под думата „дух” подразбирам онази разумна сила, която дава живот. Значи Христос казва, че трябва да се служи на Бога с това разбиране на живота, което е вътре в нас. А под „истина“ се разбира висшия смисъл на нещата, т.е. да разбираш отношенията на този живот тъй, както трябва да ги прилагаме.

Всеки е запознат с думата „истина“ и вие често казвате: „Говориш ли ми истината, истина ли е това?“ Истината всякога определя отношенията, които съществуват. Самата истина в себе си е конкретна. Когато имате истина в себе си, ще почувствувате една вътрешна светлина или в сърдцето си или в ума си, ще бъдете уверени в своите убеждения, вярвания и те ще бъдат за вас една вътрешна сила, във вашата душа няма да има страх. Всеки, който не е сигурен в истината, ще се колебае. Следователно

колебанието у нас е признак, че ние нямаме още тази абсолютна истина, защото истината като понятие съществува, но тя сама по себе си е жива. Като кажем думата „Иван” има ли тя някакъв живот у себе си? Самото име е една представа, едно понятие за същество, което носи това име, което е живо, разумно. Понякога се изразяваме за истината тъй, както за самото име Иван и в това отношение истината е мъртва, тя е една представа, но когато кажем: „Глава на Твоето слово е Истината“, когато кажем: „Бог е Истина“, ние подразбираме една жива същност. Следователно на физическото поле човек, който има истина в себе си, ще бъде най-умен, най-щастлив, най-здрав, най-силен. Онези, които искат да бъдат красиви, нека намерят истината и всички ще ги обичат. Някой казва: „Пожълтял съм.“ Рекох, намери истината, тя ще ти придаде каквито искаш краски.

Следователно истината е онзи алхимически камък, който може да превръща нещата. Човек, у когото има истина, той е силен, безсмъртен, той е господар на положението, цялата природа го познава и отгдето мине всичко го поздравлява: и цветя, и животни, и реки, и планини. Няма ли човек у себе си истина, поздравленията ще бъдат обратни. Когато минавате през света и хората ви нападат, едно от двете е истина: или че у вас няма истина, или в обществото я няма. На въпроса трябва да се погледне философски.

Христос казва: „Трябва да се кланяме.“ Под думата „кланяне“ се разбира изразяване на човешката воля. За да работи човек в света, трябва да се кланя. Я вижте този, който копае на лозето, как се кланя. Онзи, който жъне, и той се кланя; онзи, който яде, и той се кланя; онзи, който гребе вода, и той се кланя. Срещнете някоя дама – кланяте се; срещнете някой господин – кланяте се. Навсякъде кланяне и не само на Господа в църквите. Това е религия. Като срещнете човек и му се кланяте, това показва, че казвате: „Кланям се на Бога, Който живее у тебе.“ Христос казва: „Който знае така да се кланя на Бога, той живее в дух и истина.“ Като отивате в църква, често си мислите като каква подходяща поза да вземете и се явява спор дали в църква трябва да стоят хората прави или седнали. Този въпрос е много широк.

Като влезете в една къща, вижте дали мъжът и жената се кланят в дух и истина на Бога. Ако жената казва на мъжа: „Ти ми си черен, не искам да те видя,“ тя не се кланя на Бога. Ако казва за децата си: „Защо ми са тези деца,“ тя не се кланя на Бога в дух и истина. Ако питате защо християнството не успява, то е защото не го схващат и разбират правилно.

Това е една обикновена погрешка. Тези два елемента: дух и истина могат да се уподобят на мъжа и на жената. Духът е жената, истината – мъжът. Христос казва: Онези мъже и жени, които служат на Бога, трябва да се съединят. Кланянето, това са техните деца. Като се съединят духът, истината и кланянето, това създава истинското служене на Бога. От плодовете на духа произлизат любовта, радост[та]. Тези са плодовете, които трябва да ражда жената.

Питам: всички жени раждали ли са тези плодове? Те казват: „Ние раждаме.“ Но какво? От сега нататък раждайте любов, радост, мир, дълготърпение, милосърдие. Това е истинското служене на Бога. Като съдим по аналогия, кажете кои плодове най-много обичате? Тези, който раждат сладки плодове. Е, има ли по-сладък плод от любовта? Затова жените, които представляват духа, за да бъдат обичани, трябва да родят любовта. Жената е любов. Детето на такава жена всички го обичат и като го целуват, майката се радва. Тогава ще кажат за такава майка: „Блажена е тази майка, която е родила това дете, любовта.“ Това е един факт, който трябва да остане в нашите сърдца, в нашия дух. Този факт показва, че у нас има неща неизменни.

Представете си, да се събличате от плътта си, какво ще остане от вас тогава? Где е реалността на нещата? Вие ще се съедините с Бога и ще му служите в дух и истина. Бог е център. Духът е извор на живота, а Истината е глава на Словото, на разумния живот, затова тези два елемента трябва да се съединят в Бога, да се върнат към Бога и да станат едно с Него. Христос казва: „Аз и Отец едно сме“, т.е. под това Той разбира, че има в себе си тези два елемента – Дух и Истина. Страданията, които Христос понесе, понесе ги като една жена, която ражда. Като рекох, че трябва да раждаме, то значи да бъдем жени. Да родиш и да отглеждаш, то значи да заемеш мястото на една жена, като я вземеш като емблема на дух, на радост, на любов, на дълготърпение, на мир.

Във вашите постъпки гледайте да не правите грешки като тези, които е направила една ревностна християнка в Америка. Преди 10–15 години в Америка имаше един човек на име Ингерсол, много знаменит със своите красноречиви лекции, в които на всяка стъпка оборваше християнството. За да се чуят неговите речи, всеки е трябвало да заплати по 5 лева. Същата тази ревностна християнка решила един ден да отиде у дома на този оратор и да му повлияе с цел да го обърне в християнството. Отива в дома на оратора и му казва: „Господине, аз съм изпратена от Бога да те обърна.“

– „Добре, радвам се за това ти желание.“ Оставя я у дома си на обяд, угощава я добре и ѝ казва: „Я, виж, аз не се кланям на Бога, но имам толкова пари и богатство, а моят съсед, по три пъти на ден ходи в църква и нему Господ нищо не дал, така че вместо да обръщаш мене, не е ли по-добре да нагледаш този беден човек и да го нахраниш?“

Ние искаме да обърнем хората по форма, да кажем че са християни. Християнството не се състои във вярване, но в изражение на нашата воля, която се изразява по три начина: да действуваме, да чувствуваме и да мислим добре. Това неразбиране, противоречие и сега съществува и ще съществува за дълго време. Ние не знаем всъщност кой е верующ и кой безверник. Има наука, която може да определи точно кой е религиозен и кой не. Има много хора, които ходят на църква и не са религиозни, а други прекарват по кафенетата и са религиозни.

Такъв един пример се среща във вестниците преди няколко години. Двама млади идеалисти стоят в кафене „Македония“ и спорят върху въпроси, като какви трябва да бъдат отношенията между хората, как ще се оправи светът, а гледат, че един човек пъшка под тежестта на един сандък и не може добре да го настани. Друг един господин, който не взимаше участие в този спор, като гледаше този измъчен човек, отиде, та му помогна, подигна сандъка. Ние стоим в църква и разсъждаваме кой бил верующ и кой не, а отвън хората стоят със своите сандъци и няма кой да им помогне. Станете и помогнете на хората със сандъците, те са обременени, наскърбени, те са пълни с противоречия. Помогнете на тези страждущи с вашата философия.

Христос се обръща към своите ученици и казва: „Не нападайте, но говорете, разяснявайте на хората това, което се мъчно разбира.“ Някои казват: „Това, което Господин Дънов говори, дали е право или не?“ За мене е право, а за вас може да е право или не. Това не е религия, защото това, което е вкусно за вълка, не е вкусно за овцата и обратно. Следователно религията на вълка е една, а тази на овцата – друга. Питам: коя религия е права? И двете са прави. Тази истина бих я изразил така: Оставете цветята да растат, дърветата да цъвтят, плодът да зрее, а човекът да върши Волята Божия. Или бих я изразил в друга форма: ако съм извор бих желал да съм кристален; ако съм река, бих желал да съм много дълга, та гдето мина да наквася всички треви, та като срещна по пътя треви, които хората не ги обичат, и тях да наквася. В моята логика като река, ще кажа: „Аз се движа по пътя безразлично и като тъй ще напоя всички треви.“ Ако съм дъжд,

ще кажа: „Бих желал да падам във вид на капки по много растения и дървета, за да умия листата им от прах.“ Питам тогава: намерихте ли този закон да се превръщате в капки на дъжд и да измивате праха на растенията? Превръщали ли сте се някога в река, за да напоите всички треви? Намерихте ли този закон да се превърнете в цвете, което да расте; в дърво – да цъвти; в плод – да зрее и в човек – да изпълнява Волята Божия? Това е философия.

Ако син ти каже: „Аз искам да раста,“ ти ще видиш какво трябва за неговото растене. На това растение ще дадете влага, а когато дърветата започнат да цъвтят, дъжд не им трябва. Тъй че, когато хората цъвтят, вашата влага не трябва да се преобръща на дъждовни капки, за да не се измият плодните им зародиши. Щом дървото завърже и започне да зрее, обърнете се на топлина и светлина. Някоя жена ще каже: „Аз имам един мъж.“ Този мъж е плод сега на дървото, погрей го, нека зрее. Ти трябва да знаеш какъв е мъжът ти, дали е цвете, което расте; дърво, което цъвти; плод, който връзва или човек, който изпълнява Волята Божия и Му служи в дух и истина. Ако е цвете, поливай го всеки ден, но не му сипвай вода повече, отколкото му трябва. Тогава мъжът ти ще бъде отличен. Жената, ако е като цвете, поливай я; превърне ли се на дърво, почне ли да цъвти, дъждът, вятърът, всички тези крамоли да се спрат. Като стане плод, за да узрее добре, ще пратиш всичката си любов отгоре му и най-после тези плодове ще се обърнат в един разумен живот, разумен плод и тогава заедно с жена си, ще започнете да гуцате, да се разбирате. Това значи да служиш на Бога. Нещастията в живота произлизат от неразбиране на тези отношения. Някой човек цъвти, а вие казвате: „Къде ти е плодът?“ Спрете тази ваша философия, този човек е в своето цъфтене, нека прецъфти, нека завърже, тогава искайте нещо повече от него. Ако е плод, оставете го да узрее, той в първо време ще бъде кисел, а като узрее, като стане сладък, тогава ще се разберете.

Сега съвременните хора не си разбират от езика. Ще ви приведа един пример, за да поясня мисълта си. Преди повече от 15 години пътувахме с един приятел от Варна за София пеш. Спирахме се в някои градове, постоявахме по няколко дни и тръгвахме за друго място, па каквото и да бъдеше времето, щом това го решавахме веднъж. На спиритически език това ще го кажем тъй: „Днес духовете казват, че трябва да се върви.“ На теософски език: „Днес учителите казват, че трябва да се върви.“ На християнски език ще кажат: „Днес Бог е наредил да се върви.“ Ако е

светски човек, ще каже: „Днес условията благоприятствуват за пътуване, ще се върви.“ Ако е евангелист, ще каже: „Докато Бог не каже, не може да се върви.“ С този приятел бяхме в Пазарджик. Рекох му да пазари един файтон, обаче той се увлякъл в работата си и забравил да вземе файтон. „Ще вървим”, му рекох аз, но няма на какво да се тури багажа. Взимаме една кола със стари коне и тръгваме, но из пътя излезе една ос от колата и спряхме. „Върни се 25 крачки назад, ще намериш един кол и ще го поставим.“ Тръгнахме. Безразлично е кой казва това нещо, дали духовете, дали учителите, дали Бог, или времето е благоприятно, все едно и също нещо е, стига ти да вярваш. Защото какво са духовете? То е Господ. Какво са учителите, какво е благоприятното време? – То е Господ. Навсякъде разумният принцип работи, а Той е Бог. Когато служим на Бога по този закон, всякога може да знаем начина, по който може да изпълняваме в даден случай волята Божия.

Ще ви дам един прост метод да го прилагате в случай, когато у вас има колебание за нещо. Например искате да разрешите един въпрос, спрете се в себе си и стойте, ако сте неразположени в душата си, гневни сте, недоволни сте от мъжа си, в този момент не взимайте какво и да е решение, ще направите някаква глупост. Чакайте да дойдат най-благоприятни условия, да бъдете спокойни, без каква и да е отрицателна мисъл и съмнение. Станете положителни, обърнете ума си нагоре към главата или го съсредоточете към душата си, така се съсредоточете за 5–10–15 минути и след това оставете този въпрос, който ви смущава, мислете, че той е разрешен и веднага след това ще дойде отговорът на въпроса. Но този отговор няма да дойде тъй, както един евангелист правил опит: имал нужда от 3000 лева и затова отива при един американски мисионер да му иска и казва: „Господ ме прати да ти искам пари.“ Мисионерът му отговорил: „Ако Господ те изпратил, аз щях да имам пари.“

Тъй че, ако човек се съедини с Бога, непременно ще има едно съчетание и външно, и вътрешно. Тези хора, които искат да уредят вашите работи, ще приемат заповедите от Бога и веднага ще ви услужат. И вие тогава ще се върнете у дома си и ще кажете: „Днес служих на Бога в дух и истина.“ Ако служите на Бога така, вашите приятели, и мъже, и жени, ще дойдат. Защо? Защото този Господ живее във вашите желания и мисли, Той се интересува от вас. Детето ви плаче, че няма пари за него, гладно е, Господ ще нареди така работата на този баща, че той ще има

пари и ще може да задоволи нуждите на семейството си. Понеже вие се намирате в най-трудни времена, вие казвате: „Какво ли ще стане с нас?“ Какво ще стане с вас? В по-добри времена никога не сме живяли. Защо? Когато една болест почне да се лекува, положението на болния е десет пъти по-добро, отколкото когато не се е лекувала тази болест. Следователно тези страдания показват, че се уреждат отношенията, които съществуват между хората.

Христос казва: Ако тези отношения се разрешат правилно, светът ще се оправи, но ако ние не служим в дух и истина в този свят, хармонията пак ще се наруши. Следователно и като се оправи светът, ние трябва да служим на Бога в дух и истина. Трябва да оставим старите порядки и да приложим нови порядки. Например обидил те някой, казваш си: „Аз ще му отмъстя.“ Ето защо светът не се оправя, защото хората си отмъщават. И тук има един българин, който живял три години в затвор. „Като излязох от там, всичките си длъжници, отидох при един от последните и му казах: С тебе искам да разреша въпроса по християнски, колко ще може да ми платиш от дълга си? Цялата сума ще можеш ли? – Не. – Половината? – Не. – Четвърт ще можеш ли? – Да. – Дай колкото можеш. С тази отстъпка, която направих на този човек, той ще ми бъде повече приятел, отколкото, ако го бях дал под съд.“ Друг пример: трима братя македонци, съдружници трябвало да делят една сума. Единият бил евангелист, а другите двама – православни. Най-големият от тях искал да вземе най-голямата част, но другите казали: „Не, тънки сметки трябват, ще се делим по равно.“ И дават се под съд. Най-големият успял да предпише имането на жена си, но тя след време го изпъжда, от което всички обедняват. Най-после, най-малкият брат отива и казва: „Аз съм готов да отстъпя, дай каквото има.“ „Аз вече нямам нищо,“ му отговаря най-големият. Това го вършат днес всички велики държави: Англия, Франция, Русия, Германия. И аз рекох: ако те не служат на Бога в дух и истина, ще изгубят всичко.

Това разбира Христос да се живее в дух и истина. Жената казва: „Ти ми казваш такива обидни думи, не искам да те видя повече.“ Защо да го не видиш? Вчера тълкувах на една госпожа какво значи думата „будала“, защото ми се оплакваше, че така я нарекли. Буквата „б“ показва, че трябва да знаеш да растеш, „у“ – да цъфтиш, „д“ – да знаеш законите на любовта, „а“ – да си разумен и „л“ – да обичаш. Това значи да си будала. Това значи в уравненията да превръщаме. И вие жени, като ви кажат мъжете „будала“, вземете тези домати, сварете ги, извадете добрите сокове и кажете:

„благодаря за тази дума“. Това значи да служиш на Бога в дух и истина.

Може да се впуснете този въпрос да го разисквате малко философски, може да четете книги върху него. Може да четете, може да разисквате върху този въпрос, но важно е за вас да развивате волята си. Някои казват: „Тя е жена със силна воля.“ Рекох, тя е със силна воля, ако ще може да превърне думата „будала“. Ако ти развиеш своята воля, никой няма да ти каже будала, а ще каже: „Колко красиво цвете, какво отлично дърво, колко сладък плод, колко разумен човек е той!“ Научете се да превръщате думите на вашите мъже. Например мъжът ти може да ти каже „змия“. Какво значи тази дума? Помислете върху нея. Превърнете думите: упорита, своенравна, твърдоглава, дълъг език и др. Направете едно алхимическо разлагане, извадете отровата, изхвърлете я, а оставете само тези елементи, които ще служат за съграждане на вашата душа. Това значи да служиш на Бога в дух и истина, тя е велика и дълбока наука в света.

Като минавате през София и чувате разни думи между хората, привикнете да мислите, че съществува друг един език, скрит език между хората, а тези думи, които вие чувате и които често ви обиждат, са външни форми на езика. Например старите българи едно време криели своите богатства в някоя скъсана торба, в нещо миризливо, за да не се усъмнят някои, че тук има нещо скъпоценно. Така и добрите духове, като дават някое богатство, те го обличат в такива думи, за да не го намерят дяволите. Когато ви се каже една такава дума, вие проверете да видите, какво има вътре в нея, след като извадите външната ѝ обвивка. Ако мъж ви ви каже такава една дума, то е не защото не ви обича. Това съм го наблюдавал. Например някой обича някого, но каже му някоя обидна дума и след това се много измъчва за казаната дума и страда. Обиденият обаче мисли, че първият го е обидил нарочно и търси случай да му отмъсти. Когато дойде духът, когато истината стане глава, тази истина ще ви направи щастливи. Бих желал духът да стане глава на жената, а истината – глава на мъжа и тогава Христос ще дойде и ще си направи жилище между вас. Ще кажете: „Кога ще дойде Христос?“ Когато жената направи за глава духа, а мъжът – истината. Тогава ще има един прекрасен свят.

Много хубаво говорят и попове, и проповедници, но вие сами трябва да се заинтересувате от тази дълбока истина и сами да я разберете. Съвременните хора очакват спасението на света, но от где ще дойде то? Спасението иде с това изречение: „Истинските поклонници трябва да

служат на Бога в дух и истина.“ Всички онези хора, които служат на разни общества, като на окултни, спиритически, религиозни, те ще донесат мира в света. Затова турете си мисълта в ума, да донесете мир. Той е вътре у вас, а не вън, този мир ще дойде отвътре. Затова рекох на българите: „Имайте вяра вътре в себе си, не се уповавайте никому, освен на Бога, на вас, на вашия дух, на истината, на този Бог, Който е наредил всичко в света.“ Всичко, което става сега в света, не е случайно, то е в реда на нещата. Всичката тази кръв, която е пролята, от нея ще израстат най-хубави дървета, най-хубави цветя и най-хубави плодове.

Всички трябва да работите в дух и истина на Бога и ще служите на хората. Спасението на света зависи само от един човек, от всеки вас. Така е и с житното зърно, ако го поставите при най-благоприятни условия и да го държите при тези условия около 12 години, то ще може да нахрани цял свят. Когато казвам, че Христос ще спаси света, аз подразбирам, че тази душа, която се изразила в света, тя е дала потик на цялото човечество. А съвременните хора, ние сме отрицателни и затова нямаме успех. Казваме: „Този е крив, онзи е крив”, и затова не върви работата. Като мислим, че всички са лоши, от где ще дойде това спасение? Това е едно криво схващане на нещата. Всички трябва да мислим, че у нас има сила да бъдем разумни, силни и добри. Във всички има възможност да се прояви дълбоката Божествена мъдрост. Тя е написана у всекиго и ако всеки може да прочете тази книга, ще намери тези истини, които ще му дадат радост и веселие. Като разтворим тази книга, ние ще се разберем.

Мнозина казвате: „Виждаме, че тази работа е много трудна.“ Най-трудните работи са Божествени. Например един младеж отива при един знаменит германски професор и му казва: „Искам да свърша един курс за 6 месеца, посочете ми какво да избера.“ – „Има такъв курс, може да се свърши за 6 месеца,“ и добавил: „Когато Господ иска да направи една тиква, Той ѝ дава срок 6 месеца, а когато иска да направи един дъб, дава му 100 години.“ Тъй че тези, които искат лесна, лека работа, тях Господ ще ги прати да садят тикви, а които искат трудна работа, Господ ще ги прати да садят дъбове. Това е велика философия. От този материал, който ви давам, искам да създадете една философия за вас. Не искам наготово да възприемате нещата, опитайте ги, разработете и ако не излезе вярно това, което ви говоря, елате при мене, ще ви дам нови упътвания и тогава ще се сбъднат думите Христови, това учение ще бъде един извор в душата и ума ви и ще бъдете радостни и весели и ще помагате на хората.

Този Бог е вътре у вас, всички сте го опитали. Някой път сте отчаяни, искате да се самоубиете, но след това дойде едно облекчение, това е вашият Бог, дръжте го. Но веднага се явява съмнение и ще кажете: „Дали е Той?“ Там е грешката. Ако един лекар ви намести крака и ви помогне, той е истинския лекар, не се съмнявайте дали е той или не. Вие приличате на онзи българин, на име Стоян, който завързал магарето си с юларя под едно дърво и заспал. През това време деца дошли при магарето, развързали го и избягали, като оставили само юларя на магарето. Като се събудил Стоян, гледа – магарето го няма, а само юларът стои. Той си казал: „Ако съм Стоян, изгубих магарето, а ако не съм Стоян, спечелих един юлар.“ Започнал да се съмнява дали е той или не. Той не трябваше да спи, за да не изгуби магарето си.

И когато Господ дойде у вас, вие не трябва да спите, а да сте будни, както всеки момък, който чака своята възлюблена. Господ не трябва да ви чака, а вие Него. Писанието казва: „Онези, който ме търсят, ще ме намерят.“ Като намерим Господа, ще имаме една разумна философия в живота и всеки ще може да я приложи според както иска. Например ако е проповедник, ще я приложи в своите проповеди; ако е учител, ще действува като учител и т.н. Ние в живота се различаваме не само по дрехите си, но и по чувства и мисли, по качество и съдържание. Като изказва една дума, тя трябва да има точно това съдържание, което е изказано. Това е служене на Бога в дух и истина. Например някой слуга е обичан от господаря си, но щом той му открадне пари, натирва го. Жената на някого е хубава, но като изгуби красотата си, мъжът ѝ я натирва. Нека я обича, когато е грозна, това е Божественото, да обичаш грешен, грозен човек. Обичаме един човек, когато ни прави добро, но ако ни направи някое зло, пакост, всички се отказваме от него. Това не е Божествено. Геройство е да обичаш лош, грозен човек. Ние трябва не само индивидуално, но и колективно, в обществото да създадем този потик.

От сега нататък съм рекъл така: Всички дяволи да се съединят на тази Божествена нишка, пак няма да я изместят на един милиметър от пътя ѝ. Тази нишка ще занесе всички на Божествения път, дори и дяволите ще оправи. Аз вярвам, че хората ще станат добри. Това учение да го приложите у дома си, да няма плач по домовете, а между мъже и жени да има мир и съгласие. Опитайте и приложете това учение. Всички хора пъшкат, а за да не бъде така, служете на Бога в дух и истина. Кажете един на друг: „Мъжът е истина, жената е духа.“ Ето една формула в света,

опитайте я поне за една седмица и вижте резултата ѝ.

Беседа, държана на 3 юни, 1917 година

ДАЛИ МОЖЕ

Рече им една притча: „Дали може сляп слепия да води[91]*?“*

Христос задава въпроса: „Дали може сляп сляпаго да води?”. Какво се разбира под думата „слепота“? Съществуват три вида слепота: физическа, духовна и умствена. Физически сляп е онзи, който е лишен от органа на зрението, необходим за този свят. За да се справи с условията на живота, слепият трябва да бъде воден от някого. Той не може свободно да се движи от едно място на друго, не може сам да върши работите си.

„Дали може сляп слепия да води?”. Този въпрос се отнася повече до умствената слепота, отколкото до физическата. Може ли умствено слепият да учи и да ръководи другите хора? Кой може да води физически слепия? – Само онзи, който вижда. Същият закон има отношение и към духовния, и умствения свят. На физическия свят лесно се познава, кой е сляп и кой не, обаче, опитайте се да кажете на някого, че е духовно или умствено сляп. Колкото и да го убеждавате в това, даже и да е сляп, мъчно ще го убедите. Защо не се убеждава той? – Защото не съзнава положението, в което се намира. В този смисъл различаваме три категории хора: в първата категория са тези, които не знаят, че не знаят; във втората категория – които знаят, че не знаят, а в третата – които знаят, че знаят. Как и къде се познават тези хора? – В обществото, когато се стълкновят с окръжаващите, и от самите себе си, когато се натъкнат на своето „аз“. Има ученици, които мислят, че знаят много, че са способни, че лесно решават задачите си. Като виждат невежеството им, учителите им се карат, изобличават ги, но те не отстъпват от мнението, което имат за себе си. И като не са съгласни с думите на учителите си, между тях произлизат големи неприятности. Вместо да убеждава ученика си, че не знае, учителят трябва да му даде една трудна задача и да стои настрана. Задачата ще покаже, знае ли ученикът, или не знае; способен ли е, или не е способен.

„Дали може сляп слепия да води?”. Що се отнася до физическото зрение на човека, лесно можем да кажем, че той е сляп. Като се има предвид, колко малко вижда, и колко още трябва да развива зрението си, смело можем да говорим за физическа слепота. Човек не вижда даже и една десетомилионна част от това, което е пред него. Може ли тогава да

мислите, че всичко виждате и всичко знаете? Същото се отнася до виждането на човека в умствения и в духовния свят. Знанията, които човек има за духовния свят, не съставят даже една сто милионна част от онова, което предстои да придобие в бъдеще. Мнозина знаят, че не знаят всичко, но малцина знаят, че знаят. От последната категория ще намерите едва десет души на земята, а на небето има само 24 старци, наречени мъдреци. Казано е в Евангелието, че те седят около престола на Бога. Кой ги е видял? Ще кажете, че за тях е писал Йоан. Какво правят около престола на Бога? – Кланят се и служат. Ще кажете, че не е правилно човек да седи на едно място и да се кланя. Тук думата „кланяне“ е употребена в смисъл на служене. Само мъдрият и любещият могат да се кланят, т.е. да служат на Бога в дух и истина.

Щом е дошъл на земята, човек трябва да работи, да развива зрението си в широк смисъл – и във физическо, и в духовно, и в умствено отношение. Това е една от задачите, която трябва да реши. Да виждаш ясно във всички светове, това е истинската култура, към която хората се стремят. Смътното и ограничено виждане не е виждане, а гледане. За такива хора е казано, че гледат, но не виждат. Които виждат ясно, влизат в съзнателна връзка с нещата, разбират езика им и се разговарят с тях, както днес аз се разговарям с вас. Вие ме слушате, разбирате и разсъждавате върху думите ми, дали са верни по форма, по съдържание и по смисъл. Да виждаш нещата само физически, това значи, да виждаш формата им; да ги виждаш духовно, това значи виждане по съдържание; да ги виждаш умствено, това значи, да виждаш смисъла на нещата. Обаче, човек трябва да вижда и в трите свята – по форма, по съдържание и по смисъл. Това значи външно и вътрешно виждане.

И тъй, органът на зрението, т.е. окото има отношение към човешкия ум. Човек трябва да има здрави очи, за да се радва на здрав и добре организиран мозък. Интелигентността, разумността и способностите, с които човек се проявява във физическия свят, се намират на челото. Достатъчно е да погледнете челото на човека, за да разберете, доколко той е разумен, интелигентен, способен, наблюдателен, разсъдлив. Някой погледне челото си и казва, че е много умен. Колко е умен? Аз съм правил измервания на челата на българите и намерих, че на височина челото им достига най-много 6 – 7 см., а на широчина 16 – 17 см. В тези размери се движи умът на българина. Обаче, важността на нещата не се заключава толкова в големината им, колкото в тяхната организираност. Не е

достатъчно челото да бъде много високо и широко. Важно е мозъкът да бъде организиран. Малка е плоскостта на човешкото чело, но чрез нея се проявяват три свята: умът на физическия свят, умът на духовния свят и умът на Божествения свят. Тези светове се проявяват във всеки човек различно, поради което хората не се разбират. Затова казваме: Колкото хора има на земята, толкова различни разбирания съществуват. Някои окултисти делят ума на висш и низш, т. е. „висш и низш манас“. Висшият ум се дели на висш наблюдателен, който заема горната част на челото; той разглежда нещата отвън и отвътре. Средната част на челото се заема от тъй наречения ретентивен ум; той възприема външните и вътрешните впечатления и ги складира в себе си. Долната част на челото, над веждите, представя нисшия ум, който наричаме наблюдателен, предметен или обективен; той възприема впечатления от близките предмети и събития. Трите области на челото се допълват взаимно. Те представят областта на човешкия разум.

„Може ли сляп сляпаго да води?”. Слепотата, в кое и да е поле, създава нещастия и мъчнотии на човека. Физически слепият може да бръкне там, дето не трябва, и сам да си причини нещастие. Духовно слепият може да си причини някакво нещастие в сърдечния свят, а умствено слепият – в умствения свят. Човек не е създаден сляп, но впоследствие е станал такъв. Много причини има за неговата слепота: или поради непорядъчния му и лош живот в младини, или поради лошия живот на неговите деди и прадеди. От лошия и изопачен живот нервите губят своята пластичност, кръвообращението не става правилно и върху зрителния нерв се наслагат утайки, които пречат за правилното пречупване на слънчевите лъчи в окото. При физическата слепота се образуват утайки в зрителния нерв на окото; при умствената слепота се образуват утайки в мозъка и пречат на правилното възприемане на мисълта. Когато мисълта не е ясна, човек усеща известно стягане в мозъка, т. е. в умствената област. Както за освобождаване на човека от физическа слепота се препоръчва добър и чист живот, също така се препоръчва чист живот и за освобождаването му от умствена слепота. Слепият трябва да пречисти абсолютно тялото, ума и сърцето си, да не останат никакви утайки върху нервите му. Като задава въпроса, може ли сляп сляпаго да води, Христос иска да знае, кой трябва да ръководи и лекува слепите. Не е достатъчно само да водиш слепия. Друго нещо се крие в зададения въпрос от Христа. Да водиш някого, значи, да го упътваш. Който не разбира законите на разумната природа,

може ли да упътва и ръководи другите? Наблюденията, които учените правят върху човешкия мозък, показват, че много от недоразуменията между хората могат да се избегнат. Ако двама души, мъж и жена, образуват семейство, те или ще живеят добре, или няма да живеят – това зависи от устройството на черепите им. Ако на единия черепът отзад е сплеснат, а на другия – силно развит, те няма да живеят добре. Единият ще чувства и мисли по един начин, вторият – по друг начин. Това разногласие в чувствата и в мислите им създава недоразумения и противоречия между тях. Ако жената е широка в чувствата си и разположена към хората, мъжът ще бъде недоволен и постоянно ще ѝ приписва слабости, които, всъщност, тя не притежава. Ако мъжът е любвеобилен и с широки възгледи, жената няма да бъде доволна. Жената казва, че мъжът е ненормален; мъжът казва, че жената е ненормална и, вместо да се опознават, те се отдалечават един от друг. Жената казва, че мъжът е пощурял; мъжът казва същото за жената. Всъщност, никой не е пощурял, но те не се разбират: мъжът мисли и чувства по един начин, а жената – по друг. Защо? – Мозъчните им центрове не са еднакво развити.

Кой човек наричаме пощурял? – Който се е хванал за нещо, което другите хора не виждат. Ако жената е сляпа и не вижда, какво държи мъжът й, тя го нарича пощурял. Ако мъжът е сляп, той нарича жена си пощуряла. Единият от тях, който е сляп, мъжът или жената, започва да приписва на възлюбения си неща, за които той не е мислил. Ще се обвиняват в изневеряване, в охлаждане на чувствата и т. н. Така те сами създават нещастието си, сами стават причина за раздори и недоразумения помежду си. Жената казва, че мислела мъжа си за порядъчен човек, а той се увлякъл в друга жена. И мъжът не вярва на жена си. Има ли нещо вярно в тяхното подозрение? Може да има нещо вярно, но може и нищо да няма. Ако мъжът е разположен към някоя жена, тя може да е неговата майка, сестра, приятелка. Той им желае доброто и се радва на техните успехи. Има ли нещо лошо в това? Да желаеш доброто на своите ближни и да им се радваш, това значи, да имаш истински отношения към тях, съгласни и с морала, и с религията. Ако някой е развил ясновидството си, ще вижда неща, които другите не виждат. Какво ще бъде тогава неговото положение? Той има право да говори за слепотата на хората. Но какво ще кажете, ако слепият говори за слепотата на хората? За слепите Христос казва: „Може ли сляп сляпаго да води?”.

Следователно, слепият не може да има правилни и широки схващания

за живота. Зрението на съвременния човек е толкова ограничено, че той вижда едва една милионна част от това, което съществува на физическия свят; с духовното си зрение той вижда едва една десето милионна част от това, което съществува в духовния свят; с умственото си зрение пък той вижда едва една сто милионна част от това, което съществува в умствения свят. Тъй щото, в който свят и да влезе сегашния човек, неговото зрение е ограничено. Радвайте се, че още не виждате всичко, защото пред вас се открива широк свят, с големи възможности за изучаване на необятното и великото. Като минавате от един свят в друг, вие постепенно отивате от незнайното към знайното. Хиляди и милиони години предстоят на човека да се учи и да придобива знания. Не се обезсърчавайте, но се насърчавайте и търсете смисъла на живота. А животът има смисъл. Учените правят изчисления и намират, че в човешкия мозък има три билиона и 600 милиона клетки, които работят в областта на неговата умствена дейност. Те са изчислили, че всичкото световно знание може да се напечата върху човешкия мозък в 90 книги, големи като Библията, и ще остане свободно място за още 900 такива книги. Това показва, че на човека предстои още много да мисли и да учи. Ако мисли, че всичко е научил, той се самоизлъгва, той е в пътя на своите заблуждения.

Да се самозаблуждава човек, това значи, да бъде в положението на мишка, която стои пред капан с пастърмица и мисли, как да вземе пастърмицата, без да хлопне вратата на капана, и тя да остане вън, свободна, с пастърмицата в уста. След много обикаляния, след дълга стратегия, тя решава да пъхне муцунката си в капана, отдалеч да хване пастърмата. Влиза предпазливо вътре, хваща пастърмата, но капанът бързо се затваря след нея.

Ние говорим за мишката, че не е свободна, че лесно влиза в капана, но и човек не е свободен. Няма абсолютно свободни хора на земята, всички са в капана, всички са съблазнени от пастърмицата. Като влезе в капана и си хапне от пастърмата, мишката започва да разсъждава и да се пита: Какво стана с мене? Ще се опитам сега да изляза от капана. Бутне оттук, бутне оттам, навсякъде затворено. В същото положение се намират и хората. Докато нямат мъчнотии, те не мислят много. Щом се натъкнат на мъчнотии и на страдания, тогава започват да мислят, да търсят начин, как да се освободят от тях. Затова казваме, че мъчнотиите и страданията подбуждат ума към дейност. Чрез тях човек придобива опитности и правилни схващания за живота. За да не влиза в капана, или, ако е влязла,

да излезе от него, мишката не трябва да бъде мишка. Докато е мишка, всякога ще има капан за нея.

Сега се явява въпросът: Кой поставя капан на мишката? – Хората. Ще кажете, че щом поставят капан на мишките, те са лоши. Не са лоши, но лошото в мишката ги заставя да турят капани на пътя й. За да не става нужда да турят капани на мишката, тя трябва да измени формата си и начина на своите разсъждения. Значи, докато има мишки, ще има и капани. Това заключение е общо с философията на Шопенхауер, който казва: Докато съществува една зла воля в света, всякога светът ще бъде лош, и хората в него ще бъдат лоши. Шопенхауер е прав за себе си, но отде вади той своите заключения? Ще кажете, че философията му е резултат на неговите опитности. Мъж, който е патил от своята жена, казва: Познавам жените, лоши са те. Отде ги знае той? – От своята жена. Една жена видял и мисли, че познава всички жени. Ако един мъж познава няколко жени, това не значи, че познава всички. Има лоши жени, наистина, но има и добри. Всички жени не са подобни на мишките. Какво означава думата мишка в широк смисъл? – Същество, което обича да чопли, да гризе. Защо гризе мишката? – За да изхаби предните си зъби, които бързо растат. За да не пораснат много и да не й пречат, тя гризе, и по този начин постепенно ги изтрива. Защо растат бързо зъбите и? – Понеже е крайно алчно същество. Алчността я заставя да изяде всичко, което намери в капана. Има хора, които притежават някои от чертите на мишката. Като влязат в сандък, дето младата мома е наредила новите си дрехи, мишките правят дупки, изгризват дрехите и най-после излизат навън. Като ги питат, защо правят пакости на хората, те казват, че така ги е създал Бог. Както са създадени, така постъпват. За да изтъпяват зъбите си, те непременно трябва да гризат. Според мен, мишката може да постъпва и по друг начин, но трябва да се откаже от своята алчност.

Ако от мишката се изисква друг живот, други прояви, колко повече се изисква това от човека. Всеки човек се проявява според степента на своето развитие. Тази е причината за голямото разнообразие между хората. Разправят за генерал Вашингтон, преди да стане председател на Съединените Щати, следния случай. Във време на англо-американската война, като обикалял войниците, видял, как един младши подофицер командвал десет войника да вдигнат на раменете си една дълга, тежка греда. Войниците повдигали гредата оттук-оттам, но не могли да я турят на раменете си. Трябвало им една малка помощ отвън, за да изпълнят

заповедта на началника си. Подофицерът викал, настоявал да вдигнат гредата. Вашингтон, който бил скромно облечен, се приближил до подофицера и го запитал: Защо не помогнеш на войниците? – Аз съм подофицер! – с достойнство отговорил той. Като разбрал, че никой не го познава, Вашингтон се приближил към войниците и с тях заедно подложил рамото си под гредата и така помогнал да я вдигнат. След това той се обърнал към техния началник и казал: Аз съм генерал Вашингтон и спокойно продължил пътя си.

Ще кажете, че освен между военните, другаде не се срещат подофицери. Навсякъде има подофицери: и в семействата, и в обществата. Аз взимам думата „подофицер“ в широк смисъл – човек, който маха с пръчицата си и заповядва на другите. След освобождението на България, един българин решил да иска някаква лека служба, да си почине малко от тежкото робство. Мислел си, каква служба да иска. Един ден, като се разхождал из града, видял, как един човек стои пред няколко музиканти и маха с някаква пръчица. Той вдигал и слагал пръчицата, а те свирили. – Ето една лека служба за мене – казал си българинът. Ще отида при някой началник и ще поискам такава служба. Като се явил при началника, последният го запитал: Какво искаш, байо? – Служба. – Каква? – Да вдигам и слагам пръчицата, а музикантите да свирят.

Мнозина от сегашните хора, мъже и жени, учени и прости, искат да махат с пръчицата си, т. е. да бъдат капелмайстори. Това става не само в материалния живот на хората, но и в умствения. Много писатели, учени и философи търсят лек начин за прославяне. Те искат да се прочуят в света за чужда сметка. Други да свирят, да носят товара, а те да застанат пред тях и да махат с пръчицата си, да минават за капелмайстори. Преди години, един знаменит американски проповедник, държал една отлична проповед, която особено се харесала на един от посредствените проповедници. Той успял да се домогне до тази проповед, преписал я и в скоро време я държал на пасомите си, като своя собствена. Пасомите му останали крайно доволни и казвали помежду си: Такава проповед не е държал никой проповедник досега. Единствен нашият проповедник може да изнесе такава проповед. В скоро време тази проповед се разнесла по цяла Америка. Един след друг проповедниците я преписвали, и всеки я говорил пред слушателите си като своя.

Едно трябва да знаете: чуждото нещо е всякога чуждо. Не мислете с чужд ум, и не гледайте с чужди очи на нещата. Всеки да мисли със своя ум

и да гледа със своите очи. Умът на всеки човек трябва да бъде по възможност по-трезв, по-буден и ясен, да схваща вярно и правилно всичко, което минава през него. – Трябва ли да отречем ума на великите хора? – Не отричайте великите умове, но прилагайте техните мисли, подражавайте ги в трудолюбието и постоянството им. Майка или баща, които могат да възпитат добре децата си, са в състояние да възпитат цял народ. Те минават за велики хора и заслужават подражание. Те имат очи, виждат добре и могат да водят онези, които не виждат и объркват пътя си.

„Може ли сляп сляпаго да води?". Като излиза от физическата слепота, Христос засяга вътрешната, духовната слепота. Страшна е физическата слепота, но по-страшна е духовната. Тя създава големи нещастия на човека. Който няма вътрешна светлина, е изложен на постоянни промени; като не знае и не вижда причината на тези промени, той се блъска в себе си, като затворена птичка, и се осакатява. Ако някой чувствителен човек влезе в затвор между престъпници, ще излезе оттам с тежко настроение, с объркани мисли, без да може сам да си помогне. Той се чуди, какво му е станало, защо се изменило настроението му, но, като вътрешно сляп, не разбира, че причината за лошото му настроение се дължи на мислите на престъпниците, с които е бил в контакт. Всеки човек е подобен на батерия, от която излизат особени лъчи, по-гъсти или по-редки. Който не може да ги асимилира, възприема ги в организма си като мъчно смилаема храна, която произвежда главоболие, или друго някакво разстройство. В такъв случай, българите казват, че този човек е урочасан. Това не е никакво урочасване, но той се е натъкнал на две течения с противоположни енергии, които не си хармонизират. Който вижда добре и външно, и вътрешно, лесно се справя с такива течения. От далеч още той ги вижда и усеща и може да ги избегне. Не ги ли вижда, лесно се натъква на тях и носи лошите им последствия. Като е дошъл на земята, човек трябва да изучава всички условия, за да се справя с тях. Земята се състои от въздух, вода и суша. Съвременните хора изучават условията на водата и на въздуха, да могат да плават като риби и да хвърчат като птици. Когато някой казва, че условията на живота му са неблагоприятни, това показва, че той е попаднал да живее или във водата, или във въздуха. Ако се е научил да плава, той ще мине благополучно от единия бряг на другия. Ако знае да лети, ще пропътува известно пространство във въздуха и пак ще слезе на земята.

Задачата на съвременните майки и бащи, проповедници, учители и

общественици е да пръскат светлина в умовете и сърцата на хората, да ги научат да плават и да хвърчат, т. е. да ги научат на законите, които управляват сърцето и ума. Със сърцето си човек плава, а с ума си хвърчи, обикаля небесните пространства. Който не изпълни своето задължение, той носи отговорност за невежеството и тъмнината, в която се намира човечеството. Който заема високо обществено положение и не изпълнява задълженията си, той носи отговорност за катастрофите в света. Тази отговорност датира от времето на Христа до днес. Друг е въпросът, ако някой от водителите – майка, баща, проповедник или учител си признае, че е сляп. Той се освобождава от отговорност, но се задължава да работи за своята просвета и проглеждане. Същевременно, той се задължава да освободи онези, които води, да ги остави сами да прогледат. Оставени на себе си, те по-скоро ще прогледат, отколкото в ръцете на слепия водител. Нека всеки сам търси светлината. Ако майката е глупава, дъщерята не трябва да остане на същия уровен. Ако бащата е глупав, синът трябва да бъде умен. Ако синът е умен, и бащата ще стане умен. Това е въпрос на време, но се подчинява на закона за прераждането. Невъзможно е умен баща да роди глупав син. Синът трябва да работи върху себе си, да развива онези мозъчни центрове, които не са развити. Това се постига с мисъл, с усилена умствена работа. Като работи с ума си, човек храни клетките на мозъка, и те постепенно се развиват. Всяка сутрин, като станете от сън, кажете си: Аз искам да стана умен. Тази мисъл отива към мозъка и започва да храни клетките. Ако правите това цяла година, в края на годината ще имате малък резултат. Умът ви ще се проясни, ще схващате нещата правилно. Не става ли същото и в училищата? Като изучават различни предмети, учениците отправят повече кръв към мозъка си и с това хранят известни мозъчни центрове. Не казвайте, че не можете да мислите, но кажете си: Аз мога да мисля като умен човек. Всяка положителна мисъл повдига човека, а отрицателната – руши и понижава нивото на неговия ум. Ако царският син и синът на прост баща имат еднакво здрави и добре развити очи, и двете деца еднакво ще виждат нещата и еднакво ще се радват на живота. Следователно, ако вашият ум е здрав и добре развит, вие ще имате такива схващания за живота, каквито и философът. Да разбираш и схващаш правилно живота, това значи, да се радваш на всичко, което те обикаля.

Мнозина искат да станат духовни, да придобият вътрешни знания. Никой не може да стане духовен, преди да е развил ума си. Някой иска

преждевременно да разбере духовните работи. Това е невъзможно. Защо? – Челото му е ниско. Той трябва да работи върху ума си, да повдигне челото си и тогава ще бъде готов за духовната наука. Човешкият ум се движи в три свята: във физическия, в духовния и в умствения. Някой се затворил само във физическия свят, а иска да разбира духовните работи. Излез от физическия свят, разшири своя кръгозор до духовния и до умствения свят, тогава ще разбереш всичко, което те интересува. – Не мога ли да вляза в друга къща и оттам да проникна в по-високите светове? – Не можеш. Българската поговорка казва: „Чуждото нещо и на Великден се взима". Като не може да реализира желанията си, някой мисли, че съдбата го преследва. Не го преследва съдбата, но той не мисли и остава сляп в живота. Човек трябва да мисли за доброто, за правдата, за любовта, за красотата. Какво представлява красотата? – Цвете, което само отдалеч се гледа и помирисва. Откъсне ли го някой, то веднага изсъхва. Докато момъкът се радва отдалеч на красотата на момата, тя цъфти и добре се развива. Щом се приближи до нея, тя постепенно изсъхва. В този случай, момъкът постъпва с красотата, както паякът с мухата. Достатъчно е тя да попадне в мрежата му, за да я изсмуче. След това, паякът я изхвърля навън. Опитайте се да хвърлите една сламка в мрежата на паяка, да видите, какво ще направи. Той веднага ще скъса нишките на паяжината, ще извади сламката и ще изправи паяжината си. С това той иска да каже, че не търпи непотребни неща.

Каква поука можете да извадите от паяка? Да не допущате в ума си непотребни мисли. Ако някой подхвърли една непотребна мисъл в ума ви, веднага я изхвърлете навън. Ще кажете, че паякът е лишен от всякаква интелигентност. Фактът, че той може да тъче тънка мрежа, каквато хората не могат, показва, че той е интелигентен, че и в него има някаква разумност. Ако за паяжината се изисква известна разумност, колко по-голяма разумност се изисква за тъкането на човешките мисли. Човешката мисъл трябва да бъде свободна от заблуждения, в които се ловят хора, както мишките се ловят в капани. Не е позволено на човека нито себе си да заблуждава, нито другите. Всеки момент той се намира пред лицето на Бога и носи отговорност за всичко, което прави. За да се освободи от заблуждения, човек трябва да работи върху развитието на своя мозък, да изучава устройството му, както и съотношението, които съществуват между различните мозъчни центрове. Ако между мозъка на мъжа и жената няма хармония, те не могат да живеят добре. За да се разбират и

хармонират, между тях трябва да има три допирни точки: на физическия свят, на духовния и на умствения. С други думи казано, те трябва да имат еднакво устроени тела, еднакви мисли и еднакви чувства. Това не значи, че трябва да се подчиняват напълно един на друг. Всеки от тях може да бъде самостоятелен, да мисли и чувства свободно, но да се разбират, да има помежду им единство и хармония. Мъжът трябва да се насърчава от жената, а жената – от мъжа, но всеки да запази своята самостоятелност. Велик може да стане само онзи, който се импулсира от някоя разумна, повдигната жена, т.е. от любовта. Всеки, който се е ръководил и импулсирал от любовта, е станал велик. Четете живота на великите хора и ще се убедите в това. Например, Гьоте, Милтън, Байрон и други са станали велики, благодарение на въздействието, което им е оказала някоя жена. Има жени, които са [въз]действали на мъжа по отрицателен път, а други – по положителен. Първите са го отблъсквали, но с това повече са събуждали в него амбиция да работи, да стане велик човек, за да заслужи любовта и вниманието на тази, която не се интересува от него. Вторите пък са го насърчавали и подтиквали към работа и дейност. Понякога една малка причина може да подтикне човека към усилена дейност, да постигне това, което желае.

Преди години в Америка се прочул един атлет със своята сила. Един ден, като правел своите упражнения, край него минал един студент и казал нещо по негов адрес. Това обидило атлета и, за да си отмъсти, той ударил една плесница на студента и го търколил на земята. Студентът бързо скочил на краката си, недоволен и засрамен, и се върнал у дома си. По пътя той си мислел, как да отмъсти на атлета. Най-после в него се зародила идеята, да проследи живота му, да разбере, какви методи е приложил да развие такава сила. Той се домогнал до тези сведения и започнал да работи усилено за физическото си развитие. След пет години той могъл вече да вдига с едната си ръка кон с едно конче. Отишъл той при атлета и с едната си ръка го вдигнал високо във въздуха. След това го запитал: Познаваш ли, кой съм? – Не те познавам. – Аз съм онзи, на когото преди пет години ти удари плесница и ме търколи на земята. – Спомням си, но сега те признавам за мой учител.

Като изпадат в слабости, хората се оправдават с Бога. Те казват, че така са създадени. – Не са създадени така, но работа се иска от всички, да станат силни, за да се справят със своите слабости. Всеки може, като студента, да работи 5 – 10 години усилено, да развие силата си, да стане

герой. Не е нужно човек да става атлет. Достатъчно е да станете толкова силни, че да преодолявате мъчнотиите, които денят ви носи. Работете върху себе си, да приложите Божественото учение в домовете си, за да постигнете всичко, каквото желаете. – Защо днес синовете и дъщерите не уважават родителите си? – Защото повечето родители са пренебрегнали своя ум. Те малко работят върху ума си и остават назад в умствено отношение. Майката и бащата трябва да стоят високо в умствено отношение. Който е развил добре ума си, той има условия за проява на своето висше съзнание. Дето умът, сърцето и душата на човека са добре развити, там вече може да се говори за висше съзнание, за причинен свят. Това се постига постепенно, чрез последователна работа върху физическото тяло, върху сърцето и ума, върху висшия разум и най-после върху душата и духа. Така стават хората велики и знатни. И обикновеният човек може да стане велик, но ако работи върху себе си с прилежание и постоянство. Ще кажете, че за това се изисква слушане, посещаване на хубави и съдържателни сказки и лекции. И това е добре, но не е достатъчно. Като слуша, човек трябва да прилага всичко, което е чул и разбрал. Ако слушате само, без сами да учите и прилагате, вие ще познаете Бога такъв, какъвто не е. За онези, които работят и прилагат, Бог е добър, любящ. Към тях Той отправя своята светла страна. Към онези, които не работят и не прилагат, Бог отправя тъмната си страна. Без да иска, Той ги наказва, оставя ги да носят последствията на своята леност. Не е ли същото и в училищата? Учителят наказва ленивите ученици, а на способните и прилежните се радва. Ленивият ученик казва, че такъв е създаден. Ако работи и учи уроците си редовно, той ще види, че не е създаден така. Всеки сам може да изправи слабостите и погрешките си. И аз не желая да проповядвам на ученици, които само слушат, без да учат и прилагат. Който е готов да прилага, да бъде полезен за себе си и за своя народ, и аз съм готов да работя за него; който не е готов да прилага, и аз се отказвам от него. – Отде и как ще се учим? – Човек се учи от три неща: от погрешките на хората, от своите опитности и от знанието и опитностите на великите хора. Така трябва и вие да се учите. Сутрин, като ставате от сън, не мислете, че много знаете, но кажете в себе си, че малко знаете и че много още има да учите. Само така можете да се развивате и да придобивате знания. Който мисли, че много знае, а всъщност нищо не знае, той е на опасен път. Той всякога търси лесния път. Да вземе пръчицата на капелмайстора в ръката си и само да маха с нея. При всеки

неуспех в живота си ще търси вината в условията, в родителите си, в обществото, а най-малко в себе си. Има известна вина и вън от него, но, всъщност, главен виновник за неуспеха си е сам той. Търсете вината първо в себе си, а после в другите.

Работете върху себе си съзнателно, с любов и постоянство. Не е важно да съградите една къща в няколко дена. Градете бавно, но здраво; не се оплаквайте от съседите, но се ползвайте от техните добри черти. Всеки човек, всяко общество, всеки народ имат добри черти, които заслужават подражание. Не търсете вината в съседите си, но подражавайте на доброто, което носят те. Българите прекараха робство под турците и гърците, но придобиха нещо ценно – издръжливост. При това, те научиха нещо и от своите потисници. За човека е важно да се учи. При каквито условия да се намира, той трябва да учи, да придобива знания.

„Може ли сляп слепаго да води?”. Този стих има отношение, както към отделния човек, така и към държавите и техните управници. Всеки управляващ трябва да познава разумните природни закони, за да знае, накъде води държавния кораб. Защо погина „Титаник”? – Защото капитанът му искаше да съкрати пътя и взе посока, която носеше за него изненада. Ако беше взел познатия път, макар и с повече обикаляния, щеше да стигне благополучно до определената цел. Той мислеше, че „Титаник” не може да потъне, но остана излъган. Някой иска да напредва бързо, да съкрати пътя на развитието си. И това може, но ако съкратеният път е прочистен. Тогава не му носи изненади. Обаче, не е ли прочистен, по-добре да обиколи, да продължи времето. Докато пътят на някого е прав, свободен от препятствия, той върви напред и за нищо не мисли. Щом пътят се изкриви, той започва да мисли, коя посока да хване. Измени ли се посоката на движението, ти трябва да се спреш за малко, да изучиш новите условия и тогава да продължиш. Величието на художника се заключава в кривите линии. Ако може да рисува криви линии, да ги поставя на място, той минава за велик художник. Който си служи само с прави линии, той е чертожник, а не художник. Какво означават кривите линии? – Пластичност, огъваемост. Светлината се движи по криви, вълнообразни линии. Значи, и природата си служи с криви линии. Някой казва за себе си, че е прям, праволинеен човек, не обича да се отклонява от пътя си. Изпитал ли се е той, знае ли, как би постъпил във всички случаи на живота? Какво би направил, ако пред него се изпречи една каса, пълна със злато? Най-напред той ще се огледа, да няма хора около него и, като

види, че е сам и никой не го следи, ще бръкне в касата и ще продължи пътя си. Той вървял по права линия, докато не е бил сам; щом останал сам, веднага изкривил пътя си. Да бъдеш праволинеен от страх, това не е висок морал. Страхът нищо не допринася. Не можете да накарате детето насила да мисли. Както и да го заплашвате, страхът не може да го направи умен човек. Само любовта, като вътрешен подтик, може да застави човека да мисли и да работи. Изкуство е да се научи човек да люби и да обича. Затова, именно, Христос задава въпроса: „Може ли сляп слепаго да води?”. Само любещият може да води хората.

Време е вече сегашните хора да възлюбят Божията Мъдрост и Божественото знание, за да се хармонизират. Без това знание те всякога ще имат различни разбирания и желания, както и различни възгледи за живота. Като не живеят добре, мъжете и жените се оправдават с различните си разбирания. Това не ги оправдава. От тях зависи да възприемат новото, Божественото разбиране за нещата. Мъжът казва, че жената не може да мисли като него, затова я туря на по-ниско стъпало от себе си. Досега жената е работила повече с нисшия си ум, но тя започва да работи вече наравно с мъжа и може да възприеме новото и да бъде негова носителка. Тя има условия за бързо развитие. И от мъжа, и от жената се изисква работа. Да държат в равновесие своите мисли и чувства. Щом изгубят равновесието си, те губят всичко, което са изработили и придобили. Задачата на съвременните хора е да работят върху своя ум, да организират силите му, да ги поставят в хармония. Когато умът се развива правилно, мислите и чувствата на човека са хармонични. Той се чувства бодър, силен, готов за работа. Най-малкото нарушаване в дейността на човешкия ум създава известна дисхармония между мислите и чувствата на човека. Той е постоянно уморен и, дето седне, веднага заспива.

Много хора не успяват в живота си и скоро отпадат, защото се силят да разрешат задачите си в един ден. Това е невъзможно. Че не успявате да разрешите всичко изведнъж, това не трябва да ви отчайва и обезсърчава. – Къщата ми изгоря! – Нищо от това. Ако сте спокойни и уповавате на Бога, приятелите ви ще се съберат и, като се помолят, в Божието име ще ви помогнат. Не се съмнявайте в помощта на добрите и разумни хора. Щом уповавате на тяхната помощ, ще стане така, както сте мислили. На умните хора всички са готови да помагат. Колко бедни и разумни деца са отгледани, възпитани и образовани все от богати хора. Колко богаташки деца са пропаднали в живота! Велики духове, велики души има в света,

които се заели със задачата да помагат на бедни, сираци и страдащи. Като се говори за духове, хората се страхуват от тях, не искат да чуят думата „дух“. Някои пък отричат съществуването им. Ако искате да видите духове, наблюдавайте момите и момците и вижте, какви промени стават с тях. По лицата им ще видите, как се сменят духовете в тях. Докато в тях не се е събудило желанието да любят, те са спокойни, с красиви, чисти лица. Щом се събуди това желание, лицата им се изменят, и те стават неспокойни. Който е наблюдателен, ще види, че през тях минават много деди и прадеди; те се разговарят с младите, съветват ги да се женят. Те искат чрез тях да се преродят, отново да дойдат на земята, да свършат работата си. Ако питате момата и момъка за състоянието им през това време, и те ще ви кажат, че става нещо с тях. Те се чувстват разпънати, жертва на някаква вътрешна борба. Ако се оженят и се роди дете, борбата се прекратява, лицата им се изчистват, и те се успокояват, радват се на вътрешен мир. Следователно, всяка вътрешна борба в човека е резултат на присъствието на духове в него; значи, духовете се борят в човека.

„Може ли сляп сляпаго да води?”. Като не разбират живота на духовете, хората казват, че онези, които вярват в съществуването им и които много знаят, са опасни, защото те развалят света. Не е така. Светът се нуждае от истински учени. Глупавите хора развалят света, а не учените. Опасни хора са онези, които се мислят за учени, без да са такива. Истински ученият е издържан във всичките си прояви. Каквото обещание даде, изпълнява го навреме. Той държи на обещанията си и всякога говори това, което мисли и чувства. Каже ли на някого, че го обича, той е почувствал това, не говори празни думи. Някой казва на едного, че го обича, без да е почувствал обич към него. Казва, че трябва да бъде религиозен, без да е почувствал и разбрал, какво представлява религиозното чувство. Чудни са религиозните хора! Те говорят за неща, които сами не разбират. При мене са дохождали религиозни хора с различни намерения. Един искаше да ме обърне към Бога, а сам той не беше се обърнал. Друг иде при мене, да ме изпитва; иска да знае, какво разбирам под думата „спасение“. Само онзи може да говори за спасение, който е слизал до дъното на ада, между грешните и паднали хора, да види, как живеят те. Спасява се гладният, жадният, болният, страдащият, умиращият и т. н. Смешно е човек да говори за неща, които сам не е изпитал. Като ражда детето си, майката го спасява. Без нея то би било захвърлено някъде. Колко майки са хвърляли децата си! Когато износи

детето си докрай, майката го спасява. Казано е в Писанието, че роденият от Бога грях не прави. Следователно, който греши, не е роден от Бога. С това се обяснява, защо някои хора са добри, а други – лоши; едни са умни, а други – глупави. Първоначално хората са излезли от Бога и са били добри и умни. Някои от тях са паднали и започнали да грешат, поради което са изгубили добротата си. Те минават днес за лоши и неразумни.

Днес от всички хора се изисква да бъдат умни и добри, да съзнават, че са дошли на земята да работят, от една страна, за развитието на своя ум, на своето сърце и на своята воля; от друга страна, да работят за проявяване на своята душа и за укрепване на своя дух. Не се ли развива така, никой човек не може да води слепия. Който иска да бъде полезен на себе си, както и на своя ближен, трябва да си каже: Днес Бог оправя света. Той отдавна го е оправил, но ние трябва да бъдем разумни, да не разваляме това, което е създадено вече. Само така ще дойде естественият ред на нещата. Ако кожата на ръката ви се олющи, оставете я да засъхне, да хване корица. Природата сама лекува. Ако я разчесвате постоянно, коричката ще се изкърти, и отдолу ще остане прясно месо, до което всяко допиране причинява болка. Не чоплете нещата, но ги оставяйте да зараснат. Ще се учите на търпение. Бог пръв дава пример на търпение. Той търпи хората, чака да се пробудят, защото знае, че има нещо в тях от Божествен произход. Заради Божественото в човека Той търпи. И вие трябва да търпите за същото, за да си помогнете сами в пътя на своето развитие.

Христос казва: „Да се не смущава сърцето ви”. Ако ви смущава нещо, мислете върху него няколко часа или няколко дена, докато дойде в ума ви една светла мисъл. Приложете тази мисъл и благодарете че ви е посетила. Ако ви посещават светли мисли, без да ги прилагате, вие не можете да подобрите живота си, нито отношенията си с хората. Тогава от разумния свят ще издадат заповед, да ви вземат горе, там да научите урока си. Докато не го научите, няма да слезете на земята. Който иска да живее дълго на земята, трябва да решава задачите си правилно.

„Може ли сляп сляпаго да води?”. – Не може. Така трябва да си отговори всеки сам за себе си да работи за своето прогледждане. Докато не прогледне ясно и външно, и вътрешно, човек не може да го стигне нищо, никаква култура. Днес ви се проповядва как да орете, как да корените, а в бъдеще ще ви се проповядва онази култура, която Христос донесе на човечеството – културата на Сина Божи, културата на любовта. За тази култура са нужни хора с отворени очи, с отворени умове и сърца. Дойде

ли тази култура на земята, висшето съзнание на хората ще се прояви, Христос ще се всели между тях, и всички ще живеят като братя, като разумни хора. Днес Христос не може да дойде между хората. Ако иска да дойде, трябва да приготви гърба си за нови камшици. Рече ли да проповядва, всяка проповед трябва да бъде предварително прегледана и одобрена. Той чака други времена, когато хората станат разумни и започнат да виждат, да чуват и да разбират правилно. Христос не е далеч от хората, но те не Го виждат. Той е зад облаците. Като се махнат те, ще стане светло, и всички ще видят Христа, облечен в слава и великолепие.

„Може ли сляп сляпаго да води?". Докато сляп сляпаго води, никакво развитие не може да се очаква. Мислете за развитието на вашия ум, за културата на любовта. Радвайте се, че ви очаква светло бъдеще и велика работа. Светът се нуждае от добри майки, бащи, учители, проповедници, съдии, техници и др. Светът се нуждае от всички занаяти, но не и от гробокопачи.

Направете следния опит. Всяка сутрин, като ставате от сън, задавайте си въпроса: Добър ли съм, или не съм? Умен ли съм, или не съм? Ако си отговорите положително, пожелайте да проявите доброто и разумността в своята пълнота. Ако си отговорите отрицателно, не се самоосъждайте, но започнете да работите върху себе си, да проявите това, което Бог е вложил във вас.

Сега аз ви задавам въпроса: Виждате ли ме, или не ме виждате? Ако кажете, че ме виждате, пожелавам ви догодина да прогледате, да ме видите още по-добре. Да се отворят очите и ушите ви, да виждате и чувате добре, за да разберете, кое е право и кое не е, и да поставите всяко нещо на своето място в своя ум и в своето сърце. Това изисква новата култура, която иде вече на земята.

Беседа от Учителя, държана на 10 юни, 1917 г. – София.

НЕДЕЛНО ПОСЛАНИЕ ОТ ВАРНА I

До всички приятели[92]

Изворите трябва да извират, реките да текат, тревите да растат, а човек да мисли и разсъждава и върши волята на своя небесен Баща. Неговата Любов да му бъде закон. Волята Божия, Царството Божие, славата Божия, цел в него самия. Много листа ще окапят, много черупки ще се смъкнат, докато душата достигне своето съвършенство.

Господ да ви води и упътва със Своя Дух, да ви показва вътре във вас що е доброто и правото пред Него самия. Аз ви предадох едно учение на Христа, учение на живота, не на буквата. Учение не на сектантство, а учение на Мъдрост и Любов, което може да обнови целокупния живот.

Господ, за Когото ви говоря, е жив в цялата природа, действащ във всички същества. Той говори вътре във всяка душа, във всяко сърце. Аз ви говоря за Него, с Когото всякога съм в общение, познавам гласа Му, държа учението Му, върша волята Му, слушам Духа Му и радостта ми е в Неговото живо Слово.

Какво благо би било за хората, ако разбираха Божия език и си мислеха, че са братя, а не врагове, да споделят своите скърби и своите радости! Близо е часът, ще прозвучи небесният глас.

Имайте мир и търпение, всичко Той ще уреди добре. Ще възкреси, ще оживи и ще бъде „едно стадо и един пастир на живота“.

Благоволението на Христовия Баща отгоре да почине върху всички, които призовават Неговото име на всяко място и време.

26 август 1917 г, неделя, Варна

НЕДЕЛНО ПОСЛАНИЕ ОТ ВАРНА II

До всички приятели

В. Т. И. Х. С. Б.
(Верен твой Исус Христос, Син Божий)

Господ Бог наш да благослови всички, които с вяра и чисто сърце Го търсят! Да им даде от Христовия Дух да Го познават и да изпълни сърцата им и душите им със Своята обилна любов.

Дръжте Истината, изложена в Неговото живо Слово, което е Христос. И като знаете, че скръбта произвежда търпение, а търпението - опитността, а опитността - надеждата, а надеждата не посрамява, защото любовта Божия излеяна в сърцата чрез дадената Духа Светаго.

Това е моят поздрав на всички, които вървят в правия Христов път - пътя на Божествената Любов - пътя на вътрешната душевна свобода, пътя на новия живот и възкресение, във всяка вътрешна доброта Божия, във всяка радост и веселие.

Придобивайте Божественото знание и го съхранявайте в сърцата си чрез Любовта Христова.

Желая всички да станете умни и съвършени в Господа и да бъдете всички с един ум и едно сърце, целомъдрени във всичката пълнота.

Мир на всички ви от Господа!

Ваш верен: П. К. Дънов

2 септември 1917 г., неделя, Варна

III СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1918)

ЗАВЕДЕЕВАТА МАЙКА

Пристъпи при Него на Заведеевите синове майка им[93]*.*

„Пристъпи при Него на Заведеевите синове майка им, със синовете и, та Му се кланяше и искаше нещо от Него”. Искането е подтик, движение в Живота, в една или в друга посока, предизвикано от човешките желания. Дето е Животът, там има и движение. Движението може да бъде или в хармония, или в дисхармония с Божиите закони. Същото може да се каже и за човешките мисли и желания. И т се дължат на някаква причина, външна или вътрешна. Майката на Заведеевите синове искаше нещо важно от Христа, а именно: единият от синовете ѝ да седне отдясно на Христа, а другият – отляво. Христос има само една дясна и една лява страна, Ако Заведеевите синове заемат двете страни, где ще седнат другите хора? И до днес още хората спорят все за това кой да заеме десницата и кой левицата. Майката Заведеева не е разбирала Божия закон, че не е възможно двамата ѝ синове да седнат отдясно и отляво на Христа, както не е възможно две жени да се оженят за един мъж, или двама мъже – за една жена. Следователно когато Бог отказва да задоволи желанията ни, то е, защото искаме да оженим две жени за един мъж, или двама мъже за една жена. С други думи казано: Невъзможно е да имаме желанието на Заведеевата майка, и Бог да го задоволи. Не може и двамата ни синове да седнат, единият отляво, а другият отдясно на Христа. Христос ѝ отговорил: „Не знаете какво искате”. А човек трябва да знае какво иска.

Сега ние не говорим за децата, но за онези, които вървят в пътя на посвещението. Те, именно, трябва да знаят какво искат. Много неща желаят децата, но майките им дават само това, което им е нужно. Всички неща в света са разумно разпределени. Например, континентите са разпределени между различни раси: Африка се населява от черната раса, Азия – от жълтата, Америка – от червената, Европа – от бялата, Австралия – от кафявата. Като изучавате животните – риби, птици и млекопитаещи, виждате, че всяко от тях си има съответна форма. При това, всяко животно заема определено място. Който не разбира Божия закон, чуди се защо една малка буболечица трябва да живее. По отношение на човека, буболечицата е малко, дребно същество, но и човек, по отношение на Висшите същества, е също така малко същество, подобно на буболечицата.

Когато Христос отговаря, че Заведеевите синове не могат да седнат, единият от лявата Му страна, а другият – от дясната, Той искаше да покаже на човечеството, че всеки трябва да желае само това, което му е определено. Същевременно, Христос разглежда лявата и дясната страна на човека като два велики принципа: лявата страна представлява Божията Любов, а дясната – Божията Мъдрост. Всеки човек има по двама синове, които иска да постави в, два специфични света: единият – в света на Любовта, а другият – в света на Мъдростта. Това е невъзможно. Защо? Защото в тези светове не съществува никакво лицеприятие. Кой обикновен човек е достоен да заеме едното или другото място? Под думата достоен, Христос разбира онзи човек, който е в състояние да възприеме нещата в тяхната същност. На всеки човек е дадена възможност да схване нещата така, както са в действителност. На всеки човек са дадени и специфични възможности. Това се отнася не само до умствения, но и до физическия живот на човека. Ако имате две деца, едното със здрав стомах, а другото с болен стомах, за кое от двете деца е приготвената баница? За онова, което има здрав стомах. Следователно когато търсим Христа, за да придобием Неговата Любов, трябва да бъдем здрави. Любовта е за здрави, а не за болни хора. И болният чувства и възприема Любовта, но външно само, а здравият я възприема и външно, и вътрешно. Когато страдаш, Любовта е вън от тебе; когато се радваш, тя е в тебе. Същото е и за Мъдростта: когато страдаш, Мъдростта е вън от тебе; когато се радваш, тя е в тебе. Макар и вън от вас, Любовта и Мъдростта пак работят за вашето повдигане, но вие не можете съзнателно да ги възприемете; не можете да разберете тяхното вътрешно съдържание и смисъл. За да разберете нещата, трябва да живеете в тях, да проникнете в тяхната същина. Например, четете за съществуването на различни светове – физически, астрален или сърдечен, умствен и причинен. Знаете, че всеки свят представлява нещо специфично, но малцина имат ясна представа за тях.

Какво нещо е физическият свят? Свят на движение. Тук формите се движат от едно място на друго. Като дойдете до Астралния свят, някои мислят, че той е далеч от тях, някъде зад звездите. Астралният свят е чувственият, т.е. свят на чувствата. Когато казвате, че изпитвате приятност или неприятност, скръб или радост, вие сте в Астралния свят. Чрез чувствата човек се свързва с душите и ги познава. На физическия свят хората изучават нещата чрез сетивата си, а в Астралния свят – чрез

чувствата си. И душите имат мирис, вкус, тон, както и физическите предмети. Колкото по-фини са чувствата на човека, толкова по-лесно може да познае, дали една душа е от долния, или от горния свят. Всеки трябва да си зададе въпроса от кой свят е като душа, дали е на мястото си във физическия свят, има ли благородно сърце и светъл ум. Същевременно, всеки трябва да знае, красив ли е. Красотата има отношение към Истината. За да бъдеш външно и вътрешно красив, трябва да отговаряш на известни условия, т.е. да носиш в себе си известни Добродетели. Красивият човек е хармонично съчетание на своите мисли, чувства и постъпки. Той е хармонизирал и ума, и сърцето, и волята си. Той живее правилно и в трите света – във физическия, в Духовния и в Умствения.

Често хората се запитват кой е праведен и добър човек, или кой е духовен. Който има благородно сърце и светъл ум, той е праведен и добър човек. Искате ли да знаете дали сте праведен, духовен човек, огледайте се в Божественото огледало и се запитайте: имате ли нужното благоухание, сърцето ви благо ли е, умът ви светъл ли е. Щом искате да знаете това, от Разумния свят ще изпратят комисия да ви изпита. Тя ще провери ухането ви, благостта на сърцето ви, светлината на ума ви, богатството ви и, като разбере как използвате дадените ценности, ще определи към кои хора спадате. Тогава ще ви постави съответна бележка, както тук оценяват учениците, и ще ви изпрати при Бога за одобрение. Човек се изпитва във всички светове. Някой мисли, че може да живее както иска и както разбира, че никой не държи сметка за това. Не е така, Разумният свят е точен, всичко тегли и преценява. Някой казва, че бил добър проповедник, добре изпълнявал службата си, бил от добро семейство. Това не е достатъчно. Ще те изпитат във всяко отношение, и едва тогава ще се произнесат какъв човек си. Добър човек си, а не можеш да разрешиш най-малката мъчнотия. Чрез мъчнотиите проверяват човека, може ли да плава, или не може. Малкото патенце се излюпи и започва да плава, а човек живее десетки години на земята и не може да плава, т.е. не може да решава мъчнотиите си. Които не може да плава, не може да решава задачите си и потъва във водата. Добрият човек, в пълния смисъл на думата, лесно решава задачите си. Той е научил изкуството да плава. Комисията го изпитва и му пише шесторка. На слабия пише единица. След всичко това, той иска да седне отляво или отдясно на Христа. Какво означава лявата страна на Христа? Работа на земята. А дясната? Работа на Небето. Значи, който иска да седне отляво на Христа, той е слязъл на

земята да работи. Който иска да седне отдясно на Христа, той иска да работи на Небето. Дали ще седнеш отляво или отдясно на Христа, ти трябва да работиш.

Всички хора са дошли на земята да работят. Бог казва: дайте работа на всеки човек, да се прояви. Като свърши дадената му работа, и комисията се произнесе за успеха му, едва тогава Бог ще даде думата си, къде да го поставят, отляво или отдясно на Христа. Някой е кандидат за служба от лявата страна, но няма търпение да свърши работата си докрай и търси нова служба – от дясната страна. Търпение се иска от всички хора, особено от християните. Не можеш да бъдеш истински християнин, ако не си придобил търпение.

В Китай живял един благочестив човек – Натан, които бил известен между бедни и нуждаещи се със своята голяма щедрост. Някой си Митран му завидял и пожелал да стане щедър като него. Той направил големи заведения, с богати кухни, за да приема бедни и да ги угощава. В скоро време се заговорило и за Митрана. Бедните се стичали при него, да ги нахрани и да получат някаква помощ. Той ги посрещал любезно, давал им храна, пари, с цел да надмине Натана по щедрост. Между бедните имало една просякиня, която се опитвала по няколко пъти на ден да получи помощ. Тя влизала ту от едната, ту от другата врата и получавала това, което й било нужно. Митран забелязал как тя се промъквала ту през едната, ту през другата врата, но мълчал. Най-после той не издържал на нахалството й и я изпъдил. Тя напуснала дома му, но казала: „Е, Митране, всичките ти усилия отидоха непразно. Натан остава ненадминат. Вече трийсет пъти аз ходя при него, влизам и през едната, и през другата врата на къщата му, но той дума не ми казва. Всеки ден ме приема, като че за пръв път ме вижда, а ти, едва десетина пъти влязох в дома ти, и вече ме изпъди. Помни, че щедростта е свързана с търпението. Ако не можеш да търпиш, и щедър не можеш да бъдеш."

Съвременните хора се нуждаят от търпение. Това, което те наричат търпение, е неволя. Някой търпи до известно време, после се разсърди и в един момент разваля всичко, което е съградил. Казвате, че някой мъж или някоя жена са страдали много, голямо търпение са проявили. Голямо е търпението им, но те издържат най-много до петнайсет пъти. Като приемат просякинята петнайсет пъти, след това изгубват търпението си и я изпъждат. Те трябва да работят още върху търпението, трийсет пъти да приемат просякинята и пак да не им дотегне. Мъжът казва на жена си:

„Прекали го вече.” Жената казва на мъжа си: „Прекали го вече.” Щом дойдат до числото 15, те започват да се сърдят и, когото срещнат на пътя си, скарват се с него. Чакайте, много бързате, още петнайсет пъти трябва да приемате просякинята, да дойдете до числото 30 – число на зрялост, на възмъжаване. За да станете мъдри, трябва да учите във всеки свят по десет години. След това се открива нова, велика наука, която също трябва да изучавате.

Новото учение, което Христос донесе на човечеството – учението на Любовта, носи Сила за човека. Ето защо, който иска да стане силен, добър и любещ, трябва да изучава ревностно това учение, да стане ученик на Христа. Често хората се запитват обичат ли ги ближните им. Да се задава такъв въпрос, това е все едно да се съмнявате в своята Любов. Щом се съмнявате в своята Любов, вие се съмнявате и в Божията, защото Бог живее във всички хора и чрез тях проявява Любовта си. Ако вие обичате хората, и те ще ви обичат. Каже ли някой, че обича, той е дал място на Божията Любов в себе си. Като люби, Бог се проявява в него, а не човекът. Защото е казано в Писанието: „Бог е Любов”. Който иска да даде място на Любовта в себе си, той трябва да се интересува само от своите мисли и желания, от своите постъпки и отношения. Че плодовете на хората били сладки или горчиви, това не се отнася до мене; важно е моите плодове да бъдат сладки. Че хората издавали приятна или неприятна миризма, това не се отнася до мене; важно е аз да разнасям благоухание навсякъде. Важно е моят ум, моето сърце, моят Дух и моята душа да са на място. Това е основното правило, чрез което човек може да подобри живота си външно и вътрешно. Ще кажете, че човек трябва да живее за дома си. Вярно е това, но домът, в сравнение с целокупния живот, представлява само малкия пръст на ръката. Човек не живее само за малкия си пръст, но за всичките си пръсти. Малкият пръст представлява физическия свят. Човек не живее само за своите физически, т.е. материални нужди. Безименният пръст представлява любознателността на човека, средният – Правдата, показалецът – религията, а палецът – волята и разума. Щом е дошъл на земята, човек трябва да служи на всичките си пръсти, да задоволява своите вътрешни стремежи. За да ни обичат хората, трябва да им дадем нещо от себе си. А ние можем да даваме само тогава, когато работим върху себе си. Ние обичаме Бога, защото Той всичко ни е дал и продължава да дава, да задоволява нуждите ни.

Хората се оплакват от неуспехите си в живота. Въпреки желанието им

да бъдат изправни, да реализират своите идеали, те пак не успяват. Значи, има нещо ненормално, неестествено в тях, което им препятства. Като се натъкват на неестествените прояви в себе си, те се отчайват. Едно трябва да знаете: всичко неестествено, изопачено в проявите ви, не се дължи само на вас. Има и други фактори, вън от вас, които са виновни за вашите неестествени прояви. Минавате някъде и усещате неприятна миризма. Причината за лошата миризма не е във вас, но вън от вас нещо гние и разнася тази миризма. Вие сте виновен дотолкова, че не сте могли отдалеч да усетите лошата миризма и да се отстраните от нея. Ако сте неразположени, вината е отчасти във вас, отчасти във външния свят, който не е в хармония с Бога. Всеки уд, отделен от целия организъм, започва да се разлага и гние. Следователно, за да не попадате в среди, които се разлагат, дръжте се здраво за Цялото. Призовавайте великото и мощно Начало на помощ. Като постъпвате по този начин, вие ще бъдете далеч от лошите условия, и положението ви ще се подобри.

Това, което днес ви говоря, е малко мъчно за прилагане. Защо? Защото сте се отклонили от правия път и мъчно можете да се върнете назад. Какво трябва да направи водата, която се е отбила от пътя си? Да се върне назад, не може. Нищо друго не й остава, освен да си направи нов път. Щом е така, и на вас казвам: Не се обезсърчавайте, напуснете старата вада и си направете нова. Така постъпва и Природата. Старата вада е вашият стар живот. Напуснете стария си живот, идете при комисията да ви изпита, да видите какво знаете и какво не знаете. Онова знание, което влиза в работа, ще задържите; непотребното ще изхвърлите. След това ще ви пратят при Бога, Той да даде последната си дума. Ако сте готови за Небето, там ще ви задържат. Ако не сте готови, ще ви дадат ново тяло и ще ви изпратят на земята, там да учите и работите. Този процес наричаме съдба. Човек сам кове съдбата си. Затова, именно, Христос казал на Заведеевата майка: „Не знаете какво искате". Това значи: не разбирате Божиите пътища. Хората гледат само на външната страна на Живота, а онова, което Бог е наредил да се върши, него забравят. Както и да мислят хората, ще знаят, че това, което Отец е наредил да стане, ще се изпълни. Никой не е в състояние да отмени Божия план.

Какъв е планът, който Бог е определил за човека? Той го е изпратил на земята, да работи с ума, сърцето, душата и Духа си и да се развива. Христос слезе на земята да научи хората как да живеят и да работят правилно. Той внася светли мисли в човешкия ум, благородни и

възвишени чувства и желания в сърцето му и така повдига Духа му, прави го силен и бодър. Мнозина очакват Христа да слезе от облаците, но вместо да видят това, главите им се пълнят с мъгли. Христос хлопа на вратата на вашето сърце, а вие гледате горе някъде и се чудите къде ли се тропа. Не гледайте нагоре. Той няма да дойде оттам, но гледайте към вратата на сърцето си, дето се хлопа – там е Христос. Отворете вратата си и Го поканете вътре.

Човек има две врати: едната е официална, а другата – ежедневна, през която постоянно влиза и излиза. Официалната врата е носът, а ежедневната и достъпната е устата. През устата влиза въздухът и храната; през устата излиза и част от въздуха. Това е алегорично казано. В друг смисъл, умът е официалната врата, а сърцето – ежедневната. Христос ще мине през ума – официалната врата, ще слезе до сърцето и там ще похлопа. Всички проповедници говорят за идването на Христа на земята, но не знаят през коя врата ще влезе Той. От две хиляди години Той хлопа на носа, т.е. на ума на хората, а те отворили устата си и оттам Го чакат да влезе в стомаха им. Умът, главната врата на хората, е затворена днес. Някой иска да види Христа. Питам го: отворен ли е умът ти? Не е отворен. Щом не е отворен, отвори го и чакай. Научи се от светските хора как посрещат видни гости. Христос стои вече пред вашите умове, чака да Му отворите, за да слезе оттам до сърцата ви. Всичко иде от ума, затова старите хора казват: учените развалят света, и учените ще го оправят. Който разваля, той може и да оправя. Бог създаде света чрез Мъдростта. Така трябва да работите и вие.

Желая на всички хора да започнат Нов живот и да се вслушват в своите възторжени и възвишени желания. Затова се изисква светъл ум, благородно сърце и възпитана, силна воля. Не е нужно човек да мисли само за ядене и пиене. Когато поканите някой гост на трапезата си, мисли ли той какво ще яде и пие? За него е важно да има здрави зъби и здрав стомах. Трябва ли да мисли той, ще бъде ли поканен и друг път на вашата трапеза? Ако домакинът е богат, външно и вътрешно, той всякога слага трапеза, Като се нахраните днес добре, не мислете какво ще ядете на другия ден. Не мислете за осигуряване. Чрез Мойсея Бог казваше на евреите да не мислят за утрешния ден, но да си събират манна само за един ден, за да не се разваля. Къде останаха богатите хора, които се бяха осигурили за години? Фалираха. Всички богати фирми изчезнаха. Те заминаха за онзи свят с празни черепи и сухи кости, без мускули. Казват

за някого: умен човек беше той. Къде остана неговата умна глава? Докато е бил жив, виждали сте главата му, но след смъртта му нищо не виждате, освен празен череп и сухи кости. Казват за някоя жена: красива жена беше тя! Никаква красота не виждам днес в нея. – „Силен човек беше!” – Никаква сила не виждам в него. Всичко, което ви е правило впечатление – разумност, красота, сила, е изчезнало, понеже е временно, преходно, променливо. Започнете Новия живот и вървете напред с Бога. Който се свърже с Него, ще стане богат, физически и духовно. Бог, за Когото говоря, не е само български, нито еврейски Бог, но на всички народи, на всички хора по земята. Няма по-достъпно същество от Него. Той носи пълнотата на Живота в себе си. Призовете Го, и Той ще ви се отзове. Много хора днес са обременени: мислят за своите близки, които са на бойните полета, страхуват се да не ги убият. Не мислете за това, но нека всеки се запита: Върша ли Божията воля? Обичам ли ближния си както себе си? Когато всеки човек, всички народи си отговорят на този въпрос положително, Бог ще ги благослови.

Желая ви да се приготвите да посрещнете Христа. Ако дойде в домовете ви и намери, че не сте готови, Той ще си вземе това, което ви е дал. Ако мъжът, жената и децата ви са добри, а вие не ги цените, ще ви ги вземат. Христос ще им каже: „Елате при мене, аз ще задоволя нуждите ви и ще ви дам заслужено място.” В края на краищата, всички ще се върнем при Господа, от Когото сме излезли. Ще кажете, че е страшно това връщане. Нищо страшно няма във връщането на душата при Бога. Страшно е за онези, които живеят зле, които лъжат, крадат и не изпълняват Божията воля. Те ще изгубят всичко. От тях ще останат само сухи кости. Ще се опитат да влязат в сърцето си, но ще ги обхване студ, безлюбие и никаква топлина, никакво чувство; ще се опитат да влязат в ума си – никаква мисъл, никаква Светлина няма да намерят. На всички казвам: обърнете се към Бога на пълния Живот и от Него искайте всичко. Какво прави търговецът днес? Той се стреми към положителното в живота. За него златната звонкова монета има съдържание. Що се отнася до книжните пари, той не разчита на тях. Американските студенти имат обичай да се поздравяват с чекове от 30 – 40 000 лева, които, обаче, не могат да се осребрят – никоя банка не може да им ги изплати. По-добре е човек да има един лев, но звонкова монета, отколкото хиляди книжни левове, които никой не признава. Това са залъгалки в живота. Пазете връзката си с Бога, като капитал, на който всякога може да разчитате.

И тъй колкото и да се стремите към дясната или лявата страна на Христа, Той няма да ви тури нито отдясно, нито отляво на себе си. Защо? Защото, като имате сърце, вие сте вече отляво на Христа; като имате ум, вие сте от дясната Му страна. Когато мъжът умре, той отива отдясно на Бога. Като остане жената на земята, тя е отляво на Бога. Делението на християните на източноправославни, на католици и протестанти показва, че те не разбират Христовото учение. Някои християни не поддържат делението, но искат всички да бъдат на една страна: или на ляво, или на дясно. Всъщност, една страна съществува – дясната. Тя съдържа всичко в себе си. Добре е всички хора да застанат на тази страна, защото тя води към Бога. Някои не познават къде е дясната и къде – лявата страна и се питат къде е Бог, на кое място ги е поставил и т.н. Първоначално още, Бог ги е турил на добро място. Ако не са доволни от мястото си и го намират лошо, ще знаят, че те сами са го избрали. Те се оплакват от живота си и казват, че всичко им е кисело, горчиво. От тях зависи да подсладят живота си. На киселото и горчивото трябва да прибавят повече захар. На земята не трябва да бъдете много сладки. Тук и киселите, и сладките неща имат свое предназначение. Докато сте на земята, може да бъдете три четвърти горчиви и четвърт сладки; в Ангелския свят ще бъдете наполовина горчиви и наполовина сладки, а в Божествения свят ще бъдете напълно сладки. Молете Бога да ви помогне, да развивате правилно ума, сърцето и волята си, да се облечете в Христа, както е казано в Писанието. С други думи казано: приемете Христа в сърцето си, като ваш приятел, и в ума си, като ваш Учител, да ви обхване външно и вътрешно, а не само да се облечете в Него, като в дреха.

Някои търсят Христа по външен път, само в един човек. Така те няма да Го намерят. Христос се открива на онзи, който искрено Го търси. Как се открива? По вътрешен път, и не само чрез един човек, а чрез много хора. Той се проявява като Светлина. Христос е и в едното, и в многото. Той е и в цялото дърво, и в плода. Къде е Христос? Горе. Преди две хиляди години Той беше на земята, но сега работи в горния свят. Който Го види, веднага тръгва след Него, както момата пристава на някой красив момък. Не плачете за онези, които са пристанали на Христа. Понеже тук никой не ги е оценил, те отишли при Христа, Той да ги оцени, и са доволни от положението си. Близките им плачат за тях, искат да ги видят. Няма защо да плачат за скъсаните им дрехи. Някои искат да знаят дали близките им, които са заминали за онзи свят, мислят за тях. За какво ще мислят? Те не

се интересуват за материалното ви положение, но как живеете, дали се обичате, дали сте готови да се жертвате един за друг.

Христос слиза отгоре. Това е велика Истина, която всички ще проверите. Всички управляващи, всички проповедници и учители, майки и бащи ще Го видят и ще Го признаят за свой Бог. Желая ви, всички да бъдете радостни и спокойни. Доброто иде вече в света. Христос слиза отгоре! Всички ще видят това. Някои ще бъдат в Христа, а у някои Той ще бъде. Велико благо очаква човечеството. Желая всички българи да слушат какво им говори Господ и да бъдат носители на Неговото Слово. За да проверите дали Бог е между вас, съберете се около някой болен и се помолете за него. Ако болният се подобри, Бог работи между вас. Съберете се около един крайно беден човек и се помолете за него. Той се нуждае от хляб. Ако хлябът му дойде на крака, значи Бог работи и тук. Ако има суша и се помолите за дъжд в името на Господа, дъждът ще дойде, а с него заедно и плодородието. Сегашните хора философстват, за всичко мислят, но забравят Бога.

За кой Господ говоря аз? За Онзи, Който въздава на всеки човек заслуженото. Не се произнасяйте за работите на хората, има кой да ги критикува, има кой да мисли и следи за живота им. Бог изисква от всички да изправят живота си, да изпълнят Неговата воля. Ако не Го послушат, ще дойдат тежки дни. Който послуша Господа, ще има на разположение всичко – и хляб, и земя. Как ще познаем Господа? Като направим същия опит, какъвто направи пророк Илия на своето време. Аз ще извикам Господа, за Когото ви говоря, и ще пожелаем да направи нещо, от което да видим присъствието Му. Нека направят същия опит и онези, които Му служат, да видим на кого ще се отзове. Като знаете, че Господ е жив и управлява целия свят, от нищо не се страхувайте. И смъртта да не ви плаши. Ако тя се изпречи на пътя ви, кажете си: понеже Бог ме е изпратил на земята да работя, никаква външна сила не може да отнеме работата ми. Докато не я свърша, не изменям пътя си, не се мърдам от мястото си. Който се опита да ме измести, няма да се бори с мене, но с Онзи, Който ме е проводил. Той държи в ръцете си всички народи. Горко на този народ, който не изпълни Божията воля.

Велико е Божественото учение. Само чрез него народите ще се разберат. Само чрез него мъжете и жените ще се споразумеят. Нека съществуват всеки народ, всяка държава, всеки дом, всеки човек, но да бъдат носители на Любовта, на Мъдростта и на Правдата. Бъдете готови да

се жертвате за Великото в света. Аз не говоря за обикновената жертва, да умре човек за някого; аз не говоря за смърт, при която заравят умрелия, опяват го, държат му надгробни речи. Аз говоря за такава жертва, при която човек си заминава, без да оставя гроб. Който се жертва така, става невидим за окръжаващите – никой не знае къде е и какво прави.

Блажени са онези народи, които слушат Господа на всичката пълнота и изпълняват волята Му.

Бъдете служители Божии, за да носите благословението Му навсякъде.

Бъдете смели, за да проповядвате Словото Божие. Така говори Христос, Който е във всички хора.

Беседа от Учителя, държана на 23 юли [юни][94], 1918 г. – София.

ДОВЕДЕТЕ ГО

И рече им: „Идете в срещното село, в което, щом влезете, ще намерите жребче вързано, на което никой човек не е никога възсядал, отвържете го и го доведете[95]*“.*

Задава се въпросът: защо Христос не е влязъл в Ерусалим на кон, а е възседнал ослица? На този въпрос може да се възрази с друг: не можа ли Христос да влезе пеш в Ерусалим, а трябваше непременно да възседне на нещо? Христос не можа да влезе пеш в Ерусалим. Защо? Ерусалим е предел между физическия и Духовния свят. Следователно както Ангелът не може да слезе на земята без тяло, така и Христос, като дойде до границата на физическия свят, трябваше да намери отнякъде ослица и с нея да влезе в Ерусалим. Значи, оселът е емблема, символ на нещо. Това ще разберете само когато се заемете с изучаването на дълбокия смисъл на Природата, както Бог я е създал, а не както сегашните учени я разбират. Малко хора разбират какво нещо е оселът, т.е. магарето. Повечето го вземат за символ на упоритост и се смеят, когато реве. Наистина, магарето има лоши черти, но има и добри черти. Ако искате да намерите чиста, здравословна вода, не търсете специалист, но се качете на едно магаре и се оставете на него, то ще ви покаже, къде има чиста вода. Това се препоръчва и от хигиенистите, и от лекарите. Ако водата е нечиста, те съветват хората да я преваряват, да убият всички бацили в нея, носители на опасни болести. Магарето казва: "Наместо да преварявате водата, елате с мене, аз ще ви покажа, къде има чиста вода. Не е време днес да изразходвате дърва и въглища да преварявате водата, когато в Природата има чиста, здравословна вода."

Магарето е скромно в храната си, с малко се задоволява. Никой не може да го обвини в епикурейство. Дългите му и големи уши показват щедрост. При това, магарето не се срамува да изказва мнението си. В един анекдот се разказва как магарето дало мнението си за Соломон. Трябвало всички животни да минат край Соломон и да изкажат мнението си за него. Дошъл най-после ред и на магарето. Конят го извикал настрана и започнал да го съветва как да се държи според последните правила на етикецията. Като минало пред царя, магарето, по обичая си, изревало и с това изказало мнението си.

Конят го попитал:

– Защо изрева? Не можа ли по друг начин да се изкажеш?

– Другояче не зная. Аз се проявявам така, както Бог ме е създал.

Някога, в далечното минало, животните били по-интелигентни, отколкото са днес. След грехопадането и те слезли по-долу, изгубили много от способностите си. Днес техният речник се състои само от звуци, нямат реч, както човека.

Христос влезе в Ерусалим, възседнал ослица. Ерусалим представлява граница, предел между два свята. За да живее на физическия свят, човек трябва да има здраво тяло, с което да си служи. Когато майката ражда, детето влиза във физическия свят, да се учи. То се облича в плът, която го носи навсякъде, както ослицата носеше Христа на гърба си. Интелигентно е човешкото тяло, защото и клетките, от които е съставено, са интелигентни. То се управлява от специални закони. Човешкото тяло се разглежда като единица и като колективитет. Понеже то представлява ослицата, която Христос възседнал, затова трябва да бъде свободно, а не вързано. Радвайте се, ако Христос изпрати учениците си да развържат вашата ослица, за да я възседне Той. Щастлив е онзи, чиято ослица възседне Христос и влезе с нея в Ерусалим. Оселът символизира човешкото тяло, учениците на Христа – човешката душа, а Христос – човешкия Дух. Духът казва на душата: слез от мястото, на което седиш, и иди между хората, да намериш един осел, с който да отидеш в Ерусалим, да свършиш известна мисия. Най-добър проповедник на Христовото учение е оселът, т.е. човешкото тяло. То е инструментът, чрез който се проявяват душата и Духът.

Сегашните хора се смеят, когато магарето реве. Те не знаят защо реве. Като създал света, Бог направил първо животните, а после първите човеци – Адам и Ева. Той представил Адам на коня, да види своя господар, но конят извикал: "И-и-и!"– така изразил недоволството си, нещо не му харесало в Адам. Като видял Ева, конят извикал: "А-а-а!" – харесала му се жената. След коня, магарето трябвало да си даде мнението за своите господари. Като видяло Адам, то казало: "А-а! Харесва ми се този човек". За Ева, обаче, казало: "Ъ-ъ!" То искало да каже, че тази жена ще направи нещо, с което ще създаде нещастие и за Адам, и за себе си. Понеже конят се произнесъл добре за възлюбената на Адам, последният го възнаградил, а магарето наказал, като го обрекъл за посмешище на хората. Магарето видяло, че Ева била красива, но то спряло вниманието си на друго нещо, а

именно, на това, което й липсвало. Жената трябва да работи за придобиване на дълбочина. Магарето е правдиво, обича Истината, но човекът го наказал за искреното му мнение. Христос, обаче, го възнаградил, качил се на него и отишъл в Ерусалим. Понеже конят не казал Истината, Бог го назначил на служба при човека, да ходи навсякъде с него: на нивата, на война. Днес конят придружава господаря си навсякъде и с него заедно страда. Жената трябва да работи усилено върху себе си, да се самовъзпита, за да създаде добри синове, добри граждани. Докато не изпълни мисията си достойно, все тя ще се счита отговорна за нещастията в света. Война ли става, карат ли се хората, навсякъде търсят жената, като виновница за станалото. Наистина, от жената произлиза всичко. Светът се нуждае от разумни, възпитани и благородни жени.

Христос възседна ослица, едно от поруганите животни, и с нея влезе в Ерусалим. С това Той искаше да възстанови Истината. Който прилага Истината, той ще победи. Това искаше да каже Христос на хората.

Ако служиш на Бога с Дух и с Истина, малцина ще те приемат добре. Много хули, огорчения и обиди ще чуеш, но накрая ти ще победиш. Ослицата, т.е. човешкото тяло, трябва да бъде свободно, да прилага Истината, а не да бъде вързано. Магарето, на което Христос яздеше, не е като днешните, да носи дърва на господаря си и да стоварват на гърба му десетки тояги. Хората се смеят на магарето, но и техният живот не е по-лек. И те се товарят като магарето и, в края на краищата, пак ги бият. Повечето хора днес са нещастни. Защо? Не защото говорят Истината, но защото се страхуват от нея. Понеже на времето си магарето каза Истината, днес само го бият; конят не каза Истината, затова ходи с господаря си на война и там го обстрелват.

Съвременните хора трябва да мислят, да дойдат до вътрешно разбиране на нещата. Човек се нуждае от здраво тяло, на което да дава чиста вода и малко храна. Хигиена е нужна за човешкото тяло, т.е. за неговата ослица. Само в здраво тяло може да обитава здрав, велик Дух. Ще каже някой, че и в болно тяло може да живее велик Дух. Това е невъзможно. Който иска да има здрав, мощен Дух, трябва да има здраво тяло. Обаче, дебелината и тлъстината не показват, че човек е здрав. Здравето е в зависимост от нормалното състояние на клетките. Когато клетките на организма – нервни, мускулни, артериални запазват своя първичен размер и точно изпълняват службата си, човек е здрав. Щом нарушат размера си и престанат да изпълняват определената им служба,

човек заболява. Болният не мисли добре, не чувства правилно. Следователно, ще знаете, че разположението на човешкия ум и на човешкото сърце зависят на първо място от разположението на техния осел. Какво ще бъде положението на човек, който минава с боси крака по камениста и песъчлива местност? Той ще нарани краката си и, като се върне у дома си, ще започне да говори за болестите. С това той изменя цялата философия на живота си. Каква философия има в болестите? Коя е причината за болестите? Нечистият въздух, нечистата вода и лошата храна. Който иска да бъде здрав, трябва да диша чист въздух, да пие чиста вода и да се храни с чиста, лесносмилаема храна и никога да не преяжда.

Въздухът има отношение към човешкия ум, водата – към Живота, а хлябът – към човешката воля. Като знаете това, ценете въздуха, водата и хляба, както цените ума, живота и волята си. Като отчупите парче хляб, кажете си: "Благодаря Ти, Господи, за хляба, който си ми дал. Искам да бъда чист и устойчив като житното зрънце." Вие ядете хляб, без да мислите за отношението му към вашата воля; пиете вода, без да съзнавате отношението ѝ към Живота, както и към вашето сърце. Като пиете вода и се разхлаждате, кажете в себе си: "Както водата разхлажда, така и моите чувства да разхлаждат и освежават уморения и жаден пътник." Ако произнасяте тези думи всеки ден, сърцето ви ще се обнови. Това е един от методите, с които си служи Природата за подмладяване на човека и за повдигане на неговия Дух. Чрез храната човек възпитава волята си, чрез водата – сърцето, а чрез въздуха – ума. Това всеки е изпитал и проверил. Чистата храна усилва волята, чистата вода – сърцето, а чистият въздух – ума. Дишайте чист въздух, за да опресните мислите си. Поетите са писали най-хубавите си произведения при вдъхновение, получено от красиви картини на Природата.

Желая ви, още днес Христос да влезе със своята ослица във вашето тяло, както едно време влезе с ослица в Ерусалим. За някои Христос е дошъл само до Ерихонската гора, не е могъл да слезе даже до селото, защото нямат съответна за Него ослица. Оттам Той се върнал назад. След всичко това, хората очакват Христа да слезе на земята, да ги възкреси. Ще възкръснете, но ако сте осела, който никой не е възсядал, освен Христос. Това значи, да имате чисто, непорочно тяло. Телата на сегашните хора са нечисти, а трябва да станат абсолютно чисти. Докато не се пречистят, не може да става въпрос за Възкресение. Потта на повечето хора е отровна, пълна с нечистотии. Такава е и кръвта им. Това показва, че те не ядат

чиста храна, не пият чиста вода и не дишат чист въздух. Заведете невярващия в някое красиво, планинско село и го хранете един месец с чиста, лека храна, с чиста вода и чист въздух и ще видите, че той ще измени мислите си, ще разсъждава по нов начин, ще стане поет.

Сегашните хора не живеят правилно и се делят на вярващи и невярващи. Първите вярват в Христа, в църквата, а вторите – не вярват. Всъщност, не се знае кой е истински вярващ. Може ли да се нарече вярващ онзи, който обира, говори неверни неща и заблуждава хората? Кой лъже? Който живее в тъмнина. Обаче който живее в Светлина, никога не лъже. Кого ще лъже? Може ли да лъже по-учените от себе си? Който живее между обикновени хора, може понякога да си служи с лъжата. Но който живее в среда на разумни и светли Същества, никога не лъже. Ще кажете, че човек може да измени средата си, да слезе от по-висока в по-ниска. И това е възможно, но какво ще направите, ако Духът ви се възпротиви? Човек трябва да се подчинява на повеленията на своя Дух, на своя висш ум, а не на низшето в себе си. Съвременните хора се оплакват от живота си. Защо се оплакват? Защото са объркали работите. Днес слугите яздят ослицата, а господарите вървят пеш; учениците яздят ослицата, а учителите вървят пеш. Направете обратното, и животът ви ще се подобри. Господарите и учителите трябва да яздят ослицата, а не слугите и учениците. Кой управлява парахода? Капитанът, т.е. най-умният и опитен човек от екипажа. Когато Бог създал човека, най-великото си творение, Той го предал в ръцете на неговия капитан – Духа, той да го управлява. Кой управлява Природата? Великият Божи Дух, Който я е създал. Не можете да се произнасяте за законите и методите на Природата, докато не придобиете нужното смирение, или най-малко, нужната скромност.

Бъдете скромни като пчелата, за да получите Божието благословение. Като създал цветята, Бог вложил в тях сладък сок – нектар, с който да привличат всички насекоми. След това Той извикал насекомите, бръмбарите, мушиците да се произнесат за Неговата работа. Всички насекоми и бръмбари се изредили пред Господа и казали мнението си по въпроса. Единствена пчелата останала настрана, без да изкаже мнението си. Бог я запитал: "Защо стоиш настрана и нищо не казваш?" Тогава тя се обърнала към Бога с думите: "Господи, сприхава съм по характер, а някога обичам и да жиля. Дето намеря човека, мога да го ужиля. Като кацвам от цвят на цвят, ще срещна човека, надвесен над цветята, и ще го ужиля." Бог й отговорил: "Понеже само ти призна своята слабост, на тебе възлагам

изкуството да събираш сладкия сок от цветята и да правиш от него мед." Както между животните, така и между хората, срещате едни, които обичат да се превъзнасят, и други, които признават слабостите и погрешките си и са готови да се изправят. На тях повече се разчита и се възлага по-сериозна работа. Те са скромните хора в света, които ще придобият смирението.

След грехопадането, хората се развалили и толкова изопачили, че Бог решил да изпрати потопа за пречистване на човечеството. Когато дошъл денят, в който Ной трябвало да спре на някоя планина с ковчега си, Бог запитал всички планини, на коя от тях да стане това. Той искал да знае мнението на планините по този въпрос. Като дошъл ред до планината Арарат, да каже своята дума, тя отговорила:

– Господи, малка съм и недостойна за тази работа.

– Тъкмо затова – добавил Бог – на тебе ще спре Ной с ковчега си, върху тебе ще се съгради новият живот.

Когато давал законите на човечеството, Бог поискал мнението на всички планини, да се произнесат, на коя от тях трябва да се извърши този акт. Една след друга планините се явявали пред Господа и давали своята кандидатура. Единствена Синайската планина останала мълчалива. Защо не казала мнението си? Защото се считала малка и не толкова красива като другите. Бог погледнал благосклонно към нея и казал: "Ти ще имаш първенство пред другите. Върху тебе ще съградя законът си."

И тъй, ако искате да спре на вас Ной със своя ковчег, трябва да сте скромни като Арарат. Ако искате да се поставят законите на вас, трябва да сте мълчаливи като Синай. Скромност се иска от човека той трябва да мълчи, когато големите говорят. На Арарат спря ковчегът на Ной, на Синай се дадоха законите на Мойсей. Пчелата, която също се взема за символ, представлява човешкия ум, Арарат представлява човешкото сърце, а Синай – човешката воля. Ако сте умни, ще бъдете като пчелата и ще събирате мед; ако имате благородно сърце, ще бъдете като Арарат, и Ной ще спре с ковчега си на вас и ще ви донесе своето благословение; ако имате силна воля, ще бъдете като Синай, върху която се сложиха законите. Как ще дойде Ной със своя ковчег върху вас? Когато момата се ожени, ковчегът се отваря, и синовете на Ной започват да слизат един след друг. Момата представлява планината Арарат, т.е. стария свят, а ковчегът на Ной – Божието благословение, което се излива чрез синовете Ноеви. Човек трябва да бъде като планините Арарат и Синай, да няма високо мнение за

себе си, за да разбере смисъла на Живота. Ако има високо мнение за себе си, ще живее, ще пада и става, без да разбере дълбокия смисъл на Живота. За да разберете смисъла на Живота, вашите ослици трябва да бъдат свободни. Развързани ли са вашите ослици, или още са в селата вързани? Дошли ли са учениците на Христа да искат ослицата ви? Радвайте се, ако учениците Христови са дошли за вашата ослица. И ако вашият стопанин пита защо ви е ослицата, ще кажете: "На Господа трябва." Ослицата е вашият живот, който трябва да посветите в служене на Господа, на Христа. Днес всички хора се запитват кога ще се оправи светът. Отговорът е прост. Светът ще се оправи, когато хората бъдат готови да дадат живота си за Христа. Светът ще се оправи, когато хората придобият изкуството на пчелата и скромността на двете планини – Арарат и Синай. Малцина се стремят към скромността; повечето хора, мъже и жени, искат да бъдат орли, да летят нависоко. Добро е желанието на човека да хвърчи високо, като орела, но същевременно орелът е хищник – много животни страдат от него. В умствено отношение хората се стремят към високи идеи, с които да хвърчат из пространството, но много от тях са хищнически. Влезе ли такава идея в ума ви, тя нарушава спокойствието ви, и вие губите смисъла на Живота. Следователно, ако сте нещастни, ще знаете, че орел е кацнал върху вас; ако сте щастливи, ще знаете, че пчела е кацнала върху вас. Дето ходите, все ще попадате на ароматни цветя, от които ще събирате сладък сок. Кошерът ви всякога ще бъде пълен с мед, за да може господарят ви лесно да го събира и използва. Той ще събира меда и ще чисти кошерите, а вие ще се радвате. Защо? Защото му донасяте известно благо.

"Доведете го." – казва Христос. Кого да доведат? Осела. Желая всички да бъдете в храната си скромни като осела, да се задоволявате с малко, но с чиста храна, и да не бъдете много взискателни към нея. Оселът има инициатива. Дето го пуснат, той всякога върви напред и казва: "Аз съм проповедник на всички нови идеи и движения. Едно време казах мнението си за нещо и ме наказаха, но и сега съм готов да го кажа." Има хора, които за Истината всякога излизат на пръв план; има и такива, които остават на последно място. Дойдат ли до Истината, те приличат на циганина, който когато поканвали на ядене, на пиене, всякога пръв отивал. Когато го викали за работа, той казвал: "Нека друг отиде. Все аз ли трябва да работя?" Всъщност, той нищо не вършел, а само ял и пил. Така не се говори, това не е Истина. Когато го викали да яде, той казвал: "Добре, да

ядем, нали сме другари." Като го карали да отиде на нивата или на лозето да копае, той отговарял: "Все аз ли трябва да работя? Нека друг отиде вместо мене."

Помнете: Истината не може да се залъже. Макар и последна, тя ще каже своята дума. На земята магарето служи за посмешище на хората, но на онзи свят то заема почетно място. То стои пред вратата на рая и дава мнението си. Ако се яви там някой мъж, който е работил и живял добре на земята, то ще изреве: А-а! Щом чуят мнението на магарето, Разумните същества казват: "Пуснете този човек в рая, той е от рода на пчелите." Ако дойде някоя жена, която, като циганина, само яла и почивала, магарето ще изреве: Ъ! Като чуят това мнение, Разумните същества казват: "Върнете тази жена на земята, да си научи добре урока и тогава да дойде." Значи, на онзи свят магарето определя кои хора са за земята, и кои – за Небето.

Нека оселът остане в умовете ви като предмет за разсъждение. Защо, именно, оселът, а не друго някое животно? Защото вие сте обезценили осела и сте го направили за посмешище. Всяко нещо – камък, растение и животно има свой скрит смисъл и предназначение, но много от тях сте обезценили. Това обезценяване се забелязва не само към растенията и животните, но и към хората. Едни за други те са станали за посмешище, изгубили са първичното си значение и смисъл. Днес хората се кичат с различни епитети, с което сами се подценяват. Да цапаш хората, това не е наука, нито изкуство; обаче, да ги чистиш, това е велика наука.

Желая ви, Христос да се качи на вашия осел, с него да влезе в Ерусалим и да викате: "Осана, благословен е онзи, който иде в името Господне и влиза в нашия храм!" Вашата душа ще бъде свободна и ще носи нов, Божествен ред и порядък в света.

Беседа от Учителя, държана на 30 юни, неделя, 1918 г. – София.

ТРИТЕ ПОЛОЖЕНИЯ

И дойде при Него изкусителят и рече: „Ако си Син Божи[96]“...

Три положения има в Живота, през които човек неизбежно трябва да мине. Първото положение е изкушението, което се отнася до личния, т.е. индивидуалния живот на душата, Това се вижда от думите, които дяволът отправя към Христа: „Ако си Син Божи, речи тези камъни да станат хлябове.” Христос отговаря: „Писано е, че не само с хляб ще живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от Божията уста”. Тук се състезават двама учени в Божественото знание – от една страна Христос, Който беше въплътен във форма на човек, като Учител на Любовта и Правдата; от друга страна дяволът, който също беше въплътен във форма на човек, но изкусител. И двамата се състезаваха върху Божествената Истина, която господства в света. Дяволът казваше на Христа: „Ти си дошъл на земята с велика мисия, но за постигането ѝ трябва да покажеш изкуство, как да превърнеш камъните в хляб.” Ако това беше станало във времето на Христа, днес нямаше да купувате хляб с купони.

Дяволът обърна вниманието на Христа върху егоизма на хората. Той Му каза, че хората са крайни егоисти и, за да успяват в живота си, трябва да бъдат богати. Същевременно той Му казваше, че и в миналото са идвали Учители като Него, но не са успявали. С това той искаше да разколебае основата, на която беше стъпил Христос.

Христос познаваше добре Божиите закони и не се подаде на изкушението на дявола. Той знаеше, че камъните не могат изведнъж да се превърнат на хляб. Това не е в естествения ред на нещата. При това, Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето”. Каква нужда има тогава да превръща камъните в хляб? Той сам е живият хляб и, който го яде, има Живот в себе си. Затова Христос отговаря на дявола: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което излиза от Божията уста”. Какво ще стане с човечеството, ако се храни само с хляб? Ще фалира. Всички хора, които от времето на Адама досега са се хранили само с хляб, са фалирали. Ще възразите, че хората могат да се осигурят с храна и да продължат живота си. Идете на гробищата, да видите доколко идеята ви е права. Няма осигурен човек на земята. Колкото и да се осигурява, в края на краищата ще останат само сухи кости от него – всичко ще му се отнеме.

Като казва, че не само с хляб може да се живее, но и със Словото Божие, Христос има предвид последствията и от двата вида храна. Той знае, че който се храни със Словото Божие, вечно живее, за него смърт не съществува. Сегашните хора търсят само физическия хляб, за него се бият, наскърбяват и огорчават. Дяволът използва това положение и казва: „Дръжте се само за хляба и за парите. Всичко превърнете на хляб и на пари. Който има хляб и пари, той е осигурен.” Това не е Истина. Преди да вади такива заключения, човек трябва да разбира смисъла на нещата и да знае, че не само с хляб може да живее, но и с всяко Слово, което излиза от Бога.

Какво представлява Словото Божие? Великата разумност в Живота. То има отношение към вътрешния, разумен човек, който разбира дълбокия смисъл на Божиите закони. В разговора между Христа и адепта на злото, на лице излиза хлябът, като израз на реалността. И адептът казва, че без хляб не се живее, и Христос поддържа същата идея. Ако е вярна идеята на адепта, че само с физическия хляб се живее, би трябвало всички хора, всички семейства да са щастливи. Всъщност не е така. Идете в някое богато семейство, дето хлябът е в изобилие, да видите как живеят. Там или мъжът, или жената, или децата са недоволни. Защо са недоволни? Нали имат хляб? Нали хлябът е носител на Живота? Те са недоволни, защото хлябът не бил допечен, или имало малко пясък в него и т.н. Може ли камъкът да се превърне на хляб и да не остане малко пясък в него? Питайте химика кога реакциите стават правилно. За да се извърши една реакция правилно, непременно трябва да се получи някаква утайка, т.е. поне едно от получените вещества да бъде твърдо, неразтворимо във вода.

На искането на адепта да се превърнат камъните на хляб, Христос отговаря: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което излиза от Бога”. С други думи казано: който се храни със Словото Божие, само той може да превърне камъка на хляб. За това се изискват векове и хиляди години. На този закон се подчинявам аз и се храня с живия хляб. Хранете се и вие с него и правете опити, да разберете каква сила се крие в него.

Да направим следния опит: да тръгнем двама души на път. Аз ще взема четвърт килограм хляб, а спътникът ми – седем килограма, за седем дена. След като се върнем, ще видим кой от двамата е прекарал по-добре. От опит ще се уверите, че цената на нещата не се заключава в тяхното количество. В четвърт хляб има толкова енергия, колкото и в седем килограма – от човека зависи как ще използва енергията. Ще кажете, че

това е невъзможно. Как можа Христос на времето си да нахрани петхиляден народ с пет хляба? Невъзможното за човека е възможно за Бога. Недоволството на хората прави нещата невъзможни. Ако има само четвърт хляб на разположение, човек е недоволен и се чуди как ще се справи с него. Още по-страшно му се вижда положението, ако трябва да раздели хляба си с някого. Недоволството на човека пък се дължи на кривата мярка, на кривите разбирания, с която си служи. Стомахът е място, дето се приготвят соковете за смилането на храната, а не място за трупане на голямо количество храна. Кривото разбиране за службата и предназначението на стомаха води към недоволство, а недоволството – към изкушение. Значи, първото изкушение започва от стомаха.

Три главни фактора вземат участие в човешкия живот: стомахът, белият дроб и мозъкът. Стомахът е свързан с физическия човек, белият дроб – с духовния, а мозъкът – с Божествения. Следователно, ако разглеждате живота чрез окото на стомаха, ще се занимавате само с ядене и пиене, ще мислите за кокошки, агънца, масло, яйца и все към земята ще гледате. При това положение не можете да проникнете в дълбокия смисъл на Живота. Стомахът трябва да отделя сокове, необходими за смилане на храната. Преработените материали в стомаха трябва да отидат в белия дроб, да се пречистят; оттам отиват в мозъка, дето се одухотворяват и превръщат в жив хляб. Не схваща ли човек нещата в тяхната същина, непременно ще внесе личен елемент в разбирането си, а личният елемент е причина за всички спорове и недоразумения в Живота.

Мислете, както мислят добрите и възвишените Същества; мислете и като Бога. Докато мисли и чувства по своему, човек всякога ще се спъва. – “Не можем ли да мислим и чувстваме, както искаме? Не можем ли да правим, каквото желаем?” – Има неща, които не можем да направим по своя воля. Защо? Защото за всеки човек Бог е начертал специфичен план. По този план трябва да върви той и да го реализира. Пътят на всеки човек е индивидуален, и в него се крият условията за развитието му. За всеки човек е определено колко храна, колко пари му са нужни. Ако човечеството вървеше по пътя, който Христос му сочеше, днес светът щеше да има друг изглед. Но и сега още не е късно. Богинята на Доброто ще разруши омърсения храм и нов, чист ще съгради. Колко пъти Бог е разрушавал еврейския храм и отново го е съграждал! Бог е разрушавал и продължава да руши храмовете на всички хора, които са ги опетнили и до днес още опетняват. Какво означава разрушаването на един храм?

Смъртта на човека. Бог изпраща смъртта да разруши нечистия човешки храм, след което го изпраща в робство за десетки години. После Той му съгражда нов храм и го изпраща да живее в него, като го съветва да пази абсолютна чистота, да не го оскверни. За този храм, именно, е казано: „Не знаете ли, че сте храм Божи?"

Днес на хората се проповядва Божественото учение. Това учение не е секта, както някои го считат, нито някаква религия. То е Христовото учение; то е за онези, които имат дълбоко разбиране за Живота. То е за всички хора, за цялото човечество; за всички положения, за всички времена и епохи. Който се домогне до вътрешния смисъл на това учение, той ще намери в него сила да продължи своя живот, да реши задачите си правилно.

Всеки човек се натъква на противоречия, даже Христос мина през тях. Като произнесе думите, че не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога, Бог Му помогна да разреши противоречията си. Дойде ли дяволът да ви изкушава, не се борете с него, но призовете Божието Слово на помощ и си кажете: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Божие Слово. Ще живея с Него и ще се боря с Него." Само така човек ще стане и физически, и духовно красив: по тяло, и по ум; по сърце и по душа. Само така човек ще придобие онези елементи, които са необходими за съграждане на новия живот.

Всеки иска да постави здрава основа на своя живот. Всеки иска да бъде здрав, разумен и добър. Мома и момък се женят. Момата търси здрав, умен, добър момък, да се ожени за него, за да постави здрава основа на живота си. И момъкът търси здрава, разумна и добра мома. И той се нуждае от здрава основа. На болни хора не е позволено да се женят. Болестта, грехът не произлизат от Божествения свят, те са дяволски изобретения. Ще кажете, че не може без грехове и без погрешки. Вярно е, че всички живи същества грешат, но и без грях може. Грехът съществува само в човешкия свят, но не и в Божествения, дето всичко е в хармония. Значи, има светове, дето грехът е изключен. Благодарение на греха, на недоволството, човек се натъква на противоречия и търси причината за това вън от себе си – в условията, или в окръжаващите. Вината е в самия него, а не вън от него. Кой е виновен за ревността на момата и на момъка? Трябва ли да търсят вината вън от себе си? Ревността се крие в човека, но външните условия стават причина тя да се прояви.

Млад, добър момък обичал една богата американка, но не се решавал

да й направи предложение за женитба. За да го застави да направи това, тя облякла един манекен в мъжки дрехи и го турила в стаята си пред огледалото така, че отражението му в огледалото да се вижда отвън. Това тя правела, когато възлюбеният й минавал край прозореца на нейната стая. Като поглеждал в стаята и виждал, че човек стои там, ревността се пробудила в него, и той започнал да си представя страшни неща. Това го заставило по-скоро да направи предложение на момата. Значи, една сянка събудила ревността му и го накарала да се ожени.

Едно трябва да се знае: само един момък е определен за една мома, и само една мома е определена за един момък. Ако мъжът е недоволен от жена си, и жената – от мъжа си, това показва, че те са се оженили за сенките на някой образ, а не за самия образ. Всеки може да провери тази истина. И хората, и животните се лъжат от сенките. Често свинята се излежава под сянката на някоя круша. Както лежи, вижда някаква круша на земята и веднага скача да я изяде, но остава излъгана. Това било сянката на някоя круша, отражение на реалността, а не самата круша. Христос не се лъжеше със сенките. Той казваше: „Човек може да се храни и да поддържа живота си с всяко Слово, което излиза от Бога".

Какъв е ефектът от това Слово? Който се храни с Божието Слово, има Живот в себе си. Той изпитва вътрешен мир, подем на силите си и енергия. Той съзнава, че живее. Като дойдат до Божественото учение, до учението на Любовта, великите писатели и философи казват, че, за да успее в това учение, човек не трябва да раздвоява съзнанието си, но да бъде всякога тих и спокоен. Дойде ли до злото, да не го търси в Божествения свят, но да знае, че то царува в света на сенките. Безпокоите ли се, влезте дълбоко в душата си, дето е мирът и тишината, и Словото ще ви се изяви.

Мнозина търсят смисъла на Живота в силата, в красотата, в богатството, в учеността, но и при тези придобивки смъртта ги дебне и отнася със себе си. Човек може да бъде силен, богат, учен, но не и безсмъртен. Хляб, направен от камъни, не осигурява човешкия живот. Друго нещо се иска за безсмъртието. Някой иска да си направи къщичка, да се осигури. И това не е лошо. И птицата даже си има къщичка – своето гнездо, но и човекът, и птицата не са осигурени. Каква по-хубава къщичка може да съществува от човешкото тяло? Има ли нещо по-сигурно от тази къща? Всеки може да ви изпъди от къща, съградена от камъни и тухли, но от вашата собствена къща – от вашето тяло, никой не може да ви изпъди.

Всеки сам, със своя добър или лош живот, може да се задържи за по-дълго време в своята къща, или може да я напусне преждевременно. Бог изпраща човека на земята да учи, а не да гради къщи. Така постъпват и родителите. Те изпращат синовете и дъщерите си в университети да учат, а не да правят къщи и да се осигуряват със сенките на реалността. Дръжте в ума си мисълта, че имате къща и няма защо да се безпокоите. Може ли без къща да се живее? Ако си ученик, не ти трябва къща, има кой да се грижи за тебе. Който те е изпратил на училище, той ще се погрижи за къща.

Помнете: На онзи, който е възприел Словото Божие в себе си, пътят му е навсякъде отворен. Словото носи Божията Любов. Под думите Слово Божие, Христос разбира онази Любов, която отваря на хората царската врата и за Небето, и за земята. Това значи да бъде човек добре приет и между хората, и между животните. Който носи Любовта в себе си, не може да умре от глад. Ако попадне в гора, далеч от хората, дивата коза ще му предложи млякото си, но гладен няма да остане. Едно време козите сами са услужвали на хората, но сега бягат от тях, страхуват се да не ги заколят, да одерат кожата им, а месото да използват за консерви, с единствената цел, да се осигурят за по-далечно бъдеще. Консервите не са здравословна храна. Защо хората да не засеят цялата земя със Словото Божие? Мислите ли, че при това положение ще има глад на земята? Мислите ли, че тогава ще има нужда от консерви? Земята ще ражда преизобилно, и всеки ще се радва на голямото изобилие. Ще кажете, че хората са лоши, че светът е лош и трябва да се осигурявате. За кой свят говорите, за вашия ли? Ако е въпрос за вашия свят, вие отдавна сте фалирали. Обърнете се към Господа и кажете: Господи, решил съм да приема Словото Ти и да се храня с Него. Аз бих желал на направя опит с българите. Ако приемат Словото Божие и се откажат от лъжата, от кражбата, от всички отрицателни прояви, ще им се даде такова изобилие, каквото никога не са имали.

И тъй, кого трябва да слушате? Словото Божие. То носи Живот и осмисля Живота. Бъдете готови да приемете Словото в себе си и проверявайте, дали сте Го приели, или не; дали То действа вече у вас, или не действа. Ако сте Го приели, всички бедни, страдащи, болни, които влизат в общение с вас, ще се утешат. Ако не сте Го приели, вие ще минете и заминете край тях, без да им дадете някаква утеха.

„Тогава Го завежда дяволът в светия град, и постави Го на крилото на храма, и казва Му: Ако си Син Божи, хвърли се долу. Ангели ще те

повдигнат, да не препънеш в камък ногата си.” Това е второто изкушение на Христа от дявола. Христос му отговаря: „Писано е, да не изкушаваш Господа Бога твоего”.

От гледището на висшето човешко съзнание, човек е духовно същество. Той е правоверен, намира се на крилата на храма, отдето дяволът го изкушава, кара го да се хвърли долу, да изпита Любовта на Бога. Човек влиза в пътя на Истината, с желание да следва Бога, да придобие Неговата Любов. Обаче, хората му казват: „Защо си се отделил от света? Защо си се изолирал? Влез между хората, да си поживееш. Един живот ти е даден, използвай го, както трябва, да не съжаляваш някога.” Отговорете на тези хора: „Писано е да не изкушаваш Господа Бога твоего”. Чистота се иска от всеки човек. Влезеш ли в Божия храм, нищо да не искаш, нищо да не те изкушава. Влезете ли веднъж в Божествения свят, нищо да не е в състояние да ви изкара навън. Който и да ви вика от света, с каквито примамки и да ви привлича, не го слушайте.

Какво дава съвременният свят на неопитните хора? Каквото дава на коня, който цял ден работи. Конят работи неуморно, а отгоре на това и камшик играе по гърба му. Вечер, като се прибере в обора, ще му дадат малко сено или ечемик. Адептът на злото, който се шири в света, постъпва с хората, както лошият господар с коня си. Кой не е бил уморен, огорчен и вързан? Цял ден работите, и вечер се връщате уморени, гладни, недоволни и казвате, че светът е лош, че Животът няма смисъл. Като възнаграждение за работата си получавате торба с ечемик. Защо ви е тази торба? Бог не ви е пратил за нея. Какво да се прави тогава? Ще се държите за Божествения свят, в който сте потопени, като среда за вашата душа.

Що се отнася до света, ще гледате на него като място за прилагане на вашето знание. Като души, вие сте влезли вече в Божествения свят, няма излизане от него, няма и влизане. – „Ще ни ограбят в света.” – Кой кого ще ограби? Смешно е син да краде баща си. Ако синът се осмели да краде баща си, той го поставя на изкушение. Няма защо да изкушаваш баща си, няма защо да изкушаваш Господа. Защо ще изпитваш баща си, обича ли те, или не? Дъщерята и синът казват на баща си и на майка си: „Ако ни обичате, дайте ни това, което искаме.” – Лукаво чадо, не изкушавай Господа. Мъжът казва на жена си: „Ако ме обичаш, направи една жертва за мене.” – Лукави мъжо, не изкушавай Господа. Жената казва на мъжа си: „Ако ме обичаш, направи една жертва за мене.” – Лукава жено, не изкушавай Господа. Не търгувайте с Любовта. На никого не казвайте, ако

ви обича да направи това или онова за вас. Какво искаш да направят за тебе, ако те обичат? Ще кажеш, че искаш пари да отидеш в странство да се учиш, или да подобриш материалното си положение.

Бог изпраща една душа на земята да се учи, като й обещава добри условия, за да придобие знания, да се развива добре. Като тръгне за дългия си път, среща я богинята на Добродетелта и й казва: „Искам да бъда служителка в твоя храм, но с условие, да го пазиш чист и непокварен.” Ако нарушиш условието, ще го разруша, или ще го напусна. Душата дава обещание да пази храма си чист и неопетнен. Още в първите дни на странстването си тя забравя обещанието си. С парите, които получава, тя яде, пие, води лош живот и не учи. В скоро време изцапва храма си и сама става причина да го напусне богинята. Едва сега съзнава какво е направила, и започва да плаче и да се моли на богинята, отново да се върне в храма. Тя й отговоря сърдито: „Ти яде и пи, не помисли за обещанието си и измърси храма, в който служех. Не мога вече да служа в този храм. Не ми остава нищо друго, освен да го разруша и отново да го съградя. До това време ти ще пасеш свинете, за да научиш урока си, че дадено обещание пред Бога трябва да се изпълни.” Богинята съборила храма, съградила нов и душата, като блудния син, се върнала пак на земята, с ново тяло, да учи и да работи със смирение и Любов. В притчата за блудния син се казва, че бащата го приел с Любов, заклал в негова чест едно угоено теле и го оставил при себе си да работи. Телето, което бащата заклал в чест на сина си, представлява новото му тяло, което ще се съгради в бъдеще.

Всеки, който е дошъл на земята, излиза от Бога, от своя добър, възвишен и свят Баща. Той иде на земята да се учи, но на пътя го среща богинята на Доброто, която му предлага да стане служителка в неговия храм, с условие да пази абсолютна чистота в него. Той обещава, но не изпълнява обещанието си, за което богинята разрушава неговия храм. И до днес богинята прави същото с всички, които са дошли на земята и обещали да живеят в чистота и святост. Тя събаря всички нечисти храмове и отново ги съгражда, като казва на притежателите им: „Помнете, че и в миналото разруших нечистите ви храмове и отново ги съградих. Същото се повтаря и днес. Пазете храмовете си чисти и святи, защото мъчно се придобива благодат и спасение.” Тъй щото, когато някой ваш близък замине за онзи свят, ще знаете, че неговият храм е бил нечист и е трябвало да се разруши, за да се съгради отново. В този смисъл, смъртта

не е нищо друго, освен разрушаване на нечистите човешки храмове, с цел да се съградят нови, чисти и съвършени. Ще кажете, че вашият близък е бил добър човек. Добър е бил, но храмът му е нечист. Кой не се отвращава, когато влезе в нечиста, мръсна къща? Много мъже и жени бягат едни от други. Защо? Миризливи и нечисти са храмовете им. Тъмнина и хладина владее в тях; те са лишени от Светлина и Топлина – Живот няма в тях. Богинята на доброто ги е напуснала, няма я вече там. Поради отсъствието й всички хора се терзаят, недоволни са и отегчени. Съградят ли се отново разрушените храмове и влезе ли богинята в тях, хората се изпълват с възвишени мисли и чувства, радват се на вътрешен мир и спокойствие – нищо не е в състояние да размъти техния живот. И тогава, между хората и Съществата от разумния невидим свят се създава здрава вътрешна връзка.

Мнозина искат да проникнат в невидимия свят, но за това са нужни специфични условия. Повечето хора нямат ясна представа за Живота и мислят, че, като живеят на земята, трябва да използват Живота, както разбират. Не е така. Животът може да се използва като благо за растене и развиване на човека, но не и като развлечение. Животът е свещ, за някои восъчна, за други – лоена. Не е важно от какъв материал е свещта; важно е да се запали и да гори, за да можете да четете на нейната светлина. Ако я запалите и само се радвате на светлината й, без да я използвате, всичко е загубено за вас. Докато свещта ви гори, непременно трябва да се ползвате от светлината й. Има ли смисъл да запалите свещта си и да излезете вън, да се хвалите, че сте богати, учени, че светлината ви е голяма. Ако постъпвате така, свещта ви ще изгори, и вие ще останете в тъмнина. Тогава ще дойде отчаянието и обезсмислянето на Живота. Нека свещта във вашия храм да гори и свети постоянно, за да четете на нея книгата на вашия живот и да разбирате какво Бог иска да ви каже. Само така ще разберете какво означава влизането на свещеника в светая светих и смисъла на думите: „Миром Господу помолимся."

Всеки очаква мира, и той е решил да дойде. Днес всеки разбира, какво нещо е мирът. Ако се помолим за мир със смирение, молбата ни ще се чуе. Искаш ли да те чуе Господ, трябва да имаш мир, смирение в себе си и каквото пожелаеш – Знание, Сила, Мъдрост, кротост, Добродетел – всичко ще придобиеш. Желая да бъдете силни в Любовта, в Мъдростта, в Истината, в Правдата и в Добродетелта, в кротостта и смирението, във вярата и в надеждата. Светът се нуждае от силни и велики хора. Това иска от вас и богинята на Доброто. Тя казва: „Ако приложите Добродетелите,

които имате в себе си, аз ще ви ръководя и ще възнеса молбата ви към Господа.”

Дяволът завежда Христа на една висока планина, показва Му всичките царства световни и славата им и казва Му: „Всичко това ще ти дам, ако паднеш да ми се поклониш”. Това е третото изкушение, което имал Христос. Обаче, Той знае, че планината е място за общение с Бога, а не място, отдето човек трябва да се кланя, за да придобие богатства и почести. Затова Той отговорил: „Махни се, Сатано, защото е писано, само Господу Богу твоему да се поклониш и Нему да послужиш”. В света всичко е на Бога, затова само на Него трябва да се кланяме. – „Как трябва да се кланяме на Господа?” – В Дух и Истина. Мнозина се срамуват да се покланят на Господа. На Бога се срамуват да се кланят, а колко пъти на ден се кланят за една служба на своя ближен, подобен на себе си. Ще кажете, че без поклони няма служба. Не е така. Всеки човек, който е развил своята дарба, като музикант, художник, учен, писател, носи препоръката със себе си. Бог го е препоръчал още с идването му на земята. Следователно, той няма защо да се кланя за служба. Неговото място е определено, и той достойно го заема. Какво виждаме днес? На много места главите станали опашки, а опашките – глави. Време е вече всеки да се върне на своето място – главите на мястото на глави, а опашките на мястото на опашки.

На направените предложения на Христа от дявола, ако е Син Божи, да превърне камъните в хляб, да се хвърли от храма и да му се поклони, за да Му даде всичките световни царства, Христос отговаря: „Ако си Син Божи, храни се със словото Божие; ако си Син Божи, не се хвърляй от храма, да изкушаваш Господа; ако си Син Божи, само на Бога се кланяй.” Това е зовът на вашия Баща. Чувате ли гласа Му? Всички трябва да слушате гласа, който се носи от висините и казва: „Деца, какво правите? Камъните на хляб ли правите? От планината ли се хвърляте? На дявола ли се кланяте?” Това е гласът на Христа, Който днес говори на много езици едновременно. Дето и да отидете – в Англия, Франция, Германия, Русия, навсякъде ще чуете Неговия глас. Всъщност, един е езикът на Христа, но, като минава през различните народи, Той го превежда на съответния за тях език. Аз го превеждам на български език, за което се изисква голямо изкуство.

Днешният ден носи със себе си хиляди изминали години; той носи същевременно и бъдещето. От това гледище, казваме, че Христовото учение има отношение и към миналото, и към настоящето, и към

бъдещето. Ако се свържете с Бога, Той ще ви прегърне, целуне и облече с нова дреха. След това ще заколи във ваша чест най-угоеното си теле и ще ви задържи при себе си. Вие трябва да съзнавате новото си положение и да кажете: „Господи, не съм достоен да бъда Твой син. Приеми ме като последен между Твоите слуги, да ора Твоята нива." Това значи да влезете в нивата на вашето сърце и да започнете да го разоравате. Бог ще ви покаже къде какво да сеете – всяко нещо на мястото си. Всяко растение символизира известна мисъл, чувство или желание. Като разберете смисъла им и ги преведете, ще знаете с какви чувства и желания да храните сърцето си и с какви мисли – своя ум.

Чувате ли гласа на вашия Баща, Който ви говори отвътре? Той казва: „Ще съблека старите ви дрипели, ще премахна нечистотиите ви; ще ви освободи от недоразуменията и омразата между вас; ще разпръсна съмненията и подозренията по всички краища на света, да бъдат далеч от вас. Тогава ще се вселя във вас, да живеем всички заедно – вие, като мои синове и дъщери, а Аз, като ваш Баща." Кога ще бъде това? Още днес – от вас зависи. Този ден е Божествен, без начало и без край. Човешкият ден представлява една секунда от Божествения. Щастлив е онзи, който може да прекара една секунда от Божествения ден. Животът придобива велик смисъл за него. Той постепенно се изменя и става нов човек. Започнала е вече промяната с всички хора.

Като се върнете у дома си, приложете новата програма на живота си: да работите за Бога, за своя ближен и за себе си. Това е смисълът на Христовото учение. Бъдете готови за това учение и, дето ви праща Бог, там ходете. Радвайте се и за най-малкото, което можете да направите за Господа. И малкото се благославя, както голямото. Най-малката добра мисъл и най-малкото добро чувство е Светлина, ценна за вашия храм. Приложете я в него, да усилите Светлината му. Не мислете, че с богатство само можете да успявате. Има богати хора в света, но малко са онези, които живеят с добри мисли и чувства. Такива хора са нужни на света: да пръскат своите светли мисли и топли чувства, да очистят земята. Атмосферата трябва да се пречисти и освежи. Различните болести и епидемии се дължат на човешките ежби, раздори и недоразумения. Те ще изгорят и върху пепелта им ще израснат добрините на онези хора, които ще станат братя, а не врагове.

Иде това време, и скоро е. Лошото се свърши, доброто иде. Тъй казва Господ. Вижда се вече краят на старото, иде началото на новото. Ще блесне

красотата на новия свят, която Бог е приготвил за онези, които Го любят. Който види красотата на новия ден, ще повярва в Господа и ще започне да Го славослови, както Отец му го е научил.

Блажени са, които видят зората на новия ден!

Беседа от Учителя, държана на 7 юли, 1918 г. – София.

В ИСТИЯ ЧАС

Защото Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете[97].

Много от съвременните учени, мъже и жени, имат криво понятие за духовете. Като чуят думата дух, изтръпват. Страшно нещо е за тях понятието дух. Въпреки това, често се говори, че Духът на този или на онзи народ е силен, бодър. Казва се още, че даден човек има благ Дух. Значи, и учени, и прости си служат с тази дума. Тогава, на какво се дължи този страх? Казано е в Писанието: „Начало на Мъдростта е страх Господен". Да се страхуваш от Господа, това е начало на Мъдростта, но да се страхуваш от дух, това е невежество. Ако остане в тъмнина, човек се страхува; ако попадне на кръстопът, пак се страхува. Този страх се дължи на незнание. Страхът е качество на животните. Като ви срещне някое животно, гледа право в очите ви, не знае какво ще правите с него. Животните се страхуват от хората, но и хората се страхуват от животните. Казано е, обаче: „Страхливият няма да наследи Царството Божие."

Плодовете на Духа са: „Любов, радост, мир, дълготърпение, вяра, кротост, Мъдрост, въздържание." Духът е най-високата проява на Бога. Той разкрива световете, Той носи Светлина, Той е създал всичко. Доброто в света се дължи пак на Духа. Под думите светъл дух разбираме същество, което е завършило развитието си още преди хиляди и милиони години. Светлите духове разбират пътя, по който съвременните хора вървят, и могат да ги упътват. Благата на физическия свят се дължат пак на Светлите духове. Светлината, от която се ползваме, не е нищо друго, освен резултат от тяхната интензивна мисъл. Тя се отправя към Слънцето и, когато се изпраща на земята, превръща се в светлина и топлина.

Какво количество светлина и топлина ще възприеме човек, това зависи от неговия мозък. Ако той държи в главата си отрицателни мисли, вместо да всмуква слънчевата енергия, както земята всмуква водните капки, става отблъскване. Такъв човек е лишен от Светлина в мозъка си, поради което няма живот в себе си и интензивност в мислите си. Що се отнася до живота на неговата мисъл, може да го уподобим на живота в пустинята. Такъв човек отрича смисъла на Живота. Много естествено. Какъв живот може да се очаква там, дето Духът не е дал нито един плод? Ако човек не яде и не пие вода няколко дена, животът губи смисъл за него.

Дайте му хляб и вода, животът му веднага ще се осмисли. Докато диша, човек се радва на живота; щом започне да се задушава, животът му се обезсмисля. Значи, Духът се проявява чрез яденето, пиенето и дишането.

Мнозина се запитват, не е ли могъл Бог да създаде света така, че да не се нуждаят хората от ядене, пиене и дишане? Наистина, какво би представлявал света без ядене, пиене и дишане? Кое ще бъде красивото в такъв свят? Днес, дишането, яденето, пиенето представляват истинска красота в живота. Опитайте се да отнемете тази красота, за да видите какъв свят ще създадете. Смешно е положението на онези философи, които разсъждават по този начин. Те не могат да преобразят себе си, а говорят за създаване на един свят от нищо и без нищо. Те приличат на онази публика, която поканила Паганини да им свири. След като изпълнил програмата си, те го запитали:

– На три струни можеш ли да свириш?

– Мога. – Той извадил едната струна и свирил на три.

– На две струни можеш ли да свириш?

– Мога.

– А на една струна?

– Мога.

– Без струни можеш ли да свириш?

– Мога.

Всички се приготвили да го слушат как ще свири без струни. Дълго време го очаквали да се яви на сцената, но той не излязъл. Да изисквате от цигуларя да свири без струни, това значи, да се слеете с Бога. Само там човек не се нуждае от струни, от цигулка и свирене.

И тъй, като се говори за Духа, не го разглеждайте като нещо, което можете да пипнете, да видите или да чуете. Той не е нещо обективно. Ако искате да Го познаете в музиката, ще Го почувствате в съотношението между тоновете, а не в самите тонове. Невидимото, неуловимото в музиката, в Словото, това са проявите на Духа. Дето е Духът, там има разширение, подем, светлина, радост, сила, простор. Когато кажем Дух Свети, разбираме съвкупност от Светли духове, свързани с Бога. Те излизат от Бога по двойки. За тях, именно, е казано, че са направени по образ и подобие на Бога. Като проникне в душата, Духът изглежда светъл, но, сам по себе си, той няма Светлина. Слънцето изглежда светещо тяло, понеже лъчите му падат на Земята, отразяват се и стават светли; всъщност, Слънцето не е светещо тяло. Ако гледате Земята някъде от

пространството, и тя ще ви се види светло тяло. Като се приближавате до човека, виждате го тъмен; отдалечавате ли се от него, той изглежда светъл. Поставете човека на такова разстояние от вас, на каквото Бог първоначално го е турил, и ще видите, че той е светъл и красив. На всеки човек е определено по каква орбита трябва да се движи. Измените ли орбитата на неговото движение, той ще причини неприятности и на вас, и на себе си. Например, момата, като се ожени, започва да заповядва на мъжа си как да се облича, какви отношения да има с хората и т.н. Тя иска да го подчини, като слуга, а с това изменя орбитата на неговото движение и причинява пакости и на себе си, и на него. Някъде мъжът подчинява жената и я прави слугиня.

Душата на човека е Божественото начало в него – никой няма право да я подчинява. Пазете Свободата на душата си. Бъдете готови да умрете за нея, но да не я заробвате. Който заробва душата си и който заробва душата на ближния, и двамата са крадци и разбойници. Бог гледа на тях с недоволство. Съвременното общество се нуждае от хора с велики души, които не мислят само за осигуряване. Защо ще се осигурявате, когато всичко е във ваши ръце? В Природата има изобилно хляб, изобилно енергия, човек лесно може да се прехрани.

Казано е в Писанието: „Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете”. Понеже Духът е тясно свързан с човешката душа, Той учи ума и сърцето как да се проявяват. На български език думата дух се пише с четири букви. Буквата Д представлява триъгълник, който уравновесява противоречията. За триъгълник, в който силите се уравновесяват, няма невъзможни неща. Затова е казано, че за Бога всичко е възможно. Буквата У има отношение към човешкия ум. В тази буква има една равнодействаща сила, която уравновесява противоречията, произлизащи от ума. Буквата Х означава човешките чувства. Тя е образувана от буквата С, взета в право и обратно положение. Буквата С изразява закона на Луната, която в 28 дена се пълни и изпразва. Човек трябва да научи законите как да се пълни и изпразва. Да изпразваш сърцето си от нечистотиите на живота и да го пълниш с плодовете на Духа, това е велика наука, до която човек трябва да се домогне. Последната буква Ъ означава закон на Божествената хармония. В заключение, казвам: Духът е онази мощна сила, която регулира ума, сърцето и волята на човека.

„Дух Свети” – думата свят означава душата, с която човек е свързан. Апостол Павел казва: „Нито жена без мъж може, нито мъж без жена.” Бог

не приема нито жената без мъж, нито мъжът без жена. Казано е още, че, ако жената напусне мъжа си, а мъжът – жена си, няма да бъдат приети в Царството Божие. Напуснат ли се мъж и жена, смърт ги очаква. Защо е така? Защото мъжът представлява Духът и умът, а жената – душата и сърцето. Какво ще остане от човека, ако го напусне Духът и умът, или душата и сърцето? Той непременно ще умре. Следователно, ако нямаш чувства, и мисли няма да имаш; ако нямаш мисли, и чувства нямаш. Ако имаш душа и Дух, ще имаш и чувства, и мисли, и постъпки.

„Духът ще ви научи". Това значи, че хората са дошли на земята да се учат. Радвайте се, че има кой да ви учи. Необятна е Вселената. Тя дава условия и възможности на всички хора да се учат. Пред човека се открива велико бъдеще, с велики възможности. Трябва ли тогава жената да се пита какво да прави с мъжа си и със своя син? Трябва ли мъжът да се пита какво да прави с жена си и със своята дъщеря? И единият, и другият трябва да обичат! Плодовете на Духа са Любов, радост и мир. Люби, радвай се и носи мир. Каже ли жената, че не може да обича, тя е жена без мъж; каже ли мъжът, че не може да обича, той е мъж без жена. Каже ли някой, че не може да люби, той е мъж или жена разведена; той е паразит, с който лесно се справят – турят го на пръста си, чукват го и го хвърлят вън. В което общество и да влезе, темел няма да хване; на което дърво и да се качи, плод няма да намери. Велико е учението на Духа. То обединява членовете на семействата, на обществата, на народите. Величието на народите се крие в техния Дух. Колкото по-велик и мощен е Духът на народа, толкова по-светло бъдеще го очаква. Какъв е Духът на сегашните народи? Строг и войнствен. Обаче, Бог е решил да подложи човечеството на голямо пречистване, да не остане в света нито един лъжец и крадец. Единственото спасение за тях е покаянието. Те трябва да се обърнат към Бога и да искат повече Светлина, да видят погрешките си и да се изправят.

Какво се изисква от сегашните хора? Градеж, творчество. Те трябва да приложат Любовта и Обичта. Умрелите трябва да се съживят и възкръснат, а живите да изправят погрешките си и да се обновят. Кой ще съживи и възкреси мъртвите? Духът. Кой ще обнови живите? Духът. Той ще ги научи да живеят в чистота и святост. Той ще ги научи как да работят, за да придобият плодовете на Духа. – „Как можем да бъдем щастливи?" – На този въпрос отговарям: вода газите, жадни ходите; хляб носите, гладни стоите. Не питайте как се пие вода, но гребнете с ръцете си от извора и пийте. Не питайте как се яде хляб, но вземете едно парче от кошницата и

го изяжте.

Един градинар набрал от най-хубавите си череши в една кошница, за да ги занесе на царя, в знак на високо уважение и почитание. Той сам тръгнал да ги носи. Денят бил горещ, слънчев и, за да се разхлади, от време на време хапвал по една череша. Докато стигнал при царя, останала само една череша, но той си казал: хубава е черешата, заслужава да я предложа на царя. Най-после се явил пред него и му поднесъл последната, но най-хубавата череша. Царят приел черешата, погледнал я оттук-оттам и попитал градинаря: „Как се яде този плод?” Градинарят взел черешата, турил я бързо в устата си, да покаже на царя, как се яде. Царят разбрал как се яде череша, но за него не останало нищо. Той не могъл да направи опит, да види, дали е разбрал как се ядат череши. Няма защо да питате как се ядат череши. Като ви предлагат, ще вземете черешата и ще я турите в устата си – тя сама ще ви покаже, как се яде.

Мнозина постъпват като царя, запитват как се прави едно или друго нещо, как се яде и, без да правят опити, казват, че това не могат да направят онова не могат да направят. Докато търсят път да постигнат нещо, докато мислят, ще се намери някой, който ще избърза; той сам ще направи опита и ще се ползва от резултата. Никога не казвайте, че не можете да направите това или онова. Буквата /Н е знак на противоречие. Обаче, противоречието се решава с частичката, която съединява двата противоположни бряга на буквата /Н. Щом някой ви предлага една хубава череша, вземете я, изяжте я, и противоречието, само по себе си, ще се разреши.

„Духът ще ви научи.” На какво ще ви научи? Да тъчете своите мисли и чувства, да образувате от тях платна, от които да шиете умствените и сърдечните си дрехи. Преди да ушиете дрехите си, ще избелите платната, да станат чисти, да светят отдалеч. Каква по-велика наука можете да желаете? Някои искат да видят Духа, Който ги учи. И това е възможно, но преди всичко трябва да обичате плодовете на Духа и да се стремите към тях. Ако искате Любовта на някое семейство, обичайте първо децата им. Чрез децата ще се сближите с родителите. Вие искате Бог да ви люби, да се ползвате от Неговата Любов. Как ще ви обича Бог, когато биете децата Му? Който се стреми към Духа, първо трябва да обича Неговите деца, т.е. плодовете Му. Щом обича плодовете на Духа, и Духът ще го обича и посещава. Къде е Духът? Искаме да Го видим. Чудни са хората, които търсят Духа вън от човека. Аз, който ви говоря, какво съм? Вие, които ме

слушате, какво сте? Ако разбирате това, което ви говоря, ще разберете и Духа, и Той ще се прояви и чрез вас. Ако аз говоря разумно, а вие се повдигате от мисълта ми, това показва, че Духът действа чрез мене. За да се прояви Духът на земята и да бъде разбран за вас, Той е минал през няколко среди, т.е. обвивки. Това е необходимо, за да намали Той силата на Светлината и трептенията си, да станат поносими за вашата нервна система. Който възприема Светлината и трептенията на Духа, той се свързва с Него. С други думи казано: когото Духът е посетил, той коренно се изменя. Това не значи, че е заминал за другия свят, но той се намира в положението на мома, която среща възлюбения си. Години наред тя е очаквала възлюбения си и, като го срещне, напуска баща си, майка си, братята и сестрите си и тръгва с него. Преди да срещне възлюбения си, момата се е чувствала като в окови. Щом срещне възлюбения си, т.е. Духа, тя хвърля оковите и се радва на свободата си. Духът я учи и освобождава от ограниченията. Ще кажат някои, че това е заблуждение. Кой каквото ще да казва, Духът знае Истината, а душата търси Знанието и Свободата. Щом го намери, тя от нищо не се стеснява – тя се е домогнала до реалността на Живота. Нека реалистите кажат кое е реалното в техния живот. Ако изядат една вкусна ябълка, от която са доволни, това реалност ли е? Ако ядат по три пъти на ден и пият вода по няколко пъти, това реалност ли е? Ябълката изяждат, по три пъти на ден ядат, но пак са недоволни. Ако яденето и пиенето е реалност в живота, защо сте недоволни? И в яденето, и в пиенето има нещо реално, но, за да разбере смисъла на нещата, човек трябва да не яде и да не пие вода няколко дена. Докато яде много и пие много, той не може да разбере какво представлява Духът. Храната и водата са необходими елементи за човешкия организъм, но когато са в определено количество. Увеличат ли се повече, отколкото трябва, те образуват около човека тъмна атмосфера, през която лъчите на Духа не могат да проникват. Това състояние създава мрачни мисли и чувства в човека; настроението му се изменя, и той губи разположението на духа си. За да излезе от това състояние, в помощ му иде Любовта. Тя отваря сърцата на всички хора, и на богати, и на бедни. Богатите отварят складовете и хамбарите си за бедните и страдащите и казват: „Елате, братя, нека всеки вземе от това, от което има нужда. Досега бяхте в ограничения и лишения, но дойде краят на купоните.” Човешкият ред се замества с Божествен. Човешкият порядък е само външен. Дойдете ли до вътрешната му страна, там владее пълен безпорядък. Турете вътрешния

Божествен порядък към външния човешки порядък, за да дойдете до истинската хармония на Живота.

„Духът ще ви научи.” На какво ще ви научи? Да хармонизирате мислите и чувствата си. Хармонията носи радост за човешката душа. Който се е хармонизирал, той не прави разлика между хората: на всички се радва, на всички се усмихва, към всички отправя мил поглед. Защо ще гледаш ближния си сърдито и с гняв? Виновен ли е той за твоето неразположение? Ако си богат, не се сърди на никого, но извикай бедния у дома си и му кажи: „Братко, извини ме, че досега не съм влизал в положението ти. Гладувал си, но аз не съм те разбирал. Сега вземи от житото и брашното ми, колкото искаш.” Ще кажете, че човек трябва да се осигури, да бъде готов за тежките времена. На земята човек не може да се осигури. Какво осигуряване е това, при което смъртта следва човека? Осигурен ли е умрелият? Гробищата са пълни с такива осигурени. Освен сухи кости и празни черепи, нищо друго няма там. Христос казва, че Дух Свети говори само на пълни глави, а не на празни.

Казано е в Писанието: „Събирайте съкровища за небето, дето нито молец ги яде, нито ръжда ги разяжда”. Къде ще се турят тези съкровища? В сърцето. Следователно, отворете сърцата си за съкровищата на Небето, т.е. за плодовете на Духа. Отворете сърцата си за плодовете на Духа, за Божията Любов и ги вложете във вашата съкровищница горе на Небето. Бъдете щедри и от нищо не се страхувайте. Трябва ли да си внушавате мисли и чувства, които да ви плашат? Толстой разправя как един човек си внушил мисълта, че е направен от стъкло и се страхувал да не падне и да не се счупи на дребни частици. Тази мисъл работила усилено в ума му, докато станала неразделна от него. Той живял с голям страх, докато, наистина, един ден паднал на земята и умрял – сърцето му се пръснало.

Много от сегашните хора живеят със страх да не се счупят, да не стане нещо особено с тях. Това е страхът от смъртта. Какво, всъщност, е смъртта? Напускане на стария мях и влизане в нов. Истинският човек е Духът, висшето съзнание в човека, което не се мени, което никога не умира. Висшето съзнание го има във всички живи същества: в човека то е слязло вече и действа отблизо, а в животните не е слязло още, то е далеч от тях и в редки моменти се проявява. Един ден, когато хората поемат Божествения път и тръгнат нагоре, тогава висшето съзнание ще слезе в животните, и те ще заживеят по-съзнателно, отколкото се проявяват днес. Защо трябва да слезе висшето съзнание? За да се прояви Бог. Ще ме

запитате, отде зная това. Аз превеждам това, което чувам да се говори горе, не говоря по своя инициатива, от мене измислени неща. Много неща чувам, но не мога всичко да преведа. Езикът на съвременните хора е лишен от пластичност и музикалност, необходими качества за предаване на Божествените мисли. За да възприемете мислите на Възвишените същества, на Ангелите, трябва да живеете в абсолютна чистота и святост; с други думи, трябва да живеете в света на Любовта.

Като слушат днешната беседа, някои си мислят какво ли ще им говоря следния път, от кое вино, от кой пелин ще им дам да пият. Никакво вино не даваме, ние не искаме пияни хора, но трезви, на които даваме само чиста, кристална вода. Като пиете от водата, която ви давам, ще се освежите, ще уталожите жаждата си, а някои ще се изпотят, ще пречистят кръвта си.

Христос казва: „Дух Свети ще ви научи в истия час". Това се иска днес от всички хора. Когато Духът ви научи какво трябва да правите, тогава светът ще се радва на добри синове и дъщери. Тогава светът ще се радва на добри проповедници и учители, на добри управници, съдии и др. Не дойде ли Духът да научи хората какво да правят, не може да се говори за никакво възпитание. За дресировка може да се говори, но не и за възпитание. Влезе ли Духът в майката, тя ще разполага с нови методи за възпитание. Чрез майката Духът ще действа и в децата. Ако момъкът и момата от детинство още слушат Духа, като се оженят, те ще се радват на плодовете на Духа. Как се женят хората днес? Вие как сте се оженили? Бих желал българите отново да се оженят, и аз да ги венчая. Време е старите, незаконни бракове да се разтурят и да се образуват нови бракове, основани на Любовта. Тогава ще видите какви синове и дъщери ще се родят от браковете на Любовта. Децата ще бъдат чисти, святи, като своя Баща – Духът. Обществата ще бъдат образувани от членове, които живеят в чистота и святост. Какво повече може да се желае в този свят? Да имате синове и дъщери, родени от Духа, това е най-великото благо, към което човек се стреми. Реалното, същественото нещо в света е Духът.

„Дух Свети ще ви научи на всичко." Той носи Светлината в света, която открива всички пътища на човека. Как ще познаете присъствието на Духа? Когато се чувствате силни по мисъл и по чувства, това е присъствието на Духа във вас. Когато сте тъжни, скръбни, обременени, и скръбта ви се смени с радост, това е Духът, Който ви е въздействал. Когато сте в безизходно положение и излезете от него, това е помощта на Духа.

Духът следва всяка стъпка на хората, но повечето от тях са слепци, не Го виждат; някои Го напипват само, а малцина Го виждат. Дето Светлината на Духа прониква, там има мисъл, разсъждение, виждане. Там е изключено всякакво съмнение и подозрение, всякакво колебание. Трябва ли сегашният човек да се блъска в стените на съмненията и да се заблуждава?

Един млад момък, на име Стоян, отивал от селото си за града. По едно време се почувствал малко уморен и решил да си почине под сянката на едно дърво. Той вързал магарето с юлара за дървото, облегнал се и задрямал спокойно на сянка. През това време няколко немирни деца се приближили до дървото, развързали магарето, оставили само юлара и си отишли. Като се събудил, Стоян видял, че магарето го няма, само юларът останал вързан за дървото. Той се замислил и си казал: „Ако съм Стоян, изгубих магарето; ако не съм Стоян, спечелих един юлар." Някои философи изпадат в положението на Стоян и си казват: „Ако сме истински философи, изгубихме магарето; ако не сме философи, спечелихме един юлар." Човек не трябва да се заблуждава, нито да се съмнява в себе си. Ако е Стоян, изгубил е магарето; ако не е Стоян, пак нищо не е спечелил. Какво ще прави само с юлара без магаре? Много хора губят своите магарета и след това се объркват, те ли са, или не са. Няма защо да се обърквате и съмнявате в себе си, но ще бъдете внимателни, да не заспивате, дето трябва и не трябва. Като отиваш да продаваш магарето си, не трябва да спиш. Ще бъдеш с отворени очи.

Христос казва: „Дух Свети ще ви научи на всичко". Под думата всичко разбираме, че Той ще научи хората как да придобият плодовете на Духа. Знайте, че Духът е реалното, на което дължите всичко. Търсете Духа във всяка велика проява и разчитайте на Неговата помощ. Мощно нещо е Духът. Дето влезе Той, всичко преобразява. Под влиянието на Духа, и лошият човек става добър, и змията става кротка. Ако нахраните добре грешния, лошия човек, и той ще стане добър, няма да причинява пакости. Онези, които е озарил Духът, трябва да работят за повдигането на бедните, на страдащите, на грешните. Не презирай падналия, но му помогни да стане. Не презирай животните, които ходят на четири крака. Благодарение на тях вие сте сити и нахранени. Те влачат ралото по нивите заради вас. И животните, и грешниците вършат някаква работа, от която мнозина се ползват. Затова, от Божествено гледище, няма грешници. Има непробудени съзнания, недозрели плодове, но грешници няма. Влезте в

положението на грешника и вижте как той се мъчи. Като сгреши, той е недоволен от себе си, страда и сам се наказва. Обикнете грешника, за да влизате в положението му и да му помагате.

„Дух Свети ще ви научи на всичко”. Като знаете какво представлява Духът, не се страхувайте от Светлите духове. От въплътени духове може да се страхувате, но не и от невъплътени, които се отличават с чистота и святост. Светият Дух носи радост на майката, която ражда. Чрез детето ѝ, Той я въвежда в нов живот. Светият Дух създава добри връзки и отношения между хората. Светлите духове помагат на хората да разрешат мъчнотиите и противоречията в живота си. Те се наричат братя и сестри – помагачи на човечеството. Те носят новата култура в света. Достатъчно е да ги призовем в името на Божията Любов, за да ни се открият. Те са избавяли и продължават да избавят хората от беди и напасти. Те са постоянно между нас, следват ни, за да ни помагат. Те са нашите Светли братя, които страдаха и се пожертваха за Христа. Днес те се жертват и за по-малките си братя, за да ги спасят.

„Дух Свети ще ви научи на всичко”. Под думите Дух Свети разбираме всички светли, възвишени Духове, които съставят едно цяло с Христа. В този смисъл, Христос е колективно същество. Той казва: „Светлите духове и Ангелите постоянно слизат и възлизат”. Те носят мир, първо за Балканските държави, а после за по-големите, най-после за цяла Европа. Иде мирът, но не скоро, защото не иде с коне, нито с биволи; пеш иде той. Когато дойде мирът, ще настане голяма радост, малки и големи ще се радват и веселят. Дух Свети иде да ви научи на всичко. Слушайте Неговия глас. Иде Божественият мир. Той ще възкреси всички мъртви, паднали на бойните полета. Той ще възкреси всички ваши заминали братя и сестри. Носете тази радостна вест навсякъде.

Казано е в Писанието: „Ще бъде едно стадо и един Пастир”. Павел казва: „Сегашните страдания могат да се сравняват с бъдещите блага, които идат в света”. Вдълбочете се в себе си, за да приемете Духа, да Го носите навсякъде по света, в семействата, между народите, в цялото човечество. Носите ли Духа със себе си, дето влезете, ще ви приемат с радост.

Господ да благослови всички присъстващи!

Беседа от Учителя, държана на 14 юли, 1918 г. – София.

РАДОСТНИ И ТЪРПЕЛИВИ

В надежда бивайте радостни, в скръб – търпеливи, в молитва – постоянни[98]*.*

„В надежда бивайте радостни”. Надеждата е велик Божествен принцип. Тя е едно от лицата на Света Троица. Вярата, Надеждата и Любовта представляват един триъгълник: Любовта стои на върха на триъгълника, а Вярата и Надеждата – от двете му страни. Вярата, Надеждата и Любовта представляват три велики света, за които всички хора говорят, но малцина ги познават. Някои познават само единия принцип, други – двата, а малко хора познават и трите. В този смисъл става дума за известни и неизвестни величини. Едното неизвестно подразбира и второ, и трето неизвестно. Думите известен и неизвестен за някои са съдържателни, а за други безсъдържателни. Кажат ли, че някой човек е известен, това значи, че всички хора го познават. Кажат ли, че е неизвестен, или никой не го познава, или малко хора го познават. Ако хората не го познават, това не значи, че той няма съдържание.

Физическият свят е известен на повечето хора, но Духовният и Божественият са известни на малцина. За последните два свята става спор, съществуват ли те, или не. Има много логически и философски твърдения и отричания за тези светове. При това, колкото са силни доказателствата за съществуването им, толкова са силни и за отричането им. Това показва, че плюсът и минусът са две равни сили в Природата. Колкото е силен плюсът, толкова е силен и минусът. Че съществува физически свят, който не е нищо друго, освен отражение на Божествения свят, върху това спор не става, защото той е близо до нашите очи и до останалите сетива, и ние непосредствено го възприемаме. Божественият свят, обаче, не виждаме, защото сме късогледи. Как ще видите този свят, когато даже на един километър не можете да виждате дребни предмети. За да видите Божествения свят, трябва да бъдете далекогледи. Като наблюдават планетите, учените си служат с далекогледи, със зрителни тръби, с телескопи. А сегашните философи седят на едно място и само разсъждават, съществува ли Бог, или не; има ли друг свят, освен физическия, има ли душа и т.н. Това е гимнастика на ума. Божественият свят е толкова реален, колкото и физическият. – „Отде знаеш това?” –

виждам. Ако вляза в Божествения свят с кучето си, аз ще видя всичко, което съществува там; кучето ми нищо няма да види и разбере. Ако отида с него да слушам лекция на някой знаменит професор, аз ще разбера всичко, а кучето нищо няма да разбере. То даже ще се смути от присъствието на много хора и ще започне да лае. Че кучето не вижда и не разбира нещата, това не показва, че те не съществуват. Следователно, ако хората не виждат Бога и Божествения свят, това не показва, че те не съществуват. Как ще докажете на слепия, че Слънцето грее, че има физически свят? Той ще пипа, но всички неща не могат да се пипат. Следователно, щом хората спорят за съществуването на Бога, това, именно, показва, че Той съществува. Не можеш да спориш за неща, които не съществуват. Всяко нещо, за което имаш каква и да е представа, близка или далечна, то съществува, то е реално.

Има реални неща, които съществуват временно, а не вечно. Те са преходни реалности. Например, сенките на предметите са реални само при слънчева или лунна светлина, но не и в тъмна, мрачна нощ. Значи, светлината има известно отношение към сенките, защото те съществуват само при нея. Щом светлината се губи, и сенките изчезват. Каквото е отношението между светлината и сянката, такова е отношението между радостта и скръбта. Колкото повече расте скръбта, толкова по-малка е радостта; колкото по-голяма е радостта, толкова по-малка става скръбта – това е закон. Значи, радостта и скръбта в Живота са временни, преходни реалности. Обаче, има реалности, които са вечни, абсолютни.

„В надежда бивайте радостни”. Надеждата има отношение към физическия свят, към всички форми, които създават радости и удоволствия на хората. Надеждата е нещо реално за тях. Майката се радва на детето си, защото има форма. Като погледне на главичката, на нослето, на ръчичките, на крачката, на черните му косички, тя се радва; има нещо видимо в детето, което тя може да пипне. Отнемете ли тези неща от детето, и то изчезва заедно с тях. Щом изчезне формата на детето, също така изчезват радостта и надеждата на майката. Значи, Надеждата е реалност, която е видима за физическия свят, Вярата – за Духовния, а Любовта – за Божествения.

С вярата човек живее в Духовния свят, между Ангелите. За някои този свят не е реален. Те гледат на Ангелите като на въздухообразни, недействителни същества. В действителност, Ангелите са по-реални от хората; материята, с която са облечени, е по-фина, по-чиста, но и по-

устойчива от тази, с която хората са облечени. С какво са облечени хората? С плът, която наричат тленна. Тя е гъста, тежка. Материята на Съществата от Божествения свят, т.е. от света на Любовта, е вечна, неизменна. Като се надява, човек има стремежи в себе си, а като вярва, той живее.

„В надежда бивайте радостни, в скръб – търпеливи, а в молитва – постоянни”. Това е необходимо за всекидневния живот на човека. Следователно, учението, което ви проповядвам, носи в себе си положително знание; то не е схоластика, нито актьорство. Не осъждам схоластиците, не осъждам и актьорите, защото и те имат своето предназначение, но това са временни занятия. Трябва ли да осъждаме децата, които строят къщички от пясък и вода и мислят, че това са истински къщи? Чрез игрите децата се упражняват, развиват въображението си, но какво ще стане с възрастните, ако и те си играят с пясък и строят такива къщички. Те са минали вече този период от живота си и трябва да вървят напред.

„В надежда бивайте радостни”. Като говорим за Надеждата, непременно трябва да се спрем и върху Вярата и Любовта. Какво представлява Любовта? Принцип на самопожертване. Бог, Който се изявява в света, се жертва за малкото. Значи, Любовта подразбира жертва на Великото за малкото. Вярата е принцип, който създава условия за проява на жертвата, с цел да се прояви Животът. Надеждата пък е принцип, който облича нещата в съответни форми. Когато някой пита, има ли Надежда, казвам: щом имаш тяло, имаш Надежда. – „Имам ли Вяра?” – Тури ръката на гърдите си и, ако чуеш, че нещо тупа, имаш вяра. Който има сърце, има вяра. – „Имам ли Любов?” – На този въпрос ти сам ще си отговориш. Това е една задача, в която двете величини са известни, а само една е неизвестна. Ти сам ще намериш неизвестната.

„В надежда бивайте радостни”. Аз добавям: „В Надеждата имай Вяра”. Надеждата съдържа в себе си и Вярата, и Любовта. Като станете сутрин от сън, огледайте се в огледалото и кажете: „Благодаря Ти, Господи, че Надеждата е в мене.” Какво прави кокетката? Щом стане от сън, вземе огледалото и казва: „Дали ще ме хареса някой днес?” – Ще те хареса някой, но ако имаш Надежда. Тя прави лицето красиво, спокойно, с правилни черти. Ако очите ти са мътни, има нещо непотребно в стомаха ти. Като те прегледа лекар, ще ти каже да поправиш стомаха си. А пък аз ще кажа, да изправиш Надеждата си. Ако лицето ти е бледно, ако ръката

ти е схваната, или ако имаш сърцебиене, ти трябва да изправиш Надеждата си, т.е. да я усилиш. Всяка дисхармония във физическото тяло на човека показва, че Надеждата му е отслабнала. И обратно: всяка неправилна проява на Надеждата създава физическо разстройство на човека.

„В скръб бивайте търпеливи”. Мъчно е да говориш на хората и да ги убедиш, именно, в това, да бъдат търпеливи в скръбта. За Бога се казва, че е дълготърпелив, но може ли човек да бъде търпелив? При това, да търпи, когато страда и скърби. Колкото и да е мъчно, възможно е човек да бъде търпелив. Щом Бог е дълготърпелив, от човека се иска поне търпение. Няма същество в света, което да е понесло толкова хули, нечисти мисли и неблагодарности, както Бога. Някой казва за себе си, че е търпелив. Обаче, той не се е изпитал, не се е познал. Ако търпението му се подложи на изпит, ще види, че няма търпение. Търпението се изпитва само в скърбите и страданията, в мъчнотиите. Търпелив човек е онзи, в когото умът, сърцето и волята са в пълно съгласие. Ако умът на човека върви на една страна, сърцето – на друга и волята – на трета, той не може да бъде търпелив. И такъв човек иска да знае тайните Божии! Това е невъзможно. Може ли Бог да тури скъпоценностите си в една пробита лодка и да тръгне с нея на път? След всичко това някой се оплаква, че Бог не го е посетил. Как ще те посети, когато лодката ти е пробита?

Един млад момък, от едно българско село, постоянно се оплаквал на майка си, че е нещастен. Здрав съм, юнак съм, с мечка мога да се боря, но защо ми е това голо здраве? Пари нямам, момите не ме искат. От силата ми ги е страх, от безпаричието – също. Какво да правя? Един ден заболял от тежка болест, която го държала цели три години. Той отслабнал толкова много, че едва се движел. Като изгубил здравето си, започнал да мисли право и казал на майка си: „Мамо, дано Бог чуе и този път молбата ми, да ми върне здравето, че ако ще, с камъни да ме товари. Нищо друго не искам, освен здраве. Не ми трябват пари, не ми трябват моми – здраве искам.”

Днес всички хора, като болния момък, искат хляб. Отвсякъде се чува: хляб, хляб искаме! Какво нещо е хлябът? Доброто, Добродетелите в човека. Дето са Добродетелите, там има хляб в изобилие. няма ли Добродетели, и хляб няма. Значи, в Божествения свят хлябът е свързан с Доброто, т.е. с Добродетелите. Търпението, например, е една Добродетел. Затова, когато сте скръбни, приложете търпението си, да опитате неговата сила и

влияние. Който не прилага търпението си, прилага неволята, но тя е тежест. Неволята подразбира закона на необходимостта, а търпението – закона на Любовта. Само любещият търпи. Той прилага силите на ума, на сърцето и на волята едновременно, за да обработи материята на скръбта и да я превърне в Радост. Само търпението е в състояние да превърне грубата материя на скръбта във фина; това значи, превръщане на скръбта в Радост.

„В молитва бивайте постоянни." Защо е нужна молитвата? Тя е връзка на човешката душа с възвишения разумен свят, отдето човек черпи сили за поддържане на Живота. За да се моли постоянно, той трябва да има търпение. Ако някой се разболее, веднага му препоръчват силна храна и да лежи. На слаб стомах препоръчват да пие малко винце. На болния аз бих препоръчал чист въздух, търпение и молитва. След това ще му препоръчам да съедини силите на ума, на сърцето и на волята си, да действат едновременно и в съгласие. – „Може ли така да се лекува човек?" – Може. Така е било от създаването на света. Ако днес не е така, причината е в самия човек. Той живял така, че е разединил връзката между силите на своето тяло. За да възстанови тази връзка, той трябва да се моли и да търпи.

Молитвата е духовен процес. Каквото е дишането на физическия свят, такова нещо е молитвата в Божествения свят. Значи, молитвата е духовно дишане, т.е. зреене на Божествените блага. Като отправя сърцето си към Бога, човек диша от еликсира на Живота. Прилагайте често молитвата, за да видите каква лекота ще настане в душата ви. Съвременните хора не признават Бога, не се молят и, като заболеят, веднага търсят лекар. Не е лошо да търсите външна помощ, но потърсете я, след като сте опитали други пътища. Като заболеете, обърнете се първо към Бога, после – към своята душа и най-после – към лекаря. Вие вървите по обратен път, и затова не успявате. След това се чудите, защо, вместо подобрение, положението ви се влошава.

Сегашните хора се впускат в излишни разсъждения, дали Бог съществува, или не; грижи ли се за хората, обича ли ги и т.н. Ако Бог не беше създал света и, ако всичко, което ни обикаля, не е Негово творение, може да се предполага, че Той за нищо не се грижи; понеже целият свят е Негов, Той се грижи за всичко и за всички. Хората, като част от Бога, интересуват и Него, и Неговите помощници, макар че те Му създават и радости, и скърби. Той всичко понася, търпи и се надява, че ще дойде ден,

когато Неговите деца ще Го потърсят и признаят за свой Баща. До тогава те ще Му причиняват големи страдания. Не става ли същото и с родителите ви? Докато свършите образованието си и стъпите здраво на краката си, вие причинявате големи скърби на родителите си. Понякога не искате да учите, те ви изпращат пари, мъчат се да изкарат повече средства, да задоволят нуждите ви. Някога пренебрегвате техния труд и се занимавате със странични работи, без да учите. Между родителите и децата има тясна връзка, поради което, позорът на родителите е позор и на децата. И обратно, позорът на децата е позор и на родителите. На същото основание нашите погрешки и скърби се отразяват и на Бога. За да се очисти светът от погрешките и нечистотиите на хората, Бог трябва да слезе на Земята, да измие децата си, да изчисти цялата Земя.

От гледището на Божествения свят, сегашните хора са още деца, по на 12 години, които могат вече да работят. Едно време, когато хората били съвсем малки деца, две-тригодишни, Бог е бил крайно снизходителен към тях. Но днес, когато са порасли, станали са 12-годишни, Божественият закон се налага върху тях. Те се поставят на кръста, дето изучават двата диаметъра на кръга. Днес повечето хора носят кръста на шията си, но когато страданието слезе отгоре, те започват да плачат. Когато войникът носи кръст, това показва, че е храбър. Той носи кръст за храброст и минава за герой. Защо и ти, като носиш кръста, т.е. страданието, да не бъдеш герой? Носи кръста, и бъди герой! Бог дава кръстове на хората, когато слизат на земята, преди да са ги заслужили; като живеят известно време, те се възнаграждават едни-други, дават си кръстове за заслуга и минават за герои.

Като казвам, че хората плачат от страданието, аз не съм против плача. Напротив, който плаче, заслужава похвала. Когато поизсъхне малко, човек трябва да поплаче, да се понакваси. От време на време човек трябва да си поплаква, но цял живот да плаче, това не е естествено. И цял живот да се смее, пак не е естествено. Който само се смее, прилича на пустинник. Той живее в пустинята, в която нищо не расте. Ако съм странник, предпочитам да се спра в колибата на беден човек, който поне един път през седмицата плаче, отколкото да вляза в къщата на човек, който само се смее и никога не плаче. Така и Бог постъпва. Той посещава скръбния, обременения, нещастния човек. Защо? Защото плаче, полива изсъхналите си цветя.

– „Дали, наистина, Бог ни е посещавал?” – Той е влизал много пъти в сърцата ви. Той ви е посещавал и когато сте били радостни. Щом си отиде

Той, и радостта ви изчезва. Не се обезсърчавайте. Щом ви е посетил веднъж, Бог ще ви посети пак. Една българска поговорка казва: „Дето е текла вода, пак ще тече." Защо понякога вашето корито изсъхва? Някои ваши братя, градинари, са отбили вашата вода в своята градина, да поливат зеленчуците и плодовете си. Като полеят добре градината си, те отново пускат водата да потече във вашите корита. Който няма вода, с която да услужва на другите, той трябва да почива, временно поне. Някога сте скръбни, защото някой ваш брат е отбил малко водата ви. Не се сърдете за това, но бъдете будни, да не оставяте мотиката си да попадне в негови ръце и да отбива водата ви. Не се карайте с хората, че ви правят понякога пакости. Вие никога ли не сте отбивали чужда вода? Фактът, че някога сте радостни, показва, че сте отбили водата на съседа си и се радвате, че ще напоите градината си. Докато сте радостни, вие не мислите, че сте причинили на някого вреда. Обаче, щом сте скръбни, тогава започвате да плачете и да мислите. В това отношение, хората приличат на онзи руснак, който казвал: „Есть деньги, Христос воскрес; нет денег – смертию смерть."

„В молитва бивайте постоянни." Защо трябва да бъдете постоянни в молитва? За да организирате ума, сърцето и волята си. Какво представлява радостта? Правилно съгласуване на силите, които действат в организма. Както здравата машина се движи спокойно, равномерно, без никакво сътресение и търкане, така и човекът на радостта се развива правилно и хармонично. Скръбта е масло, необходимо за намазване на машинните части. Както не можем без машина, така не може и без масло. Значи, човек не може да живее нито без радости, нито без скърби. Докато е на земята, той се радва и скърби.

Скръбта е неизбежна. Как можете да причинявате скърби и страдания на по-долностоящите от вас същества, а за себе си да искате само радости? Защо колите и избивате говеда, кокошки, агънца и свине? Както избивате и колите по-малки същества от вас, така и вие трябва да давате от месото си на други, и те да се порадват. Като турят умрелия в гроба, малките същества се нахвърлят върху него с радост, че има какво да си хапнат. Те се радват на хубавата храна, която неочаквано им се полага, и бързат да я опитат. Какви песни, какво веселие става около добре опечената и зачервена кокошка! Защо такива песни и тържества да не стават между малките работници – червеи, между подземните труженици? Те разглобяват човешкото тяло, отделят една след друга тухлите и оставят

само костите. После дохождат други работници-творци, които започват да мислят как да съградят отново човешкото тяло. Те събират частица по частица, сглобяват ги и образуват новото човешко тяло.

Същественото в човека, т.е. неговата душа, не е в тялото му, затова понякога човек не е доволен от своята къща – от тялото си. Той намира, че тя е лишена от някои принадлежности. Мнозина са недоволни от живота си. Защо? Защото доволството иде всякога отгоре, а не отдолу. За да бъдете доволни, повикайте на помощ Любовта и Вярата. С Любовта заедно ще дойдат същества от Божествения свят, а с Вярата – същества от Ангелския свят. Тези същества, заедно с вас, ще реализират желанията ви, и Надеждата ви ще се оправдава. Любовта има отношение към човешката душа, Вярата – към ума и сърцето, а Надеждата – към волята. Като знаете това, приложете Вярата, Надеждата и Любовта в живота си, да видите, какъв ще бъде резултатът на вашия живот.

Представете си, че сте недоволни от някоя ваша мисъл или постъпка. Вие се безпокоите, гневите се, ставате енергичен и търсите някого, върху когото да излеете гнева си. Ако сте баща, ръката ви ще се слага върху гърба ту на едното, ту на другото дете, а някога и върху жена ви. Ако сте началник, ще тропате с ръка по масата, или с крак по земята. И в единия, и в другия случай работите ви няма да се оправят. Защо не потърсите причината за недоволството в себе си, а го търсите в окръжаващите? Значи, методът, който прилагате, не е правилен. Потърсете друг метод, за да се справите с недоволството си. Какъв смисъл има да употребявате едно лекарство, което влошава положението на болния? Щом сте го употребили два-три дни наред, и положението се влошава, заместете го с друго, което може да подобри състоянието на болния. Ще извикате друг лекар, който ще предпише друго лекарство. Докато положението на болния не се подобри напълно, вие имате право да сменяте лекарствата и лекарите. Същото правило ще прилагате и към себе си. Докато не дойдете до добър резултат, ще променяте методите на своята работа. Защо трябва да удряте с ръка и с крак? Децата не се възпитават с удари и с бой. Имайте търпение да мине гнева ви и тогава, вместо да биете детето си, погладете го по главата и му кажете няколко сладки думи. Гневът се трансформира чрез работа, а не чрез удряне на масата с ръка или на земята с крак, нито чрез удряне по чуждите гърбове.

Мнозина са недоволни от погрешките си и казват, че са грешници, че са лоши хора. Ако това може да подобри човека, да го изправи, нека се

нарича грешник; ако нищо не му помага, никога да не си служи с такива думи. Методите, с които хората си служат при самовъзпитанието, имат смисъл, ако донасят желаните и очаквани плодове. Не донасят ли тези плодове, трябва да се заместват с други. Ако старите методи при възпитанието и в религията не са дали добри плодове, откажете се от тях. Заместете старите методи с нови и очаквайте техните плодове. Ако посадиш плодове и зеленчуци в градината си по един начин и нямаш добри плодове, следната година приложи друг начин.

Павел казва: „Ако чрез Надежда и радост животът ти не се подобри, влез в скръбта и търпението; ако и там нямаш резултат, влез в молитвата и постоянството." Ако някой е започнал от молитвата и постоянството, и животът му не се е подобрил, да влезе в скръбта и търпението, а оттам – в Радостта и Надеждата. При това положение, непременно ще има добри резултати. Това са опитвали съществата преди вас и са придобили положителни резултати. Опитайте и вие, да видите, че в приложението на Надеждата, на Вярата и на молитвата, като методи, няма изключения. Ако прилагаш само молитвата, в този метод има 50% изключения; ако прилагаш само скръбта и търпението, има 25% изключения; ако прилагаш Любовта и радостта, никакви изключения няма. В Любовта и в радостта влизат Вярата, Надеждата, молитвата, постоянството и търпението.

И тъй, ако някой се оплаква, че работите му в семейството или в обществото не вървят добре и мисли, че е нещастен, че съдбата го гони, нека влезе в скръбта и търпението; ако и тук не му върви, да влезе в Надеждата и радостта; ако и тук е недоволен, да влезе в молитвата и постоянството. Скръбта и търпението, Надеждата и радостта, молитвата и постоянството представляват три чифта тройки от три различни свята. Повечето хора са от първия свят, изучават методите, чрез които да понасят скърбите с търпение. Като изучавате скръбта и търпението на физическия свят, ще се качите в по-горен, да изучавате съотношението между формите. Тогава ще разберете защо някога лицето ви е бледо, а някога – червено; защо някога очите ви имат светлина, понякога са мътни; защо някога сърцето ви бие равномерно, а някога – неправилно. Това е наука, която можете да придобиете само на земята. В това отношение, земята е велико училище.

Сега като слушате беседата, не се произнасяйте как говоря, но гледайте какво върша. Силата на човека не се заключава в думите, но в делата му. Силен човек е онзи, който обръща внимание на малките неща

и от тях се учи. Като видя, че две деца се бият на улицата, аз не ги отминавам, но се спирам да наблюдавам и правя преводи на всичко, което виждам. За мене е важно да видя с коя ръка скубят космите си, на коя страна ги дърпат, с кой крак ритат и т.н. Всичко това има значение. Не е безразлично с коя ръка ще те удари някой човек, с дясната или с лявата. Тези неща имат отношение и до мене. Като изучавате и наблюдавате малките неща, вие ще дойдете до вътрешно разбиране на Живота.

И тогава, стихът, в който Христос е казал, че ако те удари някой по едната страна, да дадеш и другата, няма значение само по буква, но и по дух. Той означава: ако не успееш в една работа с ума си, приложи и сърцето си. Волята пък ще бъде прицелна точка. Ако не успееш в нещо със скръб и търпение, приложи Надеждата си и радостта; ако и тогава не успееш, приложи молитва и постоянство. Като ви сполети някакво нещастие, не роптайте против него, но обърнете се към Бога с думите: „Господи, научи ме как да извадя повече масло от скръбта и нещастието ми.” Маслото представлява поуката, която можете да придобиете. Какво правите лятно време с плодовете? Приготвяте ги за през зимата чрез сушене и варене.

Ще кажете, че лесно се говори, но мъчно се носят страданията. Тежко е, наистина, положението на хора, които страдат. Те са на голям огън. В някой дом един ден жената е на парила, а мъжът подклажда огъня, друг ден – обратно: мъжът е на парила, а жената подклажда огъня. Жената се моли на мъжа, да не я пече; мъжът се моли на жената, да не го пече. В края на краищата, огънят не се вдига. Докато не станат чисти и не светнат, огънят постоянно ще се подклажда. Ето защо, благодарете на Бога, че ви е дал такъв мъж, или такава жена, да се изчистите взаимно. За вас е важно да се радвате, да търпите и да постоянствате.

От Надеждата трябва да излиза радост, от скръбта – търпение, а от молитвата – постоянство. Защо трябва да скърбим? За да придобием търпение. Защо трябва да се надяваме? За да придобием радост. Защо трябва да се молим? За да придобием постоянство. Ако искате да се радвате, прилагайте Надеждата; ако искате да бъдете търпеливи, приемайте с радост скръбта; ако искате да бъдете постоянни, молете се. Молете се не само за вас, но за всички. Който мисли само за себе си, нищо няма да постигне. Когато влезете в Духовния свят, между Ангелите, тогава ще мислите само за себе си. Защо? Защото там всички са силни, не се нуждаят от чужда помощ. Обаче, докато сте на земята, ще мислите и за

другите. Ако си слуга, ще мислиш за господарите си. Излезеш ли от това положение, можеш да мислиш само за себе си. Ти си в положението на господар, който мисли първо за себе си, а после за своите ближни. Приложете това, което ви казвам, да видите, какъв преврат ще стане в живота ви.

Някои живеят на земята, но мислят за смъртта, страх ги е, че ще умрат. Нищо страшно няма в смъртта. Да умреш, това значи, да мислиш само за себе си. Следователно, когато някой казва, че иска да живее и да мисли само за себе си, Бог веднага заповядва да го вземат в другия свят. На земята ще мислиш за ближните си и за себе си; като заминеш за другия свят, ще мислиш само за себе си. Умрелият не мисли за другите. Смешно е, волът, който се е освободил от хомота, да мисли за господаря си. Той мисли за прясна трева и за чиста вода. Умрелият, който се е освободил от земята, мисли за възвишени неща. Онзи, който е вързан за земята, и като умре, пак не е свободен; той сам не знае, жив ли е, или умрял. Когато умрелият е дошъл до положение да мисли за по-високи неща, това не значи, че е егоист, но той иска да придобие повече богатства, че, като се върне на земята, да помага на ближните си. Докато сте на земята, ще мислите и за другите. Щом отидете на онзи свят, ще ви попитат, при Бога ли искате да останете, или пак да се върнете на земята. От отговора, който дадете, вие ще си определите мястото. Това показва, че човек иде доброволно на земята, а не насила. Като знаете това, каквито мъчнотии и да имате, при каквито условия и да живеете, не роптайте. Вие сами сте избрали мястото си, доброволно сте дошли на земята.

„В Надежда бивайте радостни, в скръб – търпеливи, в молитва – постоянни.” Ако не сполучиш в молитвата, влез в скръбта; ако не сполучиш в скръбта, влез в Надеждата. Приложете това правило за един месец и ако имате петдесет на сто резултат, ще знаете, че сте в законите на Природата, понеже тя помага 50% във всички случаи: в болести, в мъчнотии, в страдания. Постъпвайте и вие като Природата. Ако помогнете на един човек 50%, оставете го той сам да си помогне 50%. Не помагайте на никого изцяло, сто на сто. Ако си намислил да оставиш на дъщеря си сто хиляди лева, дай й 50,000 лв. С каквото си решил да помагаш, като дойдеш до реализирането му, изпълни го наполовина. Забелязано е, че майките изгубват онези от децата си, които най-много обичат. Те искат да им дадат сто на сто от онова, което имат, затова Бог взема децата им при себе си. Не може човек да живее на земята и да бъде сто на сто осигурен. Бог

дава сто на сто, а човек – най-много петдесет процента. Някои майки уморяват децата си от голяма Любов. Те ги хранят много, искат да ги задоволят напълно. Не пресищайте децата си, не пресищайте и себе си. Бъдете верни на Божествения закон, според който и малкото се благославя като голямото. Дойдете ли до човека, давайте 50%; дойдете ли до Бога, давайте сто на сто.

Жената се оплаква от мъжа си, че му дала всичко, че му станала робиня. Там е нейната погрешка. И мъжът се оплаква от жена си, че дал всичко за нея, че й станал роб. Там е неговата погрешка. Бог не ви е пратил на земята да ставате роби и робини. Всеки сам е виновен за своето заробване. Който не разбира закона, дава много от себе си, а после страда, че не го оценили, че не го приели, както трябва. Как искате да ви приемат? Ако някой ви се усмихне, ако се поклони и стисне ръката ви, това добър прием ли е? Това е външно любезен израз, но не и вътрешен. Външният израз на нещата не е всякога чист, искрен. Турците, обаче, вземат външните прояви за истински, и сами си създават неприятности. Ако някоя жена се усмихне случайно на някой мъж, последният мисли, че тя му дава знак, и той е готов да я обвини. Това е криво разбиране на нещата. Щом разбирането е криво, то не е Божествено. Бъдете будни сами да се наблюдавате, да не изпадате в криви прояви. Освободете се от старите навици, за да се вслушвате в това, което Бог ви говори отвътре. Когато Бог ви говори, вие изпитвате вътрешен Мир и спокойствие.

Какво е състоянието на човека, когото Бог посещава? То е подобно на зазоряването. То е, все едно че сте излезли рано сутрин на някой планински връх и оттам наблюдавате зазоряването и посрещате първите слънчеви лъчи. В този тържествен момент на душата си, вие коленичите пред Бога, повдигате очите си нагоре и произнасяте към Него благодарствена молитва. – „Какво ще кажат хората, като ме видят, че коленича?” – Оставете хората настрана. Хората, това сте вие; това са сенките на вашето съзнание, не се страхувайте от тях. Ако се оглеждате в много огледала, много образи ще имате, но истинският образ е само един, останалите са отражения, сенки на действителния образ. Щом попаднете в благоговейно състояние, повдигнете ръцете си нагоре, минете през радостта и скръбта, да видите как Бог работи и наблюдава своите създания; как те падат и стават, и как Той поправя живота им. След това повдигнете се в по-висок свят и вижте как Той живее.

Това значи, да бъде човек в Надежда радостен, в скръб – търпелив, а в

молитва – постоянен.

Беседа от Учителя, държана на 21 юли, 1918 г. – София.

СЪБЛИЧАНЕ И ОБЛИЧАНЕ

Да се съблечете от ветхия человек и да се облечете с новия[99].

Събличането и обличането представляват велики закони на развитие. Това са процеси, които се извършват и в самата Природа. Който не спазва тези процеси, сам се излага на страдания. Какво става през есента и през зимата с растенията? Постепенно събличат старата си дреха. Слана попарва листата, и те постепенно окапват. Ветровете оголват клоните, обрулват листата им, докато най-после дървото се освободи напълно от старата си дреха. Щом дойде пролетта, дърветата започват да се покриват с нови листа; нови клончета израстват, нови цветове се явяват. Дървото се облича с нова дреха, т.е. с нова премяна. Ще кажете, че това е обикновено нещо. Събличането и обличането не са обикновени работи. Като отидете на черква, и там виждате същите процеси.

Свещеникът иде отвън със старата си, вехта дреха, но щом влезе в олтара, съблича я и облича нова – нов човек става. Той се освобождава от старите листа и се облича с нови. Добре е, свещеникът да не съблича новите си дрехи. Щом е станал нов човек, нов да си остане. Така правят всички хора. За един-два часа през деня обличат новите си дрехи, а останалите 22–23 часа прекарват в старите си дрехи. След това се чудят защо работите им не вървят добре. Много естествено – докато сте облечени със старите си дрехи, работите ви не могат да се нареждат добре. Какво ще ви даде една стара дреха, пълна с прах, с пот и с нечистотии? Ако облечеш новата си дреха, душата ти ще се зарадва и развесели.

Какво правят момата и момъкът, когато се женят? Свалят старите си дрехи и се обличат с нови. Който ги види, радва се на новите им премени и казва: “Това са невеста и младоженец”. Те започват добре, но не издържат докрай добре. Защо? Като се върнат у дома си, събличат новите си дрехи и обличат старите. След това се чудят защо работите им не вървят добре. Сега и вие сте облечени с нови дрехи, но, като отидете по домовете си, ще облечете пак старите си дрехи. Павел казва: „Съблечете се от стария човек!" Значи, събличането на старите дрехи и обличането в нови представлява новият живот, към който човек се стреми. Следователно, облечете ли се с нови дрехи, не се връщайте повече към старите.

Какво, всъщност, е старият човек? Това са старите мисли, чувства и желания, старите навици, старите дрехи, чиито последствия носим и до днес. Всички страдания – физически, сърдечни и умствени, всички лишения не са ли резултат на стария човек, на старото? Въпреки това, чувате да казват: "Да се държим за старото!" Къде е писано това? Павел казва: „Облечете се в новия човек!" Като чуят думата ново или ново учение, мнозина казват: "Опасно е новото учение." – Опасно е старото. Всъщност, новото учение препоръчва на хората много прости, обикновени неща: да се облечете с нови дрехи, да се обуете с нови обувки – да станете нов човек. Кой не желае това? Ще кажете: "Отде ще дойде новото? За новото са нужни пари, средства. Кой ще ни ги достави?" Започнете от невидимото и постепенно вървете към видимото. Ако всяка сутрин, като ставате от сън, събличате старите дрехи на ума и на сърцето си и обличате нови, досега щяхте да се подновите, да станете нов човек. Мъжът става от сън сърдит, недоволен. Защо? Не е съблякъл старите си дрехи. Не се сърди на мъжа си, но дай му чиста вода, да измие краката си, отвори прозореца да подиша чист въздух, дай му нови дрехи да се облече и виж след това, няма ли да бъде доволен. Всяка жена, която отваря Божествения сандък и дава нови дрехи на мъжа си, е добра. Това обличане е психическо.

Който ги знае да се облича с нова психическа дреха, всякога ще бъде недоволен и всякога ще се оплаква. Колко жени се оплакват от мъжете си, и колко мъже – от жените си, само затова, че не знаели как да се обличат в нови дрехи. Ако мъжът не знае това изкуство, нека жената го облече; ако жената не притежава това изкуство, нека мъжът я облече. Обличай жена си всяка сутрин в нова дреха, и тя ще бъде добра. Обличай мъжа си всяка сутрин в нова дреха, и той ще бъде добър. Жената сготвила някакво ядене, от което мъжът е недоволен. Той се сърди, гневи, но след това и тя започва да се сърди. В края на краищата, се явява общо недоволство Защо жената да не изучи характера и вкуса на мъжа си и да наготви ядене, което той обича? Преди да се е върнал мъжът от работа, жената трябва да отвори прозорците на стаите, да влезе чист въздух, да се помоли заедно с децата. Като дойде мъжът и намери стаите чисти и проветрени, децата тихи и спокойни, той ще облече новата си дреха и ще бъде доволен. Какво прави жената днес? Като види, че мъжът се разгневи, тогава проветрява стаите, тогава укротява децата. При това положение, мъжът няма желание да се облече с нова дреха.

Един млад момък трябвало да пътува от едно село до друго. Пътят му

минавал през една гъста гора. Баба му, като видяла, че внукът ѝ тръгва на път и трябва да мине през гората, казала му:

– Синко, ела да ти бая, ако те срещне мечка, да не те изяде.

– Бабо, по-добре ми бай, да не ме среща мечка! – отговорил засмяно внукът.

Какво трябва да прави жената, за да има мир и доволство в дома си? Като се върне мъжът ѝ от работа, тя трябва да измие краката му, да му даде нови дрехи, да се облече и след това да седнат двамата заедно да се нахранят. Така са постъпвали жените в старо време. Ако се спазва този навик и в новото време, петдесет на сто от недоразуменията в домовете щяха да се намалят. Жената счита за унижение да измие краката на мъжа си, да му даде нови дрехи да се облече. Тя казва: "Право ли е аз да се грижа за мъжа си, като за дете? Той може сам да свърши тази работа." – Право ли е жената да дава стари дрехи на мъжа си и постоянно да се карат? Ако аз съм на мястото на жената, предпочитам да съблека старите дрехи на мъжа си и да го облека с нови, да измия краката му, отколкото да се карам с него и да го оставя със стари дрехи. Съблечете старите си дрехи и облечете нови!

Ще дойде някоя жена да се оплаква от мъжа си, че обичал да гледа чужди жени, да се сърди и кара. За да не става това, съблечи старите му дрехи. Ти го оставяш със стари дрехи, и той, недоволен от положението си, търси причини да се сърди и кара. Облечи го в новата дреха – в дрехата на Любовта и не мисли лошо за него. Щом мъжът има сърце, и Любов има. Понякога само обувките му са тесни, и той се движи мъчно. Какво направиха китайците със своите деца? Осакатиха краката им. Понеже служат на своята стара култура, обуват момиченцата си с тесни, малки обувки, под предлог, че е красиво жената да има малък крак. Всъщност причината се крие другаде. Като осакатяват краката на жената, с това те искат да я задържат повече вкъщи, да не ходи по улиците. Обаче, китайката привикна и с малките крачка да се движи свободно и да излиза, когато пожелае.

Нови дрехи, нови обувки са нужни за хората, и то широки и удобни. Ако имате мъчнотии и страдания, ще знаете, че това са старите и тесни дрехи и обувки. Старите дрехи крият в себе си отрова. Като сгрешил, човек облякъл старата дреха, пропита с отрова и нечистотии. Съблечете старата дреха и облечете новата, която носи в себе си всички елементи на чистота и здраве. Новата дреха носи радост и веселие за човека. Като ставате

сутрин от сън, облечете дрехата на Надеждата, на Вярата, на Любовта, на Истината, на милосърдието. Каквато дреха ви е нужна за даден случай, такава облечете. Всяка дреха, която носи известна Добродетел, е чиста, нова, здрава.

Когато ставате сутрин, мислете за всичко възвишено и благородно, за работата на великите хора – музиканти, художници, писатели и поети. Мъжът е недоволен, че жена му прегорила яденето; жената е недоволна, че мъжът ѝ не е донесъл повече месо и зеленчуци, да сготви добро ядене. Турете настрана тенджерите с прегорялото ядене. Изхвърлете навън изгорелия лук, масло, а заедно с това и недоволството. Бъдете благодарни на малкото, което имате. За предпочитане е човек да остане три дни гладен, отколкото да носи в себе си недоволството от прегорялото ядене или недоволството, че малко е месото, хлябът и зеленчуците. Днес всички хора – учители, професори, съдии, свещеници носят недоволството от прегорялото ядене. Търговецът пък е недоволен, че работите му не вървят добре. Махнете недоволството от себе си! Махнете тенджерата и търговията от главата си! Човек не е дошъл на земята нито готвач да става, нито търговец. Това са временни занятия за прехранване. Свещеникът е недоволен, че работата му не върви добре, професорът също е недоволен от работата си. Не се безпокойте, всичко ще тръгне добре. Никой не е дошъл на земята да става поп или професор – това са временни служби. Какво означава думата поп? Баща. Един Баща има в света – Господ. Всички хора са братя помежду си. Следователно, като срещнеш един човек, ще знаеш, че той е твой брат, а Бог е Баща на всички.

Съблечете старите дрехи и облечете новите. Новата дреха подразбира Любов. Облечеш ли тази дреха, ще си кажеш, че обичаш всички хора. Кажеш ли веднъж това, ще издържаш. Да не изпаднете в положението на онзи китаец, който решил да бъде щедър, но когато една просякиня го посетила петнайсет пъти, той не могъл да я приеме повече и я изпъдил. След това казал: "Не мога повече да бъда щедър." Който казва, че не може да направи това или онова, той е ученик на старото учение. Ученикът на новото всякога казва мога. Като казваш не мога, ти обезсилваш Бога в себе си. Като кажеш мога, ти Му даваш сила да се прояви.

На времето си старите дрехи са били на мястото си, но днес са тесни и неудобни. Малките дрешки отговарят на малкото дете, но, ако го облечете със същите дрехи след десет години, ще го осакатите. Освободете се от старите форми, които днес не ви подхождат. Всяка мисъл, всяко чувство,

всяко желание, които ви стесняват, трябва да се изхвърлят навън, или да се предадат на други, които идат след вас. Като се върнете в домовете си, отворете сандъците си и раздайте всичките си стари дрехи на онези, които не са ги още опитали. Ако някой ги иска доброволно, дайте му ги; ако не ги иска, хвърлете ги или ги изгорете. Извадете новите си дрехи, облечете се с тях и кажете: "От днес обличам новата дреха – дрехата на Христа." Това изисква новото учение от всички. Новата дреха наричаме дреха на Любовта. Тя постоянно се подновява. Щом я съблечете, пак нова обличате, както змията съблича една кожа и се облича в друга.

И тъй, каже ли някой, че е недоволен или неразположен, ще знае, че дрехата му е стара. Ще съблече старата си дреха и ще облече дрехата на Вярата. Ако е гневен, ще облече дрехата на мира. Може ли толкова лесно човек да съблича старата си дреха и да облича нова? Може. Както обличате и събличате ризата си, така може да се облечете в новите дрехи на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Вярата, на Надеждата, на мира и т.н. Жената облича ризата си отгоре-надолу. Значи, тя приема идеите отгоре-надолу. Мъжът облича панталоните си отдолу-нагоре. Така приема той идеите – отдолу-нагоре. Панталоните са долу тесни, горе широки. С това мъжът се пази, да не влиза лошото от долния свят в горния. Но и тук дойде нова мода. Недоволни от тесните крачоли долу, мъжете започнаха да носят панталони с широки крачоли долу.

Съблечете старите си дрехи, ушити по модата, и облечете нови, бели, чисти дрехи. Белият цвят означава Доброто. Стремете се към белия цвят, за да се свържете с Доброто. Дето видите бял цвят – на цвете, на къща, измазана бяло, свързвайте го с Доброто. Така ще минавате от видимото към невидимото. Като видите някое бяло цвете, спрете се пред него и кажете: "Искам да бъда бял, добър и чист като това цвете." Мислете често за белия цвят, за Доброто и за Чистотата, за да се облечете в нова дреха – в дрехата на новия човек. Това е прост метод, с който можете да си помогнете.

Ако си недоволен или неразположен, мисли за Доброто. Така ще съблечеш старата си дреха и ще облечеш нова. Това знаят всички майки и бащи. Ако детето им е боледувало няколко месеца, първата им работа след оздравяването му е да го окъпят и облекат в нови дрехи. Старите дрехи, с които е боледувало, хвърлят навън или изгарят. Като знаете, че старите дрехи са напоени със заразителни микроби, с лоши мисли и чувства, с

отрицателни състояния, хвърляйте ги или ги изгаряйте, но никога не ги давайте на бедни. Ако искате да дадете нещо на бедния, дайте му от новите си дрехи. Някой раздава старите си дрехи и мисли, че е направил Добро. Той се освободил от товара си, но го прехвърлил на гърба на другиго. Значи, той е направил Добро на себе си, а не и на бедния. Ако искате да се освободите от старите си дрехи, питайте онзи, на когото ги давате, готов ли е да носи вашия товар. Ако доброволно поеме товара ви, благодарете му за Доброто, което ви е направил.

Помнете: старото не носи нещо полезно и добро за хората. То е ценно само за Природата. Тя го туря на корените на своите дървета за тор. Те го всмукват, извличат потребните сокове, от които след време излизат нови листа, нови пъпки и клончета, нови цветове и плодове. Само Природата владее изкуството да превръща старото в ново. Казано е в Писанието: „Всичко, което се случва на онези, които любят Господа, се превръща на добро." Ще кажете, че този стих се отнася до всички християни, защото те любят Бога. Колко време Го любят? Най-много един-два часа, докато са в черква, облечени в нови, чисти дрехи. Останалите 22–23 часа те са в старите си дрехи. Като разгледате отношението 1:23, ще разберете колко време сте били истински християни. Като говоря за черквата, за храма, имам предвид онова възвишено състояние на човешката душа, когато човек е готов да прояви Доброто, милосърдието и Любовта.

Като изучавам човешките мисли, виждам старите дрехи, с които ги обличат, и зная, че тези мисли няма да им помогнат. Жената седи и мисли за мъжа си, че е нервен, гневен, лош. И мъжът мисли същото за жена си. И на двамата казвам: престанете да се оплаквате един от друг, но си задайте въпроса, от коя жена и от кой мъж сте недоволни – от стария, или от новия. Всяка жена има двама мъже: единият е стар, а другият – нов. Всеки мъж има две жени: стара и нова. От кого се оплаквате: от стария мъж и старата жена, или от новия мъж и новата жена? Думата жена произлиза от думата „зео“ – живот. Лошата жена произлиза от лошия, от стария, покварен живот. Когато умът се съедини с Живота, ражда се мъжът. Следователно, мъжът и жената се съединяват, за да се развиват. На същото основание, ако житното зърно не се посади в земята, нищо ново няма да придобие. Когато някой пита защо хората се женят, казвам: женитбата е необходима, за да се развиват мъжът и жената, да придобиват нови качества и да изучават Божиите закони. Може ли без женитба? В широк смисъл на думата без женитба, т.е. без развитие на земята не може. Като е

дошъл на земята, човек се е оженил вече. Духът му се е свързал с плътта. Духът е женен за плътта. Който не иска да се жени, не трябва да дохожда на земята. Женитбата трябва да става правилно, за да се раждат Добродетели, възвишени и добри дела.

Светът се нуждае от Добродетели, от велики дела. Какво виждаме днес? Светът е пълен с деца на старото, на безлюбието. И след това всички се оплакват от децата си и казват: "Не трябва човек да се жени." Когато направи човека, Бог го(***без го) създаде мъжки и женски пол. Думите мъжки и женски пол подразбират Любовта и Обичта. Мъжът представлява Любовта, а жената – Обичта. Мъж, който не люби, не е истински мъж; жена, която не обича, не е истинска жена. Това е велика Истина, която засяга едновременно и мене, и вас. Мъжът трябва да бъде облечен с нова дреха – с дрехата на Любовта, а жената – с дрехата на Обичта.

Ето защо, когато дохождат при мене мъже и жени да се оплакват едни от други, понякога съм мек и добър към тях, а понякога – строг. Когато съм строг, с това искам да им кажа да съблекат старите си и нечисти дрехи и да облекат новите: мъжът да облече дрехата на Любовта, а жената – дрехата на Обичта. Когато съм добър и мек, проявявам Божието търпение и си казвам: щом Бог търпи хората, и аз трябва да ги търпя. По отношение на мене, Бог е Любов; по отношение на Бога, аз съм Обич. Следователно аз трябва да дам възможност на Божията Любов да се прояви чрез мене. Само така умът ми може да бъде светъл, а Духът ми – силен и бодър. Започнете от днес да събличате старите си дрехи, да събувате старите си обувки и да ги изхвърлите вън. Какво направи Мойсей, когато видя къпината, която гореше? Той събу обувките си, защото чу глас, който му казваше: „Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято". Бог му каза и други неща, които не са записани в Стария Завет.

„Събуй обувките си“ – каза Господ на Мойсея. Думата обувки е взета в широк смисъл. Човек има обувки не само на краката си, но и на ръцете, на ума, на сърцето си. Затова човек трябва да събуе обувките си и от краката, и от ръцете, и от ума, и от сърцето си. Има обувки на краката, които са тесни, и човек мъчно ходи с тях. Но има обувки и на ума, които също стягат човека, не може свободно да мисли. Чувате някой да казва, че неговото верую е най-добро, най-право. Да се мисли така, това значи стегнат, ограничен ум, т.е. ум, обут в тесни обувки. Едно е истинското верую, едно е правото верую. Всички други са изопачени, окарикатурени образи на единния, истинския образ. Една е истинската и права религия –

религията на Любовта, на вътрешното съдържание и смисъл на нещата. Тя определя връзките, които трябва да съществуват в семейството между мъжа и жената, между брата и сестрата. Една е истинската религия, т.е. едно е дървото на Живота, но с много разклонения. За да познаете истинската религия, трябва да облечете новите си дрехи, както свещеникът облича новите одежди и излиза да служи. Защо мъжът и жената да не бъдат като свещениците, облечени в нови одежди? Като се ожени, мъжът става поп. Жената го е опопила. Като му роди едно дете, той става папа, т.е. баща. В този смисъл, всеки човек може да бъде баща и майка, да облече новата си одежда и да служи на новото. Да опопиш мъжа си, това значи, да му родиш нещо възвишено и благородно.

Бих желал всяка жена така да опопи мъжа си, че да му роди благороден син или благородна дъщеря, облечени в нови дрехи. Като ражда, жената трябва да придобие възвишени качества, които да предаде и на мъжа си. Това значи, и двамата да се облекат в нови, чисти дрехи. Ако бременната жена е недоволна от своята бременност и съжалява, че се мъчи, тя още е облечена със старите си дрехи, тя служи на старото. Бременната жена трябва да благодари на Бога, че я облича в нова дреха. Също така трябва да благодарят и мъжът, и братята, и сестрите ѝ. Така ли постъпват сегашните хора? Повечето са недоволни от идването на новото дете. Те виждат, че това същество ще им създаде нови безпокойства, нови разходи и мъчнотии. Това са стари, търговски идеи. Долу старите идеи! Те отживяха времето си. Днес те нямат никаква цена.

„Събличане обличане". Когато се говори за събличане и обличане, това показва, че могат да се събличат и обличат и стари, и нови дрехи. В прав смисъл на думите обличане в ново, човек не може да се облече в ново, докато не влезе Христос в него. Всъщност, Христос, новото, Божественото Начало в човека се облича в ново, а не самият човек, облечен в плът. Плътта е старата дреха, Духът – новата. Плътта приготвя новата дреха, но не може да я облече, докато не дойде в нея Духът, Божественото начало – Христос. Същото прави и бременната жена: тя приготвя пелени, дрешки за детето, но не може да ги употреби, докато детето не се роди, не излезе на бял свят. Не можеш да станеш красив, докато не родиш една велика идея. Ти можеш да нарисуваш красива картина, да извaеш хубава статуя, да напишеш велико и ценно произведение само тогава, когато Духът отгоре е взел участие в твоята работа.

Колко години са минали от написването на Светото Евангелие? Близо

две хиляди години. Тези, които са взели участие в написването Му, и до днес още работят отгоре. Ето защо, като четете Евангелието, вие се свързвате с тези, които са работили и работят върху Него. – “Тогава, можем ли да се свържем с Христа?” – Щом мислите за Него, можете да се свържете. Ако сте приели в дома си гладния, жадния, страдащия и сте го нахранили и утешили, ще мисли ли той за вас? Непременно ще мисли. Ако сте го пъдили, хокали и ругали, пак ще си спомня за вас. Значи, човек може да мисли и да си спомня за вас при два случая: когато сте го нахранили и напоили добре, и когато сте го изпъдили и наругали. Мнозина търсят Христа, говорят за Него, но не са доволни от живота си, от Бога. Те искат да имат повече богатства и блага от тези, които им са дадени. Щом роптаят и са недоволни, те са облечени в старите си дрехи. На такива хора не се дават нови дрехи. За да се облекат в Новото, те трябва да съблекат старите дрехи, да се окъпят добре. Това значи да приемат с радост Христовото учение и да са готови да помагат на бедни, нещастни и на страдащи. Те искат да станат богати и тогава да помагат на бедни и на страдащи. Те и днес са богати. В който ден и час дойде в ума ви една светла мисъл и в сърцето ви – добро чувство и желание да помагате на слаби и на страдащи, благословението ще потече. Отворете сърцата си, за да потече от тях жива вода, която да уталожи жаждата на страдащи и обременени пътници.

Какво значи да се облекат жената и мъжът в нови дрехи? Когато мъжът се връща неразположен и гневен от работа, жената не трябва да му се сърди, но да приложи новото учение, да смени състоянието му. Как ще приложи новото учение? Преди да дойде мъжът от работа, тя трябва да изчисти и измие стаята, да проветри въздуха и да тури на масата три саксийки: в едната да има бяло цвете, във втората – синьо, а в третата – розово. Докато мъжът не се върне от работа, децата не трябва да влизат в стаята. След това тя да се помоли на Бога, да възприеме мъжът й Добродетелите, които цветята носят в себе си. Като види, че той иде, тя трябва да го посрещне, да му предложи да измие краката му. Като мие краката му, да му напомни за неговата майка, която някога е правила същото. След това да му даде вода да измие ръцете и лицето си. Това значи обличане на дома в нова премяна.

Да облечеш някого с нова дреха, това е лесна и проста работа. Обличането с нова дреха е проста, но ефикасна формула. Днес жената се безпокои от някои мисли, мъжът – също, поради което и двамата са

облечени още със стари дрехи. От какво се безпокои жената? Че мъжът гледал друга жена. Страхът не е, че той гледа чужда жена, но в лъжата. Поглежда той с едното око жена си, а с другото – някоя чужда жена. Защо да не гледа и с двете очи и да каже на жена си: "Видях една твоя сестра; има нещо хубаво в нея, което ми харесва." Днес мъжете и жените взаимно се лъжат, скриват Истината, а после се карат. Това не е християнство. Това е мелене булгур на воденица. Какво благословение могат да очакват мъжете и жените, ако се лъжат и надхитряват? Ако мъжът говори Истината, жената няма да се съмнява в него. Тя ще знае, че мъжът ѝ гледа и чужди жени, но без лоши намерения. Трима мъже и три жени има в човека: първите са деца, нищо не разбират и не знаят; вторите знаят какво нещо е Доброто и как се прилага; третите имат Божествен произход и живеят при Бога. Така познавам аз хората, така трябва да ги познавате и вие. Това значи да се облечете в новия човек.

Старата дреха представлява земният живот, а новата – небесния. Върнете се в домовете си и облечете новата дреха на небесния живот. Колкото пъти грешите, ще знаете, че пак ще изпълните Божията воля. – "Голям грешник съм." – И като грешник, пак можеш да изпълниш Божията воля – от теб зависи, от твоето добро желание и силна воля. Някой може да е праведен, но няма желание да изпълни Волята на Бога. За предпочитане е да бъдеш грешник, но да изпълниш Божията воля, отколкото да бъдеш праведен и да нямаш готовност да изпълниш Волята на своя Баща. Някои ме слушат, но се усмихват в себе си. Защо? Изказват недоверие в думите ми, не вярват, че грешникът може да изпълни Волята на Отца си. И Сара се усмихна в знак на недоверие, когато Господ ѝ каза, че ще роди син. Той я запита защо се смее, но тя скри Истината и каза, че не се смее. Невъзможното за човека е възможно за Бога.

Облечете новите си дрехи и не мислете за последствията. Отворете крана на чешмата, и водата ще започне да тече. Бъдете верни на процесите, с които става събличане и обличане. Ако си паднал някъде и си се окалял, върни се у дома си. Съблечи старата и нечиста дреха и облечи нова. Не е достатъчно само да съзнаеш, че си сгрешил, но трябва да облечеш нова дреха. Ако днес си направил една погрешка, кажи си: "Утре ще облека нова дреха, т.е. ще направя едно добро". Под думата утре, разбирам момента на изгряването на Слънцето. Доброто, Добродетелта расте при изгряването на Слънцето, през деня, а скръбта расте вечер, при

залязване на Слънцето. Приложете в ума си мисълта за събличането и обличането, да расте Доброто у вас. Съблечете старата дреха от вашия ум и от вашето сърце и ги облечете с нови. Мислете всякога върху обличането ви с нови дрехи, докато тази мисъл се реализира и стане действителна. И художникът постепенно поставя своята идея върху платното, докато най-после я реализира. Да се облечете с нова дреха, това значи, да се домогнете до великия смисъл на Живота. Който се държи за старите си дрехи, той сам подписва смъртната си присъда. Цял живот той ял и пил и за нищо ново не мислил. Като си лягате вечер, обличайте нова, чиста риза, за да ставате сутрин от сън здрави и бодри. Това значи, събличайте вечер старата, нечиста дреха, покрита с прах и нечистотии от дневната работа. Облечете новата си дреха и така се явете пред Бога. Преди да заспи, човек трябва да е ликвидирал със старото, за да възприеме Новото и да продължи работата си на другия ден. Ако тялото ви е чисто, и сърцето, и умът ще бъдат чисти. Преди да си легнете, измийте се, облечете се с чиста, нова дреха; оградете се с Любовта, с Вярата, с Надеждата, с търпението и с красотата, и така се явете пред Господа. Сутрин, като станете, ще бъдете радостни и весели. Ако не постъпвате така, вечер ще се карате, ще спорите, и сутрин ще ставате недоволни, че нямате месо и масло, че хлябът е малко, че децата нямат дрехи и обувки и т.н.

Какво трябва да прави човек, за да вървят работите му добре? Той трябва да съблича старите си дрехи и да облича нови. В това се заключава новото учение. Като наблюдавате лицата на сегашните хора, по тях се четат несгодите, скърбите, мъчнотиите, които преживяват. За да се освободят от мъчнотиите и страданията, те трябва да приложат новата идея – да съблекат старите си дрехи и да облекат нови. В бъдеще тази идея ще се въведе и в училищата. Ако някой е болен, нека си представи, че болестта постепенно слиза надолу, докато излезе навън. Щом се освободите от нея, поддържайте мисълта, че сте здрави и бодри. Както мислите, така ще бъде.

В Америка една жена боледувала цели дванайсет години. Обиколила всички видни лекари, пръснала всичкото си богатство за лекарства, но нищо не ѝ помогнало. Един ден чела в една книга нещо върху новата идея за събличането и обличането и решила да съблече старите си дрехи и да се облече в нови. Прегледала старите си сандъци, и всичко старо изхвърлила навън. Като се облякла с новите си дрехи, моментално се почувствала по-добре. Ден след ден положението ѝ се подобрявало, и в

скоро време тя оздравяла напълно.

Какво правят повечето религиозни хора? Те говорят за Христа, за нови идеи, вдигат шум около себе си. Отдалеч се чува, че някой религиозен снесъл яйце, т.е. държал някаква проповед. Яйцето е снесено, пиленцето измътено, но какво е това пиленце, то само ще покаже.

Добре е човек да слуша, какво му се говори, но още по-добре е да прилага Доброто, което чува. Ако опитът му днес не даде никакъв резултат, пак да го повтори. Трябва да постоянствате, докато опитът излезе сполучлив. Ще излезе някой по-силен от вас, да ви изкушава. Не се обезсърчавайте. Ще минете и през съмнения, и през изкушения, но не се отказвайте от опита. Като правите някакъв опит, бъдете сам в стаята си. Така е постъпвал и Христос. Когато искал да излекува някой болен, Той изпращал близките му навън и оставал сам с болния. Ще кажете, че за да повярвате в Бога, искате да видите някакво чудо. Сегашните хора вярват и без чудеса. Те са толкова вярващи, че Вярата им стига до суеверие. Достатъчно е да пусна тази вечер една новина, за да се разнесе като мълния по целия свят. Хората не са лишени от Вяра, а още по-малко от вярвания и суеверия.

Едно време, когато Христос дойде на земята, Той донесе една семка, която представляваше новото учение, и я нарече семка на Любовта. Той даде семката в ръцете на евреите, като им каза: "Давам ви тази семка, да я пазите добре, да не я изгубите. Тя ще ви направи силен и велик народ." В началото те повярваха в Силата, която се крие в семката, и започнаха да говорят за нея на всички хора. Така тя се предаваше от ръка на ръка, от един народ на друг, докато най-после я загубиха. Загубването на семката не е нищо друго, освен забравяне. Евреите забравиха за нейното съществуване. Те изгубиха Вяра в нейната Сила, изгубиха търпение да чакат нейното благоволение да се прояви и казваха, че тя е обикновена семка, с обикновено съдържание. Ще кажете, че светът се е обезверил. Не се е обезверил светът, но семката се е отдалечила от човека и продължава да обикаля всички народи. Днес Христос иде пак на земята, носи същата семка в ръката си, но на никого няма да я даде. Той сам ще я посее в човешките градини, за да даде сочни, вкусни плодове. Пазете грижливо плодовете ѝ, за да можете да запазите семе от тях. Пазете новополученото семе, за да не го изгубите повторно.

Мнозина вярват в Бога, но, в края на краищата, искат да видят някакво чудо, да се усили Вярата им. – Братя, вие сте изгубили пътя, по който

семката е вървяла. Върнете се назад, да я намерите и отново да я посадите, но не в земята, както по-рано, а в сърцата си. Там тя ще се развие добре, ще даде сладки плодове, които ще отворят очите ви. И Ева яде от плодовете на тази семка; очите й се отвориха, и тя прогледна, но не в посоката на истинската Любов, а в обратна посока. Ако съвременните хора ядат от плодовете на тази семка, очите им пак ще се отворят, и те ще прогледнат. Мъжът ще каже на жена си: "По-скоро дай новите, чисти дрехи, да се облечем с тях и така да се явим пред Господа." Трябва ли сега хората да се питат едни други: "Обичаш ли ме и колко ме обичаш?" Кой човек, на когото сърцето е пълно с Вяра, Надежда, Любов, с мир и кротост, няма да бъде обичан?

„Съблечете се от стария човек и облечете се с новия".

Желая сега на всички мъже, жени и деца да хвърлят старите си дрехи и да се облекат с нови.

Беседа от Учителя, държана на 28 юли, 1918 г. – София.

ДОБРОТО ВИНО

Ти си задържал доброто вино досега[100]*.*

Много от съвременните хора страдат от лошото влияние на виното върху организма им. Учени хора, лекари са писали за вредното влияние на виното върху човека. Обаче, виното, за което се говори в Евангелието, е представено като символ на Живота. Значи, има два вида вино: ферментирало, което се взема като емблема на смъртта, и сладко – емблема на Живота. Химиците знаят състава на сладкото вино и разбират защо ферментира то. Гроздовата захар в сладкото вино, от действието на спиртните ферменти, се разлага на спирт и въглероден двуокис. Последният излетява(***излита), а спиртът остава във виното и му придава упоително свойство. Всички знаят, че спиртът, който се намира във виното, е отровен: той е причина за вредното действие на виното върху човешкия организъм. В този смисъл, ферментирането не е нищо друго, освен процес на разлагане, при който се образуват отровни вещества. Както виното бива сладко и ферментирало, така имаме два вида живот: сладък, в който захарта запазва свойствата си и остава неразложена, и ферментирал, в който захарта се разлага на спирт и въглероден двуокис.

Христос беше поканен на сватба в Кана Галилейска, дето превърна водата в добро вино. Какво представлява сватбата? Отглеждане на гроздето. Невестата и младоженецът са лозите, от които трябва да се роди гроздето. Те трябва да внесат в него нови сладки сокове. Всяко ново учение се явява в началото на нова епоха. Създаването на новото учение представлява пак сватба. Когато се жени някой, хората се радват, но женитбата не подразбира само радост. Когато един се жени, друг умира; когато един се радва, друг скърби; ако един е сладък, друг е ферментирал.

Христос казва: „Не туряйте ново вино в стари мехове". Старите мехове съдържат кваса на старото вино, от което новото вино започва да ферментира, и меховете се пукат. Родителите искат синовете и дъщерите им да бъдат като тях. Желанието на родителите не е нищо друго, освен наливане на новото вино в стари мехове. Какъв ще бъде резултатът? Новото вино ще ферментира и ще пукне старите мехове. Как познаваме, че някоя течност ферментира? По повърхността ѝ се явяват мехурчета, които се дължат на отделянето на някакъв газ; повърхността на течността

първоначално е тиха, гладка, спокойна, а после започва да се гърчи. Този процес наричаме кипене, врене или ферментиране. Кога се гърчи човек? Когато умира. Започне ли течността да се гърчи, да ферментира, от нея излизат нови вещества, които развалят вкуса й, т.е. вътрешната хармония.

С превръщането на водата във вино, Христос посочи на човека нов метод, чрез който виното запазва вкуса си и не ферментира. Наистина, ако преварите гроздовия сок, той става устойчив, придобива имунитет и не се поддава на ферментиране. И да попадат ферменти в него, той не се разлага. В този смисъл, Новото учение – Учението на Любовта, което донесе Христос, представлява нов метод, чрез който човешкият живот се предпазва от ферментиране. Какъв е старият възглед на хората за живота? Те казват, че ферментирането е естествен процес в живота, че човек трябва да се ражда и умира; да пада и става, да се бори, да коли животни – кокошки, агънца, прасенца. Те намират, че всичко това е в реда на нещата, че така е наредено от Бога. Всъщност, на Бога и на ум не е дохождало да нарежда живота така, както философите го нареждат. Така изявен, човешкият живот е дело на човешкия гений, на човека-бог, а не на онзи Бог, Който първоначално е създал света. Както сладкото вино се превръща във ферментирало, под влиянието на особени ферменти, попаднали от въздуха, така и естественият човешки живот се е изопачил и ферментирал под влияние на особени елементи, създадени от самия човек.

Едно трябва да се знае: който греши, който води лош живот и ферментира, той не е с Бога. Този живот е човешки, а не Божествен. Като превърна водата във вино, Христос показа на хората, че има метод, чрез който неустойчивото може да се превърне в устойчиво и да не ферментира. Учените знаят, че причина за ферментацията на сладкото вино са особен род микроорганизми, наречени ферменти, които попадат от въздуха. Такива микроорганизми се съдържат и в Новия живот, във всяка нова мисъл и ново чувство. Като проникне Новото във вас, заедно с микроорганизмите, то предизвиква известна ферментация, която се изразява във вълнуване. Новото не трябва да предизвиква ферментация, но тя става по причина на неустойчивата материя, от която е направен човешкият организъм. Някъде ферментацията е на място. Например, хората предпочитат квасния хляб пред безквасния. Първият е по-добър за стомаха, по-лесно се смила. Евреите пък предпочитали безквасния хляб, квасният бил даже забранен.

Председателят на сватбата, на която Христос присъствал, казал на

младоженеца: „Всеки человек първо доброто вино слага, а после лошото; ти си задържал доброто вино досега". Когато момък срещне една мома и я възлюби, говори й само хубави думи. Нарича я ангел, гълъб, божество и т.н. Щом се оженят, и двамата отварят старите мехове и наливат в тях новото вино. Те започват добре, свършват зле. Виното ферментира, започва да действа върху тях, и те си разменят обидни и горчиви думи. На земята човек започва добре, свършва зле; в Духовния свят започва зле, свършва добре, а в Божествения свят започва добре и свършва добре. Ето защо, от гледището на по-високите светове, първо се дава лошото вино, а после – доброто. Дръжте в ума си правилото: който започва добре с вас, зле свършва; който започва зле, свършва добре. Не вярвайте на хора, които започват меко, любезно. Това не е за упрек, нито за обида, но знайте, че Животът изпитва човека и след като го прекара през различни изпитания, той сам ще познае какъв е, но и другите ще го познаят. Човек не е пратен на земята, като червея, само да гложди листата, но да учи, да придобива знания и опитности. Според българския обичай, като умре някой, поливат гроба му с вода и вино. Какво се крие в този обичай? С това искат да кажат на умрелия: „Като дойдеш втори път на земята, трябва да бъдеш чист, да не грешиш."

„Ти си задържал доброто вино досега". Сега и на вас казвам: давайте от доброто, от сладкото вино на децата си. Те са пили вече от старото вино, познават го и носят последствията му. Отрано те заповядват на родителите си, на своите по-големи братя и сестри. – „Какво трябва да правим, за да подобрим живота си?" – Като се жените, викайте на сватбата си Христос, да внесе в живота ви такива елементи, които могат да го подобрят. Той ще ви научи да превръщате отрицателното в положително. Ако сте страхливи, да станете безстрашни; ако сте лоши, да станете добри; ако сте слаби, да станете силни. – Как се познава силният човек? Ако може да се бори с бик. Сегашните хора не успяват в живота си, защото искат да бъдат богати, без да са били сиромаси; искат да бъдат добри, без да са били лоши. Невъзможно е човек да бъде богат, без да е губил, без да е минал през дълбоки вътрешни процеси.

Какво направи Христос на сватбата? Той превърна водата във вино. Да превърнеш сладкото вино във ферментирало, това е възможно; да превърнеш ферментиралото в сладко, и това е донякъде възможно. Обаче, да превърнеш водата на вино, това за човека е невъзможно. Знаем, че невъзможното за човека е възможно за Бога. Ако турите в Любовта

някакъв отрицателен елемент, тя се превръща в омраза; ако турите в омразата положителен елемент, тя се превръща в Любов. Това е законът на превръщането, с който е работил Христос на времето си. И старите алхимици познавали този закон, и затова са търсели методи за превръщане на неблагородните метали в благородни.

Мнозина се оплакват от неуспехи в живота си. Защо не успяват? Защото търсят лекия път. Ако са религиозни, търсят лек път за влизане в Царството Божие. Царството Божие е за добрите, за смелите хора, а не за страхливите, нито за крадците и престъпниците. Царството Божие е за живите, а не за мъртвите. Какво ще стане с човека, ако вържете ръцете и краката му със здрави въжета? Той ще бъде като мъртъв, не ще може да се движи. Както въжетата свързват човека и не му позволяват да се движи, така лошите мисли и чувства свързват ума и сърцето и не му позволяват да мисли и да чувства. И те стягат краката и ръцете на човека, както въжетата. Ръцете и краката представляват Добродетелите, принципите, които движат човешкия ум и човешкото сърце. Добрите мисли и чувства подтикват човека към Добро, а лошите – към зло. Ако се поддаде на лошите мисли и желания, човек намира затвора. Някой казва, че не може да прави Добро, понеже няма средства. Както може да прави зло, да обира хората, така може да прави и Добро. Да бърка човек в чуждите кесии, това значи, да бърка в умовете и в сърцата им. Щом си позволява да бърка, той трябва да внася нещо хубаво от себе си, а не да изнася. Като влезеш в едно общество, трябва да внасяш, а не да изнасяш. Христос отиде на сватба в Кана Галилейска и внесе нещо – превърна водата във вино, т.е. Той превърна обикновения, горчив живот в добър, сладък. Водата, която Христос превърна във вино, беше символ, даден на младоженците, за да приложат Новото учение в живота си. Водата е носителка на Новия живот.

Ще кажете, че е невъзможно да се превърне водата във вино. За невежия е невъзможно; за учения всичко е възможно. В невъзможните неща се крият елементи, с които работят само възвишените и напреднали Същества. За тях смъртта съдържа елементите на Възкресението. Кой човек може да възкръсне? Който може да умре. Умирането не е нищо друго, освен потъване на човека дълбоко в земята, докато стигне песъчливи пластове, през които да се прецеди и пречисти. След това той излиза на друго място, като чист извор, и започва да пее песента на Новия живот. И младоженците трябва да минат през песъчливите Пластове, да се пречистят и да излязат като два чисти, кристални извора, да се разбират и

да прилагат Христовото учение. Какво правят съвременните младоженци? Първата им работа е да наредят кухнята си, да започнат да си готвят. Като живеят известно време така, животът им се разваля. Окръжаващите казват: „Какво стана с тези млади хора, че работите им не вървят добре?" – Те започнаха с онзи живот, който ферментира.

И тъй, както Христос превърна водата в добро, сладко вино, което не ферментира, така и вие превърнете вашите лоши и изопачени мисли и чувства в добри, които не могат да ферментират. Приложете този закон не само към себе си, но и към своите деца. Видите ли, че мислите и чувствата на децата ви ферментират, турете ги в съд, да ги варите един-два часа на Божествения огън, т.е. на огъня на Любовта. Това можете да направите и с новородените деца. Преди да са се проявили, турете ги на този огън, да врат един-два часа, да придобият имунитет, за да не се поддават на никакви ферменти – външни или вътрешни. Божията Любов прави хората устойчиви. Който е минал през огъня на Божествената Любов, той се отличава с морален устой.

Сегашните хора нямат ясна представа за Любовта. Тя е положителна сила, която върши чудеса. Тя прави преврат в човешкия характер: лошият става добър, слабият – силен, мързеливият – прилежен. Ако жената може да подобри характера на мъжа си, тя има Любов; същото може да направи и мъжът с жена си, ако има Любов в себе си. Ако децата в дома стават по-добри, родителите им имат Любов. Видите ли, че детето ви се вкисва, ще знаете, че нямате Любов. Обърнете се тогава към Бога, към Разумния свят, признайте погрешката си, че детето ви се вкисва, защото и вие сте ферментирали, и помолете Го да ви даде начин да подобрите живота си. Ще кажете, че това е покаяние. Какво е, всъщност, покаянието? Превръщане на горчивото в сладко. Ще кажете, че не може без зло, без лошавина, без горчивина. Не е така, това не е в реда на нещата. Лошавината, горчивите елементи са резултат на нечистотиите, които ферментират. Всеки трябва да си има по една тайна стаичка, в която да влиза поне по един час на ден, за да се изчиства. В този час, именно, ще бъдете поканени на сватба.

У някои народи, когато стават женитби, празнуват по един ден, у други народи празнуват по три дена. Ако днес употребявате по три дена за сватба, ще кажете, че сте изгубили времето си. Особено за англичаните три дена са много време. Те казват, че времето е пари. Значи, ако дават по три дена за всяка сватба, те ще изгубят много пари. Ако мерите времето

със злато, нищо не губите, особено, когато човек знае как да използва златото. За предпочитане е да бъде човек с Добродетели, отколкото да има много злато и да не може да го използва. Добродетелният човек разбира Живота правилно и разумно го използва. За него зло не съществува. Зло съществува само за неразбрания, за невежия. Ако майката не позволява на детето си да преяжда, зло ли е това? Някой има сто милиона лева, а друг – по-малко. По-щастлив ли е първият от втория? Някой не е доволен от своята красота. Ако е красив, по-щастлив ли ще бъде? Ако красотата и белотата са свързани с Доброта и благост, те са на мястото си. Обаче, ако те не правят човека добър и мек, за предпочитане е той да бъде грозен.

Като се говори за белота и за чернота, ние имаме предвид две положителни качества в живота. Черното може да бъде и добро, и зло; и обратно, и бялото може да бъде и добро, и зло. Белият предмет може да се боядиса с черна боя и да мине за черен; и черният предмет може да се боядиса в бяло и да мине за бял. Значи, не всякога черното е черно и бялото – бяло. Съвременните хора знаят това нещо и, когато искат да покажат, че са бели, чисти, турят си бяла мазилка отгоре. Такава белота лесно се изтърква. Всяка неестествена доброта е изложена на ферментиране. Човек трябва да изучава мислите и чувствата си, да знае кои са устойчиви и кои не и да превръща неустойчивите в устойчиви. Как става превръщането им? Чрез пречистване.

Работа се иска от всички хора. Да работиш върху себе си, това значи, да бъдеш свободен от отрицателните мисли и чувства, да не даваш ухо на тях, да не те засягат. Кой каквото иска да каже за тебе, да бъдеш свободен. Каже ли ти някой една обидна дума, не се обиждай, но разгледай я като химик, да видиш каква положителна сила крие тя в себе си. Външно може да е обидна, но вътрешно тя съдържа ценен елемент. Той трябва да се извади и разумно използва. Ако някой ти каже, че си несъвършен човек, ти се обиждаш. Какво означава думата несъвършен? Противоположна на нея е думата съвършен. Понеже човек на земята минава през различни състояния, както и Луната, казваме, че и той, като нея, на всеки 14 дни се пълни и празни. Щом се пълни, той е съвършен. Следователно, ако някой ти каже, че си несъвършен, ще направиш превод на тази дума и ще си кажеш: „Понеже сега се изпразвам, несъвършен съм. След 14 дни ще започна да се пълня – тогава ще бъда съвършен." В процеса на усъвършенстването си, човек започва с човешкото, а свършва с Божественото. Казват за някого, че е в пълнотата на Живота. Това означава

процес, обратен на съвършенството. Тук човек започва с Божественото, а свършва с човешкото.

Думата съвършенство започва с буквата с, която означава процес на пълнене и празнене. Положението на тази буква представлява Луната в процеса на пълненето й. Думата пълнота започва с буквата п, която означава плод, който зрее. Втората буква на същата дума е ъ. Тя означава бременност. Като изучавате думите и буквите, от които те са съставени, ще видите, че всяка дума съдържа в себе си известни закони. Това показва, че имената на хората, с които те си служат, имат дълбок смисъл и значение.

„Ти си задържал доброто вино досега". Когато Христос беше на сватбата в Кана Галилейска, майка Му се обърна към Него и рече: „Вино нямат тези хора". Христос й отговори: „Моят час не е дошъл още". И вие се запитвате защо Христос не даде доброто вино още отначало. С това Той искаше да покаже, че хората не са готови още за новите идеи. И до днес още не са готови. Колко светли и възвишени идеи е изказал Христос, но едва ли една стотна от тях са приложени. Повечето хора мислят, че знаят много неща, но ако ги накарате да свършат някаква работа, виждаме, че или малко знаят, или нищо не знаят. Това не е за упрек, но аз изнасям истинското положение на нещата. За да придобие истинското, т.е. слънчевото Учение, човек трябва да потърси Онзи Учител, Който може да го научи да превръща лошото в добро и горчивото в сладко.

В слънчевото учение се забелязват два процеса: разлагане на светлината и усилване на светлината. За да се създадат всички камъни, растения, животни и хора, светлината трябва да се разложи на съставните си елементи. От съчетанието на тези елементи зависи устойчивостта или неустойчивостта на телата. Неустойчивите тела ферментират, а устойчивите се запазват за вечни времена. Цветове с различна гъстота също така променят състоянията на телата, особено на живите. Например, ако към яснозеления цвят прибавите тъмночервена боя, ще се получи смес, която ще измени състоянието ви. Ако покажете на бика дреха, боядисана с яркочервена боя, той се настройва лошо и започва да боде. И думите, с които човек си служи, имат цветове, които оказват известно влияние върху нервната система. Някои думи оказват лошо влияние върху човека, и той започва да ферментира. Като знаете това, не казвайте на човека, че е нетърпелив, нечист, неморален и т.н. Ако видите, че някой е нетърпелив, създайте му такива условия, които да превърнат нетърпението в търпение.

Ако мъжът ви е нечист, дайте му възможност често да се къпе, да махне нечистотиите от себе си, да се облекчи състоянието му. Ако мъжът или жената е нечиста, трябва да си помагат взаимно, да се чистят. Изобщо, не си служете с думи, които съдържат отрицателната частица не. Видите ли отрицателна проява някъде, притичайте се на помощ. Ако си служите с отрицателни думи, за да изразите недостатъка на човека, вие сами се свързвате с неговия недостатък.

Председателят на сватбата запита младоженеца: „Ти си задържал доброто вино досега?" Да оставяме добрите неща последни, това е естественият път в Живота. Според мене, не е най-важният въпрос защо доброто вино е останало за най-после. По-важен въпрос има от този, а именно: как може водата да се превърне във вино. Сам по себе си, човешкият живот е доста сложен. Ето защо, първата задача на човека е да превърне горчивите чувства в сладки, изопачените мисли – в светли и прави. Това не е нищо друго, освен изкуството, което Христос притежавал – да превръща водата във вино. Следвайте Христа, прилагайте учението Му, за да се домогнете и вие до това изкуство. Това значи, да превърне човек живота си в песен и музика, в радост и веселие.

Днес всички искат да знаят какво ще стане с тях, какъв ще бъде краят на живота им. Аз ще стана пророк и ще отговоря на въпроса, който ви интересува. Ако продължавате да вървите по пътя, по който сте тръгнали, след сто години най-много, от вас ще останат само кости; мислите и желанията ви ще се пръснат в пространството. Като влезете в Астралния свят, ще се намерите в положението на блудния син: ще ходите окъсани и боси, гладни и жадни, и ще търсите път да се върнете отново на земята. Не е добро положението на грешника на земята, но още по-лошо е в Астралния свят. Докато е бил на земята, той си е хапвал повечко, но в Астралния свят е осъден на вечен глад. Пред него стоят трапези с богати ястия. Щом се приближи до тях, те веднага се вдигат от местата си. Той ги гони, тича след тях, но не може да ги достигне. Гладът му се усилва, но не може да го задоволи. Ако някой е обичал да се облича хубаво, като отиде в Астралния свят, ще гледа богати витрини с разкошни дрехи, но нито една от тях не ще може да облече. Обаче, друго е положението на праведния. Когато пожелае да си хапне, трапезите сами ще се спират пред него. Каквато дреха пожелае да облече, такава ще му се даде. Той ще се разхожда свободно из райската градина, ще слуша пеенето на райските птички. Ако иска да отиде на концерт, ще го заведат да слуша видни

музиканти. От време на време ще посещава лекциите на знаменити професори.

Когато говорим за възможностите и условията, които съществуват в Астралния свят, ние имаме предвид човешките желания. За такъв свят мечтаят хората. Когато Христос направи чудото в Кана Галилейска, Той искаше да покаже какви възможности съществуват в Астралния свят. Той искаше да покаже на хората с какви сили борави Разумният свят. За да се приложи Астралният свят на земята, трябва да поканят Христа, учениците Му и Неговата майка на сватба. Христос представлява Разумният принцип, който превръща злото в Добро; учениците Му представляват хората, а майката Христова – съединителната връзка между Духовния и физическия свят. Разумният принцип може да измени света, не външно, а вътрешно. Всичко ще си остане, както е, но пречистено. Майки и бащи пак ще има, но ще изпълняват предназначението си съзнателно и с Любов. Всички сегашни професии и занаяти пак ще съществуват, но ще се изпълняват добросъвестно и с Любов. Учители, свещеници, проповедници, общественици, министри, търговци ще работят в Чистота, без измама и лъжа. Ако платът, който търговецът продава, е смес от вълна и памук, той ще го продава за такъв, а няма да го продава за чист вълнен.

Всяка отрицателна мисъл и всяко отрицателно чувство, с които хората си служат на земята, вземат реален образ в Астралния свят. Затова се казва, че човек не може да се освободи от делата си нито на този, нито на онзи свят. Следователно, като мине лоша мисъл през ума ви, отправете към нея Мъдростта; като мине лошо чувство, например, омраза, в сърцето ви, отправете към него Любовта; и най-после, като се натъкнете на лъжата, отправете към нея Истината. Отправяйте към отрицателното нещо положително, с което да му въздействате. Ако ви сполети някакво нещастие, мислете за щастието; ако ви посети някаква болест, мислете за здравето. Какво правя аз с болестта? Като ме посети някоя болест, не я пъдя, но я поканвам да си поговорим малко. Питам я къде отива. Тя ми казва, че е тръгнала за някъде, но се е отбила и при мене. Тогава аз ѝ давам да си хапне и, като ме напусне, тя е смекчила вече малко характера си. Така постъпвам и със злото. Ако се отнасяте добре с болестите, със злините и нещастията, характерът им ще се смекчи, и те постепенно ще отслабват, докато един ден изгубят силата си. Те ще минават и заминават покрай хората, без да ги измъчват.

И тъй, ако искате да се справяте лесно с мъчнотиите си, прилагайте

новото слънчево учение, т.е. учението на Христа. Често се пеят песни за Христа, наричат Го слънце на живота, но като дойдат страданията, всички започват да пъшкат, да викат ох, ах! Охкането означава, че колелото на живота ви е лишено от ос. Кажете си: „Моето колело трябва да има ос и да се върти." Ахкането пък означава, че мисълта ви не е чиста. Кажете си: „Моята мисъл трябва да бъде чиста и свята." Ще кажете, че това са прости работи. В тези неща, именно, се заключава философията на Живота. Никога не казвайте не мога. Този глагол има три низходящи и три възходящи степени: не мога аз, не можеш ти, не може той – низходящи; мога аз, можеш Ти, Господи, Който си над мене; може Той, великият Дух – възходящи степени. Както с помощта на скрипците можете да спускате тежки предмети надолу, така също можете с тях и да вдигате нагоре тежки предмети. Често мъжът спуска жена си долу и казва: „Нали си добра, качвай се нагоре!" И жената прави същото с мъжа си. Обаче, те трябва да постъпват точно обратно: и двамата да си съдействат за своето изкачване. Жената се страхува да тури мъжа си горе, да не би да не се върне. Колкото е възможно да не се върне отгоре, толкова е възможно, и като го пусне долу, да не се върне. Няма защо мъжете да се страхуват да не изгубят жените си; също и жените не трябва да се страхуват за мъжете си. Човек е мъж и жена едновременно. Щом има ум и сърце, той носи в себе си и мъжа, и жената.

Стремете се към методите на Новото учение, за да решите правилно задачите на живота си. Не мислете, че можете да постъпвате, както искате, без да носите последствията на вашите постъпки. Ако си огорчен, не търси виновника за огорчението, но си кажи: „Заради Господа мога да превърна горчивината си в сладост". Заради Господа жената може да възпита и мъжа, и децата си. Същото може да направи и мъжът. Жена, която очаква на мъжа си да я храни и поддържа, не може да го възпита. Майка, която отглежда децата си с мисълта, те да я гледат на старини, нищо добро не може да внесе в тях. Такива синове и дъщери ще вървят по стария път. Те ще бъркат в джобовете на родителите си, без да мислят за тях. Понеже родителите са тясно свързани с децата си, първи те могат да им дадат пример от Новия живот. Първо те трябва да ги запознаят с великите принципи на Живота. Ако между мъжа и жената в един дом има несъгласие, децата им непременно ще боледуват. Децата са здрави и добре възпитани, когато майката и бащата живеят в хармония и в съгласие помежду си. Няма ли хармония и съгласие между тях, никакъв лекар,

никакъв педагог не може да помогне на децата им. Прилагайте Христовите принципи в личния, семейния и обществения живот, не за свои лични, материални нужди, но за подобрение на вашия живот, както и за подобрение живота на вашите ближни. Ако някой дойде при мене, да ме пита как да оправи личните си сметки и задължения, аз няма да му дам никакъв съвет. Моите съвети са за хора, които искат да напредват умствено и духовно, да повдигат душата си.

„Ти си задържал доброто вино досега". Правете и вие добро, ново вино, понеже е необходимо за сегашния живот. Само доброто вино може да освободи човека от смъртта. Какво представлява смъртта? Робство. Значи, смъртта, грехът, страданието заробват човека. Велико изкуство е да превърнеш греха в Правда, страданието – в Радост, а смъртта – в Живот. Който не е придобил това изкуство, той счита, че хората са лоши. Мъжът казва, че жена му е лоша, иска да се освободи от нея; жената казва, че мъжът й е лош, и тя иска да се освободи от него. Мъжът мисли, че ще се освободи от жена си, като я напусне; и жената мисли по същия начин. Мъжът се освобождава от жена си, само като не мисли за друга жена. Тогава той работи съзнателно върху себе си и се повдига; мисли ли за друга жена, той нищо ново не придобива. Така също той трябва да излезе и вън от себе си, от своята личност и да мисли за възвишеното. Само така той ще разбере, че нито мъжът е роб на жената, нито жената – на мъжа, и ще изпълни своето предназначение. Не само човек е свободен, но и животното. Лошите отношения на хората към животните са причина за много болести. Бъдете внимателни и добри към животните.

Напълнете съдовете си с чиста вода, извикайте Христа, учениците Му и Неговата майка да присъстват на сватбата ви. Когато председателят на сватбата, т.е. вашият ум, пие от доброто вино, тогава ще разберете смисъла на Новото учение, което Христос проповядва от две хиляди години насам. Като пиете от доброто вино, ще станете радостни, весели и силни. Само силният може да победи и да се справи с мъчнотиите си. Само търпеливият ще издържи докрай. Казано е в Писанието: „Блажени нищите духом”. Под думата нищ не се разбира слаб човек. Нищият е силен за Доброто, за великото в света, но не и за злото и низкото.

Пожелавам ви от днес да прилагате изкуството на Христа, да превръщате водата във вино, да възприемете Новото учение, а с него заедно и Новия живот. Не се обезсърчавайте от земния живот, защото чрез него придобивате опитности. От хиляди години насам човек слиза на

земята да събира знания и опитности. Един ден, когато свърши земното училище, Бог ще каже: „Време е вече моят син да напусне земята и да се върне при мене." Старият казва, че не може да учи. Няма стари хора на земята. Две категории хора познаваме: стари, мъдри хора, които прилагат Доброто, и стари, които си служат със злото. Когато се погледнете в огледалото и кажете, че сте стар, причината за това се крие в лошите мисли и чувства, които ви занимават. Добрите, възвишени мисли и чувства правят човека млад; лошите мисли и чувства го втвърдяват и състаряват – такъв човек е осъден на смърт! Видите ли, че някой клон на дървото се е втвърдил, той изсъхва. Докато клоните са гъвкави, еластични, казваме, че има живот в тях.

Когато евреите огрубяха, те станаха жестоки и корави. Христос умря, но след три дни възкръсна.

Следователно, ако родителите искат децата им да живеят по-дълго време на земята, между тях трябва да цари хармония и съгласие. Ако искате близките ви да живеят по-дълго време на земята, отношенията ви с тях трябва да бъдат хармонични. Висшето, т.е. Божественото в човека, това е Христос, Когото всеки момент разпъваме. Докато Христос е у вас, превръщайте черното в бяло, злото в Добро, загубата в печалба. Ако днес имате загуба, не се обезсърчавайте, но кажете: „Добър е Бог, утре ще ми даде някаква печалба." Когато умре някой от домашните ви, не скърбете, защото той пак ще дойде на земята. Човек умира, за да цъфне отново; пресажда се, за да се облагороди. Във всичко, което става с вас и около вас, виждайте великата и мощна Божия десница. Тя работи навсякъде.

„Ти си задържал доброто вино досега". Ако вашето вино ферментира, ще знаете, че е от земята. Доброто вино, което не ферментира, е от Небето. Какво трябва да се направи с ферментиралото вино? Да се превари. Така трябва да се проповядва на сегашните хора, да знаят, че има вино, което никога не ферментира.

Вижте какъв е днешният ден. Изток е чист, няма нито едно облаче на небето. Това показва, че всичко, което ви говоря, може да се реализира. Слънцето казва: „Отворете прозорците на вашия ум и на вашето сърце, и животът ви ще се преобрази." Днес на фронта умират хиляди хора, за да се родят отново. Новото учение приготвя нови условия за идването на добри, умни и благи хора.

Прочетете 20 и 21 глава от Откровението, да видите какво Господ готви за човечеството. Сега аз проповядвам на българите, защото Бог е решил да

ги благослови. Всички ще се подобрят, ще станат добри хора. Всички свещеници, проповедници, учители, майки и бащи ще проявят Доброто в себе си и ще говорят на един език. Господ казва: „България ще бъде благословена!" Времето ще покаже Истина ли говоря, или не. Всички ще бъдете носители на Новото учение по света. Така е решил Бог, а каквото Той решава, не се разваля. Не се обезсърчавайте и бъдете благодарни за това, което Бог ви е дал. Всяка година Той ще ви дава все повече и повече. Той ще ви дава от новото вино, от което няма да се опивате. – „Какво ще стане с България?" – За България иде голямо Добро, което всички трябва да приемат доброволно. Ако не го приемат доброволно, насила ще го приемат, но Бог няма да отмени решението си. Какво правят майките със своенравните си деца? За да приемат благото, Доброто, което им дават, те ги набиват.

Идете сега по домовете си и носете Новото учение навсякъде. Когато не сте доволни от себе си, не казвайте, че сте лоши, но кажете: "Изпразних сърцето си, за да стана по-добър; изпразних главата си, за да внеса в нея новото и да поумнея." Така трябва да постъпва всеки, който отива на сватба. Той ще бъде облечен с нови и чисти дрехи. Каже ли някой, че е стар, той е на път за подмладяване; каже ли някой, че е млад, той е на път за възмъжаване. Бог е решил старите да подмлади, а младите – да направи умни и добри.

И тъй, пита ли ви някой в какво се заключава Новото учение, ще отговорите: „Новото учение има за цел да превръща водата в добро вино, което никога не ферментира." Какво означава думата вино? Буквата в означава съединяване на човешката душа с Бога. Буквата и означава слизане на човека към страдащите, за да им помогне, и после пак да възлезе към Бога. Буквата н означава примиряване с противоречията в живота. Буквата о означава използване на Божествените условия, които са вложени в човека.

Беседа от Учителя, държана на 4 август, 1918 г. – София.

ДВЕТЕ ЖЕНИ

И ето, жена, която страдаше от кръвотечение дванадесет години[101]*...*

И ето, беше там жена, която имаше дух болестен осемнадесет години и сгърбена беше[102]*...*

Сегашните хора се запитват какво отношение имат към тях случаите, че някога, в далечното минало, съществувала една жена, която боледувала дванадесет години от кръвотечение и друга, която боледувала осемнадесет години от някаква тежка болест, поради което се сгърбила. Наистина, тези случаи нямат пряко отношение до нас, но имат косвено отношение. Тези болести и до днес още не са изчезнали. И днес има хора, които страдат от кръвотечение; и днес има хора, които се намират в положението на сгърбената жена.

Като се говори за двете болни жени, интересно е, че техните болести са от различни категории. Кръвотечението е болест на сърцето. От която част на тялото тече кръв, това се дължи на дисхармонията в човешките чувства и желания. Сгърбването пък е болест на ума. То се дължи на дисхармонията в човешките мисли. Като лекувал двете болни жени, Христос действал едновременно в два различни свята: в света на ума и в света на сърцето. Ето защо, ако някои от сегашните лекари не успяват в своите методи, това се дължи на факта, че, като лекуват своите болни, те действат в един и същ свят. Тази е причината, поради която болестите не само че не се намаляват, но от ден на ден се увеличават.

Един германски лекар отишъл в Америка да изследва различните нервни болести. Като изучил хиляда различни случаи на нервни заболявания, той им дал различни имена. Обаче, останал изненадан, че след това всеки ден откривал някакъв особен, непознат случай на нервно заболяване. Като не знаел вече какви имена да им дава, всички нервни болести, над хилядата различни случаи, нарекъл с общо име американичи. Днес хората познават толкова много прояви на греха, че след като са им дали различни наименования, дошли са до положение да не могат да ги наричат със съответни за тях имена и ги нарекли с общо име грях или американичи. Днес под думата грях разбираме всички болезнени състояния, които нападат хората.

Старите хора вярвали, че болестите се дължат на влиянието на лоши духове върху човека. Повечето хора отричат това твърдение и гледат на болестите, или като резултат на някаква органическа(**органична) повреда, или на някакви заразителни(**заразни) микроби, които попадат в човешкия организъм. Като спират вниманието си върху различните микроби, учените изучават техния произход, условия за развитието им и т.н. Например, явява се въпросът кога се е появил микробът на чумата. От времето, когато е написана Библията, досега са изминали осем хиляди години. Значи, преди това чумата не е била позната. Тя се явила след грехопадането. Общо казано, болестите и техните причинители – микробите се явяват при изопачения и неестествен човешки живот. Лошият живот представлява добри условия за развитие на болестите.

На какво се дължат нервните болести? Според някои учени, нервните болести са резултат на усилена умствена дейност, на много знания. Ние отричаме това твърдение. Според нас, нервните болести се дължат на големи безпокойства, тревоги, смущения и др. Например, някой работил няколко години наред върху някаква книга, но като излезе на бял свят, той започва да се безпокои как ще я приемат, каква преценка ще дадат за нея, какво ще кажат критиците за него и т.н. Щом се безпокои и смущава от тези въпроси, непременно нервите му ще се разстроят. Значи, страхът от критиката прави хората нервни. Ако една високопоставена дама отиде с нова рокля на бал, на концерт или на театър, роклята ѝ може да предизвика такава критика, че явяването ѝ втори път със същата рокля става невъзможно.

В прочетените стихове се казва, че една от жените боледувала дванадесет години, а другата – осемнадесет. Числата 12 и 18 определят категориите, към които се отнасят болестите на двете жени. Числото 12 показва, че първата жена боледувала, понеже е нарушила един от Божествените закони. Тя живяла на земята, без да отправя погледа си към Бога. Числото 12 е съставено от числата 1 и 2. Единицата показва, че тя живяла без Бога, а двойката – че е живяла разпуснато. Като дошла болестта и я държала цели 12 години, тя започнала да събира числата 1+2 и получила тройката – число на равновесие. Плюсът, който представлява знак за събиране, е Исус, а тройката – Синът, т.е. Христос. Числото 12 предсказва на болната жена, че като събере 1+2, ще получи тройката – Синът, Човекът, който ще я излекува. Христос носи числото 3 в себе си. Когато страдате от някоя болест, съберете дните, седмиците, месеците или

годините на болестта, и от получения сбор ще познаете кой ще ви излекува – лекар или Христос.

Втората жена боледувала осемнадесет години. Числото 8 показва разпуснатост на ума. Забелязано е, че умствените болести се лекуват по-мъчно. За тях е нужен по-дълъг период на лекуване.

Двете болни жени представляват болестите и недъзите на съвременното човечество: първата – недъзите и болестите на сърцето, а втората – недъзите на ума. Думата жена според първичния език означава живот. Жената, която боледувала дванадесет години, означава живот, който не върви в съгласие с Божествените закони. Ето защо, всеки човек, който не е в съгласие с тези закони, страда от кръвотечение.

За да се домогне до Божествените закони, човек трябва да изучава дълбокия смисъл на Природата, чиито закони имат отношение към нашия личен живот, както и към живота на нашата душа. Развитието на душата е индивидуален процес, който зависи от условията, дадени на човека. Народът, в който живеете, е едно от условията, които ви са дадени. Колкото по-благороден е този народ, толкова по-благоприятни са условията за вашето развитие.

"И ето, жена, която страдаше от кръвотечение". Да страдаш от кръвотечение, това показва, че кръвта не върви по своя определен път, но изтича навън. Кръвта има отношение към желанията. Каква полза има човек от желанията си, ако те постоянно изтичат навън? Когато кръвта изтича, човек постепенно отслабва: краката му не го държат, ръцете – отмаляват, и той усеща виене на свят; чувствата му се изопачават: той става недоволен, песимист, не може да търпи хората, започва да ги подозира, че не се отнасят добре с него. Видите ли човек с такива прояви, ще знаете, че той страда от кръвотечение. Едновременно с изтичане на кръвта, изтича и магнетичната енергия, която внася жизнени сили в организма. Всяка дисхармония в желанията произвежда кръвотечение. Като говорим за кръвотечението, ние вземаме тази дума в широк смисъл. Тя означава външно и вътрешно недоволство в човека.

Едно трябва да знаете: причините за недоволството на човека се крият в самия него, а не вън от него. За да се справи с недоволството си, т.е. със своего кръвотечение, човек трябва да намери Христа – висшия принцип, висшето начало, което възстановява Вярата. Болната жена рече: "Ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея". Като четат този стих, някои се запитват, не е ли суеверие да се мисли, че ако се допре до дрехата на

Христа, ще оздравее? – Не е ли суеверие да се мисли, че ако глътне една лъжица от лекарството, което лекарят му е препоръчал, ще оздравее? Не е въпрос в суеверието, но човек трябва да има Вяра.

Вярата и суеверието коренно се различават: всички халки на Вярата са свързани в едно цяло, а на суеверието са отделени. При Вярата всички факти са неразривно свързани; между причините и последствията на нещата също има връзка; желанията произтичат едно от друго и са в хармония помежду си. При суеверието фактите не са свързани помежду си; между причините и последствията на нещата няма тясна връзка; желанията са разхвърляни и в дисхармония помежду си. Вярата има отношение към Добродетелите, като вечни блага на живота. Вярващият си служи с Любовта, с Мъдростта и с Истината като със звонков капитал и разчита на тях. Суеверният разчита на преходните блага в живота – на богатство, на ученост, на сила.

И отговори Христос на болната жена: "Дерзай, дъще, твоята вяра те изцели". Светските хора се смеят на Вярата на религиозните, а те сами вярват в чудесата. Болният вярва, че лекарят ще го излекува, а в същото време около него умират десетки хора, все от лекари гледани. Лекарите помагат на болните, но отчасти, те не могат да излекуват болестта съвършено. Можеш да направиш разрез на един цирей, да го изцедиш, без да си махнал причината на цирея. Един цирей ще излекуваш, друг ще се яви. Лекуването на съвременните хора е палиативно, а не коренно, абсолютно. Причините на болестите се крият в човешкия ум и в човешкото сърце. Ето защо, със своя ум лекарят трябва първо да въздейства на ума на болния. Подобното подобно привлича. Опитният лекар може да лекува човека преди още да е заболял. Той вижда причината за бъдещето заболяване на човека в неговия ум и оттам започва да лекува. Като се обръща към болната жена с думите "дерзай, дъще, твоята вяра те изцели", Христос посочва на хората общия метод, чрез който могат да се лекуват всички болести. Вярата, като разумен принцип, всякога може да си послужи с онези елементи в себе си, чрез които да се противопоставя на всички болести, и специално на нервните. Достатъчно е чрез Вярата човек да отстрани от ума си онази мисъл, която го безпокои и смущава, за да успокои нервната си система. Да се отстрани една мисъл, това значи, да се тури на заден план. Бог казва на грешника : "Ще туря греховете ти зад гърба си". Това подразбира, да ги остави долу някъде, във физическия свят, за да послужат за тор на растенията. Защо, по същия начин, да не свалите

мисълта, която ви безпокои, от Умствения във физическия свят?

Кои мисли безпокоят и смущават човека? Които се отразяват вредно върху неговия ум. Както нечистата храна се отразява вредно върху човешкия организъм, така и обезпокоителните мисли се отразяват зле върху ума. Обаче, известна храна е вредна за някои същества, а полезна за други. Например, месото е вредно за овцата, а за вълка е полезно. И обратно, за вълка тревата е вредна, а за овцата е полезна. Значи, не всички желания, колкото и да са добри, се отразяват благоприятно върху сърцето на човека. Напротив, те са тежест за човешкото сърце. От такива желания, именно, трябва да се освобождавате. Ще кажете, че вярвате в Бога, че искате да вървите в правия път. Ако наистина сте вярващ, мъчно ли е да изхвърлите едно лошо желание от сърцето си? Какво коства на търговеца да зачеркне дълга от хиляда лева на своя беден брат? Да зачеркнеш дълга на ближния си от своя тефтер, това значи да придобиеш сила, да дадеш нов подтик на волята си към дейност.

Човешката воля се калява в препятствията и противоречията, които среща на пътя си. Като регулира мислите и желанията си, човек калява своята воля. Волята се калява и чрез болестите. Като ви хване хрема, треска, кашлица или друга някаква болест, не я пъдете, но първо поговорете с нея приятелски, за да я убедите, доброволно да си отиде; ако не ви послуша, можете да ѝ обявите война. Кой отваря война? Силният. Ако сте силен, борете се с болестите; ако не сте силен, приложете други методи. Правете опити върху себе си и върху близките си, сами да се лекувате. Идете при някой болен, който страда от кашлица, и направете следния опит: турете ръката си върху гърдите му. Ако вашият магнетизъм е силен, здрав, болният ще усети приятна топлина, която постепенно ще се увеличава. Понякога може да се образува раничка, като от изгорено. Ако магнетизмът ви не е силен, болният няма да усети никаква топлина. Изобщо, при лекуването силните трябва да помагат на слабите, големите – на малките.

Българите имат обичай, като се борят, да излизат по няколко души на състезание. В тази борба по-слабите отпадат един след друг, докато остане най-силният, който взема венеца. Така трябва да постъпвате с болестите. Вие да бъдете най-силният борец и да поваляте на земята всички болести. Хремата е един от борците, треската – втори, неврастенията – трети и т.н. Като излезете срещу тях, кажете: "Аз съм християнин, разполагам с мощни средства и мога да се боря с всички болести." Какво правят хората?

Като заболеят, веднага търсят лекари, вземат лекарства. Ако ги е нападнала треската, вземат хинин, за да я прекратят. Така те я пресичат, но не я лекуват. Вместо да употребявате хинин, пийте три дни гореща вода, без да се храните, и треската ще ви напусне. Така се лекува и хремата. Ще кажете, че не можете да гладувате. Не е въпрос за гладуване, но за каляване на волята. Който има силна воля, може да се бори с всички болести. Много хора имат силна, но неразумна воля. Когато стане въпрос за парите им, те са готови живота си да пожертват, но не казват къде са ги скрили. По отношение на парите проявяват воля, защото ги обичат. Обаче, заболеят ли от хрема или от треска, сами не могат да си помогнат, веднага търсят външна помощ. Когато стане въпрос за спасение на душата, и тук нямат воля. Обикнете душата си, както обичате парите, и сами ще си помогнете.

Двете болни жени се приближиха при Христа, т.е. при великото Учение, за да разберат разумните закони на Природата, чрез които да си помогнат. Не можете да разберете Христа, ако не изучавате Природата. Изучавайте елементите и техните свойства, водите, които минават през земните пластове, растенията и животните. Изучавайте дрехите, с които се обличате, и влиянието, което те оказват върху организма ви. Мойсей казвал на свещениците да се обличат в ленени дрехи, когато служат на Бога. Защо не им препоръчвал дрехи от вълна или памук, а от лен? Като виждал лошия живот на тогавашните хора, той препоръчвал на свещениците да се обличат с ленени дрехи във време на служене, за да отправят по-високи вибрации към Бога. Мойсей учел евреите как да живеят и как да се лекуват. И Христос дойде със същата мисия.

Човек може сам да се лекува, сам да изправи живота си, но за това е нужно да има Вяра в себе си и в своя ближен. Вяра без воля нищо не дава. Ако не приложиш волята си, не можеш да се лекуваш, нито другите да лекуваш. Как ще лекуваш болния, ако той не иска да се лекува? Как ще помогнеш на пияницата, ако той сам не пожелае да се откаже от пиянството? Как ще накараш детето си да учи, ако то само не се стреми към учението? Всички помощни средства за лекуване са скрити в човека – от него зависи да ги изнесе навън и да ги използва. В това отношение човек представлява склад от запасни сили и енергии, които чакат момента на своето проявяване. В един атом се крие такова количество енергия, с което може да се вдигне земята във въздуха. За да се прояви тази енергия, нужно е знание.

Мнозина искат да бъдат силни, но търсят Силата вън от себе си – в парите, в знанието; те не подозират, че Силата е в тях. Човек трябва да се вглъби в себе си, да види, че всичко се крие в него – и богатство, и знание, и сила. Може ли да постигне това, той ще прояви силата си според законите, по които живее, и според възрастта си. Който не иска да работи върху себе си, разчита на чужда помощ. Двете болни жени потърсиха помощта на Христа. Чия помощ ще търсите вие?

Някои очакват да дойде Христос от небето, придружен с Ангели. Казвам: за глухите хора звукът още не е дошъл; за слепите светлината още не е дошла. Обаче, какво очаква онзи, който има очи и уши? Който има уши, нека ги насочи към пространството, да чуе това, което го интересува; който има очи, да ги повдигне нагоре, да види това, което душата му желае. Вглъбете се в себе си, за да развивате своите скрити чувства и способности, да повярвате в могъществото на своята душа. В който момент повярваш, че Бог живее в тебе, ти ще бъдеш мощен и силен. Докато не познае своята сила и мощ, човек всякога ще я търси отвън; ще чете, какво е казал Кант, Шопенхауер, Хегел, Толстой; ще обръща листата на Свещената книга, да види, какво са казали апостолите и пророците. Това е все едно, да четете списък, в който се изброяват имената на стотици видни хора, без да сте свързани с тях. Това е все едно, да сте присъствали на голям банкет, да сте видели на трапезата богати ястия и напитки, без да сте турили хапка в устата си. Каква полза имате от този банкет? Всичко сте видели, но нищо не сте вкусили. Като ви говоря за Христа, аз ви подготвям за банкета, който ще даде Той. Ако сте готови, ще бъдете поканени на Неговата трапеза и пред вас ще има чиния, пълна с ядене; ако не сте готови, няма да ви поканят. Кажете ли, че не можете да ядете, ще ви изпъдят навън. На Христовата трапеза не приемат хора с разстроени стомаси. Който присъства на тази трапеза, ще яде по правилата, които Христос прилага.

Какво направи Христос, когато покани петхилядния народ да присъства на Неговата трапеза? Той взе петте хляба и ги разчупи. Така Той внесе своята магнетична сила в тях. Разчупването на хляба означава разкопаване, разработване на земята. Човек трябва да разчупва хляба с двата си пръста – палеца и с показалеца. Тези пръсти показват, че при яденето на хляба, умът и волята на човека трябва да вземат участие. Като разчупва хляба, той трябва да благодари на Бога за грижите, които полага за него, и да съзнава, че не е сам на земята. Като знаете това, не

безпокойте Бога с вашето недоволство. Ако приемате хляба с благодарност и съзнание, не само кръвотечението ви ще престане, но ще станете неуязвими към всички болести. Ако болният се храни с благодарност и съзнава, че Бог се грижи за него, в продължение на един месец положението му ще се подобри. Прилагайте учението на Христа и като здрави, и като болни, за да имате Неговата сила.

Помнете: всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие или явление произвеждат известен ефект в съзнанието на човека и, ако той не може да се освободи от видяното или чутото, след време това явление ще се преповтори. Ето защо, възприемайте само добри мисли и чувства; давайте око и ухо само на красиви постъпки и явления, те де се отпечатват в съзнанието ви. Иначе, ще носите последствията на отрицателните прояви в живота.

Един млад американец почувствал силна болка в единия крак, около глезена. Той се показал на няколко лекари, но никой не могъл да му помогне. Всички се произнесли, че тази болка се дължи на някакво внушение. Най-после болният отишъл при лекар, за когото казвали, че лекува всякакви психически болести. Лекарят прегледал болния и, както другите лекари, не намерил никаква външна или вътрешна причина за заболяването. Той запитал болния, не си ли спомня да е видял някого със счупен или болен крак, който да му е произвел силно впечатление. Пациентът се върнал назад в мисълта си, да си спомни такъв случай. Най-после той си спомнил, че преди шест години бил на гарата и видял как един човек паднал от трена и счупил крака си около глезена. Това му направило силно впечатление. И ето, шест години след тази случка, той усетил болка в крака на същото място. Задачата на лекаря била вече не да търси болката в крака на пациента, но по обратен път да освободи съзнанието му от силното впечатление. Той успял да направи това, и болката в крака изчезнала.

Какво правят днес хората? Като видят някаква неестествена проява у някого, те започват да му се смеят. Ако някоя жена или мъж се разгневят, окръжаващите се смеят. Някои пък ходят от къща на къща да разправят как съседката или съседът им се разгневил, бил жена си, децата си и т.н. Хората не знаят, че тези неща са като заразните болести. Ако днес се смееш на съседа си, в скоро време и ти ще се проявиш като него. Вместо да се смееш и да критикуваш своя ближен, помоли се за него, да се справи със своя гняв. Критиката не изправя хората.

Една млада мома, добра пианистка, се оженила. Като домакиня, трябвало да изпълнява задълженията си към дома. Един ден, като пържела лук, тя доловила известни тонове, които й дали идея за една музикална ария. С лъжица под мишница, тя отишла при пианото, отворила го и започнала да съчинява. В това време, до носа й дошла силна миризма на изгоряло. Тя отишла в кухнята и видяла, че лукът изгорял. Трябва ли мъжът й да се сърди и гневи за прегорялото ядене? Виновна ли е тя, че в пърженето на лука доловила някакви музикални тонове? Мъжът трябва да благодари на талантливата си жена, че е могла да предаде пърженето на лука в музикална ария.

"И ето, имаше жена, която страдаше от кръвотечение". Лошо нещо е кръвотечението, но ако тя не страдаше, нямаше да намери Христа. Ако кръвта на нашата земя, т.е. на нашето тяло не тече, колелото на нашата воденица нямаше да се върти. С други думи казано: ако кръвта не се движи по тялото ни, никакъв Живот не може да съществува. Водата, която тече по повърхността на земята и във вътрешността й, това е нейната кръв. Минаването й през тесни процепи наричаме изтичане. Ще каже някой, че благодарение на водата колелото на воденицата се движи и мели брашното. Така е, но ако кръвта не течеше, нямаше да има брашно. Нека всеки се запита: добре ли мели моята воденица, на мястото си ли е воденичарят?

Помнете: всяко нещастие или страдание на земята се превръща в щастие и радост на Небето. Затова казват, че който страда на земята, на Небето се радва. Както ние виждаме добрите плодове от разкопаването, поливането и отглеждането на цветята и на плодовете, така Разумните същества виждат добрите резултати от нашите страдания. Един ден, като влезете в Разумния свят, ще кажете: "Благодарим, че нашата кръв е изтичала." Болната жена, която страдала дванадесет години от кръвотечение, дванадесет години въртяла колелото на воденицата, докато най-после намерила Христа и се докоснала до дрехата Му. Като я видял, Христос й казал: “Твоята вяра те спаси. Иди си вкъщи, да си починеш. Друг ще дойде, да те замести.”

Преди години бях в Сливен. Отидох в дома на една болна от неврастения. По едно време мъжът й –здрав, силен човек, влезе в стаята. Като го видях, казах му: "Жена ти ще оздравее, ако й предадеш малко от твоята сила и здраве." Здравите се пазят от болните, да не ги изсмукват. Няма защо да се страхувате. Давайте от себе си без страх, за да дават и на

вас. Малките реки и поточета трябва да се затварят, да не обедняват, но големите реки трябва да се отварят и да дават. Никой никого не може да обере и да изсмуче, освен сам себе си. Ако сте здрави, радвам се, че ще можете да давате на болните и на слабите; ако сте болни, трябва да калите волята си, сами да си помагате. Кой има силна воля? Който не се изненадва от нищо и може да издържа на всички изпитания. Че го ограбили, че ходи бос и окъсан, че боледува – нищо не го плаши. Ще кажете, че днес дрехите и обувките са скъпи, че животът е тежък. За волевия човек и това не е страшно. Ще дойде ден, когато ще правят обувки от дърво. А не от кожа и гьон, както сега ги правят.

Сегашните хора трябва да организират желанията си, а не да ходят по течението им. Мислите, желанията и постъпките на хората се диктуват от Разумни същества, които се различават едни от други по степента на своята интелигентност. Даже и клетките, като малки същества, се отличават с известна разумност. Достатъчно е да ударите или да си изгорите някой пръст, за да се предаде болката на главния мозък, който веднага заповядва на двигателните нерви да свият пръста и да го отдалечат от огъня. Ако сте търговец, и някой ви изиграе – задигне ви десет хиляди лева, същият пръст, който отваря и затваря тефтера ви, казва да не се безпокоите. Той ви съветва да затворите тефтера си и да не го отваряте повече. Ще кажете, че не можете да не чувствате измамата. Геройството на човека се заключава, именно, в това, да чувства, да разбира нещата и да се въздържа. Герой е онзи, който, след като не е ял три дни нищо, е готов да се откаже от хубавия обяд в полза на някой гладен.

Досега девизът на хората е бил "От тебе да замине!" Обаче, този девиз е създал нещастията, недоразуменията, крамолите в света. Новото учение носи нов девиз: "От мене да замине!" Каквито и вземания и давания да имаш, каквито и да са отношенията ти с хората, дръж новия девиз: "От мене да замине!" Този девиз носи мир за цялото човечество. Хората не могат да се поправят изведнъж; бавно ще се поправят, но сигурно. В който ден повярвате в Бога и възприемете Неговата Любов, вие ще почнете да се развивате правилно. Пак ще имате страдания, но ще разбирате техния смисъл; пак ще боледувате, но ще се разговаряте с болестите и ще знаете, че те са необходими за вашето пречистване – физическо и духовно. Ако вярвате в това, всичко ще бъде според Вярата ви. Ако заболее някой ваш близък, турете ръката си на гърдите му и си кажете тихо: "От мене да замине!"

Христос стои днес пред неразумните хора и чака да Го приемат. Къде трябва да бъде Той – пред човека, или вътре в него? По този въпрос могат да се правят различни тълкувания, но важно е да се знае Истината. Един знаменит английски богослов разисквал цял час пред слушателите си върху въпроса как китът глътнал Йона. Така постъпват днес и религиозните хора – от две хиляди години насам третират въпроса как да приемат Христовото учение, как да приемат Христа в себе си. Никакви теории не са нужни тук. Ще отворите устата си и ще глътнете Христа, ще Го приемете в себе си изведнъж, както китът глътнал Йона. Сегашните хора се нуждаят от приложение, а не от теория. Има въпроси в живота, за разрешаването на които не се изискват никакви разсъждения. Такъв е въпросът за приемането на Христа. Христос ще влезе в човека така, както Йон влезе в утробата на кита. Който приеме Христа в себе си, ще стане велик човек. Хората щели да му се смеят и да се подиграват с него – това не трябва да го смущава. Кого хората не са осмивали и подигравали? Онези, които първи заговориха за хвърчащите машини, не минаваха ли за луди? Но ето, идеята им се реализира. Днес тази машина лети във въздуха. Защо сегашните мъже и жени не се разбират, защо семействата от ден на ден се разрушават? Защото хората са изгубили Вярата си. Те нямат доверие един в друг. Какъв е този живот, в който хората не си вярват? Много неща ви се казват, но не вярвате в тях. За мене е безразлично, дали вярвате, или не вярвате. Аз вярвам в това, което говоря. Вярвам в Божиите закони и всеки момент ги прилагам на практика. За да придобиете истинска, положителна Вяра, и вие трябва да изучавате нещата и да ги прилагате.

Приемете Христа в себе си. Ако не можете да направите това изведнъж, докоснете се до дрехата Му. Дрехата на Христа представлява Вярата. Докосвайте се до всичко, което Бог е създал – до цветята, до плодните дървета. За да бъдете здрави, посадете няколко цветя в саксии или в градината си и ги отглеждайте. Посадете плодни дървета и зеленчуци в градината си, за да ги изучавате и да се ползвате от силите, които се крият в тях. Влезте в съприкосновение и със слънчевите лъчи. Ако търсите Христа, ще Го намерите във всичко, което Бог е създал. Това значи да се докоснете до Неговата дреха, и кръвотечението ви да престане. Тогава ще чуете гласа на Христа: "Дерзай, дъще, твоята вяра те изцели".

Правете опити, за да видите, че всяко нещо крие известна сила в себе си. Всичко в света е живо. Опитвали ли сте силата на диаманта? Опитвали

ли сте силата на житното зърно? Казвате, че всичко е живо, но често злоупотребявате с живота на дребните същества. Децата особено обичат да късат главите на мухите и не мислят за лошите последствия на своите постъпки. Майките трябва да забраняват на децата си да късат главите на мухите, да развалят гнездата на птичките.

В едно българско село, детето на чорбаджията, десетгодишно момче, се качило на едно дърво, дето имало лястовичка с пет малки лястовичета. То свалило малките от гнездото и отрязало езичетата им. След това пак ги турило в гнездото. Майката, не само че не обърнала внимание на постъпката на детето си, но се засмяла, без да го накаже и смъмри. Какво се случило с това дете? Като пораснало, станало голям момък и се оженил. Родили му се пет деца, едно след друго, но всички били неми. Защо трябва човек да прави зло, да малтретира малките и безпомощни същества? Понякога човек върши зло от незнание, а понякога съзнателно. Будни трябва да бъдете всички, да давате отчет даже за мислите си, да напътвате и поучавате невежите и по-малките от вас.

И днес Христос се обръща към всички хора, като им казва да оправят живота си, да изчистят сърцето си и да се допрат до дрехата на своя Баща. – “Къде е Той?” – Навсякъде. Тревата е Негова дреха, камъните са Негова дреха. Събувайте се лятно време боси и ходете по един-два часа по тревата, по камъните. Докоснете се до цветята и дърветата и ще чуете тихия глас на своя Баща: "Дерзай, дъще, твоята вяра те изцели".

Сега е моментът да се докоснете до мантията на Бога. Тя е пред вас, готова да помогне на всеки, който вярва в нейната сила. Това проповядва Божият Дух на всички хора по лицето на земята: "Синове и дъщери, слуги и робини, обърнете се към Мене, и Аз ще се обърна към вас. Вие ще бъдете мои чада, а Аз – ваш Баща. Ще напиша закона Си във вашите сърца и ще настане Мир и Радост по цялата земя."

От Лука 13: 10-11

От Лука 13: 10-11

Беседа от Учителя, държана на 11 август 1918 г. – София.

ПОГЛЕДНА ПЕТРА

И обърна се Господ, та погледна Петра[103]

В прочетената глава изпъкват три важни неща: думите на Исуса, положението на Петра и пропяването на петела. Ще се запитате какво отношение има тази глава към нашия живот. Като разберете нейния дълбок смисъл, ще видите, че тя, наистина, има отношение и към нас.

Съвременните хора страдат от неизпълнени обещания. Казано е алегорично, че адът е павиран все от неизпълнени човешки обещания. И земята е пълна с неиздържани човешки обещания. Защо Петър се отрече от Христа? Всъщност какво представлява Христос? Той представлява Висшето, Божественото Начало в човека. По отношение на Петра, Христос е Учител. Докато не беше хванат от властта, учениците Му бяха смели и решителни, готови да се жертват. Щом Той попадна в ръцете на властта, повечето от тях се разколебаха, а Петър три пъти се отрече от Него. Властта представлява общественото мнение, което се изрази чрез петела. Когато властта ограничава и връзва висшия принцип или човешкия разум, петелът, т.е. общественото мнение в човека, е готово да се отрече от него. Преди да бъде изпитан, Петър казваше на Христа, че и всички да се отрекат от Него, той никога няма да се отрече, ще Му остане завинаги верен. Обаче, Христос познаваше добре човека, външно и вътрешно, знаеше каква е силата му да издържа на изпитания, и каза на Петра, че преди да пропее петелът, той ще се отрече от Него три пъти. Петър не можа да издържи изпита, на който беше поставен и наистина, преди да пропее петелът, той три пъти се отрече от Христа. Христос се обърна и погледна Петра, но той беше толкова смутен и объркан, че не Го видя. Като пропя петелът, Петър съзна погрешката си, излезе вън и горко плака.

Съвременните хора се поставят на същите изпитания, като Петра. Така се изпитват убежденията им. Като не могат да издържат на своите обещания, петелът им се провиква: Кукуригу! Щом чуят петела, съвестта им се пробужда, те съзнават, че не са издържали на обещанията си и започват горко да плачат. Историята е пълна с такива примери. Галилей, например, е бил подложен на големи изпитания. Изправен пред инквизицията, трябвало да се откаже от убеждението си. От страх от наказание, той отрече своята идея, но щом го освободиха, каза: "Все пак

Земята се върти." През времето на втората Пуническа война между картагенците и римляните, един римски патриций, на име Регул, бил хванат в плен и задържан в Картаген. Оттук той бил изпратен в Рим, с условие да води преговори за сключване на мира и да се върне обратно в Картаген. Регул дал обещание, че ще изпълни условието им, но като отишъл в Рим, вместо да преговаря за мир, той настоявал да се продължи войната. Той изпълнил само обещанието да се върне в Картаген, дето го очаквала явна смърт.

Сегашните християни не са големи герои, но като пропее петелът им, тогава се стряскат и виждат погрешките си. Една българска пословица казва: "И без петел съмва". Те искат да кажат, че петелът не е нужен на човека. Може и без петли, но знаете ли какво ще стане, ако петлите престанат да пеят? Само двадесет и четири часа ако не пеят, непременно ще стане някаква катастрофа. Ако не беше пропял петелът, Петър щеше да бъде изгубен. Обаче, като пропя, той се разкая и спаси. Този пример показва, че човешката Природа е непостоянна, изменчива.

Преди години дойде при мене една млада жена и ми разказа положението си. Била излъгана от един мъж и, понеже я напуснал, тя започнала лек живот, от който разбогатяла. Тя била недоволна от живота си, но поне не чувствала никакви лишения. В това време се запознала с един господин, който искал да се ожени за нея. Преди да се оженят още, той изял всичките ѝ пари и я напуснал. Това още повече я отчаяло, и тя се впуснала по течението на живота. Сега се явил друг кандидат, но тя вече не се решава да се жени. Искаше съвет какво да прави, да се ожени, или не. Такива случаи има много в живота. Като знаете Природата на човешкото естество, петелът ви трябва да бъде буден. На всяка ваша погрешка той трябва да пропее, за да разсъдите къде грешите и как може да изправите погрешката си. Петелът не казва на Петра, че го намерил в слабост, но обръща вниманието му на факта, че който не следва Божиите закони, очаква го голямо земетресение. Радвайте се, когато вашият петел се провиква: Кукуригу! Той съветва хората да се изправят. Кукуригу, Петре, излез вън! Петър излезе вън и горко плака.

Плачът е признак на разкаяние, на осъзнаване на човешките погрешки. Той чисти човешкото сърце. Когато окото се напраши, непременно трябва да се насълзи, за да се очисти. Колко пъти човек се е отклонявал от правия път. Но когато петелът ти пропее, не мисли, че си праведен. Обърни се към Бога и престани да се съмняваш в Него. Не се

самозаблуждавай в преходни и временни неща. Когато някой краде и лъже, няма да го морализирам, нито да му говоря какво да прави и да не прави, но ще му кажа: "Кукуригу!" Когато мъжът не изпълнява обещанията си, жена му да каже: "Кукуригу!" Когато жената не изпълнява обещанията си, мъжът ѝ да каже: "Кукуригу." Когато синът не изпълнява обещанията си, баща му да каже: "Кукуригу!" Когато дъщерята не изпълнява обещанията си, майка ѝ да каже: "Кукуригу!" Всеки има един знаменит петел в себе си, който държи съзнанието му будно. Радвайте се и благодарете, когато петелът ви пее.

Обикновено смятат петела за глупаво, неразумно същество. Не е така. Петелът, като птица, е представител на една висока култура в Духовния свят. Между птиците и Ангелите има известно отношение. Крилата са признак на висока интелигентност. У млекопитаещите чувствата са по-добре развити, отколкото у птиците, но птиците се отличават с вкус, с голяма естетика. Това се вижда в направата на гнездата им. Семейният живот у тях е добре уреден. Когато правят гнездата си, и мъжката, и женската вземат участие. Те заедно събират материал за гнездото, заедно мътят яйцата си и заедно отглеждат малките си. Ако и хората изпълняваха задълженията си така мълчаливо и с Любов, както птиците, светът щеше да се превърне в рай. Понеже хората страдат за неиздържаните си обещания, Христос каза на Петра : "Преди петелът да пропее, ти три пъти ще се отречеш от мене."

Кога пеят петлите? – Обикновено след полунощ. Ако пеят преди полунощ, това е признак за разваляне на времето. Ако вашият петел пее по-рано, отколкото трябва, ще знаете, че страдания ви очакват; пее ли на време, и времето ще бъде хубаво, и в душата ви ще бъде радостно. Старите българи казват, че когато петлите пропеят, лошите духове се разпръсват. Каквото представляват тръбите в духовата музика, такова нещо са петлите в Духовния свят. Ето защо, когато лошите духове чуят петлите, прибират се в скривалищата си. В човешкия свят петлите представляват умовете на хората. Докато петелът ви е на мястото си и пее, никаква опасност не ви грози. И да направите някаква погрешка, лесно ще я изправите. Престане ли петелът ви да пее, очаква ви някакво голямо страдание или някаква катастрофа.

Христос и петелът представляват два принципа, тясно свързани помежду си. Христос е висшият разум в човека, а петелът – човешкият интелект, или нисшият разум. Христос, т.е. висшият разум в човека се

бори със злото, а петелът – нисшият разум показва погрешките на човека, за да ги изправи. Когато искат да кажат, че интелектът в човека е добре развит, представят го във вид на петел.

Спомни си Петър речта на Исуса, Който му беше рекъл: „Преди да пропее петелът, ти три пъти ще се отречеш от мене". Защо Петър се отрече три пъти от Христа? Какво означава трикратното отказване? Защо не се отказа само един път? Първия път Петър се отказа от страх. Като го запитаха и той ли е ученик на Христа, Петър се замисли и се отказа. Значи, първото отказване е резултат на умствен процес. Втория път се отрече със сърцето си. Той беше малодушен и се уплаши да не изгуби общественото мнение. Третия път се отказа поради слабата си воля. Понеже умът и сърцето на Петра не бяха в съгласие, първо умът отпадна. Като остана само с волята си, Петър не беше в състояние да съгласува ума и сърцето си, понеже бяха вече разколебани. Като греши, човек пада в три направления – в областта на ума, в областта на сърцето и в областта на волята. Значи, всяка лоша мисъл, попаднала в човешкия ум, изопачава не само ума, но и сърцето, и волята, поради което той става докачлив, подозрителен в чувствата си, нелогичен в мисълта си и слаб във волята си.

И тъй, когато дойдат страдания в живота ви, ще знаете, че това е Божественият петел, който пее. Той напомня на човека, че е нарушил някоя Божествена заповед. При това положение, не трябва да се оплаквате, да роптаете, но, като Петра, да излезете вън и там да се разкаете. Докато е между хората, човек не може да се разкае. Той трябва да излезе вън, да остане сам и да си поплаче. Когато изгуби майка си, детето плаче високо, да го чуе тя и да му се обади. В този случай, плачът има смисъл. Когато хората плачат високо, и те искат Бог да ги чуе. Когато мъжът е хванал Христа в жена си и го съди, жената трябва да излезе вън и там да си поплаче. Тогава Бог ще се обърне към жената, ще я погледне тъжно, и нейният петел ще пропее. Никога жената не трябва да плаче пред мъжа си, нито мъжът пред жена си. Жена да плаче пред мъжа си, или мъж – пред жена си, това е все едно да плачете пред мечката, когато яде. Колкото и да плачат един пред друг, сърцата им няма да се смекчат. Божественият плач става вън, в душата, никой да не вижда, че плачете.

Както Христос плака за Ерусалим, така всеки човек ще плаче за себе си. За да не плаче, човек трябва да се вслушва в думите на Духа, Който постоянно му посочва погрешките, с цел да се изправи. Като не слуша думите на Христа в себе си, човек сам Го връзва и три пъти се отказва от

Него. Това е ставало от памтивека и до днес. Защо Петър се подложи на това изпитание? Защото за да защити Христа, той отсече с ножа си ухото на един от римските войници. Петър имаше добри черти в характера си. Той пръв позна Христа и Го призна в себе си за Бог. Въпреки това, от време на време той съветваше Христа да не се проявява открито, за да не пострада. Петър си въобразяваше, че е учен, че разбира всичко и всичко може да направи. Много хора се мислят за учени. Те вярват, че могат да направят много неща. Всъщност, такива учени по-скоро могат да объркат работите, отколкото да ги оправят.

Често хората се възхищават от някого и казват, че има отличен характер. В какво се заключава характерът на човека? Не е характерен онзи човек, който има знания, богатство, сила, или който заема високо обществено положение. Тези неща се придобиват лесно. Добър характер има онзи човек, в когото умът, сърцето и волята са добре развити и са в хармония. Такъв човек е готов да приложи Христовото учение. Той не чака по-добри времена от днешните. Той знае, че всяка епоха носи в себе си добри условия за работа. Характерният и разумен човек използва всеки момент съзнателно и никога не отлага нещата. Когато петелът пропя, Петър веднага съзна погрешката си и не отложи изправянето й за другия ден, но веднага излезе вън, горко плака и се разкая. Ако отлагате, втори път вашият петел няма да пропее. Той пее само веднъж в живота на човека. Като сгрешите, петелът ви ще пропее. Ако го послушате, добро ви чака; ако не го послушате, изгубвате доброто съчетание на условията – втори път това съчетание не се случва. Близо е вашият петел, не изпускайте случая да чуете гласа му и да се разкаете. Сега е времето, когато трябва да използвате условията за вашето развитие. Няма по-добри условия от сегашните за създаване и каляване на човешкия характер. За каляване на характера са нужни изпитания и мъчнотии.

Докато не беше се изпитал и познал, Петър беше готов да защитава Христа докрай. За да покаже своята готовност, той отсече ухото на един от римските войници. След това, когато го повикаха при първосвещениците, на въпроса "И ти ли си негов ученик?", Петър веднага се отрече. Но след тези думи той се замисли. От този момент в живота му стана преврат. Той излезе вън и горко плака. Разкаянието на човека не е нищо друго, освен пробуждане на Божественото съзнание в него. В този момент, именно, петелът на човека пропява. Кога пее петелът? На зазоряване. Следователно, зазоряването е важен момент за човешката душа.

Днес Христос се обръща към всички и ви пита: "Вашият петел пропя ли? Къде останаха вашите обещания? Било е време, когато всички хора, всеки на своето време, са дали обещание на Христа, да следват Неговия път. Ще попитате как е възможно да сте давали обещания на Христа, когато не сте Го виждали. Наистина, ако днес някой се осмели да каже, че е говорил с Христа и Му е дал някакво обещание, ще го вземат за ненормален. От толкова години вече ние чакаме Христа, а той говорил с Него! Как ще Го видите, когато Той днес е на фронта, вързан, и Го съдят. Той е пред Пилата и Каяфа, пред Петра и множество народ, които се отричат от Него. Петлите на всички отричащи се от Христа пропяват. Навсякъде се чува тяхното пеене: "Кукуригу!" Който съзнае погрешките си и се обърне към своите братя, да моли за извинение, той ще бъде първият български петел. Той е герой. Онзи, на когото петелът е пропял, той е спасен. Той се обръща към Бога с думите: "Господи, готов съм вече да пожертвам живота си за Тебе. Никога няма да се отрека от Твоето име. Ще положа душата си за Тебе, за Твоето име и за Твоята слава."

Нека всеки се запита: "В аудиторията ли съм, или вън от нея?" Отричам ли се от Бога, пее ли петелът ми, или още не е пропял? Много от сегашните хора се намират вън, греят се около огъня, играят си и се занимават с купоните си, мислят какво да си купят с тях – хляб, зеленчуци, масло. Други пък се намират в положението на търговци, които се занимават с вземане-даване, мислят за печалби и осигуровки. Те, именно, турят ръка на Христа и Го съдят. Трети се намират в положението на онези, в които съзнанието се пробужда. Христос се обръща към тях, поглежда ги и ги пита: "Знаете ли какво е вашето предназначение на земята? Знаете ли какви обещания сте дали на Бога? Спомнете обещанията си, които сте дали някога в душата си и се върнете към Онзи, Който ви е дал всичко."

Бъдете благодарни на малкото, което ви се дава. Никъде в Божествената книга не е писано, че човек трябва да се храни с кокошки, с агънца, с прасета. В Божествената книга е писано, че човек може да яде от всички плодове, освен от плодовете на забраненото дърво. Ще кажете, че ви е нужно масло да опържите картофи, да се пооблажите. И това не е писано в Божествената книга. Защо да не ядете картофи, сварени във вода и осолени? Днес много хора грешат по причина на яденето. За да задоволят изискванията на стомаха си, те са готови на всичко. Те продават и веруюто си, и убежденията си, само да задоволят стомаха си. Здравето и

силата на организма не зависят от пищната храна. Чистият и естествен живот освобождава човека от излишъците, а с това и от много мъчнотии. Като говоря за естествената храна, аз нямам намерение да ви налагам моето разбиране за храненето, но обръщам вниманието ви да употребявате такава храна, каквато обичате и която понася на организма ви. Какъв смисъл има някой да стане вегетарианец и постоянно да поглежда към месото, да съжалява, че се е отказал от него? За предпочитане е да си остане месоядец, отколкото да бъде вегетарианец и да се измъчва. Когато променяте режима на храненето и на живота си, правете опити, за да видите как ще ви се отрази промяната. Ако се отрази добре на организма ви, следвайте я; в противен случай, върнете се към стария начин на живот и на хранене.

Един господин, след дълго употребяване на тютюна, решил да се откаже от него. Известно време той се въздържал и не пушел, но станал толкова нервен, че постоянно се сърдел на децата си и на жена си. При най малкото разгневяване той набивал децата си, но пак не могъл да се успокои. Най-после жена му казала: "Вместо да се гневиш, да биеш децата и да изразходваш напразно нервна енергия, по-добре започни отново да пушиш, та да се успокоиш." Човек трябва да прибягва само до такъв режим в живота си, който може да внесе известно подобрение в нервната система.

"Докато петелът пропя, Петър три пъти се отказа от Христа." Той се усъмни в Него. Не само Петър се усъмни в Христа, но и много още от учениците Му. Те си казваха: "Ако е Христос, Син Божи, нека покаже силата си." Те не разбираха, че Божественото учение, което Христос проповядваше, не се проявява във физическа сила, но в Любовта. Ако между двама души, единият си служи с нож, а другият – с Любов, силата ще бъде на страната на онзи, който си служи с Любовта. Как трябва да бъдат построени домовете – на принципа на силата, или на Любовта? На принципа на Любовта. Силата е резултат на нещо. Следователно, ако на човека предстои да прави избор между силата и Любовта, той непременно ще избере Любовта. Силата изопачава ума, сърцето и волята, а Любовта повдига човешката душа и я води към Бога. Който приеме Любовта и я приложи, той ще подобри живота си; усъмни ли се в нея, той обременява кармата си.

Днес повечето хора са на мястото на Петра. Техният Христос е вързан, и те се колебаят в Него. – “Не е ли възкръснал Христос?” – За онзи, който

Го е видял, Христос е възкръснал; онзи, който не Го е видял, той може да вярва, или да не вярва във възкресението. Виждането на Христа е подобно на виждането на Слънцето. Първите думи, които Христос каза на учениците си, след възкресението, бяха: „Мир вам!" Когато видите Христа, Той и на вас ще каже: „Мир вам!" Тези думи означават: войната е свършена, петелът е пропял, съдбата е минала, Възкресението е станало.

Много християни, в миналото и сега, са виждали Христа и са разговаряли с Него. Например, една стара жена видяла Христа и разговаряла с Него. Той й казал: "Ще те взема при себе си, но след като минеш през огън." Как си представяте Христа? Някои си Го представят като обикновен човек, със селска бяла аба, с калпак на главата, а други – като цар, с мантия и с корона на главата си. Наистина, Христос има корона на главата си, но не от злато и скъпоценнни камъни, а от петте велики Добродетели: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Той ще проговори само на онзи, който може да види Неговата корона. Той ще му проговори чрез устата на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на Добродетелта.

„И обърна се Господ, та погледна Петра". С други думи казано: Христос погледна Петра и се молеше за него да издържи изпита си, за да помага на по-слабите си братя. Тогава Христос беше с корона на главата си, образувана от светлината на Добродетелите. Такава корона се дава на всеки, който издържи изпитите си. Петър разбра смисъла на Христовия поглед, излезе вън и горко плака. Такава корона турят на главите на младоженците, като символ на великите Добродетели. Те трябва да приложат Добродетелите в живота си и върху тях да съградят бъдещия си дом.

Къде пеят сегашните петли? В курници, или на сухи дървета. В първичния живот не е било така – петлите са били свободни и са пели на високи дървета. Желая вашите петли да напуснат курниците и да пеят постоянно. Само така животът ви ще тече правилно, без катастрофи и нещастия. Кой пее днес в домовете? Ту жената, ту мъжът. Не е лошо пеенето, но то трябва да става сутрин, когато се пробужда Божественото съзнание в човека.

Нека всички хора си поставят за задача в живота да освободят Христа в себе си и никога да не се отричат от Него. Който се е отрекъл, да бъде буден. Щом петелът му пропее, да излезе вън и да се разкае. Ще каже някой, че не се е отричал от Господа. Когато критикуваш брата си, когато

го изнасилваш и онеправдаваш, ти се отричаш от Господа. Ето защо, като грешите по отношение на своята душа и на своя ближен, съзнайте погрешката си, излезте вън и плачете. Всеки има някаква слабост, за която, като Петра, трябва да плаче. Когато вашият петел пропее, Христос ще ви погледне, и вие ще си спомните думите, които ви е казал. Христос запита Петра три пъти: „Петре, обичаш ли ме?" С това Той искаше да му каже: "Готов ли си да развиеш трите основни Добродетели на живота? Готов ли си да отхраниш тези сирачета, да станеш тяхна майка?" И вас запитва Христос, обичате ли Го, готови ли сте да обработите това, което е вложено във вас, и да го приложите? Готови ли сте да носите на главата си короната на великите Добродетели, да носите Светлина на ближните си?

Желая ви да бъдете смели и решителни, да изпъдите страха и малодушието навън. Имайте Вяра и упование на(***в) Бога. Аз ви говоря за този Бог, в Когото живеят и се движат всички същества. Той говори днес на всички хора. Как? Чрез страданията. – “Кога ще дойде мирът?” – Когато пропеят петлите на всички народи – на Англия, на Франция, на Германия, на Русия, на цяла Европа. Те ще излязат вън и ще поплачат. Христос се е обърнал към европейските народи, поглежда ги и им казва: "Вие сте културни народи, от вас зависи бъдещето ви." Вашите петли пеят вече. Когато петелът на Петра пропя, той разбра, че работите не се нареждат нито с нож, нито с дипломация.

Съвременните хора са жертва на демони, на бесове, които ги карат да се бият. Да се бори човек със злото, това е в реда на нещата, но да се бие мъж с жена си, брат с брата си, сестра със сестра си, това не е естествено. Дом и народ се повдигат, когато се борят против злото. В който ден нарушат този закон и въстанат против Бога, те сами подписват своята смъртна присъда. Разкае ли се един народ, Христос съгражда своята църква върху него. Аз вярвам, че европейските народи ще се разкаят, ще излязат вън и ще поплачат. Те са на път да направят това. Затова казвам: Мирът иде! Когато Христос отправи погледа си към някого, той ще съзнае погрешката си и ще се разкае. Няма сила в света, която може да се противопостави на погледа на Христа.

Радвайте се, че сте се родили при добри условия и добри времена. Сега е краят на века, единадесетият час на деня. Всички сте призвани на лозето, да работите само един час. Който е обидил брата си, да излезе вън и да поплаче. Като ви срещна втори път, да видя, че умовете и сърцата ви са пробудени, че всички мъже и жени, братя и сестри живеят помежду си в

мир и съгласие.

Както е хубав днешният ден, такъв ще бъде и вашият живот. Днешното слънце и хубавият ден ще бъдат свидетели на моите думи.

Както вън е топло, така Любовта ще царува в сърцата ви. Топлината на Любовта ще ви изпотява, за да изхвърлите навън нечистотиите си. Спасението ви се крие в чистотата на вашето тяло, на вашия ум и на вашето сърце. Както днешният ден е светъл и чист, такъв да бъде и вашият живот.

Беседа от Учителя, държана на 18 август, 1918 г. – София.

СКРИТИЯТ КВАС

Друга притча им каза: „Подобно е Царството небесно на квас[104] *...“*

"Подобно е Царството небесно на квас”. Този стих представлява основа на човешкия живот, особено за онзи, които иска да влезе в Царството небесно. За да разберете вътрешния смисъл на този стих, трябва да си дадете поне толкова труд, колкото домакинята, която готви всеки ден. Колко пъти тя реже лук, кълца го, очите й се просълзяват, но продължава работата си. Тя знае, че като реже и кълца лука, все ще изкара нещо от него. Тя се грижи за мъжа си, за децата си, иска да ги нахрани и задоволи. Каквито недостатъци и да има домакинята, каквото и да говорят за нея, тя има идея, която иска да постигне. Ако онези, които слушат Божието Слово, нямат търпението и постоянството на домакинята, те стоят по-ниско от нея. Наблюдавайте я, с какво внимание следи пърженето на лука, как се вслушва в цвъртенето. По звука, който се чува при пърженето, тя познава, дали е опържен лукът, или не. Познавате ли и вие кога вашият лук се е опържил, или приличате на онези важни дами, които предоставят цялата работа на слугините си, а те само заповядват и ядат наготово. Те не мислят много. Щом се отказват от пърженето на лука, от готвенето, те сами противодействат на мисълта си, не й дават възможност да се развива. Огънят, тенджерата, тиганът, лукът представляват предмет на мисълта. Домакиня, която знае да готви, която разбира състава и значението на храните, знае как да ги хармонира. Също така тя познава какви мисли влизат в ума й – в нейния вътрешен тиган; тя знае как да ги съчетае.

От Божествено гледище, човешкият мозък не е нищо друго, освен тиган, в който се готвят мислите на човека, за да излезе от тях нещо ценно, което да задоволи, както самия човек, така и неговите ближни. Един ден и Бог, като високопоставената дама, ще каже на слугинята: "Приготви ли яденето? Донеси го, да го опитам." Ако слугинята го е сготвила добре, ще получи похвала; ако не го е сготвила добре, ще бъде наказана. И вие сега готвите, но се отегчавате. Ако домакинята осмисли готвенето, ще осмисли целия си живот. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка ще бъдат за нея ценни предмети за изучаване.

Мнозина гледат на пърженето на лука, като на нещо маловажно. Какво ще кажете за набръчканото лице на старата баба и на стария дядо?

Маловажни неща ли са техните лица? Който знае да чете, ще намери нещо ценно в набръчканото лице на бабата и на дядото. В набръчканото лице е написана историята на цял род. Също така и по пържения лук учената домакиня чете историята на неговия произход, кога е създаден и т.н. Като пържи лука, тя чете, размишлява върху различни въпроси. Без обикновената философия на Живота, човек не може да проникне в дълбокия смисъл на земния Живот. Ако не разбере земния живот, как ще разбере небесния? Ако хората не разберат отношенията към мъжа и жената, към брата и сестрата, към родителите, към обществото и към човечеството, как ще разберат какви трябва да бъдат отношенията им към разумните и възвишени Същества и към Бога? Ако не знаете как да слугувате на земния си баща, как ще служите на Небесния? Небесният Баща изисква от всички хора по-велики дела, по-големи жертви от тези, които земният баща изисква.

Съвременните религиозни хора говорят за Бога, но си Го представляват като обикновен човек, от Когото могат да изискват всичко, каквото им е нужно. Те си мислят, че какъвто е земният им баща, такъв е и Небесният. Като говорят за онзи свят, и него си представят като земния. Те си мислят, че и там има плодни градини с вкусни, доброкачествени плодове, музики, песни и веселие. Като отидат на онзи свят, ще ядат, ще пият, ще се веселят – с една дума, ще благуват. Докато са на земята още, те искат да избегнат мъчнотиите и страданията, да живеят в рай. Това е невъзможно. Земята е училище, а който учи, той минава през големи мъчнотии.

Какво представляват мъчнотиите? Велики уроци. От кого ще получите тези уроци, не е важно: може да ги получите от мъжа си или от жена си, от брата си или от сестра си, от майка си или от баща си, от дъщеря си или от сина си; може да ги получите от обществото, от народа си и т.н. Важно е да прочетете урока, да разберете смисъла му и да го приложите в живота си. Всички предмети, които ви обикалят, са сенки на реалността. Ако не разберете смисъла и значението на сенките, не можете да разберете самата реалност. Трябва да виждате нещата правилно, за да ги разбирате. Как ще виждате и разбирате? Като човек. Ако гледате на света с ума на рибата, ще го разбирате по рибешки; ако го разглеждате с ума на птицата, ще го разбирате по птичешки; ако го разглеждате с ума на млекопитаещото, ще го разбирате като него. Как трябва да гледате на света: както рибата, птицата, млекопитаещото или човекът? Разбирането

на рибата, на птицата, на млекопитаещото не е истинско. И човек още не разбира Живота в неговия абсолютен, истински смисъл. Само онзи разбира Живота правилно, който е минал през великата Школа на Земята.

Христос казва: "Подобно е Царството небесно на квас, който, като го взе жена, скри го в три мери брашно". Ще кажете, че думите квас, брашно, жена, замесване са обикновени. Всеки ден жената взема квас, брашно и го замесва. Право е това, майстори сте във всичко. Как се приготвя кваса, знаете; хлябът – също; как се мели житото, знаете. Обаче, важно е какъв смисъл влага Христос в думите: "Подобно е Царството небесно на квас". Квасът, брашното, нощвите, за който говори Христос, подразбират физическия свят, който постепенно се организира. Със своето организиране, той създава човешкото тяло, за което са нужни няколко елемента: квас, вода, брашно, нощви и жена, която да ги свърже. В това отношение, жената, майката може да се уподоби на нощвите; житото, брашното е онази жизнена материя, от която се формира човешкото тяло; квасът е средата, в която се проявяват условията на Живота. Има два вида квас: хлебен и спиртен, не само във физическия свят, но и в Умствения, и в Чувствения свят. Квасът всякога произвежда две противоположни реакции. Хлебният квас произвежда хляба, от който се нуждаят всички живи същества. Който го яде, той се развива правилно. Спиртният квас произвежда спиртни питиета, които упояват човека и се отразяват вредно върху нервната му система. Много болести се дължат също така на различни заквасвания.

Намерено е, че при създаването на човешкия организъм вземат участие два вида квасни гъбички: едни полуорганизирани и други – организирани или живи. Всъщност, активно участие в този процес вземат живите организми, които се размножават непрекъснато. Квасът, от който е образувано брашното, т.е. материята на човешкия организъм, е средата, в която попадналите микроби се развиват при благоприятни условия, ту образуват известни съединения, ту се разлагат. Значи, процесите на съединяването и разлагането, които се извършват в организма, не са нищо друго, освен вкисване, т.е. втасване на живата материя. Когато процесите в организма причиняват растене, размножаване, цъфтене и връзване, казваме, че човек живее; когато процесите причиняват разлагане, разрушаване и разединяване, казваме, че човек умира. При месене на хляб с квас, живите ферменти се размножават и живеят, като отделят непотребни вещества. Затова Мойсей е забранявал на евреите да месят

квасен хляб. За да не се развалят чувствата и мислите на хората, те трябва да се пазят от квас, при който се отделят непотребни вещества. С това се обяснява защо някои мисли и чувства умъртвяват човека.

Срещате една мома, която е заквасена с любовно чувство. В първо време тя е радостна, въодушевена, разположена. След една-две години тя губи разположението си, отвращава се от това чувство. Коя е причината за състоянието и? Квасът. Тя е била заквасена с бирен квас, от който остават непотребни утайки. Останат ли в организма, те се отразяват вредно. Когато приготвят бира от същия квас, след ферментация на кашата, отстраняват всички утайки. Останат ли утайките, бирата се разваля. Следователно, когато бирените или спиртните ферменти попаднат в организма на младата мома и почнат да се размножават, те отнемат жизнената й енергия; тя постепенно губи разположението си, обезсърчава се, отчайва се, вижда, че е станала жертва на едно лъжливо чувство.

Съществуват квасни гъбички от различен произход, както в обикновения живот на човека, така и в религиозния. Чувате да казват за някого, че добре проповядва, повдига съзнанието на хората. За друг се казва, че заблуждава хората. Кога една проповед заблуждава? Когато разстройва домове, семейства, общества и народи. Обаче, всяка проповед, която има за основа Любовта, Мъдростта и Истината, не заблуждава. Тази проповед почива върху законите, които Бог е поставил за основа на Битието. Всичко в света може да се измени, но Божиите закони – никога. Който лъже и заблуждава другите, който се радва на злото на другите, той прави зло първо на себе си. Като знаете това, не се страхувайте, че хората могат да ви заблудят. Паднал си в локва – нищо от това. Ще ти подам въже, и ти ще се хванеш здраво за него, без да мърдаш. Ще бъдеш тих и спокоен. Че си кален, нечист, и това да не те смущава. Новото учение представлява чиста, планинска вода. Ще те туря в тази вода и ще те държа в нея, докато се изчистиш. През тази вода трябва да минат всички мъже, жени и деца, да се изчистят. Кой може, при това положение, да каже, че се е заблудил от идеите на Новото учение?

"Скри кваса в три мери брашно". Брашното, за което говори Христос, е материята, от която се създава човешкото тяло. Това става в утробата на майката. Следователно, каже ли някоя мома, че може да стане майка, тя не разбира законите. Преди всичко, тя трябва да пречисти и пресее добре брашното, с което ще работи, и тогава да пристъпи към майчинството.

От чистата или нечиста материя, с която майката разполага, зависи

какво дете ще роди – светия или престъпник. Ще кажете, че само в добрите деца е вложено Божественото. Не е така. В процеса на зачеването и създаването на детето, Божественото още не присъства – това е нисш процес. Божественото в човека иде отпосле, след раждането на детето, когато то се диференцира като материя и Дух. Докато е само материя, в него няма нищо възвишено.

Казано е в стиха, че жената замесила кваса в три мери брашно. Това показва, че замесването се извършва в трите свята: във физическия, Духовния и Божествения. Ако замесването става правилно на физическия свят, ще се извършва правилно и в другите два свята; ако замесването не е станало правилно на земята, и в другите светове не става правилно. Следователно, растенето и цъфтенето на растенията е в зависимост от почвата, в която са посадени. Доброто жилище се отразява благоприятно върху здравето и разположението на човека. Всяко физическо притеснение, всяко съмнение и колебание се отразяват и върху разположението на душата. Съмнението, подозрението, безверието се дължат на присъствието на бирения квас в човека. Любовта, обичта, Вярата са друг вид квасни ферменти, които наричаме с общо име хлебни. Хората търсят Любовта, но не знаят къде се намира тя. Достатъчно е да се домогнете до кваса на Любовта, за да намерите самата Любов. Турете кваса на Любовта във вашето брашно и очаквайте резултат. Някой туря кваса на омразата в брашното си, а очаква Любов – това е невъзможно. Замесиш ли кваса на Любовта в три мери брашно, скрий го внимателно, да не дойде някой отвън и да тури в него ферменти от друг квас. Стремете се към квасните гъбички на живия хляб, които се намират в житното зърно.

Сегашните хора минават през големи мъчнотии и страдания, защото са се отклонили от правия път и са станали двуквасни. Първоначално Бог ги е създал едноквасни. Искате ли да се върнете в правия път, да живеете добре, трябва да бъдете едноквасни. В това се заключава истинската философия на Живота. Ако от една страна люби, а от друга – мрази, човек е двуквасен. Резултатът от този живот е вкисване или разлагане. Ако сърцето ти люби, а умът се съмнява, ти си двуквасен. Това показва, че умът ти е заквасен с една мисъл или с едно желание, а сърцето – с друго.

"И взе го жена, та го скри". Христос употребява думата жена не в този смисъл, както обикновените хора я разбират. Думата жена на български се пише с четири букви. Първата буква ж е съставена от два полукръга, свързани с два диаметъра, перпендикулярни един на друг. Полукръговете

представляват двата свята – Духовния и Божествения, свързани помежду си с помощта на двата диаметъра, които не са нищо друго, освен Божествената жена или дева, която слиза отгоре. Тя иде на земята, да научи хората как да месят хляб. Тя носи необходимите елементи на Живота. В Писанието е казано, че Духът трябва да слезе върху човека, да го просвети и научи на всичко. Според Христа, Духът не е нищо друго, освен разумната жена, която знае да меси. Тя е свързана с Божията Любов. Като дойде в дома на човека и намери брашно, тя го туря в нощвите и го замесва. Житото се превръща в брашно чрез страдания, т.е. чрез воденицата на живота. Воденицата, заедно с воденичният камък, приготвя материята за образуване на бъдещите човешки тела. Понеже човек ще възкръсне чрез своето тяло, затова то се приготвя в Божествената воденица на страданията. В този смисъл думите воденица и страдание са синоними. Като страдате, не плачете, но си кажете: "Днес моята воденица мели брашно."

Защо идат страданията? За да има брашно за месене на хляб. Когато разумната жена слезе в дома ви, тя ще потърси брашно, квас, нощви, да ви омеси хляб. Като приготвя квас за хляба, тя туря в него малко вода. Какво нещо е водата? Тя символизира Живота на земята. Значи, страданията приготвят материал за месене; квасът е Божественото семе, а водата – условие за неговото покълване и растене. Така трябва да се омеси всеки човек, да стане християнин в пълния смисъл на думата. Който няма воденица за мелене на брашното си, не може да си меси хляб. За да имате брашно, първо трябва да имате жито. Житото представлява Божествената душа, за която малцина имат ясна представа. Външната дреха на Божествената душа е разумната жена, която меси хляба.

Хората искат да знаят, ще бъдат ли спасени, ще възкръснат ли. Който има воденица, брашно, квас, нощви и вода, ще възкръсне; нямаш ли тези елементи, не можеш да възкръснеш – ти си ленив човек. Какво трябва да направиш, за да възкръснеш? Ще се обърнеш към Бога с молба, да ти помогне и твоята воденица да почне да мели. Който не разбира смисъла на страданието, той се моли неговата воденица да спре, да не мели брашно. Нека мели и твоята воденица. Това е велико благо за човешката душа. Всички воденици трябва да мелят брашно, да приготвят материал за вашите бъдещи тела. Не напускайте воденицата си, да не прашаса, да се разхождат мишки и плъхове в нея.

Някога, в далечното минало, в християнската епоха, имало един голям,

богат манастир. Главният игумен обичал да си хапва повече, отколкото трябва, затова често ял и пил с калугерите и забравял задълженията си към Бога и манастира. Ден след ден манастирът се напускал, иконите и книгите потънали в прах, паяжини кръстосвали стаите – манастирът изглеждал пуст и изоставен. Един ден царят на тази страна пожелал да посети манастира, да види как служат калугерите на Бога. Той се срещнал с игумена, който го развел навсякъде; обиколили всички манастирски постройки и помещения, черквата, библиотеката, жилищата на калугерите. Царят останал крайно изненадан от нечистотиите и напуснатия вид на манастира. Той не казал нищо на игумена, нито на калугерите, не направил нито една забележка или мъмрене, но казал, че и следната година иска да посети манастира. След това се обърнал към игумена и му казал: "Ще ти дам три въпроса, на които искам отговор след една година." Въпросите били следните: Колко струвам аз? За колко часа мога да обиколя цялата земя? Какво мисля за тебе в дадения момент? След това царят заминал за столицата си.

Царят заминал, но оттогава и животът на игумена се изменил. Той започнал да мисли усилено върху дадената задача и си казвал: "Ако отговоря вярно на трите въпроса, ще бъда възнаграден; ако не мога да отговоря, наказание ме чака. Като мислел усилено върху разрешението на задачата, той забравял често да яде и да пие, поради което отслабнал толкова много, че станал почти неузнаваем. Всички калугери се питали помежду си: "Какво стана с нашия игумен, че отслабна толкова много? Какво го мъчи?" Един ден магерът на манастира го запитал какво го измъчва, каква мисъл го безпокои. Игуменът отговорил:

– И да ти кажа, не можеш да ми помогнеш.

– Отде знаеш? Аз вярвам, че ще ти помогна.

– Щом е така, да ти разкажа.

Магерът изслушал внимателно игумена, и най-после отговорил:

– Мога да ти помогна, но с условие да си променим ролите: ти да изпълняваш моята служба, а аз – твоята.

Веднага двамата влезли в ролите си: игуменът облякъл дрехите на стария магер, поначернил малко лицето си, за да не го познаят калугерите, и започнал да готви. Магерът пък, в ролята си на игумен, веднага издал заповед да изчистят добре целия манастир, и всеки да изпълнява точно службата си. През времето на своето игуменство той следял строго за реда и службите в манастира. След една година царят посетил пак манастира и

останал крайно изненадан от реда и чистотата. След това той се обърнал към игумена и го запитал:

– Готов ли си да ми отговориш на зададените въпроси?

– Готов съм. Питаш ме, колко струваш.

– Ти струваш двайсет и девет сребърника. Ако Христос, най-големият цар, струва трийсет сребърника, ти струваш един сребърник по-малко от Него. На въпроса, за колко време можеш да обиколиш Земята, отговарям: ако се движиш с бързината на светлината, ще обиколиш земята за двайсет и четири часа; ако се движиш по-бавно, ще я обиколиш за по-малко от двайсет и четири часа. На третия въпрос, какво мисля за тебе в дадения момент, отговарям: в дадения момент ти мислиш, че говориш с онзи игумен, когото познаваш отпреди една година. Всъщност аз съм друг.

И тъй, докато не турите вашия игумен на мястото на магера, вие няма да разрешите трите велики въпроса в Живота. Вашият игумен е ял и пил досега, за нищо не е мислил. Отсега нататък ще го турите в кухнята, да бъде полезен и за другите.

"И като взе жената кваса, скри го в три мери брашно, докле вкисне всичкото". Турете и вие Божествения квас в ума, в сърцето и във волята си, да ги закваси, да станете нови хора. Ще кажете, че искате да отидете направо при Бога. И това ще постигнете, но след като се изчистите. Какво правят лекарите, когато им предстои някоя важна операция? Първо, те измиват ръцете си с чиста вода, после – с някакво дезинфекционно средство, и най-после си турят чисти, каучукови ръкавици. Тялото е храм Божи. Там не се допуска нечист човек. Какво ще стане с болния, ако някой нечист човек по ум и по сърце го оперира? Той непременно ще се зарази. От чистото излиза пак чисто, от благородното – благородно. Като знаете това, бъдете внимателни едни към други, да не си пакостите.

За да стане замесването правилно, нощвите ви трябва да бъдат нови и чисти, брашното и квасът – пресни. Проверявайте по няколко пъти на ден какъв е квасът ви. Ако сте неразположени, проверете какво е състоянието на вашия квас. Щом разположението ви се подобри, и квасът се е подобрил. Проверявайте мислите и чувствата си, за да знаете възходящи ли са, или низходящи. По тях ще познаете кваса, с който сте ги замесили. Правете това наблюдение и върху кваса на своите близки. Вижте какво е състоянието ви, когато посещавате свои приятели и познати. Ако при влизането в един дом се чувствате добре разположени, квасът на този дом е добър; ако изпитвате неразположение, стягане в сърцето, квасът на този

дом не е пресен – има нещо нечисто в него. Това не значи, че мъжът или жената в този дом са лоши, но квасът им е лош. Достатъчно е малко да ги предизвикате, за да се проявят лошите качества на техния квас.

В едно село двама другари пили заедно и, на излизане от кръчмата, единият от тях поканил другаря си у дома си, да го нагости. Като наближили къщата му, той взел едно дърво и набил другаря си.

– Защо ме биеш? – запитал го той.

– Бия те, защото идеш у дома да видиш жена ми. На никой мъж не позволявам да посещава моя дом.

Това е квасът на пиянството, който го кара да бие другаря си.

Аз вземам думата пиянство в широк смисъл. Който има много желания, е пияница; който се удоволства, също е пияница. Всяка ненаситна мисъл, всяко ненаситно чувство в човека го прави пияница. Квасът на пиянството руши, чупи, събаря. Дето и да го турите, всичко развали. Нощвите на всички хора са напукани или счупени. Съвременните хора се нуждаят от нови нощви, в които да турят прясно брашно и пресен квас. Старото брашно трябва да се изхвърли навън, защото се е вгорчило.

Иде вече Бог в света. Той сам ще го оправи, но вие не трябва да разваляте това, което Той прави. Ако Бог работи, а човек разваля, най-после Той ще го остави да прави каквото иска, но ще понесе последствията на своето неблагоразумие. Като минава през страдания, човек придобива опитности и се учи как да управлява своята воденица, за да мели добре брашното си. Който греши, сам разваля воденицата си. След това трябва да се обърне към Бога, да се разкае, за да му даде нова воденица. Заедно с новата воденица се сменя и воденичарят. Новият воденичар е по-добър и разумен. Той знае, че ще мели брашно при условията, който му са дадени. Никой няма право да изменя условията на своя живот.

Кой е воденичарят на децата? Техните родители. Те са длъжни да следят какво правят синът и дъщерята. Видят ли, че бягат от условията, в които господарят на воденицата ги е поставил, те им казват: "Тук ще седите. Нямате право да напускате условията на вашия живот." Ще кажете, че трябва да обичате децата си. Как ще проявите Любовта си? Ако ги оставите да вършат каквото им дойде на ума, това Любов ли е? От какво се нуждае гладният – от хляб или от милувка? Като го нахраниш, ти проявяваш Любов към него. От какво се нуждае жадният? От вода. Как ще

проявите Любовта към детето си? Ако е гладно, уморено, измъчено, няма да го оставите със старите дрехи, но ще го измиете и облечете с нови, чисти дрехи. След това ще го нахраните и ще го турите да спи. Във всеки човек живее един Ангел, чрез когото изпитват Любовта ви. Ако детето ви е своенравно, ще го накажете, ще го смъмрите, да разбере, че има по-висока воля от неговата – волята на родителите му. Детето не е доволно от отношенията на майка си към него, но неговият Ангел е доволен. Той наблюдава всичко и пише какви методи прилагате за възпитанието на своето дете. И вие, като децата, обръщайте се към Господа, да искате извинение за своите погрешки. – "Кой е видял Господа?" – Който има очи, той Го вижда; слепият не може да Го види. Бог е навсякъде, във всички красиви форми: в камъните, в цветята, в животните, в изворите, в звездите, в хората.

Ще кажете, че тук се говори много за Бога. Който обича Бога, познава Го. Щом Го познава, той говори за Него. Как познавам Бога? Както познавам Слънцето. И вие познавате Слънцето, следователно, познавате и Бога. Като виждате Слънцето, виждате и Бога, но не е нужно да Го виждате толкова голям, колкото Слънцето. Достатъчно е за всеки човек да вижда и да си представя Бога толкова голям, колкото мозъкът му може да Го обхване.

Това, върху което днес говоря, е въведение към великата философия на Живота. Който иска да разбере дълбокия смисъл на Христовото учение, трябва да има квас, брашно, нощви и да знае как да замеси брашното. Няма ли тези неща, той ще дойде до обратни резултати на това, което желае. Например, имате дъщеря или син със силни чувствени желания. Обаче, вие искате да го насочите към Бога, там да отправи своята любов. Какво става впоследствие? Вместо да повдигне чувствата си в по-високо поле, той ги понижава. За да не дойдете до такъв резултат, започнете с малки прояви в чувствата. Нека започне отначало с Любов и състрадание към бедни, страдащи хора; нека помага на своите по-малки братчета и сестричета. От малкото постепенно ще върви към голямото, а не обратно от голямото към малкото. Щом започвате от малките неща, големите постепенно ще ви се откриват. Човек е съчетание на много удове: очи, уши, нос, ръце, крака, мозък и др. Какво ще остане от него, ако отнемат изведнъж всичките му удове? Не започвайте с големите величини, за да не свършите с катастрофа.

Изучавайте закона на Цялото и закона на частите, за да разберете

великия смисъл на Живота. Някои се възхищават от учените, от великите музиканти, художници и поети и ги боготворят. Няма защо да боготворите човека. Първо си задайте въпроса: има ли този човек воденица и воденичар, брашно, нощви, квас и може ли да замеси хляб. Ако няма тези елементи в себе си, не само че не е божество, но стои по-долу от животно. Всеки трябва да се запита, носи ли в себе си добрата жена, която ще го научи да замесва кваса с три мери брашно. Къде можете да намерите добрата жена в живота? Ако сте религиозен, ще я видите в лицето на патриарха; ако сте патриот – в лицето на царя; ако сте добър син – в лицето на майка си и на баща си.

Като отидете по домовете си, нека всеки за себе си да изговори думата брашно няколко пъти. Така ще разберете нейния вътрешен смисъл. Ще кажете, че брашното е скъпо днес, но мъчно се намира; едно време беше евтино, никой не мислеше за него. Това е за материалното брашно. Какво ще кажем, обаче, за брашното, за което Христос говори? То не се купува с никакви пари – много е скъпо. – "Колко струва това брашно? Как можем да си го доставим?" – Като дадете всичко, което имате на разположение. С какво можете да откупите вашето тяло? С нищо. На физическия свят няма ценност, равна на човешкото тяло. – "Какво ще стане с тялото ни, като умрем?" – Обичайте Бога, и от нищо не се плашете.

Потърсете добрата и разумна жена в себе си, за да се ползвате от нейната светлина и топлина за развиване на семената, които Бог е вложил във вас. Отворете умовете и сърцата си, да влезе разумната жена в тях, да замеси добрия квас, от който ще получите небесните плодове. Ще кажете, че добрата жена ви мачка много. Нека ви мачка, това е за ваше добро. Целунете ръката ѝ и благодарете за това, което прави за вас. Тя е единствената жена, която заслужава да целувате ръката ѝ. Кой човек има право да целува? Чистият. Ако си чист, целувай всички хора; ако не си чист, никого не трябва да целуваш.

Какво представлява чистият човек? Чешма, която утолява жаждата на всички пътници; тя напоява всички животни и освежава изсъхналите растения. Това, което руши и внася развала в живота, е нечистотата. От всички хора се иска чистота. Достоен за името си е само онзи учител, възпитател, философ, проповедник, общественик, който внася в умовете и в сърцата на своите възпитаници и последователи истинското, същественото знание. Това е чистото, положително знание, към което се стреми човешката душа. Защо ви е знание, което само товари човека, без

да му помага? Какво ще кажете за магарето, което носело на гърба си ценни книги и икони? Хората се кръстели и кланяли на иконите, които носело, но то си останало магаре, нищо не придобило. Защо ви е такова знание? Можете ли да се ползвате от една светла идея, ако я държите вън от себе си, като икона? Тя има смисъл, само когато се приложи.

“И взе го жената и скри го в три мери брашно.” Как се познава кога разумната жена е в човека? Когато той е готов да прости на онзи, които му е причинил най-голяма пакост. Нека всеки каже в себе си: "Заради Бога мога да прощавам и на враговете си." Който може да прощава на враговете си, той има Любов в себе си и ще възкръсне. Не е достатъчно да си мислите, че имате Любов, но трябва да проявявате Любовта към родителите си, към своя мъж, към жена си, децата си, приятелите, неприятелите си и т.н. Като роди дете, майката трябва да каже: "Готова съм да направя всичко за това дете." Защо децата на някои майки умират? Защото майките им не са дали за тях такова тесто, което им е било нужно. Мъж и жена, които са живели в Любов и Чистота, раждат здрави деца, жизнеспособни, пълни с Любов. Когато водениците ви започнат да мелят добре житото, когато приготвите нови нощви, и добрата жена слезе отгоре да замеси брашното ви, вие се намирате вече пред новата епоха – пред епохата на Божествения живот.

Това, което ви проповядвам, трябва да се опита. Учението, което ви се дава днес, обхваща целия Живот, всички живи същества – от най-малките до най-големите. Това учение може да се проповядва и на рибите, и на птиците, и на млекопитаещите, като се преведе на техен език. Важно е, човек да не гледа на животните като на долни същества; той трябва да зачита живота им. Какво правят сегашните хора? Вземат кокошката, извъртят главата ѝ и я турят в тенджера с вряла вода, да я оскубят. Хващат мухите и късат главите им. И след това се оправдават, че мухите носели зараза. Ще знаете, че всяко живо същество носи повече Добро, отколкото зло. След всичко това ще дойде някой да ме пита може ли да убива мухи, комари? – Може, само ако е в състояние да им покаже пътя, по който трябва да вървят. – “Можем ли да изпъдим наемателите си?” – Можете, ако им покажете по-добро място, по-хубава и евтина къща от вашата. Следователно, кажете ли на някого, че ще го изпъдите, трябва да му дадете по-добро място от това на което е бил. Казвате за някого, че говори лоши работи. Той говори лоши работи, но върши добри неща. По-добре ли е да говорите добри неща, а да вършите лоши? Когато хората се ласкаят, те

само се залъгват. Тези залъгалки хранят човека толкова, колкото като говорите на гладния за Любов. Той се нуждае от хляб, а не от Любов. Хората говорят за Христа, че е велик човек, възхваляват Го, а същевременно още Го държат разпнат на кръста. Това не е Любов. Не ви упреквам, че не любите, но ви казвам Истината, която ще ви освободи от заблужденията.

Помнете символите, които ви дадох днес, за да си служите с тях в Живота. Нощвите представляват физическия човек; воденицата представлява страданието, през което човек минава; квасът – човешкия ум; брашното – човешкото сърце, а жената, която ще го замеси, представлява висшето съзнание в човека, т.е. душата, която възпитава, повдига и облагородява ума и сърцето. Служете си с тези символи, като методи за лекуване, за трансформиране на състоянията. Ако сте гневлив и неразположен, представете си мислено, че пред вас стой нощва с брашно, квас и вода в нея. Замесете кваса и брашното заедно с водата, и пригответе хляб. Извикайте на помощ разумната жена. Докато месите хляба, неразположението и гневът ще изчезнат. Нека всички мъже, жени и деца месят брашно, за да оправят живота си. Не казвайте, че страдате, но кажете си, че воденицата ви мели брашно, върши някаква работа. Мислите ли така, страданията ви наполовина поне ще се намалят.

Като проверявате думите ми на опит, вие се убеждавате в истинността им, а не ги приемате като аксиома. Ако дъщеря ви мисли да се жени, отворете Евангелието на мястото, дето е притчата за кваса и за жената, която омесила брашното, и се опитайте да я изтълкувате. Говорете на дъщерите и на синовете си Истината дотолкова, доколкото те могат да ви разбират. Ако им говорите според степента на тяхното развитие, те ще ви разберат. Не се страхувайте, не мислете, че няма да ви разберат. Какво става днес? Майките се страхуват да говорят Истината пред синовете и дъщерите си, но им търсят подходяща партия – богати или учени. Богатството и учеността не са съществени неща в живота. Важно е, момата и момъкът да бъдат здрави по ум, сърце и воля. Ако между ума и сърцето им се яви дисхармония, ако в чувствата се явят противоречия, те заболяват от туберкулоза. Затова се казва, че туберкулозата е болест на чувствата. Човек заболява от охтика, когато люби и мрази, когато Надеждата му се превърне в отчаяние; когато Вярата му се превърне в безверие. Изобщо, когато омразата, отчаянието, безверието вземат връх в човека, той заболява от гръдна болест. Охтиката е психическа болест. Когато се свива,

стяга, човек пак заболява от охтика. Дробовете му постепенно се свиват, докато попаднат микроби отвън, и той започва да се оплаква от болка в гърдите. Бацилите го нападат като орли, изяждат дробовете му и казват: "Понеже този човек не е достоен да живее, нека му услужим, да го изпратим на онзи свят."

Днес и на вас Христос говори да омесите добре хляба си и да се пазите от лошия квас, който покварява умовете и сърцата. Къде е Христос? Във всеки добър, справедлив, истинолюбив човек, който е готов да се жертва за благото на своите ближни. Търсете Бога и Христа не вън от себе си и вън от хората, но в сърцата и в умовете. Вглеждайте се едни в други, да видите, че Бог живее във вас. Ще кажете, че злото е взело надмощие в света. Това показва, че е наближило времето за идване на Царството Божие на земята. Щом злото вземе надмощие, всички хора ще започнат да плачат, и Бог ще слезе на земята да изсуши сълзите им. Когато злото умъртви хората, Бог ще ги възкреси. Той запитва пророка:

– Сине человечески, тези кости могат ли да оживеят ?

– Ти можеш, Господи, да ги възкресиш.

Аз виждам вече как сухите кости се събират под ръцете на добрата жена, и те постепенно оживяват. С други думи казано: Новият живот иде да оформи новите мисли и желания, да изтъче от тях новия човек. Велико дело се твори днес пред цялото Небе и цялата земя.

Сега, като се върнете по домовете си, вижте, влязъл ли е Христос в мъжа и в жената ви, в децата и в приятелите ви. Ако те имат нощви, квас, брашно и вода и сами могат да замесят брашното си, ще знаете, че добрата и разумна жена, т.е. Христос е в тях. Благодарете, че на всички са дадени елементите на Живота, за да оживеете и възкръснете. Във всеки човек има нещо добро. Божественото Начало е вложено във всекиго, но то трябва само да се събуди и прояви. Мъртвите ще възкръснат, а живите ще се проявяват. Това ще стане скоро. За кои хора? За онези, които имат нощви, квас и брашно. Остава само едно – да слезе добрата жена отгоре и да замеси брашното им.

Време е вече да турите вашия магер на мястото на вашия игумен и да му зададете въпросите: колко струвате вие, за колко време ще обиколите цялата земя и какво мисли царят за вас? На първия въпрос отговорът е даден: вие струвате двайсет и девет сребърника. Като съберете числата 2 + 9 = 11, събирате 1 + 1 = 2. Двойката представлява жената, число на

противоречие.

Отговорът на втория въпрос е, че можете да обиколите цялата земя за двайсет и четири часа, ако се движите с бързината на светлината. Числото 24 е образувано от 2 + 4 = 6. Шесторката означава закон на движение. Тя означава още разумната жена, която знае да меси брашното. Числото 6 представлява правилен шестоъгълник, на който трите върха са обърнати нагоре, а трите – надолу. Това число означава още слизане и възлизане, т.е. число на вечното движение.

Отговорът на третия въпрос: "Ти мислиш сега, че аз съм старият игумен, когото познаваш от по-рано, но се лъжеш, аз съм друг." Това значи: царят трябва да почне да мисли обратно, че не е дошъл на земята да царува, а да слугува. Под думата цар разбираме всеки човек. Следователно, всеки човек трябва да знае, че е дошъл на земята да служи с Любов на Бога, на своите ближни и на себе си.

Беседа от Учителя, държана на 25 август, 1918 г. – София.

ВКЪЩИ

И вкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото[105].

„И вкъщи". В дадения случай думата къща е важна. Понятието къща е обикновено. И съвременните хора гледат на къщата като на обикновено нещо. Какво представлява къщата? Постройка, направена от четири или повече стени, отгоре покрити. Тя има един или повече прозорци и една или повече врати – зависи от средствата на човека и от целта, за която е правена. Повечето къщи, външно и вътрешно, отговарят на хората, които са ги строили и живеят в тях. От направата и строежа на къщата съдим за степента на умственото и духовно развитие на обитателите ѝ.

Евреите направиха своята скиния по образец и подобие на тази, която Мойсей видя в Духовния свят. Следователно, трябва да се предположи, че и хората правят къщите си по образец на тези, които някога са видели в Духовния свят. Каквото са запомнили от тези образци, това свалят на земята. Понеже хората идат от различни светове, те са представители на различни култури, затова земните им къщи се различават. Какво заключаваме, когато видим, че някой човек си строи къща? Строенето на къща подразбира женитба или встъпване в брак. Значи, който строи къща, иска да се жени, да встъпи в брак. Ако е млад, той строи къщата за себе си; ако е стар – за своите деца, внуци и др.

„И вкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото". Този стих, сам по себе си, няма особено значение. Христос е говорил за много неща, а за какво, именно, Го запитали учениците Му вкъщи, не е известно. В математиката, когато искат да определят едно неизвестно, вземат известни числа или прави линии и решават задачата. В случая, и аз вземам една права линия, за да определя неизвестната.

И тъй, строенето на къща подразбира встъпване в брак. Думата брак в различните езици има различно значение: на български език тя означава съчетание, на турски значи да оставиш нещо, а на английски break – да счупиш нещо. Тъй щото, когато говорим за брака, трябва да приемем едно от трите понятия. Значи, хората се женят или за да се съчетаят, или за да се оставят, или за да счупят главите си. В заключение, ще кажем че в къщата, дето бил Христос с учениците си, се разисквало върху брака – един от най-важните социални въпроси. Запитаха Христа: "Защо човек

трябва да се жени, и какви трябва да бъдат отношенията на мъжа към жената и на жената към мъжа."

Един американски професор отивал да се жени. Запитали го: Къде отиваш? Вместо да отговори, че отива да се жени, той отговорил: Отивам да се жежа. Какво означава глагола жежа, жежене? – Печене. Значи, американският професор отивал да се пече. Когато пече хляб, жената нагорещява пещта Ако я нагорещи повече, отколкото трябва, тя ще изгори хляба. Когато готви, тя пак нагорещява пещта. Нагорещи ли я повече, отколкото трябва, яденето ще прегори, или ще изгори. Думата женитба има съвсем друго значение, а не печене, жежене, както някои я разбират. Днес тази дума е изопачена. Първоначално тази дума означавала съчетание, съединяване, но това не е нито брак, пито женитба. Думата женитба е превод на истинската дума съчетание, но преводът не е сполучлив. Думата женитба произлиза от жена, която означава добра жетва. Това значи да извадиш семето на нещо, което е узряло добре, и да го изядеш. Истинското съединяване или съчетание не става на земята. Тук не стават никакви бракове, никакви женитби. Това, което хората наричат брак, женитба, е друго нещо, по-скоро сделка, поставена на известни условия и интереси. Покажете ми един мъж или една жена женени, които никога да не са си казвали горчива дума, никога да не са отправили помежду си крив поглед. Нека всеки си отговори какъв е неговият брак: съединяване, оставяне или строшаване на главата. Повечето бракове са оставяне или строшаване на глави. Малко бракове представляват съединяване или съчетание.

Къде се крие причината за разваляне на човешките бракове? – В неустойчивостта на човешкото естество, в проявите на самия човек. Много мисли, чувства и желания на човека оставят след себе си тор, нечистотии, в които нежните коренчета на човешкия ум и човешкото сърце изсъхват. Горко на това сърце и на този ум, които са попаднали в торищата на изопачените човешки мисли и желания!

Важен е въпросът за брака, затова учениците на Христа са разисквали върху него. Съединяват се не само мъже и жени, но всички хора. С кого се съединяват хората? – С Бога. Каквото е отношението на мъжа към жената, и на жената към мъжа, такова е отношението на всички хора, като души, към Бога. Някои се присъединяват към една или към друга църква и мислят, че с това са разрешили въпроса. Те не знаят, че всяка църква, всяко общество също така са съединени или свързани с Бога. Значи, не само

отделният индивид, но всички църкви, общества и народи имат отношение към Бога.

„И вкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото". Те искаха от Христа принципален отговор по този въпрос, затова и вкъщи Го запитаха за същото, да им даде повече обяснения. Човек не може да се просвети върху даден въпрос, докато не го разреши принципално. Докато търсите щастието на земята, никога не можете да го намерите. Земята е велика Божествена работилница. Тя е място за работа, а не за щастие. Който влезе в тази работилница, трябва да се облече в мъжки или в женски дрехи и да изучава дълбокия смисъл на това, което е вложено в неговата къща – в собственото му тяло. Как са направени къщите на земята, знаем: едни са направени повече от камъни, други повече от тухли, трети – само от дъски. И духовните къщи са направени по същия начин, но материалите им са фини – материали на Добродетелите: на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Добродетелта, на милосърдието, на Вярата и др. Любовта, например, представлява обширен свят, в който участват множество разумни и възвишени Същества, със специална задача и предназначение.

Когато слезе на земята, като работник в Божествената работилница, човек трябва да запита Учителя си, може ли мъж да напуска жена си и жена – мъжа си. На този въпрос Христос отговаря: "Мъжът и жената са в една плът." Под думата мъж и жена Той разбирал Духа и душата, ума и сърцето на човека. Те живеят в една къща, в една плът. На земята мъжът и жената живеят в две къщи, отделно един от друг, поради което се явява спор в коя от двете къщи да живеят. Обикновено мъжът иска да бъде господар и заповядва да живеят в неговата къща. Понякога жената иска да бъде господарка, да живеят в нейната къща. Тази е причината за спора между мъжа и жената на земята. Спорът лесно се решава: дайте едната къща под наем на вашите деца, а в другата останете да живеете вие, двамата.

Христос казва: мъжът, т.е. Духът, може да напусне жената само тогава, когато тя се опорочи и отдалечи от Бога. Само при това положение връзката между човешката душа и Бога се прекъсва и настава това, което се нарича втора смърт. Да се отдалечиш от Бога и да отидеш в света да се удоволстваш, да водиш порочен живот, това е грях, който не се прощава. Защо? Защото връзката е прекъсната. Затова е казано в Писанието: „Не огорчавайте Духа, с Когото сте свързани." Ако жената има низши

наклонности, а мъжът е духовен, но се увлече по желанията на жена си, той поробва душата си; ако жената е благородна, с духовни стремежи, и се увлече по низшите желания на мъжа си, тя поробва душата си. Христос казва на учениците си: за този грях, именно, Духът напуска душата. За да не изпаднат в грях, на всички се препоръчва чист и свят живот. Човек не може да се развива правилно, ако животът му не е чист и свят

Чистият и свят човек е всякога доволен от живота си, той е готов на всякакви услуги и жертви за благото на своята душа и на своите ближни. Който прелюбодейства, той е опетнил душата си. Той е готов на всички престъпления. Като прелюбодейства, човек служи на плътта си. Тя взема надмощие в човешкия живот. Този принцип наричаме хопити. Той руши, разединява, умъртвява. В Евангелието този принцип е наречен грях, змия. Той беше проникнал и в рая, качил се беше на забраненото дърво и оттам се разговаряше с Ева. Човек е дошъл на земята да изпълнява Божията воля, а не да служи на низшия принцип. Той е влязъл в работилницата на Живота – в света, и трябва да определи отношенията си към него.

"И вкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото." Този стих показва, че има въпроси, на които човек може да намери отговора в себе си, в своя ум. Там той ще намери разрешението на въпроса за отношенията между мъжа и жената. Здравето и щастието на човека зависят от връзката между Духа и душата от една страна, както и между ума, сърцето и волята, от друга страна. Ако връзката между тях се разкъса, човек изгубва здравето си. Щом започне да боледува, той става недоволен, нещастен. Тъй щото, ако боледувате, търсете причината за това в неправилните отношения между Духа и душата, както и между ума и сърцето.

Божиите закони са много строги. Когато Духът посети някого, и той измени на Божиите закони, последствията са лоши; никой не може да избегне тези последствия. Каквото и да прави, човек не може да измени на правилните отношения. Рече ли да измени на тях, това е все едно да размени местата на струните в цигулката и да ги разгласи. При това положение, никаква мелодия не може да излезе. Как ще свирите на цигулка, на която четирите струни са еднакво настроени? Може да свирите на цигулката, само когато струните й са нагласени според законите, които отговарят на самия инструмент. Умът е нагласен в една гама, сърцето – в друга, душата – в трета, Духът – в четвърта. Обаче, между всички гами има известно съотношение. Хармоничният живот

подразбира спазване на това съотношение.

Христос обяснява на учениците си какви трябва да бъдат отношенията на ученика към Учителя. Някои казват, че, ако били на мястото на Христовите ученици, щели да имат други отношения към Христа. Какви отношения щяха да имат? И те, като Заведеевите синове, щяха да искат първите места. Такова желание поражда недоразумение и несъгласие между хората. Христос каза на богатия да продаде всичкото си имане, да даде парите на бедните и да Го последва, но той не разбра думите Му и не Го послуша. Това показва, че и на времето си, и днес не всички хора разбират учението на Христа. Да се отречеш от себе си, това значи, отричане от всичко лично, човешко и временно. Който се отрече от себе си, той не казва, че това или онова е негово; той е готов на всички жертви. Каже ли „това е мое", грехът е турил вече крачето си, дето не трябва. Започнат ли майката и бащата да спорят кое дете обича повече майката, и кое – бащата, грехът е на прага на този дом. Любовта не се дели, нито се продава. Христос обяснява на учениците си какви трябва да бъдат отношенията между хората.

Като изучават устройството на своето тяло, някои се запитват, защо човек има две очи, две уши, две ноздри, две отвърстия на устата, две половини на мозъка? Защо главата му отзад и горе е покрита с косми, а лицето – гладко? Всяко нещо си има значение. Покритата част на главата с косми означава мъжкия принцип, а голата, гладката част – женския принцип. Долната част на крака е противоположна на горната част на главата, затова тя представлява лицето на тази част. Между тези части има известно съотношение. Ето защо, ако някой страда от подагра в краката, това показва, че в горната част на главата има нещо дисхармонично. И обратно, ако има болка в горната част на главата, това показва, че в долната част на крака съществува някаква аномалия. Като разглеждате ръката на човека, виждате, че горната част е космата – мъжки принцип, а долната гладка – женски принцип. Характерът на човека се познава по долната част на ръката, т. е, по жената, как тя се проявява вкъщи.

Думата мъж, мъжки принцип подразбира свят, в който се събира потенциалната енергия. Оттук тя се изпраща в женския или негативния принцип, да се обработва и пресъздава. Затова се казва, че идеите трябва да влизат в сърцето, като благоприятна почва за тяхното обработване. Умът трябва да бъде богат с мисли и идеи, които да слизат в сърцето. Който иска да се жени, да избере богат мъж, или богата жена. Тук думата

богат е употребена в широк смисъл – богат по ум, по сърце и по душа. Богатият не трябва да злоупотребява със своето богатство, защото ще си причини такова нещастие, каквото съвременните хора си причиняват с изсичането на горите. Да злоупотребяваш с богатството на ума си, това значи да се изложиш на крайна сухота и безплодие, което води към обезсмисляне на живота.

Фарисеите запитаха Христа: „Защо Мойсей позволи на мъжа да напише разводно писмо на жена си и да я напусне?" Христос отговори: "За жестокосърдечието ваше е писал тази заповед." Хората пишат закони, които не са съгласни с Божиите. Даже и в Природата има закони, които не са съгласни с Божиите, но и едните, и другите са временни. Несъзнателно майката и бащата пишат закони на своите деца, за които те носят последствията им, добри или лоши. Когато майката е бременна и даде място на някакво низше чувство, страст или желание, то ще се предаде на детето. Също така и бащата предава своите чувства и желания на детето си. Ако е пожелал да извърши някакво убийство, а не го е извършил, детето ще го направи. Казано е в Писанието: "Няма нищо скрито, което да не се разкрие". Като знаят това, родителите трябва да бъдат внимателни, да не предават на децата си своите лоши желания. Христос казва: „Само за прелюбодеяние има право човек да напусне жена си". Предавайте на децата си своите добри мисли, чувства и желания, да се радвате на Живота и вие, и децата ви. Като дойдете следния път на земята, спазвайте Божиите закони. Това е първата задача, която всеки трябва да разреши в себе си, в своя дом. Така, именно, ще можете лесно да се справяте със своите мъчнотии. Това подразбира ликвидиране с кармата, или смекчаване на съдбата.

Като слушате да се говори за изпълнение на Божиите закони, не трябва да се плашите. Вярно е, че всяко нарушаване на тези закони носи своите лоши последствия, но трябва да бъдете разумни, смели и решителни. Светът се нуждае от герои. Казано е, че страхливият няма да наследи Царството Божие. – “Как да изменим греха?” – Грехът не може да се измени, той всякога си остава грях. Също така, Доброто си е всякога Добро, Любовта – Любов, омразата – омраза, лъжата – лъжа. Нищо не е в състояние да ги измени, нито оправдае. Последствията на отрицателните сили са разрушителни: те действат зле върху ума, сърцето, тялото на човека. Следователно, не се мъчете да ги измените, но стремете се да ги избягвате, да не попадате под тяхното влияние. Ако мразите някого, вие се

свързвате с всички, които мразят, а с това усилвате вашата омраза. Като знаете това, кажете си: "За благото на моя ум, на моето сърце, на моята душа и на моя Дух няма да лъжа и да мразя."

Прилагайте глаголите мога и будя. Събуждайте Доброто в себе си. Събудете Христа в себе си, в своята къща. – “У нас ли е Христос?” – На това сами можете да си отговорите. Има празни и пълни къщи. Ако къщата ви е празна, Христос не е у вас; ако къщата ви е пълна, Христос е у вас. Мъж, на когото жената е умряла, е сам вкъщи, неговият Христос е заминал някъде; и жената е сама, ако мъжът ѝ е умрял – нейният Христос е заминал. Търсите ли друг Христос, ще намерите някой антихрист. Същото се отнася и до църквите. Църква, която Христос е напуснал, остава сама. Вторият, който дойде, ще бъде антихрист. Страшно е положението на човека, когото Христос е напуснал. Той е в състояние хопити, т.е. надмощие на плътта. Този човек е осъден на втора смърт.

Като се отегчи от живота, човек иска да умре. Лесно е умирането, но страшно е, когато дойде втората смърт. Има смисъл да умре човек, но ако се освободи от греха. Значи, има смърт за добро, с добри последствия; има и смърт с лоши последствия. Смърт, която носи лоши последствия, има разрушително влияние върху човека. Тази смърт наричаме втора смърт. За да се избавите от нея, дръжте в ума си мисълта, че Христос е във вас, учениците Му – също, и вие сте един от Неговите ученици. Вложите ли тази мисъл в ума си, дръжте я постоянно, за да залазите доброто си разположение. Загубите ли разположението си, вие приличате на младите моми и момци, които в първо време се възхищават едни от други, но скоро се насищат и губят възхищението си.

Един млад момък срещнал една мома и толкова я харесал, че пожелал да се ожени за нея. От сутрин до вечер все за нея мислил: не могъл нито да работи, нито да спи, измъчвал се, мислил, че не може да живее без тази мома. Един ден той отишъл при един добър, благочестив човек и му разказал мъката си. Той го изслушал и му казал:

– Не бързай да се жениш, може тази мома да не е за тебе.

– За мене е, без нея ще полудея, нямам смисъл в живота си.

Добрият човек го успокоил малко, казал му да я проследи, да види как живее. След две седмици младият момък отишъл пак при добрия човек и му казал:

– Право казваш, тази мома не е за мене. Срещам я постоянно с един млад господин.

Значи, момъкът се влюбил в момата, но Любовта му не е трайна. Изведнъж се запалил, изведнъж изгаснал – това не е Любов.

Много хора приличат на младия момък: днес се влюбят в Христа, искат да се оженят за него, но в скоро време Любовта изгасва – надеждите и очакванията им не се оправдават. Човек се жени или за Христа, или за младия момък. Който се ожени за Христа, завинаги верен Му остава. Който се ожени за младия момък, в скоро време ще се развенчае.

На земята женитба не съществува. Който иска да се жени, да отиде в Духовния свят. Женитбата е духовен процес. Момък и мома се обичат и казват, че ще си бъдат верни до гроба. Това не е Любов. Любовта следва човека и зад гроба. Христос казва: „Вие сте гробища варосани". Това показва, че Той въстава против гроба. Въпреки това, хората вземат гроба като предел между два свята, или за край на живота. Човек не трябва да мисли за гроб, но да работи върху себе си, да се кали, да понася мъчнотиите и страданията с търпение и Любов. Така той ще възпита своето животинско естество, за сметка на което ще се пробуди духовното. Като се наблюдава, той вижда, че в най-красивите моменти на живота му, в него проговаря животното. Това показва, че той не се е справил с него и много още има да работи, докато го възпита. Събуждайте духовното начало в себе си, за да бъдете силни, да се справяте с животинското.

Умът и сърцето на човека трябва да бъдат в постоянна връзка, да си останат завинаги верни. Човек ще бъде дотолкова верен на другите, доколкото е верен на себе си. Който изневерява на себе си, изневерява на ближния си. Това е закон, в който няма изключение. Ще кажете, че се стремите към Духовния свят. – За да разберете Духовния свят, трябва да разбирате физическия; и обратно: познаването на физическия свят води към познаване на Духовния. Както за познаването на физическия свят имаш нужда от сетива и органи, така и за познаването на Духовния свят са нужни съответни органи. Цветето познаваме чрез зрението и обонянието. Как познаваме чувствата? И за тях има съответни органи. Ето защо, от всички хора се иска работа, да развият духовните си органи и сетива така, както са развити физическите.

На физическия свят някои неща се изразяват в цветове, багри, бои и по тях ги различаваме. Как различаваме нещата в Духовния свят? Чрез проявите на характера. Всяка проява на характера има свой специфичен цвят и тон. Цветовете, багрите са имунитет срещу греха. Дето има цветове, там грехът е изключен. Грехът се върши всякога на тъмни места. Значи,

цветовете прогонват греха, или го изкупват. С други думи казано: музиката, цветята и животните спасяват човека от греха. Затова, спирайте вниманието си върху тях. Който не им обръща внимание, той е сляп, глух и без обоняние. Той се е развел с жена си. Затова не трябва да се приема в никакво общество, нито между хората на земята, нито между Съществата на Небето.

Единственото нещо, което спасява човека от греха, е разкаянието. Що е разкаянието? Тониране, което има за цел да хармонизира всички тонове, чрез които човек може да свири по Божествен начин. Разкаянието е нагласяване на душата според тоновете на Божествената хармония. Затова, именно, са дошли хората на земята. Като се тонират във великата работилница – земята, те ще се върнат отново на Небето. Това, което човек прави на земята, Добро или зло, не може да го направи на Небето – там няма съответни условия. Ако отидете на Небето и допуснете една лоша мисъл, ще ви изпъдят вън за хиляди години. – "Там не прощават ли?" – Не е въпрос за прощаване, но там, изобщо, не приемат грешници. Човек ще живее на земята хиляди години, докато научи Божествените закони и престане да греши.

Ще кажете, че животът на земята е лош. Има по-лош живот от земния. Казано е, че, който напусне жена си без причина, ще мине през втората смърт. За да се избегне тази смърт, мъжът и жената трябва да живеят в една къща, т.е. в едно тяло. Двойствеността в човека – двете очи, уши, ноздри, двете половини на мозъка показват това, именно, че едното от тях е за мъжа, т.е. за ума, а другото – за жената, т.е. за сърцето. Жената е онзи полюс, в който се събира нужната енергия за оплодяване, за обработване. Ето защо, сърцето трябва да бъде всякога топло, а умът – енергичен, да не се подава на никакви съблазни и лъжи.

Едно време сатаната изкушаваше Христа. Казваше Му: „Ако ми се поклониш, ще ти дам всичките царства световни." Ако дяволът дойде при вас и ви иска целувка, ще му дадете ли? Не му давайте, защото той носи проказа и смърт. Той ще отдалечи душата ви от Бога, ще изгубите всичко ценно в себе си и ще минете през втората смърт. Пазете се от лъжливите учения, които много обещават, нищо не дават. Мислете право и поставяйте всичко на критика. Ще дойде някой да ви разубеждава в съществуването на Бога. В кого да вярвате? Ще ви говорят за различни философи – за Кант, за Спенсър и др. В хората ще вярвате, а няма да вярвате в Бога. Душата, с която облагородяваш нещата, не е ли твоят Бог?

Умът, с който мислиш, и сърцето, с което чувстваш, не са ли удове на Божественото Начало в тебе? Всеки човек е проекция на Бога. Ако човек съществува, и Бог съществува. Като последствие на това твърдение, излиза, че щом човек умира, и Бог умра. Вярно ли е това? В едно отношение е вярно. Понеже човек е частица от Бога, като умре частицата, заедно с нея умира и частицата от Бога, която е била в човека.

Ако съдите за нещата по аналогия, ще дойдете до криви разбирания за Бога. Преди всичко, смърт не съществува. Човек не умира, но минава от едно състояние в друго. Ако търсите Бога, ще Го намерите в ума, в сърцето, в душата и в Духа си, но само когато сте особено разположени; когато сте отворени за всички живи същества и готови да се жертвате за целия свят. В този момент вашият Бог се е пробудил и ви говори. Усъмните ли се в Него, вие хвърляте кал в лицето Му и Го затъмнявате. Трябва ли да се съмнявате в Онзи, Който ви е направил хиляди добрини и не престава да ги прави? Велики са делата Божий. – “Няма ли поне едно изключение в Неговите дела?” – В сто милиона движения има едно изключение – резултат на човека, който се съмнява в Божиите закони. В хиляда добри прояви на Бога има една лоша, която принадлежи на човека. С това ние създаваме мъчнотии на Бога и Го заставяме да слезе на земята, да изправи сторената погрешка. Значи, изключението в законите на Бога е човекът. В Битието, дето се говори за създаването на света, Бог бил доволен от всички дни, но за втория ден не се казва нищо. Защо? В този ден е създадена материята, от която е направен човекът – изключението. И за човека има един лош ден – вторият. Ако през този ден се опитате да философствате, философията ви ще бъде мъртва.

Христос казва на учениците си: „Не е позволено на човек да напуска жена си без причина". За предпочитане е да носи страдания, отколкото да пожертва душата си за едно моментно удоволствие. Добре ли постъпва пияницата, който за чаша вино жертва благото на своите деца, жена и на целия си дом? Ние се намираме пред дилемата, да изхвърлим ли втория ден, изключението, от себе си, или да го оставим. Първият човек – Духът в човека е направен по образ и подобие на Бога, вторият човек – плътта е направена от кал. Обаче, в Писанието е казано, че вторият човек е направен в шестия ден. Шест е число на илюзии, на слизане и на качване. Човек е своенравно същество, затова му са дадени играчки, да се забавлява. В игрите си той е отишъл далеч: започнал е да коли, да реже глави на кокошки, агънца, прасета, дори и на хора. Днес го виждаме на

бойните полета, дето реже глави, ръце, крака, вади очи и т.н. Защо се бият хората? Защото са направени от кал. Кога ще престанат да се бият? Когато се родят от вода и Дух.

Христос обръща вниманието на учениците си към причините и последствията на страданията в човешкия живот. Той казва, че задачата на човечеството е да преработи и организира материята, от която е създаден човекът. Кога ще се преработи тя? Когато мъжът и жената не се напускат; когато всички хора се обединят в едно цяло и живеят без грехове и престъпления. В бъдеще хората ще живеят в чистота и святост. Никой няма да казва като Давида: „В грях ме зачена майка ми". Ако майката е живяла в грях, и дъщерята ще живее в грях. Понеже майката не се е въодушевявала от възвишеното, и дъщерята ще следва нейния път. Майката е мислила само за ядене и пиене, за облекла и украшения, и дъщерята ще мисли за същото, и тя ще се кичи с панделки и цветя. Добро нещо е панделката, тя е знаме на Правдата, но не е истинска. Бъдещите хора ще живеят с велики идеи.

Мнозина казват, че Христовото учение не е приложимо днес, не е съгласно със съвременната култура. Не е приложимо Христовото учение за онези, които са направени от кал. Обаче, за онези, които са направени от Дух и вода, то е приложимо. Те го прилагат и живеят в мир, в съгласие и Любов. Те ще бъдат верни в Любовта си и зад гроба, а не както сегашните хора, само до гроба; в повечето случаи верността им не стига и до гроба.

Двама приятели пътували през една гъста гора и се разговаряли любовно за верността и трайността на своите чувства. По едно време те чули някакво шумолене и видели, че мечка иде срещу тях. Единият от тях бил по-сръчен, веднага се качил на едно дърво. Вторият не успял да го последва и съобразил да легне на земята и да се престори на умрял. Той чувал, че мечката не яде мърша. Като приближила до него мечката започнала да го души, и, понеже помислила, че е мъртъв, продължила пътя си. Онзи, който бил на дървото, веднага слязъл и запитал приятеля си:

– Какво ти каза мечката?

– Каза ми, друг път да не тръгвам на път с такива приятели.

Какво представлява мечката? Мъчнотиите в живота. Как разрешават хората мъчнотиите си? Едни ги разрешават отвисоко, качват се на високи дървета и казват, че там се мисли добре. Те не говорят Истината – от страх

се качват на дървета – те не са смели; други пък лягат на земята и се преструват на умрели – и те са страхливи. Христос казва и на едните, и на другите: "Аз нямам нужда от приятели, които се качват на дърво, или лягат на земята, като видят мечка. Аз нямам нужда от ученици, направени от кал."

Сега и аз желая да срещна българи, които не са направени от кал. Има вече такива българи. Какво ще стане с България и с българите? Онези, които са направени от кал, ще се стопят; онези, които са родени от чиста вода и от Светлината на Духа, ще имат велико бъдеще. Това е казал Христос на своите ученици. Това и аз казвам днес на вас.

Беседа от Учителя, държана на 1 септември, 1918 г. – София.

ДА ГО ПОСРЕЩНАТ

Взеха вейки финикови, та излязоха да Го посрещнат[106].

„Излязоха да Го посрещнат”. В човешкия живот посрещането представлява цяла епоха. В математиката, обаче, посрещането е изключение. Под изключение разбираме неща, които се случват рядко. Това не значи, че те са неестествени неща. В живота посрещането е явление, което се извършва често. Например, посрещаме деня, месеца, годината, светлите празници, велики и знаменити хора, братя и сестри, майки и бащи, приятели – все приятни за нас хора и неща. Не можете да посрещате човек, когото не обичате. Това е изключено от вашия живот. И Христа посрещнаха с финикови вейки в ръце.

„Чуха, че иде Исус в Ерусалим”. Думата Исус не означава обикновен човек, които се е родил само да яде, да пие, да се облича, да се забавлява. Обикновеният човек е кукла в живота, а Исус е човек с велико предназначение. Исус подразбира принцип, който носи в себе си условия да спасява, да освобождава, да оплодява нещата и да възкресява мъртвите. Следователно, за да мине през тези процеси, човешката душа очаква слизането на този принцип, на този Исус, на този Христос. Когато истинският човек се прояви във вас, сърцето и умът ви ще се разширят и повдигнат. Той ще внесе във вас онова, от което се нуждаете. Всяко друго разбиране на принципа Исус е празна, мъртва буква на живота.

Къде ще срещнем Исуса? Навсякъде. Младата мома ще го срещне в своя възлюбен, който никога няма да ѝ каже обидна дума, никога няма да я погледне накриво. Каже ли ѝ една горчива дума, или я погледне накриво, тя не е срещнала Христа, а Неговия наемник. Това се отнася и за жената, и за мъжа. Христос, Исус е великият принцип, върху който трябва да съградите своя живот. Както устойчивостта на къщата зависи от материалът, който употребявате, от начина на градене и от сцеплението на отделните части, така и устойчивостта на човешкия живот се определи от основата, върху която е поставен той.

Всички живи същества, от най-малките до най-големите, имат стремеж към нещо. От човешко гледище, стремежите на малките същества – буболечици и мушици, са нищожни, но от Божествено гледище, те са толкова важни, колкото и човешките. Сегашните хора ценят нещата по

тяхната големина, вид и форма. Те не могат да се освободят от външното гледане на нещата. Затова те мислят, че най-голямото колело на машината е най-важно. Не е така. И малкото колелце е толкова важно, колкото и голямото. Важен е принципът, а не формите. Машината трябва да свърши някаква работа, да се постигне известна цел.

„На утрешния ден”. При всяко посрещане е важен моментът, когато става то. Народът дойде да посрещне Христа рано сутринта Това показва, че посрещането на Христа става сутрин рано, а не вечер. Това посрещане е правилно, то носи своето благословение. Следователно, всяка идея, всяко чувство, които се раждат сутрин в ума и в сърцето ви, всякога дават плод. Тези, които се раждат в нощта на вашия живот, остават безплодни. Великите идеи имат цена, тежест, смисъл. Чуете ли, че някой е доволен от живота си, че го е осмислил, ще знаете, че носи велика идея в главата си. Чуете ли, че е бременен, ще знаете, че умът му е натоварен с някаква голяма, тежка идея. Бременната жена не може да се надбягва с момите, тя е бавна в движенията си; между нея и момите има голяма разлика. Ако и вие сте муден, тежък в движенията си, причината за това е вашата бременност – натоварен сте с велики идеи. Може ли натовареният кон да се надбягва със свободните коне? Не може. Докато нямаш товар на гърба си, можеш да се надбягваш; туриш ли товар на гърба си, надбягването е невъзможно. Моми и момци се надбягват, докато са на хорото. Ако търсите игривост на очите, грация и подвижност в движенията, красноречие на езика, идете на хорото – там ще ги намерите. Влезе ли една велика идея в главата им, те стават бавни, строги и замислени. Като знаете това, ще си обясните причините за вашите тежки настроения и състояния. Тежките душевни състояния, паденията, през които човек минава, са най-важните моменти на неговия живот. Те носят най-големите блага за човека. Това е вярно за земята. Как е в Духовния свят, това е друг въпрос.

Думата падане, падение, в езика на съвременните хора, е изопачена. Обаче, ако житното зърно не падне на земята и не изгние, то няма да израсте, няма да даде плод; ако старата къща не се събори, нова няма да се съгради; ако старият дъб не падне, младо дъбче няма да изникне. Значи, падането на едного е въздигане, изникване на другиго. Който падне, да стане и да благодари на Бога. Падането и качването са закони на физиката. И Земята пада към Слънцето. Падането е необходимо за движението, а движението – за Живота. Не казвайте, че като е сгрешил

Адам, и вие трябва да грешите. Аз разглеждам падането като метод за въздигане. С този метод си служи Природата, когато иска да повдигне някоя форма или някое живо същество. И в Природата има примеси, чужди неща, вмъкнати отвън, от които тя постоянно се чисти и освобождава. Законът за чистенето в Природата не е нищо друго, освен този, с който старите алхимици са си служили. Чрез този закон те отделяли ценното от безценното, благородното от неблагородното, полезното от безполезното. Полезни неща са тези, с които Природата си служи, а човешките са временни, преходни. Скелята, която се туря около строящата се къща, е временна. Щом се направи къщата, скелята се събаря.

Временни, преходни и безполезни неща има и в човешките мисли, чувства и желания. За да познае себе си, човек трябва да отдели тези неща от вечните. Някой се гневи често и казва, че гневът е естествено, природно явление. Да се движиш, това е естествено явление, но да се сърдиш и гневиш, е човешко. Гневът, сърденето са изключения в Природата. Кога се гневи човек? Когато среща на пътя си препятствие, което не може да преодолее. Видите ли някой сърдит, разгневен човек, ще знаете, че има някакво препятствие на пътя си, което пречи на свободното му движение. Така се гневят мъжът и жената. Мъжът се гневи, ако обедът не е готов на време. Жената се гневи, че мъжът не е донесъл достатъчно материали за готвене, или че месото не е достатъчно тлъсто. Изкуство е, когато човек среща пречки на пътя си, да не се гневи. Пречките и мъчнотиите са създадени за каляване на човешката воля.

Някои хора се сърдят, защото светът не е създаден според техните разбирания и изисквания. Божественият свят е създаден както трябва, но човешкият не е създаден правилно. Понеже човек се е отклонил от правия път, той сам е виновен за живота си. Той не познава Божиите закони, а иска да се жени. Защо иска да се жени? Ако е мъж, иска да се жени, защото му трябва слугиня, да готви и да гледа къщата му; той иска да си има жена, да се прибере, да не скита. Жената пък иска да се омъжи, да се осигури, да я храни и поддържа някой. Това не е никаква женитба, никакъв брак. Аз разглеждам този въпрос принципално, в широк смисъл, нямам предвид нито мъжа, нито жената. Мъжът и жената са два елемента, два принципа, които трябва да се съединяват правилно, според законите на великата разумна Природа.

Казано е в Писанието, че е наближило идването на Царството Божие на земята. Затова много християни искат да се домогнат до това царство

без Знание – това е невъзможно. Казано е още, че Знанието възгордява, Любовта назидава. Кога Знанието възгордява? Когато човек няма Любов. Знание, съединено с Любовта, дава място на Мъдростта. Проповедникът ще каже, че човек има нужда от Любов, а не от Знание; философът ще каже обратното, че човек се нуждае от Знание, а не от Любов; ученият ще каже, че на жената трябва Любов, а на мъжа – знание. Това са твърдения, които не могат да подобрят човешкия живот. Всеки човек се нуждае и от Знание, и от Любов.

Казва се в Писанието, че народът излезе да посрещне Исуса – първият принцип на Живота, първата буква на азбуката. Който се е осъзнал като човек и се е отдал в служене на Бога, той е започнал вече с първата буква. Някой казва, че е християнин. Ако си започнал с първата буква и я прилагаш в Живота си, християнин си; ако не си още започнал с тази буква, никакъв християнин не си. Друг пък казва за себе си, че е творец. В какво се състои творческият принцип? В съгласуване на две противоположни мисли и желания. Това е ребус, който трябва да се реши правилно. Можете ли да турите дясната ръкавица на лявата си ръка и лявата ръкавица на дясната? Ако ги обърнете, може; ако не ги обърнете, не може. Какво трябва да направите, ако мъжът и жената не могат да живеят добре? Да обърнете поне единия от тях. Ако можете да направите това, те ще се разберат, и противоречията между тях ще изчезнат. Какво означава обръщането? Да обърнете човека, значи, така да го поставите, че той да хвърли сянка, т.е. той да излезе на лице, да изпъкне. Дали човек е зад сянката си, или пред нея, между него и сянката му няма никакво противоречие. Сянката е преходна, а човек е вечен. Следователно, между преходните и вечните неща никога не може да има противоречие. Например, цветът е сянка на плода; малкият плод е сянка на големия. Всички преходни неща, през които човек минава, са сенки на неговия Живот.

Следователно, нямате право да казвате, че от вас нищо не може да излезе. Да мислите така, това значи, че пътят, по който вървите, няма да ви изведе към определената цел. Ако е така, ще измените пътя си. – „От мене нищо няма да стане." – За човека е така, от нищо не може да излезе нещо, но не и за Бога. Той създаде света от нищо, т.е. от нулата, от яйцето. Всяко нещо, което при всички условия остава неизменно, което запазва естеството си, наричаме нищо. Нещо е това, което постоянно се изменя. Значи, светът е създаден от излишъка на неизменния свят. Каже ли някой,

че от него нищо няма да излезе, аз възразявам: „Ти още не си нещо, а искаш да станеш нищо." Първо ще станеш нещо, а после нищо. Кой човек е нищо? Които не яде, не спи, не се движи, не се гневи. Който е нещо, той яде, пие, спи, движи се, безпокои се и т.н. Ще кажете, че в пространството няма нищо. Така мисли само онзи, който не е бременен с Божествени идеи.

„Излязоха да Го посрещнат". Всеки ден човек трябва да посреща първия принцип, който иде в света. Под всеки ден разбирам деня на изключението, който е нещо, а не нищо. Дните на нищото са обикновени, а дните на нещото са изключенията в живота. Когато Бог, в своето величие, пожела да създаде нещо за свое удоволствие, създаде нещото – изключението.

Мислете върху нищото и нещото, за да дойдете до положителната философия на Живота, до истинската религия. Досега хората са се занимавали с религията на болните и слаби хора; от сега нататък ще се занимават с религията на здравите – тя се отличава коренно от първата. Когато вадите давещия се от водата, вие си служите с един метод; когато поставяте здравия човек на работа, прилагате друг метод. Докато сте болен, ще стоите в религията на болните; щом оздравеете, ще потърсите религията на здравите. Влезете ли в тази религия, няма да изучавате науката за болните, но ще се занимавате с работата и условията, при които човек може да работи. Да работите, това значи, да обърнете другата страна на Живота. Казва Бог: „Аз съм алфа и омега". Това значи: Аз съм началото и краят, аз съм Исус и Христос. Исус се занимава с първата религия – на болните, а Христос – с втората, с религията на здравите. Като посещавате болни, ще им говорите за религията на болните; като отивате при здрави, ще им говорите за религията на здравите.

Казахме, че Исус е първият принцип на Живота, т.е. първата буква. Коя е втората буква? Начинът за запазване на енергията в човека, за повдигане на човешката душа, за освобождаването ѝ от греха. Както нечистата кръв може да се пречисти с добра храна, така и душата може да се освободи от греха. Понеже кръвта е носителка на Живота, тя трябва да се пречисти.

Казано е, че плът и кръв няма да наследят Царството Божие, но те са две различни понятия. Как ще си обясните думите на Христа, че който не яде плътта Му и не пие кръвта Му, няма живот в себе си. За коя плът и кръв се говори в стиха? За чистата и праведна плът и кръв, а не за

нечистата и грешна. Това показва, че всяка мисъл, всяка дума имат по две значения: пряко и косвено, или право и противоположно.

Кажем ли думата любов, в ума ни изпъква омразата, като противоположна на Любовта. Любовта подразбира самопожертване, съзнателно или несъзнателно. Ако жертвата е съзнателна, може да се говори за висша проява на Любовта; ако е несъзнателна, имаме низша проява на Любовта. Когато сам се жертва, човек люби; когато други го жертват, той мрази. Ако към Любовта прибавите две единици от омразата и три единици от скръбта, ще образувате такава киселина, която руши човешкия организъм. – "Как да се предпазим от тази киселина?" – Като не жертвате другите хора за вашата Любов – това значи да бъдеш истински човек. Бог прави всичко, за да помогне на човека, да го издигне от положението на обикновен и да го направи истински човек. Затова Той е създал камъните, растенията и животните. Като не разбират предназначението им, хората ги изучават външно, дават им различни имена и ги използват. Те изучават проявите им, особено на животните, и казват, че кучето лае, котката мяучи, кравата мучи, агнето блее, свинята грухти и рови и т.н. Обаче, защо агнето блее, защо свинята грухти и рови, не се запитват. Чрез растенията и животните Създателят иска да помогне на хората, а те мислят, че са много умни и всичко знаят, и така изпускат благоприятните случаи за учене.

Една баба, голяма скъперница, постоянно молела Бога да подобри положението й, като обещавала, че ще помага на бедни и на страдащи. Един ден тя намерила пред къщата си гърне, пълно с трици. – "Кой е донесъл това гърне с трици? – си казала тя. – Аз се моля за пари, а получавам трици." Скрила тя гърнето в килера и не се интересувала повече от него. Един ден покрай къщата й минавал човек, който викал: "Трици, трици купувам!" Тя се зарадвала, че ще продаде триците и ще спечели поне два-три гроша от тях. Продала ги, турила парите в джоба си и въздъхнала, пак недоволна, че Бог не отговаря на молбата й. Обаче, търговецът спечелил – на дъното на гърнето имало жълтици.

Съвременните хора, като недоволната баба, мислят, че Бог им изпраща само трици и ги продават, без да подозират, че на дъното на гърнето се намира ценното. Светът е направен от трици, но това е външната страна. Вгледайте се във вътрешността му, там ще намерите скритото богатство. И червеят, като прояжда дървото, превръща го в трици, но той изкарва ценното, скрито в триците. Учете се и вие като червеите, да намирате

скритото богатство в триците и да не ги продавате за няколко гроша. Благодарете на червеите и на микробите, които са накарали хората да мислят. Ако нямаше микроби и червеи, които нападат човешкото тяло, нямаше да има учени, които да изучават в подробности човешкия организъм и да видят каква сложна система представлява той. Даже само анатомически разгледано, човешкото тяло представлява чудна и величествена картина.

„Излязоха да Го посрещнат”. Излезте и вие да посрещнете Исуса, Който носи онези Знания, чрез които можете да се справите с мъчнотиите в живота си. Днес хората мъчно се справят с мъчнотиите си, защото сами са си внушили тази мисъл. От осем хиляди години насам те държат тази мисъл в главата си. Дето и да отидете днес, все едно и също чувате – че мъчно се живее, че животът е тежък. Посрещнете Онзи, Който ще ви помогне да се освободите от мисълта, която сте си внушили. Тогава сами ще се убедите, че мъчнотиите не са препятствия в живота, но чрез тях действа Божията ръка, която ви повдига. Мъчнотиите теглят човека нагоре така, както въжето, за което е вързан падналият в кладенеца човек. Наистина, той изпитва мъчнотия, докато го извадят, защото собствената му тежест го тегли към центъра на Земята.

Земният живот е сбор от процеси на слизане и качване. Всеки слиза и излиза от кладенеца. Ще каже някой, че не е слизал в кладенец. Ако не е слизал, ще слезе. Няма човек в света, който да не е слизал в кладенец. Като се казва, че човек трябва да има Вяра, ние разбираме под вяра онова въже, с което човек ще излезе от кладенеца. Човек слиза в кладенеца, за да придобие известно богатство. Щом го придобие, непременно трябва да излезе вън, на повърхността на Живота. – „Аз не искам да се качвам и да слизам.” – Щом си в колелото на Живота, ще се качваш и ще слизаш. Като слизаш, ще вземеш всичко необходимо за Живота; като се качваш, ще прилагаш и ще раздаваш придобитото.

Някои хора се оплакват, че са нещастни. Коя е причината за нещастието им? Загубването на ценностите, които са придобили. Като спечелят нещо, те не го турят в Божествената каса, за да се запази. Вън от тази каса ценностите лесно се губят. Някой е радостен, щастлив, но не се минава много време, и той загубва радостта си. За да не я загуби, той трябва да благодари за нея и да я предаде в Божествената каса, да се ползват от нея всички страдащи и наскърбени. Задържи ли я само за себе си, скоро ще я загуби. Вие трябва да изучавате закона за печалбите и за

загубите. Като ви посети една голяма радост, приемете своя дял от нея и веднага я изпратете към бедните и страдащите, да се облекчи тяхното състояние. Това значи да посрещнем Исуса.

Съвременните религиозни очакват Христа да дойде на земята и да ги вземе със себе си. Като отидат на Небето, те мислят, че ще бъдат посрещнати с музики и песни. На Небето посрещат само такива хора, които са свършили земната наука и знаят добре да свирят и да пеят. Там не приемат учащи се. Човек се учи, докато е на земята. Като изучава Доброто и злото, човек придобива Божествената музика. Всеки правилен и чист тон е Добро; всеки неправилен, фалшив тон е зло.

Ще кажете, че разбирате какво представлява Божествената музика. Как разбирате това: направо или по отражение? Човек може да разбира, че Божествената музика е приложима; може да разбира, че е неприложима. Разбирането на нещата означава Знание. Щом разбираш музиката, трябва да знаеш да пееш и да свириш правилно. Само така можеш да изразиш скритите копнежи и желания на своята душа. За тебе се казва, че свириш и пееш с душа и с чувство. Следователно, докато сте на земята, ще се учите, ще пеете и добре, и зле; на Небето, обаче, ще пеете само добре – там не се позволява никакъв фалш.

„Излязоха да Го посрещнат". Исус, Когото посрещат, е великият, Божественият човек, който се е въплътил на земята, за да прояви Божията Любов. Исус е въплъщение на Бога, както нашето Слънце е въплъщение на великото Слънце, което изпълва цялата вселена. То е 75 милиона пъти по-голямо от нашето Слънце, но се е въплътило в него, за да поддържа живота на земята. Исус, Който дойде на земята, също така беше 75 милиона пъти по-малък от Божествения Исус. Така смален, Исус може да влезе в нас и да работим заедно. Неговите мисли и желания ще бъдат наши. Ангелите ще слизат и възлизат и ще ни благославят. Малък е Исус на земята, но велик е в своите прояви. Казано е, че Бог не гледа на лице, но на сърце. Той не гледа на формата и на големината на човека, но на съчетанието на Божествените сили, които се изявяват чрез душата му.

Като говорим за посрещането на Исуса, някои не искат да слушат. Защо? Защото намират, че този въпрос не е толкова важен. Днес хората се нуждаят от хляб, от брашно, от обувки. Всичко е скъпо и го няма. Всички искат хляб, брашно. Аз не мисля като вас. Хлябът и житото не са скъпи. Бог дава житото даром, в изобилие, вие сами сте го направили скъпо. Не е простено на онзи, който краде и лъже, който ограбва братята си. Един ден

ще му се наложи такава глоба, която цял живот не може да изплати. Христос се жертва за онези, които са готови да служат на Бога с Любов и себеотричане. Тях Христос обича.

Провидението отдава заслуженото на всеки човек, на всяко живо същество. На свинята ще даде локва, цял ден да се гурка в нея и да рови, а на човека ще даде добри условия. Когато свинята се насити на локвата си и пожелае по-добри условия, желанието й се задоволява. Има хора, които цял живот ровят, правят интриги. Не е позволено на религиозния да се занимава с такъв занаят. Всички хора, в малка или в голяма степен, имат слабости, от които трябва да се освободят. Когато дойде Христос, Той ще ги научи как да живеят. Ако снахата пере ризата на свекърва си с недоволство, Исус ще и каже: „Сестра, остави тази работа. Аз ще очистя свекърва ти, а Бог ще я благослови." Каквото работите, работете с Любов. Трябва ли жената да готви с неразположение? Ще пържи лук и ще се гневи. Кой я кара да пържи лук? Пърженето на лука е човешко изкуство, а не Божествено. Както пържите лука, така и вас някога ще пържат. След това ще питате защо Бог е допуснал смъртта. И смъртта е човешко изобретение. Тя е дошла след грехопадането. Ако искате яденето ви да стане хубаво, можете да опечете малко лука или да го сварите. Не е нужно да го пържите. Лукът е лековит, когато се яде суров, печен или варен, но не и пържен. И мъжът не трябва да се сърди, че жена му е прегорила яденето. Жената се оплаква, че мъжът й бил сърдит, цяла гръмотевица и светкавица. Ако е разумна, жената трябва да благодари, че мъжът й се е разсърдил. Гръмотевицата и светкавицата са атмосферно електричество, което превръща кислорода от въздуха в озон и убива микробите. Каквото прави атмосферното електричеството във въздуха, това прави и мъжът в дома си със своя гняв. Жената, децата се озонират, въздухът се пречиства. След това вкъщи настава пълен ред и порядък, и всички са доволни.

„Излязоха да Го посрещнат”. Когато Исус влезе във вашите домове, ще пречисти въздуха, който се е наситил от електричеството на мъжа и на жената. Първия ден ще се прояви електричеството на мъжа, а втория ден – електричеството на жената. И тя ще започне да гърми, да святка, да буботи, докато дойде Исус да пречисти въздуха. Благодарете, че мъжът и жената се карат. Ако при сегашните условия на живота няма караници, хората щяха да умират преждевременно. Животът се поддържа, благодарение на гръмотевиците и светкавиците в домовете. Караниците не трябва да стават съзнателно, но когато дойдат естествено. Това не

значи, че трябва да се оставяте на течението на гнева. Приложете каквито методи знаете, за да се справите с него и, ако не успеете, ще го оставите да се прояви. Като се разгневиш, вземи трион, да нарежеш малко дръвца, или мотика, да покопаеш малко. Ако и това не ти помогне тури една-две ябълки в джоба си и излез на разходка. Добре е, когато мъжът се разгневи, жената да сготви вкусно ядене, да направи баница, да го нагости. Чрез храната енергиите се трансформират, и човек става тих и спокоен.

Методите, с които си служите за трансформиране на вашите състояния, не са нищо друго, освен математически формули. Приложите ли тези формули, непременно ще имате добри резултати. Тъй щото, не се страхувайте от гръмотевици и светкавици. Те дават възможност на хората да работят върху себе си. Когато Мойсей беше на Синайската планина, от небето се чуваха гръмотевици и светкавици, но чрез тях се изля голямо благословение върху еврейския народ. Какво ще стане с България, която е изложена днес на толкова много гръмотевици и светкавици? Чрез тях се излива голямо благословение. Бог търпи всичко, което става, и чака времето, когато българите ще съзнаят положението си. Той ще даде нови къщи, т.е. нови тела на заминалите и убитите на бойното поле и ще вложи в тях нови мисли и желания, по-добри от сегашните. Мъчнотиите, които вие не можете да разрешите, Той ще ги разреши. Така постъпва всеки учител. Когато ученикът не може да реши задачата си, учителят я решава.

„Излязоха да Го посрещнат". Излезте и вие да посрещнете Христа, да придобиете положителната наука. Тази наука е само за здравите. Напуснете болниците, за да се ползвате от религията и науката за здравите, която носи правилата за Живота. Болните ще кажат, че не могат да напуснат болниците, защото страдат от сърцебиене, от възпаление на сляпото черво, от ревматизъм и др. Какво представлява ревматизмът? На какво се дължи възпалението на сляпото черво? На голямо гастрономство. Някой обича да си угажда не само в яденето, но навсякъде в живота. Ако влезе в религиозно общество, той иска да възприеме много знания, да бъде виден член на обществото, да се покаже пред хората, че знае много. Такъв човек става отегчителен на хората, а след време и на себе си. Всяко знание, което не може да се асимилира, създава неприятности на човека, а понякога и разстройство на организма.

Един американски проповедник обичал да се показва пред слушателите си, че знае всичко, затова проповедите му били много дълги. Един баща завел детето си на една такава проповед, която нямала край.

Детето се отегчило и запитало баща си: „Татко, кога ще свърши проповедта?" Бащата отговорил: „Имай търпение, синко, проповедникът едва е започнал, сега е в Битието. Много време има още, докато дойде до Откровението."

И съвременните хора често изпадат в положението на този проповедник: започват от Битието и свършват с Откровението. Те искат да изследват нещата отначало докрая. Искат да разберат всичко, да придобият много неща. Смисълът на Живота се заключава в следното: „Бъди доволен от това, което ти е дадено днес. Благодари на Бога, че и днес слънцето изгря; благодари за радостите и скърбите, които ти са дадени. Някой ваш ближен заминал за онзи свят – и за това благодари. Няма смърт в света, няма лоши работи в живота. И на онзи свят е светло. Там светлината е мека, приятна, както при зазоряване. Който се ползва от тази светлина, той ще види Бога, и душата му ще се зарадва. Когато видите Бога и в най-малките Му проявления, радвайте се и веселете се.

Някои се срамуват да проявят радостта си. Бъдете свободни. Давид играеше със скрижалите пред народа си. Той видя Бога и не се стесни да изрази радостта си. Има случаи, когато човек трябва да се стеснява, но не и пред Божествените прояви. Когато някой ти говори духовни и Божествени неща, слушай с отворени уши и очи. Гледай човека право в очите. Бъдете искрени в проявите си. Обичаш някого – свободен бъди, не скривай чувствата си, да покажеш, че нямаш никакви чувства към него. На всяко цвете ще туриш толкова вода, колкото му е нужно. Ако се ръкуваш с някого, ще му стиснеш ръката, колкото трябва, да почувства човекът, че може да разчита на тебе. Някой се ръкува така, че едва си подава пръстите – това не е ръкуване. Нека всеки си отговори на въпросите: Защо при ръкуването подавате дясната си ръка? Защо на някого целувате ръка, а към някого нямате разположение? Защо някога искате да се ръкувате с хората, а някога се въздържате? Това са важни въпроси, върху които трябва да мислите и сами да си отговорите. Когато посрещнете Исуса, Той ще ви даде обяснение на всички въпроси, които ви интересуват. Има хора, които при ръкуване ви предават своите нечисти мисли и желания, и вие после трябва да се чистите от тях. Чрез ръкуване човек може да изпрати своите добри мисли и желания към вас, своето благословение, което ще носите в себе си седмици и месеци – това ръкуване има смисъл. Добре правят майките, че целуват ръчичките и страничките на децата си, но при всяка целувка те трябва да отправят към тях своите добри мисли и

желания. Това са формули, които новата наука и религия обясняват. Без да ви се преподават външно, тези формули излизат от душата ви, понеже истинското Знание се крие в нея. Който придобие Новото, коренно се преобразява.

Желая ви още днес да влезете в областта на Новото, да станете нов човек. Първото нещо, с което ще започнете, е приложението на Любовта, като велик Божествен акт. В този процес има слизане и качване, посяване на Божествения плод в земята и израстване. След това ще дойде радостта, която показва, че си бременен с една Божествена идея. Най-после ще дойде вътрешният мир, който показва, че си готов вече за истинска работа. Никой не може да влезе в новия, в Божествения живот, докато не приложи Любовта, докато не стане бременен и докато не придобие вътрешен Мир. Това е достояние само на здравия човек. Болният не може да влезе в Новия живот, той не може да възприеме и приложи Любовта. Как ще я възприеме, когато неговите органи са в дисхармония? Новата религия и новата наука имат за цел да направят всеки дом благоугоден на Бога. От всеки дом да се разнася благоухание. Излезте да посрещнете Христа, Който носи новото. Той иде вече в света. Той иде в своята слава и величие, придружен с много Ангели, със Светли същества, които викат: Осана! Алилуя! Той иде на земята и носи Възкресение за онези, които са Го очаквали от векове. Мъртвите ще възкръснат, болните ще оздравеят, натъжените ще се развеселят, старите ще се подмладят. Когато дойде Христос на земята, слепите ще прогледнат, глухите ще прочуят, немите ще проговорят. Всички хора ще бъдат млади, весели и радостни. За онзи, който очаква Христа, смърт не съществува. Пригответе се всички за Новия живот, за новата наука, за новото разбиране, които наричам с общо име духовна наука за здрави хора. Който приеме тази наука и я приложи, ще помага на своите слаби и болни братя и сестри.

Приложете за една седмица мисълта, че иде Доброто в света. Иде Христос, Когото трябва да посрещнете. Ако сте обременени, натъжени, изоставени, турете всичко зад гърба си. Ако мислите, че сте изоставени, причината е във вас. Вие сте се обърнали с гръб към Бога. Направете един полукръг и обърнете се с лице към вашия Баща, да се върнете към своето детинство и юношество, когато сте били при Него, и Той ви е милвал и галил. Обърнете лицето си към изток, отдето изгрява Слънцето, и почакайте няколко минути, да изгрее вашето Слънце и да ви озари. Това е приятно и полезно упражнение, което ще ви помогне да се свържете с

жителите извън нашата сфера. Това изисква Христос от всички хора, които Го очакват. Всеки трябва да застане на онова място, отдето най-добре вижда своя Баща, и оттам да гледа на своя живот, на своите младини и старини. Някои стоят на едно и също място и повтарят едни и същи думи: „Бях дете, станах юноша, възмъжах и днес съм стар. Нищо не направих, нищо не излезе от мене. На какво приличам сега?"

Така разсъждавал един турчин, княжески син: „Днес съм княз на князете. Ще намеря някоя красива мома, ще се сгодя, да придобия нещо по-високо." Сгодил се, но момите рекли за него: „Приближи се до хората." След това той си казал: „Ще се оженя." Като се оженил, станал наред с хората. Оженил се, но видял, че се ограничил, изгубил свободата си. „Не мога да търпя това положение – казал си той, – ще се разведа." Развел се, но станал за посмешище на хората.

Така постъпват и религиозният, и светският човек. Докато е свободен, счита се за княз на князете. Щом започне да си въобразява, че знае много, той се годява и с това се приближава до хората. Веднъж изпаднал в заблуждението да мисли, че знае много и че е умен човек, той решава да се ожени. С това става наред с хората. Дойде ли до това положение, той вижда, че се е ограничил и търси вината в другите. На този се заканва, на онзи се заканва, докато най-после решава да се разведе. Така той става за посмешище на хората. Такъв живот не е нищо друго, освен живот на болните. Това е религия и наука за болните. Тук не се приемат болни, тяхното място е в болниците. Тук се приемат само бодри и здрави хора. Може да сте тъжни и наскърбени, но едновременно да сте радостни и весели; може да сте сиромаси, да нямате пари, но вътрешно да се чувствате богати.

Който иска да слуша Словото Божие, трябва да има Вяра. Ще кажете, че сте вярващи. Вярата на сегашните хора граничи със суеверие. В това отношение, вие вярвате повече от мене. Например, вие вярвате, че ще умрете; аз не вярвам в това. Вие вярвате, че сте сиромаси, че ще се разболеете; аз не вярвам в това. Щом вярвате, че ще умрете, вярвайте и обратното, че ще живеете. Ако вярвате, че ще се разболеете, вярвайте и в обратното, че ще оздравеете. И двете неща са възможни. Смърт съществува в религията на болните хора. Обаче, в религията на здравите хора, т.е. в духовната религия съществува вечен Живот и Възкресение. Желая ви да влезете в духовната религия на здравите хора, в която има Живот и Възкресение, радост и веселие, ядене и пиене, братство и

сестринство. Върнете се във времето на своето моминство и излезте да посрещнете Човека, Който ще ви донесе радост и веселие, музика и песен.

Разликата между религията на болните и религията на здравите е такава, каквато е между проявите на светския човек в обществото и на същия, когато е сам, между четири стени. Ще изтъкна тази разлика със следния пример. Млад момък се влюбил в една мома, която външно изглеждала възпитана, благородна, с голямо самообладание. Възхитен от нея, той често се хвалел на приятеля си, описвал добрите ѝ качества. Един ден той завел приятеля си в дома на своята възлюбена, сам да се убеди в думите му. Тя ги поканила в гостната стая, приела ги любезно и, след известно време донесла табла със сладко и кафе, да ги почерпи. Възлюбеният ѝ, за да опита характера ѝ, съзнателно я спънал, за да изпусне таблата от ръцете си. Наистина, тя изпуснала таблата, разсипала водата, сладкото и кафето на земята, но нищо не казала. Спокойно се навела, събрала пръснатите чаши от пода, изчистила зацапаните черги и повторно донесла сладко и кафе. През времето, докато момата влизала и излизала от стаята, за да поправи погрешката си, възлюбеният ѝ казал на приятеля: „Виждаш ли какво самообладание има моята възлюбена? Такава пакост ѝ причиних, но тя не каза думичка; напротив, взе погрешката върху себе си, за да ме освободи от отговорност." След време те се оженили, но животът им не вървял, както той очаквал. Тя се показала такава, каквато всъщност била: сприхава, капризна, недоволна. Един ден възлюбеният ѝ я запитал:

– Защо преди да се оженим ти изглеждаше толкова уравновесена и спокойна? Защо, когато аз нарочно те спънах, и ти изпусна цялата табла от ръцете си, не каза нищо, нито се разгневи?

– Това беше външната страна на моето поведение. Трябваше да слезеш долу, в кухнята, там да видиш истинския ми образ. От гняв аз направих дупка на масата; ти не можа да разбереш какво ставаше в този момент в мене.

Често хората казват: ако искаш да познаеш човека, не го гледай как се държи в църква, но иди в дома му и виж, прави ли дупки на масата от гняв, или не прави. Който в църква е благочестив и възпитан, а у дома си прави дупки на масата, той е човек от старата религия и наука, от религията и науката на болните. Който съзнателно спъва ближния си, за да го изпитва, и той е от религията и науката на болните. Обаче, човекът на новата, на духовната религия и наука на здравите е еднакъв и в църква,

и в дома си. Които следват новата религия, те са служители на живия Господ; те са братя и сестри помежду си, те са приятели и приятелки. И там има лекари, но за здрави хора; и там има адвокати, но за Правдата; и там има учители, но за истинското знание, носители на светлина и на Мъдрост. Красиви и велики работи има в духовната наука.

Мнозина искат да знаят, какво е тяхното положение. Някои от вас сте се повдигнали вече от леглото и лекарите ще ви изпишат от болницата. На някои още не е дошъл ред за изписване. За да излязат по-скоро от болницата, близките им трябва често да ги посещават, да се молят за тях, да им пращат здрава, доброкачествена храна. Молитва, Вяра и дълбоко дишане е нужно и на болните, и на здравите. На болните, за да оздравеят; на здравите, за да поддържат здравето и младостта си. Болни и здрави, всички трябва да благодарим на Бога и да знаем, че Той е всякога тих и спокоен, от нищо не се смущава. Да не се гневим, защото, колкото повече се гневим, толкова повече Бог забавя своето благословение. На скромния, който всякога заема последно място, Бог дава заслуженото. Той го изважда от мястото му и го туря на първо място, между знатни и заслужили хора.

"Излязоха да Го посрещнат". Исус е вече при вас и вътре във вас. Нищо друго не ви остава, освен да работите. Учението, което днес ви проповядвам, не е ново. Проверявайте го и прилагайте думите ми. Народът, който излезе да посрещне Исуса, представлява вашите мисли, чувства и действия, които трябва да се обединят и единодушно да приемат вашия Исус и да кажат: "Осана, благословен е този Исус, Който влезе в моя Ерусалим!" Радвайте се, ако вашият Исус е дошъл вече. Ако се задава от планината, там ще спре временно, докато утихне негодуването на вашите книжници и фарисеи. Онзи, който е посрещнал своя Исус, той е цар на себе си, и неговите поданици му се подчиняват доброволно. Онзи, който не е посрещнал своя Исус, само говори за Него и Го оплаква, че едно време евреите Го разпнали. Той плаче за външния Исус, а не за своя Исус, Когото всеки ден разпъва на кръст. Бъдете будни в мислите, в чувствата и в действията си, сами да не се осакатявате.

Всеки народ, който излезе да посрещне Исуса и Го приеме в себе си, ще бъде избран и велик. Който Го пренебрегне и прикове на кръста, ще бъде разпръснат по четирите краища на света. Това е казано преди две хиляди години. Това е казано в рая преди осем хиляди години. Казано е в Писанието: „В който ден ядеш от забранения плод, ще умреш, т.е. ще излезеш от рая и ще бъдеш пръснат по целия свят."

Желая ви да посрещнете вашия Исус, да Му дадете добър прием и да станете здрав народ, силен, крепък по ум, по сърце, по Дух и по душа.

Беседа от Учителя, държана на 8 септември, 1918 г. – София.

НЕ МОЖЕ ДА СЕ УКРИЕ

Град, поставен на планина, не може да се укрие[107].

„Не може да се укрие". Какво не може да се укрие? Град, поставен на планина. Това е образ, фигура, която показва, че езикът на Христа е жив, образен, фигуративен. Изобщо, езикът, с който хората си служат, е повече фигуративен.

Под фигура, образ разбираме външната страна на даден предмет. Ако разглеждате само външната страна на един предмет или плод, ще имате частична представа за него, главно за фигурата или образа му. Ако искате да знаете неговото съдържание и смисъл, трябва да проникнете във вътрешната му страна. И геометрията си служи с фигури. Например, тя изучава триъгълника, четириъгълника, петоъгълника, многоъгълника, кръга, като форми, но те имат също така съдържание и смисъл. Какво означава кръгът? Вечност. Центърът и двата диаметъра в кръга показват, че вечността се е самоопределила. Ако окръжността, т.е. кривата линия, се махне, остават само диаметрите – кръста, символ на грехопадането. Значи, кръстът е създаден след разпъването на Христа. Така се разглежда кръгът в живата геометрия. Обаче, обикновената геометрия го разглежда като фигура, със свой център, с диаметри. Тя разглежда дължината на окръжността, лицето на кръга и там спира.

Христос казва: „Вие сте виделината на света; град, поставен на планина." Като четете Откровението, виждате какъв е този град, поставен на планина. Българите сравняват здравия, младия момък с планината и казват за някого: „Левент момък е той, планина човек." Това е поетичен израз, със съдържание и смисъл. Следователно умните, силните и здравите хора се сравняват с планини, с високи върхове, с високи дървета. Град, поставен на планина подразбира нещо организирано, поставено между разумни хора. Това нещо не може да се укрие. Главата на човека е градът, а тялото му – планината. Следователно, всяка глава, поставена на такова тяло, не може да се укрие. Глави, които ходят вечер, могат да се укрият; но такива, които ходят през деня, на светлината, никога не могат да се укрият. С други думи казано: който има светлина в себе си, не може да се укрие. Обширен, величествен е градът, който е поставен на Светлина.

Ще кажете, че главата на човека е малка. Значи, макар и на светлина

поставен, този град е малък. Не е така. Човек изглежда малък, защото е представен перспективно. И главата му е малка по същата причина. И Слънцето изглежда малко, във вид не малък диск. Ако е близо, можете да го хванете с ръка. Малките деца го рисуват във вид на малък кръг. Всъщност, малко ли е Слънцето? Нашите разбирания за Природата са като детинските за Слънцето. Обаче, има голяма разлика между детинските схващания на хората за Природата и нейната същност. Като дойдете след две хиляди години на земята, вие сами ще се смеете на сегашните си разбирания, ще се чудите как е могъл човекът на XX в. да мисли и разбира нещата като дете. При това, те пак се съмняват и поставят всяко нещо на критика. Защо и те, като децата, не приемат знанието на Вяра, без критика и съмнение? Има знания, които трябва да се поставят на критика; обаче, има знания, които идат отвътре, от човешката душа, и трябва да се приемат без съмнение и критика. Съмнението е червей, който се среща в големите дървета. Със своето чоплене и скърцане червеят критикува дървото и се запитва кой го е създал, как е направено и т.н. Критикът червей се размножава в дървото, дето и неговите деца продължават същата работа – скръц, скръц, критикуват дървото, докато един ден то изсъхне, падне на земята и изгние. Ще кажете, че съмнението и критиката водят към Знанието. Каква критика е тази, която руши и събаря големите дървета? Истинска критика е тази, която осветява пътя на минувачите и ги предпазва от опасните места.

"Вие сте град, поставен на планина". Градът е сбор от разумни хора, които са поставени на планина. Планината пък е цялото човечество. Значи, всеки разумен човек е поставен сред човечеството, да свети на хората. При това положение, разумният човек никога не може да се укрие. Учените са изчислили, че този град. т.е. човешката глава има три билиона и 600 милиона клетки. Можете да си представите какво грамадно число клетки се съдържат в човешкия мозък. На земята съществуват около два и половина милиарда хора, и ние казваме, че това число е грамадно. Какво ще кажете тогава за клетките в човешкия мозък, когато хиляда милиарда правят един билион? Можете ли да си представите какво нещо е човешката глава, която има три хиляди милиарда и 600 милиона клетки, т.е. поданици в своя град? Те влизат и излизат през 12 врати, за да възприемат знанията. Вратите на човешката глава представляват главните центрове – сетива, чрез които човек възприема знанията.

Съвременните окултисти казват, че днес човек разполага с пет сетива,

които още не са напълно развити. У някои хора се развива, или е развито вече шестото сетиво. В бъдеще постепенно ще се развиват и останалите седем. Значи, дванадесетте врати в човешката глава отговарят на дванадесетте сетива. Сегашният човек има обоняние, но не може да усеща миризми на повече от стотина до двеста метра. В това отношение, кучето има по-силно обоняние от човека. То може да открие заека само по следите му. Човек казва, че с очите си гледа и вижда всичко. Всъщност, той вижда само близките предмети и мисли, че това е реалният свят – това не е виждане. Да гледаш нещата, които стоят пред носа ти, това е гледане, но не е виждане. Вижда само онзи, който се движи във всички светове без спъване. Спъне ли се някъде, той не вижда още.

Някои казват, че човек трябва да се сблъска с Реалността на Живота, за да го разбере. С други думи казано: със своето гледане на нещата, човек трябва да се сблъска с Реалността, за да разбере, че това, което мисли, не е вярно. Само така той ще измени своите стари възгледи за Живота. Майката и бащата казват на децата си, че трябва да изменят своите възгледи за Живота, да приемат Новото. Те започват добре, но после пак се връщат към старото и свършват зле. Докато е малко, детето вярва на родителите си, като на Бога. Като започне да разбира, то вижда, че майка му и баща му са го плашели с недействителни същества, с караконджувци, с вампири и др. То гледа критически на родителите си и не им вярва вече. Не само това, но и децата си изработват своя философия за Живота и казват: „Не е нужно всякога да се говори Истината. Може понякога да се прилага и лъжата." Децата виждат, че родителите критикуват, съмняват се, нямат доверие един в друг и започват да ги подражават. Защо трябва хората да се съмняват, когато могат да живеят в Абсолютната Истина? Защото нямат достатъчно Светлина.

Днес светът е пълен с проповедници, но още не се е оправил. Защо? Защото и проповедници, и майки, и бащи, и учители, вярват първо в себе си, а после в Господа. Те се разделят на особени мнения, и всеки защитава своето. Светът е пълен с бащи и майки; те са проповедници на своите деца. Значи, светът е пълен с попове и попадии. Какво означава думата поп? Баща. Една българска поговорка казва: „Вържи попа, да е мирно селото!" Думата поп е употребена тук в лош смисъл, вместо дявол. Значи, вържи дявола, да е мирно селото. Тази поговорка не е права. Думата поп означава баща; всеки свещеник е баща. На какво? На Истината.

„Град, поставен на планина, не може да се укрие." Този град е добре

поставен и добре устроен. Той има условия за развитие. Днес си служи с пет сетива, шестото се развива вече, а останалите шест ще се проявят в бъдеще. Днес човек не вижда надалеч, в бъдеще ще вижда по-добре, докато един ден ще вижда и далеч, и близо, на всички страни. Някои казват, че вярват само в това, което виждат. Само то е реално за тях. Други казват, че не вярват и в реалното, т.е. не вярват и в това, което виждат. Значи, те вярват, че не вярват. Първите вярват, че вярват, това е плюс; вторите вярват, че не вярват – минус. Когато две еднакви величини имат различни знаци, те взаимно се унищожават. В химията наричат това обмяна на веществата. Плюсът е киселина, а минусът – основа. Киселина и основа се съединяват и образуват сол. Минусът представлява празно пространство, а плюсът – пространство, пълно с материя. Минусът е физическият свят, а плюсът – небитието, реалното, непроявеното. Проявеното е ограниченото, а непроявеното – неограниченото. Като слушат да се говори за плюс и минус, някои хора мислят, че това са маловажни неща. Кое е важно за тях? Страданията. Като страдат, те забравят, че всички хора, всички живи същества страдат. Мъже, жени, деца – всички страдат. Разликата е само в интензивността на страданията.

По принцип всички мъже мислят и чувстват еднакво. Същото се отнася и до жените. За да разбере Живота всестранно, човек трябва да мине през формата на мъжа и на жената, т.е. да влезе последователно и в двата града и оттам да разглежда света. Простор, широчина и дълбочина е нужна на човека, за да разбере света. Казано е, че страхливият няма да влезе в Царството Божие. Но страхливият няма да разбере и земния живот. Той се плаши от смъртта, от дявола. Умирал ли е, че се плаши от смъртта? Виждал ли е дявол, че се плаши от него? От човека зависи да бъде дявол или Ангел. Когато искат да кажат, че някой човек е дявол, турят му два рога, опашка и копита на краката. Копитата показват, че човек е изгубил пръстите си, т.е. Божествения си ум. Животно, на което стъпалото е превърнато в копито, е лишено от своята висша интелигентност. Както на земята има същества с пръсти на краката и други – с копита, така и на Небето има същества с пръсти и същества с копита.

Какво нещо е Небето, т.е. Духовният свят, малцина знаят. Хората си представят Духовния свят такъв, какъвто не е. Даже човекът, когото виждат, не е такъв, какъвто е в действителност. Различието между духовното и физическото виждане е, както виждането на човека с очите и виждането му с по-мощта на рентгенов апарат. Ако гледате човека през

такъв апарат, ще се уплашите, ще видите мускулите, костите и вътрешните му органи. От духовно гледище физическият човек е страшен, както онзи, когото разглеждат с рентгенов апарат. За да не изпитва страх от нещата, човек трябва да знае причината на всички явления и да ги вижда правилно.

Една вечер Едисон поканил на гости в дома си няколко свои приятели, учени хора, пред които намислил да устрои една шега. Той взел два скелета, които свързал с машини, за да могат да се движат и да говорят. В дупките на очите им той поставил по една електрическа лампичка. След вечерята, както били разположени, Едисон пуснал скелетите между тях, и те започнали да говорят: „Едно време и ние бяхме като вас красиви и весели, но сега само кости останаха от нас." Гостите се уплашили много и избягали вън. След това Едисон сам ги викал един по един, да се върнат и да продължат вечерята си. Всъщност, какво страшно има в тези скелети?

И съвременните хора се страхуват от умрели, от скелети. Докато родителите са здрави и богати, децата ги обичат. Щом заболеят, осиромашеят или умрат, децата им започват да се страхуват и да бягат от тях. Страшно нещо са болестите, страшна е и сиромашията. Децата бягат от бедните си и болни родители, защото трябва да търсят средства, да ги поддържат. Когато майката и бащата остареят, синът и дъщерята гледат час по-скоро да умрат родителите им, че те да си поживеят свободно. Това е кривата философия на XX век. Тези философи са поставили за основа на Знанието мисълта, че човек се домогва до Знанието по пътя на критиката и на съмнението. Критиката и съмнението са необходими, когато нямаш Светлина, когато не си град, поставен на планина. Ако си град, поставен на планина, и оттам виждаш надалеко и нашироко, има ли нужда от съмнение и от критика? Дават ви ябълка. Вие я поглеждате оттук-оттам и казвате, че се съмнявате във вкуса ѝ, не вярвате, че е хубава. Няма защо да се съмнявате. Опитайте я и после говорете. Съмнението и критиката имат значение, когато се приложат на място.

Всяко нещо има значение, когато е приложено на своето време и място. В това отношение, и философията има значение. Какво нещо е философията? Синтезиране на всички знания и посочване на методи, които да служат като ръководни начала в Живота. Тя е съществувала още при създаването на човека. Първоначално тя съдържала по-голяма Мъдрост, отколкото днес. Първият човек, създаден по образ и подобие на Бога, разполагал с дванадесет сетива. В процеса на инволюцията, той

постепенно загубвал сетивата си, докато най-после останал с пет сетива, както е сегашният човек. Затова сегашните му знания, в сравнение с миналите, се намират в отношение 5:12. И петте сетива, с които днес разполагат хората, не са достатъчно развити. Например, зрението на човека не е напълно развито. Той вижда на ограничени разстояния. Ако би могъл да вижда на хиляди километри, той би отправил погледа си нагоре, да види какво правят Възвишените същества. Ще кажете, че това е невъзможно, че това са празни думи.

Нещата в живота могат да бъдат пълни или празни. Кажете ли за нещо, че е празна работа, аз разбирам някакъв процес. Шишето може да се пълни и да се изпразва – това зависи от вас. В Божествения свят има само пълни неща, а в човешкия – и пълни, и празни. Когато греши, човек се изпразва; когато живее добре, той се пълни. Не е важно само да се пълни човек; важно е с какво се пълни, с добро или с лошо съдържание. Казват за някого, че главата му е празна. Как ще бъде главата му празна, когато и той има мозък като всички хора? И той има мозък, но съдържание няма в мозъка си, затова казват, че главата му е празна. За да бъде учен, за да има знания, човек трябва да има съдържание в мозъка си.

„Град, поставен на планина, не може да се укрие." С други думи казано: глава, поставена на тяло, наричаме Божествен град. Йоан си представя човека във форма на куб. Изобщо, всички неща, реализирани на физическия свят, имат форма на куб; всички неща, реализирани в Ангелския или в Духовния свят, имат форма на пирамида; всички неща, реализирани в Божествения свят, имат форма на кръг. По геометричните форми човек познава към кой свят принадлежи един или друг предмет. И човек, като същество на физическия свят, се представя във вид на куб. Мрежата на куба е кръстът, т.е. разпнатият човек. Когато трябва да пречистят човека, отварят куба и образуват кръст. Следователно, кръстът, т.е. страданието не е нищо друго, освен процес на пречистване. Щом се пречисти, събират кръста, сглобяват го и отново образуват куб. Защо трябва да страда човек? За да пречистят къщата му, т.е. неговото тяло. Щом се пречисти добре, поставят вратите и прозорците на местата им и пак получават куб.

„Град, поставен на планина, не може да се укрие." Градът, т.е. човешката глава трябва да се постави на планина. Талантливият човек, добрият оратор, добрият поет обръщат внимание на хората, защото излизат от града, който има дванадесет врати. Френолозите изучават този

град и намират в него 42 центъра, свързани с различни способности и чувства. Те го делят на три области: задна част на главата, наречена двуличния човек – тя е обърната към физическия свят, към тъмнината; втората област е челото, обърнато към Ангелския свят – то показва мислителната сила на човека; третата област е горната част на главата, обърната към Божествения свят; в нея се намират религиозните и морални чувства на човека: съвест, Любов към Бога, милосърдие и др. При това, важно е, доколко всеки човек е развивал правилно областите на своя град. Например, ако челото на човека е широко и ниско, той има широчина, но няма дълбочина в мислите си. Той прилича на широка, но плитка река. Челото трябва да бъде широко и високо, да има широчина и дълбочина – две важни мерки. Горната област на този град трябва да бъде повдигната във вид на кубе, а не сплесната. Ако е сплесната, човек не е религиозен. Колкото и да се представя за такъв, в него няма никаква религиозност. И задната област на този град не трябва да бъде плоска. Ако е плоска, казваме, че този човек няма обич, любов към семейството си. Когато хората не се разбират, това показва, че в едната, в двете или в трите главни области главите им са сплеснати или плоски. И мозъчните центрове, и сетивата в човека трябва да бъдат развити. Някой казва, че вярва само в това, което вижда с очите си. Колко виждаш? Ти виждаш едва една стомилионна част от това, което те обикаля. Къде остава другото? Имаш ли право тогава да създаваш философия върху малкото, което виждаш? Имаш право, но тази философия ще бъде ограничена и относителна. За да се създаде велика философия на Живота, изисква се велик, голям ум, като ума на големите математици, които само от една част на цялото имат ясна представа за него. Те вървят от единицата към множеството, и от множеството към единицата.

Какво е единицата? Радиусът на окръжността. Достатъчно е да вземеш пергела, да начертаеш окръжността и да знаеш колко пъти радиусът ѝ се събира в нея. Радиусът се помества във вселената толкова пъти, колкото е числото единица с 15 нули. Толкова години са нужни на радиуса, за да обиколи окръжността на вселената и да придобие истинското Знание. Всяко преместване на радиуса по точките на окръжността създава нова обстановка, нови условия. Както чувствата и мислите на човека се менят всеки ден, така и той се променя, според мястото, на което се намира. Всеки ден Любовта му ще се изменя, ще бъде по-интензивна, или по-слаба. Когато се качва, сърцето му ще бъде по-топло, а Любовта – по-

силна; когато слиза, сърцето му ще бъде по-студено, а Любовта – по-слаба. В този смисъл, човек е махало на житейския часовник, който определя времето. Като минават покрай човека, Ангелите проверяват часовниците и продължават пътя си. Значи, времето на Живота се определя от топлината или студа на човешкото сърце. Като човек, всеки трябва да се движи в кръг, т.е. в разбиранията на Божествения живот.

Сега аз ви нахвърлям тези мисли за разсъждение, а не за обезсърчаване. Ще знаете, че на човека предстои много да учи, да обикаля планетите, а не само да ходи по фронтовете и по бойните полета. Като обиколи вселената, човек ще се върне при своя Баща и ще разкаже какво е научил. Като дойде до това, което е научил на земята, ще разказва за бойните полета, за оръдията и шрапнелите, за бойните автомобили. Той ще разправя още как хората се бият за земята и я делят. Това, което става днес между хората, от гледището на по-високите светове, е забавление. Бог запитва Ангелите:

– Какво правят хората на земята?

– Забавляват се, бият се, дърпат косите си.

– Нека се забавляват.

Понеже са много активни, трябва по някакъв начин да впрегнат енергията си на работа. Като скубят косите си, те започват да мислят право. И в скубането на косите има някакъв смисъл; в сблъскването между хората, все ще се научи нещо, ще се намести някой мозъчен център.

Един богат американец се влюбил в една красива мома и се оженил за нея. След сватбата си те предприели едно голямо пътешествие. По пътя им се случило нещастие: тренът, с който пътували, се сблъскал с друг, който идел срещу него. Младоженецът се уплашил много и скочил през прозореца, но от голямото сътресение на мозъка и от уплахата той полудял. Турили го в лудница, дето прекарал цели 16 години. Животът в лудницата му дотегнал и той искал да избяга, но не могъл, понеже болничните слуги постоянно го надзиравали. Един ден успял да излезе от лудницата и хукнал да бяга. Неусетно той се озовал на една от близките гари. Като видял един трен, той влязъл вътре и седнал, без да знае къде отива. Скоро тренът потеглил, и лудият останал вътре. Той предпочел да пътува, дето и да е, отколкото да остане в лудницата. Какво се случило по пътя? Тренът дерайлирал. Болният преживял ново мозъчно сътресение, но за чудо, този път мозъкът му се наместил, и той оздравял. Значи, една и съща причина произвела два различни резултата: в първия случай

разместила един мозъчен център; във втория случай го наместила.

Следователно, когато казват за някого, че не може да мисли, това показва, че той е изгубил нещо ценно. Когато мъжът дърпа жена си за косата, той иска да й каже: „Жено, излез вече от болницата; доста си седяла там." Понякога и жената постъпва с мъжа си по същия начин. Това не показва, че хората са болни, но има нещо в тях, което не е на мястото си. Трябва да дойде някой опитен човек, да го намести. Нормално ли е човек да се съмнява в съществуването на Бога и на Духовния свят? Нормално ли е да се отказва от своите чувства? Не е нормално. Значи, има нещо, което не е на мястото си в човека, и Бог го намества. Как? Туря ви в затвор, в болница, хваща ви за главата и ви разтърсва.

Христос казва: „Вие сте виделина на света." Стремете се да придобиете повече Светлина. Всяко противоречие носи Светлина за човешкия ум, както праханта се запалва при търкането на две парчета кремък едно в друго. След разрешаване на всяко противоречие човек започва да мисли право. Хората мислят, когато ги сполети някакво нещастие. Ако майката изгуби син или дъщеря, тя започва да се интересува от другия свят, иска да знае къде е отишло любимото й дете. Детето ви е там, дето вие сте били преди сто години. – „Аз не помня нищо." – Че ти не помниш нищо, това не опровергава Истината. Помните ли, че сте били в утробата на майка си? Ако не помните, и това не опровергава Истината. Поставете един човек в магнетичен сън и слушайте какво ще говори. Той ще ви разправи живота си от четири-пет прераждания насам. Щом се събуди от съня, всичко забравя. Достатъчно е да отдалечите човека от физическия свят, да го извадите от гъстата материя, за да си спомни много неща от минали съществувания. Потъне ли отново в гъстата материя, пак забравя всичко. Физическият свят представлява мъгла за човешкото съзнание. Тя му пречи да вижда ясно и да се ориентира. Магнетичният сън не е нищо друго, освен разпръсване на мъглата и облаците в съзнанието на човека, за да вижда ясно отде иде той и накъде отива.

„Град, поставен на планина." Не се казва град, поставен на поле, но на Господня планина. Бог е канара, от която е отсечен човек. Това е мисъл, която трябва да се разбере правилно. Всяка мисъл, всяко чувство може да се разбере, когато се постави на неговото място и се приеме на определеното време. Не само мислите и чувствата на човека, но и самият човек се развива според законите на Природата. Така се развиват и децата. Понеже първо се развива физическото тяло на детето, то обича да си хапва

повече. После в него се явява интерес към предметите. То хваща, къса ги, с цел да ги изучава. Като хваща, къса и раздробява нещата, детето иска да каже: "Едно време Бог хвана материята в ръката си, раздроби я и създаде света. И аз искам да направя същото, но не мога." Като не разбират това, майките се сърдят на децата си, че късат книгите, че чупят и развалят. Те не знаят, че детето чрез мимика им показва как Бог е създал света. Майки, които се считат за съвременни жени на XX в., не вярват в това.

„Град, поставен на планина, не може да се укрие." Защо е поставен на планина? За да се осветява от слънцето. Този град е Божествен, не може да бъде поставен в тъмнина. В Божествения град не се допускат лъжи, кражби, престъпления. Глава, в която е допусната лъжата и кражбата, е оплескана. Защо хората трябва да лъжат и да крадат, когато всичко, което Бог е създал, принадлежи на тях? Какво ще стане с този дом, в който всяко дете гледа да се осигури, да си запази от хляба и от сиренето за утрешния ден? Децата ще се осигурят, ще измъкнат хляба и сиренето, а за майката и за бащата нищо няма да остане. Въпреки това, постоянно чувате да се говори: „Не ставай глупав, да живееш за другите. Животът е тежък, мисли за себе си, да се осигуриш." Ако нямаш баща и майка, има смисъл да се осигуряваш; понеже имаш родители, работи честно и с Любов за тях и не мисли за осигуряване. Честно и почтено трябва да работим всички за нашия Баща, Който е всемъдър, вселюбещ и всеблаг. Той пита Ангелите:

– Какво правят децата ми на земята?

– Бият се, чупят костите си, вадят очите си, разрушават градове, а след това започват да наместват счупените кости, да турят дървени ръце и крака и т.н.

– Нищо – казва Бог – те правят опити да заместват счупените кости със здрави; те правят опити да създават нови части, да се домогнат до начина, по които е създаден светът.

Сегашните хора сами си създават нещастия и мъчнотии. Дойде някой при вас и за почва да ви разправя, че видял жена ви и дъщеря ви на среща с чужди мъже. Като чуете това, сърцето ви трепва, изгубвате разположението си и се чудите как да ги хванете и какво наказание да им наложите. Какъв е този човек, който може да тревожи хората по този начин? Това е човек, т.е. град, свален от планината и поставен в долината, на тъмно място. В това положение се намират всички животни. Те са деградирали хора. Ще кажете, че това е еретическо учение. И така може да е, но важно е, че аз поддържам мисълта, че животните са деградирали

хора. В моя ум думата деградиран има съвсем друго значение. Има случаи в живота, когато простият войник може да се издигне до генерал, а генералът да слезе до положението на прост войник. Има ли нещо лошо в това? Разликата между генерала и простия войник се заключава в познаването и разбирането на службата. И човек, в своето развитие, минава от низше във висше положение: от простата клетка той постепенно се развива и минава във все по-високи форми, докато дойде до човека. Един ден волът, птичката и всички други животни ще се явят пред Христа и ще се представят във форма на човек. Това може да смути ума ви, но формата е ограничение, което заставя съществото да мисли. И формата се изменя, и Духът се изменя, като дават възможност на човека да се развива. По промените, които стават с главата, определяме дейността на Духа.

„Вие сте виделина на света; град, поставен на планина." Всички хора се стремят да влязат в този град, да освободят ума, сърцето и душата си от всички земни връзки и ограничения. За това състояние, именно, говори Павел, който казва, че се качил на седмото Небе и видял неща, които не могат да се опишат с човешки език. Мъчно се дохожда до седмото Небе. Сегашните хора едва се повдигнат малко и скоро падат надолу. Като не могат да запазят това положение, те започват да пъшкат. Пъшкането подразбира дълбоко поемане на въздух. Дишането пък подразбира мислене. Ще дишаш и ще мислиш, докато главата ти стане град, поставен на планина. Яденето подразбира Живот. Като ядеш, мисли дали живееш правилно и заслужаваш ли храната, която ти се дава. Който не разбира законите на дишането и на яденето, отегчава се и от едното, и от другото. Той се запитва, не можа ли Бог да създаде света по друг начин, да не става нужда човек да диша, да се храни. Другояче светът не би могъл да бъде създаден.

Всяко нещо, което виждаме, има своето велико предназначение. Например, ако веждите на някое дете са извити нагоре, дъгообразно, това показва, че то е жизнерадостно, весело; ако веждите му са прави, то мисли много; ако са увиснали надолу, то е преждевременно остаряло, прилича на дядо си, мисли за велики неща, велики идеи го вълнуват. Като не разбира характера на детето си, майката се чуди на неговите големи идеи. И възрастните се проявяват като децата. Като види някой човек с големи идеи, Бог казва: „Какви велики идеи вълнуват моето дете!" За Бога възрастните и старите хора са големи деца. От време на време Той запитва

Ангелите какво правят децата му на земята. Ангелите отговарят:

– Строят големи къщи.

– Добре правят, нека прилагат занаята си.

– Често се оплакват от наемателите си, търсят адвокат, да ги посъветва как да обиколят закона, да се освободят от тях.

Понеже наемателите са влезли. преди войната, плащат малки наеми, а животът е поскъпнал; искат да увеличат наема, но законът не позволява.

Хората трябва да си създадат нова философия, да знаят как да разрешават мъчнотиите си. Като ви пъди някой, ще се научите да търпите. Ако ви ограбват, ще благодарите, че вземат излишния ви товар. Влезете ли с товара си в морето, ще се удавите. Без товара си, ще плувате по-лесно и ще се спасите от удавяне. Опасно е да влезете с товар във водата. По-опасно е, ако сте го завързали добре около себе си. Докато дойде някой да го развърже и да ви освободи, вие сте вече на дъното на морето. Ще дойде време, когато хората ще крадат майсторски, по всички правила на изкуството. Те ще откачват товара от пояса на давещите се и ще ги изваждат на брега. После ще им дадат товара. Който иска да благодари, доброволно ще благодари. Такива кражби ще стават в бъдеще: нито товара ще вземат, нито човека ще отнасят със себе си.

Един млад човек влязъл в един магазин и взел, каквото намерил: масло, яйца, захар. На тръгване, той се обърнал към търговеца с думите: "Взех, каквото ми трябваше. Един ден, като забогатея, ще ти платя всичко." След това бързо излязъл вън и се скрил от погледа на бакалина. Той взел всичко под форма на заем. Дали ще плати някога, не се знае. Този човек обрал ли бакалина, или го окрал?

Трябва да се прави разлика между обир и кражба. Човек обира плодовете на своите дървета. Кражба ли е това? Той отива при ябълката, обира плодовете и благодари, че тя е вързала много плод. Ябълката казва, че Божията воля е такава, и благодари, че има възможност да види брата си, да му поднесе от своите плодове. Тя го кани и друг път да я посети. Гледайте и вие така на онзи, който ви е обрал. Не бързайте да го предавате на полицията, има кой да му въздаде заслуженото. Кой човек е праведен? Кой може да каже за себе си, че е чист от всякакъв грях? Злото не е в обирането, но в разгневяването ви, в лошите думи и мисли, които сте отправили по адреса на този, който ви е обрал. По-голям грях прави онзи, който е ограбен, отколкото провинилият се.

Като се говори за погрешките и престъпленията на хората, дохождаме

до виновниците за престъпленията. Ако децата грешат, виновни са родителите. Ако родителите грешат, виновни са философите, които отпреди осем хиляди години развалиха човечеството. Те трябва да дадат отчет за тяхната философия, с която изопачиха човешките умове и сърца. Затова Христос казва: „Ако те съблазни дясното око, извади го; ако те съблазни дясната ръка, отсечи я". Какво означава ръката? Човешката воля. Значи, извади половината воля и я употреби за благото на своя брат. Употреби едната си ръка и едното око за себе си, а другата ръка и другото око за своя ближен. В Духовния свят ти пак ще намериш окото си и ръката си. Как става това? По известни закони. Човек е изгубил знанието да намества отрязаните и извадени удове от тялото си. Някога той познавал това изкуство.

Съвременните хора мислят, че имат очи и виждат. Всъщност много от тях гледат, но не виждат; все едно, че нямат очи. И фарисеите казваха на Христа, че виждат всичко, че не са слепи, но Христос им отговори: „Ако, наистина, виждате, ще бъдете наказани за делата си; ако не виждате, не сте отговорни." Като изучавате науката за окото, по лъчите, които излизат от него, ще познавате човека. Ако лъчът, който излиза от окото, върви нагоре, човек е добър, благороден. Той има стремеж към възвишеното. Човек, на когото лъчът на окото е отправен надолу, има стремеж към низшето, към земята. И право в очите да те гледа, лъчът върви надолу. Когато бащата говори на сина си, и той гледа надолу, тоягата ще го спаси. Ако бащата знае как да постъпва със сина си, лесно може да отвори очите му. Соломон казва: „Тоягата изкарва безумието от детското сърце". Когато бащата удари неразумното си дете с пръчица, то веднага казва: „Татко, ще те слушам вече." В Божествения свят движението с пръчицата е правилно и хармонично. В този смисъл, скърбите и страданията не са нищо друго, освен Божествените тояжки, които възпитават хората. Който иска да избегне страданията, трябва да се качи на град, поставен на планина.

Ще кажете, че старите са изживели времето си. От човека зависи всичко. Щом старите се отказват от работа, младите трябва да я поемат. Те трябва да приложат Христовото учение, да подготвят условия за идването на Царството Божие на земята. Тогава и мъжете, и жените ще бъдат свободни от мисълта за купони. Те ще работят, и нивите им ще дават изобилно плод. Дето е Любовта, там е изобилието. Това всеки може да провери. Нека трима души направят следния опит: един от тях да посее сто декара с жито, вторият да посее десет декара, а третият – един декар.

Ако последният вложи в работата си Любов, единият декар ще даде толкова плод, колкото десетте декара, работени без Любов. Житното зърно се отзовава на онзи, който работи с Любов. А за онзи, който не работи с Любов и мисли само колко повече жито да изкара, то се затваря и нищо не дава. И тук се прилага стихът: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери". Сегашните хора не успяват в работата си, защото не живеят в град, поставен на планина. Разумният и любещ човек влиза във връзка с вибрациите на ябълката, разбира положението ѝ, и тя му отговаря със същото. Като мине покрай нея, тя снишава клоните си и му предлага да си откъсне, колкото плодове иска. Ако не можете да влезете във връзка с нейните вибрации, като минавате край нея, тя повдига клоните си нагоре, няма готовност и желание да си откъснете си от плодовете ѝ.

Един мой познат ми разправяше следната своя опитност. Той имал в градината си една круша, която грижливо отглеждал, но тя нищо не раждала. Минали седем-осем години, и тя все безплодна оставала. Един ден, като се разхождал в градината си, той се спрял пред крушата и казал: „Слушай, ако догодина не дадеш плодове, ще те отсека и ще те хвърля вън." Какво било учудването му, когато на следната година крушата дала изобилно плод. По същия начин и Бог казва на хората: „Слушайте, ако догодина не дадете плодове, ще ви изхвърля вън." Който вземе под внимание тези думи и започне да работи, ще даде изобилно плод. Аз виждам, че Бог хлопа на вратата на мнозина и ги подканва към работа. Който е влязъл в град, поставен на планина, той ще работи, и плод ще даде. Разумният човек е град, поставен на планина, и не може да се укрие. Всички хора мечтаят за разумен, добър живот, и той ще дойде. – „Големи нещастия и страдания имаме." – Човек е дошъл на земята да учи. Той учи чрез радостите и страданията – те са неизбежни.

Ще приведа един пример из френския живот. Един млад човек се отличавал с добрия си живот. Той постоянно правил добрини, но всякога му се отговаряло с неблагодарност и зло. Най-после той се зарекъл да не прави на никого добро и устоял на това. Той пристъпил към решението си, когато, пак за направено добро, трябвало да лежи няколко години в затвор. Един ден, между затворниците, в една от съседните стаи, станало някакво спречкване, което последвало с убийство. Младият човек чул, че нещо става, но не искал с намесата си да направи добро. При разследването, питали и него, чул ли е, че в съседната стая станало убийство? – „Чух всичко, но не исках да се намесвам в тази работа.” За

нехайството, което проявил, и по този начин съдействал да стане убийството, съдът го осъдил на обезглавяване. В деня, когато трябвало да се изпълни присъдата, той извадил от джоба си златния часовник и го дал на този, който щял да отреже главата му, с молба: „Вземи този часовник за спомен от мене, но те моля така да поставиш ножа, че изведнъж да отрежеш главата ми, да не се мъча много." Изпълнителят на присъдата взел часовника, благодарил и като погледнал младия човек, видял му се добър, разумен и го съжалил. Когато вдигнал ножа над главата му, ръката му особено трепнала и вместо да отсече главата му на един път, отсякъл я на три пъти. Какво показва този пример? Че не е златният часовник, който може да измени съдбата на човека. И Христос ни показва, че пътят, по който върви сегашното човечество, не е в състояние да смекчи съдбата му.

Всички българи искат да знаят какво ще стане с България. Ако догодина всички българи родят изобилно плод, работите им ще вървят добре. Ако нищо не родят, и животът им няма да се оправи. Всички хора трябва да съзнаят, че са дошли на земята да служат на Господа, да бъдат слуги, а не господари. Българският народ е един от слугите на Господа. Той е на възраст 15-16 годишно момче, което обича да прескача през плета. Всички народи са синове на Господа, по-стари и по-млади по възраст, затова те трябва да живеят помежду си като братя. И българите трябва да живеят помежду си като братя и да се откажат от изкуството си да прескачат плета. Добре е човек да прескача, но през какви плетове? Ако прескача през плета на омразата, на безлюбието, на греха, той е на прав път.

В един манастир живели двама светии. Един ден, като се разхождал, единият от тях видял на пътя си дупка и в нея гърне със злато. Той не се спрял да помисли какво да направи със златото, но веднага прескочил оградата на манастира и избягал. Другият светия забелязал, че другарят му избягал вън от манастира и се почудил, кое го накарало да направи това. Той отишъл на мястото и, като видял гърнето със златото, разбрал причината. Той си казал: „Глупаво постъпва моят другар. Аз ще взема парите и ще ги използвам за благотворителни цели." След това заминал за Александрия, построил църкви, училища, болници и се върнал в манастира, доволен от работата си. Той се обърнал към Бога с молба, да му отговори, доволен ли е от работата, която свършил. Един Ангел, пратеник от Бога, му се явил на сън и казал: „Всичките църкви, училища и болници, които ти направи, претеглени, тежат по-малко от прескачането оградата

на манастира от твоя другар."

Не се произнасяйте за постъпката на този или на онзи, че била глупава, че не била на място. Не се гневете на децата си, но постъпвайте с тях така, както Бог постъпва с вас. Не питайте какво е казал този или онзи философ, но се вслушвайте в своя вътрешен глас. Не подражавайте на другите, но бъдете верни на себе си. Ако подражавате, ще изпаднете в смешно и глупаво положение.

Двама другари си живели добре, обичали се. След време те се оженили. Единият живял добре с жена си, а вторият бил недоволен от живота си, защото постоянно се карали с жена си. Той запитал другаря си:

– Коя е причината, че ти живееш добре с жена си, а аз не мога?

– Преди да се оженим, – казал другарят му – аз разкъсах котка пред своята възлюбена, и тя се уплаши.

Тя помислила, че е попаднала на лош човек.

– Щом е така, лесно ще се оправи работата, и аз мога да разкъсам котка.

Той взел една котка и я разкъсал пред жена си.

Тя се засмяла и казала:

– Късно е вече, приятелю. Трябваше по-рано да направиш това.

Първият, които разкъсал котката, прескочил през плета и не дал възможност на злото да се разпространява. Вторият не прескочил плета, допуснал злото в своя дом. След това и десет котки да разкъса, злото не се плаши.

Какво се иска от вас? Да се освободите от съмнението, не по отношение на това, което аз говоря. За мене е важно, аз да вярвам в това, което говоря. Вие трябва да вярвате в Бога. Ако не вярвате, ще бъдете от тези, които вярват, че не вярват. Според мене, по-мъчно е да убедиш човека да вярва, че не вярва, отколкото да го убедиш, че вярва. Вярващият знае, че е осигурен и живее по-спокойно от невярващия. Вярващият разчита на това, с което днес разполага; невярващият разчита на наследства и завещания. Не оставяйте никакви завещания. Каквото имате, раздайте го още приживе, за да отидете при Бога свободни, с чисти ръце. Христос иска от вас каквото можете да направите за някого, да го направите още днес, да не отлагате за утрешния ден. Що се отнася до училища, църкви и болници, оставете на свободните хора, те да се занимават с тях.

„Вие сте виделина на света: град, поставен на планина, не може да се

укрие."

Беседа от Учителя, държана на 15 септември, 1918 г. – София.

IV СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1918-1919)

ДВАМАТА БРАТЯ

Възнегодуваха за двамата братя. (Матея 20: 24.)

„И като чуха десетимата, възнегодуваха за двамата братя“. Важни думи в този стих са: десетимата, двамата и глаголът негодувам. Хората спрягат глагола негодувам и в единствено, и в множествено число.

Кои са двамата, и кои десетимата, за които се говори в стиха? Двамата са Заведеевите синове – ученици на Христа. Десетимата са останалите Христови ученици. Значи, учениците на Христа са били дванадесет на брой. Като извадим от дванадесет двама, остават десет. Като извършваме действието изваждане, от една страна е важно самото действие, а от друга – числата, с които работим. В случая са важни числата 2 и 10. Изобщо, всяко число в Природата представлява сбор от сили, които оказват известно влияние върху хората и върху цялата Природа.

„Възнегодуваха за двамата братя“. Негодуват хората, но и растенията, и животните негодуват. Ябълчените семена, събрани в ябълката, прекарват весел, радостен живот. Като братя и сестри, те пеят, веселят се, разговарят се сладко помежду си. Дойде някой отвън, вземе една ябълка, изяде я и посее семената ѝ. Те започват да негодуват. Тихият им и спокоен живот се разваля: братята заемат една посока – надолу, като образуват корените; сестрите се отправят нагоре, да образуват клоните, а бащата остава по средата, като стъбло, да съединява братята и сестрите. Бащата иска да покаже на синовете и на дъщерите си, че не трябва да мислят само как да делят благата, които той им дава. Той иска те да съзнават задълженията си, че са дошли на земята да слугуват, а не да господаруват.

Този закон изнесе Христос пред своите ученици. Значи, между двамата братя, които слизат надолу, и десетте, които възлизат нагоре, има известно съотношение. Те се свързват чрез Христа – Бащата, и започват да работят. Като дойде Бащата между тях, те казват: „Братя и сестри сме, трябва да се търпим“. Въпреки това изявление, все пак има известно негодуване между тях. Двамата братя представляват човешкия ум и човешкото сърце, които са привилегировани, затова единият иска да седне отдясно на Христа, а другият – отляво. С една дума, и двамата искат първите места. Десетимата представляват волята, т.е. желанията в човека, затова те възнегодуваха.

Като наблюдавате проявите на човека, ще видите, че негодуване има навсякъде в живота: на концерти, в театри, при посрещане на някой голям човек, в училища, в семейства, в общества. Музикантът негодува, че не го оценили, както трябва; актьорът негодува, че на друг актьор дали по-голямо внимание, отколкото на него; някой негодува, че при посрещането на големия човек него оставили на последно място; ученикът негодува срещу учителя си, че неспособният ученик получил по-добра бележка от него; учителят негодува за нехайството на учениците си, че не работят добре. Учениците негодуват – вървят в една посока, учителите негодуват – вървят в друга посока, а дървото си расте. Посрещачите и гостите негодуват, вървят в различни посоки, а дървото пак си расте. Дървото е общество, житният стрък, растението – също са общества. Значи, въпреки негодуването нещата растат, развиват се и следват своя път. Христовият закон изисква от човека да превърне негодуването в работа. Как? Казано ви е.

Ще кажете, че сте чували много проповеди. Чували сте ги, но не сте слушали. Който не прилага това, което е чул, той не се ползува. Някой казва: „Днес нямам работа, ще отида да чуя някаква новина." Право е това, той отива да чуе новини, а не да слуша. Бог се обърна към израилския народ с думите: „Слушай, Израилю." Майката говори нещо на дъщеря си, казва й: „Слушай, дъще." Дъщерята отговаря: „Чувам, мамо." Тя чува, но не слуша. Чуването отива надолу, слушането – нагоре, а прилагането е стъблото, което съединява и двете.

Разбиранията на сегашните хора за Живота са различни и многобройни: колкото хора, толкова разбирания. Всеки си има специфична програма как да нареди живота си. Щом се заговори за Живота, той изнася своята програма. Ако накарат някого да работи, той казва: „Толкова свободни хора има, мене ли намерихте?" Когато става въпрос за вземане, всеки представя програмата си; щом трябва да даде нещо, той отстъпва назад. Това показва, че човешката воля е склонна към негодуване. Кога негодува човек? Когато иска да се прояви. Десетимата негодуват, че единият иска да вземе дясната страна на Христа, а другият – лявата. Какво остава за тях? Да застанат или отпред, или отзад на Христа, но те не искат да бъдат стражари. В християнството, под стражар се разбира работник, т.е. човек, които е готов за работа. Да заемаш дясната или лявата страна, това подразбира човек, който иска с малко труд и работа да придобие голямо богатство. На физическия свят това е

невъзможно. Не си правете илюзии да мислите, че на земята, дето всички неща са подложени на постоянни промени, може да се говори за щастие.

Ако можете да видите картата на земята преди милиони години, ще се почудите на голямата разлика, която съществува между тогавашната и сегашна земя. Тогавашните планини, реки, морета и океани коренно се различават от днешните. Това показва, че и планините, и водите негодуват. И те се намират под закона на растенето. Да негодуваш, значи, да растеш. Ако мъжът негодува, да не казва, че жена му е причина за това; ако жената негодува, да не казва, че мъжът ѝ е причина, че той я изкарва от търпение. Като негодувате, ще знаете, че причината е във волята ви, която търси път да се прояви.

Съвременните физиолози правят опити с жабите, за да докажат, че у тях има съзнание. Отнемат мозъка на жабата, сипват на гърба ѝ силна киселина, и тя повдига крака си нагоре, иска да махне киселината. Това показва, че съзнанието ѝ продължава да се проявява. Макар инстинктивно, тя дава признак на живот. Следователно, всяко негодуване на човека показва, че дяволът е сипал малко киселина на гърба му. Когато някой се оплаква, че не може да мисли, това показва, че дяволът, неговият неприятел, е извадил мозъка от главата му. Който не е доволен от своя мозък и желае голям мозък, като този на Нютон, на Кант, на Толстой, той се е оставил в ръцете на дявола. Какво може да направи дяволът? Той внушава на човека отрицателни мисли, че няма мозък, че не може да мисли, че нищо не излиза от него и т.н. Бог сипва малко киселина върху тези внушения, и мисълта на човека започва отново да работи. Негодуването е на място, когато е естествено. Някой седи на едно място, цял настръхнал, всичките му нерви обтегнати. Дойде друг отвън и го предизвиква. Не ме закачай, не отговарям за последствията! И наистина, бомбите започват да летят една след друга, една от друга по-силни. Това е неестествено негодуване. И без тези бомби ще те разберат какво искаш. Кажи, че искаш спокойствие, и хората ще те разберат.

„И като чуха десетимата, възнегодуваха за двамата“. Волята не трябва да негодува против желанията на сърцето и мислите на ума. Сърцето трябва да има много желания, които да го хранят. И умът трябва да има много мисли. Защо са нужни на човека много мисли и желания? Не е лошо да има човек много мисли и желания; лошо е, когато не ги прилага. Не мислете, че всички мисли и желания, които минават през ума и през сърцето ви, са ваши. Ваши са само онези, които използвате за благото на

своя ум и на своето сърце. Останалите не принадлежат на вас. Много шапки, обувки и дрехи има по магазините, но те не са ваши. Като влезете в магазина, вие си изберете нещо по ваш вкус и платите за него, то е ваше. Същото се отнася до мислите и желанията. Туряте една мисъл на главата си, едно желание в сърцето си и се оглеждате, приличат ли ви, ще ви харесат ли с тях. Ако вие се харесвате с тях, и хората ще ви харесат. Задържате ги в себе си, плащате за тях и казвате, че са ваши. Ако не ги харесате, туряте ги настрана и казвате: „Не нося чужди неща.“ Следователно, всички мисли и желания, които минават през вас, стават ваши само когато ги приемете вътрешно, когато станат плът и кръв на вашето естество.

Често чувате да казват, че това не трябва да се прави, или онова не трябва да се прави. Добре е някой да се заеме да напише какво трябва да се прави, и какво не трябва. Някой ще каже, че не трябва да се яде. Аз пък казвам, че трябва да се яде, но да не се преяжда, да не претоварваме стомаха си. – „Не трябва да се пие.” – Пий, но чиста вода. Човек може да прави всичко, което носи Живот в себе си, както сладкото, доброто вино, което Христос направил. Пие ли човек ферментирало вино, смърт го очаква. Всяко чувство, което огорчава човека, носи смърт; всяко чувство, което произвежда Радост и Веселие, носи Живот. – „Как ще познаем кое чувство е за нас, и кое – не е?” – Всяко чувство, което те огорчава, не е за тебе; всяко чувство, което носи Радост и Веселие, то е за тебе – приеми го в себе си. Същият закон се отнася и към мислите. Всяка мисъл, която те обърква и заблуждава, не е за тебе. Всяка мисъл, която внася Светлина в ума ти, тя е за тебе.

Една муха се молила дълго време на Бога, да й тури една малка коронка на главата, да стане по-красива. Бог чул нейната молба и изпълнил желанието й. Тя се радвала на коронката си и започнала да обикаля света, да се показва пред всички – мало и голямо да разбере, че мухата има коронка на главата си. Един ден тя срещнала паяка и, тъкмо мислела да се похвали и на него, той пръв започнал да я ласкае: „Колко си красива с коронка на главата си! Ела да се огледаш в моето огледало, да видиш, каква красавица си.“ Поласкана от думите на паяка, мухата влязла в паяжината му, отдето не излязла повече. Защо й трябвало(а) коронка, да се хвали с нея пред света?

Много от съвременните хора, недоволни от положението си, пожелават Бог да им тури коронка на главата, за да види светът колко са

красиви. Да, но светът е хитър и разумен, той отнема коронките от главата на хората и ги развенчава. Днес повечето хора са изгубили коронката си. Да благодарят за това. Човешката глава не се нуждае от коронка. Не ви трябва огледалото на паяка, не ви трябва коронка на главата.

Колко крака има паякът? Разгледайте внимателно краката му и вижте с кои крака преде той. Със задните си крака. Който преде със задните си крака, е опасен. Паяк, който преде със задните си крака, и кон, който рита със задните си крака, са опасни. Да предеш със задните си крака, както паяка, това показва раздвояване в човешкото сърце. Когато сърцето ти започне да преде със задните си крака, бъди нащрек. Ако не си буден, непременно ще ти се случи някакво нещастие и ще изгубиш коронката си. Сърце, което преде паяжината си със задните крака, не е човешко, но паешко. Ако паякът прави мрежата си навреме, естествено, това е в реда на нещата; но, ако я прави с цел да увлича, това не е в реда на нещата.

Следователно, ако негодуването ви се дължи на висшето съзнание у вас, от недоволство за вашите погрешки, за вашите лоши мисли и желания, то е естествено, в реда на нещата. Ако негодуването ви се дължи на факта, че нямате широко сърце и голям ум да привличате хората, да се ползвате от техните сили, това не е в реда на нещата. Това негодуване води към зло. При това положение ще излезе вярна латинската поговорка: „Homo homines lupus est.“ Обаче, вярна е още по-старата поговорка: „Човек за човека е брат”. Как стана това, че човекът, който беше брат за човека, се превърна във вълк? Характерно за вълка е това, че той си служи със зъбите и с краката. Между овчарите има предание, че ако вълкът, като приближава към стадото, не отваря отдалеч устата си, не може да нападне нито една овца. Той може само да я надраска с ноктите си, но не и да я нападне.

Като влезете в света, между светски и религиозни хора, ще срещнете все надраскани лица, ръце, гърбове. В което религиозно общество влезете, навсякъде, чувате да се говори: „Ние сме свързани с Бога, нашето верую е най-право.“ Питайте тези хора, видели ли са Бога и говорили ли са с Него? Ще ви кажат, че те не са видели Бога, не са говорили с Него, но пророците и апостолите са говорили с Него. Кой кого е видял, какво е говорил с Него, това не се отнася до тебе. Важно е ти кого си видял и какво си говорил. Ще дойде някой майстор шивач да ми разправя, че свършил в странство със златен медал, знае всички теории за шиене. И това е важно, но по-важно за мене е да ми ушие един хубав костюм, без недостатъци. Ако го ушие

тесен, да не ляга добре на тялото ми, всичките му теории пропадат. Какъв смисъл имат за мене обувките, направени от добър майстор, ако са грубо ушити и ми стягат? Носете широки, удобни за краката обувки. Тесните обувки са като съвременните правила за живота, които ограничават и стесняват човека. Защо ви са тесни обувки, които правят мазоли на краката? Хвърлете ги и турете на краката си удобни, меки, широки обувки, с които да се движите свободно и с разположение.

Христос се обръща към учениците си, говори им за десетимата и двамата, като им дава метод, да минават от видимите към невидимите неща. Често хората негодуват, искат да се проявят, искат да видят Бога в себе си и вън от себе си. Това не е нужно. Приеми Бога в себе си, отвори сърцето си за Него и бъди доволен на всичко. Когато се грееш на слънцето, трябва ли да го виждаш? Трябва ли да знаеш колко е голямо? Обърни гърба си към слънцето и остави лъчите му да проникват във всичките ти клетки, да внесат в тебе разположение – това значи познаване на слънцето. Човек познава слънцето по действието на лъчите му върху неговия организъм. Как познавате човека? По енергиите, които изтичат от него. Това се познава при ръкуването. Как се познават животните? Като се помирисват по носа и по опашката. Ако се разберат, те тръгват заедно, започват да си играят. Ако не се разберат, хвърлят се едно върху друго и започват да се борят, да се мушкат с рогата си. Казвате, че воловете се бодат и мушкат с рогата си. Право е, че воловете се мушкат, но понякога и хората се мушкат. Колко рани съм превързвал от такива мушкания!

Мнозина се оплакват от живота си и казват, че не могат вече да търпят. Според мене, хората още не са проявили търпение. Те носят мъчнотиите и страданията си по неволя, а не с търпение. Аз и до днес още изпитвам търпението си, искам да зная колко съм търпелив. Преди години дойде при мене един господин, който искал да ме види и да поговори върху някои важни въпроси. Казах му, че съм зает, да отложи разговорите си за друг път. – „Не мога да дойда втори път, трябват ми само пет минути?“ Щом е за малко, съгласих се да го приема. Той влезе в стаята ми и говори цели три часа непрекъснато. Той говори, аз го слушам. Като свърши разговора си, стана да си отива. Аз му предложих да направим една разходка в градината. Този ден беше за мене матуритетен, държах матура по търпението.

И дяволът изпитва търпението на хората. Той влезе в някой човек само за пет минути, а остава с часове и дни. След това човек не може да

възстановя разположението си дълго време и се мъчи. Всички спорове, недоразумения, крамоли между хората се дължат все на дявола. Понякога селяните се карат за нищо и никакво. Кокошката на някой селянин снесла яйцето си в съседния двор. Цялото семейство се вдига на крак, отиват да вземат яйцето. Има ли нещо лошо в това? Какво от това, че съседът ви взел едно ваше яйце? Това се дължи на мисълта в човека, че неговото е само за него. Това означава служене само на себе си. Ако разбираше споровете между хората, кокошката щеше да запита господаря си: „Не съм ли свободна да снеса едно яйце и за друг някой?“ Няма ли право вашият слуга, с парите, които е спечелил при вас, да купи нещо на друг човек? Има право. На същото основание и кокошката има право да разполага със своите яйца. Господарят няма право да се сърди, че кокошката му снесла едно яйце в двора на неговия съсед. Имайте търпение, кокошката ще снесе яйца за всички. Тя ще обиколи всички дворове и във всеки двор ще снесе по едно яйце. След това ще се яви въпросът,в кой двор първо ще снесе яйцето. Всеки иска да бъде пръв.

Всички хора се борят за първенство. В това отношение те приличат на онези красиви дами, от които всяка гласувала за себе си. При посрещането на един велик гост били избрани дванадесет красиви дами, да участват с присъствието си. Една от тях трябвало да поднесе букета на великия гост. Голям спор се повдигнал между дамите коя от тях да изберат. Понеже не дошли до някакво съгласие, те решили да пристъпят към гласуване. Като прегледали бюлетинките, въпросът пак останал неразрешен. Защо? Получили се дванадесет различни бюлетинки: всяка дама гласувала за себе си. Голямо изкуство е да може човек чрез волята си да примири своя ум и своето сърце така, както Христос примири двамата си ученика – Заведеевите синове.

В разказа за двамата Христови ученици е интересно желанието на Заведеевата майка да настани двамата си синове на добро място: единият отдясно на Христа, а другият – отляво. Оттук виждаме многоженството на Духа. Той има няколко жени, т.е. няколко души. Странно е, наистина, един мъж да има много жени. Странно е и една жена да има много мъже. Странно е, но фактът е на лице. Едва ли ще срещнете днес мъж или жена, които по мисъл, по чувство или по желание поне да не са били многоженци или да са имали много мъже. Колко християни, мъже или жени, са запазили закона на Абсолютната чистота в мисли, в чувства и в желания? Ангелите живеят в този закон, но и човек може да го спази.

Който има будно и чисто съзнание, живее в Абсолютна чистота и святост. Засега на земята не съществува истинска женитба. Ако мъжете и жените живееха в пълно съгласие, светът щеше да се превърне в рай.

Сегашните хора се женят, за да бъдат щастливи, но не постигат щастието, защото всеки иска да живее на гърба на другия. Който е по-умен, играе ролята на паяка. Той простира паяжината си, започва да ласкае другия, да му обещава златни кули, докато го привлече към паяжината си. След това се обръща другата страница на живота: започват да се разправят кой кого излъгал. Свекървата, от другата страна, е недоволна от снахата. Мъжът се чуди как да ги примирява: ту на жена си говори, ту на майка си, да има мир в дома. Като се родят деца, и те започват да се карат. Мъжът и жената представляват двамата ученика на Христа – Заведеевите синове, които се борят за първи места. Свекървата, синовете и дъщерите представляват десетимата, които негодуват за двамата. Какво става в края на краищата? Едни слизат надолу, други се качват, а дървото си расте. Следователно, от нещастието Бог създава условия за бъдещето щастие. Като не могат да живеят стари и млади заедно, старите заставят младите да излязат вън, в друга къща, а те остават в старата. Пчелите постъпват точно обратно: младите остават в стария кошер, а старите излизат вън, в друг кошер.

Каквото и да правят хората, при сегашните разбирания невъзможно е да бъдат щастливи. Щастието подразбира нов живот, живот на Абсолютна чистота и святост. Сегашните хора не могат да бъдат щастливи, но трябва да владеят изкуството да правят тухли от калта, в която живеят, или, като растенията, да изсмукват хранителните сокове от нея и да ги превръщат в сладки плодове. Хората ядат сладките плодове и се възхищават от тях. Наистина, те заслужават възхищение. Гледате едно плодно дърво, с години стои заровено в земята, и всяка година дава сладки, вкусни плодове. То предлага плодовете си безкористно. Едно иска от хората: да посаждат семената му в земята. Хората трябва да изучават безкористието от растенията, а не да мислят, че като са дали на заем някому хиляда лева с полица и с поръчители, че са им направили голяма услуга. След всичко това минават за благородни хора и се чудят защо светът не може да се поправи. Когато хората започнат да дават пари без полици и без поръчители, както правеха старите българи; когато всеки устоява на обещанието си, светът ще се поправи, и негодуването ще изчезне. Светът ще се поправи, когато мъжете и жените издържат на своята Любов докрай;

когато братята и сестрите се жертват едни за други.

„Вознегодуваха за двамата братя." Има право човек да негодува, но против злото. Ако някой сгреши пред вас, поправете погрешката му, без да негодувате. Преди няколко години отидох в дома на един познат адвокат. Там заварих един проповедник. Събрали се двамата, пишат едно заявление, с което искат да дадат под съд един млад човек. Защо ще го дават под съд? Преди няколко месеца той взел от проповедника петдесет лева на заем и от адвоката сто лева, с условие да им изпрати срещу тях брашно. Понеже не получили нито брашно, нито парите, решили да го дадат под съд. Още повече те чули, че младият човек взел по същия начин от няколко места пари на заем и се оженил. Като разбрах цялата работа, дадох петдесет лева на проповедника вместо младия човек. Исках да дам и на адвоката стоте лева, но той не прие. Защо ще развалят работата на младия човек? В името на Христа платете дълга на своя ближен. Не е достатъчно само да проповядва човек, но той трябва да дава добър пример с живота си. Хората са преситени от проповеди, морализиране и знания. Главите им са побелели от това. Те се нуждаят от добри дела, от Знание, което е приложено, а не само от теории.

Какво означава бялата коса? Много знания и носене на голям товар. Като свали човек товара си, косата му почернява. Черната коса съдържа много сокове, затова в нея растат и трендафили, и тръни. Хора, които имат черна коса, са много енергични. И когато обичат, и когато мразят са резки; в тях липсва мекота. Когато косата побелява, човек губи енергията си. Той казва: „Аз съм кротък човек." – Кротък си, защото нямаш енергия. Изкуство е да имаш черна коса и да бъдеш кротък, да не риташ. Като побелее косата ти, и да искаш да риташ, не можеш. Да риташ, това не значи негодуване. Негодуването се изразява в две противоположни посоки – надолу и нагоре. Всяко негодуване завършва с примиряване на силите, които са го предизвикали. И в човека има вътрешно раздвояване, което се изразява в негодуване. Искаш да направиш едно добро, но вътре в тебе нещо ти казва да не правиш доброто. Ти се раздвояваш и, след известна борба, решаваш въпроса в един или в друг смисъл.

„Вознегодуваха за двамата братя." Ще кажете, че Заведеевите синове обичаха Христа, затова останалите ученици негодуваха. Защо обичаха те Христа? За да седнат един от лявата Му страна, а друг – от дясната. Така и дъщерята обича майка си, която я облича, дава ѝ пари, грижи се за нея. Майката е дала на дъщеря си друго нещо, по-ценно от това – тялото ѝ.

Каже ли някой, че нищо не е получил от майка си и от баща си, той не говори Истината. Много неща са дали родителите ви, но вие не оценявате най-важното, което имате. И след всичко това някой се осмелява да казва, че Бог не го обичал. И той не говори Истината. Кой му е дал всички блага, с които всеки момент се ползва? Кой му е дал условия да се развива? Кой му е дал тялото, без което не може да се прояви? Бог е навсякъде и във всичко, което ви обикаля. Какво повече искате? Трябва да минете през вечността, да разберете величието на Бога и да видите, че въпреки това Той спира вниманието си върху всяко живо същество, малко и голямо. – „Искам да Го видя, както виждам човека." – Виждал ли си човека? Знаеш ли какво представлява той? Това, което виждаш, не е човекът, но неговите прояви. Човек се проявява чрез сърцето, ума, волята и душата си. Сърцето на човека се познава по степента на неговото благородство, умът – по замаха на неговите мисли, душата – по готовността и да се жертва. Външността на човека не е истинският човек. Как е облечен, каква служба заема, как говори, това още не е човекът. Търсете човека в благородството, в мислите му и в жертвите, които прави не само за своето благо, но и за благото на своя ближен. Това се отнася, както за отделния човек, така и за живота в семействата, обществата и народите. Сегашните хора живеят повече в съмнения и недоволство.

Често се говори за и против съществуването на Бога, но, въпреки това, всеки Го търси. Желателно е всеки да изнесе своите искания пред себе си, да знае какъв е неговият Господ, Когото той търси. Стремиш се към някакъв идеал, но трябва да знаеш какъв е той, да можеш да го опишеш. Някоя мома търси съвършен момък, но не може да опише какви качества трябва да има той. Не можеш да искаш нещо съвършено, за което нямаш ясна представа. Някой търси хубава вода. Щом търси такава вода, ще я намери, защото знае качествата ѝ. Следователно, ако търсите Бога, когото познавате, ще Го намерите навсякъде. Който не Го познава, не може да Го намери. Той се съмнява в съществуването Му и казва: „Ако Бог съществува, защо допуска войната?"

Един турчин от варненско тръгнал за Добрич, там да продава череши. По целия път той вадил череши от колата и ги гълтал цели, с костилките им. Като стигнал в града, усетил голямо напрежение и болка в корема си. От преяждане коремът му се подул и трябвало да го оперират, да изхвърлят костилките, които нагълтал. Ще кажете: „Защо Бог допусна тази операция?" Кой, всъщност, е причина за операцията? Значи, хората

сами допуснаха войната, а Бог им прави операции, вади костилките на черешите от корема им. Един ден, когато прогледате, ще разберете причината за всичко, което става днес в света. А сега, докато мислите, че знаете много неща, всякога ще вадите криви заключения и ще приличате на турчина, който казвал: „Франция не е голяма, но селата ѝ са големи.“ Като вади криви заключения, човек мисли, че Животът съществува, докато той живее; щом умре, Животът се свършва. Не е така. Животът няма край. Свършването на един живот е начало на друг. Всяка смърт подразбира умиране на злото и на престъпленията и започване на нов живот, пълен с добрини. Смъртта не е нищо друго, освен развод на Духа от плътта, или напускане на плътта от душата. Ако искате да знаете защо умирате, казвам: човек умира, защото душата или Духът го е напуснал. Духът напуска жената, а душата – мъжа. Когато момък напусне момата, тя иска да се самоубие, не иска повече да живее. И обратно, ако момата напусне момъка, той не иска да живее. Така много хора са умирали и отново се съживявали.

Какво трябва да прави човек, за да не умира? Да стане слуга да себе си, а душата му – слуга на неговия Дух. Тогава майка ви и бащи ви ще ви дадат всичко, каквото желаете. – „Съществува ли душа?” – Докато мисли и чувства, човек има душа. Щом има душа, има и съзнание. Като изгуби съзнанието си, губи и душата си. Който има съзнание, прави разлика между Добро и зло. Следователно, той има и душа. Когато човек предпочита Доброто и отхвърля злото в се6е си, душата му се проявява.

„Възнегодуваха за двамата братя.“ Негодуването минава от човек на човек, както заразата. Родителите негодуват, че имат деца, а нямат средства да им дадат образование. После децата – синове и дъщери негодуват, че родителите не им оставили никакво наследство. Проповедници негодуват. Учители негодуват, и учениците им негодуват. Всички хора негодуват, че няма масло, захар, сирене. И без масло се живее. Ядене, приготвено без масло е по-леко и се отразява добре на стомаха. Турите ли масло, с приправки – червен и черен пипер, стомахът лесно се разстройва. Простата и естествена храна представлява добрият живот на човека. Пищната храна представлява лошият човешки живот.

Как и кога можем да подобрим живота си? Още сега. Щастието иде моментално, но условията за неговото идване се приготвят бавно. Влезе ли една Божествена мисъл в ума ви, моментално ставате щастливи. Обаче, дълго време се е минало, докато се приготвят условията за нейното

приемане. Щом изгубите тази мисъл, моментално ставате нещастни. Стоиш на един мост тих и спокоен. В един момент изгубваш равновесието и полетяваш надясно или наляво. За да бъдеш щастлив, пази следните правила: Отстрани всяко съмнение от себе си! Вярвай в Господа, Който живее в тебе, и не Го търси вън от себе си! Работете върху себе си, и всеки ден прибавяйте по нещо ново към своята сграда. Не мислете кой колко знае, колко е добър и свят. Мислете за себе си, вие какво знаете и колко сте добър.

Ще кажете, че пророците и апостолите били много учени, много чисти и праведни. Който е дошъл на земята, все е направил някаква погрешка, макар и малка. Но силата на великите хора се заключава в това, че виждат малките си погрешки големи, затова лесно ги изправят и изкупват. Има случаи, когато велики хора са посвещавали целия си живот за изправяне на една своя погрешка, с което са изработили велик характер. Често синове и дъщери очакват на богатството на родителите си. Те се надяват да получат наследство, да оправят обърканите си сметки. Не очаквайте на богатство, което иде след смъртта на родителите ви. Нека всеки се заеме за работа и да разчита на себе си. Христос не остави завещание на хората, пари на заем не им даде, но приготви условия за тяхното развитие.

Следователно който иска да се развива, нека следва пътя, който Христос му сочи. Този път води към истинско щастие. Той казва: „Имам лозе. Който иска, нека дойде при мене да работи.“ Хората не чуват думите на Христа и не ги възприемат. Те искат да имат пари, да се обличат с хубави, скъпи дрехи, да обръщат внимание на всички. На земята това е невъзможно. Защо? Кал има. Днес е хубаво времето, за няколко часа, но неочаквано завали дъжд и град, и от хубавите и скъпи дрехи няма да остане нищо. Като се видите с окаляни и измокрени дрехи, ще изгубите разположението си. Човек трябва да придобие такова самообладание, че нищо да не е в състояние да развали настроението му. И всичко да изгуби, той трябва да остане тих и спокоен в себе си, да знае, че едно нещо не е изгубил – Господа. Всички живеят в Господа. Следователно, дали мъж или дете си изгубил, ще знаеш, че не са изгубени. Те са в Господа и всякога можеш да ги намериш.

Днес всички хора се държат едни за други и не се пускат. Жената се държи за мъжа, мъжът се държи за жената, децата – за родителите си. Те не знаят, че всички са в Господа, там живеят. Мъжът е срещал жена си

много пъти на земята и пак ще я срещне. И след хиляди години, пак ще се срещнат. Във всеки човек има някаква Божествена проява. И, като се отдалечи от тебе, естествено е да тъжиш за него. Като видите един изсъхнал лист на земята, спрете се пред него и проследете какви мисли ще минат в главата ви. Той е смирен, мълчалив, въздъхва в себе си и казва: „Едно време бях високо на дървото, но ето ме, вече съм паднал и изсъхнал.“ Вие трябва да го успокоите и да му отговорите: „Нищо, след няколко месеца ще се качиш пак на дървото млад, зелен и жизнерадостен.“ Бог казва: „Смирените ще въздигна, а гордите и високомерните ще смиря.“ Същият закон се отнася и до човека. Кажат ли, че някой е грешник, аз го насърчавам. Не се безпокой, догодина ще се качиш на дървото, ще се развеселиш и млад ще станеш.

Бог благоволи повече към грешника, който се разкайва, отколкото към праведния, кой то се въздига и гордее. Да насърчиш обезсърчения и падналия, това значи, да приложиш учението, което нашият Баща ни е завещал и предал чрез своя Единороден Син – Христос. – „Къде ще намерим това учение?” – Разтворете душата си и в нея ще намерите всичко, което ви интересува. Ако срещнете някаква мъчнотия, тя ще бъде в недостатъчната Светлина, за да проникнете в гънките на душата си. Умът е Светлината, а сърцето – огнището, на което се туря горивният материал. Като се запали, той дава необходимата Светлина на човека, да може чрез нея да чете написаното в своята душа. Когато дойде Божествената Светлина в нас, т.е. Духът, тогава ще кажем като Павел: „Ще Го познаем, както ни е познал”.

Бъдете постоянно в молитва, за да пребъдва Бог във вас и да ви освободи от всички прегрешения. Молете се, Бог да пребъдва във вашите действия. Ако се гневите, ще знаете, че Той не е във вас. Ако боледувате, Той не е във вас. Как ще се излекувате? Като очистите тялото си от нечистата кръв, ума си от нечисти мисли и сърцето си от нечисти желания. Нечистите мисли и желания разполагат човека към нечиста храна. Какво добро могат да ви допринесат саламите, пастърмата, кебапчетата и др.? Да кълцаш и мелиш месо, да го приготвяш на салами, това е дяволско изобретение. Колко хора са отишли преждевременно на онзи свят от салами и от кълцано месо! Милиарди животни са подали и подават молбата си до Бога, да ги освободи от човешкия нож. Това е Истина, която трябва да се възприеме. Който не я приеме, ще носи последствията на своето непослушание. Новото учение не позволява да се

ядат никакви салами. Аз вземам думата салам в широк смисъл. Когато мъжът изтезава жена си, или жената – мъжа си, те са яли салам. Когато родителите развращават децата си, те са яли салам. За саламите Бог изпъди първите човеци от рая. За същите салами страда и днешното човечество.

Христос пише в новото учение: „Човек за човека е брат". Щом сме братя и сестри, трябва да живеем по братски. От гледището на Божественото учение няма неприятели в света. Хората са приятели едни за други, а не неприятели. Пазете се от внушенията на онзи, който е поставил в ума ви отрицателната мисъл, че човек за човека е вълк. Това е крива, изопачена, нечиста мисъл, остатък от старото учение на дявола. Бог ще изкорени това учение до дъно и няма да остави помен от него. Тъй казва Господ днес, и каквото казва, ще се сбъдне, защото е Божествено.

Вложете в умовете си мисълта, че всички сте братя. Днес се правят предложения за мир. Пратете и вие вашата нота горе, при Бога, оттам да искате мир. Светът е обсаден от Ангели. Горко на онези, които проповядват учението, че човек за човека е вълк! Горко на онези, които лъжат и крадат! Време е вече да се приложи Божественото учение и между нас. Проектирайте мисълта си нагоре и изпълнете Божията воля. Не мислете, какво ще стане с вас. Косъм няма да падне от главата ви без Божията воля. Нека всички българи се молят и отправят молитвата си към Бога. Само така България ще се благослови и освободи. Всеки народ, който мисли, че сам ще оправи работите си, още повече ще ги обърка. Ако всички европейски народи мислят така, цяла Европа ще се напълни с инвалиди. Най-после всички народи ще се обърнат към Бога. Ще кажете, че отговорността лежи върху управляващите. Не е така. Всички хора, всички семейства, всички общества носят отговорност за положението на своя народ. Всеки човек поотделно е толкова отговорен, колкото и управляващите.

Всеки човек трябва да отправи своята молитва към Бога. – „В коя църква трябва да се молим?" – В която и да е. Можете да се молите и на открито. Днешният топъл, сух ден показва, че Бог изпраща своето благословение върху всички народи. Понеже всички сме братя, грехът на едного е общ грях. Така казва Христос. И благото, и Доброто на едного е общо благо. Днес всички народи негодуват един срещу друг. Те се обичат, но се намират в хипнотично състояние, което помрачава съзнанието им, затова те не разбират какво правят. Обърнете се към живия Господ, Който

казва: „Потърсете ме в ден скръбен, и Аз ще ви се изявя.“ Опитайте Господа, да видите, дали ще ви помогне в ден скръбен. Някой се моли да бъде в тила, а не на фронта. Положението е опасно навсякъде, независимо от това, дали сте в тила, или на фронта. Всички хора са на фронта. Днес милиони хора умират, други остават инвалиди, сакати, трети страдат от сиромашия. Във всеки дом се чува плач. Според мене, сегашната култура е култура на плача и на страданието.

„Десетимата възнегодуваха за двамата братя“. – „Какво ще стане с нас и с европейските държави?” – Не се грижете за тях. Те носят отговорност за себе си; всеки народ носи отговорност. Бог е определил границите и развитието на всяка държава, за да върви всичко по своя път. Всички хора и народи трябва да бъдат с отворени очи. Ако държавите не са с отворени очи, те няма да се ползват от условията на Живота. Бъдете смели и решителни, не се обезсърчавайте. Не мислете какво ще стане с вас. Нищо лошо няма да стане. Бог ще ви окъпе, ще ви преоблече и ще ви постави в новите условия на Живота. Така е казано, и така ще бъде. Какво правят децата ви, когато обещаете да им купите за Великден нови дрехи? Те скачат, пеят, радват се. Голям Великден иде за всички хора. – „Война е сега, тежки времена живеем.” – Ще останат много инвалиди, но Христос ще отвори очите на ослепелите, ще обърше сълзите на страдащите, ще възкреси мъртвите.

Хората ще се върнат на земята по три начина: едни ще се преродят, без да знаят, че са преродени; други ще знаят, че са преродени, а трети ще възкръснат. Който възкръсне, ще бъде свободен от закона на кармата, от всички недъзи. Възкръсналият живее на земята така, както на Небето, дето всички изпълняват Божията воля с Любов. Тогава земята ще бъде обетованата земя; хората ще бъдат красиви и млади, по на тридесет и три години. Всички ще служат на Бога, както Син Човечески служи.

Да бъдем Божии служители! Това е най-високата служба, която човек може да изпълни на земята.

Беседа от Учителя, държана на 22 септември, 1918 г. – София.

В МОЕ ИМЕ

Двама или трима, събрани в мое име. (Матея 18: 20.)

„В мое име.“ Христос не казва, дето са събрани един или двама в мое име, но казва, дето са събрани двама или трима в мое име. Значи, Той изключва едното.

Учениците изучават числата, работят с тях, но смисълът им не знаят. Христос си служи с числата и знае тяхното значение и смисъл. Това се вижда от стиха, че Бог присъства там, дето са събрани двама или трима в Негово име. За единицата нищо не се казва. Когато е сам, човек влиза в къщата, или в стаята си, затваря прозорците и по този начин не дава възможност на светлината да проникне в стаята. Вън има светлина, но вътре няма. Щом дойде един приятел, тогава той отваря прозорците си и дава възможност на светлината да влезе вътре. В присъствието на двама, събрани в Божието име, Бог се изявява сред тях. Каже ли някой, че Бог не съществува, това показва, че той е затворил прозорците си за външната светлина. За да се убеди в съществуването на Бога, той трябва да отвори прозорците си. Влезе ли външната светлина в стаята му, философският въпрос е разрешен. Следователно, който казва, че Бог не съществува, той е затворил прозорците си; каже ли, че Бог съществува, той е отворил прозорците си.

Обръщам се към онези от вас, на които прозорците са затворени, с молба, да се върнат в домовете си. Защо? Да отворят прозорците си. Така постъпва и Бог, когато изпраща страдание на някой човек. Чрез страданията и изпитанията, Той заставя всички хора да отворят прозорците си, да влезе отвън необходимата Светлина за живота им.

Казано е в Писанието: „В начало бе Словото.“ Аз казвам: отначало излезе Словото, и Словото бе у Бога. Защо Словото беше у Бога? Защото Неговите прозорци са всякога отворени.

„И Словото бе Бог...В Него бе животът; и животът бе виделина на човеците. И виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе“.

Ако Виделината се поддаде на тъмнината, това показва, че или тъмнината е по-голяма, или прозорците й са затворени. Всъщност, тъмнината не обзе Виделината.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име.“ В този стих, знакът за

събиране – плюсът, ще бъде заместен с думите в Мое име или в името Божие. Знакът за събирането е плюс, за изваждането – минус, за умножението – полегат кръст, а за делението – две точки. Без тези знаци не може да се определи какво действие трябва да се извърши между числата. Когато Христос казва „Дето са двама или трима, събрани, – следва знакът в мое име, – там съм и Аз сред тях”. Плюсът, при събирането, означава страдание; минусът, при изваждането, означава недоволство; полегатият кръст, при умножението, означава илюзиите в живота; двете точки, при делението, означават разединяване.

„Там съм и Аз сред тях.“ Защо се събират двама или трима заедно? Да намерят Истината, която ще внесе спокойствие и мир в душата им. За тази цел, прозорците им трябва да бъдат отворени. Светът, в който живеем, не се основава на произволи и случайности. Той се основава на абсолютната Мъдрост, на закон, без който косъм от главата ви не може да падне. Ще кажете, че в света съществуват големи страдания и нещастия. Те са неизбежни. Докога? Докато разберем великите закони на Битието. Съзнателно или несъзнателно, човек работи чрез страданията, както с математическите действия, и се развива правилно. Ангелите не страдат, защото разбират законите. А всяко неразбиране на нещата причинява страдания. Как няма да страда човек, който постоянно прееждa? Днес се наяде с печена кокошка, пие шампанско; утре също прееждa, после се оплаква от разстройство на стомаха, от страдания и болки. Един ден, когато разбере, че не трябва да преяжда, ще се освободи от страданията. Храненето има смисъл дотолкова, доколкото доставя необходимите елементи за поддържане на организма. Вложете в огнището си толкова въглища, колкото са нужни за свършването на една работа. Щом ги свършите, пак ще си набавите.

„Дето са двама или трима.“ Кои са двамата или тримата? Това са умът, сърцето и волята на човека. Когато умът е пълен с възвишени мисли, сърцето – с движеща се творческа сила, а волята – бременна с велики Божии Добродетели, Аз съм там. Кой е този Аз? Единният, от Когото всичко произлиза. Нека всеки се запита: „Бременен ли е умът ми с възвишени и светли мисли, сърцето – с творческите енергии на Доброто и волята – с прояви на Доброто?“ Когато казваме, че Бог създаде света, разбираме Доброто, защото творчество има само в Доброто. Когато отнемете живота на човека, вие му причинявате зло; когато му върнете живота, причинявате му Добро.

Когато Христос изказа мисълта „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и Аз“, Бог говореше чрез Него. Когато Бог говори, всякога имаме творчески процес. Как различаваме Божествените неща от човешките? Ако отидете на някаква проповед или на концерт, на театър и след това изпитате стремеж или импулс към възвишеното, вие сте слушали нещо Божествено; ако не почувствате никакъв стремеж към възвишеното, вие сте попаднали на нещо човешко. Ще кажете, че сте правоверни, разбирате нещата. Какво е вашето верую, това не ме интересува; колко е голяма вашата градина, и това не ме интересува. За мене е важно да зная какви плодове ражда вашата градина. Градината ви може да е с километри голяма, и това е добро; но ако нищо не ражда, това не е добро. Всеки трябва да се стреми да ражда. Човек е дошъл на земята с велика мисия, която трябва да изпълни. Всеки човек изразява една Божествена мисъл, изпратена на земята да принесе своето благословение и да се върне пак при Бога.

Следователно, човек се движи на земята, докато излее своето съдържание, т.е. докато се прояви. Това не става изведнъж. Някой се проявява в началото на живота си, друг – към средата, а трети – на края. Много години ще тъпчеш земята, докато някой се сети да извади запушалката на твоето шише и да излее съдържанието ти. Като се изпразни, пак по същото колело се качва горе, да се напълни отново. Някой пита, ще дойде ли втори път на земята. Много пъти си дохождал и още много пъти ще дохождаш. Животът е колело, по което всички хора се качват и слизат; слизат да нагребат вода, качват се, изливат водата и отново слизат. Някой казва, че не иска да се ражда втори път. Това не зависи от него. Щом се движи колелото, ти непременно ще слизаш и ще се качваш. Ако не искаш да се раждаш, твоето колело ще спре движението си, и ти си осъден на израждане. Това наричаме ретроградство, т.е. отстъпление от закона на Божественото движение.

„Дето са двама или трима.“ Двамата са духовникът и учителят, а тримата – народът. Ако духовенството е бременно със словото Божие, ако учителите са бременни с идеята за движението на Божественото колело, и ако народът е бременен с плодовете на Духа, Бог ще бъде сред тях. Този народ е благословен, той ще бъде силен и велик. Това учение може да се приложи и в домовете. Бащата е духовникът, майката е учителят, а синът – народът. Този закон, т.е. това отношение съществува навсякъде в живота. Като дойдете до човека, имате същото отношение: Духовникът е

човешкият ум, учителят – човешкото сърце, народът – тялото му. Когато умът, сърцето и тялото ни са бременни с Божествени идеи, Бог ще бъде сред нас, и каквато работа започнем, тя ще се благослови.

Ще кажете, че човешкият живот е пълен с нещастия и с приключения. Драма е това, все ще се случи нещо. Така е писал Авторът. Той е писал колко действащи лица трябва да участват в драмата, как да бъдат облечени, къде да стават действията, какви роли да се играят и както е писал, точно така се изпълнява. Какъв ще бъде животът на действащите лица? Ще минат през огън, ще страдат и най-после ще се спасят. Така е писал Авторът, така става. Днес ние присъстваме като зрители на една велика Божествена драма. Какво ще стане с действащите лица? Каквото Авторът е написал. Героите ще минат през големи мъчнотии и страдания, ще разрешат мъчнотиите си правилно и ще се спасят. След това публиката ще им ръкопляска. Защо се дава една драма в света? За възпитание на хората. Драматическите моменти не са нищо друго, освен последствия на някакви неправилности в човешкия живот. Страданията на действащите лица се дължат на интриги и на лоши постъпки между самите тях.

Момък и мома искат да се оженят, но се явяват интриги около тях. Майката и бащата се разделят във възгледите си. Майката държи страната на дъщерята, бащата – на момъка. И обществото отвън също се разделя: едни поддържат момата, други – момъка. Като дойде краят, въпросът се решава така, както Бог иска. Като дойде краят на драмата, всички казват: „Авторът е написал драмата си точно според законите на Живота.“ Публиката ръкопляска, доволна е от развръзката на драмата, и всички си отиват по домовете. Един от присъстващите използват добре това, което са чули и видели; други – нищо не използват, те гледат на действията като на картини. Всяка драма трябва да остави в ума и в сърцето на човека нещо, което да го ползва. Животът е драма, а не трагедия. Героите могат да бъдат изпъдени от отечеството си, да изгубят имането си, да бъдат опозорени, да страдат с години, но, в края на краищата, съдбата им се подобрява, и те отново придобиват всичко изгубено.

Сега вие сте сгодени за Господа, за Христа, искате да се ожените за Него, но светът не е съгласен, не позволява. Момата настоява, майката и бащата се противопоставят и казват: „Не може, не позволяваме да стане тази връзка. По-скоро ти ще умреш, или ние, но няма да дадем съгласието си.“ Едната страна настоява, другата се противопоставя, докато най-после

работата се нарежда така, както Бог иска. Едните казват може, другите – не може, докато най-после въпросът се разрешава с може.

Една милионерска дъщеря се влюбила в един млад, красив момък. И двамата искали да се оженят. Бащата на момъка не бил съгласен за тази женитба. Обаче, момъкът и момата решили и без него да се венчаят. Те се качили на велосипед, за да стигнат по-скоро в съседния град, дето да се венчаят. По целия път те хвърляли малки, остри гвоздейчета, с цел да препятстват на онзи, който тръгне след тях, да ги гони. Като се научил за бягството им, бащата тръгнал след тях, също с велосипед, да ги стигне и попречи на решението им. Обаче, гвоздейчетата започнали да се забиват в гумите на велосипеда и му пречили. Гумите се пробили, и той тръгнал пеш. Гвоздейчетата се забивали и в обувките. Той спирал често да чисти обувките си, и това го забавило. Най-после бащата стигнал в съседния град, дето младите го посрещнали радостни и щастливи, че реализирали желанието си. Като се намерил пред свършения факт, бащата се принудил да даде благословението си, и тримата се върнали у дома си доволни.

Сега Христос се обръща към всички народи и казва, че това, което днес става в света, е глас Божи. Няма да остане човек и народ, които да не разберат този глас. Рано или късно, всички ще го разберат. Може да се съмнявате, да се безпокоите за последствията, но търпение се иска от всички. Резултатът на това, което днес става, ще се види в бъдеще. Като дойдете втори път на земята, ще четете историята на народите, ще видите какви са последствията на днешните времена. Който има търпение, ще дочака края на събитията. Който няма търпение, ще се отегчи и ще пожелае да си отиде у дома. Драмата, която днес се разиграва, е в четири действия. Някои ще видят само първото действие и ще си заминат; други ще останат до края на второто действие; трети ще останат до края на третото действие; малцина ще имат търпение да останат до края на драмата, да видят и четвъртото действие, да видят последствията на драмата.

Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и Аз сред тях.“ Числото 2 е производителен принцип. То е сила, която произвежда, запазва, съгражда. Някои я наричат творческа, но всъщност, не е такава. Художникът, който рисува картини от Природата, и музикантът, който възпроизвежда песента на Природата, не са творци. Те копират Природата, т.е. репродуцират я. Репродукцията означава преповтаряне на явленията. Художникът преповтаря това, което вижда в

Природата. Музикантът преповтаря това, което чува в Природата. Възлюбеният говори на възлюбената си това, което Бог е казал. Казвате на някого, че го обичате. Как ще изразите обичта си? Ако е гладен, ще го нахраните; ако е жаден, ще го напоите; ако е бос и окъсан, ще го облечете; ако е невежа, ще го научите на нещо. Аз вярвам само в Любов, която дава. Аз не вярвам в Любов, която се изразява в чукане на пълни чаши и пиене наздравица за благото на този или на онзи народ. Ще седнат няколко души пред чаши, пълни с вино, ще се чукат и ще пият за доброто на България. Това не е нито Любов, нито Обич. България се нуждае от герои, от хора с характер, с Добродетели, с Вяра, които могат да издържат на всички условия.

Сега иде неприятелят. Вътрешното разлагане, желанието на човека да се осигури, да живее само за себе си, трябва да се премахне. Няма защо да се осигурявате. Още със слизането си на земята човек се осигурил. Всеки добър, честен и справедлив човек трябва да извади ножа си и да отиде на фронта. – „Отсега нататък ли ще воюваме? Ние очакваме всички да се върнат оттам, а сега ни се говори да излизаме на фронта.” – Това, което ставаше досега, аз наричам междуособица, а не война. Досега се биха брат с брата – това не е война. Истинската война подразбира да воюваш със злото, с кражбата, с лъжата и да ги победиш. Само така могат да се създадат велики народи, добри общества и семейства. Всички духовници, учители, управници, съдии трябва да извадят ножа си и да кажат: „На фронта!“ Против кого? Против общия враг, който е тъпкал и тъпче всички хора. Колко ваши братя и сестри е отправил той на онзи свят! Колко ваши деца, ваши възвишени мисли и чувства е поробил и потъпкал! Христос казва, че, за да победите общия враг, трябва да прощавате на всички, които са ви обидили и напакостили; трябва да изпъдите злото вън от себе си. Казвам: Отворете прозорците си, да влезе Божествената светлина във вашия дом. Който не ги отвори, ще понесе последствията на непослушанието. Това значи, Бог ще въздаде на всекиго заслуженото. Великият Баща на човечеството гледа еднакво към всички хора, и на всички говори като на съзнателни, мислещи същества, които имат условия да се повдигнат. Нека всички бъдем свободни и работим дотогава, докато се подобри живота на хората, на всички живи същества на Земята.

Казвате: „Добре, че войната е към своя край.“ Не е така. Войната сега започва и се развива във ваша полза. Ние ще спечелим войната. Коя война? Божествената война, която ще повдигне народите. Българският

народ ще бъде велик не както мислят българите, но велик пред Бога. Искам всички хора, всички народи да станат велики и така да се явят пред лицето на Бога – своя Баща.

Две течения съществуват в света: на злото и на Доброто. Едни хора са поданици на злото, а други – на Доброто. Злото отстъпва вече своята власт и място на Доброто. Да му мислят неговите поданици. Като се явите пред вашия Баща, Той ще ви пита: „Коя кауза поддържахте на земята?“ Поддържайте Божията кауза, защото на Него дължите всичко. Той работи навсякъде в света. Нищо не става случайно. Всички народи, в своето развитие, вървят по директивата на Божията мисъл. Всичко се подчинява на Божиите заповеди. Как ще се докаже това? Лесно се доказва. Достатъчно е да ви кажа: „Бият се хората на фронта.“ – „Докажи това.” – Който иска да се увери в думите ми, ще го изпратя на фронта. Другояче не мога да го докажа. Оръжията, с които Небето воюва, са толкова съвършени, войниците – толкова силни и войнствени, че никаква тъмна сила не може да им противостои. И най-голямата земна сила отстъпва на Небесните сили. Онези, които не могат да устоят на Божията сила, копаят скривалища надолу, там да се крият.

Когато Христос се яви пред човечеството, което днес воюва, всички демони ще излязат от хората и ще влязат в утробата на свинете. Който се освободи от беса в себе си, ще се обърне към Бога с думите: „Господи, искам да бъда Твой ученик.“ Господ ще му каже: „Иди първо да разкажеш на ближните си какво направих за тебе.“ И сега Бог се обръща към европейските народи и им казва: „Вие сте болни, опиянени. Трябва да се свестите.“ Бог вдига ръката си над тях, да ги свести, да отрезнеят. Това означава, че мирът иде. Божията ръка се движи бавно, планомерно и, като направи един полукръг, в цяла Европа ще настане мир. След това Той ще каже на всеки народ поотделно: „Повърни горчивото и отровното, с което си се хранил досега!“ – и той ще повърне. – „Извади кесията си!“ – и той ще я извади. – „Разкажи какво си правил досега!“ – и той ще разкаже. С едно махане на ръката си Бог ще се разправи с всички народи и ще им каже: „Земята е моя, всички сте мои деца и, отсега нататък, никой няма право да бие брата си!“ Това е Новото учение. Така говори Господ. Който не вярва, нека погледне вън, там ще види Бога. Вън е Господ, аз Го виждам. Отворете прозорците си, и вие ще Го видите. Щом влезе у вас, вие ще почувствате вътрешна радост и лекота, вътрешен мир и веселие.

В един рудник, в Америка, едно магаре прекарало десет години на

тъмно. То пренасяло въглища от една галерия в друга, без да види слънчев лъч. На десетата година пуснали магарето за един ден, да излезе от рудника, да подиша чист въздух, да види светлия Божи ден. Като се видяло свободно, на въздух и светлина, магарето не знаело какво да прави от радост: хвърляло се на земята, обръщало се на гръб, на корем, ревало – не знаело как да изрази радостта си. Такова е състоянието на всеки човек, който е отворил прозорците си за Божията светлина и топлина. Голяма е радостта на човека, в когото Бог живее. Който се радва и весели от дълбочината на душата си, ще знае, че Бог го е посетил и, като магарето, го е извадил от дълбокия рудник, на чист въздух, на Божията светлина, да се радва и весели на Свободата.

„Дето са двама или трима." Двамата са умът и сърцето. Умът е макарата, която се изкачва нагоре; сърцето – макарата, която слиза долу. С помощта на тези макари човек издига волята си, която е паднала долу, и я поставя на мястото й. Тримата са умът, сърцето и волята, които всякога трябва да бъдат в съгласие. Когато двамата и тримата са в хармония, Бог е сред тях, и работите им се нареждат добре. Чуете ли думите „Аз съм сред вас" – ще знаете, че Бог ви говори. Илия чу тихия Божи глас в себе си, който го запита: „Какво направи, Илия?" Той закри очите си със своята дреха и отговори: „Господи, от ревност към Тебе направих това престъпление." Бог му каза: „Не е този пътят, по който можеш да ми служиш. Не е този пътят, по който Царството Божие може да дойде на земята." След тези думи дойде огнена колесница, която вдигна Илия и го занесе над облаците. Духът на Илия влезе в Елисея, който беше миролюбив, и той продължи неговата работа.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм Аз сред тях." Този стих, преведен на ваш език, означава: ако умът и сърцето ви са събрани в мое име, и Аз ще бъда между вас; ако умът, сърцето и волята ви са събрани в мое име, и Аз ще бъда между вас. Каквато работа започнете, като духовници, учители, управници, съдии, ще бъде благословена, защото всички богатства са в Бога.

Един евангелски проповедник ми разправяше какво видял в живота си. Един ден, като се разхождал по улиците, случайно погледнал към един от прозорците на една къща. Той видял една красива мома, с такова свежо лице, че останал учуден. Никога в живота си не бил срещал толкова хубава мома. Вгледал се той внимателно в нея и забелязал, че пред лицето й имало някаква червена завеса, от която падали лъчи, които се отразявали

върху лицето на младата мома и ѝ придавали особена красота и свежест.

Не можете ли и вие, като младата мома, да турите такава завеса пред лицето си, за да стане красиво и свежо? Можете. Това е завесата на Божествения живот. Всички имате тази завета на прозорците си, но трябва да я използвате. Всеки носи Божественото в себе си, но един го признават, а други не го признават. Който се осмели да признае, че Бог живее в него, че всичко, което му е дадено, принадлежи на Бога, наричат го еретик, отстъпник от Вярата и т.н. Странно е това. Ще излезе, че, който вижда слънцето и признава Бога за свой Баща, е еретик. Слепият, понеже не вижда слънцето, не вижда света, който Бог е създал, е правоверен. Аз признавам, че всичко принадлежи на Бога. Следователно, и аз съм човек на Бога. В това отношение, всички търговци биха ме приели за слуга, защото не крада и не лъжа. Мога да стана и касиер, да пазя и да раздавам пари на хората. Касиерът трябва да бъде честен и справедлив.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и Аз". От тези двама или трима, Бог ще избере касиер, да пази Божествената каса и с Мъдрост да раздава от нея на всички, които се нуждаят. Мнозина отиват при Господа, да искат честен касиер, който да пази касите им. Отговаря им се, че няма двама или трима, събрани в името на Бога, за да изберат оттам човек. Възразяват, че всички са правоверни, събират се в името на Бога, правят молитви. Такова събиране още не е истинско. Така кацарят събира обръчите на кацата. Той взeме чук в ръка и един след друг ги сглобява. Това събиране не става по ваша воля, но по волята на кацаря. Ако вашите умове, сърца и воля се съберат доброволно, в името Божие, там е Бог сред вас. Този е пътят, по който можете да изправите живота си.

Това, което става с вас, става и с целия свят. Светът представлява велика, колективна душа. Каквато е участта на великата душа, такава е участта и на малката душа. И обратно, каквато е участта на малката душа, такава е и на голямата. Малката душа може да спре голямата в пътя ѝ; и голямата може да спре малката – това е закон в Природата. Всеки човек може да спре движението на трена. Как? Като извади една релса от пътя му. Всеки може да подвижи спрелия се трен, като тури извадената релса на мястото ѝ. Човек може да направи и едното, и другото, понеже е фактор в света. На човека е дадена свобода да прави каквото иска, но той не може да бъде свободен от отговорност за своите дела. По отношение на вселената, човек е малък, но често малката причина произвежда големи резултати и последствия.

В 1875 година град Чикаго изгорял по невниманието на един човек. Той имал крава и влязъл в обора вечер, със свещ в ръка, да я дои. Кравата ритнала свещта, и сламата се запалила. Човекът не забелязал това и продължил работата си. След малко затворил обора и се прибрал вкъщи. Среднощ той се събудил от страшен вик – целият град бил в пламъци. Една малка причина произвела големи и лоши последствия. След това Чикаго бил възстановен и станал по-хубав, отколкото бил първоначално. Кой е виновен за пожара? Онзи, който доил кравата си вечер, и държал свещта отзад, да му свети по-добре. Човек трябва да държи свещта пред лицето си, а не зад лицето си.

Днес Христос говори на всички хора, както едно време им е говорил. Ще кажете, че не помните кога ви е говорил Христос. Наистина, забравили сте кога ви е говорил и какво ви е говорил. Забравили сте и гласа Му. Христос казва: „Това, което сте направили на едного от малките, направили сте го и на мене. Ако нищо не сте направили на малките, и на мене нищо не сте направили“. Помните ли това? И това не помните. Всички сте дошли от Небето, там сте се познавали; но тук, понеже сте с маски, не се познавате. Сегашните хора са маскирани, като на бал маске. Като маскирани, те си позволяват такива неща, каквито без маски никога не биха направили.

Християнството съветва всички хора да хвърлят маските си. Времето на бал маске е отживяло века си. Снемете маските си, да за почнете новия живот на опознаване. Страданията се дължат наританиците, подигравките, мушкането, смеха, които стават на бал маске. Като боледува, човек се обърква и казва: „Не зная вече кое е Добро и кое – лошо, какво да правя и какво да не правя.“ Това показва, че мислите и чувствата на човека се маскират. Той се намира на бал маске. Казвам: спри бала! Свали маските от мислите и чувствата си и ще познаеш себе си, ще познаеш кой какъв е. Долу маските! Да започнем нов, естествен живот на творчество, на производителност. Време е вече да се рисува, да се свири, да се оре и копае; да се обработват градини, ниви, лозя; да се създават и подхранват нови мисли и желания. Колко мисли и желания са убити! – „Как да се справяме с мъжете и с децата си?“ – Като снемете маските си.

Турете в ума си мисълта – „в името Божие.“ Бог ще дойде у вас и ще ви научи как да пресъздадете своя дом. Не е мъчно да подобри човек живота си и живота на своето семейство, но той трябва да се освободи от съмнението. Един е пътят за посяване на добри мисли и желания – да

работите в името Божие. Постигнете ли това, Бог е сред вашите мисли и желания. Лошите мисли не могат да се обработват в името Божие. Който се опита да направи това, ще плати скъпо. Никой няма право да малтретира майка си, която е посветила здравето, силите си, живота си за него. Позволи ли си да се отнася грубо и жестоко с нея, скъпо ще плати. Ако бащата и майката не изпълняват с Любов задълженията си към своите деца, ще платят четирикратно. Болестите на съвременните хора не са нищо друго, освен полици, които те изплащат за неизпълнен дълг към децата си, когато са били родители, или към родителите си, когато са били техни деца. – „Какво да правим, за да се излекуваме?" – Да обичаме родителите си, да обичаме своите братя и сестри.

Ние имаме една Небесна майка и един Небесен баща, една Небесна сестра и един Небесен брат. Който съгрешава против тях, ще носи последствията на своите прегрешения. В който ден измените отношенията си към своята майка, баща, брат и сестра, Божието благословение ще дойде върху вас, и Христос ще ви се изяви. Христос означава Син Човечески. Синът включва в себе си братята и сестрите, които ще дойдат да подготвят пътя, по който майката и бащата идат при вас. Които се съмняват в това, което говоря, нека направят опит, да възлюбят Небесните майка, баща, брат и сестра; след това нека пожелаят да се реализира едно тяхно добро желание, за което от години работят. Ако в една седмица не го реализират, нека дойдат при мене да кажат, че думите ми не са верни. Ако можете да приложите Любовта си, даже на смъртно легло да сте, за една седмица положението ви ще се подобри и ще оздравете. Това е Божествен закон, който можете да приложите.

Какво трябва да направи българският народ в тези трудни времена, които преживява? Едно се иска от всички: да възлюбите вашите Божествени баща, майка, брат и сестра. Това значи да се обърнете към Бога. Така ще се спаси българският народ. Така ще се спасят всички българи: свещеници, учители, управници, съдии, майки и бащи. Готов съм да стана слуга на всички, само вие да се спасите и повдигнете.

Преди две хиляди години дойде Христос на земята, и вие Го разпнахте. И до днес още продължавате да Го разпъвате на кръста, да роптаете против Бога. Колко души са готови да направят опит, да приложат Любовта? Ако можете да направите опита, следната година ще има голямо плодородие. Бог ще върне всички загуби на хората от войната. Всички ще бъдете свидетели на това, което говоря, но да възлюбите

Божествените майка, баща, брат и сестра. Сега са времена за опити. Да опитаме Господа. Не говоря само думи, но неща, които могат да станат. Не говоря, за да печеля последователи. Искам всички да възлюбим Господа, Който се проявява чрез нашите майка, баща, брат и сестра. Що се отнася до последователи, ето, Христос има петстотин милиона последователи, които са разделени според своето верую. Те и до днес още спорят, Син Божи ли е Христос, или не е; не знаят какво място да Му определят. Христос е сит от такива последователи.

Казвам: Христос е Син Божи; Негов Баща е Бог; Неговата Майка е Господ; Неговата сестра и брат е Дух Свети. Той слиза на земята, да утеши всички страдащи, като им казва: „Не се страхувайте, аз ще ви помогна." Когато сте скръбни, ще дойде вашият голям Брат да ви утеши. Ако сте паднали, ще ви повдигне. Обичайте своите братя и сестри, за да чуете чрез тях тихия глас на Бога, Който казва: „Аз съм с вас." Това означава стихът, в който се казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и Аз". Всеки може да чуе тихия глас на Бога отвътре, или отвън, до ухото или до слепоочната област, отгоре на главата, или отпред. Каже ли някой, че Бог му е проговорил, важно е да се знае откъде, от коя посока: от изток, запад, север или юг. Давид казва: „Видях Господа отпред, на лицето си". На друго място в Писанието е казано: „Господ ще ти бъде задна стража". Това показва, че се намираш в опасност. Когато гледаме Господа пред лицето си, това е ден на спасение. Когато Го гледаме отгоре, това е час за молитва. Когато е вътре в нас, това е ден на Любовта. Тогава трябва да слушаме какво ни говори.

Всяко нещо, което слушаме, има свой вътрешен смисъл. При това, всякога ни се говори нещо определено и от определено място. Казваме, че е дошъл някой посланик. Веднага искаме да знаем отде иде той: от Англия, от Америка, от Русия, от Германия или от Франция. Ако знаем отде иде, ще знаем и неговата мисия. Божият поклонник носи със себе си Божията Правда и се обръща към всички народи с думите: „Народи, въдворете Божията Правда на земята!" Ако иде от север, Той проповядва на хората Истината. Ако иде от юг, Той проповядва за Добродетелите и казва: „Гладния ще нахраниш, жадния ще напоиш, натъжения ще утешиш." Ако иде от изток, ще проповядва на хората за Любовта. Иде ли от запад, ще проповядва за прощението. Казано е в Писанието: „Преди да е залязло слънцето, трябва да си простил на брата си."

Много неща са писани в Светото Писание. Много време са писали, но

и много хора са взели участие в написването Му. Пребройте колко пророци, колко евангелисти и апостоли са писали. Не се пише лесно Свещена книга. Това не е да напишеш една обикновена книга; да вземеш оттук оттам няколко мисли и стихове, да ги съчетаеш по свой начин и да кажеш, че си написал нова книга. След това, да се подпишеш, да знаят всички кой е писал книгата. Казват, че някой написал отличен роман. Не се пише лесно роман. Ако не бяха момъкът и момата, кой щеше да го създаде? Те създават романа, авторът само го пише. В това отношение, авторът е стенографът, който схваща бързо онова, което момъкът и момата преживяват, и го описва. И с това авторът принася известна полза на човечеството, но сам той не е действащо лице.

Бог пише една велика книга, на която листата са хората. Значи, всяка душа, в която са вложени тайните от създаването на света досега, е лист на великата Божествена книга. Понеже много листа на тази книга са откъснати и забутани някъде, моята задача е да ги намеря, изчистя и занеса на Бога, да ги постави на местата им. Съветвам ви и вие да събирате изгубените листа на Божествената книга. Ако намерите само един лист и го занесете горе, ще получите такава награда, каквато никой цар на земята не може да ви даде. В този смисъл, стихът „Дето са двама или трима, събрани в мое име“, се превежда с думите „Ако съберете два или три листа от тази книга в мое име, Аз ще бъда с вас”. Живи са листата на Божествената книга. Те се наричат още листа на Дървото на Живота. Хората са листа на живото дърво; светиите са цветовете; Ангелите – завързалите, но още неузрели плодове, а Херувимите и Серафимите – узрелите и сладки вече плодове. Всички живи същества, от най-малките до най-големите, съставят Дървото на Живота, в което текат Божествените сокове. Цялото Дърво пък живее в Бога. Чрез Дървото се изявява Животът, като Виделина.

Казано е в Евангелието: „Виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.“ Виделината е Христос, проявен в света. Щом се проявява Христос, всички трябва да Го познават. Той е говорил на всички. Няма човек, който да е лишен от тази опитност. Някои хора не обичат да говорят за своите опитности и минават за безверници; други говорят повече, отколкото трябва, и минават за лъжци, не им вярват. Добре е човек да говори малко и да знае къде да говори. Всеки трябва да съзнава, че е душа, излязла от Бога. Като направиш някаква погрешка, кажи: „Аз съм син, или аз съм дъщеря на Бога. Сгреших, но Той няма да се откаже от

мене.“

Следвайте Христовото учение, за да се справите с мъчнотиите си. Прилагайте Любовта, за да изправите погрешките си. Каже ли някой, че ви обича, отговорете му:

- Нахрани ме тогава.

– Обичам те, искам да те държа близо до сърцето си.

– Дай ми вода да уталожа жаждата си.

– Искам да живееш в мене.

– Преди да вляза в тебе, ела да ме видиш в тъмницата и да ме освободиш оттам.

Някои религиозни хора славят на думи името на Бога и на Христа, а като излязат от черква, веднага започват да роптаят и да протестират. С това изказват недоволството си от живота. После, дойде някой да ме пита, вярвам ли в иконите, в кръста, паля ли свещи. Отговарям: обичам иконите, обичам и кръстовете, но живите. Паля свещи, но изгасналите. Като видя някоя изцапана икона, изчиствам я добре и я турям на мястото ѝ. – „Кланяш ли се на иконите?“ – Кланям се, защото те са листа на Божествената книга. Ако изчезнат те, книгата не може да се напише. Как може човек да се кланя на иконите? Питам: как се кланяте на изворите? Както се покланяте на извора, така ще се покланяте на живата икона, т.е. на човека. Като отивате да пиете вода от някой планински извор, навеждате се, гребвате малко вода и утолявате жаждата си.

И тъй както не може черква без икони, така не може и Живот без живи икони. На живите икони ще помагате, няма защо да им се кланяте и да ги целувате. Целуването на иконите е идолопоклонство. Мъжът отива на война, а жената скърби за него, плаче, целува портрета му. Като се върне жив и здрав, тя пак се кара с него, сърди му се, недоволна е от нещо. Това не е ли идолопоклонство? Защо жената да не прегърне мъжа си и да каже: „Обичам Господа в тебе.“ Така постъпват съвременните религиозни с Христа. Докато работите им вървят добре, те казват: „Господи, Исусе Христе, обичаме Те.“ След това плачат за Него, че страдал, че Го разпнали. Обаче, дойде ли им някое изпитание или страдание, започват да роптаят против Бога, искат да знаят защо им е изпратил тези страдания. И, като не могат да си дадат отговор, отричат се от Бога. Това не е истинско християнство.

Иде радостната вест, с музика и песни ни съобщават, че Мирът иде вече. Великото Божествено войнство слиза отгоре, пръсва се между всички

народи – германци, французи, руси, англичани, италианци, българи, сърби, всички заедно пеят: „Мирът иде вече! Всички сме братя.“ Христос казва: „И аз съм сред тях”. Той е възседнал бял кон, с бяло знаме в ръка и казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и Аз.“

Бог иде на земята. Който не вярва, ще го провери. След десет Божествени години, т.е. след хиляда човешки години това ще се сбъдне. Запишете си това, и ако след хиляда години не се сбъднат думите ми, готов съм да платя глоба от десет милиона лева. Тогава ще бъдете красиви, ще се прегърнем и целунем със свето целувание. Сега не се позволяват целувки. Целувката има смисъл, само когато може да вдигне болния от леглото, да възкреси мъртвия. Какъв смисъл има целувка, която прави здравия болен? Какъв смисъл има целувка, която умъртвява? Аз вярвам само в целувки, които правят човека умен, добър, здрав, но не и в такива, които го правят сляп, глух, сакат. Ако става въпрос за целувка между хората, нека се целуват въздушно, както децата. Докато се целуват въздушно, те запазват добрите си отношения. Щом се целуват физически, отношенията им се развалят. Нечисти са днес човешките целувки, затова хората се срамуват от тях. Да целунете умиращия, това е на място, защото той е пречистен. Целунете го, изпратете му своите добри мисли и чувства и пожелайте му добър път.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име.“ Числото 2 е закон на Обичта, а числото 3 – закон на самопожертване, т.е. закон на равновесие в Природата. Числото 2 е още закон на производителност, на плодородие, на изобилие. Числата 2 и 3, 5 и 6, 8 и 9 са щастливи числа. Те помагат на хората. Ако не научите смисъла на числата 2 и 3, не можете да влезете в числата 5 и 6; ако не научите смисъла на 5 и 6, не можете да влезете в числата 8 и 9. Науката за числата показва отношенията, които съществуват между всички одушевени и неодушевени тела. Като напишем или изговорим числото 2, веднага изпъкват в ума ни две очи, две уши, две ноздри, две отвърстия в устата – едното води към белия дроб, а другото – към хранопровода. Оттук виждаме, че числото 2 играе важна роля в човешката глава.

Сега, като се върнете по домовете си, нека всеки в себе си каже: „От днес започвам да обичам своите Божествени(беше в ед. число) майка, баща, брат и сестра.“ Кажете ли си така, всички мъчнотии и неразположения ще отстъпят мястото си на Радостта и на Веселието. Нова струя на Живот ще се влее във вас; нова Сила ще бликне, каквато никога

не сте изпитвали. Този е пътят, по който ще стане отварянето на вашите очи и уши. Този е начинът за познаване на Христа, на вашите майка, баща, брат и сестра, които сте забравили.

Днес България има нужда от герои на фронта срещу злото, които да проявят търпение. Носете тази мисъл навсякъде. Помнете: няма зло за България. Българският народ ще се повдигне. Бог ще даде на България толкова земя, колкото ѝ е необходима, даже и повече, отколкото очаква. След хиляда години България ще бъде голяма, ще разполага с толкова земя, колкото не е предполагала, ще я управлява един от най-добрите царе. Ще има и добри поданици: добри свещеници и учители, добри съдии и управници, разумни майки и бащи, безкористни търговци, трудолюбиви земеделци. България ще се превърне на райска градина, а българите ще бъдат облечени в празнични премени. Това ще се сбъдне след хиляда години.

Беседа от Учителя, държана на 29 септември, 1918 г. – София.

ДА СЕ РОДИ

Ако се не роди някой изново. (Йоан 3: 3.)

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие." Царството Божие е стремеж на човешката душа, а цел и смисъл на човешкия живот. „Ако се не роди някой изново, не може да види." Понеже Новораждането е условие за виждане на Царството Божие, Христос казва, че необходимите елементи за това са вода и Дух. Водата е Божествен елемент, който принадлежи на Херувимите. Техният физически свят е съставен от вода. Следователно, който иска да види Царството Божие, трябва да притежава двата елемента – водата, символ на Живота, физическия свят на Херувимите, и Дух – основа на Божественото Царство. Който иска да влезе в Царството Божие, трябва да бъде във връзка с Ангелите – основа на това царство, и с Херувимите – неговият физически свят. Без тази връзка, т.е. без вода и Дух невъзможно е човек да види Царството Божие.

Водата и Духът са високи върхове, на които трябва да се качите, за да видите Царството Божие. Как бихте видели някоя красива местност в Природата, ако не се качите на висок планински връх? Не се ли качите на върха, пред вас ще се изпречат неща, които ще препятстват на окото да вижда ясно. Те ще правят картината мъглива. Мъглата в човешкия живот е резултат на ненужни и неестествени човешки желания. Когато Христос казва да не се грижим какво ще ядем и какво ще пием, Той има предвид мъглата в нашия ум. Трябва да се освободим от тази мъгла, за да виждаме ясно. Тя трябва да се излее във вид на дъжд, а не да стои пръсната във въздуха.

„Да се роди." Какво означава раждането? Българите казват, че някоя жена добила. Обаче, добиване и раждане са два различни процеса. За жената се казва, че добила; за пилето, че се излюпило, а за нисшите организми, че се размножават чрез деление. Раждането пък подразбира бременност на Духа с една Божествена, велика идея. Значи, за да се роди човек, в неговото съзнание трябва да вземат участие два елемента: разумът, като висша проява на ума, и сърцето, като условие за проява на чувствата. С други думи казано: за да се роди човек изново, с ново съзнание, той трябва да мине през вода и Дух. При разглеждане на

въпроса за Новораждането, умът и сърцето трябва да бъдат свободни от всякакви предразсъдъци и предубеждения.

В Англия, една депутация от жени, членки на благотворително дружество, посетила един богат английски лорд, с молба да пожертва някаква сума за дружеството. Те отишли в дома на лорда вечер. Той ги поканил учтиво, предложил им да седнат и позвънил на слугата, да дойде да запали лампата. В бързината си, слугата драснал три клечки кибрит, една след друга, и едва на четвъртото драсване запалил лампата. Лордът му направил бележка, че не е внимателен, не трябва да изразходва четири клечки кибрит за едно запалване. Дамите, като чули как лордът прави бележка на слугата си за четирите клечки кибрит, си казали: „Не попаднахме на добро място. Този човек прави въпрос за няколко клечки кибрит, а ние очакваме помощ от него." Като излязъл слугата, лордът се обърнал към депутацията с думите: „С какво мога да бъда полезен на благородните дами?" Те разказали с каква цел идат при него, и той веднага им дал една сума от сто хиляди лева. Те останали учудени от щедростта на лорда. Защо? Защото имали предразсъдъка, че пестеливият човек не може да бъде щедър.

Щедростта е едно качество, а пестеливост и икономия – друго. Защо трябва да се изразходват две, три и повече клечки кибрит за запалването на една лампа, когато това може да стане само с една клечка? Има хора, които са щедри на кибритените клечки, а като дойдат до парите, там са скъпи, нямат никаква щедрост. Безразборното драсване на клечките е подобно на многобройните теории и разисквания върху християнството. Като слушате как се тълкува християнството, ще кажете, че тези хора са тръгнали вече в правия път. Опитайте да се докоснете до кесията им за благотворителна цел, веднага ще се поколебаят. За предпочитане е при разискване на въпросите човек да икономисва клечките, а да дава щедро стоте хиляди лева, отколкото обратното – да изразходва клечките, а да икономисва парите.

„Да се роди човек изново." Как става Новораждането? Като се роди човек от вода и Дух. Раждането е доброволен, Божествен акт, а добиването, както казват българите, насилнически процес. Всички хора мислят, че са родени, а всъщност, те са добити. Питайте едного от сегашните родени хора отде е дошъл, кои са майка му и баща му, къде са те днес, къде е отечеството му, той ще ви каже, че не знае отде е дошъл и къде ще иде. Знае, че родителите му са умрели, но кои са те, отде идат, също не знае;

кое е истинското му отечество, и това не знае. Какво знание има този човек? Каква философия има той за Живота? Роденият от Бога знае своя произход; който не знае произхода си, той е добит, не е роден. Между думите добиване и убиване има нещо близко. Също така и на английски думите lawyer (законоведец) и liar (лъжец) са близки по изговаряне, но различни по значение. Като се подхлъзне някога езикът, може, вместо законоведец да излезе лъжец и обратно.

Христос казва: „Ако се не роди човек изново, не може да види Царството Божие." Превеждаме: за да добием Царството Божие, за да възприемем външната светлина, която ще внесе в нашия ум цветовете и формите на телата, потребни са впечатления, които отпосле ще се обработват. Реални неща не са видимите, а невидимите, които възприемаме вътрешно. Някои хора, светски и религиозни, имат криво схващане, като мислят, че виждат нещата само външно. Външното виждане наричаме гледане. За да видим физически един предмет, съзнанието ни трябва да бъде будно. За да виждаме предмета външно и вътрешно, т.е. и физически, и духовно, нужни са Мъдрост и Любов. Не можеш да познаеш човека, докато не го обичаш; не можеш да го разбереш, докато не се свържеш с Разумността, която работи в него. Разбиране между хората има само там, дето тоновете вибрират хармонично. Когато съчетанието между тоновете е хармонично, казваме, че между тях съществува известна Разумност. В това отношение, Божествената музика представлява проява на Мъдростта, т.е. на разумно, мъдро съчетание на тоновете. Когато иска да изрази някоя нежна част от пиесата, музикантът избира такова съчетание на вибриращите тонове, което може да произведе съответен ефект върху човешката душа. Когато иска да изрази Любовта си към момата, момъкът понижава гласа си, да стане тих и мек. Когато искате да покажете, че сте недоволни от някого, вие повишавате гласа си, свивате вежди, намръщвате се, показвате юмруци.

„Ако се не роди някой изново." Христос говори за Новораждането, като условие за вътрешно виждане. Както бубата има стремеж да се превърне в пеперуда, така и онзи, у когото съзнанието е пробудено, има желание да вижда нещата вътрешно. Когато работи с желание да придобие материалите, необходими за неговото Новораждане, човек е на прав път. Който мисли, че ще намери тези материали във физическия свят и ще ги получи наготово, той не може да се новороди. Наистина, мъчнотиите,

изпитанията, на които човек се натъква, до известна степен спъват неговото развитие, но той трябва да прави усилия, да ги преодолява. Той знае, че смисълът на живота е в Царството Божие, дето ще намери своите близки, които обича, и които го обичат. Той знае, че смисълът на живота е в придобиване на Царството Божие, т.е. в придобиване на света на Хармонията и Красотата, на Светлината и простора. Към този свят, именно, се стремят съзнателно и несъзнателно всички мъже, жени и деца.

Търсите ли красиви форми, възвишени идеи, Божествена музика и поезия, ще ги намерите в Царството Божие, в света на безсмъртието. Не е далеч от нас този свят. Той ни обикаля отвред; той прониква и в нас. Разстоянието от нашия свят до Царството Божие е само една стомилионна част от милиметъра. Причината, дето хората не могат да видят тази близост, е стремежът им към периферията на Живота. С това те се отдалечават от Бога и от Царството Божие. Има хора, които се стремят към центъра на Живота, т.е. към Бога, към Неговото царство, но те са малко на брой. Повечето вървят към периферията: жените угаждат на мъжете, мъжете – на жените, майките – на децата, децата – на майките и т.н. И това не е лошо, но не е правилният стремеж, не е правият път на душата. Истинският път на душата е към Бога. Това означава вътрешен стремеж, съсредоточаване на човека към неговото висше, Божествено съзнание.

Как намира човек своето висше съзнание, или това на своя ближен? Ще кажете, като люби. Вярно е, че Любовта отваря всички пътища на човека, но за коя Любов говорите? Например, жената се стреми към своя мъж. Къде е мъжът й? Или къде е жената? Тя хваща ръцете му, гледа го в очите, но казва, че е студен към нея, не я обича. Какви доказателства има тя, че мъжът й не я обича? Нека жената вземе своя термометър и провери каква топлина има мъжът й. Ако има 37° топлина, той не е студен. Може ли да наречете студен онзи човек, който има 37° топлина? И аз меря със своя термометър и виждам, че този човек има 37° топлина. Значи, друго нещо подразбират мъжът и жената, когато са недоволни един от друг и се обвиняват в студенина.

Някои казват, че Христос говорил със символи, служил си с преносния смисъл на думите. Вашият език какъв е? Как е възможно топлият човек да бъде студен? Аз пък зная студени хора, които са топли. Колкото е вярно вашето твърдение, толкова е вярно и моето. Това е неопределен език, неопределена философия. Действително, има хора, на които топлината не е определена, постоянно се мени. Такава топлина не е истинска. Топлина,

която слиза до 35° и се качва до 40°, е променлива. Представете си, че имате едно градуирано шише, разделено на сто деления, т.е. на сто градуса. Вие очаквате шишето ви да събира сто кубически сантиметра течност и толкова наливате, но всякога оставате изненадани. Защо? Шишето е пукнато точно на 37-то деление, и над това деление течността се излива навън. Вие очаквате вашия мъж да има 100° топлина, а оставате изненадани. Той отправя към вас само 37° топлина. От това гледище, казвате, че мъжът ви е студен към вас, не ви обича. Какво трябва да направите, за да ви обича? Да си купите ново шише, в което да турите мъжа си и да го пазите внимателно, да не се пукне някъде, та топлината и съдържанието му да изтекат навън. Само така мъжът ви ще има постоянна и неизменна Любов към вас.

„Да се роди някой изново“. Това значи, да влезе човек в шишето си, което има 100° топлина и 100 куб. см. вместимост. Обаче, 37° топлина не е голяма. При тази топлина се извършват обикновени процеси. При нея човек не може да разсъждава зряло, нито да люби зряло. А човек трябва да се новороди, да придобие нов елемент в живота си. Съвременните психолози наричат Новораждането процес на пробуждане на човешкото съзнание; мистиците го наричат проникване и проява на Божия Дух и проява на Божествената душа в човека. Духът и душата посещават човека и си заминават, но ако останат за дълго време в него, те обхващат напълно ума, сърцето и волята му. Този процес наричаме Новораждане. Тогава човек е бременен с Божествени мисли и желания. Той е господар на своя живот и владее изкуството да се качва на Небето и да слиза в ада по свое желание. Като чуват да се говори за ада, хората се страхуват, плашат се от лошите духове, не искат да ги срещат на пътя си. Който се е новородил, не се страхува от ада. И да слезе там, жителите му го посрещат добре, всички му стават на крака и му се подчиняват. Щом напусне ада, те си въздъхват спокойно и казват: „Дано не дойде пак между нас. Страшен е животът в ада. За да излезе оттам и да придобие безсмъртието, човек трябва да се новороди.

Каква е разликата между вас и близките ви, които са заминали за онзи свят? Вие сте облечени в дрехи от гъста материя, а те – в дрехи от по-рядка и фина материя; вие ядете и пиете, четете, разговаряте се, а те не могат – нямат органи за това. С една дума, вашият живот се различава коренно от техния. Каквато е разликата между гъсеницата и пеперудата, такава е и между вас и астралните същества. Те имат дотолкова отношение към вас,

доколкото водите добър живот. Видят ли, че вие мислите само за ядене и пиене, те се огорчават. Някои хора се отвращават от лекия живот, още докато са на земята. Така и бабите, като виждат млади моми и момци да се любят, чудят се на ума им и се питат как не им е омръзнало това. Те мислят, че са поумнели, че са надрасли тези неща. Всъщност, те са далеч още от това. Изкуство е човек да се отказва доброволно от временните и преходни желания. Изкуство е човек да има всички условия да пие и доброволно да се откаже от пиене. Такъв човек е с характер. Той е разбрал Божествения живот.

Как се познава човешкият характер? По два начина: като турите богатия и високопоставен човек при бедни условия, или като поставите бедния при богати условия. Ако богатият не измени убежденията и разбиранията си и запази добрите си отношения към хората, той е човек с характер. Ако бедният не се забрави и запази убежденията, разбиранията и отношенията си към своите близки, и той е човек с характер. Това са новородени хора, които са изработили нещо ценно в себе си. Има неща в света, които всеки може да ви вземе – пари, дрехи, къщи, имоти, даже и мъжа, и жената, и сина, и дъщерята. Но има неща, които никой не може да ви отнеме. Това са вашите Добродетели, вашият характер. Никой не може да открадне изкуствата, които притежавате. Кой ще отнеме изкуството на художника да рисува, и на музиканта да свири?

Христос казва: „Събирайте си богатства и съкровища, които нито молец разяжда, нито ръжда разваля.“ Той има предвид събиране на богатства и съкровища, които обуславят Новораждането. Не прави ли същото и детето, което е в утробата на своята майка? То гълта хранителни сокове от нея, събира богатства, за да си образува органи, необходими за новия живот. След това то се ражда. Който не разбира процеса на раждането, не разбира и процеса на създаването на света и пита защо Бог създаде света по този начин. Защо създаде човека с толкова вътрешни органи? Защо му са нужни мозък, бял дроб, сърце и стомах? Не може ли без тях? Не може. Чрез тези органи човек се свързва с Ангелите, Херувимите и Серафимите, от които черпи Знания за своето повдигане.

В староеврейски език Серафимите се наричали Духове на Божия венец.

Чрез белия дроб човек се свързва с Херувимите. Ето защо, като дишате, мислете за тези Духове и за тяхната Мъдрост. Значи, Мъдростта се придобива чрез дишането.

Чрез сърцето си човек е свързан с друга йерархия, наречена Престоли, т.е. Божествен разум. Биенето на сърцето показва, че сме свързани с тази йерархия. Защо се страхува човек от спиране на сърцето? За да не прекъсне тази връзка. Ако спре сърцето, човек изгубва разума си.

Чрез стомаха той е свързан с други йерархии – Същества на благородството[108]. Ето защо, като се нахрани, човек става по-разположен, по-добър, по-благороден, готов на жертви. Гладен ли е, не можеш да се приближиш до него.

От стомаха се отива в черния дроб, чрез който човек се свързва с друга йерархия, наречена Власти или Божествена сила. Разстройството на черния дроб се познава по пожълтяването на очите. Това показва, че има нещо дисхармонично в чувствата на човека. Ако разстройството на черния дроб е голямо, явява се жълтеница. Това показва, че между Божествените власти и човека има някаква дисхармония. Как се лекува жълтеницата? Чрез възстановяване на хармонията между Божествените власти и човека.

Чрез жлъчката човек е свързан със Съществата на Доброто[109]. Прекъсне ли се тази връзка, жлъчката се пука. Следователно, изгубването на Доброто в човека и пукването на жлъчката, това са синоними. Казват за някого, че е много жлъчен. За да се намали жлъчността, трябва да се увеличи Добротата на човека. Когато жлъчката е в нормално състояние, Добротата и Любовта се увеличават. Ако омразата се увеличава, Любовта се намалява. Това е закон, който регулира отношенията между силите. Никой не може да избегне този закон. Каже ли някой, че не иска да бъде добър, той ще бъде лош. Ако не иска да бъде учен, ще бъде невежа. Всеки трябва да се стреми към възвишеното, което може да го предпази от деградиране.

След черния дроб се отива в далака, чрез който човек се свързва с друга йерархия – Началствата[110], наречени Божествена Правда и победа в света. Увеличаването и разстройството на далака показва, че Правдата е нарушена, и човек е в дисхармония с Началствата.

Друга йерархия са Арахангелите, Същества на Божията слава. Те ръководят народите. Те имат отношение към бъбреците. Който не слави Господа и не се въодушевява от великото в Природата, не може да бъде във връзка с Архангелите и страда от разстройство в бъбреците. Ще каже някой, че няма защо да се възхищава от великото в Природата, докато пред него стои трапеза с печени пиленца, прасенца и буйно червено

винце. Няма защо да търси смисъла на Живота, когато го вижда реално пред себе си. Така мисли животното, но човекът на XX век не може да мисли по този начин и да се възхищава от преходни неща. Утре ще го заболят бъбреците и ще търси причината на заболяването.

Най-после слизаме до йерархията на Ангелите, които са основа на Живота. За да бъдем във връзка с тях – всички хора – мъже, жени и деца трябва да раждат. Който не може да роди една възвишена мисъл, едно добро желание, не е свързан с Ангелите. Всеки момент трябва да раждате. Който не ражда, сам прекъсва връзката си с Ангелите. Като се върнете по домовете си, нека всеки се запита защо има мозък, бял дроб, сърце, стомах, черен дроб, далак и бъбреци. Така ще си спомните за връзката, която съществува между Възвишения свят и вас. Само така ще разберете, че не сте свободни да мислите, да чувствате и да действате, както искате.

„Ако се не роди някой изново." Какво представлява Новораждането? Съвкупност от последователни процеси. Новороденият държи зряла ябълка в ръката и вижда в нея редица процеси, извършени един след друг. Той опитва вкуса на зрялата ябълка и казва, че Животът има смисъл. Докато дойде до Новораждането, човек разбира Живота дотолкова, доколкото познава процесите, през които е минал, които наблюдава и изучава. Който е проследил покълването на ябълката и преждевременно я е отскубнал, той знае само този процес. Обаче, ябълчената семка минава през покълване, разлистване, цъфтене, връзване и узряване на плода. Изучавайте всички процеси, които стават в Природата, за да разберете себе си и своите ближни. Който е минал през процесите на развитата ябълка, той се е новородил, той е учен човек. Той не се страхува от горчивата и кисела ябълка, защото знае, че процесите в нея не са завършени. При това положение, той не може да каже, че Животът е горчив, че няма смисъл. Всички хора познават Живота, но отчасти. Всеки го е опитал донякъде, както учените, които познават развитието на ябълчената семка само в някои от нейните фази. Малцина са имали търпение да наблюдават всичките процеси отначало докрай. Такива са познанията на хората и в различните области на науката.

Някой възприеме идеите на Новото учение, на Любовта, върви до едно място и казва: „Кой ще чака края на това Учение? Нямам търпение да видя резултата. Сега има по-важни работи." Той се отказва още в началото. Кои са важните работи? За момата е важно да намери някой момък, да я храни и облича; за момъка е важно да намери някоя мома, да гледа къщата му и

да му готви. Всеки намира смисъл в нещо преходно и за нищо друго не мисли. Друга категория хора едва издържат да видят Новото учение с листа и пъпки и се отказват; намират, че времената са тежки, трябва да подобрят положението си, да помогнат за повдигане на отечеството им. В този стремеж те помагат на себе си, а не на отечеството си. Трета категория хора, като видят, че идеите, които поддържат, се разцъфтяват, те спират дотук и започват да се организират в общества и казват: „Да приложим вече идеите си в борба със злото. Няма защо да се спираме върху Христовите думи, да не се противим на злото." Тръгват те в борба против злото, но нямат никакъв резултат. Четвъртата категория продължава пътя си към Божественото учение, с търпение дочакват връзване на плода и узряването му. Всички трябва да се въоръжат с търпение да вкусят от плодовете на дървото, което Христос е посадил. Опитайте плодовете на това дърво, за да влезете във връзка с Възвишените духове от различните йерархии.

Някои искат да знаят, ще се познават ли, като отидат на онзи свят. Колкото се познавате на земята, толкова ще се познавате и на онзи свят. Голямо разнообразие съществува и на земята, и в другия свят. Такова разнообразие съществува и в проявите на хората в приложението на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Всеки човек, всяко живо същество е специфична проява на Любовта. Хората не виждат това разнообразие, но Възвишеният свят се интересува. Там всички Същества спират работата си за момент и отправят вниманието си към съществото, което люби. Необятна е Любовта в своите прояви, необятна е и в голямото си разнообразие. Можете ли да изчерпите водата от един извор с пълнене на бутилки? При това, водата във всяка пълна бутилка се различава от водата в бутилката, която се пълни. Водата, която е текла преди десет години, се различава от тази, която тече днес; днешната вода ще се различава от бъдещата. Водата на миналите векове се различава от нашата. Това се отнася и до човешките чувства и мисли, до проявите на Любовта и Мъдростта.

„Ако се не роди някой изново." С това Христос иска да каже, че който не се роди от вода и от Дух, не може да разбере проявите на великата Божия Любов и Мъдрост, не може да разбере смисъла на Живота, не може да придобие вътрешна Радост, Доброта и Сила. Да се родиш от вода, това значи да станеш пластичен и подвижен като нея. Няма същество по-силно от водата, и няма същество по-слабо от водата. Следователно, човек трябва

да бъде слаб като водата, за да стане силен като нея. Когато някой пита защо сме слаби, отговарям: за да станем силни. Слабото съдържа в себе си елементите на силното. За да се прояви силното, нужни са условия. „От вода и дух“. Духът подразбира разумния принцип, който владее изкуството да превръща малките и слабите неща във велики и силни. Думите на Христа „Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“, подразбират: когато слабото и великото влязат в човека, той може да види Царството Божие. Който не е бил слаб, никога не може да бъде силен. В този смисъл, задачата на човека се заключава в използване на най-малките страдания, да извае от тях нещо велико и ценно. Много от страданията на хората се дължат на неправилното поставяне на нещата. Те са поставили Божествените неща на последно място, а човешките на първо, с което внасят голяма дисхармония в живота си.

„Ако се не роди някой изново.“ Новораждането е необходимост в живота; то определя неговия смисъл. Като се стреми към Новораждане, човек се разширява. Който не разбира смисъла на Новораждането, разширява се, без да знае защо. И, в края на краищата, сам се обременява и отегчава. Той си прави къщи, купува си имоти, дава под наем, но вместо да осмисли живота си, повече се обърква. Наемателите се карат помежду си, и той се кара с тях; те не плащат редовно наемите си, причиняват повреди на къщата и т.н. Тук може да се приложи поговорката: „Нямала си баба белица, купила си прасенце.“ Това значи неразбиране на великия процес на Новораждането. Човек не е дошъл на земята да си прави къщи, да ги дава под наем, да става рентиер. Той е дошъл да работи с ума, със сърцето и с волята си. Преди да е бил готов за работа, трябвало да мине през мъчението и труда. Казано е, че човек се мъчи, Ангелите се трудят, а Бог работи. Често Бог запитва Ангелите:

– Какво правят хората на земята?

– Мъчат се. Впрегнали сме ги да копаят и орат нивата.

Бог отговаря:

– Нека я изорат и посеят. След това ще дойда Аз, да я ожъна. Като събера житото, ще ги извикам, и всички заедно ще седнем да си похапнем.

Така Бог работи. Следователно който прави добро на хората и ги люби, той работи. Да учиш и възпитаваш хората, това е труд; да им готвиш, да чукаш лук и месо, това е мъчение. Не е тежка работата на човека; тежко е, че усилията му остават неоценени. След като е прекарал с часове в

кухнята, ще му кажат: „Нищо не струва яденето.“ – „Докога ще се мъчим?” – Докато разберете смисъла на Живота и се откажете от неестествените желания, които водят към неестествени пътища.

Едно време Бог направил две реки, които пуснал да текат по определен път: едната вървяла надолу, а другата – нагоре. Първата река минавала през чернозем, поради което била мътна; втората минавала през чисти пластове, затова водата ѝ била чиста. До едно място и двете реки текли близо една до друга и спокойно, приятелски се разговаряли. Като дошло ред да се разделят, те решили да направят някъде дупка, да слеят водите си, да се усилят и с това да подобрят положението си. Направили дупка, слели водите си и образували една река, водата на която била мътна. Те не постигнали желанието си, да придобият чист живот, и в края на краищата, понесли последствията на своето неблагоразумие. Неестествените пътища всякога носят лоши последствия. Това става и в съвременните общества. Вместо да следват пътя, който Бог им е определил, те се отклоняват и тръгват по неестествените пътища на живота. Грешникът да върви по своя път, праведният – по своя, но никога да не смесват пътищата си.

„Ако се не роди някой изново.“ Новораждането не подразбира сливане водите на две реки, и двете да изгубят чистотата си. Новораждането подразбира възприемане на Христовия живот в себе си: чистата вода ще приеме Христовия живот и ще следва своя път. Мътната вода първо ще мине през земните пластове, ще се пречисти и, като стане бистра, и тя ще възприеме Христовия път и ще продължи движението си. Пясъчните пластове, през които се пречиства водата, са страданията. Днес и българите минават през земните пластове, т.е. през страданията, за да се пречистят. Един ден всички, които са преминали през страданията, ще благодарят и ще видят какво са придобили. Пазете правилото, да не вливате чистата вода в нечистата, чистия живот в нечистия, но да се стремите към процеса на Новораждането, който носи благоприятни условия за вашето развитие.

Ако ви пита някой какво носи Новораждането, отговорете: Новораждането носи в себе си условия за запалване на изгасналите свещи на хората, за изправяне недъзите на телата им, за отваряне очите на слепите, ушите на глухите и т.н. Само Бог е в състояние да оправи живота на хората. Само Той е в състояние да издигне падналите хора и да оправи техния път. Само Той е в състояние да оправи изопачените сърца на

майките, изкривените умове на бащите, разстроените жлъчки на синовете и разстроените далаци на дъщерите. Когато се изправят хората, тогава ще се създадат благородни общества и семейства. Докато се оплакват от разстройство на черния дроб, на жлъчката, на бъбреците и на далака, никакво подобрение не може да се очаква.

Когато всички удове на човешкия организъм се оправят, тогава и светът ще се оправи. Постъпвайте и вие като Бога. Видите ли, че умът и сърцето на брата ви са изопачени, не го критикувайте, но му помогнете да се изправи. Това значи, да правите добро. Как ще направите добро, не мислете. Важно е да имате желание да го правите. Силното желание отваря очите на човека и му дава възможност да помага. Ако си гладен, за предпочитане е да ти дадат черен хляб, отколкото да очакваш с дни и седмици обещания бял хляб. Много време ще чака гладният за бял хляб! За предпочитане е приживе да дадеш нещо на човека от богатството и благата си, отколкото да му оставиш след смъртта си хиляди или милиони лева. Малкото, дадено на време, струва повече от многото, дадено не на време. Бог дава всякога на време и на място. Хората отлагат нещата за далечното или близко бъдеще. Не, Доброто, което си намислил да направиш, направи го още днес. Отлагането не разрешава въпросите.

Днес от всички хора се изисква да поставят Доброто за основа на своя живот. Това се иска и от българите. Хората изневеряват на Доброто, когато искат да придобият повече знания, богатства, сила, отколкото могат да носят. Право ли е това? Има ли смисъл богатият да се облече с новите си и скъпи дрехи, да тури на ръцете си златни пръстени, на гърба си раница, пълна със скъпоценности и така да мине през гъста гора, дето има разбойници. Те ще го пресрещнат, ще го убият и ще го оберат. За да мине спокойно през гората, той трябва да облече старите си дрехи и на гърба си да носи раница с малко хляб. Животът на съвременните хора е пълен с изненади: на всяка стъпка могат да го срещнат разбойници и да го нападнат. Животът носи и добри условия, и изненади. За всички хора, за всички народи има богати условия за развитие, които и днес могат да се използват. Който е дошъл до състоянието на пеперудата, ще се ползва от добрите условия на Живота; който не е излязъл от състоянието на гъсеницата, ще гризе листата на дърветата и ще се оплаква от условията на Живота.

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.“ С други думи казано: ако не поправите мозъка, белия дроб, стомаха,

жлъчката, черния дроб, бъбреците си и ако не раждате, не можете да бъдете добър, силен, разумен и благороден човек. Това е учението, което можете да приложите в живота си. Ако някой се оплаква, че мозъкът му не работи, както трябва, нека мисли усилено, да прочисти пътищата, по които текат умствените енергии. – „Големи мъчнотии имам.“ – Приложи волята си, за да се справиш с мъчнотиите си. Прилагайте ума, сърцето и волята си съзнателно, за да живеете добре. Това не значи, че ще избегнете мъчнотиите. Много мъчнотии ще имате, но ще ги преодолявате. Много пъти човек ще се излюпва, много пъти ще се добива, докато най-после се роди и види Царството Божие.

Между сегашното виждане и тогавашното ще има голяма разлика. Някой видял Христа, Бога, а като го питат роден ли е от вода и Дух, нищо не може да каже. Който не знае, дали е роден от вода и Дух, не може да види нито Бога, нито Христа. Той е видял обикновен човек, с бяла брада и с корона на глава, но това не е Бог. Ако види някой млад момък, това не е Христос. – „Видях Ангел.“ – Въпрос е дали си видял истински Ангел. И малкото дете минава за ангелче, но между него и истинския Ангел има голяма разлика. Да видиш Ангел, това значи, да се преобрази целия ти живот. Ти ставаш по-добър, разширяваш се, придобиваш по-голяма Светлина. Да видиш Бога, това значи, да станеш светия.

„Само чистият по сърце може да види Бога.“ Мойсей, които беше чист и свят човек, само един път видя Бога, и то гърба, а не лицето Му. Животът ви ще се преобрази, ако видите само една частица от Бога. За да видите поне частица от дрехата Му, вие трябва да се освободите от своите отрицателни прояви: злоба, завист, омраза, гняв и др. Защо не изслушвате спокойно вашата сестра или вашия брат, когато ви разправят свои красиви опитности? Не завиждайте на никого. Ако днес някой има една хубава опитност, вие ще имате на другия ден. Няма човек в света, на когото да не се дава известно благо. Отворете ума и сърцето си, да възприемете красиви мисли и чувства. Когато едновременно в ума и в сърцето ви влязат една благородна и възвишена мисъл и едно благородно чувство, вие ще се новородите и ще бъдете готови да се жертвате за тях.

Не гледайте на нещата и на проявите само от външната им страна. Често външността лъже хората. Отивате някъде на гости и казвате, че домакинята не била любезна към вас, не ви се усмихнала. Каква усмивка искате: както котката се усмихва на мишката, или както майката на своето любимо дете? Когато дебне мишката, котката стои неподвижна, със

затворени очи, като че не я вижда. Щом я хване между лапите си, тогава ѝ се усмихва. Обаче, майката се усмихва вътрешно, едва забелязано, на своето дете. Помнете: външната усмивка не е всякога искрена и чиста. Не е набожен онзи, който няма Любов в себе си. Не е християнин онзи, който говори да правиш Добро, без да прилага Доброто. Човек трябва да различава истинското Добро от привидното, както и истинското зло от привидното. Някой изпразва кесията ви и казва, че направил това с цел да помага на бедните. Понеже вие не сте изпълнили задължението си към бедните, той го изпълнява вместо вас. Остави човека свободен, сам да изпълни задълженията си. Това не е християнство. Това не е процес на Новораждане.

Всеки трябва да се новороди, за да могат водата и Духът да работят в него, да създадат условия за придобиване на Любовта, на Мъдростта, на Радостта и на Силата. Само така човек може да види Царството Божие. Само Учителят може да помогне на ученика, да придобие условията за влизане в Царството Божие. Ако слънцето не изпраща своята светлина и топлина, земята сама нищо не може да ни даде. Без учител, ученикът нищо не може да направи.

„Ако се не роди някой изново.“ Това значи: ако не се свържете с Възвишените същества – с Ангелите, Херувимите, Серафимите, Началствата, Престолите, не може да се новородите. Новораждането освобождава човека от смъртта, която го ограничава и лишава от условия за придобиване на всички Добродетели. Нека всеки каже в себе си: „Праведният не умира. Никой не може да вземе Добродетелите му, никой не може да вземе душата му.“ Христос казва: „Имам власт да положа душата си, имам власт да я взема.“

Задачата на всеки човек, на всеки българин е да познае своя Баща и да каже: „Готов съм вече да изпълня първо волята на Баща си, а след това и на своя ближен.“ Бог ще му отговори: „Да бъде благословен този народ, този човек, който е готов да ми служи с Любов. Аз ще платя всичките му дългове, ще му направя нова къща, ще му дам добри синове и дъщери.“

Иде Божието благословение върху българския народ. Иде Божието благословение за всички народи. Които са готови, ще проверят това след десет години, други някои – след сто години, а най-неподготвените – след хиляда години. Всички ще проверят, че думите ми са истинни и ще кажат: „Благодарим Ти, Господи, че отвори очите ни да виждаме.“ Тогава всички ще се убедите, че страданията, които днес преживявате, не могат да се

сравнят със Славата, която ще дойде след десет, сто или хиляда години.

Беседа от Учителя, държана на 6 октомври, 1918 г. – София.

ДВАТА ПОЛЮСА

И там имаше някой си човек, болен от тридесет и осем години. (Йоан 5: 5.)

Болест и здраве, това са два полюса на Живота, или две различни състояния на човешкия Дух. Те се определят по приятните или неприятните състояния, които произвеждат в човека. Здравето е приятно състояние, болестта – неприятно. Такива състояния съществуват във физическия, в духовния и в умствения свят на човека. Те се дължат на причини, които произлизат от противоположни сили. Значи, когато в човека действат едновременно две противоположни сили, едната от тях ще вземе надмощие, и той ще бъде или здрав, или болен. Защо Бог създаде болестите? Не ги създаде Бог, но колективният човек, т.е. човекът в своето Колективно съзнание.

Представете си, че някой седи на брега на една буйна река и тихо си припява. Той наблюдава бързото течение на реката и се любува на пенливата ѝ вода. По едно време в него се явява желание да пребради реката и се впуска по течението ѝ, без да познава силите си, може ли да издържи на вълните ѝ. Водата го повлича и си играе с него. Като не може да плава, нито да се бори с вълните, той започва да се моли на Господа и Го запитва:

– Защо допусна това, Господи? Защо позволяваш на реката да ме влече по течението си?

– Ти защо влезе в реката?

– Исках да опитам каква сила имат вълните.

– Щом сам пожела да влезеш във водата, ще чакаш, докато дойде някой отвън и ти помогне да излезеш. Като опиташ силата на течението, ще станеш философ, ще придобиеш знание и опитност и ще разказваш на хората какво значи да те влече река.

Следователно, човек сам може да попадне по течението на водата, но може и друг някой да го тласне. Същият човек се е карал с някого и след това отива на реката да се успокои, но в това време към него се приближава онзи, с когото се карал, и го блъска в реката. Той търси причината отвън, а всъщност тя се крие в самия него. Ако не се карате с хората, няма да имате неприятели, които да ви създават мъчнотии. В

единия и в другия случай човек сам е причина за своето нещастие.

Има и трета причина, която може да бутне човека във водата – вятърът или бурята. Вятърът представлява Умствения свят. Значи, третата причина за падането на човека в реката се крие в Умствения свят. В първия случай, сам човек си е причина; във втория случай – неговият неприятел, а в третия случай – вятърът. Мома или момък чете някаква философска книга, харесва принципите, които философът изнася, и желае да ги приложи в живота си. Щом пожелае това, изведнъж се вдига буря, която го завлича във водата. Човек трябва да бъде философ, в широк смисъл на думата, да прилага онези принципи, които са написани в него, а не да подражава на философите вън от себе си. Какво ще кажете тогава за философията на епикурейците? Права ли е тяхната философия, че, веднъж роден, човек трябва да използва всички блага на живота.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи. Как ще постигнат щастието, малцина мислят по това. А трябва да се мисли, да се разбере, че придобиването на щастието не е индивидуален, а колективен процес. В Природата е така. Как е в Живота, вие ще кажете. На здраво тяло болна ръка не стои, и на болно тяло здрава ръка не стои. Ако тялото е здраво, и ръката ще бъде здрава; ако тялото е болно, и ръката е болна. Защо е така? Защото ръката е част от тялото. Болното и здравото тяло коренно се различават. По какво? По своите стремежи и по вибрациите на силите, които ги управляват. Силите, които действат в болния човек, разрушават, а в здравия – градят. Тези сили дават подтик към разширяване на ума и на сърцето. Много естествено. За да гради, човек трябва да разполага с място. Колкото е по-голямо мястото, толкова по голяма къща може човек да съгради. Колкото повече плат има, толкова по-дълга и по-широка дреха може да се ушие. Значи, всеки процес в човека, който съгражда и повдига, е процес на здраве, щастие, хармония и блаженство. Всеки процес, който руши, причинява болезнени състояния, дисхармония и нещастия.

„Болен от тридесет и осем години.“ Този болен е страдал от безволие. Значи, причината на болестта му била във волята, затова не могъл да движи ръцете и краката си, трябвало да дойде някой отвън, да го пусне в къпалнята. Изобщо, причините на болестите се крият в Астралния свят, а последствията се изявяват във физическия свят. Затова, именно, хората се оплакват от болки в главата, в сърцето, в белия дроб, в стомаха и др. Който иска да се лекува, първо трябва да намери причината на заболяването си в Астралния свят. Щом махне причината, болестта го напуска.

Сега, да се спрем върху значението на някои числа, за да изтълкуваме числото 38. Числото 1, т.е. единицата е причина на нещата; двойката е условие, а тройката – резултат. Тези числа имат приложение и в химията: числото 1 е киселина, двойката е основа, а тройката – сол, която се получава при взаимодействието на киселина и основа. Тройката в числото 38 показва, че преди три прераждания този болен е бил на земята, но е водил порочен живот и като последствие на неговия лош живот, волята му се е парализирала. Числото 3 е в зависимост от числото 8. Значи, между числата 3, 5 и 8 има известно съотношение. Единицата е причина на нещата, двойката е условие, тройката – резултат; после иде втора категория числа, в които се повтаря същото: четворката е причина, петорката – условие, шесторката – резултат; трета категория, седморката е причина, осморката – условие, деветорката – резултат. Значи, болният, който е лежал 38 години, е минал през двете категории: 1, 2, 3 – първата категория; 4, 5, 6 – втората категория; 7, 8, 9 – третата категория. Щом дошъл до третата, т.е. до последната категория, той влязъл в цикъл на лечението.

Такива категории различаваме и в човешкия живот. От първата до седемгодишната си възраст, човек се развива главно физически; от 7 до 14 години той развива сърцето си, а от 14 до 21 – ума. Затова, от окултно гледище, хората се делят на три възрасти: едни от тях са на възраст от 1–7 години, други са на възраст от 7–14, а трети – от 14–21 години.

Ще кажете: „Как е възможно да сме на различни духовни възрасти, когато е казано за човека, че бил създаден по образ и подобие на Бога?“ За първия човек е казано, че е създаден по образ и подобие на Бога, но що се отнася до хората, които населили земята след грехопадането, въпросът е съвсем друг. Те не са на еднакъв уровен на развитие със своя пръв баща, следователно, те са на различни физически и духовни възрасти. Същото можем да кажем и за детето, което прекарва цели девет месеца в утробата на майка си, докато се развие в човешка форма. От първия до деветия месец то е на различни възрасти и в различни форми: във форма на глист, на малка рибка, на малко жабче и най-после приема човешка форма и излиза на бял свят. Ако затворите човешкото съзнание в една риба, то ще живее като риба: цял ден ще плава във водата и ще мисли само за храна; ако го затворите във формата на птица, то ще живее и ще мисли като птицата. Виждате как лястовичката подскача от едно дърво на друго и казвате, че е безгрижна, весела. Не е безгрижна тя. Подскача, наистина,

хвърчи от клон на клон, но си търси храна. От зори до вечер все храна си търси и, като задоволи глада си, спира се за момент на едно клонче, благодари на Бога и пак хвърка да си търси храна. Не правят ли същото учители, професори, адвокати, съдии, свещеници? Всички тичат, търсят работа, да изкарат повече пари, да подобрите живота си. Вижте колко красноречиво говори адвокатът? Колкото по-добре му платят, толкова по-красноречив става, защитава каузата на своя клиент. Ако му платят малко, красноречието му изчезва. Не е лошо това, но виждате, че навсякъде парите играят важна роля.

„Имаше някой си човек, болен от тридесет и осем години.“ Числото 8 е най-строгият съдия в света. Съвременната култура минава тази година през същото число. На очите си имаме пак числото 8. През това число трябва да виждаме нещата. Който гледа, боледува; който вижда, всякога е здрав. Числото 38 означава големи противоречия. Като съберете цифрите му, получавате 11, което число у евреите е така фатално, както за нас е числото 13. Сборът от единиците в числото 11 представлява борба между Доброто и злото. Наистина, като се съберат мъж и жена да живеят заедно, те започват да се карат, да спорят, докато дойде числото 3 – детето, т.е. резултат. Ако детето е момиче, майката е доволна; ако е момче, бащата е доволен. Като се роди второто дете, числото 4, настъпва равновесие в дома. Четворката е спасително число. Защо? Защото то представлява център, в който равновесието никога не се нарушава. За да се наруши равновесието, човек трябва да излезе от състоянието на покой и да влезе в движение. Докато е в течно състояние, водата е в покой, т.е. в равновесие. Щом се нагрее, тя губи равновесието си и се превръща в пара. В този момент, именно, тя се използва за работа. Понеже болният, който лежеше при къпалнята, беше изгубил равновесието си, трябваше да дойде Христос, да възстанови равновесието му с думите: „Стани, вдигни одъра си и ходи!“

Христос казва на хората да вдигнат одъра си и да се изправят. Дяволът, обаче, всякога работи с противоположни методи. Той съветва хората да лежат, да не стават от леглата си, да не се простудят. Като види някой прав, той го бутне и го повали на земята. В това време той ще го обере и ще избяга. Като виждат противоречията в живота, хората се отегчават, искат да се освободят от тях. Божественият живот е изправен, но човешкият не е. Ако се намирате пред водопад, зад който свири оркестър, ще чуете ли нещо от това, което свирят? Ако и в душата ви има подобен водопад, ще чуете ли нещо от нейната хармонична музика? Божествен е

животът на душата, но нищо не можете да разберете от него, защото пред нея има водопад, който бучи, вдига шум наоколо. Ще кажете, че и водопадът е необходим. Необходим е, но когато изучава Божествения живот, човек трябва да бъде далеч от всякакви водопади. Влез в душата си, в Хармонията на Живота и ще видиш, че светът е оправен. Влез в някоя цветна или, в някоя овощна градина, да видиш каква красота, какви блага съществуват в Природата. Качи се на висок планински връх и оттам разглеждай величието на Природата.

Потърсете Христа, за да възстанови изгубеното равновесие на ума и на сърцето ви. Привидно хората са уравновесени, но наблюдавайте какво правят гладните, когато очакват да им сипят ядене. Те седят с празните си чинии и само следят на кого по-рано сипват ядене и на кого повече дават. Докато задоволят глада си, в тях се забелязва вътрешно неспокойствие. Щом се нахранят, те се успокояват, в тях настава мир и тишина. В това отношение, храненето представлява метод за лекуване. По-добър метод от него няма, но трябва да се знае каква храна да се употребява и кога да се храни човек. Например, сега върлува испанската болест[111]. Ако болният яде месо или друга тежко смилаема храна, ще отиде на онзи свят. Като лек против тази болест аз препоръчвам да се пие гореща вода и да се ядат варени картофи, по три-четири най-много. И при висока температура не е опасно да се ядат варени картофи. Те намаляват температурата, действат благотворно върху мозъка, понеже съдържат мозъчен екстракт. Испанската болест се отразява вредно главно върху стомаха и белия дроб; разстройството на тези органи се отразява върху нервната система. За успокояването ѝ, лекарите препоръчват на болния да яде мозък. Защо тогава да не се употребяват варени картофи, които съдържат мозъчен екстракт? Те са готов естествен екстракт против испанската болест. Приложете този лек и ще се уверите в неговото действие. Всяко учение, което не се прилага, остава само теория.

Христос влезе в притвора на къпалнята, дето лежаха множество болни. Къпалнята представлява света. Там е дохождал болният тридесет и осем години наред, за да влезе в къпалнята и да се окъпе, но други са го изпреварвали. Един Ангел слизал в къпалнята, да раздвижи водата, а не да я размъти. Размътване става там, дето има утайки, примеси от неразтворими вещества. Христос представлява Духа, Който дошъл в света, да помогне на страдащите и вярващите, които Го очакват. И до днес още пред къпалнята стоят множество болни, на различни възрасти, които

очакват да слезе Ангелът от небето и да раздвижи водата.

Аз не разглеждам болестите, както днес ги разглеждат, но ги вземам като състояния, които могат моментално да се изменят. Достатъчно е да поставите здрав човек в магнетичен сън и да му внушите, че е болен, за да се почувства наистина болен след събуждането си. По същия начин можете да поставите в магнетичен сън един болен и да му внушите, че е здрав. След събуждането си, той ще се почувства съвършено здрав. Това направи Христос с болния от тридесет и осем години. Той му каза: „Стани, вдигни одъра си и ходи!“ Отде дойде тази сила в болния? Тя се криеше в него. Когато туряте дърва на огнището и с една клечка кибрит запалите голям огън, в кибритената клечка ли се крие енергията? В дървата. Кибритената клечка е само условие за проява на енергията. Значи, има условия и причини вън от човека, които служат като подтик за проява на енергията, скрита в него.

Когато влезе в къпалнята, дето имаше множество болни, Христос спря вниманието си върху болния от тридесет и осем години. Защо този болен му обърна внимание? Защото числото 3 е символ на Сина, т.е. на Христа, а 8 – на Божествената майка. От Божествено гледище и двете числа са строги и взискателни. Тройката осмисля Живота, към който се стреми човешката душа, а осморката съдържа благоприятните условия, при които тя може да се развива сега и в бъдеще. Влезе ли в света, или в човешката душа, Божествената майка не съди, но постъпва строго, никого не извинява. Някой се извинява пред нея, че не може да направи това или онова. Можеш да го направиш. Стани, вземи одъра си и ходи! Одърът представлява къщата на човека, която е построил на чуждо място, дето с години стои и се кара със съседите си. Къщата е човешкото тяло. Ползвай се от своите условия за развитието си, не търси чуждите. Ако не си доволен от своето, и него ще изгубиш.

Трима братя получили голямо наследство от баща си, но не могли да го разделят, затова постоянно се карали. Един от тях бил евангелист, а другите – православни. Евангелистът се оженил и пожелал да разделят богатството си, но двамата не се съгласявали, искали да въртят търговия. Те му дали най-после 20 000 лв., но той не приемал, искал да получи равен дял. Започнали да се съдят. От страх да не изгуби и това, което има, евангелистът преписал всичко на жена си. Обаче, един ден тя го изпъдила от къщата му. Като се намерил на пътя, той решил да отиде при братята си, да се помирят. Двамата братя водели дела, въртели търговия, докато и

те се опропастили. Помирили се, най-после, но било вече късно. Каквото имали, всичко изгубили.

И малкото се благославя, както голямото. Ако имаш в себе си условия за живот и за развитие, нищо друго не ти трябва. От баща си трябва да имаш само една клечка кибрит, чифт волове, рало и остен. Имаш ли това, нищо друго не ти трябва. Воловете представляват Живота, ралото – човешкото тяло, остенът – законите, които управляват света, а кибритената клечка – външната причина или подтик, който заставя силите да се проявят. Ще кажете, че не може без закони. Воловете не могат без закон, т.е. без остен, но защо е нужен остен за човека, който си знае работата. По отношение на човека, остенът играе роля на символ.

„Там имаше някой си человек, болен от тридесет и осем години." Какво очаквал той пред къпалнята? Да слезе Ангелът, да раздвижи водата, за да влезе той пръв и да се окъпе. Движението на водата представлява идването на новия живот, който има за цел да раздвижи човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Умът, сърцето и волята на мнозина са парализирани, т.е. не могат свободно да се проявяват. Кои хора не са свободни днес? Които последваха Адама. Те, именно, обикалят вече къпалнята, искат да се освободят от животинското си естество, което ги ограничава, и да влязат във водата, да се излекуват.

Ние не говорим за животните вън от човека, които имат своето велико предназначение; ние говорим за животинското естество в човека, което трябва да се подчини на Божественото в него. Всяко животно е символ на нещо. Например, волът е символ на търпението, но той има рога, с които разрешава социалните въпроси. Когато той яде и пие вода, никой не трябва да се приближава до него. Който се осмели да застане пред него, той го мушне в слабините и казва: „Когато аз паса трева или пия вода, ще стоиш далеч от мене." Като те бутне, ще научиш философията на вола, но не знаеш още философията на коня. Ако някой дойде близо до коня, особено когато яде, конят се дразни и рита с краката си. Той казва: „Никой няма право да стои зад мене." Защо волът боде, а канят рита? Като научиш философията на коня, ще дойдеш до орела, и от него да научиш нещо. Той може да те сграбчи и да те понесе във въздуха. Така орелът иска да каже: „Когато хвърча високо във въздуха, на никого не позволявам де се движи под краката ми."

Каква философия има в това, да се пазиш от рогата на вола, от задните крака на коня и от краката на орела? Това са разсъжденията на Адамовите

хора, които се индивидуализирали, поради което всеки търси щастието само за себе си. При такова щастие Божествената хармония се нарушава. Невъзможно е всеки да бъде щастлив само за себе си. Бог е създал материал и блага за всички ни, а не за едного или за малцина. Ако човек не се противопоставя на Божественото, ще бъде, ако не блажен и щастлив, поне доволен. Ако внушиш една лоша мисъл в ума на своя ближен, все едно, че го мушкаш с рогата си. Така и волът мушка. Когато се защитава, волът се обляга със задницата си на някое дърво и мушка с рогата си. Конят постъпва точно обратно: главата си обляга на дърво, а със задните си крака рита. Орелът пък сграбчва с краката си. Това са методи, с които си служат и хората. В тази борба се случва, противникът да излезе по-силен, и тогава причината ще пострада от последствието; понякога се случва обратното: последствието пострадва от причината.

Когато се борят причина и последствие, всякога се създават болезнени състояния. Какво става с топката, която се удря в твърда преграда? Отскача и се връща назад. Енергията, която се развива при удара, се превръща в топлина. Същото става и с човека. Той е топка, която се засилва да извърши някаква работа. На пътя си среща препятствие, което го връща назад. Той започва да се гневи, развива топлина, която не знае как и къде да пласира. Човек се гневи, когато се връща назад към своя стремеж. Така се връщат всички хора, които не вярват в съществуването на Бога. Те стават гневни, раздразнителни, неспокойни.

Всички хора се страхуват за живота си. Всички се питат какво ще стане с тях, и въпреки това всички знаят какво ще стане. Ще изгубите това, което имате днес, но тази загуба е всъщност печалба – ще се освободите от едно голямо бреме – от греха, т.е. от нечистата материя. Кое предпочитате: сто килограма товар на гърба си, или един грам диамант в джоба си? Диамантът. За предпочитане е един грам злато в кръвта, отколкото десет милиона лева в джоба. Със злато в кръвта, което прави човека добър и благороден, можете да вършите подвизи и добри дела, а с парите ще създадете нещастия и на себе си, и на своите близки. Затова Христос казва на болния: „Вдигни одъра си и ходи, не лежи повече“. Който има пари, лежи върху тях, не иска да стане и си казва: „Пари имам.“ Имаш пари, но и с тях си болен.

Един господин казваше: „Имам шейсет хиляди лева, осигурен съм вече. Колкото време и да продължава войната, за нищо няма да мисля.“ Какво се случва с него? След двадесет и четири часа той внезапно умрял.

Къде остана сигурността му? Това не е християнска философия, нито разбиране на живота.

„Събирайте съкровища за небето, дето нито молец ги изяжда, нито ръжда ги руши." Време е вече да работите за развиване на ума и на сърцето си, да възприемате чрез тях възвишени мисли и чувства, да извлечете и от най-големите страдания елементи, необходими за изтъкаване на здравото и ценно платно на Живота. – „Как ще постигнем това, чрез Обич ли?" – Любовта и Обичта са условия за постигане на всички човешки желания. – „Тогава, да се обичаме!" – Само българите ли трябва да се обичат? Любовта включва всички хора, всички живи същества на земята.

Кой човек е българин? Който носи в себе си следните четири качества: честност, Справедливост, Разумност и Доброта. Който е честен, справедлив, умен и добър, той е и англичанин, и французин, и германец, и руснак, и сърбин, и грък и т.н. Тъй щото, не е достатъчно да се обичате само като българи, но всички хора на земята трябва да се обичате като братя. Всеки народ трябва да постави Любовта за основа на Живота и в нейно име да върши всичко. Ако Христос нямаше Любов в себе си, не би изцерил болния. С думите, които му каза, Той му предаде част от своята енергия. Христос му каза: „Стани, вдигни одъра си и ходи!" Одърът, на който болният лежал трийсет и осем години, представлява велика книга, в която са написани Божествените закони. Той лежал трийсет и осем години върху нея, без да я отвори, без да прочете нещо. Там е писано: за да се излекува, човек трябва да стане и да ходи, т.е. да постави за основа на живота си великите Добродетели.

Един търговец си купил една Библия, турил я под възглавницата си, дано търговията му върви добре. Цели двайсет години седяла Библията под възглавницата му, без да я отвори, да прочете какво пише в нея. Работите му, както и по-рано, не вървели добре. Недоволен от търговията си, един ден той се ядосал толкова много, че започнал да хвърля, да чупи каквото му попаднало под ръка. Спомнил си за Библията, на която много разчитал. Махнал възглавницата, взел Библията, турил я направо в огъня и си казал: „Нека изгори, нищо не ми помогна." Вместо да се подобри положението ми, повече се влоши. Той наблюдавал как гори Библията. Забелязал, че едно крайче от един лист не могло да изгори, и си казал: „Да видя какво пише на това листче." Той прочел: Бог е Любов. – „Ще се опитам да приложа поне този стих, – си казал търговецът – да разбера

какво се крие в него.“ От този момент работите му започнали да се поправят. И болният, когото Христос излекувал, лежал цели трийсет и осем години върху великата книга на Живота, без да разбере, че Бог е Любов. Думите „Стани, вземи одъра си и ходи“ означават: стани, вземи Свещената книга и чети!

Направете опит с думите Бог е Любов, да видите каква сила се крие в тях. Вложете тези думи в ума, в сърцето и във волята си и ще видите, че ако сте болен, ще оздравеете; ако досега само сте гледали, отсега нататък ще виждате; ако само сте чувствали, отсега нататък ще любите. Велика, мощна сила е Любовта, но трябва да знаете как да я приложите. Това каза Христос на болния, които лежал трийсет и осем години. Той разбра, че смисълът и силата на Живота се крие в Любовта и скочи от леглото си. Божият Дух и Синът носят в себе си всички възможности и условия за Живот. С други думи казано: Любовта и Мъдростта носят всички условия и възможности за развитието и повдигането на човешката душа. Следователно, който е болен, нека стане в името на Първата Причина на нещата – Любовта, да вдигне одъра си и да започне да чете от книгата на Мъдростта, върху която е лежал трийсет и осем години, и да тръгне да ходи. От две хиляди години насам хората четат тази книга, но очакват да слезе Христос от небето, придружен с Ангели, и Той да им нареди работите. Ще дойде Христос, но чрез вашите умове и сърца. Това е Христос, това са Ангелите.

Какво трябва да прави човек? Да прибави единица към числата 3+8. Ще се получи 12, число, което показва орбитата, по която човек се движи. И Земята, за да се премести от една сфера в друга, минава през 12-те зодии. И Слънцето има свои зодии, но за преминаването през всяка една са нужни 21 години; всяка слънчева година пък се равнява на 25 000 наши години. Според зодиите на Слънцето, ние сме в последната. Откак е влязла Земята в тази зодия, са изминали 145 000 години, остават още 2008 години, за да излезе от тази зодия. Тогава Земята ще влезе в зодията на планетите, и хората ще престанат да се бият. След 2008 години ще проверите истинността на думите ми.

В древните окултни или мистични школи са давали на учениците по една тайнствена кутийка. Пружината, отдето се отваряла кутийката, била така майсторски скрита, че само напредналите ученици са я намирали. Който намери пружината, отваря кутийката и вижда вътре златно яйце, на което били написани имената на 12-те богове, които работят в Природата.

Те представляват 12 природни сили, които управляват и ръководят всички живи същества.

Христос каза на болния: „Стани, вдигни одъра си и ходи!“ Това значи: Вземи тази кутийка, намери пружинката ѝ и тръгни по света да прилагаш наученото. Смисълът на Живота се крие в числото 38 – в Сина и в Духа. Това е проповядвал Христос на евреите, с цел да се превърнат в израилтяни, т.е. от гъсеници в пеперуди. Всички сегашни хора са евреи, а трябва да станат израилтяни, да придобият четирите качества: честност, Справедливост, Доброта и Разумност. Доста сте гризали листа. Каква философия има в гризането на листата? Всички спорят кой повече листа изял: един казва, че изял двеста листа, друг – триста, трети – четиристотин и т.н. Гризането на листата не разрешава въпросите, нито обяснява смисъла на Живота. Ако човек не разбере смисъла на земния живот, как ще разбере на Небесния? Какво ще прави, като отиде на Небето? Ще започне да изчислява колко кокошки, пуйки, агънца, прасета, плодове е изял на земята – това не е наука. За тази наука ще го изпъдят от Небето, както човек, който не изпълнява задълженията към душата си. Такъв човек сам разрушава живота си. Христос хлопа вече на всички къщи. Готови ли сте да Го приемете? Като влезе, Той ще ви запита: „Искаш ли да оздравееш?“ – „Искам, Господи, но няма кой да ме тури в къпалнята.“ Христос ще му каже: „Стани, вдигни одъра си и ходи.“ Това значи: бъди честен, добър, умен и справедлив! Който носи тези качества в себе си, той ще вдигне одъра си и ще тръгне сам за дома си.

Като разглеждате човешкото лице, виждате, че Бог е написал числото 38 на него. Осморката са човешките очи, а тройката – носът с двете ноздри. Очите и носът представляват Ангелския свят, ушите и челото – Божествения свят, а устата – човешкия. Значи, да чувстваш и да вкусваш, това е човешко; да се възприема благоуханието на нещата, това е достояние на Ангелите, а виждането и слушането е достояние на съществата от Божествения свят. Осморката и тройката представляват виждането и слушането, т.е. очите и ушите, или числото 38; носът, единицата е Христос, Който казва на болния да мисли, за да не греши повече.

Кога ще започнат хората да мислят правилно? Когато влезе Христос в тях, т.е. когато придобият Любовта. Наистина, докато не е влюбен, младият момък си позволява понякога да пие, да пуши – живее на широко. Щом се влюби, той се отказва от пиене, от пушене. Каквото каже възлюбената му,

той е готов всичко да изпълни. Всички се питат какво стана с този момък, че се измени изведнъж? Много просто, неговият Христос е дошъл. И с момата става такава промяна. Докато не се е влюбила, тя е нервна, сприхава, кара се с братята и сестрите си, не слуша родителите си. Щом се влюби, тя става тиха, спокойна, работлива, с никого не се кара. Защо се измени тази мома? Нейният Христос е дошъл. Христос ще дойде за всеки човек на своето време. Чрез кого ще дойде, не е важно. Може да дойде чрез някое дете, чрез някоя жена или чрез някой мъж – важно е да внесе подтик в душата ви, да се стремите към Доброто, да развивате своите Добродетели и способности. От това гледище, не презирайте никого, защото не знаете, чрез кого ще ви се открият тайните на Живота. Когато дойде Христос между хората, Той ще разкрие Живота, Той ще оживи и одухотвори цялата Природа, която ще оживее и ще ни проговори. Ние ще възкръснем, и тя ще възкръсне заедно с нас. Тогава и животните, и растенията ще проговорят.

Ще се запитате какво отношение имат тези неща към вас. Какво отношение има болният от трийсет и осем години към вас? Аз говоря за болестта като за временно състояние. Здравето е постоянно явление в човешкия живот, то е нагласяване на силите в човешкия организъм, а болестта е сянка на Живота. Цигуларят свири само на здрава, добре нагласена цигулка. И Духът се проявява само чрез онзи, на когото умът, сърцето и волята са здрави и добре нагласени. Стремете се да придобиете здравето си още днес, в този живот. Не отлагайте нещата за друг живот. В днешния ден, в сегашния живот са вложени условията за вашето повдигане. Вложете в ума си мисълта да станете добри, честни, умни и справедлива и ще станете такива. Каквото човек мисли и желае, такъв става. Обаче, за това е нужно постоянство.

Една жена боледувала цели двайсет и осем години от припадъци. Тя излизала вечер от къщата си и отивала няколко километра далеч от града и там, от умора, припадала. Мъжът ѝ имал търпение и постоянство да я следи всяка вечер, в продължение на толкова години и да я връща вкъщи. След изтичане на двайсет и осмата година, тя оздравяла напълно. Защо и вие да нямате търпението и постоянството на този мъж, да носите в ума си вашите Добродетели двайсет и осем години, докато най-после се реализират? Който прояви това постоянство, той ще оздравее. Числото 28 е епохално. Приложете постоянството си и не се страхувайте какво ще стане с вас. Днешните времена са много добри. – „Кал, дъжд, сняг има, ще

развали новите ни дрехи и обувки.“ – Калта, дъждът и снегът са благоприятни условия за житото – плодородие ще има. И топлината разваля плодовете и храните, но същевременно тя носи Живот. И противоречията смущават човешкия ум, но чрез тях се калява волята. И страданията смущават сърцето, но те носят благословение за човека.

Сега е краят на века, и ние влизаме вече в Новия живот. Какво ще стане с онези, които идат последни? И те ще влязат в Новия живот, но по-късно. Който излиза рано, рано пристига. Той ще запали свещта си да свети на онзи, който излиза вече от морето. Той напуска бурното море и следва онези, които са пред него. Видиш ли, че брат ти се дави, ще му подадеш ръката си, да излезе навън. Както на тебе са подали ръка, така и ти ще подадеш ръката си не давещия се, да го спасиш. Това иска днес новата наука и култура от всички хора. Старата философия отстъпва вече мястото си на новата. Започнете да изучавате новата наука, азбуката на Новия живот. Започнете с буквата а и постепенно ще ви се откриват останалите букви.

Един млад българин отишъл да учи грънчарство. Той попаднал при добър майстор и стоял при него цели три години. През това време младежът научил как се меси глиненото тесто, как се приготвят грънците и как се пекат. На края на третата година той се почувствал майстор в изкуството, почти като господаря си, и затова се осмелил да му каже: „Господарю, понеже научих вече занаята, моля те да ме произведеш майстор. Искам да работя свободно, да помисля и за себе си. Време е вече да се задомя.“ Господарят му се съгласил, произвел го майстор и го пуснал на свобода. Младежът си купил нужните инструменти и материали, сам си построил пещта и започнал самостоятелна работа. Всичко вървяло добре, но като дошъл до печенето на грънците, останал изненадан, че всички грънци се пукали още в пещта. Разочарован от работата си, той отишъл при господаря си да го пита защо грънците му се пукали в пещта. Господарят му го погледнал и спокойно отговорил: „За да научиш и това последно изкуство, трябва да останеш при мене още три години.“ Работил той още толкова време при господаря си и какво забелязал? Преди да тури гърнето в пещта, господарят му духал в него и се чувал звукът ху. След изтичане на трите години, майсторът казал: „Сега вече можеш да излезеш на самостоятелна работа, ще бъдеш добър майстор.“ Младежът благодарил на господаря си за последното изкуство, на което го научил, и казал: „Чудна работа, за едно ху, за едно духане в гърнето, трябваше да уча още

три години!“

Сега и вие ще започнете с буквата а, ще духате във всички грънци, да вложите Новия живот в себе си. Само така грънците ви няма да се пукат. Когато новороденото дете духне в гърнето на своя живот, то започва да живее; не духне ли, гърнето му се пука. Който може да изговори буквата а правилно, работите му се нареждат добре – той се радва на здрав ум, на здраво сърце и на силна воля; не може ли да изговори буквата а правилно, гърнето му се пука. Следователно, Христовото учение се заключава, именно, в правилното изговаряне на буквата а. Това значи, да владее човек изкуството да пече грънците си, без да се пукат. Всичко зависи от духането в гърнето. Много пъти ще духаш, много пъти ще казваш ху, но, в края на краищата, грънците ви ще бъдат здрави. Много пъти ще грешите, но гърнето ви ще се кали. Най-после ще дойдете до положение да издържате и на най-големи бури и ветрове, на големи мъчнотии и изпитания – грънците ви ще оцелеят.

Изучавайте законите на числото 3 – на Христа, т.е. на вашия ум. Изучавайте законите на числото 8 –на Божествената майка, т.е. на вашата душа. Изучавайте законите и на единицата, на Духа, Който е свързан с човешката воля. Само така човек може да бъде свободен. Следователно, свободен е онзи, който може да превръща отрицателните сили в положителни. Свободен е онзи, който може да омеси глината, да направи от нея грънци и да ги опече, без да се пукат. Свободен е онзи, който може да изправи живота си, а след това да помага на ближните си, да изправят и те своя живот. Това означава мисълта, която Христос е вложил в стиха: „Стани, вдигни одъра си и ходи!“

Желая още днес да дойде Христос между вас и да остане за вечни времена във вашите умове и сърца. Желая всички да бъдете честни, справедливи, умни и добри и да приложите тези качества в живота си.

Беседа от Учителя, държана на 13 октомври, 1918 г. – София.

ДУХ ГОСПОДЕН

Дух Господен е над мене, защото ме помаза да благовествувам на сиромасите. (Лука 4: 18.)

Христос казва за себе си: „Дух Господен е над мене.“ За учениците си Той казва: „Когато се намерите в затруднение, Духът ще ви помогне, Той ще ви научи в истия час, що трябва даречете.“ Носете тази Истина в ума си, за да разберете смисъла на своя живот. Щом разберете своя Живот, ще разберете Живота и на ближния си, както и на всички живи същества.

Няма човек на земята, който не се стреми да разбере смисъла на Живота, но малцина спират вниманието си върху смисъла на яденето, на пиенето на вода и на дишането. Ако питате учените защо трябва да ядем, да пием вода и да дишаме, те ще кажат, че това е необходимо за набавяне на изразходваната енергия на организма. Що се отнася до вътрешната, духовна страна на тези процеси, те премълчават. Защо само някои частички от материята губят енергията си, която после се набавя отвън? Значи, и в организма на човека се извършват процесите печалба и загуба, както и в самия Живот. Домакинята туря дърва или въглища на огнището, които след време изгарят. Енергията от горивото минава в яденето, което домакинята готви. Физиката ни учи, че енергията в Природата се трансформира, т.е. минава от едно състояние в друго, без да се губи или създава. Значи, енергията само се видоизменя. Каже ли някой, че е загубил нещо, ще знае, че то само се е видоизменило, минало е от едно състояние в друго. Ще кажете, че сте изгубили радостта си. Не сте я изгубили, но тя се е превърнала от горивен материал в топлинна енергия, с която сте сготвили яденето си.

„Дух Господен е над мене.“ Радвайте се, че Духът ви е посетил, но пожелайте да посети и другите хора. Духът се изявява чрез Христа, а Христос представлява цялото човечество. Той е едновременно индивидуално и колективно същество. Следователно, всеки може да каже за себе си: „Аз и Христос сме едно; аз и цялото човечество сме едно.“ Под колективност не разбирам еднаквост, но хармония, както в музиката. Много тонове, които си хармонират, съставят една песен. Липсва ли един тон от тях, хармонията е нарушена; връзката, отношението между отделните тонове е прекъснато. Организмът на всеки човек представлява

отделна нота на Божествената песен. Щом бутнете един от тези тонове, той издава специфичен звук. Достатъчно е да заставите нотите да звучат, за да се проявят Астралните тела на хората, които се характеризират с движение. Нотата е знакът, т.е. физическият човек, а тонът е знакът в движение – астралният човек.

„Дух Господен е над мене, защото ме помаза да благовествувам на сиромасите.“ Не е казано да се благовества на учените, на философите, на богатите, но на сиромасите. Сегашните хора минават за учени, културни, набожни, които се молят по три пъти на ден. Горко на онзи, който не се моли! Той минава за безверник, за еретик. Долу старите вярвания на хората! Не ги туряйте за градеж, но за тор на вашите градини. Ще кажете, че не трябва да се проповядват нови идеи. Според мене, мъчно можете да определите кои идеи са стари и кои нови. Всяка идея, която произвежда растене, е нова. Дето няма растеж, там всичко е старо. Какво би казала майката за детето си, ако трябва да го носи десетки години на ръцете си? Да го държи две-три години на ръцете си, това е естествено. Щом порасне детето, майката го сваля на земята и го оставя само да ходи. Тъй щото, когато някой казва, че не приема никакви нови идеи, това значи, че той отрича растенето, като естествен процес. Щом растеш, непременно ще приемаш нови идеи; останеш ли на едно място и не растеш, ти си в процесите на старото, дето няма втичане на чиста, прясна вода. Докато е малко, детето седи на майчините ръце. Като порасне, майката се радва, че е проходило. Голяма е радостта в един дом, когато детето започне да се изправя на краката си и един ден проходи.

Какво представлява изправянето? Борба на Духа с материята. Лазенето на детето показва, че животинското естество взема надмощие в него. Има големи хора, които още лазят на четири крака. Това е детинско състояние, но те няма да останат завинаги в него. Когато Христос казва, че е дошъл да благовества на сиромасите, Той има предвид истинските сиромаси, а не онези, които чрез внушение са станали такива. Да внушиш на човека, че е сиромах, това не е истинското му положение; да хипнотизираш някого и да му предадеш една чужда мисъл, и това не е неговото естествено положение. И децата прилагат хипнотизма. Кога? Когато искат нещо от майка си. Те повтарят, потретват това, което искат да получат, докато майката изпада в хипнотично състояние и задоволява желанието му. Детето иска хляб от майка си неколкократно, и тя му дава. Няма защо да искате хляб чрез хипнотизъм. Майката знае нуждите на детето, и сама ги

задоволява. Хлябът е необходим за човека; той всякога ще го получи, и то по естествен начин.

И тъй, в Живота има съществени и несъществени неща, необходими и потребни. Водата е необходима, а тютюнът е потребен; храната е необходима, а виното – потребно; въздухът, светлината са необходими, а газовото и електрическото осветление – потребни. Ще кажете, че имате потреба от много неща. Ако ги даде Господ, добре; ако не ги даде, ще търсите необходимите. Както във физическия свят има необходими и потребни неща, така и в Духовния свят има необходими и потребни мисли и чувства. Без първите не може, а без вторите може. Нямам нищо против едните и другите, но нямате право да замествате реалните неща с временните и необходимите с потребните. Глупаво е човек да изразходва парите си за вино и за тютюн, а да се лишава от хляб и вода. Не е въпрос да упреквам хората; не съм дошъл да разрушавам, но да градя. Понякога се позволява разрушението, но когато трябва да се премахнат лошите мисли и чувства, да не гният и заразяват организма.

Понякога се позволява и бялата лъжа, но само за опаковка на Истината. Когато някой иска да знае Истината, казвам му: извади опаковката на това, което ти е казано, и сам ще намериш Истината. Лъжата може да бъде необходима, може да бъде и потребна. Същото се отнася и до Истината. Необходимата Истина изисква необходима лъжа; потребната Истина изисква потребна лъжа. Как ще разберете тази мисъл? Представете си, че детето рисува баща си. Майката поглежда рисунката и казва: „Само носът напомня образа на баща ти.“ Детето иска да поправи образа, но изкривява носа. Майката казва: „Сега само ухото на образа е верен.“ Детето рисува, поправя, но нито една рисунка не прилича на бащата. От всички образи няма нито един истински. Това показва, че, като се стреми да изнесе Истината, човек попада на лъжата. Значи, формата, чрез които човек иска да изнесе Истината, излиза лъжлива. Лъжата пък представлява карикатура на Истината.

Хората не могат още да прилагат Истината. Някой казва, че обича някого, а всъщност не го обича. Той не знае как се изявява Обичта. Изобщо, хората говорят за Любов, за Милосърдие, за Добро, без да изявяват това, за което говорят. Че си дал на някого пари, това не значи, че го обичаш. Кажеш ли аз любя, трябва да имаш отношение към цялото човечество, към всички живи същества. Човек проявява Любовта си, само когато тя го посети. Следователно, момата проявява Любовта си, когато

срещне момъка. И момъкът проявява Любовта си, когато срещне момата. Като казвам, че човек трябва да обича цялото човечество, разбирам колективния човек, т.е. Божествения Адам. Всички хора са деца на този Адам. Един ден и те ще бъдат големи като баща си.

„Дух Господен.“ Когато Духът влезе в човека, той ще има желание да благовества над сиромасите. Да бъде човек сиромах, това е една от най-почетните служби и положения. Когато писателите искат да издигнат героите си, те ги поставят в бедни условия. Когато искат да понижат някой от героите си, те му дават власт, богатство. Искат ли да представят благородник, те го изпразват, като шише, за да могат да влеят в него чиста, свежа планинска вода. Ако шишето на човека е пълно, никога не може да се сипе в него чиста вода. Чистата вода представлява възвишен, чист живот, който се възприема само от чисти, празни шишета. Ако не можеш да възприемеш този живот, вината е в тебе. Изпразни шишето си, и сам иди на извора да го напълниш. Не чакай други да ти го напълнят и донесат.

Какво трябва да направите, за да възприемете чистия и възвишен живот? Да се покаете, т.е. да изпразните шишето си и сами да отидете при Великия Извор да го напълните. Всички учени и философи, майки и бащи, учители и свещеници трябва да обърнат шишета га си, да излеят водата и с празни шишета да отидат на Извора, да ги напълнят. Само така ще възприемат Новото учение и новите идеи. – „Какво ще стане със старото учение?” – Турете го около корените на дърветата и не мислете за него.

„Да благовествам на сиромасите.“ Желая всички хора да бъдат сиромаси, в широк смисъл на думата, за да им се благовества. Желая всички хора да обърнат кесиите си надолу и да ги изпразнят. Някои казват, че заради Бога са готови на всякакви жертви. Животът ще изпита тяхната готовност. Да говориш нещо, и да го изпълниш, това са две различни положения. Да гледаш нарисуван плод, и да вкусиш от него, това са две различни неща. Намислите ли да направите някакво добро, не го отлагайте, веднага пристъпете към реализиране.

„Проводи ме да изцеля съкрушените по сърце.“ Съкрушените по сърце са болни, защото болестите имат отношение към човешкото сърце. Кой човек не е болен днес? На земята няма абсолютно здрави хора. На земята няма и щастливи хора. Защо? Защото болестите отнемат соковете на техния физически живот. Противоречията, недоразуменията, неразбирането, гневът, омразата, завистта отнемат соковете на техните

чувства и мисли. Физическите и психическите болести са малки вълчета, които нападат овцете в човешкия живот. Какво печели вълкът, като дави овцете? Става майстор в давенето, но това не е култура. Ако е въпрос за култура, овцата е по-културна от вълка. Като пасе трева, тя не я скубе с корен, но й дава възможност отново да поникне. Понякога и овцата изскубва тревата с корените, за което ще отговаря. За предпочитане е човешкият живот да бъде като този на овцата, отколкото като на вълка.

Едно трябва да знаете: няма същество на земята, малко или голямо, което да не носи отговорност за делата си. Болестите, които нападат хората, се дължат на техни минали и сегашни прегрешения. Нищо не остава безнаказано. Микробите, които днес тровят човешкия организъм, не са нищо друго, освен отровата на страха, на омразата, които говедата, кокошките, агънцата са изпитали към човека, когато ги е клал и убивал. Възможно ли е това? Възможно е. Както една обидна дума може да отрови и разруши човешкия организъм, така страхът и омразата на животните, които човек коли, тровят неговия организъм. В този смисъл, и човек има възможност да руши, но има възможност и да гради. Ще кажете, че някой проповедник подронва основите на църквата. Ако проповедникът е клон на едно дърво, а хората – плодове, които черпят сокове от клона, те нямат право да вадят криви заключения. Кривите заключения са нож или трион в ръката на неразумния, който отсича клона, на който е стъпил.

Един ден Настрадин Ходжа се качил на едно дърво и започнал да сече клона, на който стъпил. Един минувач забелязал това и казал:

– Ходжа, не сечи клона, на който си стъпил, защото ще паднеш.

– Не е твоя работа! – отговорил Ходжата, – аз зная какво правя.

Ако и съвременните хора стъпят на един клон и започнат да го секат, сами ще си напакостят. Тъй щото, слушайте този, който проповядва Истината. Не е важно, кой е той и отде е дошъл. Докато Христос живее във вас, и вие ще живеете. Разпнете ли вашия Христос, и себе си разпъвате. Няма по-голямо нещастие за човека от това, сам да затвори прозорците на своя ум и на своето сърце, да не влиза Светлина отвън.

Сега ние сме си поставили за задача, да превърнем всички бацили-вълци в кротки овце. В бъдеще няма да съществуват лъжа, кражба, завист, омраза, безлюбие. Тогава Любовта ще царува между хората. – Коя Любов? Любовта е една – Божията Любов. Всичко останало – чувства, настроения, разположения, не е Любов.

Съвременните лекари са забелязали, че всяка болест изисква

специална храна. Във време на боледуване и след оздравяване от дадена болест, човек се нуждае от специфична храна. Например, който е боледувал от треска, иска да яде кисело; при друга болест човек се нуждае от сладка храна. Болестите произвеждат неестествени състояния в човека, което показва, че той носи последствията на своя неестествен живот от миналото. Когато придобие Божествения живот, човек ще употребява естествена, чиста храна. Днес хората страдат физически и душевно, по причина на неправилно хранене. Те не знаят, каква храна да употребяват. Ако искате стомахът ви да бъде в изправност, употребявайте само по едно ядене на ден и никога не преяждайте. При това, за предпочитане е вегетарианската храна пред месната. От вегетарианската храна за предпочитане са плодовете.

Както се храните физически, същите правила ще спазвате и при храненето на сърцето и на ума си. Всеки ден ще давате по едно чувство на сърцето и по една мисъл на ума си, да ги обработвате добре. Докато не ги обработите, не пристъпвайте към други. При това, никога не смесвайте чувствата си; не смесвайте и мислите си. Не се позволява никакво преяждане, нито на физическия свят, нито в Сърдечния и Умствения. Някой иска да преживява силни чувства, да трогват сърцето и душата му. Щом искате силни чувства, посещавайте болни и страдащи. Там ще изпитате различни чувства, но ще задържите едно и него ще обработите. На другия ден ще работите с друго чувство. – „Искам да бъда щастлив.“ – Щом търсите щастие на земята, трябва да се свържете с хора, които ви разбират, на които можете всякога да разчитате, които могат да се жертват за вас и които заради вас са готови да се качат на Небето и да слязат на земята. – „Къде ще намеря такива хора?“ – Не ги търси, нека всеки от вас бъде човекът, когото другите търсят. Нека всеки от вас се обяви доброволец за новия фронт – до воюва против злото, против отрицателните прояви в себе си.

Във войната, която днес обявявам, ще давам награди и кръстове на онези, които не лъжат и не крадат, които са честни, добри, умни и справедливи и които обичат цялото човечество. Във войната, която днес обявявам, пак ще има топове и оръдия на Любовта, които няма да рушат и убиват, но ще повдигат хората. Те ще действат на грамадни разстояния. Дето падне гранатата на Любовта, всичко ще преобрази. След това ще се издигне паметник на тази граната, защото, вместо безлюбието, тя донесе Любовта, вместо невежеството – Знанието, вместо ограничението –

Свободата и най-после, вместо смъртта – безсмъртието. Тази граната ще се различава от сегашната и по тежест. Тя ще тежи повече от нея, най-малко с хиляди килограми. Дето падне, тя ще произведе особен ефект.

Време е вече, човек да излезе от дребнавостите на своя живот и да се обърне към великото и възвишеното. Той трябва да си изработи една положителна философия за Живота. Казват за някого, че е лош човек, пък прави добрини. Не вярвам в това. Не може човек да бъде лош, да води нечист живот, а да подтиква хората към добър и чист живот. Защо е невъзможно? Защото даже сухите дърва не могат да се запалят без огън или без клечка кибрит. Следователно, за да подтикнете хората към добър и чист живот, преди всичко, вие трябва да носите в себе си огън, с който да произведете реакция. Огънят се намира само в добрия човек. Само той може да запали дървата, поставени на огнището. Огънят, който предавате на хората, внася сила в тях. Колкото и да е слаб пламъкът на кибритената клечка, все пак тя върши работа. Ако дървата са влажни, т.е. ако хората не се поддават на добър живот, по-добре, запазете си клечките. За влажните дърва са нужни силно нагорещени въглища, а не кибритени клечки. Този е методът, по който човек може да повдигне сърцето си.

Мнозина се интересуват от този свят, искат да знаят къде е той. Този свят е онзи свят. Следователно всички виждате онзи свят, който е добре уреден. Този свят, които ви плаши, който не е добре нареден, това е вашият вътрешен свят. Някой казва, че, като умре, тогава ще види другия свят. Ако сега, докато е на земята, не може да го види, никога няма да го види. Затова, по-добре е да живеете, отколкото да умрете. Понеже хората нямат ясна представа за смъртта, за онзи свят, чувате да казват за някого: „Умря млад и зелен, но поне се успокои.” Как може човек да умре и да се успокои? Да се мисли така, това е все едно да казвате: „Колко е щастлива мухата, че е попаднала в мрежата на паяка! Или, колко е щастлива мишката, че е попаднала в лапите на котката!” В този смисъл, и смъртта е най-голямото нещастие, което сполетява човека. Тя обелва мускулите му и оставя само сухи кости. Тя е Луцифер, тя е крадец, който обира човека. Като знаете какво нещо е смъртта, не казвайте, като умрем, но кажете в себе си: „Ще живеем, или ще възкръснем!” Има смисъл човек да умре, но за лъжата, за кражбата, за омразата, за злобата, за всички отрицателни желания. В това отношение, аз съм умрял човек, но същевременно съм и жив. По-умрял човек от мене няма, но и по-жив няма. Можете да ме опитате, да видите, че е така. Аз няма да постъпя, като Настрадин Ходжа,

който казва едно нещо, а върши друго.

Един ден Настрадин Ходжа казвал на едного, че ако намери 99 лв., няма да ги вземе, щом не са сто. Като чул това, събеседникът му решил да го изпита. На другия ден той турил на пътя, дето Ходжата минавал, 99 лв. Като ги видял, Ходжата се навел и взел парите.

– Какво намери? – запитал го съседът му.

– Намерих 99 лв.

– Нали каза, че и 99 лв. да намериш, няма да ги вземеш, ако не са сто.

– Така е, но аз зная, че който е дал 99 лева, ще даде още един.

Какво показва числото 99? То е мистично число, означава лош, грешен живот. С това Настрадин Ходжа искал да каже: „Ако водя лош живот, мога да живея и добър, и праведен." Добрият, Божественият живот се заключава в единицата. Ако човек лъже, той може да говори и Истината; ако мрази, може и да обича; ако взема, може и да дава. Тъй щото, може да се говори за положителен живот, когато човек носи в себе си положителни качества. Тогава може да се говори за Божествена Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. В който момент изневери на Божествения живот, човек става обикновен, като всички хора. Той е подобен на желязото: като се нагрява, ще бъде топъл; като се извади от огъня, изстива. За да не изпадате в това положение, бъдете верни на своите мисли и чувства, не се поддавайте на чужди мисли и разбирания. Че еди-кой си философ мислел така или иначе за Бога, това е негово разбиране. Важно е какво е вашето мнение. Преди всичко, вие не знаете какво, в същност, се разбира от думите на философа.

Трябва ли да вярвате на всеки, който казва, че ви обича? Преди да повярвате на думите му, опитайте го. Който люби, топлината му се повишава; същевременно той се разширява. Ако ръката му е по-топла и малко разширена, той, наистина, ви люби. Не казвам да бъде горещ, но топъл. Горещината е страст. В тази Любов човек бързо се запалва и бързо изгасва. Как се проявява Любовта на физическия свят? Като Топлина, която събужда благородни чувства в човека и помага за тяхното растене и развитие. Всеки огън, който изгаря и разрушава благородните чувства в човека наричаме страст. Може ли без огън на земята? Не може, но той трябва да се употребява за нагряване на желязото до стопяване, да се кове. Колкото по-силни са страстите, толкова по-мъчнотопими метали ще се нагряват на тях. На място са страстите, когато се използват разумно.

Може ли религиозният и набожен човек да влезе в черква с нож? В ръката на религиозния ножът не е нищо друго, освен омраза. Който влиза

с такъв нож в черква, той не знае какво представлява тя и какво е нейното предназначение. Мястото на ножа е бойното поле, а не черквата. – „Искам да воювам!“ – Щом искаш да воюваш, ще отидеш на бойното поле. Ако искаш да отидеш при Бога, ще носиш Божествената топлина в сърцето си. Тури ли огън в сърцето си, човек преждевременно умира. Такъв огън е гневът. Ако всеки ден се гневи и не използва енергията му за работа, човек сам се разрушава. Приятно е да влезете в дом, дето всички се обичат и взаимно уважават. Как ще се почувствате, ако, вместо Любов, между членовете на семейството съществува недоволство и недоразумение?

Днес всички хора се питат как ще се изправят семействата, обществата, народите. – Когато Бог влезе да живее в тях. – „Възможно ли е това?” – Възможно е. Както днес донасят вода от планинските места в долините и превръщат неплодородните полета в плодородни, така Бог слиза в долините на живота, между хората, и ги напоява. Така днес прекарват вода в къщите. Нервната система в човека е инсталацията, през която Божествената енергия се възприема и предава, като светлина и топлина, от един човек на друг.

Как се познава кой човек възприема и предава Божията Любов? Ако челото на човека се повдига и разширява, ако главата му горе, на темето, се повдига, той е добър проводник на Любовта. Ако ръцете на човека не станат по-деликатни, и чертите на лицето му по-меки, той не е дал път на Божественото Начало в себе си. Ще кажете, че който работи физически, не може да има меки ръце. Така е, работникът има груби, корави ръце, но това не се позволява. Не е позволено на човека да злоупотребява със силите на своя организъм. В бъдеще, когато животът на хората се подобри, всички ще вземат участие и във физическата работа. Тогава времето ще бъде така разпределено, че ще се застъпят всички сили; физически, сърдечни и умствени. Човек ще употребява три часа за физическа работа, три часа работа върху сърцето, три часа умствена работа, три часа за хранене, седем часа сън, т.е. за разходка от физическия в Духовния свят. Останалите пет часа са за благотворителни дела: садене на плодове, отглеждане на цветя, посещаване на болни и др.

„Дух Господен е над мене.“ Така казва Христос. – „Къде е Христос?” – Навсякъде. – „Да знаем къде е, пеш ще тръгнем, да Го намерим.” – И да Го видите, няма да Го познаете. Преди две хиляди години Христос е бил на земята, между евреите, но и те не са Го познали. Той обиколил всички държави, бил между всички нации, но и до днес още не са Го познали.

Дето е ходил, навсякъде е бил гонен. Наричали Го еретик, смахнат, луд, неуравновесен, човек с опасни идеи и т.н. Евреите даже Го разпнаха. Как постъпват с Христа съвременните народи? Те му създадоха големи неприятности, избиха част от неговите последователи. Къде е днес Христос? Днес Той се проявява чрез своите идеи. Идеите за братство, равенство и Свобода между народите са все Христови идеи.

Големите народи са дванадесетте Божии синове, които имат свои деца и образуват малки народи. Славянството е един от големите синове на Бога, а ние сме негови деца. В това отношение, Бог е наш дядо. Обикновено, децата обичат дядо си повече от баща си. Те го наричат голям баща. Един ден, когато всички възприемем идеята, че сме синове на Бога Живаго, ще бъдем царе и свещеници на себе си.

Христос иде да освободи човечеството от затворите. Нехигиенични, опасни са затворите за човешката душа. Сегашните хора се нуждаят от идеи, в които да изобилства светлина, въздух, вода и храна. Те се нуждаят от Свобода, да могат по желание да посещават високите планински върхове, да се ползват от изобилието на светлина и въздух. Софиянци са близо до Витоша, до Черния връх, но малцина го посещават. Не може да бъде носител на светли и нови идеи онзи, който не посещава планинските върхове. На планинците, като носители на нови идеи, може да се разчита. Лек и приятен е животът на онзи, който се качва по планините. Тежък е животът в долините, макар че външно изглежда лек. Всъщност, лекият и повърхностен живот е тежък и носи страшни последствия. Той води към израждане. И животните водят лек живот; на него, именно, се дължи деформирането им. И животните ще се повдигнат, ще излязат от сегашната си еволюция. Кога ще бъде това? Когато дойде Христос на земята. Той ще призове всички живи същества към повдигане. Те ще чуят гласа Му и ще престанат да се карат и бият, да мушкат, да ритат, да ровят. Свинята ще каже: „Досега ровех, но разбрах, че и по друг начин може да се живее, и от днес преставам да ровя.” Волът ще каже: „Досега мушках, но отсега нататък преставам да мушкам.” Конят ще се откаже от ритането. Изобщо, всички животни ще се повдигнат на по-високо стъпало и ще започнат да мислят. И днес има животни, които мислят по-добре от някои хора, макар че не говорят.

Един пътник минавал на кон през една гора. Кучето му вървяло след него. По едно време пътникът слязъл от коня и седнал на една полянка да си почине и похапне. След това пак възседнал коня и продължил пътя си.

Кучето забелязало, че господарят му забравил торбата с храната и парите и започнало да лае. Господарят му се обърнал няколко пъти, но нищо не видял. Кучето продължавало да лае. Най-после господарят му си помислил, че кучето е побесняло, извадил револвера си и го застрелял. Кучето направило последни усилия и се върнало при торбата, дето издъхнало. Господарят му слязъл от коня и отишъл да види какво станало с кучето. Върнал се няколко крачки назад и видял кучето си мъртво, лежи до торбата, която той забравил. Едва сега той разбрал причината за лаенето на кучето. Благодарил, тежко въздъхнал и сам продължил пътя си. Ето едно куче, което ще се освободи от своя затвор.

Ще кажете, че човек трябва да мисли, да се повдигне по-високо от сегашното си положение. Ако и животните мислят, колко повече човек трябва да мисли! Виждам птички, които, като срещнат човека, запитват го: „От кое учение си, от старото или от новото? Обичаш ли да режеш глави, или си забравил този занаят? Ако си от старото учение, ще хвръкна далеч от тебе; ако си от новото учение, ще ти попея." Много птички пеят днес за идването на новото време, за освобождаването им от затвора. Когато някоя птичка пее пред прозореца ви, или кацне на рамото ви, знайте, че това е някой ваш близък, който ви навестява и ви пее за новия живот. Ще кажете, че не може да се говори така, това е еретическо учение. Радвайте се, че вашият близък се е приютил в къщичката на птичката, а не е някъде в ада, на по-големи мъчения. Ако това е ерес, какво ще кажете за онзи, който краде, лъже и прелъстява? Можете ли да го наречете човек? Какво ще кажете за онази жена, която прелъстява мъжа на своята сестра, приятелка, или позната? Ще кажете, че трябва да си прощаваме. Не е въпрос за прощаване, но мъжът трябва да каже на жена си: „Жено, ти трябва да се поправиш, да живееш по новия начин – в Чистота." И жената трябва да каже на мъжа си същото.

Новото учение изисква от всички хора – от майки и бащи, от братя и сестри, от учители и ученици, от проповедници и свещеници – живот на Абсолютна Чистота. Ако работиш в света и вадиш давещите се от водата, грешниците от тинята, ти ще се окаляш и измокриш, но това каляне се прощава. Страшна е вътрешната, моралната нечистота и кал. От нея трябва да се чистите. Който се каля, когато спасява грешници и давещи се, той заслужава кръст за храброст. Разумният свят определя един милион златни лева на онзи, който притежава най-високи Добродетели. Всеки човек, всеки българин трябва да бъде честен, поне колкото онзи турчин,

който продавал салеп.

Един млад турчин продавал салеп по улиците и викал: „Салеп, горещ салеп!” Погледнал към земята и видял една кесия с банкнота, около десет хиляди лева. Огледал се наоколо, не видял човек, на когото да принадлежи кесията, и я турил в джоба си, като продължил да вика: „Салеп, салеп!” Настигнал го един господин и го запитал:

- Намерил ли си една кесия с банкноти, на стойност десет хиляди лева?

– Намерих, ето, вземи кесията си.

И след това спокойно продължил да вика: „Салеп, салеп!” Колко хора днес биха постъпили като този турчин? Мнозина ще вземат кесията и ще се простят със занаята си. Турчинът, обаче, не се изкусил от парите. Той си казал: „Имам си занаят, на който, за нищо в света, не изменям.” Колко благочестиви мъже и жени продават днес салеп по улиците, но като срещнат някой богат човек, тръгват подир него и се отказват от своя салеп. Колко добри моми, с Вяра в Бога, се излъгват в някой момък, който минава за богат, учен, и тръгват след него. Отказват се от Бога, от идеите си, от занаята си, но, в края на краищата, виждат заблуждението си. Истинската женитба е съединяване, съчетание, не между мъже и жени, но между човека и неговите идеи. Идеите са вашите деца, за които трябва да се жертвате. Ако родителите не се жертвуват за децата си, и децата – за родителите, не може да се говори за истински родители, нито за истински синове и дъщери. Това проповядва Христос на съвременните хора, не като закон, който трябва да мине през камарата, но като закон на сърцето – вътрешната камара в човека. Когато Христос напише този закон в човешката камара, всички ще Го познаят, от малко до голямо.

Павел казва: „Ще Го познаем, както сме познати.” Истинско познаване става само чрез Любовта. Любовта пък се изпитва чрез страданията. Бог заповядва да вземат от човека всичко, както постъпиха с Йов, да го изпита как ще прояви Любовта си. Като се говори за Любовта, подразбираме абсолютна, безкористна Любов. Нека всеки от вас даде място на новите идеи в себе си, на абсолютната, безкористна Любов и, когато види резултат, тогава да говори. Докато не видите плод от работата си, нищо не говорете. Какъв смисъл има да говорите на хората за Дух и за душа, когато и на вас още не са ясни тези понятия? Човек не познава още и тялото си, с което работи. Сегашното тяло на човека е скелет на бъдещето тяло, което сега се създава. Един ден, когато се облече в ново тяло, тогава

може да говори за тяло, за душа и за Дух.

Какво отношение има Христовото учение към всеки човек индивидуално? То има отношение първо към Духа, после към душата и най-после към ума, сърцето и волята. Ако тялото ви е здраво, Духът ви може направо да му въздейства и помогне; ако тялото не е здраво, Духът трябва да търси посредници, да ви въздейства. Като посредници между Духа и тялото служат душата, умът, сърцето и волята. Чрез ума и сърцето си човек се убеждава, че за здравето му са нужни чист въздух, чиста вода, изобилна светлина и чиста, здравословна храна. Така той ще пречисти кръвта си, ще усили своя организъм и ще възприеме онова, което Духът и душата му нашепват.

Стойте далеч от онзи, с когото сте в дисхармония. Не се стремете вълка да направите овца, с нищо не можете да го укротите. Не топлете змията в пазвата си, защото ще се обърне и ще ви ухапе. Пазвата ви е дадена за вашите деца, а не за змията.

„Какво да правим с дълговете си?" – Ще ги платите, и след това ще бъдете спокойни. – „Какво да правим с онези, които не ни обичат?" – Ще гледате по някакъв начин да се помирите. Докато постигнете това, ще минете през големи мъчнотии; постигнете ли го, добре ще ви бъде. Оставете се на влиянието на Разумните същества, които работят днес в света. Те правят преврат в човешките умове. Те носят великите, Божествени идеи за братство, равенство и Свобода. Онези, които са готови по ум и по сърце, ще приемат техните идеи и ще ги реализират най-много след десет години; други ще ги реализират след сто години, а някои – след хиляда години. Тогава всички хора ще разберат, че Животът има смисъл при всички условия – при скърби и радости, при богатство и сиромашия. Радвайте се, че имате скърби, защото те предхождат идването на Любовта.

Чрез страдания и скърби човек се чисти и приготвя за великия Божествен живот, който иде на земята. Който се домогне до този Живот, ще благодари на Бога за благото, което му е дал, и ще си отиде от този свят доволен и сит. Близките му няма да го оплакват, няма да му четат надгробни речи. Преди да си замине, той ще ги извика при себе си, ще се сбогува, ще остави къщата и нивата си, те да я обработват и ще каже: „Отивам при Господа. Пожелайте ми добър път." Щом стигне на определеното за него място, ще пише писмо на близките си, че е пристигнал благополучно, че е добре. Само така ще разберете какво представлява онзи свят.

И днес има хора, които говорят с жителите на онзи свят. Голямо благо е за човека, да го посети някой велик Дух. При Аврама дойдоха трима Ангела – велики Духове, които му донесоха блага вест. Той закла едно теле и ги нагости. Когато ви посети някой велик Дух, постъпете и вие като Аврама, нахранете го и му благодарете за добрата вест, която ви носи. Ако не го нагостите, той ще си замине, без да ви даде нещо. Когото Духът е посетил, той става смел и решителен, готов на всякакви жертви. Мома, когато се влюби, също става смела – Духът я е посетил. Ако знае как да Го посрещне, Той оставя добрата вест. Не може ли да Го посрещне добре, Той си заминава. Бъдете внимателни към Духа, да не Го огорчите.

Сегашните хора са души без Духове, т.е. жени без мъже. Затова днес всички мъже и жени са недоволни от живота си, страдат, мъчат се. Не се мъчете, не страдайте, но бъдете готови да посрещнете вашия Дух. И като дойде, ценете го. Той може да дойде във форма на мъж, жена, или дете – безразлично; приемете го добре в дома си, за да остави добрата вест, която ви носи.

Един разсилен, в едно от софийските министерства, се оплаквал често от положението си. Той бил женен и едва смогвал да прехранва семейството си. Един ден му се родило детенце. Видял се в чудо, отде ще вземе пари да кръстят детето. Като отивал на работа, той намерил на пътя сто лева. Взел парите и си казал: „Ето, нареди се въпросът с кръщението на детето.” Няколко дни след това го назначили на по-добра служба. От ден на ден положението му се подобрявало. Детето расло, станало шестгодишно. Случило се нещо, то заболяло и не могли да го спасят. След смъртта на детето, материалното положение на бащата се влошило пак: уволнили го от служба, и той останал без пет пари в джоба. Какво показва този пример? Когато Духът посети някой дом, всичко тръгва добре; щом Духът си замине, работите на този дом се объркват. Следователно, когато придобиете някакво благо, ще знаете, че Духът ви е посетил. Внимавайте да не Го огорчите, да напусне дома ви. Напусне ли ви, сиромашията ще го замести.

Сега всички хора очакват Христа, но не знаят, че Той е вече в преддверието. – „Не Го виждаме.” – И да Го видите, няма да Го познаете. Само онзи ще Го познае, който има Любов. Без Любов няма познаване. Това е вярно и за мене, и за вас. Любещият понася лесно страданията. Дали са големи, или малки, за него е безразлично. Той не се запитва, обича ли го Бог, или не. Той знае, че Бог обича всички хора, всички живи

същества. Отворете се за Господа, както цветът се отваря за слънчевата Светлина. Отворете умовете и сърцата си, да влезе Истината в тях. Дайте Свобода на Господа да се прояви, не както в другите хора, но специфично за вас. Всеки да бъде оригинален в проявите си, на никого да не подражава. Дръжте се за Бога. Той ви е хванал с двете си ръце чрез Любовта си. Дръжте се за Неговата Любов. От Неговите ръце излизат нишки, които отиват до сърцето на всеки човек. Една нишка държи човека за Бога, но здрава е тя. Никой не е в състояние да скъса тази нишка, освен вие сами. Без нея не съществува никакво отношение между Бога и човешката душа. Който се държи здраво за тази нишка, той е щастлив и лесно разрешава мъчнотиите си. По тази нишка Духът слиза и възлиза. Скъса ли се тя, душата е загубена. Дълго време ще плаче и скърби тя, докато дойде някой Ангел от Небето и завърже скъсаната нишка. Свърже ли се с Бога, душата започва отново своето развитие.

„Дух Господен е над мене“ – казва Христос. Този Христос познава всички хора. Той познава и вас и носи белези на всичките ви съществувания. Колко пъти сте морализирали Христа защо не работи, а тръгнал да проповядва. Ще кажете, че не помните да сте постъпвали така с Христа. Това не помните, но помните как сте се отнасяли с някоя бедна жена, като сте ѝ отказвали всякаква помощ и сте я морализирали, че трябва да работи, а не да проси от къща на къща.Това, което сте правили на бедни, на страдащи, на угнетени, на паднали души, това е вашето отношение към Христа. Изправете отношенията си към Христа и към Бога, да благовествате на сиромасите.

Беседа от Учителя, държана на 20 октомври, 1918 г. – София.

ДВЕТЕ ЗАПОВЕДИ

Да възлюбиш Господа Бога твоего... Да възлюбиш ближний си... (Марк 12: 30-31.)

Стремежът в живота на съществата не е нищо друго, освен подтик за проява на самия Живот. За да се прояви Разумният живот са нужни обект и условия. Обектът и условията показват, че човек трябва да чувства вътрешно този стремеж.

Христос казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила." Така изразена Любовта към Бога, това подразбира проява на нейния вътрешен смисъл. Много се говори за Любовта, но как трябва да любим? В съвременното общество Любовта се проявява по различни начини, но пак не се постига целта, която гоним. Обикновено, обект в Любовта на момата е момъкът; обект на момъка е момата. И двамата се обичат и мислят, че като се оженят, ще бъдат щастливи. Но не излиза така. Тогава момата започва да търси вината в момъка, а той в момата. Раждат им се деца, и те започват да мислят, че щастието ще дойде чрез децата им, но и тук се разочароват. Някой обича знанието, но като го придобие, пак се разочарова. Разочарованието се дължи на неразбиране на Любовта.

Сегашните хора не разбират Любовта нито по форма, нито по съдържание, нито по смисъл. Да се разбере една дума по форма, по съдържание и по смисъл, това значи, тя да произведе известно действие върху човешкия ум, сърце и воля. Ако държите една ябълка в ръката си, вие ще имате частична представа за нея: каква е големината и формата ѝ, какъв е цветът ѝ, дали расте в България или другаде. Обаче, какъв вкус има ябълката, и каква е нейната сила, вие не знаете. Има два вида ябълки: едните се раждат на Дървото за познаване на Доброто, а други – на Дървото за познаване на злото. Първите ще бъдат сладки или горчиви, а вторите – жестоки или милостиви. От човека и от случая зависи кое от двете качества ще се прояви. Плодовете на тези дървета са подобни на къщички от пясък, които децата си правят и развалят. Като огладнеят, те отиват у дома си и казват на майка си: „Мамо, гладни сме, дай ни хляб!" След това пак излизат вън да правят и да развалят пясъчните си къщички. Майките им ги питат: „Къде бяхте?" – На работа. Такова е разбирането на

сегашните хора за живота и така живеят. Всеки ден строят къщи, уреждат градини, и всеки ден ги развалят. Христос определя как трябва да възлюбим Бога, и как – ближния си. Бога ще възлюбим с всичкото си сърце, с всичката си душа, ум и сила, а ближния си, като себе си.

Като се проследи пътят на човешкото развитие, виждаме, че човек расте физически, сърдечно, умствено и като душа. Значи, той минава едновременно през четири свята: през физическия, дето се развива тялото; през Сърдечния, т.е. през страстите и желанията; през Умствения, т.е. през света на мисълта. Умствения свят наричаме още свят на безсмъртието, на съзнателната душа, на човешкото его, когато човек съзнава, че е отделен индивид. Човешкото его наричаме още тяло на Божествения Дух. Под сила разбираме човешката воля, висшата проява на човека. Четирите свята – физическият, Духовният, Умственият и Причинният отговарят на четирите тела на човека. Най-познато от всички е физическото тяло, което се състои от три обвивки. Едната от тях е етерна, която излиза вън от физическото тяло на един-два сантиметра. През нея минават физическите сили: електричеството и магнетизмът. Както обличаме физическото си тяло с дебели или тънки дрехи, за да го предпазим от студ и горещина, така и етерната обвивка е здравна дреха на физическото тяло, която го предпазва от външни влияния. Етерната обвивка е свързана с друга, наречена астрална, която управлява страстите. Тя предпазва човека, например, от гнева, от желанието му да отмъщава и др. Астралната обвивка е свързана с Астралния свят, наречен подсъзнателен. Този свят е свързан с широкия Божествен свят, отдето черпи материали за съграждане на вътрешния или душевен живот на човека. Душата представлява истинският човек, който гради, твори и създава нещата. Както човек събира материали за съграждане на физическото си тяло, така и душата събира материали за съграждане на Божественото си тяло.

Човек трябва да има къща, не само за гости от физическия свят, но той се нуждае и от къща за приемане на Господа. За съграждане на физическата къща не са нужни само греди, тухли, врати и прозорци, но тя трябва да бъде красива, хигиенична и здрава. За съграждане на физическата къща е нужен план. На същото основание е нужен план и за съграждане на Духовната, т.е. Астралната и на Божествената къща. Ангелите дават план за тази къща. В този смисъл, страданията, които човек преживява, не са нищо друго, освен събаряне на старата му къща. Комисията, изпратена от Разумния свят, преглежда къщата, не я одобрява

и дава разпореждане да се събори. Някои къщи се събарят до основи, а други – частично, според времената и условията. От векове насам хората постоянно градят и събарят, защото не знаят какъв е Божественият план, и не могат да го приложат. Време е вече да се реализира Божественият план. За съграждане на къщите си, хората употребяват камъни, тухли, греди, дъски и други материали. За съграждане на тялото си, те употребяват храна, вода, въздух и светлина. Така съграждат телата си и хората, и животните. Опитите, които правят хората за съграждане на телата си, са резултат на човешкия Дух, а не на Божествения. Защо? Защото работите на Бога са съвършени. Засега в света градят хората и Ангелите. И Ангелите правят грешки, но по-малко от хората. Когато казваме, че във всеки закон има изключения, разбираме работите на Ангелите, които не са направили точно изчисленията си. Малки са техните погрешки, но все пак създават изключения. За да се внесе обнова в световете, които хората създават, Христос им препоръчва Любов към Бога. Любовта на човека към Бога се обуславя от връзката му с Него. Колкото по-правилна е връзката, толкова по-силна е Любовта.

Някои питат как можем да любим Бога, щом не сме Го видели. Питам: всичко, което човек обича, вижда ли го? Друг пък казва, че докато не чуе и не види нещата, не вярва. Всъщност, човек вярва в неща, които нито е видял, нито е чул. Понякога човек обича нещо, само като го е пипнал. Как любят слепите? Слепият не вижда, но като пипне някой предмет, обиква го. Често Любовта на слепите е по-силна от тази на хората, които виждат. Всъщност, кои хора са слепи, и кои имат очи? Който обича да граби, вижда по-добре от другите. Такъв човек трябва да ослепее, т.е. да обърне погледа си към Духовния свят. Христос казва: „Ако дясното око те съблазнява, извади го и го хвърли навън." С какво ще замести дясното си око? С пипане и чувстване.

Хората са нещастни понякога по причина на своето физическо гледане. Те гледат външно нещата, а не упражняват чувстването, т.е. вътрешното си виждане. Например, момък срещне някоя мома, хареса я външно и дава ход на чувствата си, без да познава душата ѝ. Не се минава много време, той се разочарова от нея и става нещастен. В такъв случай, за предпочитане е да нямаш това око, което може да те съблазни. Ако пипнеш човека, ти ще го разбереш по-добре, отколкото ако го видиш. Пипането подразбира четене на писмото, което носи той. От писмото му ще познаеш всичко, което се крие в гънките на неговата душа.

За да разбереш човека, трябва да се вгледаш в чертите на лицето му. Там е написано всичко. Иначе, той може да се усмихва, да е любезен, а същевременно да ти мисли зло. Друг някой може да е мрачен, затворен в себе си, но е готов всеки момент да ти направи някакво Добро. Значи, не е важно с какво мастило е написано писмото – с черно, синьо или червено; важно е съдържанието му.

Момата и момъкът могат да напишат едно писмо с хубаво мастило, на красив, цветист език, а по съдържание да е хапливо. Има красиви хора, които хапят; има грозни, които милват. В лицето на такъв красив е изписана алчност, егоизъм, користолюбие и др. Като развивате зрението, слуха и другите си сетива, работете и върху вътрешните качества, например, върху чувствителността. Чувствителният може с едно докосване до ръката на човека да познае, добър ли е, или не. Като се докосне до ръката на някой красив, но лош човек, той изпитва неприятно чувство, като че ли се е докоснал до мечка.

Христос казва: „Няма нищо скрито в света, което да не се открие." Наистина, ако чувствителният затвори очите си и се докосне до ръката на някого, може веднага да каже, добър ли е, или лош. Нещата са скрити дотогава, докато не виждаме и не разбираме.

Следователно, когато се казва, че трябва да любим Бога и ближния си, това значи, да прогледнем и да изменим живота си, да влезем в новите условия. Това е естествен стремеж на човешката душа. Всеки човек иска да бъде здрав, красив, разумен, а това се постига само при условията на Новия живот. Помнете: здравето на човека произтича от волята му, щастието – от неговия ум, а блаженството – от душата. Каквато е волята, такова ще бъде и здравето ни; какъвто е умът, такова ще бъде и щастието ни; каквато е душата, такова ще бъде и блаженството ни. Това не са форми, не са празни думи, но реални неща, които можем да приложим и в сегашния си живот. Като градим къща, даваме й съответен стил. На училището даваме съответен стил, а не като на болница. Христос определя колко елемента вземат участие в съграждане на човешкото тяло: ум, сърце, душа и сила, т.е. воля. Не можеш да любиш Господа само със сърцето, или само с душата, или само с ума си, или само с волята си; трябва да Го любиш заедно с четирите елемента. Чрез Любовта човек постепенно организира силите си. Първо ще организира сърцето си, а после ума и душата. Когато се организира душата, казваме, че човек оживява. В Духовния свят представят човека във вид на жива къща, която говори и се

движи.

Трима майстори – скулптор, художник и маг се сдружили да направят една обща работа. Скулпторът взел един камък, издялал го и от него изваял човек. Художникът взел четката си и му турил цветове, които го оживили. Магът му вдъхнал живот, и статуята станала жив човек, който почнал да говори. Не става ли същото и в Живата Природа? От органичната и неорганичната материя Великият скулптор изработва човека, с неговите външни и вътрешни удове. С четката си Великият художник внася багрилните вещества – червените кръвни телца, и най-после дохожда Великият Маг, който му вдъхва дихание на Живот, и той става жива душа.

Физическият свят, в който живеем, е неорганизиран, но трябва да се организира. Как? Чрез Любовта. Затова е казано, че човек трябва да люби Бога. Без Любов към Бога няма Живот. Това виждаме в младата мома и младия момък. Като се оженят, първата им работа е да си направят къща. Защо им е нужна къща? За детето, което ще дойде. Детето е техният Бог. Следователно, от Любов към детето те си строят къща.

Някои хора не си правят къщи. В това отношение те приличат на птички, които не си правят гнезда, но снасят яйцата си или в чужди гнезда, или в дупките на дърветата. Никой не им иска наем, затова те са безгрижни. Тяхното положение не е като на онези хора, които плащат стотици лева наем за една обикновена стая, подобна на дупка. И това правят съвременните културни хора на XX в.! Живееш в една такава дупка две-три години и след това носиш последствията на този затвор. И като излезеш от него, благодариш, че си се освободил от хазяите. И хазяите благодарят, че са се освободили от наемателите си. Лесно се освобождава човек от външните си наематели, но какво ще прави, когато дойде детенцето им, техният вътрешен наемател? То плаче всяка нощ, налага се, иска това-онова, а майката не може да спи, не е свободна да си легне. Детето плаче и като не може да го успокои, тя събужда бащата, и той да се занимава малко с него. Бащата казва, че това не е негова работа, майката е длъжна да гледа детето си. Това не е Любов към Бога, това е неразбиране на великия Божи закон. Защо плаче детето? Защото вижда, че се излъгало. То казва: „Няма Любов в този свят. Много платих, малко получих." Обаче, майката го взема в ръцете си, окъпва го, нахранва го и, като задоволи нуждите му, то се успокоява и казва: „Сега съм доволен, има смисъл животът."

Човек има наематели и вътре в себе си, които го правят недоволен. Днес жената е недоволна, не й се живее. Мъжът й купи нещо, залъже я. Утре мъжът е недоволен. Жената му направи баница, задоволи го. Обаче, това са залъгалки, с които хората временно се успокояват. Недоволството не трябва да се залъгва, а трябва да се възпита. Това се постига чрез прилагане на Любовта. Ние трябва да възлюбим Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ако сърцето не работи, и душата няма да работи; ако умът не работи, и волята няма да работи. Това е вътрешната връзка между силите в човека, чрез които той се възпитава. Да възпиташ един човек, това значи, да го поставиш в Правия път на Живота, да може сам той да работи.

Хората се възпитават и самовъзпитават, но нямат резултати. Защо? Защото са започнали да работят първо със сърцето си, после с ума си, а са пренебрегнали душата си. В това, именно, се заключава погрешката на сегашния век. Сегашните хора не са минали през еволюцията на душата си, а само през еволюцията на ума и на сърцето си. Тази е причината, поради която хората са недоволни. Не можете да прескочите едно или няколко стъпала, за да стигнете по-скоро върха. Който мисли, че с прескачане на стъпалата ще стигне по-скоро върха, той прилича на философи, които изнасят криви заключения за Живота.

Един философ обичал да се излежава под сенките на дърветата и да размишлява. Един ден легнал под едно дърво, облегнал се и заспал дълбок сън. Като се събудил, било вече тъмно, смрачило се. Той си казал: „Чудно нещо, колко скоро се мръкна! Едно време летните дни бяха по-дълги.” Друг философ легнал под една круша да си почине и да размишлява върху живота. Това било през един топъл есенен ден. Както размишлявал, вдигнал очите си към дървото и видял, че на него имало круши. Сега започнал да мисли: „Каква голяма несъобразност има в Природата. Тази круша е толкова голяма, а плодовете й малки. Тиквата пък е малко растение, с големи плодове. Не можа ли Бог да направи точно обратното: на крушата да даде големи плодове, а на тиквата – малки?” Като размишлявал върху този въпрос, унесъл се и заспал. За да му даде добър урок и да го освободи от кривото заключение, Бог изпратил силен вятър, който раздвижил клоните на крушата и свалил няколко плода на земята. Една круша паднала точно на носа на философа и го разкървавила. Той се стреснал, пипнал носа си и видял кръв. Веднага се сетил за своето криво заключение и казал: „Благодаря, Господи, че крушата няма големи

плодове като тиквата. Ако една малка круша можа да разкървави носа ми, какво щеше да стане с мене, ако върху главата ми беше паднала една тиква?"

И сегашните хора разсъждават като този философ. Те седят под крушата и си казват: „Защо Господ е турил на нашето дърво такива малки плодове?" – Ако Господ беше турил тиква на това дърво, главата ти щеше да пострада. Колкото по-малки са плодовете на вашата круша, толкова по-добре за вас. Вие имате много желания, без да подозирате, че те са взривни вещества. Благодарете и за малките желания, защото Божественият живот започва с малки величини; реализирате ли малките желания, те стават господари на големите. Като се стремял да реализира големите си желания, човек прескочил едно стъпало от стълбата на развитието си, поради което днес егоизмът, гордостта, алчността са взели надмощие в него. Някой мисли, че знае много. Ако знае много, защо не се освободи от смъртта? Ще възразите, че като се е родил, човек непременно трябва да умре. Това е вярно, но не в абсолютен смисъл. Къща, която е съградена само върху четири кола, непременно ще се събори, но не е така с къщата, която е построена на здрава основа. Същото виждаме и в Природата. Растения, които имат слаби коренчета и клончета, лесно изсъхват. Обаче, онези растения, които имат здрави, дебели корени, издържат на големи бури и ветрове. Те се отличават с дълъг живот. Идеалистите пренебрегват материалния живот и казват, че човек не трябва да пуска корените си дълбоко в материята. Напротив, ще слизаш дълбоко в материята, за да извлечеш онези материали, от които ще се ползваш в бъдеще. Колкото по-дълбоко слиза човек в материята, толкова по-големи страдания има и толкова по-големи опитности и поука извлича.

Съвременните хора се връщат сега към еволюцията на душата, към степента, която са прескочили. В бъдеще ще минат през еволюцията на Силата. Казано е, че Царството Божие не е съградено върху ума или върху сърцето, но върху Силата. Ние трябва да любим човека дотолкова, доколкото нашият ум, нашата душа, нашето сърце и нашата сила представляват обект на Любовта. Любовта, за която хората говорят, се обуславя от материалните условия на живота. Затова често някои казват, че не обичат хората. За тях това е естествено. Те обичат, за да вземат нещо. Кой ще седне под някоя суха круша? Крушата, под която ще седнеш, трябва да има не само листа, но и плодове. Кого не обичат? Който няма листа и плодове на дървото си. Такъв човек наричат демагнетизиран,

той е изчерпан, няма какво да даде. Той минава за лош, за неразбран човек, но и другите, които не го разбират, не се различават много от него. Всеки се оплаква, че не го разбират, но и той не разбира хората. Не е лесно да разбереш човека. – „Да се обичаме!” – И това не е лесно. Обаче колкото е мъчно да обичаш човека, толкова е лесно да го обичаш. Ако дадеш на човека нещо от своя ум, от своето сърце, от своята душа и сила, той непременно ще те обича. Затова Бог казва, че трябва да Го любим, за да получим нещо от Него. Той казва: „Късайте от плодовете на Дървото на Живота, за да бъдете силни, да проявите Любовта, Правдата, милосърдието, кротостта и въздържанието.” Само така човек може да прояви характер; само така може да кали волята си. Който има силна воля, той е кротък и смирен. Ще кажете, че не искате да бъдете кротък като овца. Овцата не е кротка. Тя има мекота, а не кротост. Големи усилия е проявила овцата, докато стане овца. Тя някога е била вълк, и после е станала овца. Който иска да придобие мекота, Любов, да се храни с овче месо. Щом придобие тези качества, повече не се нуждае от такова месо.

Човек трябва да знае каква храна е нужна за развитието на ума, на сърцето и на волята му. Бъдещата наука ще посочи пътя на човека и в това отношение. Колкото по-здрава къща иска да си направи човек, толкова по-здрав материал избира. Същото се отнася и до тялото. Храната, която употребявате, трябва да бъде здрава, чиста, доброкачествена. От храната зависи здравето на човека. Всяка храна трябва да отговаря на развитието на човека. Според степента на умственото и духовното си развитие, някои се хранят с месо, други – с растителна храна, а трети – с плодове. Важно е да знае човек как да се храни. Когато дойде до еволюцията на душата, човек ще се храни с плодове. До това време той ще употребява месо или растителна храна и ще отговаря за всяко насилие, направено върху живите същества. В книгата на Живота се пише за всеки човек колко птици, колко дивеч, колко говеждо месо е изял през всичките години на съществуването си на земята, като в пансион, и ще го заставят да плаща.

Страданията на съвременните хора се дължат, именно, на преяждането и на безразборното хранене. Майката на човечеството – Ева, се осмели да яде само един път без позволение от забранения плод и скъпо плати за това ядене. Осем хиляди години се изминаха, откак тя яде от плода на дървото за познаване на Доброто и на злото, но и до днес още не е изплатен този обяд. Змията й казваше: „Ако ядеш от този плод, ще научиш всички тайни в света и ще станеш като Бога.“ Тя не стана като

Бога, но научи много тайни. Обаче, и до днес още плаща за знанието, което научи преждевременно. Желая всички хора да докажат с живота си, че могат да не грешат като Ева. Това значи, че са научили урока си и са изправили погрешката на Ева.

Казано е да възлюбиш Бога с всичкия си ум. С това се подчертава, че човек трябва да люби Бога и с мисълта си. Достатъчно е да отправиш ума си в Умствения свят, за да възприемеш онези сили, чрез които можеш да любиш Бога. Може ли умът ти да разбере законите на Умствения свят, ти ставаш творец. Само така човек може да изработи характер в себе си. Следователно, ако искаш да бъдеш здрав, волята ти трябва да бъде свързана със сърцето ти; за да бъдеш умен, волята ти трябва да бъде свързана с твоя ум; за да имаш правилни отношения към всички хора, волята ти трябва да бъде свързана с твоята душа; за да имаш устойчива и силна воля, душата ти трябва да бъде свързана с Божествения Дух.

Правете всеки ден опити, да видите, обичате ли Бога с ума, с душата, със сърцето и със силата си. Как ще направите опита? Представете си, че искате да направите добро на някого. Ще се стремите, в Доброто да участват и четирите елемента: умът, сърцето, волята и душата. Онзи, на когото ще направите Доброто, е обект; начинът, по който ще направите Доброто, трябва да включва силите на ума, на сърцето, на душата и на волята. Така направено, то е Божествено Добро, т.е. вие сте се свързали със сърцето, с ума, с душата и със силата на Бога. Мислете за Него като за Абсолютна реалност. Като се свържете с Бога, за момент Той може да ви вземе в своя свят, да видите и разберете какво значи Любов. Опасно е да влезете в този свят, защото не бихте желали да се върнете обратно на земята. Затова Божественият свят е затворен за хората. Когато бъдат готови, и този свят ще се отвори за тях, както днес е отворен физическият свят.

„Да възлюбиш ближния си, като себе си“ – втората важна заповед. Не се казва да възлюбиш слабия, но ближния си. Кой е твоят ближен? Всеки страдащ, когото срещнеш на пътя си. Да го възлюбиш, това значи да го свържеш с ума, със сърцето, с душата и със силата на Бога. Радвайте се, че сте връзка между Бога и вашия ближен. Само така вие ще изправите погрешките си към него. Някога сте го обидили, съблазнили или спънали в развитието му. Страданията на вашия ближен са условия, които благоприятстват за свързването му с Бога. Вие пък ще послужите за

посредник. Все трябва някой да ви подаде ръка, да ви извади от водата, в която се давите. Без страдания човек не може да намери Бога. Казано е в Писанието: „Бог толкова възлюби света, че пожертва своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него."

„Да възлюбиш Господа." „Да възлюбиш ближния си". Това са две заповеди, които имат и научно, и практическо значение за човека. Как вие схващате тези заповеди, не е важно; важно е да любите. Щом любите, Бог ще изпрати Учител, Който да ви открие вътрешния смисъл на Любовта. Тогава няма да се питате защо трябва да любите Бога и ближния си.

Какво ще стане с вас, ако само себе си обичате? Когото срещнете, все за себе си ще говорите. Ще дойде ден, когато близките ви ще престанат да ви посещават. Не само това, но, който не е съгласен с вашето мнение, ще го налагате на общо основание. И тогава всеки ще бяга от вас.

Какъв смисъл има да посещавате човек, който, в края на краищата, ще ви набие? Вие ще го помните и на този, и на онзи свят. Както се помни човек със злото, което ви е направил, така се помни и с Доброто, и с Любовта си към вас. Христос се е изявил на света, именно, чрез закона на Любовта. Приложете и вие Любовта, за да се изявите на своя ближен. Не е важно да знаете какво представлява Любовта; важно е да я приложите. Вие се ползвате от слънчевата светлина и топлина, без да знаете какво представлява Слънцето, от какви елементи е съставено и т. н. Истинското Знание се заключава в Любовта. Какъв смисъл има многото Знание, ако мъжът бие жена си? Много знае той, но не знае как да въздържа ръката си. И жената ходи на черква, слуша духовни проповеди, но като се върне у дома си, все ще набие едно от децата. Ако я питат защо го бие, ще каже, че иска да му намести ума, или да го накара да прояви Любовта си.

Всички хора се питат отде идат страданията. Лесно се отговаря на този въпрос: страданията идат или от мъжете, или от жените, т.е. или от ума на човека, или от сърцето му.

Един българин имал голяма слабост към виното. Всякога бил пиян. Каквото печелил, все на кръчмаря давал. Един ден жена му го дочакала пред вратата с тояга в ръка – тя била здрава, силна българка – ударила го силно по ръката и я счупила. След това му помогнала да влезе вкъщи и го попитала:

– Ще пиеш ли пак?

– Повече няма да пия.

На другия ден отишъл при един чекръкчия да му намести счупената

ръка. Той го запитал:

– Как стана, че счупи ръката си?

– Остави се, лошо паднах от коня.

Тоягата го направила трезвен. Тази тояга играе в ръцете на родители, на учители, на началници, на министри и помага на хората да изтрезняват. Да изтрезнее човек, това значи, да престане да греши.

Природата си служи с друг метод – със смъртта. Когато иска да накара човека да не греши, тя праща смъртта. Като го бутне с ръката си, човек умира. Турят го на гърба, скръстват ръцете му и го носят на онзи свят. Скръстените ръце показват покаяние. Човек се разкайва и казва, че няма повече да греши. Някои хора, като умират, обръщат се с гърба нагоре, срам ги е да гледат Бога. Смъртта учи човека да живее по ум, по сърце, по душа и по воля. Като мине през зоната на смъртта, той все ще научи нещо. В първо време той се обезсърчава, но после силите на ума, на душата и на волята му идат на помощ, и той се насърчава.

Какво трябва да се прави днес, за да може човек да преодолява мъчнотиите в живота си? Единственото спасение е в прилагането на Христовото учение. Като прилага, човек дохожда до познаване на себе си. Така той разбира с какъв капитал разполага и какво му липсва. Христовото учение дава методи за справяне с отрицателните сили в себе си. Например, омразата, завистта са отрицателни сили, които тровят човешкия организъм. Достатъчно е да погледнете в спектроскопа, за да познаете какви елементи или съединения наблюдавате чрез него. По светлите и тъмни линии в спектъра познавате присъствието на известни елементи. По същия начин, достатъчно е да погледнете линиите и силите, които действат в ума, сърцето, душата и волята на човека, за да познаете какви чувства, мисли и желания го стимулират. Страданията на човека показват степента на дисхармонията между елементите ум, сърце, душа и воля. Щом се премахне дисхармонията, и страданията изчезват. Както водата в Природата играе важна роля за живота на организмите – растения, животни и хора, така и навлизането на човека по-дълбоко в гъстата материя на живота води към израждане. Водата е потребна за организмите в определено количество. Увеличи ли се количеството ѝ, те се удавят. Пазете се и вие, да не се удавите в Живота.

Христос казва на учениците си: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си, като себе си.“ Хората се питат: „Кой Бог

трябва да възлюбим?” – Видимият. Обаче, както майката е невидима за детето, докато е още в утробата ѝ, така за много хора Бог е невидим и непознат. Те са още в утробата на Бога, не са излезли от Него. Като излязат вън от Него, ще Го виждат, без да Го познават. Много време ще трябва да мине, за да Го виждат и познават. Който казва, че е видял Бога и Го познава, той е роден вече, стъпил е на краката си, опитал е благостта и Добротата на своята Майка. Той вярва в съществуването на Бога. И всички философи в света да го разубеждават, няма да успеят. Той има такива опитности, които пред нищо не могат да се пренебрегнат. Например, някой човек предсказва едно и също нещо десет пъти, и десет пъти се случва точно така, както е предсказал. Ще кажете, че може да е някакво съвпадение. Съгласен съм, и това се случва. Какво ще кажете, ако един човек предсказва някои неща 999 пъти, и няма нито едно изключение в предсказанията му? Не остава нищо друго, освен да ги приемете за верни и истинни. Бог говори на хората, и те казват това, което са чули от Него. Казаното се сбъдва. Вярвате ли тогава в съществуването на Бога? Ще дойде ден, когато всички ще познават Господа, от малко до голямо. Тогава всички ще познават видимия Бог и няма да се съмняват в съществуването Му. Който се съмнява в Бога, той Го е изхвърлил от себе си.

Нова култура е нужна на сегашното човечество. Нов, разумен мир е нужен на хората – мир, който да промени лицата им, да смекчи и облагороди сърцата им, да внесе повече Светлина в умовете им. На много хора днес очите са жълти. Защо? Черният дроб е разстроен. На много хора цветът на лицето им е черен. Защо? Защото живеят в тъмнина, под големи сенки. При това положение, те ще бъдат болни. Опасни са сенките на големите дървета. Някой живее под сянката на дърво, чиито клони са израсли от парите, от милионите на света и мисли, че може да бъде щастлив. Казвам: братко, ако мислиш, че с милионите на света ще бъдеш щастлив, знай, че и в десет живота не можеш да изкупиш греховете, които си направил с тези милиони. Помнете: спасението на човека се заключава в истинското творчество, в истинския градеж. Това значи, да съгради своето Астрално тяло, своето Умствено тяло и тялото на своята душа. Няма ли връзка между ума, сърцето и душата, тялото започва да боледува. Щом боледува тялото, Духът не може да се прояви. – „Как можем да градим?” – Като възлюбите Господа с ума, със сърцето, с душата и със силата си, а ближния си като себе си. Без Любов не може да градите.

Любовта носи материали, възможности и условия за градеж. Който се

е научил да гради за себе си, ще гради и за ближния си. Като срещне някой страдащ, той няма да го нагруби, да го нарече глупак, но ще се спре да поработи малко върху неговата постройка. – „Ако е беден и няма средства, как ще му помогне?” – За онзи, който желае да помага на слаби и на страдащи, сиромашия не съществува. Според мене, ако богатият не отваря сърцето и кесията си за бедни и страдащи, той сам е беден; ако сиромахът жертва всичко, което има, за благото на своя ближен, той е богат човек. Не е нужно да спасявате цял свят. Посадете една ябълчена семка и я оставете, тя сама ще си работи. По-нататък има кой да работи за нея. Бъдете носители на Новото учение, да станете проводници между хората и Ангелите, между Ангелите и Бога.

Какво трябва да правите, ако сърцето ви е стегнато и не се отваря? Ще се свържете със сърцето на Бога и ще се движите по Неговия пулс. Тогава ще се освободите от болестите на сърцето. Много болести се дължат на сърцето, на нечистата кръв. Например, венерическите болести, живеница, скрофули и др. се дължат все на сърцето. Както в бактериологичните институти, за научни цели, култивират различни бацили, при специфични условия, така и в Природата има скрити сили, които са опасни за човешкия организъм. Със своето изопачено сърце човек се домогва, именно, до тези сили, влага ги в сърцето си и заразява не само своята кръв, но и кръвта на ред поколения след себе си. Така се явяват опасни, неизлечими болести, които тровят кръвта на съвременното човечество. За да се освободи от това зло, човек трябва да възлюби Господа с всичкото си сърце, да употреби сърцето си за градеж на своето тяло, а същевременно да помага в градежа и на своя ближен. Който гради така, той е неуязвим за всички болести. Страдате ли от някаква опасна болест, не казвайте, че ви е сполетяло голямо нещастие, но кажете: „Благодаря Ти, Господи, че си решил да ме очистиш.” От Божествено гледище микробите, бацилите са метли, с които Разумните същества чистят нечистите дворове и къщи на хората.

Дошло е време, сегашните хора да приложат Божествената хигиена. Тя изисква от всички нов, чист живот. Нека всички народи приложат тази хигиена и ще видят колко болести ще останат и колко смъртни случаи ще има. Нека държат статистика и я сравнят с досегашната. Приложете новата хигиена след войната. Ще кажете, че тази хигиена е против науката. Не само, че не е против науката, но тя включва цялата съвременна наука в себе си. Всъщност, една наука, една хигиена съществува – тя е

Божествената. Божествената медицина лекува сто на сто. Ако някоя медицина лекува болестите само десет на сто, тя не може да ви помогне. Природата сама лекува петдесет на сто, човек се лекува двадесет и пет на сто, значи, за лекаря остава само двадесет и пет на сто. Ако и това не може да даде, къде остава неговата наука?

Ние не се обявяваме нито против науката, нито против религията, нито против държавата. Ние желаем и на науката, и на религията, и на държавата да станат по-големи, да си направят по-големи прозорци, да влиза повече Светлина. Ние желаем хората да бъдат свободни, да нямат страх за бъдещето си. Ако една къща е слаба, няма защо да се страхувате. Ще дойде комисия да я прегледа. Щом не може да издържи, ще я съборят и ще съградят нова. Всяко събаряне подразбира нов градеж, нов опит. Всичко, което става в света, е за Добро. Като гради ново здание, човек разширява и ума, и сърцето, и душата си, за да възприеме повече от Божията Любов. Той ще се научи да работи, както е работил Бог и както днес още продължава да работи. Само при това положение, човечеството може да разчита на възвишени и напреднали майки и бащи, на разумни и напреднали духовници, учители, съдии, управници и др.

Сегашните хора не вярват в съществуването на духове, т.е. на Духовния свят. Те искат да ги убедиш в съществуването на Бога. Щом не вярват в Него, не одобряват начина, по които светът е създаден, нека те станат богове поне за семейството си. Мъжът е единият бог, жената – вторият. Нека създават безсмъртни деца, нека поставят дома си на основа на щастието и го представят за образец на всички семейства. От две хиляди години насам Христос проповядва, но едва днес учението Му се възприема както трябва, а хората вече очакват резултати и се разочароват и обезверяват. Решавали ли сте съзнателно задачи на сърцето, да приложите Любовта в нейната пълнота? Опитвали ли сте да станете скулптори на себе си, да изваете такъв образ, който да отговоря на първичния, създаден по образ и подобие на Бога?

Давид е казал: „В грях ме зачена майка ми.“ Тук думата грях означава тъмнина. Какво правят разумните хора, когато останат в тъмнина? За да не се блъскат в предметите, които са поставени на пътя им, те турят ръцете си напред, опитват околната обстановка. Това са хора, които работят с душата си. Ето защо, когато попаднете в тъмнина, правете и вие същото. Не въртете бастуна си на една и на друга страна, но опитвайте с него, да няма някаква опасност пред вас. Използвайте днес вашия бастун

да минете в по-високо положение, да станете човек-Ангел.

Правете опити да се свързвате със силите на Разумната Природа чрез ума, сърцето, душата и волята си. Така ще разберете живота на минералите, на растенията, на животните, на всички хора и ще се учите от всичко. Ако първият опит излезе несполучлив, направете втори, трети и т.н. Не се обезсърчавайте, защото Бог работи в света, във всяка жива душа. Той ги обединява. Той сам може да свърши работата си и без мене, но като ви говоря, аз ускорявам вашата еволюция. Това, което можете сами да постигнете в една година, с мене ще го постигнете в един ден. Каже ли някой, че не иска да учи, че няма нужда от Учител, той е в положението на животно. И животното си маха по цял ден опашката, за нищо не иска да знае. Но човек не трябва да спира на едно място; той трябва да учи, има нужда от Учител. И аз се уча да махам бастуна си по особен начин. И вас ще науча на това изкуство. Махайте бастуна си в посока на ума, на сърцето, на волята и на душата. Когато отивате в посока на сърцето си, ще движите бастуна си по права линия; когато вървите по посока на душата си, ще го движите в плоскост; когато вървите в посока на волята си, ще го движите в три измерения, в измеренията на куба; и най-после, вървите ли в посока на своята сила, ще го движите в центъра.

Тръгнете ли в едно направление, не се връщайте назад. Възприемете ли една Божествена идея, дайте ѝ първо широчина, или дължина; после – пространственост – широчина и дължина, след това – триизмерност – обем и най-после, със силата на своя Дух, вложете в нея съдържание и смисъл. Това значи да люби човек с ума, със сърцето, с душата и със силата си. Това е проповядвал Христос на учениците си – да се напълни душата им с Божествени идеи, с Божествено съдържание, което да ги повдигне. Какво прави разумният човек, като срещне едно говедо, което свободно маха опашката си? Той не му проповядва, но го насочва там, дето има добра паша и чист извор. Всички хора са поставени при добри условия, на всички е показано къде има изобилна и доброкачествена храна и чиста вода, но малцина използват добрите условия. Повечето хора се отклоняват от пътя си и като умрат, близките им казват: „Умря, горкият, но поне изпълни задълженията си като човек.“ – Нищо не е изпълнил той. Градил и разрушавал, т.е. живял по стар начин. Новият живот подразбира нов начин на градене. Христос дава двете заповеди на съвременните хора, за да ги освободи от вечното разрушаване. Трябва ли в бъдеще човек да постъпва като скорпиона, който сам се отравя, ако не може да унищожи

неприятеля си.

Желая на всички хора да се движат по права линия, по плоскост, по трите измерения и най-после да се слеят с Божествения център, в който се влива Божественото съдържание. Така трябва да се движат всички хора, за да съградят нови домове, нови църкви, нови училища.

Желая, всеки човек да стане силен по ум, по сърце, по душа и по воля, за да използва силата си, както за своето благо, така и за благото на своя ближен.

Беседа от Учителя, държана на 27 октомври, 1918 г. – София.

ПРИЗВАНИТЕ

И начнаха всичките, като на един ум, да се отричат. (Лука 14: 18-20)

Като четете 14-а глава от Лука, виждате в нея само извадки от една дълга беседа, в която Христос е развивал общи принципи за човечеството. Казва се там, че някой си човек направил голяма вечеря и поканил мнозина. Говори се за поканени на вечеря. Думите покана и култура имат нещо общо. Под култура се разбира материалното и духовно развитие на един народ; всяко нововъведение също е култура; всяко излизане от едно състояние в друго е пак култура. Думата поканен подразбира излизане на човека от обикновеното му положение, за да влезе в необикновено положение.

Наистина, за да бъдеш поканен на голяма вечеря, ти трябва да излезеш от всекидневното си състояние и да влезеш в ново, празнично състояние. Какво отношение има между тримата, които се отрекли? Първият се отрекъл под предлог, че отива да прегледа нивата си; вторият се отрекъл, за да опита петте чифта волове, които купил, а третият, защото се оженил. Тримата, които се отрекли от поканата, представляват три категории хора, които не приемат новата култура: първата категория хора се отказват, защото отиват на нивата си; втората категория се отказват, защото отиват да опитат воловете си, а третата, защото отиват да се женят. Трите категории хора, които се отрекли от културата на Христа, могат да се уподобят на семето, което е паднало в неблагоприятна условия. Първата категория хора е семето, паднало на пътя; втората категория – семето, паднало между тръните, а третата – семето, паднало на камък.

На мнозина Христос предложи нов път, нова култура, покани ги към нов живот, но всички се отказаха. Те предпочетоха да се занимават с нивите си, да завладяват земи, да разширяват границите си. Евреите бяха първата категория хора, които се отрекоха под предлог, че трябва да обработват нивите си. Те казаха на Христа: „Не сме съгласни с твоето еретическо учение.” След това Го разпнаха. Христос посочи новия път и на латинската раса, която се занимаваше с петте чифта волове, но и тя се отказа. В края на краищата, тя създаде инквизицията в името на Христа. Историята казва, че петдесет милиона хора са пострадали от инквизицията. Третата категория хора са съвременните, които се женят и

се отказват от новата култура. Те казват: „Защо ни трябва нова култура, нов живот? Докато има какво да ядем и да пием, ще ядем, ще пием и ще се веселим с жените си и със своите деца.” – Това не е особена философия. Така е казал и Соломон, който имал триста жени и шестстотин наложници. След като опита всички блага на земния живот, Соломон каза: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Днес и вярващи, и безверници цитират мисълта, която Соломон някога казал, като имат предвид и физическия, и духовния живот. Не е така. Соломон извадил това заключение, след като опитал всички преходни блага на земята. Ти, който вадиш същото заключение, изпитал ли си суетата на всички блага? Ако не си ги изпитал, нямаш право да говориш така. Ако пък вадиш заключение от твоя личен живот, от глупостите, които ти си вършил, те не могат да се подведат под общ знаменател, от тях не може да се създаде философия на Живота.

Какво представлява нивата, която хората обработват? Това е човешкото тяло. Младата мома се оглежда по няколко пъти на ден в огледалото, доволна е от себе си, не иска да се жени. Защо? Не иска да стане майка, да ражда деца – нивичката си гледа. Момъкът се разхожда свободно по улиците, вдига и слага бастона[112] си, не иска да се жени, да стане баща и да се ограничи. Така постъпват онези, които служат само на своята нива, били те млади или стари. И старата баба казва, че младите вършат глупости. Не е глупаво това, което вършат младите. Не всички млади са глупави, и не всички стари са умни. Мътни ли са малките рекички, които излизат от големия извор? Първоначално всички реки са чисти, но като текат дълго време и минават през земните пластове, те събират утайки в себе си, които ги правят мътни. Значи, всички млади хора, като рекичките, са бистри и чисти. Като минат дългия път на живота си, те остаряват, т.е. стават мътни. Старостта не е лошо нещо; тя подразбира движение напред. Обаче, какво може да се очаква от онези млади хора, които по няколко пъти на ден се обличат и събличат, обуват едни обувки, събуват ги и пак обуват други, по-нови и по-модерни? Нищо не може да се очаква от тях. Те стоят пред огледалото, само се оглеждат и ако ги поканите на голяма вечеря, отричат се. Защо се отричат? Занимават се с нивата си. След това тези хора ще се препоръчват за националисти, за патриоти, за работници на отечеството си. Не им вярвайте, те мислят само за нови дрехи и обувки, за къщи и имоти. Такива патриоти има днес по целия свят, във всички държави. Те говорят за величието на своето отечество, а, всъщност, за своето величие работят.

Втората категория хора са тези, които се отрекоха от вечерята, за да опитат петте чифта волове. Петте чифта волове са петте сетива на човека. Това са хора на удоволствията. Животът е търговия за тях. Те поставят на първо място парите. Техният девиз в живота е парата. И те казват, както Петко Славейков, в една своя ода: „Парице, парице, всесилна царице; без тебе в ада, с тебе в рая.“ Те постъпват така, както им е приятно. Дето и да влезете – в гостилница, в театър, на концерт, те са на първо място. Дето има удоволствия и веселби, те са първи. Те опитват своите пет чифта волове, т.е. всичко онова, което възприемат чрез петте сетива. Ако им кажете нещо за Христовото учение, за новата култура, те ще ви отговорят: „Това не е важно сега. В днешния свят са важни петте чифта волове.” Според тях, който излиза вън от рамките на петте сетива и вярва в друго нещо, той е глупав, смахнат, некултурен човек. Тези хора ще ги видите във всички кафенета и бирарии, с пълни чаши пред тях, скръстили крака, разправят за смисъла на Живота. Къде е смисълът на Живота? На нивата, пред петте чифта волове, да ги опитваш как работят. Аз нямам нищо против тези, които служат на нивата; нямам нищо и против тези, които въртят търговия със своите пет чифта волове, но казвам, че който жертва Висшето за нисшето, не разбира смисъла на Живота.

Всеки трябва да си зададе въпроса какъв е смисълът на неговия живот. Като расте, детето проявява интерес към своя растеж. То постоянно се мери, сравнява се с това, с онова дете, да види колко е израснало. Момиченцето иска да стане голямо като майка си, да има черна, дълга коса, вежди черни и извити като дъга, устни червени и малко дебелички. И това се постига. Стане красива, стройна мома, радва се на красотата си, радват й се и околните. Момченцето пък иска да стане като баща си, да му пораснат мустаци и брада, да стане силен. Като порасне, става красив, левент момък, обръща внимание на момите. Дохожда ден, когато момата и момъкът губят младостта си, косите им започват да побеляват, докато най-после дойде старостта, те се прегърбват и казват на младите: „Синко, свърши се вече нашият живот. Суета на суетите, всичко е суета!” Това са хората, които са опитвали своите пет чифта волове. Те са се движили само около петте си сетива. Питам тези хора: вие опитахте ли как се оре с петте чифта волове? – „Опитахме, орахме с тях.” – Щом сте орали вече, ще знаете, че има нещо по-високо от орането. Към него трябва да се стремите.

Сега пристъпвам към третата категория хора, към онези, които мислят само за себе си, които искат да заемат високо обществено положение. Ако

им говорите за Христовото учение, те веднага ще ви питат какво общо има това учение с тяхното обществено положение? Те са женени вече. Какво отношение има Христовото учение към семейството? „Имайте ни отречени.“

От две хиляди години насам Христос кани всички хора, всички народи на голяма вечеря, да им обясни принципите на Великия живот, но те и до днес се отричат. Какво ги очаква, като се отрекат? Къде остана еврейският народ? Къде остана великата Римска империя? И сегашните народи минават през голяма криза. Едва сега се явява мисълта, че спасението на човечеството се крие в обединяването на всички народи, които трябва да заживеят като братя. Едва сега започва да се възприема идеята, че човек не живее само на земята. Значи, хората започват да разглеждат и своя живот, както този на растенията: живот на корените, т.е. низш, земен, материален живот, и живот на клоните – висш, духовен. Земният живот отива към центъра на земята, а духовният – към центъра на Слънцето. Жителите на земята, които живеят в корените на Живота, имат едно разбиране за Живота. Жителите на Духовния свят, които живеят в клоните, имат диаметрално противоположно разбиране за Живота. Обаче, Животът не се ограничава само в корените и клоните. Има и друг Живот: на цветовете и на плодовете. Като дойдете до Живота на плода, може вече да се говори за процеса на узряването.

Христос говори на учениците си с притчи, за да им обясни причините, задето хората не могат още да влязат в Царството Божие. Причините се крият в това, че вниманието на хората се привлича от нивите, от воловете им и от службите, с които се занимават. Нивата си е нива, воловете – волове, службата – служба. Обаче, хората не могат да си представят как ще влязат в Царството Божие с нивата, с воловете и със службата си. Как ще отидете на гости при своя приятел, който живее на няколко километра от вас? Ще впрегнете колата си и ще тръгнете. Като стигнете до къщата на приятеля си, ще спрете колата. Веднага ще излязат да ви посрещнат. Ще вкарате колата в двора, ще разпрегнете коня да влезе в обора, а вие ще се качите горе. Ще свалите горната си дреха вън и така ще влезете в стаята, при своя приятел. Колата, конят и багажът ви са нивата и воловете, които ви спъват да влезете в Царството Божие. Горната дреха е службата, която временно изпълнявате. Ще свалите службата си, ще я оставите вън и така ще влезете в дома на своя приятел, т.е. в Царството Божие. Не прави ли същото и съдията? Когато разглежда някакъв процес, той облича връхна,

съдийска дреха. След прочитане на присъдата, съблича дрехата си и остава с обикновената си дреха, като обикновен човек. Докато е на бойното поле, войникът плаши неприятеля си. Щом свали пушката и ножа си, той стана обикновен човек. Култура ли е това?

Като умира, човек оставя нивата, воловете, жена си и децата си, и сам заминава за другия свят. Къде остава културата на човека? Всичко, което го е правило културен, необикновен, оставя на земята, а той тръгва само с онова, с което някога е дошъл. Каква култура имаха евреите, които изгубиха земята си и станаха роби на египтяните? Ще кажете, че египтяните били жестоки, избивали еврейските младенци. Не правят ли същото и сегашните народи? Не прави ли същото всеки човек? Вие избивате благородното и възвишеното в себе си и минавате за културни. Да убиеш Божественото в себе си, значи, да убиваш Божиите чада. Какво ще кажете за онези, които се отрекоха да присъстват на богатата вечеря? Готови ли са те за новата култура? Не са готови.

Разгневи се стопанинът и рече на раба си: „Излез скоро по улиците и пътищата на града и доведи тук сиромасите, и клосните, и хромите, и слепите.“ Тези хора се отзоваха на поканата. Те са носители на бъдещата култура. Кои са клосни? Които не крадат и не пипат чуждото. Кои са хроми? Които не вършат престъпления. Кои са слепи? Които нямат алчност. Алчният гледа жадно към парите, счита ги за необходима разменна величина, а не вижда Царството Божие, което носи истинското богатство. За тях парите и въглищата имат еднаква цена. Ценни са, наистина, само когато се впрегнат в разумна работа. Онзи, на когото ръцете са вързани за злото, сърцето му е развързано и отворено за Любовта. Той минава между клосните. Който не завижда и не върши зло, той е хром.

И рече господарят на раба си: „Никой от онез призваните человеци няма да вкуси от вечерята ми.“ Кои са истинските призвани? Сиромасите, клосните, хромите и слепите. Те се отзоваха на поканата. Външно те са грозни, груби, но ще дойде ден, когато и те ще проявят своята красота в добри дела и велики подвизи. Хората ще ги обичат за делата им, както богатите – за парите. По-добре е да те обичат за делата, отколкото за парите и за външната ти красота. Кое е по-добре: да бъдеш външно красив, както слънчевата светлина, която през деня осветява всичко, а вечер залязва, или да бъдеш вътрешно красив, огрян от Божествената светлина. Първата красота наричаме физическа, а втората – душевна.

Първата се изявява през деня, когато и без нея е навсякъде светло; втората се изявява вечер и осветява пътя на страдащи и измъчени, на угнетени и заблудили се в пътя. Затова е казано, че красивите неща растат в тъмнина. Давид казва: „Скрий ме под крилата си.“ Българите, които вярват в уроки, не позволяват на младите и красиви моми да излизат през деня, да не ги урочасат. Какво са уроките? Лошите човешки мисли и желания. Те крият убийствена сила в себе си. В някои случаи те са по-страшни от топовете и оръдията. Книгата на някой писател, пълна с изопачени мисли и чувства, внася отрова в умовете и сърцата на ред поколения, докато оръдията са опасни временно, докато продължава войната.

Християнството иде да спаси човечеството от лошите и изопачени мисли и желания, напластени в съзнанието на хората от хиляди години. Ще кажете, че Християнството е ново учение, от две хиляди години. Не е ново това учение. То е минало през три епохи: първата датира от създаването на първия човек по образ и подобие на Бога. Той и до днес още живее в рая. Втората епоха е от времето на втория човек, направен от пръст и, за непослушание, изгонен от рая. Третата епоха е времето на сегашното човечество, когато човек се доби вън от рая. Той беше облечен в кожа. Това е днешният човек, който изповядва християнството.

Съвременният човек има специфично разбиране за християнството. Отношението на някои религиозни към християнството е такова, каквото е отношението на неграмотния към някоя скъпа, добре подвързана книга. Той разглежда книгата, изследва подвързията ѝ, от каква кожа е, къде е правена, как се казва печатаря, които я печатал. Като направи тези изследвания, той разправя на своите познати, че видял една хубава книга, със скъпа подвързия. И това е важно, но, преди всичко, той трябва да знае съдържанието на книгата и да се ползва от нея. Християнството е ценна книга, с хубава подвързия, която ползва човека, само когато я отвори и чете. Там всеки намира методи и закони, по които може да живее правилно. Остане ли затворена, тази книга няма смисъл. То е все едно лекарят да разполага с ценно лекарство, което дава Живот на хората, без да може да се използва. Всички гледат шишето с лекарството отвън, обръщат го оттук-оттам, но никой не може да го отвори. Ако счупят шишето, лекарството ще се излее. Какъв смисъл имат книгата и шишето, щом не могат да се използват? Колкото и да се възхищавате от техните външни качества, те нищо не допринасят. Има друга книга, по-ценна от тази, на която описвате качествата – тя е човешката душа. В нея са написани

тайните, скрити в Битието, от създаването на света до края на века.

Като се каже нещо за душата, някои се питат, дали съществува тя, или не. Малцина отварят и четат тази книга. Един гръцки философ казва: „Познай себе си“. Тази мисъл крие в себе си учението за душата. Да познае човек себе си, това значи, да отвори книгата на своята душа и да чете. Там той ще намери тайните на Битието. Светото Писание съдържа по-малко тайни от това, което Бог е написал в човешката душа. Четете написаното във вашата душа, да видите как са живели всички живи същества, всички Ангели. Само така светът ще оживее и ще се отвори пред вас. Може ли човек да влезе във връзка с Ангелите? Може. Аз правя това всеки ден. Ще кажете, че това е невъзможно. Опитайте и ще се убедите, че е възможно да се разговаряте с Ангелите. Колко Ангели хлопат на човешките сърца! Вместо да отварят сърцата си за тях, те казват: „Имай ме отречен.“ Едни се отказват да ги приемат, под предлог че отиват на нивата си; други, че опитват петте си чифта волове, а трети, че отиват да се женят. И Соломон беше прибрал в двореца си деветстотин жени, но това не е женитба.

Съвременният мъж се разделя от своята жена и се жени за разведена. Същото прави и жената. След това те минават за културни хора. Каква култура има в живота на разведените мъже и жени? Да се разведеш с този, с когото Бог те е съчетал, и да се свържеш с чужд мъж, или чужда жена, това не е истинска култура. Като се натъкват на мъчнотии, хората казват, че животът е борба, следователно, те трябва да се борят. Да се бори агнето с вълка, има смисъл. Но какъв смисъл има да се борят две сестри, или двама братя в един дом? Да се бият хората, когато служат на различни богове, има смисъл; но трябва ли да се бият, когато служат на един и същ Бог?

Стопанинът на къщата, за когото говори Христос, поканил много хора на вечерята, но те се отказали. Казва се, че тези хора не са готови за новата култура. Те се занимават с преходни, временни неща, които отклоняват вниманието им от истинското предназначение на човека. На бубата е позволено да се занимава с тялото си само четиридесет дена. След това тя се отказва от него и се превръща в пашкул. После се отказва и от пашкула и се превръща в пеперуда. Тялото, на което човек отдава голямо внимание, не е най-същественото, нито най-възвишеното нещо в Живота. То трябва да се преобрази, да се усъвършенства. Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно“. Естественото тяло е това, което не издържа на болестите. Наричат го още физическо тяло. Ето, испанската болест показва

колко е устойчиво то. Като му направят няколко инжекции, или издържа, или не издържа. За предпочитане е човек да бъде буден, да не се поддава на микробите. Тогава те ще изядат само непотребното в организма, след което той ще парализира действието им със своята мисъл и воля. Има нещо по-опасно от микробите, това е човешката омраза.

Христос кани днес всички хора на голяма вечеря. Това е Новият живот, за който сте призвани. Опитайте го, да видите какво благо носи той за човешките души. Който приеме поканата и се отзове чистосърдечно, очите му ще се отворят и ще прогледа. Ще види Ангелите, които слизат и възлизат, ще се свърже с тях и ще започне да се учи на Новото знание. Каквото научи, ще го предаде на своите по-малки братя. Това е истинското Знание. Който го придобие, ще бъде полезен и за себе си, и за своите ближни. Той разполага със Знанието си при всички условия. То става негова плът и кръв. Какво знание носи магарето или конят, ако го натоварите със свещените книги на цялото човечество? Учено ли е това магаре? То реве, дето трябва и не трябва, не подозира какви книги носи на гърба си. Стремете се към онова Знание, което можете да занесете със себе си и на онзи свят, а не към такова, което пречупва гръбнака ви.

Третата категория хора, които отказали да присъстват на вечерята, са онези, които отиват да се женят. Те са подобни на родолюбците, които обичат отечеството си, но гледат да го използват, да заемат големи служби. Истински родолюбец е този, който жертва всичко свое за отечеството си. Той трябва да бъде образец, достоен пример за подражаване. Който се жертва за ближния си, за отечеството си, за една възвишена идея, той не умира. В негово име възкръсват всички хора, всички народи. Великите хора са душата на народите.

Един ден всички народи ще възкръснат, а с тях заедно и цялата бяла раса. Тогава ще дойде Христос. Следователно, слизането на Христа на земята ще се ознаменува с придобиване свобода на народите. Всеки народ, който се опитва да ограничи друг, като отнеме свободата му, се лишава от Божието благословение. Не мислете, че сте нещо отделно от Цялото. Ако се отречете от поканата и кажете, че отивате на нивата си, че опитвате воловете си или се жените, това ни най-малко не ви спасява. Това не ви освобождава от задължението към Цялото. Животът на всеки човек трябва да се влее в Живота на Цялото, и всички заедно да образувате бъдещата велика сграда.

Желая, всички българи да са от слепите, призвани от Христа на вечерята. За кои слепи говори Христос? За онези, на които очите са затворени за злото, а отворени за Доброто и възвишеното. Българинът обича нивицата си, но на всеки човек е дадено толкова, колкото му трябва. Вземе ли повече от определеното, лесно ще го изгуби. Всеки има право да обработва земята, но не да я обсебва. Това изисква и Бог от нас. Това изисква Любовта.

Какво представлява Любовта? Някои употребяват думата Любов вместо обич и обратно, а те се различават. Любовта е творческа сила, която дава Живот. Обичта гради върху това, което Любовта твори. Изобщо, Любовта дава, Обичта взема.

При един индуски учител дошъл един ученик, да пита какво нещо е Любовта. Учителят мълчал, нищо не отговорил. Ученикът го посещавал пет дни наред, задавал му същия въпрос, но той пак мълчал. На шестия ден ученикът настоял пред учителя, да му каже нещо по зададения въпрос, но, вместо отговор, учителят го хванал за ръка и го повел по направление към реката Ганг. След това го потопил във водата и така го държал пет минути. Ученикът ритал, искал да се освободи от здравата ръка на учителя, но не могъл. Най-после учителят го извадил от водата и го запитал:

– Какво усети, когато беше във водата?

– Голямо вътрешно напрежение и нужда от въздух.

Учителят му отговорил:

– Когато почувстваш такава вътрешна нужда от Любовта, тогава ще разбереш какво представлява тя. Както при отварянето на устата дишаш, така при отваряне на душата ще любиш.

Сегашната християнска култура, като индуския учител, е хванала здраво европейските народи и ги пуска във водата. Пет години вече, откак те ритат във водата, искат да се освободят. Христос ги пита: „Какво усещате? Как се чувствате?“ – „Имаме нужда от свобода.“ Всички народи ще бъдат свободни, когато се обърнат към Бога, когато се възлюбят едни други. Любовта прави човека свободен. Откажете се от егоизма, от мисълта какво ще стане с вас. Изпълнявайте волята на Онзи, Който живее във вас. Христос казва: „Не търся слава от человеците, но от Бога.“ Човек е част от Божествения организъм. Щом целият организъм е здрав, и частите му ще бъдат здрави.

Какво ще стане с България? От вас зависи да бъде тя добре, или зле.

Когато всички българи живеят в хармония с Цялото, техният живот ще бъде хармоничен. Още от създаването на света Бог е начертал границите на България, предвидил е каква форма на управление да има. Един ден този план ще се приложи. Това е предвидено, както за България, така и за всички народи, за всички хора поотделно. Като се върнете по домовете си, всеки от вас да влезе в скришната си стаичка, да отвори библиотеката си, да види какво е писано за вас, каква е програмата, която трябва да изпълните.

Мина вече страшното, на края сте. Сега идат блажени дни – на Възкресение и подмладяване. Всички ще бъдете млади, на тридесет и три години. Ще живеете на земята, колкото искате; ще си заминете, когато свършите работата си. Ще извикате близките и приятелите си, ще им кажете, че заминавате за онзи свят. Ще се сбогувате с тях и ще тръгнете за отечеството си. Като заминете, няма да плачат за вас, защото знаят къде отивате. За да заминавате за онзи свят по свобода и да се връщате по свобода, трябва да се откажете от омразата, от ревността, завистта, от всички дребнавости. Че някой ви обрал, това да не ви смущава. Вашето е всякога ваше, никой не може да ви го вземе. И да го вземе, ще го получите назад.

Желая, всички да се запознаете лично с Христа. Как ще дойде Христос на земята, къде ще Го срещнете, не е важно. Мислете, както искате. Очаквайте Го, както разбирате. Ако сте православен, ще Го очаквате да слезе от небето, придружен с Ангели, които ще затръбят на цял свят, че Христос иде. Ако сте теософ, ще чакате да се роди някъде Христос и да расте, да се развива, докато тръгне между народите да проповядва. Ако сте окултист, ще вярвате, че Христос ще се явява тук и там, между всички народи. Явяването Му ще се познава по големите пертурбации, които ще стават в целия свят. Христос хлопа на всяка врата и кани хората на голяма вечеря. На чия врата се хлопа? На вратата на онзи, който има воля и готовност да приеме поканата. Радвайте се, че сте от призваните. Не се съмнявайте в Истината. Отдето и да иде, тя е една и съща, неизменна. За да я възприемете, трябва да се освободите от външното гледане на нещата. Материалният свят има отношение към формите на нещата, а Духовният и Божественият разглеждат тяхното съдържание и смисъл. Ето защо, не се спирайте само на формите, но минавайте и към съдържанието им.

Какво каза дяволът на Христа, като Го изведе на планината? – „Ако ми се поклониш, ще ти дам всички царства, които виждаш там долу.“ Христос

му отговори: „Махни се, Сатано, казано е само на Бога да се покланяш и на Него да служиш.“ Христос не прави договори с дявола. Той знае, че всички дяволски договори и обещания пропадат. Човек е дошъл на земята не да става цар, но да служи на Бога с Любов. Той трябва да бъде доволен от положението си и да не се стреми към богатство и слава, които ще го провалят. Ще ви срещне някой и ще ви пита, православен ли си, евангелист ли си или католик. Това не трябва да ви занимава. Всеки да каже в себе си: „Аз познавам един Бог, Който обича всички, лекува всички и дава Живот, храна и вода на всички.“ Навсякъде е Той, навсякъде чуваме гласа Му. Някои чуват гласа Му и не се съмняват в Него, а други Го чуват и се съмняват. Тази е разликата между вярващи и невярващи. Ще кажете, че някой си се представял за Христос. Ако този човек живее по законите на Любовта, на Мъдростта, на Правдата, на Добродетелта, той е Христос. Така всички хора могат да бъдат като Христа. Има ли нещо невъзможно в това? И Христос казва за себе си: „Аз и Отец ми едно сме.“ Който живее като Бога, той е едно с Него. При това положение, Христовият Дух ще живее във всички хора: един в многото, и многото в един.

Ще кажете, че има тайни, скрити неща в човешкия живот. Има тайни в Живота, но това не значи, че са нечисти. Животът на Небето и под Небето е пълен с тайни. Природата е пълна с тайни. Сам(ият) човек, неговото тяло е велика тайна. Който е възлюбил Бога и ближния си, който учи и работи, той постепенно се домогва до тайните на Природата, както и на своя организъм. В този смисъл, свято нещо е човешкото тяло. Пристъпвайте към него с благоговение и святост. Силите, необходими за развитието на човека, са скрити в самия него, а условията за проявата им са вън някъде. Във влагата, във водата се крие Божественият живот, в топлината – Любовта, а в светлината – Истината. Ползвайте се от тези условия, за да растете и да се развивате. – „Искаме да бъдем радостни и весели.“ – И това е възможно. Как? Като отворите сърцата си за Светлината и Топлината на Божията Любов.

Един факир в Индия прекарал трийсет години в неподвижно състояние, с желание да разреши смисъла на Живота. По цели дни той седял неподвижен като дърво. Птичките даже правели гнездата си върху неговата глава. Един ден една бедна вдовица се приближила до него и на едно близко дърво закачила люлчица, в която оставила детето си. Спокойна, че детето ѝ се намира под зоркото око на факира, тя отишла на работа. След малко една кобра се приближила до люлчицата и се готвела

да ухапе детето. Факирът си задал въпроса, да помогне ли на детето, или да го предостави на грижите на Бога. Той си казал: „Бог създаде и детето, и кобрата. Той сам мисли за него. При това, не зная какво да направя, за да изпълня Волята Божия.“ Като разсъждавал така, той не се подвижил и оставил на Бога, сам да разреши въпроса. Кобрата ухапала детето, и то умряло. Факирът си казал: „Такава е била Волята Божия.“ Напразно прекарал той трийсет години в размишление – не разбрал смисъла на Живота. Като заминал за онзи свят, Бог го извикал да го пита защо не спасил детето на вдовицата.

– Не знаех, каква е Твоята Воля – да спася детето, като убия кобрата, или да оставя кобрата жива, а Ти сам да запазиш детето.

Бог му отговорил:

– Моята Воля е да остане детето живо, затова ти трябваше да се подвижиш и да убиеш кобрата. Защо размишляваше толкова години, щом не можа да разрешиш този въпрос? За наказание, ще те изпратя пак на земята, да прекараш още хиляда години в мъчнотии, да познаваш каква е моята воля и да я изпълняваш.

Много хора и до днес още седят като този факир, неподвижни и в размишление върху целта и смисъла на Живота, но нищо не са разрешили. До тях се приближават приятелите им, преследвани от кобри, но те не се подвижват, не искат да вдигнат ръка, да убият кобрата. Те си казват: „Бог е направил и човека, и кобрата; ако трябва, Той сам ще спаси човека.“ Кобрата представлява лъжливия човешки живот, резултат на неговия изопачен ум и на неговото сърце. Кобрата държи ума и сърцето на човека скован. Ще кажете, че светът е такъв. Не е такъв светът. Напротив, светът е разумен, основан на ред и порядък. За да видите какво, всъщност, е светът, трябва да имате свободен билет да го обиколите. Само така ще имате ясна представа за него. Но само онзи може да се ползва от такъв билет, който е готов да учи и да работи с Любов. Светът се нуждае от велики хора, от герои, ранени не в гърба, при отстъпление и бягство, но в гърдите, ранени при настъпление.

Иде Божият Дух в света да работи и да подтикне всички хора към работа. Свършиха се вече онези времена на спокойствие и почивка. Днес от всички се иска работа. Всички хора са на парила. Да мисли човек само за сън и почивка, това е леност, резултат на неговата инертност. Един човек страдал от голяма леност и не знаел как да си помогне. Той се обърнал към един опитен американски лекар, да му помогне по някакъв

начин. Лекарят го завел в лабораторията си и го поставил под действието на електрически токове. Болният започнал да вика, да тропа с крака, да маха с ръце. – „Няма нищо опасно, – спокойно отговорил лекарят – това са гимнастически упражнения, които ще ви помогнат да се излекувате.“

Човешкият живот се нуждае от здрава основа, каквато Бог първоначално е поставил. Прилагайте Истината и Любовта в живота си. Ако видите, че брат ви и сестра ви са нечисти, окаляни, не ги критикувайте, но помогнете им да се изчистят; ако са гладни, нахранете ги; ако са болни, лекувайте ги. – Защо някои хора не ходят на черква? Там е заблуждението ви. Аз намирам, че те прекарват в черква повече, отколкото трябва. Черквата представлява личния живот на човека. Всеки си има по една такава черква. Излезте от своята черква и влезте в Божествената църква на Любовта, на Правдата, на Истината, на Добродетелта. С други думи казано: престанете да мислите само за себе си. Мислете и за своите ближни. Само така ще се подобри положението на семействата, на обществата, на народите. Само така ще се подобри политическото положение на България. Всички хора – свещеници, учители, съдии, управници, майки и бащи трябва да се молят за победа над злото. – „На коя страна да бъдем?” – На страната на Бога и на Христа. Аз съм вече на фронта. Извадил съм меча си и воювам. Ако всички хора воюват против злото, първо в себе си, а после – вън от тях, светът лесно ще се оправи. Велико е бъдещето на човечеството. – „Какво ще стане с България?” – Не мислете за това. Работите на България са оправени, но вашите не са оправени.

Желая, вашите работи да се оправят по всички Божествени правила. Желая, всички да бъдете здрави, бодри, весели и дето се срещате, да се познаете. Няма по-велико нещо от това, да се познаваме като братя. Това проповядва Христос.

Желая на всички да бъдете сиромаси, хроми, клосни, слепи, за да сте от призваните. Христос ще изпрати слугата си да ви покани на голямата вечеря. Бог да ви благослови и да бъде с вас сега, и всякога, и през всичките векове!

Беседа от Учителя, държана на 3 ноември, 1918 г. – София.

ДА НАЕМЕ РАБОТНИЦИ

Царството небесно е подобно на човек домовит, който излезе, щом съмна, да наеме работници за лозето си. (Матея 20: 1.)

Думата „подобно“ има отношение към хармонията. Само подобните неща могат да си хармонират. Подобието във вибрациите, което създава хармонията, се изчислява математически, като отношение между обема и разширяването на телата.

„Царството небесно е подобно на домовит човек.“ Домовит човек подразбира богат човек. Той излязъл рано сутринта да наеме работници за лозето си. В случая, лозето представлява света, а в тесен смисъл – личния живот на човека. Който има лозе, радва се, доволен е, защото има какво да си хапва. Като обикаля лозето си, той хапне оттук, хапне оттам и се връща вкъщи доволен. Като изстиска гроздовия сок и го остави да ферментира, получава вино, което развеселява човека. И най-големият песимист, като сръбне две-три чаши вино, развеселява се и става оптимист. И страхливият, като пие половин килограм вино, става смел и решителен.

Думите, с които Христос си служи, представляват символи, принципи за изяснение на някои идеи. Трябва да разбирате езика на Христа – той е Божествен език. Както думите, с които си служим, представляват символи, образи на речта, така и положенията, през които минава човек, символизират нещо. Казваме слуга и господар. Слугата заема едно положение, господарят – друго. Като слуга, човек заема ниско положение. Господарите му говорят по негов адрес лошо, турят му различни епитети, и той е длъжен да търпи. Като господар, човек заема високо положение; всички му се кланят. На слугата заповядват, а на господаря се подчиняват. Дали си слуга, или господар, това са временни положения, временни служби. Това са роли на актьор. Докато си на сцената, ще бъдеш и слуга, и господар. Щом слезеш от сцената, влизаш в истинската си роля. Каквато роля и да играе човек в живота, тя определя неговия характер. Значи, докато е на сцената, човек е необикновен; щом слезе от сцената, става обикновен. Следователно, необикновени хора са тези; които работят, а които си почиват, те са обикновени. Актьорите са необикновени хора, а които наблюдават работниците, са обикновени.

Домовитият човек е необикновен, защото излязъл на пазара да намери

свободни хора, без работа, да ги направи необикновени. Той излязъл рано сутринта, на разсъмване, около седем часа наше време и, колкото работници намерил, пазарил ги по един пеняз на ден, около три гроша и трийсет пари. Ще кажете, че е невъзможно днес човек да работи за един пеняз на ден. Един пеняз е символ на нещо, Който научи значението на това число, ще стане обикновен човек и ще си почива. Домовитият човек излизал няколко пъти на пазара да търси работници, а именно в 3, 6, 9 и 11 ч., които на наше време са 9 и 12 часа до обед и 3 и 5 ч. след обед. Колкото работници намерил по това време, на всички платил по един пеняз. Знае се колко е платил, но числото на работниците не е известно.

Кой е господарят, който отишъл да спазарява работници? Бог, Създателят на света. Той изпратил всички хора на земята да работят. Господарят спазарява работници на пет пъти, в различни часове на деня, които отговарят на пет категории хора. Те се срещат не само в живота, но и във всеки човек. Първата категория представлява човешкия разум, втората категория – човешкия интелект, третата категория – човешката душа, четвъртата – човешкото сърце, петата – човешкия ум, т.е. силите, които работят в човека. Защо господарят платил на всички работници по равно, все по един пеняз? Числото 1, единицата е мярка, с която отмерваме своите действия. Който иска два пеняза, той не разбира основния закон на Живота. Не можеш да яздиш едновременно два коня. Ако имаш два коня, единия ще яздиш, а другия ще водиш подир себе си. Ако отиваш на лозето, ще носиш една мотика; ако отиваш в гората да сечеш дърва, нужна ти е една брадва; ако си писар, ще пишеш с една писалка; старият се подпира с една тояга; човек носи на главата си една шапка и т.н. Дето и да се обърнете в живота, виждате, че числото 1 играе важна роля.

Както за плащането на една работа е определено колко трябва да се даде, така е определено времето и за свършването ѝ. Соломон казва: „Всяко нещо си има своето време.“ Значи, определено е времето за проява на човешкия ум, на човешката душа и на човешкото сърце. Като говорим за душата, разбираме моралните, съзнателните, висшите прояви в човека. Сърцето е проводник на чувствата, а в по-висок смисъл – на Любовта. Кога ще се прояви сърцето на човека, и за това има определено време. Право ли е, двайсет и една годишна мома да каже, че не иска да люби сега, но ще люби на стари години, да покаже силата на сърцето си. Тогава нищо няма да покаже. Има време, когато човек трябва да прояви силата си, няма защо да смесва времето. Времето за Любовта е едно, за Мъдростта – друго, за

Силата – трето. За да опитате силата на избухливите вещества, не е нужно да ги палите с часове. Достатъчно е да доближите до тях запалена клечка кибрит, за да се възпламенят изведнъж и да избухнат. Те проявяват силата си в един момент. Същото е и с работниците, които дошли на работа в единадесетия час. Те свършили работата си за един час. Някои работници копаят дупки цял ден, а други, достатъчно е да турят само единия си пръст в дупката, и да свършат цялата работа.

Хората на единадесетия час са особено нужни, те се наричат майки. Като съберете двете единици в числото 11, получавате 2 – майката. Значи, единицата е бащата, двойката – майката. Ако не съберете едното и двете, тези числа ще бъдат всякога в противоречие. Щом ги съберете, получавате числото 3 – детето. Тройката е резултат, число на равновесие. Числата 6 и 9 също са резултат. Числото 3 означава различието между индивидите, 6 – различието между домовете, 9 – различието между народите, а 11 е число на раздорите.

Като четете притчата за домовития човек, запитвате защо господарят платил и на последните работници, колкото на първите. Питам: на кое дете майката дава най-много? На плачливото. Защо? За да има мир вкъщи. Следователно, когато питате защо Бог дава и на лошите толкова, колкото и на добрите, ще знаете, че Той постъпва така, за да има мир в света. Когато имат къщи, ниви, лозя, пари, лошите хора се укротяват. Ако им отнемете богатствата, те стават размирници, вдигат шум, правят крамоли. Искате ли мир в света, задоволете първо лошите хора, дайте им колкото може повече блага и богатства. Дайте управлението в ръцете на лошите хора, да видите как ще постъпват. Ако оставите добрите да управляват, нищо няма да направят. Защо? Защото искат да наредят всичко по Божествен начин. Те могат да свършат работата добре, само ако са умни и съвършени. Тогава тяхната работа ще надмине тази, която лошите са свършили.

– „Да живеем според Божиите закони!“ – И това е добре, но за да знаеш кога да наемеш работници, трябва да излезеш навреме. Господарят на лозето излязъл рано сутринта да пазари първите работници. След това излязъл още четири пъти, да пазари и останалите работници. Ако остане на някого от съвременните господари да търси работници, той ще отиде само един път и ще каже: „Повече не излизам.“ Домовитият господар излязъл пет пъти на пазара, да намери пет категории работници. Първите били работници на човешкия разум. Като видял, че са свободни, той ги

изпратил в главата, там да работят. Работниците, които пазарил в третия час, са тези на интелекта, на търговеца, който работи на едро, а не на дребно. Те планират само, като инженери. Работниците, които пазарил на шестия час, са на душата. Те дошли преди обяд. Те представляват моралните чувства в човека, които трябва до слязат от своето високо място и да изпълнят службата си. Така поне ще знаете кога е обед в Духовния свят. Когато човек минава през големи мъчнотии и страдания, това е обед в Духовния свят. За да си помогне, той трябва да извика на помощ моралните чувства. Като излязъл в 9 ч., господарят пазарил работниците на сърцето. Забелязано е, че сърцето обича сенките. Работниците, които дошли в пет часа след обед, са хората на физическия свят, които мислят за ядене и пиене. Те прекарват живота си повече в удоволствия, в ядене и пиене и, към края на живота си, казват: „Както и да е, прекарахме дните си; сега остава да си починем."

Различните категории работници имат отношение и към обществения живот на хората. Първата категория работници, които господарят пазарил рано сутринта, са свещениците; след тях идат учителите, съдиите, търговците и най-после земеделците. Когато господарят платил на всички работници по един пеняз, работниците от по-високото звание протестирали: „Как е възможно да ни приравняват с по-долните работници? Ние работихме толкова много, а на всички плащат еднакво." Това е несправедливо! И проповедници, и учители, и съдии протестират. Добре е човек да бъде задоволен, но понякога не е добре.

В Англия имало един знаменит проповедник, който се отличавал с голямото си красноречие. На проповедите му се стичал хиляден народ. Често го посещавал и кралят. Един ден кралят казал на първия си министър:

- Трябва да се увеличи заплатата на този проповедник, да бъде улеснен в живота, да не се грижи за прехраната си. Така той ще има повече време за работа.

Министърът изпълнил заповедта на краля. След две-три години гласът на проповедника заглъхнал: не се чували вече хубавите проповеди. Кралят запитал министъра:

- Защо проповедникът престана да държи своите красноречиви беседи?

Министърът отговорил:

- Когато затлъстее, петелът престава да пее.

Ако майката иска детето й да пее добре, не трябва да дава ухо на неговите желания. Колко хубаво пее детето, когато иска нещо от майка си! Щом се задоволи желанието му, то престава да пее и излиза вън да играе с другарчетата си. Защо певецът пее толкова хубаво на сцената? Защо цигуларят свири толкова хубаво? Защото са гладни. За хляб пеят те. Защо работят свещениците, учителите, съдиите? За хляб. Ще кажете, че те работят идейно. За хляб работят всички. Има неумолими закони в Живота. Гладът е един неумолим закон. Без хляб не може да се живее.

Аз вземам хляба в широк смисъл на думата, а не както обикновено го разбират. Ако можеше без хляб, Бог щеше да създаде друг свят, а не сегашния. Като знаеше това, Той даде много хляб на хората, да бъдат всички сити и доволни. Като се храни, човек преживява възвишени и благородни чувства. Храната не е само физическа, т.е. материална, но и сърдечна, и умствена. Значи, като мисли, като чувства, като прави добри дела, човек пак се храни. При това хранене той усеща нужда от ближния си, да сподели с него своите мисли, чувства и постъпки. Споделяйте тогава и материалната си храна със своя ближен, да става правилно обмяната.

„Да наеме работници за лозето си." Копането е специална работа. Дълго време човек трябва да посещава Божествения университет, докато се научи да копае. Като копае, той вдига и слага мотиката и казва ха. Какво означава това ха? Усилие, труд.

Един турчин, кафеджия, чукал кафе в голям каменен хаван пред дюкяна си и на всяко слагане на чука се чувал звукът ха. В това време край дюкяна минал един човек и се спрял да гледа какво прави турчинът. Като чувал при всяко слагане на чука звука ха, той казал на турчина:

– Приятелю, хайде да станем съдружници. Ти ще чукаш кафето, а аз ще викам ха.

Турчинът го погледнал, усмихнал се и казал:

– Съгласен съм.

Започнали заедно да работят. Турчинът вдигал и слагал тежкия чук, а съдружникът внимавал да улови момента, когато трябва да каже ха. Така свършили чукането на кафето. Турчинът правил кафета на посетителите си и турял десетачетата в една добре отворена тенекиена кутийка. Съдружникът му казал:

– Приятелю, трябва да дадеш и на мене половината печалба.

Турчинът си мълчал, нищо не му казвал. Тогава той завел дело против кафеджията. Като се явили пред съдията, съдружникът разказал цялата история и настоявал да получи част от печалбата. Съдията пожелал да види кутията, в която турчинът събирал парите. Той пуснал вътре едно десетаче и се обърнал към съдружника с думите:

– Това „тин“, което чуваш при падане на всяко десетаче в кутията, ще бъде твоята заплата.

Днес много хора обикалят работниците, да наблюдават какво правят. Като чуят, че някъде станало престъпление, те казват ха. Чуят, че някъде се вършат добри дела, пак казват ха. Тук ха, там ха и след това се чудят защо никой не им плаща, защо работите им не вървят. Тин ще бъде тяхната заплата. В този пример се крие велик закон.

Велики закони, велики принципи се крият в Христовото учение, които и до днес още остават затворени. Защо? Защото не са приложени. Мнозина казват, че Христовото учение не може още да се приложи и само Го проповядват. Приложимо е учението на Христа. То трябва да се приложи и в училищата. Всеки морален принцип е приложим. От числата 3, 6, 9 и 11 виждаме, че в човешкия живот има благоприятни и неблагоприятни дни. В благоприятните дни ще работиш, в неблагоприятните няма да работиш. Това е закон, а не суеверие, както някои мислят. Ако не си разположен, и работата ти не върви, остави я временно, или я промени. Това се отнася до всички работници, проповедници, учители, съдии, адвокати, търговци. Ако днес не сте разположени, отложете работата си. Много дела на адвокати са пропаднали по причина на тяхното неразположение. Много проповеди са оставали безплодни, пак по причина на неразположение на проповедника. И майката не трябва да милва и целува детето си при неразположение. Тогава и да го целуне, детето не получава нищо. Човек се ползва от благословението на ближния си, когато последният е в добро разположение по ум, по сърце и по Дух. Започвайте работата си с разположение. Явявайте се между хората само тогава, когато сте разположени. Посещавайте болни, когато сте разположени. Ако лекарят е неразположен, той не може да помогне на болния. Който приложи този закон, ще избегне деветдесет и девет на сто от мъчнотиите и противоречията си.

Ето защо, когато се изучава християнството, за да се прилага, трябва

да се спирате не само върху външната му страна, но и върху неговия дълбок, вътрешен смисъл. Християнството не се заключава само в молитви, в палене на свещи и кандила. Ако светът можеше да се спаси с палене на свещи, кандила и с молитви, досега щеше да бъде спасен. Трябва да се палят свещи, но не от восък. Трябва да горят кандила, но не със зехтин. Под свещ разбираме човешкия ум, а под кандило – човешкото сърце. Хората са палили свещи и кандила още преди Христа, но са знаели защо ги палят. Всяко явление, което става в Природата, става и в нас. Затова трябва да разбираме смисъла на всички явления в Природата и да се ползваме от тях.

Като наблюдавам падането на листата през есента, не изпитвам тъга, но размишлявам върху този процес и го търся в човешкия живот. Така правя аналогия между явленията в Природата и в човека. Поетът наблюдава падането на листата на дърветата и го описва в поетична форма. Тъга има в тази поезия. Обаче, като види паднал плод от дървото, не тъжи. Защо не тъжи за плода? Защото е узрял. Той мисли, че плодът е завършил своето развитие, а листото има още да се развива. Не се разсъждава така. И листото е завършило развитието си като листо. От листа не може да стане плод, но може да стане по-красиво и по-съвършено листо. То пада през есента, оставя своето благо на земята, за да се яви отново напролет. Съществуването на съвременната култура се дължи на милионите листа, които падат на земята и носят своето послание от Бога.

И човекът, като листо, слиза на земята, да донесе Божието послание за онези души, които го очакват. Слизането на човека на земята, между слабите и немощни същества, не е нищо друго, освен преминаване на душата през иглените уши, за които се говори в Писанието. Христос казва: „По-скоро камила ще мине през иглени уши, нежели богатият в Царството Божие.“ Наистина, преди да влезе в Царството Божие, и бедният и богатият минават много пъти през гроба – през иглените уши, дето оставят всичко земно. Каквото е спечелил човек на земята, на земята го оставя. Единственото нещо, което взема със себе си, това е мотиката, т.е. оръжието, с което ще копае. Мотиката символизира работа. Значи, работа има и на Небето, и на земята. Докато е на земята, човек трябва да благодари за тялото си – най-голямото богатство, с което може да разполага. В него са вложени дарби и способности, които трябва да развива. Така, той придобива духовно богатство, което занася със себе си.

„Человек домовит излезе, щом се съмна, да наеме работници за лозето

си.“ Кой е домовитият човек? Господ. Той слиза на земята да наеме работници за лозето си. Колкото европейски народи намери, Той ги нае за работници на своето лозе. Те работиха пет години, и войната се свърши. Сега се връщат от работа, и Бог им плаща. Българите се питат помежду си:

- По колко ли ще ни се плати?

– По един пеняз.

– На англичаните?

– По един пеняз.

– На германците, на сърбите, на французите, на руснаците?

– На всички по един пеняз.

– Някои се биха повече.

– Нищо от това, на всички ще се плати по един пеняз.

И на вас, които ме слушате днес, пак ще се плати по един пеняз. Такъв е законът на Божествената Справедливост. Той трябва да се постави за основа на съвременното общество. Работата на всички хора не е еднаква, въпреки това, домовитият господар платил на всички по равно – по един пеняз. Ако обичаш, обичай с един пеняз. – „С колко ме обичаш?” – С един пеняз, или с три гроша и трийсет пари. На колко пари се равняват три гроша? На 120 пари. Числото 120 е резултат. То играе роля във вселената. И 12 е резултат, но в човешкия живот. Като прибавите още 30 пари към 120, получавате 150 – число, при което злото излиза навън. В 1915 г. българите се намесиха в общоевропейската война, което показва, че ще минат през чистене. Между 1913 и 1918 година има известно отношение. 1918 г. е продължение от 1913 г. И този път те ще минат през огън, да се пречистят. След това няма да помислят вече за война.

Всяко нещо, което става в света, има свое определено време. Всеки човек се ражда на определено за него време, затова хората се различават помежду си. Забелязано е, че онези, които се раждат от 9 март нататък, са повече идеалисти, умът в тях работи повече от сърцето и страдат главно от главоболие. Каже ли някой, че страда от главоболие, аз зная, че той е роден през март, когато слънцето е в зодиакалния знак Овен. Овенът е кротък, но когато се срещнат два овена, удрят главите си. Който се бори с материята, осакатява ума си. Това явление се забелязва особено в живота на поета. Започне ли той да се грижи за материалната си прехрана, поезията му изчезва. Ето защо, като дойде в ума ви една светла, Божествена мисъл или в сърцето ви красив импулс, красиво желание, веднага ги приложете. Отложите ли ги, вие сами се осакатявате. Кажете ли, че тази мисъл е

неприложима, вие се спъвате. Ако беше неприложима, тя нямаше да дойде в ума ви. Не я ли приложите вие, друг ще я приеме. Така хлопа Бог на човешките умове и сърца. Който не Го приеме, ще ходи от човек на човек да се предлага за съдружник, да вземе участие поне в изговарянето на звука ха. Може да вземе участие, но ще знае, че заплатата му ще бъде тин – звук, който се чува при пускане на десетачетата в тенекиената кутия. Ако на земята не се научите да работите и да свирите, на Небето никога няма да се научите. Ако отидете неподготвен на Небето, веднага ще ви върнат на земята. Това е закон на прераждането.

Човек е дошъл на земята да мине през мъчението, през труда и през работата. Като човек, ще се мъчиш; като Ангел, ще се трудиш; дойдеш ли до работата, ще работиш като Бога. С други думи казано: ще се мъчиш със стомаха си, докато смелиш храната; после ще се трудиш с ръцете си; най-после ще работиш с главата си. Хората се мъчат, трудят и работят, но мъчно успяват, защото си служат с отрицателната глаголна форма не мога. Как могат да вършат отрицателни работи? Както могат да се проявяват в отрицателното, така могат и в положителното. – „Ще правя погрешки." – Прави погрешки, и върви напред. За предпочитане е човек да се труди и работи, макар и да прави погрешки, отколкото да не работи и да не греши. Който прави погрешки, може и да ги изправя. Който мрази, може и да обича; който прави зло, може да прави и добро. Сегашният разсипник един ден ще стане добър пестовник. Кое е Добро? Което е в хармония с великите Божествени закони. Всяко действие, което взема участие в повдигането на цялото човечество, е Добро. Постъпките на човека се определят от резултатите, които те произвеждат. Човек определя някои свои постъпки като лоши. Обаче, като види резултатите им, тогава може да определи, добри ли са били, или лоши. Резултатът на човешкия живот определя неговото бъдеще.

Бъдете справедливи в живота си, не ощетявайте никого, както е бил справедлив домовитият човек. Той даде на първите работници това, което им се падаше, не ги ощети, но и последните не ощети. Ако хората продължават да прилагат стария морал, светът съвсем ще се изопачи. Прилагайте Божествения морал в живота си, за да задоволите нуждите на всички хора. Който не съдейства за задоволяване необходимите нужди на ума, на сърцето и на душата си, той върши зло и престъпление. Всеки човек трябва да има на първо място необходимото, после – потребното и най-после – излишното. То се дава по благодат. Благата, от които ние се

ползваме, идат от Ангелите. От своите излишъци те пращат на нас. Ако Ангелите бяха скъперници, като хората, животът на земята щеше да се прекрати. Благодарение на тяхната щедрост, ние живеем в изобилие. Да бъдем щедри, и ние да изпращаме от своите излишъци на съществата, които живеят под нас. За нас техният живот е ад; за тях нашият живот е рай. Каквото е отношението между нас и нисшите същества, такова е отношението между Ангелите и нас. За Ангелите нашият свят е ад. За нас техният свят е рай. Значи, за едни същества раят е на земята, а за други – горе.

Прилагайте Божествените закони и не се съмнявайте в тях. Вярвайте в душата си, като проява на Божественото Начало. Ще каже някой, че вярва само в това, което вижда. Ако го питам, вярва ли в ума и в сърцето си, казва, че вярва. Вярва ли в мислите и в чувствата си, казва, че вярва. Как вярва в тях, щом не ги е пипал? Кой може да пипа ума и сърцето, мислите и чувствата си? Пипането е външно сетиво, с което си служат и животните. След пипането идат вкусът, обонянието, слухът и зрението. Следователно, за да има ясна представа за нещата, човек трябва да ги е проверил с петте си сетива, а не само с едно. Каже ли някой, че вярва само в това, което може да пипне и да чуе, той не е влязъл в Реалността. Който вярва само във вкуса и в пипането, той е на южното полукълбо, защото устата и чувствата са долу. Който вярва само в слуха и в зрението, той е в северното полукълбо, защото ушите и очите са на главата. Кой е на екватора? Който минава от едното полукълбо в другото. Екваторът е неутрална зона. Коя област от човешкия ум отговаря на екватора? Интелектът. Защо трябва да мисли човек? За да има равновесие. Само уравновесеният може да си избере такива работници, каквито му са нужни. Кои са работниците в човека? Неговите мисли, чувства и постъпки. Човек трябва да си избира само такива мисли, чувства и постъпки, които са необходими за неговото развитие и които дават добри резултати.

Христос казал притчата за домовития човек преди две хиляди години. Днес и вие слушате същата притча. Каква разлика има между вас и тогавашните слушатели? Вие сте по-възрастни от тях. Това е по-добре за вас. Като по-възрастни, по-добре възприемате. Някой казва: „Ако се женя, млад да се женя.“ Какво лошо има в това, че някой се оженил на четирийсет години, вместо на двайсет години? Един момък се влюбил в една мома, но тя обичала друг, за когото се оженила. За да не го огорчи, тя

му казала: „Аз дадох къщата си на друг, но ще направя нова къща, която ще дам на тебе.“ Тя родила дъщеря, която след двайсет години се оженила за него. Женитбата има смисъл само когато приближава човека до Бога, когато възлюбените си помагат взаимно. Обаче, каква женитба е тази, която отдалечава хората от Бога и разваля отношенията помежду им?

Ако наблюдавате живота на семействата, ще видите, че някъде членовете постоянно удрят главите си, разправят се, спорят. В това отношение, главите на мъжа и на жената са като чутури, в които чукат кафе. Децата им само ги обикалят и казват ха, но в края на краищата, нищо не излиза от това съдружие. В други семейства всички членове имат стремежа на тиквеното семе – да обсебят колкото може повече земя, едни да се разширят за сметка на други. И като сплетат стъблата си, объркат се и нямат никакъв резултат. Поживеят така няколко месеца, докато дойде господарят на нивата и обере всичките плодове. За предпочитане е да дадеш по-малък плод и да живееш повече, отколкото да имаш голям плод, а кратък живот.

Какъв свят щеше да бъде този, ако главите на всички хора бяха големи като тиква? Светът всеки ден се подобрява, благодарение на растенията, между които се явява състезание по интелигентност. Те постепенно се развиват, облагородяват и започват да се жертват: дърветата – за горивен и градивен материал, а цветята, със своето благоухание и красиви багри, въздействат върху човешката мисъл. Човек започва да ги изучава и размишлява защо едни от тях миришат приятно, а други – не; защо едни от тях са жълти, а други червени; защо едни имат по пет венечни листа и пет тичинки, а други – по-малко или повече? Всеки човек може да се уподоби на известно растение, със специфичен стремеж и развитие. Някой има стремежа на черешата, иска да стане като нея кръгъл и червен. Не е лошо това желание, но той трябва да подбира мислите и чувствата си, защото те влизат в него като работници, които си създават свой дом. Дали този дом е добре, или зле построен, това не е безразлично за вас. Като влезете в един дом, дето мъжът и жената се карат, вие не можете да се отнесете безразлично към тях. Все ще кажете нещо да им помогнете. Колко повече не сте безразлични към себе си, дето вашите мисли и чувства строят своите домове. Ето защо, човек трябва да се самовъзпитава, да обработва мислите и чувствата си. Като работи върху себе си, той работи и за своите ближни. Затова казвам: като срещнеш гладен човек, нахрани го. Ако е жаден, дай му вода, да утоли жаждата си. Както работи

във физическия свят, така човек може да работи и в Умствения свят.

Страшно е положението на човек, който живее само за себе си. Само Бог има право да живее за себе си, защото Той включва всичко в себе си. Човек да живее за Бога, а Бог – за себе си. – „Искам да живея за себе си.“ – Обърни се тогава към Бога, Той да дойде в тебе, да живее за тебе, а ти – за другите.

Дошло е времето, когато всички хора трябва да излязат на пазара: свещениците със своите кадилници, учителите със своите буквари, съдиите със своите законници, търговците със своите крини, пълни с жито, земеделците със своите рала. Христос ще излезе рано сутринта на пазара да наеме тези работници и да ги изпрати на лозето си. В дадения случай, лозето на Христа е българският народ. Каквито и да сте по положение – свещеници, учители, съдии, търговци или земеделци – всички трябва да сте готови за работа. Този е пътят, по който българският народ може да се повдигне. За да стане един народ велик, Бог на разума, на интелекта, на сърцето, на душата, на силата трябва да живее сред него, и всички да бъдат доволни от труда и от работата си.

Отворете очите си, да видите, че живият Господ се изявява на земята. Всеки да Го види в себе си и да направи разлика между своя Бог и Бога на другите. Важно е, всеки да Го разбира, познава и възприема според степента на своето развитие. Ако си музикант, ще намериш Бога в музиката; ако си поет, ще Го намериш в Природата; ако си търговец – в парите. Всеки ще Го намери някъде, макар и отвън проявен. Външните предмети събуждат мисъл и чувства, които водят към Бога. Например, ако получите един букет от красиви цветя, вие мислите за цветята, за човека, който изпратил букета, и във вас се събужда топло, приятно чувство и към Онзи, Който е създал цветята. Познайте Бога като Справедливост, Който дава на всеки по нещо – най-малко по един пеняз. Един час да работите на ден, пак ще получите един пеняз, върху който ще работите и сега, и в бъдеще. Върху този пеняз ще се съгради бъдещият ви живот.

Подарявам ви по един букет с пет различни цветя – петте категории работници. Вашият приятел – Господ, ви изпраща този букет. Изучавайте го, докато проникнете в неговия вътрешен смисъл и съдържание.

Неделни Беседи, 10.11.1918 Неделя, София

КАТО ЧУХА

И като чуха, зачудиха се, и оставиха Го, и отидоха си. (Матея 22: 22)

”И като чуха, зачудиха се.” Важна дума в този стих е глаголът чувам. Чувам и слушам са синоними. На какво се зачудиха? На отговора, който Христос даде на въпроса: да се дава ли дан на кесаря?

Повдига се въпрос за даването. Често става въпрос за слугуването. Даването има отношение към дълга, а слугуването, т.е. служенето към Любовта. Да даваш, това не е особено качество, защото ти си длъжен да даваш. На въпроса, който учените зададоха на Христа, трябва ли да се дава дан на Кесаря, Христос отговори: „Отдайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу.” Кесарят е цар, а царят – човек. Значи, същият въпрос може да се преведе с думите: трябва ли да се дава дан на човека? Животните, като по-нискостоящи от човека, му дават данък: месо, мляко, яйца, вълна, мас, труд и др. В това отношение, човек е кесар на Земята.

„Като чуха, зачудиха се.“ Да се чуди човек, това не показва, че е убеден в Истината.

”И като чуха, зачудиха се.“ Не се казва, че слушаха, но чуха само Неговия отговор и се зачудиха, че толкова лесно разрешил въпроса.

Като искаме да уловим някое животно, което се изплъзва от ръката ни, чудим се как не сме намерили начин да го задържим. Често учудването се изразява в негодуване. Много неща чуваме в живота. Например, говори се, трябва ли хората да се обичат. Едни казват, че трябва да се обичат, а други казват, че не трябва. Защо не трябва? Защото нямат сметка да обичат. Който много обича, много дава. Чува се да казват, че който иска да бъде щастлив, не трябва да служи на Бога. Защо? Защото служенето на Бога е свързано с даване. Значи, трябва да изпразниш кесията си, а това не е износно. Ако даваш на бедни, за тебе нищо няма да остане, кесията ти ще се изпразни. Даването и вземането вървят заедно.

Не мислете, че даването във всички случаи е добродетелен, положителен акт, а вземането – отрицателен. В едни случаи даването е добро нещо, а в други – лошо. Същото е и за вземането: някога е добре да вземаш, някога е лошо. Ако дадеш на човека отрова, горчив хап или ритник, това даване не е добро. Обаче, ако дадеш на бедния дрехи да се облече, пари – да се нахрани, това даване е на място. И при вземането има

два процеса: положителен и отрицателен. Не е добре да вземаш жената, децата, къщата на човека и да го оставиш в скръб и лишения. Добре е да вземеш дълга на ближния си, ти да го изплатиш; добре е да му вземеш болестта. Новият морал изисква от човека такова даване и вземане, при което няма никаква щета. Това са два процеса, които трябва да имат предвид повдигането на човешката душа.

„И като чуха, зачудиха се.“ И до днес още хората се учудват на проявите в живота и се запитват, съществува ли Бог, или не съществува. Който има да дава, отрича съществуването на Бога. Който има да взема, признава, че Бог съществува. Същото виждаме и в личните отношения на хората. Когато някой има големи дългове, отрича своя кредитор и казва, че е умрял. Ако го питат: „Къде е твоят кредитор?”, той отговаря: „Няма го, не съществува, отдавна е умрял.” – Не съществува, защото има да плаща. Някои хора, и като имат дългове, пак признават съществуването на Бога, защото са готови да плащат задълженията си. Книжниците и фарисеите чуха Христа, но си отидоха, не искаха да Го слушат. Така правят някои хора. Чуват да се изнася някаква нова идея, но не слушат и си отиват по домовете. Сега и аз проповядвам: едни ме чуват, други ме слушат. От онези, които слушат, се явяват такива, които търсят лек начин за възприемане и прилагане на Христовото учение.

Един българин останал неучен, не знаел да чете и пише, нямал и занаят. Това било в старо време. Той се заел сам да се научи да чете и успял, но толкова малко, че с това знание не могъл никъде да си отвори път. Ходил тук-там, дано намери някакъв занаят, да изкарва прехраната си лесно. Един ден срещнал един свещеник с котле вода в едната ръка и с китка босилек в другата. Той ходел от къща в къща да ръси и да чете молитва. „Ето една лесна работа за мене!” – си казал българинът. Отишъл един ден в черква, да види какво прави свещеникът там и да се запознае с новия си занаят. Като чул какво говори свещеникът, той се върнал у дома си, взел едно котленце с вода, китка босилек и тръгнал по улиците да ръси, когото срещне на пътя си.

Много хора мислят и постъпват като този стар българин. Те казват: „Ще взема котле вода и китка босилек и ще тръгна да ръся хората – все ще ми падне нещо в ръката.” Това показва на каква степен на развитие се намират такива хора. След това ще кажат, че трябва да бъдем морални. Като си взел котленце с вода и китка босилек, ще поддържаш този морал. Свещеникът казва, че трябва да има богомолци. Лекарят казва, че трябва

да има болни. И едното, и другото твърдение е право, но преди всичко, казвам: трябва да има слушатели, т.е. хора, които, като слушат, могат да прилагат. Всички търсят лесен занаят. Аз пък уча хората на мъчен занаят: да слушат добре и да прилагат правилно.

Чуването и слушането са синоними. Между тях има известно съотношение. Чуването предхожда слушането. То подразбира процес на възприемане. Слушането има отношение към месечината, т.е. към празненето и пълненето, към даването и вземането. Човек трябва да разбира и двата процеса, да знае кога да дава и кога да взема. Който чува само, той е спекулант търговец, понеже само взема. Като му се роди дете, той започва да дава, но си казва: „Дано моят син израсне, да вземе котлето и да тръгне да ръси хората, да има някой да ме гледа на старини." Като говоря за котлето и босилека, нямам предвид свещениците, които официално изпълняват службата си. Светът е пълен с попове, т.е. с бащи (от думата папа), които търсят лек начин за прехранване. Голямо благословение е за човечеството, да се освободи от хора, които търсят лесния начин.

Желателно е, в бъдеще Божиите служители да бъдат облечени в бели дрехи. На Небето приемат само такива хора, които са облечени в бели, чисти дрехи. Видят ли, че пристига някой с черни дрехи, веднага го връщат назад. Черният цвят, тъмнината благоприятства за престъпленията. Ако крадецът иска да обере някоя къща, той влиза нощем, когато е тъмно, когато всички спят. През деня, на светло, престъпления не се вършат. Това е закон, който има отношение и към ума, и към сърцето. Когато в ума на човека влезе отрицателна мисъл, той става недоволен и върши погрешки и престъпления. Отрицателната мисъл разбърква ума му, внася тъмнина, и той казва: „Тъмно ми е в съзнанието." Когато тъмнината проникне в човешкия ум, всички хора – мъже, жени, деца, стават недоволни. Ако и в сърцето влезе отрицателно чувство или желание, човек пак става недоволен. Недоволството кара хората да търсят лесния път в живота. Едно трябва да се знае: лесният път е най-мъчен, и най-мъчният път е най-лек.

Дайте на един човек с болен крак да носи един килограм тежест, да видите колко ще се затрудни. Дайте на здравия човек да носи сто килограма тежест, той ще ги пренесе от едно място на друго с радост. Тъй щото, каже ли някой, че работата му е тежка, че не може да я свърши, това показва, че кракът му е изместен, или има нещо изкълчено в себе си. Каже

ли, че работата му е лека, приятна, това показва, че кракът му е здрав, че всичко в него е на мястото си. Нека тази мисъл ви послужи като формула. Каже ли някой, че не може да реши известен въпрос, ще знаете, че има нещо изкълчено в него. – „Мога да реша този въпрос." – Можеш да го решиш, защото всичко в тебе е на мястото си.

Аз вземам думите крак, изкълчване в широк смисъл. За да се изкълчи някой уд в човешкия организъм, това показва, че този човек не е знаел как да постъпи. В турско време турците влизаха в богати български къщи и, за да ги заставят да кажат къде са парите им, те ги биели, поставяли ги на нажежена пиростия, докато най-после били принудени да кажат къде е скрито богатството им. Те дават своята дан чрез насилнически начин. Питайте след това тези българи, трябва ли да се дава дан на кесаря. Те ще ви кажат, че трябва да се дава. Който е минал през нажежена пиростия, знае, че трябва да се дава дан на кесаря. Данта на Бога се дава доброволно, а на кесаря – чрез насилие. На Бога ще даваш доброволно, колкото искаш и когато искаш. Не изпълниш ли този закон доброволно, ще дойде кесарят и насила ще те застави да дадеш. Бог и кесар са двама господари. Ако не служиш доброволно на единия, ще дойде вторият и насила ще те застави да му служиш.

Двамата господари съществуват в света и като две различни състояния: здраве и болест. Болестта е кесарят, той ще те тури на легло или на нажежена пиростия и колкото и да викаш, няма да те освободи. Ще търсиш един лекар, втори, трети, докато най-после дойде някой отвън да ти помогне. Плащането на лекарите не е нищо друго, освен дан на кесаря. Те събират данъците и ги предават на кесаря.

Като отговаря на въпроса, трябва ли да се дава дан на кесаря, Христос посочва на хората нов начин за живеене. За да пресъздаде живота си, човек трябва да знае истински методи, с които да си служи. Ще кажете, че Вярата е един метод. Така е, но каква трябва да бъде Вярата? Ако Вярата не може да ви извади от обикновения живот, тя не е истинска Вяра, не е истински метод. Каквото знание или изкуство притежаваш, ако то не може да те повдигне, не е истинско. Каква Вяра е тази, която не може да ти помогне при изпитанията в живота? Какво е това знание, което не може да премахне облаците в твоето съзнание? Страданията на хората показват, че те не са изпълнили задълженията си към Бога и към своя ближен. Страданията представляват колело, едната половина на което е назъбена, а другата – гладка. Като минаваш през гладката част, чуваш тих, мек глас,

който ти казва: „Изпълни задълженията си.” – нямам време сега. Щом се отказваш от задълженията си, гласът се отдръпва навътре, нищо не чуваш. След това минаваш през назъбената част на колелото. Тук вече нямаш време за избор, да изпълниш, или да не изпълниш – задължаваш се да изпълниш. Който изпълнява волята на Бога, като дойде до зъбците, вижда една тясна отворена вратичка и през нея излиза навън. Който не изпълнява Божията воля, вижда тясна врата, но понеже живее в съмнения, не се решава да мине през нея. Той продължава пътя си по колелото, докато попадне на зъбците му. Тук той разбира законите на Живота.

Ще кажете, че има нещо жестоко в това колело. Така е, но то е създадено от хората след грехопадането. Първоначално цялото колело е било гладко – Бог го е направил. След грехопадането, дяволът турил ръка на половината колело, обсебил го и му турил собствения си печат – зъбците. Така са направени днес дараците за чепкане на вълна. Хората имат желание да разчепкват нещата и каквото ценно и красиво намерят, да го задържат за себе си.

„И като чуха, зачудиха се.“ На какво се чудя аз? На глупостите в човешкия живот. Срещам една мома, напета, горда, хвърчи. Коя е причината за това й състояние? Влюбила се и мисли, че кой знае какво ще направи със своя възлюбен. Казвам й: качила си се на дяволското колело. Като попаднеш под неговите зъбци, не само, че нищо няма да постигнеш, но на прежда ще станеш. Срещам друга мома напудрена, червисана, мисли, че всички й обръщат внимание. Не е лошо да се пудри човек – и къщата се белосва отвън. Лошото е в заблуждението на човека, да мисли, че основата на къщата се крепи върху мазилката. Туряйте на къщата си, каквато искате мазилка, шарете я, както намирате за добре, но първата работа е да я поставите на здрава основа. Ако основата на къщата не е здрава, тя нищо не струва. Ако основата на къщата ви е слаба, а отвън белосана и нашарена, главата ви ще страда много.

„И като чуха, зачудиха се.“ Аз се чудя на вашите заблуждения, а вие – на моите думи и се запитвате как трябва да живеете. Много просто, ще се откажете от лъжата, от кражбата, от омразата, от завистта. – „Може ли да се живее така?” – Може. Вие не сте приложили Истината, Любовта, Правдата, Доброто, а се питате как може да живее човек с тях. Приложете великите Добродетели в живота си и ще видите как може да се живее по нов начин. Опитайте се да служите на Бога, за да разберете Неговата същина. Философите казват, че Бог завинаги ще остане неразбран. Не е

така. Най-лесното нещо в света е да разбереш Бога, при условие че Го обичаш и Му служиш. Не спазваш ли тези условия, ти ще Го разбереш, толкова колкото лекарят разбира човека, когото е поставил на операционната маса. Той го изслушва, преглежда и после взема ножа, оперира го. Ако го питате какво нещо е човекът, той ще ви опише, в най-големи подробности, всичките органи, какви функции изпълняват те. Външно, анатомически и физиологически, той го познава, но същината на човека не познава. Важно е какво, всъщност, представлява човек.

Съвременните хора искат да разберат Бога външно: да Го поставят на своята маса и да започнат да Го разглеждат отвън и отвътре, да видят какви органи има и каква е тяхната служба. В края на краищата ще кажат: „Нищо не разбрах". Как ще разбереш един инструмент, ако не го опиташ? Чудни са хората, които мислят, че като турят нещо на своята маса, веднага ще намерят Истината. Истината не може да се постави на никаква маса. Тя е извън формите. Има нещо ценно, вложено в човешкото тяло, което наричат душа, но щом турят ножа, тя изчезва. Щом дойде душата във вас, вие трябва да ѝ дадете нужната почит, т.е. да ѝ дадете съответна дан. И двамата господари – Бог и кесар са в самия човек: първият е горе, в главата, а вторият – долу, в коремните органи. Всеки ден трябва да отдавате кесаревото кесарю, а Божието – Богу. За да задоволите ума си, ще прочетете една хубава книга; за да задоволите стомаха си, ще се нахраните добре.

Тогава и двамата господари ще кажат: „Нашият поданик изплати дълга си." Ако излъжеш кесаря, той ще бъде недоволен от тебе. Ако ме питате защо проповядвам, ще отговоря: плащам своята дан към Бога. Един ден, като ме съдят, вие ще бъдете свидетели. Като ме слушате, и вие изплащате данта си към Бога. Тогава аз ще бъда ваш свидетел. Така, именно, ще минем безопасно деня: аз ще свидетелствам за вас, вие – за мен.

Приложете този морал в живота си, за да бъдете спокойни. Ако сте неразположени, дайте си отчет на кого дължите – на Бога, или на кесаря. Като си отговорите на въпроса, ще си платите дълга и ще бъдете свободни. Какво правят сегашните хора? Като имат да дават на някого, а нямат пари, отиват при някой лихвар, вземат известна сума и плащат дълга си. От един дълг се освобождават, на друг налитат. Вместо да ходиш от един лихвар на друг, иди при Бога. Той има много банки на разположение, които ще ти дадат или без лихва, или само с 2% лихва. – „Как се намират

тези банки?” – Както намирате и другите. Излезте в града, вдигнете главата си нагоре и четете надписите. Така ще намерите и Божествените банки: ще вдигнете главата си нагоре и ще четете. Ако някой ви пита какво търсите, ще отговорите: „Търся една Божествена банка.” Който чуе, че търсите такава банка, ще ви се смее, но това да не ви смущава. „Търсете и ще намерите.” Един ден ще прочетете надписа, който с години сте търсили: Божествена банка. Каквото напрежение изпитва човек, когато очаква някой гост, такова е напрежението му, когато търси Божественото. Ще дойде ден, когато ще го намери и ще се облекчи.

Спазвайте и двата закона – на Бога и на кесаря, без да ги смесвате. Когато прочетеш една хубава книга, или направиш добро на някого, това е плащане дан на Господа; когато се нахраниш добре, ти плащаш дан на кесаря. Благодари, че си платил данта си и не мисли за утрешния ден. Какво ще стане с децата ти, с тебе, не мисли за това. Какво ще ядеш утре, и за това не мисли. Благодари, че днес си платил своята дан на кесаря. В Божествения закон е писано: „Днес за днес. Утрешният ден не е твой.” Кесарят казва точно обратно: „Ще се погрижиш за утрешния ден.” Някой се натъква на друга опасност. Той не мисли за утрешния ден, защото разчита на баща си. Това значи, да забиеш ноктите си в кожата на баща си, като кърлеж. Това не е правилно. Ще разчиташ на себе си и ще бъдеш готов на всичко, което Животът ти носи. Каквато работа и да ти предложат, ще я приемеш и ще работиш честно и почтено. Туриш ли тази мисъл за основа на живота си, ти си намерил Божествената банка. Бягаш ли от условията, които Животът ти носи, правиш ли разлика между една и друга работа, търсиш ли лекия живот, ти слугуваш на кесаря. В първо време той ще ти даде добри условия, но после ще те обере и подхвърли. Който не вярва на думите ми, лесно може да ги провери. Нека отиде на гробищата и види какво е останало от онези богаташи, учени и философи, които вярваха, че могат да се спасят с пари, с наука и с философия.

Има едно богатство, една наука и една философия, които могат да спасят човека, но те са извън човешките разбирания. Докато хората служат на закона на кесаря, всички ще отидат на онзи свят, без да се спасят. Има богати, учените и философи, които са в онзи свят и чакат по-скоро да слязат на земята. Защо? На Небето няма условия за тяхното развитие. Обаче, има прости хора, които се ползват от добрите условия на Небето. Те са служили на Божия закон, затова са добре приети на Небето. Те са прости по отношение на лъжата и на кражбата, не знаят нито да лъжат,

нито да крадат. Затова Христос казва: „Синовете на този свят са по-умни от синовете на виделината.“ Помнете, че колелото се върти. Докато сте на гладката му част, разчитайте на Бога. Той ще обедини мислите и чувствата ви. Той ще ви обедини като народ. Очаквате ли на кесаря, той ще ви тури на своя дарак и ще ви разчепка.

Време е вече всеки да даде своята дан на Господа. Аз започвам от днес да ви товаря, да има какво да занесете. Ако има нещо фалшиво в това, което ви давам, аз сам отговарям. нямам нищо против служенето на Кесаря, но изменчив е този живот. Всеки, който е служил на този закон, който цял живот е ял, пил, удоволствал се, в края на краищата, и той казва като Соломон: „Суета на суетите, всичко е суета!” За Соломон казваха, че няма цар подобен на него, но и той се разочарова от човешкия свят, т.е. от суетата в живота. Когато се пробуждаше съзнанието му, Соломон написа ценни книги, в които изнесе несигурността и преходността на този свят. Той искаше да намери смисъла на живота в знанието, в богатството, в удоволствието, докато се разочарова във всичко и на едно място в притчите си казва: „Знай, сине мой, че Господ ще доведе твоите дела до съд.“ В книгата му ”Песен на песните” се вижда преврата, който станал в Соломон. Обиколен от много жени, които го обичали за славата, за богатството му, той не намерил Любовта. Един ден срещнал една овчарка, в която се влюбил, но не могъл да я привлече към себе си. Той виждал спасението си в нея и се питал защо не я срещнал по-рано.

Всеки ще срещне на пътя си своята овчарка или своя овчар и ще се запита, защо не я срещнал по-рано, а сега, след като опетнил живота си. Най-после човек дохожда до положение да обърне другата страница на Живота, да служи на Бога, т.е. да дава своята дан доброволно и с Любов. Даването подразбира правилна обмяна. Като се дава на Бога доброволно и с Любов, обмяната всякога е правилна. Човек дава и на кесаря, но чрез насилие, затова обмяната не е правилна. Тогава човек се усеща стегнат, като с обръчи.

Радвайте се и веселете се, защото Бог работи днес в света. Той взема участие и в индивидуалния живот на човека, и в семейния, и в обществения, и в политическия. Той събаря, гради, произвежда преврати, отделя потребното от непотребното, овцете от козите. Овцете служат на Божествения закон, а козите – на кесаря. Овцете са символ на Любовта. Опитайте се да хванете една коза, да видите колко ще кряка. Хората, които постоянно се оплакват от страдания и мъчнотии, и които постоянно

роптаят, са от категорията на козите. Овцете носят своите страдания без роптание. Хората вземат вълната, млякото, месото им, и те не роптаят. Това са хората на Любовта. Наистина, овцата символизира Любовта, но в това не подразбираме формата овца. Хората не могат да отделят формата на нещата от тяхното съдържание и смисъл, затова се чудят как е възможно глупавата овца да изразява Любовта. Конят е символ на интелекта, но днес като кажат кон, разбират същество, което може да се язди. Волът е символ на търпение и издръжливост. В стария, първичен език, думата вол подразбира да желаеш и да можеш, а кон – да искаш. Ако днес Адам дойде на земята и чуе с какви думи си служат хората, какво съдържание и смисъл са вложили в тях, как са ги изменили, той ще се учуди, ще ги остави и ще си отиде. Какво ще кажете за свое оправдание? Че така са ви учили, така са ви възпитавали. Както и да се оправдавате, Адам вижда с какви криви преводи си служите.

Сегашните хора се нуждаят от правилен превод на нещата. Щом го намерят, и науката, и философията, и знанието им ще се изменят. Тогава и животът им ще се подобри деветдесет и девет на сто. Правилното изговаряне на думите произвежда специфично въздействие върху човека. Както лимонът събужда в човека усещане за кисело, така и всяка дума, правилно изговорена и разбрана, произвежда съответно действие върху човека. Какво се крие в лимона, всички знаете. Но ако изговоря пред вас думите Правда, Добродетел, Истина, вие ще свиете рамене. Защо? Не знаете съдържанието им. Ако разбирахте тези думи, изговарянето им би произвело върху вас такова действие, каквото произвежда лимонът. Който разбира съдържанието на думата Бог, той ще стане добър, учен, богат, силен – ще придобие качествата на образа, който се крие в тази дума. Затова се казва: „С какъвто дружиш, такъв ставаш.“

Произнасяйте често тази дума в себе си, не само по форма. Влезте в съдържанието и в смисъла й, за да произведе тя нужното действие върху вас. Освободете се от човешкия образ на Бога, който сте си съставили, и Го поставете на мястото Му. – „Защо страдаме?” – Защото Бог е дошъл между хората и намества изкълчените им крака. Ако Бог не работи, дяволът ще вземе Неговото място. Той ще упои хората, ще притъпи сърцата им към болките и страданията на близките им. Те ще живеят в блаженство за тялото, но душата им ще бъде поробена. Затова е казано в Писанието: „Пазете се от онези, които душа погубват.“

„И като чуха, зачудиха се, и оставиха Го, и отидоха си.“ Фарисеите,

които изпитваха Христа, ще дойдат и при вас, да ви питат как ще изпълните дълга си като учител, свещеник, съдия, баща, майка, брат и сестра. Който разбира Живота, ще ви каже: „Служете на Бога чрез закона на Любовта, а на дълга си служете чрез даването." Всеки има дълг към своя народ и към отечеството си и ще му отдаде това, което е негово. Всеки народ е дал и дава нещо на хората, затова всички трябва да му върнат неговото. Така постъпи Христос. Когато Го запитаха трябва ли да даваме дан на кесаря, Той им отговори: „Дайте да видя образа на това, което трябва да дадете на кесаря." Като Му подадоха една монета, на която беше образът на кесаря, Той каза: „Отдайте кесаревото кесарю, а Божието – Богу."

И тъй, под Любов трябва да разбирате служене на Бога. Мислете върху Любовта. Вие сте я опитвали, но за малко време, няколко минути или секунди, и после сте я загубвали. Защо човек губи Любовта? Защото не може да намери границата между слугуването на Бога и на кесаря. Тази е причината, дето човек губи равновесието си, т.е. съгласието между ума и сърцето си. Сърцето не трябва да господства над ума, нито умът над сърцето, но трябва да работят в хармония. Ако в желанието си да разрешите правилно един въпрос, сърцето се притесни повече, отколкото трябва, нарушава се правилният ход на мислите. Ако при разрешаване на едно чувство, мисълта се наложи, вие изгубвате чувството си. – „Как трябва да любим? Как да проявим чувствата си?" – По тези въпроси не се философства. Обичта и Любовта не търпят никаква философия, никакво нагаждане. Как ще измиеш краката на един пътник, дошъл в дома ти? Ще вземеш един леген с топла вода, сапун, кърпа и ще ги измиеш. – „Да не му причиня някаква болка." – Ако ръцете ти са меки и нежни, не се страхувай, няма да му причиниш болка; ако ръцете ти са корави и груби като зъбците на колелото, това е друг въпрос.

Всеки ден вие минавате през колелото на Живота, затова някога сте разположени, а някога – неразположени. Когато сте неразположени, минавате през назъбената част на колелото. Какво трябва да правите тогава? Ако сте честен човек, ще кажете на приятеля си: „Не стой близо до мене, да не те хванат зъбците на колелото. Мене ме хванаха, поне ти да не пострадаш." Нечестният иска да страдат и другите, като него. Той ще започне да ги разубеждава в съществуването на Бога, та по този начин и те да опитат зъбците на колелото. Не, преди да разглеждате този въпрос, размишлявайте върху стиха: „И като чуха, зачудиха се и си отидоха." Кои

си отидоха? Крадците, които обират хората. Пазете се от крадци и разбойници, пазете и ближните си от тях. Ако лекарят не може да помогне на болния, не го критикувай, но помогни и ти с нещо.

„И като чуха.“ Има два вида чуване: да чуваш страданията на хората, да чуваш и радостите им. Чуваш, че хората страдат, и казваш: „Нека страдат, без страдания не може.” Лекарят казва: „Без болести не може.” Свещеникът казва: „Смъртта е неизбежна.” Овчарят стриже вълната на овцете и казва: „Добре, че дойде време за стригане.” Който чува за радостите на хората, казва: „Дано се раждат повече добри хора. Да растат децата и да се учат! Да има храна за всички хора. Да е добро време, та да се изорат нивите на селяните. Дано всички имат дрехи, къщи, да живеят в радост и да славят Бога! Нека всички хора бъдат богати с Добродетели!” Носете навсякъде своите добри мисли и желания.

„И като чуха, оставиха Го.“ Когато неприятелят ви чуе вашия отговор, ще ви остави и ще си отиде. Щом си отиде той, ще дойде приятелят ви. Дяволът се опита да изкуси Христа, но Той го изпъди. След това дойдоха Ангели от Небето да Му слугуват. При вас не могат да дойдат Ангели, докато не минете през изпитания, страдания, изкушения. Като дойдат, те ще ви учат на Мъдрост, ще ви предадат своето Знание. Ангели има и на Небето, и на земята. Ако отидете на нивите и на лозята, и там ще намерите Ангели, които по цял ден орат и копаят. Те работят и за градовете, и за селата, и така плащат своята дан и на Бога, и на кесаря. Давайте и вие своята дан на кесаря и на Бога. Бъдете благодарни за всичко, което ви се дава. Радвайте се и за страданията, и за радостите. Радвайте се и на загубите, и на печалбите.

Изпразвайте пълните си кесии и не се страхувайте от нищо. Бог изпразва кесиите на хората, и пак Той ги пълни. За да изпразниш кесията си, трябва да отвориш широко сърцето си. Кой отваря сърцата на хората, знаете. Щом е така, бъдете готови на всякакви жертви. Христос казва: ”Който изгуби живота си, ще го намери”.

Пазете се от лекия път на живота. Не се стремете към бързо забогатяване. Всяко нещо, придобито без труд, с насилие и с бързина, се изгубва лесно. Освободете се от съмнението и подозрението. То е лесният път в живота. Лесно е да се усъмниш в нещо и да го отхвърлиш. Мъчно е, когато изпитваш и проверяваш нещата. Тук се изискват усилие, постоянство и труд. Не мислете, че като носите котле с вода и китка босилек да ръсите хората, ще успеете много. Опасни са китките. Има

цветя, които упояват и приспиват хората. След това дойдат неприятелите им и ги оберат. Пазете се от такива китки!

Днес Христос казва на всички хора: „Платете своята дан на Господа!” Който приеме Неговото учение, ще бъде благословен. Това се отнася до всички народи, до цяла Европа. Който не Го приеме, ще попадне под зъбците на колелото. Ако европейските народи не приемат Христа в себе си, ще минат през големи страдания. След това те ще се опомнят, няма да повтарят погрешките си. Ако европейските народи платят своята дан на Бога, на земята ще дойде дълготраен мир. Ако днес сте свободни, не казвайте, че сте прескочили трапа, че сте минали вече страшното. Едно сте минали, друго иде. Важно е всеки човек, всеки народ да приложи Любовта и да гласува заедно с Ангелите. Сега в Разумния свят, т.е. в другия свят, над нас, правят нови избори. Старите царе, със своите правителства и чиновници заминават – коренно пречистване става в света. Ще видим за коя партия ще гласувате. Две партии има в света: партията на личния егоизъм, и партията на Божията Любов. Да се гласува за партията на Божията Любов, това значи да изчезнат всички крамоли, недоразумения, спорове между семействата, обществата и народите. Всички трябва да платят своята дан на Бога доброволно и с Любов. Тогава няма да има бедни и онеправдани, няма да царува безправието – в света ще царува великата Божия Правда.

Мина вече старото време. Иде новото време, иде на власт партията на Божията Любов. Горко на лицемерите, крадците и лъжците! Иде новата партия, която ще повдигне всички народи и общества, всички църкви и училища, всички семейства и родове. Всички хора ще се облекат в бели дрехи, символ на Чистота. Нека всички жени се облекат в бели дрехи и платят първо данта си на Бога, а после на кесаря. Бъдете смели и решителни и кажете в себе си: „Понеже дадохме данта си на Бога, можем вече да служим на народа доброволно и с Любов. Научихме вече какво значи истинско служене.”

„И като чуха, зачудиха се, и оставиха Го.” Желая сега и вие, като чухте обяснението на Христовите думи, да не си отивате, но да останете в себе си, силни и решителни, без колебание и съмнение, с пълно упование на Бога и на своята душа. Всички познавате Истината, защото сте излезли от Бога. – „Не сме добри, не сме учени.” От осем хиляди години насам вие сте давали дан само на кесаря. Отсега нататък ще давате данта си само на Бога и на народа. Ще кажете, че има анархисти, които не са съгласни с

това. Аз признавам само онези анархисти, които се борят против злото в себе си. Нещастията и страданията се дължат на това, че хората не дават своята дан на Бога. Когато приложат този закон, те ще бъдат към Бога в отношение на син към баща.

Спогодете се с Бога, Който е ваш Баща. Обикнете Го, за да Го познаете. Тогава всички ще бъдете царски синове и дъщери. Не прескачайте плета на вашите възлюбени. Откажете се от донжуанството. – „Искаме да бъдем щастливи." – Откажете се от стария живот, от вашия Дон Жуан, от лъжата и лицемерието. Христос казва: „Горко вам книжници и фарисеи! Горко вам лицемери!" България се нуждае от честни и достойни българи, от честни мъже и жени, със здрав гръбнак, които да плащат своята дан на Бога и на народа.

Идат нови дни за човечеството, нови дни за всички народи, нови дни и за България! Оставете настрана всички спорове и недоразумения, всички брожения и недоволства. Не питайте кой е крив и кой – прав. Това е старият монархизъм. Това не са Божествени постъпки.

Желая, всички българи да са Ангели, с мотики и рала, отколкото първенци, короновани в лъжа и кражба. Те са дали вече своята дан на лъжата и на кражбата. Нова страница трябва да отворят и да напишат доброволно и с Любов: „Отсега нататък ще даваме своята дан на Бога и на народа, на Любовта и на новото име на нашия народ."

Неделни Беседи, 17.11.1918 Неделя, София

ИЗОБИЛНИЯТ ЖИВОТ

Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби; аз дойдох, за да имат живот. (Йоан 10: 10.)

„Крадецът не иде...” Аз бих изказал тази мисъл в положителна форма: „Крадецът иде...” „Аз дойдох.” „Аз ида.”

Съвременните хора се питат коя е причината за нещастията в живота. Отговарям: крадецът. Всички закони в човешкия живот съществуват по една и съща причина – да ограничат този крадец. Всички обществени институти, в края на краищата, имат една и съща цел – да оградят човека от крадеца. Христос нарича този опасен човек с обикновената дума крадец, а цивилизованите хора му дават по-благородни имена.

И в животинското царство има много крадци. Един от тях е наречен мравоядец. Той дебне мравките и ги изяжда. За тази цел той си прави около песъчливите места специални конусовидни хунии, обърнати с върха надолу. Като влезе в конуса, мравката започва да се хлъзга по стените, докато слезе най-долу, дето я чака мравоядецът и я изяжда. По отношение на построената хуния, мравоядецът проявява големи технически и геометрически способности. И в съвременните общества, на много места са поставени такива хунии, дето човекът играе ролята на мравоядеца. Той дебне жертвите си, хваща ги във хунията капан и ги изяжда, т.е. ограбва, убива и погубва.

Христос знае качествата на този крадец и го характеризира. Изобщо, който краде, не обича труда и работата Какво обича той? Големи придобивки с малко усилия и труд. Той обича лек, повърхностен живот. Българската поговорка: „Докато умният се намъдрува, лудият се наиграва“ има отношение към крадеца. Следователно нещастията в човешкия живот се дължат, именно, на външната и вътрешна дейност на крадеца.

Крадци има във всяка държава. Понеже човек представлява малка държава, и в нея има един или повече крадци. Без да подозира, като се храни, човек храни и крадците в себе си. Ще кажете, че не е възможно, културни и религиозни хора да имат крадци в себе си. Какво мислите вие, не е важно. Факт е, че всички хора носят в себе си по един или повече крадци. Няма човек в света, които да не страда от своите крадци. Те се крият така майсторски, че мъчно можете да ги познаете. Отличително

качество на крадеца е, че много обещава, прави големи реклами, а малко изпълнява. Тази е причината, дето хората имат стремеж към големи постижения; те искат да се прославят, да станат големи хора и се представят такива, каквито не са.

Като говоря за крадеца, аз не го осъждам. Щом Бог го е допуснал, той има някакво предназначение. Христос изяснява качествата на крадеца главно за посветените, които разбират Неговото учение и могат да се предпазят от крадеца, вън и вътре в себе си. Крадецът започва всякога с мажорна гама, тонът му е повишен, енергичен. Той е спретнат, добре облечен, с изискана обхода. На пръстите си има по няколко пръстена. Всичко прави с цел да привлече своите жертви. Всички спорове, недоразумения, крамоли в живота се дължат на него. Дето види проява на нещо благородно, той ще направи всичко само да го унищожи. На кого се дължи изчезването на красивите идеи и стремежи в човека? На неговия крадец.

Докато е млад, човек е готов да се жертва за човечеството, да работи за тържеството на великите идеи, но нещо в него му нашепва: „Не виждаш ли какви са хората? Не виждаш ли какъв егоизъм съществува между тях? За кого ще се жертваш? По-добре живей за себе си, да знаеш, че си свършил някаква работа." Младият постепенно се отказва от идеите си и започва да мисли повече за себе си, отколкото за другите. Крадецът пак му нашепва: „Един път ще живееш. Яж, пий и весели се, това ще ти остане." Вслушвайте се в думите на крадеца, но слушайте и думите на Христа, Който ви казва: „Аз дойдох да им дам живот и да го имат преизобилно." Правете разлика между едните и другите думи. Като давате ухо едновременно на крадеца и на Христа, вие изпадате в борба, в резки психически падания и повдигания.

Помнете: не може да бъде човек щастлив, докато се поддава на съветите на своя крадец. Страшно е положението на мъжа или на жената, които вярват на своите крадци. Жената работила цял ден, спечелила нещо и, като се върне у дома си, още на пътната врата я посреща крадецът, в качеството си на неин възлюбен, предлага ѝ да отидат да си хапнат и пийнат, да си почине от дневната работа. Днес ще си хапнат и пийнат, утре пак същата история, докато се опропастят. Така постъпват много християни с Христа. Те се оженят за Христа и по стар обичай, използват благата Му, докато един ден Той ги напусне. Той работи по цели дни за тях, а вечер те Го посрещат на вратата и Го обират. Днес Го оберат, утре Го

оберат, докато една сутрин Христос излезе на работа и повече не се връща. Това е великата драма в човешкия живот. След това казват: „Не вярвам вече в Христа.” – Не вярваш, защото Той е затворил вратата си за тебе. Ти си вярвал, че почиташ хората, и те също те почитат; вярвал си, че работиш за Христа и се ползваш от Неговите блага. Обаче, щом измениш на своята Вяра, благословението се вдига от тебе. Ако мислиш, че другите ще работят за тебе, ти си на крив път. Един ден Христос ще ви каже: „Ела да разгледаме сметките си, да видим какви печалби и загуби имаме.“

Ще кажете, че спасението се дава даром. Така е, но условията не се дават даром, характер не се изработва даром, Добродетели не се придобиват даром. – „Строго е казано.” – Строго е за крадеца, за когото се говори в Писанието: „Всички крадци ще останат вън, в тъмнината, дето има плач и скърцане със зъби.“

Един стар свещеник казал на слугата си:

– Иване, лошо нещо ни чака, всички ще отидем в пъкъла, дето има плач и скърцане със зъби.

– Дядо попе, ние да му мислим. Твоята работа е наред, ти нямаш зъби, няма с какво да скърцаш. – отговорил засмяно слугата.

Това са човешки заключения, резултат на човешка логика.

Един свещеник написал писмо до свой другар, в което му съобщавал, че изпраща със слугата си две хубави пържени риби. Слугата взел писмото и рибите и тръгнал да изпълни поръчката на господаря си. Рибите издавали приятна миризма, която съблазнила слугата. Той се спирал тук-там по пътя и откъсвал по малко от рибите. Докато стигне къщата на свещеника, слугата изял рибите. Звънил на вратата и предал писмото и кошничката на свещеника. Като прочел писмото, свещеникът казал:

– Стояне, тук има две риби.

– Така ли? Да бъда поне спокоен, аз мислех, че съм ги изгубил по пътя.

Някои хора четат Евангелието, дето Христос казва да възлюбиш врага си. Те си въздъхват спокойно и казват: „Добре, че Любовта не е изгубена. Щом става въпрос да любиш враговете си, Любовта е още в живота.” Любовта е в писмото, и рибите са в писмото, но същевременно те са в стомаха на слугата, който е крадец.

Опасен е външният крадец, но по-опасен е вътрешният. Също така опасен е и лъжецът. Ето, осем хиляди години се изминаха от създаването

на света, и народите още не са свободни. Онези, които поробват народите, обещават, че ще им дадат свобода, но не изпълняват обещанията си – лъжат. Моми и момци се обичат, обещават си какви ли не златни кули, но нищо не изпълняват – и те се лъжат. Момата слуша какво говори нейният възлюбен, и си мисли, че е намерила един поклонник. Щом обещава и не изпълнява, това е крадецът, който коленичи пред своята жертва, иска да я глътне. Всякога силният коленичи пред слабия, изважда ножа си и го пробожда в гърдите. В който момент момъкът коленичи пред момата, той е стъпил вече на сърцето ѝ и забива своя нож.

Крадецът се явява и при мене и започва да ми говори, че аз съм изпратен от Бога. Какво съм аз, зная, не се лъжа от неговите приказки. Важно е, той сам да си отговори, от Бога ли е, или не. Като казва на мене, че съм от Бога, той прави опит да разбере, може ли да ме обере. Ако не може, тогава иска да знае, можем ли заедно да обираме хората. Страшен е този крадец. Той съсипва домовете, съсипва вашите дъщери и синове, ограбва благородните и възвишени мисли и чувства на хората. Често хората се обезсърчават и казват, че нищо няма да излезе от тях. Защо няма да излезе нищо? Защо се поддават на внушенията на крадеца? Човек е създаден по образ и подобие Божие. Следователно, той носи в себе си всички условия и възможности да се развива. Ако от днес нататък придобива условията и възможностите, той е пропаднал. От крадеца не може да излезе нищо. Следователно докато мисли, чувства и постъпва правилно, човек има всички условия да расте и да се развива, да стане истински човек.

Христос казва: „Аз дойдох да дам живот." Кой е този аз? Докато човек не познае Онзи, Който дава Живот, и онзи, който отнема Живот, не може да се повдигне. Ще каже някой, че човек трябва да бъде положителен, да разбира нещата, да внушава на хората какво да правят и какво да не правят. Това не е достатъчно. Колко хора с положителни мисли, с правилно разбиране на Живота, със способност да внушават на близките си, остават назад. Внушаването е забиване на гвоздей. Това всеки може да направи. Не е важно да внушаваш мисли, но да ги посаждаш. Внушението е насилие, кражба. Ти можеш да внушиш на някого мисълта, че е добър, благороден човек, без да е такъв. Измени ли с това неговото естество? Страшен е крадецът, но иде неговият край. Дрехите му започват да треперят от страх. Той предчувства смъртта си. Досега той се проявяваше в света, той колеше, убиваше, крадеше. Всичките ваши близки, заминали за

онзи свят, са пострадали все от крадеца. Ако очите на сегашните хора бяха отворени, щяха да видят, че при всеки умиращ стои по един крадец, който очаква, поне за последен път да вземе нещо от своята жертва. И после казва: „Бог да го прости! Добър човек беше.” Щом е бил добър, няма защо да го прощава Бог. Крадецът има нужда от прошка, защото той ще бъде в затвор, от който мъчно ще излезе.

„Аз дойдох да дам живот.“ Какъв Живот дава Христос на хората? Нов живот. Хората говорят за Нов живот, а мислят как да наредят по-добре живота си. Значи, те живеят още в стария живот. Бащата работи трийсет години усилено, да отгледа децата си, да ги изучи и осигури. Той им направи хубава къща, но дохожда крадецът и го задига за онзи свят. Едва сега той може да разбере за какво е живял. Синовете и дъщерите му започват да спорят помежду си, да делят богатството му. Те са на опасен път. Защо? Дали са място на крадеца в себе си, той да се проявява. Това не значи, че бащата не трябва да се грижи за децата си. Напротив, онзи, на когото водата е в изобилие, трябва да я пусне да тече свободно навън, да напоява всички градини и нивя, които минават покрай нея. Божието благословение е общо за всички живи същества. Бог благославя повече онези, които не Го обичат, отколкото тези, които Го обичат. Някой казва: „Да възлюбим Господа, за да ни благослови.” Какво излиза най-после? Че преди да възлюби Бога, той имал по-голямо благословение, отколкото сега.

Един варненски търговец решил да стане евангелист, за да върви търговията му по-добре, обаче, останал излъган. По-рано печелил повече, отколкото сега, като евангелист. Той се питал защо започнал да губи в търговията си. Много естествено. Като евангелист, той решил да продава по-честно, с по-малки печалби. Честният и почтен труд не донася големи печалби. Срещате някой светски човек, здрав, червен, жизнерадостен. Щом стане християнин, веднага отслабва. Защо? По-рано крадецът го е кредитирал. Сега, като вижда, че го губи като свой клиент, той го изоставя и му казва: „Господарю, време е вече да плащаш.” И започват да се изреждат полици една след друга. И той плаща една полица, втора, трета и като не може повече да плаща, фалира. Крадецът е кредиторът на хората. От осем хиляди години той ги обира. Дето и да води човека, в научно или в религиозно общество, една и съща цел има – да спечели нещо. Едно трябва да знаете: докато не изгубите това, което сте наследили от векове, нищо ново не можете да спечелите. Какво трябва да изгуби човек? Навика

да краде. Ще кажете, че това е противоречие. Онзи, който не разбира вътрешния смисъл на думите крадец и крадене, всякога ще живее в противоречия. Не само хората живеят в противоречия, но и растенията.

При един малък извор израсли едно до друго минзухар – със своята жълта премяна, и кокиче – с бялата си, скромно наведена главичка. Бил студен зимен ден, но те се разговаряли помежду си. Минзухарът попитал кокичето: „Защо си излязло толкова рано със своята бяла премяна? Не знаеш ли от учените, че бялата дреха не държи топло? Така заровено в снега, никой не те забелязва. Ти трябва да се индивидуализираш. Виж моята жълта, портокалена дреха. Отдалеч ме виждат." Кокичето си въздъхнало, но нищо не отговорило. То знаело, че неговата задача е да буди в хората стремеж към Чистота. Млад момък минал покрай извора, видял и двете цветя, откъснал ги и с радост полетял към своята възлюбена, да й занесе първите пролетни цветя. Тя се накичила с тях и весело подскочила. Тук кокичето и минзухарът се помирили с положението си: минзухарът, с мисълта, че подтиква хората към индивидуализиране, а кокичето – към Чистота. Чистота е нужна на съвременните хора: чиста храна – за здраве, и чиста кръв, чисти мисли и желания – за сила и бодрост на Духа.

Ще кажете, че живеете добър, чист живот и вярвате в Бога, правите добрини. И така да е, не се изкупват лесно грехове и престъпления. Който е дошъл на земята, той носи греховете си от далечното минало. Колко заблуждения сте внесли в света! Колко обещания сте дали и не сте ги изпълнили! Колко чужди свещи сте изгасили! Под свещ разбирам Светлината на човешкия ум. Днес като погребват някого, палят му свещи. Защо? Да се научи да не гаси свещите на хората. Голяма тъмнина го очаква в другия свят, затова му палят свещи, да осветят пътя му. – „Как ще ни посрещнат на онзи свят?" – Ще ви запитат, готови ли сте да живеете без лъжа, без кражба, без насилие. Който е готов, добре ще го приемат; който не е готов, ще го върнат на земята като последен сиромах, да научи уроците си, т.е. да изправи погрешките си. И след всичко това, този човек ще говори за набожност. Набожен е този, който има Любов в себе си. – „Ще бъда ли спасен?" – За спасение можеш да питаш, но далеч си още от набожността. Който се покае, той ще бъде спасен. Обаче, само онзи може да се покае, който е разбрал дълбокия смисъл на Живота. Той си е поставил за задача да изгони крадеца от своята държава. Да се покаеш, това значи, да тръгнеш в Божествения път.

Някой се оплаква, че откак жена му се определила като Христова последователка, животът им се развалил. Много естествено, сега перат дрехите ѝ. Може ли да перете нечисти дрехи, и водата да остане чиста? Щом перете нечистите си дрехи, водата непременно ще се размъти. След като прекарате дрехите през десет води, едва тогава водата ще бъде чиста. Значи, мъжът трябва да има търпение, да почака, докато жена му мине през десет води, да се изчисти съвършено. Тя сега е в първата вода едва, не може да се харесва на никого, нито мъжът ѝ да бъде доволен от нея. Това се отнася до всички хора, които вървят в Божествения път. Ако мислите, че, като тръгнете в правия път, изведнъж ще станете праведни, вие се самозаблуждавате. Напротив, първо ще изнесат нечистотиите ви навън и след това ще се изчистите. Божествената вода залива цялата земя и чисти всичко, каквото срещне на пътя си. Когато някой ви се оплаква, че е нечист, не го подигравайте, но извикайте го да влезе в коритото, в което сте вие, и заедно да се чистите. Не му казвайте, че трябва да дойде при вас, да му покажете пътя към Бога. Достатъчно е да го поканите във вашето корито, заедно да се чистите.

Който много обещава, не говори Истината. Един индус отишъл в Париж и се представил за голям адепт, който владее тайните сили на Природата. Той казвал, че с мисълта си могъл да спре и най-бързия експрес. За да направи този опит, му били нужни злато и скъпоценни камъни. Интересуващите му донасяли, каквото иска, само да направи опита. Един ден той се качил на експреса с всички богаташи, от които взел някаква ценност, за да направи решителния опит. Докато всеки момент очаквали да спре експресът, те били изненадани от друго нещо: адептът изчезнал.

Тъй щото, чувате ли някой да ви казва, да вървите след него, за да ви направи човек и половина, не му вярвайте. Защо ви е нужна тази половина? Ако станеш истински човек, това е достатъчно. Който отива при Бога, сам трябва да отиде: жената ще остави мъжа си, и мъжът – жена си, сами ще се явят пред Бога. Ще кажете, че мъж без жена и жена без мъж представляват половин човек. Това не е половин човек, но един полюс. Докато полюсите са разделени, всякога има дейност, творчество. Едната половина в човека е Христос, а другата – крадецът. Всеки трябва да се откаже от крадеца и да остави в себе си само Христос, Той да работи. Само така човек ще има Живот и то преизобилно.

Първото условие за придобиване на Живота е присъствието на

Любовта. Който отвори сърцето си за Любовта, той има Живот в себе си. Казано е в Писанието: „Любовта не се превъзнася, не се гордее, не мисли зло.“ Любещият е смирен. Той се отнася с дълбоко почитание и уважение към всичко живо. Кой човек е смирен? Който работи съзнателно върху своята градина. Щом се върне от работата, която е вършил през деня, взема мотиката, търнокопа и започва да копае, да обработва градината си. Той се отнася с почитание към всички работи. Почитайте и своята половина, която неуморно работи във вас. Ще кажете, че не я виждате. Невидима е тази половина, невидим е Христос във вас, но човек се ползва от невидимото, а не от видимото. Човек се ползва от светлината, от водата, от храната, когато те станат невидими за него. Те проникват в тялото му и принасят своята полза. Днес всички хора искат да видят нещата. Могат да ги видят, но няма да се ползват от тях. Досега крадецът е бил невидим в човека и се е проявявал тайно. Отсега нататък Христос трябва да стане невидим, а крадецът – видим, т.е. да излезе вън. Крадецът е бил невидим, защото дохождал все вечер. Дайте ход на първата половина в себе си – на Христа, за да се отворят очите ви, да виждате ясно, да знаете къде да поставяте различните бои и цветове. Всеки цвят, всяка боя трябва да се постави на мястото си.

Един художник обичал една мома, която, недоволна от него, искала да му причини някаква пакост. Тя му дала някаква отрова, която се отразила върху зрението му. Той изгубил зрението си, но, от Любов към работата си, продължавал да рисува. Десет години рисувал една картина, на която всички се смеели. Той не виждал какви бои поставя, затова картината му предизвикала смях. Момата, която го ослепила, е неговият крадец, на когото той дал първо място в себе си. За да възстанови зрението си, художникът трябва да изпъди крадеца навън, а да пусне на негово място Христа. На всяка друга половина, вън от вас, ще кажете: „Който иска да остане в моя дом, първо трябва да мине през Божественото корито.” Който не е съгласен на това, той е човек и половина. С такива хора не правете съдружие. Отнасяйте се и към себе си, и към другите хора критически, без да се обезсърчавате. Ако искате да запазите живота си, стремете се да бъдете невидими. Агнето е здраво, и кожата му цяла, докато вълкът не го е видял. Щом го види. животът му е в опасност. Който иска да се запази чист на земята, пак трябва да бъде невидим.

Мнозина искат да видят и познаят Христа, преди да са Му приготвили място в себе си. Ако знаете азбуката – аз, буки, веди, глаголи – това е

достатъчно за вас. Какво означават буквите? Аз означава човека; буки – Божествената книга; веди – изучавам, чета, обръщам тази книга; глаголи – говоря ви за крадеца. Ще кажете, че не ви се харесва разговора за крадеца. Тогава ще дам друго обяснение: аз съм аз, буки – сянка. И това не ви харесва. Тогава казвам: приложете огъня на алхимиците, за да отделяте с него чистото от нечистото. Така ще се домогнете до истинското богатство, което се равнява на богатството, скрито в житното зърно. За предпочитане е да имаш едно житно зрънце, отколкото богатствата на целия свят. Житното зрънце съдържа голяма сила в себе си. Христос се проявява и чрез семките, и чрез растенията. За да опитате силата Му, трябва да ги посадите. – „Не Го виждаме." – Не можете да Го видите. Той е Живот, а Животът е невидим. Казано е, че Бог живее в сърцата на смирените. Дето е Бог, там е и Христос. Следователно, търсете Го в умовете, в сърцата и в душите на смирените, но не и в телата им. – „Казано е, че тялото е храм Божи." – Казано е, обаче, че има тяло естествено, има и тяло Духовно. Значи, Духовното тяло е храм Божи, а не телесното.

„Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби." Къде ще го видите? В отрицателните прояви на човека. Когато крадецът отнеме нещо от човека, в него остава известна празнина, която причинява злините. Крадецът не признава никакви закони, той прескача през плета и пак постига целта си. Първото нещо, което човек трябва да приложи в личния си и в обществения живот, е почитанието. Няма по-красиво нещо от това, да влезеш в един дом, дето всички членове се почитат: жената почита мъжа си, мъжът – жена си, децата – родителите си. Тежко е да видите, че дъщерята критикува майка си, или синът – баща си, а след това започват да четат Евангелието, дето Христос казва, че хората трябва да се обичат. Това не е естествен живот. Няма защо да се критикувате, а после да признавате, че сте грешни. Възвишените същества знаят, че сте грешни. Те очакват от вас да се изправите.

Решил съм вече да скъсам конците на всички лъжци и крадци. Ще им изпратя такава Светлина, че да не могат да се поберат в кожите си. Срещна ли някой крадец, ще му кажа: „Долу маската! Приложи Христовия закон, който изисква взаимно почитание и уважение към всички хора." Това значи почитание на Божественото Начало, както в себе си, така и в своя ближен. Който съзнава, че носи светлия и чист образ на Бога, той е получил вече диплом за свършен курс на човешкото Знание. Изгуби ли този диплом, изгубва и Знанието. Онзи, в когото Бог живее, свети отдалеч.

Приятно е да видите едно светло лице, с красива, Божествена усмивка. Христос казва: „Силата на човека не се заключава в отношението му към видимото, а към невидимото." Невидим е Бог за нас, но реален. Желателно е и Христос да остане за нас невидим, за да запазим към Него чисти и святи отношения.

„Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби." Като краде, коли и погубва, той е станал светия в умовете на хората. Всички говорят за него, оплакват се, пъшкат, страдат от проявите му. Ако хората престанат да говорят за него, а проповядват за Христа, досега щяха да станат светии. Тогава ще разберете думите на Христа: „Аз дойдох да им дам живот, и то преизобилно." Това значи, да придобиеш Любовта, но не като чувство, нито като топлина или като настроение. Любовта не се мени. Който люби, той има Светлина в себе си. Каже ли някой, че люби, а Светлината му изчезва, той няма Любов. Човечеството се нуждае от светещи умове и сърца. Много пъти са били запалвани човешките умове и сърца, но крадецът всякога ги е загасвал. Свършва се царството на крадеца, иде вече неговият край. Той няма да изчезне, но Светлината в човешките умове и сърца ще се увеличи, и хората ще го познават.

Днес има добри хиромантици, физиогномисти, астролози, които познават човека, добър ли е, или лош; те познават какви намерения има и т.н. Както и да се прикрива, познават го. Човек се познава по ръцете, по пръстите, по очите, по походката и по много още белези. Казано е, че няма скрито покрито в света. Христос иде в света и носи такава Светлина, пред която нищо не може да се укрие. При тази Светлина, и вие ще прониквате в хората, но и те ще проникват във вас. Бог е насочил погледа си към всички и прониква в тях. Няма да остане гънка в човешката душа, която да не се освети от този поглед.

„Аз дойдох да им дам живот." Стремете се към Онзи, Който дава Живот, като единствено неизменно и реално нещо. Влезе ли тази Реалност във вас, всичко придобивате. Напусне ли ви, всичко изгубвате. Това е Правото учение, това е Правият път в Живота. Спрете ли се под сянката на някой човек, да търсите отдих и разхлада при него, вие сте изгубени. Сенките могат да дадат отдих и разхлада за два-три часа, но не и за цял живот. Сенките не носят щастие на човека. Човек човека не може да ощастливи. Няма случай в живота, мъжът да е направил жена си щастлива, или жената да е направила мъжа си щастлив. Бог в човека може да направи и жената, и мъжа щастливи, но човек – никога. Ако това е

невъзможно, защо търсите невъзможното? Има една половина, която може да направи и мъжа, и жената щастливи, но тя не е на земята. – „Как можем да бъдем щастливи?” – Като се обърнете към Бога. Най-доброто и лесно обръщане на хората към Бога е, да ги възпитават още докато са в утробата на майка си. Излязат ли отвън, мъчно се възпитават, те са вече на края на живота. Всяко нещо се обръща в началото си, а не на края. Ако искате да обърнете една ръкавица, ще я хванете в началото й, а не за пръстите. Желае ли човек сам да се обърне, трябва да се стреми към Божествения живот.

Днес проповядвам за невидимия Господ, Който не е в сенките на нещата, но в тяхната същност. Той дава Живот на всички и то преизобилно. Дето влезе, Той носи Сила, Радост и Веселие. Той прави хората братя, сестри и приятели. Започнете с малкото, което ви е дадено, и постепенно отивайте към голямото. Започнете от началото и постепенно се приближавайте към края. Дъщерята и синът са началото на нещата, т.е. малкото. Разрешите ли отношенията си с тях, разрешавате ги с всички хора. Дадете ли място в сърцата си за Христа, вие сте се справили с крадеца, от когото се страхувате. Бъдете смели и решителни, но уповавайте на Бога. Сам човек нищо не може да направи. Проявявайте Доброто, но бъдете будни към злото, което всеки момент ви дебне. Иде време, когато и злото, и крадецът, и дяволът ще се обезсилят. Време е вече и дяволът да се покае.

В един анекдот се разправя как дяволът се обезсърчил. Той учил хората дълго време, откривал им тайните на Природата, просвещавал ги в науката, в изкуствата, в управлението, докато ги направил по-учени от себе си. Най-после хората престанали да го слушат и почитат. Той изгубил властта си над тях и решил да се уедини. Отишъл на една планина и започнал да плаче, че никой не го обича. Христос разбрал мъката и страданието му и се приближил до него. Дяволът повдигнал главата си, погледнал Го и Му казал:

– Напразно слизаш на земята, закъснял си, трябваше да дойдеш по-рано. Аз уча хората хиляди години вече, дадох им знания, изкуства, но никой не иска да ме знае; станали са непослушни и своенравни. И тебе няма да слушат.

– Не отивам при хората. – отговорил Христос.

В този момент една змия се впила в гърдите на дявола. Христос го погледнал, съжалил го и го освободил от змията.

– Не искам да отнема властта ти над хората. Бъди им пак учител, но на Доброто.

И крадецът ще се отрече от занаята си и ще каже: „Не прескачайте през плета, но и аз, и вие да влезем заедно през главната врата”. Следователно когато Христос казва, че иде да даде Живот, Той има предвид всички живи същества. Той носи Живот и на хората, и на крадеца в тях.

Мисълта, която Христос оставя на съвременните хора, е следната: „Приятели и неприятели, жители на ада и на Небето, живейте всички в мир и съгласие, обикнете се като братя.” Велики Духове слизат в ада да помагат на падналите души. Колкото по-велик е Духът, толкова по-дълбоко трябва да слезе, да работи за изкуплението на падналите и изоставени същества. И Христос казва за себе си: „Не дойдох да помагам на Ангелите, но на загубеното Адамово семе.“ На друго място е казано: „Чух от мало до голямо да славят Бога.“ Ще слезе Бог между всички същества и ще ги примири. Ще пеят и ще Го славословят в един глас, с една песен: „Да бъде благословен невидимият Господ, Който живее във всички същества и превръща всичко на добро. Да слави Господа всяко дихание!”

Неделни Беседи, 01.12.1918 Неделя, София

РАЗДЕЛЕНО ЦАРСТВО

*А Исус, като знаеше техните помисли, рече им: „Всяко царство, разделено против себе си, запустява, и всеки град или дом, разделен против себе си, няма да устои“. (*Матей 12:25.)

„Разделяй и владей“, това е девизът на съвременния свят, това е девизът на всеки дом, на всяка майка, на всеки баща, на всяка дъщеря, на всеки син, на всеки началник, на всеки цар, на всеки народ и на всяка култура. Ако някой ме пита кои са причините, по които човечеството страда, ще кажа: лозунгът „разделяй и владей“. Следователно, докато имате този лозунг, нещастието ще върви подир вас тъй, както сянката върви след господаря си.

Христос казва: „Всяко царство, всеки организиран живот, всеки организиран народ, раздели ли се, няма да устои“. Ще ви докажа защо именно няма да устои. Всеки дом подразбира условията, от които изтичат благата, защото царството се съгражда върху дома. Христос казва: „Ако царството се раздели, и домът няма да устои“. Следователно и царството, и домът ще пропаднат заедно, или на търговски език казано – ще фалират. Фалитът не е нищо друго, освен това, че ставаш слуга, вол, впрягат те на нивата и онзи с остена казва: „Понеже ти си се учил да разделяш и владееш, хайде сега – дий“. Днес всички българи на нивата все това учение проповядват: „Дий, дий, синко, разделяй и владей, разделяй една бразда от друга“. Казвате: „Колко са хубави тези ниви!“

Питам: Не може ли житото да расте, без да се дели [113] земята? Едно време, преди да е съществувал човекът, как са расли всички плодове и цветя? Начинът, по който днес се култивират всички растения и овощия, е нов. Мъжът казва: „За да готви жената добре, трябва да се набие“. Господарката казва: „За да си гледа слугинята добре работата, не трябва да излиза често из града, и да се понабива от време на време“. Върне ли се от някъде слугинята, веднага господарката ѝ се сърди и пита къде се е бавила толкова време. Обаче какъв е резултатът от днешния ред и порядък в живота? Днес всеки, богат и сиромах, гладен и сит, усеща една нервност, едно недоволство, има нещо да му липсва. Какво ще стане, ако сърцето, стомахът, очите, ръцете, краката или друга някоя част от тялото ви се отдели? Днес в живота се постъпва по закона на делението, както се

отделят дъщери и синове от родителите си.

Влезете в някое религиозно общество, и там виждате деление. У всички хора сърцето, стомахът, мозъкът, дробовете не са на мястото си, разделени са. За светските хора казват, че се карат за пари, ами религиозните хора за какво се карат? Значи парите не са причина за каране, те са само повод за това. Защо мъже и жени се карат, защо братя и сестри се карат, какъв е поводът между тях? Лъжливо учение е дето хората мислят, че като се разделят, ще бъдат по-щастливи. Може да се делят само неорганизираните неща, а организираните не се делят. Добродетелите не може да разделяш, защото разделиш ли ги – ражда се злото. Ако шишетата, в които носите вода, се пукнат и се раздробят на части, къде ще остане водата ви? Ако мастилницата на някоя ученичка се счупи и мастилото ѝ се разлее, какво ще стане с бялата рокля на ученичката? – Тя ще се боядиса. Мастилницата ще каже: „Понеже учението е – разделяй и владей, то и аз се разделих, и там, докъдето е черно, е моя държава“.

Христос казва: „Всеки дом, разделен против себе си, няма да устои“, т.е. никакъв разумен живот не може да прогресира за по-дълго време, щом се появи раздвояване. Домът е емблема на Любовта, а щом и в Любовта се яви раздвояване, тя няма да устои. Яви ли се неустояване, ражда се злото, омразата, противоположностите, а всичко това не е нищо друго, освен празнини.

Първото впечатление от празнините е неловкостта[114] Ако настъпим в някоя мочурлива почва, дето няма основа, ние потъваме. И тъй, разделянето причинява празнини в живота, а те са мястото на злото. В съвременния живот, за да се организира едно общество, необходимо е да се запълнят всички празнини. Имате здрави зъби, но след време се явява една малка дупчица, в която храната се застоява, загнива, и зъбът започва да се заразява и мирише. Защо мирише? – Защото в зъба има празнини, той е започнал да се дели и между неговите частици се явява стълкновение. Някои ме питат: „Защо ме боли глава?“ – Защото имаш празнини вътре. „Стомахът ме боли“. – Защото имаш празнини вътре. Пожелае ли коя и да е частица да се отдели от някой орган, напуща своята длъжност, и ако няма друга клетка да я замести, на това място се поражда болезнено състояние, което не е нищо друго, освен прекъсване на Божествената връзка, която е съществувала. Чувствате несполуки в живота: то се дължи на този велик закон. В такива случаи лекарите се произнасят, че клетките на това място са заболели. Когато у нас стане

разделяне, изпитваме една неловкост.

Кога става разделяне? – Когато се яви алчността, т.е. чувството да владеем, да властваме, което се нарича индивидуализиране. Чрез разделяне се образуват държавите, домовете и т.н. Този процес е допустим в еволюцията на живота, допустим е в природата, но няма живот. В космогонията това се нарича хаос. Преди милиарди години между боговете в пространството е имало големи боеве, в които са си служили с грамадни топове. От изстрелите на тези топове се образували световете. От умора тези богове се смалили, станали са малки човеци и днес разсъждават за велики въпроси: „Разделихме света и го създадохме“, а не съзнават, че са от тях създадени. Аз казвам: Вие дадохте на Господа материала, вие донесохте камъните, а Господ от тях създаде света. По същия начин се образува и човешкото тяло. Най-напред между малките клетки е имало борба и като се уморили, Господ ги събрал в едно, и днес те всички съставляват човешкия организъм.

Казваме: „Колко чудно е създаден човекът!“ В този процес на разделяне е влязъл процесът на обединение. Христос казва на своите ученици: „В никоя работа не може да се успее, ако има разделение“. Приемеш в себе си някоя мисъл, но казваш: „Дали съм прав?“ Казвам: Раздвоен си, затова няма да имаш никакъв успех: Замислиш да направиш една къща или наука да учиш, но се колебаеш; няма да успееш, раздвоен си. Мома или момък, съмняват ли се един в друг, да се не женят. Така днес мъже и жени почват да си играят, образуват огън през целия си живот, докато изгорят, и след тях изгарят и децата им. Така ще изчезне цялата фамилия, защото в нея влязло разделение. И учените казват тогава: „Изроди се тази фамилия“. Аз казвам: В тази фамилия има раздвояване.

Може да ме пита някой: „Ще вляза ли в Царството Божие?“ – Ако има у вас разделяне, няма да влезете. „Ще станем ли учени хора, ще бъдем ли спасени, ще бъдем ли добри?“ – Ако сте разделени, няма да бъдете учени, няма да успеете, няма да станете добри.

Ще ме питате: „Но може ли човек без да се дели?“ – Може. Процесът на делението е механически, а не духовен. В света не трябва да има никакво духовно деление. Това, което вие наричате деление, например при израстването на едно дърво, то не е деление, а размножаване. Размножаването е органически процес. Разделянето е скъсване връзките със самия източник на живота. Често съвременните хора сами си създават лоши мисли. Виждаме някой човек, който се стреми към Бога, но се

съмняваме в чистотата на неговите подбуждения и казваме: „Причините, които го карат да се стреми към Бога, не са религиозни, не са благородни подбуждения, а някой дявол е влязъл в него“.

Ние постъпваме като някой евреин. Днес всички обвиняват евреите, но думата „евреин“ не е лоша, тя съдържа дълбок смисъл. Всеки, който носи кръст, който страда, той е евреин. Защо страда? – Защото не е научил дълбокия смисъл на тази дума. Тогава някои ще ме попитат: „Ами какво означава думата „българин“?“ – Някои филолози изкарват, че тази дума е произлязла от думата „булгур“, но произхождението ѝ не е от там. Тогава аз ще попитам: Ами „булгур“ откъде е произлязла? В първоначалния език всяка дума е имала точно определено значение. Всички съвременни езици са преводи от един стар Божествен език, който е и първоначалният. От него имаме три езици, които са първите преводи: китайски, еврейски и санскритски. Китайците пишат отгоре надолу, той е първият превод. Евреите пишат от дясно към ляво, а на санскритски език се пише от ляво към дясно, т.е. от изток към запад. Така и ние пишем. Китайският език е положителен, а другите два – са пасивни; и от тях се образували останалите езици. Турската дума „иш“ означава първоначалното същество, което работи. Евреите имат „йод“-ът, а другите, както французите, „двойно ю“. Турците казват: „иш-бу“, то значи, че трябва да слушаме онова същество, което работи вътре у нас. Ние знаем този корен и казваме „шия“, т.е. работя нещо. Това значи: Този, Който ме е изпратил първоначално на земята, научи ме да работя.

Христос казва: „Всяко царство, разделено против себе си, няма да устои“. Да вземем следния пример: Ако детето, което е в утробата на майка си, пожелае още първия месец да се отдели, или пък майката иска да го изпъди, тя ще пометне. Това може да стане през времето от първия до деветия месец. Дойде ли деветия месец, детето вече не се отделя, а се ражда. Този процес е достигнал вече своята крайна цел, и затова детето се ражда. Всяко нещо, което е започнало известна работа, свършва веригата, своя цикъл. Следователно всяко царство, което не свършва пътя си, няма да устои. Това има приложение и към вашия живот. Искам да спазвате този закон.

Някои ме питат: „Защо ни дойдоха тези нещастия?“ – Разделили сте нещо в себе си. Какво ще стане, ако вашето сърце и ум се разделят? Някои казват: „Като имам ум, сърце не ми трябва“. Други казват: „Да имам сърце, ум не ми трябва“. Това са заблуждения. Някоя мома казва: „Аз търся

момък с малко ум, но с повече пари“. Щастието не е в парите. Често хората казват: „За да не страда човек, не трябва да обича никого“. Нещастията произлизат от факта, че когато се породи у нас една Божествена мисъл или Божествено чувство, ние искаме да ги пометнем, а от това се раждат и големи страдания. Следователно такъв дом, такова общество, такива учени хора – всички се израждат и на мястото им се явяват нови хора.

В прочетения стих Христос прави две сравнения: всяко царство и всеки дом. Христос казва: „Ако аз изпъждам лошите духове чрез Божия Дух, у вас е настанало Царството Божие“. Христос не казва, че дели, но казва, че изпъжда лошите духове навън. „Пъдя“ и „разделям“, това са две различни понятия. Мъж да изпъди жена си, или да се раздели с нея, това са две различни неща. Да изпъдиш човека, то значи да му намериш място да работи другаде, а да разделиш, значи да го извадиш от онази връзка, която му дава условия да работи. Когато някой човек ти каже, че няма Господ, той те е разделил. Когато някой мъж убеди някоя жена, че тя може да живее и с друг мъж, той я е разделил. Тя започва вече да живее и с втори, и с трети – и свършва катастрофално. Това е общ закон.

Турците казват: „Юварланан таш темел тутмаз“[115]. То значи: „Камък, който се търкаля, основа не хваща“. Някои казват: „Да сменим идеите и да се търкаляме от едно място на друго, това са две различни неща“. Да, да сменяш идеи е едно, а да търкаляш идеи – друго. Да сменяш волове, това е едно нещо, а да ги направиш на пастърма, на суджук, това е друго нещо.

Сега ние искаме да преустроим съвременното общество, но първото нещо е да се научим да не делим. А за това трябва да научите изкуството да съединявате. Да разделяш е много лесно изкуство, но да съединяваш е много мъчно. Когато се яви у вас думата „разделяне“, нека се яви веднага противоположната ѝ – „съединение“, и веднага ще се научите да превръщате разделянето в съединение. Може да разделяш, но само непотребното в твоя организъм. Следователно законът, който стои скрит в този стих, е: първото и най-важното нещо е да не се раздвоява доброто. Религиозните, добрите хора не трябва да се раздвояват.

В Америка има много видни проповедници, но често срещу тях започват клюки, искат да ги заместят с други. Нима като се сменят с други, та светът ще се оправи? Другаде виждате народът недоволен от царя си, бил лош, сменят го с друг. Такива нескончаеми раздвоявания се явяват и вътре в нас. Злото е обаче в това, че искаме да сменяме един с

друг. Не мислите ли, че вторият цар, като знае, че има сваляне, сменяване, не ще вземе всички мерки, за да запази трона си, не ще се огради с войска, с конница, не ще устрои бесилки, затвори за престъпници и т.н.? А какво е това, което той върши? – Раздвояване. С това той казва: „Наместо аз да изгубя трона си, ти ще изгубиш твоето място“.

Питам: Какво ти пречи този цар, че стои на своето място, на своя трон? Какво ти пречи петелът, че се е качил на един плет или на едно дърво и кукурига? Аз съм виждал деца, които като видят, че някой петел изкукурига, взимат камъни и хвърлят върху него. А той казва: „Защо да не пея на това място?“ Ти, като петел, едно място може да заемеш. Но в тоя свят има места за хиляди петли.

Тогава казвам: В живота петлите трябва да пеят, а кокошките да кудкудякат. Петлите с пеенето си предвещават хубаво време, а кокошките с кудкудякането си означават, че Божествената работа, която им е дадена, е вече свършена. Ако кокошката се опита да пее като петел, това не е на добро. Петелът, като пее, казва на кокошката: „Има благоприятни условия, за да снесеш яйцето си“. После обикаля около кокошката и я пита: „Свърши ли работата си?“ – „Да.“ –“Е, добре, радвам се, че свършихме една отлична работа за Господа в тоя свят“, отговаря петелът.

А сега хората питат: „Защо пее петелът, защо кудкудяка кокошката?“ Кокошката казва: „Нова работа ми дай“. За някого казват, че пее като петел или кудкудяка като кокошка. Аз уважавам всички мъже, които пеят като петли, и всички жени, които кудкудякат като кокошки, но след като са си свършили работата.

Религиозните хора често кудкудякат преди да са свършили работата, преди да се снесли яйцето. В какво се състои снасянето на яйцето? Те имат един проект: „Да направим едно дружество“, и започват да разказват какво ще бъде по-нататък, а не действат. Момата си направи един устав и започва да мечтае как ще се ожени, как ще живее с мъжа си, как ще наглежда децата си, как ще ги възпитава, а това е кудкудякане преди да е свършена работата. Като поставите един план, вие запейте, това е песента на петела, а като свършите работата си, кудкудякайте. Като мисли човек, трябва да пее, а като чувства, трябва да кудкудяка.

Като казвам, че човек трябва да пее, когато мисли, това са синоними – подразбирам, че между мисълта и песента има известно подобие. „Кудкудякам“ и „чувствам“ са също синоними. Аз развивам една философия и ми е безразлично дали вие пеете или кудкудякате. Това

значи, че хората са свободни да си пеят или кудкудякат, т.е. комуто Господ е казал да пее, той си пее, а комуто е казал да кудкудяка, да си върши тази работа. Щом петелът се откаже да пее, а кокошката да кудкудяка, има раздвояване.

Много жени питат: „Защо Господ ме е направил жена?“ – Да кудкудякаш, а това е една отлична работа. Това значи, че трябва да съобщиш на света, че работата е свършена. Когато петелът запее, това показва, че работата е в началото, а когато кокошката кудкудяка, показва, че работата е на края си. Но аз казвам, че опашката на змията е много по-важна от главата ѝ. Змията хваща своята жертва с опашката си. Вълкът хваща своята жертва с устата си, конят убива жертвата с краката си, но повечето животни си служат с опашката. Опашката е жената, т.е. онзи член от общия организъм, който свършва работата. Главата започва работата, а опашката я свършва. Няма да се впускам по-дълбоко да разправям за опашката. Някои казват: „Не искаме да бъдем опашки“. Питам: „Какво струва главата без опашката?“ Цялото тяло е опашка на главата.

Следователно ние трябва да се освободим от тези изопачени понятия за опашка и глава и да знаем, че някога сме опашки, а някога глави. Когато извършим някое движение, тогава сме опашки, а когато намерим онзи велик закон на организиране, тогава сме глави. Много жени сега са опашки, а в бъдеще ще станат глави, а много мъже, които сега са глави, ще станат опашки.

Но има разни глави: чеснови, лукови, волски, глави на мухи, на глисти и други. То е много общо казано – глави. Каква глава искаш да бъдеш? Да имаш главата на един петел, който пее, или опашката на една кокошка, която кудкудяка – ще вършиш ли тогава възвишена работа? Като вземеш едно яйце, което кокошката снася, ще научиш как е създаден светът: то съдържа разгадката на цялата вселена. Всички истини се крият в това яйце. Целият свят не е нищо друго, освен едно увеличено кокоше яйце.

Когато кокошката снася яйцето си, тя кудкудяка, което значи: „Както аз снесох това яйце, така и Господ направи света“. Вие взимате яйцето, сварите го и не разбирате как е направен светът. Така постъпваме и ние с много прекрасни мисли, които дохождат у нас. Ние трябва да вземем яйцето и да го опитаме не със стомаха си, а с ума си. Ние продаваме всичко хубаво у нас. Дойде една прекрасна мисъл у някоя мома, която прави красиви чертите на лицето ѝ – носа, устата, очите, и тя започва да

продава себе си. Казват ѝ, че някой момък имал 1,000 лева, но тя не го харесва; за друг ѝ казват, че имал 5,000 лева, и него не харесва, търси някой богат граф – и продава лицето си.

Яви се някой писател, надарен със способности от Бога, седне да съчинява нещо, но си мисли колко ще спечели. Мисли ли за използване, той не може да вложи никаква Божествена идея. Вземете съвременните романисти, пишат някой роман, в който главната героиня припаднала, умряла. Аз не разбирам защо героят или героинята трябва да умре. Това значи, че този автор разбира какво героинята се отделила от източника на Божественото. Мома или момък, които примират, се отделят от Бога. Когато някой човек прояде, той примира, което значи, че е ял неестествена, нечиста храна. Хората, които ядат естествена храна, не примират. Днес учениците, като четат някой роман, харесва им, че героят примира, и се стараят да му подражават. Затова момъкът говори нещо на момата, тя примира от любов, а той я свестява.

„Всяко царство, разделено в себе си, няма да устои." Тези момък и мома, ако се оженят, няма да живеят добре помежду си. Имайте предвид, че това, върху което ви говоря, са отношения и вътре в природата. Аз ви говоря за оня велик закон в природата, за онази жива, велика Истина, с която и вие може да се свържете, т.е. за новото учение в света. Законът в тази велика Божествена Истина е следният: Съвременните учени ще те вържат и развържат, ще те впрягат и разпрягат, затова и остен ще има. Това не е религия. В Божественото учение сам ще се вържеш и развържеш. Като дойдете при мене и ми кажете, че искате да следвате моето учение, ще ви питам: „Готови ли сте да се развързвате и завързвате?" Сега ние искаме всички съвременни хора да се превърнат от едно животинско състояние в разумни същества. Аз искам сами да си туряте юлара и сами да го изваждате. Питам вола: Ти, който имаш воля, знаеш ли защо ти е турен юлара и може ли да се освободиш от него?

Вие ходите на църква, правите поклони, кръстите се, питам: Защо се кръстите, какво научихте в този живот от това нещо? Трябва да знаете, че щом си турите ръката на челото, това е знак, че тази глава трябва да мисли, т.е. моят петел пее ли; като турите долу пръстите, значи кокошката кудкудяка ли, има ли Любов в сърцето ми; надясно като си турите пръстите, значи яйцето снесено ли е, а наляво – мъти ли се това яйце? Това значи да вършиш една велика работа за Бога. Вие ще кажете, че аз тълкувам тия работи по свой начин. Вие ги разтълкувайте по друг начин.

Тъй че като се прекръстиш, тури в действие тази мисъл. Искам да кажа, че всяко наше действие, всяка наша мисъл и всяко чувство трябва да има определена стойност вътре в нашата душа.

Забележете, в този свят вие ще имате мъчнотии по следната причина: 1. има кокошки, които не кудкудякат, защото не снасят, 2. или ако снасят, мътят го в чужди гнезда, 3. или пък мътят чужди яйца. У нас се поражда недоволство, когато мътиш чужди яйца.

Да ви приведа какво значи чуждо яйце. Всяко яйце е емблема на един живот. Ти търсиш Божествения живот, ще го намериш в едно Божествено яйце; търсиш интелектуален живот, ще намериш такова яйце; търсиш любов, ще намериш такова яйце. В това отношение хората са много практични, разумни: когато искат да се излюпи славейче, те поставят съответстващо яйце; когато искат ябълки, поставят семенца от ябълки. Не можеш да посееш едно семе, а да получиш друг резултат.

По същия начин постъпват хората в този свят, които разделят. Това разделяне съществува вътре у вас и от това произлизат всички нещастия: то е унищожаване на човешката сила. В съвременната наша култура съществува тоя закон на разделяне. Вие имате синове и дъщери и искате да успеят в живота. Ако може да внесете единство във вашите души, ще може да внесете единство и у вашите синове и дъщери, и те ще успеят.

Направете няколко опита, а не само един. Първият опит може да излезе сполучлив, но то още не значи, че всички други ще излязат всякога сполучливи. Сполучлив е един опит само тогава, когато при всички случаи е успешен. Аз съм виждал фокусници, които най-майсторски са забивали по 12 ножа до гърдите на някоя жена, без тя да пострада. Всичките им опити излизат сполучливи. Като гледате, вие си казвате: „Тази жена ще бъде убита“. Такива майстори трябва да бъдете и вие. А какво вършите днес? Забивате ножа право в сърцето или в главата на някого. Някой води религиозен живот 5–6 години, и после го напуща. Защо? – Забил му е някой нож в главата или сърцето. Разделяне е станало у него. В моите очи Бог не е една потреба на света, а една необходимост. Самият живот, самата мисъл и воля са проявления на Бога. Всичко възвишено и благородно у нас е Божествено проявление. Вън от това никакъв Господ не съществува. Някои казват: „Аз искам да видя Бога“. Ти не може да видиш Бога, докато най-напред не го почувстваш; не може да видиш плода на ябълката, докато не я посееш. Мнозина от вас, без да сте снасяли яйце, казвате: „Това свърших, онова свърших“. – Не, докато

петелът не пее и кокошката не кудкудяка, работата не е свършена. Един трябва да мисли, а другият да чувства; един да започва работата, а друг да я свършва. Искам и вие да свършите тази работа. Ще ми отговорите: „Ние сме хора неспособни, некултурни“. Аз не искам да обърнете земята, тя и така се върти, искам да свършите работата, за която сте определени. Казвате: „Не мога да оправям света“. – Той е оправен. „Не мога да помагам на бедните.“ – Не си само ти, цял свят се грижи за тях. Питам: Как преживяват онези малки мушици, за които вие не се грижите? Следователно в съвременната наша философия, в нашите умове има празнини, вследствие на което се явява дисхармония, явяват се болезнени състояния.

Христос казваше на евреите: „Вие сте се разделили, а всяко царство, разделено против себе си, няма да устои“. То значи: „Понеже вие не вярвате в Мене, вашето царство няма да прогресира, също и религията ви“. И наистина, тяхното царство до там се спря. Този закон е верен за всички народи. Всеки народ, който казва, че не може с право да се живее на този свят, не го очаква добро.

На българите, например, не им върви на войни. Това показва, че с принципа „разделяй и владей“ не се успява. Ум и сърце ни трябват. Вие, като народ, трябва да се научите да мислите добре и да чувствате правилно. Няма народ, който да не чувства днешното подтисничество. Всички народи, които са потискали други, ще бъдат зачертани като организация. Всички такива царства са изчезнали и са останали само тези, в които няма раздвояване.

Павел казва: „Няма нито евреин, нито елин, нито скит, нито варварин“. Вие казвате: „Той е християнин, но е англичанин, онзи е германец и т.н.“ В Христа няма деление. Евреите са хора на сърцето, но понеже са много близо до стомаха, те са хора материалисти, обичат парите. Те са близо и до духовното, и до материалното, затова прободоха Христа в сърдечната област. Те казваха: „Не ни трябва тази зона, искаме да станем велик народ“, и затова изгубиха туй, което им беше дадено, и 2,000 години прекарват без царство. Сега ги турят пак на старото място. Еврейското царство ще бъде малко. Господ им каза: „Земята ви ще бъде ни голяма, ни малка“. Тъй че сърцето вече е определено.

Ще ме питате: „Ами българите къде са?“ Българите са в черния дроб, защото са много жлъчни, обичат много земята и казват: „Житце, житце трябва за нас“. Черният дроб е необходим, но като се увеличи много,

настъпват нещастия. И малък като стане, ще бъде лошо. Черният дроб трябва да функционира, за да образува жлъчката. Следователно ако българите изчезнат, в света ще има запичане, а от това и големи страдания.

Днес всички питат: „Какво ще стане с нас в конференцията?“[116] Господ казва на тези, които сега заседават, да внимават за черния дроб, защото ако се пукне жлъчката му, всички култури ще идат по дяволите. Вие ще намерите къде седят другите народи. Тъй че не пъшкайте, не се безпокойте: Господ се грижи за черния дроб, той е много необходим, без него не може. Следователно между вас не трябва да има разделение. Между сърцето и черния дроб има тясна връзка, те много си симпатизират. Сърцето е много чувствително, а черният дроб е по-пасивен, та се обичат.

И тъй, разрешавам въпроса с българите като черен дроб, те са на мястото си и жлъчката няма да се пукне. Благодарете, че сте българи, и не се безпокойте какво ще стане с вас. Старайте се всички да имате единство в мислите си, без раздвояване, без страх. Страх може да има, но да е на мястото си; сиромашия да има, но посрещайте я и я изпращайте учтиво. Като дойде сиромах, измийте краката му, нахранете го и тогава го изпратете. Така постъпвайте и с богатството. Знайте, че във всички наши вярвания, всяко учение е на мястото си, затова Христос казва, че между нас не трябва да има никакви деления.

Днес в България има много разделения, много партии и всяка се надпреварва коя да властва, но по-добре ще бъде всички да се обединят, да свирят всички заедно, като в един оркестър. В дадения момент трябва единство, а не разделяне. С това деление българите си пакостят много. Аз не ги обвинявам за това нещо, но обръщам внимание на тях, защото клетките на черния дроб са най-глупави, най-некултурни, но в тях се съдържат условията на бъдещата култура.

Но и между разните черни дробове има голяма разлика. Например, между черния дроб на един вол и този на един човек има разлика; между черния дроб на един ангел и на един серафим също има разлика, клетките на неговия дроб мислят като вас. Не мислете, че като сте черен дроб, та сте много културни; но това състояние, в което се намирате на земята, е много несигурно, защото между вас има много разделения. И вие, българите, не знаете на кой Господ служите: англофили, русофили, германофили, затова се кръщават с много имена. Казвам: Обърнете се към Господа и Нему се

прекръстете. Той ще ви направи умни, добри, за да може да снесете това яйце и добре да го замътите, защото иначе ще излезе запъртък.

Между политиката и религията има тясна връзка. Казвам, че сегашната култура е с надпис: „Съединявайте се, обединявайте се“. В Писанието се казва: „Ако ръка с ръка се съединява, няма да успее“, защото и крадците се съединяват. Българите като направят хоро, хващат се ръка за ръка, това е печалба. Защо се въртят? За да се вдъхновят в движението на живота, и след това момъкът и момата се оженват. Женитбата е странно движение. Не се въртете, а вървете по права линия.

Правя следната аналогия: Четирите колела на колата при движение се въртят, но какво научават? Нищо, само се дига много прах наоколо им. Ако питам оста какво е научила, ще каже: „Не се въртях и нищо не научих“. Ако питам воловете, които се движат в права посока, какво са научили, ще ми кажат: „Нищо, само прах вдигахме“. Същото ще ми каже и този, който кара колата. Но културата не се състои в нищо. Ще се въртиш и няма да се въртиш, ще се движиш и няма да се движиш, ще държиш поводите и няма да ги държиш – в това се състои културата. Като се върнем у дома, ще направим един превод и ще кажем: Колелетата се въртяха, оста стоеше, воловете се движеха, повод имаше. Ние сме една Божествена каруца, която се движи, за да занесе Божествения живот от едно място на друго – на воденицата, у дома, за да си направим погача, която ще ядем, като се върнем у дома. Къде е домът? – На полето, по-близо до Господа. Бих предпочел да ям на открито, всред природата, при някой чист извор, отколкото да съм в най-хубавата гостилница в София. Домът е всред природата и тогава той е по-близо до Бога.

Като казва, че всяко царство, разделено против себе си, няма да устои, Христос подразбира, че всяко насилническо царство, всеки насилнически дом ще се раздели, ще изчезне. Следователно това престъпно учение трябва да се отхвърли, и за в бъдеще между вас да няма разделение. Ако има разделение между вас, вие ще видите само гърба на живота, защото той ще върви в една посока, а вие в друга. Ако има разделяне между вас, вие ще видите само гърба на Бога, гърба на царството, сянката на нещата. Не се делете, а събирайте се по няколко сестри помежду си и привличайте хората при себе си.

Сега, аз ви виждам, вие се делите на партии. Щом ви видя, аз ви познавам, кой е радославист, кой – демократ, кой – радикал. По какво познавам? – По главите ви, които имат народняшка, радославистка и

други форми. Всяка глава има своя форма. Като си радикал, знаеш ли да вадиш корени? Знаеш ли законите им? Като си демократ, знаеш ли законите на демокрацията? Някой казва: „Аз съм свещеник, аз съм християнин, или учител“, трябва да знаеш предмета си на теория и на практика. Не знаеш ли това, не си още нищо.

Виждам ви някой път в качеството на професори, но де е вашият опит? Ще кажете: „Ние тъй учихме“. Да, но аз ви казах и да се въртите, и да не се въртите; да се въртиш, значи да си в периферията, а да не се въртиш, да си в центъра. Човек, който се владее, е в центъра. Ако се откажете от това учение да разделяте, всички зимни дни ще бъдат хубави и вие няма да се простудявате. Аз няма да се простудя, макар и да има течение, мене нищо не ме хваща, защото аз не разделям, при друг закон съм, при друга печка. Който не разделя, той няма да се простуди.

Господ казва: „Ако ме слушате, ако не разделяте, вашият свят ще бъде ясен и всички благословения ще дойдат отгоре ви“. Ако слушате Господа, ако не разделяте и работите за него, той ще ви се изяви. Как? – Като музикантът в една къща. Той влезе вкъщи, и ако е разположен, взима цигулката и започва да свири, но ако не е разположен, няма да свири. Вие искате Господ да ви свири. Но като дойде Господ и види, че струните са скъсани, как ще свири? Казвате: „Искаме чудеса“. – Глупави чудеса не съществуват. В света съществува само една велика Мъдрост, при която всичко трябва да бъде на мястото си. Не разделяйте, а обединявайте и препращайте навсякъде добри мисли. Питате: „Може ли това нещо?“ – Може. В моя речник има само една дума: „може“. Някои казват: „И тогава може да разделяме“. Не, това не може, защото който разделя, той изнемогва. Ти можеш да изнемогваш. На такъв човек казвам: Ти можеш да станеш богат, за да осиромашееш. А на другиго казвам: Ти можеш да станеш богат. Тъй че резултатът на тези две „може“ е: едното – богатство, а другото – сиромашия.

Това е, което се подразбираше от думите, казани от Христа на евреите: „Аз с Духа Божи изпъждам лошите духове, турям ред и порядък, а не разединявам, а вие ще бъдете поставени в една школа да научите закона на обединяването“. Нека българите научат този урок от евреите и да не бъдат поставени в тяхното положение. Евреите ще кажат: „Не е простено на българите, дето за 2,000 години не са научили този закон. Грях им на душата, ако не те слушат сега“. А днес всички казват: „Лоши хора са евреите“. Не, много добри хора са те, защото според мене „най-лошите“

хора в този свят са най-добрите в онзи, а „най-добрите“ хора в този свят са най-лошите в оня свят.

Не разделяйте ума от сърцето си, съединявайте се всички мъже и жени; нека всички народи се съединяват в тази бъдеща култура; нека човешкият дух се съедини с Бога. Само тогаз ще имаме една възвишена култура, която ще внесе в света мир и радост, които очакваме.

Беседа, държана на 8 декември 1918 г.

И РЕЧЕ БАЩА МУ

И рече баща му на слугите си... (Лука 15: 22-23)

„Ако речем, че не сме сгрешили[117]*... (I Йоан 1: 10)*

Ще разгледам думите „грях“, „греша“ в широк смисъл, а не както ги разбират сегашните религиозни хора. Погрешките на хората са последствия на минали човешки постъпки, следователно, те са неизбежни. Всички ученици правят погрешки. Питайте учителите по музика, по рисуване, правят ли учениците им погрешки, или не. Колко пъти учениците са изкарвали учителите си от търпение! Няма човек на земята, който да не греши, да не прави погрешки, особено когато учи.

Когато се произнасяме за някого, че е по-грешен от окръжаващите, това се дължи на факта, че той хвърля повече сенки от тях. За да разберем напълно човека, трябва да разгледаме живота му във всяко отношение. Казват за едного, че е добър, а за друг, че е лош. Лошавината е сянка на Живота. Без сенки не може. Художникът туря сенки на картината си, за да изпъкне ясно идеята, която е вложил в нея. Значи, образът, идеята на картината представлява Доброто, а сенките – злото. Има философи, писатели, учени, които турят също сенки на своите произведения, за да изпъкнат главните и съществени мисли. Тъй щото, кажете ли, че някое произведение е хубаво, това показва, че има сенки в него. Кажат ли, че някой човек е грешник, това показва, че Бог е турил сенки върху неговия образ. След десетки или стотици години, той ще израсне, ще стане добър, велик човек. Тогава сенките му ще изчезнат, и вие ще виждате неговото светло, красиво лице. Като знаете това, не се произнасяйте за човека, който е незавършена картина.

Като се говори за Живота, можем да го разгледаме от четири положения: като обществен, политически, умствен и Духовен. Политическият живот е индивидуален, понеже е живот на държавата, като единица. Както държавата има своя политика и програма, така и човекът, като отделна единица, има своя политика и програма. Да политиканстваш, това значи, да се представяш по-добър, отколкото си. Забелязано е, че когато имате интерес от някого, вие го приемате добре, угощавате го, разговаряте любезно с него – това е политика. Щом свършите работата си, политиката се изменя, и този човек, от необикновен, става обикновен.

Отворете страниците на историята, да видите как се изменят отношенията на народите един към друг. Докато се интересуват от един народ, всички го обикалят, правят му услуги, поддържат добри отношения с него. Щом постигнат интересите си, политиката се изменя. На това се дължи промяната в отношенията на народите, и днешният приятел утре ти става неприятел.

Общественият живот е подобен на домашния. Той включва всички партии, всички политически стремежи. Във всеки дом има най-малко три партии: партията на бащата, на майката и на децата. Колкото повече деца има в семейството, толкова повече партии съществуват. По-добре е да имат по един син или по една дъщеря на Доброто, отколкото много синове и дъщери, които мислят само за ядене и пиене.

Умственият живот на народите, на обществата и на индивидите представлява начало на човешката култура. Културата подразбира съвкупност на условия и възможности за проява на умствения и духовния живот. За просветата и за културата на един народ се съди по неговите писатели, художници, музиканти, учени и философи, т.е. по проявите на неговия умствен и духовен живот. Културата подразбира още прояви на човешкия Дух и на човешката душа, с цел, невидимото в човека да се изрази във видими, живи форми, от които да се ползва бъдещето поколение.

Духовният живот представлява стремеж на човека да намери смисъла на Живота. С други думи казано, Духовният живот е плодът на Живота. Индивидуалният и общественият живот представляват семето, посято в почвата, за да израсте и даде признак на Живот. Щом се явят листа и клони, проявява се политическият живот, който се изразява в несъгласие между листата и клоните. Явява се вятър, буря, шумолене на листа, което наричаме разискване в живота. Всички дават мнението си как по-добре да се нареди Животът; създават се закони, наредби и правила. Най-после вятърът утихва, всички си почиват и казват: „Уредихме вече своята държава, турихме ред и порядък." Не се минава много време, нов вятър повява, нов шум, нови разисквания, нов спор между синовете и дъщерите. Като мине и това смущение, хората утихват и се питат кои са причините за споровете и недоразуменията помежду им. Много просто, вятърът вее и заставя хората да правят гимнастика. Който не разбира законите, търси вината вън от себе си или в Природата. Благодарете на вятъра, който раздвижва умовете и ви докарва в естествено положение.

Културният или умственият живот е подобен на живота на цветовете. Както цветовете на дърветата и на цветята се различават по форма, големина и цвят, така се различава и умственият живот на хората. Както някои цветове окапват, така пропадат и културите. Това е естествено явление за дървото. Не може едно дърво да отхрани хиляди плодове. Затова, едни цветове окапват за сметка на други, по-годни и способни за живот и развитие. Когато една култура падне и се замести от друга, това показва, че нямало условия за нейното проявяване и развитие. Къде останаха асирийската, вавилонската и египетската култури? Тези култури пропаднаха, понеже изсъхнаха, както изсъхват цветя, лишени от слънчева. светлина и топлина, от влага и елементи, благоприятни за тяхното развитие. Вятърът сваля от дърветата и цветята всички изсъхнали листа и ги туря при корените им, за тор на бъдещите култури.

Духовният живот представлява плода на Дървото на Живота. Този плод трябва да се опита, за да не остане само теория. Първоначално плодът е горчив и кисел, но постепенно става мек, сладък и вкусен. Същото става и с човека. Колкото повече работи за своето духовно развитие, толкова по-красив става, толкова по-голяма мекота придобива. Достатъчно е да спрете вниманието си върху чертите на лицата на отделни хора от един народ, за да си съставите понятие за тяхната култура. Колкото по-красиви и симетрични са линиите на лицата, на телата им, толкова по-голяма духовна култура имат те. Казват за някого, че е честен, благороден човек. Направете го касиер на една банка, оставете на негово разположение големи суми и вижте как ще постъпи с тях. Ако сумите се увеличават, ще знаете, че, наистина, е честен човек; ако сумите постепенно намаляват, честността му е проблематична.

Йоан казва: „Ако речем, че не сме сгрешили, правим Го лъжец, и Неговото Слово не е в нас.“ Благородството и величието на човека се заключават в това, че той съзнава погрешките си и е готов да ги изправи. Погрешките на човека не са свързани всякога с някакъв недостатък в него. Той не трябва да съжалява, че е сгрешил някъде, но да се стреми да изправи погрешките си; остави ли ги неизправени, те носят лоши последствия. Най-малката погрешка в плана на инженера може да причини голяма катастрофа. С това се обяснява срутването на къщи, на мостове, на тунели и др. Ако банкерът направи една малка погрешка в изчисленията си, трябва отново да проверява сметките си. Ще кажете, че погрешката е само в една нула. Обаче, нулата играе важна роля в числата.

Нулите имат значение и в човешкия живот. Например, човек гледа през нули – очите му. Който затваря очите си не на време, прави големи грешки. Ще кажете, че нулите в края на числата не са важни. Не е така. Трябва да се знае какви са числата, цели или десетични. Ако съкращавате нулите в целите числа, имате сляп човек във физическо отношение; в духовно отношение, имате човек със слабости и пороци.

И рече баща му на слугите си: „Изнесете вън най-добрата премяна и облечете го; дайте пръстен на ръката му и обувки на нозете му и докарайте храненото теле, та го заколете да ядем и да се веселим.“ Ще кажете: „Какво особено има в това, че му дали дрехи и обувки, че му турили пръстен на ръката? Това и ние правим с бедните и с онези, които обичаме.” Не, така постъпват само великите хора. Обикновените хора, обаче, казват, че всичко в Живота е празна работа. Те си имат своя философия и живеят според нея. Те искат всички да им се подчинявате. Обаче, Животът не се подчинява на никого. И тогава, като се натъкват на противоречия, те търсят вината тук или там, в окръжаващите, в Природата. Не обвинявайте никого за вашите неуспехи. Всички хора са направени от една и съща кал, в жилите им тече една и съща кръв. Разликата се заключава само в това, че кръвта на някои хора е по-близо до извора, а на други – по-далеч.

Според едно предание, след създаването на света, от един планински връх извирал чист извор, с бистра планинска вода. Посещавали го птички, животни, мушици, но нито един човек не се приближил до него, понеже бил много отдалечен от шумния живот на хората. Един ден изворът казал: Дотегна ми вече да се занимавам с невежите същества. Ще сляза долу да търся слава.” Колкото по-надолу слизал, водата му ставала все по-нечиста, а заедно с това губел широчината си. Най-после стигнал до полето, дето го посрещнали земеделци и градинари, които го използвали за поливане на своите ниви и градини, Като изгубил чистотата и големината си, той се възмутил и казал:

– Чудни са хората! Аз не съм създаден за техните градини и бостани.

Бог го запитал:

– Доволен ли си от положението си?

– Не съм доволен – отговорил изворът. – Реших да сляза долу, да покажа своите качества, да ме оценят, а хората ме впрегнаха на работа и ме изцапаха.

– За да се очистиш, трябва да слезеш още по-долу, да минеш през

песъчливите пластове.

– Не слизам долу! – отговорил възмутен и недоволен изворът.

Така постъпват много хора. Като им се каже да слязат долу, да се пречистят, те се възмущават и остават на старото си положение. Бог пак запитал извора:

– Какво искаш сега?

– Искам да отида в някой голям град, между учени хора, да им покажа своята чиста вода, да ме използват за шадраван.

Бог задоволил желанието му. Изпратил го между учените, които веднага го използвали. Той станал шадраван. В първо време децата скачали около него, радвали му се, докато след време започнали да мият съдовете си в него, да си перат дрехите. Той постоянно въздишал, пак не бил доволен от положението си.

– Доволен ли си от новото положение? – запитал го пак Господ.

– Остави се, хората били много некултурни. Чудя се как ги търпиш!

Най-после Бог го пратил на служба в самия човек, да влиза в него и да утолява жаждата му. И при това положение изворът не бил доволен. Сега се натъкнал на по-големи противоречия. Вътре в човека той намерил по-голяма нечистота, отколкото между невежите същества.

Едно трябва да научите: истинският Живот минава през най-големите противоречия и най-голямата нечистота. Неговата задача е да чисти, да изправя нещата и да обновява всички живи същества на земята. Всички култури са изникнали от почва, съставена от милиарди мъртви организми. Те са корени и на нашата култура. Тя черпи сокове от тях. Благодарение на жертвата, която съществата на миналото са направили, ние се радваме на Новата култура, която иде вече в света.

„И рече баща му.“ Какво представлява бащата? Висшето у човека, което гради и създава. Слугите, които бащата изпратил да донесат новите дрехи, били пет – петте Добродетели: Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добро. Духът, т.е. Великият Баща, изпратил слугите да донесат новата премяна. Да се облече човек в нова премяна, това значи, да облече ново тяло. Всеки човек, всеки народ трябва да се облече в ново, т.е. да приложи нови начини и методи за Нов живот. Бащата облече блудния си син в нова премяна, т.е. приготви го за Нов живот.

Често се говори за блудния син, и хората го съжаляват. Обаче, в него има нещо хубаво, което го спаси – смирението. Той имал по-голям брат, който минавал за добър, но в него се криела затаена гордост и

користолюбие. Трябвало да се върне младият брат от странстването си, за да се прояви гордостта и користолюбието на брата му. По-младият брат не могъл да живее с брата си, затова напуснал бащиния си дом и тръгнал по света да събира опитности и знания. Значи, той се отказал от бащиния си дом, от новата дреха и слязъл долу, между пясъчните пластове, да се пречисти. Така пречистен, той се връща при баща си с нови опитности и казва: „Не съм достоен да се нарека твой син. Приеми ме като един от твоите слуги." Това значи: „Не бях достоен за новата премяна, не съм достоен и сега. Приеми ме като един от твоите слуги, като обикновен човек." Той придобил такова смирение, чрез което могъл да стане последен слуга. Няма по-велико нещо за човека от това, да стане слуга, да служи с Любов на Бога. Ще кажете, че е по-добре човек да бъде царски син, отколкото слуга. Добре е да бъдеш царски син, но ако знаеш да служиш с Любов. Ако имаш Любов, добре е да бъдеш и учител, и свещеник, и майка, и баща.

Любовта осмисля всички служби и положения. Само онзи може да служи, който има Знания. В бъдеще, най-учените, най-добрите хора ще станат слуги на човечеството. Добрите майки ще раждат синове и дъщери за човечеството. Каже ли ученият, че не иска да работи за човечеството, той няма Любов в себе си. Откаже ли се майката да ражда добри синове и дъщери за човечеството, и тя няма Любов. Няма по-велика служба за майката от тази да роди син или дъщеря, която да се посвети в служене на Великото в света. Днес се възхищават от велики художници и скулптори, от техните картини и статуи. Колко повече трябва да се възхищаваме от майката, която вае живи статуи за благото и напредъка на цялото човечество! Велико нещо е майката да облече своя син или дъщеря в нова, светла премяна.

„Дайте пръстен на ръката му!" Какво означава пръстенът? Правила и закони, на които човек трябва да служи. Като се годяват, момата и момъкът си турят пръстен на ръката. Някои турят пръстена на първия пръст, други – на втория, на третия. Мислят, че е безразлично на кой пръст ще го турят. Не е безразлично. Обикновено хората турят пръстени на последната става, при основата на пръста. Те казват, че там е мястото на пръстена, за да не пада. Всъщност, причината е друга. Последната става представлява законите на материалния или физическия свят.

Казвате, че за изправяне на обществото са нужни закони. Според мене, закон и оглавник са едно и също нещо. Те са синоними. Ще излезе,

че обществото не може без оглавник. И без оглавник може. Животните не могат без оглавник, а не хората. За предпочитане е човек да бъде беден, да носи прости дрехи, но да няма оглавник, отколкото да е пременен с нова дреха и обсипан с диаманти, а на главата си да има оглавник. Кога ще се оправи светът? Когато хората живеят без оглавници, т.е. без закони. Може ли да се живее без закони? Питам: по какви закони майката храни, облича и възпитава децата си? По какви закони бащата изпълнява задълженията си към децата и към жена си? Къде са писани тези закони? В сърцето и в ума на човека. Следователно когато хората започнат да живеят по законите, написани в Разумното сърце и във Възвишения ум, светът ще се оправи. Семействата ще се управляват без външни, без писани закони, без оглавници. Какво правят хората днес? Ако дойде при вас някой беден човек да иска пари на заем, вие ще му кажете: „Добър, честен човек си, но не мога да ти дам пари без поръчители." В случая, поръчителите са оглавниците, с които хората се обвързват взаимно.

Преди години обикалях България, правех своите научни изследвания над различни хора и изучавах характерите им. Един ден минавам край нивата на един работлив селянин. Той караше плуг с воловете си, които от време на време бодеше. Като ме видя, той ми каза:

– Добре се разхождаш край нивите. Нямаш работа, но виж как ние се потим по цели дни.

– Виждам всичко, зная, че си работлив човек, но не си милостив.

– По какво познаваш?

– По задниците на воловете, които са надупчени от твоя остен. Те и без остен работят. Щом си ги впрегнал, те вършат работата си.

Ще кажете, че волът е животно, не усеща болка. И той усеща остена на гърба си, но нищо не може да каже – търпи и върви напред. Като отиде на другия свят, той ще каже: „Господи, научих вече урока си. В бъдеще искам да живея без оглавник."

„Изнесете вън най-добрата премяна и облечете го." Дрехата, премяната е необходима за Живота, особено когато е нова и чиста. Затова и хигиената препоръчва да се изгарят всички дрехи, с които човек е боледувал от тежка, заразителна болест, или с които е прекарал мрачни психични състояния. Новата хигиена препоръчва на хората даже да сменят често къщите, в които живеят, особено ако са прекарали в тях големи страдания. Такава къща е напоена със скърби и страдания. Остане ли още да живее в нея, човек постоянно се намира под влияние на

преживяното. Който има тънко обоняние, по миризмата на хората познава, добър ли е човек, или не. Както познавате цветята по аромата им и плодовете – по техния вкус, така по миризмата в къщата или по миризмата на човека познавате, дали той е чист, или не. Бъдещето общество, бъдещето семейство трябва да се поставят на здрава, положителна основа.

„И рече баща му.“ Какво рече и на кого рече? На слугите си, да донесат нова премяна, обувки и пръстен за сина му. Всеки трябва по същия начин да извика слугите си и да им каже същото, което бащата каза на своите слуги. Всеки трябва да приеме блудния син в себе си с Любов. Кой няма мисли и желания, подобни на блудния син? Колко добри мисли и желания е пропъдил човек от себе си! Какво става с тези мисли и желания? Те тръгват да странстват по света, докато един ден, като блудния син, се връщат в дома на баща си. Мислите и желанията са живи, могат да говорят като човек. Възможно ли е това? Възможно е. Например, в ума на момата или на момъка се ражда мисълта да роди добра дъщеря или добър син, и тази мисъл така оживява, че след време се реализира. Всяка мисъл, която се подхранва, оживява. Не се ли подхранва, остава в латентно състояние. Всяка мисъл, която не е изваяна по всички правила на изкуството, не може да издържи. Цял свят да иска да я запази, не може. В края на краищата, тя се разрушава. Когато майката изгуби детето си, тя плаче, страда и се запитва: „Защо умря детето ми?” – Защото не си го изваяла по правилата на изкуството. – „Какво да правя тогава?” – Ще повториш опита си. Първият ти опит не излезе сполучлив. Ще направиш втори, трети, докато изваеш такава статуя, която да издържа на всички условия.

Какво правят учениците по рисуване? Учителят им дава да нарисуват една картина. Един от тях нарисува картината за един час. Учителят мине покрай него, не одобрява картината му и казва: „Ще я прерисуваш.” Друг ученик рисува картината два-три часа, а трети я рисува повече от три часа. Най-добра е картината на последния, но и в нея има нещо за изправяне. Същото се отнася и до човешкото тяло. Майката и бащата създават тялото на своето дете, но минава комисия да прегледа работата им и казва: „Тази картина ще издържи само няколко години.” След това комисията дохожда още един път и скъсва картината. – „Защо умря детето ми?” – Толкова време можа да издържи. Няма защо да плачете, ще вземете под внимание направените забележки, и втори път ще нарисувате по-добра картина.

Често слушате някои християни да казват, че Христос ги е спасил. Как

ги е спасил? Чрез кръвта си. Външно погледнато на въпроса, това е разбиране на нещата по буква. Всъщност, Христовата кръв подразбира идеята за Любовта, която човек трябва да приложи в живота си и с нея да работи. Без тази кръв човек не може да нарисува картината си. Тя е боята, с която хората рисуват своите картини. От човека зависи как да употреби тази боя, в какво количество и колко разредена. Когато Христос каза на учениците си: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми", някои от тях се съблазниха. Те се съблазниха, понеже не разбраха духа на Неговите думи. Както водата е необходима за растенията, така кръвта е необходима за Живота. Тя влиза като съставна част и в растителното, и в животинското царство и се изявява в различни форми.

Като изучавате проявите на всички форми в органическия свят, навсякъде виждате съзнателен или несъзнателен стремеж към усъвършенстване. Сегашните художници и скулптори са занаятчии, а в бъдеще ще станат майстори творци. И животните ще бъдат на по-високо стъпало, отколкото днес: езикът им ще се развърже, и те ще говорят. Няма нищо чудно в това. Защо? Защото животните съставят частица от Дървото за познаване на Живота. Дървото показва степента на нашето развитие. Малцина виждат горната част на това дърво, затова постоянно питат:

– Има ли друг живот, съществува ли Бог, или не?

– Има друг живот, има и Бог.

– Къде е онзи свят?

– Дето е и този.

– Защо не го виждаме?

– Защото не виждате даже и физическия, т.е. видимия свят.

„И рече баща му на слугите си: „Изнесете вън най-добрата премяна и облечете го." Новата премяна е Христовото учение. Когато хората се освобождават от старото учение, дрехите им трябва да се изперат, или да се изгорят. Това става чрез страданията – те са огън, който пречиства старите и нечисти дрехи на хората; те са пералнята, в която се перат нечистите дрехи. Затова е казано, че, за да се очисти, човек трябва до мине през огън и вода. Човек неизбежно минава през Божествения огън и през Божествената пералня. Ще кажете, че е страшно да минаваш през огън и вода. Страшно е за онзи, който се противи; привилегия е за онзи, който разбира нещата – чрез страданията той се облагородява и повдига.

Днес и България минава през големи изпитания. Тя е потопена в голямото Божествено корито, дето я перат пет народа – англичани,

французи, италианци, гърци и сърби – петте слуги, които бащата е изпратил, за да я окъпят и облекат в нова премяна. Не правят ли същото и с момата, която ще се венчава? Преди сватбата я завеждат на баня да се окъпе, да стане чиста. Невестата, наречена България, е доста изцапана, затова я турят в Божественото корито, да се изчисти. Какво ще стане после с нея? Ще я облекат в нова, чиста премяна. Тя ще излезе вън и ще каже: „Разбрах вече смисъла на Живота."

В какво се заключава смисълът на Живота? В Братството и Сестринството, в съзнанието на хората, че са братя и сестри. Българите ще кажат, че са братя и сестри, понеже са един народ. Германците са братя и сестри, като германци, англичаните – като англичани и т.н. Идеята за Братството е още по-широка: братя и сестри са всички хора. На какви качества трябва да отговаря българинът? Той трябва да бъде честен, добър, умен и справедлив. Желая да срещам такива българи и да имам с тях отношения. Който няма тези качества, ще го турят в Божественото корито. Не ритайте срещу това корито, за да не дойде смъртта и да ви задигне. След това близките ви ще плачат за вас. Защо плачат за покойника? За да го измият със сълзите си. Измият ли го веднъж, повече не трябва да плачат. Сега не остава нищо друго, освен да го облекат в бяла, сватбарска дреха и да се радват, че се е върнал при Баща си. Може ли да върнете отново булката в банята? Не може. Щом е така, не плачете постоянно за заминалите.

Къде са вашите покойници? Дето сте и вие. Вие имате двама приятели и казвате, че единият ви е по-близък от другия. Значи, единият е по-близо до вас, а другият – по-далеч. Такова е отношението между живите и умрелите. И едните, и другите са на едно и също място, но се различават само по разстоянията, на които се намират едни от други. Това показва, че между хората съществува вътрешна близост, или вътрешно отдалечаване. Такова е отношението на хората към Бога. Кажат ли, че някой е близо до Бога, това показва, че той върши волята на Бога, мисли и чувства като Него. Ако кажат, че е далеч от Бога, той не върши Божията Воля.

Често слушате да питат, съществува ли Бог. За кой Бог питате: за Бога на формите, на съдържанието или на смисъла? На кой Бог се кланяте вие? Ако се кланяте на Бога на формите, все едно, че се кланяте на празно шише; ако се кланяте на Бога на съдържанието, все едно, че се кланяте на съдържанието на шишето. И това не е лошо, но ако съдържанието е в състояние да ви подкрепи при всички мъчнотии и страдания; ако твоят

Бог не може да те подкрепи в страданията ти, това показва, че не е истински Бог. И най-после, ако се кланяш на смисъла, вложен в нещата, и лесно се справяш със страданията си, ти си намерил истинския Бог.

Вярвайте и се кланяйте на онзи Бог, Който ви предпазва от всички падения. Кога пада човек? Когато има оглавник. Духовният живот не търпи никакви оглавници. Искате ли да се освободите от тях, влезте в този Живот, който носи Свобода за човешката душа. Свободата не се постига в един ден, нито в един живот – хиляди години трябва да живее човек, за да стане свободен. Бъдещият живот носи Свобода на човечеството. За да дойде Свободата, трябва да се изменят условията на Живота. Сегашните времена изискват едно от хората: да не развалят това, което днес се гради. Сегашните времена изискват от хората благодарност. Бъдете благодарни за това, което ви е дадено. Малкото, но добре обработено, дава повече от многото необработено.

В притчата за блудния син Христос изнася Любовта на бащата към своя син. Там се вижда как можеш да посрещнеш човека, когото обичаш. Така се посрещали едно време хората. Като им дохождал някой гост, давали му да се окъпе, угощавали го добре. Ако гостът им е близък, давали му и пръстен. Какво значи да дадеш пръстен на един човек? Това значи, да го предупредиш да не нарушава закона в твоя дом. Затова като влезеш в един дом, не гледай жената на домакина. Ако е красива, имаш право да я погледнеш само с едното око, а с другото – мъжа й. Значи, трябва да разпределиш вниманието си еднакво и към другите. Ако гледаш с едното око, а другото свиваш, ти прилагаш закона на лицемерието. Така постъпва котката, когато причаква мишката. Тя гледа само с едното си око, а другото затваря. С това иска да каже, че не се интересува от мишката. В първо време, като чуе мишката, тя затваря и двете си очи, преструва се, че спи. От време на време отваря едното си око и изведнъж подскача, хвърля се и улавя мишката. След това започва да й разправя, че я обича. Хваща я между краката си, пуска я за малко, после пак я хваща, докато я изяде. Така постъпва и злото с хората. Така постъпват много хора, когато преследват свои лични интереси. Интересите може да не са лоши, но методите им са криви. Някои хора си служат с методите на котката, други – на вълка, а трети с методите на разумните, възвишени Същества.

И разбиранията на хората за живота са различни. Различие съществува, както между светските, така и между религиозните хора. Влезте в обществата на правоверните, да видите какво различие

съществува между тях. Едни признават кръщението, други го отричат; едни признават съботата, други – неделята; един поддържат Възкресението по плът, други – по Дух и т.н. Явява се въпросът защо вярващите имат толкова различни възгледи върху едни и същи въпроси? Това се дължи на факта, че всички не са в едно и също отделение или клас. Те са ученици в един университет, но в различни класове. Всеки знае само това, което учи, и в него вярва. Всеки мисли, че неговото знание е истинско и най-право. Тъй щото, докато се срещате с учениците от различни отделения и класове, всякога ще чувате различни възгледи. Ще кажете, че възгледите на онези, които следват университета, са най-прави. Не е така. Те не са последната категория ученици. Над тях има по-горни ученици, които се специализират в Живота. И над тях има по-горни – това са ученици от Божествената школа.

Знанието, а оттам и възгледите на хората, нямат начало, нямат и край. Не се чудете, когато някой ви говори за своя буквар, друг – за своята читанка, трети – за действията с числата, четвърти – за задачите с едно, две и повече неизвестни. Не е важно какви възгледи има човек, важно е да върви напред, да не спира на едно място. Понеже в училищата на земята има закони, които не позволяват на ученика да потретва класа, Ангели слизат от Небето, да помагат на слабите ученици да минават в по-горен клас. Има ученици, които повтарят класовете и не могат да напредват без чужда помощ. Ще кажете, че времената са тежки, че не можете да мислите за наука и знание, докато се живее с купони, докато животът от ден на ден поскъпва. Животът си тече, а човек трябва да учи, да придобива знания и да се развива.

Радвайте се, че сегашните времена представляват благоприятни условия за работа. На християните е дадена задача да работят върху себе си и върху своите ближни, да съдействат за приемане на Бога в себе си. Всеки трябва да отвори сърцето си за Бога, да се примири с всички хора. Така ще се премахне онази ненавист, която съществува между граждани и селяни, между учени и прости, между богати и сиромаси. Когато Бог живее в човека, той е добър, независимо от това дали е общественик, или политик, учен или философ, светски или духовен.

Някой пита защо един човек е по-учен, по-богат, по-добър от другите? Защото е работил повече. Който придобива повече, той повече работи. Трудът на всеки човек се възнаграждава справедливо. Не завиждайте на никого. Който има много и може да носи без чужда помощ, той е силен

човек. Силният кон носи сто килограма на гърба си, а слабият едва носи петдесет килограма. Трябва ли слабият кон да се сили да подражава на силния? Същото се отнася и до човека. Не се насилвайте, да не пречупите гръбнака си. Ще кажете, че парите разрешават въпросите. Съгласен съм, че парите са необходими, но човек трябва да има три кесии, пълни с пари: една в джоба, друга в сърцето и трета в ума. И тогава ако отиваш да продаваш или да купуваш нещо, ще отвориш последователно и трите кесии. Който продава развалено масло за прясно, той не е отворил и трите си кесии. Много търговци дават малко, а много вземат; те търсят лесния път за забогатяване. Няма лесен път в Живота. Всичко се постига с работа и с труд, а това е най-приятното нещо в Живота. Иска ли човек бързо да забогатее, той се натъква на противоречия.

Един американец пожелал да опита силата на Ниагарския водопад, и сам той да се прочуе между хората. За тази цел, той си поръчал една голяма бъчва, която осмолили отвътре много добре и когато била готова, той влязъл вътре и се спуснал по течението на водопада. От страшното бучене на водата и необикновено бързото движение на бъчвата, американецът изгубил съзнание. Той бил изваден полумъртъв от бъчвата. Когато дошъл в съзнание, той казал: „За нищо в света, втори път не правя този опит! Богатството на целия свят да ми дадат, не влизам вече в тази бъчва.” Политическият живот е водопад, по течението на който хората се спускат с бъчви, но, в края на краищата, казват: „Смисълът на Живота не е нито в бъчвите, нито по течението на водопадите”.

В Китай, преди десетина века, живял един знаменит философ, на име Ку. Жена му била красива, добра домакиня. Те били бедни, но почтени хора. Един ден жена му казала: „Ето, изминаха се вече десет години откак живеем заедно. Живяхме добре, защото ти си добър човек. Дотегна ми сиромашията, искам да поживея богато и да не мисля за утрешния ден. Срещнах един богат търговец, за когото бих могла да се оженя, ако ти ме освободиш.” Мъжът я освободил, дал й своето благословение и така се разделил с нея. Доволна и радостна, че сиромашията няма да я мъчи, тя се оженила за богатия търговец. В това време Китай минавал през голяма политическа криза. Трябвало да се избере нов управител, който де подобри положението на страната. Като умен, честен и достоен човек, философът бил избран за управител. Щом се научила за това, жена му отишла при него и му казала: „Направих голяма грешка като се отделих от тебе. Можеш ли да ми простиш, ако се върна пак при тебе и да заживеем

отново добър и спокоен живот?” Философът я погледнал, помислил малко и, вместо да й отговори, той взел една чаша, напълнил я с нектар и я обърнал с устата надолу. Нектарът се разсипал на пода. Тогава той й казал: „Ако можеш да събереш нектара от пода така чист, както беше в чашата, тогава ние ще се съберем.”

Често хората постъпват с Бога така, както жената на философа със своя мъж. Първоначално те дават обещание на Бога да Му служат и живеят за Него, но, като не получат онова, което са очаквали, отказват се от Него. Като съзнаят погрешката си, те отново се връщат при Бога, но ще получат отговор, подобен на този, който китаецът дал на своята жена. От две хиляди години Христос очаква хората да се обърнат към Бога, да станат по-добри и безкористни, да хвърлят оглавниците си. Не стане ли това, Той няма да дойде между тях.

Идването на Христа на земята ще се отрази така, както се отразява изгряващото Слънце върху Живота, а именно: цветята се развеселяват, птичките запяват, животните се размърдват, а хората се обновяват и започват да пеят, да се веселят, да се обличат в нови премени. Не е далеч времето, когато Христос ще дойде на земята. Призовавам всички да се готвят за това велико посрещане. Нека всеки си върши работата: ако е ученик, да учи с Любов, да не повтаря класа; ако е работник, да работи, да използва благоприятните условия, които му са дадени. Вървете всички напред, не се спирайте, и никого не критикувайте. Да учите, да работите, да помагате на ближните си, да се радвате и веселите в името на Бога, това е поезията на Живота. Радвайте се, че Слънцето всеки ден изгрява, че вашите цветя цъфтят и разнасят аромата си далеч. Радвайте се, че вашите птички пеят и разсейват скърбите на сърцето ви. Изгряващото Слънце ще ви освободи от противоречията и несгодите в живота.

Желая всички хора да турят нов надпис на лицата си: „Човек за човека е брат”. Заличете стария надпис: „Човек за човека е вълк.” Това е стара философия, която изживя времето си. Беше време, когато човек гладуваше, поради което измени на своето Божествено начало и даде ход на животинското си естество. Днес условията са добри; не трябва човек да гладува нито физически, нито духовно, нито умствено. Дайте възможност на човека да задоволи всичките си нужди. Дайте му хляб, жилище и дрехи, да вложи доверието си във всички хора, като в свои братя. Богатият трябва да помисли за жилищата на сиромасите. Какво представлява жилището? Белият дроб на човека. Ако жилището, т.е. белият дроб е неразвит, той

заболява от туберкулоза. Богатите трябва да отправят своите добри мисли и чувства към сиромасите, да ги стоплят и разширят. Така ще се разтворят дробовете им, за да поемат повече чист, освежителен въздух. Не се опълчвайте едни срещу други. Посещавайте богатите, да видите как работят в градините си. Те ще ви дадат от своите семена и плодове. Като ги опитате, тогава ще разберете какво носят те в себе си. Следвайте техния път, и вие да придобиете добри плодове, да забогатеете. Ако нуждите на всички хора бъдат задоволени, кой на кого ще завижда?

Правете наблюдения върху проявите на хората, за да се учите от тях. Наблюдавайте малките деца как си играят, с какво се занимават и какви чувства ги вълнуват. Наблюдавайте как постъпва майката с децата си. Докато детето е малко, тя му се радва, милва го, гали го, нарича го ангелче. Обаче, като го кърми, това „ангелче" я хапе, дращи; дете, което хапе и дращи, не е ангелче. Обаче, с Любовта си, майката може да повдигне детето си, да внесе в него подтик към Доброто.

Изобщо, Любовта прави преврат в човека. Тя може да обърне към Бога и най-големия грешник. Истинско обръщане е това, при което човек обръща и кесията си, и сърцето си. Той е готов на всякакви жертви; на такъв човек може да се разчита, той заслужва доверие. Не разчитайте на човек, който обръща чуждите кесии и сърца, а своите държи затворени. Има смисъл човек да изпразва кесията си, ако напълни кесията на бедния; има смисъл да изпразва сърцето си, ако помага на страдащия; има смисъл да изпразва ума си, ако просвещава невежия – иначе, изпразването е безпредметно.

Както бащата на блудния син облече сина си с нова премяна, така и вие трябва да извадите нови премени, да облечете с тях своите синове и дъщери. Дойде ли при вас беден, страдащ човек, облечете го с нова премяна, дайте му нови обувки и турете му пръстен на ръката. Бъдете готови да изпразвате своите сърца и умове, за да пълните сърцата и умовете на онези, които са лишени от добри мисли и чувства. Благодарете на вашия баща и на вашата майка за грижите, които полагат за вас, макар и да сте бедни. За предпочитане е сух хляб, спечелен с честен и благороден труд, отколкото богата и пищна храна, придобита по нечестен път.

Благодарете за малкото, което днес имате. То ще се благослови и умножи. Силата се крие в малкото житно зрънце. Бъдещето е в слабите, бедни хора, които имат стремеж към Великото. Христос говори за нищите,

в смисъл за бедни, но такива, които носят Божественото в себе си. Той говори за кротките, за нажалените, като за хора, които разбират Божиите закони и ги прилагат. Те са блажените, на които е дадено Царството Божие. Добре разбраната сиромашия пречиства човека, приготвя го за добри, богати условия. Има случаи в живота, когато сиромашията е за предпочитане пред богатството. Едно време евреите продадоха Христа за трийсет сребърника. Ще видим за колко сребърника ще Го продадат сегашните народи. Вярвам, че сегашното човечество е оценило Христа за повече от трийсет сребърника. Дали ще Го продадат, не зная; бъдещето ще покаже. Желая, обаче, бъдещето човечество така да оцени Христа, че за нищо вече да не Го продава. Ако българите, както и всички останали народи, се държат за Христа, велико бъдеще ги очаква. Днес Бог чертае картата на Европа. На Него се дава отчет за делата на човечеството. Той преглежда сметките на всички народи и въздава на всеки народ заслуженото. Ще станат големи промени в света. Като си легнете вечер, сутринта ще станете бодри и весели, ще се радвате на новия ден, на изгряващото слънце.

Съвременното човечество се намира в положението на онзи бик, в крака на които влязъл голям трън. Бикът тичал, лудувал, ревал, но никой не могъл да му помогне – не разбрали какво става с него. Най-после едно момче, което разбирало езика на животните, се приближило до бика и го запитало:

– Какво ти е? Защо лудуваш толкова?

– В десния ми крак е влязло нещо, което ме мъчи и ми причинява голяма болка.

Момчето вдигнало крака на бика и видяло забит един голям трън. Извадило тръна, намазало мястото със зехтин и го превързало. Бикът веднага се успокоил.

Такъв трън има и в крака на съвременното човечество, което го кара да рита и да лудува. Като се извади трънът, човечеството ще се успокои и ще почне да работи за идването на Новата култура. Кой е този трън? Алчността. Всички хора се стремят към осигуряване, към по-големи придобивки, но, в края на краищата, пак остават ненаситени. Алчният човек никога не се насища. Заради алчността днес брат брата си продава, дъщерята – майка си, синът – баща си и т.н.

Бъдещата култура иде вече и обхваща всички домове, общества и народи. Тя обхваща млади и стари, моми и момци. От гледището на

новата култура, всички мисли, желания и действия на хората са осмислени. Тогава всяко движение ще има своето значение и всяка изказана дума – свой смисъл. Всяко знание ще бъде приложено на своето време и място. Колкото малко да е знанието, което имате, то може да се приложи. Бог се интересува и от най-малкото знание, затова като срещне ученик от първо отделение, ще го пита: „Свърши ли с успех отделението? Мина ли във второ отделение?" И Възвишените същества се интересуват от културата на хората. Те искат да разберат каква сила се крие в човешката култура. Велика е културата на онзи свят! Малцина могат да видят и разберат тази култура. Както астрономите се нуждаят от телескопи, за да виждат звездите на небето, така и вие се нуждаете от съответни телескопи, за да видите културата, която съществува на онзи свят. За да постигне това, човек трябва да работи усилено върху себе си. Макар и християни, вярващи в Христа, някои казват, че вратата между този и онзи свят е затворена. Това е знание на деца от първоначалното училище. Затворени врати има само в затворените, нечистите места. Следователно, всяка къща, в която вратите и прозорците са затворени, там владее мрак и хладина.

Христос се обръща към всички хора и казва: „Дайте нова премяна, нови обувки и пръстен на ръката на вашия блуден син и го приемете с Любов." Ще дойде вашият по-голям син, ще изкаже недоволството си от добрия прием, които сте оказали на по-малкия му брат, но това да не ви смущава. Вие сте дали всичкото си богатство на него. Недоволството му показва степента на неговата Любов. Такива хора минават за вярващи. Бъдещето е в ръцете на безбожниците, които са активни и енергични, справедливи и добри. Привидно те са безверници, а, всъщност, Бог живее в тях, и те Му служат.

Днес светът е потънал в мрак и хладина. Кой може да стопли хората и да ги обърне към Бога? Това може да направи само майката. Още като бременна, тя трябва да казва на детето си: „Синко, заповядвам ти да живееш чисто и почтено, да не убиваш и крадеш; да изпълняваш законите, които Бог е написал в сърцето ти. Само при това условие, ще ти съдействам да излезеш на бял свят." Какво казва сегашната майка на детето си? Тя го съветва да бъде умен, практичен, да използва добрите условия на Живота за себе си, да не мисли за другите. На такива съвети, именно, се дължи днешният егоизъм и алчност у хората. На тях се дължи изопачаването на Христовото учение. Ще кажете, че разбирате

Христовото учение. Това не е достатъчно. Ако разбираш музиката, трябва и да свириш добре. Значи, истински човек е онзи, който разбира от музика и художество, може да свири и рисува и прилага великите Принципи и закони в живота си.

Днес Христос проповядва на всички хора, на всички управляващи. Гласът Му се чува и възприема от всички. Светът върви напред, не може да се върне вече назад. Заедно с него и злото постепенно излиза. Излезе ли веднъж, никакво връщане не може да стане. Щом напусне царството си, втори път злото не може да царува. Идат щастливи дни за човечеството. Време е вече работоспособните хора да заемат първите места.

Наблюдавах един ден как един млад, левент момък пренасяше през една река жени, деца, да минат от единия бряг на другия. Светът се нуждае от млади, работещи хора, които да пренасят слабите и немощните през водата. Днес срещам много момци, хванали по една мома под ръка и се разхождат гордо. Те минават за кавалери. Според мене, кавалер е онзи, който може да пренесе момата от единия бряг на реката до другия. Лесно е да ходиш по суша с момата. Да си подадем взаимно ръка за братство! Това иска Христос от всички хора. Нека всеки се държи за убежденията си, но да се стреми да цъфне, да завърже, и плодът му да узрее. Нека всеки даде такъв плод, какъвто зародиш е вложил Бог в него. Какъвто и цвят да си, важно е да цъфнеш; какъвто и плод да си, важно е да вържеш и да узрееш. Моята задача е да дам на всеки корен тор, повече влага, светлина и топлина.

Всеки да се стреми да изяви образа, който му е определен отпреди милиони години. Който го погледне, да каже: „Ето един човек, създаден по образ и подобие Божие!" Задачата на всеки човек е да възстанови този образ. Как ще постигне това? Като работи върху себе си, за да изправи прегрешенията си, които са помрачили съзнанието му; като придобие онези Добродетели, които някога е загубил; като изправи кривите линии на лицето си. Помагайте на всеки паднал, тъжен и нещастен човек, без да го критикувате и осмивате. Бъдете снизходителни едни към други, както е снизходителна майката към погрешките на своите деца. България се нуждае от добри, разумни, честни и справедливи българи. Не се страхувайте от това, което преживявате днес. Всичко ще се превърне на добро. Велико е предназначението на индивида. Народът е условие за развитието на индивида. България е създадена за добрите българи, Англия – за добрите англичани, Германия – за добрите германци и т.н.

Желая, още днес вашите бащи да ви дадат нова Премяна, нови обувки и пръстен на ръката; след това да заколят най-охраненото теле за вас; да ядете и да се веселите; когато по-големият ви брат се върне от нивата недоволен, да му кажете: „Не се сърди, братко, аз дойдох при баща си, не с права на негов син, но като един добър слуга между многото негови слуги."

Христос донесе това учение на света – учението на Любовта. Приемете Го и вие.

Беседа, държана на 15 декември 1918 г.

НЕИЗВЕСТНОТО

И вкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото. (Марк 10: 10)

Този стих не съдържа нищо определено в себе си. Ако това е задача, ще бъде с две неизвестни. Известната величина е вкъщи, а неизвестните са невестата и младоженецът; учениците са известното, а училището – неизвестното. Аз вземам този стих, за да покажа, че както в Живота, така и в Природата има известни и неизвестни величини, между които съществува някакво отношение. Например, казваме студ. Студът е физическо усещане, което се възприема чрез организма. Учените го определят като намаляване на дейността, или намаляване на топлината. Значи, ние приемаме студа като състояние; в действителност, съществува ли студ в Природата, това е неизвестно. Между студа и омразата има нещо общо. Те са от една и съща категория. Студът е състояние, което има отношение към физическия свят, а омразата – към Астралния или Чувствения. Обаче, и студът, и омразата се образуват в човека. Който има малко топлина, ще усеща студ; който има малко Любов, ще изпитва омраза. Студът се възприема от човека като усещане, а в Природата съществува като сила. По същия начин и омразата се възприема от човека като чувство, а в Природата съществува като сила.

„И вкъщи." Думата „къща" означава младоженци. Къща се нарежда, когато двама млади се събират да живеят заедно. Когато две птички се събират заедно да мътят, и те си правят къща – полог, гнездо. Когато се събират ученици да учат заедно, съгражда се училище. Дето има ученици, необходимо е училище. Кой създава съдията? Престъпниците. Кой създава свещеника? Грешниците. Значи, не може да съществува учител, ако няма ученици. При това, ако учителят е добър, и учениците ще бъдат добри. Състоянието на учителя се отразява върху състоянието на учениците. Често учениците са външен подтик на учителя, за да прояви той своето вътрешно естество. Правилно е учителят да съществува по причина на вътрешния стремеж на учениците към учене; свещеникът съществува по причина на вътрешна жажда на душата към Бога; съдията – поради стремежа на човека към търсене на Правдата. Истинска майка е тази, която се жертва от Любов. Тя разбира Божията воля и доброволно става майка. Всеки човек, който изпълнява известна служба не от Любов, а

за печелене на пари и за забогатяване, той не е пратен от Бога. Неговата съдба се определя от хората, а не от Бога. Това са отношения на величини.

Какви биват величините? Реални или абсолютни и нереални или относителни. Коя величина е реална, и коя нереална? Имате два глобуса, еднакви по големина, обаче, единият е кух и само отвън позлатен; вторият е плътен и от чисто злато. Кой от двата е реален, и кой – нереален? Първият е нереален, а вторият – реален. Човек може да се ожени за празен глобус; може да се ожени и за плътен глобус, направен от злато. Той може да бъде учител на празни ученици, а може да бъде учител и на ученици от чисто злато. Това са отношения, които имат цена само за онези, които пипат, виждат нещата и желаят да ги разберат. Който нито пипа, нито вижда, нито желае да разбере нещата, той е в положението на автомат. Той може да говори, да се движи, да е топъл и пак да е автомат. Ще кажете, че този човек е топъл. Топлината му е само физическа. За да се създаде човешкият организъм, нужно е, освен топлина, още и чувства. За да се създаде Духовно тяло, нужно е съзнание. За да се създаде Умствено тяло, нужно е участието на мисълта.

„И вкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото“ Съграждането на къщата е резултат на двама млади. Къщата, в която влязъл Христос, била на добри, почтени хора; тя била здрава, хубава. В тази къща, именно, учениците на Христа разисквали върху въпроса, позволено ли е мъж да напусне жена си, или господар – къщата си и да я даде под наем. Христос отговорил: „Мъж може да напусне жена си само за прелюбодейство.” С други думи казано: господар може да напусне къщата си и да я даде под наем, само когато жена му е направила някакво престъпление. Когато пожелае да забогатее, човек дава вече къщата си под наем. Не е лошо, че си дал къщата си под наем; лоши са последствията.

И тъй, за решаването на една задача с неизвестни, излизаме от известните. Неизвестните величини – младоженците, ще се намерят от известните – къщата и учениците. Къщата представлява тялото на човека. Всяка къща, т.е. всяко тяло е създадено от двама младоженци. Затова казваме, че от къщата на човека се съди за самия човек. Колкото по-щедър е човек и по-добре развит в умствено отношение, толкова по-големи са вратите и прозорците на неговата къща; ако е скъперник и умствено ограничен, вратите и прозорците на къщата му са тесни и малки. Може би ви се вижда чудно какво отношение има между скъперничеството на човека и малките и тесни прозорци и врати на къщата му. Наблюдавайте

проявите на хората в живота и ще се убедите в отношението, което изнасям. Вижте какъв съд или чувал носи алчният, когато иска да му дават нещо – съдът или чувалът му е много голям; и на дъното на съда да му турят нещо, той всякога носи в ума си идеята за голям съд, да побере повече. Който не е алчен, и при изобилието на нещата, той отива с малък чувал.

Българите често си служат с поговорката: „На прехвалени ягоди с голяма кошница не ходи." Тази поговорка може да се преведе с други думи: там, дето всички реалности са неизвестни, не мисли, че можеш много да спечелиш. Въз основа на този закон, човек знае в коя къща могат да го приемат, и в коя не го приемат. Всеки живее в такава къща, каквато му подобава. Някой казва, че му дотегнала къщата, в която живее. Къщата има отношение към неговата душа. Значи, каквото е тялото му, т.е. къщата, такава е и душата му. Къщата представлява физическия свят на човека, учениците – духовния свят, а Христос – връзката между двата свята. Понеже е връзка между два свята, Христос влиза само в чисти, здрави къщи, и там прави връзки. Къщата, в която влязъл с учениците си, била като храм. Хората, на които принадлежала, били красиви, щедри, с широк замах на ума и на сърцето. Щом влязъл в тази къща, Христос се почувствал разположен да говори.

Следователно, здравата, чиста и красива къща е акумулатор на Божествена енергия. Ако почвата, върху която е съградена къщата, е чернозем, тя представлява добри условия за развиване на попадналите в нея семена. Тя лесно поглъща Божествената светлина и топлина. Ако материята, от която е направено тялото, е чернозем, тя крие в себе си благоприятни условия за развиване на семенцата на Живота. В тази къща Христос говореше с учениците си върху женитбата. Разговорът се водеше на закрито. Значи, въпросът за женитбата трябва всякога да се разисква на закрито, понеже е свързан с Любовта. За Любов не се говори на открито, нито в безвъздушно пространство. Защо? Защото тя подразбира отношения. Дето има отношения, има и ограничения, затова за нея се говори само на закрито.

Като се говори за Любовта, дохождаме и до други два принципа – Вяра и Надежда, които имат отношение към нея. Тогава казвам: Надеждата оживява, Вярата възкресява, а Любовта съединява. Надеждата има отношение към сърцето, към чувствата, към физическия живот. Имате ли нужда от Надежда, кажете: „Господи, облечи ме в Надежда." Надеждата не

се дава, но се облича. Тя е дреха, с която човек се облича. Обличането, даването са Божествени процеси. Казва се, че Вярата възкресява. Тя има отношение към човешкия ум. Следователно, Възкресението подразбира придобиване на Светлината. Когато имаш нужда от Вяра, ще кажеш: „Господи, изпълни ме с Вяра”. Вярата не се дава, тя изпълва човека. Когато имаш нужда от Любов, ще кажеш: „Господи, съедини ме с Любовта”. Значи, Животът се придобива чрез Надеждата, Възкресението – чрез Вярата, а съединението – чрез Любовта. Българите казват: „Съединението прави силата.“ Тук липсва нещо. Правилно е да се каже: „Любовта прави съединението, а съединението прави силата.“ Ако българите искат работите им да вървят добре, трябва да си служат с целия израз, а не само с последния – съединението прави силата. За да бъдем силни като народ, като вярващи, трябва да сме съединени в Любовта. Това съединение ще ни направи силни. Казват: „Да се съединим, да образуваме дружество”. Съединение или сдружаване без Любов лесно се разпада, както се разпадат обръчите на кацата. Развивайте Надеждата, Вярата и Любовта си, за да се закрепите и в трите свята: Надеждата ще свърши всичките ви работи на физическия свят, Вярата – в Умствения и Духовния свят, а Любовта – в Божествения.

Някой се оплаква, че хората не го обичат. Той е в първата фаза на Живота, няма Надежда, няма и Любов в себе си. Той трепери от студ, затова трябва да влезе вкъщи, да го облечем и угостим. Първо ще стоплите човека, ще го облечете и нахраните, а след това ще го въведете в по-висок свят. Той ще върви от Надеждата към Любовта, т.е. от физическия свят към Божествения. Затова казваме, че какъвто е животът на човека на земята, на физическия свят, такъв ще бъде и на Небето, в Божествения свят. Не се лъжете, че ако живеете на земята зле, на Небето ще бъдете добре. Така мислят някои ученици. Те не слушат какво им се преподава в училището и разчитат на частни учители. Ученикът трябва да слуша какво му се преподава и сам да учи. Тогава и учителят му ще бъде гениален. Ако учениците са лениви, и учителите не могат да изкарат нещо особено от тях. Влезте в един клас и вижте как преподава учителят. Ако преподава добре, енергично, и учениците му са такива. Подобното от подобно се привлича. Искате ли да привлечете Божия Дух в къщата си, създайте Му условия, които да Го привлекат. Ако вратите и прозорците на къщата ви са малки, Той ще мине и замине покрай вас, без да ви посети.

Божествените мисли изискват възвишени умове и сърца. Кой човек си

прави къща на мочурливо място? Никой. Колко по-малко можете да очаквате Божия Дух да се засели на такова място. Ако реши да се засели на такова място, хиляди години преди това Той ще праща работници да го насипват и изсушат. Когато стане годно за живеене, тогава Духът може да го посети и да остави там своето благословение. Всеки иска Бог да го посети, както Христос посетил къщата заедно с учениците си. Ако в миналото Бог ви е посещавал, и днес ще ви посети. Българите казват: „Дето е текло, пак ще тече." Ако Бог никога не е влизал във вашата къща, и днес няма да влезе. Кога Бог не може да влезе в къщата на човека? Когато няма врата. Как ще ви дойдат гости, ако къщата ви няма врата, отдето да влязат?

„И вкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото." За какво Го запитаха? За отношенията на човека към света. Казано е в Писанието, да не се свързвате със света. С кой свят? С вашия свят на илюзиите и на заблужденията. Всички хора живеят в илюзии и заблуждения. Например, някоя мома мисли, че ще се ожени за добър момък, ще има добри деца. Не е лошо това, но каква е реалността? Това, което тя си въобразява, още не е реалност. Първо, човек трябва да мисли за тялото си, да има здраво тяло, а между мислите, чувствата и постъпките му да има хармония. Ще възразите, че няма абсолютно здрави хора на земята. Така е, но всички болезнени състояния не са болести. Например, хремата, треската не са болести, но състояния за(на) пречистване. Чрез тях организмът се чисти от излишни утайки и наслоявания. Обаче, туберкулозата, живеницата са болести. Има и психически болести. Който се самоосъжда, без да се изправя, той е болен. Някой казва за себе си, че е грешник; въпреки това, продължава да служи на порока си. Щом съзнаваш, че имаш известен порок, хвани го с щипците и го хвърли вън. Той е твое незаконно дете. Ти си го родил, ти имаш право да го хвърлиш навън. Каже ли някой, че не може да се освободи от греха и от порока си, той се самозаблуждава. Както си грешил, така можеш и да се освободиш от греха. Който прави зло, и Добро може да прави; който прави Добро, и зло може да прави.

Учениците запитаха Христа: „Има ли право мъж да напуска жена си?" Отговорът на Христа може да се предаде със следните думи: мъжът може да напусне жена си, ако тя не го обича. Ако мъжът няма Вяра в жена си, и тя не може да му вярва; ако мъжът няма Надежда в жена си, и тя не може да има Надежда в него. Правило е: отрицателната сила не може да предизвика положителна. Мъжът представлява главния мозък в човека,

чрез който е свързан с външния свят. Жената представлява стомашния мозък, чрез който е свързана с вътрешния, с Божествения свят. Стомашният мозък има отношение към цялата вселена, затова жената е по-близо до Божествения свят от мъжа. Това, което човек възприема чрез стомашния мозък или чрез симпатичната нервна система, е по-вярно от това, което възприема чрез главния мозък.

Когато Божественото Начало в човека, т.е. Духът или Христос влезе във вашата къща, вие ще разисквате върху отношенията между мъжете и жените, между синовете и дъщерите. Синът е отражение на бащата, а дъщерята на майката. Мъжът представлява къщата, а жената – ученичката, която трябва да влезе в мъжа, т.е. в къщата и да я измаже отвътре. Тя има право свободно да излиза и влиза в къщата, само когато отива на училище. Ученичката е длъжна да се грижи за реда и порядъка в къщата, да поправя врати, прозорци и покриви, да не остави нито една счупена керемида. Както се грижи за къщата, така има право и да изисква от нея. На много мъже керемидите на покрива са счупени или разместени, затова къщите им текат. Като не знаят причината за това, жените се оплакват от мъжете си, че били лоши. Щом жената се грижи за къщата, трябва да се качи на покрива, да види какво е състоянието на керемидите и, ако има счупени или разместени, да ги поправи. Следователно, докато жената е поставена от Бога да живее в една къща, тя няма право да я напуска. В дадения случай, къщата е нейна собственост. Когато създаде втория Адам, Бог му даде жената за другарка, която да го регулира. Мъжът се оплаква от жената, като виновница за греха, но без нея той щеше съвсем да пропадне. Жената е най-малкото зло в света. Без нея светът щеше да бъде по-зле.

Защо излезе жената от къщата? За да стане ученичка. Първият ѝ Учител беше Господ. Той ѝ казваше: „Внимавай да не събориш къщата, която ти е дадена”. След като говори с първия си Учител, тя излезе вън, между дърветата, дето намери втория си учител. Лошото в жената се заключава в това, че, след като има един учител, тя търси втори. Опасно е да имаш двама учители, двама бащи, двама съдии, двама кредитора, двама възлюбени и т.н. Къщата, която Бог първоначално създаде, беше посетена от Христа. Той извади жената вън от къщата и се разговаряше с нея върху въпроса за отношенията между мъжа и жената. Значи, ученикът на Христа е жената. Кой е нейният учител? Майката, т.е. Любовта. Сега има и мъже – учители. В книгата на пророците се употребява изразът: „Ще се оженим за синовете си“. Този израз ни се вижда неестествен. Наистина,

странно е майка да се ожени за сина си. Странно е, защото под женитба сегашните хора разбират само едно отношение, брак между мъж и жена. От израза „ще се оженим за синовете си“, разбираме връзка между майката и сина, която се основава на Любовта и на Обичта.

В първоначалния език под женитба се разбира Любов, проявена на физическия свят. Каже ли някой, че се е оженил, питам го: с Любов ли се ожени, или без Любов? Ако се ожениш с Любов, ти минаваш през женитбата; ако се ожениш без Любов, ти сам се заробваш. Ако следвате едно учение без Любов и не го прилагате, вие сте слуга и роб на това учение. Как се изявява Бог на физическия свят и чрез кого? Ако обичате майка си, Бог се изявява чрез нея. Тя ви говори това, което възприема от Бога. Чрез майка си вие се свързвате с Надеждата, Вярата и Любовта. Чрез Надеждата се свързвате с физическия свят, чрез Вярата – с Умствения и с Духовния и чрез Любовта – с Божествения.

„И вкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото.“ И до днес още хората задават същия въпрос. И до днес още срещате хора, които се оплакват, че нямат къща, пари, нямат възможност да пращат децата си на училище. Щом нямат къща, това показва, че майката е умряла. Да умре майката, това е лош признак. Майката трябва да живее, колкото и синът живее, да внесе нещо ценно в него. Син, на когото майката е умряла рано, е лишен от много блага. Майката на човечеството умря преди осем хиляди години, като остави Адам и Ева сираци – това беше наказанието им. Те трябваше да минат през големи страдания, за да възприемат по друг начин това, което не получиха направо от майка си. Ако майката на човечеството беше жива, нямаше да има страдания на земята. Всеки човек има по една майка. Умре ли тя, умът му се помрачава, сърцето му се втвърдява, и Любовта престава да действа. Той не вижда вече нищо красиво. Къщата му постепенно се разрушава, не влиза вече в нея Учителят с учениците си, не се разисква вече по въпроса, върху който Христос е говорил. Стихът, в който се казва „Ще изпратя Духа си да ви научи“ подразбира, именно, Божествената майка. Велико благо е за човека да бъде Божествената майка, т.е. Любовта в него. Тя е нежна, деликатна, отзивчива. Който не я слуша, той остава сам. Тя се отдалечава от него. Докато Божествената майка е в човека, той има всички благоприятни условия за реализиране на своите желания. Той лесно разрешава задачите си, лесно се справя със своите мъчнотии.

Сега ще ви дам една формула за разрешение: брашното се пренася от

воденицата с кола; колелата, осите на колелата и конете се движат; неподвижни остават само поводите на конете. Разрешението е следното: каквото е отношението между колелата и осите, между конете и поводите, такова е отношението между Правдата и неправдата от една страна, и между Любовта и Мъдростта от друга страна. Значи, само Любовта и Мъдростта могат да движат колелата на нашия живот. Колелата се движат по крива линия, конете – в права линия, а поводите остават неподвижни. Поводите представляват Правдата, осите – Доброто. Научете се да виждате вътрешната страна на нещата, да разбирате символите, с които си служи разумната Природа.

„И вкъщи пак учениците Му попитаха Го за същото." Заключителните думи на Христа в този ден бяха следните: „За да изпълните Божията воля на земята, трябва да се облечете с Надеждата, да се изпълните с Вярата и да се съедините с Любовта." Този е пътят, по който трябва да живеят българите. Този е начинът, по който могат да се обърнат към Бога. Само така те ще се свържат с Възвишените същества, с добрите хора, със светиите, с всички, които работят за повдигане на човечеството. Когато слънцето грее, не се занимавайте със странични работи, но изложете гърба си на слънчевите лъчи, да възприемете неговата светлина и топлина, да превърнете всичко в светли мисли и възвишени чувства. Щом можете да превръщате слънчевата енергия в мисъл и чувства, ще помагате и на своите ближни. И аз съм дошъл да помагам на българите. Както и да се отнасят те с мене, колкото и да ме гонят и преследват, аз съм решил да ги стопля, да им направя такова Добро, каквото никой досега не е направил за тях. След това ще им кажа „довиждане"!

Сегашните хора, светски и религиозни, мъчно успяват в живота си, защото се раздвояват. Те не слушат своя вътрешен глас, но се влияят от различни авторитети. Светските и учени хора спорят върху различни теории; религиозните търсят правия път, искат да знаят коя църква е най-права. Казано е, че нито в Ерусалим ще се кланяте, нито на тази планина, но ще отправите ума, сърцето и душата си към Господа на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Той носи Свобода за всички хора, за всички народи по лицето на земята.

Сега, приятели, оставям ви с Надежда в сърцата ви, с Вяра в умовете ви и с Любов в душите ви, да възкръснете и разберете дълбокия смисъл на думите, които ви говоря. Следвайте пътя, който Бог ви посочва. Бъдете свободни и живейте така, както Бог ви е учил и продължава да ви учи.

Бъдете свободни по ум, по сърце и по душа, здрави по тяло, за да носите Божественото учение, което е вложено във вас от създаването на света. Бъдете работници на Божествената нива. Този е пътят, по който българският народ може да се повдигне. България е тяло, а българският народ – душа. Говоря за българския народ като душа, повдигането на която влиза в Божествения план.

Желая ви, Надеждата, Вярата и Любовта да бъдат у вас, за да разберете дълбокия смисъл на Живота.

Беседа, държана на 29 декември 1918 г.

ВЕЛИКИТЕ УСЛОВИЯ НА ЖИВОТА

Както ме познава Отец и аз познавам Отца, и душата си полагам за овцете. (Йоан 10:15)

„Както ме познава Отец и аз познавам Отца“ – един от важните стихове по форма съдържание и смисъл, за да се разбере този стих трябва да се постави далеч от обикновеното човешко съзнание. Само онзи може да разбере вътрешния смисъл на стиха, който познава езика на слънцето, на светлината и топлината, на въздуха и на водата, на росната капка и на вятъра. Богат, красив и смислен е езикът на слънцето. Който знае този език, той може да проникне вътрешния смисъл на живота.

Отец и син са обикновени думи, познати не само на хората, но и на животните. И млекопитаещото познава своя баща; и бащата познава сина и дъщеря си. Наблюдавайте животните и ще се уверите в това. Ако конят види дъщеря си в стадо коне, изпъжда я навън. Наистина животните нямат разбирането и културата на съвременните хора, но и те имат вътрешно чувство към Божествения ред и му се подчиняват. Прелетните птици знаят точно времето на тяхното прелетяване. Паякът например, носи в себе си изкуството да преде. Той преде такава тънка и издръжлива нишка, каквато и най-модерните предачи не могат да постигнат. Ще се възрази, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Този стих има отношение към първия човек, а не към онзи, който е сгрешил. За човека след грехопадението се казва, че е в рабски образ. И Христос като се видя в този образ, се смири. Следователно, докато не се смири и познае Отца си, човек не може да мисли, че носи образ на Бога. Защо страдат хората? – За да се смирят. Защо страдат животните? – По същата причина. Когато волът насочи рогата си към своя господар, последният го мушне няколко пъти с остена си и го смирява. Така и Бог отправя остена си към човека, който иска да боде, да рита, да хапе. Който много боде и рита, минава за голям философ и критик, с особени възгледи за живота, но често се натъква на остена.

Коя е причината за страданията на съвременните хора? – Илюзиите, с които живеят. Всеки си мисли това, което не е, всеки си представя нещата такива, каквито не са, Майката си въобразява, че е идеална майка, и ако не я признаят за такава, страда. Бащата, сестрата, братът също си

въобразяват, че са по-добри, отколкото са в действителност и, като не ги признаят за такива, страдат. Кои са качествата на майката и на бащата? Коя жена наричаме майка? Кой мъж е баща? Жената е майка и мъжът – баща не само по форма. Понятията „майка и баща“ крият велико съдържание и велик смисъл в себе си. Майката казва, че детето е излязло от нея, т.е. родила го е, за това е майка. Какво ще кажете тогава за тръбата, от която излиза водата? Следователно, не всичко, което изтича от човека, е родено от него.

Съвременните хора са загубили вътрешния смисъл на езика, поради което са объркали понятията за живота.Обаче,Христос казва: „Както ме познава Отец, така и аз познавам Отца си; и душата си полагам заради овцете.“ Казано е в писанието: „Отец люби Сина си.“ Това значи – Бог вложи живота си в Христа и се пожертва чрез Него. Христос е отражение на Бога, затова Бог Го познава. Бог е любов,която се познава чрез Сина. Бащата познава любовта,която е вложил в сина си. Затова Христос казва: „Както ме познава Отец,така и аз Го познавам.“ Не може синът да не познава любовта, която бащата е вложил в него.

Казано е в писанието: „Бог е възлюбил истината в човека.“ Който съзнава това, той е носител на истината, той никога не отпада, никога не лъже. Истинолюбивият живее в светлина. Който отрича истината, живее в сянка,в тъмнина. Тази е причината за погрешките,на които постоянно се натъкваме. Невъзможно е човек да търси нещата в тъмнината и да ги намери. Невъзможно е да се движиш в тъмнина и да не правиш погрешки. В Божествения свят всяко нещо е на своето място. В човешкия свят нещата са разбъркани.Тази е причината, задето хората са изгубили смисъла на своя живот. Който иска да осмисли живота си, трябва да постави мислите и чувствата си на определените им места. Постави мислите и чувствата си в строго определено математическо отношение, и животът ти ще се осмисли. Търси смисъла на всички явления в природата и живота, за да осмислиш и своя живот. Всяко явление има две страни: положителна или добра страна и отрицателна или лоша. Вятърът, например, носи прах, но едновременно той пречиства въздуха и обновява човешката мисъл. Вятърът някъде движи облаците и донася дъжд, а някъде – суша. Водата и вятърът обработват почвата, но сами не могат да възрастят посятото семе. В помощ трябва да им дойдат светлината и топлината, да възрастне или възкръсне животът,посят в земята. Светлината внася стремеж, а топлината – движение; светлината определя посоката и целта, а топлината дава сила

за реализиране на целта; светлината отправя живота нагоре, отдето тя слиза, а топлината го импулсира и разширява. Словото, т.е. семето в живота е Христос, защото Той казва: „Аз познавам Онзи, който ми дава живот и ми показва пътя; виждам светлината, която ми сочи целта; усещам топлината, която ме разширява и движи към целта на моя живот. Щом познавам светлината, топлината и живота, познавам и Отца си." Христос казва още: „Полагам и душата си за овцете."

И тъй, каквото е отношението на Христовата душа към човеците, такова е отношението и на въздуха, водата, светлината и топлината към растенията. Христос трябва да полее почвата на нашия живот, да я озари със своята светлина и топлина,за да възкръсне Божественото. Както любовта възкреси Христа, така ще възкреси всяка човешка душа. Затова е нужно познаване на Отца и Сина. Познаването означава разбиране и прилагане на великия закон на любовта, който спасява и възкресява. Спасението няма да дойде нито от водата, нито от въздуха, нито от земята. Спасението иде от Слънцето на живота, носител на светлината и топлината. Водата символизира надеждата, а въздухът – вярата. Ако имаш вода в себе си,ще имаш и надежда; ако имаш въздух, ще имаш вяра. Надеждата и вярата съществуват в света, но хората не са ги възприели и приложили. Вярата развива ума, а надеждата – сърцето. Радвайте се, че водата тече, а въздухът се движи и образува ветровете, защото подтикват хората към мисъл и чувство. Защо идат изпитанията и страданията? – За да се усилят вярата, надеждата и любовта на хората. Каквото е отношението между водата, въздуха и светлината, такова е отношението между вярата, надеждата и любовта. Който иска да усили вярата, надеждата и любовта си, трябва да работи съзнателно върху себе си. Кой борец е придобил сила, без да прави упражнения и да развива мускулите си? Героят е силен човек, но с години е работил върху мускулите си. Философът се отличава със силен ум и дълбока мисъл, защото постоянно работи със своя мозък. Добродетелният човек има велико сърце, защото постоянно го упражнява. И водата се пречиства след като мине през ред процеси: утаяване, прецеждане, изпаряване. Нищо не се постига изведнъж и наготово. На мнозина усилията се виждат безпредметни, глупави, но трябва да се знае, че мъдрите и умни неща се крият в привидно глупавите, а глупавите – в привидно мъдрите и умни. Когато мисли, че е много умен, човекът престава да работи и загубва всичко, което е придобил. Когато богатият мисли само за богатството си и разчита на него, той постепенно

обеднява. Такива хора влизат и излизат от дома си без да работят и, в края на краищата, нищо не придобиват. Те приличат на търтеите, които бръмчат, влизат и излизат от кошера, без да донесат капка мед. Днес в Божествения кошер има много търтеи, които пчелите сами умъртвяват и изхвърлят навън. Онези търтеи, които оцеляват, обикалят кошера и бръмчат, очакват благоприятни условия, да влязат вътре и да хапнат от готовия мед.

Христос казва: „Както ме познава Отец, така и аз Го познавам; и душата си полагам заради овцете."

Нека всеки си каже: „Както ме Отец познава, така и аз Го познавам". Който познава Отца си, той взима оралото и мотиката и отива да оре и копае. Както детето прави движения да намери майка си, да се накърми, така и човекът трябва да вдига и слага мотиката в земята – своята майка кърмилница, да се храни от нея. Когато на детето израснат зъби,то започва да дъвче. Майката се радва,че детето дъвче хляб, плодове, мачка ги със зъбите си, без да мисли за жертвата, която те правят за него. След всичко това, хората се питат защо идат страданията и нещастията. Отговорът е прост. – Хората страдат, за да научат закона на жертвата. Растенията, плодовете и животните се жертват за хората, а хората трябва да се жертват за по-възвишените същества от тях.

„Както ме познава Отец". Познаването има отношение към жертвата. Само за онзи можеш да се жертваш, когото познаваш. За това и Христос казва: „Както Отец се жертва за мен от любов, така и аз проявявам любовта Му". Жертвата е Божествен закон, който трябва да проникне в умовете и сърцата на хората, да ги направи силни. Жертвата има отношение към любовта. Само любещият може да се жертва. Дето любовта отсъства, там животът се обезсмисля, и човек очаква на хората, а не на Бога. Той търси светлина, топлина и сила отвън, а не от Божественото начало в себе си. Божественото се познава по жертвата и любовта. Силата на човека се крие в любовта, а не в думите. Който говори само за любов, а не я проявява, е като празна бъчва, която вдига шум и нищо не дава. Думи, лишени от съдържание и смисъл са като търговски обяви, които имат за цел да рекламират стоката и да повдигнат цената ѝ. Ще кажете, че обичате житото, плодовете, зеленчуците. Кой не обича това, от което придобива нещо? Обичаш ябълката и крушата, но ще ги сдъвчеш със зъбите си. Обичаш житото,но ще го туриш под воденичния камък. Ще се възрази, че плодовете и житото се жертват за човека. Жертват се те, но насила, а не

доброволно. Истинската жертва е доброволен, свободен акт. Узрелият плод сам пада от дървото и се жертва, но откъснеш ли го зелен, ти употребяваш насилие върху него. Следователно, жертвата става на време и доброволно.

„Както ме Отец познава“. Като се говори за познаване на Отца, хората искат да чуят гласа Му, да им говори. Бог може да говори на хората, но те трябва да познават езика Му, да Го разбират. Не го ли разбират, те всякога ще спорят, дали Господ е говорил на човека, или не. Господ е говорил, и говори, но не на всички хора. Ако царят влезе в един от своите обори и погали най-хубавия си кон, това показва, че се е разговарял с него. Този кон може да каже, че се е разговарял с царя, но другите, или трябва да вярват на думите му, или да отрекат истината, че царят може да се разговаря с конете. Така и Бог е говорил в миналото, говори в настоящето, и ще говори и в бъдеще, но само на онези, които имат любов. Дето няма любов, там не се чува говора на Бога. Каже ли някой, че Бог му е говорил, ще го питам: Ти готов ли си да се жертваш за Бога, за човечеството, за народа си? – Не съм готов още. – Щом не си готов за жертва, и Бог не може да ти проговори. Невъзможно е Бог да говори на човека, и той да не е готов за жертва. Невъзможно е камъкът да стои цял ден на слънце и да не се стопли. Изложат ли се на слънце, и камъкът, и дървото се стоплят. Бог говори на човека само при известни условия, при известни отношения, когато Той пожелае, а не когато човекът изисква. Бог сам определя момента, когато трябва да проговори на една душа. Милиони житни зрънца има в хамбара, но всички няма да бъдат посяти. Част от тях ще бъдат хвърлени на нивата, а останалите ще се превърнат на хляб. Само напредналите души ще чуят гласа на Бога и ще Го познаят. – Кой човек е напреднал? – Който е силен по ум, по сърце и по душа, т.е. който носи в себе си вярата, надеждата и любовта. Не е силен ум този, който възприема и поглъща нещата, както попивателната хартия поглъща водата. Тогава ще излезе, че фотографната плоча е силна. Достатъчно е да я изнесете на светло, за да отпечата образите, които попадат на пътя ѝ. Всъщност, това се дължи на светлината, а не на нея. Доброто излиза от светлината,а човек така съчетава условията, че дава възможност на светлината да се прояви. Човек прилича на своя портрет, но портретът не е жива фотография. Художникът нарисувал добре вашия образ, поставил е съответните цветове на лицето, направил ви е красив, но това не е истинска красота. Не се заблуждавайте от външни неща.

Мнозина живеят в заблуждения, поради което имат криви разбирания

за живота. Някой се поглежда самодоволно в огледалото и си казва: Пълничък, здрав, красив съм, пък и богат съм. – Не се лъжи, това са фотографии в твоя ум, които всеки момент могат да се заместят с нови. Всеки философ или учен може да наруши щастието ви. Достатъчно е да прочетеш една песимистична книга, за да кажеш, че животът няма смисъл и да изгубиш щастието си. Ако любовта е проникнала дълбоко в човешката душа, никаква сила в света не може да отнеме мира, който Бог е вложил в нея; никаква сила в света не е в състояние да отнеме светлината на човешкия ум и топлината на неговото сърце. Това значи, да живееш в реалност.Излезе ли от тази реалност, човек изгубва мира си и търси помощ отвън. Вяра е нужна на човека: Вяра в Бога, в ближния и в себе си.

„Както ме познава Отец, така и аз познавам Отца“. Този стих подразбира синовно отношение. Синът прави това, което бащата прави; и бащата прави това, което синът прави. С други думи казано: Както Отец е вложил живот в мене, така и аз мога да оживя другите. Ще кажете, че така говори само Христос, но не и човек. Ако сте фотографна плоча, така е, но ако светлината е вън и вътре във вас, и вие ще правите това, което Христос прави. Защо всеки човек да не каже като Христа, че както Христос познава Отца си, така и той Го познава и полага душата си за Неговите овце? Не мислете, че е смелост да се сравнявате с Христа. Христос дойде на земята да покаже на човека пътя, по който трябва да мине. Благодарение на самопожертването на Христа, днес има 500 милиона християни, които Христос познава. Защо тогава и християните да не познават своя Спасител? Кой баща днес не познава сина си, и синът – баща си? Коя мома, като се влюби в някой момък, не обиква и баща му? Момата казва на своя възлюбен: Готова съм да положа живота си за тебе и да следвам твоя път. Щом влюбените се разберат и познаят, те познават и Бога. Това става всеки ден, в обикновения живот, но стане ли въпрос за духовното, всички се страхуват от него. Има нещо страшно в живота – това са зъбите на смъртта. Обаче любовта е мощна сила, която внася в човека радост, веселие, активност. Любов е нужна на съвременните хора, та изпълнени с нея да, кажат: Познаваме Христа, както Той ни познава, и полагаме живота си за Неговите овце. Това е новото учение, което осмисля живота и го освобождава от ненужни мъчнотии и страдания.

Защо страдат съвременните хора? – Защото живеят в илюзии и заблуждения, които всеки ден се разбиват. Няма човек в света, който да е свободен от илюзии и заблуждения, но това не значи, че цял ден трябва да

се занимава с тях. Малкото момиченце се занимава с куклата си, а момченцето – с кончето си, но това не значи, че трябва да се откажат от ядене, защото куклата и кончето не могат да ядат с тях.Човек трябва да се храни, да работи и да се развива, и заблужденията едно след друго ще го изоставят. Ще се възрази, че Господ трябва да премахне заблужденията,мъчнотиите и страданията. Да се премахнат страданията, това значи, да се спре всякаква дейност, всякаква инициатива на човека. Това е невъзможно. Ще живееш, ще правиш погрешки, ще страдаш, и сам ще изправяш погрешките си. Съзнателно, или несъзнателно може да счупиш крака на брата си, но Господ ще те научи на изкуството да лекуваш счупени крака. Ще извадиш окото но брата си, но Господ ще те научи да лекуваш очи, да поставяш на мястото на извадените, нови, здрави очи. Ще убиеш някого, но в друг живот ще станеш майка, ще събереш нужния материал да съградиш нова къща на убития. Той ще стане твое дете, за да разбереш, колко струва живота на човека. Така ще изучавате закона на събирането и изваждането. – Страшно нещо е раждането. – Страшно е, но трябва да се научите да съграждате. Колкото по-мъчно ражда жената, толкова повече полици има да плаща. Когато ражда, жената трябва да се обърне към Бога с молба, да я научи да изпълнява волята Му. – Защо страда човек? – За да научи нещо ново, да разбира Божията воля и да я изпълнява. Какво правят съвременните хора? – Като се радват, доволни са; като страдат, роптаят и търсят причината вън от себе си. Има някой виновен за страданията на хората, но кой е виновникът? Това е задача с три неизвестни: вината може да бъде в Бога, в ближния, или в самите вас. Важно е да се разбере, кой е главният виновник. Всъщност, вината е в човека, който иска неговата кукла или неговото конче да се хранят заедно с него. Синът направил ред престъпления, а майката иска да дойде Божието благословение върху него. Казвам на майката: Не очаквай това, от което синът ти не може да се ползва. Преди да дойде Божието благословение върху него, извикай лекаря да го простре върху леглото и да го разтрие – кракът му е изкълчен и трябва да се намести. На някои хора сърцето е изкълчено, на други – умът. Те трябва да се наместят. Какво по-голямо благословение може да се очаква от наместването на изкълчения уд в човешкия организъм? Това е необходим физиологически процес, през който минава цялото човечество. Ако стомахът ви е разтроен и не може да смила храната, по-добре да прекарате няколко дни в лишения, отколкото да го товарите с излишен

материал, да загнива храната в него и да се явят нови усложнения.

Кога ще се оправят хората? – Когато всеки каже: „Както Христос ме познава, така и аз Го познавам и полагам душата си заради Неговите овце.“ Мнозина се запитват, какво отношение има този стих към техния живот. Защо е нужно да познаваме Бога и Христа? Този стих има отношение към човешкия живот, защото всеки човек е овца от Божието стадо. Заради него Бог е пожертвал живота си. Достатъчно е да възприемете тази мисъл, за да опитате Божието благословение върху вас. Както слънчевата енергия не достига направо до нас, но минава първо през етерното пространство, така и Божията Любов дохожда до хората чрез Христа, Който се явява като посредник. Човек не е това, което външно представя. Отвън, той не е нищо друго освен малка, бедна къщичка. Ще дойде ден, когато той ще напусне своята малка къщичка и ще заработи съзнателно върху себе си, да си приготви нова, голяма и хигиенична. Ще дойде ден, когато човек ще си направи ново, здраво тяло, на което ще стане господар. Обаче, само онзи може да стане господар, който е бил слуга. На небето Христос е бил господар, Син Божи, но със слизането си на земята, Той се облече в рабски образ и прие положението на слуга. Така той показа на хората, как се слугува. И до днес хората още слугуват едни на други, изтезават се, роптаят и не знаят, как да се освободят от това положение. Едно се иска от сегашните хора: послушание и познаване на Бога и на Христа. Като заминете за другия свят, първият въпрос, който ще ви се зададе, ще бъде: Положихте ли живота си за овцете на Христа?

И тъй, послушанието, познаването и самопожертването са първите качества, необходими за човека на новите времена. Само така, той ще оправи живота си и ще тръгне към великата цел на Битието – безсмъртието.

Защо хората не успяват в живота си? – Защото не се стремят да угодят на Бога; те искат едни на други да си угаждат. Това е невъзможно. Към хората можете да бъдете учтиви, внимателни, услужливи, но никога не можете да ги задоволите. Ако срещнете гладен човек, нахранете го; ако срещнете жаден, напойте го. И в единия, и в другия случай, обаче не очаквайте те да ви бъдат благодарни и задоволени- все ще се намери нещо, да бъдат недоволни от вас. И до сега Бог прави опити да угоди на хората и да ги задоволи, но не е получил никакъв резултат. Велика наука е да задоволиш човека. Първо Бог ще приложи тази наука, а после хората. Не се е намерил и до днес човек, който да задоволи хората, да му бъдат

благодарни. Някоя майка мисли, че е задоволила детето си. Нека го остави два – три часа гладно, да види колко го е задоволила. И мъжът е доволен от жена си, когато е нахранен. Щом огладнее, той става недоволен. Само светлината остава вярна към хората. Тя не може да се изменя, да се проявява като светлина и тъмнина. Светлината всякога си остава светлина. Тя разкрива нещата, такива, каквито са. Пред нея не остава нищо скрито-покрито. Светлината има отношение към истината. Както светлината разкрива всички скрити неща, така и истината, дето мине, всекиго докосва. Истината разкрива човека във всичката му голота. Ще кажете, че истината е страшна. – Защо да е страшна? – Защото съблича човека. Какво лошо има в голотата? Да се мисли, че голотата е лошо нещо, това говори за опетнената и изопачена човешка мисъл. Животинското естество в човека не може да се възпита, нито може да се облагороди. Колкото и да се възпитава, в края на краищата ще прояви естеството си.

Един англичанин намерил едно малко тигърче, някъде в Индия, и го взел със себе си да го опитоми. Един ден, увлечен в мислите си, той задрямал. До краката му седял неговият порасъл вече, опитомен тигър, който непрекъснато ближел ръката му от благодарност. Обаче, кожата на ръката му се претрила от острия език на животното и започнало да тече кръв. Миризмата на кръвта събудила дивия инстинкт на животното, което се готвело да се хвърли върху господаря си. Слугата влязъл в стаята и го спасил от явна смърт. Нужно е ново възпитание, ново раждане на хората, за да се измени дивото естество на животното. Не работи ли съзнателно върху себе си, човек всякога се натъква на нежелателни прояви на своето естество, които унищожават доброто и красивото в него. Често, при добро разположение на духа, в ума на човека прониква някаква отрицателна мисъл, която започва да го души и измъчва. Щом ви обхване едно отрицателно състояние, обърнете се мислено към Христа, без да Му говорите, и Той ще измени състоянието ви. Светлината ви посещава без да й говорите. Достатъчно е да се отворите за нея, за да ви огрее и озари.

Казано е в Писанието, че много думи водят към грях. Някои религиозни мислят, че могат да оправят работите си само с молитви. Не е така. Ако искаш да оправиш работите си и да бъдеш здрав, легни на топлата земя и отправи погледа си нагоре, отдето иде светлината. Когато земята е студена, обърни гърба си към слънцето, а погледа си към земята. Много от светските хора са богати, учени и здрави, защото излагат гърба си на слънцето, да се ползват от неговата светлина и топлина.

Религиозните, които мислят, че са свързани с Христа, не се пекат на слънце, за това постепенно обедняват. Закон е: ако искаш да бъдеш богат, учен и здрав, изложи гърба си на слънцето. Така ще познаеш Бога и Христа. Ако си гневен, или мразиш някого, изложи гърба си на слънце, отправи погледа си към земята, и тя ще отнеме отровата, която се е вмъкнала в кръвта ти. Слънцето и земята са най-добрите лекари и учители на човека. Някой иска Бог да му говори. Преди да говори на хората, Той е говорил на земята – тяхната майка. Красива и добра е ваша майка, но, като не я познавате, намирате, че е черна и груба. Черна и груба е земята, защото постоянно работи за своите деца. Тя се грижи за малките тревици, за всички растения и дървета, за всички живи същества, които пълзят по нея. Не прави ли същото и майката? По цял ден работи за децата си, да ги отхрани и отгледа. Ръцете ѝ са черни и груби, но тя вдига и слага мотиката, а дъщерята седи на сянка в къщи с бяло лице и меки ръце, но в края на краищата, душата на майката става красива и благородна, а душата на дъщерята остава груба, необработена.

Често срещате културни хора, християни, с гладки и меки лица и ръце, с благочестив вид, но външно, само по форма. Делата им не са благочестиви. В противоположност на тях срещаш някой груб селянин, с обгоряло лице, но благороден по душа. Той пийнал повече, отколкото трябва, едва се държи на краката, но, като види някой почтен човек, веднага се опомва и казва: Извини ме, братко, напих се като магаре. С това той иска да каже, че е направил нещо, което не е съгласно с Божиите закони. Всъщност, той не се е напил като магаре, защото магарето, освен чиста вода, нищо друго не пие. Думите „напил се като магаре“ означават едно от качествата на магарето – неговата откровеност. Човек става откровен и готов да говори истината, само когато се напие. Когато е трезв, той мисли, увърта думите си, прецежда ги, пръв той да плувне над водата, като масло.

„Както ме познава Отец, и аз познавам Отца, и душата си полагам заради овцете“. Ще дойде ден, когато всички хора ще познаят Отца си, ще бъдат готови да говорят истината и ще положат живота си заради Неговите овце. Това значи отношение на син към баща и на баща към сина. Велик е Господ, защото пръв е положил живота си за своите чада; грижил се е за тях и постоянно се грижи, без да им изисква нещо. Едно е задължението на хората към своя Отец – да изпълняват волята Му. Ако не я изпълняват, Той не ги съди, но търси причината за това и им помага.

Той вижда човешкото безсилие и не го съди, но го учи и възпитава.

По какво се отличават човешките прояви от Божествените? Първите са лишени от истина и любов, а вторите са проникнати с истина и любов. Божественото излъчва светлина и радост. Влезе ли в човека, тази светлина се изявява като интелигентност. Всичко в света се движи около светлината. Тя е крайната цел на Битието. Да се слее човек със светлината, която излиза от Бога, това е смисълът на живота. Малцина придобиват тази светлина. Христос носеше Божията светлина в себе си и я изяви като мъдрост и знание. Той дойде между хората, да им покаже, как да живеят, за да постигнат идеала на своята душа. Той мина през такива страдания, каквито никой човек досега не е познал. Хората са минали и минават различни страдания, големи и малки, но още не са дошли до Христовите. Тази е причината, дето Христос седи над всички хора. Много пъти човек ще слиза на земята, докато придобие светлината, която ще го заведе при Бога. Като се ражда и преражда и работи съзнателно върху себе си, човек вае своето лице, докато се представи пред Бога като завършена, съвършена картина. Много недостатъци, необработени линии има върху човешкото лице, но той трябва да работи и да върви напред. Всеки трябва да си каже: Аз познавам Бога, както Той ме познава; аз го любя, както Той ме люби; аз ще се пожертвам за Него, както Той се жертва за мене. Кажете си така, започнете да работите тихо и спокойно, без да се обезсърчавате. Който бърза и желае в скоро време да постигне нещо, той само се обезсърчава. Бързите работи не дават добри резултати.

Един младеж отишъл при един прочут германски професор по философия да му препоръча някакъв кратък курс – в малко време да изучи философията. Професорът се замислил и му отговорил: Когато Бог иска да създаде тиква, употребява само шест месеца; когато иска да създаде дъб, нужни Му са десетки години. Ако искаш да станеш тиква, ще следваш шестмесечен курс по философия; ако искаш да станеш дъб, ще учиш десетки години.

Следователно, ако искате да водите християнски живот с изискванията на тиквата, ще работите малко време върху себе си; ако живеете с изискванията на дъба, ще работите съзнателно върху себе си десетки години; ако искате да се усъвършенствате и пречистите като диаманта, ще работите още повече. Много работа се иска от човека, за да хармонизира ума, сърцето и волята си. Погледът, движенията на човека трябва да бъдат хармонични. Така той влияе на ближните си и ги повдига. Както

хармоничните движения влияят върху хората и ги повдигат, така и дисхармоничните им въздействат и понижават настроението им. Бъдете внимателни към себе си и към ближния си. Както слънчевата светлина минава през прозорците на къщите, така и Божествената светлина трябва да прониква през очите на човека, да осветява пътя му. Достатъчно е една свещ да свети на пътя ви, за да разберете на къде отивате. Светлината е жива проповед, от която всички се нуждаят. – Защо трябва да се проповядва на хората? – Това е необходимост и за този, който проповядва, и за онзи, на когото проповядват. – Защо майката трябва да ражда? – Това е необходимост и за нея, и за ближните ѝ. Това е толкова необходимо, колкото е необходимо на човека да яде, пие, да диша, да мисли, да чувства и да действа. Да проповядваш на хората, това значи, да дадеш възможност на Бога да се прояви, като светлина и топлина, да освети пътя на хората и да ги стопли. – Не може ли без проповеди? – Не може. По много начини се проповядва на хората: чрез говорене и мълчание, чрез светлината, топлината и въздуха. Често природата е тиха, мълчалива, но човек възприема нейните вибрации без никакво противоречие и смущение. Светъл ум е нужен на човека, за да възприеме любовта без омраза, истината без лъжа, мъдростта без глупост. Това значи, да познае човек своя Отец и да каже като Христа: „Както ме Отец познава, така и аз Го познавам и съм готов да се жертвам за Неговите овце“.

Какво представляват овцете, за които говори Христос? Те са Божествени души, които минават през процес на развитие. Те се сравняват с овцете, а не с козите, понеже първите са кротки и незлобливи, готови на доброволна жертва. Всички животни, растения, насекоми, пеперуди са символ на нещо Божествено. Например пеперудата, със своите красиви цветове и шарки, представя нещо Божествено. Бог и чрез нея говори. Жива е природата. Бог говори чрез нея и поучава хората. Вижте, как и с какво се храни пеперудата. Тя смучи сладък сок от цветята и показва на хората по-чист начин на хранене от този, по който днес те се хранят. Който иска да се запази от погрешки и престъпления, нека изучава живота на пеперудите. Изучавайте цветовете, шарките, с които са напъстрени, за да разберете великата философия, която се крие в тях. Велика е книгата на живота, велик е нейният език.Всяка тревица, всяка буболечица е буква на този език. Съчетавайте буквите на природата в срички, сричките – в думи, думите – в цели изречения, за да съставите великите мисли на живота. Поставете любовта и истината за основа на вечния живот, а мъдростта – за

украса! Само така ще познаете Отца си и ще положите живота си за Неговите овце. Само така ще възприемете и приложите Христовото учение, ехото на което се носи в цялата природа и я оживява и одухотворява.

Желая ви да познаете Бога и Христа и да се радвате на светлото бъдеще, което ви очаква.

Беседа, държана от Учителя на 12 януари 1919 г. – София.

ГОЛЯМАТА ВЯРА

Голяма е твоята вяра. (Матея 15:28)

Един от важните стихове в прочетената глава е за вярата. Христос се обръща към една жена хананейка и казва: „Жено, голяма е твоята вяра!“ Вярата, за която говори Христос, представя велик, необятен свят. За мнозина вярата е толкова разбрана, колкото думите Бог Отец, Бог Син и Бог Дух. И тези думи са толкова познати на човека, доколкото той сам съзнава положението, в което се намира. Който знае, какво значи начало на нещата, той разбира думите Бог Отец. Който разбира двете противоположни начала в света – духът и материята, той знае смисъла на думите Бог Дух. Който разбира отношенията на сина към бащата, той знае, какво означават думите Син Божи. Когато се говори за проявите на сина към хората, разбираме значението на думите Син Човечески. И най-после, когато се говори за връзка между проявите на Сина към човешкия разум, разбираме понятието разумна светлина.

„Жено, голяма е твоята вяра!“ Значи, има и малка вяра. Голямата и малката вяра представят два полюса на човешкия ум. И голямата, и малката вяра са потребни в живота – според случая. Това са контрасти, без които не може. Те съществуват и в природата. Навсякъде ще видите големи и малки планини, големи и малки реки, морета, езера, големи и малки градове, държави и т.н. За да каже Христос на жената, че вярата ѝ е голяма, това показва, че Той я подложил на изпитание. – Защо трябваше да я изпитва? – За да разбере, дали може да се излекува дъщеря ѝ. Ако някой купи много земя и започне да я обработва, първият въпрос, който ще му задам, ще бъде, има ли вода на разположение и какво количество. За много земя е нужна много вода. Ако водата е малко, по-добре да не се заема с обработването на земята. Вярата представя особен род енергии в човешкия живот. Колкото по-голяма е вярата на човека, толкова по-енергичен е той и толкова по-голяма работа може да свърши. Христос зададе на жената няколко въпроси и, след като тя отговори разумно на всички въпроси, Той ѝ каза: „Не е добро да вземе някой хляба от децата и да го хвърли на псетата“. А тя рече: „Ей, Господи, но и псетата ядат от трошиците, що падат от трапезата на господарите им“. Тогава Христос ѝ каза: „Жено, голяма е твоята вяра. Да бъде според вярата ти!“

Разчитайте на онази жена или на онзи мъж, които обръщат внимание на малките неща. Който не обръща внимание на малките величини, е разсипник – от него нищо добро не се очаква. Малките величини водят към големите, които могат да се използват за добро на всички хора. Правилно е да се върви от малкото към голямото, а не обратно. Това показва, че и в живота, и в природата съществува известна последователност. За това се казва, че и в прилагането на Божиите закони съществува тази последователност. Ако лекувате някого по Божествен начин, ще прилагате такива методи, които отговарят на неговия организъм, т.е. между методите, които прилагате, и неговите енергии, да има известно съответствие. При това, ще започвате от слабите методи и постепенно ще вървите към силните. При лекуването по Божествен начин принципът е един и същ, но методите са различни. Какъв метод ще се приложи към даден човек, това зависи от степента на неговото развитие. Някои се лекуват с лекарства,с вода, с баене, а други- с вяра.

Коя е причината за болестите? – Отслабването на жизнената енергия в човека, при което тя се превръща в потенциална или пасивна. Следователно, лекуването на болния има пред вид превръщането на потенциалната енергия в кинетическа. Това се постига чрез различни лекарства или действия, които възбуждат пасивната енергия. Понякога българите лекуват трескавия, като го заливат със студена вода. По този начин те произвеждат силна реакция в организма и, ако пасивната енергия се превърне в активна, болният оздравява. Не стане ли това, той не може да оздравее.Както и да се лекува болният, важно е да съществува известна връзка между него и Бога. Хананейката, която молеше Христа да помогне на болната й дъщеря, се нуждаеше от тази връзка. В лицето на Христа, тя видя човека, който направи връзката между нейната душа и Бога, и дъщеря й оздравя в същия час. Понякога човек сам прави тази връзка, а понякога се нуждае от чужда помощ. Както хирургът превързва и намества счупения крак на болния, така и Христос е съединителната връзка между човешката душа и Бога. Който не може да направи тази връзка, дълго ще обикаля около болния, без да му помогне.

Защо страдат хората? – Защото костите им са изместени. Аз взимам думите „изместени кости“ в смисъл на разместени мисли, желания и постъпки. Може да си добър, искрен, но пак страдаш от разместване на мислите и чувствата. – Защо? – Защото започваш работите си не навреме и без нужното разбиране. В края на краищата, като се намериш в

затруднение, казваш: Господ е всесилен, всичко може да направи. – Той може да направи всичко, но по своя ум и разбиране, а не по твоя. Хората грешат като мислят, че Бог ще ги научи, как да постъпват, без да разсъждават сами върху постъпките си. Те се обръщат към Бога, само когато имат нужда, без да се запитат, разположен ли е Бог да им отговори. Всяко нещо трябва да става на своето време. Жената хананейка схвана този момент и го използва. Когато Христос ѝ каза, че не може да вземе хляба от децата и да го даде на псетата, тя веднага съобрази как да отговори. – Кои са псетата? – Хората, които мислят само за ядене и пиене. Хананейката беше скромна жена. Тя дойде при Христа да вземе само излишъка от трапезата на господарите, без да посегне на техния дял. Тя съзнаваше, че има право да живее и да се ползва от благата на живота, макар те да падат от трапезата на господарите. Христос се почуди на тази вяра и отговори: „Жено, голяма е твоята вяра!“ От този момент животът на хананейката се измени, и Христос рече: „Да бъде според вярата ти! И оздравя дъщеря ѝ от този час.“ Този преврат в живота на човека наричаме „придобиване на вътрешен, Божествен мир“. Когато болният оздравее, в душата му настава мир и спокойствие. Ще кажете, че познавате това състояние, т.е. разбирате всичко, което ви се говори. Възможно е и това, но между разбиранията на всички същества има разлика. И най-дребните животни имат свои разбирания, но техните разбирания се отличават коренно от човешките, а човешките от ангелските и т.н. В известно отношение едно животно има по-правилно разбиране от човека, но в повечето случаи разбиранията на човека са по-високи и по-правилни от тези на животните. Изучавайте качествата и проявите на животните и подражавайте на доброто в тях. Вижте как овцете се подчиняват на своя пастир. Не трябва ли и хората да се подчиняват така на своя Отец? Вижте как копринената буба се смалява постепенно, докато се завие в пашкули прекара в сън известно време, докато се превърне в пеперуда и литне в широкия свят. Не трябва ли и човека да научи изкуството да се смалява и увеличава, когато условията му диктуват едното или другото положение.

Като слушат да се говори така, мнозина ще възразят, че е свободно, мислещо същество, независимо от условията. Наистина човек е мислещо същество, но той е господар на условията, само когато мисли, чувства и действа правилно. Иначе, той е роб и слуга на условията. Правата мисъл, правото чувство и правото действие имат отношение към Божественото начало. Така постъпи жената хананейка. Тя започна с малкото и придоби

голямото. Много от сегашните хора започват с големи желания, искат да блеснат в света, всички да говорят за тях. Чувате някой да казва: Ще направя едно угощение на близките си, че всички да останат учудени. После мога да постя цяла седмица, но поне веднъж да се проявя. Това значи, да започнеш добре, а да свършиш зле. Така са започвали много хора, много народи, но, в края на краищата, всички са завършвали зле и оставали сами, разочаровани. Както и да започваш, добре или зле, все ще научиш нещо. Природата използва всичко и най-после превръща злото в добро. Понеже всички хора не са на еднаква степен на развитие, и постъпките им са различни. Понеже човек е свободен в своите действия, погрешките в живота му идат ката естествено последствие от неговата свобода. Обаче, едно се иска от него: изправяне на погрешките.

Кой изправя погрешките си? – Смиреният. Едно от качествата на жената хананейка беше смирението. Всеки човек трябва да придобие смирение. Без него нищо не се постига. И млади, и стари, всички трябва да се смирят. Едни се смиряват доброволно, а други – насила. Умният предвижда злото и го избягва, а глупавият не може да го предвиди и се натъква на него. Умният се смирява доброволно, а глупавият- по неволя. Като го принудят да се смири, той казва: Няма какво да се прави, трябва да се подчиня. Не може ли да се живее без смирение? – Не може. Поне един път в живота си трябва да се смириш. Смиреният търси причината за неуспехите и нещастията си в себе си, а не отвън. Така той усилва смирението си и става вътрешно силен и богат. Истински човек е този, който увеличава дарбите и способностите си.Той работи върху себе си съзнателно и не се заблуждава. Той не си въобразява, че вярата му е голяма. Той не си въобразява, че светостта му е голяма. Някои родители мислят, че децата им са гениални, всичко разбират. Човек може да разбира нещата, без да е гениален. Геният е напреднал дух, който е завършил развитието си на земята. Докато живееш на земята, не можеш да бъдеш гениален. Ще се приближаваш до гения, без да си истински гений. Затова е казано в Писанието, че никой ученик не е по—горен от учителя си. Достатъчно е на ученика да бъде като учителя си. Докато ученикът стигне учителя си, последният вече го е надминал. Някой християнин си въобразява, че има голяма вяра, много знания, но разболее ли се детето му, той се отчайва, плаче, страда – не може да му помогне. Нали имаш вяра, знание, защо се отчайваш? Силата на човека се познава в изпитанията. – Ще умре детето ми, а то трябва да живее. – Ако е нужно да живее, ще

живее; ако преждевременно умре, бъди доволен, че е свършило някаква работа на земята и след време ще дойде пак между вас, да продължи работата си. – Вярно ли е това? – Ако си вярващ, сам ще провериш това; ако не вярваш,

Ще се мъчиш, без да се домогнеш до истината. Смъртта не подразбира свършване на живота. Раждаш се, значи, мобилизират те; умираш – демобилизират те; събличаш военните дрехи и обличаш онези, с които си дошъл на земята. Мобилизираният е ограничен човек, а демобилизираният е свободен като пеперуда.

Какво представя генералът, който дава заповеди на редовните войници и на мобилизираните? – Учител. Той им предава различни лекции по военното изкуство и дисциплина, а те слушат и се съгласяват с всичко, което им се говори. Генералът говори, а те потвърждават: Тъй вярно, господин генерал! Дали всякога разбиранията им са съгласни с тези на генерала, това е друг въпрос. Важно е, че военната дисциплина изисква ред, порядък и пълно съгласие между войниците. Това предаване е подобно на забиване гвоздеи в дъската. Майсторът забива гвоздея, а последният казва: Тъй вярно, господин генерал! Като свърши работата си, майсторът казва: Свърших една добра работа. – За тебе е добре, но за гвоздея и за дъската не е добре. И евреите мислеха, че вършат добра работа, като забиваха гвоздеи в ръцете и краката на Христа, но последствията от цялата тази работа не излязоха добри за еврейския народ. В човешкия ум се явяват отрицателни мисли, които забиват ръцете и краката на своя Бог. Има мисли и чувства на съблазън, на безверие, които свързват Бога в човека, докато най-сетне Го разпънат. Всички отрицателни мисли и чувства в човешкия живот трябва да се премахнат, защото никой не се нуждае от дървени или каменни кръстове. Светът се нуждае от мислещи същества, от живи кръстове, без никакви гвоздеи. Съвременните религии са пълни с кръстове, забити с гвоздеи. Бъдещата религия ще се отличава с живи кръстове, без никакви гвоздеи.

„Жено, голяма е твоята вяра!“ Какво отношение има вярата на тази жена към вас? От тук се вижда, че силната вяра лекува. Всеки човек има в себе си три болни дъщери – тялото, умът и сърцето. Трите дъщери имат три майки, но само една от тях потърси Господа и Го намери, за това дъщеря ѝ оздравя. Тя вярваше в Бога, и вярата ѝ беше голяма. Велико нещо е вярата. Според някои вярата е резултат на добро разположение. Не е така. И животните имат добро разположение, играят си весело, скачат, но

не може да се говори за вяра в тях. Колкото по-добър и разумен живот води човек, толкова повече се усилва вярата му. Лошият и неразумен живот става причина за отслабване на вярата. Понеже вярата има отношение към ума, за това силата на вярата зависи от светлината и чистотата на човешкия ум. Няма ли тези качества, умът става причина за заблужденията на сърцето. На какво се дължи голямата вяра на хананейката? – На познаването ѝ на Бога и на Христа. Така тя почувствала вътрешната сила на Христа и на нея уповава. Вътрешна тя познала Христа, като Син Божи, и смело поискала от Него това, което би поискала от Бога. Тя разбирала стиха, дето Христос казва за себе си: „Аз и Отец ми едно сме."

Казано е в Писанието: „Както Отец има живот в себе си, така е дал и на Сина си живот. Както Отец има сила да възкресява, и Синът има същата сила." Коя е причината за това? – Връзката на Христа с Бога. Който обича ближния си или себе си повече от Бога, той всякога ще изневери на любовта си. Момък, който обича една мома повече от Бога, всякога може да ѝ изневери. Всеки търси нещо извън себе си, и като го намери, не се задоволява. Търси Бога в себе си, свържи се с Него, за да бъдеш всякога доволен и верен на себе си и на своя ближен. Ето защо, всеки трябва да си каже: „Аз познавам живия Бог, Който е в мене, и изпълнявам волята Му." Бог, Който живее в човека, живее във всички живи същества, в цялата природа. Проявите на този Бог, наричаме Син Божи. Сегашните хора не издържат в отношенията си; те се разделят и разочароват едни от други, защото не разбират законите на вътрешния живот. Както външният, така и вътрешният живот си имат свои закони и нужди. Веднъж се облякъл в плът, човек не може да се отрече от нея. Той може да ѝ стане господар и да не задоволява всичките ѝ желания, но няма право да я унищожава. Плътта е форма, в която са поставени душата и духът, да изучават живота. Корените на живота са в плътта, а клоните – в духа. Понеже корените се стремят надолу, към центъра на земята, а клоните – нагоре, към слънцето, затова духът и плътта се движат в две противоположни посоки и се противят един на друг. Благодарение на противодействието, между плътта и духа се ражда живота. Така, именно, плътта и духът извършват велика работа. Следователно, за да има равновесие в човешкия живот, плътта трябва да върви надолу, а духът – нагоре. Мнозина искат да унищожат плътта, да се отрекат от нея. Това е невъзможно. Докато е на земята, човек се нуждае от плът. Той не е нито ангел, нито светия, не разполага с

техните знания. Само ангелите и светиите могат да живеят без плът, но, когато са на небето. Слязат ли на земята, и те се обличат в плът. Всички животни, всички хора са облечени във форми, които отговарят на тяхното развитие. В този смисъл всяка форма изпълнява известна служба. И най-малкото същество, което изпълнява службата си, както трябва, отива нагоре, към клоните. И обратно, ако човек не изпълнява волята Божия, той е в положение на корени, които се забиват дълбоко в земята. Следователно, не е важно каква служба изпълнява човек, а как я изпълнява.

Съвременните хора говорят за любовта на Христа, но прилагат старите методи в живота си. Те започват добре, а свършват зле. В това отношение те приличат на влюбените моми и момци. Докато не са женени, и родителите им работят за тях, отношенията им не са правилни. Те са внимателни, нежни един към друг, пишат си любовни писма, обаче, щом се оженят, всичко се разваля. – Защо? – Защото тежестите на живота падат върху тях. Момъкът мисли, че се е излъгал, момата – също, а в края на краищата, вината е и в двамата. Те са мислили само за удоволствие, а не за съзнателна, разумна работа. Който иска да се удоволства, плаща скъпо. Тази мисъл Христос изразил чрез стиха: „Не мога да взема хляба от децата и да го дам на псетата." Аз превеждам думите на Христа по следния начин: Не съм дошъл за хора, които искат само да се удоволстват. Жената хананейка отговори на Христа: „И аз искам да вляза в добрия път, който показваш на хората." Христос каза: „Жено, голяма е твоята вяра! Нека бъде според вярата ти." От този час дъщерята на хананейката оздравя, и тя получи Божията благодат.

Всички хора – учени, философи, музиканти, художници, писатели, имат известни стремежи и идеали, които всеки постига според степента на своята вяра. Някой става богат, учен, философ или музикант, понеже вярвал, че може да стане такъв. Забелязано е, че великите хора са вярващи. Те вярвали в постигането на своите идеали и станали силни и велики хора. Който има разумна вяра, преодолява всички мъчнотии и препятствия в живота си. Христос показва на хората начина, по който могат да се справят с мъчнотиите си. Първото условие за това е чист живот, изпълнен с любов. Истинският християнин се отличава с морален устой. Той е смирен, любящ и чист. Който не е придобил тези качества, и християнин да стане, ще се проявява такъв, какъвто е бил първоначално: ако е бил нервен, нервен ще си остане; ако е бил щедър, такъв ще си остане. Големи

усилия трябва да прави човек върху себе си, за да превърне отрицателните си качества в положителни и да усили положителните. Бубата не може в един ден да стане пеперуда. За това са нужни около 40 дена. Ако на бубата, която живее толкова кратко време, са нужни 40 дена за превръщането ѝ в пеперуда, колко повече работа и време са нужни на човека, за да мине от състояние на буба в пеперуда. Както животните, така и хората се развиват бавно, постепенно, като следват законите на еволюцията. Всяка форма представя нота от Божествената гама на живота. Нотата може да бъде цяла, половина, четвъртина, осмина и т.н. Тя има свой тон и определена стойност. Хората си мислят, че знаят азбуката на своя език, както и седемте музикални тона, но като започнат да си служат с тях, нито говорът им говор, нито песента – песен. Малко хора говорят и пеят както трябва.

Някой говори за любов, а сърцето му е празно. Говори за истината, без да я познава. Говори за любов към Бога, а не е готов за никаква жертва. Който не може да се жертва, не обича Господа. След всичко това, той се чуди защо хората не го разбират и работите му не вървят добре. Човек трябва да разбере, че Божествения живот работи в него, но да знае, че всяко благо е дадено не само за него, но и за ближните му. Всеки има право да се ползва от благата на живота за своето развитие. Мъжът, жената, децата са условия дадени на човека, за да мисли, да работи за своето развитие, а не само за използване едни – други. – Как да се освободим от страданията? – Не избягвайте страданията, но се учете от тях. Всяко страдание е музикален тон, който трябва да бъде чист, ясен и мек. Той трябва да бъде в хармония с тона на радостта. Само така животът ще се развива правилно. Както в музиката тоновете трябва да си хармонират, за да образуват правилен акорд, така и тонът на страданието трябва постепенно да се повдига, докато внесе хармония в живота и се превърне в радост. Следователно, страданието представа понижаване тоновете на човешкия живот, а радостта – понижаване на същите тонове.

Христос казва: „Жено, голяма е твоята вяра!“ Това значи: Жено, ти пееш правилно, в хармония с твоята дъщеря, поради което тя ще оздравее. Майката може да излекува дъщеря си, а бащата – сина си, ако са в хармония помежду си. Ако майката греши, дъщерята страда; ако бащата греши, синът страда. За да не страдат децата, родителите трябва да живеят добре. Когато дъщерята заболее, майката трябва да се бори със смъртта като тигрица, за да я спаси. Иначе, и майката, и дъщерята спират

развитието си. Обаче, има случаи, когато смъртта на децата носи известно благословение за родителите, но това вече не е смърт, а преселване. Страшна е смъртта, когато иде преждевременно и лишава човека от възможността да реализира своите идеали. – Как може човек да се спаси от смъртта? – Като живее в пълна хармония с Бога. Това значи да пази връзката си с Бога, направена още в началото на своя живот. Затова се казва: Не късай връзката си с Бога. Не късай връзката и на ближния си с Бога.Ако не можеш да я усилиш, поне не я късай. Като не разбират законите на живота, хората късат едни – други нишките на живота си и после страдат. Те късат нишките си, защото вярата и светлината им са слаби. Много пъти те ще се раждат и прераждат, докато завършат работата си на земята, т.е. докато свържат нишките, които са късали.

Съвременните хора се спъват едни-други в живота си, защото се състезават. Всеки иска да бъде пръв. Светският човек иска да заеме първо място в обществото, а религиозният – да бъде близо до Бога. И едното, и другото е невъзможно. Каквото и място да заемеш в обществото, все ще има един човек, който да стои по-горе от тебе. Що се отнася до близост към Бога, това е относително понятие. Бог е слънцето на живота, но от човека зависи да бъде близо или далече от Него. Ако скъсаш връзката си, ти сам се отдалечаваш от Него. За духовния свят няма място, пространство и време. Това са величини, които имат отношение към материалния свят. Можеш да бъдеш близо до Бога по дух, а не по плът. Физическият свят е ограничен, а духовният е безграничен. Затова казваме: двама души на един стол едновременно не могат да стоят, в една кесия не могат да бъркат, едни обуща не могат да носят и т.н. Докато е на земята, човек трябва да разбира физическите закони и да се съобразява с тях. Първоначално, хората са ходели без обуща, но след грехопадението климатическите условия се изменили, станало по-студено и се явила нужда от обувки. Днес птичките не се борят за обувки, като хората. – Защо се бият и карат хората помежду си? – Защото вярата им е отслабнала. Докато мъжът е богат, жената вярва в него; щом изгуби богатството си, и вярата на жената изчезва. Докато мъжът е здрав и заема високо положение, жената вярва в него; щом изгуби здравето и положението си, тя се обезверява. Това не е вяра, за каквато Христос говори. Ето защо, някои предпочитат да посветят живота си за изследване и изучаване на пеперудите и насекомите, отколкото да се занимават с подобните си, от които често се излагат на разочарования и огорчения.

Христос каза на хананейката: „Жено, голяма е твоята вяра!“ Тази жена се смири и пожела да изправи погрешките си, за което получи Божията благодат. Мнозина не виждат погрешките си, не искат да ги признаят и, ако някой им ги изнесе, те търсят начин да се извинят. Това не е Божествено. Един е Божественият закон, и всички трябва да го изпълняват. Не всички хора изпълняват този закон еднакво, защото не са на еднаква степен на развитие. У някои сърцето взима надмощие, у други – умът, а у трети – волята. – Защо не се организират всички хора, да се развиват еднакво? – Това е невъзможно. Нали има ред обществени организации? Всички хора на еднаква степен на развитие ли са? Следователно, истинското организиране става отвътре – навън и отвън – навътре, но от Духа. Това значи усилване на вярата. При такова организиране никой никого не може да изнасили. В човешките организации има взаимопомощ, но има и изнудване. В Божествените организации има взаимопомощ без никакво изнудване. Тук излишъкът се раздава без задържане от когото и да е. Всеки има право да се ползва от излишъкът на благата, т.е. от техните лихви, но в никой случай няма права да нарушава основния капитал или майката на дадено благо. Майката остава за основа на бъдещия градеж. Давай от излишъка си, без да знаят другите за това. Ти, който се ползваш от благото на ближния си, благодари за полученото и не искай повече, отколкото ти е дадено. Ако отидеш някъде на гости, не стой повече от три дни без работа; на четвъртия ден вземи участие в общата работа, за да покажеш, че си близък в този дом. Не изнудвай близките си, нито изпитвай търпението им. Само Бог и Христос имат право да изпитват хората. Христос изпитва търпението на учениците си чрез хананейката. Те искаха от Христа, или да й помогне, или да я прати да си отиде – нямаха търпение да дочакат края.

„Голяма е твоята вяра.“ Нека всеки си зададе въпроса: Голяма ли е вярата ми, за да поливам градината си? – Коя е тази градина? – Човешкото сърце. Мнозина мислят, че разбират човешкото сърце. Те го разбират дотолкова, доколкото да си причиняват страдания. И кокошките се разбират, но дайте им храна, да видите, как се кълват. Така правят и воловете. Като ги храните, те се мушкат, завиждат си и се страхуват, да не би единият да хапне повече от другия. Когато хората очакват от вас, давайте храна на всеки поотделно, да няма кълване и мушкане между тях. Сипвайте на всекиго ядене в отделна чиния. Ако всеки сам си сипва, определете по колко лъжици да си вземе. Вземе ли повече, отколкото е

определено, последните ще останат без ядене. За да познаете човека, наблюдавайте го как се храни и как постъпва с близките си през време на ядене. Какъвто е човекът на трапезата, когато се храни, такъв е и в обществото. Божественият живот, в който сме призвани, не е живот на кълване, на мушкане, нито на късане на нишки. Вместо да кълвеш, да мушкаш, да късаш нишките, а с това да прекъсваш благородните пориви на своята душа, както и на своя ближен, изпращай добрите си мисли и помагай. Всеки има излишна енергия, която трябва да се впрегне на работа. Ако сте готови да давате от своя излишък, можете да помагате на окръжаващите. Излишната енергия представя превръзка за счупения крак или ръка на вашия ближен. Когато някой иска да му помогнете, това подразбира даване от излишната енергия. Лекарят ще превърже болния, ще намести счупения му крак, но неговият ближен трябва да е готов да му даде от излишната си енергия, т.е. от своите материали за превързване. Който е готов да дава от своята излишна енергия, той може да прави чудеса.

Какво се разбира под думата „чудеса“? – Чудесата не са неща произволни. Те почиват на разумни закони, чрез които Бог се проявява. Следователно, като се обърнете към Бога за помощ, не се питайте, дали ще ви помогне или не, но дайте Му само превръзки и масло. Той ще намести крака, ще го намаже и ще го превърже. След няколко дена ще видите резултата и така ще опитате Бога. Ако всичките опити на човека при лекуване на близките му излязат сполучливи, трябва ли да се съмнявате в него. Това е наука, изкуство, което всеки може да приложи в живота си. Ако страдате или сте болни, приложете вярата си. Колкото по-голяма е вярата ви, толкова по-добри резултати ще имате. Ако вярата ви е голяма, лесно ще се справите с отрицателните чувства в себе си, например, с омразата, завистта и др. Голяма сила се иска от човека, за да се справи със злото в себе си. Един начин познавам за това: Изпълнение на Божията воля. Един Учител познавам в света: Бог. Който следва Божия път, той всякога изпълнява волята Му. – Кого да слушаме? – Себе си ще слушате, защото там е Бог. Мнозина не успяват в живота си, защото слушат много учители. Ще слушате само онзи учител, който изпълнява Божията воля. Той работи добре, и работата му има резултати. Така работи всеки човек, който е свързан с Бога. И обущарят, който работи с любов, прави хубави обувки и задоволява клиентите си. Той може да не е свършил висока наука, но има любов в себе си. Почитайте и уважавайте всекиго, заради

Божественото, което се крие в него. То може да е малка искрица, но с време тя ще се увеличи, ще стане голям огън. Всеки може да помогне за раздухването на тази искрица. Това значи, хората да си помагат и да се разбират. Така се разбират музикантите в един оркестър. Публиката седи, слуша и ръкопляска. И вие, мои слушатели, представяте музиканти на великия житейски оркестър. Вие свирите, ангелите ви слушат и дават мнението си. За да не ви съдят строго, аз им казвам, че сега сте започнали да свирите. Един ден ще станете добри музиканти и ще ги задоволите. Външно сте добри, благочестиви, но от всички се иска вътрешно благочестие и доброта. Ако някой не е станал още добър, красив и благочестив, нека се радва на тези качества у другите хора. Радвайте се на доброто, което живее във вашия ближен, за да стане то основа на вашия живот. Това е учението, което ви проповядвам днес: благото на едного да бъде общо благо, и благото на всички да бъде благо за едного. Отде е взето това учение? – От разумната природа. Използвайте методите, които тя ви дава, за да подобрите живота си. Всяко нещо е на мястото си, но вие трябва да разбирате съотношенията между нещата. Като не разбират тези съотношения, хората са недоволни едни от други и постоянно роптаят. За да не изпаднат в това положение, нека си спомнят българската поговорка: „Не съм слънце да огрея всички“. Наистина, само Бог е слънце, което огрява цялата вселена. Ще дойде ден, когато Божествената светлина ще проникне в умовете на хората, и те ще станат по-силни, отколкото са днес. Тъй щото, ако си силен, знай, че Бог работи чрез тебе. Дайте път на Бога в себе си, за да създадете истинска култура, на която да се радват всички. Затворите ли пътя за Божественото в себе си, сами се излагате на страдания. Следователно, вървете от светлина в светлина. Така ще познаете Бога, себе си и своя ближен. Какво учение е това, което ви освобождава от едни вериги и ви хвърля в други? Божественото учение представя непрекъсната линия от светлина, в която нещата се огряват последователно. Така, именно, се вижда връзката между отделните явления.

„Голяма е вярата ти, жено.“ С примера за хананейката, Христос обърна внимание на учениците си върху смирението. Тази жена каза, че се задоволява от трошиците на Господната трапеза. Велико нещо е смирението. Малко хора днес се задоволяват от трошиците. Повечето искат да седнат на първо място. Казва се за Христа, че дойде на земята, облече се в рабски образ и се смири. Ако Христос трябваше да се смири,

колко повече това е нужно за обикновените хора. Всички трябва да се смирят, да дойдат до положение да бъдат еднакво доволни при изпълнение на висока или ниска служба. Докато момата е свободна, облича се хубаво, мие се по няколко пъти на ден; тя не работи много, да не цапа ръцете си, да запази кожата си мека и бяла. Като се ожени и стане майка, тя пере пелените на детето си, къпе го, работи по цял ден – учи закона на смирението. – Как изучава този закон? – Чрез любовта.

Помнете: човек учи смирението чрез закона на любовта. Чрез същия закон той се задоволява от трошиците на господарската трапеза. Съвременните хора се хранят с трошиците, които падат от трапезата на ангелите. Техният излишък е нашето изобилие. От нашия излишък се хранят съществата, които са под нас. Значи, всички живи същества на земята се хранят все с трошици.

Желая ви, в бъдеще вярата ви да се усили, и когото от вас срещне Христос, да му каже: „Голяма е твоята вяра“.

Желая ви да научите закона на смирението и да го прилагате.

Желая ви да бъдете доволни от трошиците и да ги използвате разумно.

Желая и дъщеря ви да оздравее.

Това не са само пожелания, но неща, които можете да постигнете. Тогава и вие, и дъщеря ви, ще бъдете здрави.

2. Беседа от Учителя, държана на 19 януари 1919 г. – София

ЛОЗАТА И ПРЪЧКИТЕ

„Аз съм лозата, вие – пръчките.” (Йоана 15:5)

Прочетената 15 глава от Йоана представя интимен разговор между Христа и Учениците Му. Дълбокият смисъл на този разговор е разбран само за ученика, който познава Божествените закони. Дойдете ли до християните, малцина ат тях разбират тази глава. Тя е достояние само на мистика. Външно тази глава изглежда проста, достъпна за всеки човешки ум, но всъщност не е така. През някои нощи небето е ясно, осеяно с множество звезди, но яснотата още не е признак, че всички хора разбират тайните, които небето крие. Яснотата е само условие, нужно за ученика, да отправи мисълта си към Божественото. Следователно, яснотата не предполага още, че човек всичко разбира. Слушате някой оратор, доволни сте от него и казвате, че говори ясно. Ясно говори, но неразбрано. Всички умове не са нагодени да разбират това, което им се говори. Виждате ясно един човек, но не го разбирате. Това не значи, че сте глупави. И глупавият не е за осъждане. Едно се иска от човека: да развие опаковката на идеята, която носи в себе си. Така само ще разберете, че имате знания, от които можете да се ползвате. Казват на някого: Не бъди глупав! Това значи: бъди умен, не се заблуждавай от външната страна на живота, от опаковката на нещата. Отправи погледа си към вътрешната страна на живота, дето се крие истинското съдържание и смисъл на нещата.

„Аз съм лозата, вие – пръчките.“ Чрез този стих Христос определя, какви трябва да бъдат отношенията между учителя и учениците. Учителят е лозата, учениците – пръчките. По- нататък се казва: „Който пребъдва в мене, и аз в него, той пренася плод много.“ Пръчката пребъдва върху кочана на лозата, но все пак ѝ липсва нещо, за да живее самостоятелно – тя няма свой корен. Лозата, обаче, има свои корени, води самостоятелен живот и предава живота си на пръчките. Следователно, докато пръчката научи великия закон на поляризиране, т.е. докато изработи своите корени и се пусне дълбоко в материята, за да заживее самостоятелно, както учителят, тя трябва да пребъдва върху кочана на лозата. „Тя пренася плод много.“ Наистина, без плод няма живот. Плодът носи живота. Пръчката може да израсте високо, да се оформи, да даде красиви листа, но без да цъфне, без да завърже плод. В това състояние пръчката представя външна

проява на живота, който ще се развие в бъдеще не само като външен, т.е. материален, но и като вътрешен, духовен живот.

„Ако пръчката не пренася плод, отрязва се и се хвърля в огъня.“ – Защо? -Защото този живот е потребен за другите пръчки. Същото може да се каже за всеки ученик, който приема учението на учителя си и го задържа само за себе си, без да го приложи. Такъв ученик се изпъжда навън. Сега всеки може да се запита: Аз достоен ли съм да приема учението на своя учител? Не е въпросът за достойнство и недостойнство на човека и на ученика. Важно е ученика да бъде прилежен. Той може да бъде царски или княжески син, но ако не се учи, учителят не може да влее насила знанието си в главата му. Той не иска да губи времето си с него. Великият Учител не се занимава с невъзприемчиви ученици. Учителят трябва да пребъдва в ученика си, и ученикът – в своя учител. Ако пръчката пребъдва в лозата, соковете ѝ ще възлизат нагоре и ще хранят пръчката. Значи, материалният живот на корените възлиза нагоре, към пръчките, и се превръща в духовен. Когато пръчките дават цвят и плод, духовният живот се превръща в Божествен. Този живот подразбира семката на плода, която отново дава пръчки и се размножава. Корените представят основата на живота. Всяко растение, на което корените са здрави, стои на едно място, дето ту работи, ту почива. Растение, което няма здрави корени, постоянно се мести, всеки вятър го поема в пространството.

И учениците са като растенията: устойчиви и неустойчиви. Устойчивият ученик има убеждение, на което не изменя. Неустойчивият мени убеждението си; той всеки момент е готов да приеме чуждо мнение, да се откаже от убеждението си. Той мисли, че от всичко може да се учи, но всъщност никога не дохожда до познаване на истината. Такива ученици има много в живота. Те приличат на онези хора, които очакват само на печалби от лотарии. Днес си купят един лотариен билет, утре – друг, дано спечелят нещо, но нищо не печелят. Обаче, надеждата не ги напуща. Така постъпват и някои религиозни. Те си казват: Да научим някои окултни закони, че да видят хората, какво можем да направим. Ден след ден, месец след месец, година след година минават, но те нищо не учат и нищо не постигат. Създателят на света, Който е всемъдър и велик, познава добрите и лоши черти на човека, заради което не позволява нито на хората, нито на ангелите да злоупотребяват с Неговата благодат и сила. Който се е опитал да наруши Божествения закон, той скъпо е платил. Който се е определил за Христов ученик, той е преживявал голяма болка.

Не се минава лесно през огъня. Седем пъти трябва да минеш през огъня, за да разбереш донякъде смисъла на живота, в който има различни видове огън; важно е през какъв огън ще минеш, за да осмислиш живота си. Има огън на минералите, на растенията, на животните, на хората и т.н. Всеки трябва да се запита, на какъв огън се грее и на каква светлина се учи.

Много хора днес се греят на огън от дърва и казват: Приятна е тази топлина! Какво вижда обикновения човек в огъня и какво – ясновидеца? Малко ясновидци има днес в света. Според мене, те са само трима: две жени и един мъж. Мнозина си въобразяват, че са ясновидци, но те сами се заблуждават. Те са ясновидци, които със своето ясновидство се натъкват на големи противоречия. Да виждаш ясно и да разбираш ясно, това е голямо постижение. Какъв смисъл има, ако човек вижда ясно, а не разбира това, което вижда? Това значи да прави погрешки, без да знае как да ги изправя. Какъв смисъл има да слушаш Божието Слово, без да го разбираш и прилагаш? За да изправи отношенията си към Бога, човек трябва да слуша, разбира и прилага Словото на Онзи Бог, Който не е нарисуван нито на книга, нито на дъска. Той живее в духа и в душата на човека. Той говори на хората отвътре, а не отвън. Някои си представят Бога като стар човек, с бяла брада, с тояга в ръка и т.н. Това не е Бог. От създаването на света досега никой обикновен човек не е видял Бога, нито е чул гласа Му. Даже и най-високостоящите ангели едва надзърват към Него. Що се отнася за енергията и живота на Бога, това е друг въпрос. Той прониква навсякъде и във всичко, като енергия, като живот и като светлина.

„Който пребъдва в мене, и аз в него, той допринася плод много." Следователно, за да принася много плод, човек трябва да познае Бога. Това може да се постигне, когато той пребъдва в Христа, и Христос в него. Ако не пребъдва на лозата, пръчката няма да се ползва от слънчевата светлина и топлина, следователно, няма да принесе никакъв плод. Само онази пръчка принася плод, която пребъдва на лозата. Пребъдването е вътрешен процес, а не външен. Външните процеси са механически, а ние говорим за процеси, в които има съдържание и смисъл.

Мнозина се спират само върху външната страна на живота и мислят, че там е всичко. Външният живот е повече механически; той има смисъл, когато се свърже с вътрешния, като негова обвивка. Външните отношения на хората са пълни със заблуждения и илюзии. Тази е причината, дето някой мисли, че е близък с някого, а след време се разочарова. Външно може да са близки, но вътрешно отстоят далеч един от друг. При това

положение всяка физическа близост изчезва. Вътрешно хората се намират на такова разстояние един от друг, на каквото са кометите и планетите; въпреки това, те пак говорят за близост. Каква близост е тази? Има комети, на които опашката е на километри разстояние от земята, а какво остава за главата й? Може ли да се каже тогава, че кометата е близо до земята? Такава близост съществува често между хората. И кучето се докосва с опашката си до своя господар, но не го познава. Разстоянието и близостта между кучето и господаря му са грамадни. Хората не се познават помежду си, но и човек сам себе си не познава. След всичко това той говори за свръхчовека.

Какво представя свръхчовекът? Той се отличава с необикновена сила и възможности. Каквото пожелае, може да го направи. Той разбира законите на живота, знае причините и последствията за нещата, разбира вътрешния смисъла доброто и на злото. Свръхчовекът е кротък, смирен, чистосърдечен. За него се казва, че ще наследи земята. Той нищо не говори за себе си, не се хвали, не се препоръчва и работи тихо, никой не го вижда, навсякъде минава незабелязан. Който иска да влезе в Царството Божие, трябва да се смири. Това значи, да стане свръхчовек. Според съвременните хора, свръхчовекът се разширява, заема голям обем. От духовно гледище, свръхчовекът се смалява. Обаче смисълът на човешкия живот се заключава външно в материално смаляване, а вътрешно – в духовно разширяване. Между смаляването и разширяването има тясна връзка. Не можеш да разшириш нещо, което предварително не е било сгъстено.

И тъй, свръхчовекът е онзи, който познава законите на сгъстяването и на разширяването, т.е. на смирението и на възвисяването. Когато иска да се приближи към Бога, свръхчовекът оставя всичкия си багаж на земята, отказва се от материалните си блага и започва постепенно да се разширява, докато стигне крайната цел на своя живот – Сливането с Бога. Така той може да каже като Христа: „Аз и Отец ми едно сме.“ И Христос е говорил на учениците си върху закона на смаляването. Свръхчовек и ученик на Христа, това са синоними. Когато ученикът придобие способността да се смалява и разширява по свое желание, той се слива с Учителя си и става едно с Него. Той се развива по особени закони и се освобождава от ограничителните условия на живота. През тези процеси минава и семето: първо се посажда в земята – в ограничителните условия на живота; после поникива, расте, развива се, дава плод и се освобождава от

ограниченията. През каквито процеси минава семето, през такива минава и човешката душа. Затова Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога." Докато живее и се движи в Бога, човек расте и се развива правилно. Щом излезе вън от Бога, той изопачава живота си. Затова Христос казва: „Всяка пръчка, която не пребъдва на лозата, отрязва се и се хвърля в огъня." Същия стих се отнася и за детето, което е в утробата на майка си. Ако не е свързано с майка си и не се храни от нея, майката ще го пометне. Тя помята детето, защото е неспособно да използва живота. Ако майката пожелае да пометне детето си, това показва, че тя го разбира, съзнава неговата неспособност за живот. Следователно, всяко заченато дете, от което майката не е доволна, не може да стане велик човек. Великият човек се зачева в момент, когато майката е изпълнена с любов, със светли мисли и с благородни чувства. През времето на своята бременност, тя е пазила детето си като зеница на своето око. През това време и бащата е бил изпълнен с любов и светлина. Така родено, детето може да се уподоби на лозова пръчка, която принася много плод.

Това е въпросът, върху който Христос е беседвал с учениците си. При това, тук се изнася само външната страна на въпроса. Човек трябва много да учи, докато дойде до вътрешно разбиране за нещата. Който не разбира и външната страна, той се запитва, какво отношение съществува между учител и ученик, между майка и дете. Това са отношения на величини, на известни сили, които се преплитат в човешкия живот. Когато хората се научат да трансформират енергиите си, само тогава може да се говори за хармоничен и правилен живот. Само тогава те ще се разбират, ще могат да превръщат своите нисши енергии във висши. Много хора се отегчават от живота си, от беднотията; искат да станат богати, но не знаят как, и страдат. Те искат да придобият изкуството да се сгъстяват и разширяват по желание, но не могат, и се обезсърчават. И религиозните, и светските хора страдат, без да могат да си помогнат. Религиозните искат да слязат от висотата, на която са застанали; светските искат да се качат на високо, но и едните, и другите се отбягват. Те не знаят, че едни други могат да си помагат. Едно е нужно: да сменят местата и службите си. Един от великите закони в природата е законът на обмяната. Този закон се изявява и в природата. Затова, когато един човек пада, друг става; когато един се понижава, друг се въздига. Христос казва, че всяка пръчка, която не дава плод, се отрязва и на нейно място дохожда друга. Това показва, че в природата няма празни пространства. С това се обяснява законът на

присаждането: едно клонче се отрязва и на негово място се поставя друго. Страхливият ще каже като Павла: „Да не би аз, който се стремя към Бога, да бъда отхвърлен?“ Бог може да отхвърли от себе си човека, само когато последният е огорчил Духа.

Представете си, че една мома се ожени за богат учен, добър, благороден момък, който е внимателен към нея, създава ѝ всички удобства, задоволява нуждите ѝ, а тя е постоянно недоволна от него. Какво трябва да прави този мъж? – Нищо друго не му остава, освен да даде свобода на жена си, да я пусне в света, там да търси щастието си, там да научи урока си. Докато живее с мъжа си, докато той задоволява всичките ѝ нужди и желания, тя няма да го разбере. Между тях няма допирни точки, стремежите им се различават, поради което не се обменят правилно. Когато изгуби мъжа си и се натъкне на суровите условия на живота, тя ще започне да мисли и ще го разбере. Такова е положението на ученика, който слуша уроците на учителя си, но не учи и не се ползва от тях. Учителят е недоволен от ученика си и казва: Ще отрежа този ученик от лозата, от която досега се е хранил. След това учителят ще си намери друг ученик, който ще замести първия. Така трябва да се постъпва и с недоволния. Първият стремеж у всички хора е еднакъв. Всеки се стреми към възвишеното и благородното, но малцина издържат на стремежа си. Това се дължи на факта, че стремежите и разбиранията на хората не са еднакви. Малко хора запазват отношенията си към Великия, както и към своята душа. Който е свързан с Бога, той е доволен от всичко, той издържа на своите вътрешни стремежи и разбирания.

„Който пребъдва в мене, и аз в него, той принася плод много.“ Плодът е потребен за самата пръчка. Следователно, под „плод“ Христос разбира условията, при които човек живее и се развива. Защо Христос уподобява човешкия живот на лозова пръчка? Човек е закрепен към великото дърво на живота, както лозовата пръчка към лозата. Както пръчката смуче сокове от лозата, расте, развива се и дава плод, така и човек смуче сокове от дървото на живота, преработва ги и като кръв ги изпраща в сърцето за пречистване. Така той минава от физическия към духовния живот и оттам към умствения. Пречистената кръв влиза в мозъка, дето се превръща в умствена енергия, която наричаме плод на живота. Както стомахът, дробовете, сърцето и мозъкът на човека работят едновременно, и всеки принася своя плод, така и трите вида живот – физически, сърдечен и умствен, се проявяват едновременно, принасят своя плод и хранят

лозовата пръчка, закрепена към лозата, която черпи соковете си от Божествения живот. Стане ли най-малкото нарушаване в един от трите вида живот, лозовата пръчка започва да вехне, за което господарят на лозата я отрязва и хвърля в огъня.

Съвременните хора се намират във първата стадия на живота – във физическия живот на лозата. Затова се казва, че днес повечето хора живеят в стомаха си. Иде вече новото време, когато човек влиза в дробовете си, пречиства мислите и чувствата си, за да изпрати в мозъка си чиста, червена кръв, чрез която да се свърже с възвишените същества и оттам – с Бога. Само така човек ще разбере отношенията между своите мисли, чувства и постъпки. Така, именно, той ще разбере връзката между физическия, духовния и Божествения живот. Виждате една красива, червена ябълка и се радвате на червения цвят и на формата ѝ, но след няколко дена тя загнива и се разваля. Какво ви даде красивата ябълка? Тя ви свърза със съдържанието си. Значи, външната форма и красота на нещата е подтик към вътрешното им съдържание. Вие изяждате една ябълка, използвате сока ѝ и го изпращате към мозъка си, като преработена, пречистена кръв, която внася енергия за работа на мисълта. Вие започвате да мислите за отношенията на нещата. Ето защо, като се говори за живота на лозата и на лозовата пръчка, разбираме всичките положения, през които минава човешката душа. Така тя разбира Божиите пътища и закони.

Като се говори върху различни въпроси, мнозина казват, че вместо да разберат нещата, повече се объркват. Говори се за еволюция, за превръщане на енергиите, за сгъстяване и разширяване на материята, но все едно, че се хвърля камък във водата. Както хвърленият камък във водата образува все по-големи кръгове около себе си, така и неразбирането им расте все повече. Едно се изисква от човека: Христос да пребъдва в него. Това значи: Христос да живее в човека и да се проявява като светлина, топлина и сила. Както животните се ръководят от Божествения ум по инстинкт, така и всеки християнин трябва да се ръководи от Христовата светлина. Докато не приеме Божията мисъл в себе си, човек всякога ще страда. Всеки казва, че има свои разбирания и възгледи за живота, не иска никого да слуша, но, в края на краищата животът на хората се обезсмисля, и работите им всеки ден изостават назад. Ще кажете, че животните се ръководят от инстинкта си, но, въпреки това, животното усеща приближаващата буря или земетресение и взима

мерки да се запази, а човек, със своя висок ум и с особеното си мнение, става жертва. В инстинкта на животното се крие Божественият Дух, който го ръководи. Прелетните птици схващат по инстинкт времето за отиване в топлите страни и напущането им и никога не се излъгват. Човекът, обаче,със своето умуване, често се излъгва. Като види, че денят е ясен, топъл, той се радва, излиза да се разходи, без да подозира, че след два-три часа ще дойде буря, вятър, град и се връща у дома си цял измокрен.

Понякога бурният ден е за предпочитане пред ясния. След буря иде хубаво време, а след ясен ден често времето се разваля и изненадва човека. Мълчаливият и тих човек е по-опасен от онзи, който вика и много говори. Тихият водопад е по-опасен от шумния. Затова се казва, че тихата вода прави големи пакости. Мочурите изненадват човека. Както върви замислен, той може да попадне на мочур и да потъне в него. Като не предвиждат изненадите в живота си, хората са недоволни и търсят причината за своите страдания вън от себе си. Докато мисли, че е лоза, а окръжаващите – пръчки, човек всякога ще се изненадва и ще страда. Някои религиозни мислят за себе си, че са лози, а светските – пръчки. И обратно: светските мислят, че са лози, а религиозните – пръчки. И едните, и другите са на крив път. Една е лозата, много са пръчките. Следователно, Христос е лозата, а хората – пръчките. Който мисли, че е лоза, той или не разбира истината, или се заблуждава. И той е пръчка, като всички хора. Една е Божествената лоза и за нея Христос казва, че тя се е разпространила по целия свят и го храни. да мислиш, че си лоза, това значи, да мислиш, че си господар на света. – Аз мисля самостоятелно, свободно и независимо. – Ти не знаеш още, какво представя мисълта и свободата. Да мислиш свободно и право, това е велико изкуство. Малко хора разбират и владеят това изкуство. У някои интуицията е силна и схващат нещата правилно; у други мисълта е силна, но понякога и едните, и другите остават излъгани. Казвате за даден човек, че е добър, но виждате само външната, празничната му дреха, не знаете, какви са всекидневните му дрехи.

Мнозина цитират мисълта „да съм, или да не съм“, изказана от Шекспир, без да разбират вътрешния й смисъл. Тази мисъл подразбира: Да стоя ли на лозата, или да я напусна; да уча ли, или да напусна училището; да работя само за себе си, или и за другите. Ще кажете, че това е свободно тълкуване на мисълта. Това е тълкуване, каквото и Шекспир може да даде. Един испански писател написал една книга, която

чели мнозина. Един от читателите не могъл да разбере смисъла на някои изречения и се отправил към автора, да му ги обясни. Той погледнал читателя си, усмихнал се и отговорил: И аз сам не зная, какво съм искал да кажа с тези мисли. Правата мисъл се разбира от всички. При това между писмената и говоримата реч трябва да има известно отношение, известна връзка. Не можеш да пишеш едно, а да говориш или разбираш друго. Не е все едно, дали обичаш или любиш някого. Обичта е закон за създаване, а любовта – за разрушаване. Обичта съгражда разрушеното, а любовта и руши, и съгражда. Любовта първо руши старото, гнилото, негодното, а после съгражда нещо ново, здраво, полезно за всички. Радвайте се, когато ви обичат; радвайте се и когато ви любят. Мъчнотиите, страданията и нещастията са първата степен на обичта. Щом страда, човек започва да мисли и да гради. Той възприема Христа в себе си и се ръководи вече от Неговата мисъл.

И тъй, дръжте връзка с Христа, за да не разваляте отношенията си с хората. Който се отделил от лозата, той живее постоянно в спор и неприятности с хората. Кой каквото му каже, той е готов да се кара с него. Ако някой развали оградата на къщата му, той веднага го дава под съд. И това е разрешение на въпроса, но има и друго, правилно разрешение – сам да съградиш оградата си. Вместо да водиш дело с години, да си създаваш неприятности, по-добре сам си помогни. Ако се съдиш с ближния си, ще те отрежат от лозата и ще те хвърлят в огъня, дето ще се изпаряваш. Това значи, да обезсмисли човек живота си. След години ще съзнаеш погрешката си и ще разбереш, че никой няма право да се съди със своя ближен. Който прилага Божествения закон в живота си, той повече печели, отколкото губи. Работи с любов, без никакво користолюбие. Защо ще се мъчиш да обърнеш някой богат човек към Бога, ако той не е готов за това? Защо ще се мъчиш да привлечеш учения човек в дома си, ако той не иска доброволно да те посети? Каквото и да правиш, нищо не се постига насила. Чрез насилие нито богатият обръща кесията си, нито ученият отваря ума и сърцето си. Има смисъл да дойде някой учен в дома ти, но да е готов да нахвърля в двора ти от своите камъни, с които да градиш. Това е любов. Така постъпва и Христос. Когато види, че лозовата пръчка не се ползва от соковете на лозата и не дава плод, Той я отсича и хвърля в огъня.

„Който пребъдва в мене, и аз в него, той принася плод много. Всяка лозова пръчка, която не принася плод, отсича се и в огъня се хвърля.“

Езикът, с който Христос си служил, е символичен. Така Той изнасял истината на хората без да ги засегне. Не е лесно да се говори на хората. Символичният език е същевременно и научен. Целта на говорителя е да повдигне слушателите си, а не да ги обижда и изобличава. Мощен е езикът на истината, но за онези, които го разбират. Който не разбира този език, казва, че истината е горчива. Съвременните хора се нуждаят от нови разбирания и възгледи, от нов морал. Само така всеки народ ще се повдигне, обнови и засили. Всички народи трябва да се обединят, да заживеят братски помежду си. Ще кажете, че Бог е създал и доброто, и злото. Едно ще знаете: Бог има свой план, който трябва да се изпълни. На всяка душа е определен пътя, по който трябва да се движи. Който се отклони от своя път, страда. Човек може да се движи по права или по крива линия. Всяко движение има свои резултати. От резултатите се познава, прав ли е пътят, по който човек се движи, или крив. Хората трябва да се обединят, да станат едно цяло. Силата е в цялото, а не в частта. Един велик учен е казал, че ако хората не се разбират помежду си, ще се посрамят. Същият закон действа и между животните. Докато са събрани в стадо, те са смели, решителни и могат да се бранят. Щом се разделят, силата им намалява и лесно попадат в устата на неприятеля.

Христос казва на учениците си, че силата им се крие в тяхното обединение. Докато са пръчки на една лоза, те са силни, развиват се добре и дават много плод. Следователно, докато умът, сърцето и душата са в единство, човек всякога може да бъде добре, да се развива правилно. Ще кажете, че човек трябва да живее първо за отечеството си, а после за душата си. Право е, има едно отечество, за което трябва да се живее. Има едно Царство, което е на първо място. Човек е дошъл на земята да стане гражданин на Царството Божие, от което всички царства и държави са клончета. Отделните държави са букви на азбуката, а Словото си служи с всички букви. То ги обединява и образува речта. Каквито са отношенията между отделните държави, такива са и между хората. Тази е причината, поради която някога даже двама души не се разбират. Те се свързват в името на любовта, но скоро се насищат един на друг и пожелават да се разделят. Те могат да се разделят, ако знаят действията изваждане и деление. Някоя жена иска да напусне мъжа си. Това е възможно, само ако тя знае всичките правила на математиката. Също се изисква и от всеки християнин. Ако искаш да извадиш една лоша мисъл от ума си, трябва да знаеш общия сбор на мислите си, които предварително си разпределил на

добри и лоши и тогава, от лошите мисли ще извадиш лошата, а добрите ще оставиш настрана. Ако си ощетил някого с хиляда лева, ще отвориш кесията си, ще извадиш хиляда лева и ще му ги върнеш. Така ще се разреши спорът. Божественият закон не допуща никаква дисхармония, никакво прескачане. Там процесите се извършват правилно и систематично.

Казано е в Писанието: „Слушайте тихия глас на Онзи, Който постоянно ви говори и в радости, и в скърби.“ И днес, когато аз ви говоря, не правя нищо друго, освен да поливам корените на живота във вас. В това дърво е Онзи, Който постоянно ви говори. Същевременно аз отварям прозорците на вашия ум, да проникне повече светлина, да разбирате нещата. Само така душата на човека се изпълва с добри чувства и желания, а умът му със светли и възвишени мисли. Само така хората могат да се разбират и да станат братя помежду си.

„Който пребъдва в мене, и аз в него, той принася плод много.“ Който пребъдва на лозата, той може да разбере дълбокия смисъл на любовта. Като се говори за лозата, някои я уподобяват на народа си, на отечеството си, на своя дом и са готови да се жертват. Една е истинската жертва – за любовта. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, ако се жертваш, ще се жертваш за Бога. Слушаш ли тихия глас на Бога вътре в себе си, ти си здрав, бодър, свободен, готов на всякаква разумна жертва. Който губи връзката си с Божественото, придобива тъмночервен цвят на лицето си, става недоволен, мрачен, груб. Обърнете се към Бога с молитва, да възстановите вътрешния си мир, да придобиете загубената си любов. Пазете добрите си отношения към близките си, за да се радвате на здраве и вътрешен мир. Отношенията на хората трябва да бъдат като тези на майката и на бащата към децата, на братята към сестрите и на сестрите към братята. Тези отношения са мярка, с която се определят правилните връзки. Ще каже някой, че знае тези неща, че всичко му е открито. Как ги е научил? Чрез откровение ли? Някои мислят, че сънищата им са откровения, но те сами се заблуждават. Откровението иде от висок свят, а много от сънищата са резултат на впечатления и преживявания. Само някои сънища идат от по-висок свят. Те, както откровенията, произвеждат преврат в човека.

Една жена заболяла сериозно, почти до смърт, но за щастие оздравяла. Като започнала да се подобрява, имала едно откровение, което произвело в нея голям преврат. От този ден, тя изменила коренно живота си. От

невидимия свят я предупредили, че след един месец ще умре. Тя не се уплашила, но с примирение се приготвила за другия свят. И наистина, след един месец умряла. Синът много скърбил за майка си. Веднъж тя му се явила на сън и му казала: Престани да плачеш. Аз съм добре. Твоята привързаност към мене е особен род партизанство. Тук не се допуща никакво партизанство. Днес и Христос казва на съвременните християни да се откажат от всякакво партизанство и да разберат, че ножът играе върху лозата. Всяка пръчка, която не дава плод, отрязва се и се хвърля в огъня. Време е вече християните да се определят и да бъдат или с Христа, или вън от Него. Който разреши този въпрос в положителен смисъл, ще се повдигне и ще даде сладки, изобилни плодове. – Какво ще стане с България? – Оставете този въпрос настрана. Има кой да се занимава с България. Великият художник, който знае да рисува, не се нуждае от помощта на детето си. Бог е велик, всесилен и всеблаг. Той е промислил за всички. Той има предвид всички живи същества, всички народи, без разлика на нации. Затова и Христос казва на учениците си да не поддържат никакви партии. Павел изказва същата идея чрез стиха: „В Христа няма нито елини, нито юдеи, нито скити“. Значи, който вярва в Христа, ще се благослови. В Евангелието не се говори за отделните държави. Всяка държава е една фирма. Който злоупотреби с тази фирма, ще бъде наказан и лишен от правата, които тя дава на своите членове. Ако всички членове злоупотребяват, фирмата престава да съществува. Казано е, обаче, в Евангелието: „Ако един народ не служи на Бога, ще бъде заличен от Неговата книга“. Този закон се отнася както към народите, така и към отделните индивиди.

Сега цялото човечество влиза в нова епоха. Днес Христос поставя всеки човек на везните и го тегли, да види колко тежи. Според теглото му Той отсъжда, кой има послушание и кой няма. Който слуша и изпълнява Божия закон, ще се ползва от Неговото благословение. Който не Го слуша, ще бъде поставен на големи изпитания. Най-голямата служба, която Бог може да даде на човека, е да го изпрати в дома на някой бедна, нещастна вдовица, да я утеши, да наглежда сираците ѝ. Да утешиш една вдовица е по-велико нещо, отколкото да ръководиш съдбата на цял народ. – Защо? – Защото, който не може да зачете една душа, т.е. Бога в себе си, той нищо не може да направи.

Любовта на човека се определя от това, доколко той зачита душата си. Ако не зачитате Христа и Бога, как ще зачитате ближния си. Ще кажете, че

евреите разпнаха Христа. Какво ще кажете за съвременните християни, които всеки ден разпъват Онзи, който им говори със своя тих, кротък глас? Днес повечето хора плачат, страдат и казват, че Бог не ги обича и ги е забравил. Всъщност, те не Го обичат, те са го забравили. Върнете се всички в домовете си и кажете: Господи, искаме да се свържем с Тебе. След това съберете всички камъни, тухли и започнете да градите. Плачът не спасява. Много ученици получават слаби бележки и плачат, но плачът не изкарва добри бележки. И добри бележки да имат, ако нямат знания, пак няма да се спасят. Животът е велико училище, в което не се позволява никакъв плач. Учене е нужно за всички. Казва се, че корените на знанието са горчиви, а плодовете – сладки. На ученика е забранено да плаче. За него е изключено всякакво партизанство. Турете плача и партизанството настрана, влезте при Христа и кажете: Готови сме вече да учим, да проникнем във великите тайни на Битието, дето цари радост и веселие, мир и свобода. Работата на ученика се заключава в ученето. И като женен, и неженен, той еднакво трябва да учи. Слушайте тихия глас в себе си, който ще внесе съгласие и мир във вас, във всички хора, в целия свят. Той ще организира всички общества и ще внесе истинската религия в света – Религията на Духа. Всеки друг глас, вън от тихия глас, трябва да се проверява. Само така можете да решавате правилно въпросите на живота.

Кой ще ни помогне да разрешим въпросите си? – Има кой да ви помогне. Ето, аз съм готов да ви помогна. Ще ви светя, и вие ще вървите след мене. Днес съм с вас, и в бъдеще пак ще ви срещна. Ако учите, ако сте готови да изправите живота си, ще се застъпя за вас пред Господа, да ви запише отново за ученици. Ето защо, като се върнете по домовете си, отворете нов лист на вашата книга. Това значи, да станете отново пръчка на лозата, и Божествените сокове да потекат във вас.

Бъдете смели, бодри, радостни и вслушвайте се в тихия глас в себе си. За умрелите не плачете. За изгубеното време не тъжете. Турете миналото настрана и работете за настоящето и бъдещето. Много време има пред вас. Работете и изправяйте погрешките си. Както можете да грешите, така можете да изправяте погрешките си и да градите. Бог гради, а дяволът разрушава. Свържете се с онзи, Който гради. Богатият земеделец взима работници, и в един ден свършва работата си. Бедният земеделец сам жъне и много време употребява, докато свърши работата си. Първият върви по закона на любовта, а вторият по закона на еволюцията. Свържете се с Христа да станете богати и скоро да свършите работата си. Няма

време за протакане. Жътвата е готова, нужни са работници на нивата, по-скоро да се свърши работата. Бог е впрегнал оралото и оре нивата си. Нивата е светът. Значи, Бог разбърква света с ралото си, обръща пластовете, да ги изложи на новата светлина и топлина, да се приготвят за посяване на новото семе. Станете и вие сътрудници на Господа и кажете: Господи, благослови и нашата работа!

Внесете мир и съгласие помежду си и не се осъждайте едни други.

Слушайте тихия глас в себе си, за да цъфнете, вържете и дадете плод. Като ви срещна в бъдеще, да се зарадвам и да кажа: „Никой ученик не е по-горен от Учителя си; достатъчно е той да бъде като Учителя си.“

Бъдете бодри, свежи и радостни. Облечете се с надеждата, изпълнете се с вярата, съединете се с любовта.

Беседа от Учителя, държана на 26 януари 1919 г. – София

КАТО СЕБЕ СИ

Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, а ближния си като себе си.(Матея 22:34, 38, 39)

На всички е позната истината, че хората не обичат старите неща. Когато майката и бащата остареят, синът и дъщерята са недоволни от тях, искат час по-скоро да останат свободни. Те гледат на старите като на препятствие в живота си. Всъщност, старите хора са на мястото си. Една българска пословица казва: „От стара коза яре“. Изобщо, старите хора носят в себе си всички условия, при които детето може да се роди и отгледа. В първоначалния език думата „стар“ имала съвсем различно значение от това, което днес ѝ отдават. За да се развива правилно, младият трябва да служи на два велики закона: любов към Бога и любов към ближния. Без любов нищо не се ражда. Любовта подтиква човешката душа към движение и творчество. Да се говори за любов, това не значи, че имаме предвид човешката любов, която води към разочарования. Ние говорим за любовта, за която апостол Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти пророкуваме, но когато дойде съвършеното, това, което е отчасти ще се прекрати.“ Съвършеното е любовта. Абсолютната, Божествена истина се изявява чрез съвършеното знание, чрез любовта.

Христос казва, че любовта се изявява чрез два велики закона: Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, а ближния си, като себе си. Когато се говори за любов към Бога, някои мислят, че Той е вън от тях, невидим. затова казват, че никой не Го е видял. Който иска да намери Бога, трябва да Го търси в брата си, т.е. в своя ближен. Как ще любиш Бога, ако не си възлюбил своя ближен, когото виждаш? Който люби, той вижда Бога. Затова е казано: „Бог е Любов“. Този стих изразява външния и вътрешния смисъл на понятието Бог. Любовта не се вижда, но се чувства, затова Бог е достъпен за всички умове, сърца и души. Достатъчно е човек да се отвори за любовта, за да я познае. Живот без любов не съществува. Няма сърце, ум и душа, които да не са опитали любовта. Дето любовта прониква, там има топлина. Затова всички същества я носят в себе си, в малка или в голяма степен, като нисша и висша проява.

Казано е: „Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Дето се проявява сърцето, там има чувства и желания, т.е. материал, чрез който любовта работи. Който дава ход на чувствата и желанията си, без да работи с тях, скоро се насища на любовта и казва, че няма смисъл да люби. Има смисъл всякога да любиш, но правилно. Телесната топлина на човека е между 36-37 градуса. Повдигне ли се над 37, човек започва да боледува. Колкото по-висока е температурата, толкова по-големи усложнения настъпват в организма. Дойде ли до 40 41 градуса, болният заминава за другия свят. Значи на физическия свят любовта може да достигне най-висока температура до 41 градуса. Същия закон има отношение и към обществения живот. Докато общественикът се движи между 36-37 градуса температура, всички го считат за нормален човек. Повиши ли се температурата му, той започва да бълнува, говори несвързани неща и веднага го завеждат в лудница. – Защо? – Защото е имал такива прояви, които са вън от физическия свят. Всъщност, мъчно може да се постави граница, докъде стига нормалния и докъде – ненормалния живот. Когато угоявате прасето, вие намирате, че това е нормално. Казвате, че прасето трябва да се угои, да има повече сланина. Пуснете същото прасе в гората, при естествени условия, и вижте какво ще стане със сланината му. Тя ще се стопи, и прасето ще дойде в нормалния си вид. Следователно, понятията нормален и ненормален са относителни. Какъв е бил човекът в миналото, какъв е днес и какъв трябва да бъде в бъдеще, това са три различни неща, три реалности. Истински реален живот е този, който включва миналото, настоящето и бъдещето. Който носи в себе си и трите живота, наричаме човек на любовта. Той се ръководи от три велики закона: закон на необходимостта, закон на свободата и закон на природата. Законът на необходимостта разрешава 25 на сто от човешките мъчнотии; законът на свободата разрешава също 25 на сто от мъчнотиите, а законът на природата – 50 на сто. Трите закона заедно разрешават сто на сто от житейските мъчнотии. Ако болният приложи и трите закона, в скоро време ще оздравее. Според първия закон, той си е сам лекар, затова ще си помогне 25 на сто; според втория закон, ще прибегне до лекар, който ще му помогне още 25 на сто. И най-после, като се остави на природата, тя ще го лекува 50 на сто. По този начин той ще оздравее напълно. Ако болният се остави сам на себе си, или само на лекаря, ще се излекува отчасти. Обаче, болният и лекарят трябва да призоват на помощ и природата; тогава лекуването е сто на сто

рационално.

Същия закон има отношение към семейния, към обществения и към общочовешкия живот. Когато двама млади се женят, момъкът трябва да вземе участие за добрия живот с 25 на сто от своите сили и възможности; момата също с 25 на сто. След това и двамата трябва да се обърнат към Бога, да искат Неговото участие в живота си. Той ще им помогне с 50 на сто от своите сили, и животът им ще бъде сто на сто нормален. Съвременните семейства не почиват на здрава основа, защото единият от младите дава 25 на сто от себе си, а очаква от другия 75 на сто. Всеки човек може да даде от себе си само 25 на сто. Останалата част до сто трябва да очаква от ближния и от Господа. Не се ли поставят семейният и общественият живот на този принцип, всякога ще липсва нещо, поради което хората ще се разочароват едни от други. Прилагайте и трите закона, за да опитате тяхната сила. Служите ли си само с единия или с двата, всякога ще бъдете недоволни. Причината за смъртността в домовете, за болестите, за бездетството се дължат, именно на прилагане на закона на необходимостта и свободата, а отричане участието на Божествения принцип в живота, или на разумната природа.

„Да възлюбиш Господа с всичката си душа“. Под „душа“ Христос разбира път, условие за движение на любовта. Движение има в цялата природа. Всички езера, реки, морета се движат. Дето има растене, там всичко е в движение. То е условие за развиване на душата. Ето защо, казваме, че движението е необходимо и в човешката, и в ангелската, и в Божествената любов. Спре ли се движението, спира животът, а оттам и любовта. Понеже в любовта има движение, човек трябва да обича всички живи същества, които се изпречват на пътя му. Само така, той дава възможност на Бога в себе си да се прояви. Това значи, да чувстваш пулса на живота. Това значи, да чувстваш величието и красотата на природата, както и могъществото на Твореца. Само така човек може да разбере и приложи стиха, в който Христос казва, как трябва да възлюбим Бога. Без стремеж към красотата, любовта не може да се прояви.

„Да възлюбиш Господа с всичката си сила.“ Силата подразбира интензивност. Това значи, да възлюбиш Господа така, че да си готов да преодолееш всички мъчнотии и препятствия. Любов, която отстъпва пред препятствията, не е истинска; користната любов не е истинска. Любовта изисква велики жертви. Всички велики хора са дали жертва първо за любовта. Мнозина се съмняват, дали, наистина, са съществували или

съществуват хора, готови на пълно себеотричане за любовта. Могат да се съмняват, но съмнението не разрешава въпросите. Едно ще отречеш, друго ще поддържаш и доказваш. Как ще отречеш светлината? Как ще отречеш живота? Животът се доказва чрез смъртта, а смъртта – чрез живота. Щом има живот, има и смърт; щом има смърт, има и живот. Казано е в Писанието, че ние живеем и се движим в Бога. Следователно, докато си свързан с Бога, всякога ще живееш, безразлично, дали си на този, или на онзи свят. Заминаването на човешката душа за онзи свят наричат смърт; обаче, в абсолютния смисъл на думата, смърт не съществува. Че човек умира и изчезва, това е крив възглед, останал от деди и прадеди. Всъщност, смъртта е сянка на живота. В горещи, летни дни, човек се крие под сянката на дърветата. Умрял ли е той? Не, скрил се е само под сянка. Казано е в Свещените книги, че смъртта е почивка. Значи, който е работил и работи, има право да седне под сянката на някое дърво да си почине. Каже ли се, че някой умрял, това подразбира, че той се е скрил на сянка, да си почине. Според мнозина, смъртта е конвулсия, гърчене, агония, мъчение и т.н. Това са фиктивни неща. Физическата дреха на човека се отделя от духовната, но това не е смърт. Може да внушите на някой човек, че умира, и той ще преживее всички прояви на агонизиращия, без да умре в действителност. Като се освободи от чуждата мисъл, той сам ще се убеди, че е жив и здрав. Може ли след това да се мисли, че е възкръснал? Това показва, че смъртта е процес на човешката мисъл. Като дошъл на земята и разбрал, че всичко, което го обикаля, е Божие създание, човек пожелал да направи нещо, и, в заключение, работил за създаване на смъртта, т.е. на почивката. Сегашният човек се страхува от смъртта, без да се замисля върху нея, като свое изобретение. Как може да се страхува човек от собственото си изобретение? Той казва, че след смъртта идат страдания, огън и вечно мъчение. Кой ходил на онзи свят се е върнал оттам, за да опише, какво има и какво го очаква? Нека дойдат учените, философите, които говорят за онзи свят, да се разберат помежду си, да видят, на какъв език пишат и обясняват истината.

В далечното минало, в Индия някъде, в дома на тогавашния шах, живял един виден философ, който изучавал тайните на природата. Покрай големите философски познания, той научил изкуството да се разговаря с движения на ръцете. Шахът се интересувал от това изкуство и, за да види, как могат хората да се разбират само с движения, казал на философа да потърси някой познавач на това изкуство, с когото да се разговаря.

Философът не познавал такова лице, затова шахът възложил тази задача на един от своите учени брамини, като му казал: Искам да намериш човек, който да се разговаря с движение на ръце, като философа. Ако не намериш, ще напуснеш двореца ми. Браминът се стреснал от заповедта на шаха. Потърсил такъв човек, но не намерил. Замислен и тъжен, той напуснал двореца и се вглъбил в себе си. Един ден той срещнал своя бръснар, който го запитал: Защо си толкова замислен? Не мога да ти кажа. Ти не си в състояние да ми помогнеш. – Кажи, какво те мъчи, ще намеря някакво разрешение на твоята мъка. – Шахът ми възложи задачата да намеря човек, който се разговаря с движение на ръцете, но никъде не се оказа такова лице. Понеже не можах да изпълня желанието му, напуснах двореца. – Не се безпокой, аз зная това изкуство. Ще се разговарям с философа в присъствие на шаха, да покажа и аз моето изкуство.

Шахът определил деня на сеанса, и разговорът започнал. Философът вдигнал едната ръка и единия си пръст, а бръснарят – двете ръце и двата пръста; философът спуснал едната си ръка отгоре, с разтворени пръсти, а бръснарят изнесъл ръката си, с разтворени пръсти нагоре. Шахът запитал философа, какъв разговор водил с бръснаря, и той отговорил: С вдигането на ръката и на единия си пръст, аз казах, че само едно същество управлява света – Бог. Бръснарят вдигна две ръце и два пръста, с което искаше да ми каже, че две същества управляват света – Бог и цар. Със сваляне на ръката си надолу, с разтворени пръсти, аз исках да кажа, че в скоро време ще вали дъжд. Бръснарят противопостави по същия начин срещу ръката ми своята, с което искаше да каже, че след този дъжд иде голямо плодородие. След това шахът запитал бръснаря, какво разбрал от разговора си с философа. Бръснарят отговорил: Когато философа вдигна единия си пръст нагоре, искаше да каже, че ще ми извади едното око. Аз вдигнах двата си пръста, за да му докажа, че съм по-силен, ще извадя и двете му очи. Когато простря ръката си във въздуха, с това искаше да каже, че ще излезе срещу мен с пет души, да ме накаже. И аз простряx ръката си във въздуха, да докажа, че ще му се противопоставя с пет души по-силни от неговите. Шахът се усмихнал и си казал: Това ми било разбиране! Така се разбират много от съвременните религиозни и светски хора. Така се разбират хората в семействата, в обществата, благодарение на което идат нещастията и страданията.

Христос говори за вечния живот. С това Той изключва смъртта. Вечния живот подразбира познаване на Бога и на Христа. Познаването почива на

истинско, вътрешно разбиране. Който люби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, а ближния си като себе си, той е придобил вечния живот и не се страхува от смъртта. За мнозина понятието „вечен живот“ е отвлечено. Много неща, много понятия са отвлечени. Думата „отвлечен“ има двояк смисъл: външен и вътрешен. Казва се, че нещо е отвлечено, т.е. задигнато. Често младите се оплакват, че любовта им е отвлечена, задигната. Момък плаче, страда, че някой отвлякъл, т.е. задигнал възлюбената му. Докато била при него, той бил щастлив. Щом я отвличат, той става нещастен. Това е неразбиране. Никой не може да отвлече любовта на човека, освен той сам. Щом се усъмни в любовта си, тя сама го напуща. Значи, съмнението, подозрението в човека става причина за отвличане на неговите красиви и възвишени идеи, на неговата любов. Той губи своя вътрешен мир и търси причината за нещастието си вън от себе си. Причината за всичко е сам той. Човек определя, както своя живот, така и живота на семейството и обществото. Каквото е състоянието на индивида, такова е и на цялото общество. Индивидите образуват обществата, обществата образуват народите, а народите – цялото човечество. Човечеството пък има връзка с ангелския свят. Следователно, всичко зависи от индивида. Той съгражда човечеството, а не човечеството индивида. Под „индивид“ разбирам Божественото начало в човека – неговата душа.

За мнозина е противоречие да се говори за индивид и душа, като идентични понятия. Противоречие е да се каже, че 10 е равно на 1. Обаче, купувате един килограм ябълки, преброявате ги и виждате, че са десет на брой. В случая 1 е равно на 10, или 10 е равно на 1. В този смисъл, индивидът, в който живее душата, е единица – в нея се крият всички условия и възможности за създаване на цялото човечество. Житното зърно крие в себе си условия за създаване на стоте житни зърна. Това е философско разбиране на нещата. Така трябва да се разбират хората, а не като философът и бръснарят. Не е права мисълта на онзи, който се счита за нищожество, за грешник и търси причината в майка си и баща си. Майсторът, който е градил твоята къща, може да не е знаел законите на съграждането и, вместо голяма, здрава къща, да е излязла колибка, но трябва да знаеш, че колибката и ти сте две различни неща. Сегашната ти къща може да е малка, нехигиенична, но, въпреки това, ти можеш да се проявиш; ти можеш да пуснеш светлината в къщичката си и да проявиш любовта си. – Малка е любовта ми. – Колкото и да е малка, прояви я, не

затваряй сърцето си за Бога и за своя ближен. Дай път на любовта си, за да се разшириш. Не се страхувай от промените в живота. Живот и смърт са две състояния, през които човек неизбежно минава. Те са промени, които водят към реалността. Ще живееш и ще градиш, ще разширяваш къщата си, за да изявиш любовта на Онзи, Който те е създал. Ще умреш и ще занесеш със себе си онова, което не гние и не умира. Така ще растеш и ще се развиваш, докато стигнеш до съвършенството, за което Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме“.

„Да възлюбиш ближния си като себе си“. Това значи, да възлюбиш всяка душа вън от себе си. Ближният ти е бил в тебе и е излязъл вън от тебе. Ако при това положение можеш да го възлюбиш като себе си, ти се изпълнил втория велик закон на любовта. Ще възразите, че не помните ближния ви да е бил във вас и да е излязъл. Това нищо не значи. И житното зърно не знае, че от него са излезли всички житни зрънца на класа. Следователно, ти трябва да любиш ближния си, като свое дете, което е живяло и живее в тебе. Както Бог живее в човека, така и ближният живее в него. Ближният, който живее като душа във всеки човек, не се е проявил още, защото не са му дадени условия. Дайте му условия, и той ще се прояви. Колкото и да е малък, все ще излезе нещо красиво от него. Всеки се стреми към красивото и съвършеното. Това е естествен закон. Сегашните хора не могат да се похвалят с онази красота и свобода, към която се стремят. Свободният човек издържа на всички изпитания. Говори се за свобода, за любов, но, ако ви подложат на няколкодневен глад, веднага ще се откажете от идеята, която преследвате. С такава любов и свобода не се постига безсмъртие. Само онзи може да говори за свобода, който е скъсал веригите на смъртта. Докато е неин роб, нито свободата му е свобода, нито любовта – любов.

Съвременните религиозни и светски хора говорят за любов, а повече прилагат омраза, завист. Как се обяснява омразата между майка и дъщеря, между баща и син, между приятели? Не е достатъчно да дадете научно обяснение на въпроса. Всеки лекар знае, как се лекуват различните болести, но не може да лекува всички хора. Следователно, истинското обяснение на омразата е това, което може да я превърне в любов. Омразата е проказа за човешкото сърце. Ако днес може да излекувате тази проказа поне 25 на сто, вие сте постигнали много нещо. Това значи, да настане мир и радост в домовете. Обаче, работа се иска от човека – вътрешна, съзнателна работа. Затова казваме: Не чакайте помощта да дойде отвън!

Впрегнете се всички на работа! Всички хора, семейства, общества и народи очакват външна помощ, отгоре да им се помогне. Силата и благоденствието е в отделния човек. Ако частите на едно цяло са в изправност, и цялото ще работи добре. Частите трябва да разчитат на онези блага, които природата дава, а не на преходни, временни неща. Каква култура ще дойде, ако не вали дъжд и не грее слънце? – Какво общо има между дъжда, слънцето и човешката култура? – Има нещо общо, което жителите на слънцето знаят. Достатъчно е да отидете за момент на слънцето, между слънчевите жители, да видите, колко много се интересуват те от земята. Ще се възрази, че земята е мъртва. – Жива е земята. Тя обича хората – своите деца, и постоянно се грижи за тях. Земята изпраща любовта си на хората всеки момент, но любовта на слънцето е още по-голяма. Ако слънцето отнеме любовта си от хората само за момент, те веднага ще разберат, отде иде живота, развитието и културата.

Христос говори за двата велики закона на любовта, като за нещо реално. Любовта се проявява и в най-малките частици, като енергия, като импулс. Учените наричат тази енергия „привличане, сродство, теготение“. Както и да я наричат, тя е една и съща – любов на частите и любов на цялото. Няма атом, йон, молекула, които да не съдържат енергията на любовта. Малък е атомът, но крие в себе си цялата вселена в миниатюр. Който познава свойствата на атома, той познава цялата вселена. Затова се казва в духовната математика, че частта е равна на цялото. Това е законът на еволюцията, според който малкото се стреми към голямото. Обаче, според Божествения закон, голямото се стреми към малкото. Значи, два закона действат в природата: закон за разширяване и закон за смаляване. При смаляването човешката душа прониква в дълбоките тайни на природата. Смалява се смиреният и кроткият, а не гордият. Затова Христос казва: „По-лесно може камила да мине през иглени уши, отколкото богатият да влезе в Царството Божие.“ Този стих има отношение към жертвата. Само онзи може да влезе в Царството Божие, който е готов да се отрече от себе си и се самопожертва. Да любиш Господа, това значи, да се смириш; да любиш ближния си, това значи, да се разшириш. Следователно, човек трябва едновременно да се смалява и разширява т.е. да става малък като атома и голям като вселената. Който люби, става велик; който не люби, страда. Като знаете това, не питайте защо боледувате. Болестите са признак на безлюбие, или на малко любов в

човешкото сърце. Ако искате да бъдете здрави, вложете любовта в ума, в сърцето, в душата и в цялото си тяло. Дето е любовта, там няма недоразумения, омраза, завист, болести и мъчения. Без любов в сърцето ще приличате на човек, който вода гази, жаден ходи; хляб носи, а гладува. Любовта иска дела, а не думи. Много говорене води към нещастия. Изобщо, стремете се към малките величини, но добре разбрани и приложени.

Днес много се говори за любовта, но, въпреки това, резултатите са слаби. – Защо? – Защото не се говори на съответен език. Ще говорите на хората по три начина: или с езика на въздуха, или с езика на водата, или с езика на слънцето. Езикът на въздуха има отношение към дишането, т.е. към пречистването на кръвта. Ще говориш на този език и ще мислиш за чистия въздух, за кислорода, за цялата дихателна система. Като говори с езика на въздуха, човек трябва да мисли право, да съгласува своята мисъл с Божията. Не съгласува ли мисълта си с Божията, той непременно ще страда. Като мисли право, човек превръща умствената си енергия в електрична и магнетична и така създава условия в себе си за здрав, нормален живот.

Да говориш с езика на водата, това значи, да проявяваш нейните свойства, т.е. да бъдеш пъргав, енергичен, чист като нея. Дето минаваш, всичко да напояваш и оросяваш, а твърдите вещества да разтваряш и препращаш като хранителни сокове за всички живи същества. Езикът на водата има отношение към храносмилателната система.

Да говориш с езика на слънцето, т.е. с езика на светлината, това значи, да превръщаш нисшата енергия във висша и да я препращаш направо в мозъка, като динамична, творческа енергия. Колкото повече светлина прониква в човешкия мозък, толкова по-чист и светъл е животът на човека, толкова по-чисти и възвишени са неговите дела. Езикът на светлината има отношение към артериалната кръв, която се разнася по цялото тяло и го храни. Любовта към Бога има отношение към венозната кръв, а любовта към ближния – към артериалната. Следователно, ако се отегчиш от живота, и кръвта ти стане нечиста, потърси ближния си. Щом го възлюбиш, ти се разширяваш, и кръвта ти се пречиства. Колкото по-силна е вярата ти, толкова по-силна ще бъде любовта и надеждата ти.

Какво представя любовта, вярата и надеждата? Любовта е Бог, вярата – ангелите, а надеждата – цялото човечество. Облечете се с одеждите на любовта, вярата и надеждата. Само така ще оправите живота си. Как ще се

оправи цялото общество? – Като не нарушава Божествения план. Ако искате да излекувате раната на ръката си, очистете я, превържете я и не я бутайте повече. Колкото повече я чоплите, толкова по-бавно ще оздравее. Не се бъркайте в Божествените работи. Както в организма се крият всички условия за лекуване, така и в Божествения план са предвидени всички условия за изправяне на цялото човечество. Всичко, което става в живота е предвидено, нищо не е случайно. Взети са мерки за оправяне на обърканите работи. След 1945 година работите на цяла Европа ще се оправят, но до това време пътниците ще повръщат, както онези, които минават с параход през Атлантическия океан. Виждали сте, как тръгват пътниците, които ще пътуват по море, и как слизат по пристанищата. Близките им ги изпращат, поднасят им букети, всички са радостни. Щом се качат на парахода и навлязат в морето, разположението им се загубва. Те пребледняват, започват да повръщат и един след друг лягат на креватите. На втория ден състоянието им се влошава: не им се яде, не им се говори. На третия ден положението им е още по-лошо, но надеждата им за подобрение се усилва, защото наближават някое пристанище. Щом слязат на сушата, всички се усмихват, стават весели и разположени и започват да се разговарят, като че нищо не са преживели. Всички ги питат, как са минали морето, и те разправят със засмени лица за морската болест.

И тъй, каквото преживяват пътниците в морето, това преживяват и хората на земята. Докато е млад, човек е радостен и весел, обича всички. Той се качва на парахода, и близките му го изпращат. Колкото повече навлиза в живота, т.е. в морето, той става по-сериозен и замислен. Като се ожени, става още по-замислен – параходът навлиза дълбоко в морските води. Раждат му се деца, които не го уважават, и той се обърква съвсем, не може вече да играе ролята си. Синът и дъщеря му са недоволни от него, намират, че е изостанал назад, не може да възприема новото. Като се види в това положение, той слиза от сцената и отстъпва мястото си на новите актьори. Публиката му дава букет и го запитва, доволен ли е от положението си.

„Да възлюбиш Бога и ближния си.“ това значи, да мине човек безопасно през океана или морето. Който има любов в себе си, ще избере такова време за пътуване, когато морето или океанът е тих, спокоен. Без любов няма успех. Трябва да обичаш поне един човек. Сегашните хора страдат от любов придружена с ревност. Срещате една добра, учена мома, но лицето ѝ обезобразено. – Защо? – Обичал я някой и от ревност

напръскал лицето й с витриол. Това не е любов. Ще кажете, че момата и момъкът не трябва да изневеряват на своята любов. Това е друг въпрос. Не упреквам младите, нито старите, но хората трябва да се върнат назад, да изправят погрешките си и да се подмладят. Съвременните хора са остарели преждевременно. Те говорят за старост, без да разбират, какво представя старостта. Само Бог е стар. Старост без мъдрост не е старост. Милиони години още ще минат, докато се яви стар човек на земята. В Откровението се говори за 24 старци, които седят около престола на Бога. Теософите дават различни обяснения за тия старци. Всъщност, те символизират времето, т.е. епохите, през които е минало човечеството. Времето е в Бога, който носи началото и края на нещата. Когато Христос казва, че трябва да станете като децата, Той има предвид, че старият не може да влезе в Царството Божие.

Време е човек да се откаже от кривата идея за старостта и да се подмлади. Иначе, той всякога ще се оправдава, че е стар, не може да работи, да учи, да люби и т.н. На санскритски език под „стар“ разбират същество, което се е проявило,научило е законите на природата и на безсмъртието. Съвременните хора едва сега изучават тези закони. Ще кажете, че старият се познава по белите си коси. – Това не е признак на старост. Вижте, как се дегизират актьорите на сцената. Там младият става стар, а старият – млад, без да са такива всъщност. Достатъчно е да обърнете страниците на вашия минал живот, да видите, колко пъти сте се качвали и слизали от сцената и какви роли сте играли. Били сте в положение на цар и на слуга, на прост и на учен, на беден и на богат. Като изиграете ролята си, слизате от сцената и оставате с неизменното в себе си. Всичко в живота се мени, но Божественото в човека остава неизменно и вечно. Който не познава закона на прераждането, той се чуди, защо някой го мрази. Много просто – направил си му пакост в миналото. Обърни една от страниците на миналия си живот и ще видиш, че си отнел несправедлива къщата на този човек. Сега ще изправиш погрешката си. За да те обикне и прости, не само къщата му ще върнеш, но даже ще я мебелираш. Това значи, да живееш според закона на любовта.

Съвременните хора живеят по два начина: едни от тях говорят за Бога, а постъпват по човешки; други не говорят за Бога, а постъпват по Божествен начин. За предпочитане е човек да живее по втория начин. Да живееш така, това значи да си постоянно радостен и весел. Любовта подмладява, освежава човека и му дава сила да понася мъчнотиите и

противоречията в живота. Любовта разрешава всички недоразумения. Любещият вижда във всички хора своя ближен, с когото има допирни точки: в ядене, в дишане и в живеене. Тук именно, всички хора си приличат. Всички живеят, дишат и се хранят. Разликата е в това, как живеят какъв въздух дишат и с какво храна се задоволяват. Едно е важно: Всички хора трябва да живеят разумно, да дишат чист въздух и да приемат чиста, здравословна храна. Само така човек ще свърши работата, за която е дошъл на земята. Всичко живо се движи и работи. В човешкия стомах има десет милиона клетки, които работят за пречистването на кръвта. Между всички клетки съществува известна хармония, затова те вършат добре своята работа. Какво ще стане с човека, ако клетките се откажат от службата си? човек престава да съществува. Дисхармонията води към разрушаване и смърт.

Мнозина не успяват в живота си, защото живеят със своето минало величие. Вместо да погледнат реално на настоящето, те казват: Знаете ли, какъв съм бил в миналото? – Не е важно миналото, важно е какъв си сега. Миналото и бъдещето са само условия, а реалността е в настоящето. Като мине през миналото и настоящето, човек дохожда до закона на необходимостта и свободата, които водят към любовта. Тя е път към доброто и разумността. Дето е любовта, там е правата мисъл и разсъждение. Безлюбието води към криви възгледи и разсъждения.

Един ден лисицата се разговаряла със себе си: Хората ме преследват несправедливо. Обвиняват ме, че съм нападала кокошките, и затова ме убиват. Има нещо вярно в това, но те забравят, че аз постъпвам с кокошките по-добре, отколкото котката с мишките. Аз поне събличам дрехата на кокошката, а котката яде мишката с дрешката ѝ заедно. Ето едно крива разсъждение. Криво е, защото е лишено от любов. Положението на кокошката и на мишката е едно и също. Щом попаднат в устата на неприятеля, за тях е безразлично, дали дрехата им е запазена, или не. Важно е, че и в единия, и в другия случай животът и на кокошката, и на мишката е отнет. Ще дойде ден, когато лисицата ще съзнае погрешката си и ще изправи своя живот. Много оскубани кокошки има днес, на които в бъдеще ще се възстанови животът. Оскубаните кокошки са бедните хора, на които положението ще се подобри.

Помнете: природата си служи със символи, които трябва да се изучават. Реките, цветята, дърветата, рибите, птиците, млекопитаещите, хората са символи, с които природата изразява своите тайни. Който

разбира езика на природата, ще чете в нейната книга миналата, настоящата и бъдещата история на човечеството.И лекарят, като постави ръката си върху пулса на болния, веднага определя състоянието му. Значи, пулсът на човека е език, по който лекарят познава здравословното състояние на болния. После той отваря очите, устата на болния, да види, в какво състояние се намират стомаха и и черния му дроб. Виждате, че някой мълчи и казвате, че той размишлява. Външните неща определят вътрешното разположение на човека. Какво представя размишлението? Човек размишлява, а говедото преживя. Следователно, както за преживянето говедото се нуждае от храна, така и човешкият мозък се нуждае от мисли, за да размишлява. За какво мисли мъжът? – Как да запази любовта на жена си. И жената мисли, как да запази любовта на мъжа си. Това е мъчна задача, но има разрешение. Ще кажете, че тя може да се реши на небето. Къде е небето? Небето е на земята. От вас зависи да живеете едновременно на небето и на земята. – Възможно ли е това? Възможно е. Как живеят бубата и пеперудата заедно на земята? пеперудата се храни с нектара на цветята, т.е. с добри мисли и желания, а бубата – с листа, т.е. с нисши мисли и желания. Кога човек е като пеперудата? – Когато дава място на Духа, т.е. на Учителя в себе си. Той се нарича „служител на любовта“.

Какво се иска от човека, за да служи на любовта? – Пълно себеотричане. В далечното минало, в едно руско село, се извършило голямо престъпление, но не могли да намелят виновника. Вместо него обвинили една бедна вдовица, с четири малки деца. Съдът решил да я изпратят в Сибир на заточение. Присъдата трябвало да се изпълни в 24 часа. Един младеж от същото село чул за присъдата на вдовицата и се ужасил от мисълта, на кого ще останат четирите малки деца. Той си казал: Аз съм без баща и майка, минавам за нехранимайко, на никого не съм нужен. Ще отида в съда и ще кажа, че аз извърших престъплението. Същия ден той се явил пред съда и казал на прокурора и съдията, че престъплението е негово дело, а не на вдовицата. Така той освободил нещастната майка от затвора и поел нейната съдба върху себе си. След десет години един свещеник изповядвал един умиращ. Последният открил тайната, която носел десет години на съвестта си: признал си, че е истински виновник за престъплението., направено преди десет години. Веднага властта се разпоредила да освободят младия момък от затвора, но се оказало, че той е вече умрял. Значи, този млад човек е живял по

човешки, а постъпвал по Божествено. Външно, този младеж носел дрехата на нехранимайко, на апаш, но вътрешно той работел върху себе си, облагородявал своята душа. Заслужава човек да се възхищава от подобни герои, които са готови на жертва. Те са смели, решителни, със стремеж към великото и възвишеното.

Да възлюбиш Бога и ближния си, това са два велики закона, чрез прилагането на които човек може да се освободи от мъчнотиите и противоречията в живота. Ще кажете, че като дойде Христос втори път на земята, животът ще се подобри изведнъж. Няма защо да чакате това време. Христос може да дойде след две хиляди години. Не трябва ли да работите през това време? И да дойде на земята, Христос не би могъл да обиколи всички градове и села, да държи навсякъде по една беседа. Значи, ще се възползват от Неговата беседа само онези, които ще я чуят. Какво ще правят останалите? Вие очаквате невъзможни неща и губите времето си. Знайте, че Христос е в светлината, която възприемате; във въздуха, който дишате; във водата, която пиете; в храната, която ядете. Христос е и във вашите мисли, чувства и постъпки – навсякъде ще го срещнете. Използвайте тези блага съзнателно и не отлагайте нещата. Бъдете добри платци. Щом дойде срокът на полицата ви, веднага плащайте. Ако отлагате, лихвите се увеличават. Смисълът на живот е в любовта – да вършиш всичко с любов. Докато е млад, човек живее с вяра и с любов, готов е на всякакви жертви. Щом изгуби вярата и любовта си, той казва: Мина хубавото време.

Днес повечето хора страдат за изгубената си любов. Прави са. Любовта е сила, която повдига човека. Както едно престъпление може да опорочи живота на човека, така в един момент любовта може да го очисти и повдигне. Както смъртта в един момент може да окоси хиляди глави, така и животът в един момент може да възстанови падналите глави. Животът е по-силен от смъртта, а любовта – по-силна от омразата. Като знаете това, поддържайте страната на живота и на любовта. Който е силен, само той има право понякога да се излежава под сянката на смъртта и омразата. Външно омразата е грозна, страшна като вълк, а вътре има нещо благородно, меко. Който мрази, той може и да обича. Който не мрази, не може да обича. Омразата е пак любов, облечена с чужда дреха, с цел да изпита какво се крие в човешкото сърце. Просякът хлопа на вратите на хората, за да изпита тяхното милосърдие. Външно той е окъсан, прашен, но вътрешно е облечен с чиста, хубава премяна. Видите ли много добре

облечен и нагизден човек, ще знаете, че той не е онзи, когото душата ви търси. Истинския човек ще намерите в окъсания, беден, страдащ човек. Истината, любовта се обличат в стари, окъсани дрехи. Който искрено ги търси, ще се научи да различава доброто от злото и няма да се лъже от външните неща, т.е. от опаковката им.

Прилагайте Христовото учение, за да разберете, защо трябва да любите и защо да мразите. Ако искаш да любиш, трябва да знаеш да мразиш. Не можеш да любиш, ако някога не си мразил. Любовта и омразата са две сили, които работят едновременно в природата. Любовта е магнетизъм, а омразата – електричество. Сегашната омраза е бъдеща любов, а сегашната любов е бъдеща омраза. Това е закон на поляризиране. За да избегне този закон, човек трябва да се отрече от себе си. Усетиш ли, че омразата прониква в сърцето ти, отречи се от себе си. Затова Христос казва: „Който не се отрече от себе си, не може да бъде мой ученик“. Приложете себеотричането, да видите, какъв ще бъде вашия живот.

Един баща умрял и оставил голямо наследство, да се разпредели между четирите му сина. Те започнали да се карат, кой повече да вземе. Най-малкият син схваща положението и, за да избегне раздора, отрича се от своя дял и казва на братята си: Вземете моя дял и го разпределете помежду си. Аз предпочитам да имам вашата любов, отколкото да се караме. Не се минало много време, останалите братя се помирили, и делбата станала по мирен и любовен начин.

Забелязана е, че когато любовта между двама души е активна, и двамата стават положителни и се отблъсват. Ако са мъж и жена, те остават бездетни. Това е закон на физическия свят. Когато мъжът и жената станат отрицателни, раждат им се деца, но не могат дълго време да живеят. Следователно, в любовта между двама души, единият трябва да бъде положителен, а другият – отрицателен; единият да създава, а другият да гради. Ако и двамата създават, не могат да раждат. Този закон има отношение и към обществото, и към държавата. Когато се явят двама души кандидати за един и същи министерски пост, работите на държавата не вървят добре. Ако държавата иска да успява, половината от нейните поданици трябва да бъдат положителни, а другата половина – отрицателни, т.е. едните да създават, а другите да градят, едните да слугуват, а другите да господаруват. Не е добре човек да разваля. Това не е наука. който само руши, не е научил закона на създаването и съграждането.

Един от великите закони на Битието изисква от човека да гради, или да създава. Този е начинът, по който човек може да даде ход на Божественото Начало в себе си и да изпълни предназначението, което природата му е определила. Много вярвания може да има човек, но нека опита и Христовото учение, което преобразява нещата. За мнозина Христовото учение е старо, отживяло времето си. Не е така. Христовото учение е толкова старо, колкото и ново. Ако считате, че е старо, радвайте се, защото старата майка ражда разумни, добри деца. Ако е ново, пак се радвайте. Младата майка ражда деца, с любещи сърца. Приемете учението на Христа с любов, приложете го и бъдете радостни и щастливи.

Христос казва: „Да възлюбиш Господа и ближния си". Това значи: съвременните хора се нуждаят от повече светлина, повече въздух, повече влага, повече храна. Това показва и днешното слънце. Грижете се за мозъка, за белите дробове и за стомаха си.

Слушайте гласа на разумната природа, свързвайте се с Бога, и светлото бъдеще ще е на ваша страна.

Беседа от Учителя, държана на 2 февруари 1919 г. София

ПРОТИВОРЕЧИЕ В СЪЗВУЧИЕТО

Ако дясното око те съблазнява, извади го. Ако дясната ръка те съблазнява, отсечи я. (Матея 5:29 – 30)

Прочетената глава има отношение към съзвучието и противоречието.

„Ако дясното око те съблазнява, извади го; ако дясната ръка те съблазнява, отсечи я; ако те ударят от едната страна, обърни другата.“ За съвременните хора този език е неразбран. Ако днес Христос им говори така, малцина ще Го разберат. Днес има много черкви, дето служат в името на Христа и песни Му пеят, но ако той дойде и говори между последователите си, както преди две хиляди години, ще Го считат за неуравновесен човек. Който пожелае да го слуша, ще се натъкне на големи противоречия.

На какво се дължат вътрешните противоречия в човека? Всички хора поддържат, че са излезли от Бога, а като им се говори с езика на любовта, не разбират, какво трябва да правят. Те се питат: Как е възможно овца да роди вълк, или вълкът да стане агне? Всички говорят за братство, равенство, любов, себеотричане, но дойде ли до прилагане на тези идеи, те се объркват и нищо не разбират. – Защо не разбират? – Защото в основата на живота им се крие нещо користно; те служат на Бога, но в тяхното служене има корист: чрез службата си те искат да се прехранват. Други стават търговци с единствената цел да забогатеят – пак личен интерес ги движи. наистина, като живее, човек трябва да се прехранва, но важно е да работи с любов. Иначе, той всякога ще се извинява, че окръжаващите или външните условия го заставят да се проявява, както не желае. И вълкът се оправдава, че яде овцете, защото занаятът му е такъв. Като се намери в затруднение, той казва: Ако човек одира кожата на хиляди вълци и лисици, нямам ли право да одера кожата поне на една овца? Когато вълкът напада овцете, веднага му теглят куршум; когато човек убива подобния си, във време на война, не само че не го съдят, но получава награда, кръст за храброст. Ще кажете, че така е писано – във време на война хората да се убиват. Кой е допуснал войната? В кой Божествен закон е писано това? В Мойсеевото учение се говори за война, но в Христовото, войната е изключена. Между Мойсея и Христа има такава разлика, каквато между земята и небето. Следователно, когато християните воюват, трябва да

признаят и пред себе си, и пред целия свят, че постъпват по Мойсеевия закон, а не по закона на Христа, който подразбира абсолютно прилагане на любовта. На всяка ваша постъпка давайте съответното име. Мойсей казва: „Око за око, зъб за зъб.“ Христос казва: „Ако те ударят по едната страна, обърни и другата“.

Съвременните хора живеят според Мойсеевото учение – старата култура. Сам Мойсей казва: „Господ ще издигне друг пророк, по-висок от мене. Който не служи на този пророк, сам подписва смъртната си присъда“. Мойсей говорел за Христа, и сам признавал учението си за несъвършено. След всичко това, хората се запитват, защо, като са излезли от Бога, не живеят добре. Много естествено, хора, които не живеят добре, не са излезли от Бога. Някоя майка се заканва на своите неприятели с думите: Нека родя аз, тогава ще видите! Тя очаква да роди син, който да отмъсти за нея. Може ли този син да се роди от Бога? По наследство той ще върви по майчина или по бащина линия, тях ще следва. Законът за наследствеността не е разбран от всички. Египтяните са вярвали в преселването на душите; индусите вярват в прераждането, а съвременните учени – в наследствеността. Това са три учения с противоположни значения. Наследствеността е закон за физическия свят, прераждането е закон за душата, а преселването на душата – закон за духа. С други думи казано: египтяните учели за слизането на Духа, индусите – за еволюцията на душата, а съвременните учени – за наследствеността. Те говорят за ниви, къщи, за лозя, за имоти, за наследяване на дарби и способности.

„Ако дясното око те съблазнява, извади го и го хвърли“. В Битието се говори за змията, която изкушавала Ева да яде от забранения плод, за да се отворят очите ѝ. Наистина, Ева яде от този плод, даде и на Адама да яде, и от този момент се отвориха очите им. С дясното си око те гледаха към света, т.е. към съблазните в живота. Казва се, че Адам и Ева били голи в рая; всъщност, не е така. В голотата, за която се говори, се крие друго нещо, не се разбира външна голота. И за развитието на човечеството учените дават различни обяснения, но истината стои далеч от тях. В развитието си, човечеството е минало по пътя на еволюцията, но в какво се заключава тя, малцина знаят. Не е достатъчно да се каже, че еволюцията е развитие. Това и децата знаят. И най-простата българка знае да развива платното, но това още не е еволюция. Ще кажат някои, че еволюцията е създала всичко. Ако еволюцията може да създава, тя би била мощна сила, която преобразява, пресъздава и видоизменя. Всъщност, еволюцията е

процес на човешкия дух. Ето защо, като се говори за еволюция, трябва да я разбираме в нейната същина, без да ѝ приписваме качества, каквито не притежава. Ако кажем, че еволюцията е закон на развитие, това е достатъчно, няма нужда от повече обяснения.

Какво представя законът? Кога се създават закони и къде, именно? Закони съществуват и в живота, и в природата. Законът съществува там, дето съществата не са много културни. Законите се създават против кражбите, престъпленията, беззаконията на хората. И в природата съществуват закони; там всички същества, от малки до големи, живеят в борба и изтребление помежду си. Такава борба съществува и между хората. Въпреки това, навсякъде се говори за култура. Съществува култура между хората, но култура на парата, или на капитала. Тази култура има отношение към Мойсеевото учение. Значи, между капитал и учението на Стария Завет има нещо общо. Те са синоними. Затова и Христос казва: „По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат човек да влезе в Царството Божие." Под „Царство Божие" хората разбират нещо съвсем различно от това, което Христос разбира. Изобщо, учението на Христа и до днес се тълкува съвсем своеобразно. Ако Христос дойде днес между хората, ще се зачуди на това тълкуване, и на това, което те наричат любов. Какво всъщност е любовта, мъчно може да се определи, но лесно се разбира. И детето разбира любовта, но не може да я определи. Любовта е единствената сила, която може да направи всичко, което човек пожелае. Тя дава подтик, импулс, стремеж. Без любов волята нищо не може да направи. Всичко, което човек обича, може да го реализира. Старата херметическа школа дава точно определение на любовта.

Хермес, в своята философия, обяснявал всички противоречия в живота чрез седем принципа. Съвременната наука приема само два от тези принципи: принципът на ментализма, според теософите – принцип на манас, според окултистите – поле на умствения свят, т.е. принцип, който определя формите на нещата. Вторият принцип е полето на сърдечния свят, т.е. светът на чувствата, на трептенията, чрез които се обяснява понятието светлина. Останалите пет принципа стоят вън от съвременната наука. Тя не се занимава с тях, но, въпреки това, им дава нужните имена. Например, тя нарича третия принцип „принцип на сходство между нещата". Четвъртият принцип се разглежда като принцип за раздвояване на силите в природата. Той е причина за съществуването на положителни и отрицателни сили. Петият принцип е на приливите и отливите. Той

поддържа, че всичко, което става в природата е точно определено, както приливите и отливите, и навсякъде съществува ритъм. И в музиката съществува точно определен ритъм, такт. Без него музика и хармония не съществуват. Шестият принцип е на причинност и последствие на нещата. Седмият принцип е на родовете, т.е. на мъжкия и женския пол. С явлението на този принцип се яви и злото в света.

Следователно, зло съществува по причина на мъжете и жените. Като се говори за мъже и жени, не разбираме техните форми, но принципите мъж и жена, като противоположни сили в природата. Под „жена" се разбира творческия принцип. За да съградиш нещо, трябва да събереш градивен материал: тухли, вар, пясък, греди, керемиди и т.н. Когато се гради къща, едни се радват, други страдат. Човек се радва на новата си къща, а дърветата, камъните, растенията скърбят. И работниците не се радват много. Случва се някой от работниците да падне от къщата и да се осакати. Същото става и със създаването на човешкия живот. Родителите се радват, че се е родило дете на света, но много същества около тях скърбят. Значи, благото на едного не е благо за всички. Тази е причината за омразата между хората. Недоразуменията между братя и сестри, между религиозни и светски хора се дължат на същата причина. Двама овчари се карат, защото единият отнел една от овцете на другия. Двама момци се карат, защото единият е взел възлюбената на другия. Затова, именно, Христос казва: „Ако дясното око те съблазнява, извади го." Кое е дясното око в човека? – То представя физическия свят. За да не се лъже от привидности на нещата и да ги разбира, човек трябва да познава законите на физическия свят. Който не разбира тези закони, всякога пропада. Среща го един познат и му обещава, че ще го осигури, ще нареди работите му. Той вярва, но, в края на краищата, остава излъган. В дома на някой добър човек влиза един непознат и се влюбва в жена му. За да прикрие чувствата си, той играе роля на благодетел, който има желание да помогне на цялото семейство. В края на краищата, добрият човек вижда, че непознатият имал користна цел, да използва жена му. Този човек имал лоши намерения, които прикривал с думата благодетел. Да прикрива човек лошите си намерения с нещо добро, това говори за лоши черти от неговия характер, които и днес се проявяват по атавизъм.

В Америка някъде, в далечното минало, живял един знаменит лекар, който страдал от манията да реже хора. На много болни помагал, но и много от тях пострадвали от неговия нож. Като изпадал под влиянието на

слабостта си, той изваждал ножа си и нарязвал болния на парчета. Първата жертва на неговата анормалност била секретарката му. По едно време, той решил да нареже на парчета членовете на едно семейство, в чиито дом бил домашен лекар, обаче, тук го хванали и го предали на властта. Оказало се, че той унищожил чрез нарязване на парчета 25 души. Съдиите се запитали, на какво се дължи тази аномалия на лекаря. Допитали се до специалисти учени, които се произнесли, че тази слабост се крие в неговите деди и прадеди. По наследство той възприел тази аномалия от тях и днес, по атавизъм, я проявява. Затова, именно, Христос казва: „Ако дясното око те съблазни и пожелаеш да убиеш брата си, по-добре го извади. Ако дясната ръка те съблазни и пожелаеш да направиш някакво престъпление, по-добре я отсечи." Да извадиш окото си и да отсечеш ръката си, това са думи, взети в преносен смисъл. Човек може да извади окото си и пак да се съблазнява и върши престъпления.

Какво представят дясното око и дясната ръка? – Окото представя човешкия ум, а ръката – човешката воля. Следователно, ако умът те съблазнява и пожелаеш да извършиш някакво престъпление и насочиш волята си в тази посока, спри ги и въздействай върху себе си, да се запазиш от злото. Ще кажете, че вълкът всякога си остава вълк, а овцата – овца. Това не е положителна философия. Вълкът си е вълк, дави овцете, но той може да живее и като овца. В човека са събрани качествата на всички животни. От него зависи да даде предимство на едни или на други качества. Като работи върху себе си, човек може да възпита своите слабости и страсти и да се облагороди. Мъчно се възпитава и облагородява животното вън от човека, но лесно се възпитава в човека. За това се иска съзнание и искреност в работата. Животните представят стадии на развитие, през които човек е минал и още минава. Затова и съвременната култура се дели на „култура на вълка" и „култура на овцата".

Съвременните хора трябва да изучават животните като символи и да се ползват от тях. Като изучавате коня, виждате, че задните му крака приличат на човешки ръце. За да се превъзпита тази черта, Създателят превърнал задните крака на коня в човешки ръце, с които да работи и върви напред. Наистина, човек е лишен от изкуството да рита. Вместо ританeто, той впрегнал ръцете си на работа: цял ден вдига и слага мотиката, влачи ралото и обработва земята. Докато съзнава службата на ръцете си и работи с тях, човек помага на ближния си да се повдигне. Щом забрави, каква е службата на ръцете му, той веднага прилага стария си

занаят – ритането, и смъква ближния си надолу. Това е атавизъм, остатък от „конската култура". Затова Христос казва: „Отсечи дясната си ръка, която прилага старото изкуство – ритането. Престани да риташ и започни да работиш. Повдигай ближния си нагоре, а ти сам върви напред!" „Ако дясното око те съблазнява, извади го и остани само с лявото – окото на любовта." Лявото око има отношение към Божествената любов, която подтиква хората нагоре и напред.

Мнозина ме запитват, каква религия проповядвам. Аз не проповядвам никаква религия, но говоря на хората за добър живот. Моята наука е за живота, който хората са изгубили. Всички хора – учени и прости, млади и стари, искат да живеят добре. Майката иска да има добри деца, децата – да имат добри родители и т.н. Това желание е естествено. Обаче, никой не може да бъде добър, ако няма живот в себе си. Затова Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." И Христос не е проповядвал някаква религия, но е говорил за пътя, истината и живота, към които човек трябва да се стреми. Когато запитали Христа, на кой Бог да се кланят, Той отговорил: „Иде ден и сега е, когато нито в Ерусалим ще се кланят, нито на тази гора, но ще се кланят на Бога в дух и истина." Това не е религия, но служене на истинския Бог в дух и истина. Ще кажете, че този възглед руши старите идеи.Старото се руши само по себе си. Всяка нова култура руши старата. Всеки човек трябва да се откаже от старото, за да съгради нещо ново, по-красиво и здраво. И старата религия ще се разруши; ще дойде нова религия – религия на труда. Бъдещето е нейно. Новото се отличава от старото по това, че постепенно се освобождава от лъжата и от кривите възгледи. Днес всички проповедници се молят, Бог да благослови оръжието на народа им. Имат право да се молят за оръжието си, но като националисти, като патриоти, но не и като християни. Христос не е поддържал войната. Следователно, никой няма право в Негово име да се моли за благословение на оръжието и за успех във войната. Мнозина се крият зад Христа, оправдават делата си в Негово име и казват, че в някои стихове се говори за войната, като неизбежен процес. Това не е истина. Христос никъде не е говорил в полза на войната. Напротив, Христос казва: „Възлюби врага си". „Не се противи на злото".

„Ако дясното око те съблазнява, извади го." Това значи, откажи се от изопачения си ум, който е поставил в крива посока твоите мисли, чувства и постъпки. Този ум е изхабил сърцето ти и силите на твоя организъм. Да се отречеш от изопачения си ум, това е в реда на нещата.

„Ако дясната ръка те съблазнява, отсечи я.“ Казваш за някого: Той ми е дясната ръка, не мога да се откажа от него. Ако този човек има предвид твоите интереси и твоето благо, като свои, не трябва да се отказваш от него. Обаче, щом върши престъпления, щом те ощетява, ти трябва да се откажеш от него. Ако дясната ти ръка върши престъпления, непременно трябва да се откажеш от нея. И обществото не търпи такива хора. Срещне ли човек с изопачен ум и извратена воля, то го изхвърля навън. Да изхвърлите човека вън от себе си, това значи, да не се поддавате на неговите влияния. Ако трябва да се поддавате на нещо, това е любовта. Само любовта има право да влияе на хората. Който живее според нейните закони, той е добър човек. – Който се поддава на безлюбието, той е лош човек. Кой е добър човек? – Който помни доброто и забравя злото. Ако на такъв човек кажеш сто лоши думи, а една добра, той ще помни добрата дума, а ще забрави лошите. – Кой е лош човек? – Който помни лошото, а забравя доброто. Ако на такъв човек кажеш сто добри думи, а една лоша, той ще помни лошата, а ще забрави добрите. След всичко това той мисли, че, като замине за другия свят, ще го приемат с почести. Не, възвишеният свят не приема хора с изопачени умове и сърца, с дясно око и дясна ръка, които се съблазняват.

Времето разкрива човека най-добре и го определя в категорията на добрите, или на лошите. В бъдеще учените ще разполагат с лаборатории, в които по потта на човека ще определят добър ли е, или лош. Те ще правят такива анализи, каквито сегашните учени и не подозират. Съществува и наука „бовариизъм“, чрез която също познават, кой е добър и кой лош човек. Тази наука изследва лъча, който излиза от човешкото око. Този лъч никога не лъже. Хора, на които мислите и желанията са възвишени, лъчът, който излиза от очите им, е над плоскостта и във възходяща посока. У лошите хора този лъч е под плоскостта и в низходяща посока, към земята. Гледайте този лъч и не се заблуждавайте от убежденията на човека. Каквито и да са убежденията му, щом лъчът на окото му е над плоскостта, той е добър. Ако лъчът е под плоскостта и надолу, той е лош човек. И за светия да минава пред хората, той е лош и не може да се разчита на него.

Като изучавате „бовариизма“, дохождате до заключението, че съществуват три категории хора: първата категория живеят за Бога и за всичко, което Той е създал; те са сто на сто добри хора. Втората категория живеят за ближния си и за всичко около тях; те са 50 на сто добри хора. Третата категория живеят само за себе си; те са 25 на сто добри. Ако

родителите не се отнасят добре със децата си и мислят само за себе си, те не са на мястото си. Ако децата не уважават родителите си, и те не са на мястото си. Ако мъжът и жената нямат добри отношения помежду си, не могат да се нарекат идеални хора. За такива хора се казва, че дясното им око и дясната им ръка ги съблазняват. Техният ум е изопачен и прилича на змия, която всеки момент може да ги изненада.

Един укротител на змии в Европа правел различни опити, с които се прочул. Достатъчно било да каже няколко думи на змиите, за да ги застави да се увиват около него и по заповед да се развиват и отиват по местата си. Между змиите имало една голяма, опасна змия, която също се подчинявала на заповедите му. Обаче, един ден тя се обвила около него и, когато трябвало да се развие, тя не послушала. Вместо да се развие, тя повече го притискала. Когато костите на укротителя изпращели, змията се развила и отишла на мястото си. Затова Христос казва: „Извади главата и опашката на змията от себе си, т.е. от своя живот, и ги хвърли.“ Главата на змията е дясното око, а опашката – дясната ръка. Изучавайте живота си, и сами ще се обедите в това сравнение.

Мнозина цитират стиха, върху който днес говоря, но го разбират толкова, колкото разбират и светлината. Всеки говори за светлината, но като отражение на нещо. Виждате едно стъкло, казвате, че е стъкло, но не се замисляте, колко пречупвания е претърпяла светлината, докато получите изображението на стъклото в очите си. И фотографът, като светлината, ходи от един предмет на друг, прави снимки и след това ги продава на хората, като реални образи, да ги изучават. Това не са реални образи, но сенки на предметите. Всеки предмет трябва да бъде в естествено положение, както листата, клончетата, цветовете и плодовете на дърветата. Само така ще имате ясна представа за него.

Едно се иска от съвременните хора: съзнателно отношение към нещата. Някой се радва на цветята, на техните краски и аромат и казва: Всичко това е създадено заради мене. – Не е така. Краските и ароматът на цветята са създадени за привличане на насекомите, чрез които става опрашването и оплождането им. Ако при това положение и ти можеш да се ползваш от краските и аромата на цветята, свободен си да ги използваш, но нямаш право да мислиш, че са създадени само заради тебе. Някои богослови поддържат идеята, че светът е създаден за човека. Не е така. Трябва да се знае, за кой свят се говори. Ако говорите за света създаден от човека, с негови собствени разбирания, наистина, този свят е

за него. Ако говорите за необятния, безграничен и велик свят, в който се движат милиони същества, той не е създаден за човека. Мислите ли, че многобройните планети – Юпитер, Сатурн, Венера, Нептун, Уран се интересуват за човека? Мислите ли, че съществата, които живеят на тези планети, се интересуват от работите на България и от това, което става сега в Европа? Възвишеният свят се интересува от работите на Европа дотолкова, доколкото вижда в тях изпълнението на Божията воля. Така всеки човек се интересува от някой виден певец или музикант дотолкова, доколкото песента или музиката задоволяват копнежите на неговата душа. Ако глухият и невежият попадне на концерта, няма да остане там. Той ще погледне натук-натам и ще напусне концерта.

Какъв интерес представя лудницата за здравия човек? Като влезе вътре, той ще преживее страх и ужас и веднага ще излезе навън. В лудницата има хора, всеки от които живее със своя собствена идея. Някой от тях събира сламчици, нарежда ги на купчинки, пренася ги от едно място на друго, докато се умори и легне да спи. На другия ден започва пак същата работа. Много от съвременните хора вършат подобна работа, пренасят сламките от едно място на друго и, като дойде края на живота им, казват: Слава Богу, изпълнихме предназначението си на земята, както трябва. Сега спокойно напущаме този свят и отиваме при Бога. Който е определен да отиде право при Бога, нямаше да го изпращат на земята да се учи. Много пъти човек слиза на земята, докато бъде готов да стане жител на небето. Небето е място за любов, мъдрост и истина, а не за събиране на сламки и пари. Жителите на небето представят голямо семейство, членовете на което се стремят към прилагане на любовта и самопожертването. Да се отречеш от себе си, това значи, да се откажеш от излишния си товар. Затова Христос казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на ближния си, който няма нито една.“ Страшно е, когато цял свят гладува, а ти мислиш за своето благоденствие. Който мисли за себе си, прилича на Настрадин ходжа, който казва: „Когато жена ми умре, половината свят е загубен за мене; когато умра аз, целият свят е загубен.“

Време е вече хората да се справят с противоречията си и да престанат да се залъгват едни други. И простите, и учените хора трябва да се сближат, да се почувстват братя помежду си. Народът представя мъжете, а владиците, свещениците и учителите – жените. – Кой разваля народа? – Неговите служители. Жената е развалила мъжа, а мъжът – жената. Ще кажете, че жената е страшно нещо. – Каквото е жената, такова е и мъжът.

Нека всички мъже и жени, свещеници и учители, управници и управляеми се обединят и заработят заедно за изправяне на своя народ. Новото време изключва лъжата. Никаква лъжа не се позволява. Който лъже, който престъпва Божия закон, сам определя мястото си, сам се отделя от обществото на добрите и почтени хора. Светът се нуждае от здрави хора, със светли умове и благородни сърца. Срещате ли хора с извадени очи и отрязани ръце, били те учители, духовници, бащи и майки, общественици, на тях не може да разчитате. Стойте далеч от човек, на когото дясното око е извадено и дясната ръка отрязана. В бъдещата култура ще влизат хора със здраво ляво око и здрава лява ръка. Дясното им око и дясната им ръка ще бъдат заместени с нови, здрави, но те ще работят под импулса на лявото око и лявата ръка.

Веднъж запитали сърцето, защо е отишло в лявата страна на гърдите. То отговорило: Избрах лявата страна, за да покажа, че нямам нищо общо с дясната ръка и дясното око на човека.

Когато се говори на хората за недостатъците им, те казват, че не искат да слушат думите на този, или на онзи. Ако не слушате думите на вашия приятел, ще слушате думите на природата. Нейният език е строг и безпощаден. Когато съди някого, тя го простира на земята и започва постепенно да отнема мазнините, мускулите му и, като го отправи на онзи свят, запитва го: Къде остана твоята философия? Като не може да ѝ отговори, близките му казват: Бог да го прости! – Това не е разрешение на въпроса. Бог прощава на човека, когато той сам се заема да изправи погрешките си. Този човек е отнел къщата, нивата на своя ближен и след това иска да го простят. Върни къщата и нивата му, и ще бъдеш простен. А така, без да изправиш погрешките си, никой няма да ти прости или да те извини. От хиляди години хората все се извиняват, без да изправят погрешките си. Ще кажете, че Бог е всеблаг и всемилостив. Вярно е, всеки е опитал Божията милост и благост, но, въпреки това, Той изисква от хората да изправят погрешките си, т.е. да изплатят задълженията си. И днес всички се питат, защо съществува смъртта. Много просто, смъртта е бирник, който заставя длъжниците да изплатят дълговете си. Тя е справедлива и не прави за никого изключение. Като дойде смъртта, всички се плашат. Смъртта иде да ликвидира с греховете и престъпленията на хората, т.е. с техните дългове. Ето защо, по-добре е човек да се плаши от греха и да не греши, а не да се плаши, след като е сгрешил. АЗ считам добри, почтени хора онези, които се страхуват, преди

да са извършили някакво престъпление. Истински герой е онзи, който не бяга от дълговете си, но ги признава и започва да плаща. Той се обръща към своя ближен и казва: Братко, извърших едно престъпление към тебе. Съзнавам погрешката си и съм готов да приема наказанието, което ми се полага. – Какво ще каже обществото за този човек? – Да каже и мисли каквото си иска. Важно е, какво Бог мисли и казва. Затова е казано в Писанието: „Начало на мъдростта е страхът Господен.“

Мнозина се запитват, защо Христос е говорил повече с притчи и символи. – Целта на Христа е била да каже истината на хората, да им посочи правия път, без да ги обижда. Но, въпреки това, те не можаха да Го изтърпят и Го разпнаха. Той казваше на свещениците: „Вие държите ключовете от небето и нито сами влизате вътре, нито другите пущате да влязат.“ Така и съвременните християни се готвят за небето, без да отговарят на името „истински християни“. За да носиш това име, трябва да се проникнеш от великото учение на Христа, от едно дълбоко разбиране за всичко, което става в света, и от готовността да изправиш всяка своя погрешка. В това се крие благородството на човешката душа. Много са заблужденията на хората и то, по причина на друго заблуждение, че човек е короната на създанията, че е създаден по образ и подобие на Бога. Истинските човеци, създадени по образ и подобие Божие са на небето, а Адам и Ева, направени от кал, са още на земята. Някои поддържат идеята, че душата е направена от кръв, която след смъртта се разливала по земята. Наистина, плътта гние, кръвта се разлива, но живото дихание нито гние, нито се разлива и губи, а остава за вечни времена. То е Божественото начало в човека, което е безсмъртно. То е подложено на закона на еволюцията. Значи, животинското начало човека умира, а Божественото живее вечно. Важно е Божественото, а не животинското. Ако приятелят ти дойде на гости с кон, кое е по-важно за тебе: неговото присъствие, или конят, с който е пристигнал? Същественото е твоят приятел, а не неговият кон. Какво значение има червеният или белият кон, с който приятелят ти е дошъл? Конят е важен дотолкова, доколкото да чуеш отдалеч пристигането на твоя приятел. Ако конят е бял, също така отдалеч ще видиш приятеля си, който бързо се приближава към тебе.

Като се говори за смъртното и безсмъртното начало в човека, явява се въпросът, как ще възкръсне човек. Според някои, човек ще възкръсне със същото тяло, с което е живял на земята. Значи, ако някой борец е тежал 100 – 120 кг., след възкресението си ще се яви пак толкова силен, едър, тежък

човек. Това е детинско разбиране, а не истинско възкресение на душата. Възкресението подразбира нов, Божествен живот. В този смисъл, човек може да възкръсва по няколко пъти на ден. Достатъчно е да се откаже от едно свое заблуждение, за да възкръсне нещо в него. Възкресението подразбира освобождаване. То няма нищо общо с гроба на човека. Кой човек е излязъл от гроба жив и възкръснал? Това не е било и няма да бъде. Обаче, човек е подложен на постоянни промени. Затова и Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Това е било и всякога ще бъде. Сегашният човек не е това, което е бил в миналото, нито ще остане такъв в бъдеще. Човек се изменя по ум, сърце и воля; той изменя и своите разбирания, своя начин на живот. Съвременните хора говорят за достойнство, за воля, за силна мисъл и т.н. Според мене, само онзи има силна воля, който може да се откаже от злото, което е намислил да прави, и да го замести с добро. Ще кажете, че това и вашите деди и прадеди са знаели. Знаели са го, но не са разбирали, по какъв начин може злото да се превърне в добро.

Един ангел се провинил нещо пред Господа и за наказание го изпратили на земята, между конете, да изучава техния език. Когато се радвали, конете произнасяли звуковете „и-ху-ху“. Ангелът научил езика на конете, разговарял се с тях, но когато трябвало да се зарадва и да каже „и-ху-ху“, не могъл да произнесе тези звукове, за което всички му се смеели. Не било лесно да се изговорят тези звукове. – Защо? – Защото той не разбирал смисъла им. Наистина, човек мъчно произнася думи, на които не разбира смисъла.

Какво означават звуковете „и-ху-ху“? Когато правят сватби в селата, българите се веселят, играят и викат „и-ху-ху“. С това те изказват доволството си, че са придобили нещо ценно. Най-напред родителите на момъка харесват една мома и пращат някой да я иска. Това изпълнява обикновено, стара, умна жена, която започва работата дипломатически. Първо тя се осведомява за материалното положение на момата, иска да разбере, имат ли родителите ѝ ниви, лозя, говеда. Като се убеди, че момата е заможна, тя започва да хвали момъка, да говори, че е много работлив, добър, пък и от имане не е лишен. Родителите на момата слушат, но не дават още отговор. Бабата отива два-три пъти и все за момъка говори, докато най-после родителите на момата се съгласят. Те довеждат момата, и тя да каже, съгласна ли е, или не. Щом и двете страни се съгласят, започват приготовления за сватба. Определят деня на сватбата, и

веселието започва: булката и младоженикът тръгват напред, а след тях кръстницата и кръстникът. Тя носи сито, пълно с орехи, сушени плодове и пари. След тях вървят всички роднини, приятели и познати. Всички са радостни, засмени, музика свири. Кръстницата хвърля от време на време по няколко орехи или сушени плодове и пари на децата, които с нетърпение очакват този момент. Като се изпълнят всички обреди, музиката засвирва, хорото кръшно се залюлява, и някой от играчите се провиква: „И-ху-ху". – Какво представя ситото, плодовете и парите? – Ситото е човешкият ум, който носи богатства – орехи, лешници, плодове, пари. Давайте от богатствата на ума си щедро на всички, които се нуждаят от него. Децата, които събират благата, представят човешките мисли и желания. Умът трябва да им дава подтик, да растат и да се развиват. Ако питат кръстницата, защо носи сито с плодове и ги раздава, тя ще каже, че това е обичай, но какво се крие в него, не знае.

Съвременните хора имат много обичаи, изпълняват много обреди без да знаят вътрешния им смисъл. Първоначално обичаите и обредите са били в самия човек, но после ги е изгубил и са останали само външни форми. Първоначално храмът е бил вътре в човека, но, след като го изгубил, той започнал да си строи външни храмове и там да се кланя и моли. Със загубване на чистотата си, човек изгубил всичко, което било написано в сърцето и душата му. Какъв по-велик храм ще търси той от онзи, който е в него, и онзи, който вижда в цялата природа? Достатъчно е да излезе вън, сред природата, да види небето, да се изложи на слънцето, да диша чистия въздух и благодари на Онзи, Който е създал цялата вселена. Да излезе вечер, когато небето е осеяно с безброй звезди, за да почувства влиянието на Твореца. Всичко, което ни обикаля, е в състояние да повдигне мисълта и чувствата ни, да ни свърже с Бога. Ето къде е църквата, т.е. храмът на човешката душа. Това е Божествената църква, която храни душите. Тя е и в човека, и вън от него, сред цветя и дървета, реки и морета, птички и животни. Дето животът се проявява правилно, там е Божият храм, там са свещите и кандилата. Когато хората се обединят и заживеят в любов и братски помежду си, те влизат в Божествения храм. Всички хора не са на еднакъв уровен, но всички могат да бъдат братя и да се ползват еднакво от благата на живота. За онези, които се съблазняват от чуждите добрини и блага, Христос казва да се извади дясното им око и да се отсече дясната им ръка.

Дошло е време, когато християнските народи трябва да се побратимят

и приготвят за бъдещата религия, която иде. След 45-та година тя ще дойде, ще се наложи на човечеството и ще го преобрази. Тя е религията на труда. След нея ще дойде новото учение – учение за живота. Докато живеят в религията на труда, хората все още ще се карат, ще се бият, но влязат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне. – Защо? – Защото любовта ражда живота. Следователно, всеки трябва да си даде отчет, в коя религия живее: в религията на труда, или в религията на любовта. В религията на труда има две категории хора: едните живеят по Божествен начин, а се проявяват по човешки; другите живеят по човешки, а постъпват по Божествен начин. Това са неизбежни противоречия. Обаче, живейте, трудете се и очаквайте новата религия, т.е. новото учение на живота, на работата и на любовта. Казано е, че животното в човека се мъчи, човек се труди, а Бог работи. Дайте път на Бога в себе си. Той да се прояви и да заработи чрез вас.

Какво представя земята? – Велико училище. Понеже много от съвременните хора са алчни, те се стремят изключително към придобиване на материални блага. Провидението ги възпитава по най-рационален начин. Както възпитава алчността на змията, също така възпитава и алчните хора. То дава възможност и на най-ненаситната змия да се нагълта толкова много, че да се насити поне за пет-шест дена. Така и на съвременните алчни хора дава толкова много материални блага, че да не помислят с години за тях. Провидението дава на някои хора изобилни блага, да се наситят и преситят. Според закона на втръсването, човек престава да мисли за неща, за които някога е мечтал. Така, обаче, се възпитава неразумният човек. Правилно е да се откажеш от преходните неща в живота преди да си дошъл до втръсване от тях. Трябва ли пияницата да се откаже от пиенето, след като му се е втръснало виното? По-добре е да се откаже преди това, защото след втръсването може и организмът да заболее. Трябва ли войникът от бойното поле да се откаже от убийство, след като му се втръснат убийствата? Добре е войникът да се откаже от убийството на време, преди да му се е втръснало. Някой иска да си поживее, да изпита всички удоволствия от живота, но веднага се излага на критиката на хората. Чуден е съвременният морал! Когато хората се убиват на бойното поле, считат, че това е в реда на нещата. Когато някой се удоволства, критикуват го. Ако едното е позволено, и другото трябва да се позволи. Ако едното се критикува и осъжда, и другото трябва да се осъди. Дайте на хората нещо по-добро от това, към което се стремят, и не

ги осъждайте.

Като слушате да ви се говори така, казвате: Лесно се говори, мъчно се изправят погрешките; лесно се проповядва, мъчно се постигат великите неща. Вярно е това, но човек трябва да се справя със своите слабости и недостатъци. Не е въпрос да ограничавате човека, но трябва да знае, какво му е нужно за пиене и за ядене. Който е жаден, нека пие, но какво? – Чиста, прясна вода. Който е гладен, нека яде, но чиста, здравословна храна. Който иска да мисли, нека мисли, но умът му да е зает с възвишени и светли мисли. Следователно, яжте, пийте, мислете, но не разрушавайте бъдещето си, не се противопоставяйте на стремежите на вашата душа. Ще кажете, че някой се влюбил в танцьорка. Ако тя може да го спаси, нищо лошо няма в това. Има танцьорки, които са спасили десетки мъже от падение. Важна е идеалната страна на нещата. В този смисъл, за предпочитане е да има танцьорки на света, които да спасяват хората, отколкото да ги няма, а хората да живеят в безпътица и престъпления. Ще кажете, че това не е морално. Войната морална ли е? Щом допущате войната, ще допуснете и танцьорките. Това е в живота на противоречията. Обаче, когато войната престане, ще изчезнат и танцьорките. Дето е злото, там са и неговите последствия. Премахнете злото, като причина, за да се справите и с последствията му.

Животът на съвременните хора е пълен с противоречия. Стотици и хиляди хора загиват във фабриките и мините. Тези жертви се оправдават, само ако с тях се повдига цялото човечество. Не става ли това, те не са на място. – Каква е крайната цел на съвременната култура? – Да се повдигнат всички народи, както и цялото човечество. Ако една държана има стотици параходи на разположение, те имат значение само ако помагат за благосъстоянието на всички поданици. В противен случай, за предпочитане е да се освободи от тях. Всички народи се бият за повече земя; в края на краищата, освен че нищо не печелят, но животът им поскъпва толкова много, че едва дишат под тежестта му. И България се би за Македония, без да я спечели. Печалбата от войната е поскъпването на живота. Днес всички се чудят, как да плащат дълговете си. Това е в реда на историческите събития, в реда на човешката култура, но не е в реда на Божественото учение, нито в реда на културата преди съгрешаването на Адама. Културата на Мойсея се различава коренно от тази на Христа. Преди Адама са живели възвишени, чисти и умни хора. Това малцина знаят. Ако трябва да се доказва на сегашните хора този факт, нужни са

специални пособия и време, с каквито днес не разполагаме. Ще кажете, че това е само за оправдание. И да имам време и пособия, не бих могъл да докажа истинността на думите си. Истината не се нуждае от доказателства. Каквото кажа, не подлежи на критика и съмнение. Защо ще се съмнявате в чистото злато?

Сегашните хора се съмняват, защото са вярвали на човешки обещания, а не на Божествени. Много мъже и жени си дават големи обещания, без да ги изпълняват. Така те губят вярата си и се разочароват. Като обещаваш нещо, ще говориш в съгласие с Божествената граматика и логика, дето всички знаци и всяка дума са на мястото си. Какво означава запетаята при обещанията, които един човек дава на друг? Запетаята показва, че речта му още не е завършена, и той трябва да приготви перото си, да я завърши. Докато речта не е завършена, можете да поставяте запетая, точка и запетая, двоеточие и др. След двоеточието се изнасят ред качества на предмета или лицето, за което се говори. Най-после, като се свърши речта, поставят точка.

Сега, всички, които ме слушате, излязохте от рая и започнахте със запетая, после с точка и запетая, с двоеточие, докато най-после свършихте с точка. Какво означава точката? – Тя означава смъртта – край на стария живот и начало на новия. След точката иде нова мисъл, ново положение. Някой казва за себе си: Аз, – поставя запетая, богатият някога търговец, днес фалирах; живях неправилно и неразумно. Искам вече да изправя живота си, но затова трябва да бъда кредитиран. Искам да живея разумно, да изправя погрешките си. Онзи, който кредитира, си служи с въпросителна и удивителна. Той пита: готов ли си да изплатиш дълговете си? Ако отговориш положително, той поставя удивителна, с което иска да каже, че като изплатиш дълговете си, трябва да останеш около него, да му слугуваш. Ще слугуваш на кредитора си, но той ще постъпва към тебе с любов. Приятно е да слугуваш на любовта. Мома и момък, които се обичат, си изпращат въздушни целувки.

Като се говори за целувката, хората се срамуват от нея, считат я нещо нечисто, покварено. Някои питат, как се е появила целувката. Тя е съществувала преди създаването на човека. Растенията, птиците се целували помежду си. Първа светлината ги е научила. Стремете се към целувката на светлината. Така трябва да целуват всички хора. Мома, на която целувката е чиста като светлината, казва на своя възлюбен: Искам и твоята целувка да бъде така чиста и светла, да носиш светъл ум,

благородно сърце и здраво тяло. Засега са позволени само въздушните целувки. Всяка друга целувка носи зараза. Много от съвременните хора са болни. Следователно, и целувката им носи нещо болезнено.

Едно се иска от съвременните хора: изучаване и прилагане на Христовото учение. Ще кажете, че има хора, които изпълняват това учение и не е нужно всички да го изпълняват. Не е така. Всички хора, всички народи съставят част от голямото, Божествено дърво. Следователно, всеки трябва да изпълнява службата си като лист, клон, цвят или плод на дървото. Само така човек запазва своята индивидуалност и върви от частното към общото, от личното към общочовешкото. Животът на индивида и на цялото се изменя така, както ембриона в утробата на майката. То преминава през 500 хиляди форми, докато приеме образа на човек. В духовно отношение, различните хора приемат различни форми: един прилича на точка, друг на запетая, трети на точка и запетая, четвърти – на въпросителна, удивителна, на лист, на клон, на цвят и т.н. От гледище на сравнителната физиогномия, само външно човек носи човешка форма; вътрешно, обаче, той има форма на растение или на животно. Затова някои сравняват носа на човека с ноктите на орела. Както орелът сграбчва жертвата си със своите нокти, така и човек може да напакости на ближния си със своя нос. Носът символизира ума. Това показва, че сегашният човек още не се е изменил вътрешно.

Като се говори на хората за добър живот, за самопожертване, за любов помежду им, това няма да се постигне изведнъж, но трябва да се знае, че добрият и правилен живот иде като последствие от прилагане на Христовото учение. Когато майките и бащите изменят мислите и чувствата си, ще се роди ново, здраво поколение с права мисъл. Всеки човек носи в себе си материал за бъдещо развитие. Затова се казва, че от човека зависи да живее добре, или зле. Който живее по Божествения принцип, ще бъде в мир и любов със себе си и със своите ближни, даже и с враговете си. Христовото учение е на принципи, а не на форми. Принципите разширяват, а формите ограничават. Вън от Христовите принципи, животът на човека е безсмислен. Българската поговорка „Празна Мара тъпан бие“, ясно изразява живота на обикновения човек. Тъпанът трябва да се бие на време и на място. Така трябва да бие тъпанът на майката и на децата, на свещениците и учителите, на управниците и управляемите. Това значи искрен човек. Неговите думи, неговата реч е чиста, искрена. Който слуша такъв човек, не се натъква на никакви

противоречия. Той вижда чистото съзвучие, без никакъв фалш и никаква грубост.

И тъй, да извадим дясното око и да отсечем дясната ръка, които внасят съблазън в живота. И след това да възлюбим враговете си. Който люби врага си, той е човек на бъдещата култура. И ако онези, които заседават сега на конференцията в Париж, любят враговете си, ще дойде истински мир между народите. Не любят ли враговете си, и да дойде мир, той ще бъде временен. Истински мир е този, който носи бъдещата култура на работата, на живота и на любовта. Ако мирът, който сегашните народи очакват, почива на Мойсеевия закон „око за око и зъб за зъб", времето ще покаже, какъв ще бъде този мир и каква култура ще донесе.

Желая ви да дойде бъдещата култура, а вие да бъдете носители на любовта.

Беседа от Учителя, държана на 9 февруари 1919 г. – София

АКО НЕ БЯХ ДОШЪЛ

Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях нямаше да имат. (Йоан 15:22)

„Грях не щяха да имат“. Ние разглеждаме греха от особено становище, а не както съвременните хора го разбират. Те считат за грях тава, което не е, а какво представя истинският грях, не знаят. – Защо? – Защото делят нещата на добри и лоши, според това, как се отразяват на тях, как те ги чувстват. Всяко приятно нещо човек счита за добро, а неприятното – за зло. Който му дава пари на заем, минава за добър човек; който не му дава, минава за лош човек. Това е криво заключение. Някой може да ви даде пари на заем, но е лош човек; друг не ви дава, а всъщност е добър човек. Следователно, ние разглеждаме греха принципиално, независимо от човешката личност и човешките разбирания. Днес всички хора говорят за греха, без да могат да го разрешат. Който вестник отворите, на всяка страница се описват греховете и престъпленията на хората. Ако апаш обере някого, веднага започват да го преследват, защото считат лъжата и кражбата за големи престъпления. Ако някой вземе парите ви, давате го под съд, повдига се цял източен въпрос, докато ги върнат. Всички считат парите за голямо благо. Парите са само условие, което хората са преувеличили толкова много, че ги считат цел в живота. Те казват: Без пари не може, както и без грях не може. Не е така. И без пари може да се живее, и без грях може.

Христос казва: „Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат.“ Той свързва отговорността за греха със своето идване. – Кога греши човек? – Когато не слуша думите и съвета на любовта. Като греши, човек първо проявява непослушание, после неизпълнение на това, което му се говори. Казано е в Писанието: „Заплатата на греха е смъртта“. Това значи: грехът лишава човека от най-голямото благо – от живота. Пита ли някой, защо не трябва да греши, ще знае, че грехът ще го лиши от най-великото благо, което му се дава. – Защо ме лишава Господ от живота? Отговорът е в стиха: „Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат.“

В първата глава от Битието, Бог заповяда на Адам и Ева да не ядат от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Понеже не Го послушаха и не изпълниха заповедта Му, те сгрешиха. Така те внесоха

греха в човешкия живот, от който хората и до днес още не могат да се освободят. – Какви бяха тези плодове? – Това не е важно. Едно трябва да се знае: Както ръждата разяжда желязото, така и грехът подкопава основите на човешкия живот. Грехът е огън, който разяжда, опетнява и покваря човешката душа, като я лишава от тялото ѝ. – Не може ли душата да се прояви без тяло? – Не може. Както солта не може да се прояви без киселина и основа, така и човешката душа не се проявява без тяло. Такъв е законът на физическия свят.

Следователно, за да се извърши една химическа реакция, нужни са две тела, които взаимодействат помежду си и се получава трето тяло. За тази цел е нужен огън. Той топи и окислява телата. Благородните вещества се топят от огъня, например, злато, платина, сребро, а неблагородните се окисляват и разлагат. От гледището на Божествения закон, т.е. от гледището на алхимическия закон, кои са двете тела, които си взаимодействат? Това са небето и земята, съставени от четирите главни елемента: въздух, вода, огън и земя, т.е. от твърда, течна, въздухообразна и светлинна или лъчиста материя. Като резултат на това взаимодействие се явил човекът, петият елемент, наречен „малкият свят“. Ако земята и небето в човека не се съединят, как ще се роди истинският, вътрешен човек? От гледището на алхимията, земята е основа, небето – киселина, а човекът – сол. Затова Христос казва: „Вие сте солта на земята“. Под „киселина“ се разбира Божествена сила, която прониква навсякъде и твори, създава нови светове. Под „основа“ се разбира съвкупност от сили, които съдействат на Божествената сила да събере необходимите елементи за създаването на човека – малкия свят.

Като се говори за небето, не подразбирам рая, защото той е състояние, а не място на блаженство. Като говори на учениците си за блаженствата, Христос пак разбира състояния, които човек преживява. Той казва: „Блажени нищите духом, защото е тяхно Царството небесно.“ Под „нищ духом“ се разбира човек, който лесно се топи и разтваря. Това са качества на солта. Добрият човек трябва да се топи като солта. Туриш ли сол във водата, тя веднага се разтваря, без протест, затова Царството небесно е нейно. Водата е основа, носителка на живота, а животът – едно от условията за придобиване на Царството Божие. Тъй щото, щом се разтопи като солта, човек влиза вече в Царството Божие. Като пада на земята, снегът се топи и така носи своето благословение за живота. Докато хората тлеят и се мъчат, а не се топят, злото ще се шири и управлява света. Защо

се мъчат хората? – Защото са твърди, не се топят. Казано е в Писанието: „Затвърдя сърцето на този народ“.

„Блажени нажалените, защото те ще се утешат.“ Готварската сол, като стои на въздуха, поглъща водата и овлажнява, т.е. започва да сълзи. Така тя осолява телата. Значи, нажаленият привлича влагата, т.е. живота, и така осолява средата, в която живее. Ако не правите същото и вие, не може да се утешите.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ И солта, в широк смисъл на думата е тиха и кротка. Като се разтвори във вода, тя не ферментира, не вдига шум около себе си. И в разтопено състояние, солта спокойно чака времето си, да дойде топлина отвън, да изпари водата, и отново да се яви в първоначалния си вид, като чиста, кристална сол. Тя знае, че сега ще бъде по-чиста, отколкото е била по-рано. Следователно, кротките хора са сол, която овлажнява на въздуха и започва да плаче, разтваря се във водата и това състояние се разнася навсякъде по земята, докато най-после отново кристализира в хубави, чисти кристали.

„Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.“ – Кога човек усеща жажда? – Когато е ял солена храна. Тогава той има нужда от повече вода. Само човек изпитва жажда в различни направления: жажда за вода, за знание, за светлина, за свобода и т.н. Казано е, обаче: „които жадуват и гладуват за правдата, те ще се наситят“. Кроткият, който се уподобява на сол, трябва да гладува за правдата. Христос казва на учениците си: „Вие сте солта на земята“. За себе си казва: „Аз съм виделината на света.“ Солта играе важна роля на земята. Даже и светлината не може да се прояви без сол. Наистина, учениците на Христа бяха среда, чрез която той се прояви. Солите се състоят от две неща: от метал и металоид, или от метал и остатък от киселини. Но солите не се намират отделно нито в киселините, нито в основите. За да си обясните, как се образуват солите, посейте едно житно зрънце и наблюдавайте, как расте и се развива то. Растенето е процес на духа и не се дължи нито само на земята, нито само на слънцето. Земята и небето, съединени в едно, дават условия на духа да се прояви. На евангелски език под „дух“ разбираме сол. Дето е духът, т.е. солта, там има съзвучие; дето духът отсъства, там съществуват противоречия. Така са разбирали старите хора духа и така са работели с него. Старите учени са признавали съществуването на четири елемента в природата: земя, вода, въздух и огън. Съвременните учени са считали това учение за криво, но най-новите

учени са съгласни с него и, от това гледище, поддържат съществуването на четири състояния на материята, които отговарят на четирите велики свята. Земята крие в себе си много сили, някои от които хората в бъдеще ще изучават. Земята е проучена повече външно, по-малко вътрешно. Обаче, външният изглед на земята и нейното вътрешно съдържание са две различни неща. Киселината, за която говори химията окултистите наричат небе, а основата – земя. Небето в човека постоянно твори, действа, желае. Тази е причината, дето човек постоянно е недоволен, все иска нещо ново. Земята пък, наречена основа, плът, отхранва желанията, оформя ги и от тях образува човешкото тяло. Значи, има небе и земя вън от човека и вътре в него. Той трябва да познава тяхната служба и да им съдейства. Желанията и идеите идат от небето, а се реализират на земята. Тя е майка на проявения човек, а небето – негов баща; земята е душата, а небето – духът на човека. Те са работили, за да го създадат, те работят още, за да го усъвършенстват.

Христос казва: „Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат." Щом няма грях, и смърт няма да има. Ако киселината и основата не си взаимодействаха, щяха да се проявят като разрушителни сили. Понеже си взаимодействат и образуват сол – носителка на живота, разрушителните сили не се проявяват. Живот има и в киселината, и в основата, но той се различава коренно от живота на солта. Сегашните хора разбират повече живота на солта, отколкото живота на киселината и на основата.

„Ако не бях дошъл." Христос дойде на земята, за да избави хората от греха, а с това заедно да освободи човешката душа от материята, с която се е оплела. – Как ще я освободи? – Чрез киселината, която носи в света. Само киселината е в състояние да разкъса връзките на материята. Само човек е в сила да освободи затворената птичка от кафеза. Обаче, върне ли се отново в кафеза, птичката умира. Значи, свободата е нейният живот. Много от сегашните хора са осъдени да живеят в кафез, т.е. осъдени са на преждевременна смърт. Като не съзнават това, те казват: Тук е истинският живот. Колкото и да им предлагат да напуснат кафеза, те отказват под предлог, че свободата е празна работа. Излязат ли вън от кафеза, те разбират вече смисъла на живота и на свободата. Някоя красива, черноока мома, с розов цвят на лицето, жизнерадостна, се ожени за някой Дон Жуан, който веднага я затваря в кафез и я залъгва с малко просо. Тя подскача в кафеза нагоре-надолу, върти се, но престава да пее. Като й се

насити, той я захвърля и я замества с друга птичка. Много жени днес са изхвърлени от кафезите навън и страдат, оплакват дните си. – Защо са изхвърлени? – Защото Бог им е говорил да не влизат в кафеза, но те не са Го слушали. Днес носят последствията на своето непослушание. Дали вярвате, или не на думите ми, не е важно – ще ги опитате. Ще дойде ден, когато вашият възлюбен, или вашата възлюбена ще ви изхвърлят от кафеза и ще повярвате на моите думи.

Хората се делят на мъже и жени, но не са истински мъже и жени. Те играят роля на такива. Жената символизира любовта, а мъжът – мъдростта. Коя от сегашните жени изявява любовта? Кой от сегашните мъже изявява мъдростта? Жената ще каже, че сърцето ѝ горяло от любов. Горенето на сърцето не е любов. И дървото гори, но не люби. Между горенето на сърцето и любовта има грамадна разлика. Любовта на съвременните хора е преходна, като на птичаря, който отглежда пойни птички във кафез. Като порасне птичката, той я продава и почва да отглежда друга. Един от синовете на Давида опита тази любов. Той се влюби в сестра си и се престори на болен, за да я изпрати баща му да го гледа. Щом изпита човешката любов, той презря сестра си и я изпъди. Днес тази любов господства в света. Днес любиш, на другия ден мразиш. Това не е любов. Момък гори от любов към момата, но като свари яденето си на огъня ѝ, нахрани се и после казва: Не ми трябва вече това гърне. Някога момата готви на своя огън, някога момъкът. Така постъпват всички хора. Като сварят ядене на огъня си, захвърлят гърнето и казват: Нашият живот е чергарски. Защо ще носим гърнета със себе си, да ни тежат? Много гърнета има в света, и мъжки, и женски. Дето спрем, там ще търсим гърне. Обаче, тази любов води към смъртта. Като знаете това, не питайте, защо умират хората. Много просто. Човек умира, защото господарят му си сварил ядене в неговото гърне, нахранил се добре и хвърлил гърнето. Като се счупи гърнето, близките му се събират около него, плачат, четат молитви за успокоение на душата му. Защо са тези панихиди? Казвате, че така е наредил Бог. Като отговор на тяхното разбиране, Христос казва: „Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат; сега, обаче, за греховете си извинение нямат.“

Когато се говори истината, хората казват, че ги съблазняват. За каква съблазън може да говори гърнето, което е пълно с нечистотии? Друг е въпросът, ако то е праведно, т.е. чисто. Обаче, праведни хора на земята не съществуват. Всяко гърне е изцапано, външно или вътрешно, то носи

нечистотии. Ще каже някое гърне, че е праведно и свято. Аз не се лъжа, отдалече усещам миризмата на нечистотиите. Така не се лъже нито Христос, нито Бог. За да придобие чистота и святост, гърнето трябва да се мие и отвън, и отвътре. Хората мият гърнетата само отвън и минават за благочестиви. Когато момъкът се влюби в някоя мома, представя се нежен, внимателен, готов на всякакви жертви. Той казва на момата, че е готов да умре за нея. Как ще умре, когато той още не е жив? Много от сегашните хора са повече мъртви, отколкото живи. Как е възможно тогава умрелият да умира? Има смисъл живият да се жертва за възлюбения си, но в никой случай умрелият да се жертва и да умира за другите хора. Следователно, не вярвайте на човек, който отдавна е умрял. Има смисъл човек да се жертва, но не и да умира. Смъртта е дело на греха. Бог казва: „Не съизволява душата ми в смъртта на грешника." Каже ли някой, че умира от любов, той не говори истината. Той няма да умре, но ще изяде жертвата си. Той не обича душата на човека, но богатството му. Отивате при кошер с пчели, кадите ги, за да вземете меда им, и казвате, че обичате кошера. Не обичате кошера, но меда му. Така постъпва и дяволът. Като дойде при вас, казва: Колко ви обичам! Докато се обърнете, той отреже плода от дървото ви и казва: До виждане! До година, като вържете плод, пак ще ви посетя. Като умре някой, близките му се събират около него, плачат и казват: Добър човек беше. – Защо плачат? – Че гърнето заминало за някъде. Те казват, че гърнето се счупило, а ние казваме, че то оживяло, освободило се от оковите на смъртта.

Всички хора говорят за любовта, но никой не я видял. Ако някой каже, че е виждал любовта, това е любовта на пепелта. Човешката любов може да се види само на огнището, дето гори, изгаря и се превръща на пепел. Коя жена и кой мъж са доволни от живота си като женени? Всеки мечтае да се ожени, но в края на краищата, казва, че не заслужава човек да се жени. Малко хора са се оженили, както трябва, и са доволни от живота си. Който е недоволен от любовта, той е попаднал на магнетичната, неустойчива и преходна любов. Тя е резултат на възбуждане на малкия мозък в човека. Благодарение на това, младите се влюбват, привличат се, и като се отделят един от друг, се разлюбват. Привличането, което е резултат на магнетизма, не е любов. За да се магнетизират, младите се хващат за ръце, целуват се. Истинската любов не се проявява нито чрез хващане за ръце, нито чрез целуване. Магнетичната любов е начало на любовта, условие за проява на киселините и основите. Тази е причината, дето влюбените

стават кисели, нервни, неспокойни. Като се влюби, момата се дразни, сърди се, никого не може да търпи. Майката мисли, че е болна, вика лекар да я прегледа. Не е болна момата, но огън гори на огнището й, гърнето с яденето се пържи на огъня. Понеже момата не е привикнала на този огън, мъчи се и страда. Като не може да издържи на огъня, момата се отчайва, иска да се самоубие. Същото става и с момъка.

Казват, че някой се самоубил от любов. Това не е вярно. Любовта възкресява, оживява, подмладява човека. Това, което го кара да се самоубие, е резултат на неустойчивите човешки чувства. За да не изпадне под тяхно влияние, човек трябва да се вслушва в гласа на Божествената си душа, който го предпазва от нечистото гърне. – Искам да си сготвя в него. – Гърнето е нечисто, не ти трябва такова ядене. Много от съвременните хора са нервни и болни все от любов. Не ви трябва любов, която разклаща основите на здравето, изтощава нервите и води към отчаяние и самоубийство.

И тъй, първата проява на любовта е на привличането, т.е. магнетичната любов. Втората проява на любовта е приятелството. Тя е по-висока степен на любовта от магнетичната. Всеки човек иска да има приятел, с когото да споделя своите мисли и чувства. Но и приятелството не е устойчиво, лесно може да се развали. – Кога приятелството между двама души не устоява? – Когато не почива на здрава основа. За да устои, то трябва да има три допирни точки: на физическия, на духовния и на Божествения свят. Двама души се сприятеляват и започват обща работа. Връзката им е главно на физическия свят. Те стават съюзници, но, не минава много време, приятелството им се разваля, не може да устои само на една връзка.

Третата проява на любовта почива на сродство между душите. Когато двама души имат сродни мисли, чувства и постъпки, те не се привличат, нито се сприятеляват, но се свързват в името на Божественото в себе си. Тяхната връзка е неразривна. нищо не е в състояние да ги раздели. Така се свързват само сродни души.

„Ако не бях дошъл и не бях им говорил.“ – За какво им говорил Христос? – За третата проява на любовта. Ако хората бяха приели Христовото учение, грях нямаше да имат и щяха да станат безсмъртни.

Сега, понеже живеят повече в магнетичната любов, грехове имат, и смъртта ги дебне. Хората още не познават сродството, като проява на любовта, затова боледуват, страдат и умират.Сродството между душите

подразбира единство в проявите им, единство във възгледите им, в разбиране на великите добродетели: любовта, мъдростта, истината, правдата и доброто. Това не значи, че те са еднакви по буква. Те се разбират по дух, а не само по външни прояви. Велико нещо е да си свързан с една душа по вътрешно сродство. Това, което ние разбираме под „истина“, се коренно различава от разбирането на обикновения човек. Неговата истина означава „изстиване“. Истината е квасът на Божествения живот. Тази истина са търсели алхимиците; тази истина търсят и съвременните учени. Всички търсят истината, но не я намират, защото я търсят по крив път, там, дето не е. Вместо на истината, те се натъкват на птичар, който ги туря във своя кафез, при други птички. Като им се насити, той ги изхвърля навън.

Като се говори на хората за магнетичната любов, те се страхуват да не изгубят ценното в себе си. Какво става с железните стърготини, като се намагнетисат? Те временно се намагнетисват и скоро изгубват свойството да привличат леки телца. Обаче, свойствата на желязото не се изгубват. На същото основание, и човек, който се поддава на магнетичната любов, временно се привлича от нея и само външно се изменя. Обаче, той запазва вътрешните си качества. Щом се освободи от влиянието на тази любов, и външно, и вътрешно си остава такъв, какъвто природата го е създала. Никаква сила в света не е в състояние да измени вътрешните качества в човека. С други думи казано: никаква сила в света не е в състояние да измени Божественото в човека.

Какви трябва да бъдат вашите възлюбени? – Те трябва да бъдат нищи духом, да се разтопяват; трябва да бъдат нажалени, за да се утешат; трябва да бъдат кротки, за да наследят земята; трябва да гладуват и жадуват за правдата, за да се наситят. Гладуването и жадуването подразбират самопожертване. – За кого се жертва човек? – За ближния си, с цел да го повдигне. Христос казва: „Дойдох на света за да положа душата си за своя ближен. Имам власт да я положа, имам власт и да я отнема.“ Ще кажете, че всичко, което ви се говори, е добро, но не можете да се съгласите с мисълта, че вашата любов води към смъртта. Не е нужно да се съгласявате с моите думи. Важно е да изучавате любовта си и да видите, какви резултати произвежда тя. Ние не се интересуваме от гърнетата, които се пекат на вашите огнища, нито Бог се интересува от тях. Вижте, колко от вашите гърнета са останали здрави, след като са се пекли на вашия огън. Вижте колко хора са останали здрави, след като са се хранили от яденето,

което се е готвило във вашите гърнета. Кой от сегашните хора не е умрял от любов? Проследете живота на своите близки и ще видите, че който е умрял, причината за смъртта му е или магнетичната любов, или приятелската любов, на които се е поддал.

Съвременните хора се нуждаят от чистене, но не както се чистят в банята. Някой влиза в банята и вика човек да го търка, докато се махне кирта от тялото му. Това не е чистене. Така не се постига чистота и святост, с които можеш да влезеш в Царството Божие. Който се стреми към чистота и святост, сам трябва да се разтопи и да влезе в банята на Божествения живот. Така, именно, той ще стане по-бял и по-чист, отколкото е бил по-рано.

„Блажени нажалените, защото те ще се утешат." Думата „нажален" подразбира растене в добродетели. Не можеш да растеш в добродетели, ако не жалиш. Ако жалиш за майка си, или ти трябва да отидеш при нея, или тя трябва да дойде при тебе. Ако жалиш за светлината, ти трябва да отидеш при нея. Само така ще растеш в добродетелите. Следователно, ако искаш да растеш и да се развиваш в добродетели, първо трябва да отидеш при Бога. Това значи, да се откажеш от всички временни връзки на земята, които спъват развитието ти.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята." Кроткият е солта на земята. – Как се среща солта в природата? – В разтворено състояние, в морската вода, и като минерал – каменна сол. Тя трябва да се отдели и от морската вода, и от каменната сол и да се пречисти. Получи ли се в чисто състояние, тя представя Божествения живот, към който всички се стремят. Този живот е съчетание на любовта и на мъдростта: любовта действа на земята, а мъдростта – на небето. За да разбере, какво нещо е любовта и мъдростта, преди всичко, човек трябва да знае, може ли да се разтопи, или не може. – Как ще познаем? – Много просто, ще намерите тайна врата на Царството Божие и там ще разберете, можете ли да се разтопите. Така ще разберете и стиха: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята." За това е нужно труд и работа, да се потите по 99 пъти на ден, и всичко във вас да се разтвори за Божествения живот. Само така ще разберете смисъла на труда и работата, на радостите и страданията. Като се разтопите, ще се повдигнете нагоре, в Божествения свят, и всичко земно ще остане на земята.

Като се говори за възвишения свят, някои казват, че са го видели на сън. Сънят не е истинско виждане. Да виждаш само външната форма на

нещата, това още не е познаване и разбиране. Това е все едно да казвате, че някой човек е чист, само защото външно е чист. Знаете ли, какво нещо е чистотата? Когато в дома ви влезе чист човек, ако сте готови за Божествения живот, той ще ви донесе най-голямото благословение. Ако не сте готови, ще преживеете големи страдания. Той не иска да страдате, но вашето неразбиране ви носи тъмнина и мрак. И Христос дойде между евреите, донесе им светлина, чрез която посочваше правия път, но те не Го приеха и Го разпнаха. Те се отказаха от Неговата светлина и приеха тъмнината. А тъмнината и смъртта са синоними. Така става с всеки, който се отказва от живота. Щом се откажеш от живота, иде смъртта. Христос е пътят, истината и животът. Следователно, който се отказва от Христа, влиза в ада, мястото на тъмнината, на разлагането, на прекъсване на връзките с всички живи същества. Това значи, да съдействаш за разрушаването на своя живот, както и на този на своя ближен. Ако съзнаваш това, няма ли да страдаш?

Мнозина се страхуват от страданията. Страхът е на място, ако предшества греха. Обаче, страхуваш ли се след съгрешаването, положението ти е лошо. Затова е казано: „Страхът от Господа е начало на мъдростта.“ Ако скърбите преди съгрешаването, добро е; ако скърбите след съгрешаването, зло е. Който скърби преди да е съгрешил, той може да подобри живота си; който скърби след съгрешаването, натъква се на непоносими страдания. Казано е, че гневът Божи се излива върху чедата на непослушанието. Така е за сегашната епоха, но бъдещата епоха носи благословение за праведните. Към грешниците тя ще бъде крайно взискателна. – Аз от кои съм? – Ако искаш да знаеш от кои си, попитай се и си отговори, разтопяваш ли се, т.е. кротък ли си, гладуваш и жадуваш ли за правдата? – Топиш ли се като солта? Не се топя. – Губиш първия зар. Нажален ли си? Не. – Губиш втория зар. – Жадуваш и гладуваш ли за правдата? – Не. – Губиш и третия зар. След това, каквото и да ти говорят проповедниците, както и да те успокояват хората, ще знаеш, че не си спасен. Едно от свойствата на Христовата кръв е разтварянето и разтопяването. Ето защо, който пие Христовата кръв, ще бъде спасен. Значи, Христос спасява човека. Въпреки това, момата мисли, че спасява момъка, а момъкът мисли, че спасява момата. И двамата са на крив път. Какво спасение е това, което ги прави нервни, отчаяни и недоволни? Момъкът туря пипалата си върху момата, като октопод, и я изсмуква. И момата прави същото. Това е морският дявол, който се проявява чрез тях.

При новото възпитание, майката трябва да каже истината на дъщеря си, а бащата – на сина си. Ако дъщерята се е влюбила и страда, майката трябва да ѝ каже: Дъще, това не е любов. Твоето гърне и гърнето на възлюбения ти не са още чисти, не можете да готвите в тях.

Възложи надеждата си на Бога, и Той ще ти покаже, къде е твоят възлюбен и как ще го намериш. Аз вярвам само в един Бог, Който е в сила да ни научи на великия закон на любовта. Всеки друг, дошъл с мисълта да сватува, непременно крие в себе си някаква лоша мисъл. Сватовниците искат да съберат двама млади, да си помагат. Всъщност, излиза друго нещо. Вместо да си помагат, те започват да воюват, кой да вземе първото място. Ето, и българите воюваха, да стане България велика. Стана ли велика? Не само че не стана, но и днес се страхуват от решението на Съглашението. Какво мислят съглашенците? Каквото Бог мисли за България. Бог е решил да прекара България през огън, да изчисти нейното гърне. Той казва: Аз не се нуждая от българи, които не се разтопяват, не са кротки и нажалени, не гладуват и жадуват за правдата и истината. Същото се отнася и до всички народи.

„Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях не щяха да имат.“ Днес във всички черкви се молят за България, дано не дойдат страдания върху нея, т.е. да не мине гърнето ѝ през огън. Българите се страхуват, да не би съседните държави да вземат повече земя, да станат по-силни. Да вземат повече земя, това значи, да варят повече кокали в гърнетата си. Какво ще им донесат тези кокали? Едно ще знаете: човек, или народ, който не се топи, ще бъде изхвърлен навън. Това се отнася до всички хора и народи без изключение. Всички хора и народи могат да се разтопяват, но не искат, защото са в обятията на своя възлюбен, който им дава различни обещания. Той им казва, че ще ги украси с диаманти, отдалеч да светят. Диамантите не са дадени за октоподите. Всеки може да изработи такива диаманти и да ги носи в себе си. Само така човек може да бъде смел, силен и готов на всякакви жертви. Пита ли някой, какво бъдеще го очаква, ще му отговоря: Бъдещето ти е завидно, ако се топиш, ако си кротък, ако си нажален, ако гладуваш и жадуваш за правдата. – Мъчно се постига това. – Все пак може да се постигне.

„Ако не бях дошъл.“ Понеже истината е дошла, човек или ще живее, или ще умре – едно от двете. Като се разтопи, солта не изчезва, но става по-чиста. Колкото пъти и да я разтваряте във вода, тя не се уморява. Обаче, турите ли дървото само веднъж на огъня, то изчезва и се превръща на

пепел. Ако приличате на солта, след разтварянето ви отново ще кристализирате, т.е. ще възкръснете; ако приличате на дърво, ще изгорите, ще се превърнете на пепел и ще ви хвърлят на купището. Казано е Писанието, че ако солта обезсолее, ще се хвърли навън.

И тъй, блаженствата, върху които Христос говори на учениците си, имат отношение към солта. Ако дойде някой приятел при вас, питайте го, желае ли да се разтваря и топи като солта; желае ли да бъде кротък и нажален, да гладува и жадува за правдата. Ако отговори положително на всички въпроси, той е добър човек; ако отговори положително само на един въпрос, а на другите не дава отговор, пазете се от него. Това е говорил Христос на тогавашните хора. Така трябва да се говори и на сегашните учени, проповедници, общественици и др. Така трябва да се разбира Христовото учение, за да не кажете един ден:Вода газихме, жадни бяхме. Приятна и лесна работа е човек да се разтопява. Като се къпе, той може да провери, разтваря ли се, или не. Децата обичат да се къпят, но и възрастните обичат това. От тях се изисква внимание, да се изпитват, могат ли да се разтварят и топят. Това ще ги доведе до себепознаване. – Как ще позная дали се топя? – Ако някой ти открадне голяма сума, и ти не се смутиш, способен си да се разтопяваш. Смутиш ли се, ти не можеш да се топиш. Ако влизаш в положението на онзи, който страда, ти си способен да се разтопяваш. Приятно е да срещнеш такъв човек. Той е добър и влияе благотворно върху окръжаващите. Заслужава да слезеш на дъното на ада за един добър човек. За него небето се отваря и те става весело и светло на душата. Приятно е да слушаш музиканти, които не само свирят, но чувстват и живеят във това, което изпълняват.

Мнозина говорят за любовта, без да я чувстват, без да се проникват от нея и без да я прилагат. Това значи, едно се говори, друго се изпълнява. Като видиш едно агънце, казваш, че го обичаш. То отговаря: бе-е. Това значи: няма ли човек, който да покаже в действителност любов към мене? Ти обичаш агнето, но мислиш, че като го заколят, ще си хапнеш от него. Това не е любов. Така се обичат повечето хора; така се обичат много моми и момци. В края на краищата, един от тях все ще стане жертва, както агнето от ножа на своя господар – касапин.

Съвременният свят е пълен с касапи. Колко агнета днес отиват жертва! Аз се чудя на величието на Бога, на Неговата милост и любов, на Неговото търпение. Той вижда всички престъпления на хората и търпи. Навсякъде чувствате съмнения и подозрения. Докато някой ви храни, вие сте с него.

Щом престане изобилието, всички се отдръпват от него. Това не е християнство, не е морал. Не ви упреквам, но посочвам слабите ви страни, да се вгледате в себе си и да научите правилно да се разтопявате. Светът е преситен от обяснения в любов. Ако се жертвате, жертвайте се за Бога, а не за човека. Не искам да се жертвате за мене, нито да умирате за мене. Това е най-голямото нещастие за човека. От всички се иска да се откажат от греха, от престъплението и непослушанието. Откажете се от ревността, която трови душите ви. Очистете къщите си и тогава очаквайте Христос да ви посети. Вложете повече любов в живота си. Като месите хляб, като готвите, приложете любовта си. И тогава, който хапне от вашия хляб, ще бъде благословен. Хляб, омесен без любов, носи отрова за човека. Не тровете себе си, не тровете и близките си. Никой няма право да става причина за страданията и смъртта на своя ближен. Чист и свят живот се изисква от всички. Всеки трябва да се разтопи, да стане кротък и нажален, да жадува и гладува за правдата.

Христос казва: „Аз съм виделината на света." Следователно, който търси тази виделина, ще се просвети; който не я търси, ще ходи в мрак и тъмнина. Ще кажете, че светлината се проявява чрез всяка лампа. Всяка светлина, отдето и да иде, е отражение на Божествената светлина, но отражението изчезва, ако не е свързано с главния източник. Истинската светлина е в човешкия мозък, а не вън от него. Светлината иде само отгоре. Който възприеме Божествения живот в себе си, той започва да свети като слънцето. И тогава стихът „Вие сте виделината на света" се осмисля.

И тъй, докато сте в света, между хората, работете съзнателно, не се отчайвайте, да не се спъвате едни други. Понеже минавате за културни хора, покажете своята култура. Не ставайте причина да прогоните добрите хора между вас. Те са дошли да ви помагат. Ако не отворите сърцата си за тях, ще ви напуснат. Ако е да опитват жилото на човека, те могат да отидат между бръмбарите и буболечките. И там ще бъдат жилени, но поне ще се предпазват. Буболечката носи жилото си отпред, на хобота, да се вижда. А човек носи жилото си отзад. Човешкият език е жило, което троши и кости. Който може да извади отровата на своя език, той минава за учен и велик човек.

„Ако не бях дошъл и не бях им говорил". Христос дойде между хората, да им покаже, как да живеят, как да изпълняват Божията воля, да работят за идване на Царството Божие на земята и за въдворяване на славата

Божия. Тази е положителната страна на стиха: „Ако не бях дошъл и не бях им говорил, грях, не щяха да имат.“

Беседа от учителя, държана на 2 март 1919 г. – София

МОЕТО ИГО

Вземете моето иго на себе си и се научете от мене. (Матей 11:29, 30)

„Вземете моето иго.“ Това е една положителна заповед. – Защо трябва да вземем Христовото иго? – Защото е благо и леко. Какво ще се придобие от това? – Ще се научим да бъдем кротки и смирени. Ще кажете, че това са прозаични думи. Игото е символ на робство – отрицателна страна на живота. Всички живи същества, от най-малкото до най-голямото носят по едно иго. Няма същество в света, което да е абсолютно свободно от иго. Ето защо, като предлага на хората своето иго, Христос го сравнява с игото, което те сами си налагат. Той казва: „Вземете моето иго, защото е благо и леко.“ Наистина, всяко човешко иго е тежко и горчиво.

Какво означава думата „иго“? На турски език „йок“ означава „няма“; на английски „йок“ означава хомот; на индуски „йог“ означава учител. Следователно, Христос говори за своето иго в смисъл на учител. Той казва: „Вземете моето иго“, т.е. приемете го като учител в себе си и се научете от него. В широк смисъл на думата, под „иго“, турчинът разбира отсъствие на свобода; англичанинът съветва човека да си тури хомот и да върви напред; индусът вижда в игото учител, който учи човека на добро. Българинът счита игото за робство. Той знае това от себе си. Като стане сутрин, туря хомот на биволите си, тръгва след тях с остена си и казва: Дий! Биволите се обръщат назад и питат господаря си: Защо ни мушкат? – Защото няма свобода на този свят.

Нужно ли е игото в живота? При сегашните условия на живота игото е необходимо. То води човека към мъчение, труд и работа. понеже съвременният човек е проникнал дълбоко в материята и се е свързал с нея, той се мъчи, докато скъса тези връзки. След това започва да се труди, най-после животът му се осмисля. Щом осмисли живота си, човек работи. И пилето, докато е в черупката на яйцето, се мъчи. Щом наближи време да се излюпи, то започва да чука върху черупката, докато я пробие и излезе вън, на свобода. И в свободния живот има иго, но пилето се труди вече да осигури прехраната си. Всички хора са затворени в черупка, от която трябва да излязат. Докато не я усеща, човек стои в черупката си тих и спокоен. Щом му дотегне, той се мъчи, прави опити да я пробие и да излезе навън. Важно е да спази момента на пробиването й. Счупи ли я

преждевременно, или ще умре, или ще излезе вън, но хилав и неспособен за самостоятелен живот. Внимавайте да счупите черупката си навреме. Този момент в живота наричаме придобиване на свобода, влизане в новия живот. Алхимиците го наричат придобиване на философския камък, а в Евангелието се говори за него, като влизане на човека в Царството Божие. Който е придобил Царството Божие, той не говори за него. Чувате ли някой постоянно да говори за Царството Божие, ще знаете, че той е далеч от него. Колкото повече говори човек за правда, истина, любов, морал, богатство, толкова по-далеч стои от тях. Изобщо, хората говорят за неща, които нямат. Гладният говори за хляб, докато се наяде. Щом се нахрани, не мисли вече за хляба. Като огладнее, отново започва да мисли за хляб, въображението му работи, представя си фурна, пълна с топли, зачервени хлябове.

„Защото съм кротък и смирен по сърце“. С този стих Христос открива нова епоха за човечеството. Кое е забележително в тази епоха? – Остенът изчезва, слугите стават едно с господарите, жената и мъжът тръгват задружно в живота. Който е влязъл в тази епоха, казва: Хвърлям вече остена, пущам воловете си на свобода, свързвам със слугата си отношения на приятелство и най-после влизам в кухнята и започвам да готвя заедно с жена си, тръгвам рамо до рамо с нея в живота.

Христос казва: „Вземете моето иго на себе си.“ Веднага ще се запитате: Може ли да се вземе това иго? Време ли е вече? Какви ще бъдат резултатите? От две хиляди години хората си задават едни и същи въпроси., но никой вече не ги пита, готови ли са, или не. Като срещнат човек с тежък чувал, не го питат, готов ли е да го облекчат, но вземат чувала му и казват: Ние имаме право да вземем своя чувал. Друг е въпросът, ако можеш да го носиш; щом не можеш, ние ти идем на помощ. Ако срещнат човек, който впрегнал биволи в колата си и върви след тях с остен, ще спрат колата и ще му кажат: Приятелю, разпрегни колата и освободи биволите си. Аз ще се впрегна и ще работя вместо тях. Време е силните, големите да се впрегнат на работа и да заместят малките и слабите. Съвременните хора трябва да се освободят от двойното робство, в което са попаднали: физическо и духовно.

В първите времена на християнството, един светия срещнал един голям богаташ, който търсил роб да му слугува. Светията предложил на богаташа да му стане роб. Богаташът се съгласил, но първо го попитал: Колко искаш да ти платя? – Продавам се за хиляда дукати. – Съгласен съм,

от днес ще бъдеш мой роб и слуга. Светията изпълнявал добре работата си и останал две години в дома на богаташа. През това време той успял да обърне двете дъщери на богаташа към Бога. Така той ги освободил от веригите на човешките заблуждения. Като свършил работата си, той казал на господаря си, че трябва вече да напусне дома му. Господарят дал съгласието си и му предложил сумата хиляда дукати, която му дължал. Обаче, светията отказал да вземе, каквато и да е сума, като добавил: Господарю, платено ми е всичко. За всяка от дъщерите ти, които обърнах към Бога, ми е платено по 500 дукати. Това е алегория, от която хората трябва да се учат. Светията не е получил никаква сума за дъщерите на богаташа, но той знае, че е голяма радостта на небето, когато една душа се обърне към Бога.

Мнозина говорят за Христовата кръв, за жертвата, която Христос направил за човечеството, за любовта, за правдата, но като влязат в дома си, други са отношенията им към техните близки. Жената на един такъв християнин казала: Не желая да вляза в този рай, за който ми говориш. Така казвали и китайците за католиците, от които слушали да се говори по един начин, а се постъпва по друг. Те често запитвали: Има ли на другия свят католици? – Има. – Тогава не искаме да влезем в този рай, за който те ни говорят. Ето защо, между делата и думите на човека не трябва да има противоречие. При това, като обещаваме нещо, трябва да си служим със сегашното време на глаголите, а не с бъдещето. Бог говори всякога в настояще време, а не в бъдеще. Настоящето принадлежи на Бога, а бъдещето – на човека. Кажи: Взимам Христовото иго на себе си. Кажеш ли: „Ще взема Христовото иго“, ти залъгваш и себе си, и своя ближен. Който вземе Христовото иго, той придобива нужната свобода. Свободен е този, който е научил законите на кротостта и на смирението. Солта е кротка и смирена. Туриш ли я във водата, тя се разтваря без шум, без роптание и протест. Следователно, ако се гневиш на жена си, че не е сготвила добре, ти не си кротък и смирен. – Аз съм добър човек, но малко съм нервен. – Кой човек не е нервен? На кого нервите не действат? – Неврастеник съм. – В неврастенията няма нищо лошо. Неврастеникът е онзи, който се е омотал в лабиринта на своите мисли и чувства, объркал е пътя си и не може да излезе вън, на свобода. Такова е положението на човек, който има да плаща две-три полици в един ден, но няма достатъчно пари и се чуди, как да излезе от това положение. – Какъв е цярът на тази неврастения? – Да отидеш при кредитора си и да го помолиш да

продължи срока на полиците си. – Честолюбието ми не позволява да се моля на този – онзи. – Как ти позволява честолюбието да подписваш толкова полици? Щом си подписал няколко полици, без да си в сила да ги плащаш, ти си накърнил вече честолюбието си. Сега не ти остава нищо друго, освен да се молиш и да възстановиш своето честолюбие и достойнство.

Един турски кадия разглеждал делото на един богат турчин. Преди да се произнесе и издаде присъдата, турчинът посетил кадията и изказал следната молба: Господин кадия, ще ти дам сто лири и гърне с чисто, хубава масло, ако отсъдиш делото правилно. Кадията издал присъдата в полза на турчина. За да изкаже благодарността си, турчинът му занесъл обещаните сто лири и гърне с масло. Кадията благодарил и, след сбогуването си с турчина, решил да опита маслото, дали е хубаво. Като бръкнал с ръката си в гърнето, то останал крайно изненадан. Само горният пласт било масло, а в средата на гърнето имало говежди нечистотии. Силно разгневен, той изпратил слугата да повика турчина. Последният застанал спокойно пред кадията и го запитал: Какво искате от мене? – Как не те беше срам, да напълниш гърнето с нечистотии? Като бръкнах вътре, изцапах ръцете си. – Ти отдавна ги изцапа. Още като издаваше присъдата, ти бръкна в гърнето и изцапа пръстите си.

И тъй, помнете, че дяволското гърне, в което често бъркате, е пълно с нечистотии. – Има ли дяволи между хората? – Има, те са духове, въплътени в човешка форма. Те са хубаво облечени, заемат различни служби в обществото. – Как се познава дяволът? – Много лесно. Достатъчно е да бръкнеш в гърнето му, за да разбереш, с кого си имаш работа. Отгоре в гърнето има нещо сладко, но вътре е пълно с нечистотии. Тази е диагнозата, по която познавате присъствието на дявола. Една от великите науки на живота се заключава в правилното хранене. И в миналото, и днес, човек се храни с нечиста храна. – Възможно ли е това? – Възможно е. Всяка клетка има стомах, черва, както и цялото животно. Щом е така, тя отделя нечистотии. Понеже човек се храни с растения и животни, следователно, той възприема нечистотиите на самите клетки. Мислите, чувствата и постъпките на хората също биват чисти и нечисти. За да се уверим в това, достатъчно е да бръкнем само с два пръста в някои от техните гърнета. Щом извадим пръстите си навън, ще разберем, какво носят те за цялото човечество. – Може ли човек да се освободи от нечистотиите на физическия и духовния свят? – Може, но той трябва да се

преобрази, да стане кротък и смирен.

Христос казва: „Вземете моето иго на себе си, за се научите, как да станете кротки и смирени“. Христос е кротък и смирен, не ферментира, не роптае, не се гневи. Кротостта е необходимо условие за живота на великия човек. Никой не може да изнасили кроткия, нито може да му причини някакво зло. Според някои, кроткият се познава по това, че е мирен, стои на едно място, не се движи много. Това не е кротост. Кротостта е вътрешно състояние на душата, при което мислите и чувствата на човека са отправени към един център, с единствената цел да съграждат. И водата е кротка. Тя прониква навсякъде, пои растенията и животните, утолява жаждата на пътниците, върши полезна работа. Понякога тя става буйна, причинява големи пакости, но това се дължи на хората, които изменят природата ѝ. Те искат да впрегнат кротостта ѝ, да я използват за свои лични облаги. Водата има свойството да пречиства различните вещества. Ако се разтвори в нея нечиста сол, утайките падат на дъното. След изпаряване на водата, солта отново се отделя, но вече чиста и във вид на кристали. Значи, за пречистване на солта, утайките остават, т.е. кротостта се отделя от утайките си. Онзи, който се представя за кротък, без да е такъв, носи само утайките на кротостта. – Кой човек е кротък? – Който носи Христовото иго на себе си. – Кой не е кротък? – Който не носи Христовото иго. Христовото иго е свързано със закона на кротостта. Който поема това иго, той изучава този закон.

Сега, като се говори за кротостта, хората ще се разделят на категории: първата категория ще приеме идеята за кротостта от страх; втората категория ще я приеме от материален интерес, да спечели нещо; третата – от любов към науката, да научи нещо, да опита силата на кротостта; четвъртата – от любов към Бога, да приложи словото Му и да бъде полезен на своя ближен. Не е лошо, че съществуват талкова категории хора; важно е, в края на краищата, всички да възприемат игото на Христа, да станат кротки и смирени. Това не се постига изведнъж, но постепенно. Не можем да учим гъсениците да хвърчат, нито пеперудите да лазят. Какво правят някои хора? Срещат гъсеници и започват да им преподават, как да хвърчат. Опасно е гъсеницата да хвърчи. Тя трябва да лази и да се храни с листа. Не е дошло още времето ѝ да хвърчи и да се храни със сладкия сок на цветята. Единственото нещо, което може да се направи за гъсеницата, е като я видите на земята, да я поставите на лист, да си гризе спокойно, от никого несмущавана. Опасно е да учите пеперудата да лази. Тя трябва да

се движи в градина с много цветя, да смуче сладкия им сок и да се радва на Божествения свят.

Всеки говори за себепознаването, но като се натъкне на известно изпитание, вижда, че не се познава. Затова често човек се запитва, пеперуда ли е, или гъсеница. За да се познаеш, наблюдавай се да видиш хвърчиш ли, или лазиш; дал и гърнето ти е пълно с чисто масло, или има и нечистотии в него. Ако си гневен, бъркни в гърнето си и виж, чист ли е пръстът ти, или не. Ако е чист, продължи работата си; ако е нечист, освободи се от отровата на гнева и след това работи. Дойде ли една идея в ума ти, преди да я реализираш, провери, дали хвърчиш, или лазиш. При хвърченето те ще я реализираш по един начин; при лазенето по друг начин. Някой се заема с много работи, но като не може сам да ги свърши, прибягва да помощта на външни хора. Този човек лази. Който не търси чужда помощ, той хвърчи. – Защо? – Защото упова на Бога и, като хвърчи, той намира нужните сокове навсякъде. Който не упова на Бога и не е свързан с Него, страда, независимо от това, дали е пеперуда, или гъсеница, дали хвърчи, или лази. Някои хора са в състояние на гъсеница, а други – на пеперуда, въпреки това, и едните, и другите страдат. – Защо? – Защото често гъсеницата попада между цветя без листа. Оттук-оттам обикаля, няма храна и условия за развитието ѝ. Пеперудата пък попада между листа на дървета и растения без цветове. И тя се лишава от храна и условия за развитие. Следователно, оплаква ли се гъсеницата, че страда, казвам, че се намира между цветя без листа. Ако и пеперудата се оплаква, че страда, тя се намира само между листа.

„Вземете моето иго на себе си, защото съм кротък и смирен.“ Да бъдеш кротък и смирен, значи, да проникнеш в благоприятни условия за твоето развитие, да не ферментираш и да бъдеш тих и спокоен, да дочакаш времето за изучаване тайните на живота. Някой иска да знае, какво представя другия свят, какво нещо е астралният свят и какво – умственият. Това са светове, които могат да се определят с една дума. Например, астралният свят е на желанията, умственият свят – на мисълта, а причинният – на причини и последствия на нещата. Какво знание е това, което се определя само с една дума? Ако сравняваме материята на трите свята – физически, астрален и умствен, ще видите, че материята на физическия свят е най-гъста, на астралния е по-разредена, а на умствения свят – най-рядка. От човека зависи да измени свойствата на физическата материя, т.е. да я направи по-пъргава, по-еластична, по-рядка. Трябва ли да

допущате в ума си отрицателни мисли, които сгъстяват атмосферата около него? Чували сте, как някой се заканва на свой познат, задето му е казал обидна дума. Той ще му отговори с десет обидни думи и не мисли, че с това е бръкнал вече в нечистото гърне и се оцапал. Така той се излага много повече, отколкото обидната дума го излага. Дръжте в ума си възвишени и чисти мисли, които ви свързват с умствения свят, дето живеят светли, разумни същества. Дойде ли в ума ви една нечиста мисъл, турете я веднага в огъня на Божествената любов, да изгори и се превърне на пепел.

Сега аз не говоря на вас, но на кадията и неговия обвиняем – турчина. Трябва ли кадията да се сърди на турчина, че му казал истината? Кой от вас е изпълнил Божията воля както трябва? Нека всеки си отговори, какво е направил за Господа. – Аз ли съм най-голям грешник? Не е въпросът, дали си грешник, или не; важно е, всеки да изпълни волята на Онзи, Който го е изпратил тук на земята. В изпълнението на тази велика воля се крие благото на човешката душа, както и благото на цялото човечество. Ще кажете, че лесно се говори, но светът не се оправя само с думи. Аз не мисля, че мога да оправя света, но ретуширам своите работи. Така постъпва всеки художник. Като нарисува една картина, оставя я известно време настрана, не се занимава с нея. След време пак я преглежда, да намери някакъв недостатък. Види ли такъв, веднага го изправя. Като я гледа дълго време, нищо лошо не вижда – пак я туря настрана. Така той изправя погрешките си, докато един ден не вижда нищо лошо в нея и счита, че картината е завършена. Като срещна някой човек, аз считам, че той е една от моите незавършени картини и веднага взимам четката си да изправя един от недостатъците му. Знаете ли, с какви бои си служа? Обикновено аз използвам всички цветове на спектъра. Обаче, никога не си служа с черна боя. Черният цвят означава почивка, отсъствие на живот. Той е отрицателен цвят.

„Защото съм кротък и смирен по сърце." Кротостта и смирението са толкова необходими в живота, колкото и солта. Това са вътрешни качества, които дават възможност на човека да се развива правилно. Така той дохожда не само до външното, но и до вътрешното знание. Кроткият се проявява само тогава, когато влиза в общение с хората. Тогава той се проявява свободно и познава себе си, но и окръжаващите го познават. С присъствието си, той внася мир между хората. Кротостта хармонизира хората, които се обединяват и образуват големи общества. Така действа и

Бог със своето присъствие. – Възможно ли е различни хора, с различни характери да се обединяват в едно цяло? Вижте какво правят музикантите в един оркестър. Всеки музикант свири своята част и, в края на краищата, тоновете на различните инструменти се сливат в акорди и образуват нещо хармонично, приятно за слушане. Тук действа законът на сливането. Следователно, всяка музикална пиеса, която е основана на този закон, е кротка и хармонична. Ако искате да създадете красива и възвишена музика, турете кротостта в действие; ако искате да създадете нова религия, която почива на любовта, вложете за основа кротостта; ако искате да преобразите земния си живот, да изчистите отношенията си, вложете кротостта за основа на вашите постъпки. Кротостта повдига вибрациите на човека и го води към чист, Божествен живот. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, лишени от кротостта, са проява на безлюбието. Чистота и искреност се иска от човека. Как се познава чистия човек? – като бръкнете с два пръста в неговото гърне, и пръстите ви останат чисти, той е чист. Така ще познаят и вашата чистота. С двата пръста жената рови в земята, да посади нещо. В тези пръсти се крие човешката религия, съвест, воля и правда. Ето защо, когато казвате, че човек трябва да се познае, това значи, да бръкне с двата си пръста в своето гърне и да види, чисти ли са пръстите му, или оцапани.

Кротостта и смирението са качества, които вървят заедно. Смиреният никога не говори за себе си. Той изпълнява задълженията си тихо и добросъвестно и така се проявява. Христос дойде на земята, именно, затова, да покаже на хората, как да живеят. Без кротост и смирение няма спокойствие. Вълнува се морето, т.е. човешкото сърце, но един е пътят за утихването му – пътят на кротостта и смирението. Защо трябва да се смущава сърцето ви? Писателят се смущава за своето произведение, да не би критиката да се произнесе много строго. Ученият се смущава за своето изобретение. Ако съчинението ви почива на истината, няма защо да се смущавате. Има строги критици, но ако са чистосърдечни, те не са опасни. Важно е човек да бъде искрен към себе си и към своите ближни, да не изпада в лицемерие. Лицето на някого се изкривило от страдание, а той се представа за спокоен. Лицето на спокойния е огледало на душата му. И да страда, той понася всичко със съзнание и любов, знае, че сам е виновен за страданието си, не хвърля отговорността върху другите хора. – Не се носи лесно бремето. – От човека зависи. И бременната жена носи иго, но се радва, че ще се роди човек на света. Бременната жена трябва да носи

детето си с кротост и смирение, за да предаде тези качества, за да предаде тези качества и на него. Само така може да се подобри бъдещото поколение. Следователно, дето и да носите иго – на врата, на гърба, в утробата си, в ума, в сърцето – носете го с радост, кротост и смирение.

Вземете моето иго на себе си, защото съм кротък съм кротък и смирен по сърце.“ Ето един стих, който заслужава да се приложи в живота; всеки трябва да го напише в ума си и в сърцето си. Бременната жена да повтаря този стих през всичкото време на бременността си. Така ли постъпва тя? Понякога си спомня този стих, но след като роди детето, а тогава е късно вече. Христовото иго е необходимо за умствения и духовен живот на човека. Без него той изопачава своите мисли, желания и постъпки. Какво значи да живее човек с изопачени мисли и желания? – Това подразбира дърво с лоши, гнили плодове. Мислите са плодове на ума, а чувствата – на сърцето. За да се създаде една мисъл, нужни са два елемента: а – висшият манас и в – нисшият манас. Двата елемента заедно образуват с – самата мисъл. И в духовния свят чувствата се образуват пак от два елемента: искане и желание.

И тъй, буквата а е умът, в – сърцето, с – волята. Значи, а + в = с. Волята е дете на ума и на сърцето. Следователно, когато казват за някого, че волята му не е възпитана, това значи, че умът и сърцето му са невъзпитани. Щом те са невъзпитани, и детето, родено от тях, ще бъде невъзпитано. Някои искат да възпитат ума и сърцето чрез волята. И това е възможно, обаче, синът ви ще играе роля на вашата воля. Той ще се ожени и заедно с жена си ще ви възпитават. Синът ще бъде а, жена му – в, а вие – с, т.е. неговите деца. На какво ще бъде равно а – в? Този въпрос оставям отворен, вие да го разрешите.

Кротост и смирение – две велики качества на астралния свят, които създават истинските желания и стремежи на сърцето. Който иска да влезе в общение с възвишените жители на астралния свят, трябва да бъде кротък и смирен. Без тези качества, пак ще отидете в астралния свят и ще се върнете, без да сте придобили нещо. Кротостта и смирението подготвят човека за съзнателното му влизане в астралния свят. Те успокояват душата, която укрепва тялото и прави здраво и бодро. Без кротост и смирение, лекуването на човека е невъзможно. Без кротост и смирение никаква идея не може да се приложи. Кроткият се отнася добре и с хората и с животните. Той знае силата на грубите отношения, на лошите думи и ги уподобява на отровните и вредни питиета. Затова казвам: Не се черпете

с лоши думи и с груби отношения. Всяка дума е ценна, когато е употребена на мястото си. Днес, на всички хора са дадени условия, да бъдат кротки и смирени по сърце.

„Вземете моето иго.“ Игото, това са двете очи на човека. Който не прилага закона на кротостта и смирението, носи хомот на гърба си. Човешкият дух е впрегнат на работа. Неговото седалище са очите, през които вижда всичко и върви напред. Същевременно очите са и хомотът на човека. Каквото види чрез тях, той го пожелава. Ако не може да го постигне, той се връща у дома си недоволен и разочарован. Вижда ниви, къщи, говеда – всичко пожелава. Чувате го най-после да казва: Винце искам, прасенце искам, да си пийна и хапна, да разбера смисъла на живота. И ако не може да задоволи желанията си, той казва, че носи иго. Игото не е в това, че не е постигнал временните си желания, но в това, че не е употребил очите си на място – пожелал е неща, които не са нужни. Който не е доволен от живота си, ще носи игото на врата си; ако пак не е доволен, игото ще се премести на гърба му. И най-после, игото ще влезе в утробата му и ще роди дете. Така, игото ще се мести, докато човек разбере смисъла на живота и стане съвършен, т.е. кротък и смирен. Значи, игото е първо на очите, после на врата,на гърба и най-после на корема. Да се справиш с това иго, подразбира да изучаваш алхимията.

Следователно, не говорете за желанията си и не страдайте за това, което не сте постигнали; използвайте знанието, което иде чрез очите ви, и мислете, какво трябва да правите всеки ден. Кажете си: Днес трябва да бъда кротък и смирен заради Онзи, Който ми е дал живот. Ако не сте готови да бъдете кротки и смирени заради Господа и Го безпокоите, вашият ангел ще ви напусне. Ако майката и бащата се безпокоят за нищо и никакво, близките им един след друг ще напуснат земята. Страшно е да остане човек сам на земята, без близки и приятели, като сухо дърво, без листа, клончето и цветове. Колкото повече се безпокои, толкова по-долу слиза той и губи всичко, което му е дадено. За да не стане това, приемете Христовото бреме, което води към кротост и смирение. Само така ще се повдигнете и облагородите. Да вземете игото на Христа, това значи, да приемете знанието на своя Учител в себе си. Който не е кротък и смирен, не може да придобие любовта. Най-мъчното изкуство е да любиш. Дето е любовта, там е Духът. Учете се да любите не само хората, но и най-малките мушици, буболечици. И в тях се крият условия за бъдещото им развитие. Когато станат кротки и смирени, хората ще се отнасят добре с животните

и растенията, няма да секат горите безразборно. В дървото виждам великолепен палат за съществата, които живеят в него. В кристала също виждам палат за съществото, което живее там. Следователно, нямате право да взимате без позволение живота на дървото. За всичко трябва да се допитваме до господаря на къщата. Какво правят съвременните хора? Те разполагат с живота на нисшите същества, като със своя собственост, но, в края на краищата, скъпо плащат. Дали признават това, или не, не е важно. Ще възразите, че Господ е създал всичко за човека. Какво представя човекът? Част от целокупното човечество. Следователно, като част, той е длъжен да иска позволение за всичко, което му е нужно, от Онзи, Който е господар на Цялото. Това изисква Христовото учение. Това изисква новата религия – религията на работата, на живота и на любовта.

Днес срещам млади моми и момци, деца и възрастни, които късат цветята безмилостно и после ги хвърлят като непотребни. Това не се позволява. За човек, който къса цветята и ги хвърля, имаме лошо мнение. Както къса главичките на цветята, така може да откъсне главата и на човека. Някой къса цветята и ги подарява на близките си. И това не се позволява. За такива случаи българите казват: „С чужда пита помен не се прави“. Колко цветя са ми подарявани, но за всички съм платил. Щом получа едно цвете, обръщам се към неговия господар и казвам: Моля ти се, прости на това дете. То не разбира закона. Като порасне, ще разбере погрешката си и ще я изправи. Новото възпитание изисква почитание към цветята и дърветата, както към хората. Аз поставям нов закон: „Обичай всяко дърво, всяко цвете, всяко животно като себе си“. Ще кажете: Кой си ти, с какво право поставяш нов закон? – Аз превеждам старите закони на нов език, за да бъдат разбрани и изпълнени от всички.

Всяко живо същество – трева, дърво, цвете, животно е израз на някаква идея, скрита в него. и човек е израз на една Божествена идея. Като дойде на земята, Бог ще потърси първо човека, да види, доколко той е реализирал идеята, която е вложил в него. Той ще се почуди, като види, колко се изопачил човекът, колко е изопачил Божествената идея, вложена в душата му. Бог ще каже на човека: Ти нямаш право да залагаш тялото си и душата си. Те не са твоя собственост. Тялото ти е храм Божи, и ти нямаш право да го петниш. Колко мъже и жени са изхвърлени днес на боклука, като остатъците на агънцата и прасенцата, а отгоре им турят кръст и пишат: Бог да ги прости! Да ги помене в Царството си! Бог ще помене покойния, но ще помене и онзи, който е станал причина за разрушаване

на къщата му – неговото тяло. Аз пък ще кажа: Господи, помени в Царството си всички мъже и жени, старци и деца, свещеници проповедници, учители и ученици, търговци и занаятчии и ги научи да живеят правилно, да не рушат къщите на своите ближни, да не отнемат живота на всичко живо по лицето на земята. Това значи, да вземете Христовото иго на себе си и да станете кротки и смирени.

Беседа от Учителя, държана на 9 март 1919 г. – София.

ДЕТЕТО РАСТЕШЕ

А детето растеше, и укрепваше се духом, и се изпълваше с мъдрост. (Лука 2:25)

„А детето растеше и се изпълваше с мъдрост; и благодатта Божия бе на него.“ Тук се изнасят две положения: растене в дух и мъдрост и благодатта Божия. – Кой расте в живота: детето или възрастният? – Детето. Наистина, растенето е същественото различие между детето и възрастния. Детето расте от ден на ден, и майката се радва, като вижда, как от парче месо се оформя голям, левент момък, или стройна, красива мома. При физическото растене частите на тялото трябва да се развиват съразмерно. Тогава се казва, че организмът е външно красив, силен и здрав. Във физическо отношение духът се проявява в сила, а мъдростта – в пластичност, т.е. в яки кости и здрави мускули. Значи, ако костите не са яки и лесно се трошат, а мускулите не са здрави, човек не е дошъл до мъдростта, за която Христос говори. Който не разбира смисъла на физическото растене в дух и мъдрост, казва, че смисълът на живота се заключава в яденето. Не е така. Не е достатъчно само да ядеш, но с приятност да ядеш; да си доволен и когато ядеш, и когато не ядеш; да си доволен от всичко, което ти е дадено. Ако ядеш и изпитваш неприятност, ти не живееш като съзнателен и разумен човек.

И тъй, яденето, храненето е, наистина важен житейски въпрос, но се изисква съзнателно отнасяне към него. Ето защо, всички партии, и в миналото, и днес, се занимават на първо място с въпроса за храненето. И буржоазните партии, и болшевизмът поставят въпроса за хляба на пръв план. Богатият иска да има повече патици, кокошки, агънца, да хапне и пийне с приятели, с роднини, да отпразнува деня на сина, на дъщерята, на жената или на мъжа. Друг път се събират на угощение, заедно на хапнат и пийнат в памет на св. Петър, св. Иван или друг някой светия. Те все ще намерят за кого да си хапнат. Бедният гледа как богатият пие и яде, и си казва: И аз искам да си хапна за някой светия, и аз искам да се повеселя за деня на моите деца. И в края на краищата, между богатия и бедния се явява омраза и спор. Всички хора имат право да ядат, защото чрез яденето растат и придобиват елементите, необходими за тяхното развитие, за техния живот. Който не е съгласен с това, нека се опита да живее на

земята, без ядене и пиене. Когато се проповядва на хората, че трябва да ядат малко, че трябва де има бедни и богати, в тази проповед се крие нещо користно. Според това учение, богатството подразбира изобилен живот на едни за сметка на други. Това не е право. Всички хора трябва да ядат, без да преяждат. В това отношение, няма по-голямо благо за човека от яденето. Едно нещо разбират всички хора еднакво – яденето. Извикай един гладен, неразположен човек у дома си и го нахрани добре. Той ще се разположи, ще отвори сърцето си и ще те слуша. Каквото му говориш, ще го приеме. Той ще приеме идеята за богатство и равенство, за Господа. Докато е гладен, нищо не го интересува. Той отрича и Господа, и морала – отрича всички идеи.

Христос казва: „Близо е вече Царството Божие на земята.“ Близо е, но не е дошло още. – Кога ще дойде? – Когато се уреди правилно въпросът за яденето, т.е. за хляба. Ще кажат някои, че черквата препоръчва пост. Под „пост“ разбирам работа. Който пости, той работи усилено на нивата: оре, копае, сее, жъне. Като свърши работата си, отива у дома си и разваля поста. Той казва: Дайте ми да си хапна добре. Свърших една работа, и сега имам право да се нахраня и да си почина. Така ми е добре и приятно. Яденето има отношение и към физическия, и към духовния живот. Следователно, както ядеш за стомаха си, така ще храниш ума и сърцето си и ще благодариш, че си ги задоволил. Ще възприемаш чисти мисли и чувства, ще ги асимилираш, без да преяждаш. Само така, ще разбереш, че между физическия, духовния и умствения свят има тясна, неразривна връзка. Само така ще разбереш, че физическия свят представя сянка на нещата, а духовният и умственият – тяхната реалност. Физическия свят е външна форма на предмета, той преминава през различни промени; духовният свят е съдържанието, а умственият или Божественият е смисълът на нещата. Силата им се крие в тяхното съдържание и смисъл, а не във формата.

„А детето растеше и укрепваше се духом и се изпълваше с мъдрост.“ Естественото растене е това, когато човек върви последователно от стъпка в стъпка, както детето минава от едно отделение в друго, от един клас в друг. Такъв е пътят на човешкото развитие. Който се опитва да прескочи една стъпка, той се натъква на големи мъчнотии. Каквото е отношението между силата и човешкия организъм, такова е и между духа и мъдростта. Едното без другото не могат да се проявят. – Вярно ли е това сравнение? – Опитайте, и сами ще се убедите. Всеки човек има възможност сам да

изпитва и проверява нещата. Как ще ви доказвам, че дадена ябълка е сладка? Достатъчно е сами да я вкусите, за да се произнесете, сладка ли е, или не.

Павел казва: „Има тяло естествено, има и тяло духовно.“ Под „естествено“ тяло се разбира физическото тяло, което е тясно свързано с духовното, затова трябва да се пази връзката между тях, т.е. да не се разваля. Колкото е по-тясна връзката помежду им, толкова по-здрав е човек, физически и духовно. Физически здрав е този, на когото нервната система е в пълна изправност. Нервите в човешкия организъм се уподобяват на струните на даден инструмент. Добре запазен е инструментът, когато попадне в ръцете на майстор-музикант. Остане ли в ръцете на някое дете, в скоро време ще се развали. Всеки човек има по едно дете в себе си, което не може още да мисли, затова греши и прави пакости. като знаете това, не се питайте, защо струните ви са скъсани, или инструментите счупени, но възпитавайте детето си да расте в сила и мъдрост. Докато човек не съзнае, че е пакостно дете и трябва да се възпитава, той не може да расте, да стане възрастен и да придобие мъдрост.

Съвременните хора мислят, че са много културни, много знаят и т.н. Щом стане въпрос за техните деди и прадеди, те ги считат невежи, некултурни хора. Всъщност, сегашните хора са още деца, които растат, но много работа им предстои, докато пораснат в дух и мъдрост. Докато човек още обърква работите на баща си, докато спори и се сърди, казваме, че не е порасъл в дух и мъдрост. Следователно, не се гневете едни на други, но дръжте връзката с Баща си. Той да ви учи, как да живеете и уреждате работите си. Това, което е вярно за физическия живот, вярно е и за духовния. Въпреки това, има известна разлика между физическия и духовния свят. Съществата, които живеят в духовния свят, изпълняват Божествените закони без никакви протести; обаче, хората на земята не се подчиняват на тези закони и са в постоянно противоречие помежду си. Работите на физическия свят не вървят добре, защото постоянно ги отлагат. В духовния свят, обаче, никакво отлагане не съществува. На физическия свят, всеки се мисли за по-умен и по-учен, отколкото е в действителност. В духовния свят всеки има ясна представа за себе си и за своите възможности. В духовния свят училищата, семействата са поставени по-добре, отколкото земните. – Има ли и там деца и ученици? – Има. В Писанието се говори за чада Божии. – Има ли чада Божии на

земята? – Няма. Значи, под „чада Божии“ се разбират децата в духовния свят.Те се учат там и, като издържат последния си изпит – матурата, пращат ги на земята като ваши деца. На небето плачат за тях, а на земята се радват, че им се родило добро, благородно и умно дете. Като прекара няколко години между родителите си, на земята, то пак си заминава за духовния свят. Тогава родителите му плачат, а на небето се радват, че то свършило работата си. То е дошло на земята да повдигне родителите си, да внесе в умовете им една нова идея и след това си заминава.

Съвременният свят е обхванат от една нова идея – болшевизмът. Тя е Божествена идея, но опасно е да не се изопачи. Всяко ново движение, всяка нова идея е Божествена, но, като се прилага, в нея се вмъкват човешки елементи – користолюбие, егоизъм и др., които я изопачават. Не се страхувайте от Божественото. Обаче, пазете се от преходното, човешкото, което се основава на личния живот. Не се страхувайте, че известно движение ще вземе големи размери. Определено е, какви размери трябва да има това движение. Дойде ле до тях, повече не може да се подвижи. Махалото на часовника се движи на една или на друга страна, но движението му се определя от неговата дължина. Следователно, и размерите на човешкото развитие ще стигнат до онези предели, до които човек ще израсте и получи Божията благодат.

И Павел казва: „През много страдания ще минем, докато влезем в Царството Божие и получим Божията благодат.“ Той научи това от своя лична опитност и от живота на Христа, Който дойде на земята между богоизбрания народ – еврейския, но евреите не Го признаха. Техни пророци предсказаха идването на Христа, като техен Месия, обаче, те Го разпнаха. Като последствие на своята погрешка и да днес още те носят страдания. – Какво трябваше да направят? – Да приемат учението на Христа. Той ги учеше да живеят правилно, но и това не приеха. Което се казва за евреите, се отнася и до всички народи. Всеки народ трябва да приеме учението на Христа, което носи обществена, политическа и духовна култура, която почива на закона на любовта. Под „любов“ не разбираме физически преживявания, настроения и чувства, но нещо високо, което надминава възможностите на физическия човек. Само онзи люби, който е надрасъл физическите условия, който е господар на себе си. Никой от съвременните езици не може да предаде съдържанието и смисъла на Божията Любов. Да живееш в тази Любов, това значи, в един миг да ти се разкрие целият свят с неговата наука, философия, изкуство,

музика. който живее в любовта, той расте и се развива правилно. Да изгубиш любовта, вложена в душата ти, това значи, да изгубиш смисъла на живота, да изгубиш всякакво знание и култура, всякаква музика и поезия в живота си. Дойде ли в това положение, човек губи силата и светлината на ума си. Нищо друго не му остава, освен да прояви любовта. – Как става това? – Като отвори прозорците на сърцето и на душата си. Бог е вложил любовта във всички живи същества, но те трябва да я проявят. Правете опити с любовта, да видите каква сила представя тя. Ако изпаднеш в отчаяние и се почувстваш изоставен от родителите си, приятелите и познатите си, не търси причината вън от себе си, но забрави всичко лошо. Отвори сърцето си за хората, за своите близки; гледай на тях като на любими същества, които мислят доброто ти, и веднага отчаянието ти ще се смени с радост. – Мъчно се постига това. – Вярно е, това е опит само за герои, които лесно могат да излязат от личния живот, да влязат в духовния и да се разширят. Духовния свят е основан на пълна хармония и закономерност. Там няма произвол, несъгласие и противоречие. Следователно, ако искаш да излезеш от живота на противоречията, влез в духовния свят. Само така ще познаеш любовта и ще се наслаждаваш истински от живота.

Следователно, когато се говори за философия, за християнство, за окултизъм, подразбираме духовния свят. Когато се говори за обикновени неща, ние сме на физическия свят, дето се правят опити. – Не може ли без опити? – Не може. Физическия свят е опитна школа. Който е минал съзнателно през нея, той влиза и излиза свободно и в духовния свят. Той се намира в положението на човек, който знае много езици. Между който народ и да отиде, знае езика му и се разговаря с хората. – Къде е духовния свят? – Около нас, както и физическият. И двата свята са на едно и също място, но за да ги разбира, човек трябва да има съответни органи. И в духовният свят има къщи, но стъклени, затова светлината прониква отвсякъде. Там има реки, морета и океани, както на земята, на физическия свят. Оттук вадим заключение, че физическия свят е създаден по подобие на духовния. Казано е в Битието, че земята била неустроена и пуста. За духовния свят, обаче, не се казва нищо. Значи, той е съществувал преди физическия. Човек се стреми към духовния свят, но не може лесно да влезе в него. През големи митарства ще го прекарат, докато стъпи кракът му там. Духовният свят представя абсолютна реалност по форма, по съдържание и по смисъл. Физическият свят е реален само по форма.

Колкото и да се говори на хората за физическия свят, те ще го разберат, когато се вглъбят в себе си. Да се вглъбиш, т.е. да влезеш в себе си, това значи излизане от физическия свят и влизане в духовния, или да излезеш от дома си и да отидеш сред природата. Под „себе си“ разбираме Божественото начало в човека. Това е къщата на човека, която не се нуждае от пазене. Никой не може да влезе в твоята Божествена къща. – Защо? – Защото е в хармония с къщите на всички хора. От това гледище, човек е приятел на всички хора. Следователно, той няма неприятели, които да употребяват насилие върху къщата му, да влязат вътре. Ако влезеш в едно общество в духовния свят, ти можеш да минеш през всички фази на духовния живот, и там да спреш.Това нещо не се допуща на земята. На земята всички неща са разпределени, и всеки взима толкова, колкото му се пада: ученият си остава учен, простият – прост, благородният – благороден. Във физическия свят има граници, а в духовния – няма; ти можеш да минаваш през всички места, за да се развиваш. Всички хора говорят за братство и равенство, без да се запитват, отде иде тази идея. Тя иде от духовния свят. Малко хора съзнават това. Докато е на земята и живее според земните закони, човек все бърза да свърши работата си по-скоро, да не губи времето си.

„А детето растеше в дух и мъдрост.“ И бялата раса, т.е. съвременните хора трябва да растат в дух и мъдрост, да придобият Божията благодат. Само така ще дойде Царството Божие на земята. Ще кажете, че днес хората се нуждаят от други неща, не се интересуват от Царството Божие. Каквото и да ги интересува, от каквото и да имат нужда, лесно няма да го постигнат. – Защо? – Защото си служат с насилие. Те са упорити, а не твърди; те са своенравни, безхарактерни. Човек постига своя идеал, само ако има твърд, непоколебим характер. Идеалът се постига с кротост и смирение. Това значи, да бъде човек пластичен, да използва благоприятните условия на живота. Смиреният има всички добри условия да укрепва духът му. Затова Христос казва: „Ако не станете като малките деца и не се смирите, не можете да влезете в Царството Божие.“

„Растене и укрепване в дух и мъдрост“. Под „дух“ разбираме Божествения живот, който организира и преработва материалите за човешкия ум. Така, човек достига до Божествената Мъдрост, която дава условия за придобиване на Божията благодат – необходима за всички хора и народи. И българският народ трябва да расте в дух и мъдрост, за да придобие благодатта. Говоря за българския народ, а не за българското

племе. Народът е нещо вътрешно, а племето – външно. И Бог се обръща към еврейския народ, а не към еврейското племе. Народът подразбира висшето съзнание в човека, който се чувства гражданин и на физическия, и на духовния свят и работи едновременно за физическото и за духовното. Истинската работа има отношение към двата свята, защото те са тясно свързани помежду си. Казвате, че както и да работи човек, все едно го очаква – смърт. Какво, всъщност, е смъртта? Умираш на земята, раждаш се на онзи свят. Раждаш се на земята, умираш на онзи свят. Смърт ли е това? Промяна на състоянието. Значи, човек едновременно умира и се ражда, т.е. умира за един свят, ражда се за друг. Казва се, че човек се ражда, за да умре. Това значи, родил се на земята, умира за небето; родил се на небето, умира за земята. – Как трябва да се гледа на живота? – Като на безкрайно голямо колело, по което едни слизат, други се качват. Всичко в живота се мени, нищо не е статическо, неизменно. И духовният свят, който е организиран, се мени външно, но вътрешните, съществените му черти са неизменни.

„А детето растеше и укрепваше се духом и се изпълваше с мъдрост". Христос взима детето като символ на отделния човек, на народа и на цялата бяла раса. Да расте човек в дух и мъдрост, това значи, да не се заблуждава от външните промени в живота. Студ и топлина, светлина и тъмнина, истина и лъжа, добро и зло са две необходими сили. Всички противоречия също имат две страни. И те са необходими. Необходимостта е закон, при който човек не може да прави избор. Необходимо е да слезеш на земята, да се учиш и да страдаш, да растеш в благодат и да се радваш. Това е необходимо и за обикновения човек, и за великия дух. Необходимо е човек да умре, т.е. да се качи на онзи свят, там да се роди. Смъртта и раждането са две необходимости, от които никой не може да се отрече. Каже ли някой велик дух, че не може да слезе на земята, всичко е изгубено за него. Той е длъжен да слезе, да напусне добрите условия и да изпълни програмата, която му е дадена.

И тъй, съществата на духовния свят спрягат глагола „мога" и с него си служат във всички случаи на живота. На земята хората спрягат същия глагол, но в отрицателната му форма – „не мога". За първите „мога" е необходимост, а за вторите „не мога" е необходимост. За съществата от духовния свят всичко е възможно, понеже те уповават на Бога и работят в Негово име. За хората има мъчни и лесни работи. За мъчните казват: Не можем да свършим тази работа. Към лесните работи се отнасят с

пренебрежение. Мъчните работи са Божествени, а лесните – човешки. Който си служи с глагола „мога“, при хиляда опити само един излиза несполучлив; който си служи с отрицателната форма на този глагол, при хиляда опити само един излиза сполучлив. Това е закон, който има приложение и в науката. Например, ако едно колело се движи с един милион обръщения в една посока, ще имаме само едно изключение – колелото да се обърне в обратна посока на първата. Следователно, когато казваме, че всяко правило си има изключение, подразбираме само едно отклонение на милион еднакви случаи. Наблюдавайте движенията на частите в една машина, за да проверите този закон. Той има отношение към физическия свят – към света на трите измерения. Духовният свят, обаче, е свят на четири измерения. Ако поставите едно колело на плоскост и го движите, то ще се движи около оста си, но плоскостта ще остане в покой. Ако същото колело се движи в духовния свят, заедно с него се движи и плоскостта. На физическия свят колата се движи в права линия, т.е. в една посока, а в духовния се движи едновременно в четири посоки: изток, запад, север и юг. Ще кажете, че това е неразбрана работа.

Като ви се говори за духовния свят, от една страна, вие се интересувате да чуете нещо повече за него, а от друга – не вярвате в това, което чувате. Например, какво ще кажете ако видите един влак, който се движи едновременно в четири посоки. На земята се искат много часове и дни, за да стигнете да някой отдалечен град. В духовния свят пътуването става бързо, почти моментално. Ако на земята за свършване на една трудна работа са нужни сто години, в духовния свят, се свършва най-много за една година. Там условията за работа са по-добри и по-богати.

„А детето растеше и укрепваше се в дух и мъдрост“. Така трябва да расте всеки човек. Само тогава Христовото учение става разбрано и може да се приложи. Не е достатъчно само да се стремите към Христовото учение. Условия са нужни за това. Първото условие е да промени човек ума и сърцето си, да проникне новото в тях. Кога цъфтят цветята? – На пролет, когато природата се пробужда, когато има повече светлина и топлина. не може човек всякога да се занимава с религиозни, философски или научни въпроси. Наблюдавайте, колко време през деня имате разположение към такива въпроси. Не е достатъчно да кажеш, че си милосърден човек, но трябва да проявиш милосърдието си, да свършиш някаква работа с него. При това, трябва да се спазва момента, когато милосърдието действа. Затова и Бог казва: „Търсете ме, когато съм близо

да вас". Това значи, търсете Бога, докато се проявяват Неговият Дух и Неговата Мъдрост.

Мнозина очакват благоприятни условия в живота, и тогава да работят. Те са на крив път. Всякога ще работите, за да не изпуснете благоприятните условия. Изпуснете ли ги, ще дойдат неблагоприятните условия. През месец май цъфтят всички цветя, всички плодни дървета. Ако едно от тях не цъфне, то е изгубило благоприятните условия, ще чака другия месец май, на следната година. Другите дървета завързват плод и плодът узрява, а закъснялото дърво, макар и при външни благоприятни условия, не може да расте и да се развива. То минава през вътрешни неблагоприятни условия, затова страда. То е лишено от вътрешна енергия. – Как може да се помогне на това дърво? – Като се принесе в друга област, при благоприятни за него условия. Там то ще цъфне и ще следва пътя на своето развитие. Това е закон, който има отношение и в психическия живот.

Срещате едно малко момиченце,бедно, гладно, с изтощено тяло, с хлътнали очи. Минават хора край него, но никой не му обръща внимание. – Защо? – Не може да цъфне. Обаче, вижда го един милосърден човек и го взима под свое покровителство: храни го добре, облича го с топли, хубави дрешки, занимава се с него. В скоро време, момиченцето се поправя, разхубавява се, става весело, жизнерадостно. Който го види, спира се и му се радва. Много естествено, любовта е озарила вече това дете, и то започва да цъфти и да се развива правилно.

Много неща се говорят на съвременните хора, върху много въпроси разискват, но, в края на краищата, все ще се намери нещо, което не разбират. Неразбирането показва, че са попаднали в сянка. Когато цветето расте близо да някое дърво, то не може да цъфне – сянката му е голяма. Затова и на вас казвам: Не стойте близо до богати хора. Големи къщи не градете. Бъдете на разстояние от учени хора, философи и проповедници. Когато някой ви каже да седите близо до него, той има предвид да ви обере. Неговата кесия е празна, а вашата – пълна. Той иска да вземе нещо от вас. Като знаете това, не се приближавайте до него. той проповядва братство и равенство – не се заблуждавайте от думите му. Каквото учение и да се проповядва, пред любовта всички сме равни. Всички трябва да работим, да помагаме на слабите и на бедните, които се нуждаят от нашата помощ. Съвременните хора трябва да си говорят на прост език, да се разбират. Някой се нуждае от помощ, а ти му говориш за молитва, за

Господа. Каква по-добра молитва от разтриването и превързването на крака? Седни близо до болния, наведи се и започни да наместваш счупения крак. Ако те пита той, защо се счупи кракът му, кажи: Така ти ще познаеш ближния си, а аз дам възможност на Бога да се прояви чрез мене. Той ми казва: Намести крака на брата си, да не се спъва развитието му. Молитвата не се заключава в палене свещи и кандила, нито в поклони, но в участието, което взимаш в живота на своя ближен. Ако срещнеш гладен, нахрани го; ако срещнеш беден, окъсан човек, облечи го. По-добра молитва от тази няма.

Днес всички хора страдат от критика и недоволство едни от други. Всеки вижда погрешките на другите, а своите не вижда. Приемете Христовото учение, приложете Неговата любов, за да се освободите от старите навици на критика и осъждане. Всяко нещо, което човек прави трябва да се основава на любовта. Когато правите добро на ближния си, вие го правите и на себе си. В този закон няма никакво изключение. Каже ли някой, че не е разположен да прави добро, той сам се ограничава. При доброто всякога трябва да имате разположение; при злото всякога трябва да си неразположен. Който живее само за себе си, той служи на злото, т.е. на дявола. Следователно, впрегнете дявола на работа. Кажете му, че той има право на гост само три дена. На четвъртия трябва да отиде на работа.

Сега, като изучаваме проявите на хората, виждаме една разлика, която се определя от различното устройство на главите им. У някои мозъкът е силно развит – те са интелигентни; при това, различните центрове на мозъка не са еднакво развити у всички хора. Ако предната част на мозъка, над веждите е добре развита, човек има обективен или природен ум; ако задната част на мозъка е добре развита, той проявява друг род чувства и способности. У някои хора сърцето е добре развито, те са крайно чувствителни, сърдечни хора. Различните мозъчни центрове оказват различно влияние върху човека. Затова някои хора са умствени работници, други – философи, трети – дипломати, политици и т.н.

„А детето растеше в дух и мъдрост.“ Под „дух” разбираме чувствения, политическия и обществения живот на човека, а под „мъдрост“ – културния и духовния му живот. Когато завърши духовното си развитие, човек придобива любовта. Това не се постига изведнъж. Хиляди години ще работи, докато прояви любовта си. За това е необходима усилена и съзнателна работа върху ума и сърцето. Такъв човек прилича на богат роднина, който събирал пари с години, и дето отива, всички му се радват,

защото опитват кесията му. Като изразходва парите си, всички го изоставят. Колкото и да е огорчен, той се вижда принуден да си отиде, отдето е дошъл. Така постъпват и светските и религиозните хора. И близките му казват: Хайде, иди сега там, отдето си дошъл, отново да събираш пари, да помагаш на хората.

Назначават някого учител в гимназия. В първо време той е богат, енергичен, пълен с живот. Всички са доволни от него, защото получават нещо. Като работи няколко години, учениците му го обират, и той обеднява, вижда, че трябва да напусне учителството. За да не изпадне в това положение, богатият трябва да остави основния си капитал настрана, на никого да не го дава. На същото основание казвам: Когато отваряте сърцето си за външния свят, не оставяйте всичката си топлина да излезе навън. Светът не се нуждае от вашата топлина. Колкото и да давате, нищо не го ползва. Ако искаш да помогнеш на брата си, извикай го в стаята си да се стопли, а не да отваряш прозорците да излиза топлината навън. Остане ли да го топлиш отвън, нищо не се постига. Светът не се развива правилно, защото разчита на завещания: този му завещал нещо, онзи му завещал нещо и, в края на краищата, завещанието се свършва, благодетелите обедняват, а заедно с това изворите пресъхват. Щом пресъхне един извор, и двете страни страдат: първо самия извор, а след него окръжаващите. Това е един важен социален въпрос, който трябва да се реши правилно. Един от методите, който може да го разреши е следният: Всеки човек да има нива, която да обработва. В бъдеще всички трябва да работят на своята умствена, сърдечна или материална нива.

„А детето растеше в дух и мъдрост." Всяко нещо, което расте в дух и мъдрост, има условия за развитие. И земята трябва да се обработва и разпределя в дух и мъдрост. И тогава, ако си разположен, ще работиш; ако си неразположен, ще почиваш. Работа се иска от хората и искрено желание да подкрепят Божественото дело, а не да го спъват. Само така ще се оправи светът. Само с говорене не може да се оправи. Не се страхувайте от това, което сега става. И в него се крие нещо Божествено. Подкрепете Божественото, а човешкото, преходното, само по себе си ще падне. На едного може да оскубят перата, на друг да прережат крилата – това нищо не значи. През есента не капят ли листата? През май не окапват ли цветовете? Това е в реда на нещата. Всеки народ има определена мисия, която трябва да изпълни добре. На всеки народ е дадено точно определено количество земя, която трябва да обработва и владее. Никой няма право да

владее чужда земя и да заробва и измъчва другите народи. Земята принадлежи на Господа, и само Той има право да се разпорежда с нея. Всички народи са Божии слуги, които изпълняват волята на своя господар. Който не изпълнява тази воля, сам подписва присъдата си. Казано е,че Бог въздава на всеки човек, на всеки народ точно според делата му. Всеки получава заслуженото. Изучавайте историята и ще видите каква е била съдбата на римляните, на египтяните, на вавилоняните и др. Ето защо, същественото за човека е да расте в дух и мъдрост, за да се ползва от Божията благодат. Стремете се към благодатта, която иде отгоре, от любовта.

Как се достига да Божията благодат? – Чрез работа и учене в дух и мъдрост. Изучавайте всички учения, всички философски системи и религии, но дръжте се за Божественото в тях. Те са дадени от разумният свят, но след време хората са ги изопачили. Днес те не са такива, каквито са били първоначално., когато са излезли от Източника. Задачата на съвременния човек е да ги пречисти и освободи от утайките на миналото. Всяко учение, всяка религия, всяка философска система е клон от Божественото дърво. Следователно, всеки клон трябва да стои на дървото. Кажете ли, че дървото може и без клоне, ще изпаднете в илюзиите и заблужденията на живота. Сипете на кокошката цяла крина царевица и вижте, какво ще прави. Като се нахрани, тя ще разпръсне царевицата и на другия ден ще очаква друга крина. Обаче, тя остава излъгана, никаква крина не вижда пред себе си и гладува. Така постъпват много хора. Като се видят обиколени от различни учения и религии, нахвърлят се върху тях и, като се нахранят, разпръскват ги. На другия ден търсят храна, но не намират. Така те сами се осъждат на глад. Какво прави катерицата? Тя складира излишната си храна и, когато й потрябва, задоволява глада си. Складирайте и вие Божествената Мъдрост, както катерицата складира излишната си храна, както пчелите – сладкия сок. Всяка религиозна и философска система представя цвят, от който можете да съберете сладкия сок. Събирайте сладкия сок на всички цветове във себе си и не казвайте, че този или онзи цвят не е потребен. Всичко, което Бог е създал, е на място и е необходимо. Който каже, че дадено учение или дадена система е глупава, непотребна, ще го извикат горе да си каже мнението по въпроса. И той сам трябва да знае, защо, именно нещо е глупаво и какво трябва да се направи с него. Мнозина се произнасят за християнството, за социализма или за комунизма като за крайни учения, които не могат да

донесат никакво благо на хората. Разумния свят слуша техните разсъждения и след няколко години ще ги извика на доклад, да кажат мнението си обосновано, доказано, за да изправят погрешките на тези учения. Ще кажете, че като ги викат горе, те умират. За вас това е смърт, а за възвишения свят не е нищо друго, освен извикване на човека горе, да даде своя доклад върху важни житейски въпроси. В заключение може да се каже, че хората заминават на другия свят от много знание.

Какво направиха първите човеци, Адам и Ева, в рая? Като придобиха много знания, те се срещнаха с един велик адепт, който им каза, че има нещо, което те още не знаят. Те се заинтересоваха от това ново учение и пожелаха да го придобият. – В какво се заключава това ново учение? – Че ако ядат от плодовете на забраненото дърво, не само че няма да умрат, но очите им ще се отворят и ще станат като Господа. Това учение ги разколеба, те се усъмниха в думите на Господа и пристъпиха Неговата заповед. След това Бог ги потърси, да Му докажат защо Неговото учение не е вярно, и ги изпъди от рая, да отидат в света, там да се учат. Евреите пък казваха, че учението на Христа не е право. Христос ги извика да му докажат това. Наистина, като четете историята на евреите, виждате, че те са минали през такива страдания, каквито не са очаквали. Например, когато Тит е превземал Рим, 60,000 евреи са били разпънати на кръст. По този начин трябвало евреите да докажат, че Христовото учение не е право. Днес и българското духовенство, заедно с учени и философи, казват, че учението, което проповядвам не е вярно. Нека знаят, че и с тях ще стане същото както и с евреите. И те ще бъдат повикани отгоре, да дадат доклад, в който да изкажат мнението си. Ще ми възразят, че и мене ще викат горе. И мене ще викат, но и те ще дойдат. Едно време евреите обраха Христа, разпнаха Го, но днес това не се позволява. Днес никой не може да обере и разпне Христа. Всеки, който проповядва Божественото учение, е неуязвим. Божественото учение е неделимо. То е било в миналото, е и сега, ще бъде и утре. Следователно, кой го е проповядвал, кой днес го проповядва, и кой ще го проповядва утре, не е важно. Божият Дух е един и същ във всички времена и епохи. Следователно, никоя сила в света не е в състояние да го победи.

Какво се иска от съвременния човек? – Да зачита Бога, Който живее във всяка душа. Ако не любим Бога, никого не можем да любим. Той е един, в Него са всички живи същества. Само така хората ще се разбират, и светът ще се оправи. Любовта ще оправи света, а не безлюбието. Любовта

носи свобода, а безлюбието – насилието. Дето е насилието, нищо добро не излиза. Какво ще придобиеш, ако обесиш някого? Знаеш ли кой човек трябва да обесиш? Отиваш на лозето да режеш пръчките, но трябва да знаеш, коя пръчка е за рязане. Ако режеш здравите и пълни с енергия пръчки, ти вредиш както на лозата, така и на цялото общество. Горко на онзи лозар, който реже пръчки, на които има по две-три пъпки! Това се забранява. Горко на онзи, който беси и убива своя ближен! Христос казва: „Горко на вас книжници и фарисеи, които изопачавате Словото Божие!" – Какво правят хората, когато отиват на бойното поле да се бият? – Те сами ще разрешат въпроса. Аз казвам за себе си, че съм против всякакъв вид война, която развращава хората. Всички недоразумения, спорове и войни, които стават между братя, между близки народи, са резултат на човешки изобретения. В тях няма нищо Божествено. Това не е за упрек, но всеки трябва да знае, как да изпълнява службата си, като майка и баща, като учител и свещеник, като търговец и т.н.

Всеки трябва да расте в дух и мъдрост. Задачата на отделния човек, на всички общества и народи е да изпратят една любовна вълна по целия свят, в помощ на човечеството. Всеки човек е помпа, която полива градините. Мнозина страдат от нямане на вода. Отде ще дойде водата за помпата? – От учените хора, от философите, от музикантите, както и от религиозните. Ще кажете, че религиозните само се молят. Чрез молитвата, обаче, те изпращат вода за помпите, да поливат изсъхналите градини. Когато житото узрее, плодът ще се разпредели по равно между всички, които са пращали вода на нивите чрез своите помпи. Житото се нуждае от добри мисли и чувства, които трябва да отправяме към всички ниви. Не постъпваме ли така, ние разваляме отношенията си като братя.

Двама родни братя се срещат на улицата: единият бил подполковник, а другият – прост войник. Последният се приближил до брата си и започнал направо да се разговаря с него, без да му отдаде нужното уважение, като на подполковник. Той го арестувал на 24 часа строг тъмничен арест, като му казал: На улицата няма братски отношения; те съществуват само вкъщи. Ти трябва да знаеш, че вън от къщи ние сме като чужденци. Братство съществува само в дома, т.е. вътре в човека, в неговите мисли и чувства, в неговия вътрешен живот и вътрешни отношения.

Съвременните хора разсъждават като двамата братя. Те казват: Бог е горе, на небето, а на земята Той не съществува. Те мислят така, защото единият брат е подполковник, а другият – прост войник. Как ще мисли

подполковникът когато го уволнят? Един офицер разправял, че откак го уволнили, не му отдавали такова уважение, както по-рано. Той си казвал: Иване, не трябва да се обиждаш, че днес, като не носиш офицерски мундир, малцина те почитат. Днес навсякъде говорят за мундири: учител си, началник си, офицер си, министър си – всички те почитат за мундира, с който си облечен. Ако си прост, обикновен човек, малцина те почитат. Мундирът е външната страна на живота, не трябва да се влияем от него. Следователно, ако си офицер и те срещне брат ти, не се обиждай, че не ти е дал нужното почитание. Спри се, кажи му няколко топли думи и продължи пътя си.

Какви трябва да бъдат отношенията между хората? Как трябва да постъпват? – Като руският генерал Кутузов. Един ден той отишъл да обиколи частта на един от своите офицери, който имал обичай да излиза сутрин между войниците си не в униформа, а в халат. Кутузов знаел тази негова слабост и решил да му даде добър урок. Той отишъл при офицера и го заварил между войниците в халат, да пие кафе. Генералът го поздравил, казал му няколко думи, хванал го под ръка и ги помолил да се разходят, заедно да прегледат състоянието на частта. Офицерът се огледал натук-натам, намерил се натясно, но нямало какво да прави. Тръгнал с генерала на обиколка, и от този ден той бил всякога в пълна изрядност към облеклото си. Генералът не му направил никаква забележка, но той сам изправил поведението си.

И тъй, срещнеш ли човек, облечен с халат, т.е. с недостатъци, не му говори нищо, не го морализирай, но вземи го под ръка и се разходи с него. Той ще види недостатъка си, и сам ще се изправи. Когато Христос ви срещне, ще ви хване под ръка, ще се разходи с вас, и вие сами ще изправите погрешките си. Много хора съм срещал и срещам, но за нито един от тях не мога да кажа, че по естество е лош. Обаче, има моменти в живота на човека, когато дълбоко нещо в него му препятства да върши добро. Често външните условия влияят на човека да прояви доброто. Например, беден, благочестив момък се оженил за богата, красива мома. Под влиянието на нейните родители, той изменя живота си, отказва се от Бога и слиза надолу, в гъстата материя. Той люби Бога, но богатството го заслепява и неусетно се отклонява от правия път.

Днес и религиозните, и светските хора не успяват в живота си. – Защо? – Защото нито религията разбират правилно, нито науката. Какво представя религията? – Тя е метод за подобряване външния и вътрешния

живот на човека, както и за облагородяване на душата. В религията и в науката се крият положителни знания за добър живот. Като се прилагат тези знания, и обществото се подобрява, и семейството и индивидът. Овчарят знае, кога трябва да заченат овцете му, а човек не знае, кога трябва да се зачене някое дете. Той казва: Не е важно, кога се е заченало детето; важно е да се роди то – може и навреме, и без време, когато Бог даде. Бог дава всичко, но ти трябва да спазваш благоприятните условия за зачеването и раждането на детето. Ти имаш една идея,дадена от Бога. От тебе се иска да създадеш благоприятни условия за нейното реализиране. От съзнателната работа на хората зависи бързото изправяне на техния живот. Когато се подобрят външните условия на живота, ще се подобрят и вътрешните. Затова казваме, че в бъдеще хората ще работят по-малко, отколкото днес. Те ще имат време за умствена и духовна работа. Тогава въпросът между жената и мъжа ще се разреши правилно. Сега те се борят за първенство, кой от двамата да бъде господар. В бъдеще няма да има господари – всички ще слугуват на Бога – единственият Господар на света. Мъжът ще остави жената да се проявява свободно, но и жената ще остави мъжа си да се проявява свободно. Никой човек няма право да препятства на свободата на когото и да е. Изобщо, между всички хора трябва да има взаимно уважение и почитание. Всеки управляващ и общественик има за задача да пази свободата на гражданите.

Сега да дойдем до заключението, но не и до края на нещата. Така постъпват и рибарите. Те хвърлят отдалеч една голяма мрежа във водата и, като се напълни с риба, започват да я теглят. Колкото повече се приближава мрежата до брега, толкова повече се приближават и те. Като дойдат до брега, изваждат мрежата от водата, да видят какво е заключението. Те изтеглят мрежата, но остават изненадани: голяма мрежа, малко риба вътре. Над нея, обаче, плуват много рибки – карагьозки, които не влизат в мрежата. Ще кажете, че и вие не искате да влизате в това заключение. Желая ви да остане у вас Божественото, а не човешкото; да остане у вас заключение за свобода, а не за робство.

Думата „заключение" има отношение към поставяне ново начало в живота. Заключавам – подразбира сключвам договор с нещо ново. Договорът с новото се състои в приемане на Духа, като основа на живота, а Божията Мъдрост, със своята светлина, да служи на хората, както слънчевите лъчи на всички живи същества. Тогава ще дойдат истинските писатели в света, които ще служат на Истината. Светът се нуждае от

истински учени, музиканти, художници, които да разбират Истината и да я прилагат. Навсякъде има такива хора, и в България ги има, но няма още условия за тяхното проявление. Народите още не могат да почитат своите даровити хора. Издигне ли се някой писател, музикант или учен, веднага близките му, неговите сънародници, първи ще го съборят. И против мене се повдига обществото, както и духовенството, но не можаха да ме опозорят. Защо? Аз съм дълбоко море. Който се опита да влезе в мене, ще се удави. Аз съм голяма, пълноводна река, която никой не може да подпуши. Турите ли й бент, ще дойде наводнение, което ще завлече бента, и водата ще залее цялата местност.

Жителите на един американски град решили да турят бент на реката, която минавала покрай града, да отделят едно място, което да замръзва през зимата, за да могат да се пързалят. Така се развличали те 20 години наред, без да помислят, че един ден може да ги сполети някакво нещастие. Наистина, станало това, което не очаквали. При едно голямо наводнение бентът се разрушил, реката заляла къщите край брега, и две хиляди души се удавили. Като знаете това, не правете бентове край реките си, защото ще дойде наводнение, което ще завлече бента, и водата ще залее цялата околност. Горко на онзи, който е под бента. Това се разбира от думите, които Христос изказал: „Не се противи на злото“. С други думи казано: Не се противи на Божественото учение, което иде със сила отгоре. Бог урежда и оправя света. Дойдеш ли до човешкото, можеш да му се противопоставяш, но на Божественото нямаш право да му се противопоставяш. За човешките неща можеш да имаш особено мнение, но за Божествените никой няма право да се произнася. Божественото владее света. То управлява народите, обществата и хората.

„А детето растеше в дух и мъдрост.“ Така трябва да растат всички българи, всички народи, цялата бяла раса. Не се страхувайте от това, какво ще стане с вас. Бъдещето на българския народ, с малки изключения, е светло. Бъдещето на славяните е добро. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода. В името на тази свобода всички народи ще се обединят и то така, че големите народи ще покровителстват малките. Ето защо, обръщам се към всички мъже, жени и деца да ратуват за идеята, която ще донесе братство, равенство и свобода между народите.

И тъй, да престане борбата между народите. Всеки народ да се стреми да стане велик по дух, мъдрост и любов, а не голям, да владее и управлява

малките народи. Нека всеки работи в това направление, да се освободи от атмосферата, която сега го задушава и да си каже: Ние можем да се споразумеем, да уредим живота си, защото Господ е с нас, духовният свят е с нас. Който препятства на славянството да се прояви, няма да види добро. В бъдеще всички народи ще работят за славянството. Така е писано в Божествената книга. Славяните са богати хора. Техните житници, техните кесии ще се отворят за всички народи и ще кажат: Братя, елате при нас, да заживеем в мир и съгласие, в братство и равенство по между си. Това носи новата култура за цялото човечество. Нова философия иде в света. Като заминете за другия свят и се върнете отново на земята, сами ще проверите, дали думите ми са верни. Докато сте в другия свят, ще прочетете програмата, която ще се приложи в бъдеще.

Желая ви да бъдете радостни и весели. Никаква скръб, никакво страдание, никакъв страх. Мъжество се иска от всички. Всичко ще имате в изобилие. Всички мъртви ще оживеят. Ще повикаме всички убити и обесени от онзи свят. В продължение на сто години най-много няма да остане онеправдан човек на земята. В продължение на сто години ще се тури ред и порядък в света. Божието благословение ще дойде върху вас и върху децата ви.

Беседа от Учителя, държана на 30 март 1919 г. – София

ГОСПОД МУ РЕЧЕ

И Господ му рече:” Стани, та ида на улицата, която се казва Права, и попитай в дома на Юда за някого си на име Савел”[118]*.*

В съвременния век не е на мода да се казва, че Господ говори. Ако някой се осмели да каже, че Господ му говори, би се повдигнал цял спор. Окръжаващите ще му искат доказателства, да ги убеди, по какъв начин Господ му говори и какво му говори. Няма съмнение, че и Бог говори така, както и хората говорят. Под „говор” разбирам разумност. Само оня говори, който има разумна, права мисъл.

В сегашния свят има хора с толкова деликатни и чувствителни души, че ако им дадете една монета, или друг някой предмет, който е бил свидетел на известни събития, по него те могат да видят всички събития на миналото, отпечатани върху тоя предмет. Те не само чувствуват, не само възприемат, но чуват и думите, свързани с даденото събитие. В бъдеще, когато слухът и зрението на хората се усили, ще се убедят, че всичко около тях говори. Няма да се спирам да доказвам това, нямам свободно време сега. Нека остане тоя въпрос спорен. Когато някой параход потъва, няма време за спор. Човек трябва да бърза, да бъде смел, час по-скоро да влезе в първата спасителна лодка. Всеки човек, който иска да придобие някаква разумна философия, трябва да влезе в спасителната лодка. Само тая лодка ще го спаси.

„И Господ му рече.” Имайте пред вид, че Бог говори на Ананий, на човек, който е готов да Го слуша. И аз говоря на хора, които имат отношение към Бога. Учителят говори само на своите ученици, с които разрешава известни задачи, защото и те имат отношение към него. Всички, които искат да се учат, имат отношение , към учителите. – Защо? – Идея имат те. Ония от вас, които сте изучавали геометрия, говорите за равностранния триъгълник. Каква идея е скрита, изобщо, в понятието триъгълник? Знае се, че сборът на вътрешните ъгли в един триъгълник е равен на два прави или на 2d. Ние казваме, че думите човек и триъгълник са синоними. Долната страна на триъгълника – основата му е основа и на човешкия живот. Върху тая основа той гради. Тя е материалната страна на неговия живот. Дясната страна на триъгълника е умът на човека – неговите мисли, а лявата страна на триъгълника – човешкото сърдце и

чувства.

Значи, между човека и триъгълника има известно отношение. Ако си представим един равностранен триъгълник, имаме пред вид човек, в когото материалните, умствените и сърдечните сили са в пълна хармония. Ако триъгълникът е равнобедрен, тогава материалните енергии в човека са по-слабо, или по-силно застъпени. Както и да се проявяват силите в триъгълника, общият им сбор е равен на 180 градуса. Триъгълникът, като идея, представя семейството: майката е лявата страна на триъгълника, бащата – дясната страна, а детето – основата. Ако основата в равнобедрения триъгълник е по-малка от бедрата му, това показва, че детето ще бъде телесно слабо. То може да бъде по-интелигентно, чувствително, но физически слабо. Ако един от ъглите в триъгълника е по-голям от другите, то и силите, които действуват срещу тоя ъгъл, ще бъдат по-големи. Дето и да видите триъгълника, в природата или в живота, ще знаете, че той има отношение към живите същества. Триъгълникът има смисъл за разумните хора, не и за простите. За учения той е сбор от живи сили, а за простия – сбор от мъртви линии.

Триъгълникът е жив, движущ се човек. Като изучавате човека, ще видите, как се проявяват в него силите на ума, на сърдцето и на тялото. Числото 180 градуса или двата прави ъгъла показват посоката на вашето движение, За да познаете истинската посока на вашето движение, трябва да намерите вашия прав ъгъл. Линията, която се отклонява от правия ъгъл, показва съединителните точки, през които може да минавате. Ако в семейството мъжът е прав ъгъл, жената ще бъде остър ъгъл, В тоя случай, жената е връзка. Едното рамо на острия ъгъл ще бъде по-голямо, защото лежи срещу по-голям ъгъл. Следователно, силата на жената е по-голяма от тая на мъжа. Ако жената е прав ъгъл, страната на мъжа ще бъде по-голяма. Той е хипотенуза в триъгълника и е по-силен от жената. Затова се казва, че хората на правите ъгли не са всякога силни хора. Кривите хора са по-силни, защото имат по-дълги силови линии. Значи, срещу всеки прав човек има по един крив, лош човек, който има по-дълги линии. Следователно, тоя човек е по-силен от правия. Значи, добрите хора са прави ъгли, а лошите хора – остри ъгли, с по-дълги силови линии. Така говори новата геометрия, но никой учител не е говорил на учениците си така.

Ако искате да познаете, какъв е даден човек, или дадено дете, накарайте го да начертае един триъгълник. Ако детето начертае

триъгълник, в който лявата страна е по-голяма от дясната, това показва, че то е повече чувствително, отколкото интелигентно. В него сърдцето работи повече от ума. Ако дясната страна на триъгълника е по-голяма, това дете е повече интелигентно, отколкото чувствително. Ако основата е по-голяма, детето е силно развито в физично отношение. Това са факти, а не случайности. В природата няма случайности.

В прочетената глава се говори за един човек на име Савел, който после стана Павел. Той беше правоверен, според тогавашното разбиране, но Бог искаше да го отклони от това правоверие. Като падна от коня, той изкриви правия ъгъл, и всички ъгли в него станаха остри. Следователно, който иска да се спаси, трябва да изгуби правия ъгъл в себе си. Докато мисли, че е умен и няма какво да учи, човек ще си остане всякога глупав. Започне ли да мисли, че е глупав, че трябва много да учи, той има условия да се развива и да стане умен. Той е на прав път в живота си. Щом майката казва, че е завършила мисията си, тя трябва да напусне земята. Всеки човек, който се спира на едно място в своите възгледи, е приел една философия, която не търпи нищо ново. Това значи, човек съзнателно да спре развитието си. Казвате, че ако човек приеме новите възгледи, постоянно ще греши. Ще греши, но същевременно ще еволюира. Човешката душа се развива и чрез погрешките.

Аз разглеждам думата „погрешка” в широк смисъл. Човек не трябва да се влияе от материалните несгоди, да мисли, че само добрият живот обусловя неговото развитие. – Защо? – Защото има външно знание, но има и вътрешно. Човек може да чете различни автори, да възприеме тяхното знание, но докато това знание не се обработи и не стане негово, нищо не се ползува, Чуждото всякога си остава чуждо. Затова всички подържат, че, каквото и да прави, човек трябва да мисли. – Върху какво трябва да мисли? – Върху всички жизнени въпроси, които се повдигат в света. Всеки човек сам трябва да си дава отчет. Три принципа, три важни категории въпроси играят роля в живота. Първата категория въпроси са чисто материални, и те трябва да се разрешат по законите на материалния свят. За тия въпроси не можем да кажем, че Бог ще промисли. То е все едно да кажеш, че и без хляб можеш да живееш. Първата категория въпроси се разрешава чрез стомаха; втората категория се разрешава чрез сърдцето, а третата категория чрез ума, т. е, чрез мозъка. Значи, три категории въпроси действуват едновременно в човешкия живот: обществени или социални; етични, нравствени или духовни и умствени.

Как е създадена религията? – Тя е създадена от участието на трите принципа: волята е създала материала за съграждане на външната форма; сърдцето е създало съдържанието й, а умът – силата, с която тя се движи. Аз говоря за материята в друг смисъл, а не както сега я разбират. Тя има особени качества, които малцина виждат. Според някои, материята е нереална, само духът е реален. Значи, материята е спящ дух. Под „материя” те разбират спящото състояние на духа; щом духът се събуди, материята минава в друга форма, В заключение, казваме: материя в действие или дух, и материя в бездействие или мъртва материя, спящ дух. Като знаете това, не мислете, че материалните неща са нереални, т. е. недействителни.

В духа се крият сили, чрез които формите се видоизменят. Формата и субстанцията на материята са две различни неща. Атомите и молекулите в различните съединения могат да се изменят по количество, но субстанцията им е реална, действителна, вечна и неизменна. Това е един отвлечен въпрос Вие се интересувате от въпроси, които се отнасят до сегашното време. Вие мислите, че сегашният живот е най-важен. Вие се държите главно за материалния или физичния свят, без да подозирате, че той е една от стоте милиона брънки на веригата светове, която ви обгръща. Какво представя една халка от верига със сто милиона халки? И тая халка трябва да се развива, но не е право да мислите, че тя съдържа всичко в себе си. Спрете вниманието си върху процесите, които се вършат в природата. Какво става със семенцето, което посаждате в земята? Първо го заравяте в земята на известна дълбочина и го поливате. След това то се пропуква и започва да гние. В земята, семето минава през процес на анархия, т. е. разрушаване. И светът, който Бог е създал, е минал през процеса на анархията. В тоя процес се крият Божествени закони. Ще кажете, че цяла Европа днес минава през тая анархия. Това е хаосът в света, който ще създаде бъдещето. Казвате, че има много болшевики, не знаете, какво ще стане вас Не се безпокойте. Вие се плашите, че реката е придошла, че водата се е вдигнала на височина четири-пет метра и причинява пакости: вдига къщи, огради, отнася животни, хора. Вие се страхувате, че тя ще отнесе целия свят. Не се страхувайте. Това ще трае, докато се стопят снеговете. Щом всички снегове се стопят, водата ще почне постепенно да спада и ще се прибере в коритото си. Болшевиците са сили, събирани от хиляди години. – Какво ще направят те? – Ще кажат на хората да не си правят къщи край реките. Само така ще се оправи

светът.

Сега аз искам да ви дам една правилна философия, да не се увличате в страстите на хората, които защищават своите интереси. Ние разрешаваме въпросите по Божествен начин. Ние говорим за онова право, което се отнася и до ума, и до сърдцето, и до тялото. Ние говорим за онова право, което се отнася и до мъжа, и до жената, и до детето. Право, което се отнася само за мъжа, за жената или за детето, е една трета от цялото. Истинско, Божествено право е това, което обхваща всичко в себе си. Това право ще се приложи тогава, когато ние започнем да слушаме гласа на Бога. Някой казва: Не искам да слушам, каквото ми говори Господ, – Приятелю, каквото и да правиш, все ще слушаш някого. Ако не слушаш Господа, ще слушаш своя настойник. Ако не слушаш Господа човек ще слушаш. Дето и да си, в църква или на училище, в някое учреждение или в дома си, все ще слушаш някого. Дали си християнин или евреин, все ще слушаш съветите на някого. Заблуждение е да мислиш, че си свободен. Някой мисли, че като минава от едно състояние в друго, ще оправи света. Казвате, че болшевизмът е лошо нещо. Не е така. Болшевиците ще направят корекция в живота на богатите хора. Бог ги изпраща като бирници, да вземат от богатите това, за което от две хиляди години нищо не са плащали. Богатите хора не изпълниха своите задължения към Бога.

Какво представят болшевиците? Те са бирници на Бога. Дали вие ги признавате, или не, това е друг въпрос. Аз гледам на въпросите другояче и зная, че всичко ще стане така, както трябва. Ето, и Павел беше един от правоверните, но убеждението му се измени. Той отиваше от Ерусалим за Дамаск – един културен център, и падна от коня си. Тогавашните християни бяха болшевици, които застрашаваха старата култура, затова ги гонеха и преследваха, да ги накажат. Срещна го Христос и го запита: Савле, защо ме гониш? Защо гониш моите хора? Савел запита: Какво искаш от мене, Господи?

Казвате: Тогава всички да станем болшевици. – Ако всички можете да възприемете болшевизма на равностранния триъгълник, в който обичта, любовта и духът крепят нещата, станете болшевици. Но болшевизъм, който убива хората, не е истински, това е революционерство.

Сега аз ви говоря върху тоя въпрос, за да не се плашите. Защото всички обществени явления вървят по определени закони. Това, което става сега в Европа, е предвидено. Всеки народ си има своя програма и своя роля, която трябва да изиграе. Никой не е виновен за това, което става

днес в света: нито французи, нито англичани, нито германци, нито руснаци. Всеки народ си играе своята роля. Виновни са ония, които не разбират Божиите закони и едни на други си пакостят. Ония от болшевиците, които не разбират Божиите закони, казват: Да избием и да обесим богатите. Бог им казва: Няма да колите и да бесите! Аз и друг път съм казвал: Човек няма право да беси и да убива! – Как? Не трябва ли да се убиват хората? Казвам: Имаш право да събориш една стара къща, но на мястото ѝ да направиш нова. Ако не можеш да направиш нова, не бутай старата. Ако Божият Дух не живее в тялото на човека, това тяло може да се събори. Но само смъртта има право да разрушава човешките тела. Там, дето Божият Дух живее, ти нямаш право да насочиш артилерията си към тоя човек и да го събориш. От Божествено гледище, това е престъпно. Павел отиваше в Дамаск да събори тия тела, в които живееше Духът Божи. Те представяха истинската култура. След като се срещна с Ананий, Савел измени своя стар възглед и прогледа. Една от дебрите черти на Ананий е, че той повярва на Господа. Следователно, дойде ли в ума ви една светла мисъл, не казвайте, че сте заблудени, че това е някаква философия, но вярвайте в тая мисъл и я приемете. Аз твърдя, че чувствата и мислите на човека са толкова верни, колкото и чувствата и мислите на даден философ, в който той вярва. Той може да няма езика на философа, да изрази чувствата и мислите си, но трябва да знае, че това, което е заседнало дълбоко в душата му, е вярно. Като мине известно време, той ще разбере, че е бил прав. Всяко учение трябва да се използува разумно, както геометрията събира мненията на всички учени. Трябва да си служим с опита на философите и учените от миналите векове. Всеки писател, учен и философ е кошер, в който има мед. Влез в кошера и събери си, колкото мед искаш. Влизайте свободно във всеки кошер, в който има мед. Няма ли мед в някой кошер, не влизайте там. Всяка пчела, като влиза в цветовете, събира мед, защото познава, кои са медоносни. Не може да се каже същото за всеки човек. Всички не сте подготвени за това. В това отношение, пчелата е по-умна от човека. Това показва, че тя е прекарала в специални училища хиляди и милиони години. Днес тя владее изкуството да събира прашец и нектар от цветята и да го превръща в мед. Отдавайте правото на пчелата и се учете от нея.

Ще възразите, че човек стои по-високо от пчелата. В едно отношение човек стои по-високо от пчелата, но в друго отношение пчелата го превъзхожда. Никой човек не може да направи това, което пчелата прави.

Вижте, какви идеални клетки прави и как ги пълни с мед. За това се изисква голямо изкуство, голяма точност. Ако не изцяло, поне частично пчелата трябва да служи за поука на човека. Има много писатели, които са като пчелите. Те хвърчат от едно място на друго, изучават хората, наблюдават ги и пишат. Трябва да благодарим на тия писатели и да се ползуваме от тях. Ще кажете, че и без писатели може, или достатъчно е само един писател. Не е така. С един цвят пролет не става. С едно учение култура не се създава. Всички философи, учени и писатели съставят едно цяло, затова множеството не трябва да ви смущава. Ако се обърнете към растителното и животинското царства, ще видите хиляди разнообразни форми от тях. Някои може да са вредни, но в цялото те са на мястото си. Всяка мушица, в каквато форма и да е, колкото и да е малка, в мирозданието тя има своето предназначение. Няма безполезни неща в света. Щом нещо е допуснато, то има някаква цел. Ето, на земята съществува зло и добро. От по-високо гледище, това, което на земята е зло, като отиде на небето, става добро. И обратно: доброто на земята е зло на небето. Дали ще приемете това твърдение, или ще го отхвърлите, не е важно. Аз нямам време да се впущам в подробности и обяснения.

Да се твърди, че злото на земята е добро на небето, е голямо противоречие. Наистина, противоречие е това, но само за ония глави, които не искат да разберат същината на нещата. Бог е създал всичко много добре, но мнозина се спират върху временните неща и ги виждат в изопачен вид. Дебела е още човешката глава. Казвате: Да махне Бог дявола от света, всичко ще тръгне напред. Дяволът е отличен учител. Докато хората не поумнеят, той има своята задача между тях. Дяволът има една добра черта – той е честен. Понеже всякога си служи с лъжата, той казва: Аз лъжа, никога не говоря истината. Той остава верен на лъжата. В това отношение, човек е неиздържано същество: някога говори истината, някога скрива истината. Дяволът казва за човека, че и Бог не знае де е, защото някога си служи с истината, а някога с лъжата. Оня, който си служи и с двете, казва: В тоя свет не може без истина, но не може и без лъжа; не може без добро, но не може и без зло. Обаче, Христос казва: „На двама господари не можеш да служиш едновременно. Помнете: От Божествено гледище, злото на земята е добро на небето. И аз казвам: Страданията, които хората преживяват, носят големи блага за тях. Покажете ми един човек, който е минал само през радости, да е станал добър. Който е минал само през радости, не може да бъде доволен. Ако

разрешим въпросите за стомаха, ще останат неразрешени въпросите за сърдцето и за ума. Въпросите на ума, на мисълта, са предмет на небето. Само Бог в човека разрешава тия въпроси. Задача на земния човек е да разреши въпроса за хляба. Тоя въпрос съставя една трета от всички въпроси. Дойдете ли до въпросите на ума и на сърдцето, тях само Бог може да разреши. Казано е в Битието: „Не убий!” Това е закон. – Значи има закон, който повелява на човека да не убива. Обаче, няма закон, който може да го накара да обича.

И Господ му рече: „Стени, та иди на улицата и попитай в дома на Юда за някого си, на име Савел, и го научи.” Савел е бил голям консерватор. И до днес още вие сте от партията на Савла. Мнозина отивате в Дамаск, но половината от вас още по пътя ще паднат от коня си и ще ослепеят. Павел отиваше от Ерусалим за Дамаск, полето на мъдростта. Той не отиваше за Ерусалим, дето Христос опита любовта на хората. Всеки човек се е качил на своя кон и отива за Дамаск, но ще падне от него, ще напусне своите стари възгледи и ще възприеме новите възгледи. Чрез тях ще се домогне до мъдростта и хармонията в света. Не става ли същото и в природата? Окапват старите листа и нови се явяват. Така старото се обновява и освобождава от противоречията на живота.

На какво се дължат противоречията? – На неразбиране на законите. Когато жената види, че мъжът сваля старите листа от дървото, веднага започва да роптае и казва: Това не може да бъде! Ако жената сваля старите листа, мъжът вика. Те не подозират, че като окапят старите листа, нови ще изникнат. Като окапят косите, нови ще израснат. Значи, на всяка гола глава могат да изникнат косми. Аз мога да ви дам метод, как да се покрият главите ви с коса. Окапването на космите показва, че човек поумнява. Оня, на когото косата не окапва, живее още в зимата. Започне ли косата му да капе, тоя човек отива към пролетта на живота. И рече му Господ: „Ананий, иди при человека, който се моли.” Ананий означава човек, който разбира Бога. Савел е човек, който постоянно се пълни и изпразва, като месечината. Той е променлив, постоянно се двоуми. Буквата „С” означава закон на промените. Тя реже като нож, като трион. Когато режете лозето с трион, то започва да сълзи Ако името ви започва с буквата „С”, нека се смени тая буква с „П”. Изобщо, ако работите ви не вървят добре, променете името си: от двусрично направете го трисрично или четирисрично. По-добре е да увеличавате сричките на имената си, отколкото да ги съкращавате. Наполеон отначало имал величествен почерк, но постепенно

го стеснявал. С това той сам си причинил пакост. Не се позволява никакво съкращаване нито в сричките на името, нито в почерка. Духовният свят е свят на разширяване, а не на съкращаване. Влезете ли в тоя път, трябва да носите в себе си мисълта и стремежа към разширяване.

Сега аз нахвърлям много мисли. От тая материя могат да се съставят няколко беседи, които да попълнят празнините във вашия ум. – Защо правя това? – Защото ви каня на угощение, на което слагам богата трапеза. Като слушате беседата, казвате: Не е свързана речта му. – Право е, речта ми не е свързана, защото представя богато угощение, на което ви предлагам и телешко готвено, и пилешко, и сладкиши, и плодове, и вино. На вас остава да си изберете, каквото искате. Ако някой философ ви разведе из стаите на една богата къща и ви покаже, де какво има, вие ще кажете, че той е отличен философ. Отличен е, но за човек, който не е гладен. Гладният няма търпение да се разхожда от стая в стая – той иска да яде. Ако срещна гладен човек, който няма търпение да философствува, ще му кажа: Ела при мене да си хапнеш. Ако ме пита, добре ли е сготвено, разбирам, че тоя човек не е гладен. Ще му кажа; Приятелю, опитай първо и после говори. Аз не обичам много да говоря за това, което съм приготвил. Хареса ли ти се, яж; не ти ли се хареса, ще те поканя друг път, когато приготвя това, което обичаш. Веднъж съм се съгласил да стана готвач, ще готвя това, което се харесва на клиентите ми. Това изисква съвременното общество. И в Божествения път трябва да бъдем реалисти. Преди всичко, от нас се иска да имаме мир в душата си.

„И рече му Господ." Питам: Вас говори ли ви Господ сега? Казваш: Не съм чул Господ да ми говори. – Значи, оглушал си. Вие имате чувства в себе си, които трябва да развивате. Сегашната епоха може да ви помогне в това направление. Човек трябва да развива своите чувства и сетива, да вижда и чува добре и външно, и вътрешно. Как ще си обясните виждането на поета? Той е ясновидец, вижда онова, което другите не виждат. Четете стиховете на някой поет и се чудите, как е видял това, което никой не вижда.

И Господ му рече: „Стани и иди на улицата, която се нарича Права, и попитай в дома на Юда за някого си на име Савел." Юда означава човек, който обича да се слави. Тя е лоша дума. Често думите се изопачават. Например, едно време думата „йезуит" означавала последовател на Христа, но днес тая дума е изопачена. Ананий се обръща към Господа с думите: „Чух за тоя человек от мнозина, че е сторил много злини на

Твоите светии в Ерусалим." (–13 ст.). А Господ му рече: „Иди, защото съсъд избран ми е той, да носи моето име сред народи и царе, и пред синовете Израилеви." (–15 ст.). И на вас могат да ви говорят, – но питам, кой ви говори. Може духове да ви говорят, и, ако сте щастливи, ще кажете, че Бог ви говори. Ако Бог ви говори и не Го разбирате, голямо зло ще ви сполети. Бог говори на днешните хора: „Обичайте се, не правете зло, не се насилвайте, премахнете затворите, обичайте всички, разделете справедливо благата, които ви давам. Ако не ме послушате, ще изпратя моите бирници, с тях да се разправяте." – Какво представят бирниците? – Злото в света, т. е. Божието добро. Казахме, че злото на земята е добро на небето. Иде денят, когато Божието добро ще слезе отгоре. Бог казва не сегашните хора: „Уредете света чрез вашето добро." Това значи: Помирете се чрез вашето добро. – Не искаме да се помирим. – Щом не искате да се помирите, ще пратя вашето зло, т, е. моето добро. То ще вземе къщите на хората срещу дълговете им. Бог казва: „Аз ви пратих на земята да правите добро и да се учите, а не да събирате пари и да се удоволствувате. Аз не съм ви пратил да господствувате над бедните и нещастните в света." По начина на живеенето си, хората могат да се уподобят на двамата александрийски светии, от които единият правил добрини и получавал заплата за добрините си още на земята, а другият събирал богатства и съкровища за небето.

Двамата светии се подвизавали цели 20 години в един от Александрийските монастири. Случило се, че единият от тях, като се разхождал край монастира, видял една голяма дупка в земята. Надзърнал вътре и ужасен отскочил настрана. Другарят му забелязал това и отишъл да види, какво има в дупката, което уплашило първия светия. Приближил се, погледнал вътре и се зарадвал. В дупката имало едно котле с жълтици. Чудно нещо, си казал той. Не предполагах, че другарят ми може да бъде толкова глупав. Има ли нещо страшно в златото? Той влязъл в дупката, извадил котлето и отишъл в Александрия да употреби златото за благотворителни цели. Една част от тях дал за съграждане на църква, друга част за направата на училище, а останалата за болница. Като свършил работата си, той се върнал в монастира и започнал да се моли на Господа да му отговори, дали е постъпил добре с парите. Един ангел, пратеник от небето, му казал: Всички добрини, които ти направи, не струват, колкото подскачането на твоя приятел. С добрините, които направи, ти наруши мира на много хора, живеещи до това време в мир и

спокойствие.

Сега и на вас казвам: Всички къщи, всички благодеяния, които правите, не струват, колкото подскачането на светията при вида на златото. Въпреки това, днес всички викат: Пари, пари ни трябват нас! Будали са били нашите бащи, че не са крали. – Тогава кради ти! Наистина, много от сегашните хора крадат. Много от Божиите касиери са крадци. Те събират пари за ония, които ще ги изядат и изпият. Никой крадец не е собственик на това, което е откраднал. Крадците са събирали пари, оставили са ги настрана за черни дни, а всъщност други са ги яли.

В България някъде върлувала една разбойническа банда. Те били десет души. Като обрали много богаташи, събрали се заедно, да си делят парите. След това трима от тях трябвало да отидат в града да купят нещо за ядене. Седмината, които останали на полето, казали: Като дойдат тримата от града, ще ги убием, да останем по-малко, за да ни се паднат повече пари. Същото мислели и тримата: Като се върнат от града, да убият седемте, за да им се паднат повече пари. Нападнали се едни-други, и неколцина от тях станали жертва. Останалите седнали да ядат. Като се нахранили, всички се почувствували зле и умрели. Ще кажете, че яденето било нещо развалено. Много причини има за това. Важно е, че никой от тях не използувал богатството.

Каквото е положението на крадците и разбойниците, такова е и на много от сегашните хора. Днес аристократи и прости, богати и болшевици се бият, но по тоя начин въпросите не се разрешават. Всичко в света принадлежи на Бога. Бъдещето се нуждае от разумни хора, които разбират Божествените закони. Религията трябва да се проповядва добре. Днешните свещеници и учители носят отговорността за неизпълняване на Божиите закони. Те са подписвали и подписват всичко, което Бог казва. Сега идат болшевиците в света и питат свещениците и учителите, на какво основание се подписвали под Божиите закони, без да ги изпълняват. Така казва Бог, не казвам аз. В бъдеще няма да се допусне никаква лъжа. За най-малката лъжа ще се плати скъпо. Всяка партия трябва да бъде честна, да работи за благото на своя народ. Делата и проявите на партиите, на църквите и на училищата трябва да отговарят на Божествените. С това не искам да настройвам хората, не обвинявам никого, но казвам, че всеки трябва да изпълни поетото задължение. Всички свещеници и учители, всички партии са изпратени от Бога да изпълнят един велик дълг. Ако съзнаят това и се пожертвуват за благото на своя народ, съдбата на Европа

ще бъде друга, а не като сегашната. – Трябва ли да се жертвувам? – Ако ти е проговорил Бог, жертвувай се; ако не ти е проговорил, не се жертвувай. Ако Бог е говорил на момата и на момъка за любовта, нека Го слушат. Момъкът, на когото Бог е говорил за любовта, трябва да каже: Аз слушам само Бога, Тая е момата, която обичам – никоя друга. По същия начин и ние трябва да кажем: Това учение е Божествено – никое друго.

Сега, като говоря за Божественото учение, не мислете, че то изведнъж ще преобрази света. За да се реализира това учение, нужни са хиляди години. Когато дойде шестата раса на земята, тогава хората ще подобрят живота си. Дотогава ще минавате от една епоха в друга, от едни условия в други. През колко месене ще минете! През колко сита ще ви пресяват! Колко пъти ще ви съдят и наказват! Колко пъти ще ви мелят във воденицата, докато излезе от вас чисто, хубаво брашно, Днес сте киселици още. Едва след две хиляди години ще станете хубава, доброкачествена ябълка.

Казвате, че сте добри хора. Опитайте се и сами си кажете, колко сте добри. Ако дойде в дома ви човек. когото не обичате, как ще постъпите. Остане ли два-три деня в дома ви, на четвъртия ден сте отегчени вече от него и казвате: Кога ще се махне тоя човек от моя дом? Кога по-скоро ще ме освободи? Ако синът, който обича баща си, е недоволен, *че* не му оставил наследство, добър син ли е? След всичко това се питате, кога ще се оправи светът. Светът ще се радва на велика, истинска култура, когато Божието добро, т. е. човешкото зло и човешкото добро, т. е. Божието зло се съединят и заработят заедно. Бог е милостив и снизходителен към нас. Когато грешим, Той казва: Все ще излезе не що добро от тия деца. Бог обича грешните повече от праведните, простите повече от учените, защото те имат нужда от Него. Когато някой се мисли за много добър, за много учен, Бог казва: Турете тоя човек далеч от мене, той не се нуждае от подкрепа. На проповедниците и на свещениците, които мислят, че всичко знаят, Бог казва: Стойте настрана от мене. Някой казва: Добре е да съм проповедник. – Ще изгубиш Божието благоволение. Защо проповядвам аз? Като изучавах тая философия, казах си: Искам да видя хората, които Бог обича. – Кои са тия хора? – Грешниците. Като ги обикнах, аз разбрах, че в тях се крият добри заложби. Оная грешница, която се крие от лицето на Господа от срам и от страх, е по-голяма светица от тая, която се мисли за праведна и свободно се явява пред лицето на Господа. Положението на сиромаха е по-добро от положението на богатия, защото по-лесно ще

влезе в Царството Божие. Всички искате да бъдете учени, без да подозирате, че външното знание е фалшиво богатство. Някой ме пита, изучавал ли съм някаква философия. Казвам: Приятелю, като се освободиш от големия товар, тогава ще говорим. Сегашните ученици изучават триъгълниците, четириъгълниците, петоъгълниците, но не знаят, какво означават тия фигури. – Кога ще научим това? – Когато дойдат ангела да ви учат. Тогава ще станете учени хора. Петоъгълникът, например, показва посоката, в която трябва да се проявява вашият умствен живот. Той показва, че къщите ви трябва да бъдат построени според законите на ума и да бъдат хигиенични. Той покарва още, че трябва да ядете здравословна храна, да пиете чиста вода, да дишате чист въздух и да четете книгите на великите и възвишени автори. – За какво говори шестоъгълникът? – За отношенията на човека във физическия и духовния свят. Който се внимава с шестоъгълника, трябва да научи двата полюса в света, т. е. поляризиране на силите, които действуват в природата. В шестоъгълника действуват шест сили: трите се проектират отдолу – нагоре и трите отгоре – надолу.

Днес ви желая, на повечето от вас, да отидете при Савла, както Ананий отиде. Всеки от вас има по един Савел в себе си. Като ме слушате, някои от вас казват: Защо Учителят е събрал тия хора да им говори? Какво особено ще им каже? Казвам: Савле, слез от коня си. На теософите казвам: Трябва да ослепеете, за да станете истински теософи. На християните казвам: Трябва да изгубите каменното си сърдце, за да станете истински християни. Който не е изгубил сърдцето си, не е станал християнин. Ако не можеш да услужиш на своя ближен със сърдцето си, за да почувствува нещо, и с очите си, да види нещо, никакъв християнин не си. Следователно, искаш ли да си теософ, трябва да ослепееш; искаш ли да си християнин, трябва да дадеш сърдцето си в жертва. Това изисква новото учение. Много от сегашните хора имат очи, но не виждат. Обаче, срещате слепи хора без очи, които, с едно докосване до вас, проникват във вашата душа и прозират във вашия минал живот. Те са по-добри ясновидци от тия, които имат очи. Опитайте се да пипнете моя минал живот и да ми кажете, какъв е бил той. Когато човек ослепее, тогава вижда добре. Който вижда близките предмети, не вижда далечните. Законът е такъв. Колкото по-близо е един предмет до очите ви, толкова по-мъчно се вижда. Ако съсредоточите ума си към някой възвишен предмет, вие ставате слепи за обикновените работи. Вие не трябва да гледате само с духовните си очи на нещата, нито само с физичните си очи, но трябва да проникавате дълбоко в

душата си, за да става правилна обмяна между физичното и духовното ви тяло.

Хората на земята се отнасят към различни категории, защото не произлизат от един и същ баща. Някои хора произлизат от баща вълк, от баща лъв; други произлизат от баща гълъб, пуяк или други някои птици. Какъвто е характерът на животното, или птицата, от което произлиза човекът, такъв е и неговият характер. Горделивият човек е роден от баща пуяк. Като го похвалиш, той ще се надуе, ще разпери опашката си и ще каже: Като мене няма подобен. Не е обидно, че произлизаш от баща пуяк. Ако това те обижда, докажи обратното, т. е, че баща ти не е бил пуяк. – Хората ме гонят и преследват. – Ако, наистина, те гонят, ти трябва да бъдеш тих и спокоен, като Сократа. Човек разполага с различни средства, чрез които може да се противопоставя на своите неприятели. – Какво прави пуякът? – Като го гонят, той разперва опашката си, надува се и започва да преследва неприятеля си. – Ще кажете, че вие не сте пуяци. – Не сте пуяци, но понякога проявявате характера на пуяка. Не се обиждайте, че понякога си служа с думи, които не ви харесват. Аз търся съответни думи да изразя мисълта си, но не ги намирам всякога. Пазя се да не ви обидя, защото вие носите в себе си експлозивни вещества, които могат да засегнат и вас, и мене.

Желая ви да бъдете Ананиевци – хора на новата мисъл, да ви говори Господ, а вие да говорите истината. Трябва да имате любовта на Ананий, който отиде при Савел. Той положи ръцете си върху главата му, и Савел прогледа. Трябва да измените вашия Савел, поне първата буква на името му от С да я направите на П. Християнството се отличава от всички теософски учения по това, че то дава методи за общение на човека с Бога. И теософията, и окултизмът дават методи, но те се различават от тия, които християнството дава. Отвлечените науки са едни и същи, но се различават само по методите си. Като говоря за теософия, окултизъм или християнство, разбирам методи за придобиване на известни данни. Към всички учения имам разположение, но като срещна човек с крив надпис, казвам: Приятелю, някой ти е турил крив надпис. Не се оправдавай, че така си го купил, но опитай го и го промени. От всички се изисква да промените обявленията си.

Днес всички хора Сме като Павла, без коне. И Павел пита, какво трябва да се прави. Всички трябва да отидем в Дамаск, мястото на разумността, на растенето. Дамаск е равностранен триъгълник, т. е закон на равновесие.

Тук силите действуват еднакво. Вие, които ме слушате, трябва да имате почитание към всичко в света. Старите корени нека изгният и от тях да се образуват нови корени, нови листа, цветове и плодове. Старите вярвания, старата философия, всичко старо трябва да окапе, да умре. От техните сокове ще се създаде новата култура. Ако възприемем старото, както е сега, ние ще спрем своето развитие. Бог иска днес от нас да ослепеем, да изгубим сърдцата си. – Кои сърдца? – Каменните. Преди хиляди години още пророкът е предал думите на Господа: „Ще отнема каменните им сърдца, ще ослепеят вълчите им очи, ще прегледат като човеци." Това значи: Да изгубят каменните си сърдца и да придобият нови; да изгубят вълчите си очи, да придобият човешки. Тогава, като ви срещна след две хиляди години, ще позная, какво сте придобили.

Числото две е закон на развитие. С тия умове, които днес имате, не можете да приемете новото учение. С тия криви надписи не може да приемете новото учение. Трябва да ги промените, да минете през културата на себеотричането. Работа се иска от вас. Ако не работите, в една епоха може да сте пророк, а в друга говедар – от вас зависи. Много от миналите пророци са пръснати в света, като обикновени хора, в живота си човек напредва, но се връща и назад - зависи, как е свършил работата си. Ако си я криво изтъкал, ще се върнеш да я поправиш, колкото страдания и да ти струва това. Небето иска герои. Ако не си готов да бъдеш герой, небето няма да се занимава с тебе. То ще те остави настрана, като последен престъпник. Господ рече на Анания: „Иди при Савла, който живее на улицата, наречена Права". Правата улица е Христос. Дамаск е новата култура, която иде вече, а Ананий е носител на тая култура. Савел, това са болшевиците. Те имат идеи, но нямат методи. В идейно отношение те са прави, но методите им са криви. Едно трябва да пазят: да не се отклонят от идеите си. Ако не се отклонят, ще свършат добра работа в света. Ако идеите им са Божествени, не трябва да се противопоставяме на техните идеи. Трябва да гледаме широко на нещата.

Аз разглеждам болшевизма идейно и го наричал религия на труда. Българите имат нужда от Савел, който става Павел. Българите имат нужда и от Ананий, за да изчезне слепотата в тях. Българският народ е определен да съществува като народ, а различните партии са негови сенки, Съществуването на партиите зависи от народа. Вложете в себе си желанието да призовете Господа на помощ. – Кой Господ? – Тоя, който сега ви говори. Слушайте какво Той ви говори. Не изисквайте да говори

на всички хора, като на вас, Той говори на всички по различен начин. Някой ме пита, какво да мисли за даден човек. Няма какво да мислиш, слушай само, какво говори. Ако е въпрос за свирене, могат да се нагласят цигулка и пиано, китара и цигулка и др. Следователно, каквато народност и религия да сте, вие можете да се нагласите на един ключ и да свирите заедно. Всички можем да бъдем носители на една идея. Сега всички сте обременени от въпроса за прехраната, а това ви разединява.

Бих желал всички религиозни и духовни хора в София да създадем една приятна атмосфера, да вложим в ума си мисълта към обединяване. Нека всички дадем път на Божественото Начало в себе си. Мощна е мисълта на добрия човек. Мисълта на един добър човек е равна на мисълта на хиляда лоши хора; мисълта на двама добри е равна на десет хиляди лоши хора. Ако няколко добри хора съсредоточат мисълта си към доброто на своя народ, те биха постигнали голям резултат. Добрата мисъл твори чудеса. Днес не могат да се намерят двама души на един ум. Единият се мисли учен, другият прост; единият се гордее с богатството си, другият се стеснява от сиромашията си. Учеността, богатството, това са титли, които нищо не допринасят. Откажете се от тия стари титли. Съберете се като хора с добри сърдца и светли умове. Това е важно. Ако изгубите каменните си сърдца и ослепеят вълчите ви очи, можете да се разберете. Аз се страхувам от хора, на които вълчите очи не ослепяват. Ако тия очи на човека ослепяват, всеки може да се разбере с него. Някой говори със сладки думи, но без топлина, и минава за ангел. Гледаш някой човек с изкривени черти на лицето, мислиш, че е лош. Всъщност, чъртите му са изкривени от страдание. Не е лош човекът, но страда.

Влизайте в положението на страдащите. И аз съм готов да помогна на всички, които страдат. Аз ще отнема 50 процента от вашите мъчнотии. Като помагам аз, и вие ще помагате. Като съединим моята мисъл с вашата, всичко можем да направим. Ако искаме да имаме истинска култура, трябва да се обединим и да отправим мисълта си към Бога. Без Него, не само че няма да дойде тая култура, но постоянно ще се натъкваме на раздори и недоразумения. Ако се обединим в името на Бога, ще дойде великата култура. Така трябва да се говори и на свещениците. Всички трябва да изпълняват Божията воля. Казано е и на всички партии, че, ако не послушат Господа, ще бъдат пометени. Бог ще изпрати своето добро отгоре. Той казва: „Всички партии трябва да работят за доброто на своя народ. Не работят ли така, те ще се натъкнат на моето добро.” Така говори

Господ. Казвайте на всички партии да работят за доброто на своя народ. Бог желае доброто на своя народ. Той иска да помогне на всички страдащи, на всички обременени. Днес всички очакват спасението си от Франция, или от другаде някъде.

Помнете: Спасението иде от самите вас, от всеки едного. Ако всички се обедините в името на Бога, аз мога да пророкувам, какво ще стане с България. Всяко пророчество има две страни: лоша и добра. Казвате: България я чакаше добро, но доброто не дойде. Казвам: Ако България изпълнява Божията воля, ако всички българи бъдат добри, разумни, честни и справедливи, добро иде за нея. Ако не изпълнява Божията воля и не прилага доброто, разумността, честността и справедливостта, никакво добро не я очаква. Следователно, всяко пророчество се обуславя от известни условия. Всички сте призвани да помагате. Някои очакват деня, когато ще придобият чистота и светост, за да отидат на небето, да ги посрещнат с песни и венци. Не очаквайте такива неща. Вярно е, че човек трябва да се спаси, но работа се иска от него. Наготово нищо не се дава. Сегашните бащи и майки са роби. Първо те трябва да се освободят от робството. После ще дойде свиренето с китари и арфи. Идете в публичните домове, да видите, как живеят вашите сестри и братя. Първо трябва те да се освободят, а после ще мислите, как ще ви посрещнат горе. Като свършите добре работата си на земята, тогава ще отидете горе, и ще ви посрещнат с китари и с венци. Докато сте на земята, пейте и свирете на ония, които са нажалени и наскърбени. – Нямаме още знания. – Това се иска от ония, които имат знания. Всичко, което ви говоря, ще се изпълни, ако не днес, след хиляда години.

Аз често говоря за единицата. – Кой човек се занимава с единицата? – Празнят човек. Оня, който се развива, работи с двойката; тоя, който взима, работи с тройката.

Сега Бог се обръща към вас, които ме слушате, както се обърна към Ананий, и ви пита: „Готови ли сте да отидете в улицата, наречена Права, да положите ръцете си върху падналия от коня? Готови ли сте и вие да паднете от коня и да ослепеете, и от Савел да станете Павел?" Ако сте готови на всичко това, бъдещето на България и вашето бъдеще ще се осигурят. Тогава България ще има повече земя, отколкото се нуждае. Ако целият български народ, на чело със своите управници, свещеници, учители изпълни Божията воля, ще бъде благословен и ще се прослави.

Това може да стане сега, може да стане и след хиляди години – от вас

зависи.

Желая Божието благословение да дойде над вас.

Беседа от Учителя, държана на 6 април, 1919 г. София.

НИТО ТЪРЖИК

Нито тържик за път...[119]

„Нито тържик за път, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана.” Тоя стих е малко изтъркан. Сегашните хора страдат все от тържици. Всички сте запознати с устройството на тържиците и ги носите. Циганките носят кожени тържици, в които турят брашното си. Различни тържици има: за леща, за грах, за боб и др. Устата на тържика е всякога отворена. Той има голяма уста. Когато се туря сирене в него, устата му става по-малка. Има и железни тържици. Изобщо, светът е пълен с тържици. Ние взимаме думата „тържик” в идеен смисъл.

Христос казва: „Не взимайте нито тържик, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана.” Причината за всички спорове в света е все тържикът. Заспиш някъде, вземат ти тържика, и ти започваш да го търсиш. Съществуват три вида тържици: материален тържик, сърдечен и умствен. Христос казва: „Който е тръгнал за Царството Божие, не му трябва тържик.” Който е тръгнал на път, не му трябват нито две дрехи, нито две обувки. Изобщо, той не трябва да работи с числото две, което е число на разединяване. Ако имате много идеи във вашия умствен тържик, взети оттук-оттам, мислите ли, че ще бъдете осигурени? Циганката трябва всеки ден да мисли, как да напълни своя тържик. В това отношение, днешната култура е култура на тържика. Всеки казва: Да имам къща, да имам имот, това-онова – тържикът ми да е пълен.

Христос казва: „Който е тръгнал на път.” Пътят, това е честният труд, честната работа. – Кое спасява земеделеца? – Ралото. Като тегли браздите, той ще се спаси. Всяка бразда, теглена назад и напред, представя философията на живота. Всяко качване и слизане е закон на работа. Работата е потик на Божествения живот в човека. Човек не може да работи, докато в душата му няма стремеж към нещо. Като работи, той осмисля живота си и избягва всички спорове и недоразумения. Това значи, тържикът да се движи назад и напред. Оня, който се връща назад, за да тръгне напред, е културен човек. „Нито тържик”. Често тоя тържик събира толкова много хляб, че не може да се изяде. Като стои известно време в

тържика, хлябът започва да мухлясва. И мишките обичат тържика, защото има какво да си хапнат от него. Следователно, лошите мисли в човека не са нищо друго, освен тържик, пълен с мухлясал хляб. За да се освободиш от лошите мисли, свали тържика от гърба си, той не ти е нужен. Ние трябва да се освободим от тържика, защото той е човешко изобретение, човешко учение – учение на залъгалки. Катаклизмът, който виждаме сега в света, се причинява все от борбата на хората за тържици. Спорът между богати и сиромаси е спор за тържици. Богатите имат пълни тържици, а бедните – нищо нямат. Бедните казват: Вместо да ходим от къща в къща да просим, по-добре да оберем богаташите. Така се явяват социалните идеи. Всеки казва: Да видим сега, как да изпразним пълните тържици. Питам: Как ще се уреди светът, ако всички тържици са празни? Казвате: Защо животът трябва да се слага по тоя начин? Питам: Защо животът да не се слага по тоя начин? Въпросът на въпрос отговаря. Защо трябва да имаш тържик? За да живееш по-охолно. Защо трябва да имаш тържик? За да станеш ленив, да се домогнеш до по-лек начин за живеене. Който иска да стане по-груб, по-нахален, по-ленив; нека носи тържик. Човек, който носи тържик на гърба си, никой не го приема с радост в дома си. Ако дойде в дома на някого, той гледа по-скоро да се освободи от него. Христос казва: „Който е тръгнал на път, той не носи нито тържик, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга.” С една дума казано: Който е тръгнал на път, той не носи със себе си нито злато, нито сребро. Няма да се спирам да обяснявам, какво нещо е златото и какво – среброто. – Какво представя тоягата? – Тя е международното право. Христос казва: „Не ви трябва такава тояга.” – За кои хора не трябва тояга? – За ония, които са тръгнали на път, които разбират Божествените закони. За такива хора не е нужно нито тържик, нито тояга. Те са осигурени сами по себе си. Ако вие сте в съгласие с великите сили, които регулират живота, с малко физичен труд щяхте да минете добре и да ви остане време за вашето умствено и духовно развитие. Понеже не разбирате Божиите закони и не сте в съгласие с тях, вие изразходвате повече енергия, отколкото трябва, и не ви остават сили да се развивате духовно. Помнете: Всички удоволствия, които днес имате, не са нищо друго, освен тържика, за който Христос говори. Отивате на театър, на някакво представление – и то е тържик. Не говоря за театъра като изкуство, но като външна забава, както мнозина гледат на него. Разбирайте ме идейно, а не по буква. Само така ще видите, че навсякъде в живота има тържици. Отиваш на театър, гледаш някаква драма, и турящ

нещо в тържика си, без да го приложиш. Само оня хляб ви ползува, който е в стомаха, а не оня, който е в тържика. Вероятността да използуваш хляба в тържика е само едно на сто.

Казвам: Ако едно колело се обърне сто милиона пъти около себе си, ще се създаде едно ново движение. – Какво ще стане с колелото? – За момент само то ще спре и след това ще се яви ново движение, нова насока, ново направление в живота. – Кое е това колело? Нашата земя. Тя се движи около себе си. Като направи сто милиона обръщения, земята ще мине през едно изключение, което става днес, в днешните времена. То ще тикне живота на земята в нов път. Ако сте математици, щях да ви покажа математически посоката, в която се движи земята, и отношението й към всички слънца и планети. Питате: Нима земята днес не се движи? – Движи се, но така, както се е движела във времето, когато е направила сто милиона обръщения. Всяка частица на земята извършва едно кръгообразно движение. Това показва, че днес частиците на земята не се движат, както едно време. Значи, атомите и молекулите на земята са изменили своето движение. Земята е изменила не само посоката си, като маса, но тя изменила посоката и на най-малките си частички. По тоя начин тя иска да изпразни тържиците на своите деца. И тъй, каквото става с земята, същото става и с вас. Много естествено, частиците на земята влизат и във вашите тела. Значи, и във вашите тела става същото движение, същият обрат. Тая е причината, поради която днес всички хора са недоволни. Едно време хората бяха по доволни. Какво е отношението между доволството и недоволството? Каква е разликата между тях? Доволството е кръгообразно движение. Оставам вие да определите недоволството. Ако една река направи едно ново движение, тя ще залее цялата местност и ще се приближи до извора. В тоя случай, движението няма да бъде толкова в източника, колкото по повърхността..

„Нито тържик на път.” Защо трябва да носите тоя тържик да се уморявате? Носете една идея в себе си, която да ви спаси. Сега вие се чудите, с коя партия да се свържете: с демократичната ли, с болшевишката, или с монархичната? Сами не знаете, какво да правите. Казвам: Освободете се от всички тържици, каквито и да са те. Спасението ви не е в тържиците. Идеята на монархията е изопачена; демократичната идея е изопачена; болшевишката идея също е изопачена. Всяка идея, като се приложи, се изопачава. Резултатът й се изразява с равенството : $a + b = c$. И християнството, най-великата идея в света, също се изопачи. За своята

идея католическата църква изгори толкова много хора, без да спаси човечеството. Според мене, всяко учение, всяка идея, която пърли хората на огъня, която ги беси и убива, има един и същ резултат: a + b = c. Някои казват, че са хора на новото учение. Питам: Бесите ли хората? – Бесим ги. – Мразите ли ги? – Мразим ги. – Тогава вашето учение е старо, но с нов надпис. Вие носите старите тържици. Казвате, че според закона на кармата, човек непременно трябва да бъде бит, обиран, бесен – да пострада малко. Да, докато носиш стария тържик на гърба си, докато носиш две дрехи, обуща и тояга, непременно ще страдаш. Съберат се двама души на едно място. Единият вади от своя тържик, и другият вади от своя тържик, докато се скарат. Това не е нищо друго, освен пренасяне на материалите от един тържик в друг. – Защо се карат тия хора? – Да докажат, кое учение е по-право. Право учение е това, което вади от своите пълни тържици и дава на ония, на които тържиците са празни. Право учение е това, което уравновесява енергиите в природата. Това се отнася и до обществения, и до семейния, и до частния живот на хората.

Днес, дето и да отидете, навсякъде ще срещнете тържици. Ако влезете в едно семейство, ще видите, че и бащата, и майката, и децата имат тържици, В училищата и учителите, и учениците имат тържици. Ето защо, всички хора се карат. Дето е любовта, там има работа, а не тържици. Като давам формулата а + в – с, разбирам резултатите на всяка идея, на всяко учение. Буквата „а” е носът, *„б”* е окото и веждата, а „с” – устата. Когато носът приеме някаква миризма отвън, окото пожелава да види нещата, а устата иска да ги опита. Значи, c = a + b. Устата е това, от което се раждат всички раздори в света. Като се изплези оня малък уд в устата, че като започне да изригва като локомотив напред – назад, всичко разбърква, или всичко оправя – зависи, каква е посоката.

Христос казва: „Не пълни своя тържик, т. е. устата си.” Това значи: Не задържай храната в устата си, да се осигуряваш за утрешния ден. Няма по-глупаво нещо от осигуряването. Когато възприемете една идея, не я задържайте в ума си, но асимилирайте я. Защо ще я държите в тържика си? Обработете я и я пратете в света, да се използува от всички.

Да задържаш нещата в тържика си, това значи, да премятащ едно и също нещо от едно място на друго, без да постигнеш някакъв резултат. Една селянка изпрела всичко три вретена: две бели и едно черно. Понеже била ленива, като се връщал мъжа й от работа, тя прехвърляла пред него ту белите, ту черното вретено, да изглеждат много. Мъжът й не искал да

проверява, колко вретена изкарва на ден, но разбрал, че нищо не работи. Един ден той се престорил на умрял. Тя започнала да търси дрехи да го облече, но не намерила. Чудела се, с какво да го облече. Най-после дошла и една светла мисъл, да го препаше с вретената. Тя започнала да го опасва от краката, но не стигнала до главата. Опасвала го и нареждала: Мъжо, мъжо, заприлича на тамбура. И сегашните хора са така насновани, от краката, до главата, заприличали са на тамбури. Но тамбурата не спасява положението, нито облагородява човека. Днес Христовото учение, както и окултизмът, са насновали хората. Те носят тия учения като конци, но това не ги спасява. Бих желал да срещна, хора идеалисти, а не насновани. Бих желал да срещна хора с празни усти, а с пълни стомаси. Бих желал да срещна хора с пълни дробове, а с празни носове. Ония хора, за които казват, че са празни, внасят потик в човешкия живот. – Защо? – Защото те вървят във възходяща посока. Докато не преместиш нещо, да се образува празно място, ти не можеш да вървиш напред.

И тъй, първото нещо, което се иска от човека, е да се освободи от стария тържик. Причината за явяването на тържика е човешкият ум. Когато умът в човека се свърже с чувствата, явява се злото. Забелязано е, че омразата, например, не се явява между глупави, но всякога се явява между учени, между умни хора. Питате: От християнско гледище, кое заставя човека да греши? На въпроса, кое заставя човека да греши, могат да се дадат различни отговори. Когато Бог създал света и поставил човека в рая, в сърдцето му се явило желание да обсеби света. Така, неговата алчност е станала причина за падането му. Наблюдавайте живота на хората, да видите, как алчността става причина те да грешат. Момък иска да се ожени за една богата мома. Той ще я открадне от родителите й, ще употреби насилие. Това се дължи на неговата алчност за пари. Той обича повече парите на момата, отколкото нея. На същото основание, мнозина се борят да влязат в Царството Божие с насилие. Това е криво разбиране. Под „насилие" първоначално се е разбирало да вложиш силата си в работа, да вложиш и любовта Си в работа. Когато се казва, че трябва да вложиш любовта си в работа за благото на своя брат, тая любов ще даде плод. Плодът на любовта е идване на Царството Божие на земята. Кой гладен не се е задоволил, като го нахраните? Кой жаден не се е задоволил, като го напоите? Кой паднал не е благодарил, като го повдигнете? Хлябът води гладния в Царството Божие. Водата води жадния в Царството Божие. Любовта към падналия води последния в Царството Божие. Душата носи в

себе си Царството Божие.

Какво представя идването на Царството Божие? – То е оня вечен и постоянен стремеж на душата, която излиза от Бога и отива на земята да служи. Царството Божие иде на земята и си отива, без да го владее някой. Човек не може да разполага с крепостен акт за владение на Царството Божие. Ония, които казват, че Царството Божие се взима насила, нека покажат, кое е това царство. Вие говорите, че Царството Божие е във вас, а същевременно го търсите отвън. Имате царство, царе нямате. Ако имате царе, не знаете, какво управление да изберете. Вие се плашите от болшевиците. Няма защо да се страхувате от тях. Те са деца на монархистите. Вие култивирахте тия деца от осем хиляди години. Синът иде от странство да даде урок на баща си. Това виждаме в повестта Тарас Булба от Гоголя. Тарас Булба изпратил синовете си да се учат и, като се върнали, той се хвърлил върху тях да ги бие. Той искал да опита силата им. Като го надвили, той останал доволен от тях. Болшевиците ще покажат на баща си, как трябва да се управлява. Пред закона и богатият, и бедният са еднакви. На всеки човек трябва да се отдаде нуждното. Сега на сиромаха взимат торжика, а на богатия казват, че трябва да работи. Дошло е време сиромасите да оправят света. – Кои са тия сиромаси? – Вашите деца. – Кои деца: добрите, или лошите? – Безразлично. Добрите се отличават от лошите по знаците си. Едните имат положителен знак,, а другите – отрицателен. На добрите торжиците са пълни, а на лошите – празни. Тая е разликата между добрите и лошите хора. Някои хора одобряват сегашния ред и минават за добри; други не го одобряват и минават за лоши. – Кои са прави? – Нито едните, нито другите, защото всички разсъждават от гледището на своите торжици. Мнозина казват, че християнството е добро учение. – Защо е добро? – Защото възпитава и осигурява човека. Това не е право разсъждение. Това е старо учение, с нов надпис. След време те напущат християнството и приемат друго учение. Божественото учение се отличава по това, че носи храна за всички хора, за малки и големи. Това учение носи правила за всички хора. Всеки може да изпълни тия правила.

„Който е тръгнал на път.” – За кой път говори Христос? – За пътя на прогреса. Който е тръгнал в тоя път, трябва да се освободи от всички стари идеи. Това трябва да стане доброволно. Всяко насилие върху човека, да отнемеш торжика му, води към стълкновение, към спор.

„Нито две дрехи.” Под „дреха” Христос разбира съвременния строй.

Една дреха ви трябва, но да знаете, на кого да служите. Едно служене има в света – служене на Бога, Когато се казва, те трябва да служим на народа, знайте, че той е дете на човечеството. Следователно, като служите на човечеството, ще служите и на народа. Народът е дете, което трябва да се отглежда. Много народи ще изчезнат, защото телата на тия деца не са създадени по правилата които Бог е определил. Много народи са изчезнали не по същество, а по форма. –- Защо? – Защото управлението, върху което са се основали, както и животът им не са били а състояние да ги задържат. Силата, идеите, религиозните вярвания на хората не се губят но само се изменят. В днешните времена ще се явят толкова религии и вярвания, колкото е имало и в миналото, но видоизменени. Какво представя сегашният танц в театрите? Нищо друго, освен народните игри от миналите времена. Като отиват на бал, добре облечени хората искат да се представят за по-благородни от простите и бедни хора. Ще се въртят цяла нощ, ще се изпотят и простудят – нищо няма да постигнат. И след това говорят за дервишите. Къде няма дервиши в света? Набиеш детето си, то започва да се търкаля по земята – играе. И то е дервиш. Ще кажете, че дервишът е опасен човек. Опасен е, но навсякъде го срещаш. Това е криво разбиране. Навсякъде срещате дервиши, които се въртят и играят. Идете в едно българско село, да видите, какво хоро се върти там. На хорото се оглеждат моми и момци. Хубаво е българското хоро. Всяка мома, която иска да се ожени, трябва да отиде на хорото.

Ще кажете, че не трябва да се ходи на хоро. Питам: Дошли ли сте до последното завъртване на сто-милионното движение? Ако сте дошли до него, свободно ще ходите на хорото, без да се смущавате. В българските хора има по-голям смисъл, отколкото в европейските игри, дето играят двама по двама. Ако момата играе само с един момък, както се играе по баловете, нищо няма да придобие, особено ако момъкът е демагнетизиран. Същата мома на хорото ще спечели нещо. Тя ще се върне вкъщи разположена и ободрена, защото е приела от общия магнетизъм на участвуващите на хорото. – Трябва ли да играем на хорото? – Ще играете, но като българи, а не като европейци. Добре е да се събирате по 200-300 души заедно и да играете, а тъй двама по двама, или ще спечелите, или ще изгубите. Същия закон се отнася и до учените хора.

Някои казват, че около мене имало някаква тайна верига. Чудно нещо, каква ще е тая тайна верига? Като се съберат 200- 300 души на едно място и се магнетизират, всички ще ги видят. Хорото става на открито.

Следователно, под „верига” разбирам брънка от живи същества, мъже и жени, свързани в общ танц, като дервишите. Разликата е само в това, че дервишите не пущат жени в игрите си. При това, те прекаляват в своите игри. Като дойдат до последното завъртване, от устата им започва да излиза пяна. Щом дойдат на себе си, започват да пророкуват. По тоя начин те стават насилствено пророци. Това не е пророчество. Това са етикеции, каквито съществуват в отношенията на хората. Дойде някой, пита, как да поздравява своите близки. Първо ще свалиш шапката си, а после ръкавиците си. С здравия трябва да се ръкуваш без ръкавици, да приемеш от неговата енергия. С болния ще се ръкуваш с ръкавици. Желаеш ли доброволно да му дадеш от своята енергия, можеш да свалиш ръкавиците си – от тебе зависи. Мнозина идат при мене, ръкуват се, без да свалят ръкавиците си. С това те искат да се скрият, да не позная, каква култура носят в себе си.

Казвам: Всички покривки трябва да се свалят. Те са старите тържици, от които човечеството трябва да се освободи. Причината за болестите се крие в ръкавиците на сегашните хора. Те внасят утайките и нечистотиите в кръвта. – Аз съм християнин. – Като християнин, очисти ли кръвта си? Научи ли правилата за чистене на кръвта? Научи ли правилото, как да дишаш, как да приемаш Божествения въздух? Научи ли правилото, как да създадеш права мисъл в себе си? Може ли твоята мисъл да даде плод?

Каква е разликата между реалните и фиктивните или недействителни плодове? Ако ви дам една ябълка или круша от восък, или от гипс и една от плодно дърво, как ще ги различите? Истинските плодове носят сила в себе си. Следователно, всяко учение трябва да се опита първо с ума, после със сърдцето и тогава ще се произнесете за него. Едно учение е истинско и на мястото си, ако постоянно внася сила в ума и любов в сърцето. Казват, че някой припаднал от любов. Аз не говоря за любов, която кара хората да припадат. Който припада от любов, той е играл на дервишкото хоро. Някой търговец пропада. – Защо? – Играл е на дервишкото хоро. Припадъкът му се дължи на неговите стари тържици.

Христос казва: „Всеки държавник, който е тръгнал в Божествения път, трябва да остави своя тържик. Всеки учител, който е тръгнал в Божествения път, трябва да остави своя тържик. Всеки свещеник, който е тръгнал в Божествения път, трябва да остави своя тържик. Всички хора трябва да оставят своите тържици. Горко на ония, които не оставят своите тържици! Горко вам книжници и фарисеи! Горко вам лицемери! Това са

силни изречения. – Защо? – Защото ние обличаме своите заблуждения в хубави форми и, ако някой се осмели да каже истината, вижда ни се грубо. Аз уважавам българите за техните хора, на които има радост и веселие. Това е култура, това е религия. Казвате: Да си поиграем, да минем по-весело, не ни трябват много деца. – Защо не искате много деца? Когато става въпрос за плодове, искате крушата и ябълката да родят много. Щом дойде до вас, не искате много деца. Нека се родят толкова деца, колкото е определено. Нужни са деца, но деца на доброто.

Често между слушателите ми се явява състезание. Като дойде някой нов между тях, те казват: Тоя е нов, ще ни вземе мястото. Казвам: Дайте му път, той е вашето малко братче. Дайте му от вашата енергия, от вашата мисъл, да върви напред в живота. Не го спъвайте. Снемете тържиците от гърба си и оставете всеки да се развива свободно. – Дали тоя човек е добър, или не? – Не се грижи за това. Бог е промислил за всичко. Българите казват: „Бог дава, но в кошара не вкарва." – Щом работиш, Бог и в кошарата вкарва. Ако не работиш, Бог нищо не вкарва. Мислите ли, тогава, че човек може да заеме първо място и да го задържи, ако нищо не работи? Първото място има отношение към човек, който е в състояние да свърши една велика работа. Учителят му дава да реши една трудна задача, и той я решава. Някои мислят, че първото място подразбира първия стол. То означава най-трудната задача. Първото място се дава на силните хора, които имат характер, и могат да се жертвуват. Който е готов да живее за другите, ще вземе първо място; който живее само за себе си, взима последно място. Музикантът се изпитва с трудните парчета. И ако ги изсвири добре, тогава го поставят на първо място. В това отношение, на никого не правят отстъпки. Ще кажете, че някой ученик обича учителя си: носи му цветя, кани го на гости, приема го добре. Ако прави всичко това, а не учи, той ще остане на последно място. Следователно, първото място подразбира способността на човека и благородството на неговата душа. За да разбираш смисъла на нещата, трябва да имаш възвишен ум и благородно сърдце. Някоя жена не може да търпи мъжа си, а иска да бъде първа в Царството Божие. Казвам ѝ: Щом не можеш да търпиш мъжа си, на оня свят ще бъдеш последна. Същото се отнася и до мъжа, който не може да търпи жена си.

Казвате: Какво ще стане със света? – Виждам една комисия, която прави преглед на всички народи. Тя наблюдава, как решават задачите си. И на българите е дадена една задача. – Да имаме и ние делегати в Париж.

– И да имате делегати, задачата трябва да се реши. Не я ли решите, и в Париж да отидете, пак ще останете на последно място. Задачата ви още не е решена, а казвате, че народът е онеправдан. Всеки народ, който е честен, умен, справедлив и добър, не може да страда. Всеки човек, който притежава тия качества, не може да страда, никаква катастрофа не може да го сполети. Цялото небе и цялото човечество са на негова страна. В тоя смисъл, учените хора не са нищо друго, освен методи, форми, начини, които посочват на хората правия път. Подготвеният се отличава от неподготвения, както тропическите плодове се отличават от плодовете на умерения пояс. Първите плодове са сочни, едри, сладки.

Христос казва: „Нито тържик за път, нито две дрехи." Това се отнася до сегашната епоха. Ако ме питате, какво ще стане със света, казвам: Не се безпокойте, светът ще се освободи от всички тържици, от двете дрехи, от обущата и от тоягите. Това значи: Светът ще се освободи от всички лъжливи, стари учения, които само събират, без да изпълняват Божията воля. Това са тържиците на досегашния свят. С тях вече ще се ликвидира. Така говори Господ, така пише Той в своята книга. Всички дрехи, които се продават на бит пазар, само отвън имат вид на нови, а отвътре са стари. Те носят зараза и различни болести. Затова казвам: Не влизайте в никакви човешки организации. Днес се отварят много осигурителни дружества, да подкрепят българите. Каквито подкрепителни дружества и да са, те не носят спасение на човечеството. – Какво трябва да правим? Ще ви отговоря с един образ. Змията запитала: Да си хвърля кожата, или не? – Хвърли я. –- Защо? – Защото отдолу имаш нова кожа.

Сега и на вас казвам: Хвърлете стария тържик, за да облечете новия, който крие магнетична сила в себе е? - Хвърли старите мисли, които са старата кожа в тебе. Хвърли старите чувства, които създават омразата. Тя трябва да се превърне в любов. Хвърли стария тържик, за да се разбереш с брата си. От две хиляди години носиш тоя тържик, овехтял е вече. Като говори за тържика, Христос има пред вид човешкото естество което лесно се подава на съблазни и изкушения. Като пипам тоя тържик, аз се пазя от него. Всеки, който мете старите къщи на хората, ще заболее от нещо. И аз се отказвам да мета стари къщи. Така, както сега хората метат, аз не признавам това изкуство. В бъдеще метлите ще работят с електричество. Ще се пусне токът, и всичко ще се изчисти изведнъж. Сега домакинята мете цял ден и мисли, че всичко е изчистила. Достатъчно е да погледнете въздуха, в осветената от слънце стая, за да разберете, доколко е чист той.

Цялата стая е пълна с прах. Същото става и в обществата, и в народите. Дойде един реформатор, иска да преобрази света, но, в края на краищата, нищо не излиза. Дохождат големи хора, образуват общество на народите, международна лига, но и от това нищо не излиза. Аз не вярвам в никаква лига на народите, – Защо? – Защото и тя е дете на сегашното човечество. Ето, Уилсон донесе нови идеи, но и те не дадоха резултат. Българите помислиха, че спасението им е в лигата на народите. Лигата може най-много да излекува хората от някаква болест, но тя не може да донесе братство и равенство между народите.

Христос казва: „Нито тържик.” Когато хората възприемат Божията Любов, тогава те разберат, че човечеството е техен баща, а те – деца на тоя баща. Тогава ще дойде единение, братство и равенство между народите, Аз изхвърлям думата „равен, равенство” от Божествения речник. Туриш ли тая дума между хората, дяволът веднага ще ги посети. Братството е на място, до равенството е изопачена дума. Братството почива на любовта. За каква любов говорите: човешка или Божествена? Помнете: Любовта е една и неделима. Тя е велика идея, велик импулс. В тая любов се крие всичко; и братство, и свобода, и знание, и мъдрост, и култура, и цивилизация. Пред Божията Любов всичко отстъпва.

И тъй, ако някой ме пита, в какво вярвам, отговарям: Аз вярвам само в любовта. Ако кажа, че вярвам в друго нещо, не говоря истината. Някой казва, че вярвал в мъдростта. – Знаеш ли, какво нещо е мъдростта? Мъдростта се проявява в геометричните форми и в алгебричните правила. Ето едно алгебрично правило: a+b=c. Една теорема от геометрията: Две величини, или две линии, равни на трета, са равни помежду си. Това означава: Баща и майка, които еднакво обичат своите деца, то и силите, които действуват между тях, са равни. Между бащата и майката има хармония. Дето има хармония, там може да се говори за равенство. Вън от хармонията, никакво равенство не съществува.

И тъй, откажете се от старите тържици, дрехи, обувки и тояги. Някои философи ме питат: Голи ли трябва да ходим? Вие че разбирате, какво ви се говори. Казвам: Съблечете старите си кожи, за да облечете нови. Ако от днешната беседа не можете да се откажете от старите си тържици, вие ще се върнете пак същи, със същите страдания и недоразумения и ще гледате на всеки новодошъл като на оглашен, като на човек, който иска да се домогне до нещо. Опасни са хората, които имат тържици. Знаете ли, какво правят някои разбойници? Докато много хитруват, сами попадат в капан.

Някой от тях туря главата си в едно гърне, като куче, и не може да я извади. Той блъска главата си в гърнето и, който го види, казва: Кучето носи гърне на главата си. Това не е гърне, а тържик. Децата го закачат, удрят го с камъни. Как ще се спаси той? Счупете гърнето, и той ще прогледа, ще се спаси от нещастията си. Гърнето е тържикът, който сегашните хора носят на главите си. Ще кажете, че лесно говори, мъчно се прави. – Лесно е и да се направи Щом мислиш добре, всичко можеш да направиш. – Възможно ли е това да стане още в наше време? – Ако си узрял, възможно е; ако не си узрял, невъзможно е. Ако си дошъл през пролетта, когато змиите хвърлят кожата си, всичко ще бъде добре. Ако не си дошъл през пролетта, не е добре.

Често моралистите говорят, че човек трябва да бъде честен и справедлив. Питам: Може ли да бъдеш честен и справедлив, щом вървиш по пътя на мравката? Не мисли за мравката, не мисли за оня, който ограбва...– Да не слушам ли тоя учен? – Остави тоя учен настрана, той е мравка. – Кого да слушам? Да вярвам ли, че душата е съчетание на ум, на сърдце, на воля? – Няма какво да вярваш. И да вярваш, и да не вярваш, все едно; всичко това е в тебе. Ти сам си философ, всичко сам трябва да решиш. Ако си гладен, ела при мене, ще те нахраня. Ще ти дам хляб да се наядеш. След това вече можеш да мислиш. Ако имаш нужда от въздух, поеми го дълбоко, след това ще се обновиш. Кой ти е дал хляб да се нахраниш, не е важно – резултатът е важен. Същото се отнася и до всяко учение. Не е важно, отде си възприел известна истина. Важно е тя да е Божествена и да внесе живот в тебе. Като говоря за философи и учени, едно искам да зная, носят ли те оня хляб, който подържа живота.

Откажете се от старите тържици, които ви правят недоволни. Наблюдавам, кое прави хората недоволни. Ако дам на някого едно парче хляб, съседът веднага поглежда недоволно към него и казва: Ти даде на тоя по-голямо парче хляб от моето. Ти напълни неговия тържик. – Приятелю, имаш грешка. На никого не турям хляб в тържика. Това, което давам, трябва да се изяде веднага. Никого не осигурявам, нито себе си осигурявам. Един ден срещнах един беден, искаше помощ. Дадох му, каквото можах. На другия ден пак го срещнах, пак иска помощ. – Какво направи с вчерашните пари? – Изпих ги. – Щом е така, ще дойдеш с мен в една гостилница, там да си хапнеш. Няма защо да се осигуряваш за утрешния ден. Някой просек вземе парчето хляб, което му давам, но не е доволен, иска повече. Казвам му: Изяж хляба и виж, какъв резултат ще

произведе в тебе. Ако внесе нещо добро в тебе, хлябът е хубав и даден с любов.

Приемете учението, което ви проповядвам сега. И като се върнете по домовете си, пожелайте да заживеете добре с всички свои братя и приятели. Това значи, да търсите Бога вътре в себе си, а не отвън. Никъде не съществува такъв Бог, какъвто вие търсите. – Де е Бог? – На тоя въпрос не може да се отговори. Това е все едно, да питаш, де е слънцето. Не питай, де е слънцето, но изложи гърба си на слънчевата светлина и топлина и ще разбереш, де е то и какво представя. Слънцето, което дава светлина и топлина, е пътят, който води към Бога на любовта. Той повдига хората, обединява ги и възкресява. Вън от Него никакъв Бог не съществува.

Казвате: Ако дойдат болшевиците, ще разрушат религията, ще изхвърлят Бога. – Нищо, нека се прояви тоя Господ, в когото вярвате. От две хиляди години вие говорите за Господа, но Той още не е оправил света. – Защо? – Защото говорите за Господа, а се кланяте на хората. Кланяте се на тоя учен, на оня философ. Долу философските системи, които отдалечават хората от истината! Аз съм сит от тия философски системи. И вие сте сити от тях. Това виждам по лицата ви. Недоволството е изписано на вашите лица. Кой от вас е доволен от своята философия? Кой от вас е приложил едно учение и е останал доволен от него? Ако се намери такъв човек, бих седнал при нозете му да слушам, какво е неговото учение и как го е приложил. Ето, толкова години вече проповядвам на софиянци, но никой още не е на правил опит, да приложи това учение. Някои ме слушат, клатят глава и казват: Големи грешници сме. – Аз не търся стари сметки. На всекиго казвам: Сей! Каквото посееш тая година, това ще излезе. Сей жито, царевица, ечемик, боб. Това, което посеете, ще ви ползува не само в материално отношение, но и в духовно. Житото, царевицата, ечемикът, бобът са символи. Ще кажете, че вие знаете, какво представят житото, царевицата. Знаете, приятели, всичко знаете. Няма човек в света, който да не знае, какво представят житото, царевицата, бобът и др. Мнозина мислят, че всичко знаят, а всъщност малко знаят. Мнозина мислят, че са осигурени, а всъщност не са осигурени.

Преди години отидох в Рилския монастир. Като разгледах всички забележителности, заведоха ме в една стая, да видя черепите на някои калугери, живели в тоя монастир. Аз се заинтересувах да ги прегледам, защото мога да чета по тях. Прегледах ги и поисках да ми дадат една свещ.

Като осветих всичките черепи, дойдох до последния. Едва поставих свещта в черепа, и тя изгасна. Мислено се обърнах към духа на оня, чийто беше черепът, и му казах: Приятелю, не се безпокой. Каквото прочета, ще задържа за себе си, на никого няма да кажа, какво съм прочел. Ти живя преди много години на земята, но и до-днес още се страхуваш да не разберат, какъв е бил миналият ти живот. Не се страхувай, но изправи живота си, защото, като дойдеш следния път на земята, няма да бъдеш по-добре, отколкото си бил в миналото. Калугерът, който ме придружаваше, ме попита: Какво говориш на тоя череп? – Каквото и да ви кажа, няма да повярвате. Според вас, който се разговаря с човешките черепи, е извеян. Аз съм извеян, но какво ще кажете за оня, който изисква парите си от преди хиляди години? Не търси своите длъжници, нито от миналото, нито от настоящето. Прости на своите длъжници! Това не е ли дълг на умрели хора? Съдят някого, без да подозират, че неговата вина се крие в далечното минало. Днес виждат само последствието на неговото престъпление и го съдят. И това правят все умни хора! Продължих разговора си с черепа. Калугерът, чийто беше черепът, ме запита: Какво правиш? – Дознание. – Защо? – Искат ми сведения за тебе. – Може да ме затворят. – Не, аз ще направя всичко възможно за тебе, да те осъдят само условно. Той се успокои. Турих втори път свещта в черепа, но сега тя не изгасна. Той каза, че ми вярва вече.

Днес Христос слиза на земята със запалена свещ да търси истински човеци. Така е направил един от гръцките философи – Диоген. Той запалил свещ и тръгнал с нея из града. Всички го питали: Защо си запалил тая свещ? Какво търсиш? – Човеци. – Не виждащ ли, че светът е пълен с човеци? – Търся истински човеци. И Христос зададе въпроса: „Когато Син Человечески дойде втори път на земята, ще намери ли достатъчно вяра?” Ще намери ли хора, които ще приемат това учение? Питам: Дали пак ще се отрекат, както преди две хиляди години? Трябва ли пак да кажат: „Имай ме отречен! Не мога да страдам за Тебе.” Христос казва: Който не се отрече от баща си и от майка си и не ме последва, не е достоен за мене.” Аз правя допълнение към тоя стих: Който приеме баща си и майка си, брата си и сестра си в своя дом с любов, той е достоен за мене. Това е контраст на първия стих. Единият стих е взет в отрицателна форма, а другият – в положителна.

Христовото учение е приемливо и в двете форми: и в отрицателната, и в положителната.

Какво заключение ще дадем на тая беседа? По-добре да свърша без заключение.

Беседа от Учителя, държана на 13 април, 1919 г. София.

КАТО ГО ВИДЯ ПЕТЪР

Като го видя Петър, каза Исусу „Господи, а този що?“[120]

Дух и материя - това са двата полюса на човешкото битие. Под „дух“ се разбира вечното, безсмъртното, а под „материя“ се разбира преходното, това, което постоянно се сменя.

Следователно човек всякога минава през тези два живота - през живота на временното, гдето съществуват всички философски противоречия, заблуждения, и през света на безсмъртното, непроменливото. Тъй че животът тук на земята е живот материален, живот на заблужденията. На земята не съществува никаква истина. Човек, който обича истината, не се измъчва, не се изтезава, не проповядва за пари. Всеки, който убива брата си, за да донесе свобода на другите, всеки, който проповядва, че културата може да се насади чрез убийства, грабежи и насилия, е голям лъжец. Мъже или жени, които се изнудват, са лъжци.

Следователно ние, съвременните хора на културата, хората на двайсети век, които живеем в слънчевата система и сме далеч деветдесет и девет милиона мили от слънцето, сме намалили истината деветдесет и девет милиона пъти от действителната и с такава истина си служим в света. Значи нашата истина е деветдесет и девет милионна част от истината на слънцето. Бих запитал съвременните хора защо трябва да им се проповядва истината? Едни казват, че има Господ, а други казват, че няма Господ. И едните, и другите проповедници обаче все за пари проповядват. Като казвам, че всички проповядват за пари, то значи, че всички разбират истината от свое лично, индивидуално гледище. Когато нам е приятно, когато сме охолни, когато стомахът ни е нахранен, ние мислим, че навсякъде има ред и порядък. Развали ли се стомахът ни, ние казваме, че светът не върви добре, обществото не се развива правилно, хората са лоши и т.н. Такава е философията на човешкия стомах.

Слънчевата система, която представлява система от друга една система, се разглежда като стомах на тази система. В тази система не е както в нашата, да има само седем планети, а има сто милиона слънца. Това слънце аз го наричам „душа“. Силата му е сто милиона пъти по-голяма от тази на нашето слънце, а знаете ли каква е силата на нашето слънце? То всеки ден иждивява само за земята петстотин четирийсет и пет

милиарда, тоест силата му се равнява на силата на петстотин четирийсет и пет милиарда машини, всяка от които има по четиристотин конски сили. Значи всекидневно за земята са нужни толкова много машини с четиристотин конски сили, за да могат да я отопляват и осветляват. Като се върнете у дома си, сметнете колко коства тази енергия, която се всеки ден създава. Вие, учените хора на този век, сметнете каква ще бъде енергията на тази светлина, която изпълва пространството на цялата слънчева система. Като направите тези изчисления, с това въпросът, дали има Господ, или не, ще се разреши, макар че аз намирам за светотатство да се разисква върху този въпрос.

Тези хора, които казват, че има Господ, както и тези, които казват, че няма Господ, аз ги считам за умопобъркани. Няма какво да се твърди или отрича този въпрос. Всеки, който отрича, че има Господ, той вярва наполовина, а този, който казва, че вярва, той наполовина не вярва. Тъй че, като съберем тези две философии, те съставляват две полушария, едното от които е тъмно, а другото е светло. Тези, които отричат съществуването на Бога, те са обърнати с гърба си към Бога, а тези, които вярват в съществуването Му, те са обърнати с лицето си към Него. Това са верующите и неверующи- те. Като ми се говори за безверие и вяра, аз разбирам въртенето на земята около нейната ос. Може да ви се виждат парадоксални някои от моите твърдения, но светът е пълен с парадокси.

Бих ви попитал защо имате по две очи, а не по три, защо имате една уста, а не две и т.н. Ще ми отговорите: „Човек днес с тези купони намира храна едва за едната си уста, за един стомах, а какво щеше да бъде, ако имаше по две усти, два стомаха и т.н.?“ Може ли да ми кажете дали в другите слънчеви системи има хора с по няколко стомаха, няколко мозъка, с по няколко усти и т.н.? Учените хора казват, че на земята имало инфузории със сто и двайсет стомаха. Как ще си обясните, такава малка инфузория да има толкова много стомаси, а човек да има само един? Доколко е вярно това, още не се знае; учените хора го твърдят, но то още не е доказано.

Сегашният свят страда от недоказани твърдения. Единствената реалност в света е тази, че човек страда и живее. А има ли Господ вън от тебе - това е една твоя мисъл, едно предположение, една фикция. Господ не се нуждае от вашето доказателство, дали Той съществува, или не. Много смешно ще бъде, ако мравките в мравуняка започнат да проповядват дали съществува господин Дънов, или не. Господ не иска да

знае за нашата философия, дали според нея Той съществува, или не. Това е философия на мравките.

Следователно всички вън от църквите или в църквите са мравуняци, които разискват въпроса има ли Господ, или не. Когато престанем да спорим има ли Господ, или не, светът ще се оправи. Един ден, когато се определите дали вярвате, или не, че има Господ, това ще мога да го проверя, само като гледам как помръдвате устата си. Всички философи са писали цели томове по този въпрос само с помръдването и отварянето и затварянето на устата. Ако философите доказваха съществуването на Бога със сигурност, те трябваше да бъдат в състояние да оправят света. Тези, които отричат - че няма Господ, трябваше и те да са в състояние да оправят света. Обаче и до днес и едните, и другите нищо не направиха. Това показва, че и едните, и другите са лъжливи философи. Ако отидете при някой верующ, да му поискате пари на заем и той не ви даде, то каква полза, че той има надпис на верующ, а не ви подкрепи в такъв момент, когато се нуждаете. Тогава разликата между единия и другия е само в надписа, а не и във вътрешното съдържание. Питам ви тогава: като ви се отворят главите, колко пари ще имате в тях?

Първото нещо, което предстои на всички ви, е да се освободите от това лъжливо учение и да се убедите, че съществува Бог. Много интересно ще бъде положението на майката или бащата, ако започнат с ред доказателства или аргументи да убеждават дъщеря си, че тя един ден ще се влюби, ще се ожени и че нейният възлюблен съществува някъде в света. Такова е положението на хора, които доказват, че съществува Бог. Няма нужда да се доказва или да се отрича, че има Бог.

Петър запитва Христа: „Господи, а този какво ще прави?“ Аз отговарям: този цели две хиляди години ще философства има ли Господ, или не; възкръснал ли е Христос, или не; наистина ли е престоял в гроба, или не; кое общество е най-добро, коя църква е най-права, как ще се спаси светът и т.н. Днес върху всичко разискват, но не и върху самата истина. Съвременните християни ги уподобявам на критиците, които, щом излезе някоя книга, започват веднага да я одобряват или не. Светът е пълен с такива критици, които критикуват Божествената книга, разглеждат дали подлежащото или сказуемото е поставено намясто, дали този или онзи факт е верен.

Питам: коя е мярката, с която ти определяш тези неща? Дал си някому хиляда лева на заем, но след това положението ти се затруднява и той ти

връща парите. Ти казваш: „Отличен човек е този.“ Защо? Защото ти е поставил малко храница в стомаха. Отидеш някъде на гости, но оттам те изпъждат. Казваш, че тези хора са лоши. Защо? Защото те изпъдиха. Това е философията на пълните и празните стомаси. Аз ще приложа същата мярка. Ако си здрав, аз ще те нахраня, но ако не си здрав, ако стомахът ти е разстроен, няма да ти дам нищо.

Следователно не всякога нахранването е добро, както ненахранването не е всякога лошо. Вие казвате: „В такива случаи нас ни трябват лекари.“ Да, нам са необходими лекари, но при условията, при които днес живеем: когато си чукаме главите, когато се застрелваме и т.н. В деня, когато престанем да се бием, когато изчезнат болестите, няма да имаме нужда от лекари, от техните прибори и инструменти.

Вие казвате: „Нас ни трябват учители.“ Да, ако хората се раждат, ще имат нужда от учители; но ако не се раждат, ако бяха възрастни, каква нужда щяха да имат от учители? Казвате: „Имаме нужда от свещеници и проповедници.“ Ами ако хората са просветени, ако не се нуждаят от проповеди, тогава щяха ли да бъдат необходими проповедниците? Следователно учители, свещеници, проповедници, лекари са потребни само там, гдето има смърт, раждане, болести, невежество. Този род хора ги наричам хора на лъжата. Човек, на когото кракът е изкълчен, не трябва да го заблуждаваш, не трябва да му причиняваш болка, а да го оставиш да му заздравее.

Тогава питат хората: „Какво ще стане със света?“ Много чудна философия е тази. Тази философия прилича на тази на мравките, които мислят, че като престанат да спорят дали съществувам аз, или не, и аз наистина преставам да съществувам. Така мислят и хората, че Господ е едно понятие в нашия ум. Това го казва и Декарт, и други философи. И мравките мислят, че аз съм едно понятие в техния ум, и щом престанат да спорят за мене, и аз изчезвам. Но както тяхното съществуване не се обуславя от моето, така и моето не се обуславя от тяхното.

Аз ви представям една малко критична философия на въпроса. Думата „лъжа“ я употребявам в силната форма на истината. Тъй че според мене думата „лъжа“ съдържа истина без съдържание. Всяка истина, която няма смисъл в себе си, е лъжа. Или с други думи казано: всяко празно шише е лъжа. Лъжата е една обвивка, в която може да се поставят различни неща.

Петър запитва Христа: „Какво ще прави този?“ Богословците се интересуват какво е искал да каже Христос с тези думи. Христос искаше

да каже, че за в бъдеще в мравуняка ще има големи тълкувания за Него, хиляди и хиляди томове ще се пишат за Него, но светът ще се оправи и без това писане.

Казва се в Писанието, че Петър и Йоан били обичани от Христа. Какво се разбира под думите „любов“ и „обич“? Под „любов“ се разбира закон на самопожертването. Самопожертването е движение, препътуване на далечни пространства. Под „обич“ се разбира щедрост, тоест движение, на което силата не е тъй мощна, както при любовта. Да обичаш, значи да градиш, а да любиш - значи да носиш материал за този градеж.

Под „дух“, под качества на духа, разбирам проявление на сила, затова казвам, че духът е, който крепи света. Всеки строй се крепи чрез силата, обаче съвременните хора разбират силата като насилие. Някои престъпват законите и ние какво правим с тях? Обесваме ги. Ако мравките отричат моето съществуване, трябва ли да ги обеся? Ако аз бих бесил, бих избесил и двата вида хора - които вярват и които не вярват в Бога. Ще останат правоверните, тоест хората, които имат само една мярка и съзнават, че животът е едно велико проявление в света. Когато аз живея, чувствам и страдам, зная, че с мене заедно страдат, живеят и чувстват много други същества. Но ще кажете, че страданията на една мравка не са като моите. Как ще се докаже това нещо? Представете си, че до планетата Нептун, която е два милиарда мили далеч от слънцето, е проточен един човек. Можете ли да си представите колко голям ще бъде той изобщо и колко големи ще бъдат неговите пръсти? Като гледате толкова големи пръсти, вие ще мислите, че тези пръсти представляват нещо отделно от цялото тяло и ще започнете да режете пръстите му. Знайте, че цялото същество ще чувства еднакво болките, както и отделните части, макар и по-малко. Това проявление е общо за цялото битие и ние, като не разбираме законите, правим с това пакости и на себе си.

Трябва да знаем, че цялото човечество е един общ организъм и затова всеки трябва да употреби своята деятелност за подобрението, за благото на този организъм. Тези спорове, които съществуват вън в света, не ме интересуват и не съм в сила да ги спра. Те имат значение само за тези, които влизат в това течение. Ако попаднете между зъбците на някое мелнично колело и дойде някой философ, и ви каже, че това е волята на Бога, това не е вярно. Волята Божия не е била такава, а това е волята на майстора, който е направил колелото. Днес създадат един закон и казват, че това е волята Божия и тя трябва да се изпълнява. Ако ние познаваме

Бога, вярваме в Него, и то значи, че трябва да мислим, да чувстваме, за да градим, да сме силни като Него. Ще кажете: „Как е възможно да сме силни като Бога?“ Когато намислиш да направиш едно зло, ти си силен и да го спреш. Когато говориш за Бога, ти си силен да се спреш в тези си недостойни приказки. Бог, макар и да е Всесилен, Той никога не поставя двата си пръста, за да те стисне, философът е, който те стиска. Бог никога не наказва, а ти говори вътрешно. Почувстваш едно разочарование от себе си и от близките си и това показва, че ние не сме като Бога.

А сега ние си живеем спокойно, трудим се и гледаме по възможност да се осигурим колкото може по-добре. Днес светът е пълен с осигурителни дружества. Гробищата са пълни с осигурени души. Всички умрели, за да бъдат погребани, за да ги опеят - трябва да им се заплати за всичко. Защо се грижите за тези осигуровки, защо не си зададете въпросите: има ли душа, или не; живее ли човек след смъртта си и т.н.? Колцина от вас са сигурни, че след смъртта си ще продължават да живеят? Всички вярвате, че ще умрете и с това животът се свършва. Преди колко хиляди години влезе между хората това учение на смъртта? Учението за смъртта е една аномалия в живота. Господ каза на първите хора, че ако ядат от дървото за познаване доброто и злото, ще умрат и ще отидат да живеят на земята, и след много хиляди години ще се върнат при Бога отново.

Тъй че смъртта е материята, а животът - духът. Материята и духът са двата различни полюса. Смъртта представлява основа на живота, материалите представляват основа на духа, тоест в материалите се крие горивото за духа. Следователно материалите трябва да се сгъстят, хората трябва да станат неверници. Бих желал в някои случаи хората да не вярват в някои неща, например в злото. Всичко, което се пише във вестниците, вие му вярвате и затова днес светът страда от много вяра. Такава вяра обаче е безполезна и тя не трябва да съществува.

Учат ни, че след като умрем, всичко ще се свърши. Какво ще се свърши? Ще се свършат противоречията в живота. След като изплатя полиците си, ще престане вярата и в лъжите. А като престане вярата на лъжите, ще престане и вярата на доброто в себе си. В какво се състои тази вяра? Да щадя живота и благото на своите братя и ближни, а за постигането на това нещо, трябва да се мисли и желае само доброто им.

Ще питате: „Как може да се оправи това общество?“ Някои мислят, че като дойдат болшевиците, те ще го оправят. Не, те ще го забъркат. Там,

гдето има бесене и колене, няма и оправяне на света. Аз наричам болшевиците незаконни деца на аристократите и царете. Това незаконно дете казва на баща си: „Ти ме остави да скитам изоставен от всички, но аз ще те намеря и ще отмъстя за стореното."

Всички днес се стремят към чуждата собственост, обаче наша собственост е само това, което имаме в себе си. Земята е условие, при което може да живеем. Тя е тъй широка, че може да живеем където и да искаме, стига да сме доволни от това, което имаме. Ако не си доволен от земята, дай едно заявление до Бога, като споменеш, че тук ти е тясно. Бог ще те пита къде искаш да живееш, дали на Марс, Юпитер, Сатурн, или другаде, и където поискаш, Бог ще изпрати слугите Си да те преместят.

Петър запита Христа: „Господи, а този какво ще прави?" Христос отговори: „Йоан е човекът на любовта и нему предстои велика задача в света." Когато дойде денят, в който ще разберем какво трябва да правим, тогава ще се появи любовта. Жената пита мъжа какво ще прави. Той ѝ отговаря: „Ще ми готвиш, ще ме наглеждаш. Като се върна уморен, ще ми постелиш, а когато не слушаш, ще те накажа." Така казват и на чиновниците - ще работят; когато направят някое престъпление, ще ги накажат. Така се казва на свещеници и на проповедници и т.н. На свещениците се казва, че трябва да опяват умрелите, за да не се вмирисват. На владиците се казва, че ще разглеждат дела, как се женят хората, дали правилно е тяхното желание да се разведат и въз основа на техните решения им се дава или не развод. В заключение всички служещи по разните учреждения чиновници, всички свещеници и учители ще кажат: „Боже, благодарим Ти, че изпълнихме както трябва Твоята воля."

Българите ред години все казваха: „Да се освободим от игото на турците, да влезем в съюз със сърбите и гърците." После обаче искаха да се освободят от съ- юзничеството на гърците и сърбите. Освободиха се и от него. Докато едни се освобождаваха на тила от своите неприятели, други действаха зад тила и там се освобождаваха. Тези, които работиха зад тила, все за ужасите на войната говориха, апелираха към всички да подарят кой какво може за войниците, да се облекчи положението им и т.н. Всички все за народа работят. Дойде ден, какъвто е днешният, всички, които са с пълни джобове, мислят, че са изпълнили както трябва своя дълг и казват с радост: „Христос възкресе!" Другите им отговарят: „Наистина възкресе." И с това се свършва всичко. Но бедният, огорченият в душата си казва, както руският селянин: „Есть деньги - Христос воскресе, нету денег - смертью

смерть.“ Христос не принадлежи само на руснака. Той е общ принцип, Който прониква целия човешкия живот. Не мислете, че искам да ви подиграя, но ви казвам истината тъй, както никой не ви я казвал.

Съвременните учени хора правят разни опити със слънчевите лъчи. Те са прекарвали един слънчев лъч през една стъклена призма и са забелязвали, че този прост слънчев лъч се разлага на седем цветни лъчи, и това са наричали слънчев спектър. На всеки един от тези цветни слънчеви лъчи е било поставяно някакво растение и е наблюдавано какво влияние му е оказвал онзи цветен лъч.

И тъй, учените казват, че светлината е образувана от седем цвята, но това не е право. Цветовете не образуват светлината, те са сенки вътре в светлината. Светлината е нещо повече от цветовете. Когато намалите вибрациите на светлината, тя ще се превърне в цветове, но когато се подигнат вибрациите ѝ, цветовете ѝ изчезват. Когато кажем, че ние се различаваме един от друг, то се разбира, че се различаваме, но когато минаваме през някоя призма, защото става пречупване през нея. Но минем ли през някоя събирателна леща, ние сме еднакви, защото тя ни събира.

И тъй, животът е една голяма призма, през която като минем, нашият живот се пречупва и ние се явяваме в един цвят. Всеки човек представлява един цвят на тази голяма призма. Ние сме различни до смъртта, но минем ли в смъртта, всички се обединяваме и сме еднакви. Питате ме: „Ами зад смъртта в какво положение ще се намираме?“ Казвате, че зад смъртта няма никакво съществуване. Питам ви: преди да се разложи светлината на своите съставни цветове, тя имаше ли енергия? Да. Тогава защо тази енергия да не продължава още да съществува? Какво нещо е съществуването? Съществуването не е нищо друго, освен продължаване на Божествената деятелност, което показва, че тя е непрекъсната. Христос се обръща към Петра и му казва: „Ти не се смущавай. Тези лъчи, които ще минат през Йоана, представляват любовта, тоест един принцип.“

Ще ме запитате как ще се образува бъдещият строй. Ако гъсеницата, която е на листа, си зададе въпрос: „Как мога да туря ред и порядък в живота?“, вярно е, че тя, като гъсеница, не може да тури ред и порядък в живота, но като пеперуда тя ще има всички условия да се развива.

Всичките заблуждения се пораждат от това, че ние искаме да турим ред и порядък навсякъде в света и мислим, че ще можем да сторим това. Господ е направил света отлично, а ние, като видим, че една стая е голяма,

веднага поставяме една стена в средата и стават две стаи. Дойде друг квартирант, той постави друга стена накръст и с това усложнява живота, а стаите стават четири. Казвате: „Ние сме много културни хора.“ Да, но трябва да намалите стаите. „Ами после?“ После ще започнете да живеете в безсмъртието на слънчевите лъчи. Като дойдем до това положение, ние няма да мислим кой какво мнение има за нас, а ще гледаме да даваме най-добри плодове.

Ние сме плодове, затова нашите мисли и желания трябва да станат съществената ни храна и да ги облагородяваме всеки ден. Това може да ви го докажа с опит. Посаждате една ябълка, но виждате, че ред години тя ражда само по един плод. Аз може да я накарам да роди до хиляда ябълки, ще я накарам да работи заради вас. Засаждате сто-двеста декара земя, за да имате много храна. Дайте на мене само един декар, аз ще изкарам толкова храна, колкото вие от вашите сто-двеста декара. Ще кажете: „Това е много казано, този човек много мисли за себе си.“ Не, аз мисля за себе си това, което и Господ мисли за мене. Като започна да садя този декар земя, аз ще кажа: „Господи, ела с мене при тази работа, за да докажем на учените хора в света, че те може да направят много повече от това, на което се надяват, но ако са с Тебе.“

Този опит може да го направя още днес и още днес да се измени всеки, който пожелае. Едни може да се изменят веднага, защото за тях е дошло времето, и ако продължават да живеят така, ще ги отнесе някоя катастрофа. А други не могат да се изменят, защото не им е дошло времето. Едни трябва да си завият пашкула, а други, които са си завили вече пашкула, трябва да станат пеперуди, да пробият пашкула си и да хвръкнат.

Някои казват: „Спасението на човека е само в църквата.“ Не, спасението е само в пашкула или в пеперудата и нейните сокове. Следователно, ако може да влезете в мисълта на някой писател, ще може да извадите оттам най-хубавите сокове. Някои казват, че Библията е живо слово. Ако тя беше живо слово, то би трябвало, като се постави на главата на някой болен, веднага да оздравее. Но не става така. Значи тя не е живо слово, а съдържащата се в нея енергия. Ако може да обърнете тази енергия в нещо реално, болният ще може да се излекува. Като положим ръката си върху главата на някой болен, тази енергия, която се съдържа у нас, ще може да се превърне в мощна сила.

Христос се обръща към Петра и казва: „Когато дойде любовта в света -

тоест когато дойде Йоан, когато хората почувстват, че са братя, макар едни да знаят повече, а други - по-малко, или едни да са по-богати, а други – по-сиромаси, тогава ще дойде и Царството Божие."

Един народ може да е по-богат, да има повече знания, да има повече собственост, това не са съществени неща, това са преходни стадии в живота, както на отделния човек, тъй и в цял народ. Един народ се намира още в стадията на един пашкул, друг народ се намира в ста- дията на една пеперуда, а всички трябва да дойдем до положение, да преобразуваме своята мисъл така, че да създадем нова култура, в която да няма сиромашия, да няма осъждане, а навсякъде да съществува музика и песен. Тогава земята ще прилича на една хубаво обработена райска градина, в която всички хора ще пътуват безплатно. Всеки ще заема някаква длъжност, без да му се плаща за това нещо.

Вие казвате: „Това ще бъде в някакво далечно бъдеще, а докато дойде това време, ние ще бъдем готови." Вие оставяте една гъсеница и в градината на един богат, и в градината на един беден. Тя обаче и на двете места еднакво ще яде листа и ще развали цветята. Ако оставите една пеперуда в градината на един беден или богат, тя ще изсмуче соковете на цветята, без да ги повреди.

Христос е донесъл едно учение, за да ни направи вътрешно свободни. Не мислете, че искам тук пред вас да философствам. Всички ние сме глупци, но аз обла- жавам глупавите хора. „Глупав" сиреч „простодушен" са синонимни думи. Глупавият човек си знае едно верую и не разсъждава повече какво нещо е Бог, съществува ли Той, или не и т.н. Този човек знае, че Бог е добър, а ние сме лошите.

Някоя вечер сте хапнали повечко, разстройва ви се стомахът. Скоро викате лекар и търсите виновника на вашето разстройство - кокошката била лоша, месото не било тъй прясно, готвачът не го сготвил добре и т.н. Не, никой отвън не е виноват за вашата болест, а вие сами сте си виновни. Под „храна" разбирам мислите, желанията, чувствата, които съществуват в света, и които ние изяждаме. Според това, какви са тези чувства, мисли и желания, добри или лоши, такова ще бъде и нашето разположение.

Преди два дни влязох в една къща, гдето госпожата беше рязала много лютив лук. С влизането си веднага усетих миризмата на лука. Така би усетил и един чувствителен човек лошите и добрите мисли в една къща. Ще кажете: „Може ли да се сготви, без да се нареже и опържи лукът?" Да, но щом се нареже лукът, той губи своята магнетична сила. Ако поставите

лука цял в яденето, той няма да люти. Така е и със стиховете в Писанието. Много проповедници, като започват някоя проповед, първо нареждат въведение, а с това разкъсват отделните стихове.

Великите философи и писатели никога не започват с въведение. Когато чета някоя книга, никога не преглеждам предисловието ѝ, преди да я прочета. След като я прочета, тогава преглеждам и предисловието ѝ. Проповедникът започва например с такова предисловие: „Господ създаде света, защото мъжете били такива, жените - онакива." Започни просто и кратко: „Бог създаде света, за да се веселим и пеем." Господ никога не е пожелавал да се колим, да се бесим, а е повикал всички Свои създания, и малки, и големи, облечени с разни костюми, да се веселим и да пеем.

Светът е широк, за всички има място, радостни и весели бъдете. Вие казвате: „Това е моя частна собственост. Нямаш право нищо да ми буташ." Господ никъде не е писал, че това или онова е Негова частна собственост. Той навсякъде пише: „Яжте от всичко колкото можете, но не преяждайте. Работете, но не се трудете. Трудете се, но не се мъчете." А вие казвате: „Животът е сериозен, трябва да се работи, за да се изплатят дълговете." Що е дълг? Казвате: „Имаме дълг към отечеството си, към народа си или към всеки друг, от когото сме взели пари на заем." Казвам: приятели, много сте взели вие, много имате да давате.

Аз нямам никакъв дълг към българския народ. Ще ме попитате защо съм дошъл тогава. Дошъл съм да ви попея, да ви повеселя и да ви поговоря, че Господ не е направил света тъй, както вие мислите, че вашите закони са криви и това, което вие проявявате, не е българщина.

Едно време, когато тръгвах от слънцето, запитах: „Какво да кажа на българите, като отида при тях?" „Да им кажеш, че трябва да бъдат честни, умни, добри и справедливи. Ако хората на стомаха живеят така, ще може чрез нашата артериална системата да им изпращаме и нашата енергия. Но ако не живеят така, ние ще затворим крановете си и няма да им изпращаме никаква енергия." Това е, което ми казаха от слънцето, и аз предавам техните думи. Някога се оплаквате, че нямате плодородие. Защо? Защото не сте честни, добри, умни и справедливи. Тази година на българите се отпуща голям кредит. Ще има голямо плодородие и ако така вървят, следната година, ако спазват тези четири качества, ще има още по-голямо изобилие.

Някои мислят, че пътуване от слънцето до земята е много мъчно. Отворете очите си и ще можете да пътувате до слънцето. Вие в това

отношение приличате на онези моми, които изпълняват точно съветите на майка си, когато дойде въпрос да бъдат сгледвани. Майките казват: „Ти, като се срещнеш със своя възлюблен, премрежвай очите си и гледай надоле, прави се скромна, за да може хубаво да го омотаеш.“ Като я види момъкът, намира я за много скромна, но като се ожени, тогава тя си отваря очите и разбира какво е било нейното благородство и скромност, и докога са били необходими. Не, като се срещнат момък и мома, не трябва да си премрежват очите, но да ги отворят широко и да си кажат: „Това съм аз, което ме виждаш.“ А сега и двамата говорят за благородство. А къде остана благородството? Той излъгал десет моми, а говори за честност и чистота. Същото е и с момата, ако и тя има подобни грешки. Хората се чудят после защо им се раждат лоши деца.

Ние имаме такива вътрешни недъзи в сърцата, умовете и душите си, а после казваме, че Господ бил несправедлив.

Аз, откак живея в България, спечелих си много епитети. Наричат ме лъжец, неканен пророк, вагабонтин и др. Всички тези епитети ще ги занеса, като се върна на слънцето. Там ще напиша своите бележки и впечатления от България. От моята книга ще зависи бъдещето на България тук на земята. А ако ме питате какво всъщност съм, след като имам толкова епитети, бих ви казал, че съм един екскурзиант. По същия начин може да питате и за Христа - отгде дойде Той и Какъв беше. Да оставим за Христа, нека се върнем към мене. Може да кажете отгде съм дошъл и отгде произлиза моята фамилия, фамилията, която нося, е псевдоним. Бащата на моя дядо бил много як, корав като дъно. Затова му дали този прякор - Дънов. Но дъно има и на бъчва, и на река, и на море, та затова интересно е да се знае за какво дъно се говори. Моето име го има навсякъде. Горко на онзи, който няма дъно. Тъй че Дънов го има навсякъде. Всички вие в такъв случай сте дъновисти, не мои последователи, но хора с дъна. И след всичко това, турили ми едно прозвище - дъновизъм. Аз не съм турил дъната в света. Бих желал, когато видя някоя чешма че тече, да я видя, че няма дъно.

Съвременните хора трябва да имат дъна, и то не по едно или две, а много. Опасно е положението на всеки, ако има само две дъна. Ако се задънят червата ти и гръцмулят ти, какво ще бъде твоето положение, щом няма място, от което да излезе храната ти? Най- нещастен човек е този, който има две дъна в ума и сърцето си. Следователно едното дъно трябва бъде като една плоскост, в която Бог да се проектира и да дава светлина на

хората.

Христос се обръща към Петра, който беше консерватор човек и искаше да дойде Царството Божие само за евреите, и с него се разговаряше. Петър обичаше да катехизира и казваше на Христа: „Ти, Господи, не си живял много години на земята, не познаваш хората добре. Затова бъди по-предпазлив.“ Христос му каза: „Махни се от Мене, ти носиш една дяволска мисъл.“ Тъй казваше Петър и за Йоана, да не му възлага Христос никаква работа, защото бил млад. Христос му казваше да остави всеки човек да се проявява свободно, тъй както Господ го е създал. Ако си вълк, прояви се какъвто си и кажи на другите: „Аз съм жесток човек и ако искаш да живееш с мене, ще бъдеш измъчван по всички правила на моето изкуство.“ Трябва да бъдеш искрен в себе си и към другите и само по този начин ще се прояви любовта.

Когато дойде любовта в света, тя ще внесе нови сокове за нова култура. Любовта носи нова материя. Не може да направите едно порцеланово гърне, ако нямате такава материя; не може да направите един стъклен предмет, ако нямате такава материя. Следователно Божествената любов носи такава есенция, която ще изработи форми на бъдещия строй.

Тъй че нещастията, които днес преживяваме, се дължат на разрушението, което сега се върши. Когато в нашия мозък се разрушават някои клетки, настава страдание в целия организъм. Ако един френолог постави пръста си върху главата ви, той веднага ще може да определи вашето положение и настроение. Например гой ще може да познае дали сте честен, справедлив, дали сте философ и т.н. Ще кажете: „Опасни са тези хора, които, като пипат по човешките глави, познават какъв е човекът.“ Ами онези хора, които пипат в човешките умове, сърца и кесии, не са ли по-опасни? Опасен човек е този, който бръсне без вода и скубе космите. Опасен е и онзи човек, който изнудва другите хора по всички правила на християнството. Има ли нещо по-отвратително, когато в името на любовта вършим най-големите престъпления? Няма по-лошо нещо от това, когато, като обичаме някого, ние го изнудваме и с това той дохожда до положение да изгуби вяра в света.

Христос казва: „Петре, ти трябва да възприемеш Йоана в света, тоест да приемеш новото учение.“ Новото учение е учението на любовта. Ще попитате: „Как се възприема любовта?“ Как се възприема топлината? Излез на топло и изложи гърба си. Как се възприема светлината? Отвори органите, с които тя се възприема. Божествената истина е за всекиго.

Всеки ще възприеме от любовта толкова, колкото му е необходима.

На всеки писател аз гледам като на един цвят, който ще цъфне през пролетта. Всеки цвят ме радва, но важно е дали ще върже. Ако пък завърже, опасно е плодът му да не окапе. Ако узрее плодът, ще имаме един отличен писател. Следователно всеки учен човек, всеки писател или всяко духовно лице, от плодовете на когото излизат добри мисли, добри сокове, е благословен. Затова са изпратени писателите и добрите хора в света.

Иде време вече, когато сърцата на хората ще цъфнат тъй, както растенията цъфтят. И горко томува, който не иска да цъфне. Такъв човек умира. Искайте всички да цъфтите и да връзвате. Ще кажете: „Този философ тъй казва, онзи тъй казва." Оставете кой какво казва, но вижте, че слънцето пече и обърнете погледа си към него. Не мислете, че ще може без слънце на този свят. Велика идея е свързана със слънцето. Хора, които не обичат слънцето, не обичат и Бога. Ще кажете: „Мойсей е казал да не се покланяме на слънцето." Вярно е това - слънцето няма нужда да му се кланяш и служиш, то само дава, а ти взимай, колкото можеш повече.

Смешно е, когато някой велик човек ви дава много, а вие искате да му се отплатите. Вие благодарете, че е дошъл и прилагайте това, което ви е дал. Днес вие се интересувате много за България, биете се за нея, но след сто или хиляда години чии поданици ще бъдете? Казвате си навярно в себе си, че след хиляда години ще бъдете в гробищата. Какво нещо е гроб? Петелът като постави своя зародиш в едно яйце, този зародиш остава затворен вътре като в гроб, но ако има условия за развитието на този зародиш, от него ще излезе пиленце. Гробът е яйцето, тоест бъдещите условия за нов живот.

Да умре някой, значи да се премахнат всички пречки за развитието му, и след смъртта да се явят нови условия за нов живот. Гробът е яйцето, което дава новите условия за живот, а смъртта е съдебният пристав, който взема всичко непотребно от тебе.

Като тръгвах от слънцето, слушах да се говори за хората тук на земята, че макар и от толкова хиляди години приемат слънчевите лъчи - понеже нямат развити мозъци, не могат да разберат какво им предаваме чрез тях. Но днес вече телепатията е повечко развита, та ще могат да разберат какво им предаваме. Някои казват: „Всяка коза за своя крак виси." Да, но миризмата ѝ не е вързана за „своя крак". В тази философия няма никакъв смисъл.

Христос показа чрез Йоана, че младите ще оправят света. Петровците няма да оправят света. Нека ме извинят тези от вас, които сте Петровци, но на тях днес не може да се разчита. И аз съм Петър, но бъдещето не е наше, а на Йоановци. Важна дума е „Йоан“. Йоан постави главата си на Христа и Го запита: „Господи, кой ще Те предаде?“ Христос му каза: „Онзи, който Ме най-малко обича, той ще Ме предаде.“ Онези хора, които имат най-малко любов, най-малко истина, аз ги наричам предатели на човечеството. Онези, които любят, които са готови да се жертват, да умират доброволно за доброто на другите, аз ги наричам герои в света. Да умре някой човек - разбирам да създаде нови условия за живот. Днешното учение на Петра е това: „Като умра аз, с това и цял свят умира.“

Като се върнете вкъщи, изменете всеки името си. Сегашните имена няма да ви спасят. Ето защо православната църква, като ръкополага някого за монах, изменя името му. Много добре започват с това променяване на името, но монахът по-нататък пак си върви постарому.

Махнете старите си надписи, обърнете шишето надолу, за да изхвърлите старите сокове, всички лъжливи философски учения, всички лъжливи мисли и да внесете новото учение, което иде отгоре надолу. Изпразнете вашите шишета и ще дойде учението от слънцето. Ако обикнете слънцето, то ще ви говори с такъв сладък език, какъвто никога не сте слушали. Понеже не го слушаме, затова понякога то ни пече.

Ние хората на земята сме големи консерватори. Упорити сме и на нищо не вярваме. Вие ме слушате и си казвате: „Отгде знаем, че и той не ни лъже?“ За да проверите колко са верни моите думи, приложете всичко на опит.

Ще ви дам един пример, за да видите доколко е упорит българинът. В един монастир при един игумен живял цели двайсет години един българин като слуга. Той бил много упорит и каквото му заповядвал игуменът да свърши, всякога го изпълнявал в обратния смисъл. Някога игуменът му казвал: „Иване, изведи магарето от обора навън.“ Слугата го извеждал, но го докарвал при игумена. Игуменът се чудел какво да прави с този упорит българин. Един ден му дохожда наум една светла идея, а именно: решава за в бъдеще каквото иска да му направи слугата, да му го каже в обратен смисъл, та дано, като го изпълни по обикновеному обратно, да се дойде до същия резултат. Затова един ден, като били заедно със слугата и магарето на едно много опасно място, игуменът прилага първия опит и казва на слугата: „Иване, тикни магарето надолу!“, като се

надявал, че той ще изпълни заповедта му тъй, както обикновено я изпълнявал. Иван му отговорил: „Господарю, никога не съм изпълнявал твоята заповед в прямия й смисъл, затова днес ще я изпълня тъй, както желаеш.“ Бутва магарето в пропастта и то се убива. Така постъпват и днешните християни.

Ние трябва да възприемем в прав смисъл новото учение, да бъдем искрени, честни и да знаем, че всяка наша лоша мисъл или желание имат лошо последствие, и ще дойде ден, когато тази наша мисъл ще произведе такъв резултат, че ще ни спре в нашето развитие. Тя може да произведе у нас слепота, идиотство и т.н. Всяка добра мисъл може да произведе най-добри резултати. Затова Христос казва на Петра: „Дай простор на Йоана в твоето сърце.“

Бих желал от днес всички да сте млади, да дадете място на Йоана във вашето сърце и да не питате повече Господа дали ще възкръснете. Вие всички ще възкръснете, но не вярвате във възкресението, затова и ще умрете. Вашето положение прилича на това на някой затворник, който, във времето, което прекарва в затвора, много пъти припада, но все го свестяват, за да го обесят един ден, според както е присъдата му.

Ние забравяме много пъти, че животът има по- голям смисъл от този, който живеем. Затова всички трябва да започнем да действаме индивидуално и колективно, да се пробуждаме мислено, и следния път да не ви срещам тук на земята, а вие да ме срещнете горе на слънцето и по този начин да проверите доколко е вярно всичко това, което ви говоря. Слънцето е стомахът на цялата слънчева система. Там ще ви сложат един богат обяд и ако искате да останете там, ще ви оставят, а ако искате да отидете другаде да работите, ще ви пуснат да си отидете.

И тъй, Христос възкръсна, за да даде свободен билет на хората за пътуване, да пътува кой където иска, и с това да се избавят от съвременните връзки на лъжливата философия.

Това е новото учение, учение на любов, мъдрост и истина в пълния смисъл на тези думи.

Беседа от Учителя, държана на 20 април – Великден, 1919 г. София.

КОГА СЕ МОЛИШ

А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка; и като си затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, Който е в тайно, и Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде наяве.[121]

Мнозина запитват: „Защо човек трябва да се моли?“ Молбата, молитвата е съзнателен процес на работа. Някой пита може ли човек да не се моли? Може. Умрелите не се молят. Значи всяко живо същество се моли.

Аз ще разгледам молитвата като велик природен процес, а не както вие я разбирате. Както вие се молите, това не е молитва. Ако мълчанието на устата или мърдането на устните е молитва, тогава и есенните окапали листа се молят. Всеки е виждал как есенните листа, като падат на земята, се мърдат - движение има около тях. Обаче всяко движение не е работа. Съзнателното движение е работа.

Молитвата е съзнателен процес на човешката душа. Като се моли човек, душата му се проектира отгоре надолу. Тя излиза извън себе си. Тоя процес наричаме излизане от тесния чертог, в който живеем. Когато амебата простре крачето си, за да хване храната си, това е молитва. После тя свива крачката си и храната влиза навътре.

Когато се моли човек, трябва да се изказва точно, определено, да изрази мисълта си с малко думи. Всяка дума трябва да отговаря на съдържанието си. Ако изговаря думите „метаболизъм“, „анаболизъм“ и „катаболизъм“ - всяка от тях подразбира известно съдържание. Под „метаболизъм“ разбираме химичен процес, който става в клетките, за да променят състава си. Процесът, при който клетката обработва неорганичната материя в себе си, се нарича „анаболизъм“. Разлагането на живата материя в растението се нарича „катаболизъм“.

Човек се моли, когато има нужда. И ако в молитвата не се извършва някакъв вътрешен процес, това не е молитва.

Най-обикновеното нещо в света е молитвата. Всички се молят. Кой се моли? Слабият. Силният не се моли. Слабият се моли на силния, силният се моли на по-силен от себе си, той пък - на още по-силен и т.н. Като наблюдавате молещите се, ще видите една градация. Всички живи същества са свързани с молитва.

Някой казва, че не се моли. Защо не се моли? Защото бил господар. И той се моли. На кого? На слугите си. Ученият се моли на лекаря. Силен и слаб човек, това са относителни понятия. Да мислиш, че си силен, това значи да се самоизлъгваш. Когато дойде лекарят със своята губерка и вкара в кръвта ви някакъв серум, тогава виждате колко сте силни. Аз наричам силен човек оня, който може да се бори с всички болести, с всички лоши мисли и желания. Не е достатъчно само да се бори, но да ги побеждава. Като минавам край гробищата, виждам, че и най-големите герои са претърпели фиаско. Де остава тяхното геройство? След всичко това сегашните хора почитат умрелите герои, а гонят живите. Докато е жив тоя герой, всички го гонят, вестниците пишат за него, хулят го. Щом умре, турят му паметник и започват да го славят.

Сегашните хора само обещания дават, а нищо не изпълняват. В това отношение те приличат на циганката и болното ѝ дете. Разболяло се детето на една циганка. То постоянно искало от майка си ту млечице, ту масълце със симидче, ту пиленце. Тя слушала молбата му и само отговаряла: „Ще ти дам, маминото, всичко ще ти дам." Бедна била циганката, не могла да задоволи желанието на детето си. Най-после то умряло. Циганката плачела и нареждала: „Е, маминото, поне от всичко си хапна." От всичко и от нищо. Така постъпват всички хора: това ще направим, онова ще направим - нищо не правят. Така постъпват всички партии: това ще направим, онова ще направим - нищо не правят. Все проекти дават, но нищо не излиза от тях, не ги реализират. Като умре човечеството, всички ще кажат: „Поне се облагородихме." Това значи неразбиране дълбокия смисъл на живота.

Днес всички хора се женят, раждат им се деца, умират, други се раждат. Отиват на война, едни други се убиват. В края на краищата те казват: „Ще решим и тоя въпрос." Какво решиха хората от две хиляди години? Ще кажете, че придобиха голяма култура. Аз не вярвам в това.

Според мене съществуват два вида култури, два вида религии, два вида партии: култура на светлината и култура на тъмнината, религия на светлината и религия на тъмнината, партия на светлината и партия на тъмнината. По какво се отличават едните от другите? Първите знаят да строят, да градят и носят благото на човечеството, а вторите - да събарят и рушат.

„Кога се молиш." Каква трябва да бъде молитвата? Какво представя тя? Молитвата е съвкупност от принципи, от елементи, чрез които се

проявяват чувствата и мислите на човека. Молитвата трябва да бъде съзнателна, да има определена цел. Оня, към когото отправяш молбата си, трябва да ти е познат. Детето се моли на майка си, която познава. В тоя случай неговата молба е точно определена. То знае какво иска и от кого иска.

В Америка някъде една бедна жена била принудена да отдели детето си и да го изпрати в един от големите градове да изкарва само прехраната си. Цели шестнайсет години то било далеч от майка си, между чужди хора. То пораснало, станало юноша. По едно време младото момче заболяло тежко и лекарите се произнесли, че болестта му е неизлечима. Трябвало да съобщят на майката да дойде при момчето си. Тя пристигнала и заварила момчето си в безсъзнание. Силно разтревожена, но с упование в Бога, майката поставила ръката си върху главата на детето. Макар и в безсъзнание, то прошепнало: „Майко!“ Само с едно полагане на ръката детето познало майка си. От тоя момент положението на болния се подобрило. Любовта на майката го спасила.

И тъй, когато и ние се обърнем към Бога, Който обединява всички същества, работите ни ще се наредят. Животът ни на земята не е нищо друго освен съзнателен процес на познаване на Бога и Христа. Да познаваш Бога, това значи да използваш всички добри мисли, чувства и желания, вложени в битието. Това значи всички живи същества да бъдат в съгласие помежду си. Няма да обяснявам защо всички хора не се разбират. Ще дойде ден, когато всичко живо ще разбере закона на любовта. Тогава всички хора ще си подадат взаимно ръка.

„Кога се молиш.“ Това значи да се самоопределиш в идеите си. В тоя смисъл молитвата е самоопределяне. Буквата „м“, с която започва думата „молитва“ се състои от три ъгъла: двата са с върха нагоре, а средният - с върха надолу. Средният ъгъл показва, че душата, която отправя молитвата си към Бога, е бременна. Качеството на молитвата се определя от плода на тая душа.

Молитвата е нищо друго освен дълбоко желание на човешката душа да постигне нещо. За реализиране на това желание се иска участието на ума, на сърцето и на волята. Дето умът, сърцето и волята се съединяват, там молитвата се реализира. Това съединяване може да става в тъмнина, може да става и в светлина - безразлично. В какво направление се молят хората, не е важно. Едно се иска от тях - да се молят. И вълкът, като излиза вечер да си търси храна, също се моли. И добрите, и лошите хора се молят,

но се различават само в резултатите от съединяването на своите мисли, чувства и действия. Няма живо същество, което да не се моли, обаче молитвата е толкова по-определена, колкото съзнанието е по-високо. Един от елементите, който участва в молитвата, е любовта.

„Влез в скришната си стаичка“, това значи влез в мястото на самоопределянето. Тая стаичка подразбира мястото, дето се организират човешките мисли и чувства. Да се молиш, това значи да отправиш своя доклад към оня Велик Център, от който си излязъл. За какво ще дадеш доклад? За работата, която си свършил. И в отговор на това ще стане правилна обмяна между твоите мисли и чувства и тия на съществата от възвишения свят.

Ако някой мисли, че може и без молитва на тоя свят, той е на крив път. Не може без молитва. Само умрелите не се молят. Ония, които живеят във вечна тъмнина, също не се молят. Само децата, които не са се родили, не плачат, нито се молят. Души, които не са дошли на тоя свят, които не са видели светлината, не се молят. Всеки, който е дошъл в света на светлината, се моли, тоест самоопределя се. Той е в непреривна връзка с битието. Като знаем това, да не спъваме оня истински, естествен процес, който се извършва в нас. Не е важно дали принадлежим към дадена религия, или не. Молитвата е предшествала всякаква религия. Религиите са дали различни форми на молитвата и с това са я изопачили. Молитвата не става по заповед. Да мислиш, че можеш да се молиш по заповед, това значи да се самоизлъгваш. Молитвата е свободно действие на човешкия дух и на човешката душа. Когато човек иска да се самоопредели, тоест да покаже, че се моли, той проявява мисъл, чувство и действие. Ако в молитвата не участва мисъл, чувство и действие, тя не е истинска.

„Влез в скришната си стаичка.“ Коя е тая стаичка? Тя е единственото неопетнено място в човешкия свят.

Тя е най-чистото място, дето човешко око не е проникнало, нито човешко желание се е проявило, нито човешка воля е действала. Човешката душа влиза в това девствено място и оттам отправя молбата си към своя Отец. Казвате: „Не можем ли да се молим в църква, вкъщи някъде или на улицата?“ Не можеш. Ще се молиш само в скришната си стаичка. Не можеш да се молиш нито в църква, нито вкъщи, нито на улицата.

Скришната стаичка е вътре в тебе. Бог е определил това място със закон, който има отношение към бъдещето, което е светло и велико. В бъдеще хората няма да живеят, както днес. Сега пътуваш и като дойдеш до

границата, веднага те питат де е паспортът ти. Взимат паспорта ти, разглеждат чертите ти, дали отговарят на това, което е писано в него. Защо е нужен паспорт? Да не си някакъв престъпник? И това не е лошо, но когато говори за молитвата, Христос казва, че трябва да се съблечеш от всички човешки вярвания и постановления, да оставиш всичко настрана и да влезеш в скришната си стаичка - в своята девствена душа. Там ще разбереш дълбокия смисъл на нещата: защо живееш и защо трябва да се молиш. От това място ще разрешаваш най-великите въпроси.

В бъдеще всички царе, управници и министри, от каквато партия и да са, трябва да излязат от скришната си стаичка. Не излязат ли оттам, те са хора на тъмната култура, на тъмната религия, на тъмната наука, на тъмната свобода. Те не са хора на истинската култура, на истинската религия и наука. Светът е минал през много видове управления, които са избили и обесили милиарди хора, с кръвта на които цялата земя може да се залее. Някои мислят, че ако се пролее още малко кръв, светът ще се оправи. С кръв светът не може да се оправи. Мислите ли, че пролятата кръв на човечеството остава така? Казано е в Псалмите, че Бог събира сълзите на хората и ги туря в малки шишенца в своята лаборатория. Като ги подложи на опит, Той проверява отде идат тия сълзи: от обида, от злоба, от скръб за някой покойник или от непостигнати желания. После Бог казва на жената, която плаче, че изгубила мъжа си: „Вземи сълзите си. Твоят мъж е скрит някъде. Той е жив и ти можеш да го видиш.“

Както събира сълзите на човека, така Бог събира и пролятата човешка кръв. Някой човек се напил, пукнали главата му и протекла кръв. Бог събира тая кръв в едно шишенце и пише: „Това е кръвта на еди-кого си, който се е напил в кръчмата.“ Някой свещеник, като служил на Бога, скарал се и се сбил със своя колега. Бог събира и тая кръв и пише на шишенцето от кого е кръвта и защо е пролята. Някой съдия разглежда едно дело, но не може да дойде до правилно разбирателство с колегите си и се сбива с тях. Бог събира кръвта, пролята при сбиването им и пак пише на етикетчето чия е тая кръв. Събрана е и кръвта от бойните полета, от всички убити - войници, офицери и генерали, от всички майки и бащи, братя и сестри. Запазена е тая кръв. Това е великата култура на земята, която пролива кръв и до днес.

И досега всички хора спорят дали съществува Бог, или не; дали съществува религия, или не; дали светът ще се оправи, или не. Всички процеси на оправяне са в ретортите на лабораториите. Всички герои, на

които кръвта изтича, омекват, стават слаби. Ако на най-големия фанатик, борец за една идея, пукнат главата му и оставят да изтече едно кило кръв, той веднага омеква, отрича се от идеята и казва: „Нека други се борят вече, аз достатъчно дадох от себе си.“

Следователно войната се дължи на факта, че в хората се събира излишна кръв, която трябва да се пролее. От другия свят идат същества да вземат излишната кръв на човека. Всяка частица от човешката кръв отговаря на нещо вън от него. Например ти искаш да имаш много пари. Количеството пари, които искаш да притежаваш, отговаря на известно количество кръв в твоя организъм. Всеки предмет, който човек владее отвън, отговаря на известно количество кръв в него. Тая кръв контролира и пази предмета. Възможно ли е това? Направи опит, да се убедиш. Под „кръв“ разбирам вътрешната сила на човека. Ако искаш жито, донеси чувал. Готов съм да напълня чувала ти догоре, но сам ще го носиш. Колко жито ще носиш? Колкото е силата ти. Количеството жито, което ще ти дам, се определя от твоята сила. На същото основание казвам: постигането на нашите желания се определя от количеството на нашата кръв, тоест от нашата вътрешна сила.

Христос казва: „Влез в тайната си стаичка, за да се освободиш от излишната кръв.“ Всеки, който притежава повече кръв, отколкото му трябва, е изложен на катастрофа. За да изтече тая кръв, или ще му пукнат някъде главата, или ще го изпратят на бойното поле. Ще дойдат крадци и разбойници да го оберат. Кои са крадците и разбойниците? Неговите синове и дъщери. Той казва: „Ще оставя богатството си на своя син.“ Да, но твоят син ще те опропасти, както ти опропасти хиляди семейства.

„Кога се молиш.“ Молитвата е процес, който уравновесява силите на доброто и на злото. Ако се молиш, както трябва, няма да имаш никакви злини в живота си. Повечето хора не знаят да се молят. Те се молят в църквите, по улиците, в кафенетата, но не и там, дето трябва. Това е една от големите злини в света. Питам, религиозните хора, които вярват в Христа, които Го приемат за Син Божи, какво направиха досега? В първите векове на Римската империя християните бяха гонени и преследвани, следователно естествено беше да не се проявяват. Но във времето на Константин Велики се даде право на християните да турят ред и порядък в света. Какво направиха досега? Лесно е да се възмущаваш от ония, които постъпваха жестоко с християните, но какво направиха и какво правят сегашните християни? Те туриха корони на главите си,

патерици в ръцете си, но живееха по езически. Влиза владиката в черква, облича мантията си, поглежда към всички, благославя ги, но като излезе от черквата, отива в митрополията да разглежда бракоразводни дела.

Защо тия хора не оправят света? Има нещо, което им препятства. Има една опасност, която се крие в самия човек. Това не е за осъждане, но опасността иде от факта, че хората сами се лъжат. И християните сами се лъжат. Християнските народи трябваше да направят опит да приложат Христовото учение. Тогава нямаше да става нужда да се приложи насилието, да се убиват стотици хиляди и милиони хора. Казват, че са станали много убийства. Не, вие още не сте достигнали до това, което инквизицията извърши. Казват, че били застреляни две хиляди свещеници и петстотин епископи. Римската църква изгори милиони хора. Значи сегашните християни не са толкова жестоки, колкото са били хората на миналото. Но ако и болшевиците вървят по същия път, нищо няма да постигнат. Ще дойде време, когато богатите ще станат пролетарии, а пролетариите - богати, но и това няма да оправи света. Сегашните кривоверни ще станат правоверни, а правоверните - кривоверни. Важно е да се оправи светът. Кой ще го оправи, това е второстепенен въпрос.

Казвате, че културните хора ще оправят света. Каква е културата на сегашните хора? Растенията и цветята приемат сокове, обработват ги и образуват аромата в тях. Приятно ти е да помиришеш едно цвете. Хората приемат аромата от растенията и като мине през тях, те отделят вещества, които сами не могат да понасят. Такива културни хора сте всички. Защо обществата не прогресират? От много извержения. Преди години някой си сънувал, че в скоро време израсла една голяма, хубава лоза. Не минало много време, лозата започнала да изсъхва. Потърсил причината и видял, че корените ѝ били покрити с човешки извержения. Какво представят тия извержения? Нечистите човешки мисли и желания.

Християнската църква трябва да работи за човечеството, да пречисти човешките мисли и желания. От години говоря на българите, но те не разбират и не слушат. Те не знаят, че щом сляза от това място, болшевиците ще дойдат. Аз говоря за мир и любов, за Божествения принцип, който ще спаси човечеството. Ние трябва да се молим, да дадем път на Божествения принцип в себе си. Откажем ли на тоя принцип, ще дойде омразата.

Нека направят опит в малък размер. Нека ми дадат едно село от сто

къщи, да приложа закона на любовта, да видим какъв ще бъде резултатът след десет-двайсет години. Нека видят българите как се управлява. Законите, с които ще управлявам, ще извадя от човешкото тяло. Като приложа Божествената конституция, всичко ще тръгне по мед и масло. На сто случая ще има едва едно изключение. Може ли това да стане при сегашните условия, при сегашния ред и порядък? Не може. Човек, който не се храни, не диша, не мисли и не чувства, умира. Можеш ли да възкресиш човека? На оня, който не се храни, не диша, не мисли, не чувства и не действа, никой не може да му помогне.

Молитвата е най-силният акт в човешкия живот. Тя концентрира човешката мисъл, човешките чувства и човешката воля в едно. Тая молитва е мощна, тя върши чудеса. Ако обиденият, изневереният мъж каже, че ще отмъсти на своя съперник, неговата закана е силна като молитвата. Той се заканва и успява. И ангелите, и херувимите му помагат да си отмъсти. Но ако мъжът е готов да прости и да прояви доброто, тоя момент е по-силен от отмъщението. Цялото небе и Бог му идат на помощ.

Днес всички българи - управляващи, духовенство, всички се питат какво ще стане с България. Нищо лошо няма да стане с България. Какво ще решат в Париж? Кой решава въпросите в Париж? Ще кажете, че французите, американците и англичаните решават въпросите. Кои са тия хора? Аз познавам два вида англичани, американци и французи. И двата вида добре ги познавам. Няма сила в света, която може да върне човечеството назад. Няма сила в света, която може да умъртви хората, да избие и унищожи човечеството. Тоя век е отживял своето време. Останал е само ариергардът, който бяга вече. След двай- сет-трийсет години нищо няма да остане от него.

„Кога се молиш, влез в скришната си стаичка." Моли се и не се връщай към старото. Моли се за живите хора, носители на бъдещата култура, а не за умрелите. Който не иска да се моли, свободен е да не се моли. За себе си казвам: за умрели хора не се моля. „Бог да прости нашите умрели." Няма защо да ги прощава. Бог прощава на живите, а не на умрелите. Смешно е да се молиш за умрял кон, който мирише. Моли се за живи хора. Да се молиш за умрели хора, това е заблуждение, което няма нищо общо с християнството. Който върши добро, е жив; който върши престъпления, е умрял.

Хората се делят на леви и десни. Така се делят и философите, и учените. И в камарата има леви и десни. Понякога левите са десни, а

десните - леви. Често управляващите са криви хора, а някога обратно: управляващите са прави, а управляемите - криви.

При сегашните условия не може да кажете коя партия да дойде на власт. В България трябва да дойде партията на живите хора, а партията на умрелите - Господ да я помете. Колкото по-скоро стане това, толкова по-добре. Не взимайте това помитане в лош смисъл. Както жената мете къщата и я чисти, така ще се измете и партията на умрелите хора, тоест партията на смъртта. След това се запитайте: живи ли да бъдем, или умрели? Живи. За умрелите ли да се молим, или за живите? За живите.

Аз не искам да засягам вашите чувства, както и тия на приятелите, но изнасям една велика Божествена истина. Казвам: досега всички хора са страдали и страдат само от лъжи. Лъжете себе си, лъжете хората, лъжете и Бога. Лъжата създаде всички нещастия в света. Лъжата може да е на мястото си, но кога? Ако орелът нападне един умрял вол, той е на мястото си, но ако напада вола, който оре на нивата, не е на мястото си. Тогава той върши престъпление. Да заравяш умрял човек в земята, това е добро; да заравяш жив човек в земята, това е престъпление.

Христос казва: „Влез в скришната си стаичка и се помоли на Бога." Това значи: определи се към Бога в положителен смисъл. Определиш ли се, ти ще прогледаш през очите на Бога на всички окръжаващи и ще разбереш, че те са твои братя. Ние сме пратени на земята не да оправяме света, но да работим. Чудни са някои лекари, които практикуват гипсирането. Като видят, че кракът на болния е счупен, те веднага го турят в гипс. Ако се окаже, че кракът не е добре наместен, счупват гипсовата превръзка и турят нова. Случва се, че кракът зараства накриво. Тогава чупят костта и отново я гипсират.

Новите лекари избягват гипсовите превръзки. Първата им работа е внимателно да наместят счупените кости, които превързват с лека превръзка, да не се движи кракът, и оставят природата да довърши работата. От страна на лекаря се иска изкуство, да намества счупените кости, а останалата работа ще свърши Бог.

Христос казва: „Отец твой, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве." Значи всичко, което желаеш, Отец ти ще ти го даде. Така ще се реализира силното желание на момата и на момъка. Някоя мома например започва да мечтае за женитба и определя какъв да бъде възлюбеният ѝ: рус със сини очи, добре облечен, умен, добър, с добра обхода. Не се минава много време, тоя момък иде при момата, предлага ѝ своята любов. Той е уверен,

че тя ще му отговори, защото вътрешно чувства, че отгоре е определен за нея.

Един ден, когато България бъде толкова вярваща, колкото тази мома, и тя ще помисли какво управление да има, кой да я управлява. И каквото пожелае, това ще бъде. Казваш: „Искам пари на заем.“ Колко искаш? Определи точно колко искаш. „Искам жито, ечемик, царевица.“ И това ще бъде, но определи точно по колко крини искаш. „Искам петнайсет крини жито, три крини царевица, една крина боб, три крини леща.“ Каквото искаш, ще ти се даде. Ето вземи всичко това и го използвай за своето благо, както и за благото на окръжаващите.

От две хиляди години се проповядва Христовото учение, но нищо не излиза. Защо? Защото не се спазват условията, при които семето завързва. Проповядването е сеене, при което семето трябва да завърже и да даде плод.

Сега, като говоря така, някои от вас харесват каквото говоря, а други се съмняват и казват: „Ние знаем защо ни говори той.“ И аз зная защо говоря. При това не говоря с пипане, слепешката. Определено говоря, че ние трябва да се молим. „Значи трябва да бъдем религиозни?“ Не е нужно да бъдем религиозни. Религията подразбира свързване, а от свързването произлиза думата „лига, легия“. Когато човек си представи, че нещо е много сладко, образуват се слюнки в устата му. Казано е, че ще се молиш и ще служиш на Бога в Дух и истина. „По Дух“ подразбира със сила, а „истина“ подразбира всички разумни закони, между които има тясна връзка.

Казвам: да си духовен не значи да си религиозен. Под „духовен“ разбирам силен човек. Силен е оня, който при вида на отворената и пълна със злато каса остава тих и спокоен и казва: „Не се нуждая от пари.“ Ако си добър музикант като Паганини, защо ти са пари? Ще вземеш цигулката си и ще свириш, а парите ще вървят след тебе. Вече четирийсет години работя между българите и само едно чувам: „Пари, пари.“ Ето вече имат пари. Едно време българите бяха идолопоклонници, а днес са иконопоклонници - кланят се на парата като на икона. Те не трябва да бъдат нито идолопоклонници, нито иконопоклонници. Това не е молитва. Българите трябва да се молят само на Бога и само на Него да се кланят. Българите трябваше да се молят само за жито, за царевица, за плодове. Днес има богати хора, но те са още иконопоклонници. Много от сегашните хора продават икони. Ние знаем какви са техните икони.

Не се позволява на културните хора да се кланят на идоли и на икони. Да ги турят за украшения може, но да влагат надеждата си в тях, това е престъпно. Жената, като види парите на мъжа си, не трябва да ги пожелае, но да каже: „Това е иконопоклонство." Служи си с парите, без да им се кланяш. Парите могат да изчезнат. Какво ще правиш тогава? Ще кажеш, че не можеш да живееш. Това е иконопоклонство. Някой иска да има звонкови монети. Щом ги иска, ще се ожени за тях.

Утре ще дойдат болшевиците. Какво ще правиш тогава? Аз не говоря за сегашните болшевици, но за ония, които искат да бъдат свободни, а ограничават свободата на другите. Има и съдии такива.

Казвам: съществуват два вида болшевици. Едните наричам бели, светли болшевици. Те не си служат с насилия и ограничения. Аз съм с тях и ги поддържам. Другите наричам тъмни болшевици. Те си служат с насилието. Те са стари болшевици с нов надпис. Те трябва да разберат Христовото учение и да го приложат. Щом сме дошли на земята, трябва да се ползваме от Христовото учение. Не сме дошли да използваме хората, да ги впрегнем на работа и да ги мушкаме с остен. Това не е култура. Един закон има, и всички трябва еднакво да се подчиняваме на него. Той трябва да бъде написан в сърцата ни и всеки да бъде съдия на себе си, сам да следи за неговото прилагане. Често хората менят убеждението си според общественото мнение. Според мене общественото мнение се променя, както времето: лятно време - едно, зимно време - друго. Земята е причина за промяната на общественото мнение. Защо? Защото оста ѝ е отклонена на двайсет и три градуса от първоначалното положение. Един ден, когато оста на земята се изправи и заеме перпендикулярно положение, тогава общественото мнение ще се установи. Тогава ще дойдат добри времена за човечеството.

Каквото е станало със земята, същото забелязваме и в човешкия мозък. И той се е отклонил на двайсет и три градуса от правия ъгъл. Ето защо нашите мисли, нашите философски разсъждения са на двайсет и три градуса далеч от истината. Сегашната философия и сегашните вярвания на хората са далеч двайсет и три градуса от любовта. Кога ще се оправи светът? Когато изправите оста на вашия мозък на деветдесет градуса. Това значи светът да се пречисти и да дойде хармонията и възкресението за човешките души. При това положение човек е готов да се откаже от всичко временно и преходно. Дойде някой да иска къщата му. Той не се противопоставя, но казва: „Заповядай, влез в къщата. Тя не е моя

собственост.“ Оставя къщата и излиза вън. Казвате: „Лесно се говори, защото нямаш своя къща.“ Всички ваши къщи са и мои. Ако един ден отида в пространството, ще посещавам всички къщи като свои: дето искам, там ще вляза; каквото пожелая, ще го взема. Обаче не искам да минавам през тесни дупки. Ако искам да стана царски син, и това мога да постигна. Ще се родя в царски дом и ще стана царски син. Раждането е минаване през тясна дупка.

„Кога се молиш, влез в скришната си стаичка.“ „Какво ще правя там?“ Ще се запознаеш с човешките души, ще започнеш да ги разбираш и да се разговаряш с тях. И тогава, като срещнеш един човек, ще го познаеш и ще кажеш: „Ето човека, когото търся.“ Сега се срещате и се разочаровате един от друг. По колко пъти на ден лицето ви се променя: става ту бледо, ту червено.

Ти се молиш, но твоята молитва нищо не ти допринася. Едно нещо е да се молиш вън, тоест вън от духовния свят, друго нещо е да се молиш в скришната си стаичка, тоест в духовния свят. Малцина се влезли в скришната си стаичка. Който влезе в тая стаичка, става господар на себе си и възкръсва. Кой човек не възкръсва? Който не излиза от скришната стаичка. Ще влезеш в скришната стаичка и ще излезеш вън. Казвате: „Такова възкресение ли очакваме?“ Вие приличате на млада мома, която очаква някой княжески син. Като не дойде той, дохожда един беден, скромен момък. Тя го поглежда и казва: „Княжеският син закъсня. Няма повече да го чакам, ще взема бедния момък.“

Помнете: докато сте вън от стаичката си, никога няма да разберете Христовото учение. Влезете ли в стаичката си, истината, правдата, любовта ще царуват във вас. Волята, умът, сърцето ще се проявят с всичката си сила. Никакво недоволство, никаква сянка няма да се яви на лицето ви.

Питате: „Вън ли съм, или вътре в стаичката?“ Вън сте, всички сте вън. Някога правите опит, влезете вътре, постоите десетина секунди и пак излизате вън. Доброто и възвишено настроение, което понякога имате, както и желанието ви да помогнете, да простите на ближния си, да повдигнете падналия, това се дължи на момента, който сте прекарали в тайната си стаичка. „Нали сме правоверни?“ Според мене правоверен е само оня, който е в тайната си стаичка. На оня, който е в тая стаичка, моето почитание и благословение. За него всякога мога да се моля. Оня, който стои вън от стаичката си и само философства, той е далеч от мене -

за него не мога да се моля. Той казва: „Помоли се за мене.“ „Влез в скришната си стаичка, заедно ще се помолим.“

Казвате: „Човек трябва да бъде силен, за да приложи Христовото учение.“ Щом намирате, че сте слаби, децата ви ще приложат това учение. Те ще оправят света. Майката живее само за детето си, понеже то внася подтик, импулс в нея. Детето е цар за майката: каквото заповядa, тя изпълнява. Изпълнява се заповедта на онова дете, което внася подтик към наука, към култура. На такъв цар и аз бих се молил. На такъв цар бих изпратил много подаръци и бих казал: „Достоен си да управляваш.“

Христос казва: „Като се молиш, влез в скришната си стаичка.“ Тая стаичка е една гатанка още неразрешена. И философи, и учени са мислили и мислят върху тая гатанка, но не са я разрешили. Казано е просто и ясно: „Влез в скришната си стаичка, дето човешки крак не е стъпвал. Там само ангелите живеят. И като влезеш вътре, помоли се Отцу твоему, Който вижда в тайно.“ Като влезеш в тая стаичка, ще разбереш какво нещо е Господ. Той не е такъв, какъвто философите и богословите Го описват. Те не Го познават, защото оста на техния мозък е изкривена.

Всички, които ме слушате днес, влезте в скришната си стаичка и се помолете на Бога. Това, което пожелаете в тайно, Бог ще ви го въздаде наяве.

Като казвам, че всичко ще ви се въздаде, имам предвид белите българи. Добри хора са тия българи, велико бъдеще ги очаква. Какво означава думата „българин“? Тя е от древен произход. Коренът ѝ се крие в дълбоката древност. Под „българин“ разбирам човек, който търси учителя си, намира го и учи. От гледището на Божествената филология това е значението на думата „българин“. Като българин намери своя велик учител и кажи: „Велики учителю на светлината, ти ще бъдеш между нас и ще ни управляваш.“

Значи българин е всеки човек, който търси и намира своя велик учител, за да приложи неговото учение и да покаже на своя народ и на своя ближен как трябва да се живее. „Българин ли съм?“ Ако ме разбираш, българин си; ако не ме разбираш, не си българин.

Желая ви да се върнете по домовете си с думата „българин“ и да намерите своя велик учител.

Желая ви да влезете във вашата скришна стаичка и да се помолите Отцу вашему, Който вижда в тайно и ще ви въздаде всичко наяве.

Не се плашете от Парижката конференция, нито от болшевиците и от

гърците. От никого не се плашете.

Бъдете свободни граждани на живата земя, и тя ще бъде ваша.

Беседа от Учителя, държана на 27 април, 1919 г. София.

ИЗГРЯВАЩОТО СЛЪНЦЕ

Аз дойдох виделина на света, за да не остане в тъмнина всеки, който вярва в Мене. (Йоан 12:46)

Думата „аз“ от прочетения стих замества сегашната дума „дух“. Идеите на старите и младите хора, когато се различават по форма, не се различават по съдържание, а когато се различават по съдържание, не се различават по смисъл и най-после, когато се различава по смисъл, не се различават по същество. Тази разлика между млади и стари е естествена. Младите и старите, които наблюдават двете фази и изгряването и залязването на слънцето, имат две различни перспективи в живота. За едните светлината се увеличава, а за другите - намалява, следователно, те не могат да гледат еднакво на света. Кажат ли хората, че се различават един от друг, аз правя следното сравнение: от изгрева на слънцето до обяд, хората имат един вид идеи, а следобед, до залеза на слънцето, имат друг вид идеи. Тъй че, когато хората кажат, че се различават, аз питам: „Какви идеи имат, идеи на изгряващото или на залязващото слънце, сутринни или вечерни схващания?“ Има друга категория хора, на които идеите се различават от залез слънце до полунощ и от полунощ до изгрева на слънцето. Има четири вида хора, които се различават по идеи. Двете категории спадат към виделината, а другите две - към тъмнината. Като говоря за виделина и тъмнина, подразбирам движението на земята в нейните отношения към съзнателния живот. Има ли движение, ще има и светлина, и тъмнина. А то се подразбира, че земята се движи към центъра, към слънцето. Към него тя се стреми. Движението значи любов. Любовта движи всички същества. Когато известна материя има кинетическа енергия, т.е. такава, която произвежда движение, това значи проявление на любовта във всичките форми. Виделината е една от формите на любовта. Христос казва: „Аз“, т.е. „Духът“, но не това, което виждате, защото виждате само сенките на нещата, просто отражението на светлината от повърхнината на телата. Казваш: „Видях един човек на пътя.“ Какво видя? - Сянката му. Отражението на неговото тяло влиза в очния нерв, прави сътресение, произвежда впечатление, проектира сянка навън и после казваш, че си срещнал еди-кой си господин. Просто неговата сянка ви е срещнала. Питам ви: когато изгрява слънцето, вие ли го посрещате или то

вас? Който привлича, или който се привлича, посреща? Това е философия. Когато някой каже, че се движи, искам да зная, дали той се привлича или той привлича. Като се движиш, ти може да си привличан, а и да привличаш. Да привличаш, е едно, а да се привличаш, е друго - това са две различни положения. Когато те привличат в движението, ти си ограничен, а когато привличаш, ти си свободен. Като казвате, че сте дошли на земята, то е защото тя ви привлича. Вие се привличате от нея, приковала ви е тя тук и ви държи. Вие ли ходите или тя ходи? - Аз мисля, че земята ходи във вас. Това са само нахвърляни философски мисли. Земята ходи и се движи. Тя е отлична дама, толкова изящно ходене аз не съм виждал, не съм виждал друга дама да ходи така гъвкаво и прилично. Като се движи в пространството, тя не произвежда никакъв шум. Никакъв прах не вдига, както съвременните дами. Земята е толкова учтива, че не иска да събуди никого, като минава, затова никой не я усеща. Понеже тя е впила очите си към слънцето, своя любовник. А съвременните госпожи правят обратното. Всички, които роптаят в този свят, не са впили своя поглед или, другояче казано, те са хора безидейни. Като казвам безидейни хора, не разбирам, че у такива хора няма никакви идеи, но техният поглед, тяхното движение, техният стремеж не е така фиксиран в известна посока, както на земята. Христос като казва: „Аз дойдох“, с това Той не подразбира идването на един човек, а на една велика идея и ние се лъжем, като мислим, че един човек идва или е дошъл. Дойде някой проповедник и ние казваме: „Той ще оправи света.“ Дойде Христос преди 2000 години и тогава казаха: „Той ще оправи света“, но светът пак не се оправи, дойдоха след него много други, светът пак не се оправи, според нашето схващане. Защо? - Защото светът не се оправя тук, а на друго място. Аз ще ви задам един въпрос: когато един художник рисува една велика картина, къде отправя той ума си? - В платното и там прави корекция. Идеята в ума му е съвършена, но като се проектира вън, на платното, тя не е тъй съвършена, както в ума. Следователно, животът, който е вътре в нас, е съвършен. Казват, че животът на едни е светски, а на други - духовен. Животът, сам по себе си, не може да бъде нито светски, нито духовен, но когато животинското живее в човека, той става светски, а когато човешкото се проявява в човека, той става духовен. Ако сложите в съвсем чиста вода някое горчиво или сладко вещество, тя ще приеме неговия вкус, но това значи ли, че самата вода е сладка или горчива? Тя не е нито сладка, нито горчива - това не е разбиране, а вие я правите такава. Така е и с хората: едни внесат в чистия,

Божествен живот някой елемент, който го опорочава и го прави светски, а други внесат доброто в живота и той става духовен. По тази причина някои хора са много духовни. А днес хората са опорочили живота си, че аз не виждам никаква разлика между духовните и светските хора. Когато дойдат да защитят идеите си и единият, и другият си държат къщите, вземат наемите си. Единият минава за сладък, а другият - за горчив; горчивият е такъв за хората, а не за себе си и сладкият е сладък пак за хората, а не за себе си. Това са понятия на хората. Следователно, светлината и тъмнината са два процеса за разбиране на всички съществуващи отношения. Светлината е ясно понятие, а тъмнината смътно, забъркано понятие за нещата. Сега мнозина между вас минават за светски хора. В някои отношения бих желал да бъда светски човек, а в други - духовен. Ако искам да си почина, да седна под сянката на някое гъсто, сенчесто дърво, при някой извор, ще бъда духовен. А ако съм с мотиката в ръка, ще бъда светски човек, защото на много червейчета ще прережа главите. Затуй духовните хора не вземат мотика и носят прозвището мързеливци, а светските - работни. Светските хора разрешават въпросите с острието на меча си, а хората на идеите - с перото си. Светските хора са черноработници, пролетарии, а духовните хора - буржоа. Не е лошо човек да бъде буржоа. След като някой е работил дълго време на нивата, като пролетарий, после ще си почива и ще стане буржоа, ще оправя света от своето становище. За да има ред в света, не трябва да се почива повече, отколкото е потребно, но и не трябва да се работи повече, отколкото силите ни позволяват. Светлината и тъмнината са две фази в Природата, които се сменят: в светлината работим, а в тъмнината почиваме; когато работим, светлината е отвън, а тъмнината отвътре, а когато почиваме, светлината е отвътре, а тъмнината отвън.

Само така, като мислят и разбират живота, светските и духовните хора ще намерят допирните точки на съгласието помежду си, да изяснят закона на труда. Христос казва: „Аз дойдох", т.е. Духът е дошъл. Като дойде духът у вас, той ще ви даде ясна представа за живота. Христос е дошъл за вас, за да не ходи в тъмнина всеки, който вярва в Него. Аз ще взема вярата не в обикновения смисъл, както я разбират мнозина. Вяра може да има само чистият, безгрешният човек, само той може да вярва във всичко и да не се съмнява в никого. Това е вяра, а не „вярване". Вярата е качество на ангелите. Някои казват: „Аз имам вяра". - Не, ти имаш вярване. Твоята вяра е като паяжината, мени се 100 пъти на ден и вярваш и не вярваш.

Срещнах един ден един млад студент, който се е занимавал с известни окултни науки и ми казваше, че той вярвал, че има Господ. Но после, като почнал да изучава социализма, изповяда, че стъпкал своята идея за Бога и сега вече станал човек. Под думите „стъпкал своя бог", аз разбирам, че е стъпкал своя егоизъм. Когато някой каже, че вярва в Бога, то значи, че вярва в себе си и се счита за божество. Всички съвременни хора са „божества". Така че едните или другите, които казват, че вярват или не вярват в Бога, то значи, че едните са доблестни да заявяват, че вярват в себе си като божества, а другите крият това. Светът днес е пълен само с божества, с христовци, богородици, свети ивановци, николовци и т.н. Светът страда от тях. Няма го още истинския Господ! Къде е той? Ето къде е: в онзи момент, когато в душата си възлюбиш всички хора, този Господ ти е изпратил един лъч. Когато всички противоречия изчезнат от твоя ум, когато ти съзнаеш своята длъжност и си готов да се пожертвуваш, истинският Господ е проговорил в теб; ти и Той сте едно и също в тоя момент. Христос казва: Аз дойдох с тоя Господ, Който живее в мен, дойдох с Него, чрез него за да дам виделина на всички, за да повярват." Кои? - Онези малките, чистите души. Колко велико нещо е да бъде човек чист в света! Върху тази чистота почиват всички идеи, цялото щастие, здраве и цялото блаженство на човечеството. Ако човек бъде чист, няма да ходи в тъмнина, ще има ясна представа за живота и ще може да го нарежда така, както би трябвало. Зная двама братя от Варна, единият от които постъпи във военното училище, стана офицер и постепенно напредваше в по-висш и по-висш чин, докато се издигна до чин полковник. Другият му брат не свърши нищо и затова постъпи, като прост войник, да изслужи военната си повинност. Един ден, войникът срещнал брат си на улицата и не му отдал чест. Полковникът го спира и го пита, защо не му е отдал чест. Войникът отговорил: „Нали си ми брат, мога и да не те поздравя?" - „Аз съм преди всичко офицер, а после твой брат и затова трябваше да ме поздравиш", отговаря полковникът - брат. „Арестувам те за два дни." И сега светът е пълен с полковници отвън и прости войници отвътре, с буржоа и пролетарии - емблема на светлина и тъмнина. Кога е станал буржоа и кога пролетарий? Ти не си роден нито буржоа, нито пролетарий, а си роден човек за мислене - да разбираш закона на светлината и тъмнината. Светлината подразбира богатство, а тъмнината - сиромашия, но и в светлината има различия, има разни степени светлина. Напр., има светлина при изгряването на слънцето, има светлина към обяд, а има

светлина и при залязването на слънцето. Онзи буржоа, на когото слънцето е изгряло, ще гледа на нещата по един начин, а този, на когото слънцето е залязло, ще гледа на нещата по друг начин.

Днес Христос разрешава един велик обществен въпрос - въпросът за така наречената класова борба. Това не е идейна борба. Тя е същата, която съществува от 8000 години, изразена в същото положение: „Слез ти, да се кача аз.“ Досега са управлявали малцинствата, а в бъдеще ще управлява мнозинството. Досега са работили „меншевиките“, а за в бъдеще ще работят „болшевиките“. Това може да стане. Ще кажете: „Как е възможно един благородник да работи за простия човек, за пролетария?“ Ще ви запитам: как е възможно майката и бащата, които са буржоа, да работят за своите деца, пролетариите в света, да стават рано сутрин, да ги нахранят, да им доставят всички средства за съществуване, да жертвуват за тях безсънни нощи и т.н. Родителите знаят, че по такъв начин трябва да изпълнят задълженията си към своите деца, защото един ден този пролетарият ще отмъщава. Майката, която е любов, работи, също и бащата - трябва тези буржоа да си сложат престилките, да шетат на пролетариата, защото този пролетарият един ден ще ги изпъди от къщата им, ще им вземе насила парите и ще ги кара да работят. Това е било и ще бъде. Докога? Докато изчезне тази класова борба, която е чисто материалистическа. Това е един преходен стадий в живота на човечеството. След хиляди години, ще дойде друга епоха, когато хората ще живеят по друг начин и тази борба ще се замени с ред и порядък в живота. Днес ние разглеждаме човека в отношенията към подобните му, според изречението: човек за човека е вълк. Обаче, аз казвам, че човек на човека е брат. Ако вземем Дарвиновата теория за произхода на видовете и проследим при какви условия се е родил и живял вълкът, ще видим, че първоначално той не е имал тези качества в характера си, които после е развил, вследствие на условията, при които е живял. Вълкът представлява една далечна култура на миналото. И той се проявява сега в човешкото общество и в живота. Защо? - Защото хората, не разбират онези велики закони, които управляват живота. Ще ви представя фигуративно отношенията на хората в днешния живот: допуснете, че корените на едно дърво имат дълбоко съзнание в себе си и по едно време от него се отделя едно малко коренче, което върви по своя път, но среща големи препятствия. Това коренче не може да си намери изход и затова се връща пак при баща си и го прекръстосва. Бащата не знае, че това е неговият син

и започва да се бори с него. Така днес всички хора се борят със себе си, със своите деца, като се мъчат да ги изрежат и да се освободят от тях. Те са все същите корени, които са срещнали препятствия в живота, защото иначе нямаше да има дисхармония. Христос казва: „Аз дойдох да покажа истинския път на всички, които вярват и имат чистотата на ангелите." Човекът още разсъждава, дали ще живее след смъртта си или не, дали животът има смисъл или не. Това не е живот, а само утайки на тъмнината, в която той живее. Един е животът и той не може да умира, нито да се ражда. Ако излея водата от своята кана, тя умира ли? Каната никога не е била жива и не може да умре. Следователно, във физическото си състояние човек е една кана, в която е налят животът. Каната е само едно условие, а животът е всичко. Като се напълни каната, оживява, а като се изпразни, умира. Животът в тялото е разнороден, а в смъртта - еднороден. Сегашните учени казват, че материята била еднородна. Това е 50 % вярно. От еднородното не може да се роди разнообразие. Ако в боите нямаше разнородност, от тяхното еднообразие не би могло да се роди нищо. Що е разнообразие? - Това са всички необходими форми, в които битието, животът трябва да се прояви. Животът не може да се прояви само в една форма, а се проявява в ред безконечни форми. Когато тези форми се съчетаят и дадат израз на една по-велика форма, казваме, че животът е еднороден, т.е. всички форми имат еднакъв стремеж към проявлението на една по-висша форма. Но по отношение на тази велика форма, която е еднородна - това не значи, че тя е сама, с нея има още такива форми, които се съединяват и образуват други светове. Като изучаваме Природата, виждаме, че съществува този велик закон на еднородство и на разнообразие. Това, обаче, не бива да ни спъва. Човек, който е на тъмнина, е на почивка, той дава наставление на младите; той ще бъде писател, поет, княз и ще стои под сянката долу. А щом е пролетарий, ще работи, само когато има светлина. Следователно, Господ създаде света не за буржоата, а за пролетариата, т.е. за работниците, които прогресират. Ще уподобим богатите хора на събрано богатство от миналото, а бедните хора и на богатство, което сега се събира. Тъй че богатите хора са на миналото, а бедните хора са на бъдещето. Изберете си тогава: богат ли си - ти си човек на миналото, беден ли си - ти си човек на бъдещето. В еврейския език има само две времена: минало и бъдеще. Няма настояще. Те казват, че всяко нещо, което става, е минало, а което идва, е бъдеще. Настоящето е само един преходен момент, то е точка и не заема никакво пространство.

Бъдете прочее, хора на бъдещето. И тъй Христос казва: „Аз дойдох да дам светлина на хората; на бедните - хората на бъдещето - за да не ходят в тъмнина, по пътя на богатите, т.е. на миналото. Всички грехове са грехове на миналото. Ние носим греха като сянка и всеки, който иска да се освободи от него, трябва да стане човек на бъдещето; иначе, той ще носи греха си тъй, както змията носи кожата си. Когато някой каже, че иска да живее в бъдеще, разбирам, че той иска да живее без грях. Когато някой иска да бъде богат, разбирам, че той иска да греши. И така, бедните хора са на доброто и на светлината, а богатите хора са на греха и тъмнината. Може да ви се видят тези думи горчиви, но нека излезе някой да докаже, че това не е истина. Аз не считам богат човек само онзи, който има пари, но и този, който има знания и сила, употребява това не за доброто на своите ближни, а за тяхното спъване в зло. Него наричам буржоа. Хора, които вършат волята Божия, наричам пролетарии или хора на бъдещето. Пролетариите наричам още пчелички, работници на новата култура. Думата „пролетарии" е класова, тя не е точен израз, а трябва да се каже работници на новата култура, на новата наука. Коя е новата наука? - Да живеем всички в светлина, да бъдем всички щастливи и да не разваляме нито своето щастие, нито щастието на другите. Аз мога само с две думи да разваля щастието ви и за 100 години да не го намерите. Представете си, че ви извикам и поставя срещу вас една бомба със запалка. Ако експлодира бомбата, какво ще стане с вас? Така и във всяка ваша мисъл има запалително вещество, което като експлодира, образува всички онези условия, които наричаме зло. Така пояснявам злото и като материя, която не можем да контролираме, защото не е подчинена на нашата воля. Материята, която е под нашата воля и можем да я контролираме, аз наричам добро. Външният свят се контролира от друга воля, вътрешният от нашата. Ако и Господ, който контролира материята отвън, изгуби своята нишка, то всяко съществуване би изчезнало. А за това трябва да държим юздите на коня си, защото изпуснем ли ги, конят избягва и катурва всичко, а от това стават и нещастията. Това са общи и прости идеи. Всеки ден вашият кон, т.е. вашият ум, върви с дигната опашка и уши, смел е, от нищо не се бои, но мине някой покрай него, каже му нещо и той веднага се стрясва. Някой богат евреин върви смело по пътя, но срещат го и му казват, че му остават още два дни да живее. Уплашва се конят, т.е. умът на този евреин, веднага той взима мерки, затваря магазина си и казва: „Ще празнуваш от сега нататък." Така всички хора се

плашат. От войната до днес все слушам да се говори, какво ще стане с България. Мнозина се плашат повече, отколкото трябва. България не е единствената величина, има и други величини. Кажете ми, имаше ли българи, сърби, французи, германци, англичани, когато Господ създаваше света? - Нямаше ги, те след това сами дойдоха. Може да ми възразите, но аз питам: майката ражда ли децата си като професори, учители, свещеници, съдии и др.? Тя ражда деца, които след това стават учени, генерали, доктори, инженери и др. подобни по служба. Службите, които изпълняваме в живота, са разните роли, които играем на сцената. Докато сме на сцената, ние сме облечени във форми, актьори сме; слезем ли от сцената, ние сме вече братя. Като отидем на Небето, ще се посмеем на тази борба, като си припомним разните случаи от живота си на земята. С един пример ще ви изясня положението, в което се намирате. Един индуски бог, като се наситил на хубавия си живот на Небето, пожелал да му се позволи да слезе на земята, да си поживее. Позволили му и той си избрал формата на свиня и затова се въплътил в едно младо прасенце. Започнал да живее като всички прасета, ровил се из нечистотиите, излежавал се на сянка и тлъстеел. По едно време се оженил, родили му се дечица около 10-15; живеел си мирно и щастливо. Почакали го на Небето година, две, три, десет, той не се връща. Повикали го оттам, но той не искал да се върне. „Мен ми е тук много добре“, казвал. Решили да му вземат прасенцата, така да го принудят да се върне, но и при това нещастие, пак не искал да се върне. Взели после и жена му, но пак не успели, той започнал да си търси друга жена. Решили най-после да поразят него самия и затова му изпратили тежка болест, която го и върнала на Небето. Като се събудил на Небето, започнал да се смее на живота си който прекарал на земята. Много съвременни хора имат опитността на този бог, но не знаят, какво са били по-рано. Много хора имат опитността на този буржоа, плачат и решават разни въпроси на земята. Идват разни нещастия да вразумят хората, но като напуснат свинската форма, тогава ще разберат, какво е било тяхното състояние. Какво представлява свинската форма? - Тя е крайният материализъм, който сега съществува. В какво се състои той? - Именно в това: събират се хората и говорят за това, онова, за онзи свят, за доброто в света, но те си имат своите гъски, кокошчици, винце и си живеят широко. Бедните хора, като ги слушат така да говорят, казват си: Тези хора все за онзи свят говорят, за Бога живеят, но знаят как да живеят на този свят. И така, на бедните хора харесва живота на богатите, техния

материализъм, те го възприемат като идеал и се стремят да го постигнат. Този идеал става прицелна точка в живота на бедните и с това се създава учението за материализма. Бедните хора казват на богатите: „Ние искаме да живеем като вас.“ Понеже богатите хора станаха причина за отклоняване на бедните от правилния път, Господ ще ги сложи на тяхното място, за да изправят грешките си. Такъв е Законът. И за това Христос казва: „Аз дойдох виделина на света, за да разясня нещата.“ В природата няма противоречия, но ние сами ги създаваме. Как? - Част от материята, която Бог ни е дал, ние не може да я управляваме и затова създаваме злото. Всички грехове имат началото си в материята. Всеки грях има форма. Покажете ми един грях, който да няма форма. За някой човек, казват, че е егоист. В какво се състои егоизмът му? - Иска да има къщи, пари, да господства над жена си и т.н. За някои хора казват, че са алчни, че мразят хората и т.н. Всички грехове си имат своята материална подкладка. Като изгладим всички лоши форми и грехът ще изчезне. Следователно, лошите форми създават злото, затова се препоръчва на хората да си създават красиви форми. Съберат се двама учени и предлагат разни теории за слънцето, за неговото състояние и т.н. Други учени започват да спорят, кое мнение е по-вярно и се разделят, като последователи на единия или другия. Днес всички учени спорят върху това, кой от авторитетите на науката има повече последователи. Двама свещеници се карат, кой от тях да има повече последователи енорияши и т.н. Христос и Мойсей не се съгласяват, не се споразумяват в света. Христос и Мохамед нямат съгласие помежду си на земята. В света няма такъв Мойсей, няма такъв Мохамед, няма такъв Христос. Онзи Христос, Мойсей или Мохамед, които са причина за деление на хората, не са служители Божии. Когато човек е изпратен да донесе някоя велика Божествена идея, той няма право да поробва хората и да търси своето благо. И Христос казва: „Аз, Духът, нося тази светлина на хората, които вярват, т.е., които имат чистота.“ Сега, например, вие вярвате ли в това, което аз ви казвам? - Ще кажете, че не сте го още проверили. Ами в Христос вярвате ли? - Вече 2000 години как хората проверяват Христос. Колкото вярвате в мене, толкова вярвате и в Христос. Евреите вярват ли в Мойсей? Аз досега не съм срещал човек в света, който вярва напълно в своя учител. Тези хора, които казват, че вярват в Христос или в когото и да е другиго, не говорят самата истина. Да вярвам в Христос, не значи да се изправя в църквата и да стоя благоговейно, но да бъда в такова разположение, в такова състояние,

каквото е имал Христос в душата си. Не ви говоря за религията, сити сме вече на религии. Ние трябва да живеем в Божествената любов, в Божествената обич, в Божествения дух. Сегашните религии нека останат за буржоата, за хората на миналото, а Божественият живот е потребен за хората на бъдещето. Някои мислят, че ние искаме да сложим хората в ново заблуждение. Далеч от мене такава мисъл; в мене има любов, която е движение отгоре надолу. Разбирам какво е обич, т.е. движение на човешката душа отдолу нагоре; разбирам какво е Божественият дух, т.е. сила, която държи всичко в хармония. Докато вие имате сегашните религиозни схващания, никога не ще може да се споразумеем с вас. Може ли да кажете, като Христос: „Аз дойдох виделина на света?“ Може ли да бъдете виделина на себе си и на своите близки? Това се изисква от всички ви, защото всички можете да станете, в този смисъл, спасители на света. Докато очакваме спасението на света от един човек, той никога няма да се изправи и уреди, а трябва всички да се загрижим за неговото изправяне и уреждане, а това ще постигнем като поддържаме Божествения ред на нещата и се стремим да не го нарушаваме. Когато някой ме пита, дали вярвам в Христос, аз намирам, че това е най-баналният въпрос, защото това е равносилно, да ме пита някой, дали вярвам в светлината, в любовта. Аз ходя в светлината, каква нужди има да вярвам в нея? Всеки ден аз приказвам с Бога, как да не вярвам в Него? Щом ми задават такива въпроси, това значи, че искат да ме снемат от положението ми, да ме направят демон, антихрист, буржоа. Аз не искам да бъда нито буржоа, нито пролетарий, тъй както сега разбират хората. Аз не ви говоря за историческия Христос, но за Този, живия Христос, който е във вас и между вас. Избийте тоя клин от ума си, да мислите, че Христос е вън от вас. Този Христос е Духът и когато Го разберете, ще Го видите във всеки човек. Докато търсите Христос само в един човек, никога няма да Го намерите. И друг път съм ви казвал, че когато някой човек иска да ви проучи, ще може ли да ви разбере само по един ваш косъм? Ако някой обича някого и вземе един косъм от косата му, може ли да се каже, че в това се крие цялата му любов? Това ще бъде цяла идилия! И аз виждам религиозни хора, извадят един косъм от Христос, погледат, погледат го и пак го сложат на мястото, не го разбират. Всички взимат не само косми, но и парченца от кръста Му и светът пак не се оправя. Защо? - Защото се занимават само с физическата страна на Христос. А Христос е казал: „Който изпълнява волята на Отца ми, той ще живее в светлина?“ С това нямам предвид

личния живот на хората, но искам да чистя вадите. Аз съм решил да изчистя мътната вода, не защото я мразя, а да даде място на чистата вода и да полива градините, където са насадени пипер, зеле, моркови и други зеленчуци. За градините е потребна мътна вода, а чистата вода е потребна за пътниците на живота, които се връщат към Бога. Каква идея е тя! Когато Господ създал света без народности, светът бил щастлив, но днес, откак дойдоха старите египтяни, асирийци, сирийци, римляни, гърци, филистимци, щастието изчезна от земята. Съвременната наука и животът ме интересуват и при всичките противоречия, които срещам, аз пак намирам много полезни работи. Аз се възхищавам много повече от едно босо дете, отколкото от едно богато и добре облечено. Това бедно дете е отлично, защото с него може да се разговаряш, то е скромно; в облеченото дете има външни форми, неискрени, чрез които то иска да покаже, че не е просто. Срещам един пиян човек, който се е напил много. Той ми се извинява и казва: „Извинете, господине, аз съм магаре, понапил съм се добре." Казвам му: „Ти не си магаре, защото магарето не пие, но си откровен човек, за което те и уважавам." Понякога човек, като се напие, може да стане буржоа, защото работният човек никога не се напива. Всички пияници са буржоа.

И така, да се върнем към Бога и да живеем без религията на омразата, завистта и користолюбието. С това не искам да кажа, че трябва да се изхвърли религията, нека си съществува класовата борба, защото и тя е така потребна, както са потребни онези червеи, които разработват почвата. Земеделецът казва: „Изорах нивата." - Не, не си я изорал ти, а тези червеи, които живеят дълбоко в земята. Така и в класовата борба: пролетариите, буржоата са червеите, които са работили редица години и са окислили почвата. След това ще дойдат ангелите със своите рала, ще посеят тази почва и ще кажат: „Достатъчно сте работили, ние ви благодарим, защото ще имате за хиляди години какво да ядете и пиете и ще бъдете всички братя." Християните казват: че при тези блажени времена ще бъдат в рая, турците казват, че ще имат цели планини с пилаф и т.н. Каква идилия е то и пилаф без купон! Христос, обаче, казва: „Аз дойдох виделина на света", а виделината е смисъла на живота, тя е храна на ума, душата и сърцето. Това значи да сте доволни в себе си, сити в живота и да имате енергия и желание за работа в живота. Сега, като се върнете в къщи, ще почнете да философствате: „Може ли човек да живее без религия?" Когато Господ създаде света, нямаше религия. Религията се яви в света, когато дойде

дяволът. Най - напред хората живееха в любов и всяко учение, което не се ръководеше от любовта, не се признаваше за Божествено. Според мене, религията е един санаториум, една болница за болни хора, е религията. Когато една мома се разочарова от живота и когато момъкът изгуби своята възлюбена, те стават религиозни. Следователно, всички религиозни хора са фалирали буржоа, а онези хора, които служат на Бога от любов, те са хора без религия. Тези, които са в болницата, не ги съветвам да излязат от нея преждевременно, а ако искат да излязат трябва да запитат лекаря, дали е време за това, дали организмът им функционира правилно и ако лекарят им разреши, нека влязат в широкия път на живота, където се живее без религия. „Свободни сте“, трябва да каже той, ще ви подпише свидетелство да бъдете свободни. Църквата засега е една болница, а свещениците и проповедниците са прислужниците и лекарите. Сега на някои от вас предстои да излязат от болницата. И аз съм на вратата . Макар и да съм повикан от никакъв проповедник, пророк без портфейл, ще ви запитам: „Приятен ли беше животът ви в болницата, научихте ли си урока там?“ Ще кажете: „Ох, съсипаха ни тези инжекции.“ Лекарят казва: „Човек, който не живее в Бога, ще опитва нашите игли и ще живее в болницата.“ Аз казвам: „Не нося никакви игли, ножове, никаква аптека нямам, торба не нося, но дишайте чист въздух, гледайте нагоре, не ходете в тъмнината, нека слънцето да ви огрее, за да не влезете пак в болницата.“ А влезете ли отново в болницата, опасно е вече, защото положението се усложнява. Докторът пак ще се яви, ще употреби всички научни средства, ще гледа, как температурата постоянно се повишава и вече болният ще фалира и ще го изнесат от болницата. При такава висока температура няма живот, а ще го внесат в аутопсионната стая, ще му разтворят мозъка, стомаха, червата и ще видят, по какви причини са го уволнили. Христос казва, че може да се живее и без термометри. Не се смущавайте от това, кое е полезно в живота и кое не - всичко е полезно, но да престанем да мислим, че животът е само в болницата. Болница, църква, концертна зала, училище, това са неща преходни, а животът подразбира нещо много по сериозно в себе си. В истинския живот не трябва да има никакво смущение, а постоянна работа.

С три думи ще ви определя това, което Христос казва: мъчене, труд и работа. Някой ученик казва: „Много се мъчих, докато влязох в гимназията, много се трудих, докато я свърша.“ Като се помъчите и потрудите, идва работата - това е Учението, което сега ви проповядвам. На тези, които се

мъчиха, казвам да не се мъчат повече, а да се трудят. На тези, които са се мъчили и трудили, казвам: „Не трябва повече да се мъчите и трудите, а елате при мене, аз ще ви науча да работите. Това са думите Христови, които казва в цитирания стих: „Аз, моят Дух ще дойде да ви научи, какво да правите.“ Сега е моментът за тези, които са свършили училището, да се спрат, да покажат свидетелството или дипломата си, защото преди това са били невежи. Днес навсякъде в света искат дипломи; нямаш ли такива, не можеш да станеш нито учител, нито министър, нито съдия и т.н. Бъдещия живот няма да бъде живот на миналото. Христос казва: „За в бъдеще няма да има нужда от свидетелства“, а сегашният живот ще служи за основа на бъдещия, ще изработи нови форми и ние знаем, какви ще бъдат тези форми: братство с любов.

И така, онези, които не са влезли в училището и не познават светлината, ще се мъчат и трудят. Малко са тези, които работят, те са само някои поети, художници и музиканти. Работата е да нямат абсолютно никакво смущение в ума. Христос казва: „Аз ви нося Божествената любов, влезте в нея, проявете вашата обич и тогава Духът ще дойде, ще влезе във вас, и вие ще разберете вътрешния смисъл на живота.“

Беседа, държана на 4 май 1919 година.

СВЕТИЛО НА ТЯЛОТО

Светило на тялото е окото; и тъй, ако е окото ти чисто, цялото ти тяло светло ще бъде. (Матея 6:22)

Какво е разбирал Христос под думите: Светило на тялото ти е окото.“ Според съвременните схващания, окото не може да бъде светило на тялото. Христос влага една дълбока идея в тази мисъл. Онези, които не са проучвали устройството на окото малко разбират неговото естество. И аз казвам, че даже 1/1000 част от устройството на окото още не е проучена. Ако аз бих се опитал да опиша окото, бих влязъл в стълкновение с всички учени хора. Първата функция на окото е да събира и да разпръсва лъчите; събира ги отвън навътре, а отвътре ги разпръсва. Когато този процес в живота се измени - ако започне да събира лъчите отвътре навън, а ги разпръска отвън навътре, тогава се ражда дисхармония в човешкия ум. Вие имате по две очи и затова ще ме запитате: „За кое око говори Христос, за дясното или за лявото?“ И наистина, Христос не казва, ако очите ти са светли, а казва: „Ако окото ти е чисто.“ Оттук се вижда, че Христос говори за едно око, което е вътре, в центъра на мозъка. Това око е което наричат пинеален възел, а аз го наричам „око на душата“.

Христос взима думата „око“ в единичен смисъл, като общ принцип, който включва всичко в себе си. Когато говорим за Бога, ние разбираме единица, която включва всичко в себе си. Когато говорим за тази единица разделена, размножена в себе си, разбираме всичките проявления в света. Хората тълкуват това подразделение различно; учените хора го наричат закони, причини и последствия, еволюция, мисли, чувствувания и т.н. Христос казва, че вътрешното око е едновременно и слънцето на човека. И когато човек изгуби своето слънце, той умира. С други думи, когато човек ослепее духовно, той умира, а когато прогледне духовно, той оживява. Че тази мисъл е вярна, вижда се от думите на Христос: „Които чуят гласа на Сина Човечески, те ще възкръснат.“ Може да ви се вижда чудно, че не се казва, който чуе гласа на Бога, той ще възкръсне, а се казва: който чуе гласа на Сина Човечески. Син Човечески е глас на мъдростта. Това възкресение не е, което подразбира църквата; то е възкресение, чрез което се придобиват знания за разбиране на Законите, по които се управлява светът и се развива животът. Мисълта на съвременното общество е

единична и колективна. Животът е започнал с образуването на окото. Най - напред, когато Господ създал човека, Той направил окото, а после самия него. Някой може да оспорва това, но аз ще ви го докажа. Преди да роди майката, взимат мерки да наредят къщата, да стоплят стаята, ако е зимно време и т.н. Следователно, онези, които казват, че човек може да живее без око, поддържат, че няма разумност в природата. На това око, казва Христос съответства човешкото сърце. Между духовното око и сърцето има тясна връзка. Това не е само теория, но твърдения, които може да се проверят всеки ден на опит. Който не е на правия път, животът му е все от нещастия и страдания. Ако някой се интересува да знае защо страдаме, бих отговорил, че страданията са резултат на това, че ние сме в противоречие с духовното око. Христос казва: „Ако окото ти е чисто, цялото ти тяло ще бъде светло." И наистина, ако окото ни е чисто, ние ще виждаме всички предмети. Често очите ни се развалят от храната, която приемаме; ако храната е нездравословна, тя покварява кръвта, а покварената кръв поврежда очите и става нужда да се правят операции. Защо? - Защото животът ни не е съобразен с Божествените закони. Както във физическото око се явяват наслоявания, по същия закон и в духовното ни око, се явяват подобни наслоявания, които създават нещастия, както за индивида, така и за семейството, обществото, народа и цялото човечество. Но някой ще каже: „Господ ще ни спаси." Всички хора за спасение говорят. Няма защо Господ да ни спасява: Той ни е създал спасени. И най-глупаво е да говорим, че Господ ще ни спаси. Когато казваме, че искаме да се спасим, това показва, че ние избягваме от Божието спасение, в рамките на което се намираме. Що е спасение? - То е светлият живот на ред и порядък, но излезем ли от него, не ще бъдем вече спасявани от Господа, а от хората. Тогава няма да се раждаме от Бога, а като грешим много, ще бъдем заставени да се прераждаме в плът и кръв. Ще обикаляте тогава около някоя жена или мъж, ще ги молите да ви спасят и да ви създадат ново тяло, но това ще бъде само предговор на спасението. Като поживеете няколко години тук на земята, ще отидете наново в пространството, където ще прекарате също известно време и пак ще дойдете тук на земята. Син Човечески ще ти проговори и ще ти каже: „Създадох ти отново око, гледай този път да не го поквариш." Аз искам да извадите от това една аналогия за сегашния живот и да видите, какво ще остане от вас, като изхвърлите всичките си черупки. Някои казват: „Ще умрем." - Ще умрете и пак ще оживеете. Орехът, който стои на дървото, има много облекла, но

като узрее и падне, той хвърля най-горното си облекло, а като се посее, хвърля и другите си облекла, за да може отново да поникне и оживее. Свалянето на тези облекла не значи смърт, а показва, че си по-близо до живота. Тогава определям живота по два начина: физическият живот постоянно се променя и изменя, а духовният се променя, без да се изменя. Всеки, който се променя и изменя, той е в рамките на плътта, на преходното, а този, който се променя без да се изменя, той е в рамките на духа. Ще кажете: „Как е възможно човек да се променя без да се изменя?” - Представете си, че аз съм един благородник, на когото предстои няколко пъти на ден да се среща с различни лица. Затова ще бъда принуден да се обличам и събличам няколко пъти на ден с различни дрехи, според хората, с които имам срещи. Сутринта се обличам в черни дрехи, черна шапка и ръкавици, официален костюм. Върна се от тази среща, следобед ми предстои да се срещна с по-обикновено лице, затова се обличам в бели дрехи, бяла шапка и така излизам. Който ме срещне този ден, ще пита: „Кой е този господин, който се облича по няколко пъти на ден с различни дрехи?” - Това е господинът с многото костюми, който постоянно се мъчи, но не се изменя. Това е свойството на човешкия дух да се мени, но да не се изменя. Когато дойдем, обаче, до онова вътрешно състояние, когато се изменяме вътрешно, тогава изгубваме своята индивидуалност, изгубваме това, което сме спечелили. Това аз наричам закон на падането. Лъчите, които се проектират като известна енергия, с падането на земята, остават на нея дълги години, докато дойде ден да се върнат при своя баща, от който са излезли. Защо тези лъчи излизат от Бога? - Защото и те са съгрешили. Ако те не бяха грешни, вие нямаше да усещате това парене и изгаряне, а щяха да предизвикат една нежна светлина и приятна топлина. Така че тези лъчи, които са паднали веднъж на земята, колкото и да са светли и те са съгрешили, тяхното око е хванало малко мрежа. Тези лъчи са живи и вие ще се чудите, как е възможно да живее светлината? Този въпрос ще оставя да го разрешавате вие. Човек сам по себе си, е един Божествен лъч. Съвременната биология казва, през колко стадии е минал човек, докато достигне това състояние, в което днес се намира. Той е минал през много видоизменения, клетките му са претърпели много деления и най-после имаме окончателната форма, която пак продължава да се видоизменя. Всичко това е станало от подтика на тази жива светлина. Ако проучите подробно развитието на човека, ще видите, колко струва неговото устройство, колко скъпи са материалите, от които е

образувано неговото тяло и тогава никога нямаше да грешите и не бихте допуснали нито една лоша мисъл или желание. Няма по-голяма заблуда от тази, да мислите, че човек, като греши, не вреди на спасението си. В какво се състои грехът? - Грехът се състои в това, че мислим, как придобитите неща могат да ни доставят по-голямо щастие. Но с това ние се ограничаваме и завистта става наш спътник. Всички християни, от различните школи, искат свобода, пари, за да живеят за сметка на другите. Е добре, в началото на XIX век френската революция даде свобода на народите, но каква свобода имат днес? Може ли да се нарече това свобода? Говорим за свобода, за това, че жената се е подигнала в умствено отношение, че заема по-добро положение в обществото и т.н. Но какво е това повдигане на човечеството през тези 2000 години? - То се равнява на 1/50 милионна част от милиметъра. Такъв е резултатът на усилената дейност на цялото човечество. Като знаем това, изчислете, колко е вашият ефект в това общо развитие. Подигнете това число в 10 степен и така ще намерите коефициента на вашето съзнание, на вашата култура и развитие. Само по този начин ще може да проучваме Божествените неща. Това слънце, т.е. Божественият стомах на слънчевия логос (така се нарича по теософски), свети и ни дава цялата топлина. Всеки човек си има свое слънце, което, по същия закон, се намира в човека, в залязването си или в изгрева си. Случва се някога, вън е зима, много студено, а вътре, вашето слънце е в пролетта си; някога във физическия свят е топло, а вашето слънце не съответства на него и вие усещате една студенина. Това може да се обясни по различни начини. Някога вие не сте разположени духом, аз казвам тогава, че вашето слънце не е на мястото си. Някой път във вашето слънце има петна, тъй както и във физическото слънце. Как обяснявате тези петна? Съвременните учени хора обясняват, че на слънцето някога се е образувал един тъмен пласт, то изгубило цялата си топлина, вследствие на което на земята настанал леденият период. Аз не го твърдя, това са научни теории. Според тях, в слънцето е станало някаква промяна: кората му се разпукала, слънцето започнало сегашната си дейност, станали потопи и се образувал днешният свят. От разтопяването на ледените пластове е станал потопът. В бъдеще вие ще проверите това. Христос казва, че светило на тялото ти е окото и ако окото ти бъде чисто, цялото ти тяло ще бъде светло. Когато Христос казва, че тялото ти ще бъде светло в зависимост от чистотата на окото ти, Той разбира, че в тебе ще има онзи Божествен живот, който ще ти дава цялата възможност да се развиваш и

да не бъдеш дребнав. Сегашните хора приличат на малки буболечки, мислят, че са много учени и силни хора. Когато някому е пълна кесията, той разрешава важни въпроси; но изгуби ли парите, изгубва с това и силата си. Друг някой критикува със своя малък мозък всичко, което Бог е създал: казва, че не е добре направено това, онова, а туй, което неговата малка земя е направила, е добро. Знаете ли, колко голяма в дължина и в широчина е земята (главата) на българина? - В дължина е най-много 21 см, а в широчина - 16 см. Е, и с тази величина на своя ум, българинът иска да преустрои целия обществен строй и да говори за всичките велики тайни! Това е не само с българина, но и с всеки човек. Защо умират хората? - От малко ум, от малко храна, от малко въздух, от малко кръв.

Под думата „кръв“ подразбирам Божествения живот. Да имаш кръв, значи да имаш този чист неопетнен Божествен живот, който не трябва да бъде нито горчив, нито сладък. Отношенията в живота са такива: ако един човек в един живот е горчив, в другия ще бъде сладък, а ако в този живот е сладък, в следващия ще бъде горчив. В духовен смисъл, топлината аз оприличавам на обич, светлината - на истина, а въздухът - на човешката мисъл. Както въздухът влиза в белите дробове, окислява кръвта и я пречиства, по същия закон в мозъка влизат мисли, които пречистват човешките желания. Желанията са човешката кръв. Като разберем така тази наука, ще може правилно да я приложим в устройството на обществото и с това ще може да премахнем още в самото начало всичките злини в живота. Хората казват, че всяко нещо си има причините и последствията. Питам: „Кои са подбудите на известни причини?“ Някои казват: „Еди - кой си убил някого от голяма омраза.“ Добре, но защо го мразеше толкова много? Друг път казват, че еди-кой си обичал много някого. Защо го обича? Ако причината да мрази и да обича някого е една и съща, тя произлиза от Бога. Щом не е една и съща, не произлиза от Бога. Тези причини са следствие от някой друг живот. Мнозина говорят за законите в Природата и обществото и казват, че този свят е свят на закони. Между законите има известно съотношение, но те показват, че съществата, които се управляват от закони, не живеят в мир. Не само ние, но и по-висши същества от нас, които са в слънчевата система и те не живеят в мир. Ето защо Бог е поставил известни ограничения, известни разстояния между тях, за да няма спор. Между системата на Алфа Центуриус и нашата система има едно разстояние от 25 билиона мили. Това пространство е толкова голямо, че в него може да се поставят още

3000 системи като нашата. По този начин, те не могат да се карат. Когато Господ иска да направи хората добри, Той ги поставя на такова голямо разстояние. Ако ме пита някой: „На какво разстояние трябва да са мъжът и жената един от друг?“ Ще отговоря: на 25 билиона мили. Числото 25 е образувано от 2 и 5, сборът на които дава 7. Числото 7 е съвършено, то подразбира закона на хармонията, но съвременните хора със своето учение до известна степен са развалили всички прегради, които Бог е поставил между едно и друго същество. Защо? - Жената иска да обсеби мъжа, да го владее. Че как ще може да го обсеби, когато той е далеч от нея на 25 билиона мили. Днес хората търсят начини, как да си влияят един на друг. и Да, може да влияеш, но никога не можеш да владееш. Всеки, който се опитва в това, той може да завладее само себе си. Желанието за владеене се вижда и в някои религиозни общества. Едно ново течение иска да завладее друго, да го претопи в себе си. Един народ иска да завладее друг. Хората умират все от тази лакомия, да имат много. Онзи, който иска много, не разбира Божествените закони. Не трябва да искаме много, защото имаме повече отколкото ни трябва. Сегашните хора, макар че имат толкова малко мозък - 16 см на широчина и 21 см на дължина не са го обработили, както трябва. Земята на човека не е обработена. У българите, напр., е обработено отпред на мозъка едно пространство само от 6-7 см и те мислят, че са носители на велика култура. Питам ви: какво може да построиш на такова малко пространство, от 6 см височина и 12 см широчина? Следователно, всички ние живеем в закона на илюзиите, мислим, че всичко знаем. Казвате: „На нас не ни трябва никаква философия.“ Не, има една философия, философията на твоето око, на твоята душа и нея трябва всички да знаете. В какво се състои разбирането на този закон? Когато човек проектира една мисъл по Божествен начин, тя вече твори у него. Възприеми една Божествена мисъл, без каквато и да е користолюбива цел, изслушай нейните упътвания, и ти ще придобиеш всичко, което пожелаеш. Като казвам, че ще придобиеш всичко, което желаеш, разбирам това, което се променя, но не се изменя. Тогава ще живееш в една непреривна връзка на любовта. Като говоря за любов, не разбирам вашата, човешката любов. Вашата любов е като тази между петлите и кокошките. Хвърлят малко жито или царевица на кокошките и петлите, те всички се събират заедно да ядат, но остане ли едно две зрънца, веднага петелът разгонва кокошките и изяжда сам последното зрънце. До последното зрънце беше тяхната любов. Всички общества, били

те религиозни или светски, живеят, къткат се като кокошки и петли, живеят в мир и любов, но дойде ли последното зрънце, казват: „Хайде сега на страна!“ Петелът изкукуригва и казва: „Кокошки на страна от мене, вие трябва да знаете да пеете като мене.“ Що е пеенето? Да пееш, значи да можеш да мислиш. Докато вярваме в лъжливите обещания на хората, всякога ще бъде така, всякога ще бъдем изпъждани от мястото, където са ни повикали по-рано. Така се лъжат моми и момци. Някой момък започне да лъже момата, че ще купи това - онова, ще живее добре с нея и т.н. Момата вярва. На друго място момата лъже момъка. В съвременното общество, ние не говорим на истински език. Като се върнем у дома, ние казваме: „Човек не трябва да бъде много откровен, да не вярва на хората.” - Преди всичко ти трябва да бъдеш човек, да живееш така, както Бог те е учил едно време, да не чакаш никакво благо от никого, да уповаваш на Бога, на своята душа, а после на ближните си. Когато Христос казва, че ако окото ти е чисто, цялото ти тяло ще бъде светло, Той разбира, че ако окото ти е чисто, ще видиш най-напред Бога, после своята душа, а най-после своите ближни. Ако окото ти не е чисто, ще започнеш по обратен процес: ще видиш най-напред ближните си, после себе си, а най-после Бога, а с това ще обърнеш света с главата надолу. Питам вас, които сте събрани тука: „Кой ви даде живот? Баща ви ли и майка ви? Кои са вашите баща и майка? Записали ли сте името им с златни букви, ще намеря ли нещо от тях, ако дойда у вас, или само дрехите и някой портрет имате?“ В това отношение ние приличаме на старите евреи. Те измъчваха, убиваха своите пророци, отрязваха главите им с трион, а след смъртта им правеха паметници и ги величаеха. Така постъпиха и с Христос, а днес паметници му строят и песни Му пеят. И в църквите все песни пеят за Христос, а навън нищо не се чува за Него. И ние пеем, пеем за Бога, но когато дойде въпрос да се замислим и за ближните, веднага предпочитаме себе си. Господарят третира зле слугата си, обира го, а с това се създават отношения на буржоа и пролетарии. И едните и другите не се разбират. Господ не е създал нито буржоа, нито пролетарии, а хора. Като ви говоря, аз не искам с това да ви морализирам, защото морализирането не е нещо хубаво, то е дресиране на човека. Аз ви говоря върху един Божествен закон, за да знаете, как да раждате децата си. Когато ги викате тук на земята, ще трябва да им кажете цялата истина. Знаете ли как са раждали хората преди грехопадането? Мъжът и жената тогава са водили чист, девствен живот. Мъжът е познавал само една жена и жената само един

мъж; не са се женели, както сега, по няколко пъти. Някои ще ме запитат: „Като е така, по колко деца трябва да раждаме?” - Само едно. Защо? - Защото Господ има само един, единороден син. Господ казва на хората: „Ако искате да живеете добре, вашият син трябва да бъде готов да напусне света и да помага на своите братя и сестри, тъй както Христос се пожертвува за човечеството.“ Като синове и дъщери на вашите майки, вие не сте готови да служите на човечеството. Ще кажете: „И ти, който проповядваш, не си готов.” - Прави сте, аз сега се приготовлявам. Докато не се свърши окончателно една работа, тя още не е готова. За тази работа, върху която сега работя, ми са нужни най-малко 10 милиона години, за да я докарам поне до един край. На мене ще трябват толкова години и на вас по толкова и работата ще се свърши. Ще кажете: „Е, колко дълъг период от време е потребен!“ То е къс период. Това време е само една приятна разходка за човешкия дух, защото времето и пространството имат отношение към ограничения живот. Един светия, който живеел в един манастир, мислил дълго време за онзи свят и си казал: „Какво ще правят хората на Небето; година, две ще прекарат хубаво, ами после?“ Един ден, в манастира прелетяло едно много хубаво птиченце и светията пожелал да го хване. Започнал да го гони, тичал дълго време подир него. Изведнъж му дошло на ум, че закъснял. Като се върнал в манастира, намерил големи преобразования, големи промени в хората и никой не го познал. Този светия е изгубил 400-500 години, за да гони едно птиченце, а колко години ще са нужни за някоя велика мисъл? Така че, когато животът е осмислен, той никога не омръзва. Когато чакате вашия възлюбен, времето тече много бавно, но когато чакате определения час, за да ви обесят, той идва много скоро. Ние изпитваме нещата според нашето вътрешно състояние. Христос казва, че ако вашето око е чисто, вие няма да забелязвате как минава времето. Вие ще се радвате. Днес кога се радвате? - Като си опечете едно прасенце, кокошчица, пуйчица, наточите си винце, седнете на масата, затракат вилици, зачукат се чаши, пие се за здраве, за хаир на мира. Да, но тези кокошки и агънца са недоволни от вашата радост, не я споделят. Вашата радост е тяхна скръб. Един ден отношенията ще се изменят. От вашите тлъстини ще се образува тревата, която овците спокойно ще хрупат. Това ще им бъде отплата за тяхното месо, което вие ред години сте употребявали. Такъв е великият кармичен закон. Христос казва: „Като разберем така живота, нещастията ще изчезнат и живота ще бъде светъл.“ Вие не знаете, защо овците пасат тревата. Това е един

временен метод, а за в бъдеще, храната може да се възприеме от цялото тяло, от порите му, без да се дъвче. Ще попитате: „Какво трябва да правим?” - Да държите всякога отворено, светло и чисто окото, което Бог е вложил във вашата душа, за да може да се греете на неговата топлина и светлина. Знаете ли, защо съществува светската любов? Когато някой се ожени, българите казват, че го е хванала „сляпата събота“. Защо се говори така за любовта, за женитбата? - Това показва, че тази любов не произтича от духовното око, а е сляпа. Затова, именно аз наричам светската любов, любов на слепи хора. Често мома и момък се хващат под ръка. Какво означава това нещо? - Това показва, че единият от тях е без око и затова има нужда да го водят под ръка; ако и двамата имат това око, не се позволява да се хващат под ръка. Някой ме пита: „Да хвана ли жена си под ръка?” - Щом е сляпа, ще я хванеш, но ако има око, ще и кажеш: „Жено, от мене до тебе разстоянието трябва да бъде един метър“ и това е спасителният момент в живота. Следователно, ако нашето око светеше добре, ние никога не бихме позволили да дойде някой близо до нас. Ако трябва някога да се доближим, ще обърнем окото си и така, на тъмно, ще се доближим. Така ние ще трябва да образуваме един народ. Народът, според мене, е едно велико условие за душата. Тъй че, ние трябва да използваме условията, в които живеем и никога не трябва да критикуваме цял един народ или цяло общество. Обществото, народът, човечеството са условия, създадени от Бога и ние трябва да ги използваме. Отделните хора може да критикуваме, но не и цяло общество. Ние трябва да използваме всички условия, които ни дава това око, а то е тясно свързано с човешкия ум, сърце и воля. Христос казва: „Ако цялото ти тяло е светло“, то значи: ако използваш разумно всички възможности, които са вложени в тебе, ти Син Човечески ще станеш и ще бъдеш в пълна хармония със Сина Божий. Не може да има култура, не може да има благороден свят, докато съвременните хора не развият в себе си това вътрешно око. Това може да ви докажа по един естествен начин. Всички растения дължат живота си на слънцето. Така също, за да растат и да се развиват нашите мисли и желания, трябва това око да изпраща своята топлина и светлина върху мислите и желанията ни, и с това да ги полива и наглежда. Това око е вътре в мозъка ни. Намерим ли окото, ще намерим и слънцето си. Не мислете, че сърцето е един орган, който изпълнява своя определена функция. Сърцето е общество от най-разумни клетки, които извършват най-възвишената работа, те извършват работата на душата. Препоръчвам

ви да развиете това светло око, за да не правите грешки в живота. Аз оприличавам греха на зародиша на яйцето, който се крие в него, вътре в тази черупка. В това яйце има всички условия, от които може да се развие бъдещият живот. За да се развие този живот, потребно е яйцето да се постави под квачката, където като престои 21 дни, майка му ще започне да кудкудяка и да му казва: „Когато дойде моментът да излезеш, ще пробиеш яйцето.“ Пиленцето протрива стената отвътре и с това настъпва моментът на избавлението. Този процес настъпва отвътре навън. Ние чакаме другите да ни избавят. Не оставайте други да пробият вашето яйце. Под това око Христос разбира движещото се око, т.е. душата на всеки човек, която съдържа в себе си всички възможности за едно правилно развитие. Ако окото ти е чисто, ще можеш да разрешаваш правилно всички въпроси, благодарение на светлината, която имаш. Нашият живот е в свръзка с миналото и бъдещето. Това, което ви говоря, не е от характер да ви спаси, ако вие сами не работите; моята проповед е само едно кудкудякане на квачка. Тогава казвам: онези, които са замътили и са близо към излизането, нека употребят клюнчето си за пробиване стените на яйцето и нека направят последни усилия да извадят главата си вън. Като излязат пиленцата, квачката казва: „Клок, клок“, и започва да ги води, да ги учи, как да кълват зрънцата. Това е Божественият естествен закон. Ние искаме да дойде с нас Господ, но Той само проповядва. Всеки проповедник е една квачка. Има квачки, които проповядват, но нищо не излиза от тях, защото те нямат яйца. Ако си квачка без яйца, помоли се на Бога да те насади някъде. Всяка майка и баща са квачки. Христос казва: „Ако окото ви е непокварено, то ще осветява цялото ви тяло, ще разберете смисъла на живота и ще бъдете в свръзка с миналото, настоящето и бъдещето, а ще бъдете също и в непреривна връзка с любовта. Но тази любов, която днес господства в света - да ви пази Господ от такава любов! Светската любов е като една мътна рекичка, която полива зелето, пипера и другите зеленчуци. Но след време и тази мътна рекичка се прецежда и пречиства. В нашето яйце, обаче, не трябва да има никакви нечистотии, никакъв компромис, за да имате светло бъдеще. Поне за една година дръжте в себе си следната мисъл: „Искам окото ми да бъде светло, чисто, за да бъде такова и цялото ми тяло.“ При такова положение вие бихте спечелили много повече, отколкото ако бяхте слушали всички проповедници в света. Онзи слънчев лъч, който идва отгоре, произвежда много по-добър резултат от всичките печки в света. Такъв е божествения

закон.

Спрете сега ума, мисълта, волята и сърцето си върху това око и запитайте се всеки един в себе си, кой ден от замътването сте. Ако са се изминали 10 дни от замътването, ще кажеш: „Мамо, още не е време." На 15 - тия ден майката започва да кудкудяка, но ти ще кажеш: „Мамо, още не е време." Като дойде 21-ия ден, ще кажеш: „Мамо, време е вече." Така и аз ви казвам: клок, клок, но в това отношение съм профан и не зная, в кой ден на замътването си е всеки от вас. Това ще познаете по вашите пориви, желания и мисли. Ако от днес всички проповедници, свещеници, учители, съдии в цяла България, пък и в цяла Европа, започнат да мислят за това око, щяхте да видите, какъв добър резултат щеше да има. Ако българите направят първи този опит, ще видят, как в една година ще има подобрение и в умствено, и в душевно отношение. Мислете за окото, за което Христос е говорил, защото то е във всички и във вас ще се породи Божествена мисъл, обич и добрина. Когато намерите това око, ще бъдете всички безсмъртни: то съживява. Това е искал да каже Христос. Всеки, който иска да бъде безсмъртен, да намери своето око. Тази е мисълта, която Христос е вложил в този стих.

Беседа, държана на 11 май 1919 година.

ГРЕДАТА

Лицемере, извади първо гредата от своето око и тогава щеш чисто видя, за да извадиш сламчицата от братовото си око.(Ев. Матея, 7:5)

Миналата беседа говорих върху думите: „Ако окото ти е светло, цялото ти тяло ще бъде светло.“В това око има греда, която пречи на неговата чистота. Христос казва: „Извади гредата от своето око, за да може да виждаш ясно, за да извадиш сламчицата от окото на брат си.“ Как да се извади тази греда? Под думите „греда“ и „сламка“, Христос разбира два противоположни принципа и принципи на отрицание в човешкия живот. Греда в окото си има този човек, на когото окото е съсредоточено във физическия свят, потънал съвършено в материята. Гредата - това е закон на противоречия. Под думата „сламка“ се разбира закон на постоянни промени. Христос взима два образа: греда и сламка. Гредата е издялана от дърво. Знаете ли, кои дървета стават за греди? Най - хубави греди стават от дъбови дървета, които се употребяват и за строеж на къщите. И ако проследите дъба, той живее в най-ниските места на земята; той е най-старият материалист и затова неговата кожа е така напукана. Между бивола и дъба има известно съотношение. Биволът, като се напече, влиза в локвите, за да се нацапа с кал и да се разхлади, да не го хапят мухите. Що е топлина? - Тя е символ на любовта. Следователно, хора, които имат разположение към любовта, влизат в локвите да се накалят, за да не ги хапят мухите. Те са съобразителни хора. Като мине някой стършел покрай вола, той веднага дига опашка и бяга. Биволът не прави такова нещо. Мине ли покрай него стършел и подсвирне, биволът напуска нивата отива и се скрива в някое блато. Може би, вие ще ми кажете: „Знаем, какво ще ни кажеш върху тази греда.” - Не знаете, какво може да ви кажа. Аз съм отварял и ровил много книги, в които се разглеждат разни въпроси от Евангелието, но върху този важен въпрос е писано много малко, докато върху най-маловажните и има писани цели колони. В съвременния свят всичко е така. За съществени работи нищо не се пише, а за несъществени и цели томове се посвещават. Така че, тези маловажни въпроси, по които е толкова писано, представляват сенки по отношение на съществените, важните въпроси. Сенките са нужни само тогава, когато важното нещо е определено, тогава има някакъв смисъл. Когато някой велик художник ще

рисува някое лице, той поставя сенки на това лице, за да може лицето добре да изпъкне. Не е все едно при това, откъде се слага сянката, дали от дясно или от ляво. Ако сянката на лицето е от ляво, това показва, че художникът, когато е рисувал, е бил обърнат на запад, т.е. слънцето е било на залязване. От това ще съдя, че животът на този художник е бил на залязване или с други думи, той слиза в материалния свят. Ако сянката на предмета е хвърлена от дясна страна, то значи, че художникът е рисувал своята картина, когато слънцето е изгряло. Ето защо, за глупавите хора е безразлично, откъде пада сянката, а за умните не е. Важно е, откъде пада сянката върху вашето лице. Защо казва Христос, че трябва да се извади гредата на вашето око? - Защото тази греда хвърля сянката си навътре, а у човека, който иска да наблюдава живота, сянката трябва да бъде навън: Ще ме попитате: „Защо трябва да е така?" и Ако сянката е вътре във вашия живот, вие няма да разберете смисъла му. А това е много естествено. Напр., ако вашата къща остане тъмна, а улиците бъдат осветени, вие ще знаете, какво става по улиците, кой е минал, как е облечен и т.н. но няма да знаете, какво става в стаята ви. Следователно, ако тази греда е във вашето око, то смисълът на вашия вътрешен живот ще остане неразбран. Вие може да станете реформатор, моралист, да морализирате другите хора, да поправяте къщите, градовете, но не ще може да промените техния вътрешен живот. Христос казва: „Извадете тази греда." Как се е образувала тя? - Тя се е образувала от навика в човешкия ум, придобит от много векове. И всеки от вас може да провери сянката си, навън ли е или навътре. Христос казва: „Извади", а не казва: „Събирай." Събирането и изваждането са два първоначални процеса. Първият процес е събиране, а вторият и изваждане. Досега вие сте събирали, образували сте тази греда, която е резултат на миналото. Така че a+b=c; c е гредата. За да се освободим от този общ резултат, Христос казва да се извади a и b от c и окото ще ти бъде чисто. Как да ги извадим? Не можеш да се освободиш от c, докато не извадиш a и b. Докато не извадиш мъжката и женската въшка от главата си, никога няма да премахнеш гнидите. a и b=c, което е гредата. В този смисъл a е вашият ум, b е вашето сърце, не във възходяща степен на своите действия, но в низходяща степен на своите прояввления. Ето защо Христос казва: „Ще спреш тези два процеса." Ще ме запитате: „Как ще ги спрем?" и За да заработи умът на хората, те трябва да се поставят в труд, в едно безизходно положение. Ще трябва да се намерите в положението на онзи инженер на Наполеон, който бил заставен от господаря си за 25

минути да съгради един мост, иначе ще бъде застрелян. Инженерът употребил всичките си способности и успял да съгради моста. Забележете как някоя котка като минава покрай опасни места, гледа да мине без мъчнотии. Ако е умна, тя гледа да мине без трудности. Ако се е качила на някоя стена, висока 5-6 метра и се намери на тясно място, тя ще се принуди да скочи от стената колкото и невъзможно да и се е виждало по-рано. Така и вие казвате, че това на можете, онова не можете. Христос казва: „Извади гредата от окото си и я постави на друго място - не в твоето око, а в къщата си.“ Окото няма нужда от греди. Онзи учител, който пръв е препоръчал да се постави гредата в окото, а не в къщата, той не е разбрал Божествените закони. В тялото може да има греда, но в окото по никой начин не трябва да има.

Под думата „сламки“ аз подразбирам онези хора, които живеят в чисто чувствения свят. Сламките са взети от житото. Тези хора са придобили грешки от постоянните си удоволствия в света. Гредата е придобита от един алчен, користолюбив живот. На такива хора не може да разчитате. И този човек, в чието око стои гредата, която е много тежка, неговото око постоянно се уморява и затова гледа все надолу. Мога да направя всеки от вас да гледа надолу. Как? - Като сложа 100 кг товар на гърба му, той ще започне да разсъждава и да гледа надолу. Някои ще кажат за него, че е голям философ. Да, има философи, които гледат надолу, но има и такива, които гледат нагоре. Когато гредата е във вашето око, умът, сърцето ви всякога ще бъдат обременени и вие ще бъдете неразположени. По някой път хора, които имат тези греди в окото, успяват да се скрият, да прикрият това свое състояние, но ако наскърбите, или обидите такъв човек, той ще започне да гледа надолу. Жена, която се е разгневила на мъжа си, гледа надолу. Защо? - Защото гредата е започнала да проявява своето действие. С това аз характеризирам един общ принцип. По същия закон, момите и момците имат греди. Също и жените. Оженването, обаче, е само временно. Според мене, в света няма женени хора, а има само впрегнати. Затова, аз не говоря за женените, а за впрегнатите. Аз вярвам, че вие не сте впрегнати. А вие, които се мислите от женените, сте от блажените хора. Христос казва: „Извади гредата от окото си, за да бъде то чисто, за да може да извадиш сламчицата от окото на брат си.“

Аз разглеждам общо духовните принципи, върху които почива нашият живот. Напр., ако моята къща е построена върху Божествените закони, това не е само моя заслуга, но и заслуга на онзи инженер, когото

съм повикал да я построи, да даде плана за нея. Така също и всички неудобства, които има къщата, не може да се приписват само на мен. Ето защо, като дойде някой господин, който разбира от строителство и ми каже, че умивалникът или друго нещо не е на мястото си, аз трябва да го послушам. Ако един учен човек ми каже да преустроя къщата си, защото стените са тънки, аз трябва да го послушам, трябва да се съглася с неговото мнение, защото някоя катастрофа може да ме изненада. Когато Христос се обръща с тези думи за гредата, той е скрил тази велика мисъл в една дума. Често и българите скриват под някоя дебела греда парите си. Едно време хората са криели нещо, затова са имали нужда от греда. Често ние слагаме дебела завеса на прозорците си, за да не влиза светлината отвън. Така и в сегашния си живот, ние сме нещастни поради тази греда, която пречи на светлината да влиза и да оживотворява материята на нашето тяло. Ние, съвременните хора, имаме едно и също понятие за светлината и за известни периоди, когато светлината не е една и съща. Ако вие се топлите на топлина, предизвикана от дървета или пък на топлина, предизвикана от въглища, ефектът върху вас в двата случая ще бъде различен. Ако сте чувствителен, то като се отопляватe с каменни въглища, ще преживеете всички перипетии, през които те са минали; когато се отопляватe с дъбови дървета, ще преживеете перипетиите, които са минали дъбовете, ще ги почувствувате като живи същества. Черната краска на въглищата ще произведе съвсем друг ефект върху вас от този, който бихте изпитали от топлината на дърветата. Съвременната култура трябва да се освободи от употребата на каменните въглища. Затова, за в бъдеще, трябва да се намерят учени хора, за да впрегнат слънчевата енергия. Трябва да си доставяме това гориво от слънцето. Когато дойдем до това положение, да използваме слънчевата топлина и енергия ние ще бъдем такива културни хора, каквито човечеството очаква. При сегашното положение, ние не може да се наречем културни хора. Христос казва: „Извадете тези греди, те не са нужни вече.“ Едно време тази греда е била необходима, служела е за нещо, но днес, за съвременните хора, тя няма значение. Биволът, който отива в локвата, за да се скрие от стършела, има своите икономически съображения. Той разсъждава така: „Вместо да бягам 4-5 км от един стършел, ще вляза в една локва, ще се покрия с кал и така никакви стършели няма да ме безпокоят. Така казват и съвременните хора: „Ние трябва да се осигурим материално, за да не ни безпокои никой, за да не ни безпокоят стършелите.“ Като искате да осигурите жена си, децата си, това

са стършелите, които всеки ден и час ви безпокоят. Християните приличат на воловете - те бягат. Светските хора пък, като биволите, влизат в някоя локва, за да не ги уловят. Преди години, в Русия се прокарвал един закон против евреите и бил подложен на разискване и тълкуване. Един от представителите на министерския съвет бил много против евреите и затова настоявал за гласуването на този закон. Евреите се опитали да противодействуват по различни начини на съвета, особено на този главен техен противник, но не успели. Един от евреите намислил да се опита, сам направо до този министър да отиде. Явил се при стражаря и казва: „Искам разрешение да вляза при министъра, да му кажа само три думи.“ Позволено му било да влезе. Влиза при министъра, предлага му една голяма торба злато и казва: „Вземи и мълчи.“ Събрали се всички министри, под председателството на царя, на заседание върху еврейския въпрос. Всички се изказали против този закон и чакали да се произнесе министърът, който бил против евреите, но той мълчал. Царят останал изненадан и запитал, защо сега мълчи? Министърът изважда торбата и казва: „Докато имам тази торба със злато, не мога да говоря.“ Тази торба със злато е гредата. Ще дойде ден, когато Господ ще ви пита: „Защо мълчите?“ и Прокарвали сте някакъв закон, за който сте се ангажирали да мълчите. Днес всички богати, видни хора само мълчат. Който мълчи, той е дипломат. В дипломацията се препоръчва мълчанието. Христос казва: „Извади гредата от окото си, за да можеш да говориш.“ „Извади гредата от окото си, за да виждаш.“ Между виждането и говоренето има известна връзка. Не може да говориш, докато не виждаш.

Сламчицата, която е в очите на някои хора, е от съвсем друг материал от този на гредата - тя е от жито. Знаем, че в житото има само желание да се размножава, да заеме голямо пространство. То казва: „Дайте ми само 7-8 месеца време да се размножавам, аз ще си свърша работата и после ще напусна мястото си.“ С гредата не е така: дъбът иска десет, сто, петстотин, хиляди години, за да се развива и расте. Той установява собствеността. Учението за гредата е учение за собствеността. Ако твоят син е недостоен, извади гредата от окото си и го лиши от всяка собственост, за да не минава твоето имущество в ред поколения и да се вършат престъпления. Но ще кажете: „Нерде Шам, нерде Багдат.“ Ако има нещо, което спъва нашият живот, то е учението за собствеността. Идваме на земята и се ангажираме с къщи, ниви, караме се с бащи, майки, сестри, братя, съдим се, докато дойде ден да ни задигнат оттука. Синът казва: „Замина баща

ми, не можа да разреши този въпрос, но аз ще го разреша, ще видя как да се разпредели наследството. Осем хиляди години човечеството решава въпроса за собствеността и този въпрос още остава нерешен.

Христос казва: „Извадите от вашето око тази собственост, за да се оправи светът.“ Тогава малките спънки, малките сламчици ще изчезнат. Сега между обществото има морални, благотворителни дружества. В църквите свещениците проповядват, учителите просвещават в училищата, съдиите раздават право в съдилищата, но всички имат греди в очите си. Господ, когото аз познавам и за когото ви говоря, не е Господ на гредите, на собствеността и не е за хора, които спорят за собствеността. Собствеността няма никакъв Господ. И хората, които се делят на католици, протестанти, мохамедани и т.н., нямат никакъв Господ. Вашият Господ е Господ на гредите, а моя Господ няма греди. Христос казва: „Лицемере, извади гредата от окото си!“ И ако ме попитат: „Кога ще се оправи света?“ Ще отговоря: „Когато се извади тази греда от окото ви.” - А кога ще се извади тази греда?“ и Когато се възцари любовта. Тогава гредата може да се извади много лесно. Всички жени, които носят културата, може да извадят своята греда, както и тази на своите дъщери и синове, още когато са в утробата им. Ако бях проповядвал Мойсеевия закон, най-напред бих наказал жените: там се пада най-голямото наказание. Понеже не проповядвам Мойсеевия закон, а Христовия, затова казвам на жените: „Понеже вие сте лекарите, доста вече сте служили на вашите стари любовници в райската градина, откажете се от тях и служете на Господа.“ Вече 8000 години, как жените служат на този хубавец от райската градина и нищо добро не свършиха, затова им се налага да се откажат от него. Ще ми възразите: „Не ни нападай, ние сме чисти.” - Да, едно време бяхте чисти, но днес не сте това, както ви знаех. Тази греда и собствеността и влезе в окото ви, заживяхте със закона за собствеността, дойде при вас, в райската градина, вашият приятел и ви каза: „Излезте от тази райска градина, стига сте стояли тук като градинари; завладейте земята, тя е за вас. Що сте глупави да стоите в тази градина, вие ще станете равни на Бога.“ И излязоха жените от рая. Мойсей е описал в една дълга и интересна история, излизането на жените от рая. Като прочетете целия стар Завет, ще видите, как Господ постоянно се обръща към израилевата девица, която нарича с различни имена: постоянно я съветва да се върне в правия път, към баща си. Къде ли не сте ходили след излизането си от рая! Ходили сте в Египет и той е материалният свят, във Вавилон, който е

старият свят, старата култура и култура все на собствеността. Сега вие сте в Европа, която бърка пак същата каша, както египтяните и вавилоняните. Христос казва на съвременните хора, които представляват избрания народ: „Извадете тази греда от окото си“, т.е. махнете тази собственост от вашата земя, защото тя е причина за всичките спорове и войни. Единствената собственост, която човек има, това е неговото тяло. Ако човек може да изменя всеки ден частите на тялото си, да управлява желанията и действията на своите органи, както и на мозъка, с всичките му центрове, той ще бъде отличен човек. Кажи си: „Сега не ми трябват никакви къщи, ниви, това е за бъдещата култура.“ Бъдещето, като проекция на миналото, е за грешниците, настоящето е за праведните. Когато някой каже, че ще изправи в бъдеще своя живот, разбирам, че този човек е грешник. Когато някой каже, че ще изправи още сега своя живот, аз разбирам, че този човек е праведник, който е извадил гредата от своето око. Така че, бъдещето, в този смисъл, е на грешниците, които не изменят своите желания, то е тяхна собственост; а настоящето е на праведните, защото то не заема никакво място, то е една математическа линия. Всеки праведник ще мине през тази права линия. Аз казвам: всеки, който владее настоящето, ще влезе в Царството Божие. И тогава бъдещето е на грешниците. Миналото, т.е. всичко, което е станало, е в ръцете на Бога, а настоящето е наше. И така, ние сме си разменили ролите. Бог се занимава с това, как да оправи нашите грехове; ние се занимаваме с Божията правда, която ще дойде за в бъдеще, а хората на сегашното време казват: „Ние ще работим за Бога, да реализираме Неговите желания.“ От днес аз искам да смъкнете всички своите греди и съм готов да ви помогна, но оставите ли това за утре, няма да ме намерите. За настоящето аз имам думата, за миналото - Господ. Моята дума се обосновава на един много тънък конец, който се нарича конец на любовта. Христос се обръща към онези, които са учили това Учение, които са събудени. Затова и аз няма какво да ви уча, но трябва да прилагате Божествените принципи, на които сте се учили вече. За прилагането на един Божествен принцип има известни методи. Човек, който иска да използва едно учение, трябва първо, да плати всичките си дългове. Според мене, законът на самопожертвуването не е нищо друго, освен изплащане на дълговете. А дълговете са направени по причина на собствеността. Ще кажете: „Е, тогава може.“ Какво може? Може, напр., да станеш богат, учен и т.н. Не, с това нищо не може да направиш. Много хора са прилагали това учение,

много са искали да бъдат богати, учени, здрави, но не са го задържали за дълго време. Учението може да има резултат само тогава, когато човек приложи закона на самопожертвуването на цялото човечество, само тогава ще се пожертвувате за себе си. Ако се пожертвувате за доброто на човечеството и го подигнете само един сантиметър в неговото положение, следващия път, когато се върнете на земята, вие ще влезете в тези благоприятни условия на живота, за които сами сте причината. Всички самоубийства в света, произтичат от закона за собствеността. Жена иска да владее мъжа си и ако не успява в това, отчайва се и се самоубива. Жената дава наставления на мъжа си, как да гледа или да не гледа на чуждите жени и т.н. Сега мъжът е попаднал в тези грешки, защото е роден от жена. Жените са отговорни за грешките, в които изпадат мъжете, те ги научиха на този закон. Ще кажете, че аз ви осъждам. Не, не ви съдя, не съдя никого, но казвам истината. Христос казва: „Извади гредата от твоето око“, а греда в твоето око е ревността, подозрението, омразата, злото, алчността, завистта и т.н. Гредата, гредата трябва да се махне! Тя е навсякъде: във всички общества, църкви, религии, все греди виждам. Съвременните хора приличат на онези двама германци в Америка, които били добри приятели и си дали един ден обещание да се целунат. Обаче, коремите им били големи и не могли да се доближат един до друг да се целунат. Тези двама приятели не могли да се приближат един до друг и се разделили с голяма скръб. Днес всички хора имат такива големи кореми и не могат да се доближат. Защо? - Гредата е цялата причина. При такава голяма греда, за душата не може да има никаква целувка. Някоя мома срещне един момък, иска да го целуне, но не може, изпъшка. Момък иска да целуне някоя мома, също не може - и той изпъшка. Всички хора все охкат, не могат да се целунат. Докато не се извади гредата от окото, ние ще бъдем далеч един от друг. Днес нравите са извратени, вследствие на което хората не се разбират. Някой мъж погледне жената на другиго, той веднага се разгневява и си казва: „Чакай да те видя, какво ще правиш, ще те следя.“ Мъже и жени навсякъде се ревнуват, а искат да научат някаква нова философия, ново учение. Най - трудното нещо е да заслужи човек това име, да познава Природата и тя да му служи. Познавате ли вие тази майка, наречена Природа, говорили ли сте с нея? Тя е девствена. Знаете ли какви са нейните навици, погледи, приеми, закони и общество? Когато говоря на хората, че трябва да влязат в хармония с Природата, съвременните служители на религията наричат това идолопоклонство.

Днешният ред, който съществува, е идолопоклонство, но този ред ще бъде пометен и ще остане само екс човекът. От днешния човек ще остане само празната му глава, която ще се съхранява в музеите, като остатък от миналата култура. Бъдещите хора, като ходят по музеите, ще разглеждат главите на сегашните видни владици, патриарси и епископи, ще видят техните греди, с които са живели толкова години и ще кажат: „Знаменити хора, благочестиви хора, такова благочестие, че от него само главата е останала!“ За в бъдеще всички учители, свещеници, проповедници и съдии трябва да бъдат без греди. Голяма услуга бих направил на България, ако определя, кого да поставят за учител, кого за свещеник, кого за съдия и т.н. Ако се спазваше това, работите в България щяха да тръгнат напред. А сега какво става? Свършва някой за свещеник, натурата му повече отговаря за актьор, а те го опопват. Такъв човек, като стане свещеник, по-добре ще бъде, ако се нарече служител на църквата, но не и на Бога. Бих желал всички свещеници и учители да научат езика на Природата и да видят, какво пише тя. Аз проучвам всички камъчета, всички рекички, всички цветя и по тях мога да определя, каква е била Природата преди 2000, пет и десет хиляди години. Това, че Природата изменя всеки ден своя костюм, затова вие трябва да учите, каква е тя днес. Настоящето е за праведните. Христос казваше на евреите: „Извадете гредите от очите си, защото иначе няма да станете народ.“ Но тогавашните духовници, които бяха окултисти и кабалисти, казаха: „Така ли! Наместо да извадим нашите греди, ние предпочитаме тебе да сложим на тази греда.“ Тия ваши греди разпнаха Христос. Той бе разпнат на две греди: едната мъжка, а другата женска. Казвате: „Колко е приятно да се минава под тези греди!“ Христос казва: „Ако махнете частната собственост между братя и сестри, вашият ум и дух ще бъдат свободни, за да можете да станете добри хора.“ Ако всички жени на бялата раса се проникнат от тази идея, то в 100 години биха подтикнали човечеството 4-5 хиляди години напред. Но ум трябва, а като няма ум, няма това съзнание у хората, бесят един след друг, режат им главите. Сега и на поповете режат главите. Искам да разбирате това, което говоря. Аз говоря принципно, а не за хатъра на този или онзи и разглеждам въпроса в широк смисъл. С клане светът не може вече да се поправи. Аз не съм от тези, които може да колят и бесят. Всички да знаят това. Отсега нататък, мене няма да разпъват. Вие сами ще се разпъвате един другиго, докато се просветите. Христос казва: „Лицемерие, извади гредата от окото си.“ От всичко говорено, не схващайте нещо обидно, това

е Закон за небето. Като минем през границите на духовния живот, ще оставим гредата тук на земята. Казват за някого: „Той замина за онзи свят.” - Не, той не е заминал още, още е тук на земята, затова трябва да му дават и по малко житце. Затворът е астралният свят. Той е заминал там със своята греда. А сламките в нашите очи са всички малки недостатъци, които съществуват у нас. За някои казват, че много обичали да говорят, не знаели, как да си държат устата, не знаели, как да се обличат, не ставали сутрин рано, не работили много и т.н. Всичко това са малки недостатъци, много малки грешки, това са сламки в очите на хората. Нима съвременните хора работят? Това не е работа, то е мъчение, труд. Работата се върши винаги с любов, трудът служи на дълга, а мъчението става чрез насилие. Причина за всичко това е тази собственост. Жената, която е внесла този навик в света, е виновна за това зло. Всички жени учат децата си и казват: „Гледайте да станете по-богати, повече приходи да имате, искайте от мъжете си всичко, каквото ви трябва, не им казвайте всичко, дръжте си в резерв и т.н..“ Затова жената почва да иска това, онова от мъжа си, без да се интересува от неговото положение, а той се вижда в чудо и не знае, как да я задоволи. Какво става тогава? Един грък в Бургас се оженил за една много богата гъркиня. Тя му донесла 4000 лири. Като се оженили, тя започнала да иска да се купи това, онова, харчела безразборно. Не минават две години и всички пари, които тя донесла, се изхарчили. Мъжът държал сметка за всичко, което тя харчила, когато сметката достигнала 4000 лири, той и казал: „Парите, които ти донесе, се свършиха вече. Затова, иди да искаш от баща си и ако той ти даде още, купувай си, каквото ти е потребно.“ Когато кажат, че някой напуснал жена си, казвам: „Изхарчил е човекът всичко, което тя е донесла от баща си и понеже няма повече, той иска развод.“ Защо не може да живеят заедно? - Защото жената има голяма греда в окото си, иска да го обсеби, да не мисли за никоя друга жена, цитира му стихове от Писанието, които са в неин интерес. Казва му: „Първата клауза в Писанието е, че човек ще напусне баща си и майка си и ще се прилепи към жена си.“ Да, но кой баща и майка? Христос казва: „Човек, който се жени, ще напусне тези свои майка, баща, братя и сестри, които сгрешили в рая и така ще се прилепи към жена си.“ Тежко и горко на онзи, който, като се жени, не се откаже от своите майка и баща, които са сгрешили в рая. Следователно, вие, като християни, трябва да премахнете частната собственост. Частната собственост е едно зло, както за всеки човек, който иска да се развива, така

и за всеки окултист мистик специално, който иска да проучва тайните на природата. Частната собственост е велико зло. Аз не подразбирам държавния строй, но който иска да разбере човешкия живот, трябва да се откаже от частната собственост. Това не значи, че трябва да сме мързеливи, но да се научим да работим. Жената не трябва да чака да донесе нито баща , нито мъжът , а да се надява на своите сили. Мъжът не се е оженил, за да донася в къщи. Това не е женитба. Истинската женитба е сдружаване между двама млади, да работят идейно. Ако жената разбираше така брака, тя би се старала да облекчи мъжа. А какво става днес? - Жената не изпълнила своята работа, не изпълнила своя дълг и затова, като се върне мъжът от работа, започват разправиите и недоразуменията. Законът за частната собственост е за сегашните, които се женят. Казвате: „Тези млади се обичат много.“ Защо? - Защото момъкът е богат, има положение и ще достави всичко, което е необходимо на жена си; или пък тя е богата, ще може според нея да напредне и мъжът . Ако момъкът е беден, момата не го обича. По причина на тези криви разбирания се явяват разните нещастия. Божественият закон ще асимилира старите материали и ще ги преустрои. Въгленът може да стане диамант, като преустрои частиците си така, че да се сгъстят, да се кристализират и тогава да мине в нова форма. Следователно и нашият живот трябва да мине през огън, да се преустрои и прекрастилизира, и тогава ще добие нова форма. Тогава ще имаме и по-хубави къщи. Ще дойде ден, когато, след като живеем по 10 години в една къща, ще я съборим, за да направим нова. Старата къща, в която сме живели 10 години, е пълна с лоши мисли. Като се карат мъже и жени, трябва да изгорят старата къща и да направят нова; като се скарат учители и ученици в едно училище, трябва да изгорят това училище и да направят ново. Така трябва да се постъпва и в църквите. Ново училище, нова църква - това е Христовото учение. Да извадите гредата и това е Новото учение. Така пише Господ: „Ако искате да подобрите живота си, ще трябва да съборите всичко и ще градите по нови правила, без да оставяте гредата в окото си.“ Тогава вашите схващания за Природата, вашият обществен живот ще се подобрят, и домовете ще се подобрят. Като се върнете вкъщи, ще кажете: „От днес започвам да вадя гредата от своето око.“ Но гредата не се вади с един калем, а много пъти ще изваждате. Трябва верижно изваждане. Като научите този закон на изваждането, ще дойдете до процеса на умножаването. Тогава ще разберете и закона: „Плодете се и множете се.“ Първият процес, на събиране, е дошъл в света с Адам, а

вторият процес, на изваждане, е дошъл в света с Ева, затова Господ е създал жената чрез изваждане реброто на Адам. Коя жена? - Райската жена, която обичала да има сношение с „онзи.“ Следователно, мъжете ще се научат да изваждат жените си. Жените ще се научат да изваждат синовете и дъщерите си, затова те раждат. Раждането е закон на изваждане. С този закон Господ учи жените на изваждане и ги пита: „Искате ли друг път да имате собствености?“ Като ме слушате, ще си кажете: „Ето един човек, който нарушава закона за собствеността, учение, което е съществувало от 8000 години.“ Не, този закон е насаден след това, а в природата той няма никаква основа. Земята е наша и ние можем да разполагаме с нея. Ако обичаме братята и сестрите си, ние може да разполагаме с това, което те имат. Ако не ги обичаме, явява се законът за частната собственост. Частната собственост е дошла, когато любовта е престанала да действа. Във време на раздори, жената казва: „Ще се разведа с него, но ще го накарам да ми плаща.“ Хора, които не изискват от живота нищо особено, може да живеят с тази идея за частната собственост; но тези, които искат да разрешат тайните на природата, да проучат своето съществуване и смисъла на живота, за тях частната собственост е голяма спънка, голямо зло. Трябва да престанете да се осигурявате, а да работите. Човек може да си създаде някаква работа, която да го задоволява. Но вие ще ми възразите: „Господ дава, но в кошара не вкарва.“ Тази поговорка е създадена след съгрешаването на Ева. Частната собственост, това е кошарата. Ева е скрила тази поговорка. Тази поговорка се подразбира така, че ако искате да имате частна собственост, трябва сами да си вкарате овците в кошарата. Господ всякога дава богатство, но в частната собственост не вярва. Днес хората се възхищават от тази поговорка. Аз намирам, че тя е човешко изобретение. Христос казва: „Извади тази греда“, т.е. частната собственост, от окото си, никаква кошара не ти трябва. Христос те извежда от кошарата и ще те заведе на паша. Това показва, че той не вярва в частната собственост. И всички християни, които вярват в частната собственост, имат църкви, секти и пр. В религиозно отношение те считат, че трябва да се делят на будисти, брамини и др., което показва, че вярват в частната собственост. Аз вярвам само в един велик Божествен принцип, но в никакви форми не вярвам. Господ е създал принципите, а формите ние създаваме. Сам си правя моето гърне, но не вярвам в никакви гърнета. Днес хората се молят на гърнетата си. Като си направят къща, започват да стават смели и да вярват, като си казват: Вярвам вече в Бога и

мога да се кръстя.“ Да пази Господ къщата ми, друг да не ми я вземе“, за това се кръсти той. Такъв човек не вярва в Бога, а в къщата си. Аз не се кръстя по този начин и казвам на Господа: „Господи, няма защо да пазиш моята частна собственост, аз не я признавам, не вярвам в нея, прости ме, че толкова пъти съм се кръстил и съм Те задължавал. Аз искам, заедно с Тебе, да ходя свободно по онези бистри, пенливи потоци, по зелените и росни ливади, по кичестите и гъсти гори, да разсъждавам и да бъда свободен гражданин на цялата земя.” - Само така ще разберете Христос, само така ще бъдете близо до Него. Като ви гледам днес, не ми се харесват очите на всинца ви, извадете от тях гредата! И щом извадите гредата от очите си, ще дойде Христос, вашият пастир и ще ви изведе из вашата частна собственост. Ще ви се дадат най-благоприятни условия за живот, ще ви създаде нови тела, братя, сестри, общества и народи, за да може да живеете и работите между тях. Достатъчно сте служили на стария си господар. Някой изгубил къщата си, умряло му детето, отчайва се и се самоубива. Защо постъпва така? - Защото вярва в частната собственост. Господ е взел сина или дъщеря ти, защото вижда, че не ще може да живеят в тази къща. Когато заболее синът ти или дъщеря ти, не се страхувай за него, знай, че болестта е велико благословение за човека при сегашните условия на живота. С тези греди, юнаци не може да бъдете. Отсега нататък трябва да станете юнаци, герои, но затова трябва да се откажете от гредите си. Като се върнете у дома си, направете си един голям поменик, според който ще изброите всички неща, от които ще трябва да се откажете за в бъдеще. Ще изброите всичко, от което се отказвате, така: „Отказвам се да принуждавам мъжа си да ми донася каквото и да е, оставям го свободен, каквото може да направи според любовта си; отказвам се да карам мъжа си да взима пари назаем, да построява къща, да ми купува скъпи дрехи за Великден и да задоволява моите капризи, както друг път; отказвам се да ме води в чужбина, на курорт, бани, балове, театри и т.н.; отказвам се да принуждавам мъжа си насила да ме обича, оставям го свободен, както душата му го увлича.“ Ще кажете: „Много опасно учение е това!“ Не, досега то е било опасно: колко сълзи са били проливани за това, че мъжът на някоя жена, нейната собственост, не я е обичал! Знаете ли колко този мъж е твоя собственост? В една къща има много квартиранти, така че и твоят мъж е един от тези квартиранти, над които нямаш никакво право. Турците казват: „Ахмед бурада, акъл дишарда“, т.е. Ахмед е тук, но умът му е навън. Мъжът ви, това е неговата сянка, но душата му, мисълта му е

отвън. Най - после, как ще искаш да те обича той, когато и ти не си в къщата си; твоята къща е пълна с квартиранти. Днес ние сме излезли в частната собственост, за да завладеем света, а с това сме изгубили висшето. И затова Христос казва: „Който намери частната собственост, ще изгуби себе си, живота си, а който изгуби частната собственост, ще придобие живота си.“ Който е напуснал учението на частната собственост, той се приближава към Бога и към бъдещата култура, а който вярва в частната собственост, той се отдалечава от Бога. И вие ще вървите по този път; смело ще вървите, юнашки ще разрешавате този въпрос. Когато Господ види, че вие поставяте налице книгата, в която ще започнете да бележите всички пунктове, по които ще се отказвате, Той ще каже: „Аз ще помогна със своите помощници на тази българка, която се заеме с изваждането на гредата.“ Да видим, коя е първата българка, която ще се заеме с тази работа. Аз зная много, които вярват в Новото учение и са готови да се откажат от частната собственост, но в същото време са осигурени в много банки. Ние трябва да сме верни на един принцип не само по форма, но и по съдържание, и по смисъл. А днес какво правят хората? - Спорят, дали има Господ или не, дали има бъдещ живот или не и т.н. Да, има и бъдещ, и минал, а има и настоящ живот. Настоящият живот е Божественият, а бъдещият и миналият са човешкият живот. Да живееш като човек с цялото си сърце, ум и душа, това е божественото вътре в тебе, това е настоящето.

Това е подразбирал Христос, като е казвал да извадиш гредата от окото си, защото само така ще разбереш живота, само така ще тръгнем по правия път на еволюцията на човечеството, по пътя на любовта. И тогава ще можем да се разберем.

Беседа, държана на 18 май 1919 година.

ТРАПЕЗАТА НА НОВИЯ ЗАВЕТ

И когато бе седнал на трапезата вкъщи, ето, множина митари и грешници дойдоха и насядаха с Исус и учениците Негови. (Матея 9:10)

Ето един обикновен стих, „без смисъл“ и „без съдържание“, подобен на едно обикновено камъче, което държи богатството си не вънка, а вътре. Аз взимам думата митар в съвременния език в смисъл на прости хора. Бедният и грешникът са двама братя. Бедният е лишен от пари, от злато, следователно, няма средства, а богатият използва всякога бедният за работа. Грешният е човек, лишен от мъдрост, от знания, затова и греши. Простите хора аз наричам банкери. А съвременните банкери наричам бирници: по 5%, 10% - колкото могат, събират данъците. И бирниците днес събират даждията.

Всички тези митари и грешници дошли и насядали на трапезата при Христос. Може да запитате: „Как е възможно такъв Учител да позволи на подобни хора да седят заедно с него на трапезата?“ Под думата „трапеза“ аз разбирам училище, но не старото училище, Стария завет на Мойсей, а новата школа на Христос. Христовите ученици представляват първите ученици на новото училище, на Новия завет. Митарите и грешниците представляват старата култура, старото учение, Мойсеевия закон. Нима всички деца, които влизат в училището са все учени? - Повечето са прости и невежи. Колко деца има в училището със скъсани дрешки и панталонки, но се учат много по-прилежно от синовете на богатите хора. Следователно, тези митари и грешници са ученици, които са дошли да учат Новото учение.

Съвременните християни, като не разбират дълбокия смисъл на това учение, са разделили църквата на грешници и праведни, на действителни членове на църквата и оглашени. Оглашени има във всички църкви и редица години ги държат под изпит, докато станат членове на църквата. Такъв човек, след като стои 10-15 години оглашен, като го питат какво е научил от християнството, той отговаря: „Като дойде Христос, той ще ни обясни.“ Аз бих желал съвременните християни да се поставят на матура, според това, дали свършват един клас или предстои да излязат вече от училището. Тогава ние ще се намерим в едно противоречие, каквото виждаме в следния разказ: един велик, мъдър цар от древността искал да

изпита наклонностите на своите най-учени, най-добри поданици и затова им устроил следния изпит и избрал едно великолепно здание и в него поставил десет много хубави предмета. Повикал десет от своите поданици, всеки от които бил представител на десетте тогава съществуващи съсловия. И у нас съществуват такива съсловия. Тези съсловия, и тогава са носили някакво име, дадено им от техния основател, така както всяко новородено дете се кръщава с някакво име. Името се освещава от самия човек, а не е то, което прави човека; не е надписът, който прави търговеца честен, а честният търговец прави честна своята фирма; не е кадилницата, която прави свят свещеника, а самият свещеник прави кадилницата му да свети; не е книгата, която прави човека умен и съдържателен, а човекът прави книгата умна и съдържателна. И така, този мъдър цар събрал на тази изложба всички десет души, за да си изберат по един от изложените десет предмета. Тези десет предмета били: една скъпоценна корона, която струвала милиони, един голям старовременен кюп, пълен със злато, една златна сабя, златно перо, един далекоглед, едно шише, пълно с жизнен елексир, който, според старовременните алхимици, подмладява хората, един пергел, едно житно зърно, една книга на велик мъдрец и едно яйце. И повикал представителите на този народ, т.е. тези съсловия, да си изберат, кой каквото си хареса. Първият харесал златната корона. Дигнал я, за да я постави на главата си, вторият взел кюпа със златото, третият взел златната сабя и веднага я опасал, четвъртият взел златното перо, петият - далекогледа, шестият - шишето с елексира за продължаване на живота, седмият - пергела, осмият - житното зърно, деветият - книгата на мъдреца и последният - яйцето. Кой от тях е спечелил? Вие сте умни, как бихте разрешили тази гатанка? Първият, който взел короната, станал цар, вторият - банкер, третият - най-прочутият генерал в държавата, четвъртият - правник, най-великият законоведец и писател, защото той се занимавал с Божественото право в света (сегашното право е човешко право); петият, който взел далекогледа, станал астроном, да изучава звездите (от тогава започнала астрономията), шестият, който взел жизнения елексир, станал лекар; седмият, който взел пергела, станал инженер; осмият, който взел житното зърно, станал земеделец; деветият, който взел книгата на мъдреца, станал учител и последният, който взел яйцето, не спечелил нищо. Всички тези хора са спечелили по нещо, а този, който взел яйцето, не спечелил, както другите, защото девет души придобили по един занаят. Последният мислил, какво да прави с това яйце, тръгнал да го продава тук

- там, но никой не искал да му го купи. Наглед туй яйце нямало никаква цена. Най - после му дошло на ума да го сложи под някоя кокошка, да види, дали може да се измъти. И наистина, от яйцето се измътил най-красивият петел, който обаче, бил много лаком и затова нито кокошките, нито петлите го искали в тяхното съдружие. Заел се неговият господар да го храни, но трябвало много да жертвува за него, че почнал да проси. Затова господарят му се принудил да отиде при другите девет души, които спечелили нещо от своя предмет и да иска помощ за своя петел. И наистина, днес всички все за този петел говорим. Образуват се благотворителни дружества, целта на които е да се подобри положението на този петел, т.е. положението на този народ, за който са се събрали да работят. Създаде се някоя нова партия и казва: „В нашата програма влиза подобрение положението на нашия народ.“ Днес всички имаме добри стремления, добри желания, но кое е най-същественото? Дали тези предмети, които получили деветте души, са изпълнили своето истинско предназначение? Всеки предмет, попаднал в добра или лоша ръка, ще може да изпълни едно или друго предназначение. Напр., с една сабя или нож може да се направи операция на един болен и с това да се подобри положението му, но може и да се отреже главата на някой човек на бойното поле. С перото може да се напише някоя отлична книга, но може да се напише и някоя толкова лоша книга, че отровата и да се разнася с векове, а може да се подпише и смъртна присъда. С далекогледа може да откриете нещо ново, което да ползва човечеството, но същевременно може да откриете някой роб, който е избягал от господаря си и да го предадете на властта и предатели да станете. С жизнения елексир ще може да продължавате живота на хората, но с него и ще разбогатявате. Много пъти, като се разболее някой богат човек, дигат се на крак и най-знаменитите европейски лекари, дават своята помощ, правят всичко възможно да помогнат, защото ще бъдат добре възнаградени. А за някой беден болен не се полагат толкова грижи, там остават да помага Господ. Когато умираше руският цар Александър III, всички европейски капацитети дойдоха в Русия.

Аз ще обясня стремежа на съвременното човечество. Когато Христос бил на земята, с Него на трапезата седели много митари и грешници. Това са две категории хора от стария завет. Тези старозаветници още заемат видно място в съвременното общество, макар че са ги кръстили с нови имена. Държава, в която хората се колят, бесят, в която има затвори, тя е

старозаветна. В Царството Божие няма никакви бесилки, затвори и застрелвания. Това е Христовото учение. Но ще кажете: „Какво да се прави с тези грешници, с тези престъпници, които са така много на земята?” - Дайте всекиму да си вземе това, което му е необходимо. Ако му дадете сабя, или перо, или далекоглед, или пергел и пр., някой от 10 - те предмета, ще създадете работа на ума му, която ще го задоволи. Това са подтици, не го осъждайте, нека да опита. Не осъждам човека, който си е взел корона и я е поставил на главата си да управлява. Нека опита и тези си стремления. Ако Бог е допуснал вълци, мечки, разни буболечки, които носят пакости, то защо и ние да не допуснем всеки да се прояви в живота така, както са неговите подтици. Ако Бог изпраща и на пакостните животни своята светлина и храна, то какво може да имаме ние против? Затова и ние трябва да търпим всички, да бъдем толерантни към всички и да не се отвращаваме от никого. Вълците и лисиците не са вън в природата, те са между хората. Всички чешити ги имате вие; от всички тези видове вълци, лисици, мечки, буболечки и др. има у хората. Вие теглите куршум на вълка, че изял една овца, а в обществото има хора вълци, които изяждат и по десет души. Вие нищо не им казвате. Къде е справедливостта? Някой беден открадва един хляб, за да нахрани бедното си и болно семейство и го осъждат на затвор няколко месеца. А някой богаташ открадва хиляди, хиляди левове, за него казват, че той направил комисионна от някоя сделка. Една сврака изяде яйцето на една от вашите кокошки и вие я убивате; аз оценявам живота на една сврака на 1000 яйца; така че вие имате право да я убиете само тогава, когато тя изяде тези 1000 яйца. Същият закон слагам и за един вълк. И него може да убиете само тогава, когато изяде 1000 овце. Такова е Божественото правило в света.

Митарите и грешниците, които се събирали около Христос, слушали Новото учение, което Той проповядвал. Мнозина си казват: „Е, колко хубаво би било, ако и ние бяхме на Христовата трапеза!” - Че тази трапеза е била много проста, не прилича на царска трапеза; там не е имало агнешко печено, кокошки, пълнени домати или кюфтета, супа с яйца, тиквички с агнешко месо, карначета, печени шишчета, момици, печени на скара и др. Тогава, като не е имало всички тези хубави работи, какво е струвала такава една трапеза? А на една трапеза, лишена от тези ястия, аз не бих отишъл. Казва се: „Тези митари и грешници се събрали заедно с Христос и с Неговите ученици.“

Новото учение е един велик процес, то е една велика трапеза, на която

има най-изящни яденета. Но най-напред вие трябва да се научите да присъствате на обикновената трапеза на стомаха. И съвременното човечество минава на тази трапеза. Няма да ви описвам сега, каква трябва да бъде трапезата на стомаха и отстъпвам правото на вас, защото вие сте по това специалисти. Втората трапеза, на която човек трябва да е присъствал, е трапезата на дихателната система и след това, като премине през процеса на пречистването, тогава ще присъства на един отличен банкет, какъвто светът още не познава. На трапезата на стомаха има 10 000 000 куверти. Всеки от гостите вдигне чашата; вдигне вилицата и казва: „Ох, колко е приятна тази работа." С тези 10 000 000 души или клетки и ние взимаме участие и преживяваме тяхната радост. Това не е алегория, а факт. В стомаха има 10 000 000 клетки, които ядат, пият и вършат работа. В белия дроб има още повече гости, още по-голямо количество клетки, които вършат своята определена работа. Когато се качим на един планински връх и подишаме чист въздух, клетките на белия дроб дигат чашките и казват: „Колко ни е приятно тук, да живее нашия господар, че ни е извел на това високо място." Като се качите горе в мозъка, където били поканени митарите и грешниците, трапезата е още по-величествена; там има три билиона и 600 милиона клетки; толкова гости са поканени да присъстват заедно с Христос и Неговите ученици. Затова, като изпратиш чрез ума си една велика мисъл, в тебе, в твоя ум, става такъв голям банкет, който не може да почувствуваш нито в стомаха, нито в белия дроб. Следователно, умствените преживявания са най-висши. Това не е илюзия. Нима това, което преживяваш със стомаха и с белите си дробове, е илюзия? Но казвате: „Имаме къща, ниви и т.н.." Това е илюзия. Всичко, което се изгубва, е илюзия, а илюзията не е нищо друго, освен закон на движение. Тези неща са реални, но преходни. То значи, че един път те минават през нас, а друг път ние през тях. В един случай нашите мисли и желания ще минат, като кинематограф, пред нас, а в друг случай ние ще минем пред тях, като пътници и ще гледаме тези фотографии. Следователно, в съвременното общество и единият, и другият процес се менят, само че онези пътници, които обикалят земята, са много малко. Разказват една характеристика за англичаните, германците, французите и русите. Четирима от тези народности били някъде из Европа на курорт и заедно яли и пили. По едно време, всички забелязали, че в пространството някъде, много високо, се виели две големи птици. Англичанинът, като ги видял, веднага обърнал внимание на посоката, от която идвали и като

разбрал, че идват от изток, веднага взел чантата си и взел първия параход, да отиде да ги изследва. Французина веднага си взел шапката и отишъл да провери, какво пишат вечерните вестници за тяхното явяване. Германецът отишъл в библиотеката да се справи с литературата на учените преди него, дали не се загатва нещо за идването на тези птици. А русинът легнал на гърба си и като ги погледнал, казал: „Е това са орли.“ Свършена работа! Ето как лесно славяните решават всички въпроси. И българинът, като пийне 1/2 л вино, каже: „Орли са какво ще му мислиш много, не искам много философия, това са орли и свършена работа!“ То е придобиване на знания. Като придобиеш знания, казваш: „Аз зная този въпрос, не ми трябват нито вестници, нито библиотека, аз виждам, че това са орли.“ Не давам преимущество на никого от тези четиримата, защото всички действуват съобразно своя темперамент. Всички хора проявяват своя характер според своя темперамент. Когато изучавам живота на народите, изучавам го обективно, измервам го с положителната наука и зная, какво се крие в него. В светлината на тази наука няма нищо скрито и покрито. Тогава ние казваме, че този човек е честен и почтен. Че кой не е честен и почтен? Нима вълкът, който изяжда агнетата от чуждите стада, не е честен? Или тигрицата, която играе с децата си, не е ли почтена? Това, че вълкът постъпва нечестно, е чуждо мнение. Вълкът казва: „Аз не искам да зная мненията на хората.“ Казвате, че агнето и овцата са благородни животни. Попитайте тревата, какво ще каже за тях: като минат отгоре и, изпасват я, изтъпкват я, и тя не може да расте. Казваме, че овците са емблема на благородство. Кои овци? Вие се заблуждавате, като мислите, че тези овци са благородни. Има други овци в света, а не тези, които нашите овчари пасат: тези овци са сенки на истинските. Христос казва : „Имам и други овци, които не са от този дом и тях ще събера.“ Какво подразбира Христос под думата „агне“? Вие ще кажете: „Знаем какво нещо е агнето, то е родено от овца, хубаво, палавичко; като му отрежат главата, вкусно е за ядене.“ Агнето означава огън, който чисти живота. И когато казват, че Христос е агне, това значи, че той е божественият огън, който пречиства човечеството. Всеки, който може да намери този божествен огън, той е намерил елексира тук на земята. Сега остава въпросът за овцата, да си помислите върху тази дума. В друга беседа ще ви говоря за овците. С тях се разговарям всеки ден, вие ги срещате и аз намирам, че те са най-онеправданите в света, но са най-благородните и от тях няма по щастливи. Вълк не може да ги яде, червеи в корема им не влизат, краста не

ги хваща, от глад не измират, от овчарски нож не се боят, вълната си на земята не хвърлят, млякото си не дават, сирене и масло не може да изкарате от млякото им. Но трябва да знаете, че красотата на вълната им носи живот и благословение на целия свят. Те малко говорят не са много красноречиви като ораторите и говорят само в промеждутък, във време на паузата, когато ораторът дигне чашата. През това време те успяват да кажат само една дума. И всичко се дължи на тези овци. Всички велики изречения, които са изказани още от памти века и не са изгубили своя смисъл, са казани от тях. Авторът на тези велики изречения не е известен, но благодарение на тях, светът съществува и сегашните автори се прославят. Днес някой автор като напише една книга, казва: „Тази книга е написана от мен и никой няма право да я печати без мое позволение.“ Като ме слушате да ви говоря така, навярно си мислите, че имам някаква особена цел, аз просто искам да се поразговоря с вас, да ви дам едно угощение. Аз не се занимавам с философски работи, обаче не отнемам правото на тези автори, които могат да се занимават с философия. Царски корони не бутам, не взимам нито кюпа със златото, нито далекогледа, нито пергела, нито перото, нито житното зърно. И яйцето не бутам. Аз съм избрал числото 11, то е нещастното число в света. По - нещастно число от 11 за евреите нямаше. Числото 13 днес е нещастно за културния европеец: него мъчно можете да вкарате в някоя стая на хотела с <216>13. Защо е нещастно числото 11? Това число е без майка и баща в света, то е число на противоречия в живота. Защо съществуват противоречията в живота? - Има определена причина, по която те съществуват. И числото 4 е закон на противоречия, но по причина на правдата. В света има причини, които определят всяка дейност. Хубавите цветя не може да търсите зимно време, защото зимата изразява числото 4, а ще ги търсите в определено време, определен сезон на годината, т.е. в числата 1 и 2. Ако търсите разни видове плодове, ще ги намерите в определено време през годината и в числото 3. За всички прояви в живота също има определено време. Българите имат право, като казват, че съществуват нещастни дни. То не е суеверие. Напр., тръгнете на път за северния полюс, но заминавате в един от горещите летни дни. Ако не съобразите, че за северния полюс ще ви трябват топли дрехи, като стигнете там, вие веднага ще се простудите. Следователно, зимните, студените дни са нещастни дни в живота. Слушал съм някои българи да казват: „Не излизам навън и не започвам работа във вторник и петък.“ Прави са те, защото има, наистина

нещастни дни в живота. Бих желал да видя някой, който не е суеверен да тръгне на път през някой от нещастните дни и ще видим, докъде ще стигне той. Ако този човек е учен, ще каже: „Не можах да стигна на определеното време и място, защото беше мъгливо, имаше голяма буря и т.н..“ Ако човекът е прост, той ще отдаде неуспеха в работата си на това, че е тръгнал във вторник или петък, тези дни са фатални. Ученият казва, че гръм става, понеже две противоположни сили се съединяват. Простият казва, че Свети Илия бяга с колесницата на две колела по Небето. Простият човек знае, че електричеството е причина за образуването на облаците, но той приема още и друга някаква, висша сила. Преданието казва, че Свети Илия се разхожда по Небето с два коня на колесница, така че освен положителното и отрицателното електричество, има още два коня и един човек, т.е. една разумна причина, която направлява тези две сили. Добре, обяснете ми, като учени хора, как става това нещо: аз съм на разстояние 50 километра от вас и имам на разположение един голям топ, който бие на 50 км. Когато дойде до вас шрапнела от моя топ, вие ще чуете и гърмежа, а същевременно ще опитате и резултата на този шрапнел. Питам ви, коя е причината, която докара до вас шрапнела? - Ще кажете, че причината за това е ефектът, който предизвиква взривното вещество. Това е вярно, но вие изяснявате само една трета част от истината; защото има и друга причина, която съединява тези взривни вещества и вследствие на тези няколко сили се извършва тази експлозия. По този начин ще дойде до самия ум на изобретателя. За всяко явление в живота има едновременно три причини. Ето защо ние не може да кажем, че сме много учени, защото не знаем и трите причини, които предизвикват известно действие. Ние казваме, че знаем как е станало известно политическо събитие, че лицата, които са взели участие, са подкупени и т.н. Обаче, причината, по която тези лица са били подкупени стои много по-далече, отколкото ние я виждаме. То не е обяснение на този психологически момент. Как е възможно, човек който обича отечеството си, да се продаде за някакви пари, били те даже и няколко милиона? Причината може да е съвсем друга. Казват, че Юда е предал Христос за 33 сребърника. Това не е още всичко, важно е коя причина го е заставила да го предаде. Причината за това предателство е много по-дълбока. Когато си обясним истинската причина, ние няма да съдим никого: благодарете на този Юда, който изпълни тази незавидна роля на предателство. Ако Христос не беше разпнат на кръста, нямаше да дойде и спасението на човечеството. Ще

кажете: „Ето един човек, който не говори логически.“ Аз ще ви обясня защо мисля така. Ако посадя едно житно зърно в земята, не съм ли за него Юда? За това зърно временно аз съм предател, но същевременно съм и негов спасител. Как би могло да се развива и размножава зрънцето, ако не бъде посадено? Така че трябва нещата да се обсъждат умно, сериозно и да няма осъждане. В сегашните вестници има само нападки и критика. Това не е наука. Трябва винаги да се проучват истинските мотиви на нещата, на събитията и тогава да се произнасяме. И когато искаме да оправим човечеството, трябва да разбираме законите, които управляват човешката душа. Някои ме питат: „Мислиш ли, че като говориш толкова много, ще оправиш света?” - Казвам им, че нямам даже такава цел, но само давам банкет на гостите си. Който от вас е гладен, жаден, той ще дойде при мене, ще му дам един банкет, ще се нахрани и ще си отиде, накъдето иска. Като си излезе от моя дом, няма да му запиша името, не искам да помни, че ми дължи. Даже ако има прах на дрехите или обувките си, ще му дам четка да се изчисти; нека остави праха си в моя дом и да излезе съвсем чист. Как ще примирите тия две противоречия в живота? Христос казва: „В който град не ви приемат, като излезете от него, изтърсете праха си.“ Къде? - На улицата. А аз казвам: „Като те нахраня и излезеш от моя дом изтърси праха си не на улицата, а в моя двор.“ Ако разбираш този велик закон, като ти дойде някой на гости, ще трябва да изтърси праха си в твоя дом, за да разбогатееш. Това е един закон, който може да проверите. А вие какво правите? Като ви дойде някой на гости, карате го да си изтърси праха на улицата и тогава чист да влезе при вас. Вие изхвърляте вашето благословение и психологически у вас се образува законът на разрушението. В Божествения свят разрушенията не се допускат. Всичко в света трябва да твори. Защото злото и грехът са само ребуси за хората. Казват за някого, че бил голям грешник. Това показва, че този човек е майстор на големите грехове, затова аз бих желал да имам някои от неговите ребуси. Такива хора са много изобретателни. Някои се опълчват против дявола, но съвременното общество не знае колко то дължи на него. Вие трябва да благодарите на дявола. Ако той би изчезнал само за един ден от света, би настанал голям смут: парите щяха да се обезценят, свещениците нямаше на кого да проповядват, майките нямаше да раждат, нямаше да има ядене, стомахът, дробовете, мозъкът щяха да се откажат да работят, всички щяха да бъдат свободни и т.н. А днес всички говорят за дявола, че бил много лош. Когато имате кола, която изнася вашата смет,

както и тази на вашите познати, вие всички казвате: „Ех, колко лошо мирише този боклук!” - Не, благодарете на тази кола, която ви изнася сметта, иначе вие бихте се разболели, ако сметта останеше между вас. Ето защо и вие днес трябва да благодарите на този велик дух, който носи греховете на хората. Който и да сгреши днес и попът, владиката, царят, майката, бащата - все дяволът е виновен. А пък аз ви казвам: този дявол е отличен учител. Някой път го срещам, поздравявам го и го питам: „Къде си ходил?” - Живея между тези културни хора, които само се бият, избиват се; аз ги уча на едно, те вършат друго, а после се оплакват на Баща си, че все аз съм бил виновен за техните грешки.“

Христос казваше: „Видях сатана, как падаше отгоре надолу като светкавица.“ Аз ще кажа: видях, как слънчевите лъчи падаха отгоре надолу. Какво означава падането? Ако слънчевите лъчи не бяха падали, какво щеше да стане със земята? Съвременният християнски свят е пълен с противоречия и заблуждения, а няма Учители, които да обяснят правилно нещата, както са в природата. Напр., някой говори, че трябва да бъдеш много мъдър, много умен, за да станеш цар; друг казва, че за да може да управлява човек, трябва да бъде много богат; трети казват, че човек трябва да бъде генерал за да управлява народа си. Но смисълът на живота не е във всички тези неща. Аз познавам два вида царе, банкери и генерали. Познавам генерали, които воюват без да избиват хората и ние, в съвременното общество, имаме по-голяма нужда от тях. Някои казват, че на нас не ни трябват генерали. Не, трябват ни, само че правилно да си изпълняват дълга. А който завижда на богатия и иска да вземе неговото място, това не е разрешение на въпроса. Двама или трима души не могат, според мене, да носят една сабя, така че този, който е роден за генерал, ще изпълнява своята служба. В окултните науки се казва, че на един стол могат да седят едновременно няколко същества, без да се обезпокояват едно от друго. Ще питате: „Как е възможно това?“ Ще ви го обясня. Да допуснем, че имаме една тенекия, която събира най-много 10 кг. Да сложим в нея едри куршуми, докато се напълни. Казваме, <|>че<|> тенекията<|> е вече пълна, обаче, в междините може да поставим още няколко килограма ситни съчки. И сега казваме, че е пълна, но в по-малките междини може да сложим ситен пясък, докато и те се запълнят. В същата тенекия може да налеем също един килограм вода и пак ще остане още малко място, в което може да налеем около 100 грама от най-хубавия спирт. Така че, тези противоречиви елементи заеха място в тази тенекия,

която на пръв поглед изглеждаше, че се напълни само от едрия куршум. Така че идеята, че на моя стол не може да седят много души, е неправилна; на моя стол може да седнат 10 - те души, които взеха по един предмет от царя, даже и аз, единадесетият, мога да седна на същия стол. Следователно, няма да има никакво противоречие. Аз съм избрал числото 11, защото то кара хората да мислят. А това става, когато човек мине най-големи изпитания. Всички велики народи, с характер, са минали през най-големи изпитания, през огън и вода. На героите в света да се подражава, а не да се съжаляват. Такива хора сами си избират своята съдба и те носят леко своята раница. Героите нямат нужда от спасение, те сами се спасяват. Сега и между вас, българите, има герои. Разправят за един голям, ловък апаш в Англия. По едно време английската полиция успяла да го улови, затворили го и за да не избяга, вързали му краката и ръцете с въже. Стражарят, който му носил храна, забравил при него една вечер свещта. Апашът веднага съобразил, че може да се спаси с тази свещ и затова, внимателно прегорил с нея връвта на краката си, а после - връвта на ръцете си. Като се видял свободен от връзките на затвора, веднага изскочил от прозореца и излязъл на свобода. Като се намерите затворен, като този апаш, вие започвате да се вайкате и да казвате, че ви преследва тежка съдба. Знайте, че дяволът, когато ви улови и завърже, всякога ви остава една запалена свещ, с която можете да се спасите и казва: „Ха, да видим сега, герой ли си?“ Но вие стоите, разсъждавате и си казвате: „Как може това нещо? Предпочитам да стоя вързан, отколкото да се опаря.“ Бъди герой, изгори въжето и излез!“ Такава запалена свещ всички имате, тя е човешкият ум. И да ви направи някоя пакост дяволът, Господ ще му заповяда да ви остави една свещ, с която може да се спасите. Тогава дяволът казва: „Сега ще видим, дали си герой, т.е. човек за Небето, или ще останеш мой роб. Достоен ли си да се развържеш и да пътуваш по тесния път нагоре, или ще останеш да ореш за мене.“ Защо днешните българи орат? Те не са могли да се освободят навреме, не са могли да се развържат, и дяволът ги е впрегнал и казва: „Дий, дий!“ Това е една алегория, за да мислите. Мнозина казват днес: „Така е казал едно време Питагор, така е писал Трисмегист на златната си плоча, така е казал Кант“ и пр. Моите почитания към всички тези труженици, но знаете ли откъде са взели тези учени хора своето учение? Всички се възхищават от техните учения и ги тълкуват. Тълкуванията им приличат на тези, които някои съвременни богослови правят върху посланията на апостол Павел и др. за определения

и неопределения член и казват: „Апостол Павел не е сложил намясто този или онзи член.“ В това се състои тяхната критика и тълкуване. Като пишете нещо, вие не мислите, къде да поставите този или онзи член, а гледайте мисълта ви да бъде правилна, съдържание да има. Апостол Павел е могъл и без членове, и без запетаи, да изрази същата мисъл. Като кроите една дреха, едната част ще бъде предницата на дрехата, а другата част ще бъде гърбът. Който мисли за определения член, това показва, че той е определен член на някоя църква, а който говори за неопределения член, това значи, че той е оглашен. Никаква философия няма тук.

А дълбоката философия седи в това, което Природата е изработила. В едно цвете има много по-голямо съдържание, отколкото в научния трактат на Питагор или в „Чистия разум“ на Кант, или в десетте правила на Трисмегист, писани на златната плоча. Ти минаваш по една поляна и стъпкваш едно цвете, което струва повече от книгите на тези хора и продължаваш да философстваш: „Така е казал Кант.” - Да, приятелю, ти стъпка цветето и не прочете какво е написано върху него, в неговата книга. Казваш: „Вярвам в Бога.” - Не, приятелю, ти си най-невежия, ти си човек на стария завет - митар и грешник; дигнал си най-голяма гюрултия за съботата и т.н. Светът не е създаден за никакви съботи и няма определена събота за почивка. В света има само една събота, тя е съботата на любовта и кръщението с огън. Който е герой на своите добродетели, той има Закона на любовта. Този, който се кръщава с Божествената любов и мъдрост, той ще бъде Син Божи. Следователно, любов без мъдрост не значи нищо и мъдрост без любов - също. Тези две велики сили и Любовта и Мъдростта трябва да проникнат дълбоко във вас и да ги разберете в цялата им широчина и дълбочина, т.е. тъй, както се проявяват в този широк Божествен свят. Само така ще се осмисли сегашното Учение. Ако взема да разправям за сегашната алгебра и геометрия, те ще оживеят; ако се изучават правилно рисуване и поезия, ще има съвсем друг резултат. В днешната поезия обръщат главно внимание на римите. Напр. „По плет се скитам и за тебе питам“ или „Раз, два, три, генералът се скри.“ Светът е пълен с такава поезия. Ще кажете: „Опасно нещо е да се скрие генерал.” - Няма нищо от това, че се е скрил. Човек, който се крие, е много скромен, не иска да го виждат. Казват за някого, че обича да изпъква. Ако сравним този човек с един фенер, той ще служи за осветление, ако е някой планински връх, ще може отдалеч да определя посоката. Няма нищо от това, че обичал да изпъква. Какво се разбира от стиха: „По плет се скитам.“

Това значи: изучавам законите в България. „И за тебе питам“, значи - за тебе върша всичко това. Ще кажете: „Този поет е написал много глупаво изречение.“ Напротив, това изречение е много умно. Така че умно и неумно - това са неща относителни. От разказа, който ви предадох за избиране по един от определените предмети от царя, най-много е спечелил този, който е избрал яйцето, от което излязъл петелът. Що е петелът? - Той е Закон на самопожертвуването, т.е. постоянно да даваш, а другите да взимат. Благодарение на този велик Закон на самопожертвуването, светът върви напред и всички тези 10 предмета: корона, перо, далекоглед и т.н., дължат своя прогрес на петела. Има нещо много по-високо от петела, а то е: при всички свои неуспехи да намериш смисъл на живота.

Поставиш на главата си царската корона, но не те задоволява и това положение, петелът се провиква: „Кукуригу!“ Това значи: не навреме пропял и взе короната, но не намери същественото в живота.

Търговец си, но се връщаш у дома обезсърчен, недоволен, петелът се провиква: „Кукуригу!.“

Написал си книга, но тя няма голям успех, чувствуваш се нещастен, петелът се провиква: „Кукуригу!“

Чел си някаква книга на мъдростта, но не си разбрал нищо от нея, петелът се повиква: „Кукуригу!“

Сял си жито и други храни, но нямало плодородие, ти оставаш разочарован в надеждите си, петелът се провиква: „Кукуригу!“

Съвременният петел казва на хората при всичките им работи: „Кукуригу!“ Това кукуригане означава много нещо.

Аз ще ви оставя да разсъждавате върху думата „кукуригу“ до следващата беседа.

Беседа, държана на 25 май 1919 година.

ОТХВЪРЛЕНИЯТ КАМЪК

Камъкът, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла. (Марк 12:10)

Какво интересно може да има в един отхвърлен камък? Ще ме запитате: „Какво съдържание, каква философия има в един отхвърлен камък?“ Такива изоставени камъни има днес с милиони в България. При градenето на всяка къща изостават много такива камъни. Нещастието се състои именно в това, че има много изоставени камъни и те представляват спънка в живота. Като прочетете цялата глава, ще разберете съотношението, което съществува между прочетения стих и останалите стихове и ще разберете, защо са казани тези думи.

Ако нямаше зидари, не би се говорило за този камък, така че зидарите са виновници. Като градят някоя къща, зидарите събират камъни, разчупват ги и затова има изоставени камъни. Следователно, под „камък“ разбираме процес на градеж.

Онези, които се занимават с положителните науки, казват, че всички неща трябва да бъдат видими, осезаеми, реални. Обаче, не всички осезаеми или доказани неща са верни или реални. Има хиляди неща в света, които не са доказани, а са верни. Има хиляди философи в света, за които нищо не се знае, но това, което те са казали, е правилно. Има и много такива, за които светът знае, че съществуват, но тяхната философия не е права. Като чета някоя философска книга, аз свалям 50% от истинността, и после изваждам още 25% и само върху останалите 25% разсъждавам. Числото 25 за мене е съдържателно число, то е закон, с който меря всички неща. Може да ми възразите, че дните и нощите се мерят с един цикъл от 24 часа, но всъщност земята не прави своите обръщания в 24 часа точно, а в един период от около 25 часа. Числото 25 се отнася не само до земята, но и до човешкия живот. Аз разлагам това число така, както децата разлагат числата. Числото 25 е съставено от числата 2 и 5, които събрани, дават числото 7. Така че тук имаме три числа: първото число е 2, второто и 5, а третото и 7. Ще кажете: „Нима не знаем, какво нещо е двойката? Знаем я още от училищния период.“ Всички ученици, студенти, цял свят, все от двойки плачат. Всички страдания, всички неволи, всички грехове, разрушаването и създаването на световете, всичко

започва с числото 2. Имате благороден син, чист като девица и вие не сте пожалили никакви средства, за да го възпитате и образовате. Обаче, някоя мома вторачила очи към него и иска да се съедини с него, защото двойката без единицата е отражение на единицата. Всяко число има свое отражение. Когато изучавате астрономията, ще видите, че и там има известни отражения. Във физиката също има отражения, напр. светлината на земята е отражение. То е сянката на светлината, която се състои от билиони трептения. Вие изучавате сега само тези неща, в които има трептения, т.е. вие изучавате само сенките на отраженията. Където има движения, там е мястото на сенките. Не казвам, че сенките не са реални неща, но са неща преходни. Една сянка може да ни послужи временно, но вие не можете да я направите основа на вашия живот.

И защо, именно, числата 2 и 5 имат еднакво отношение към нас? Числото 5 е сбор от произведението 2x2+1. Следователно, човешкият ум не е нищо друго освен две жени, оженени за един мъж. Човешкият ум се разговаря с двете си жени, като се договаря с едната си жена, а с другата не може. Това е държава с две партии, от които едната е консервативна, а другата и демократическа. Според окултистите, едната наричат висшия ум или висшия манас, а другата наричат низшия ум или низшия манас. А това аз наричам ум на двете жени, но такъв ум, според сегашните закони на църквата, е осъден на отлъчване. Някои казват: „Да облагородим, да възвишим ума си!“ Да, но затова той трябва да се научи да живее само с една жена. Колко ще останат тогава? Като извадим 2 от 5, ще останат три. То е числото, от което може да започнем нашия живот. Мъж и жена може да се карат, но когато започнат да се карат две жени, дига се дим и прах в къщата. За да проверите това, прочетете историята на Яков, който се ожени за двете дъщери на Лаван, по-голямата и по-малката. Проследете, какви са били техните отношения. Яков имаше 12 сина, единадесетият от които беше Йосиф. Защо продадоха Йосиф, който беше единадесетия по брой, а не друг някой? Ще кажете: „Случайно съвпадение.“ Съвпадението е един кармичен закон, отмерен закон на действие. Няма да се спирам да обяснявам, защо Йосиф трябваше да бъде продаден. Между Яковите синове беше този камък, който трябваше да стане ъгъл, но зидарите го отхвърлиха. Йосиф беше продаден от братята си, но после той стана глава на ъгъла. Във време на големия глад, който настана в цялата ханаанска земя, Йосиф беше пръв големец в Египет и спаси от глад много хора, между които и своите братя. Това не е история само с евреите, но е

повседневна история с всички. Нещастията във всеки дом се дължат на отхвърлянето на този камък. Той е числото 11.

Коя от двете жени остава в дома? - Тази, която е най-умна и най-практична, но, според мене, тя не е и най-добрата. Добрата жена всякога е готова да даде своето място на другите. Съвременното общество, съвременните домове страдат от вътрешно раздвояване, защото тези две жени се борят, коя да има мъжа. Тези две жени се борят за един мъж. Вие знаете, как двете жени на Яков го подкупваха. Един ден синът на Яков беше пратен от майка си да донесе гъби и майка му каза на Яков: „Тази вечер аз те купих с гъби, затова при мене ще дойдеш." Ще кажете: „Може ли по такъв начин да се подкупва един мъж?" - Всички мъже се подкупват. Кажете ми, дали през тази война остана някой неподкупен мъж? Всички вие, които ме слушате, било мъже или жени, може ли да сложите ръката на сърцето си и да кажете, че не сте подкупени? С това не ви съдя, но казвам една истина. В едно от стихотворенията си, Славейков пише: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе на края."

И всички духовни хора днес все за Господа декламират и казват: „Господи, Господи, ти наша парице, на Тебе като се кланяме, ние сме в рая, но напуснем ли Те, ние сме накрая." Парата - това е жена, която развращава съвременното общество, тя е дом на блудодеяние. И наистина, днес всички престъпления се вършат само за парата. Жената се жени за мъжа само за неговите пари, защото е силен и неговите мишци са здрави, за да изкарват прехраната. Когато някой каже, че идейно обича, той сам себе си лъже. Така идейно и котката хваща мишката, така идейно и вълкът сграбчва овцата. Едно време, когато Господ създаде вълка, пратил го да пази овците, направил го техен пастир. На първо време, вълкът започнал да им използва вълната, после млякото, докато най-после започнал да опитва и месцето им. За тази последна постъпка, Господ изпъдил вълка в гората, а на негово място оставил кучето, което и до днес изпълнява ревностно тази служба.

Какъв е в основата си този камък, който зидарите отхвърлиха и стана глава на ъгъла? Как трябва да се подразбира това нещо геометрически - глава на ъгъла? Защо да не е глава на линията? Вие, които сте изучавали геометрията, какво ще кажете за посоката на тази глава: накъде трябва да бъде тя, дали нагоре, дали надолу или настрани? Ако обърнем този ъгъл надолу, ние имаме една посока на движение, обърнем ли го нагоре, имаме друга посока на движение. Вашето тяло, без ръцете ви представлява този

камък, а двете ви ръце представляват ъгъла. Аз искам да изучавате живата геометрия. Човек е построен на геометрични начала. Може да ме запитате: „Ъгъл без линии не може ли?” - Не може, това е закон. Ъгълът показва две противоположни сили, които действуват в една и съща посока и имат един общ център. Между тези сили всякога ще има известно пространство, защото, като разнородни, между тях се образува една плоскост, която в геометрията се нарича ъгъл. Ако силите са еднородни, те ще вървят по права линия. Ще кажете: „Знаем ги ние тези неща.“ Не, не ги разбирате още.

„Този камък, който зидарите отхвърлиха, стана глава на ъгъла.“ Откъде са го отхвърлили? Има едно предание, според което, когато в Египет съграждали великата пирамида на Гиза, камъкът, с който щяла да се завършва тази пирамида, бил издялан най-напред и оставен настрана. Тази пирамида се градила с векове и затова зидарите подритвали този камък, като не знаели смисъла. Като се завършила пирамидата, дошъл главният майстор и положил отхвърления от толкова време камък, като връх, като глава на пирамидата. И така, този камък, станал глава на ъгъла. Пирамидата показва човешката еволюция. Този камък, който трябва да се постави на върха, за да завърши еволюцията на човека, се подритва от едно място на друго. Днес всички философи подритват този камък. Знаете ли, каква е била големината на тази пирамида? В нея имало материал близо 6 милиона тона. Хора, които се занимават с изучаването на старините, на разкопките, казват, че за да се пренесе материалът на тази пирамида, се изискват 60 000 машини, всяка от които да събира по 100 тона. Може да си представите, какви усилия на човечеството е коствала тази пирамида! Ще кажете: „Какъв смисъл, защото е емблема на съвременния човек и в нейните размери и мерки са определени всички събития, които са станали и трябва да станат в бъдеще. В нея се включва и астрономията с всичките и подробности. Върху тази пирамида може да се чете и миналото, и настоящето на човечеството, но малцина могат да четат по нея, защото нейният език е труден. Някои съвременни учени хора прочитат ред книги и започват да мислят, че много знаят. Не се лъжете, че знаете. Според мене, истинско знание има само този, който може да схване смъртта и да я обуздае. Така че, вие може да сте философ, богослов, мистик или какъв и да е друг, но мачка ли ви смъртта, вашата наука не е положителна и вашият камък е отхвърлен. Писанието казва, че кривият камък е станал глава на този ъгъл. На кой ъгъл? - На любовта и

мъдростта в невидимия свят. В създаването на света, в целия Космос, се крие една велика тайна. Вие мислите, че само сегашните хора се борят, че само днес има такива вражди. Това, което става сега, то е отражение на миналото. Тази злоба, тази омраза, тези неразбирателства между хората, всичко това не е продукт на настоящето, а е продукт на миналото. Това мога да докажа с ред факти. Напр., явява се у някой човек една болест, като разстройство на мозъка, стомаха или какво да е друго; тази болест се явява сега, но причините за явяването и са отпреди 100, 200, 1000 и повече години. Лекарите признават, че тази болест се е появила най-много от преди 20 години. Тези болести се причиняват от много натрупани остатъци, от много непотребни утайки, които предизвикват реакция и създават анархия в организма, вследствие на което се явява температура и ние с ужас наблюдаваме, как температурата се повишава, от 38 на 39,5 , 40 , 40,5 , 41 и краят наближава. „Колко страшно нещо!" - казвате. Аз казвам: няма страшно, освен повишаване на температурата. Човек може да остане жив не само при 41 , но и при 100, 200, 2000 и повече градуса. Ще ме запитате: „Може ли да остане жив при толкова градуса, както сме сега?" Сегашните хора са едно посмешище на човечеството по своя организъм. Ако имате възможност да разгледате човека под специален микроскоп, вие ще видите, каква е неговата красота. Ние смесваме в ума си две идеи: за духовното и за материалното. Ние живеем с духовни работи в нашия ум, но като се наядем, казваме: „Днес сме добре." Утре, като огладнеем, започваме отново да се безпокоим и замисляме пак за материалното. Жената, като се наяде, казва: „Е, слава Богу, днес съм доволна, няма дефицит." Питам: каква наука има в един живот, който е пълен само с дефицити? Днес мъже, жени, деца влизат в кухнята и казват: „Колко хубаво мирише!" Така постъпват и владици, и учители, а после казват: „Ние сме културни, идеални хора." Да, културни хора на тигана и на маслото. Някои питат, защо не ви уча на нещо по философско. Дайте ми нещо философско, за да видя каква е вашата философия.

Написвам един център. Какво означава този кръг? - Той означава една велика идея, с която е започнало битието. Този кръг показва, по какъв начин е започнал светът. Светът най-напред е започнал от един кръг без център, който после се е определил от само себе си, или тази Първоначална Причина се е появила в тази посока, направила е едно кръгообразно движение и се е спряла. След това, от повърхността на това свое първо движение, първоначалното положение се е изгубило и се е

образувало едно бездействие или тъмнина както индусите казват: образувал се е периодът на Калиюга. След време, в центъра на този кръг се е явила една малка точка, такава като тази каквато вие правите като поставяте пергела в центъра на кръга и описвате около нея окръжност. Така че тази сила, след като е определила своите граници, до които ще работи, влиза в центъра, разработва там своя кръг, за да образува Вселената. Това наричам забременяване на Космоса с една велика идея. Тази малка точка е важната. Вие си казвате: „Нима е толкова важна тази малка точица?“ Да, тези малки точки вършат всичко в света. Напр., у вас се явява някаква болест, но в същото време ви излиза и една малка пъпчица, която забира и с това отвлича вниманието ви от другата болест. Значи, в тази малка пъпчица се концентрира цялото ви безпокойство. Когато у вас се заражда известна хармония, също трябва да се яви една пъпчица, една точица; вие виждате вашите идеали в центъра и казвате, че сега живота има смисъл. Казвам: „Сега вашият живот е станал бременен с една идея.“ Питате: „Само с идеи ли живеят хората?“ Да, с храна хората вегетират, а с идеи живеят. Не трябва да се смесват, съществуване с вегетиране и това са две различни положения. Казвате: „Ще съществува ли? Може ли частицата да каже, че не е съществувала в цялото? Следователно, всяка частица е съществувала в цялото. Когато частицата се индивидуализира вътре в цялото, то с това започва и нейното индивидуално съществуване. Съществуване значи проявяване и от санскритската дума „сат“, която значи да се проявиш. Когато започнеш да мислиш, да се движиш, да вършиш добро или зло, ти съществуваш. В това отношение, доброто и злото в света са двете сили, които действуват.

Злото се състои в това, че зидарите отхвърлили този камък. Когато човек отхвърли една велика идея от ума си или едно желание от сърцето си - и когато един народ отхвърли своите идеали и се подкупва за някакви си пари, той губи. Ако държавниците се вслушваха в идеалите на народа, не биха правили грешки. Държавниците и духовните хора, като се индивидуализират, мислят, че тяхното благо стои вън от този камък. Не, вие може да съградите цялото човешко тяло, но ако този камък седи извън това тяло, нищо не струва. Може да сте някой милионер, но без този камък, вие сте човек без глава, т.е. човек без един положителен ум или положителна душа, или положителен дух. Умът, душата и духът са три различни идеи. Кое е положително? - Това, което се променя, но не се изменя. Положителното е господар на своята съдба и не се стреми да

завладее света. В положителното всякога има стремление да се съгласува с великата хармония, която съществува от памти века. Навсякъде и между мъже, жени и деца и във всички домове трябва да има хармония. Някои казват: „И да няма хармония между мене и мъжа ми, пак ще може да живеем.“ Не, не може така да се живее. Колко мъже съм виждал да бягат от такъв живот! Знаете ли, на какво приличат тези мъже? Един ден Настрадин Ходжа карал за дома си 10 магарета, натоварени с дърва, но като се уморили, те не искали да вървят. Настрадин Ходжа се чудил какво да прави с тях, за да ги накара да тръгнат. Минал покрай него един пътник и казал на Настрадин Ходжа, че има цяр против тези упорити магарета. Дал му една лютива чушка и му казал да ги намаже около опашката. Настрадин Ходжа послушал съвета, намазал магаретата и действително те отишли у дома си. Не взимайте този пример в лош смисъл. Същото нещо се прилага и по отношение на вас. Заболи ви гърлото, възпали се силно и за да оздравеете, дават ви някое лютиво лекарство. Взимате лекарството и си отивате у дома. За да се постигне целта, трябва да ви се даде нещо горчиво, нещо лютиво. Някой мъж, след като жена му го намаже с своите мисли, той избягва от дома си, отива в някоя кръчма или забягва в странство. Това се отнася не само за мъжете, но и за жените. Не ви говоря това, за да ви укорявам. Аз взимам числото две, като форма. Това число съществува вътре във вас, където има известно противоречие. Ние ще се освободим от противоречията в живота, когато поставим този камък за глава на ъгъла, защото само той свързва любовта и мъдростта, за да работят във великата хармония, защото само чрез него може да се проектират тялото, дробовете и всички органи и така да се прояви целокупният човек. В съвременното общество слушам да казват, че Господ ще оправи света. И аз вярвам, че Господ ще оправи света, но въпросът е, дали ние ще можем да оправим нашия свят. Когато дойде пролет, цветята започват да цъфтят, здравите хора я посрещат весело и засмяно, а болните хора посрещат по друг начин слънцето и пролетта. Пролетта, която за здравите хора е приятна, за болните хора е чистене и наистина, дойдат ли месеците април и май, за тях настъпва криза. Българите казват, че месеците март, април и май ликвидират сметките на болните, а на здравите дават енергия и подтик. Ние сме свързани с всички сили, които действуват в Природата, понеже те действуват и в нашето тяло. Ние сме зидарите, които отхвърляме този камък, това разумно разбиране и казваме: „Трябва да дойде едно общо оправяне.“ Това оправяне е като

пролетта. Важно е, дали аз ще бъда в състояние да го използвам. Казвате: „Първо трябва да се поправи човечеството." Човечеството е отдавна поправено, но единиците от него не са поправени, били те жени или мъже, без разлика на това, какви титли носят или дали са учени или невежи. Аз казвам, че на всички липсва по нещо. Дотогава, докато умираме, ние глава нямаме; докато страдаме, ние знание нямаме. Казвам: когато се появил центърът в окръжността, Вселената станала бременна, при което точката се е придвижила и разделила кръга наполовина. С това Вселената се самоопределила и родила първо жената, която най-напред разделила света. Затова едната половина на земята е светла, а другата половина е тъмна. Мъжът се разгневил на тази жена, която разделила света и затова днес той осветява само едната половина и то тази част, която той обича. Тези две жени се гонят, но той всякога осветява само тази, която обича.

Тази жена, която се радва, наричат ден, а която се сърди - нощ. Или с други думи: жената, която се радва, е висшият манас или денят, а тази, която се сърди - низшият манас или нощта. Тези два ъгли са двете жени. Защо човека има по две ръце, два крака; мозъкът е двоен, белият дроб е двоен, сърцето е двойно и т.н., всичко е разделено, защото има две жени. Ще кажете: „Тогава да махнем двойката." Няма защо да махаме двойката, а трябва да разбираме нейната същина. Според мене, материята е отражение на духа. Материята е пак жена. Тази жена не ражда постоянно. Ние сме попаднали в обятията на тъмната майка, която постоянно ни мачка и казва: „Вие ще държите ли още този баща, който ми изневери? Оставете него и елате при мене, аз ще ви дам щастие." Тези хора, които вярват в реалността на света, тях наричаме материалисти. Утре, след като вашите очи, ръце, стомах, мозък и пр. се разкапят, изгубва се и всяка реалност. И нервите се разкапват. Къде е реалността, къде е положителното в света? Ще кажете: „Ние сме вярващи хора, вярвам в един Господ. „ Радвам се, но вие били ли сте при вашата светла майка, ходили ли сте в светлата страна на земята? Някои хора казват, че познават земята. За да познаете земята, трябва да излезете 10 000 км из пространството нагоре, за да видите, какво нещо е тя. От гледището на културните хора, които живеят по-горе от нас, вие сте в положението на риби, които живеят на дъното на океана. Културните хора, които живеят над вас, ви изваждат с въдицата си и казват: „Да оставим ли този човек тук, или да го изпратим да се преroди?" И смъртта не е нищо друго, освен една въдица, на която се

слага някой червей, за да се хване рибата. Господ казва, че тази Божествена мрежа ще се хвърля винаги, до свършването на века; едни ще изважда от морето и ще ги слага на сушата, а други ще хвърля отново в него.

Във всички прояви на Природата, ние трябва да виждаме положителни, неизменни неща. В какво се състои неизменното? В желанието да се зароди у нас оная братска връзка и да разберем, че всички хора страдаме еднакво в този свят, безразлично дали сме богати или сиромаси, учени или прости, родители или деца. Когато съзнаем този факт, че всички имаме едни и същи страдания и еднаква съдба, че спасението на един е спасение и на друг, ние ще дойдем до една правилна философия на живота. Но не така, както светът и църковниците разбират. Защо? Защото, ако разрешението на една малка задача е правилно и вярно за един ученик, то не значи, че с това се изчерпва и цялата математика. И в геометрията извеждат много геометрически формули, но не ги доказват. Теоремата, че сборът от трите ъгли в един триъгълник е равен на два прави, не включва в себе си цялата геометрия. Следователно, ние трябва да погледнем малко по сериозно на всички въпроси и да се замислим, какви трябва да бъдем в сегашния момент. Ако кажем, че сега сме лоши, но за в бъдеще ще бъдем добри, това не е правилно разрешение на въпроса. Сегашните ви лошавини са вашето минало, а сегашната ви добрина е бъдещето ви. Нашата добрина може да се изпита. Тя може да се провери така, както се проверява промяната, която става в гладния човек, след като се нахрани. Такъв човек се ободрява, развеселява. Да мислим идейно, значи да имаме за настоящето време такава съществена храна, която може да даде сила и подтик на нашия ум. Тази сила и храна може да взимаме отвсякъде. Според мене всички писатели от какъвто калибър и да са, са цветя и затова вие, като пчелите, извадете си мед от който цвят искате. Не мислете, защо са създадени тези или онези цветове, всички цветове са създадени с определено предназначение. Всяко нещо, било то добро или зло, всяка мисъл, всеки ангел или демон и те си имат своето предназначение в Космоса. Какво нещо са ангелите и демоните? Те представляват движение в две противоположни посоки. Едните са пълни кофи, които отиват нагоре, а другите са празни кофи, които слизат надолу. Ние искаме само пълни кофи. Добре, ние искаме пълни кофи, но като се изпразнят те, откъде и как ще се напълнят? Следователно, праведният, като отиде горе, ще стане грешник, а грешният ще стане праведен. С това

имаме движение на колелото, по което върви прогресът на човечеството. Човек трябва да съзнава, че може да бъде и грешен, и праведен, но трябва да върши волята Божия. Човек, който гради, не може да не се изцапа. Не трябва да мислите, че няма да изцапате своя ум. Нас не трябва да ни смущават законите на държавата. Ние трябва да имаме в себе си други закони, от които нашето битие се обуславя, защото когато България и всички държави изчезнат, земята и слънчевата система се превърнат, ние пак ще съществуваме. Земята ще се промени, тя няма да бъде такава, каквато я виждаме днес; затова България не определя вашето битие, а вие определяте битието на България. И така, казвам: на земята, цялото зависи от своите части, а в духовния свят, частиците зависят от своето цяло. Ще ви изясня тази мисъл. Двадесет милиона хора на земята може да се сплотят в една обща идея и общи чувства и да образуват един народ, обаче, един ден, техните идеи и чувства може да се изменят така, както се изменя гъсеницата, когато преминава в пеперуда. По същия начин и вие няма винаги да бъдете българи, ще се простите със своята националност и ще измените начина на своя живот. Една гъсеница прекарва това положение само 40 дни, а после преминава в пеперуда. Един народ е поставен в дадена форма само за 40 дни и през това време на него му предстои да изпълни всички свои задължения към себе си и след това ще заживее с други идеи и чувства. Тогава ние можем да заменим думите българин, французин, германец със съвсем други понятия. Като кажем думите: ръка, крак, мозък, бял дроб, ние имаме известна представа. Значи всяко нещо си има смисъл в своя организъм. Какво означава думата „българин“ в общия организъм? Аз сложих българите в черния дроб, но трябва да знаете, че частиците на черния дроб, както и всички същества, еволюират и постоянно се изменят. Така и българите след време ще минат в друга форма на развитие. Тогава ще търсите българина по-горе в организма.

Велика мъдрост е да разберете смисъла на отхвърления камък. Камъкът означава неизменното, постоянното, непроменящото. Ние принадлежим на известна църква, а отхвърляме принципите на Природата, но трябва да знаем, че нашите философи ще изчезнат, а принципите на Природата ще останат непроменени. Каквото е създала майката природа, то си остава. Замислете се, защо се раждате мъже или жени; защо в едно семейство се ражда първо момиче, а някога, обратно и момче; защо сте склонни към известна философска система, защо сте

приели християнството и т.н. Ще ми отговорите: „Защото християнството спасява хората.“ Съгласен съм 50% с вас. Тогава казвам: вие сте били болни и сте излезли вече от болницата. В такъв случай, какво отношение има болницата към вас, които сте оздравели и започнали да орете и сеете? Или ще започнете всеки ден да ходите в болницата и да благодарите на лекаря, че ви е излекувал? Един ден лекарят ще ви каже: „Стига вече благодарности, защото имам и други болни.“ Ще кажете: „Ние трябва да се молим на Бога.“ Разбира се, че трябва да се молим, но не като болни хора, а като здрави. Като болни хора ще пиете лекарства, ще лежите на гърба си, ще се обръщате от едната страна на другата, ще коленичите от болки, но като здрави, ще вземете ралото и мотиката и хайде на нивата и лозето и ще правите поклони. Всеки болен човек е християнин. Но ще кажете: „Аз съм от друга партия.“ От каквато партия и да си, какъвто и да си по вероизповедание и възгледи, било будист, мохамеданин, теософ, окултист и др., болен ли си, ти си християнин. Някои ме питат: „Защо християнството не е поправило света?“ Отговарям: християнството е наука за болни хора и то е помогнало на тях, доколкото е могло, а в света няма още наука за здравите хора. Някой казва: „Аз искам да се занимавам с велики идеи.“ Питам: ти свърши ли с всички лекарства, с всички болни, прости ли се с всички сестри медицински, излезе ли от болницата? Ако си се справил вече с всичко това, ще може да влезеш в света, ще научиш закона на християнството и тогава можеш да намериш светлата си майка. Вие съвременните хора, сте християни, но не сте още синове Божии. Горко сега на този, който каже, че е син Божи; биха го обесели, биха го сметнали за еретик, за смахнат човек и т.н. Син Божи е човек, здрав физически, душевно и умствено и той не умира. Така го определям.

Ние трябва добре да разбираме Христовото учение. Христос казва: „Аз дойдох да сторя не своята воля, а волята на Онзи, Който ме е изпратил.“ Кой е Той? Още не Го знаете. Всички Го търсят пипнешката и свещи Му палят, и тамян кадят, и нагоре гледат, и ядат, и пият, и четат, и никой не Го знае още. Горчива истина! „Това е живот вечен, да познаеш Единнаго Истиннаго Бога.“ Какво значи Бог? - Бог значи движение в права посока на твоето битие. Бог е туй, което стимулира правилното движение у вас. Движението аз тълкувам или превеждам с думата любов, защото само любовта образува движение. Мома или момък, като се влюбят един в друг, движат се един към друг. Хората като се влюбят в някое учение, обикват всички. Следователно, болните хора, които аз наричам християни, са

отхвърлили този камък на ъгъла, защото не им трябва. Ние, като болни хора, лежим на гърба си и чакаме все наготово. Викат някой лекар при един болен и последният вика: „Ох, г - н докторе“, но като му сложат кюфтета, яде. Яде той, но и пъшка. Вашите кухни са за болни хора. Мъжът дойде от работа и започва да вика: „Защо не си сготвила, не знаеш ли, че съм болен човек, че съм християнин?“ Казвате: „Благородно е името християнин.“ Да, но докато си в болницата, а излезеш ли от нея, вече не си християнин. Аз разсъждавам идейно, не ме разбирайте криво. За мене в света няма противоречия, всичко е ясно. Ако всички бихте разбирали въпросите така, както аз ги разбирам, светът в един ден щеше да се оправи. Аз си представям хората от сегашния свят завързани един за друг, за да бъдат по сигурни в живота. Аз казвам: престанете да се връзвате. Връзването е признак на болезнено съзнание, защото само болните се осигуряват. Старите хора казват: „Ние трябва да се осигурим.“ Това значи, ние трябва да се смирим, да станем християни на стари години, да заживеем за Бога. Това са всички хора, които отхвърлят живия камък. Всеки човек, който не изпълнява волята Божия, все остарява. Ще ви приведа един разказ от Шекспир, взет от датския живот. Един много мъдър цар искал да направи опит с един прочут човек в своята държава, наречен за своята святост и чистота, Антон Праведни. Царят повикал един ден Антон Праведни при себе си и му казал: „Искам да те оставя известно време да управляваш вместо мене, без да знае народът за отсъствието ми.“ Отначало Антон Праведни се отказал, но после се съгласил. Заел той царското място и понеже в това време имало много голям разврат, издал строга заповед: „Всеки, който се улови в прелюбодеяние, да се екзекутира.“ Синът на един прочут датски велможа се провинил в това престъпление. Извикал го Антон Праведни при себе си и му казал: „Ти си се провинил зле и според заповедта, ще трябва да бъдеш екзекутиран.“ Младежът се уплашил много и решил да изпрати сестра си, която била чудна хубавица и се готвела да постъпи калугерка, да измоли живота му. Като видял тази хубавица, Антон Праведни казал: „За нищо друго няма да се съглася да простя на брат ти, освен ако се съгласиш да ми станеш любовница, без да знае за това някой.“ Антон Праведни бил женен и разведен с жена си, а след това бил станал праведен. Сестрата се погнусила от това условие и казала на брат си, че той ще трябва да понесе наказанието си. Братът я запитал: „Какво лошо има в това, ако се съгласиш, поне ще се пожертвуваш за мене.“ Мъдрият цар узнал тайно това, намерил

разведената жена на Антон и казал да се преоблече в дрехите на красивата девица и в определения ден да му се представи. Като успял в своето желание, Антон издал заповед да екзекутират младия момък, с това той искал да се изхитри. Мъдрият цар узнал и това и казал на началника на затвора да не се екзекутира младия момък. След това повикал Антон на обяснение. Тогава Антон Праведни се изповядал и казал: „Всичко на света можах да победя, но пред очите на красивата жена не можах да устоя и паднах.“

Падането на всички съвременни хора е там. Хора, които се свързват в едно общество или братство без да вярват, извършват подобно прелюбодеяние. Хора, които минават от едно братство в друго, които се женят за една, втора и трета жена, в моите очи са като Антон Праведни и те няма да придобият никаква мъдрост. Мъдростта е вътре в самата Природа, вътре в нас и затова ние трябва да се вслушваме дълбоко в онова вътрешно побуждение, да вървим в посока на онзи камък, който ще ни покаже, с коя или с кого трябва да се съединим. Ако човек придобие мъдрост и има за цел да злоупотребява с нея, той прелюбодейства. И този, който придобие любов и злоупотреби с нея, той прелюбодейства. Всяка благородна мисъл или чувство, което се изопачава, е прелюбодеяние.

Следователно, целият свят е болен. Всички днешни болни хора са християни. Най - големият позор, който носи днес Христос в света, е християнството, с което всички се кичат. Ако сложите този позор на гърба си само за 24 часа, тогава ще изпитате най-голямо отвращение в света, като видите, как всичко днес се върши в името на Христос. Всичко най-лошо днес се върши в името на религия, цивилизация, свети чувства. И колко мерзки са подбудителните причини за всичко това! Ето защо ние трябва да се стремим всички да станем синове Божии. Сега ще изтълкувам думата „християнство“ в обратен смисъл. Христос е човекът, който е винаги здрав, поставил е в ред и порядък своите мисли и желания, победил е страстите си и се нарича Син Божи. Само когато научим Божествената мъдрост, само тогава ние ще бъдем в състояние да разбираме истината, да станем господари на положението и само тогава ще преобразим света. Тогава ще се наречем и синове Божии. А днес болните хора управляват света и затова е такъв, затова в него има повече ножове, лекарства, болнични легла, игли за инжекции и др. Тази наука ще бъде само за болните, но от нея те повече ще се измъчват. Днес срещам

хора от разни съсловия, които не могат да се споразумеят. Днешният човек е един кръст без окръжност, т.е., човек в болницата и казва на другите: „Трябва да си носим кръста.“ На един англичанин, който ми каза: „to put Christ on“, аз му отговорих: „to put Christ in“, т.е. той ми каза: „Да се облечем в Христос“, а аз му отговорих: „Да възприемем Христос в себе си.“ И в някои песни се пее: „Да се облечем в Христос.“ Аз казвам: не трябва да се облечем в Христос, защото обличането е временно състояние, то е един преход, а да възприемем Христос вътре в себе си, да станем синове Божии, да станем здрави. Ако съвременното общество мисли така, ще научи правилно този закон. Чрез страданията хората ще се научат на доброто. В земята е влязъл един нов елемент, който ще оправи света. Той е чистият въздух. Изнесете един болен горе в планината, на чист въздух и той, въпреки своята воля, ще оздравее. Идва момент, в който без да съзнаваме, ще оздравеем. Страданията са подтик, те ни изкарват на високо място. Когато някой сгреши, разболява се и казва: „Няма да правя повече така.“ Значи, той ликвидира своята сметка. Когато ликвидираме с греховете си, ние трябва да възприемем любовта, мъдростта на здравето и на безсмъртието и тогава ще бъдем близо до вратата на великия храм, в който ще научим великата истина на живота. Ние се стремим към живота, който може да имате само тогава, когато излезете от тази болница.

Отсега нататък престанете да казвате, че Христос ви спасява, а казвайте: „Ние ще живеем за Христос, ще помагаме на болните да излязат от болниците и ще ги заведем вън от градския живот, защото той е нехигиеничен.“ Трябва да се излезе по нивите и полята и там да се оре и копае. Българинът като оре, казва, че България е уредена, а който не оре, безпокои се, докъде ще се даде земя на България; коя част от Македония, коя част от Добруджа и т.н. Това не е българщина, такъв българин не живее даже и в черния дроб на общия организъм, а се намира по-долу от него. Вземете ралото, остена, орете и сейте и кажете: „Ние сме здрави хора на Новата култура и слава Богу, че се освободихме от болниците.“ Още един пример: в една болница имало двама болни парализирани, които считали за безвъзвратно изгубени и затова ги поставили сами в едно отделение. За тяхно щастие, един ден болницата се запалила и в бързината, успели да изнесат вън всички болни от болницата, като забравили само двамата паралитици. Както лежали, те усетили, че огънят започнал да ги понапича. В този критичен момент за живота си, те забравили, че са болни и изскочили навън от болницата. Като се видели

здрави, те благодарили на Бога, че болницата се запалила, за да оздравеят и да се освободят от това велико робство. И вие кажете сега: Да изгори тази болница, за да излезем ние, паралитиците и да кажем: Слава Богу, можем да мислим вече, така както Бог иска, а не както хората искат.

Беседа, държана на 1 юни 1919 година.

ГЪРБАВАТА ЖЕНА

И положи на нея ръце и тоз час се изправи жената и славеше Бога. (Ев. Лука 13:13)

Първото положение в живота е да се представи истината в нейната действителна форма. Има истини реални и отвлечени, или положителни и отрицателни. Ако се движите по цвета на целзиевия термометър, отдолу нагоре, както се повишава температурата, вие ще имате положителна истина, но движите ли се отгоре надолу, ще имате отрицателна истина. В първия случай топлината ще се увеличава, а във втория случай ще се намалява. Ще кажете: „Какво от това, дали се увеличава или се намалява топлината?” - Това нещо е от голямо значение. В Природата само чрез топлината се произвеждат всички растителности и всички плодовити дървета. Този закон е верен и за човешкия ум и сърце. Думата „топлина“ превеждам с думата благородни чувства. Най - благородните мисли, чувства и действия се раждат от топлината.

Ще ме попитате: „Какво отношение има това, че Христос е положил ръцете си върху тази жена?” - Жената е основа в света. Светът не може да съществува без жени. Ако можеше светът без жени, Господ не би ги създал. Някои ще ми възразят, че Господ е направил най-напред Адам. Да, но кой Адам? Който бе направен от пръст ли? Господ създаде мъжкия и женския пол заедно. Мъжкият и женският пол подразбират една противоположност в света, но и това разногласие е велика наука. Христос искаше да постави тази жена на нейната висота. Тази жена беше гърбава. Какво означава гърбицата? Тя беше сгърбена по мисли, чувства и действия. Върху тази жена Христос положи ръцете си. Ръцете означават великото и възвишеното в света. Съвременният човек страда от безволие, а човек без воля не е човек. Навярно всички ще ми възразят, че имат воля. Бих ви дал една малка задача, за да опитате вашата воля. Ще ви дам един килограм тежест да я дигнете от земята. Ще кажете: Как да не можем един килограм да повдигнем?“ Да, в даден момент, вие може да го подигнете, но в друг момент и не можете. Как ще подигнете този килограм, ако той е нагрят до 1000 ? Не само вие, но никой човек не би могъл да го дигне и дори ще стоите десет метра далеч от него. Така че, ще приложа това правило - между един килограм, който и децата може да дигнат и един

килограм който и целият свят не може да дигне, има голяма разлика. Ако тебе, може всеки да те повдигне, това показва, че нямаш в себе си воля, сила.

Четем, че Христос положил ръцете си върху тази гърбава жена и тя се изправила. Питам: можете ли вие да сложите ръцете си върху вашият гърбав ум, върху вашето гърбаво сърце и да ги оправите? Ще ми отговорите: „Нашите сърца и умове са прави.“ Не, вашите сърца и умове не са прави. На всички духовници, министри, учители и др., сърцата и умовете са гърбави. Ще кажете: „Защо ни обиждаш?“ Не ви обиждам, но говоря една положителна истина, за да се избегнат илюзиите, че сме нещо, когато всъщност не е така. В прочетения стих, обаче, има и друго психологическо отношение. Христос положи ръцете си върху тази жена, за да стане тя и да слави Бога. Кажете ми: колко пъти майката трябва да положи ръцете си върху своето дете, като го къпе, за да може то да се изправи и проходи? Ако майките не правеха това, щяха ли децата им да проходят? Вашите деца са гърбави жени и затова трябва всеки ден да полагате ръцете си върху тях и да ги къпете. Знаете ли какво означава къпане? Колко проста истина е къпането, а никой от съвременните учени не може да я разреши. Съвременните хора приличат на онзи гръцки философ, който искал да изучи света и гледал само нагоре. Като вървял по пътя, паднал в една дупка. Излязъл философът от дупката, но се разсърдил и започнал да вика, да се сърди на хората, които поставили на пътя му такива препятствия. Успокоил се и продължил по нататък пътя си, обаче, за още по-голямо негово учудване, паднал отново в друга дупка. Този път той още повече се разсърдил и започнал да вика против хората, които му поставяли препятствия на пътя, за да не може да открие истината. Не господине, когато търсиш истината, трябва да гледаш отпреде си, а не нагоре. Всички съвременни контета и дами гледат все нагоре. Идете на нивите и вижте накъде гледат празните и накъде гледат пълните класове. Всички празни класове гледат все нагоре. Ако земеделецът види, че всичките класове са изправени нагоре, той би се отчаял. А ако види класовете с наведени глави, ще каже: „Слава Богу!“ Бих желал всички да сте наведени.“

Христос видял гърбавата жена и по същия закон положил ръцете си отгоре и; тя станала и започнала да слави Бога. Някои ще попитат: „Защо да славим Бога? Аз не ви говоря да славите онзи Господ, в чието име стават сега всички раздори и църквите от 2000 години му служат; не ви

говоря за тоя Господ, на когото държавите служат, бога на войната. Не отричам, че те са богове, но богове за себе си, а не за човечеството. Но аз ви говоря за един Господ, Когото вие можете да намерите навсякъде, Който е във вас, в Когото живеете, движите се и чувствувате. Този Господ на страдащите, на гърбавите в света.

Тези от вас, които сте учили Питагоровата теорема, знаете, че тя гласи: квадратът, построен върху хипотенузата на даден триъгълник, е равен на сбора от квадратите, построени върху двата катета на същия триъгълник, т.е. пространството, което се включва в квадрата, построен на хипотенузата, е равно на пространството, което се включва в другите два квадрата. Така че жената, върху която Христос прострял ръцете си, представлява хипотенузата, на която е бил построен квадратът, т.е. неутралната зона, която разделя квадрата на два триъгълника. Така използвани геометрията и математиката, ще се намери известно съотношение между тях и живота. За да се излекува човек, да се излекуват неговите ум, сърце и воля, трябва да има най-малко три условия. Не може да се излекува човек, на когото дробовете, мозъкът и стомахът са развалени. Ще ми възразите: „Ами как е излекувал Христос толкова болни хора и то от различни болести?” - Христос е лекувал само тези хора, които са имали известни препятствия в живота си, а дробовете, стомахът и мозъкът им са били на местата си. Аз взимам стомаха като емблема на физическия живот, дробовете като емблема на умствения живот, а мозъка и на духовния живот на човека. Следователно, ако не сте свързани със силите на тези три свята, вашата гърбица не може да се оправи. За да може да стане детето, върху което майката полага ръцете си, трябва и то само да има това желание, трябва да има известна мисъл. Тази аналогия се отнася и до отделните народи. Всеки народ е подобен на едно дете. За един народ казват, че е млад, а за друг, че е стар. Ако един народ е млад, то майка му трябва дълго време да го къпе в коритото и да полага ръцете си върху него, докато проходи. При това, известно ви е, че детето, което прохожда за първи път, минава през много перипетии: има много падания, ставания, но това нищо не значи. Ще ме запитате: „Какво отношение има този стих към днешния живот?” - Слънцето проектира своите лъчи всеки ден над нас, те са Божествените ръце. Но какво се крие в тях? Христос всяка сутрин проектира своите ръце чрез тези лъчи. Ако мозъкът, стомахът и дробовете ви са здрави, вашата гърбица непременно ще се изправи. Ще ми възразите, че това не е съобразено с днешната

църква. Коя църква? Която хората са образували, или която Бог е създал? Ако е Божията църква, това е Природата. И в нейния символ аз вярвам. А онези, които искат да държат изпит за свещеници, владици, трябва така да го издържат, че като си положат ръцете върху една гърбава жена, да се оправи гърбицата. Колко такива свещеници и владици има в България? Ето вече се изминаха 2000 г. след Христос и какви ли не учени владици и проповедници идваха, а гърбицата на цялото човечество и на българския народ в частност, стои. Защо? Защото те не вярват в това, което Христос е учил. Разговарял съм с много светски лица и съм забелязал, че те са по-възприемчиви за великите истини, отколкото някои духовни. Това не е осъждане или упрек. Ако учителят ви даде една задача да я решите и вие не можете да я решите правилно, учителят казва, че задачата не е разрешена. „Но как така, господин учителю, аз се мъчих много, докато я реша. Освен това моят баща и дядо са богати, добри хора, възможно ли е да не мога да я реша?“ Всичко друго може да е така, но задачата не е решена. Като не успеят с това, започват да носят цветя, пари и др. неща на учителя, но задачата остава пак нерешена. Не, знайте, че училищата, гимназиите, университета са основани за знания, а не за подкуп. Гледам, всички съвременни хора носят свещи в църквите, палят ги, но задачата остава пак нерешена. Ти може да си цар, но твоята душа, сърце и воля остават гърбави. На такъв човек казвам: ти нищо няма да направиш в света и винаги ще бъдеш роб на условията, в които живееш. Съвременните хора се оправдават с условията, че те са били тежки, неблагоприятни. Ако поставя някой човек в едно хубаво здание и му създам всички най-добри условия за работа, а той внесе целият боклук отвън в стаята, какво ще стане с тези добри условия, които му се дадоха? Такъв човек ще се оплаква от лошите условия на живота си, а кой ги създаде? - Той самият. Какво трябва да направи? - Да ги измени, но не да събори къщата, а да я изчисти. Не спазваш ли добрите условия, които ти се дадат, ти ще приличаш на онези птичета, които, след като изцапали гнездото си, започнали да се молят на майка си да се премести в друго гнездо, защото това било много нечисто. Майката ги запитала: „Ами и вие ли ще дойдете в новото гнездо?” - „Разбира се.“ и „Тогава вие и новото гнездо ще изцапате.“ Ще ви приведа подобен пример за вълка. Един вълк отишъл да се оплаче на лисицата от хората, че са много лоши, защото постоянно го преследвали. „Ще отида при други добри, благородни хора“, казал той. Лисицата го запитала: „Ами зъбите си ще вземеш ли?” - „Разбира се, може ли без

зъби?” - „Тогава и тези хора ще те гонят.“ Човек трябва да разбира основния закон, според който да се поставя всяко нещо на мястото му. Ако имаш зъби, трябва да знаеш, как да ги употребяваш. С това Христос искал да покаже, че всички хора, които вярват в Него, трябва да имат воля, да изправят живота си. Жена, от санскритската дума „зео“, на български означава живот. Животът на тази жена е станал гърбав, но за да се поправи той, Божествената воля трябва да го направлява в тази посока, че да се прояви разумно. Как би се проявил Божественият живот? - Голяма грешка е това, да мислите, че много знаете. Не отричам, че имате познания, но бих ви попитал: като сте учили алгебра, геометрия, за какво бихте си послужили с тези формули? Разглеждам учебници по алгебра, геометрия и виждам, какви велики истини са скрити в тези формули, но те остават неразбрани в дълбокия им смисъл, и за учители и за ученици. Тези семена не са посети още в науката. У нас има една апатия към дълбоката истина. Има само едно механическо вярване: ние чакаме да дойде Бог и Той да оправи всичко. Той да ни научи на всичко, без да седнем сами ние да работим и да издирваме. Така ние приличаме на онзи богаташки син, който наследил голямо състояние от баща си. Ходил той на концерти, балове, разхождал се от град на град, обиколил всички по забележителни места в света и като се върнал, най-после казал: „Няма никакъв смисъл в този живот.“ Такъв човек, който като турист, обикаля градовете или събира знания в училището без да ги приложи, аз го считам като просяк, който ходи със своята торба от къща на къща да събира подаяния и ги трупа на едно място. При това, някъде го приемат добре, а другаде го нахокват, докато у него се убие всяко честолюбие. Това е израждане на човека. Всеки, който очаква на другите, ще се изроди. В Писанието се казва: „Вярвай, надявай се и люби“, а това значи и имай воля. Да проявиш воля, значи да се противопоставиш на целия свят, ако е против твоите убеждения, които ти си проверил и искаш да прокараш. Може да ти кажат, че е глупаво да устояваш на това, но ако имаш воля ти няма да се откажеш, по никой начин. Ще кажеш: „Вярвам и нищо повече.“ Ще кажете, че е глупаво да вярва човек. Може би, но аз не съм срещнал човек, който да не вярва, само че някои мислят, че не вярват, т.е. имат само отражение на вярата в себе си, слизат надолу и губят своята топлина. Някои вярват, че ще изгубят живота си, че жената им е лоша, че нищо няма да излезе от тях и т.н. Това не е знание, а само вярвания. Ако казвате, че имате знания, бих ви попитал: „Защо ви говоря върху този стих?“ Ще

отговорите: „Предполагаме, вярваме.“ Ще приличате на онези селяни, на които един свещеник излязъл да проповядва и ги запитал: „Братя, знаете ли, какво ще ви говоря?” - Не знаем. „Е, като не знаете, няма защо да ви говоря.“ и „Не, знаем, знаем!“ „Е като знаете, тогава няма защо да ви говоря.“ Аз не поставям така въпроса, но класифицирам християните на такива, които имат общ център и които нямат, т.е. на такива, които се движат по правилни кръгове и на такива, които се движат по криви, хиперболични линии. Някоя комета се покаже в пространството, приближи се до слънцето и после изчезне. Защо се е проектирала тази комета в света? Ако някой човек иска отдалеч да ви поздрави, да ви хвърли едно далекобойно оръдие, някоя граната, той има за това някаква цел. Аз смятам, че и кометите излизат от своето място, с цел да поздравят слънцето; минават покрай света и някой път се пукат и после пак отминават в пространството. Всяка комета има точно определена мисия и нейното появяване може да се разгледа от физическо, от астрономическо или от духовно гледище. Първо предстои да се разгледа нейното движение, защо е дошла и т.н. Така и много от вас са комети, които след хиляди години ще се изгубят из пространството. Вие се явявате и не се движите в кръг, но в хипербола; движите се вън от пространството, като мените мястото си, докато дойде друга някоя планета да измени вашия център и да ви сложи в кръг.

Христос дойде да измени тази хипербола в кръг и да ви сложи в центъра, да измени пътя ви. Така Христос измени орбитата на тази жена. Като стана, тя се намери в един мъдър свят, започна да слави Бога, т.е. да учи и разбира живота си. Нейното положение е като на човек, изваден от затвор и поставен в най - хубавите места на природата, да се радва на чистите извори; да вкуси от най-хубавите плодове и да се наслаждава от неизказаните прелести. За да изправим живота си, на нас е потребна положителна Божествена наука. Мнозина от вас, като ме слушат въодушевяват се и казват: „Всичко можем да направим, за да поправим живота си.“ До края на седмицата, обаче, това въодушевление минава и вие си казвате: „Не, не можем да направим това нещо. Пък вие, надали сте проучили този въпрос, както трябва.“ Няма въпрос, който бил той от социално или духовно гледище да не съм проучил. Разбирам го по форма, по съдържание и по смисъл, както по действието на Божествената воля и по действието на Божествения Дух. Аз разбирам по воля и по дух това Божествено тяло, което в света не се мени, т.е. онези идеи, които са

неизменни, които съществуват вечно и действията, от които светът се гради - това Божествено тяло, в което волята се проявява. Под дух разбирам Божествената душа. От тази Божествена душа произтича това, което наричаме любов. Духът ражда любовта, защото любовта е плод на този дух. На български език думата „дух“ произлиза от духане на вятър, но с това почти е изгубен смисъла на тази дума. Духът е онова висше разумно начало, чрез което в съприкосновение, непременно ще разберете смисъла на живота и ще заживеете по всички негови правила. Съвременната наука обяснява причините на всички аномалии в обикновения живот. Първата причина се дължи на неестествената храна, която слагате в стомаха си. Бог е направил човека да се храни с плодове, а вие ядете месо. Месната храна е внесла такива отрови във вашия организъм, че днес той представлява сбор от нечистотии. Това го доказва и самата наука. Ако бихте имали непокварено обоняние, вие бихте страдали далеч един от друг - такъв смрад се носи от онези, които ядат месо. Като ми каже някой, че боледува, първото условие за подобрение е да промени храната си. Ще кажете: „Ами с какво да се храним?” - С плодове. . „Скъпи са.“ На първо място трябва да измените условията на живота си. Приемате ли, че има един Господ, който е създал всичко в света, готови ли сте да жертвувате за Него всичко? Този велик лекар, Който е вътре във вас и на Когото съвременните лекари са асистенти, казва: „Живей естествено!“ Аз разглеждам този въпрос в много широк смисъл. Плодната храна, както и месната, съдържат различни елементи, поради което те предизвикват две различни състояния в нашия организъм. По същия закон, всяка мисъл, всяко чувство у нас, може да произведат две различни състояния, които в далечното бъдеще на нашия живот, ще произведат два различни резултата.

Забележете, че Христос положи двете си ръце върху тази жена, а то значи, че положи десетте си пръста. Знаете ли, какво значи да положиш ръцете си върху някой човек? Няма по велико благо от това простиране на ръцете върху главите на някого. Казва се в Писанието: „И дигна Христос ръцете си, благослови учениците си и им духна отгоре.“ И днес, вие страдате от това, че не си простирате ръцете. Това е молитва. Но казвате: „Аз не се моля.“ Да се молиш, това значи да простираш ръцете си, а там, където има правилно движение, то е движение на духа. Молитвата е движение във всяка посока. Както краката се движат правилно, така и сърцето, волята, всичко трябва да се движи в своя път. Какво ще

почувствуваш тогава? В такъв момент ще почувствуваш, че ти си господар на своя свят, че всичко имаш и не ще имаш нужда от другите. Може да те поставят в затвор и пак да се чувствуваш щастлив, а може да си в царски палати и пак да бъдеш нещастен, като гърбавата жена. Един учен българин ми казваше, че искал пари, а това значи, че иска да бъде като гърбавата жена. Не отричам и парите, защото Бог и тях допуска, но не трябва да ги изискваме от Бога, защото всичко си имаме. И аз съжалявам, че всички българи искат да бъдат гърбави жени, защото искат къщи и пари. Всичко, което имаме, трябва разумно да го използваме. Не ви казвам да напуснете този живот, да напуснете мъжете си, защото вие не сте герои. Какво разбирам под думите да напуснете мъжете си. Жената прилича на директор на затвора, която следи постоянно, къде отива мъжът , какво прави, как прилага нейното учение, и за всяка най-малка грешка го бие. Като казвам: „Жено, напусни мъжа си!“ това значи, остави го на свобода, остави свободно да зарастат раните му. Днес всички хора се държат един за друг, като кърлежи и трябва сила, за да ги отделиш. Днешната религия се е обърнала на паразитизъм. Ако съм се събрал с някой човек, за да го изсмуча, да се нахраня от него, това е изнудване. Владиката не е станал такъв за да се прехранва само от занаята си и да се грижи за ниви и къщи. Като говоря за свещениците, то не е да ги презирате, а да изхвърлите от църквата всичко, което е нечисто. Важна е идеята, която е вложена. Такива свещеници и владици аз наричам гърбави.

Като дойде Христос трябва да положи ръцете си върху всички попове, за да се оправят гърбиците им. Свещениците проповядват Словото Божие, но като излязат от църква, казват: „Ние проповядваме и говорим това, защото ни е такъв занаята, но всъщност другояче мислим. Сега така ще вървим, а ще се оправим в другия живот.“ Ако бях говорил това преди 500 години, биха ме изгорили за това. Не, аз не съм от тези които могат да бъдат горени. И вие, които не искате да умирате, елате на това място, в което аз живея, станете негови граждани, то е толкова широко, в него има много светлина, ще ви дадем най-хубави къщи и най-хубава храна. Не мислете, че като влезете в този свят, за който ви говоря, ще бъдете бездетни. Чудни са хората, като мислят, че като влязат в другия живот като станат свети, няма вече да раждат. Не и тогава ще раждате само праведни синове и дъщери, а не грешни, както е било досега. Да си свет, да си чист човек, значи да не си гърбав. Според този закон, всеки, който влезе в това царство и се ожени, ще има само две деца, едно момче и едно

момиче. И тези деца, като се оженят, ще имат също само две деца, а не като Яков и дванадесет.

Христос положи ръцете си върху главата на тази гърбава жена и каза: „Благословението на твоят син и дъщеря да почива върху тебе, те те спасиха.“ Ако ви разправя миналото на тази гърбава жена, ще видите, че тя представлява една велика история. За тази гърбава жена всички пророци са говорили. Разтворете Стария завет и навсякъде ще срещнете писано за нея: тя е описана във всичките форми. И в Откровението се говори за нея: В първата фаза тя представлява жена, която седи на седем хълма, а във втората фаза и тя е бременна жена, която ражда. Детето се взема и се отнася на небето, а тя отива в пустинята. Значи, гърбавата жена, като се освободи от гърбицата си, ще роди мъжко дете, сиреч, умът ти ще се събуди да мислиш и сърцето ти - да чувствуваш. Тогава ще кажеш: „От сега нататък аз ще живея за своя син, т.е. за ума и за него всичко ще жертвувам.“ Аз взимам ума не като орган, а като Божествена същина. Не взимам човешкия ум в неговото израждане, защото той днес е станал за посмешище. Като казвате, че много знаете, кажете ми, какво ще стане с вас след една година; дали ще бъдете на физическия свят, или ще бъдете някъде на курорт; дали след една година ще има мир и какво ще бъде положението на България; ще плаща ли данък, или без такъв ще мине. Всички тези неща имат известно съотношение. Ако днес плащаме някакъв данък, то е това, което от хиляди години дължим. Смешно е, когато хората се плашат, че България ще плаща контрибуция. Ами знаете ли, какви големи контрибуции са плащали досега хората, без да са се замисляли за това нещо? Колко живота са минали опропастени и за какво и кому са плащали тези контрибуции? Заради тях досега нищо още не е излязло от вашия живот. Във вас, наистина, има нещо, но пътят ви е изкривен.

И когато дойде Христос да постави върху вас ръцете си, вие ще започнете да славите Бога, ще познаете, че се движите в един център. И тогава всичките събития, които стават около вас, ще имат друго значение. За да въздигне българския народ, Господ е изпратил своите деца в тази малка земя на пансион. Всички народи са пансиони, където квартируват добрите, Божествени деца. Реномето на всеки пансион се определя според храната, обстановката, чистотата и реда, които владеят в него. И във всеки народ ще се родят талантливи хора, писатели, поети, гении, а после светии и сетне ще дойдат Синовете Божии, които ще се върнат назад, за да се благослови този народ. Най - голямата награда за този пансион ще бъде

тази, че в него е живял еди-кой си царски син като пансионер. Ще кажете: „Христос е правил толкова много чудеса между евреите и те не поумяха, та от светии, и велики хора ще поумеят!“ Че и българите не са по-умни от евреите. Ако Христос би дошъл днес между французите, англичаните, германците или между българите, то и те биха постъпили с него така, както и евреите. Днешните войни показват, какви са християнските народи. Христос трябва да простре ръцете си върху тези гърбави народи, за да се изправят. Никому не казвам днес, че е културен човек, всички са гърбави. И ние се нуждаем от друга, по-възвишена култура. Условията на сегашната култура трябва да се изменят, за да подготвят явяването на Божествената култура, за която всички сме призовани. Нашето бъдеще ще се определи от мислите ни, а не от това, което представляваме външно. Може ли в даден момент твоята мисъл, която възприема нещо от невидимия свят, да не го изопачава? Кои светли лъчи идват направо от слънцето и кои са пречупени? Само тази светлина и топлина, които идват направо от него, могат да ни направят здрави. И когато Христос простря ръцете си върху гърбавата жена, тя се изправи, като започна да слави Бога. В десетте пръсти на ръцете, е цялата сила. Числото 10 означава да живееш заедно с Бога и да вършиш Неговата воля. Единицата е Бог в света, а нулата и условията, при които човек може да се развива. Трябва да имаш тези условия в слизането и качването към Бога и да носиш своите благословения на страдащото човечество, на всички, които са се отклонили от правия път. Трябва да се знае значението на всички пръсти на ръцете, за да знаем, какво е искал да каже Христос с полагане ръцете си върху гърбавата жена. С това, той казал: „Жено, на теб ти трябва воля.“ Палецът означава: дръж се с Божествения свят, не презирай Божията воля и ум, показалецът - бъди чиста и пази правото, което Бог ти е дал; средният - отсъждай всяко нещо с Божествената мярка, за да бъдеш винаги справедлива и милостива към всекиго във всички свои действия; прави това, което искаш и другите да правят на тебе; безименният - обичай Божествената наука: истината, хубавото и красивото в природата, в търговията не лъжи хората; кутрето или най-малкият пръст се отнася за търговията и иска да каже: „Изпридай добре своята прежда и тъчи добре.“ Такова е значението на пръстите на едната ръка, а значението на пръстите на другата ръка ще оставя за друг път.

И когато положи Христос ръцете си върху гърбавата жена, тя веднага стана и каза на Христос: „Разбирам смисъла на всичко, което ми каза и

което е дълбоко скрито в душата ми.“ Можете ли и вие, като гледате пръстите си, да кажете, че ще изпълните това, което се крие дълбоко в тях по смисъл и съдържание? Свещеникът благославя с двата си пръста и казва: „В името на Божествения свят, в името на нашата религия и справедливостта, въз основа на науката и на материалния живот, аз ви благославям и - дай сега парите.“ Така постъпвате и вие: направите най-малкото добро и веднага казвате: „Дай сега парите!“ Христос не каза на гърбавата жена да Го последва, но и каза: „Жено, иди и отглеждай своите деца по всички правила на Божествената наука.“ И от тази гърбава жена произлизат всички, които днес славят Бога. Те са синове и дъщери на тази гърбава жена, върху която Христос положи ръцете си. Хиляди майки са простирали ръцете си върху своите синове, но от тях са излезли само нехранимайковци и вагабонти, защото майките не са знаели, в кой момент да прострат ръцете си върху тях. Ако един земеделец простре ръце и посее своето семе на нивата, не в определеното за това време, няма да има никакъв резултат от неговата сеитба. Това показва, че за всяко нещо в света има определено време, през което трябва да се простират ръце. Обикновено майките къпят децата си сутрин и вечер и по този начин ги масажират, разтриват, простират ръцете си върху тях, като имат за това и своите съображения. Всичко е добре, но те не знаят, как трябва да правят това. Най - великото, Божествено изкуство е да знае майката, как да къпе, как да масажира своето дете и ако знае това, от него би излязъл велик гений или светия. Нужни са училища за младите моми, за да се научат, как да къпят и масажират децата си. Днешните майки гледат да извършат това нещо както и да е, за да бъдат по - свободни. И за в бъдеще, ще ви дам един метод, как да къпете децата си. Този стих аз свързвам с много други стихове, така го тълкувам и го подписвам отдолу, защото, като го подпиша, думите му имат сила. Ще ме питате: „Какво означава подписването?” - Когато посееш нивата, ожънеш житото, събереш го в хамбара и това е подпис. Когато напише човек нещо и се подпише под него, то значи, че трябва да устоява на думите си. А днес ние лесно подписваме и малко изпълняваме. Христос само един път простря ръцете си върху гърбавата жена и тя се изправи. Христос идва сега и ще простре ръцете си върху цялата бяла раса, тогава ще имаме една жена, един нов живот в Европа. Ще стане цяло възраждане. Това брожение, което днес съществува в света, тези перипетии, които стават, аз ги оприличавам на онзи процес, който става в тялото. Може точно да ви определя, какъв

вътрешен процес произвежда всяка партия върху организма на отделните хора. Следователно, в организма на всеки народ, в който живее Божественият Дух, има от векове наслоени известни мисли, с които трябва да се борим. Когато един народ придобие добри качества, това е благословение за него, но ако придобие лоши качества, то е ужас и терор за добрите хора. Добрите качества са като река, която носи само добри благословения, а лошите качества са река, която влече и разрушава. Аз ви говоря не като на българи, а като на хора, мислещи същества, у които има зачатък от Божествения Дух, душа и воля, за да може да се съединят у вас тези три елемента и да станете свободни граждани в света. Ще кажете: „Да имам власт, аз бих направил това - онова.“ Не, не искайте власт, защото имате достатъчно, за да направите всичко, което пожелаете. Онази майка, която е окъпала добре детето си, тя е наложила вече своята власт. Ако всички майки биха простирали ръцете си разумно върху своите деца, така както Христос направи, то и тази война не щеше да стане. Ще питате: „Добре, но какво ще стане в бъдеще?“ Христос, този Разумен Принцип простира ръцете си от слънцето и ако вие възприемете неговите мисли, желания и воля, ако всичко това произведе промяна във вас, за да съзнаете, че всички сте братя, че щастието на един е щастие и за друг, веднага вашият живот ще се превърне в една права линия, която се движи около един център. Днес всички хора - богати, учени и пр. имат различни центрове и с толкова различни центрове искат да образуват едно общество. Това не е наука, а дисхармония. И аз съм дошъл до това заключение. В обиколките си из България от преди 10-15 години, аз се занимавам с изследване главите на българите, измервал съм ги с кръгове, пергели, правил съм изчисления и съм дошъл до известни заключения. Като ме гледат, че правя такива изчисления, мнозина ме питат: „Какво правиш?” - Уча се да смятам. Научил съм вече, от какви въпроси се интересуват българите. Като пътувам за някъде, те ме питат: „Откъде идваш и накъде отиваш, с каква цел пътуваш и т.н.?“ Веднъж казах: „От слънцето идвам, да правя наблюдения в България.“ „Можеш ли да ни повериш някои от твоите изследвания?” - Това не вярвам. „С какво друго се занимаваш?” - Беседвам. „Плащат ли ти за това?” - Не, даром. „Как тъй, не си ли женен, колко деца имаш, баща ти и братята ти живи ли са, българин ли си?” - За сега съм българин. И след това слушам да казват: „Плащат му отнякъде, за това е учен човек. И аз ставам учен, ако ми плащат.“ И вие трябва с пергела си всеки ден да измервате главите си. Аз

съм измервал и наблюдавал много очи, уши, вежди, носове и съм дошъл до заключение, какво означава дългият нос, широкият нос, дебелите вежди, високото, широкото и ниското чело и т.н. С тези заключения, аз съм дошъл до Питагоровата теорема и виждам хора, у които хипотенузата е обърната нагоре, но такива хора не обещават много, от тях нищо не може да очаквате. Ще кажете: „Какво да се прави с такива хора." и Да се обърне хипотенузата надолу, а не нагоре, т.е. върхът на триъгълника да е нагоре. А това значи, мозъкът на човека трябва да е построен на квадрат, а не на хипотенуза. Иначе, ще имате човек, у когото предната част на главата, където са умствените способности, ще бъде съвсем слабо развита, а ще преобладава само един егоизъм, една животинска натура. Такъв човек ще бъде способен да извърши всички престъпления, без да знае, какво го очаква за в бъдеще. Идват при мене някога двама млади, момък и мома, които мислят да се оженят и ме питат, дали си схождат, дали са един за друг? Казвам: хипотенузата на твоята възлюбена е обърната нагоре, не сте един за друг и ако се вземете, ще ви бият, защото взимате чужда половина. И когато Христос простре ръцете си върху жената, хипотенузата бе обърната надолу. Прострените ръце трябва да бъдат хоризонтални. Всички разстояния от върха на челото към ухото, трябва да бъдат еднакви. Сложете този човек, у когото тези разстояния не са еднакви, в каквото искате общество, той не може да използва благата на живота, но изменят ли се отношенията, изменят се и всички прояви у човека. Това нещо може да проверите с всяко животно. Поставяте някое свирепо, жестоко животно при най-благоприятни условия, то не може да се измени. Много хора имат човешка форма, но тяхната глава трябва да бъде построена по всички правила на рационалните числа в математиката и геометрията, а не на ирационалните числа. Учили ли сте рационални уравнения? Има рационални корени в света. Те са Божествените основи, сложени дълбоко вътре в нашия бит. Когато разберете тези математически съотношения, като видите една правилна геометрична фигура, вие веднага ще познаете Божествените условия, вложени в нея. Когато видите един цвят с пет, шест, седем листа и повече, знаете ли, какви са тези числа, рационални ли са или ирационални? Знаете ли, какви задачи са скрити в тези числа на цветята? За тази математика аз търся език на българите, с който да изразя съотношението между тези числа в листенцата и цветовете на цветята. Тези линии и форми трябва да оживеят във вас. Така трябва да оживее математиката и учителят трябва да знае, върху какви

числа е построена всяка глава. Вие трябва дълбоко да разбирате тези неща и като видите някой човек, веднага да познаете какъв е той по неговите вежди, очи, уши, нос, косъм, дали косъмът е тънък или дебел и т.н. Няма нищо случайно в света. Ако космите на една жена са дебели, тя на дебело преде, а от жена с тънки косми, много нещо може да излезе. Ще ме питате: „Нима всичко това е скрито в тази гърбава жена?" - Да, в нея е скрито всичко. Ако изучите всичко това, ще разберете целия индивид и целия съвременен обществен, политически и духовен живот. Ще се познаваме по външните признаци, така както днес лекарят по външни признаци у болния познава, каква е болестта му. Лекарят дойде, погледне езика ви и знае, че в организма ви има някакво отравяне; погледне очите ви и види, че са жълти, това показва, че черният дроб не действува добре. Лекарите препоръчват на болните здрава, силна храна, но с това, положението на болния се влошава. На болни хора, аз препоръчвам поне 2-3 дни глад, а след това може да хапне малко чорбица от сливи след няколко часа пак, но с малко хляб. Като се позасили малко болният, ще му дам една хубава ябълка да я сдъвче добре с кората, за да поеме всичките сокове и чак след това ще пристъпи към обикновената храна, която той употребява. Когато заболее някой беден и няма възможност да вика лекар, той или оздравява сам по себе си, или заминава за онзи свят. Това показва, че този човек е осъден да замине и затова нека се приготовлява. Един път писах на един мой приятел, който се готвеше да замине, следното нещо: „Твоята къща е вече разнебитена, тя е съставена от много ирационални числа и ти трябва да заминеш, за да си доставиш хубави материали за построяване на новата си къща." Гърбавата жена, върху която Христос положи ръцете си, веднага съблече старото си тяло, както се съблича змията и както гъсеницата се превръща в пеперуда. По същия закон и вие трябва да минете. Не стане ли някакъв коренен преврат, който да ви измени, вие не ще може да се ползвате от храната, която ви дава Природата. В най-големите нещастия има най - изобилна храна. Знаете ли, колко храна е складирана във Витоша? Ако би могла днес да се използва, би се нахранила цяла България. Но грешни сте, ще злоупотребите. Това нещо може да стане само в бъдеще, когато хората се подготвят да не злоупотребяват. Програмата за бъдещата култура е предвидена, определена е работата и за мъже, и за жени, и за деца. Тогава хората ще се познават отдалеч, ще ходят без шапки и ще работят само два часа на ден. Социалистите искат в програмата си 8 часа труд, а аз слагам в

бъдещата програма само два часа физически труд. Ще ми възразите: „Ами ако слънчасат? Освен това нали апостол Павел казваше, жените да не ходят гологлави?“ Какво значи да си гологлав? - Да приемеш Благословение, а за жените апостол Павел е казал да ходят с покрити глави, само когато са пред мъжете си, а вън, ще хвърлят нameталото си, за да чуят гологлави какво ще каже Христос. Излезеш ли вън, под открито небе, ще хвърлиш всичко от главата си, за да може да възприемеш Божията благодат и да чуеш, какво говори Христос. А днес хората са си сложили големи шапки и под тях има такова силно бръмчене, че не могат да чуят нищо от това, което говори Христос. Сегашните хора са сложили големи шапки, за да станат министри, милионери и какви ли не още, та как ще разберат Божията воля. Ние всички сме толкова богати, че няма какво повече да желаем, но трябва да дадем свобода на всички наши братя, да развият и те своите богатства и да не им правим никакви препятствия. На българите особено препоръчвам да не развалят. Наблюдавал съм ги повече от 20 г. и виждам, че те развалят това, което друг е съградил, а после си казват: „Чудно нещо, защо не ни върви!” - Не събаряйте, а градете върху това, което друг е градил вече. Така е и с мене, вече толкова години работя върху едно и също нещо, а поповете се мъчат да съборят това, което аз уча. Ако това, което говоря, е мое, то и аз бих го съборил, понеже то е Божествено и след мене друг няма да говори така, то българите трябва да построят живота си върху това Учение. Аз не искам да разруша църквите, да изменям обществения строй, но ви казвам да изхвърлите от църквата, от разните партии, само това, което е негодно. След това, всички проповедници, учители, партизани, подайте си ръка и започнете да градите взаимно; помагайте си един на друг и продължавайте работата на живата Природа. Ако е за разрушение и аз съм майстор за това. Не мислете, че добрият човек не може да разваля. Ева казва само една дума на змията и за тази дума вече 8000 г. как страда цялото човечество. Ева каза на змията: „Наистина, след като изям плода, който ми предлагаш, ако стана като Бога, аз обещавам всичките мои синове и дъщери да ти служат.“ Ето защо жената, която Христос спаси, беше гърбава. Христос положи върху нея ръцете си и рече: „Жено, внимавай, друг път да не даваш такива обещания. А сега, иди си и раждай.“ Вън от Бога няма живот, вън от Божествената наука няма наука. И благодарение на тази гърбава жена, която започна да слави Бога, ние днес имаме вече Нова култура. Да простра ли и аз ръцете си върху вас,

или да ги държа още скръстени? - Няма да си простра ръцете върху този, на когото умът, сърцето и стомаха страдат. Сега аз говоря в името на Бога. Когато завъртя Божествения кран, цялото благословение ще дойде върху вас, но ако не го завъртя, вие ще копаете кладенци. Като завъртя този кран, вие ще имате в такова изобилие вода, че не ще плащате нищо за нея. Затова Христос казва: „Ако би знаела, кой е този, който ти говори, ти би поискала и той би ти дал жива вода." И тази гърбава жена Го разбрала. Аз бих желал българите да не бъдат гърбави. Ще почакам още няколко години, за да видя, дали духовенството и учителите ще дойдат в съзнание. Ако те не дойдат, в съзнание, ще сложим в торба всички техни ирационални числа и ще ги заставим да ги изчисляват. Това е Божието решение: знанието ще се даде само на онези, които не ще злоупотребят с него. Днес ние виждаме, как в Русия се злоупотребява с най-светите, с най - религиозните идеи на човечеството. За в бъдеще тези неща не ще се търпят.

Като простря ръцете си, Христос каза на гърбавата жена: „Жено, разбери и пази Божия закон. Когато се обръщаш към Бога, ръцете ти трябва да бъдат винаги чисти." Като се обърнеш към Бога, Той ще погледне устройството на пръстите ти, рационални числа ли са те или ирационални и ще каже, дали да те приемат или да те върнат назад. Това е една велика наука, която като се проучи от всички, тогава и партии, и отделни личности ще се преобразят и ще започнат да славят Бога. Тогава всички партии ще бъдат основани на рационалните числа в математиката, докато днес, те са основани на ирационалните числа. Числото 10 е рационално, а 5 е ирационално. Мъжът е числото 5, затова не му върви. Той трябва да се съедини с жената, за да станат двамата числото 10, което е рационално число. Тогава законът е: две ирационални числа, събрани в едно, образуват едно рационално число. Съчетанията на тези живи числа, ще дадат бъдещия живот. Тези неща, които ви говоря, са неразбираеми за вас, но какво от това. Благодарете на Бога и за това, което не разбирате, както благодарите за това, което разбирате. От това, което разбирате, ще определите това, което не сте разбрали.

И така, като се върнете у дома, разгледайте ръцете си отдолу и отгоре, направете упражнение и все ще ви дойде една светла идея. Като станете сутрин, поставете ръката си пет минути срещу слънцето, както се греете на печката. Ако имате разположение, в тия 5 минути ще научите много повече неща, отколкото бихте разбрали през цял един глупав живот. Ако

разбирате добре тези неща, бихте видели, че в ръцете е скрита цялата енергия и воля, и чрез тях ние ставаме болни или здрави. Започне ли човек да скрива палеца между другите пръсти, няма да му върви на добре. Когато човек си свива ръката на юмрук, то значи, „бой ще ядеш“. Някои хора държат четирите си пръста на ръката заедно, а най-малкият отворен. Това значи: „Моите интереси се отличават от хорските.“ Хората трябва да се научат как да си държат ръцете. Много оратори не знаят, как да държат ръцете си, смущават се. Това показва, че у тях сърцето, умът и волята не са в съгласие. Спусни спокойно ръцете си надолу и кажи: „Господ ще ми помогне“, после подигни ръцете си нагоре и у тебе ще се роди известна идея. Някой казва, че е честен човек, а си затваря очите и гледа надолу. Не, отвори очите си и кажи, че си честен човек. Ние днес говорим неща противоположни на добрия живот. Детето казва, че ще слуша, а гледа надолу. Дете, което човърка в ухото или носа си, не е добро. Когато някой иска да му помогнеш, а се почесва зад ухото, това показва, че той няма определена идея. Като положи 10 - те си пръста, Христос с това изрази науката, на която всички резултати са изчислени математически. Молитвата е наука и вие дълго време трябва да се учите, как да държите правилно ръцете си, как да движите езика си. У някого погледът е страшен. Защо? - Защото у такъв човек светът е неустроен. Друг поглед е жесток или на ъгъл. Защо? - Защото ъгълът на Питагоровата теорема е изкривен. Очите ти трябва да са меки, винаги отворени, в почиващо състояние, да бъдат готови да възприемат Божествената Истина.

Това е говорил Христос на гърбавата жена, това ви казвам и аз, за да ви се изправят гърбиците. Всичко у вас - вашите очи, уши, носове, чела, пръсти, трябва да са рационални числа, за да се изправят гърбиците ви. Тогава ще разберете, има ли в света Истина, Мъдрост и Любов. Аз казвам: има добродетели, абсолютна правда, мъдрост, любов, истина има; вие живеете в един Божествен свят, който трябва да възприемете. И кога ще дойдат новите деца на новото поколение? Много същества са приготвили този свят за вас, сложили са трапеза и ви чакат. Но вие може да намерите причина да се откажете и да отговорите: „Купих си нива, отивам да я обиколя; купих си пет чифта волове, отивам да ги опитам; или, ожених се, искам да се повеселя с жена си и не мога да дойда.“ Така отговориха учените хора във времето на Христос, но днес вие ще трябва така да отговаряте. Вие може да работите на нивата си, може да опитвате петте чифта волове, може да се жените и пак да служите на Бога. И тъй,

пожелавам ви да се изправят гърбиците ви. Моите думи се отнасят до тези, които имат гърбици. Ако на някой гърбицата е изправена, ще ме извини. Който няма гърбица, а се засяга, това показва, че той има гърбица. Като се върнете у дома, прочетете този стих, размишлявайте върху него и върху казаното, за да си създадете своя философия, която ще бъде основа за по-добро разбиране на Христовото учение.

Беседа, държана на 8 юни 1919 година.

УЧИТЕЛ И ГОСПОД

Вие ме викате Учител и Господ, и добре казвате, защото съм.(Йоан 13:13.)

Външно думите Учител и Господ нямат нищо ново, те са толкова обикновени. Но в света, тези две думи - учител и господар са две противоположности. В българския език с думите „господар“, „господин“, „госпожа“ или „госпожица“ се наричат хора, които са господари на положението, които са управляващи, високопоставени лица. Обаче, в първоначалния език, тези две думи означаваха два велики принципа, които съграждат човешкия живот. Ще трябва да се определи положението на учителя, и на господаря, който в този смисъл е взет като Господ. Думата Господ в първоначалния език е употребена в множествено число и е означавала господари. Първият принцип „Учителят“ има отношение към човешкия ум и воля, а вторият принцип „Господ“ има отношение към човешкото сърце и душа. Имайте предвид, че в това, върху което ще ви говоря, всяка дума има особен смисъл. Когато употребявам известна дума, аз търся нейните вибрации, защото думите се определят така, както се определят слънчевите лъчи. Не може да произведете известен цвят, ако не произведете вибрациите, които му съответстват. Следователно, като се говори за добродетел, напр., трябва да произведете вибрации, съответни на добродетелта и тогава ще разберете съответния смисъл на тази дума. Само така ще имате една обективна, реална истина или истина, която се изявява в живота. В света има и неизявени истини. Земята е пълна с богатства, скрити в центъра , но те не ви интересуват, защото не са изявени. Вас ви интересуват богатствата в касите на богатите, златото по короните на царските глави и т.н. Има знание, скрито в слънцето, но какво ви интересува то, щом не е изявено, щом е предположение? Богатството, което е в книгите, ви задоволява. Аз ви говоря за знание, което е изявено в Учителя. Когато говоря за Учител, аз разбирам същество, което нагласява Вселената, т.е. нагласява учениците си, защото Вселената съставлява сбор от мислещи същества, които са атомите на този велик, разумен свят. Като питате, какво са духовните хора, трябва да знаете, че те са мислещи същества. Някои поставят духовния човек като противоположност на светския. Вие ще кажете, че светският човек се познава по външността си:

той се облича с фрак, цилиндър, носи особени вратовръзки, яки, маншети, ръкавици и мебелировката му в къщи е по известна система. Нима това е лошо в светските хора? Лоши неща има и в духовния свят. Там, където има дисхармония, съществуват и лоши неща. Тогава аз си задавам въпроса: ако духовният свят бе чист от грях и ако ние излезем от Бога чисти, как е възможно да правим грехове? Този въпрос би останал необясним. Значи и в духовния свят съществуват възможности за погрешки. Възможност за погрешки и грях са две различни неща. Ще разясня тази мисъл. Да вземем два кръга с различни центрове. Пергелът ще направи по една окръжност. Тези две окръжности така да са описани, че всяка една от тях да минава през центъра на другата. Ако тези две окръжности съставляват два разумни свята или, по научно казано, ако едната от тях представлява положително, а другата отрицателно електричество, когато тези два тока започнат да действуват така, че силата на отрицателното електричество да минава от периферията към центъра, а на положителното - от центъра към периферията, най-после ще дойде положение, когато двете окръжности ще се пресекат в две точки и ще стане точно това, което днес става на земята. Това, което става днес, не е нищо друго, освен, че кръгът на духовния свят минава през центъра на физическия и обратно. Ще кажете: „Това е голямо противоречие.“ Да, това е противоречие в онези ограничени умове, които не разбират нито миналото, нито настоящето, нито бъдещето. От гледището на един възвишен дух, в света няма никакви противоречия. Хората искат свят без страдания. Чудни са те: това не е философия на живота. В противоречието всякога има страдания, но и в хармонията има зачатък на страдания. Вашето щастие в света почива в страданията на тези малки същества, които ви служат. Вие, които минавате за много благородни, питайте малките същества, какво ще кажат те за вашето благородство. Всички овци, волове, агнета, кокошки, патици, всички малки птички, които имат отношение към вас и те си имат особено мнение за човека. Всички по-малки същества с един глас казват, че човекът е ужасно жестоко същество. Ако попитате дърветата и те същото казват: Ужасен е, безпощаден е човекът. И тогава вие питате: „Защо Господ създаде света такъв?” - Не. Господ е създал света много добър, но ние и всички други преди нас го развалихме. Така както днес е развален външният свят, той се отразява вътре в нас. Светът е направен така, че като страда господарят, страдат и слугите, и обратно. Христос казва: „Вие ме зовете Учител и Господ и добре

казвате, защото съм.“ За да обясня моята идея - Учител и Господ - ще ви разкажа следния пример. В древността живял един млад цар, на 33 години, възраст, която само умните и мъдрите хора имат. Той написал една прочута Книга за живота, която посочвала, как трябва да се живее. В него се влюбили две царски дъщери. Ще кажете: „Колко честит бил той!“ Когато видя двама млади, които се обичат, аз казвам, че се занимават приятно. По - приятно забавление от любовта няма в света. И когато виждам, че хората се любят, казвам: те се забавляват. Ще ми възразите, че любовта е нещо много сериозно. Нима когато някой велик цигулар изпълнява едно хубаво музикално парче, извършва нещо много сериозно? Сериозни положения са, когато имаш да дадеш на кредитори, или когато хирургът те постави на масата и започне да прави операция. И така, ние често казваме, че трябва да сме сериозни. Сериозни хора наричам онези, които имат дългове. Докато не се освободите от вашите дългове, не можете да разберете Словото Божие в дълбокия му смисъл. Когато отидеш на църква и дойде при тебе кредиторът, да ти напомни, че трябва да му платиш, къде ще остане твоята сериозност? Първата царска дъщеря, която се влюбила в царския син, изразявала своята любов в това, че носила на всякъде портрета на своя любим, по цял ден го целувала, направила му параклис, да му служат хора, палила му кандила и т.н. Другата царска дъщеря, взела „Книгата на живота“, която написал царският син и от любов към него, се заела с изучаването , като се стараела да прилага всички принципи, които били вложени в нея. Започнала да посещава болни, страдащи и по този начин проверявала всичко писано в книгата. С това тя още повече се привързвала към царския син, защото виждала добрите резултати от неговото Учение. Тези две царски дъщери образували два различни култа. Култа на едната царска дъщеря ще видите изложен във всички храмове на света; на него служат всички будисти, брамини, жреци, турските ходжи и християнските свещеници. Другият култ се среща дълбоко в сърцата на някои хора, които само прилагат, без да знаят, че служат на някакъв култ. Първите хора са така наречените правоверни, те мислят, че Христос ще дойде в плът и Го чакат в този образ. Как мислите, коя от двете царски дъщери е разбрала царския син и е изразила по-добре любовта си към него? Първата култура наричам култура на егоизма, където човек иска само да обсеби някого, да го владее. Днес момък или мома, като се обичат, искат да се владеят един друг, да се обсебват. Докато са млади, какви хубави работи си говорят, но като се оженят, не минат пет години и цялата

им любов се изпари, нищо не остане от нея. Когато ви говоря, аз не искам да ме разбирате по първия начин, аз бих желал да разберете правилно втория принцип и да го прилагате в живота си.

И така, Учителят има отношение към човешкия ум и воля. Той носи в душата си онези вибрации, които може да дадат подтик на ума и волята ви. Вие изпращате дъщеря си на училище при някой учител по музика, но тя се влюбва в него и по този начин не може правилно да схване подтика, който учителят дава на нейния ум и воля. Музиката и поезията са опасни занятия за младите моми и момци, особено за слабохарактерните. Като се влюби в учителя си, ученичката започва да му носи всеки ден цветя, без да изучава упражненията си. В такъв случай, вашата дъщеря няма да завърши музика. Ако този учител е момък и може да се ожени за своята ученичка, добре, но ако е женен, какво ще произлезе от това? - Ще се яви многоженството, което се среща навсякъде в света. Под „многоженство“ се разбира раздвояване в живота. Раздвояването е всякога във вреда на единството. Ученик, който отива при учителя си, трябва да научи съществените принципи, да разбира качествата на законите, силите, да разбира своя мозък, стомах и дробове. Стомахът, дробовете и мозъкът, си искат своето. Заболи ви стомах, скоро викате лекар да ви направи няколко инжекции. Но какво иска да ви каже този разумен стомах с разстройството си? Той е едно разумно същество. Някой път усещате едно стягане в гърдите си, в стомаха си, и у вас веднага се явява безпокойство. Няма нищо опасно в тези стягания, те не са нищо друго, освен смяна на енергиите. В света има две противоположни течения на енергии, които произвеждат два различни резултата. Едната енергия стеснява формите, а другата ги разширява. В това се проявява животът. Това може да се наблюдава и в Природата. Аз не се спирам на съвременните теории, но ще обясня: за да се образува дъжд, необходими са две противоположни течения - топло и студено. За да се образуват росните капки, отрицателната енергия ги дига, топлината ги разширява и превръща във въздухообразни. Положителната енергия държи водните капчици долу на земята. Следователно, отрицателната енергия на земята и положителната на слънцето се привличат и там, където се събират тези две енергии, двата кръга, се започва противоположен процес, вследствие на което се образува дъжд, който после отново пада на земята. Това е философско разглеждане на въпроса. Тези изпарения, които стават в природата, стават същевременно и в нас. По отношение на Природата, вашият мозък заема

мястото на слънцето; стомахът ви заема мястото на земята, а дробовете ви са съединителната нишка между земята и слънцето. През дробовете минават двете течения: артериалното и венозното. И в природата има венозно течение, което отива нагоре и артериално, което слиза надолу. Венозното течение, което отива нагоре, има направление към мозъка, т.е. към слънцето. Най - напред венозната кръв трябва да мине през сърцето и дробовете, да се пречисти и тогава да отиде нагоре. Това е една необходимост, която става и в нас, както и в Природата. Кръвта трябва да се озонира и да се повдигнат вибрациите . Всички нечистотии, които се намират във венозната кръв, трябва да се премахнат и така да се подигнат вибрациите в света. Всички болести в света произлизат от неразбиране на този велик Учител, Който ни учи. Някога имаш известно стягане на главата си. Умът казва: „Ти имаш нечиста кръв, прати я да се пречисти.“ Някога ви боли стомаха. Той казва: „Имаш нечиста кръв, изпрати я нагоре да се пречисти.“ Като не знаете това, вие взимате няколко дози или хапчета от някакво лекарство, за да се възбуди стомахът и да престане болката. Същото нещо става и в семейния живот. Като се съберат мъж и жена да живеят заедно, единият от тях трябва да бъде Учител, а другият ученик. Но вие ще започнете да се борите за първенство. Ако мъжът ви има тези вибрации, които могат да подигнат вашия ум, дайте на него мястото на учител. Жената ще каже в този случай: „Аз не обичам да се подчинявам.“ Знаете ли какво значи думата „подчинение“? - Да се подчиняваш, значи да възприемеш енергията, да я обработваш. То е култура. Това значи да изработваш известен предмет. Един цигулар или художник приготвя с часове своята композиция или картина, за да обработи в себе си този предмет. По същия закон аз считам, че всяко учение, ви ограничава, подчинява. Ето защо, и думата „религия“ не трябва да схващате в ограничен смисъл, а да я разбирате в широкия смисъл, за да имате резултат във вашия личен живот. Който носи известна религия или известно учение като портрет в себе си и само го поглежда от време на време, няма да има никаква полза от него. Не казвам, че трябва да изхвърлите този портрет от паметта си, но да го поглеждате един път в годината или в месеца и да го прилагате повече. Защо Господ ни държи далеч от Себе си? - Той е избрал толкова високо място, защото знае, че ще го безпокоим. Господ казва: „Аз искам да изпълнявате Моята воля, да живеете така както аз съм наредил света, за да бъдете щастливи.“ Някои питат: „Кога ще отидем на Небето?” - Когато се научите да живеете според

Книгата на този мъдрец, царския син; когато дойдете във втората култура и научите законите. И така, в думата „Господ“ се включва майката. Учителят е бащата. Учителят, т.е. бащата, е превод от една велика идея. Бог се превръща на баща и взима известно съотношение към нас. Учителят е число, повишено в трета степен, то е кубът на живота. Учителят е една разумна същност, която разглежда нещата от три направления, а именно - по права линия, по плоскост и по височина. Ще кажете: „Какво значение има тук, по каква линия или по какво направление се върви в живота?“ Това има голямо значение. Ако вие минавате в света само по права линия, какво щяхте да разберете от този свят? Ако направите една екскурзия през цялата слънчева система с експрес и се движите с бързината на светлината, ще ви бъдат необходими 31 000 години, за да изминете тази права линия. След като сте се движили с тази бързина и се върнете на земята, какви познания ще имате? - Никакви. Ще кажете: „Славно, чудесно е“, ще се спрете на общи определения. Вие сте минали пред слънцето със светкавична бързина и мислите, че сте минали през цялата Вселена, че много неща знаете, а всъщност нищо не е останало у вас. На такъв философ казвам, че много малко знае, защото се движи с много голяма бързина. За да може да проучиш този свят, трябват ти толкова години, или едно число с 15 нули на края. Ще кажете: „Нулите може много лесно да се сложат.“ Да, но за мене тези нули имат голямо значение. Напр., като сложим при единицата една нула, две нули или три нули, между получените числа има голяма разлика. Аз правя разлика между първата, втората и третата нула. Втората нула показва, че числото 10 е взето в квадрат; третата нула показва, че числото 10 е взето в куб. Ако има четвърта нула, тя показва, че числото 10 е взето в четвърта степен; петата нула показва, че числото е взето в пета степен и т.н. Няма да отида до 15 -та степен, защото това не е за човешкия ум. Човешкият ум може да открива тайните на природата само до четвърта степен. Геометрията може да разрешава задачи само до тесеракта. Тесарактът е една малка фигура, на която изучаваме само отделните части. Кубът е една малка отсечка от тесеракта. Тези линии, плоскости, кубове имат отношение в нашия живот. Ако разгледаме нашето лице, ще забележим, че то е съчетано от много прави линии, от плоскости и от кубчета. В съвременната геометрия, правата линия се определя така: най-късото разстояние между две точки е правата линия. Аз определям правата линия така: тя е най-малката отсечка от един кръг. Това не е противоречие. Ще кажете: „Диаметърът на кръга е

също права линия.“ и Да, но той е малка отсечка от друг по-голям кръг. Така и сегашният наш живот е една малка отсечка от един по-голям кръг на миналото ни. Следователно и вашият бъдещ живот ще бъде една малка отсечка от сегашния ви живот. Във вашите животи има слизане и възлизане. По закона на слизането, вие се научавате да се намалявате, а по закона на възлизането се учите да се увеличавате. Така че, ние трябва едновременно да знаем да се смаляваме и да се увеличаваме. И съвременните хора страдат от това, че не знаят да се увеличават и да се смаляват. Търговец, който не знае добре да балансира, губи в сметките си. Напр., той има само 1000 лева злато актив, а пише 100 000 и върху тях прави своите сделки. Не, всеки трябва да поставя точно толкова от своите пари, колкото има в касата си. Природата не търпи фалшиви сметки. Ако не проверите своите пари, колко в наличност имате в даден момент, идват да ви критикуват. Като знаеш по себе си, че си писал повече, отколкото имаш, мислиш че и други постъпват по същия начин и не им вярваш. Това сме и ние, съвременните хора, препоръчваме се, че имаме повече актив, когато всъщност нямаме толкова. Като се смъкнат няколко нули, ще дойдем до самата истина.

Христос казва: „Вие ме наричате Учител и Господ и добре казвате, защото съм.“ Той е говорил много важни работи, незаписани в Евангелието. Да, Христос дойде да ви научи, как да живеете. Някои казват: „Достатъчно ви е това, което Христос е говорил.“ Да, за спасението ви е достатъчно, но не и да ви научи как да живеете. А Йоан казва, че Христос е говорил толкова много, че ако би се написало всичко, то книгите на целия свят, не са в състояние да поберат това. Аз зная, че от това, което Христос е говорил, е предадена една много малка част. Аз черпя своите принципи от една много голяма книга, на която всяко камъче, листче, клонче, цветче, съставляват азбуката. Аз постоянно превеждам от тази Велика книга. Като взема един лист от някое дърво, аз започвам да го разглеждам и чета по него, къде и при какви условия се е образувал този лист; къде е расло това дърво, защо е остаряло, какви са били тогава хората, в какви времена е живяло, какво е било състоянието на слънчевата система и т.н. Всичко това, аз проверявам по отпечатъците на всеки лист и клонче. А вие се спирате пред дърветата, разглеждате ги и си мислите, че те нямат свои преживявания, че не говорят и не виждат. Колко красиво говорят и виждат цветята и дърветата! Всеки лист има свое око, чете всичките ви мисли и като седнете под някое дърво да размишлявате, всяка

ваша мисъл се отпечатва върху дървото и отделните листа. След време, вие ще можете да четете по дърветата вашия живот, както и този на вашите предшественици. Колко пъти, като съм се спирал под някое дърво, то ми е разказвало мислите и действията на разни философи, свещеници и други хора, които са се спирали под него! Трябва да знаем, че пред Бога, всичко е открито, няма нищо скрито в този свят. Вие казвате, че дърветата са безсловесни същества, а човекът бил словесно същество. Аз съм против това: няма безсловесни същества в Природата, но по различен начин говорят. За мене всичко е словесно. Като казвам за мене, не подразбирам онзи царски син, чийто портрет носи царската дъщеря, а другият, който носи в себе си Божествените истини за този свят. Христос казва: „Наричате ме Учител и прави сте." Но Христос не е Учител като Мойсей, който проповядваше: око за око и зъб за зъб. Днес вие служите на Христос, но служите и на много други учители, служите и на Мойсей. Вие казвате: „Аз съм християнин, православен", но ако ви обиди или докачи някой малко, вие веднага започвате дело против него. Това е Старото учение, което прилагаме в живота, а говорим за новото. Когато говорим за материализъм, аз разбирам, че служим на този свят, влюбваме се в образа на царския син и казваме, че това, което виждаме, то е реалното в живота. А всичко друго, което е действително реално, истинското в живота, него изхвърляме. Всички отношения, които са много по-реални, и съдържат смисъла на живота, могат да се проверят. Като говоря за смисленост, не разбирам тази, която вие може да схванете. Аз всякога мога да проверя, как вие разбирате нещата и често си правя забавления, като изчислявам, какъв процент от вас ще ме разберете, колко ще ме слушате и колко ще изпълните. Аз имам предвид, откъде идвате. Вие ме слушате и казвате: „А сега ви разбрахме!" И аз слагам в книгата си: „И аз ви разбрах много." Когато хората разбират и аз разбирам, но когато те не разбират и аз не разбирам. Когато дойдете в моята гостилница и аз ви нахраня, приема ви добре и вие ми заплатите и благодарите, тогава и вие разбирате и аз ви разбирам. Ако излезете без да ми заплатите, аз оставам без пари и не ви разбирам. Неразбирането е празна кесия и празен стомах. Всяка торба, всяка кесия и вашият стомах са все отношения в света, които не съществуват. Вие сте изложени на страдания, мъчения, гонения. Защо? - Защото кесията ви е празна. Ако никой не ви приема в къщата си, ако всички ви изоставят, аз изваждам лошо заключение за вас. Това значи, че не сте постъпили по Закона на любовта, опълчили сте целия свят против

себе си. Това показва, че не сте послушали Учителя си, че Господ ви оставя да се учите от своята опитност. Ще ми възразите: „Аз съм учил толкова неща от математиката, зная много формули, теореми.“ Питам ви: „Като сте учили толкова формули, като знаете толкова теореми, можете ли да ги приложите, като построите вашето тяло съобразно с тях, съобразно с Питагоровата теорема?“ Ще ми възразите, че между вас и тези неща няма никакво съотношение. Има голямо съотношение между всичко това, защото вашият живот е един кръг, който може да се изчисли, защото произтича от две величини: едната по-голяма, а другата по-малка. По - голямата величина е тази на духа, която действува извън вашия живот и не може да се изчисли. Ще кажем, че тази сила е една дроб, която върви до безконечност. Но ще дойде ден да я изчислите. Такъв е законът, по който действува тази сила. При сегашните условия, тя излиза извън вашия живот и не може да я изчислите. Това, обаче, не показва, че няма да дойде ден, когато ще се изчисли тази дроб.

Христос казва: „Вие ме наричате Учител, но аз не съм Учител като Мойсей, защото аз ще ви уча на Закона на разширението, а Мойсей ви учеше на Закона на смаляването.“ Като слеете тези два закона в един, ще намерите начин за свободата. Христос казва: „Като те ударят от едната страна, обърни си и другата; ако ти вземат горната дреха, дай си долната.“ Какво разбираше Христос под долна и горна дреха? Това има приложение към физическия и към духовния свят. Това значи: ако твоята горна дреха лятно време ти тежи, хвърли я, и я остави някъде. Ако кожухът ви е бил необходим зимно време, хвърли го от себе си лятно време. Ще кажете: „Какво ще правим зимно време без кожуха си, ако го хвърлим през лятото?“ Ами ти откъде знаеш, че ще дочакаш следващата зима? При тези условия хвърли кожуха. Да хвърлиш горната си дреха, Христос подразбира да не влизаш в съприкосновение с хора, които искат да богатеят. При това, в духовния свят няма зима. Някой човек иска да направи две или повече къщи; друг иска да се учи; трети иска да разхубавява и т.н. Не влизай в съприкосновение и не препятствай на тези хора: който иска да забогатее, дай му и твоето, помогни му да съгради къщата си, нека се учи и нека бъде красив. Остави ги да вършат това, което желаят, поощрявай хората за доброто. Първоначално всички наши стремежи са били добри, но после се изопачили и станали лоши. Напр., ти си в гората и почнеш да декламираш нещо, да пееш и играеш свободно. Направиш ли същото нещо и в града, там ще те вземат за луд. Ето как първият твой подтик в

гората, изразен в града, се изопачава. Ако в гората, между дърветата, си пееш и играеш, те няма да те критикуват, но дойдеш ли между хората, между културните, словесните същества, те няма да те оставят свободно да издигнеш гласа си. Щом си в обществото, трябва да издигнеш ръката така, че да се образува счупена линия. Питат тогава: „Има ли смисъл в този живот?“ Много пъти, като излизам да говоря, казвам си: ако почна да говоря високо и да махам с ръце, веднага ще дойдат при мене и ще ми кажат: „Какво правиш, не знаеш ли, че в едно общество не е позволено да говориш, както искаш и да махаш така с ръце?“ Тогава аз започвам да правя изчисления, как да говоря, как да си махам ръцете, за да не засегна някого. Знаете ли колко е мъчно да определя човек посоката на движенията си? Трудни са тези изчисления, които трябва да се направят, докато дойдем до една разумна беседа. Мнозина като слушат, казват: „Ако изляза да говоря аз, ще говоря по-добре.“ Тогава ние се намираме в положението на младия и стария кон. Един стар кон бил впрегнат в една кола, пълна с грънци. Той слизал по един наклон и затова вървял много внимателно. Един млад кон го гледал и си казал: „Да дадат на мене този товар, веднага ще го сваля долу, а старият кон едва - едва пристъпва.“ Не минало много време, младият кон бил впрегнат в колата, пълна с грънци. Трябвало да мине по същия път. Но той не вървял внимателно като стария кон, който мислел за глупав, а се затичал силно по наклона и изпочупил всичките грънци. Някои ми казват: „Кажи нещо по-сериозно.“ Какво искате, като младия кон ли да постъпвам? Ако вървя по наклон, ще бъда сериозен, бавно ще се движа; ако вървя нагоре, ще пъшкам с труд ще се издигам, а ако съм на равно място, ще философствам. Като знаете това, изчислете тези две положения в живота - когато трябва да вървите нагоре и когато ви се представя случай да слизате надолу.

Ще се върна към първата си мисъл. Казах, че във вашия мозък има събрана много енергия. Жената се сърди и казва: „Докога ще робувам на мъжа си? Аз искам свобода, затова ли се ожених, да му готвя?“ Мъжът също е недоволен и казва: „Ти не ме разбираш.“ Слугата е недоволен от господаря си и иска да се освободи от него. Това са двете положителни енергии в света, които се отблъскват и вследствие на това се явява сбиване и недоразумения. Идват хора да ги успокояват и казват: „Не правете така, не постъпвайте против евангелските правила.“ Не, приятелю, няма какво да съветваш, ами превърни едната енергия в отрицателна, а другата да си остане положителна. Ще попитате: „Какво ще се образува тогава?” - Ще се

образува дъжд. Когато жената плаче, нека благодари, че има сълзи, защото този момент е най-благоприятен, за да превърне своята енергия в отрицателна. Нека каже на мъжа си: „Виждам, мъжо, че ти имаш право.“ А в живота, обикновено и двамата имат право, затова и двамата са криви. Ако единият е прав, другият ще бъде крив. Затова търсете такива хора, с които да сте противоположни по енергия. Така е и в света; половината свят са прави, добри или положителни, а другата половина са криви, лоши или отрицателни. Лошите хора са едно благословение, те имат запас от енергия, те носят условията за бъдещата култура. Добрите хора ще дойдат в бъдеще; те стават негативни и ще започнат да обработват енергията, която имат. Добрият поет, като дойде в света, създава нова поезия от лошия живот на хората; ученият ще създаде нова наука, музикантът - нови мелодии и така ще се поставят основите на Нова култура. Когато видиш един страдащ, ако си писател ти би могъл да създадеш такава хубава поезия, с която да подигнеш ума и сърцето на хората към благородни и възвишени неща.

Христос казва: „Аз дойдох в света, за да ви науча да познавате доброто в лошото и лошото в доброто.“ Доброто има своята лоша страна, както и лошото има своята добра страна. Доскоро мислеха, че слънцето е съвсем чисто, обаче, днес е известно, че по него се намират черни петна. И слънцето е опетнено. Знаете ли каква тревога се дига понякога в слънцето? Всякога тревогата на слънцето се отразява и на земята. Когато на слънцето е тихо и на земята е тихо. Следователно, едната половина на нашата земя е обърната към Бога, тя е по-близо до Бога и слънцето я осветява, а другата половина е тъмна. Тази половина, която е обърната с лицето си към Бога, събира енергията си. Всеки от вас, може да дойде до това състояние. Когато кажете, че нищо не може да направите, вие сте в положителната енергия на земята. Когато вашата земя се обърне към слънцето, вие сте в отрицателната енергия на земята и тогава идва културата. Ще ме попитате: „Как така, една и съща слънчева енергия някога е добра, а някога лоша?“ Сутрин слънчевата енергия представлява майчината любов, а следобед, когато мине меридиана, енергията се изражда, става лоша. Привечер тази енергия се отразява още по-зле и затова вечер стават сбивания, убийства и т.н. Защо стават тези неща между хората? - Защото се събират все положителни енергии. За да не стават такива неща, жената трябва да напише като закон на мъжа си, да се връща в къщи два часа преди залез слънце. Ако се върне след залез слънце, главата му

непременно ще пострада. Същото нещо става и в нас. Когато замислим нещо хубаво, благородно, ние сме в отрицателната енергия, в светлата страна на земята; замислим ли нещо лошо, ние сме в положителната страна на земята, в положителната енергия. Господ е положителен. А когато се обърнеш към Бога, енергията ти е пасивна, съзнателна. Дойдеш ли да воюваш с по-силния, ще бъдеш смазан. Господ се противи на горделивите хора. Когато кажеш, че ще се противиш, Господ ще заповяда да те превържат и да те заведат в някоя болница. Като се намериш в болницата, ще кажеш, че си ходил да се биеш за отечеството си. Никакво отечество не си освобождавал. Твоето отечество по друг начин се освобождава. Извади сабята си, т.е. твоята воля и виж, дали тя е достатъчно калена, за да освободи хората. Като ти представят една, две торби със злато, ти се изкусяваш и започваш да говориш, че няма смисъл да се бие човек, това не е човешко и т.н. Защо? - Защото златната торба е зад гърба ти. Това не е идеал. Богатите казват: „Няма смисъл да се бием, трябва да живеем в мир." Защо говорят така? Защото са богати и нямат нужда от нищо. Много сиромаси пък казват: „Искаме да се бием", защото имат нужда. Христос казва: „Аз дойдох да разреша въпроса, който смущава човечеството. Аз съм Учителят и ще ви покажа, как трябва да познавате учителя си и господаря си в себе си." Ако слушаш твоя Господ, който е дълбоко в тебе, ти ще можеш да направиш нещо, но ако не слушаш твоя Учител, ти ще бъдеш в противоречие. Човек трябва да познава и учителя си, и господаря си. Във всеки човек има Господ. Вие често тълкувате много криво думите ми. Искате да се проявите и с това правите големи грешки. Аз ви уча едно положително учение, което може да прилагате и мога да направя опит с всекиго, стига вие да сте искрен. Това е привилегия на моята философия, че може да се прилага в живота. Моето най-голямо желание е навсякъде в домовете да има отношения, каквито са между учителите и господарите; децата да бъдат и добри ученици, и добри слуги. Учениците да слушат учителя си, а слугите - господаря си. Научиш ли на това нещо децата си, внесеш ли между тях тази идея, дъщерята ще слуша майка си, а синът ще слуша баща си. Дъщерята не може да слуша баща си, и синът не може да слуша майка си. За да може синът да слуша майка си, трябва в следващото поколение, той да се превърне на жена; тогава ще може да слуша майка си. Същото нещо ще бъде и с дъщерята. В Природата енергията трябва да се превърне. Спрямо вашите енергии, аз може да съм положителен, но спрямо други енергии може да съм

отрицателен. Това е закон. Енергията е велика сила, която прониква в нас и строи живота.

От 2000 години се проповядва, че Христос е велик Учител и, че е дошъл да ни спаси от греха, за да се покаем и да станем добри членове на църквата. Че вие и сега имате членове: имате синове и дъщери, които, като станат на 21 година, казват на родителите си, че са оглупели. Какви ученици са тези ваши синове и дъщери? Вие мислите, че много знаете. Често Господ ви изпраща главоболие, като казва: „Дайте тази задача за разрешение на човечеството. Защо ги боли глава?“ Вие отговаряте: „Преяли сме.“ и Не, друга е причината за вашето главоболие. Боли ви главата от това, че много знаете. Някой път те заболи корем. Това показва, че Господ ти изпраща тази задача за разрешение. Който не знае, на какво се дължи главоболието, коремоболието и други някои болести, той нищо не знае. Коремоболието показва, че енергията в стомаха трябва да се превърне от положителна в отрицателна. Главоболието показва, че енергията в главата ти, която е положителна, трябва да се превърне в отрицателна по отношение към другите енергии. Умът ви трябва да се занимава с възвишени работи. Като те заболи глава, иди при някоя бедна жена да помогнеш. Заболи те глава или корем, започни да работиш. Така казва Господ. Вие казвате: „Като ме боли глава, аз не мога да работя.“ и Затова, именно, те боли глава, защото нищо не работиш. Следователно, главоболието е един стимул, който те заставя по необходимост да мислиш и да работиш. Ако чуят това нещо лекарите, ще кажат: „Опасна теория е тази, да работиш във време на главоболие.“ Лекарите обясняват само следствията на болестта, но те не знаят, от какво са предшествани болестите. По - новите лекари казват, че главоболието се явява от пикочна киселина, която се наслоила в организма, в мозъка. Кръвта се сгъстява, организмът започва да действува усилено и т.н. Но как се е появила пикочната киселина, това лекарите не обясняват. Те не могат да обяснят цял ред причини, които са предшествали появяването на пикочната киселина. Следователно, причината на всяка болест трябва да се търси много отдалеч. Живеем ли по този Божествен начин, ще дойде ден, когато моментално ще се изчисти тялото ни от всякакви утайки, които днес предизвикват болестта. Някои физици допускат, че ако се употреби електричество от 10-20 хиляди или 100 000 волта върху човешкия организъм, той би се обновил в много кратко време би приел детска младост. Тогава ние бихме казали: „Слава Богу, дойде Царството Божие на

земята.“ Господ изпраща смъртта и казва: „Повикайте това остаряло дете и го поставете върху диска на смъртта, за да се обнови и заживее друг живот.“ Тогава се завъртва колелото на живота с 100 000 волта и не минават 50 или 100 години и същият човек отново идва, но вече обновен с нова енергия и ново име. Това е законът на прераждането и смяна на енергиите. Душата може да възприеме много хиляди форми. Вие не сте изучавали, какво нещо е човешката душа. Ако бих казал всичко, каквото зная за нея, то би било девето чудо на света - толкова много неща има да се говорят за нея.

Христос казва: „Вие ме наричате Учител и Господ и право е, защото съм.“ Като прочетете надолу главата, ще видите, защо се нарича така. Искам двете думи Учител и Господ да останат у вас. Учителят е една положителна енергия. Всяко разстройство, всяка дисхармония на мисли и желания е положителна енергия, която трябва да се превърне в отрицателна, защото само отрицателните енергии в света творят. Това е вярно и по отношение на електричеството. Ако вие сте ясновидец, ще видите, че светлината се явява само на отрицателния полюс. Когато кажат за някой човек, че е привлекателен, това значи, че той има отрицателна енергия в себе си - това е магнетизмът. Такъв човек има да дава и да взема нещо от хората. Човек не трябва да бъде само любезен към хората, но всяка негова дума трябва да бъде пълна със съдържание. Никога не казвайте празни думи. Някои питат: „Защо не ни кажеш, че ни обичаш?” - Щом съм те поканил на трапезата и те нахраня, това значи, че те обичам. Ако ти кажа много думи, а не те нахраня, обичам ли те тогава? Ако те поканя с бира, бонбончета или пасти, това не е любов. Ние трябва да живеем само с хляб, с житни зърна и всякакви плодове.

И Христос казва: „Вие ме наричате Учител и Господ и добре казвате, защото съм.“ Когато този Учител дойде, във вашия дом ще има хармония, музика, поезия, всички ще бъдат на своите места; няма да има разводи между мъжа и жената, между слуги и господари, между дъщери и синове, между учители и ученици. Сега Го няма Христос в света. Ще кажат някои, че Христос е дошъл. Не, той не идва, защото има вече опитност. Ако дойде днес между хората, те пак ще Го разпнат. Който е стоял на кръста, той знае какво нещо са тези гвоздеи, с които е бил прикован. Христос пита сега своите последователи. „Има ли още гвоздеи?” - Има. Тогава не е за мене още да идвам. Свещениците проповядват „братство и любов.“ Христос не се залъгва и от тези думи и пак пита: „Има ли гвоздеи на

земята?” - Има. - „Още не е за мене.“ Някои казват: „Изяви се, Учителю, ние ще те разберем и оценим.“ и Да, вие сте приготвили вашите гвоздеи и искате да дойде Учителят, за да ги забиете в него. И това аз виждам всеки ден. Вие взимате всичко, каквото можете, от хората. Гледам в градината двама млади се разговарят, а до тях стоят няколко агънца и си казват: „Културни са тези хора, но нищо не им пречи в един момент да ни одерат кожата.“ Те много добре знаят помислите на техните господари. Сега ще кажете, че много добре говоря. Да, аз добре говоря, а вие добре слушате. Но аз бих желал да се създадат в България учители, които да учат на благост и търпение. Аз не съм срещнал в България търпеливи хора. Срещал съм такива, които носят неволята си, но търпеливи не съм срещал. Да имаш търпение, това подразбира воля и ум, сиреч, да знаеш причините и последствията на нещата. А нетърпението ражда подозрение към всичко и към всички. Не съм срещал хора, които да убедя, че в нашето дело няма нищо подозрително. Българите нямат търпение и затова подозрението не ги напуща. Второто нещо е да премахнем предубеждението. Всеки ден се борим с нечисти мисли, които ни накацват като оси. Съзнателно или несъзнателно, навсякъде виждам една атмосфера на подозрение и след всичко това, хората искат да минат за културни. Трябва да се ограждаме от тия мисли, които са остатък от миналото; те са излишъци, от които всички трябва да се очистите. Подозрението е проникнало в ума, сърцето и душата ви и трябва да се освободите от него. Какво има да подозирам? Някой дойде при мене и иска да ме поизлъже. Аз му казвам: „Приятелю, ако не се опитваш да ме лъжеш, аз бих сторил повече за тебе, а така ще сторя по-малко. Аз и така съм длъжен да направя нещо за тебе. С това не искам да кажа, че съм добър, но че съм длъжен да направя за всекиго по нещо. Защо да представяш работата така, както не е? Затова някога казват, че не приемам гости. „Защо днес не приемаш гости?” - Защото не съм изработил нищо и не мога да ви дам нищо. И за вас е същият закон: не си разположен днес духом, не приемай гости. Кажи: „Имам да решавам известна задача, която Учителят ми е дал.“

И така, вложете две неща: търпение и отмахнете вашето подозрение. Подозрението го виждам написано на веждите на българина и у някой е толкова голямо, че е необходим цял живот, за да се освободи от него. Този знак е на мястото си: Господ го е сложил там. А подозрението е отсъствие на безкористна любов, от него се раждат всички болести. Като срещнете някои хора, вие казвате: „Този е лош, онзи е лош“, за вас няма добри хора.

Мислете, че всички хора са добри, но у тях има само положителна енергия, която вие не можете да използвате и затова стойте настрана от тях, за да я използват другите. Двама мъже, които имат положителна енергия, се отблъскват. Днес има магнетизатори, които могат да превръщат енергиите. Отивам някъде, където се бият мъж и жена. Аз вдигам ръцете си, после ги спускам надолу и мъжът става положителен, а жената отрицателна. Постоя малко при тях и те започват да се извиняват, че са направили грешка. Те не са съзнали закона, по който единият става положителен, а другият отрицателен. И наистина, след като се сменят енергиите им така, че да има и от двата вида енергии, те престават да се карат. Казвам: „Приятели, единият трябва да бъде горе, а другият долу.“ Когато се заеме да лекува някого, магнетизаторът прекарва ръката си отгоре надолу върху болния. Това значи: жената да бъде долу, а мъжът горе, т.е. мъжът да чупи камъни, а жената да гради. Това е учил и Христос. Христос казва: „Вие ме наричате Учител и Господ.“ Учителят е горе на планината, а господарят е долу и той гради там. Значи, ако искате да градите, слезте долу. Ако разбирате това нещо така, няма да има никакво противоречие. Като слушате, ще кажете, че аз ви уча да се откъснете от света. Не ви уча да се отречете от света, но ви казвам да превърнете вашата енергия в отрицателна и да започнете да градите. Когато си нещо разтревожен, дигни ръцете си нагоре, а после ги свали надолу. Тогава кажи на стомаха си: „Слушай, приятелю, нека мозъкът бъде горе, а ти долу; препращай материал за него, за да работи.“ Изобщо, където има главоболие, там страда и стомахът и обратно. Това показва, че всякога - законът е верен, между стомаха и главата има тясна връзка. Това нещо може да го проверите. Вие или тези от вас, които имат развита воля, може да се лекувате по следния начин: ще се обърнеш към Господа и ще се помолиш, като на Учител и Господ, да те научи, да управляваш главата и стомаха си. Вие ще кажете: „Не ми трябва мене стомах и глава, аз искам да имам ангелско тяло и китара в ръка, да свиря и пея на небето.“ Това е криво разбиране на Христовото учение. Трябва да разбирате право. Това е форма, а ти трябва да имаш известен резултат. Не искам да създавам антагонизъм между едните, които не разбират правилно Христовото учение и тези които го разбират по-добре. И няма да кажа, че едните са на правата страна, а другите и на кривата, но казвам, че тези, които не мислят правилно, са положителна енергия. Докато у нас подозрителността взима връх над всичко, никой не може да оправи света. Преди да заминем,

ние трябва да изпълним волята Божия. Българите имат бъдеще като народ, затова трябва да станат търпеливи и да премахнат подозрението. Българите не са толкова добри, но в тях има условия за добър живот, а където има условие за живот, Бог е там. От българите ще излезе нещо, а не от България, защото тя е ретортата, в която стават опитите и като такава, ще изпълни ролята си. Съдържанието, което е в ретортата - българския народ, е и творческата сила. Когато българите отиват да живеят между американци и други народи, те са учтиви, любезни, но щом се върнат в България, стават груби, недоволни от всичко. Това недоволство се дължи на малкото земя, с която разполагат. Българинът има творчески дух и затова му е тясно. Дайте работа, широк замах на българина, той ще работи. Разхождам се един ден покрай семинарията и срещам един полковник на кон. Гледам по едно време конят му се спрял и не иска да върви. Слиза полковникът от коня и той тръгва. Конят иска с това да каже: „Без полковника ще вървя, но с него ще спирам." Тази черта има и у всеки българин. Христос казва: „Аз дойдох да науча хората, да дават широк простор на всяка душа и да поощряват всяко добро начало във всичко." Ако всеки даде свобода на близките си, както и той се нуждае от такава, ще има широк простор на действия и мисли. Ако бихте приложили тези закони, които се крият в моите думи, много нещо бихте разбрали. Аз взимам всичко от Природата и го превеждам. Всички закони, които съм проверил от Природата, са 75% верни, а остават 25%, които ще трябва да проверя. Внесете тази вяра в себе си и знайте, че у всекиго се крие нещо велико. Някой иска да стане ангел, но и ангел да стане ще вижда само началото на нещата, но не и края им. Ти ще виждаш само главата си, а опашката си няма да виждаш. Като ти отнемат опашката, ти ставаш атом и се въртиш около една окръжност, за да придобиеш равновесие. А въртенето около един център показва, че човек е изгубил своето равновесие. Понеже сме се освободили от периферията, трябва да изучаваме тези два свята и между Учителя, който е горе и майката, която е долу. Това, което е вярно за слънцето и земята, е вярно и за мозъка и стомаха, за духа и душата. Приложете търпението, т.е. развийте ума и волята, махнете подозрението и го заместете с творческата любов. Бъдете така силни, че каквато обида да ви се хвърли, да не ви докосне и скоро да се освободите от нея. Няма по-голямо изкуство от това, да се поставиш по-горе от всяка обида и да я заместиш с добри мисли. Всички вие, може да свършите много работа, да вършите големи добрини. Това което свири

учителят в дадения момент, може да го научи и ученикът. Всеки, който иска да бъде нещо повече от другите, трябва да се съединява с живия Господ, с онази велика връзка на хармония и да учи закона на мълчанието. Както казват окултистите, бъдете слушатели на Великия Учител, който говори. Няма по-хубаво нещо от мълчанието. Бих желал да съм на ваше място, вие да говорите, а аз да слушам, защото ще разбера всичко, което говорите. Сега, като слушат нещо, хората не само че не си плащат, ами започват да критикуват, че това не било хубаво. Христос казва: „Аз съм гостилничарят и дойдох да нахраня хората." Христовото учение ни показва, че ние имаме условия да станем светии и ангели, и гении. А сега какво сме? - Ние сме любящите деца на Бога, който ни обича, не защото сме толкова добри, а защото е милостив към нас. А то е най-великото в света, с което можем да се кръстим. Ние трябва да оправдаем тази любов, да я заслужим и никога да не дърпаме косите си пред Неговото лице. Щом чуем, че Учителят, Бащата, Господ идва, веднага да се спрем. От днешната беседа искам всички, които имат положителна енергия, да я превърнат в отрицателна, всички, които са горе на планината, да слязат долу да градят, а които са господари, да станат слуги. От господари няма нужда. Господ казва: „Сит съм вече на господари, искам слуги, те да оправят света." Христос казва: „Сега светът ще се оправи от учениците, синовете и дъщерите, а не от майките и господарите. Учениците, синовете и дъщерите са бъдещето на този свят." Майката се занимава с тоалети, бащата пее, а синовете и дъщерите виждат, че родителите не вървят в правия път и затова те се заемат за сериозна работа. Сега заемете положението на синове и дъщери, на ученици и слуги, а не казвайте, че сте учители, свещеници, майки, бащи, царе, князе, господари и др. подобни. Да ви пази Господ от такива грехове! И мен да пази Господ от този грях. И да ни даде да бъдем ученици и слуги на този Велик Учител и слуги на този Велик Господ в света! А Той е жив Господ.

Беседа, държана на 15 юни 1919 година.

МАЛКИЯТ ЗАКОН

И тъй, който наруши една от най-малките тези заповеди и научи така человеците, най-малък ще се нарече в Царството Небесно, а който стори и научи, той ще велик да се нарече в Царството Небесно. (Матея 5:19)

В света има малки и големи заповеди, малки и големи закони. Христос казва: „Който наруши една от най-малките заповеди или закони, най-малък ще се нарече в Царството Божие, а който изпълни закона, най-велик ще се нарече." Имайте предвид, че тези закони, за които говори Христос, не се създават - те вечно съществуват и всяка една култура, всяко мирово проявление се дължи на тях. Съвременните философи казват, че схващанията на хората за нещата са били относителни според техните понятия. Това отчасти е вярно, но ако нашите разбирания са слаби, това не показва, че в света не съществуват абсолютни закони, които регулират отношенията на хората. Правото във всички векове е право, доброто във всички векове е добро, любовта във всички векове е любов и т.н. Ние може да имаме различни разбирания за доброто, за правото, за любовта, но те ще бъдат по отношение на нас, а не по отношение на великата вселена, която съдържа всичко в себе си. Ние може да мислим, че всички страдания се явяват като резултат на нарушение на малки и големи закони, обаче аз няма да обяснявам подробно причините и последствията при нарушение на един закон, защото това е обширен въпрос. Аз ще се спра само върху две положения - върху малките и големите положения на великия закон.

В една от Своите беседи Христос казва, че невярното в малкото е невярно и в многото и вярното в малкото е вярно и в многото. Някой казва: „Този закон е малък, защо да го изпълнявам? Аз ще изпълня големите закони." Не, човек, който не е готов да изпълни малките закони, той не ще бъде в състояние да изпълни и големите. Често изпълняването на един закон може да стане по един чисто материален, външен, физически начин - заставят те насила да го изпълниш. Държавата има свои закони, с които заставя своите поданици да изпълняват задълженията си. Българите се отличават с голяма смелост и често се противят при изпълнението на държавните закони, но като им обърнеш другата страна, като им покажеш тоягата - те веднага отстъпват. Разказват

един анекдот за българите от старо време, още от турско време. Те имали обичай да се събират в село около някое бунище и да се разговарят тихо и приятелски. Във време на разговора те си вземат някоя пръчка и както си говорят, дялкат я на едро, на едро, защото в разговора си са смели и герои. Някой от тях се обажда: „Знаете ли, братя, че в село е дошъл юшурджията (бирникът) и събира данъка?" „Е, че какво от това - се обаждат други и дялкат пръчката едро-едро, - няма да му платим." „Да, но тези, които му се противили, той ги биел, лошо се отнасял с тях." „Е, тогава и ние ще се погрижим, ще съберем оттук-оттам пари и ще си платим данъка" - но започват да дялкат ситничко пръчката.

Така постъпваме и ние - докато сме здрави, говорим и режем пръчката на едро, на едро, но заболеем ли, започваме да дяламе пръчката ситно. Това е механическото изпълнение на този закон, когато пред силата на страха от стражари, пред страха от бой, ние го изпълняваме. Такова е изпълнението на законите днес навсякъде в обществото, в културата, в духовния живот на хората. Тъй че днес законите се изпълняват не по собствено желание, не от съзнание на своя дълг, а насила. И затова всеки, който нарушава законите, се наказва с лишаване от наследство, изключване от обществото или от някое дружество, или от духовния живот. Ще кажете: „Ами нали всеки си има свои схващания, разбирания?" Да, всеки човек отделно или всяко семейство, или всяко общество може да си има свои схващания, но това не изменя онзи велик закон, върху който почива нашето растене. Докато сме в съгласие с този закон, за който говори Христос, у нас ще има растеж, подем в нашите мисли и чувства, замах или разширение на нашата воля и тогава лесно ще може да се спогаждаме. Това ще бъде дотогава, докато сме във връзка с малките и големите закони.

Обаче от момента, когато нарушим съзнателно или несъзнателно един от тези закони, ние започваме да се безпокоим. Ние не може да разберем причината на това безпокойствие - криво ни е, недоволни сме и търсим причината у другите хора. Това безпокойствие може да произлезе например от следното: ти си духовен или културен човек и минаваш някога покрай някой овчар, който си пасе овците, и си казваш: „Какво хубаво ядене може да се приготви от едно от тези агънца" - и си купиш някое от тях и го заколиш. Не мине много време и у тебе се заражда една необяснима тъга. Аз взимам агнето като емблема на нашите изкривени постъпки, а не въставам с това против месоядството. Ние се мислим много

културни хора, а въпреки това цял свят страда. Днес всички се запитват кои са причините на страданията. Едни мислят, че виновници за страданията на човечеството са богатите хора; други мислят, че виновници са управляващите и т.н., а всъщност причината за нашите страдания са милионите агнета, които сме изяли. Щом изядеш едно от тези агнета, всички в семейството ти - жена, деца и ти сам, ще имаш много неприятности и ще бъдеш най-малък в Царството Божие. Ще ме запитате: „Ами какво да правим ние, като сме изяли толкова много агнета?" Ще бъдете най-малки в Царството Божие. „Няма ли поне едно изключение?" Няма. А онзи, който е изпълнил най-малките заповеди, който не е пожелал нито едно агне - той ще бъде най-голям в Царството Божие. Аз вземам думата „пожелание" в лош смисъл. Всички страдания в света са резултат на лоши пожелания, които раждат лоши мисли, а лошите мисли настройват зле нашия мозък, сърце и се отразяват изобщо вредно върху организма ни. Лекарите в такива случаи започват да се произнасят, че е станало някакво отравяне на кръвта и т.н. Това е право, но храната, която приемаме, определя качеството на нашите действия.

Някой ще възрази: „Може ли човек без пожелания?" Не казвам, че не трябва човек да пожелава, но в пожеланията да научи великия закон, по който да постъпва, тоест да види дали това, което пожелава, е добро за него, за неговите близки, за народа му, за цялото човечество - и тогава да пожелава; защото не е важно да създаваме някои неща само временно. Вие създавате едно дете, но не минават и две-три години, и то умира. Плачете и се чудите защо умря вашето дете? Причината за това нещо са вашите пожелания, нарушенията на най-малкия закон, с което сте станали най-малки в Царството Божие. Под думата „малък" се разбира слаб човек, който се поддава на всякакви изкушения, на всякакви влияния. В слабия човек няма определен и устойчив морал и затова той казва: „Как и да е, ще се прекара този живот." Нима може да се нарече „живот" този на свинята, която се храни редовно от своя господар и която си мисли, че от нейния господар по-добър няма и от нейния живот по-хубав няма?

Питам: какъв е сегашният наш живот по отношение на бъдещия ни? У нас трябва да се зароди силно желание да се подигнем като мислещи същества и да изпълним този велик Божествен закон във всичката му пълнота, за да може да се наречем велики в Царството Божие. Всички съвременни писатели казват, че за да стане човек велик, трябва да има силна воля. Човек не може да бъде със силна воля, докато не изпълни най-

малкия закон във всичката му пълнота - без да го наруши.

Често ние изпадаме в положението на онзи американец, който бил поставен надзирател на треновете, които минавали и заминавали. Той живеел на една кула покрай един голям мост и работата му се състояла в отварянето и затварянето на моста, за да може свободно треновете да се движат без опасност на катастрофи. Един ден той отваря моста и не го затваря, затова много тренове се събрали и чакали път. Той казал: „Днес аз съм господар на положението и когато кажа да минат треновете, тогава ще тръгнат." Как са постъпили с този [американец]? Изпратили хора да го свалят от моста и вместо него поставили друг, който да затвори моста. Така правим и ние - отворим моста и не го затваряме, като казваме, че ние сме господари на положението и от нас зависи всичко. След време обаче Господ изпраща делегация, която ще ни свали от това място. Тогава ние сме най-малките в Царството Божие. Кой е най-малък? Този, който не изпълнява волята Божия ни по сърце, ни по ум, ни по душа, ни по дух.

Слушали ли сте двама млади как се разговарят, когато са в градината сред природата? Те си обещават много хубави неща, говорят си добри думи. Моят слух е много развит, възприемал съм целия им разговор. Ако тези млади хора приложат всичко това, което обещават, Божието Царство би се приложило във всичката си пълнота. Какво става, след като се оженят тези млади хора? Обръщат другата страница на живота, забравят всички дадени обещания, започват да нарушават най-малките закони и животът им се разваля. Коя е причината за тези наши нещастия? Тя се заключава в това, че не изпълняваме всички наши обещания, дадени в градината. Не, извадете всички ваши поменици, в които стоят написани вашите обещания. Жената, като се ожени, казва: „Излъгала съм се аз, никога не мислих, че той бил такъв дявол, какъвто излезе." Мъжът от своя страна казва: „Е, каква добра беше тя по-рано - цял серафим, а днес ми се представя по-страшна от най-лошия пъклен дух." Питам: как е възможно женитбата да прави хората от ангели на дяволи и ако това е така, по-добре никой да не се жени. Аз говоря принципално и не взимам предвид вашия личен живот. Този закон засяга еднакво и мене, и вас, и всички ангели - той е еднакъв за всички.

Аз поддържам възгледа, че човек е добър само в момента, когато действа добре; прав - в момента, когато постъпва право; люби само в момента, когато проявява любовта и т.н. Престане ли да върши това, той не е нито добър, нито праведен, нито истинолюбив. Докато мислим

съобразно всички тези закони, мислите у тебе ще вървят гладко, пластично. В такъв случай, ако си художник, писател или домакиня, всичките ти работи ще вървят правилно, с широк замах. В момента, когато измениш на твоите мисли, ще слезеш от едно по-високо в едно по-ниско поле. Тези полета аз си ги представям, че се намират в един безграничен кръг и колкото повече слизате надолу, толкова повече този кръг се стеснява, като приема форма на конус. Някои казват, че тези полета са всичко седем, а аз намирам, че те са на брой седем [милиона] по седем милиона. Вие слизате все по-надолу и по-надолу в този конус и си казвате: „Да слезем до долу, за да видим какво има там." Ще дойдеш до най-долното поле на този конус и там ще спреш, ще се преобърнеш на едно микроскопическо животно и ще кажеш: „Господи, защо станах толкова малък?" Защото си един от великите философи и си дошъл дотук долу да научиш малките закони в живота.

Процесът на развитието е обратен, тоест за повдигането ти от това поле, в което си паднал, ще стане така, че няма да минеш вече по същия път. Ти сега ще започнеш издигането си, като минеш през тясната врата на друг конус, който се допира с върха си до първия конус. Така ще минаваш от поле в поле, докато дойдеш в друг свят. Едва си влязъл в този нов свят, и ще те срещне някой философ и ще ти каже: „Защо ние, хората, не живеем тъй, както си искаме, защо да не се проявяваме самостойно и независимо от всички закони?" Ти ще го попиташ: „Ти слизал ли си в конуса?" „Не." „Слез да видиш как се живее там, аз слизах един път в живота си и втори път за нищо няма да сляза." Мнозина ще слезете през тясната врата на конуса и като се намерите там, ще си спомните моите думи. Всеки, който е минал един път през тясната врата на конуса, той е станал велик в Царството Божие, а всеки, който се е спрял в първия конус, е най-малък в Царството Божие. Този, който се е спрял в първия конус, се намира в положението на една мравка, която е попаднала в конуса на мравояда - мравоядът я хваща постепенно ту за едното, ту за другото краче, докато свърши с нея.

И тъй, „който наруши една от най-малките заповеди и научи така хората, най-малък ще се нарече в Царството Божие, а който стори и научи - най-велик ще се нарече в Царството Божие." Говоря ви върху този стих, защото всяка една дума си има своите стремежи. За всички ви казвам, че сте нито добри, нито лоши, защото по много пъти през деня постъпвате и добро, и лошо, по много пъти през деня вашите желания се менят. Ставате

сутринта и си казвате: „От днес вече ще живея добър живот", но като се върнеш вечерта дома си и си дадеш сметка за всичко, казваш си: „Не излезе така, както мислих, защото при днешния живот при хората, които те обикалят, не може да се живее честно." Търговецът казва, че днес не може да се живее [без] лъжа; земеделецът казва, че не е възможно при орането и разработването на земята да не унищожиш живота на много червеи и насекоми. Партизанинът казва, че при днешните условия на живот не може да се върти честно политиката, така говори и духовникът. Всички говорят, че не са времена за добър и чист живот. А кога ще дойде това време? Когато дойде новата култура.

Живееш ли в своите мисли, ти си в своето минало. Следователно, живеем ли в своя минал живот и искаме това и онова да стане, ние живеем в първия конус, а в него е лошият живот. Добрият живот е във втория конус. Аз ще уподобя първия конус на малкото дете, което по-рано е било старият човек, но се е смалил. Това дете е било едно време някой философ, някой браминин, някой учен, който днес се нуждае от вашата помощ - иска да го прекарате през тясното отвърстие на конуса. Питате: „Защо това дете се е явило в този дом?" Господ го е пратил да премине през този конус. Днешните майки се възхищават от своите деца и ги намират много интелигентни, но като пораснат, тогава ги разбират какви са, защото отпосле се проявяват.

За обяснение на своята мисъл ще ви разкажа следния пример: в една гора живял един отшелник цели двайсет години и бил известен със своя чист и благочестив живот. Дяволът замислял различни начини, за да го изкуси, но не успял. Най-после решава да влезе в стомната му и там да остане, докато отшелникът го изпие. Отшелникът, обаче, го затваря там, прекръства стомната и го оставя затворен в нея. Като се изминали десет години, той си казва: „Чакай да си измия стомната и да си служа с нея." Отива на чешмата, излива водата и си налива нова вода. Като излива водата, забелязва в извора едно хубаво детенце. Отшелникът взима вкъщи това детенце и го отглежда грижливо. Расло това детенце и станало много интелигентно, то поразявало всички със своя ум и знание. Един ден детето казва на баща си: „Аз ще ти дам да управляваш голямо царство, ще те науча на особен начин на живеене - ще те направя зет на царя." Бащата се съгласил на тези обещания и затова неговият син го завел в едно царство, в което успял да го сгоди. Не се минало много време, синът открадва всичките скъпоценности на царя и отива при него да му съобщи, че зетят

е крадецът. Царят издава заповед да се улови зетят и да се накаже с обесване. Синът на отшелника отива при баща си и му казва, че и срещу него има големи улики, затова да се пази. Отшелникът не можал да се опази и затова трябвало да го обесят. Когато го качили на въжето да го бесят, синът му се доближил до него и му казал тихичко: „Погледни нагоре в пространството и виж какво ще ти се яви. Виждаш ли нещо?" „Да, виждам три магарета." „Друго не виждаш ли?" „Виждам, че са натоварени." „Какво носят?" „Те са натоварени с цървули." Тогава синът му отговорил: „Това са цървулите, които скъсах досега, за да те кача на въжето."

Така и у вас - дойде ви някоя мисъл и тя ви се вижда идеална, започвате да работите за нейното осъществяване, но осъществите ли я - закачват ви на въжето. Ето защо у нас трябва да се пораждат желания да изпълняваме Божествените закони, защото те носят благото на всички около нас и на самите нас. Животът е така създаден, че всяко добро, което направим, всяка наша мисъл или действие, е конкретно свързано с всички хора, растения - с цялото органическо царство, с Бога, с всички полета. Някога се свързваме с клоните на това велико Дърво на живота, а някога - с корените му. Няма да се спирам да обяснявам какво значение имат корените, какво клоните и какво цветовете на дървото. Една българска поговорка казва: „Корените на знанието са горчиви, а плодовете му - сладки."

Ако направите едно добро, ще получите Божието благословение. Мойсей казва, че доброто, което сте направили, ще ви служи до двайсет и пет хиляди години. Следователно за реализирането на добрите неща се изисква един дълъг период от години. Същото нещо е и за реализирането на лоша мисъл. Обаче ние днес се съюзяваме за реализирането на една лоша мисъл и тя дохожда много скоро. Това показва колко сме силни в злото.

Много светии, много идеалисти хора, като знаят, че техните добри мисли и желания не ще останат нереализирани, казват: „Ние сме готови да умрем, да се жертваме за народа си, та макар и след двайсет хиляди години да видим осъществени нашите идеали." Ако един безбожник, неверник се жертва за доброто на човечеството, той в очите на Бога стои много високо, защото без да Го познава, е направил едно добро. Има много хора, които вярват в Бога, четат „Символа на вярата", разбират Христовите истини, но когато им дойде някоя добра мисъл, не са в състояние да я изпълнят. Затова и аз ще кажа, според както казваше

Христос едно време: за в бъдеще безбожниците и неверниците ще бъдат в Царството Божие, а сегашните верующи ще бъдат изпъдени от Царството Божие навън. Съвременните християни приличат на онзи слуга, когото господарят накарва на работа - да отиде на нивата да оре. Слугата казва: „Господарю, почакай, аз ще ти покажа по-лесен начин за изораване на нивата." Минава седмица, две, но нивата още не е изорана. Християните мислят, че с молитвите си и с вярата си в Бога ще прекарат по-лесен живот, пък макар и да не работят толкова много. Съвременните хора са смешни в своите изисквания от живота. Те стоят по кафенетата, купили са лотарийни билети и чакат да излезе тиражът и да видят дали печелят. Четат вестниците и виждат, че този път не печелят, но това не ги отчайва. Те със спокойствие дочакват второто теглене, та дано този път спечелят. Не, този слуга Господ го е пратил на земята да работи и по този начин да печели, а той иска по лек начин - без труд, да печели. Този слуга казва: „Аз ще увелича таланта, който Бог ми е дал, ще го туря в лотария." Ще го увеличиш, но един ден ще ти донесат червен лист, че си фалирал.

Вие ще кажете: „Така се стекоха обстоятелствата и затова той изгуби." Това е защото той в миналия си и в сегашния си живот не е мислил добри неща. Бог определя специална комисия, която разглежда нашите сметки и дела. Ти може да се молиш по четири пъти на ден, но ако в миналото не си работил нищо, ако и сега не работиш - не поливаш своята градина, не помагаш на хора и животни, то като отидеш на онзи свят, никой няма да те погледне. Всеки, който те види, ще рече: „Чакай да видя вложил ли си нещо в мене, за да ти помогна." Няма нищо вложено. „Дай ми от излишъка си." Да, но в природата няма излишък. Такъв човек ще се намери в положението на онзи царски син, който бил годен за една много красива госпожица, но заболял много сериозно и трябвало да умре от тази болест. В това си отчаяно положение той се молил Богу да продължи живота му поне с един час, за да може да се види с възлюбената си. Господ изпраща един от ангелите при някой човек, който би могъл да пожертва един час от своя живот, за да се продължи с толкова животът на младия годеник. Ангелът си припомнил, че една стара бабичка често се молела Богу да ѝ вземе час по-скоро живота, защото ѝ дотегнал той със своите несгоди. Отива при нея и ѝ предлага да я вземе на онзи свят, а да даде един час време от своя живот за един млад момък. Тя му отговорила: „Да, аз едно време исках да умра, но сега вече измених това си намерение." Ангелът си спомня тогава друг случай, гдето един богаташ, след като

изпитал всичко в живота, намерил, че няма смисъл повече да се живее и молил Бога да го вземе. Отива ангелът при него и му казва същото, каквото и на бабата - богаташът отказал да даде един час време от своя живот. И след този си неуспех, ангелът отива при младия момък и му казва: „От толкова хиляди хора на земята не можах да намеря нито един, който да пожертва един час време от своя живот." Днес често в съвременното общество се говори за ада, за рая. Трябва да знаете, че адът с всичките му ужаси и страхотии, както и раят с всичките му хубости - ние сами ги създаваме.

Стиха, който ви прочетох, Христос е отправил към тези от слушателите Си, у които имало развито съзнание. Христос им казва: „Вие, които от хиляди години се измъчвате, трябва да съзнаете, че тези ви страдания се дължат на това, че сте нарушили една от най-малките заповеди." Някои питат: „Защо Господ към мене е толкова щедър и снизходителен?" Защото си изпълнил най-малкия закон. Някои казват: „Как добре и колко правилни неща говори господин Дънов." Не е важно как говоря аз, но е вадено да приложите това, което слушате, защото в приложението на това учение е вашата радост, а в неприложението му е вашата скръб. Когато вие сте радостни или скръбни, то и околните, които ви обикалят, ще бъдат със същото разположение. Когато имате някоя рана, то най-много ще страдат близките до нея клетки, а по-отдалечените ще изпитват това състояние на състрадание само чрез рефлексия. Тъй че тези същества, които са извън нашите полета, като по-отдалечени само ще съжаляват, че ние сме нарушили един закон и затова страдаме; поради тази причина те ще ни посочат начини, по които да избягваме за в бъдеще тези страдания.

Обществото трябва да приложи тези два велики закона - политиката, културата, всички вярующи трябва да ги приложат, защото те са общи за всички и от приложението им зависи спасението на цялото човечество. Онзи, който може да изпълни малкия закон, ще може да изпълни и големия; онзи, който не може да изпълни малкия закон, не ще може да изпълни и големия. Това е правило. Ако вие не можете да обикнете една малка буболечка, една малка мушица - вие не може да обикнете и един човек. Ако някой ти каже, че те обича, а преди малко е откъснал главата на една мушица, той не говори право - не те обича. Мухата, която е пострадала от тебе или от кого и да е другиго, знае колко можеш да обичаш. Жена или мъж, които късат главите на мухите, които режат

главите на агнетата - не могат да обичат, не могат да любят, не могат да имат и добра воля.

Аз не вярвам в неверието на хората, не вярвам в глупостта им, не вярвам в беззаконието на хората. Да вярвам в неверието на хората, то значи да вярвам в един велик закон, който не съществува. Неверието на хората е едно човешко изобретение, то е създадено от нашия ум. Всички търсят Царството Божие, всички искат да го възстановят, затова, който иска да стане член на това Царство, трябва да му служи. Младите момък и мома искат да възстановят Царството Божие, гукат си като гълъби, но само докато се оженят; после започват постарому и животът им не върви добре. У гълъбите не е така: аз съм ги наблюдавал как добре започват и как добре свършват. Гугутката снесе яйцата си, после ги мъти, излюпват се след това от тях малките им и нямат никакви разправии. У хората започва добре, а свършва зле. Родят им се деца, радват им се, но като пораснат децата - родителите плачат. Родителите плачат и си казват: „Това излезе от нашите деца, на които толкова много се надявахме и на които толкова много се радвахме." У никои птици малките не причиняват толкова страдания на родителите си, както децата у хората.

Виждал съм как хубаво започват отношенията на учители и ученици в училищата. Отначало сладко, приятно си гукат, но не мине много време, и те започват да се оплакват едни от други. Учениците казват: „Несправедливи са нашите учители." Учителите казват: „Няма днес никакво уважение и почитание на ученици към учители и родители." Тогава всички се оплакват, всички казват, че Бог не съществува, че истината, доброто, любовта са неща относителни - всичко в живота е относително. Децата казват, че всичко в училищата е относително. Учителите плачат, протестират, отчайват се, но аз им казвам, че и техните сълзи са неща относителни. Всичко в света ни се вижда относително, защото ние мислим, че малкият и големият закон, които трябва напълно да изпълняваме, не са абсолютни. Не, абсолютни са тези закони, и те всякога и във всички времена ще произвеждат един и същ резултат.

Често съм се спирал да слушам как пеят гугутките и с наслаждение съм ги изслушвал и съм си казвал: много хубаво пеете, но ако хората биха могли да приемат вашата култура, в света не би имало толкова страдания, колкото има сега. Гугутките ми отговарят: „Да, но и ние бяхме едно време хора, и като не ни задоволи тяхната култура, напуснахме я и днес предпочитаме птичата култура пред човешката, която е култура на

лъжите." Ако съм проповедник, ще трябва да заобикалям истината, да не ви я кажа в очите, за да не ви обидя. Е, добре, слънцето светне силно, но на хората очите са гурелясали и болни, та им се отразява зле - виновно ли е за това нещо слънцето? Виновно ли е слънцето, че оста на земята се е завъртяла преждевременно и слънцето я е огряло? Тогава в какво съм виновен аз, че тази светлина, която аз ви давам, е толкова силна, че не можете да я понасяте? Кажете на земята да се спре, за да не виждате тази светлина. Върти ли се колелото, непременно ще виждате всичките фази на добро и зло. Няма сега да ви обяснявам защо в това въртене има една постоянна борба между светлината и тъмнината, между реалното и сенките в живота. Много от вас ще запитате: „Може ли да изпълним Христовите закони?" Да, можете да ги изпълните.

Ако някой ми изгори къщата, която струва двеста хиляди лева, а аз не отмъстя за това зло, за в бъдеще ще бъда един добър човек. Ако съм един виден държавник и ме свалят от мястото, което заемам, макар и несправедливо, а аз не отмъстя за това нещо, то за в бъдеще ще съм един добър човек. Изобщо всеки, който не отмъщава даже и за най-голямото му сторено зло, той е и ще бъде един добър човек. Ние тук на земята може да направим някого такъв, какъвто искаме. Например може да направим едного министър, другиго - държавник, трети - проповедник, четвърти - учител и т.н. В това отношение приличаме на онази българка, която дала на мъжа си едно котле с вода, една китка босилек и го изпратила да ръси - направила го по свое желание поп. Нашите длъжности, които заемаме тук, на земята, са нищо друго освен произведение на подобни длъжности от един друг свят, който е над нас.

Онези, които са изпълнили най-малкия закон, стават велики в света. Ако художникът е изпълнил малкия закон, той ще започне да рисува велики картини. Всички ние може да станем велики художници. Ще ме запитате: „Как е възможно това?" Ако един ден представим на света своето лице, вече усъвършенствано и завършено, не ще ли представлява то най-великото произведение на художника? А не забравяйте, че върху това лице вие работите векове. Днес в целия свят има изложби на картини - на нашите лица, но нито една още не е приета от Бога. Откак светът съществува, само две картини са приети в Стария Завет - тази на Еноха и на Илия, затова те живи са заминали горе на небето. Досега в България на колко души са приети картините горе? Рисуваме, рисуваме цял живот и ни кажат най-после, че тази картина и сега не може да се приеме. Дойде

попът, опее тази картина. Опяването не е нищо друго освен: означава, че тази картина не е направена по всички правила на изкуството. Комисията, която разглежда картините, вижда, че очите, ушите, устата, носът, зъбите не са на мястото си; от друга страна мозъкът, сърцето, чувствата, мислите не са на мястото си. Вие, които ме слушате, мислите ли, че вашите мисли и чувства са на мястото си? Аз виждам хиляди хора, на които мислите и чувствата не са на мястото им. Не ви обвинявам за това нещо - не сте вие виновни, но ви обръщам внимание да поработите с този велик закон.

Трябва да си зададем за цел да изпълняваме всеки ден и най-малките пожелания, които ти дойдат, без никаква погрешка или съблазън. Ако ме поканят да стана министър в България, но същевременно трябва да отида да нагледам някоя бедна вдовица, по-скоро бих се отказал от този пост, отколкото да оставя тази бедна жена без моята помощ. Вие се готвите за един голям бал или концерт, но в това време идва при вас един беден човек, но вие го връщате, защото нямате свободно време да се занимавате с него. Не, вие трябва да се откажете от бала, за да спазите този велик закон, който е създаден от Бога. Ако ние всеки ден се проявяваме положителни, честни, искрени и любящи, да не нарушаваме мира в себе си; да разберем, че може да живеем сами в себе си - светът би се оправил.

Сега ние се намираме в положението на онези зловредни бацили, които, като влязат в нашия организъм, намират материал да живеят и там се загнездват. Изчезне ли материалът, свършва се и техният живот. Затова Христос казва: „Който изпълни най-малката заповед, най-велик ще бъде в Царството Божие." В какво се състои тази малка заповед? Онази работа, която ти е определило Провидението, не трябва да я отлагаш, защото за всяка мисъл, за всяко желание има определено време, което, като го пропуснеш веднъж - няма вече връщане назад. Младините, които сте минали, вече няма да ги имате; този живот, който сега живеете, втори път няма да го прекарате. И доброто, и злото, което сега сте минали, оставя отпечатък във вашия живот, и втори път вие ще минете през съвсем друго място, през съвсем друг живот, в който ще има само отражения на първия. Някои казват: „Ама нали земята минава все по един и същ път около слънцето - значи има повторения в живота." Да, но никога земята не минава през едно и също място - пътят, през който е минала в предишната година, е друг от този, през който минава сега. Опитностите на земята са различни. Това място, през което е минала земята един път, е вече безвъзвратно изгубено. Животът, който веднъж сте прекарали, е вече

безвъзвратно загубен.

Ще попитате: „Не може ли да поправим грешките си?" Псалмопевецът казва: „Само Господ е в сила да поправи и заличи нашите грехове." Само Господ може да слезе в тези места, гдето сме направили престъпления и да ги заличи със Своята четка. Докато слезе Господ в тези места да заличи нашия грях, ние ще трябва да плачем, да проливаме сълзи. Нашите сълзи са необходими, за да може да напълним с тях цяла бутилка. Когато се напълни бутилката, Господ ще я вземе в чантата Си и ще слезе в това опасно място на прегрешения, на престъпления, като от време на време ще разквасва устата Си със събраните наши сълзи. Само така ще може да се измени нашият живот. Това е една алегория, но ако вникнете дълбоко в нея, ще разберете, че това е най-великото в характера на Бога. Казвате: „Защо Господ толкова много мълчи и не отговаря на нашите страдания?" Господ мълчи, защото не се е напълнила още бутилката и като се напълни, Той ще дойде да оправи живота ви, ще запита коя година е извършено престъплението, по кое време и т.н. Като измие греховете ти, ще каже: „Сега си свободен, не греши повече." И Христос плака, докато напълни една бутилка. Той се нае да оправи света, да вземе на Себе Си греховете житейски, но като видя, че тази работа е много тежка, плака и само така успя в тази работа. Като се напълни бутилката Му, Христос рече: „Свърши се вече, бутилката е пълна - дойде спасението на човечеството." Безразлично е дали си голям, или малък в света, всеки трябва да мине през сълзите, за да измие греховете си, както и тези на близките си.

Ще ми кажете: „Защо ни безпокоиш с тези твои мисли, защо не ни кажеш някои утешителни думи?" Нима този, на когото краката са сухи, той не усеща никаква болка? За известни случаи той може да не усеща никаква болка, но ако го нападне някой неприятел и започне да го гони, какво ще бъде неговото положение? Той не ще може да се спаси, няма да може да избяга, и неговата болка ще бъде по-силна, отколкото всеки друг път. Ако аз се загрижа за този човек и започна да разтривам неговите крака, за да оздравеят, ще съжалява ли той за болката, която му причиних с разтриването? Напротив, той ще каже: „Слава Богу, че оздравях, за да мога да бягам с всички други наред при случаи на опасност." Това е една истинска философия. Такъв е животът на цялото общество, защото животът на едно общество е такъв, какъвто е животът на отделните индивиди. Какъвто е животът на отделните индивиди, такъв е и животът на цялото общество. Между един народ и неговите членове има известно

съотношение, но и всяко същество си има свои индивидуални чувства, мисли и желания. Народ като личност не живее. Като казвам „български народ" - разбирам българите. Според техните мисли и чувствания ще се определи тяхното политическо, духовно, културно и умствено отношение. Според техните мисли от миналия живот се определя тяхното настояще, а според сегашните им мисли и желания се определя бъдещият им живот.

Тези два Божествени закона са поставени у човека така: великият закон е поставен в ума, а малкият - в сърцето. Следователно, когато искате да изпълните малките работи в света, трябва да ги изпълнявате със сърцето си. С други думи - без любов към този закон не може да изпълните малките работи.

Минавам покрай някоя вадичка и гледам, че някоя мравка се дави, но понеже съм зает с някоя философска мисъл, минавам покрай нея и не й обръщам внимание. Не, трябва да се спра, за да й помогна. Трябва да се спираме пред най-малките и да им помогнем. След като им дадем помощта си, да не искаме от тях цял живот да ни се отплащат, защото ние в този случай не сме били нищо друго за тях освен едно Провидение. Имаме ли най-малкото желание да помагаме, то ще създаде условия да помагаме и на по-големите. Не помогнем ли на тази малка мравчица, това за в бъдеще ще бъде условие за лош живот. Ще кажете: „Малко ли мравки се давят?" Вярно е, че много мравки се давят, но тази, която аз видя и за която у мене се породи желание да я избавя, трябва да я спася. Според постъпката ми в този момент Господ ще определи моя бъдещ живот. Тази мравка подразбира някое агне, гълъбче, дете, момиче, момче, някоя бедна вдовица, някой болен или кой и да е друг човек. Мравката е една математическа формула. Представи ли ти се такава за разрешение, ти ще се спреш да помислиш как да я разрешиш.

Някой дойде при тебе и ти каже, че е много отчаян - иска да се самоубие. Ти ще се замислиш по какъв начин да му помогнеш. Кажеш ли, че не можеш да му помогнеш, в следния живот тази ти постъпка ще има лоши последствия. Когато сгрешиш по този начин, спри се в духа си и потърси друг начин, по-добър, за поправяне на погрешката си. Ако всички българи обмисляха така всяка своя постъпка, всяко свое действие, то щяхте ли днес да ядете хляб с купони, захар да купувате с купони, щяхте ли да воювате? Българските държавници не се грижат за давещата се мравка, а за големите граници на България, но те не знаят, че съдбата на България се определя от съдбата на тази мравка. Нашите държавници се

интересуват от България дотолкова, доколкото са засегнати техните кесии. Това не са родолюбци освен предатели, изчадия на човечеството.

Аз ви говоря върху тези два закона, защото, ако се приложат те и ако точно се изпълняват, те ще спасят и поправят човечеството. Сега българите, като отварят разни училища, не мислят за мравките, за подобрението на техния живот, а мислят за печалба и казват: „Ние да имаме пари - ще намерим добри учители, добри работници." Покажете ни едно общество, което да е работило с пари и да е много успяло. Не искам да кажа, че всички дружества трябва да спрат своята дейност, но трябва да я изменят. Бих желал цял живот да посветя за един човек и да излезе от него нещо, отколкото да работя за много хора в едно дружество и нищо да не излезе от тях. Всеки, който започва една работа, трябва да работи присърце, а не да ходят по десет пъти в къщата му да го викат да направи едно или друго.

Човек, който проповядва едно учение, трябва да разбира неговите закони и да ги прилага. Казвате: „Да възпитаме нашата младеж." Ами как ще я възпитате, как ще обуздаете нейните постъпки? Аз не вярвам в никакво възпитание - нито в своето, нито в това на другите, а вярвам, че всички хора имат условия да станат добри или лоши. Аз вярвам, че всички хора определят своя живот според момента, в който действат, защото след този момент идат всички други условия. Това е възпитание. След този момент ти ще възприемеш храна, наука, които ще бъдат според плоскостта, по която се движиш. Земеделецът изучава условията за своите поседи, всеки изучава условията за своята работа. Като казвам, че не вярвам в никакво възпитание, не взимайте това в крив смисъл. Аз не вярвам в това криво възпитание, което хората дават на своите деца - в това външно възпитание; но вярвам във възпитанието, което дават двата велики закона в света. Не вярвам и в съвременната глупава наука, но вярвам в друга - Божествена наука; не вярвам в глупавата мъдрост, в истината тук на земята, която хората са облекли привидно в истина, а всъщност това е една велика лъжа. Истината е вътре у вас.

Всяко благородно желание, което се породи у вас, колкото и малко да е, то ще определи вашето щастие за в бъдеще. Това желание ще обърне от този ден крана на вашия живот и оттогава и земята, и небето ще работят за вас. Колелото на живота, като се движи към една или друга посока, ще произведе съответно действие. Готови ли сте да бъдете верни на онези ваши малки желания, които от хиляди години сте вложили в себе си;

готови ли сте да спасите мравката, която се дави - вие ще започнете отляво към дясно; иначе ще започнете отдясно към ляво и [отгоре надолу], към конуса. Тогава, ако си християнин и слизаш през тези седем [милиона] гюлета по седем милиона, и те питам: где си сега - ще отговориш, че си в нисшите полета на астралния свят. Ако си окултист, ще кажеш, че си на нисшите полета на манаса и т.н. Като стигнеш най-долу, ще кажеш: „Стигнах най-после до дъното на този конус." Ами сега какво мислиш да правиш? „В моята философия се казва, че като стигна до дъното, ще направя един подем нагоре." Криво си разбрал тази философия. „Е, ами какво да правя сега?" Ще минеш през тясното отвърстие на друг конус и оттам ще се издигнеш нагоре. Тези два конуса вървят точно в противоположни посоки. Сега вече ще вървиш по енергията на втория конус. Като минеш през този втори конус, ще преминеш през всичките седем милиона по седем милиона полета, ще ги изучиш и ще кажеш: „Имам вече една голяма философия, разбирам нещата издълбоко и виждам, че това не са седем полета, а светове, светове - същества без граница и без брой." Всичкото пространство, в което живеем и се движим, е пълно със същества от разни категории и култури.

Слънчевата светлина се движи със 180 000 [мили] в секунда, за да измине само диаметъра на [орбитата на] земята, който е голям 310 000 [000] километра. Тъй че цялото това пространство е пълно със същества. Когато се движи нашата земя в пространството на тази вселена, ние се намираме под влиянието на тези същества, с които дохождаме в съприкосновение. Всички тези същества имат един отглас в нашите сърца, умове и души.

Някой път ви дойде някоя мисъл, тежко ви е, но тази мисъл не е ваша - вие сте чувствителни и като тъй долавяте тъгата на някой друг, който в даден момент не е изпълнил някой свой дълг, не е изпълнил този велик Божий закон. Друг път изпитвате една радост. Защо? Защото другаде някъде по света, без да знаете за това нещо дори, някой човек е изпълнил своя дълг, както трябва. И тъй, всеки ден като се менят мислите ви, аз се радвам, защото виждам какво става по света - какво става в Ню Йорк, в Китай и от всичко, което се върши, забелязвам две неща: че някъде едни хора изпълняват, а други не изпълняват Божия закон. След това се връщам към живота, гледам там какви неща стават; връщам се към миналото и гледам кога са замислени тези неща, та днес вече се реализират. Днешните събития са създадени, замислени отпреди много години.

Следя и виждам, че преди две хиляди години един български жрец е завъртял крана на живота в крива посока и нему днес се дължат всички произшествия в живота. Ето защо днес всички проповедници, свещеници, управници мислят като този жрец и така действат. Ще кажете: „Кой е този жрец, за да го обесим?" Не, не го търсете да го бесите, но завъртете крана в обратна посока на тази, в която сега действа. Ако това не сторите вие, аз ще завъртя крана на това колело на живота и след две хиляди години ще ме търсите, ще искате да знаете кой е сторил това нещо. Господ ме е изпратил в България да завъртя колелото на живота в обратен смисъл и аз ще го завъртя по всички правила на Божествения закон, за да опитате всички блага на живота. Когато завъртя колелото в обратна посока, българите ще видят, че може да изпълнят и този малък закон - ще се въдвори между тях една отлична, възвишена култура и ще станат един велик народ, който ще принесе своята лепта. Това не е за гордост. Колелото още не е завъртяно, искат се много усилия, за да се завърти. Всички вие ще вземете участие във въртенето на голямото колело, ще хванете по едно от малките колелца и ще въртите не както сега - отдясно към ляво, а отляво към дясно. Христовото учение е, което учи как да завъртвате колелото на малките закони. Ще ме питате: „Какъв спомен ще ви оставя?" Ще ви завъртя колелото отляво към дясно - тогава всички ангели, всички добри хора ще заработят.

Турете в ума си мисълта, че може да изпълните и най-малкия Божествен закон. Идете си спокойни вкъщи, че колелото се завъртва и след две хиляди години ще проверите резултата на казаното.

Беседа, държана на 22 юни 1919 година.

СТАРИЯТ КНИЖНИК

А Той им пак рече: „За това всеки книжник, който се е учил за царството небесно, подобен е на човек домовит, който изважда от съкровището си ново и вехто. (Ев. Матея, 13:52.)

Христос определя учения книжовник по две негови качества: той изважда от съкровището си ново и старо. В прочетения стих Христос вметва думите: „Който се е учил за Царството Божие.“ Под „Царство Божие“ в широк смисъл, Христос подразбира всички онези велики закони, които направляват човешкия живот, защото всичко в Природата е тясно свързано с човека и човек е тясно свързан с Природата. Всички явления или сили в света, които наглед като че нямат нищо общо с нашия живот, ние ги наричаме физически или неорганически. Всички тези сили, обаче, имат съотношение не към личния, а към колективния човек. В такъв случай, изваждането на новото и старото от съкровището има известен смисъл. Старото означава миналото, а новото - бъдещето. Старото означава грешките на човека, а новото - това са благата, които му се дават. Ученият книжник, който изучава Природата и живота на хората, намира стари неща, грешки на хората и внася нещо ново в света. Следователно, в такъв смисъл, ние може да определим положително, и добрините и злините, които произтичат, като резултат, от тия последствия на миналото. Така че, старото е всяко нещо, което е в дисхармония, т.е. износено, негодно за работа. Онази материя, която е изгубила силата си, считаме я за негативна, т.е. като такава, в която не може да се прояви никаква сила. Всеки от вас е изпитал тези две състояния в себе си: да вади ново и старо от съкровището си. Когато човек изгуби вътрешното равновесие между сърцето и ума си, той започва да изважда старото и с това настава у него недоволство. Такова е положението на болния, който винаги е недоволен от окръжаващите, които му услужват. Здравият, който има сила в себе си, е доволен от всичко. Законите, които регулират едното и другото състояние, състоянието на доволство и недоволство, са в хармония, защото в дадения момент вашето негативно състояние съответства на едно положително състояние на някой здрав. В даден момент, когато вие най-малко страдате, друго някое същество, което има някаква връзка с вас, изпитва най-хубаво разположение на духа. Това е

един закон, който съществува вътре в Природата. Небето и адът съществуват като два полюса. Небето е новото нещо, а адът е старото. Така че, всеки от вас през живота си, ще се качи и ще слезе в едното и другото състояние. Аз не ви говоря за ада и Небето така, както вие ги знаете, но ви говоря върху една положителна истина, която ви се вижда отвлечена. Тези две състояния са необходими за човешкия дух. Вие питате: „Защо е необходимо, да остарява човек и да се подмладява?" - Това е процес, който става и в самата природа. Вие не питайте, защо става този процес, но гледайте, каква полза може да извлечете от него. Как бихте определили младостта или старостта? В древността един мъдрец е казал: „Ако търсиш сила, търси я у младите, у новите хора, а ако търсиш мъдрост, търси я у старите хора." Мъдрост и сила, не са едно и също нещо. Силата включва в себе си човешката воля, а мъдростта - човешкия ум. Следователно, вие имате два противоположни полюса: умът е горе, на Небето, а волята - долу, на земята. Ако искате да бъдете стари, мъдри, трябва да сте горе, на Небето, а ако искате да бъдете млади, трябва да сте долу, на земята. Затова, когато разменим отношенията на нещата и поставим стария човек на физическото поле, а младият поставим на Небето, ние произвеждаме дисхармония. В такъв случай, вие ще извадите неправилно заключение и ще мислите, че всички хора на Небето са все стари, а всички хора на земята са млади. Но това не е вярно. Под „младост", аз не разбирам само външните отношения, но разбирам вътрешния растеж у човека. Същото нещо се забелязва и в Природата. От 9 март, се забелязва един растеж, който започва да намалява към 20 юни или към началото на юли и в природата започва едно състояние на почивка. Каквито смени стават вътре в Природата, такива смени се извършват и в нашия живот. Ако ние не разбираме това, което става в нас, като индивид, т.е. ако не разбираме своя ум и воля, то в живота често влизаме в противоречия, които наричаме „съдба" и според нея, едни биха били щастливи, а други - нещастни. Някои мислят, че на едни помагат някакви сили, а други мислят, че същите сили им противодействуват. Разбира се, като вървите по посока на течението, то ще ви способства, но ако вървите против течението, то ще ви противодействува, защото вървите в разрез с него. Това течение няма нищо против вас, но то иска да ви каже, че щом вървите в разрез с него, ще страдате, защото силите, които направляват вашия живот, са в разрез със самите вас. Когато някому не върви в живота, това показва, че мисълта му е в разрез с неговата воля. Това е и за индивидуалния, и за

обществения живот на човека. Аз говоря за събития, които стават сега в Европа и които са определени от преди хиляди години. Съвременното човечество е дошло в разрез с движението още от преди милиони години. Следователно, съвременната европейска култура е попаднала в разрез с това течение и тя се мъчи да си пробие път. Вследствие на това се води една упорита борба, в която ще паднат много жертви. Колко жертви ще паднат, дали един, два или повече милиони, това е безразлично за природата. Казвам, че това е безразлично за Природата, защото за нея са безразлични нашите играчки. Когато ние създаваме градове, правим къщи и храмове, мислим, че това е култура, но Природата не иска да знае за тази наша култура, в един момент тя може да я разруши. За всички наши най-фини дори материи, Природата е създала молците, праха, които ги разрушават. Вън от това, тя е създала много вредни елементи, които постоянно рушат нашия организъм. В миналото, преди отклонението на човечеството от правата посока на своята култура, хората са имали много правилни понятия за законите, които направляват растежа на нашия живот. Този растеж може да се определи математически, с пергел. Напр., взимам пергел и с него най-точно измервам носа на един и виждам, че е 4 см, на другиго е 5 см и т.н. След това, пак с пергел измервам брадата на един, на втори, на трети и виждам, че всички имат различна големина. По същия начин измервам челото на един и виждам, че е напр. 3 см, на другиго 4 см или 5 см и т.н. Ще попитате: „Какво съотношение има тука?“ Има голямо съотношение, защото ако видите, че носът на един човек е къс и широк, това показва, че енергиите в неговия организъм са в напрегнато състояние и от най-малкото побутване ще е в състояние да предизвика експлозия. Ако неговата брада е много широка и дълга, това показва, че енергията на този човек не е само много възбудена, но и много активна, затова където мине, той ще произведе разрушение. От долната част на брадата, тази, която е под носа, ще се определи каква е човешката воля и как би се проявила тя на физическото поле. Наблюдавайте това нещо у великите пълководци, у генералите. По брадата може да определите, дали някой човек е млад или стар. Само младите хора воюват, а старите не. Отношението на стария човек към младия е 1:100. Една армия от млади хора може да победи една армия от 100 000 стари хора. Когато казвам, че бъдещето на земята е в ръцете на младите, прав съм, защото този свят е създаден за хора, които обичат да воюват. Небето е създадено за стари, мъдри хора. В горния свят, 1000 стари хора се равняват на 100 000 млади

хора, значи отношението тук е обратно. Ще ме запитате: „Какво отношение има между младите и старите хора?“ В духовния свят, старите хора са само опорната точка, около която се движи махалото на младия човек, като в часовника. Докато младият човек извърви 100 километра, старият не е извървял нито един километър. Така че, младите хора са стрелките в часовника. Старите хора в този свят не се движат, затова от тях не очаквайте никаква култура на земята. Умствена и духовна култура, за каквато се говори тук на земята, не може да съществува. Най - голям подем в културата може да се постигне само тогава, когато се пуска кръв на хората. Колкото повече кръв се пусне, толкова по-голяма култура се заражда. Хората на XX век започнаха да мислят, че са много културни и казват: „Ние, съвременните хора, не пускаме кръв, това са правили само хората на миналото.“ Обаче, съвременната война опроверга тази теория и показа, че младите хора всякога пускат кръв и колкото са по-млади, толкова повече кръв пускат. Днешните хора, понеже са много млади, затова правят и най-големи опустошения. Сегашните хора може да се уподобят на гъсеници, които всичко опустошават.

И този книжник, който се учил за Царството Божие, изважда от съкровището си новото и старото и казва: „Така казва Христос.“ Защо му е това ново и старо? Когато вие изваждате старите дрехи от някоя възглавница или гардероб, нали имате някаква цел, нали мислите да изкарате нещо от тях? Когато изваждате новите дрехи, нали правите това, с цел да видите да не са проядени от молци? Като вади новото и старото, книжникът има някаква научна мисъл. Той не се занимава с някаква глупава задача, както е постъпил един цар. Един цар искал да намери човек, който да му разкаже някаква приказка без край. Търсил той различни философи, които да задоволят желанието му. Обещавал големи награди, но не се намерил човек, който да му разкаже приказка без край. Идва най-после един мъдрец, който казва на царя: „Аз ще ти разкажа една приказка без край.“ „Добре, ето човека, когото търся.“ Мъдрецът започнал: „В древността имало един цар, който разполагал с хиляди, хиляди декари земя. Тази земя била засята с жито и понеже годината била много плодородна, нивите му родили извънредно много. Царят заповядал да се съгради голяма каменна житница, в която да се прибере житото и по този начин да се запази. Обаче, зидарите оставили една малка дупчица в този хамбар; един щурец успял да се промъкне през тази дупчица и изнасял едно по едно житните зрънца. Щурецът изнесъл едно житно зрънце,

занесъл го в своята дупка и се върнал да вземе второ. Взел второто зрънце, занесъл го в дупката си и се върнал да вземе трето. Взел него и се върнал за четвърто.“ и „Стига вече това, продължавай нататък, няма ли край това пренасяне на житото, пък и на цялата приказка“, рекъл отегчен царят. - „Чакай де, да се пренесе цялото жито от хамбара, че тогава и приказката ще се свърши.“

Съвременните хора искат да знаят края на нещата, но аз казвам: „Чакайте да се пренесе цялото жито, че тогава.“ Книжникът, който изучава Царството Божие, не се занимава с такива глупави теории. Преповтарянето на едно и също нещо не е знание. Ние казваме: трябва да опитаме нещата и така да се учим от своята опитност! Достатъчна ни е и тази опитност, която имаме, защото и милиони зрънца да извадим от хамбара, нищо повече няма да научим. Вие си казвате: „Чакай да видим, какво ново ще ни каже днес Учителят. Прави сте. Размерите на вашия нос ще определят обема на вашите чувства, дължината на брадата ви и силата на вашата воля, а височината на челото ви и качеството на вашия ум. Някои казват, ако човек има малко чело, пак може да бъде умен. Това не е вярно. Какво отношение имат в геометрията правите линии, острите ъгли и т.н.? Ако в устата ви се сложи острието на един ъгъл, нали тя ще се разтвори? Следователно, по отвора на вашата уста ще се определи степента на вашия апетит. Колкото повече си отваряте устата, толкова по гладни сте. Ако пък ъгълът е обърнат с острото навънка, това показва, че вие сте в почивка. Като съдим по това, дали носът е прав, накъде е вдлъбнат или изпъкнал и навън или навътре към челото, по същия закон се определят и нашите чувства. Ако носът е широк, сърцето ще има едно състояние, а ако е сплеснат, ще има друго състояние. Ако вашите устни са тънки или дебели, вашият стомах ще се намира в едно или друго състояние. Състоянието на вашия стомах може да се определи и по вашите бузи, дали те са вдлъбнати или изпъкнали. Така че, външният човек е израз на вътрешния. Всяка ваша мисъл се определя на лицето ви. По лицето ви може да се определя и добродетелта ви - тя е поставена отгоре на устната ви. Ако очите ви са разногледи в две противоположни посоки, това показва, че във вашето естество има раздвояване. Ако ъгълът на зрънцето ви е насочен нагоре или надолу, това са две различни състояния. Ако очите ви са много отворени, това показва, че имате голяма впечатлителност, а ако са малко отворени, впечатлителността ви е по-малка. Дали очите ви са по-близо или по-далеч от носа и това има

значение. Очите на всеки човек са поставени от Бога с геометрическа точност. Всеки човек е направен по скица, която е определена отгоре. Всеки носи с най-малките подробности на лицето си свидетелството, което определя не само сегашния негов живот, но и миналия, и бъдещия.

И ако съвременните хора биха могли да четат по тези свидетелства, по тази Божествена книга на лицето, която всеки носи със себе си, хиляди нещастия биха се избегнали. На всички свои последователи, Христос препоръчва да се върнат от своите грешки на миналото. Някой казва: „Да изпитаме своя живот." и Фотографирай се и изпитвай лицето си, виж дали се харесваш. Съвременните фотографии целят да представят човека по-хубав, с по-загладени черти, отколкото има в действителност, като рисуват и ретушират лицето му. Не затривайте Божественото писмо! Не трябва така да се заглаждат чертите, защото старият човек не може да стане млад и обратното. „Това са неща несъвместими", казва Христос. Само ученият, който разглежда нещата така, както той, може да разбере отношенията, които съществуват между отделните части. В математиката има известни формули, по които да се превръщат едни величини в други. Напр., топлината, която се отделя от 100 тона въглища, може да се превърне в динамическа сила, но трябва да се знае метода за това. Тази наука е скрита от съвременните хора, защото, ако те биха я знаели, щяха да си играят с хората и да принесат хиляди нещастия на човечеството.

За какво нещо ни са тези знания? Ако познавахме човека отгоре, ние бихме разбрали, още щом го видим, че неговата енергия е в напрегнато състояние. Тогава ние бихме го избегнали, без да подклаждаме повече огън, или бихме пуснали парата да излезе навън, за да се намали малко енергията у него. На хора, у които енергията е намаляла, трябва да употребим малко гориво, за да я накладем отново. Как се доставя гориво във физическия свят, това знаем. За доставяне на гориво в умствения и духовен свят има много начини, които ние не знаем, но може да научим. Има хора, които са изгубили смисъла на живота и искат да бъдат винаги млади, само в младостта намират смисъла. Когато проучвате дълбоко окултните науки, ще видите, че човек не е създаден само от един вид материя, но от различни видове материя и състояния. Значи, във всички атоми и йони, които го съставляват, има градация. Такива състояния на атомите във физическото поле засега има 49. Всяко състояние може да произведе известен резултат на чувства и мисли. И колкото повече коефициентът на вашето състояние се изменя, толкова повече вашите

чувства и мисли стават по-активни. Днес хората са много нервни, но това не е нищо друго, освен повишение на енергията им, затова тяхната енергия трябва да се трансформира и препрати в едно по-висше състояние на материята.

Често вие говорите за възпитание на децата си. Българската дума „възпитание“ значи да отхраниш. Така и пчелите се грижат за отхранване на своите царици. Когато искат да отхранят царици, те им дават един вид храна; когато искат да отхранят работници, избират им друг вид храна, а за търтеите дават особен, трети вид храна. Търтеите са свирачи в кошера. Без търтеи неможе, както неможе и без свирци. Те са един вид музиканти. Вие казвате, че и без търтеи може. Не, не може без свирци. Вие казвате, че и във вашия живот има много търтеи, но аз ги наричам свирци. Всяка неприязнена мисъл е един свирец, една неприятна музика. Вие питате: „Защо ни са толкова неприятни тези мисли и страдания, които те ни довеждат?” - Защото сте болни, но когато оздравеете, вие ще обичате тези свирци, а тези страдания сами по себе си обновяват човека.

Сега да се върна към Христовата мисъл. Книжникът е онзи учител, който знае законите. Какво знаят днес нашите учители и духовници за хората? Учителите трябва да използват математиката, за да може да познават хората по челата, носовете и т.н. Тези, които се занимават с математиката, нека изучат тези формули, а с геометрията - да определят и изучат от най-малките до най-големите ъгли, да проучат значението на кривата линия и т.н. Казва се, че кривата линия се образува от въртенето на една линия около оста си, а като се завърти кривата линия, образува се сферата. Какво означава тази сфера? Сферата е разширение на вашите мисли и чувства. Ако живеехте в един свят, който върви само по една посока, вие не бихте имали никакво развитие. Това е свят само на един кръг от едно измерване. Ако се срещнат две същества, те не могат да се разминат. Това е така, защото всяко отклонение разбира разширение. Как ще прекарате тогава тези две същества? - Едното от тях трябва да мине по гърба на другото. Затова българите казват за някого, който се влече, че трябва да търпи, когато другите минават по гърба му. Това са хората, които се движат само по едно измерение. Това, обаче, не може да ни покаже истинския път на живота. Във всяка своя мисъл Христос е скрил нещо. Той е казал: „Много неща мога да ви кажа, но сега не може да носите.“ Тези неща ще се кажат на хората, когато станат културни, за да ги разбират. Американците са напреднали в разбирането на тези закони.

Напр., когато ще встъпват в брак, те не пращат сватове, които да им уреждат работата, а пращат младите при някой френолог, за да ги изследва и да се произнесе, могат ли те да живеят и да встъпят в брак. След това ги пращат при някой физиономист, после при някой астролог и ако всички сведения се схождат в благоприятен за тях смисъл, те встъпват в брак и образуват една щастлива двойка. Така че, когато хората се женят, центровете на техните мозъци трябва да имат известно съотношение. Ако между центровете на женския и мъжкия ум, не става правилно преплитане на енергиите, непременно ще се образува едно нервно състояние. Причината на това е, че от едната или другата страна, остава излишна непласирана енергия и тя произвежда злото. Затова жена, която е недоволна от своя мъж, нека потърси друг мъж, в когото да вложи, да пласира своята излишна енергия и по този начин да стане обмяна, за да няма загуба. Но това трябва да става по един духовен начин между тези двама души и така, като вложат излишната си енергия, да възстановят хармонията помежду си. Като не разбира положението на жена си, мъжът казва: „Не може да имаш приятелски връзки с друг мъж", и започват разправиите и раздорите. По същия начин постъпва и жената с мъжа си, когато той, за да вложи своята излишна духовна енергия, търси друга по-възвишена жена извън семейството, с която би могъл да влезе в духовно общение. Започват и двамата по стария начин на разправии. Казвам на такива хора: „Вие сте започнали зле и ще свършите зле, защото като книжника, не видяхте, какво имате в торбата." Мъжът и жената са двама книжници, които не разбират законите, а трябва да постъпват като книжника. Затова, като се жените, извадете старото и новото, което имате на разположение. Момъкът и момата, преди да се оженят, казват, че всичко в техните торби е в ред и порядък, но като се оженят, отварят торбите и не излиза така, както е говорено. Всичко туй се отнася до съвременния живот и ако българите искат да поправят живота си, трябва да се съобразят с тези закони. Някой път си казвам: защо ли разчоплям болните места на хората, та по този начин си създавам неприятели? Добре, но ако вашият крак е навехнат и вие извикате някой опитен масажист да го разтрива, колкото внимателно да го разтрива той, все ще ви причини болка. Виновен ли е тогава той, че за да ви излекува, ви е причинил някаква болка? После ще благодарите на масажиста, че ви е излекувал крака. Болни сте и викате лекар да ви прегледа. Той ви даде едно горчиво лекарство, но вие не обичате такива горчиви лекарства и

затова гледате на лекаря като на ваш неприятел. Ето защо и децата, които са употребявали горчиви лекарства, не искат ни да видят, ни да чуят лекаря. Излезе ви някой цирей и вие викате един хирург да го прегледа. Той взима своите инструменти, разрязва го и го изстисква. С това се причинява болка на болния, но лекарят не е виновен. Аз бих желал да бъдете в това отношение всички масажисти, хирурзи, но да изпълнявате вашата работа най-добре, по всички правила на изкуството. Ако мъжът има излишна енергия, нека я пласира в друга жена, но разумно; ако пък жената има излишна енергия, нека я пласира в друг мъж, но достойно и разумно. Необходимо е да става навсякъде духовна обмяна, за да има растене, мир и хармония. Българите знаят този начин за обмяна на енергията и затова правят сборове. Събират се хора от 10-20 села и там се кръстосват: споделят, изразходват своята излишна енергия и така се лекуват. Всеки си отива у дома доволен. Някои казват: „Ние не искаме стари неща, искаме нови неща." Но новото няма такъв резултат. Аз съм наблюдавал старите българи: като варят боб, изхвърлят първата му вода и във втората варят боба. Първата вода не е хубава, но сега казват, че това е просто, не трябва да се хабят дървата. Един германски или английски лекар препоръчва същото: първата вода да се изхвърли, като нездравословна. Аз бих желал българите да се върнат към старите народни обичаи, които са почивали на много важни психологични закони и имат добри резултати.

Христос казва, че ученият книжовник е подобен на онзи домовит човек, който изважда от съкровищницата си старото и новото. И съвременната наука върви по същия път. Всички нови открития, които стават в науката, не са още добре проучени, в тях не са открити тези истини, които са били известни от най-стари времена на старите народи. Напр., в последно време е открит елемента радий, но причините на неговите особености още не са известни. Още не е открита тази жизнена енергия, която се съдържа в Природата, както и във всички елементи и се нарича от индусите „прана" или животворно електричество. Такива енергии се съдържат в нашия организъм, в елементите водород и кислород, но не са водород и кислород. Кислородът и водородът са само носители на тези енергии. Като нямаме правилни понятия за всички явления и промени, които стават в Природата, ние създаваме една крива култура. Постоянно критикуваме, че този или онзи не живеят правилен, добър живот, че този или онзи е невъзпитан човек. Питам: кои са

правилата, по които трябва да се живее, за да ги приложим. Какво нещо е възпитанието? В християнството не трябва да има критика, а трябва да има знания и добродетели. Критиката трябва да се обуславя от такова вътрешно разбиране, което би било в състояние да измени и поправи нашия живот. Дотогава европейците трябва да направят най-малко стотина опита, за да приложат новата култура и новите форми на управление. Отношението на слугите към господарите е произлязло от отношенията на синовете към родителите. Бащи и синове, майки и дъщери създават цялата дисхармония в света. Ако майката изнасилва дъщеря си и последната се отнася по същите правила към нея. Дъщерята после ще се отнася и със слугите си по същия начин, както и майката с нея. По тази йерархия се образували слугите и господарите, защото не са разбирали този велик закон. Бащата заема мястото на онзи старец мъдрец, а синът - мястото на силния. Бащата ще каже: „Аз ще заема мястото на опорна точка, около която ти ще се въртиш и движиш в хиляди и милиони направления. Може да правиш всичко, каквото искаш, но не се отделяй от опорната точка." Ако синът каже, че бащата е глупав и поиска да се отдели от него, всичко се разваля. В такъв случай бащата не е силен и с това и синът изгубва. А синът е силен, но не е умен. Децата имат стремеж към своите родители, защото се нуждаят от тяхната мъдрост и опитност. Затова родителите трябва да започнат да изваждат старото и новото от своите торби, за да видят, какво да им дадат. Родителите трябва да знаят, каква храна да дадат на децата си в понеделник, във вторник и т.н., защото храната създава хората. Вземете най-културния човек и започнете да го храните с най-грубата храна, вие ще видоизмените живота му. Хранете някой груб човек с най-деликатна храна, в 10 години той ще измени начина на живота си. Аз се радвам сега, че започнаха вече да се явяват разни течения по близки до природата, напр. вегетарианството, макар че и това не е правилно схващане за диетата, защото Природата е създала всевъзможни храни и всеки трябва да се храни със специална за своя организъм храна. Всеки човек, всеки народ, всяко общество, трябва да си избере подходяща храна, която да дава най-добри резултати. Чрезмерното избиване на млекопитаещите животни създава аномалия в природата. Повечето болести се дължат на избиването на млекопитаещите и на птиците. Понеже с това избиване се спира тяхната еволюция, всички сили, които трябва да образуват тяхното благо, остават неизползвани и с това се явява един хаос, който е причина за

разните болести. Знаете ли, какво става след безразборното изтичане на тази животинска кръв? - От изпаренията се образуват разни серуми и култури за вредоносните бацили, от които идват всичките злини в органическия свят. За да се сложи равновесие в Природата, тя трябваше да отдели около 100 000 000 кг кръв, за да се балансира тази на животните. Но днес, в тази война се пусна около 200 000 000 кг човешка кръв. Някои ще искат да докажа това нещо. Аз имам ред доказателства за това и виждам, че законите в природата са верни и по отношение на вашия живот. Ако биете, нагрубявате баща си, проверете след това, дали ще имате такова разположение на духа, каквото сте имали и по-рано. Особено, ако този човек е поет, нека се опита след това да напише нещо хубаво. Също и някой драматург или писател, който бие жена си, може ли след това да съчини някаква пиеса или книга? Жена, която е правила опити да отрови мъжа си, изгубва своята хубост. Ако момък и мома си дадат обещание да се оженят, но тяхното обещание се окаже глупаво, то те не трябва да сложат в изпълнение този договор. Ако аз дам обещание да се срещна днес с 100 човека и да водя с всички един интелигентен разговор, немислимо е да изпълня обещанието си. Желанието, което имаме да удържим някое обещание, което не може да се изпълни, е продиктувано от честолюбието на някой честен човек. Честен човек е, обаче, този, който мисли и действува правилно.

Сега, вие, мъже и жени, сте този учен книжник, и това старо и ново, което вадите от съкровището си, са вашите синове и дъщери. Ако майката роди неспособно, сприхаво дете, то е старата дреха. Ако разбираше закона, тя щеше да роди умно дете, което е новата дреха. Но на физическото поле, това умно дете се намира в неподходяща среда за него. То иска да работи, да се прояви, но майка му не му дава да работи, не му позволява да се среща с други деца и т.н. Нима не можеш да дадеш работа на своето малко момче или момиче? Дай на момиченцето кукли да си играе и да извлече от тях поука. Често бащата казва: „Нямам време да се занимавам сега с деца, трябва да приготвя своите проповеди и задължения.“ Вие може много да проповядвате, но от всяка проповед трябва да извадите известна поука. Когато усетите някакво неразположение в стомаха си, това показва, че между хората около вас има някаква дисхармония. Когато усетите в дробовете си някаква тежест, това показва, че сте в дисхармония със сърцето на другите. Усетите ли някакво стягане в главата си, това показва, че сте в дисхармония с мислите на окръжаващите. Когато си в стаята и си

неразположен, излез вън да промениш мястото си, а с това ще се измени и състоянието ти. Попаднеш ли в едно общество и почувствуваш скука, излез оттам и иди на някой сбор или хоро и не мисли, че хората са лоши. Казвате: „Религиозни хора сме, не е по Бога това, да се заловим на хоро." Ами когато дойде лекарят с една игла, когато те накара да вземеш хинин, когато вземеш да режеш месо за кюфтета, когато мъж и жена се карат, това по Бога ли е? Кое е по Бога? Всички неща, които вършим, не са по Бога, т.е. не са разумни, а ние се мислим за идеалисти. Горе идеалисти, а долу материалисти. За Бога говорим, кесията си пълним; на болни четем, себе си осигуряваме. Свещеници, учители, съдии - всички мислят, че са на мястото си, но като книжника, са изгубили този велик закон да познават нещата. Добър човек ще нарека само този, който, като ме срещне, ще бъде в състояние да измени моето неразположение на духа. Напр., срещна някоя жена и започна да разговарям с нея; ако тя има излишна енергия и от този разговор се измени моето лошо разположение, тя е добра. И тогава, ако тази жена е произвела във вас добро разположение, това значи, че е имало правилна обмяна на енергиите помежду ви. Ако се срещнат двама негативни, нищо няма да излезе от тях, те не са един за друг. Правете своите заключения и наблюдения между религиозни хора. И аз сега проверявам този закон с математическа точност. И затова Христос казва: „Този, ученият книжник - вие трябва да знаете, какво ражда вашия ум, сърце и стомах." Някои религиозни хора казват, че „Господ трябва да разруши търбуха." Да, търбухът е нещо необуздано, но стомахът е много хубаво конче, което трябва да се храни с много хубава храна. Но съвременният наш стомах е голям нещастник, защото го насилваме. Един българин, Иван, отишъл на гости у един селянин. Селянинът го приел много добре, дал му да пийне, но Иван отказал. Селянинът настоявал и му казал: „Не може да отказваш, Иване, ще пиеш за хатъра на жена ми." Пил Иван за хатъра на жена му. После, по настояване, трябвало да пие за хатъра на децата му и т.н., докато толкова много се напил, че едва се дигнал и едва можал да ходи. Отишъл Иван после да напои коня си на водопоя. Конят пил, колкото му трябвало и престанал вече да пие. Господарят му започва да го кара още да пие, но конят не искал повече. Тогава той си казал: „Брей, конят е по-умен от мене! За никакъв хатър не пие повече, а аз пих толкова много." Ние трябва да ядем, да пием, да мислим, да чувствуваме, да действаме толкова, колкото е необходимо. И това е бъдещата наука: да се даде свобода на човешкия ум, мисъл, чувства

и воля. Вие майките, които сте мили толкова пъти ушите на вашите деца, можете ли по тях да познавате, колко време ще живеят вашите деца? Като ви погледна ухото, аз познавам по него, колко години ще живеете, от какви болести ще страдате и от какво ще умрете. Същото нещо мога да позная и по нокътя - всички болести се показват. Той е написана книга. Някой път се гледате на огледалото и не харесвате устните си, защото са бледи - това показва, че сте анемични. У някои устните са червени и лекарите казват, че имат повече червени телца. Тънките устни показват, че си фалирал по чувства, или пък си скъперник. Някой път момата си прави нарочно устните тънки, свива ги. Момъкът си мисли, че това е по-добре, защото няма да даде другиму чувствата си. Тънките устни са едно зло, а дебелите - друго. Според ръста, трябва да има съответствие между широчината на гърдите, на устните и на челото. Ако ние носим Божествените идеи в нашия ум, щяха да се създадат поколения по всичките правила на науката и децата щяха да ни обичат. И затова Христос казва: „Този книжник започва сега да изважда.“ Какво означава дебелият врат? Ако човек е нисък, а има дебел и къс врат, това показва, че скоро ще плати на попа. Понаяде ли се някоя вечер повечко, току виж, на другия ден се чуе, че умрял внезапно. Ако някой е висок 175 см, а вратът му е 34 см, такъв човек страда от слабогърдие. Някой казва: „Моята годеница има тънък врат.“ и Добре е да има по-дебел врат, иначе тя не трябва да се жени: не може да стане майка. Ще ме попитате: „Какво отношение имат тези неща към християнството?“ Те имат голямо значение, защото това е християнството - да знаем да четем в себе си и хубавото, и лошото. Под старо се разбират всички грешки, които са вложени у нас, а под ново и всичко добро, което е в нас и като знаем тези неща, ние ще може да ги комбинираме, за да създадем добър живот, съобразно тези познания. За в бъдеще трябва да се създадат училища, в които да се изучават очите, ушите, горната и долната част на главата, челата, носовете, брадите, после дробовете, стомаха, какви са тъканите, каква е нервната система, дали е отзивчива и т.н. И като имаме всички тези данни, ние ще може да създаваме добри хора. Като се знае всичко това, ще може да избираме, какви хора да ни шият дрехи, или да ни правят обувки и др. Има хора, на които енергията е много тягостна и затова на такива хора не бих дал да ми шият дреха. Такава дреха ще създаде лоши настроения у този, който я носи. Има хора, които, като градят къща, остават в нея най-лоши мисли и чувства, затова всички,

които живеят в нея, умират. Учител или свещеник, който има такива мисли, не бих го пуснал в къщата си и не бих му позволил да чете молитви. Това не са само твърдения, а са резултати от наблюдения. Дай да ти ушие дреха онзи, когото обичаш. Когато влезеш в някой магазин, ще купиш от него нещо, само ако ти се харесва търговецът. Старият българин, който има няколко снахи казва: „Искам най-младата снаха да ми омеси хляб.“ Защо? - Той знае, защо иска от най-младата снаха хляб. Снахата, като меси хляба, ще внесе своята жива енергия в него и ще го обгърне с хубави мисли. Направи ли старата снаха хляб, стомахът на свекъра ще се разстрои. Ако домакинята на къщата се е демагнетизирала и ще има само разстройства в къщата, мъжът трябва да пазари една здрава жизнена слугиня, която да върши цялата домашна работа, а жена си да изпрати на курорт, докато възстанови силите си. Никога не поставяйте нервен, сух човек да ви готви, а поставяйте на тази работа пълен, здрав, весел човек. Това значи този книжник, който изважда от своята съкровищница новото и старото и показва, на какво се дължат страданията на нашия живот. Така че, когато момъкът се жени за някоя суха мома, да знае, че няма да излезе нищо. Аналогично е същото и в духовния свят. Хора, които са много сухи, нямат онова възвишено духовно разбиране, не са от Божествения свят по простата причина, че съдържат много киселини, от които се проявява чрезмерна активност. А пълните са като основи. Сухите са активни, а пълните - пасивни. Светът, обаче, не е създаден само от основи или от киселини, а има и нещо средно: това са децата. Започнете сега да изваждате новото от старото. Преди това, премерете носа, брадата, долната и горната си устни, разгледайте си очите и вижте, защо някога са по-широко отворени, друг път по-малко, защо някога са по-ясни, а някога по-тъмни и т.н. Между всички тези неща има известно съотношение. Ако разглеждате така нещата, ще дойдете до положението да разбирате вътрешния смисъл на живота. Окултистите казват за чувствата на някого: астралното му тяло не е в правилно съотношение с физическото му тяло, или пък менталното тяло не е в правилна връзка с физическия му мозък. Менталното тяло заменям с мозъка, астралното с дробовете, а физическото със стомаха и казвам, че отношението между стомаха, дробовете и мозъка не е правилно.

И така, наблюдавайте ушите на хората дали имат много гънки, широки или тесни са; наблюдавайте и очите на хората, достигнали до дълбока старост, и у младите също. И като се приложат правилно тези

възпитателни методи и в семейния живот, веднага всички мъже и жени ще се разберат помежду си. Това е Учението, което Христос е завещал на съвременното човечество. Мъже и жени, които ще се женят не трябва да имат еднакъв темперамент, еднакъв мозък, пръстите и носовете им не трябва да бъдат еднакви. Това е новото и старото в света. Ако пръстите на мъжа са по-дълги, на жената трябва да са по-къси. Когато избирате слугиня, ще гледате да съществуват същите отношения между господарката и нея. Всеки човек е роден за известна работа, която ще отговаря на това, с което се заема. Американците добре съзнават това нещо и като избират слугиня, представят я на френолог за изследване. Той се произнася, дали е годна или не. Така и всички насекоми, животни са създадени от Бога за известна специална работа. Когато човек намери своето място, за което е определен, той е щастлив, в противен случай той е нещастен. Затова в бъдеще трябва да има такива училища, които да изследват хората, с които започваме някакво предприятие и с това ще се избегне голяма част от нещастията. Хора, които живеят по тези закони на Природата, по-малко страдат. А онези, които не живеят така, съдбата ги гони. Спрете се върху този книжник и разсъждавайте за старите и новите неща. Целия свят няма да повдигнете, но на вашия свят и на вашите близки можете да помогнете. Ако устните ти са бледи, моли се да се зачервят; ако носът ти е сплеснат, дишай дълбоко, за да се разшири; ако очите ти са мъжделиви, моли се да се изяснят. Негативната страна трябва да стане положителна. Ако усещаш сърцебиене, това показва, че в твоите чувства има някакво раздвояване. Сложи повече любов в сърцето си, пусни свободно чувствата си, сърцебиенето ще изчезне.

Ограничението на чувствата предизвиква известна промяна в мозъка, мозъкът - в кръвообращението, кръвообращението - в стомаха и т.н. Сърцебиенето е резултат на борба между две чувства. Премахнете борбата и сърцебиенето ще изчезне. Имаш главоболие, махни мисълта, която те мъчи, примири противните мисли и главоболието ще изчезне. Някой фалирал търговец започва да се безпокои и глава го заболи. Премахнете противодействието в мисли и чувства и вие ще бъдете здрави. Това е наука, воля, християнство, култура, религия: да владеем себе си и да помагаме на ближните. Като срещнем някой нервен човек, ние го избягваме. Не, по друг начин трябва да му въздействуваме. Така постъпват и при случаи, когато някой се провини в нещо. Веднага го осъждат на затвор. Не, съденето трябва да става по правилата на този книжник, който

изважда старите и новите неща. Трябва да реформираме в този дух и училищата, и съдилищата, и съвременния строй, за да може да подмладим всичко - и семействата, и всички да бъдем радостни. Това иска Господ. Едно време са мислили, че религиозните хора трябва да ходят с наведени глави. Който държи надолу главата си, показва, че тя е много пълна, има да плаща. Който прилича на въпросителна или на запетая, значи, че има много да дава. Който вдига нагоре главата си, това показва, че тя е празна. От него няма и какво да се вземе. Хокането е признак на стари хора. Днес хората само се хокат и карат. В трамвая всеки ден се карат, кой да седне, къде да седне и т.н. - това значи, превземат позиции и след малко пак ги напускат. Това е Новото учение: да не изразходваме безразборно своята енергия, а да я пласираме точно на мястото . Иначе, ще влиза лекарят в такава къща и ще нарече тези хора неврастеници, хеперстеници, маниаци и т.н. Такива хора, според мене, страдат от недоимък, от изтичане на енергията им. Това е малокръвието.

Сложете в съгласие вашите мисли, вашите чувства и вашата воля и старайте се от новото и вехтото, да създавате вашия бъдещ живот.

Беседа, държана на 29 юни 1919 година.

V СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1919-1920)

АЗ СЪМ ОНЗИ ЧОВЕК

Аз съм онзи человек, който видях скръб от жезъла на Неговата ярост. (Плач Еремиев 3:1.)

Четете книгата „Плач Еремиев“ и знайте, че тя представя писанието на един поет и пророк. Всичко казано в тая книга е в преносен смисъл. Сегашните хора мислят, че старите пророци и поети не са разбирали нещата, както те ги разбират. Те мислят, че старите пророци не са разбирали и Бога, както днес Го разбират. Затова питат, как е възможно да се говори за ярост Божия. Вярно е, че който пише или говори за Господа, трябва да Го познава. Но може ли някой да докаже, че яростта на Бога е нещо лошо? Какво ще кажете за ковача, който, цял ден надува меха, за да разпали огъня и, с яростта му, да стопи и огъне желязото? Огънят държи ли сметка, какво усеща желязото? И желязото има право да се чуди, защо тоя огън излива яростта си върху него. Трябва ли да се каже, че яростта на огъня се крие във вашия мех и в ръката, която го надува? Човекът, който надува меха, ще каже: Аз не изпитвам никаква ярост, никакъв гняв, но приспособявам гвоздея за работа. Ако гвоздеят пита ковача, защо го мъчи, последният ще каже: Не те мъча, но те приготвям за работа. В душата ми се таи само обич, с която искам да извадя непотребното от тебе и да остане само онова, което ще влезе в работа.

Сега, като наблюдавате, как Бог работи, и виждате, че някои от Неговите прояви не отговарят на вашите желания, вие си съставяте различни мнения за Него. Един казва, че Бог е Любов; друг, че Бог е Правда. Кой е опитал Божията Любов? Кой е опитал Божията Правда? Като обичате някое дете, вие го прегръщате и стискате. Детето казва, че го мъчите, а вие искате да го убедите, че от любов правите това. Помнете: Когато се говори за яростта на Бога, имаме пред вид Неговата Мъдрост. Мъдростта се постига само чрез мъки и страдания. Оня, който иска да стане мъдър като Бога, ще мине през такива страдания, каквито на ум не му е дохождало. Който иска да мине по-лек път, да приеме любовта. Когато човек се намери на кръстопът в живота, трябва да избере или любовта, или мъдростта – един от двата велики принципа. Ако избере пътя на мъдростта, той трябва да знае, че ще мине през големи изпитания и мъчения. Който може да изтърпи всичко докрай, той ще бъде достоен за

Бога, и Бог ще направи жилище в него. Методът на любовта е друг, съвършено различен от тоя на мъдростта.

„Аз съм оня човек, който видях скръб." Така казва пророк Йеремия, но и вие казвате, че вашата скръб е голяма. Скръбта не иде за пръв път в живота. Като четете книгата „Плач Еремиев", виждате, през какъв тежък изпит са минали евреите. Имайте пред вид, че вавилоняните са били културен народ, но често най-големите варварства идат от културните хора. Те са способни да извършат най-голямото добро и най-голямото зло. Съвременният културен човек ще хване една кокошка, ще я заколи и ще я тури на огъня да се готви. Също така ще хване един гълъб, ще го заколи и сготви. После всички ще се наредят около кокошката, ще ядат и ще се веселят. Какво мнение има кокошата раса за нас? За тях ние сме богове. Кокошките казват: Много жестоки са нашите богове. Човекът ще възрази: Ние обичаме кокошките и, като ги колим и ядем, чест им правим. Ние ги приемаме в себе си и с това помагаме за тяхното развитие. Той казва: Такъв е Божият Промисъл. Кое всъщност е Божи Промисъл, това не се знае. Схващането на сегашните хора за Божия промисъл е 50% лъжливо, 25% вероятно и 25% верно.

„Видях скръб от жезъла на Неговата ярост." Може ли да дойде лекар да чисти цирея ви и да не ви причини скръб? Докато се изчисти циреят ви, лекарят ще бъде яростен. Той ще вземе ножа и ще ви . причини голяма болка. Това страдание е смислено. Ако не очистите цирея, животът ви ще бъде в опасност. Значи, има два вида страдания: едните са смислени, а другите – нямат смисъл. Когато намествате счупения крак на някого, вие ще му причините страдание, но това страдание е на място. Има случаи, когато умът и сърцето на човека са изкълчени. – Кой ще му помогне? – Пак големият палец на ръката. Той ще причини болка, но ще ги намести. Това страдание е осмислено. Представете си, че ви срещне някой човек и, без никаква причина, ви набие, счупи крака ви и избяга. Вие страдате, без да знаете защо, не намирате смисъл в това страдание. Тоя човек не знае, кога трябва да бие. Индусите наричат това страдание кармично. Когато намествате крака на някого по всички правила на изкуството, страданието е на място. Индусите наричат това страдание добра карма или дихарма.

Казвате: Индуската философия крие дълбоки истини в себе си. Било е някога, но сега тя е изгубила 50% от своята стойност. Сегашните индуси нямат това просветление, каквото са имали преди хиляди години. Някогашните индуси са били на голяма висота, но днес са изгубили част

от светлината си. Има нещо криво в сегашната индуска философия. И евреите, като се считали за избран народ, искали са да бъдат първи между народите, но не могли да устоят. Бог ги е поставил на големи изпитания, но те пропаднали, не могли да издържат на тия изпити. Избраниците са хора на мъдростта, а не на любовта. Любовта търси умни, а не глупави хора. Момъкът, например, се влюбва в умна мома. Любовта се стреми към мъдростта. Ако си умен човек, на мнозина ще обърнеш внимание; ако си глупав, никой няма да те погледне. Любовта търси умни хора, а мъдростта – глупави. Ако си глупав, не можеш да бъдеш избраник на любовта. Казваш: Аз мога да служа на Бога без любов. Това е невъзможно. Никой не може да служи на Бога без любов. Любовта казва: Аз не се нуждая от глупави слуги. Моят свят е съставен от хора, които вършат работата ми без погрешки. Някои мислят, че любовта не е взискателна. Те се лъжат. Любовта е крайно взискателна. Тя не търпи никакво недоволство, никакво навъсване на лицето. Мъжът влиза вкъщи и вижда, че жена му е малко неразположена. Той се намръщва, не обича да гледа болна жена. И жената е недоволна от болния си мъж. Любовта казва и на двамата: Който е недоволен, да излезе вън. Аз обичам хора с весели и засмени лица, които са минали през училището на мъдростта. Повечето хора страдат по причина на своята глупост. Те искат да внесат в света ред и порядък, противоположен на Божествения. Те трябва да знаят, че човешките закони не са Божествени. Не мислете, че Бог ще остави своите глупави деца да управляват света вън от Неговите закони. Не прилагат ли законите Му, Той ще вземе една тояга и ще каже: Хайде вън! Не изпълнят ли Неговите закони, колкото и да философстват, не само че не ще си помогнат, но ще си изгубят ума.

Един учен, който много философствувал, дошъл до една крива идея, че бил гъба и не може да яде. Каквото му давали да яде, нищо не приемал, отказвал се, под предлог, че гъбите не ядат. Турили го в лудницата, дано там се излекува, но и тук лекарите не могли да му помогнат. Те се видели в чудо. Най-после дошъл един психиатър лекар да прегледа умопобъркания. Той го запитал: Ти кой си и какъв си? – Аз съм гъба, спокойно отговорил болният. – И аз съм гъба – казал лекарят. – Знаеш ли, че гъбите не ядат? – Аз ще ям – възразил лекарят. – Как смееш? – Аз съм главната гъба, над всички гъби. Аз управлявам гъбите, – Щом е така, и аз ще ям, и аз съм главна гъба, отговорил болният. Така лекарят успял да накара болния да яде.

И тъй, съществуват две общества: общество на прости гъби, на които не се позволява да правят престъпления, и общество на главни гъби, които имат право много да ядат. Съвременната култура страда все от общества на главни гъби. Простата гъба е разрешила въпроса. Тя казва: Аз съм гъба и не ям. Спорът на сегашните хора произлиза от въпроса за яденето. Той е важен въпрос и трябва да се разреши правилно. Човек трябва да измени начина на живота си. Днес главната гъба яде много и различни яденета. Простата гъба яде боб – проста храна. Така възниква различието между хората, които започват да се делят на прости и на благородници. Простата гъба се облича просто, скромно, а главната гъба се облича в скъпи, хубави дрехи и се накичва с златни пръстени, часовници, гердани и др. Питат простата гъба: Защо страдаш? Кой ти причини страданието? – Главната гъба.

Какво представя главната гъба? Тя крие в себе си условия за хаос и анархия. Както студът разваля доброто разположение на човека, така и главната гъба внася дисхармония в света. Кой не се е изненадвал от студеното и лошо време? Излиза на разходка пременен, добре облечен, но завали дъжд, времето се изстуди, и той започва да трепери. Ще кажете, че лошото време внася анархия във вашия живот. Навсякъде има анархия. Влезете ли в едно културно общество, там ще видите най-голямата анархия. – Защо? – Защото съвременната култура не носи онова съдържание, което се изисква от нея. Хора, които минават за културни, а постоянно разискват върху въпроса, съществува ли Бог, има ли друг свят, това са все главни гъби. Питам: Колко тежи мозъка на една главна гъба? – Най-много килограм и половина. Тая гъба, с килограм и половина мозък, иска да разреши важни космични въпроси. Може ли тая малка глава да разреши въпроса, съществува ли Бог, или не? За да се задава такъв въпрос, това значи, да се запитвате, Бог ли управлява, или човек? Тоя малък човек е готов да критикува Господа, че не е направил света, както трябва. Оня, който се осмелява да критикува Господа, трябва да се откаже от ядене на кокошки, агнета, фазани, пъдпъдъци и др. Яде ли всичко това, той никога не може да има представа за Господа. Великият Бог, Когото се опитвате да критикувате, даде своя живот в жертва за всички същества. Той пое техните страдания като свои. След това ще дойде малкият човек да казва, че Божиите пътища не са добри. А твоите пътища добри ли са? Наточиш ножа си и заколиш една кокошка. Това добро ли е? Щом колиш кокошка, и човек ще заколиш. Лекарите се опитват да доказват научно, че месната

храна е по-добра от растителната. Де са техните данни за това? Поставете двама здрави хора на опит – единият да се храни с месо, а другият с зеленчуци и плодове и вижте, какъв ще бъде резултатът. Ще кажете, че всеки човек прави това, което може да подобри живота му. Вярно е, но всеки трябва да живее така, както му е определено. Ще избягваш да подражаваш на другите, но ще се концентрираш дълбоко в себе си, да разбереш, какво се иска от тебе и какво ти е необходимо.

Питам сегашните културни хора: Защо се повдигнаха едни върху други? Защо избиха милиони хора? При това, останаха много сакати, хроми, вдовици. Защо беше нужно това? Както и да разглеждам въпроса, виждам, че това не е никаква философия. В тая война се създаде една нова философия, че причините и последствията на нещата вървят неотклонно. Те не могат да се изменят. И, в края на краищата, човек дохожда до заключението: „Каквото правиш, това ще ти се въздаде.“ И за най-малката, добра или лоша постъпка, ще ти се върне. Това се изразява с българската поговорка: „Каквото сееш, това ще пожънеш.“

Преди години, един български адвокат трябвало да пътува от Г. Оряховица до Търново с влак. Като купувал билет, един селянин се приближил до него и му казал: Господине, не ми достигат 30 ст. за билет. Можеш ли да ми услужиш? Адвокатът се обърнал строго към него и казал : Нямам пари, не мога да ти дам. Всъщност, той имал пари, но си казал: Селянин е, като няма пари, да върви пеш. След години тоя адвокат пътувал от Лондон за един провинциален град, но не му достигали 30 ст. за билет. Обърнал се натук-натам да намери някой познат, но не могъл да види такъв. Не се решил да иска от непознати и се принудил да върви пеш. Като тръгнал, замислил се и си спомнил, че преди години той не пожелал да услужи на селянина. Сега той изпаднал в неговото положение. Закон е: Каквото си направил, ще ти се върне. Тоя закон е общ и се отнася до всички живи същества, до всички народи. Бог постъпва еднакво с всички същества. Войната доказва това. Българите са недоволни, че като отишли в Париж, не им дали право. От кого търсят своето право: от простата, или от главната гъба? На земята право не съществува: не е имало, няма и няма да има. Правото е атрибут на Божествения свят. За да отсъжда право, човек трябва да бъде мъдър, да разбира причините и последствията на нещата, да анализира всяка своя постъпка Главата на Европа има да страда още много, докато разбере, има ли Бог, или не; съществува ли Божествен свят, или не. Всички народи ще познаят,

съществува ли Божествено право, или не. Всички мъже и жени, дъщери и синове ще разберат, защо плаче Йеремия.

Какво правеха евреите, когато Бог изпращаше между тях някой пророк? Те са го гонели, били, убивали. Това не показва, че еврейският народ е лош, но, понеже той е избрал пътя на мъдростта, трябва да мине по него. Провидението не е отхвърлило еврейския народ, но го прекарва през страдания. Ето защо, когато страдаме, трябва да знаем, че Бог ни е определил тоя път. Покажете ми един велик или добър човек, който да не е страдал. Не говоря за страданията, които сами си създавате, но за ония, които мъдростта ви налага. Аз говоря за ония страдания, които повдигат народите, обществата и индивидите. Епохата, през която сегашното човечество минава, изисква от всички: Да въдворят братство между народите и обществата, да хвърлят оръжието от ръцете си. Аз съм против сегашните оръжия. – Защо? – Защото има други сили, с които може да се воюва. Страшно е да хвърляш гранати, бомби, с които да чупиш ръце и крака, да вадиш очи на хората. Питате: Как може да се приложи новото учение, когато сме обиколени с хора, които искат само отмъщение? Новото учение крие такава сила в себе си, че, като дойдеш до неприятеля, само ще махнеш с ръка, и той ще заспи. Като се събуди, ще го нахраниш и ще го изпратиш да си върви. – Как ще се бие неприятелят ти, като знае, че ще го приспиш? – Хората на новото учение разполагат с такива сили, с каквито никой не е разполагал. Какво ще правиш, ако един от тях извади револвера си срещу тебе? Ръката ти ще остане във въздуха, и дълго време след това трябва да работиш, за да я свалиш долу. Това не са празни приказки. Невъзможно е да убиеш човек, в когото Бог живее. Когато човек реши да страда и да се самопожертвува, Бог го изоставя, подлага го на изпит. И да пострада, Бог ще му направи нова къща, т. е. ново тяло, по-здраво от първото.

Казвам: И Христос беше изоставен от Бога. Той се обърна към Него с думите: „Господи, защо си ме оставил?“ Коя е причината някога Бог да ни изоставя? От 20 години българите подържаха мисълта, че ние сами можем да се оправим. Бог отговаря: Тъкмо такъв народ искам аз. В тоя смисъл, българинът казва: Да ти е здрав гръбнакът и кривакът. Но сила без мъдрост не може да се употреби разумно. В бъдеще, всички държавници трябва да разберат незиблемите и неизменни Божии закони, защото върху тях се крепи цялото Битие. Казано е, че Бог се проявява в две противоположни направления. Значи, в Него действуват и положителни, и

отрицателни сили. – Кога се проявяват отрицателните сили на Бога? – Когато не изпълнявате волята Му и нарушавате основния закон на любовта.

Питате: Как е възможно, човек, произлязъл от Бога, Който е Любов, да греши и да не изпълнява закона Му? Източникът на злото и на греха е съвсем друг, а не тоя, от който излиза доброто и любовта. Злото в Бога е в потенциал, но когато се прояви, то слиза в по-низка сфера от тая на доброто. Когато слиза от по-висока сфера, човек неизбежно минава през сферата на злото и се заразява от него. В това отношение, грехът, злото е преходна сила. Като излезе от сферата на злото, човек отново става чист.

Сега, да се върнем към въпроса за страданията, като нещо смислено, в което участвува и любовта. Всички страдания –индивидуални, обществени, народни и общочовешки носят в себе си зародиша на любовта. Страдания се дават на всички ученици, които вървят по пътя на мъдростта. Любовта, като срещне човека, казва му: Ти си същество, с което мога да живея, защото си мъдър. Казвате, че Бог е търпелив, т. е. любовта е дълготърпелива, затова може да живее с човека. Не можете ли да търпите и вие като Бога? Защо, като дойде брат ти и вземе къщата ти, не кажеш философски: Брат ми е, нека вземе къщата ми. Не само че не търпиш, но търсиш правото си. – Какво право? – Човешкото право. Божественото право е далеч от вас. В Божественото право няма никаква собственост. Обаче, смешно е, когато човек туря богатството си в десет кесии, в петте от които свободно бърка и вади пари, а в останалите пет не смее да бутне. Единственият грях се заключава в това, че спираме действието на Божията Любов и пречим на Божествения живот да се оформи в стройна система. От Божествено гледище, много злини носят благо за човека. Бог, Който е всемъдър, ни лишава от ненуждни страдания. Привидно това лишение е зло за нас, но, като вникнем в него, виждаме, че по-добре е да се лишим от едно благо, в което се крият условия за бъдещи страдания. – Кога става човек нервен? – Когато носи по-голям товар, отколкото са възможностите му. – Защо носи тоя товар? – Защото иска да стане величие, божество, всички да му се кланят. Даже и най-простият човек иска да стане божество. Дайте и на най-смирения човек пари, власт, да видите, как ще постъпи. Той се моли на Бога, ходи на църква, но като му дадете възможност да се прояви, виждате другото му естество.

Сегашният строй е поставен на фалшива основа. Вярванията на сегашните хора в основата си са една голяма лъжа. Всичко това причинява

страдания. Ако днес дойде Христос на земята, ще се чуди на изопачените човешки умове, които са турили в устата на хората думи, които Той никога не е казал. Всички проповедници, свещеници и учители трябва да застанат на страната на Христа и да кажат: Няма да воюваме! Така е казал нашият велик Учител. Свещениците излязоха с кръст в ръка да се молят за благословение на оръжието и казаха: Трябва да се бием! Един Учител имате. Как ще се оправдаете, че не Го послушахте? С нищо не можете да се оправдаете. Това са християнски народи! Сега от небето изпращат комисия, да проучи положението. Старият кабинет е разтурен горе, старите методи са заменени с нови. Старият цар е детрониран. Новият цар е дал кандидатурата си от две хиляди години, и едва сега го коронясват. Всички хора със стари убеждения ще бъдат уволнени. – Кой ще ги уволни? – Христос В продължение на няколко години хората ще разберат, може ли Христос да уволнява, или не може. Оня, който може да влезе в новото учение, да възприеме любовта и мъдростта в себе си и да живее с тях, той ще бъде назначен на служба от Христа.

Христос казва: „Който не се отрече от себе си, да може да бъде мой ученик.“ Отричането от себе си подразбира отричане от стария ред на нещата. Върху стария ред са писани хиляди томове. В тях е застъпено човешкото, а не Божественото. Смешно е, ако един лекар иска *ла* ви убеди, че лекарствата му са добри, когато 99 души на сто умират от тях. Колко хора са умирали от старите системи и методи! Ще кажете, че това е карма. Не е карма това, но лъжливи учения. Не е право да се опълчвате против Бога и да Го обвинявате а несправедливост. Няма по-страшно нещо за човека от това, да се ползува изобилно от Божиите блага и след това да се обърне против Него и да Го хули. Кой баща не би се оскърбил от такива синове? И Бог се огорчава от своите синове, които Го хулят. Дали това правят българите, англичаните, американците, не е важно. Безразлично е, кой човек или народ постъпва така. За Бога няма величия. Пред лицето на Бога всички култури, всички народи са еднакви.

Преди години бях в Бостън. Вървя един ден по улиците и виждам един висок господин, около два метра, стърчи над другите. На главата си имаше корона. Всички се обръщат, гледат го и се смеят. Какво ли особено имаше тоя човек? Мина пред мене, нищо не видях. Отминах го. Обаче, рекох да се обърна, да видя гърба му. Каква беше изненадата ми, когато видях, че гърбът му беше покрит с различни реклами. Казах си: Такова нещо представяме и ние, съвременните хора – рекламаджии. Гърбът ни е покрит

само с реклами от различен характер. Ако ни погледне някое разумно същество, няма да ни познае. Рекламите са различните прозвища, които ни са дадени. Кое е истинското ни име, мъчно може да се разбере.

Пророкът казва: „Аз съм онзи човек, който видях скръб от жезъла на Неговата ярост.“ На такъв рекламаджия трябва тояга. – Защо е нужно тояга? – За да излезат узрелите зрънца. Когато бобът и лещата узреят, чукат ги с тояга, за да паднат узрелите зрънца. Тогава ще пишете в историята, че сте многострадален народ. Аз облажавам всеки човек и всеки народ, който е страдал, защото от него ще излезе доброто и възвишеното, които ще служат за повдигане на човечеството. Бог сега вдига и слага тоягата си върху гърба на българите. Те казват : Убиха ни! – Не, само шушулките хвърлят настрана. Аз облажавам всеки човек, бит от Господа или от някой мъдрец, защото така се намагнетисва. Всеки, който е бит от Господа, става гений и светия. Блажен е тоя народ, върху който Божията тояга се вдига и слага. Тоя бой ще създаде всички добродетели. И България, върху която пада Божествената тояга, ще се освободи от всички шушулки, от всичката плява – ще остане само чистото в нея. Тогава Бог ще каже: Идете и намерете оня българин, който е добър, умен, честен и справедлив. Той ми трябва – ще го назнача на важна служба в Царството си. Засега трябва да изчезнат всички шушулки. Не се обезсърдчавайте. Който се обезсърдчава, не е достоен да носи името на мъдростта.

Сега аз търся в България хора на истинската култура, в конто да вложим нещо ново. Всички стари реклами трябва да се хвърлят навън. Свещениците трябва да се облекат в бяло и отвън, и отвътре. В това отношение, аз харесвам шопите, които носят бели и шарени дрехи. И аз трябва да хвърля черните дрехи, да си направя шопски. В бъдеще, цяла Европа ще се облече в бяло, като шопите.

„Аз съм онзи човек, който видях скръб от жезъла на Неговата ярост.“ Блажен е тоя пророк, защото се е удостоил да изпита Божията тояга на гърба си. Това е голяма привилегия не само за пророка, но и за царя. От такъв бой човек се намагнетисва и оживява. Всеки, който страда по тоя начин, той се благославя. Слънчевата енергия не е нищо друго, освен ударите на тая тояга. Който не понася тия удари, търси сянка. От тия постоянни удари плодовете узряват. Тия удари вървят ритмично. Първо те са слаби, постепенно се усилват, на обяд са най-силни, и след обяд постепенно се намаляват. Същият закон се прилага и при страданията. Ето защо, когато Бог иска да повдигне човека, Той го прекарва през екватора,

дето стават големи бури. Така той се пречиства, обновява и повдига. Бурята постепенно утихва, но минали са вече 40–50 години от неговия живот.

Питате: Какво ще стане с нас в бъдеще? – В бъдеще няма да лъжете, няма да крадете. Каквото направите, ще се напише на лицето ви – нищо няма да остане скрито. Направите ли една малка погрешка, веднага ще дойде последствието.

Наблюдавах един интересен факт в с. Чатма – Варненско. Две ластовички си правеха гнезда на близки места. Едната ходеше, връщаше се, носеше кал, сламки за гнездото си. Другата, по-хитра, стои настрана и чака първата да замине, да вземе от гнездото ѝ готов материал. Първата ластовичка не забелязва това, продължава да носи кал, да си гради гнездото. Това траеше десетина деня. Първата, работливата ластовичка, гледа гнездото си и се чуди, защо, след като носи толкова материал, не може да го завърши. В това време иде втората ластовичка, спуща се към гнездото на първата, да си вземе сламки и кал. Едва сега трудолюбивата ластовичка разбра, че крадец взима материала за гнездото ѝ. Хвърли се върху нея и се сбиха. В борбата и двете паднаха на земята. В това време се спусна върху тях една котка и хвана едната. – Коя ластовичка падна в устата на. котката? – Крадливата. Така тя получи възмездието си.

Връщам се един ден от Княжево с трамвай. Двама богаташи се разговарят. Единият казва: Не зная, какво ще стане с мене, не мога да ям. – Защо? Жена ти ли не позволява, или докторът? – Нито жена ми, нито докторът, но стомахът ми е разстроен, не мога да ям нищо, само мляко пия. Казвам: Божественият стомах заповядва на сегашните хора да не ядат нечиста храна. Мойсей заповяда на евреите да не ядат нечисти животни. Наистина, всяка храна, която внася нечистотии в сърдцето, в ума, в тялото на човека, както и в цялото общество, нищо не допринася за развитието на човека. Божественият стомах е по-умен и от най-видните философи и учени. Като изучават човешкия организъм, дохождат до заключението, че материята, от която е направен мозъкът, е най-организирана, т. е най-одухотворена, най-чиста. Забелязано е, че когато човек заболее от сериозна, тежка болест, той губи от тялото си голяма част, само мозъкът нищо не губи. Това показва, че материята на мозъка е най-устойчива. В бъдеще, когато одухотворим всичките си органи – дробовете, сърдцето, стомахът, няма да страдаме. Тогава ще бъдем истински културни хора и ще разбираме великите Божии закони. Тогава ще дойде истинският

комунизъм, не чрез насилие, а по общ избор, чрез закона на любовта. Тоя комунизъм съществува в нас. Клетките на нашия организъм живеят по закона на любовта.

Някои мислят, че комунизмът е нова наука. Не, стара наука е комунизмът; той съществува откак свят светува. Когато пръстите на ръцете и на краката страдат, целият организъм страда. Здравите клетки започват да изпращат храна и енергия към болните и така ги подкрепват. Клетките са малки душички, които след време ще се развият и ще станат индивидуални души, разумни като вас. Дайте им условия да се развият. Те са комунисти, отказали се доброволно от своята собственост. Те казват: Господарю, ние ще живеем заради тебе. Когато господарят им направи отклонение от правия път, те казват: Господарю, ти трябва да умреш. В тоя смисъл, смъртта не е нищо друго, освен край на монархическото управление в човека. Това управление трябва да умре. Бог е начертал, какво ще бъде управлението, и ние трябва да го приложим. Ако всички, които ме слушате днес, сте готови да напуснете старите си вярвания, т. е. изсъхналите шушулки, и потърсите Бога с всичкото си сърдце и душа, ще Го намерите. Който е намерил Бога, той обича всички живи същества, от най-малките до най-големите. За него няма страдания, за него не съществува ад.

И тъй, ако искате да се освободите от страданията и нещастията, потърсете Господа. Той е в сила да ви освободи от всички мъчнотии, да вдигне товара ви. Някой тури на гърба ти голям товар, не можеш да го носиш и се оплакваш. Господ чуе плача ти, изпрати някой силен човек да вдигне товара ти. Задлъжнял си, клюмнеш глава, не можеш да платиш дълга си. – Какво ще направиш? – Ще се помолиш на Господа, и Той ще изпрати един благороден, щедър човек да ти помогне. Ти се зарадваш и казваш: Има Господ. Сега всички хора искат да управляват. Това нищо няма да допринесе. Трябва да се излезе от тая обществена кал. Спасението на България е в това, всички българи да се обърнат към живия Господ, Който държи съдбините на народите в ръцете си. Те се кланяха на германци, на англичани, на американци, на французи, но никой не им помогна. Казано е: „Проклет е оня, който се надява на човека.“ Нека българите се обърнат към Бога и кажат: На Тебе, Господи, се кланяме. На Тебе уповаваме. Никаква политика не ни трябва. Долу всички узурпатори! Долу всички лъжци!

„Аз съм онзи човек, който видях скръб от жезъла на Неговата ярост.“ –

Кога иде Божественият жезъл? – Когато настъпва нова култура, нова епоха. Учените казват, че човек е произлязъл от маймуна. Тогава той не е бил изправен на два крака, но се е подпирал с тояга. Значи, при всяка нова епоха, при всяко ново учение човек се подпира на тояга, т. е. учи нов закон. Той вдига и слага тоягата, т. е. вдига пръста си нагоре и го слага. Тоягата се движи нагоре и надолу под прав ъгъл.

Мнозина казват, че истините, които проповядвам, били прости. Сега ще ви дам няколко формули: $a + b = c$; $a^2 + b^2 = c^2$; $a^3 + b^3 = c^3$; $a^4 + b^4 = c^4$. Това са величини от първо, второ, трето и четвърто измерение. Вие знаете ли, какво означава първото измерение? Можете ли да се движите по права линия? Правата линия е Божествена. Тя образува всички плоскости. С нея се измерват всички величини. Следователно, като имате някакво страдание, вижте де е то: в правата линия, в плоскостта, или в куба. Правата линия е тялото ви: $a + b = c$; плоскостта е сърдцето ви: $a^2 + b^2 = c^2$; кубът е вашият ум: $a^3 + b^3 = c^3$. Ако не мислите право, логично, идат страданията. Душата ви е четвъртото измерение: $a^4 + b^4 = c^4$. Четирите измерения представят страданията на човека в четирите полета. Това е велика наука – на построяване. Ако бяхте ясновидци, щяхте да видите, че в телата ви става такъв строеж, какъвто и на физичния свят. Навсякъде в нашия живот се забелязва движение в права линия, в плоскост, в триизмерното и в четириизмерното пространство. Който не разбира тия движения, трябва да каже: Аз съм оня човек, който не разбрах жезъла на Бога. Разбереш ли тия движения, блажен ще бъдеш. Тогава ще кажеш: Всичките ми гвоздеи минаха през огъня и разбрах смисъла на Божията тояга. Блажен си, защото чрез страданията разбра общността на Божията Мъдрост, която ще се изяви в бъдеще.

Ние се нуждаем от обширна философия, която да преобрази обществата и народите. Опитайте се чрез тая философия първо да свържете момък и мома, да им създадете един щастлив живот. Ще кажете, че им трябват пари. Всички богати нали имат пари? Защо не живеят добре? Значи, друго нещо им липсва, а не пари. Парите са условие в живота, но не главен елемент. Знайте, че всеки, който ме слуша днес, като българин, може да допринесе нещо на своя народ. – Мога ли аз да направя нещо? Мога ли да помогна на България? – Може би, ти си последният, който, като минеш, ще скъсаш конците и ще освободиш оня, който от години е вързан. – Това не е моя работа. – Ако не е твоя, чия работа е? – На поповете, на учителите – те трябва да освобождават хората. Смешно е

да се мисли така. Всеки е длъжен да работи за благото на своя народ. Това е Божията водя. Когато вършиш Божията воля, ти си Син Божи.

Христос казва: „Аз съм Син Божи, понеже върша Божията воля.“ Ако и ние вършим Божията воля, ще бъдем Синове Божии. Искам всички да се заемем да скъсаме тоя конец. Няма време за отлагане. Остава само половин час до последния трен. Ако сега го пропуснете, ще чакате хиляди години, отново да дойде. Това е в преносен смисъл. Половин час, но като го изчислите с друга мярка, ще видите, колко години остават до това време. Преди две хиляди години се казваше, че е наближил денят Господен. Сега аз казвам: Ние сме в деня Господен. Остава само половин час до последния трен. Горко на оня индивид, на оня народ, който дотогава не уреди сметките си! Всички ще бъдете изобличени. Така се казва отгоре. Ако Европа не изправи своите погрешки, тая тояга ще се сложи отгоре ѝ. Големи страдания я чакат. Казано е: „Горко на тебе, Ерусалиме!“ Сегашната Европа е тоя Ерусалим. Това е една идея, която има отношение към нашите души. Ние сме роби на нашия вътрешен страх, и трябва да се освободим от него. Ако така разберете живота, любовта ще ви посети. Всички ще си подадете ръка и ще заработите по новите правила на възвишената Божествена наука. Тогава и възпитанието на младите, и техните бракове ще стават по същите правила. Аз мога да приложа тия правила, да видите, как се възпитават младите. – Ние си имаме мярка. – Имате мярка, но двойна е тя: като купувате, прилагате едната мярка; като продавате, прилагате втората мярка. Двете мерки са: мярка на простата гъба и мярка на главната гъба. Двойната мярка разрушава света. Явява се в тебе желание да станеш главна гъба. Това значи, желаеш да ядеш повече от другия и казваш: Аз съм главна гъба, а ти си проста гъба. До вчера си бил проста гъба, а днес ставаш управител – главна гъба, и казваш: Аз имам право да ям повече, да се обличам по-добре. Всичките ни разсъждения са такива и с тях се опитваме да разрешаваме Божествения план. Няма прости и главни гъби. Те съществуват само между умопобърканите хора. Казват за някого: Той е от високо произхождение. Питам: Добър ли е тоя човек, любещ ли е, мъдър ли е, справедлив ли е, честен ли е? Ако е такъв, това значи благороден човек, от високо произхождение. Като види отворена каса, минава и заминава, без да посегне към нея.

Желая да бъдете като оня салепджия, който намерил един вързоп банкноти. Взел ги, турил ги в джоба си и спокойно продължил да вика:

Салеп! По едно време го настигнал един търговец, уморен, запъхтян и го попитал: Не намери ли единързоп книжни пари? Изгубих ги, десет хиляди лева бяха. Салепджията извадил вързопа от джоба си, дал го на търговеца и продължил да вика: Салеп!

Днес бях решил да не говоря, да не обидя някого, но после измених решението си. Ще говоря и ще направя един масаж, да го усетят всички българи, от най-големите до най-малките. Кога ще направя масажа? Може още докато съм на земята, а може и като замина на оня свят, но ще накарам всички българи да познаят Бога. Това е моята задача: Да науча българите да се кланят на живия Бог, Който е дал всички блага; да разберат смисъла на живота, да придобият истинската култура. Седем пъти ще ги прекарам през огън, но ще станат истински човеци, носители на новата култура. Те трябва да вдигнат високо знамето и да кажат: Отсега нататък ние имаме нов лозунг. Ние сме носители на любовта и на мъдростта. Ние презираме всички престъпления, всички реклами, написани на дрехите ни. Събличаме вече старите си дрехи и обличаме нови. Тогава, като ме срещнете, няма да ме питате, проповедник ли съм. Не съм проповедник, но обичам да проповядвам. Когато хората са весели, аз съм скърбен; когато те са скръбни, аз им пея. Майката пее, когато детето е скръбно.

Днес невидимият свят пее на сегашното културно човечество и казва: Бъдете смели и решителни във вашите подвизи. Турете малодушието настрана. Според барометъра, днес времето трябваше да бъде лошо, но като ви говорих, времето подчерта моите думи и каза: Така трябва да бъде. Оправи се времето. Всички ще бъдете свидетели на моите думи и ще кажете: Верен е Господ във всички свои прояви.

Казвам: Освободете се сега от всички политически връзки. Мислете, че сте царски синове и дъщери. Вие сте хипнотизирани. И до днес ви казват, че сте големи грешници. Не се обезсърдчавайте, други са ви заблудили. Бог ви казва: Деца, излезте от тая кал. Доста сте се забавлявали. Върнете се в плодната градина. Не казвам, че хората са лоши, но още се кланят на икони. Колкото пари имам, готов съм да купя вашите икони. Ония, които служат на Господа, ще имат достатъчно жито, храна, плодове. Всичко това ще дойде отгоре. Бъдете весели и бодри. Носете тая веселост навсякъде. Знайте, че Бог е вече в света между хората. Той ви е хванал в ръцете си, и всички треперите. Всички престъпници ще се открият. Всички беззакония ще станат явни, няма да остане нещо скрито – покрито. Горко на ония

майки и бащи, синове и дъщери, които вършат престъпления! Така казва Господ, Който е горе на небето и долу на земята. Като направиш едно престъпление, Господ те хваща и те пита: Ти разбра ли? Ти не си син на дявола, но Син Божи.

Желая сега всички българи да са като оня салепджия, а не главни гъби. Всички страдаме все от тия главни гъби. Дойде някоя главна гъба и всички казват: Той ще повдигне България. България си има свой план, определен от Бога. Земята, която и е дадена от Бога, никой не може да й я вземе. Всеки народ, който би се опитал да вземе тая земя, която е дадена за осигуряване на народа, е проклет. Върху него ще дойдат най-големите страдания.

Кажете и вие като Йеремия: „Ние сме оня народ, който има скръб." Казвам: Блажени сте, носете тоя хомот, за да дойде Божествената тояга и да очука житото, да отдели чистото от нечистото. После тоягата ще се сложи и върху другите народи. Блажен оня народ, който Бог ръководи и отправя в пътя на правдата и истината. В тоя народ ще се развият възвишени добродетели.

Обърнете се към Бога и кажете: Господи, благодарим Ти, че ни избави от фалшивите реклами и ни посочи истинския път. Потърсете тоя Бог в себе си. Той е вътре във вас Търсете Го по прав път. Щом Го намерите, всички вериги на робството ще се скъсат така, както на Петър, който беше в тъмница. Веригите паднаха от нозете му, вратата се отвори, и той излезе. Стражарят го търсеше, но не го намери. Не е проста гъба Петър. Той не се връща вече назад. Това ще бъде второто действие.

И тъй, когато дойде ангелът при вас, ще каже: Долу веригите! Елате при вашите братя, да се радват на спасението ви. Амин!

Беседа от Учителя, държана на 28 септември, 1919 г. София.

БОГ Е ГОВОРИЛ

Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил, а този не знаем отде е. (Йоан 9: 29.)

„На Мойсея Бог е говорил.“ Дали евреите знаеха, че Бог е говорил на Мойсея, това е въпрос Казвам: Ако х + у = 20, то х = 20 – у. На какво са равни величините х и у, сами ще си отговорите. Да говори Господ на хората, това не е чудно. В говоренето няма нещо необикновено. Някой виден професор от университета може да говори на слугата си. Какво от това? Слугата ще каже, че еди-кой си виден професор му говорил.

Много от сегашните хора, мъже и жени, казват, че и на тях Господ е говорил. Радвам се, че Господ им говорил, но Той може да им говорил, както професорът на слугата в университета, а може да е говорил, както говори на студентите си. Това са две различни положения. Следователно, вие не трябва да се самозаблуждавате.

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил.“ Под „Мойсей“ в широк смисъл на думата разбираме всичко, което ни е познато. „Тоя отде е, не знаем.“ – Това е новото в света. Мойсей представя стария порядък в света, който всички знаем. Христос е новото, което иде в света, и което не знаем. Нима волът не познава своя дам, в който постоянно влиза и излиза? Ако кажете на вола, че може да се направи някакво преобразование на неговия дам, той ще възрази; че не иска. – Защо не иска? – Защото намира, че по-хубаво нещо от неговия дам няма. Това са разсъжденията на мнозина учени и- философи. Взимам думата „учени и философи“ в широк смисъл, като общи принципи. Аз не защищавам никого, нито упреквам някого. Според мене, хората са еднакво ценни, независимо от това, дали правят добро, или зло. Те са двете неизвестни х и у, които се равняват на 20. Изчислете, на колко е равен х и на колко – у. Двете величини х и у са добрите и лошите хора, с които по необходимост трябва да работите. Без добро и зло, никакъв прогрес не може да има. Така е поставен тоя въпрос в природата, така и аз го разбирам. Как вие го разбирате философски, това е друга работа. Ако роптаете против злото, защо го държите в себе си? Ако жената роптае против мъжа си, защо е станала негова наложница? Ако мъжът говори лошо за жена си, защо й е станал наложник? Разберете тоя въпрос принципално, а не в тесен смисъл. Човек може да бъде наложник и

на някаква идея. Човек може да бъде наложник и на някакво верую. Опитал ли е той плодовете на своята идея, или на своето верую? Плодовете могат да бъдат и лоши, и добри. И добрите, и лошите хора любят; и честните, и нечестните любят. – Каква е разликата между едните и другите? Разликата е само в нашите умове, в нашата мисъл, според която приемаме, че едни хора са добри, а други – лоши. Един художник може да нарисува вашия образ, да тури няколко бръчки, да измени чъртите ви и да каже, че сте лош човек. Вярно ли е това? Тоя образ е чужд, а не ваш. Той е изобретение на художника. Тъй щото, човек може да прави с тялото си, каквото иска, но душата му е неуловима, никой не може да я засегне. Тя остава всякога Чиста и непорочна. Каквито усилия и да правят хората, душата не може да се улови,

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил." Мойсей е видимата, физичната страна на живота. Кой човек, който е бил в затвор, който е висял на въже, който е бит с тояга, не познава Мойсея? Навсякъде е Мойсей. Тоя Мойсей, на когото Бог е говорил, се среща навсякъде. На него Господ е говорил, но и той говори. Значи, когато Бог говори, и хората говорят. Всеки, който е пострадал от някого, казва: Аз познавам Мойсея, на когото Господ е говорил.

„А този отде е, не знаем." На името на Тоя неизвестен са построени в целия свят безброй храмове. Мъже и жени от целия свят се наричат християни – на Негово име. Едни се наричат баптисти, други съботяни, трети православни и т. н. Въпреки това, влезте, в сърдцата на тия хора, да видите, дали вътре е написано името на Христа. Всички казват: „Мойсея познаваме, но Тоя отде е, не знаем." Право казват евреите, че не познават Христа защото не можеш Да познаеш истината, докато не я опиташ. Учението на Христа, в широк смисъл, е учение на опита, но не на обикновения опит. Ще възразите: Ние познаваме Христа. – Вие познавате историческата сянка на Христа. Знаете, че някога се е родил човек – Христос, от еврейско произхождение. Чели сте Евангелието, познавате Христа, но и това познаване на Евангелието не е истинско. Вие познавате сянката на Евангелието. Ако мъжете и жените познаваха Христа и. Евангелието, домовете им щяха да бъдат другояче устроени.

Питам: Как си обяснявате стиха, в който Христос казва да любите враговете си? Как си обяснявате стиха, в който Христос казва: „Ако не се отречете от себе си, не можете да бъдете мои ученици"? Как си обяснявате стиха: „Който обича баща ги и майка си повече от мене, не е достоен да ме

следва?“ Как прилагате тия стихове?

В заключение, всички казвате: „Ние знаем Мойсея, на когото Бог е говорил. Но Тоя отде е, не знаем.“ Въпрос е, доколко познавате Мойсея. Едно се иска от вас: Първо трябва да се освободите от Мойсея и от това, което Господ му е говорил, и после да се занимавате с Христа. Сегашното християнство е християнство с еврейска черупка. Всичко, което едно време евреите са вършели, сега християните го вършат. Христос казва: „Речено е око за око, зъб за зъб. Аз казвам: Не противи се на злото. Ако те ударят по едната страна, обърни и другата.“ Ще кажете, че Христовото учение е неприложимо в живота. Как така, да ме ударят по едната страна, а аз да дам и другата! Ако те хванат здраво и започнат да те бият, като истински християнин, ти трябва да останеш тих и спокоен, да не викаш за помощ, да покажеш, че си герой. – Може ли да търпиш толкова? – Ще си представиш, че бият твоята сянка, твоята къща отвън, а не самия тебе. Какво ще правите, ако започнат да ви бият? Ще се молите, ще коленичите, да престане боят. Значи, познавате Мойсея и му се молите. Като дойде Христос, казвате: Ние сме учени хора, трябва да критикуваме, за да не изпаднем в заблуждение. Вие и без това сте в заблуждение. Бих желал да срещна хора, които не са заблудени.

Сега аз не говоря за философията на сенките, не аргументирам нещата. И математиката аргументира. Ако започна да аргументирам всичко по математичен начин, как ще ме разберете? Ще си послужа с неизвестните x и y, с равенството $a + b = c$, но няма да ме разберете. Всичко това има смисъл в живата математика. Като дойда до нея, ще посея една семка и, като израсте, ще ви извикам да разгледаме действията събиране, изваждане, умножаване и деление, през които тя е минала. После ще спра вниманието ви на по-сложните процеси, които стават в нея: граници, функции и др. Това са математични аргументи. Наблюдавайте, как става растенето, и вадете заключения, на какво се дължи стремежа на растението да върви нагоре, защо листата се разперват, а плодовете увисват надолу.

Като изучавате растенето, като съзнателен процес, ще кажете, че тук взимат участие законът за земното притегляне и др. Мнозина говорят за тоя закон, но отчасти го знаят. Например, знаеш, че телата се привличат, но защо става това? Казвам: Можеш да привлечеш едно тяло, само след като си го отблъснал. Привличане без отблъскване не съществува. Майката първо отблъсква плода, а после го привлича, за да се слее с нея. Това

състояние е наречено от индусите „нирвана“, т. е. закон на сливане. Ако не съществуваше закон на сливане, плодът нямаше да се слее с майката, и вие нямаше да дохождате да ме слушате. Ще кажете, че това е философия, не се знае, доколко е вярна. Аз пък казвам, че повечето от сегашните хора се занимават с разбиване на вълна, Когото срещнеш, все вълна разбива – философствува. В това отношение, вие сте отлични дръндари. Светът е пълен с вълна и с дръндари. Ако продължавате тоя занаят, сами ще се задушите във вълната.–Какво трябва да се прави? – Да се преде. Спасяването на хората е в преденето. Казвам: Повярвай в преденето, ще бъдеш спасен ти и твоят дом. От две хиляди години хората все вярват. Дойде някой, иска пари на заем и казва: Вярвай, че ще ти ги върна. Вземе парите и повече не се вижда. Дадеш пари, а после се чудиш, защо не ти ги върнал, Казвам: Силата, с която си го отблъснал, е толкова голяма, че трябва да минат десетки години, докато го привлечеш отново към себе си. Той не е лош, до трябва да минат сто години, за да се върне при тебе. – Кой ще чака толкова години? – Щом не можеш да чакаш, давай малко пари, да не ги мислиш. Богатият казва: Не съм глупав да давам много пари наведнъж. Ще давам по малко, по няколко лева, та често да дохождат при мене.

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил.“ Ще приведа един разказ из живота на един млад цар. Той живял в Египет, четири хиляди години преди Христа, когато Египет бил в своето цветущо състояние. Как се казвал тоя цар, не е важно, няма да кажа името му. Приемете го като уравнение с едно неизвестно. Царят обичал да ходи на лов, затова си построил малка колибка в една гора, близо до едно пасбище, дето млада, красива овчарка пасла своето стадо. Тя весело и безгрижно си пяла и пасла овцете си. Често срещала младия цар, но не го познавала. Една сутрин той спрял младата овчарка и я запитал: Можеш ли всяка сутрин да ми носиш мляко от твоите овце? – Мога. Тя започнала всяка сутрин да му носи мляко, от което той оставал крайно доволен. Забелязал, че откак пие това мляко, започнал да става по-умен. Решил да намери причината за това и започнал да наблюдава живота на овчарката, как пасе овцете, как се отнася с тях, и извадил голяма поука от нейните отношения. Той си казал: Като се върна в царството си, ще приложа нейните методи в управлението.

И българите искат да преустроят България, но не знаят, какви методи да приложат. Те отиват в Англия, в Америка, в Франция, оттам да вземат някакви мероприятия за повдигане на българския народ. Ето, 40 години

вече България се управлява все с чужди мероприятия, без да постигне ония резултати, към които се стреми. Тя може като египетския цар да се ползува от методите на добрите български овчари и овчарки. Няма защо българите да изучават законите на Мойсея, на когото Господ е говорил. Те трябваше да кажат: Макар, че ние знаем Мойсея, на когото Бог е говорил, а не знаем Тоя отде е, ще опитаме Неговото учение. Ще кажете, че, за да се направи един опит, са нужни сто години. Според мене, една година е достатъчна за опита. В това време ще се разбере, право ли е даденото учение, или не. Когато Христос проповядваше на евреите, по политически съображения, те отблъсваха Неговото учение и казваха: Римляните са силен, културен народ, ние трябва да им подражаваме, да станем силни като тях. Що се отнася до новото учение, което препоръчва да не се противим на злото, да дадем и другата си страна, ако ни ударят по едната, то е далеч от нас. Ние сме практични хора, търсим бърз начин на работа.

Българите, които приемат Христовото учение, още не са Го приложили. И те казват като евреите: Не е дошло още времето на това учение. Казвам: Времето е дошло. Повече от 40 години са се изминали от това време. – Какво ще стане с нас в бъдеще? Представете си, че живеете на северния полюс, дето всичко е лед. Къщите ви са от лед направени, никъде не виждате вода. Ако дойде някой и ви каже, че трябва да измените живота си, да направите лодки, с които да плувате, ще възразите, че не вярвате и не може да измените на живота, който вашите деди и прадеди са прекарали. Казвам ви да вземете мерки, защото земята ще претърпи голяма промяна. Ако не вярвате, ще дойде ден, когато ще проверите думите ми. Слънцето ще започне по-силно да грее, ще стопи ледовете. Къщите ви ще се разпукат, ледовете ще се стопят, и вие ще почнете да потъвате. Казвате: Каква съдба ни сполетя! Никаква съдба не е това, но земята е изменила своя път на движение, слънчевите лъчи падат под прав ъгъл и топят ледовете. Вие живеете върху ледено море. Закъснеете ли да промените живота, си, в скоро време ще се намерите на дъното на морето. Сега и на вас казвам: Ако не изправите живота си, същото ви очаква. Това не е заплашване; това е естествено положение на живота. Великата вълна, която иде сега в света, руши ледовете и ги превръща във вода. След хиляда години не само хората ще се изменят, но и вълците ще престанат да ядат овце. Те ще се отвратят от месото и ще употребяват растителна и плодова храна.

Аз взимам думите круши, ябълки, жито в обикновен смисъл, както

математиката си служи с неизвестните x, y, z. Като дойдем до функциите в математиката, там неизвестното *X* може да бъде променлива, независима величина. Такава величина е, например, радиусът на окръжността. Неизвестното y е зависима променлива величина, или функция на x. Когато расте, човек е променлива величина. Ако характерът му е устойчив, казваме, че той е променлива независима величина. Каквито промени стават в него, той се справя лесно с тях. Ако характерът на човека е неустойчив, той е величината y. Той е зависим от промените, които стават в него. Казваме, че величината y е зависима и променлива. Всеки човек, който не е господар на положението си, той е величината y. Който владее себе си, той е величината x.

Когато приемете едно учение, или някакви идеи, вие трябва да владеете техните елементи и да ги прилагате. Ако ги прилагате, вие сте величината x – независима променлива величина; ако не ги владеете, вие сте y - зависима променлива величина. В първия случай, човек се разширява, а във втория – ограничава. Това е отвлечен въпрос, но толкова необходим, колкото е необходим пясъкът, който дават на гъската за лесно смилане на храната.

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил." Като се срещате, вие се питате: На тебе Господ говорил ли е? Дойде някой при мене и ми казва: Господ ми говори, затова не искам никого да слушам. – Господ говори на слугата в университета, но след това той свършва университета и излиза от него. Ти свърши ли университет? – Не съм свършил. – Щом не си свършил, Господ не ти е говорил. Не се заблуждавайте. Когато Господ ни говори като на Мойсея, ние правим и добри работи, и погрешки. Това всеки може да провери. Например, богат баща говори на сина си и му дава средства да учи; синът учи, но върши и ред погрешки. Статистиката показва, че синовете на богатите бащи са слуги в университета; те свършват университета и стават учени. Ако питате, защо светът страда, отговаряме: Светът страда, защото Господ е говорил на учените слуги. С това не упреквам учените, но ние трябва да разбираме същността на нещата, да разбираме дълбокия смисъл на това, което ни се говори.

Българите трябва да бъдат истински християни, всеки да ги търси, както и до днес търсят цигулките, направени от Страдивариус и Амати. Вече триста и повече години са изминали от смъртта на тия майстори цигулари, но цигулките им не изгубиха своята цена. Ако и вие минавате за майстори християни, след триста години трябва и вашите цигулки да

имат цената на тия на Страдавариуса. Той не правел цигулките си от материала на българските цигулки. Българинът прави цигулки от черничево дърво. Той не изучава качеството на дървото, разположението на жилките му, но гледа дървото да е сухо и започва да го реже. Страдивариус първо изучавал качеството на дървото, направлението на жилките, дебелината му. За него не е било безразлично, в каква посока вървят жилките на дървото. После той обръщал внимание на дебелината на долната и на горната дъска, съчетавал ги правилно. Само при това съчетание на различните елементи, той изкарвал от цигулките си прекрасен тон. В цигулката има една обща линия, в която се сливат всички тонове. Не се ли постави тая линия на място, цигулката не издава добър тон. Добра цигулка е тая, на която тонът наподобява човешки глас. Цигулката представя човешката душа, с която човек работи. След 300 години ще бъде ли по-разработена, отколкото е днес? Казвате, че душата няма форма. Вярно е, че душата няма форма, но тя може да се разработва. На кого ще я дадете вие: на Страдивариуса, или сами ще я дълбаете? Дайте цигулката си в ръцете на добър майстор, на Бога, Той да я обработи.

Майката пита: Какво става с детето? Какво ще го правим? – Ще го кръстим, поп ще му чете, дано стане добро. Кръщават го, поп му чете, но то не става по-добро. Детето не става добро, нито с кръщаването, нито с четенето на попа. При възпитанието има елементи, които трябва да се спазват. Спазят ли се, детето става добро. Синът, който учи в университета като слуга, казва: Да се жертвуваме за народа си, да помагаме на ония, които са на бойното поле, но да бъдем в тила. Да умрем за отечеството си I Това значи: идете вие на бойното поле, а ние ще бъдем в тила, оттам ще помагаме. Не разбирам, какъв е тоя патриотизъм. Едно време се бореха за Христа, имаше кръстоносни походи. Сега има различни движения: женско движение, кооперативно движение, социално движение. Радвам се на тия движения, те проветряват човешките умове. Върху основите на тия движения можем да построим една воденица да мели брашно.

Аз питам сегашните християни, защо не се занимават с Евангелието. Те отговарят: Да видим първо, какво ще се реши на конференцията в Париж, тогава „ще се занимаваме с него. Казвам; Конференцията в Париж няма да реши нещо особено. Ако очаквате само на нея, боси и гладни ще ходите. Тя няма да ви заведе в рая. Какво се решава в Париж, това не е ваша работа. Важно е, какво трябва да правите вие. Ония в Париж познават Мойсея, на когото Бог е говорил. А Тоя кой е и отде е, не знаят. Вие се

ожесточавате и казвате, че тия в конференцията не са прави. Не ги осъждайте. Те са едната половина на човечеството, вие сте другата. Ще възразите, че вие не можете да направите нищо, не сте членове на конференцията. – Не сте прави. Едно житно зрънце е внесено в света, но то храни цялото човечество. Също така и ябълката, и крушата не са дошли колективно. Култура е имало в света, която обработвала земята и отглеждала растенията. – Кога е дошло житото в света? – Ако отворя архивата на природата и прочета, ще видя, че един ангел е донесъл, първото житно зрънце на земята. Вярвате ли в това? Това е станало преди 250 милиона години. – Тогава земята не е съществувала. Можем да приемем тая истина, ако намалим годините, вместо 12 месеца, ще приемем, че годината се е състояла от три месеца. Според мене, тогавашните години са били по-дълги от сегашните.

Знаете ли, как се е въртяла земята в миналото? Знаете ли, колко дълги са били дните? Няма да се спирам на тия въпроси. Важно е, че числото 250 представя основен закон на Битието. Двойката представя принцип на Божия Дух, а петорката – принцип на човешкия ум. Следователно, преди 250 милиони години житното зърно е било внесено в умствения свят. То е расло първо в човешкия ум, т. е. в мозъка на човека. То постепенно е слизало от умствения свят, докато е дошло на земята. И ние днес се ползуваме от него, знаем, каква сила съдържа то. Въпреки това, малцина знаят истинската стойност на житното зърно. В известни случаи българинът би се отказал от прясната пита хляб за сметка на печената кокошка или печеното агне. До преди войната, все се намираше някой да каже, че се отказва от хляба, но не и от печеното агне След войната всеки казва: Отказвам се от агнето, но не и от хляба. Значи, войната намести изкривеното в човешкия ум. Едва след 250 милиони години на възпитание и чукане на човешкия мозък, хората съзнаха, че без всичко може, но не и без хляб. Това е истинската философия, до която хората са дошли. Само така те ще разберат стиха, в който Христос казва: „Аз съм живия хляб слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си“.

„А Тоя отде е, не знаем. Че не знаете, това не е важен аргумент Незнанието не разрешава въпросите. Опитайте Го и ще разберете, отде е дошъл. Че а говорил Господ на Мойсей, говорил е, На кого не е говорил? падали има друг народ, на кой го Бог да е говорил толкова много, колкото на еврейския народ. Но надали има друг народ, който Да е страдал толкова много, както еврейският. Много от сегашните религиозни хора казват:

Знаеш ли, че Бог ми е говорил? Знаеш ли, че трябва да бъдеш внимателен към мене? – Знаеш ли, приятелю, че еврейският народ, на който Бог е говорил най-много, е бит най-много? Всеки човек, на когото Бог много говори, много бой получава. Виждали ли сте оная възлюбена дъщеря на майка си и на баща си, през какъв бой минава? – Защо я бият? – Защото се влюбила в един нехранимайко. Чрез тоягата на майката и бащата Бог й говори. Човек трябва да разбере смисъла на тоя бой. Младата мома понася боя, търпи, защото има идея. Тя казва: Не искам вече да вървя по пътя на Мойсея, на оня, когото познавам. Тръгвам по пътя на непознатия, на неизвестния. Ще те убием, не можеш да вървиш по тоя път! Започва гонение против момата, – Защо иде гонението? – Много естествено, майката и бащата не искат да я дадат на неизвестния, а тя страда. Другояче казано: Тя е ученичка на Божествената школа, отдето я поставят на изпитание, да провери своята любов. Казвам: Ако те гонят за нещо неизвестно, има смисъл. Ако те гонят за нещо обикновено, ти сам трябва да кажеш: „Зная, че на Мойсея Бог е говорил." Днес всички църкви твърдят, че Бог на Мойсея е говорил. Това подържат и съвременните народи. Никой народ още не е приел Христа. Ако Христос дойде днес между хората, на общо основание, ще Го разкарват от едно място на друго, да Го разпитват, отде е дошъл, де е роден, как се прехранва и т. н. Какво ще отговори Христос? Той ще каже: Ако хората, наистина,вярват, че Бог е говорил на Мойсея, щяха да вярват и на мене. Но те не вярват и на Мойсея.

Сега виждате ли тоя облак на небето? Какво ви говори той? Ще кажете, като учените, че това е облак, образуван от изпаряването на водата. Не е само това, той е жив облак. Черният му цвят показва, че той е отражение на отрицателните научни и философски вярвания. Той представя отрицателната страна на живота. Долната, т. е. вътрешната страна на облака, е светла, а горната – тъмна. Ще кажете, че тоя облак закрива слънцето и ви пречи. Знайте, че всичко, което става в природата, е на мястото си. Ако слънцето всякога грееше силно, цялата растителност щеше да изсъхне, И обратно: ако в природата съществуваше само влага, без слънце, растителността пак щеше да изчезне. Всички промени в природата са на място, те дават условия за развитието на живота. Следователно, и всичко, което сега става в живота, е в реда на нещата, няма защо да се сърдите. Сега, именно, в тая епоха, българският народ има условия да стане културен, да пречисти своите сили и да се укрепи вътрешно. Той не се нуждае от пари, защото земята му е богата. Той не се

нуждае и от чужди умове, защото умът е в него. Той не се нуждае и от чужди сърдца да го топлят, защото животът е в него. Той не се нуждае от съветите на други да работи, защото по естество е работлив. Не отричам съдействието на други умове и сърдца, но на ония, които искрено го обичат. Българинът страда от преяждане. Ако яде по-малко, всичко ще се оправи. Като яде, човек.трябва да изяде 20 хапки и там да спре. Когато купува нива, българинът трябва ,да отстъпи поне 2–3 метра от своето място за другите, да не стават спорове. Днес всеки българин иска да окоси ливадите си, да направи ниви от тях. Защо му са много ниви? – Дългове имал, да ги изплати. Не се страхувай от дълговете си, не ставай роб на условията. Така казва Тоя, неизвестният.

Еврейските пророци се обръщали към евреите с думите: О, Израилю, обърни се към Господа! Защо не казват: „Якове, обърни се!“ Българите трябва да изменят една от буквите на името си, или името на София. И България, и София свършват с буквата „я“ – опасна буква. Българите са в областта на буквата „я“. Понеже сега царува тая буква, българите говорят за купони, за ядене, за месо, за масло. Буквата „я“ владее цяла България, както и София. Вие живеете в София, без да знаете, какво означава тая дума. Буквата „С“ означава закон на реформи; буквата „о“ подразбира условия; буквата „ф“ е опасна по вибрациите си. Ако не вярвате, че тая буква е опасна, питайте евреите, които са живели при фараоните. Казвате, че не е важно, какво име носи човек. Ожени се за някоя мома, на която името започва с буквата „ф“, да видиш, не е ли важно. За да се реформира България, половината от българите трябва да се прекръстят, да им се дадат нови имена, за да не създават нещастия. Не е безразлично, какво име носи човекът, или животното. Мислите ли, че имената на вълка, на змията не отговарят на техните прояви? Ако един мирен и тих по характер човек произнася в продължение на един месец, по няколко пъти на ден, думата „змия“, непременно ще почувствува вибрациите на змията. Сегашните хора често говорят за дявола, за дяволски работи и, без да подозират, възприемат неговите вибрации. Хората мислят повече за дявола, отколкото за Бога.

„Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил“. Там е нещастието на хората, че много мислят за Мойсея, за неговия закон. Стане ли някакво престъпление, някаква кражба, веднага създават закон против кражбата. Камарите създават различни закони против престъпленията. Долу законите на Мойсея! Извадете ония закони, които преди милиони години

са написани във вашите сърдца и умове. Живейте според тия закони и ще видите, че колкото по-свободни сте от закона, толкова повече ще живеете. Колкото по-малко вярвания имате, толкова по-малко ще живеете. Вярвайте в това, което може да ви повдигне. Срещнат се двама и веднага се скарват. – Защо се карат? – Защото не вярват в това, което подържали някои учени. Защо се карате? Ти провери ли това учение? Не съм го проверил, но мисля, че съм прав. С мислене само работа не става. – Не мога да вярвам. Той започва своето верую: Вярвам в Единнаго Господа Исуса Христа. – В кой Бог вярваш ти? – Моето верую е следното: Вярвам в любовта и мъдростта, които са създали живота. Вярвам, че те са в сила да пресъздадат света. Вярвам, че живата любов и мъдрост могат да променят нашия живот, нашия обществен строй, нашите домове. Щом приемем любовта и мъдростта, ще дойдат истината и правдата. Тогава ангели ще слязат от небето да садят плодове в нашите души. Религиозните очакват да дойде Христос, да отдели козите от овцете; едните ще отидат наляво, другите надясно. Така е казал Христос, но знаете ли, какво нещо е отделянето?

Едно време сърдцето и умът са живели заедно: сърдцето е било на лявата страна, а умът – на дясната. Днес те са разделени. В новата епоха ще стане точно обратно: сърдцето ще бъде надясно, а умът – наляво. Следователно, ако искате да знаете, на прав път ли сте, вижте, дали сърдцето ви е в средата. Ако е наляво, още не сте правоверни. Христос ще тури в рая само праведните, на които сърдцето е в средата. Има ли истински православни или евангелисти, на които сърдцата да са наляво? Ще кажете, че е естествено сърдцето на човека да е наляво. Нямам време да обяснявам, че сърдцето на човека не е наляво, но хората са го изместили наляво. Изместването на човешкото сърдце наляво се дължи на слизането на човека на земята. Понеже земята го привлякла към себе си, заедно с това и сърдцето му мръднало наляво. Когато човек започне да се качва нагоре, привличането му към дясно ще бъде по-силно. Това привличане ще надвие на привличането наляво, и сърдцето ще остане повече към средата. Ето защо, мислете, че сърдцето ви е повече в средата, отколкото наляво. Забравете вашето сърдце, което е наляво. Мислете за сърдцето, с което служите на Бога. Това сърдце е в средата, а умът ви в душата. Не говоря за сърдцето, което бие в гърдите, но за онова сърдце, с което служите на Бога. То е в средата на вашата душа. Когато едно възвишено същество от горния свят мисли, вашето сърдце на земята бие. Всяко

движение е резултат на човешката мисъл.

„А Тоя отде е, не знаем.“ Неизвестното в нас, това е човешкото сърдце, т. е. чувствуването и движението. Те определят качеството и силата на душата. Както ароматът на цветята оказва слабо или силно влияние върху нас, така и нашите мисли и чувства оказват по-силно или по-слабо въздействие върху нашата душа. Правени са опити с различните цветове на растенията, специално на цветята, и са дошли до заключение, че те оказват различно влияние върху растенето на човека. Учениците на Христа поискаха да. им даде вяра, и Той им отговори: Ако бихте имали вяра, колкото синаповото зърно, бихте могли да местите планини. – Защо Христос си послужи като символ със синаповото зърно, а не с друго някое? – Защото синаповото зърно произвежда пришки. Следователно, вярата на човека трябва да бъде толкова силна, че да произвежда пришки. Питам: Вашата вяра произвежда ли пришки? – Не. – Значи, вярата ви е слаба. Ако искате да усилите вярата си, в положителен смисъл, трябва да използувате сините лъчи на светлината – ясните, не тъмносините. Те са в състояние да усилят вярата и да премахнат меланхолията в човека. Когато не мислите право, наблюдавайте изгряването и залязването на слънцето, да възприемете жълтите лъчи.

Сега очаквате да дойде Христос на земята, да оправи света. Христос е на земята, между вас и във вас. Аз Го виждам. Казвате: Какъв е тоя Христос? Аз Го виждам, но не такъв, какъвто вие си Го представяте. Вие мислите, че Христос седи отдясно на Отца, с ореол и с бяла премяна. Христос е между хората, няма защо да Го очакват да се яви като светкавица между тях. Достатъчно е Христос да ви погледне в очите, за да внесе във вас такъв пламък, който да ви направи герои, да работите за Него. Аз бих желал българите да видят тоя Христос, Който може да внесе любовта в душите им. Бих желал българите да видят тоя Христос, Който може да внесе Божията мисъл в умовете им и да престанат да се интересуват от дявола. Никакъв дявол не съществува. Аз отричам дявола като съществена реалност. Като обикновено същество, като относителна реалност дяволът съществува, но не и като абсолютна реалност. За себе си казвам: Аз не се плаша от относителната реалност на нещата. Хора с относителна същност са временни, те нямат голяма стойност. Такова същество е дяволът, от когото хората се страхуват. Светът, който Бог създаде, в началото си е бил относителна реалност, затова се казва, че Бог създаде света от нищо. В тая относителна маса се създадоха условия, за да

се прояви истинската, абсолютната реалност.

„Тоя отде е, не знаем.“ Търсете Тоя, Когото не познавате, само в себе си, никъде другаде. Вие не сте дали възможност на тоя Христос да се прояви. Вие сте приели закона на Мойсея и, когато Христос иска да ви говори, вие се затваряте за Него и казвате, че не искате да слушате глупости. Когато някой ви говори комплименти и неискрени неща, вие се отваряте за него и се чувствувате щастлив, че ви е посетил. С комплименти и Мойсей си служи. Аз не вярвам на хора, на които Бог говори. Ако и аз ви кажа, че Бог ми говори, и на мене не вярвайте. Но аз ви казвам: Бог живее в мене, и аз живея в Него. Ако и в това не вярвате, по-добре е за мене. Аз ще отида на друга някоя планета, там ще ми бъде по-добре. Ако сега ви говоря, не искам да ви направя адепти, но искам да ви видя, какви сте като хора. Приятно ми е да се разговарям с вас и да ви кажа: Не бойте се, един ден и вие ще живеете с Бога. Това казва и Христос. Дошло е време, когато Господ ще влезе в човека и ще му проговори. Днес е това време. Който казва, че времето още не е дошло, той не говори истината.

Казвам: Бог е отместил вече камъка от гроба. Излезте от вашите гробове. Напуснете затворите, направете си широки прозорци, направете си добри покриви. Живейте без ограничения, без никакви закони. Само три закона съществуват: законите на любовта, на мъдростта и на истината. Тъй казва моят Господ, с Когото живея. Тъй ме е учил Той. Така ми е говорил. Не мислете, че аз прекарвам времето си напразно. Аз работя за себе си. Аз рисувам и свиря – това е моето занимание. Музиката и изкуството е постоянното ми занимание. С поезия още не съм започнал да се занимавам, защото човешкият език е груб, не мога да си служа с него. Не искам да си служа с тоя език. Казвате: Нещастна България! – Защо е нещастна? – Защото била обвързана във вериги. Казвам: Щастлива България I Освободете се от тия връзки, от тия вериги и от хората, които не говорят истината. Освободете се от контрибуциите. – Трябват ни добри хора, да дойдат от странство. – Вие имате добри хора. Те са между вас, между вашите добри овчари и овчарки. Аз намерих достатъчно умни хора между вас. България е пълна с моми и момци, които ще свършат велика работа. Някои ме питат, отде ще дойде доброто. Отговарям: Доброто ще дойде от земята, а условията за доброто ще дойдат от небето. Когато се разтопи леда, и водата залее цялата земя, от нейната кал ще израснат най-хубавите цветя и плодни дървета. – Отде ще дойде доброто? – От най-

лошите хора в света. Дали вярвате в това, то е друг въпрос. Запишете си тия думи, и един ден ще ги проверите. Ще ме извините, че говоря така. Това е мое гледище. Имайте добрината да ме изслушате, един ден ще проверите истината. Най-голямото добро в света ще дойде от най-лошите хора. Лошите хора са покрити със сняг и с лед. Като дойде слънцето, снегът и ледът ще се стопят, ще се образува кал, която ще донесе най-големите блага. Тия хора ще бъдат носители на най-благородните и възвишени идеи; те ще бъдат най-самоотвержените хора. Такива, каквито сте, вие сами ще оправите света – никой друг не може да го оправи.

Правоверните казват: Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен ти, и домът ти, и народът ти. Тоя закон е наполовина верен. Казвам: Приеми Христа в душата си, работи в съгласие с Неговата любов и мъдрост и ще бъдете спасени ти, и домът ти, и народът ти. Ако българите ме питат, как могат да се спасят, казвам им: Приемете Христа в себе си, работете с Неговата любов и мъдрост, в широк смисъл на думата, без никакви закони и ограничения. Ако очаквате спасението да дойде отвън, тежко ви и горко ви. Нито Мойсей ще ви спаси. Той не можа да преобрази света. Той само изведе евреите от Египет и умря в пустинята. Мойсей не влезе в обетованата земя, защото не можеше да спаси света.

Дайте място в себе си на Божия Дух, Който от хиляди години хлопа на вратите ви. Вие Го търсите отвън, а не вътре в себе си. Чуйте Неговия глас. Чуете ли гласа Му, ще изпитате оня трепет на душата, който повдига и освобождава. Тогава няма да се критикувате едни – други, да казвате, че Иван е такъв, Драган онакъв. Имената на хората са формули, т. е. условия, при които всяка душа може да живее и да се развива. В тоя смисъл, Иван е ябълка, Драган е круша, Тодор е череша. Имената са формули, при които човек може да расте и да се развива. Ако искате да подобрите кръвообращението си, яжте череши. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ С тоя стих Христос изразява един велик закон, който има отношение към органическите вещества в нас. Христос е и в житото, и в царевицата, и в ечемика. Той е навсякъде и във всичко. Като взема житното зърно, казвам: Ти, който си в това зърно, влез в моята държава. Давам ти пълна свобода, можеш да живееш в мене без никакви закони. Приложи своите закони, живей свободно в мене. Когато някой иска да ми дойде на гости, казвам му: Ти ще съблечеш всички свои вярвания, ще се откажеш от баща си и от майка си, от всички закони на своята държава и ще останеш само с Господа.

Тогава ще ти дам най-добрия прием, ще ти служа, ще те нагостя добре и, като излезеш, кажи: Благодаря на тоя брат. Бог да му даде живот и здраве! Когато отивам на гости някъде, и аз искам да бъда приет по същия начин. Само по тоя път ние можем да се разберем. Това е учението, с което хората могат да се разбират. Сега се проповядва да повярваш в Господа. Не повярваш ли, ще бъдеш в пъкъла. – Защо проповядват така? – За пари. Ще кажат, че трябва да се свети масло на някого. И това се прави за пари. Това не е обида. Казвам: Долу тия заблуждения! Ако трябва да опявам някого, или да му светя масло, ще го направя без пари. Всеки си получава възнаграждението, но по друг начин.

В Америка някъде съществувала една секта, която признавала само духа. Казвали, че материя не съществува. Според тях, всичко е дух. Един американец си счупил крака и повикал един лекар да го лекува. Оказало се, че тоя лекар бил от сектата на тия, които признавали само духа. Лекарят го прегледал и му казал: Ще мислиш, че нищо не ти е станало. Наистина, минало известно време, и кракът зараснал сам по себе си. След време лекарят отишъл да прегледа болния и да му иска пари. Болният казал: Ще мислиш, че съм ти платил. Както ме излекува, така ти плащам.

Така постъпват много хора. Искат пари, задето проповядват, или светят масло. Защо ще плащате? Нито маслото сте видяли, нито Господа, за Когото ви говорят. Вярно е, че трябва да се свети масло и вода, но важно е, какво представят те. Водата представя твоя живот, а маслото – твоята мисъл. Маслото е нектарът, от който излиза човешката мисъл. Свещеникът е бащата, който трябва да освети твоята мисъл. Това значи, да ти светят вода и масло. Аз не искам да ставам свещеник. Аз съм пътник на земята, интересувам се от живота на хората. Чудни са хората, които мислят, че няма друг живот като техният. Те нямат представа за оня свят, за който ви говоря. Той е свят с висока култура. Ако бих ви завел там, не бихте се върнали на земята. Както момата напуща бащиния си дом, когато намери своя възлюбен, така и вие ще забравите, че сте жители на земята. Момата пристава на момъка и забравя родителите си. Това е истинска женитба. Приставането подразбира отказване от стария живот. Ако момата пристане на момъка, а после и двамата се връщат при бащата, това не е женитба.

Бих желал всички да пристанете, да се откажете от вашите възлюбени, които са одрали много кожи. Нали знаете приказката за слугата Стоян, който направил договор с господаря си, с условие, който наруши договора,

де одере две кожи. Господарят всякога одирал кожата на слугата. Ще кажеш на тоя господар: Нямам нищо общо с тебе. Ще напуснете стария си господар, и живият Господ ще бъде с вас. Аз не ви говоря за Господа на Мойсея, но за живия Господ, Който е във вас. И, ако това, което сега ви казвам, е съгласно с това, което живият Господ във вас ви казва, приемете го. Ако не е съгласно, не го приемайте. – Аз съм правоверен. – Аз пък искам да бъда на чисто. Когато вие ми говорите, и когато аз ви говоря, искам да зная, какви са отношенията ни към Бога.

Вярвайте първо във вашия Господ, Който ви говори, и Който е неизвестен. После ще вярвате на вашата душа и най-после на вашия ближен. Живеете ли така, никой не може да ви излъже. Така аз се уча от своя Господар, Който е мой проповедник. Дадох ви уравнението $x + y = 20$. Числото две представя Божествената майка. То е велико число. С него започва човешката еволюция. Чрез него ще познаете Бога. За това число и Мойсей не се е произнесъл. Това число представя втория ден от създаването на света. И Мойсей е премълчал за тоя ден, нищо не е казал. За другите дни е казано, че всичко, което Бог направи, е добро, но за тоя ден Мойсей нищо не е казал – нито добро, нито зло. Той е ден, в който доброто и злото се примиряват. Той е ден, в който омразата и любовта се хващат ръка за ръка. Той е ден, в който лъжата и истината заживяват заедно. Те се оженват. Знаете ли, какво значи, да се оженят лъжата и истината? Лъжата казва: От тоя ден аз ще мълча, ще говоря само истината. И омразата, като се ожени за любовта, казва: Отсега нататък аз ще любя.

„Тоя отде е, не знаем.“ Тоя непознат говори на целия свят, говори и на вас. Той ще разтопи къщите ви, и основата, на която стоите, ще изчезне. Ще се намерите върху водна повърхност. Затова, постройте си кораб като Ноевия, или поне малки и големи лодки. Като влезете в кораба или в лодката, няма да имате нужда от никакви животни. За всекиго ще има по една малка лодка и малко храна, колкото за един човек.

Сега, бъдете смели и решителни, като отидете по домовете си, да кажете на майка си: Аз приставам вече; не се подчинявам на никого – на майка си и на баща си, на брата си и на сестра си, на жена си и ла мъжа си, на всички синове и дъщери, на всички слуги и господари. Всички да се разбунтувате. Нека целият свят се разбунтува и каже: Всички ние свършихме с учението на Мойсея. Искаме да приложим учението на Тоя, Когото не познаваме, и Който ни говори. Искаме да слушаме живия Господ, Който живее в нас. Отсега нататък искаме да служим на Него.

Беседа от Учителя, държана на 9 ноемврий, 1919 г. София.

ДВАМАТА СВИДЕТЕЛИ

А и във вашия закон е писано, че на двама человека свидетелството е истинно. (Йоан 8:17)

Всяко външно свидетелство е проявление на един вътрешен разумен подтик на душата. Защо именно на двама души свидетелството е вярно, а не на единия и кои са тези двамата? Ако в съвременните съдилища двама съдещи се повикат двама, трима или десет души свидетели, които обичат да лъжат, или които не обичат да говорят истината, съдиите няма да вземат под внимание тяхното свидетелство. Мисля, правниците ще ме подкрепят в това твърдение. Имайте предвид, че говоря принципно; не засягам някой човек, за мене човешката личност е нещо относително в своята проява. Някои може да помислят, че в беседите си за тях говоря, ни най-малко. Питам ви, кое е реалното в света, цветът или плодът, листът или клончето, плодът или семката? Те са относително реалности. Ако в света вие играете ролята на лист, ако играете ролята на цвят, на клонче или на плод, или на семка, това са все различни положения, които в математиката се наричат вариации, пермутации и комбинации. Разбирате, какво значи вариации в математиката. Може някой път да се позанимаете с тях. Вариация значи нареждане, пермутация и разместване, а комбинация и съчетание. Но ако вие сте една вариация или нареждане в живота, по какво ще се отличавате? Във вашия свят влизат известни величини, които образуват известни съединения и вие сте една група или едно съединение от тия величини. Величините и това са елементи на проявения ваш живот. Математиците казват, че вариациите са съединения, в които не влизат всички елементи и имат класове. После те казват, че пермутациите са размествания, в които влизат всички елементи, следователно, нямат класове. Комбинациите пък са съединения, в които не влизат всички елементи, имат класове и клас от клас се отличава поне с един нов елемент. Към коя категория мога да ви класирам? Може вашият живот да върви само по нареждане, може да върви само по разместване и може да върви по едно съчетание на нещата, на величините. В тези математически определения се крият дълбоки истини, които сега нямам време да обяснявам, защото те са сухи кости и трябва много години да работя над тях, за да им дам живот. Такъв е законът на Природата. Има семки, които израстват в шест месеца, като например тиквата и дават

плод, а други семки, дърветата, които цъфват в 100 години веднъж. Не можем да изменим реда на нещата, който Бог е положил в Природата, защото, ако го изменим, съдбата на нашия живот се изменя и се ражда кармата. Кармата не е нищо друго, освен отклонение от правия път на човешкото развитие, а изкупването на кармата е влизане наново в правия път на човешката еволюция. Следователно, би било полезно за онзи, който обича математиката, да се позанимае с тези вариации, пермутации и комбинации. Трябва не само да мислите, че много знаете, но и да опитате знанията си; не само да ги определяте, но да боравите с тези величини и елементи. Да кажем, има нареждане от комитета, да се даде на човек по един килограм захар, то е една вариация. Може да чакаш дълго време, а може и да се върнеш със счупено ребро, следователно, ще кажеш, че вариацията е излязла несполучлива. Колкото по-скоро вземеш захарта, без да изгубиш време, толкова вариацията ще излезе по сполучлива. Разбира се, тази вариация няма нищо общо с онази в математиката; тя е само едно отражение на онзи велик духовен закон, който работи в нашата душа. Ще се върна на предмета. Кои са тези двама, които свидетелстват? Когато българинът иска да съгради някоя колиба, забива, първо два колеца и те са двамата свидетели и и Господ му казва: „Сега можеш да съградиш колибата." Отгоре на двата колеца той поставя един триъгълник и започва градежа. Когато вие искате да насновете платно, пак трябва да имате двама души, две жени, една в началото, друга в края, да навият платното. Едната жена ще увие насноваността около кръста, а другата ще почне да го навива на кросното и това трае 3-4 часа, докато образуват тази пермутация, туй разместване на нещата. Ще ви се види много смешно, че тези две жени нямат съгласие: едната тегли назад, а другата напред, като рака и щуката. Само така може да върви работата. Някой път, да кажем, мъжът е опнал платното, а жената увива и казват: „Защо тегли мъжът, ами не слуша жената." Тегли, защото иначе няма да се наснове платното. В този момент, той не трябва да слуша жената, докато се наснове то. Някой път жената тегли, а мъжът насновава и зависи, кой навива кросното. Аз ви нахвърлих една мисъл наглед проста, но иначе дълбока.

Двамата свидетели пък в Природата са светлината и топлината. Тяхното свидетелство е всякога вярно, защото там, където те проникват, има живот и растене, а там, където не дадат своето свидетелство, няма никакво движение, никакъв извор, никаква растителност, никакъв живот. Това е в Природата. А в човека, тези двама свидетели са нашият ум и

нашето сърце. Там където нашият ум и нашето сърце говорят заедно, тяхното свидетелство е вярно, както и във вашия закон е писано, че свидетелството на двама души е вярно. Христос навежда тази мисъл и казва: „Аз съм който свидетелствам за себе си и Отец е, който свидетелства за мен." В духовния свят, двамата, които свидетелстват, са Отец и Син и тяхното свидетелство е вярно. В ангелския свят, двамата, които свидетелстват, са духът и душата. В човешкия свят, са умът и сърцето. В природата са светлината и топлината. Имате една лестница на възлизане. Следователно, когато ние искаме да изменим нашия живот, трябва да разберем нещата по-обстойно. Ако се движим отгоре надолу, ние трябва да имаме предвид топлината и светлината, понеже те са отражение на Божествения свят; следователно, нашият ум трябва да бъде всякога в съгласие със светлината, а сърцето с топлината. Там, където няма светлина, умът не мисли, а там, където няма топлина, сърцето не бие. Това не са само положения, твърдения, но Велик закон. И когато ни запитат, коя е мярката или кое е доказателството, с което ние можем да докажем известни истини в Природата, ще употребим светлината и топлината; ако доказваме истини в човешкия живот, ще употребим ума и сърцето; ако доказваме истини в духовния свят, ще си послужим с духа и душата; ако доказваме истини в Божествения свят, ще се отнесем към Отца и към Сина. Не си бъркайте умовете с онези философско - богословски заключения, които казват, че Синът е проявление на Отца. То е, според моето схващане, едно криво определение на съвременния наш живот, защото, ако Синът е проявление, то е една сянка. Да се прояви нещо, то е външната страна, а Синът е нещо повече от проявление. Сърцето не може да бъде проявление на ума, нито пък умът и проявление на сърцето. Те могат да си съдействуват в проявленията, но това са вариации, пермутации и комбинации и нареждания, разместванния и съчетания. Мисълта още не ви е ясна: сега се снове платното и не виждате нищо изтъкано. Христос се обръща и казва, че и във вашия закон, свидетелството на двама души е вярно. Ние трябва най-напред да отстраним всяко съмнение от нашия ум. Съмнението в истинския живот не носи никакво добро. И в съвременния живот има хиляди причини, да се яви съмнение у нас. Как може да очакваме от другите хора това, което те не могат да проявят в дадения момент? Може ли вие да очаквате от ябълката зимно време, плодове? Ще се разсърдите ли, че тя не е била достатъчно милостива и учтива към вас? Няма защо да се сърдите, защото

тя ще ви каже: „Не навреме сте ми дошли нагости.“ Някои от съвременните хора живеят в пролетта, други в лятото, трети в есента, а четвърти в зимата. Някои казват, че всички хора са еднакви. Не са всички еднакви. Някои образуват група от вариации, други от пермутации, а трети от комбинации. Същото се казва и във вашия външен закон, който е подобие на вътрешния, понеже долното, земното, е подобие на Небесното. Ако вашето сърце и вашият ум говорят за един предмет едно и също нещо, приемете тази истина без никаква резерва, без колебание: всяко колебание ще бъде в ущърб на вашия прогрес. На съвременното общество, именно, това му липсва и то няма достатъчно вяра в себе си, вяра положителна, вяра без съмнение. Едно време, когато Господ създал света, тогава вярата и знанието, които били две богини и сестри горе в Божествения свят, решили да слязат долу, да помогнат на хората. На Небето те се познавали и се обичали, но като слезли на земята, едната влязла в ума и там се облякла според закона на ума, а другата влязла в сърцето и се облякла според закона на сърцето. Като ги впрегнали хората на работа, те мили паници, кълцали лук, готвели месо и лицата им станали толкова грозни, че сестрите не могли да се познаят. Казва някой: „Аз имам вяра.“ Да, вяра, която готви лук, която пържи месо, която мие паници, която се бори със съмнение. Така и тези две сестри, вярата и знанието, не се познали и почнали да се карат и да се препират: коя е първа, вярата или знанието? И така целият свят се разделил: едни взели страната на вярата и станали религиозни, а други хора взели страната на знанието и станали материалисти. И започнали бомбардирането: „аз съм учен, ти си невежа; ти имаш вяра, но си първокласен глупак.“ И сега имаме хиляди томове написани върху материалистична философия и вярата, но тези две сестри още не са се помирили. Когато Господ видял, че се скарали, пратил Сина си да ги помири. Казват някои: „Как ще се помирят?“ - Чрез самопожертвуване.

Някои питат: „Кой е мъжът и коя е жената?“ Жената е вярата, а мъжът и знанието. Като се карат, мъжът и жената не се познават. Жената казва: „Аз искам да бъда мъж.“ На Небето вие сте били две сестри, богини, слезли сте от небето, за да поправите света; едната се превърнала на жена, кълца лук, а другата и на мъж, отворила дюкяни, продава дини, тикви, лук и т.н. Те не само не могли да оправят света, но са го развалили толкова, че и Господ не може да го познае. Трябва право, дълбоко, искрено мислене. Мъжът и жената, като се съединят и дадат свидетелство в живота, тяхното

свидетелство ще бъде вярно, само ако бъде с мъдрост и любов. Любовта е онази велика сила, която може да понесе най-големи страдания, без падане на духа. То е вярата. А мъдростта е онази сила, с която може да се разрешат най-трудните задачи в живота. Всички съвременни мъчнотии са задачи, които ние трябва да разрешим, а не да казваме: „Господи, махни ги, не ни трябват." Майката казва: „Измъчи се моето дете, толкова задачи му е дал учителят, то отслабна, горкото, не може да се наспи." Господ не е пратил вашето дете на земята да спи. Той го е пратил да се учи. Без съмнение, сънят е потребен за временна почивка. Може да почива пет минути, десет минути, два часа или седем часа, но повече от седем часа почивка, не му се позволява.

И във вашия закон е казано, че свидетелството на двама души е вярно. Някой път в съдилището идват тия двама свидетели и казват: „Мъжът е крив, жената е права." Мъжът се обръща и казва: „Протестирам, г - н съдия, тия двама свидетели са заинтересовани, махнете ги, аз ще повикам други свидетели." И довежда други двама свидетели. Тогава жената казва: „Аз протестирам, г - н съдия, тези двама свидетели са заинтересовани." Най - после, съдията се намира в чудо и отлага делото. Затова най-голямото изкуство в правото е, да можеш да отлагаш делото, когато не можеш да го спечелиш. И вие сте адвокати, които отлагате делата си, а това значи, че оставате вашите задачи в живота неразрешени и за по-благоприятно време. „Сега и казвате като съдията и съм малко неразположен."

Не хвърляйте вината на вашия ум, че бил слаб, не казвайте: „Аз съм слабоумен." Никога не казвайте, че сърцето ви е покварено. Вие може да цитирате от Писанието, че умът е покварен; това са само философски твърдения на пророците, но вие трябва да разберете дълбокия смисъл на тези думи. Ако сърцето беше покварено, ако то не струваше нищо, Бог никога не би казал: „Сине мой, дай ми сърцето си." Той не казва: „Дай ми живота си." Трябва да го дадеш на Бога, за да те научи на великата истина, че твоето сърце е нещо възвишено и благородно, че в него се крият източниците на твоя сегашен и бъдещ живот. Никой не може да живее, когато сърцето му е неспокойно. Дори съвременната медицина препоръчва сърцето да бъде спокойно. На повърхнината му може да има малки вълнения, но долу, в основата, трябва да бъде тихо и спокойно. Може да има течение, но никога това течение да не вълнува сърцето. Когато вашият ум и вашето сърце се обърнат към Бога. Той слуша молитвите ви и решава правилно съдбата ви. Сърцето и умът са две

величини, два елемента на тази група, наречени астрално-ментален свят според окултизма, а аз го казвам веро-философен и да изкова нова дума и свят верофилософен. Следователно, свидетелството на тези двама, този закон веро-философен, се взема за истина в Божествения свят, както е вярно свидетелството на топлината и светлината във физическия свят. Светлината е качество на мъдростта, а топлината е качество на любовта, неотделна от последната. Обаче, не тази топлина, която усещате. Вие често пъти усещате неприятните вибрации на топлината. Когато имате опитността на един мистик, да паднете в екстаз, само при такова състояние, вие можете да опитате тази вътрешна Божествена топлина и качеството на любовта. Такава топлина може да разтопи и пречисти всичко. Трябва да повишите вашата топлина, не според целзиевия термометър, но като изучите алхимията и проучите вибрациите на тази топлина. Тя е толкова интензивна, че всички нечистотии, които смущават живота ви, веднага ще се пречистят. Това може да постигнете, ако изпъдите съмнението от вашето сърце и от вашия ум. Или нека употребя друг израз: извадете съмнението отвън, наемете му стая, плащайте му наем, но не го дръжте в дома си.

Като полага този Велик закон, Христос казва: „Аз съм, който свидетелствам за себе си и Отец за мен." Кой е важният въпрос, за който сме се събрали днес? Аз не разрешавам въпроса, дали след една седмица ще ви дадат по един килограм захар; аз не разрешавам въпроса, който комитетът може да разреши; аз не разрешавам въпроса, какъв мир може да се сключи. Може да се повдигнат много подобни въпроси, които не са съществени за нас. Важното е, за какво е дошъл човек на земята: имате ли душа или нямате; имате ли ум или нямате, имате ли сърце и в съгласие ли са вашите сърца и вашите умове и т.н. Често пъти сърцето ви се смущава и търсите приятел да ви премахне смущението, но представете си, че и той се намира в същото положение. Събират се група хора, образуват общество и казват: „Ние сме песимисти", и почват философски да го доказват. Те гледат особено на света, намират че не бил от най-добрите и почват да доказват научно, че този свят е най-лош. Ето аргументите им: лош бил, понеже колели кокошките, воловете, имало земетресения, войни и там подобни. „Ако бил добър, той щял да бъде другояче", казват те. Но аз казвам: „Вие, г - да песимисти, сте онези мъже и жени, които сега навиват кросното и и двамата теглят назад, но щом насноват платното, жената вземе платното, мъжът совалките и казват: „Свършихме работата" и няма

вече дърпане и противоречия в живота. Тяхната работа става свидетелство, че са работили заедно, в съгласие. Често ние казваме, че мъжът и жената се теглили като рака и щуката, но това са тези мъже, които са в две посоки: от центъра към периферията и обратно. Ако мъжът отива към една посока, жената отива към друга. Кой е прав? И двамата са прави, защото се движат от центъра към периферията. Когато и двамата дойдат в периферията и почнат да се движат, тогава са в Пътя. Когато изучавате астрономията, ще забележите, че земята и слънцето имат две противоположни движения: слънцето се движи по една посока, а земята по друга. И всякога земята пресича пътя на слънцето. Но пътят на земята е по-дълъг от пътя на слънцето. Когато на нашето слънце, за да направи едно обръщане около центъра на своя кръг, са необходими 52 милиона години, земята трябва да се обърне 25 мил. пъти около слънцето и плюс това да направи със слънцето заедно един голям кръг. Кой върши по-голяма работа? И двамата вършат добре работата си. Слънцето издава по-голяма енергия, а земята и повече време. Във физиката има един закон, че всеки, който иска да спести енергия, трябва да иждивява[122] време; следователно, ако в едно отношение вие искате да спестите енергията на вашия ум, ще иждивите енергията на вашето сърце; и обратно, ако искате да спестите енергията на вашето сърце, ще иждивите енергията на вашия ум. Защото времето се познава по посоката на движението. Аз не разисквам философски, какво е времето в самата си същност, но казвам: времето е един фактор, който определя самото движение, насоката на вашия живот. А енергията е подтик на това движение отвътре. Ако иждивявам енергията на ума, пестим енергията на сърцето и обратно, ако иждивим енергията на сърцето, пестим енергията на ума. Във всеки даден момент, вие ще се спрете върху двамата свидетели. И в съдилищата това е вярно и двама свидетели не могат да говорят едновременно: когато единият говори, другият трябва да мълчи; когато другият говори, първият трябва да мълчи; когато единият хаби енергия, другият трябва да седи тихо и спокойно. Ако почнат да говорят изведнъж двамата, съдията ще им каже: „Чакайте!“ Единият, значи ще определя времето, другият енергията. Следователно, когато единият свидетел вътре във вас говори, вие, ако сте съдия, ще кажете на другия да мълчи, за да дадете време на вашия ум да се произнесе. Не го смущавайте, нека се изкаже докрай и след туй ще дойде вашето сърце да каже и то своето свидетелство. Също и при възпитанието, трябва да сложим ума и сърцето в най-нормални отношения и да ги

оставим, да не ги спъваме с неща, които не са реални. Най - напред на вас говоря, но под думата „на вас“ подразбирам това грамадно мнозинство хора, защото всеки човек е колективно същество от милиони и милиони души заедно. Всички тези хора са разумни и слушат тази беседа. Разбирате ли? Даже някой път забелязвам, че вашите очи по-добре ме разбират, отколкото вашите мозъци. Най - схватливи в света са очите. Като погледнеш един човек, по очите ще забележиш, дали те разбира или не. Когато не те разбира, очите му са мътни. и „Ахмед бурада, акъл дишарда“, както казват турците, т.е. Ахмед е тука, но умът му е отвънка. Когато човек ви разбира, вие виждате неговия проницателен поглед фиксиран и долавяте, че той разбира всичко и че има връзка с отношенията на нещата. Всеки от вас знае това. Мнозина казват: „аз го усещам“. Хубаво, но трябва и да го долавяш с ума си. Ако ти си слушал само свидетелството на твоето сърце, а не и свидетелството на ума, ти си на крив път на развитие. Ако светлината в тебе работи повече, отколкото топлината, пак си на крив път. Някой път у вас, чувствата са интензивни. Като дойдат в извънредна радост децата почват да скачат, след това настава в тях преходно състояние и те почват да плачат; тази радост не е естествена. При възпитанието, трябва да се създаде едновременно работа и за сърцето, и за ума. И аз ви моля, когато някой човек говори, никога да не го спирате със своите мисли. Ако не искате да го слушате, отдалечете се. Дъщерята каже на майка си: „Аз не искам да те слушам“, или майката каже на дъщерята: „Аз не искам да те слушам.“ Този, който не иска да слуша, повтарям, нека се отдалечи. Много пъти се случва и друго: детето се въодушевило от това, което учителят е разказал при урока, идва в къщи и почва да го разказва на майката, а тя изведнъж рече: „Махни се и не искам да слушам твоите глупости.“ В този случай майката прави голямо престъпление. Тя трябва да изслуша своето дете, да чуе какво му е казал учителят; то дава, своето свидетелство. След като го прекъсне така грубо 10-20 пъти, детето сигурно ще хване кривия път в живота и това е по отношение на ума. Някой път пък сърцето на дъщерята се е въодушевило, но майка , като се оженила станала философка, ще я спре с думите: „Не се води по глупостите на твоето сърце, не го слушай! - Парички, парички! Желанията на сърцето са илюзии на младежта и трябва месце за ядене.“ И днес спират крехката душа на дъщерята и това не е важно, утре онова не е важно и и тя става като майка си и започва да казва: „Това е глупаво, реално е еди-какво си.“ Реално беше това, което чувствуваше това

момиченце, дъщерята, в своето сърце, по-реално от него няма. Как искате да опитате нещо: с езика си, или със сърцето си? Ще приведа пак онзи пример, който съм привеждал и друг път. Един турчин кълцал кафе в един голям каменен хаван с голям дървен чук и като чукал казвал: „Хъ!" Минавал край дюкяна му един човек и му казал: Аз съм без работа, предлагам услугите си, искам да ти помогна в тази работа. Ти ще чукаш с чука, а аз ще казвам: „Хъ!" - Почнали работата. Турчинът вдигал и слагал чука, а помагачът викал: „Хъ!" Счукали кафето. Турчинът почнал да прави кафето и като вземал пари, слагал ги в касата и нищо не давал на съдружника си. Последният се засегнал, завел дело за неизпълнение договора на съдружието. Съдията попитал, как стои работата и като му разказали, поръчал да направят една тенекия и казал на кафеджията: „Като взимаш пари, ще ги пускаш в тенекията и тенекията ще каже: „Тин!" Това ще бъде заплатата на съдружника ти, който казваше: „Хъ!" Вие, които слушате вкуса на вашия език, то е както се казва на турски: „нефес-орта". Така че, и във вашия закон е писано, че свидетелството на тези двама души е вярно.

За да можете да разберете философията на живота, трябва да имате чисто сърце и чист ум. Най - напред трябва вашите ум и сърце да бъдат в такова положение, което умът да схваща нещата, когато трябва и сърцето да ги чувствува, когато трябва. Но ще каже някой философ: „Вие не може да чувствувате и мислите като ангелите." Когато дойдете до тяхното положение, ще чувствувате като тях. В живота има разни стадии на развитие; всяка минута, всяка секунда носят своите качества и сили. Не се стремете всички да бъдете еднообразни, еднакви. Когато Бог първоначално е създал света, всички хора, които излезли от центъра на битието и тръгнали по разни посоки, като слънчевите лъчи, всяка от тях е понесла по нещо от този Божествен център и разни дарби, разни чувства и пр. Няма двама хора еднакви в света и не може да бъдат еднакви, макар разликата между едната и другата да бъде малка.

Когато изучаваме астрологията, ще видите, че се намирате на известен градус от една или друга четвъртина на кръга, а тази дъга от 90 градуса е равна на четвъртината от така наречената платоническа или полярна година, сиреч на един промеждутък от 6300 години. Двама души може да ги дели една дъга от 90 градуса , или все едно един период от 6300 години. Да кажем, че единият а е в началото на кръга, а другият на 90 градуса от него, който период е равносилен на 6300 години. Душата е с 6300 години

по стара от душата ; следователно, тя има повече знания и опитност от . Душата , която е на същия диаметър с , но на противоположен полюс, е още по-стара и по напреднала. Докато има да извърви низходящата половина на кръга, се движи по възходящата му половина. Те ще извървят равен път, но знанията, които ще придобият, не ще бъдат еднакви. Едната част на кръга означава слизане, а другата възлизане; във възлизането се придобива едно знание, а в слизането друго. Следователно, когато от висотата на ума, ние слезем към сърцето, умът придобива едни знания, а когато сърцето се движи отдолу към ума, придобива други знания и чувствувания. И тогава формулата е следната: умът, като слиза надолу, придобива умочувствувания, а сърцето, като върви нагоре, придобива сърцемисления. Ще кажете: „Каква е разликата?“ Разликата е тази, че когато преодолява сърцето, има по-голяма светлина. Когато зрее плодът, житото, непременно трябва да има топлина, която помага на узряването. Когато трябва да стане растенето в нас, непременно трябва да преодолява умът. Онзи, който иска да расте правилно, умът му трябва да има надмощие. Растенето и знанието са от ума, а развитието и от сърцето. Това са два велики процеса на нашето развитие и следователно, тяхното свидетелство е необходимо и вярно. Господ казва: „Да работите съобразно с вашите сърца и умове; тогава ще имате велико развитие в света.“ А сега четете философски книги, какво казал Кант и др. Какво означава тази круша? Цъфнала и дала плод. Какво прави котката? Мяучи. В това мяукане тя може да иска месце или да търси своите деца. Ще рече, има разлика между мяукането. Някои говорят, ама какво говорят? - Глупости. Що е глупост? Ако вляза при умопобъркани, от тяхно гледище, аз ще бъда глупав, макар да съм философ. В едно общество от материалисти, религиозният човек ще бъде глупав и обратно. Аз казвам, че и двамата са умни: и материалистът, и духовният човек и онзи, който служи на вярата, и онзи, който има знания. Ние им слагаме веднага етикет „той е глупав човек“, или: „той е безверник, не го слушайте.“ Нито едните, нито другите имат правилно разбиране за Бога. Ще ме извините, Бог в моето схващане не е никакво понятие, никаква идея. Ние имаме понятие за нещата, които Бог е създал, за неговите проявления, но за самия Него нямаме никакво понятие. За Божията любов и за Неговата мъдрост имаме понятие, но Той е повече от любовта и мъдростта, които се проявяват. Вие може да имате понятие за тях, но ако искате да кажете, че сте добили дълбоки познания за Бога, правите си само илюзия и ще се самоопровергаете. От хиляди

години р.Искър е правила пакости на околните села. Колко къщи и местности е наводнявала и отнасяла! Шопите, като се давели, казвали: „Така е писано.“ Сегиз-тогиз ще впрегнат водата за воденици, докато придойде реката и я отнесе. Но съвременните хора излязоха по-умни, те впрегнаха Искър и произвеждат електрическа енергия, с която осветяват къщи и карат трамваи. Виждате каква енергия има този пакостен Искър. Той е казвал на хората: „Впрегнете ме на работа, аз ви нося много нещо, ако не ме впрегнете, ще правя пакости.“ Ще ме запитате, защо ви говоря за Искър. Вашето дете е като Искъра. Казвате: „Аман от това дете! Защо ми го даде Господ? Прави ми толкова пакости.“ Направете както сте направили с Искъра: пробийте тунел, сложете турбини, пуснете водата и ще произведете електричество, което ще сложи в движение кола и ще осветява къщи. Учените педагози казват: „трябва да възпитаваме децата да станат религиозни, да имат знание, да почитат баща си и майка си.“ Разбирате ли това? Нито вие, нито онези педагози са разбрали. От 8000 години, все това се говори, да се възпитат хората и да вярват в Бога. И който не вярва, ще бъде безверник, а Христос казва: „Свидетелството на тия двама е вярно.“ Само онова свидетелство в нас е вярно, което сърцето и умът ни дават едновременно. Само онези неща в природата говорят истината, които са несменяеми. И когато някой казва нещо от своята опитност или цитира, кой философ и математик какво е казал, според моята математика, изключвам от казаното първо 50% и после още 25% и след това ще се позамисля, към коя група спадат останалите 25%, дали към вариация, към пермутация или към комбинация и нареждане, разместване или съчетание.

Какви са нашите отношения към Бога? Някои казват: „Да ни помогне Господ да се наредим, да наредим децата си, да оженим дъщеря си, после да имаме дечица, да имаме пълни хамбари, волове, това да ядем, онова да пием и т.н..“ Всеки ден нареждаме и най-после умрем. Попът дойде и започне: „Благословен Господ Бог наш“ и свърши: „Успокой, Господи.“ Този, който иска да го нареди Господ, трябва да мине през всички тези вариации, пермутации и комбинации, а не да остане само в нареждането. България сега издава само предписания и нареждания. Това не е нищо друго, освен претоварване на камилата: слагат провизии и стоки, докато се счупи гърбът. Онова, което Бог свидетелства вътре в нас, то е Духът, който говори и ние, като чада Божии, трябва да умеем да се вслушваме в Неговия глас. Преди няколко дни дойде при мене един младеж, запасен

офицер и ми разказа, че се разболял от неизлечима болест. Той бил на умиране, но попада му една книжка за лекуване чрез глад, струва ми се, от някой си д-р Мюлер. Решава и той почва да гладува, и това продължава 22 дни. Разказа ми опитността, която е получил в първия, втория, третия ден. Резултатът бил, че неизлечимата болест изчезнала. Тогава отишъл в Пловдив при лекаря, който по-рано му казал, че болестта му е неизлечима и казал: „Изследвай ме." Докторът го изследвал и му казал: „Здрав си." Този човек приложил глада със своя ум и сърце. След това се прояснява умът му и от материалист той става духовен. Той разбира, че в света има и друго нещо освен онова, което хората познават. От това се разбира, че той е прогледнал, станал е до известна степен ясновидец, отива той при един вярващ и казва, че духът го навел на тази идея, но той си казал: „умът му е малко слаб." За тях е вярващ само онзи, който вярва в кълцаното месо, в пиенето, в парите и неговият ум е на мястото, а да вярваш в духове, считат те умопобъркан. От тяхното гледище, едни са умни, други глупави, обаче, от моето гледище всички са добри. Вестниците пишат: „Този е изедник, онзи е разбойник, да се накажат тези изедници, разбойници, кърлежите народни и т.н. Те гледат на нещата едностранчиво, а трябва да имат вяра само в положителните неща. Видимите неща трябва да се изхвърлят навън, те не са в Божествения свят. Ние трябва да проникнем дълбоко в нашите души и сърца; да кажем в себе си, че сме синове Божии, че сме излезли от Божествения център и затова ще вършим волята Божия. Някои казват: „Искам да бъда добър." Крив път си хванал: никога няма да бъдеш добър; ти трябва да вършиш волята Божия. Ти може да си добър, но като не вършиш волята Божия, ти си лош. Съвременните хора трябва да решат да вършат волята Божия в пълния смисъл на думата. Но не така, както я разбират, защото това, което те вършат, не е волята Божия, а служене на себе си. Да изпълняваме волята Божия значи, да почувствуваме единство с Бога. Тогава ни обгръща радост и гледаме на всички хора тихо и спокойно, защото знаем причината и последствията на техните недостатъци. А ние, когато слугуваме на себе си, не се разбираме, и от това произтича злото в света. Ако вашето сърце спре за половин час, то ще почне да мирише; така и умът, ако спре да работи, ще се вмирише. Казват за някого, че дишането му спряло. Лъжат: когато дишането и биенето на сърцето на физическото поле спре, душата почва да работи. Това е опитност, която са имали всички, които се занимават с духовните науки. Някой пита: „Какво ще стане с мене, когато спре сърцето ми да

бие?“ - Ще се пробуди твоята душа. „Какво ще стане, когато спре работата на моя ум?“ - Ще се пробуди Божественият дух. Не ви препоръчвам и не ми е намерението да ви накарам да постите 22 дни както онзи момък, за който ви говорих. С това не се постига нищо, ако нямате вяра; но ще кажа, че според мене, този момък се е освободил от едно съмнение и е пробудил Божественото в себе си. Ако искате да изпълните всички ваши задължения, да премахнете всички нещастия, постете 5-10-15-20 дни и тогава ще научите и причините на всичко. Но заедно, и сърцето и умът да ви го подскажат. Тогава постете и резултатът ще бъде отличен. Но ако сърцето каже: „пости“, а умът „недей“, не започвайте. Някой ще каже: „И без пост може.“ Не може. В известен момент на живота, когато трябва да усилим нашата воля, да я съединим с волята Божия, да видим свидетелството на тези двама души, трябва да постим.

Сега, за влиянието на планетите върху хората. Онези, които се намират под влиянието на земята, знаете ли как ще се отрази то върху тях? Ще ги направи алчни за имане. Когато констатирате известна алчност у човека, то показва, че земята има влияние над него. Когато у вас се породи желание и движение да довършите или да създадете нещо, върху вас има влияние Меркурий. Когато вашето сърце почне да обича и да люби, вие сте под влиянието на планетата Венера. Когато Марс влияе върху вас, у вас ще се породи желание да се борите, да се покажете, че сте силен и мощен. Когато планетата Юпитер има влияние върху вас, ще почнете да се въздържате, ще станете малко по-умерен, мълчалив и ще се стремите към свобода и братство. Когато Сатурн има влияние, ще се усили вашето чувствуване, вашето обоняние. Когато Уран има влияние, ще се усили вашето сърце. А пък когато Нептун започне своето влияние, тогава у вас ще се засили виждането, ще станете ясновидец. Всички тези планети от слънчевата система със своите влияния предизвикват у хората разни прояви. Когато едновременно действуват всички планети, които са живи и разумни, тогава сме в хармония. Когато кажете, че не обичате света, подразбирам, че сте под влиянието на земята. Вие искате да имате всички богатства на този свят, но затова пък ще се отдалечите от Бога. Не сте дошли на земята да бъдете богати, а да придобиете знания, да разбирате тези двама свидетели, за които ви говоря. Трябва да проучите вашето сърце и ум. Те са двама професори, които ви учат. Сърцето е отличен професор; то е онази богиня, за която ви говорих; то е вярата, то е любовта. А в свръзка със знанието то образува религията на земята. Разбрахте ли

този професор, който е вътре във вас? Казвате: „Моят ум е глупав.“ Това значи, че вашият професор, който ви е учил, е глупав човек и не е разбирал професията си. Аз ви казвам, че вие не разбирате, или не слушате ума и сърцето си. Някой ще каже за другиго, че не вярва в Бога. Аз пък ще кажа, че той не вярва в сърцето си. „Ами той не е умен човек“; аз казвам: той не вярва в ума си. Онези, които се отчайват от този свят, които искат да се самоубият, не обичат светлината. Никой не иска да се самоубие на високо място, на планина, а на някое тъмно място, в някоя изба. Онези егоистични сили, които искат да ви попречат на развитието, произвеждат във вашия ум затъмнения, за да може да се извърши престъпление и да кажат, че умът е извършил престъплението. Богинята, която е слязла от Небето, не прави престъпления. Също и сърцето, вашата вяра, тази богиня, която е слязла отгоре, не върши престъпления. Следователно, казвам на всички ви: „Вярвайте в сърцето си, вярвайте в ума си, тогава ще дойдете във второто положение и ще повярвате в душата и духа си, след това в Бога и в Неговия Син. Само така, вие ще придобиете истинска философия за разбиране Великия закон на Природата.“ Вие питате, какво е вашето предназначение. Софиянци трябва по 4-5 пъти да излизат на Витоша лятно време, да посетят всички водопади, да излязат и на Мусала, и на Белмекен. Обувки трябват, а те сега са скъпи.“ Екскурзии, екскурзии нагоре, по планината! А тези екскурзии са стимул, който ще развие ума и сърцето на човека. Трябва непременно да се изкачвате на високи места. Като казвам „изкачване на високо по планините“, употребявам един символ. Който иска да развие своя ум, трябва непременно да се изкачва на високо място. Който иска да развие своето сърце, трябва да слиза към ниски места. И едното, и другото е геройство. Колко пътешественици са искали да се изкачат на Хималаите, но не са успели, защото са недосегаеми. Така и в човешкото развитие има места, където човешкият ум не е могъл да се качи. В България някои даже не знаят Мусала, а кой знае, колко малко са се изкачили на този връх. Аз смятам, че на десет хиляди, едва един е достигнал горе, а понеже за мен Монблан е мярката, с която се мери европейският ум, ще кажа, че малцина са достигнали върха на тази планина. Ще ми кажете: „Това са отвлечени работи, които нямат никаква връзка с нашия комитет по прехраната. Знаете ли, в какво трудно положение се намираме: масло, сирене и прочие продукти няма.“ Комуто трябва масло, нека дойде при мен, аз ще му дам и ще му дам метод да си изважда масло от природата. Вие може да имате

масло, колкото искате, ако тези двама свидетели говорят във вас вярно. Елате, ще направим опит. Аз поставям тази Божествена наука на жив опит: с онези от вас, в които тези двама свидетели говорят, ще направим опита. И знаете ли, какво ще бъде тогава положението ви? В Индия един велик учител, брамин, имал крава, която била толкова красива, че местният княз искал да му я вземе; направил опит да я купи с пари. „Не искам никакви пари", отговорил браминът. - „Ама да ти дам толкова пари, колкото тежи кравата"и и „И целият свят да ми дадеш, не си давам кравата." и „Ще я взема насила!" - „Опитай се!" - Князът изпратил десет души стражари, да му вземат насила кравата, но браминът махнал с ръка и те се проснали на земята. Князът праща хиляди души, браминът пак махва с ръка и те също се прострели. Пратил 20 000 души и всички се прострели на земята. Човекът не си давал кравата. Князът се убедил, че този човек е силен, отишъл при него и му станал ученик. Той искал да проучи, как браминът добил тази тайна сила. Започнал той да живее като него: Преживял хиляди години, опитал се да му вземе кравата, но пак не можал. Прекарал и учил други хиляди години и пак се опитал, но не успял. Прекарал още хиляди години, всичко три хиляди години и видял, че станал по-силен от брамина, но сега вече си рекъл: „Защо ми е неговата крава и не ми трябва." Намерете тази крава, тя е вътре във вас и като я намерите, вие ще имате и млечице, и масло, и всичко и мед и мляко ще потече, както се казва. Едно време в Палестина текло мляко и мед и двама души носели един грозд, а сега там не тече нито мляко, нито мед. Има причини за това. Дайте място в сърцето и ума си на всичко, каквото считате за добро в света и това е първото правило. „Всичко е добро", казвате. То не е така, но кажете, че е така и ще стане така. Кажете, че е добро, вие ще се обърнете към друга посока. Кажете: „Не искам неговите пари, защо ми е този товар." Лошо е, когато желаете нещо и не можете да го имате, или да го носите. В дадения момент, например, какво ще ви ползва богатството, когато утре може да стане някоя катастрофа? Сега се готвим, уж за другия свят, а не вярваме в него. Ако почне някой сега да говори за духове, другите ще кажат, че му е изхвръкнал ума. В Америка имало един проповедник, който като държал речи, много обичал да преувеличава нещата. Той имал един приятел на име Жан. Извикал го и му рекъл: „Ще ми направиш услуга, като чуеш на събранието, че преувеличавам нещо, ще завъртиш с показалеца ей така." Проповедникът държал един ден проповед за Самсон, който хванал триста лисици и

почнал да обяснява, че опашките на тези лисици били извънредно дълги и по три метра. „И това е факт, защото го казва еди-кой си автор“, казал той. - Привежда и цитира, неговият приятел махнал с показалец. „Но, продължил проповедникът, това ми се вижда невероятно, аз предполагам, че опашките са били дълги два метра.“ Почва да цитира друг автор, приятелят му пак махнал с показалеца. „Но и това пак ми се вижда невероятно, обаче, те сигурно са били един метър дълги“ и почнал да го доказва пак с цитати; приятелят му отново помахва с показалеца. „Но, казва проповедникът и това ми се вижда неестествено, сигурно е, че опашките са били дълги колкото на нашите лисици и около 50-60 сантиметра.“ Жан пак махнал с показалеца, но проповедникът скокнал и извикал: „Жан, повече от това не съкращавам вече.“ Опашките и в Самсоново време са били толкова дълги, колкото и в наше време. Какво има тук да се аргументира, че еди-кой си автор казал това или онова? И хората четат разни философи, четат, докато най-после биват принудени да погледнат истината в Природата: как са нещата действително в живота и това, което говорят сърцето и умът. Бъдете верни на тези два принципа и вие ще имате подкрепата на невидимия свят, който е около вас и помага на всекиго, който търси истината. Ние не сме сами на земята и няма защо да се грижим за своята прехрана, всичко е приготвено. Едно време, когато Господ изведе евреите от Египет и ги прекара през пустинята, даде им манна да ядат и им заповяда всеки ден да събират само за този ден. Да не събират за два, освен за съботата; обаче, евреите, научени в Египет, който представлява и сегашния свят, не послушали, събирали манна за два дни, но тя се разваляла. И ние, съвременните хора, в стремежа си да трупаме за бъдещето, не даваме дори почивка на ума и сърцето си. Затова всичко в нашия живот се разваля. А знаете ли, какво значи това? Също както детето иска да ангажира майка си през целия ден. Ние казваме за такова дете, че е непослушно. Има време и за детето, а има време и самата майка да посвети за себе си. Не мислете, че вашето време е изключително за вашите деца, нито тяхното за вас; част от вашето време трябва да бъде посветено и на Бога, и на вашите ближни. Всички хора трябва да посветят известно време на това, да познаят какъв е Великият закон. Трябва да се посвети известно време на Бога. Но какво правите вие? Отивате и си гледате търговията или работите. И какво се случва? Изгубите десет пъти повече време. Ще каже някой: Посочете, къде има статистика в света да установи, какво се е случило на онези търговци, които не са изпълнили

закона, и на онези земеделци, които не са постъпили съобразно с него. Дойде някой път при търговеца беден човек, който проси и това значи, че Господ иска от човека да посвети известно време и Нему; нека му даде нещо, нека му каже блага дума; но често той му казва: „Махни се и имам работа.“ Господ тогава пише в своя тефтер, че еди-кой си не е посветил дадено време Нему. Търговецът постъпи така 3-4 пъти и виждаш и дошла криза, изгубил 100-200 000 лв. Взема му ги Господ, защото не изпълнил закона. Със земеделеца, който не изпълнява закона, какво става? Сее 2-3 години, но нивата не ражда и защото е отказал да посвети един малък момент на Бога. Свещениците пък ще кажат, че всичкото време човек трябва да посвети на Бога. Много добре, но те не правят това. Мойсей, който е дал закона за почивката, е бил много по-умен и казал е: „Шест дни работи за себе си, за жена си, за децата си, за приятелите си, а седмия ден е на Господа Бога твоего.“ Тази почивка е необходима за тебе, за да влезеш вътре в себе си и да прецениш опитността, която си имал през деня на седмицата. Ще кажеш на жена си и на децата си: „Оставете ме свободен, днес да послужа на Господа.“ Но децата се биели, жената била неразположена; оставете ги, не ги прекомерно съжалявайте. Ако жалите вашите близки и приятели в този ден, вие ще излезете вън от Божествената хармония и ще изгубите един велик момент от живота си. Дойдат хора при мене и ми се оплакват, че няма, какво да ядат. Аз съм опитал всички методи на ядене, с които хората се хранят. Ял съм по една ябълка, само боб, и пак съм преживял. Според мене, само хлебец е най-хубавата храна. Но това не било хигиенична храна. Месцето, масълцето, маслинките, пастърмата, супица, направена от агнешки дробчета и те са още по нехигиенични. Казват: „Да се яде така, както препоръчваш, то е калугерска работа.“ Заблудили сме се с животински ум и сме станали месоядци; заблудили сме се с инстинкта на свинята и сме станали всеядци и свинята яде всичко, от нищо не се отказва. Веднъж дойде при мене един поп и като говорех така, той ми възрази: „Аз имам здрав стомах и всичко мога да ям.“ и Дайте му, всичко, каквото иска да яде, рекох. След като яде, боледува цели два дни. Казва? - „Неразположен.“ Приятелю, стомахът ти казва, че ти не си умен човек. Когато ядем, ние трябва да благодарим на нашата душа, че ни е дала всичко, каквото ни е необходимо. Не ни трябват никакви излишества; необходимото за нас е да познаем нашия ум и нашето сърце; те са Божествени. Търсете само необходимото в света, търсете го в мисълта, в сърцето, в живота; то не остава във вас никакъв

излишък, от който всякога остават нечистотии у човека.

Само ако се обърнете към ума и сърцето, вие ще можете да реформирате вашия живот и обществото, ще разрешите едновременно и двата въпроса. Всеки ще работи това, което му е дадено; няма да работите едно и също нещо, понеже службите са разнообразни; всеки ще работи според своето разбиране. Като влязат в този велик Божествен план, за който ви говорех, българите и България ще уредят живота си. На България препоръчвам да направи опит и да послуша ума и сърцето си и и в десет години отгоре ще се оправи. И всеки българин нека направи опит и да слуша ума и сърцето си. Никой да не изнасилва другиго. Така, ако приятелят на някого не върви по правия път, нека той насочи своя ум към него и по този Божествен път ще му прати помощта си и животът му ще се измени. Когато цветето не е поливано дълго време, то казва: „Вода, вода!“ Когато има влага, казваме: трябва му светлина и топлина. Тази влага, тази вътрешна топлина и светлина е на нас потребна. Някой ще каже: „Това е мъчно да се приложи.“ За прилагане на това Учение се изискват герои, а не страхливци. Не какво са писали философите за минало време, не какво пишат сега учените, не какъв е сегашният ред и порядък, а това, което самата Природа ни учи, за какво сме създадени и това е за нас важно. Нима сме създадени да ставаме жертва по бойните полета? Нима да бъдем палачи и да бесим хората? Ни най-малко. Бог ни е създал с велики цели. Ние минаваме за културни и като православни, протестанти и католици, уж служим на Бога, а всички еднакво колим кокошките и агнетата. Още не сме културни хора; отсега нататък бъдещето е на истинската култура и Културата на нашето сърце и на нашия ум. Да няма две чувства и две мисли у хората върху нещата; да казваме всякога право; всякога да държим доброто в нашето сърце и да бъдем готови да се самопожертвуваме за него. Аз съм готов да се пожертвувам за онова, което вярвам; това аз съм опитал. Аз виждам това, което другите не виждат. За предпочитане е да носи човек халат и да има свеж ум, да говори истината, отколкото да носи корона, да заема високо положение в света и да бъде последен лъжец.

Братя и сестри, знаете ли колко сте се заблудили вие! Едно време, когато вие излязохте от Небето, какво ми казахте, знаете ли? Какви хубави идеали, каква велика програма, с какви задачи излязохте оттам! Вие бяхте красиви и мощни, както аз ви зная, а сега като ви гледам, съжалявам ви. И ако можех да плача, бих ви оплакал. Бих плакал не за вашите страдания, а

за вашите заблуждения, че не знаете, как да бъдете щастливи на земята и не искате да разберете, къде ви е щастието. Животът в сегашните му условия е робство, голям затвор. Не си правете никакви илюзии, разберете положението и излезте от него. И вие, като сте в затвора, мислите като хора, как да го реформирате, та затворниците да живеят добре. А пък аз ви казвам: „Излезте от този затвор!“ Някои ще кажат: „Не му е дошло времето“ и предпочитат да живеят с хиляди години в затвора. Не, пет години са се изминали, изтекли; срокът е минал, не е ли дошло време да излезете от затвора? Хиляди години са се минали и вие още седите в него. Вън от него! Ще повикате стражаря и ще му кажете: „Ние сме осъдени, на основа на еди-кой си закон, да лежим толкова години. Срокът е вече изтекъл, искаме да ни освободите.“ Издигнете вашия ум и вашето сърце и апелирайте към Бога, повикайте го да ви освободи от затвора. Всичко това, което вие виждате сега, ще се срути издъно в десет години, няма да остане нищо от тези закони. Такъв ще бъде свършекът на този свят с неговата сегашна извратеност. Ще настане Нова култура, когато хората ще слушат своето сърце и своя ум и ще живеят братски, според дълбокото разбиране на онзи закон, който казва и а и във вашия закон е писано и че свидетелството на двамата е вярно. Не ви казвам да станете песимисти, но бъдете герои, работете между всички и казвайте на всички, че е дошло вече време да живеем човешки живот на земята. Ами други не желаят. Ще ги обидите, защото правото е на наша страна. Ще се създаде общо братство по целия свят, ще се смъкне това робство, ще се приравнят богати и бедни, учени и прости, ще се приравнят всички по закона на мъдростта и любовта. Това ще бъде Новата култура. Въоръжете се с тази мисъл, бъдете герои и не се плашете от нищо. Доста сте служили на дявола. Хората вярват на него повече, отколкото на Бога. Кажете: „Отсега нататък, ние ще вярваме в живия Господ, Който движи света и Който е решил да го реформира.“ За това, Той е пратил своите слуги. Ако вие не го извършите, камъните ще оживеят и ще преобразуват света. Писано е: дърветата и животните ще станат, а вие, ако не станете, ще бъдете последни в Царството Божие.

Ще кажете, че съм строг. Ще ме извините, това не е строгост. Казвам само, че вашите отношения като братя и сестри, не са каквито Бог изисква. Казвам ви самата истина. Оставете ежбите между вас, защото няма причини за тях. Но казвате: „Аз съм православен“, „аз съм католик“, „аз съм евангелист“, „аз съм комунист“, „аз съм теософ“, „аз съм спиритист“,

„френец“, „българин“ и пр. Когато Господ създаде света, ние не бяхме разделени на разни вероизповедания и народности. Сега станахме и французи, и англичани, и италианци, и tuiti quauti. Да се обърнем към великата Истина, която ни сочи Бог и ни зове към велика работа. Сложете сега ума си и сърцата си на работа, да създадем една велика вълна в света, която ще ви вкара в пътя на съгласието и на великите закони на Природата и бъдете уверени, че бъдещето ще бъде ваше.

Беседа, държана на 16 ноември 1919 година.

И ОТИДЕ, ТА СЕ ПРИСТАВИ

И отиде, та се престави едному от гражданите на онази страна, който го проводи на полетата си да пасе свине. (Лука 15:15)

Тук важни думи са „отиване и приставане“. Казва се: Отиват на бойното поле да се бият; отиват да печелят пари; отиват да придобиват знания, да орат на нивата и т.н.

„Отиване и приставане“. Кой пристава и на кого пристава? Момата пристава на момък за дълго време. Слугата пристава на господаря си за кратко време, най-много за година или за две години.

„И отиде, та се пристави едному от гражданите на онази земя.“ Коя земя? Онзи, който отишъл и се приставил бил млад, способен момък, син на заможен човек. Този син, вместо да започне в бащиния си дом с науката на събирането, казал на баща си: Татко, дай ми дела, който ми се пада. Значи, синът искал делба – започнал с последното действие на аритметиката – с делението. И бащата, според желанието на сина си, започнал със същото действие. Момъкът отишъл в чужда страна и приложил умножението. – Какво умножава? – Умножава приятелите си – моми и момци, умножава угощенията си, по цели дни и нощи пилее парите си в ядене и пиене. Какъв бил резултата от живота му, който започнал с умножението и делението? – Изпоял и изпил всичкото си богатство и се принудил да отиде и се представи пред един гражданин на онази страна, който го пратил да пасе свине. При това, синът на този виден човек бил евреин. Най-големият позор за един евреин е да пасе свине. Какво научи той от свинарството? Да оре земята. Със зурлата си свинята разорава земята. Така постъпват някои моми като се оженят. Щом мъжът ѝ отиде на нивата да оре, и тя тръгва след него. Бразда след бразда се нареждат, и нивата неусетно се разорава. Като гледа мъжа си и свекъра си как орат, и младата булка научава този занаят. Ако научи в скоро време занаята, всички казват, че е умна жена. Обаче, синът на видния човек започнал да работи по обратен път: първо пасъл свине, а после се научил да оре земята. След това се научил да сее нивите и най-после се върнал при баща си.

Сегашните хора, като този млад човек, изучават четирите аритметически действия и постепенно навлизат в алгебрата, дето се

натъкват на величини, които се увеличават и растат, и на други, които намаляват. – Кои величини могат да се увеличават и намаляват? – Живите величини.Те са неизвестни за човека, затова се стреми към тях. Така той навлиза в страната на радостта и веселието, които постепенно го водят към упадък, т.е. към свинарството. То е символ, който означава нисшите желания на човешката душа. Когато пасе своите нисши желания, човек сам се понижава и, ако влезе в някое общество, между разумни хора, всичко разбърква. За такъв човек се казва, че е несретник, защото е започнал с делението и работи с низшето начало в себе си.

В първа глава на Битието се говори за създаването на света. И рече Бог: „Да се събере водата, която е под небето, на едно място, и да се яви сушата. И стана така." Оттук се вижда, че Бог е започнал създаването на света чрез действието събиране. Първият човек също бил създаден чрез събиране. Когато дошло ред до жената, Бог приложил изваждането. Той приспал мъжа, извадил от него едно ребро и създал жената. Когато се вади нещо от дадена величина, тя се намалява. Намаляването показва, че движението се извършва в противоположна посока. Оттук вадим заключение, че малкият син, който пожелал да напусне бащиния си дом, започнал с изваждането, т.е. с намаляването и с движение в обратна посока на събирането.

Като се изучават различните математически действия, дохождаме до постоянните и непостоянните или преходни величини. Само Бог е постоянна величина, а всички останали величини – хора, животни, растения, минерали се видоизменят, т.е. постоянно се увеличават и намаляват. На тези процеси, именно, се дължи развитието на човека и на всички живи същества. Младият човек напуснал баща си, с цел да отиде в широкия свят, дето величините се увеличават и намаляват. Желанието му е добро, но погрешката му се заключава във факта, че той влязъл в света на удоволствието, а не в света на труда. Много синове на богати хора избират същия път. Те търсят другари за ядене и пиене, за яздене на кон, за различни спортове и, когато изгубят всичко, връщат се у дома си окъсани, слаби, немощни и казват: Всичко изгубихме, но придобихме поне нещо от културата. Те са на крив път – нищо не са придобили. Това е култура на израждането, на низшето в живота.

„И отиде, та се пристави едному от гражданите на онази страна." – Кой е този гражданин? – Природният ум или нисшият манас – господарят на тази страна. Когато се намирал в трудно положение, младият човек се

обръщал към този гражданин да го пита, какво да прави. Той му давал съвети, да краде, да се кара с хората, да се бие, да си пукат главите. Той му казвал: Не се страхувай от хората, и те са като тебе. – Неприятели имам. – И от тях не се страхувай. Влез помежду им, скарай ги, и те ще почнат да се бият. – Ще пукнат и моята глава. – И твоята ще пукнат, но и техните няма да останат здрави. Който слуша съветите на този гражданин, всякога свършва зле. Като влезе в семейство, дето мъжът и жената живеят добре, гражданинът започва да им влияе със съветите си, и в скоро време те се разделят. Той говори първо на мъжа: Защо си тръгнал по ума на жена си? Не виждаш ли, на какво положение си дошъл? Никакво достойнство нямаш, за губил си всякакво честолюбие. Мъжът започва да се налага на жена си, иска само неговата дума да се чува. После гражданинът се обръща към жената: Чудно нещо, защо търпиш този грубиянин! И ти си Божие създание, имаш право на свобода; ти трябва да му докажеш, че не си играчка в ръцете му. Жената започва да се противи на мъжа си. И двамата са недоволни един от друг, всеки търси своето право, всеки иска своя дял. Вземат дела си, и всеки тръгва в широкия свят. Така се създава новата свобода, т.е. еманципиране на мъжа и на жената. Мъжът счита, че има свобода, а жената сега си я извоюва. Към кого е насочена свободата? Мъжът иска да се еманципира по отношение на жената, а жената – по отношение на мъжа. Всъщност, това не е онази свобода, към която се стреми душата – вътрешната, разумна, съзнателна свобода.

Какво постига човек, ако слуша съветите на този гражданин? – Отива да пасе свинете на своя господар. Интересен е фактът, че господарят му, т.е. гражданинът не оставя младия човек в дома си да му слугува, а го изпраща на полето, да пасе свинете му. – Каква мисъл е вложил Христос в този стих? Защо господарят е постъпил така с младия момък? – Заради недоволството му от живота. Младият момък не бил доволен от живота, от своя баща, и мислел, че може по друг начин да живее, затова поискал дела си и тръгнал по широкия свят. Този свят има отношение към математиката, към неизвестните величини. Да решиш тези величини, това значи, да намериш посоката на движението им, да видиш, дали се увеличават или намаляват. Знаете ли,на колко са равни неизвестните на доброто и на злото? Не ги знаете, но сте ги опитвали отчасти. Така се работи и в математиката. За да се намери стойността на неизвестното, приемат едно произволно число и с него работят.

„И проводи го на полето да пасе свине.“ Има ли нещо лошо в това? Не

е лошо, че отишъл да пасе свине; лошото е, че той започнал да учи този занаят, след като изял и изпил всичкото си богатство. Свинете могат и без пастир. Когато създаде човека, Бог не каза, че трябва да пасе свине. Обаче, има свине, които трябва да се пасат. Това са човешките свине, т.е. свинете вътре в човека.

И тъй, свинарството има отношение не само към външния, но и към вътрешния живот на човека. Съвременните хора не виждат връзката между външния и вътрешния си живот, както и между мислите, чувствата и постъпките си. Освен това, те не обръщат внимание на посоката на своите мисли, чувства и постъпки, както и на орбитата на тяхното движение, поради което претърпяват неуспех в живота си. Като изучават своя живот, мнозина се натъкват на щастливи и нещастни случаи, но, въпреки това, не се стремят да си обяснят причината за това. Например, ако някое дете се роди във вторник, в 9 часа сутринта, то няма да живее дълго време. – Защо? – Защото тогава планетата Сатурн се намира във възход, постепенно се издига над хоризонта. Планетите влияят благоприятно и неблагоприятно, не само когато се ражда човек, но и когато се зачева. Разумните хора знаят тези моменти и ги спазват при зачеване на детето, при започване на всяка важна работа. Младият момък, за когото говори Христос, напуснал бащината си къща във вторник, затова работите му не вървели добре. Веселбите и угощенията правел в петък, а в събота отишъл да пасе свине. Когато пасял свинете често си спомнял, че съботата е ден за почивка, затова се омъчнявал и решил да се върне при баща си, да поиска прошка от него.

Младият син, наречен блудният син, представя една от фазите на човешкия живот. Всеки човек минава през такъв период на живота си, когато пожелава да напусне бащиния си дом, да отиде в далечна страна, да намери този гражданин, който ще го изпрати на полето да пасе свине. Изкуство ли е свинарството? Не само, че не е изкуство, но не е нито наука, нито занаят. То не разрешава смисъла на живота. Който иска да осмисли живота си и да се спаси, трябва да се обърне към християнството. Ако пасеш свинете на господаря си, трябва да намериш Христа, да те спаси. Ако си при баща си, трябва да намериш учител, който да те научи как да живееш. Като говоря за блудния син, нямам предвид никого, но спирам вниманието ви върху величини, които се увеличават и намаляват. Да се удоволства човек, това значи, да се движи по пътя на величини, които се намаляват. – Как се познава, кога човек се движи по пътя на тези

величини? – По резултата на неговия живот. Ако е земеделец, нивите му постепенно намаляват; ако е богат човек, парите му постепенно изчезват; ако е жена, постепенно погрознява, лицето й се набръчква, след това тя отива при гражданина, дето минава в последен етап на живота – свинарството. Най-после човек умира за злото и заблужденията, за да се върне при баща си и започне нов живот. За онези, които не разбират пътя на човешката душа, тоя процес минава незабелязан, и те казват: Господ да го прости, добър човек беше. Следователно, започнеш ли да погрозняваш, не чакай времето да станеш свинар, нито да те погребат и опяват, но започни да мислиш право, докато разрешиш въпроса си разумно. Правилното разрешаване на въпроса показва, че човек се движи по пътя на величини, които растат. Тези величини са любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта.

Колко любов е нужна на човека? – Колкото може да кара неговото колело. Всяка воденица има нужда от толкова вода, колкото да се движи колелото й. Пусне ли се повече вода, колелото ще отхвръкне настрана. Когато някой иска много любов, трябва да знае, че любовта ще отвлече колелото на неговия живот. Много християни са готови да се жертват за Христа, за доброто на човечеството, но само на думи. Щом дойдат изпитанията, те бягат назад и намират, че тази работа не е за тях. Те отиват в някоя чужда страна. Тогава и който бяга, и който го гони, отиват на едно и също място. – Къде отиват? – На онзи свят, да пасат свинете на господаря си. Значи, и блудницата, и блудния син умират. Въпреки това, хората говорят за победени и победители. Смешно е да се говори за победа. И двамата плащат с живота си. Който обсебва здравето, силата, богатството на човека, тъй необходими за живота му, той слиза заедно с него в бездната. Това е старото учение на живота, което всички са опитали.

Ново учение е нужно на хората – учение за вечния живот, учение за любовта. Новото учение изключва нисшите желания; то не се занимава с величини, които се намаляват и се движат в обратна посока на любовта. Който се занимава с такива величини, слиза в гъстата материя, дето сърцето, умът и волята се изопачават. Такъв човек не се поддава на никакво възпитание. Ето защо, истинският ученик трябва да си дава отчет, в кой път се движи – в пътя на величини, които растат и се увеличават, или в пътя на величини, които се намаляват. Как познавате, че човек се движи в пътя на увеличаващите се величини? Първият признак е, че във

физическо отношение той е здрав, бодър, с енергия за живот и работа.

Казват за някого, че откак влязъл в религиозния живот, започнал да оглупява. Това е невъзможно – да влезеш в религиозния живот и да оглупееш. Ако носиш само надписа на този живот, а живееш и се движиш по пътя на намаляващите величини, не само че ще оглупееш, но ще изгубиш всичкото си богатство. Обаче, живееш ли без надписи, а следваш пътя на увеличаващите величини, ще растеш и ще се развиваш правилно не само физически, но и духовно. Който върви в обратна посока на любовта, постепенно губи здравето, силите си. Лицето му става бледо, изпито и набръчкано. Не е лошо да се набръчка лицето, но така, че всяка бръчка да е на мястото си, да показва, какво е научил човек. И художникът туря сенки, т.е. бръчки на картината си, но всяка бръчка е на мястото си. И малкото дете рисува, хвърля сенки на картината си. Майката се радва, че детето рисува. Обаче, сенките на неговата картина са драсканици, а не бръчки. С това, то иска да покаже, че иде от свят на безпорядък, дето е пасло свине и нищо не е научило. Въпреки това, родителите се възхищават от детето си и го наричат „нашето ангелче“. Всички деца са ангелчета, но нямат още криле. Трябва да се запитвате, дали това ангелче се движи в посока на величини, които се увеличават и растат, дали то укрепва физически и духовно. Всеки човек трябва да знае, с какъв капитал разполага в живота си. – Това не се знае. – Как да не знаеш, колко лева имаш в касата си? Ако имаш две хиляди лева и от тях извадиш 500, не знаеш ли, че остават още 1500? Ако и тях извадиш, ще остане една нула, едно колело, с което мъчно ще се движиш. Движение е нужно на човека, но в права посока, т.е. във величини, които растат и се увеличават.

„И отиде, та се пристави едному от гражданите на онази страна“. Значи, младият син отишъл при природния ум, който му казал: Понеже не си достоен син, аз ще те науча да работиш. Като не могъл да научи изкуството да работи, младият син решил да напусне този гражданин, т.е. да умре за света и да се върне при баща си. Така става с всеки, който загубва външното и вътрешното си богатство, безразлично дали е религиозен, или светски човек. Най-после той умира за света и се връща в бащиния си дом, т.е. в света на любовта. Страшно е положението на свинаря. Свинята е крайно индивидуализирано същество. Тя обича живота, силно е свързана със земята. Достатъчно е да я хванете за крака, за да писне, като че я колят. Оставите ли я на земята, веднага се успокоява и започва спокойно да грухти. Следователно, чувате че някои хора много

викат и плачат, ще знаете, че не са дошли още да истинското страдание. Страданието е вътрешен процес, който няма нищо общо с викането и плача. Истинското страдание се предизвиква от голямо разочарование в живота. Представете си, че някой ваш приятел, за когото сте жертвали всичко ви предаде на властта и ви затворят. Или майка, която е жертвала живота си за своите деца, изпита тяхната неблагодарност. Това не са лични страдания, но разочарования от живота. Страшно е да изпита човек такова разочарование. Той губи почва под краката си. Когато изразходва своята вътрешна енергия, човек дохожда до пълно разочарование от живота и, ако отправи надеждата и упованието си към Бога, той излиза на спасителен бряг. Не повдигне ли ума и сърцето си към Бога, той изпада в положението на младия син, който казал на баща си: Татко, искам дела си, за да отида в далечна страна.

Кой е младият син? Като говори за него, Христос има предвид всички хора, които нямат истинско, положително знание, истинска философия. Те пожелават да напуснат обикновения живот и да влязат в онзи, който им обещава ново нещо.За разумния човек и обикновения живот носи новото и великото. Той знае, какво търси, и насочва погледа си към растящите величини. Като отиде на театър, той не спира вниманието си върху обикновените характери, които се движат в низходяща посока, но се спира върху моралните типове, с велики подвизи и прояви. Той знае, че низките прояви се отпечатват в ума на човека по-силно от възвишените, затова ги избягва. Защо ще се спирате върху нереални, недействителни неща? Обикновените неща в живата са преходни и недействителни, а необикновените и великите са постоянни и устойчиви. Обикновените работи са човешки изобретения, а необикновените – Божии.

Един американски студент решил да провери знанията на един от добрите си професори – естественици, голям специалист по насекомите. Той събрал части от различни насекоми – главичка, крилце, краче, коремче – образувал ново насекомо, което показал на професора си, с цел да се произнесе за този вид насекомо. Професорът разгледал внимателно новото насекомо и казал на студента: Момче, това е насекомо хъмбък, т.е. човешко произведение.

Много писатели събират части от различни прояви, сглобяват ги и казват: Ето четете, това е любов. Любов е това наистина, но човешка, събрана от различни места. Няма писател в света, който да е описал любовта в истинските й прояви. Отчасти Толстой е описал любовта, но и

той не е предал истинските й прояви, липсва нещо и от неговата любов. Някои автори представят героя и героинята си в идеален вид, но и те не изявяват истинско геройство. Истински герой е онзи, който може да пожертва живота си отначало докрай за една идея. Обикновени герои има много, но те проявяват геройство само в известни моменти. Те се казват „десетични герои“, а не цели. Да бъдеш герой в един момент, а в друг да не си, това не е истинско геройство. Ако си герой, бъди такъв във всички моменти на живота си и да се движиш в посока на растящите величини. Чувате някой да казва, че животът му е дотегнал, не може вече да търпи никого. Това е човек, който върви в обратна посока, дето величините се намаляват. Обърни се и тръгни в правата посока на живота, дето величините растат. Така ще се научиш да различаваш своето от чуждото и да не се поддаваш на външно влияние. Така ще анализираш всяка своя мисъл, свое чувство и действие. Външно човек е единица, независима и свободна, но вътрешно, той е колективно същество, с много мнения, по-близки и далечни от неговото. Знаете ли, колко акции са вложени в едно сдружение или в един колективитет? Някой мъж казва, че не разбира жена си, не може да се спогажда с нея. И жената казва същото за мъжа си. Много естествено, и двамата са големи сдружения, с много съдружници. Като знаете това, не се обезсърчавайте. Ако не можете да се споразумеете с един от съдружниците, ще се споразумеете с друг. Все ще се намери поне един разумен от тях, който ще ви помогне. Така човек се насърчава и върви напред. Обаче, целта на съдружието е да забогатява, да събира капитали и да ги запазва. Следователно, всички съдружници трябва да бъдат в пълно съгласие и единство.

„И отиде, та се пристави едному от гражданите на онази страна.“ Това е пътят на човешката душа, която слиза на земята да се учи. Бащата намира желанието на сина си основателно, затова дава частта, която му се пада, и казва: На добър път, синко! Иди в онази страна, дето сърцето ти те тегли, да придобиеш всичко, каквото желаеш. Благороден е бащата, дава свобода на сина си. Като се видял сам, без никакъв контрол, синът започнал да развързва и завързва кесията си, да проявява своята щедрост. Някога е добре да бъде човек щедър, широк, но някога се налага пестеливост. Земеделецът взима крината и с широк замах хвърля семето на разораната нива. Това движение, този замах е на място. Обаче, върху неразораната нива същият замах няма смисъл. Ако лозарят отиде навреме на лозето си и отреже пръчките по всичките правила на изкуството,

неговата работа е на място. Отиде ли не навреме, изреже ли пъпките, както му попадне, работата му, колкото и да е с широк замах, поврежда лозата.

Един свещеник казал на слугата си: Стояне, можеш ли да режеш лозе? – Мога, дядо попе. – Щом можеш, иди на лозето и изрежи непотребните пръчки. Отишъл Стоян на лозето и се върнал доволен, че сам свършил една работа. Свещеникът го запитал: Стояне, плаче ли лозето? – Плаче, дядо попе, като го видиш, и ти ще плачеш. Така постъпват и светските, и религиозните хора. Като не разбират как да свършат дадена работа, взимат ножа и кълцат, дето попадне. Ако видят, че лозето на човека плаче, казват: Дадох му да разбере, да не си мисли, че е много нещо. Те отрязват лозето така, че който го види, ще го оплаче.

„Който го проводи на полето си да пасе свине." Така младият човек изучавал първият урок на труда. Същевременно, той видял, с каква мъка свинете намират храната си. Дълго време трябва да ровят, докато се нахранят. У човека има нисши желания, които го съсипват. Те нямат лошо разположение към него, но водят крайно индивидуален живот, който няма нищо общо с човешкия. И за да не остане сам, човек се поддава на своите ниски желания и почва да им служи. – Не може ли човек да живее сам? – Не може. Ако оставите и най-даровития човек сам, или между хора, които не го разбират, дарбата му ще се прекрати. Той няма условия да прояви дарбата си. Следователно, и младия момък, като се видял при неблагоприятни условия – във властта на егоизма, дето човек от сутрин до вечер рови, търси прехрана, решил да се върне при баща си. Какво прави свинята, като намери нещо за ядене? Тя започва да грухти, и останалите свине се събират около нея. За свинете е добре това, но какво е придобил младият момък? Ето една задача с три неизвестни: едното неизвестно е бащата, второто е големият син, а третото – малкият син.

Сега се говори за малкия син, който не разбрал живота и вървял в пътя на смаляващите величини. С каква мярка се измерват величините изобщо? Когато измервате малки величини, служете си с микроскоп; когато измервате големи величини, служете си с телескоп. Задачата на човека е да намери онази мярка, с която да измерва своите мисли, чувства и постъпки и да определя посоката на тяхното движение. Ще кажете, че мислите и чувствата са невидими, не трябва да се занимаваме с тях. За обикновеното око, те са невидими, но за въоръженото око са видими. При това, колкото и да са малки, те влияят на човека и могат да изменят

живота му, в положителен или отрицателен смисъл. Клетката, макар и малка, също оказва влияние върху човешкия живот. Всеки орган оказва влияние върху човешкия живот. Например, стомахът е движил човечеството, движи го и днес. Под негово влияние се създала цяла школа – епикурейската, дето животът на хората изхождал от желанията на стомаха. Хората на стомаха са избивали множество славейчета, да взимат езичетата им, от които да си приготвят вкусно ядене. Мнозина от сегашните хора – служители на стомаха, избиват фазаните за същата цел.

Младият син, за когото се говори в стиха, имал нещастието да се роди в понеделник, но при неблагоприятно съчетание на планетите. Затова, каквато работа да започвал, свършвал с катастрофа. Това са забелязали даже и простите хора, поради което се пазят от неблагоприятни за тях дни, часове или минути, да не започват тогава някаква важна работа. За някои това е суеверие, а за някои – наука. Денят, в който човек има неуспех, говори за неблагоприятно съчетание на условията. Те водят към противоположна посока на живота, дето величините се намаляват. За да избегне резултата на лошите условия, човек трябва да чака да изтекат те и да се сменят с благоприятни. Който се занимава с астрология и с други окултни науки, сам ще се убеди в истинността на моите думи; при това, той ще може да си помогне, да се предпазва от лошите условия на своя живот.

Първата задача на човека е, като стане от сън, да извика съдружниците си, за да разбере тяхното настроение, да ги постави на работа и да види, кой от тях ще бъде отговорен за делата на всички през деня. Навсякъде и за всичко е нужно отговорно лице. Когато издават списание или някакъв вестник, още на първата страница се пише името на отговорния редактор. Всеки може да пише в списанието или вестника, но за всичко отговаря редакторът. Вземе ли вестникът крива посока, редакторът е вече в затвор. Тук може да изгние, а може и да го пуснат на свобода – зависи от вината му. Ако умре в затвора, пишат за него, че отиде мъченик за България. Всъщност, той е по-голям герой от тези, които пишат в неговия вестник. Той платил с живота си, а те дават малко, само част от времето и от труда си. Мнозина носят последствията от своето редакторство. Затова съветвам всекиго да не се дава под наем на редакторството, в широк смисъл на думата: едни да пишат, той да отговаря вместо тях. Всеки трябва да бъде господар на своя ум, на своето сърце и на своята воля – да не позволява на хората да разполагат с тях. Божественият закон гласи: всеки сам да

разполага със себе си, да не се дава под наем, т.е. в услуга на другите. Христос казва: „Който не се отрече от този свят, не може да бъде мой ученик." Под „този свят" разбираме преходните, измамливи неща в живота. Момъкът обещава на момата златни кули, а тя вярва и си мисли, че намерила това, което душата й желае. Всъщност, момъкът пише в нейният вестник, а тя отговаря за написаното и плаща с живота си.

Пазете се от този, който много обещава и нещо не изпълнява. Вярвайте само на онзи, който обещава и изпълнява обещанието си. Ако някой ви обещава много неща, кажете му, че не искате да станете отговорен редактор. Повярвате ли в обещанията му, без да усетите, ставате редактор на списание и веднага ви държат отговорен за всичко, което се пише в него. Ще минат една-две години и ще ви турят в затвор. Ще се чудите после, защо ви затворили. Ако не можете скоро да излезете от затвора, ще се озлобите против всички хора, ще се разочаровате от живота и ще вземете крив път на мисълта си. В края на краищата, ще кажете: Страдам невинен, от всички изоставен и неразбран. Не е така. Веднъж си станал редактор, плаща ти се за това.; ти трябва да носиш отговорност за всичко, което се пише в твоя вестник. Като знаете това, не отивайте при гражданина на онази страна. Не слушайте неговите съвети. Не отваряйте кесията си пред него, защото ще ви обере и ще ви изпрати на полето да пасете свинете му.

Казано е да се отречем от света. Това значи, да се отречем от свинарството. Лошо е да бъдеш свинар, но, въпреки това, понякога човек минава и през това положение. Овчарството е за предпочитане пред свинарството, но и към него хората нямат разположение. Между турците има много хамали. Когато някой от тях носи нещо, господарят му казва: Внимавай, добре да носиш, иначе ще те направим овчар. Според турците, овчарството стои по-долу от хамалъка. И съвременните хора се товарят като хамали, но ако кажеш на някого да стане овчар, обижда се. Всъщност, не е така. По-добре е да бъдеш овчар, отколкото хамалин. Какъв смисъл има да носиш бъчви, пълни с вино и ракия? Като се умориш, ще влезеш в кръчмата да пиеш. Това не е живот. От осем хиляди години хората са на земята, но още не са влезли в правия път. Кой е посочил правия път на своя ближен? Кой е посочил пътя към увеличаващите се величини на своя ближен? Малцина са направили това. – Кой може да го направи? – Онзи, който става от ден на ден по-красив, лицето му – по-светло, сърцето – по-широко, а духът и душата – готови да работят за благото на цялото

човечество. Това значи, да следваш правия път и пътя на растящите величини. Мнозина намират, че този път е труден и се колебаят, да се върнат ли назад, или да вървят напред. Който се върне в стария път, преждевременно остарява и губи силата, богатството и здравето си. Най-после той се принуждава да стане свинар. – Какво да се прави? Трябва да се угажда на хората. – Това е криво разбиране. Не е позволено на ученика да угажда на хората. Ако е въпрос да се угоди на някого, само на Бога ще угаждате. – Хората се нуждаят от нас, трябва да им даваме всичко, което им е необходимо. – Трябва ли да даваш вино и ракия на пияницата? Той се нуждае от вино, но ти трябва да разбираш истинските му нужди и тях да задоволяваш. Давайте на хората само тогава, когато можете да ги отправите в пътя на растящите величини. Давайте така, че да осмислите живота на своите близки.

Работа се иска от хората, а не труд и мъчение. Младият момък се обезсърчил от живота, защото попаднал в закона на труда и мъчението, крайният предел на които е смъртта. Който е попаднал в тинята, трябва да се мъчи и труди, за да излезе от там; който пише, рисува, създава, той работи. Работата произвежда радост, веселие, мир, разширяване на ума и на сърцето. Следователно, който иска да влезе в правия път, трябва да работи.

Как се познава, кой е влязъл вече в правия път? Един индуски ученик отишъл при своя учител и го запитал, какво да прави, за да влезе в пътя на любовта, дето величините растат и се увеличават. Като индус, учителят си послужил с един кратък съвет, вместо да му говори с часове и развива теории. Той му казал: Ще излезеш на пътят, дето ще срещнеш трима души. Ще удариш на тримата по една плесница и ще наблюдаваш, как ще реагират те. Ученикът срещнал трима души и постъпил с тях, както го посъветвал учителят му. Първият веднага се хвърлил върху ученика и му ударил две плесници, вместо една, и го повалил на земята. Вторият вдигнал ръка, с намерение да му отговори, но бързо се овладял, свалил ръката си и продължил своя път. Третият бил в съзерцание, поради което не усетил даже плесницата, и продължил работата си. Тогава учителят казал на ученика си: Първият, който ти удари две плесници, е човекът, който живее по Мойсеевия закон. Той още пасе свине на господаря си. Вторият е човекът, който се стреми към Христа, но още не е приложил учението му. Третият е човекът на любовта. Той е влязъл вече в правия път, затова не обърнал внимание на плесницата.

Какво се иска от съвременния човек? Да дойде до положението на онзи, който не усетил плесницата. – Какво е плесницата в живота? – Страданието. Когато човек стане глух и сляп за страданието, да го не чува и не вижда, той е в правия път. Когато, обаче, се спира на най-малкото страдание и роптае против него, той е в широкия свят, отишъл там да се удоволства, да яде и да пие. Когато изгуби богатството си, започва да пасе свинете на господаря си. – Какво го очаква след това? – Разпадане на тялото му на безброй частици, които се разпръсват в пространството. При това положение той се вижда сам, изоставен от всички, затова отива при баща си и му казва: Татко, не можах да се разбера със съдружниците си, напуснах ги и се връщам при тебе, да ме приемеш като един от твоите слуги. Баща ти ще те изпрати отново на земята, с нова форма и нови съдружници. За този човек казваме, че се е преродил.

И тъй, спазвайте онези моменти в живота си, при които величините се уголемяват.Този е пътят, който води към любовта, мъдростта и истината. Той е път на вечно движение. Спрете ли се само за момент в пътя си, вие се натъквате на катастрофа. Божественият живот се отличава с това, че там всичко е в постоянно движение. Там не се позволява никакво спиране. Щом влезеш в този живот, непременно ще вървиш напред. Ако объркате пътя и сте принудени да спрете, ще потърсите посоката на Изгряващото слънце. То ще освети пътя ви, както днес слънцето разсея облаците и се показа на хоризонта. Слънцето ви казва: Вървете нагоре, там е пътят. Ако се движите в тази посока, всякога ще имате изгрев. Обърнете ли гърба си към слънцето, ще останете в залез.

Днес чухте много неща в беседата, но една мисъл задръжте в ума си – мисълта за величините, които се уголемяват и намаляват, т.е. растат и се смаляват. Всеки ден се запитвайте, с какви величини работите, с увеличаващи, или с намаляващи; запитайте се още, с колко градуса се увеличават или намаляват тези величини. Ако не можете изведнъж да намерите числената стойност на известна величина, това да не ви смущава. Всеки нов ден води към разрешаване на неизвестното. Щом го решите, веднага ще се натъкнете на друго неизвестно. Всеки знае, колко лева вади от касата си всеки даден момент. Обаче, колко ще извади следващия момент, и колко му остават, не знае. Това значи: всеки познава сегашните условия на своя живот; какви ще бъдат условията на другия ден, не знае. Чрез изчисления и това може да се реши. Достатъчно е да знаете височината и дебелината на тялото, дължината на носа,

широчината и височината на челото, обиколката на главата, дължината на пръстите на ръката, за да определите своя бъдещ живот. Още много данни са нужни за това определение. Колкото повече данни имате на разположение, толкова по-точни изчисления ще направите. Всичко, което става с човека днес и което ще стане в бъдеще, е точно определено и може да се предскаже. Достатъчно е да погледнеш ръката си, за да познаеш, колко време ще живееш, и какъв човек ще станеш. Затова Христос казва, че няма нищо скрито-покрито в света.

Съвременните хора мъчно успяват в живота си, защото се страхуват от страданията и бягат от тях. Така те се лишават от благата, които страданията носят. Казано е в Писанието: „Търсете ме в ден скръбен." Това значи, търсете ме, когато съм близо до вас. Бог е близо до човека, когато той страда. Близостта показва, че човек има добри условия за развитие, а далечината го лишава от тези условия. Някой мисли, че добрите условия се дават всякога, затова отлагат нещата. Не е така. Добрите условия се дават само веднъж. Например, тази беседа мога да ви държа само днес. Утрешният ден има друга програма. Всяко нещо става на точно определено време.

Какво прави обикновеният човек? Като му дотегне живота в бащиния дом, той казва на баща си да му даде дела, който му се пада и отива в чужда страна, да изпита всички удоволствия. Щом разпилее богатството и силата си, отново се връща при баща си, да го приеме не като свой син, но като слуга. Всеки има право да живее охолно, обаче, неизбежно ще носи последствията на този живот. Който иска охолен живот, нека отиде сред природата, между реките и изворите, между цветята и плодните дървета, да изучава истинското художество. Само така човек ще се запознае с цветовете и истинските бои. Боите на природата са трайни. Тези бои се наричат „хас". Колкото повече се употребяват, толкова по-хубав става цветът и. Може ли да се каже същото и за човека? Истински човек е този, който носи страданията с любов. За него може да се каже, че колкото по-големи страдания е изживял, толкова по-красив, по-енергичен и по-добър е станал. Това значи, човек боядисан с хас боя, т.е. с боята на страданието. Срещнете ли човек, който постоянно се оплаква от страданията, ще знаете, че той още не е боядисан с боята на страданието. Такъв човек се отегчава от всичко: на училище не иска да ходи, в църква – също. Всъщност, той никога не е ходил на училище, нито на църква. Истинското училище е природата. Чрез птичките, цветята, водите, изворите, насекомите той

изучава езика на природата и се разговаря с нея. От звездите, месеца и слънцето той придобива нови знания, които спират вниманието му върху величието на Твореца. Който иска да бъде ученик на новото учение, трябва да посещава природата – истинската църква – и да се учи от нея.

Съвременните хора говорят за пари, за храна и облекло, като съществени неща в живота. И парите, и храната, и облеклото са нужни, но има други пари, друга храна и друго облекло, които облагородяват човека и го правят истински богат, здрав и силен. Те са духовни блага, които не се изменят. Физическите блага предизвикват втрърсване, както и физическите отношения между хората. Затова някой казва: Искам да напусна жена си, омръзна ми вече. – Ще се ожениш ли за друга? – Ще се оженя. – Тогава ще знаеш, че и втората ще бъде като първата, и тя ще ти омръзне. И тя е ребро, като първата. Докато е била ребро, мъжът бил доволен от нея и я търпял. Щом излиза от него, вече е недоволен. И жената често се оплаква от мъжа си, иска да го напусне. Тя забравя, че някога е била ребро на мъжа си и излязла от него. Мъжът и жената са едно и също нещо, т.е. еднакви величини. Първоначално мъжът бил по-голяма величина от жената. За да се изравнят, Бог извадил реброто на мъжа и направил от него жената. Следователно, днес и мъжът и жената са две половини на една цяла величина – човекът, равен на хиляда единици.

И тъй, вървете в пътя, дето живите величини растат, т.е. събират се и се умножават. Само излишъкът от тези величини се вади и дели. Самата величина остава неизменна. Който се опита да дели тази величина, сам си създава нещастие. Адам искаше от Бога другарка, но Бог му каза, че няма условия за това. Адам настояваше и така пристъпи законите на рая. Адам беше роден в петък, първия ден на равноденствието, затова и първото изваждане излязло несполучливо. Бог задоволи преждевременно желанието на Адама, но с това заедно се зае да изправи погрешката, която направиха първите човеци. Сега Бог иде в света да извади още едно ребро на Адама, да направи новата жена. Старата форма на мъжа и на жената умря – нов свят ще се създаде. Нов мъж и нова жена идат в света, носители на новата култура. Блудният син представя старото човечество, а възкръсналия човек – Христос – представя новото човечество, което се създава сега.

Днес казвам на жената да се готви да получи поне две ребра от новия живот, а на мъжа да се радва, че има другарка, създадена по образ и подобие на Бога – Как ще бъде създадена новата жена, и откъде ще се

вземе материал за нея? Това ще разрешите вие. Мислете върху два въпроса: върху величините, които растат и се намаляват и върху създаването на новата жена. Новият мъж и новата жена ще се новородят, няма да бъдат направени от пръст и от ребро. С това настава нова епоха, нова култура в света. Щом дойде новата култура, блудният син ще се върне при Баща си и ще изпълнява Неговата воля.

Беседа от Учителя, държана на 30 ноември 1919 г. – София.

ЩЕ ЖИВЕЕ

И когато говореше на нечестивия: Непременно ще умреш, а когато той се върне от греха си и направи съд и правда, отдаде нечестивия залог, върне грабнатото, ходи в повеленията на живота в не струва неправда, непременно ще живее, няма да умре. (Езекиил 33:14-15)

Съвременните културни хора не могат да си дадат отчет за страданията, които постигат хората индивидуално, обществено, народно. Изобщо цялата бяла раса е поставена на един голям изпит. Тези страдания или щастие, които сполетяват човечеството, българите си ги обясняват по два начина. Когато някому във всичко върви, те казват, че той е човек с късмет, а когато не му върви изобщо, че е нещастен. Когато кажем, че един човек е щастлив, а друг - нещастен, ние с това определяме два резултата. Ако имате например една пропорция, на която и двете страни са равни, нали трябва да знаете какво се крие в тази пропорция? Ако имате дадено уравнение, нали трябва да го решите? Що е решението на дадено уравнение? Да намерите корените му.

Следователно всички сте повикани да решавате уравнения, да търсите корени. Мнозина ще кажете: „Не ни трябва да решаваме уравнения." Ще решавате и оттатък ще минете. Например имаш зададено уравнение да си платиш наема, но не искаш да го плащаш. Като дойде съдебният пристав, той е първият член, ти - вторият, а господарят на къщата - третият, и какво ще стане след това? Наемът ще се увеличи три пъти по- голям и ще го платиш. Ако не искаш да го платиш, ще те затворят.

Знаете ли какви дългове имат съвременните хора, какви дългове имате вие? Някой казва: „Аз съм много нещастен. Бял ден не съм видял през живота си. А майка ми, баща ми са толкова благородни хора." Да, това не го отричам, но дългове имаш. Следователно твоето благородство не може да те спаси. Възразява ми: „Ами онзи вагабонтин? Цял свят е пропищял от него, а за него няма нещастия." Да, той е изплатил дълговете си.

Съвременните хора нямат начин за разсъждения. Понякога добрият човек носи в шишето си мътна вода и му казвам: „Твоята вода е мътна." „Как, аз съм добър човек!" „Да, но водата ти е мътна." „Ти ме обиждаш." Между твоята доброта и водата ти няма съотношение, не може да я направиш чиста. А някой човек е лош, вагабонтин, но носи чиста вода.

Казвате: „Но той е ва- габонтин!“ Нищо от това, водата му е чиста. Вие свързвате добрия човек с чиста вода, а лошия човек - с мътна вода. На земята не е така. Вие казвате: „Как е възможно честен човек, а да продава калпави работи?“ Всичко е възможно.

Тези дългове, които има някой народ, или някой човек, източните народи наричат „карма“. Те определят кармата като причини и следствия. Причините и последствията са известно отклонение от правилния развой на човешкото развитие. Източните народи определят кармата по следния начин - те казват, че някога тъмнината е била в пасивно състояние. Тази тъмнина искала да измени своето състояние, станала активна, образувала космоса. Вследствие на това се явил великият кармически закон - да страдат хората. Ще ми кажете вие: „Нерде Шам, нерде Багдад!“ - тоест дали навсякъде в пространството е било в пасивно състояние. Но законът е такъв, че в тази тъмнина вие сте били, живели сте и сте едно с нея.

За изяснение на този закон допуснете следното. Някъде в гората една банда разбойници стои и си почива, но след пет-шест часа огладняват и си казват: „Трябва да оберем някого, за да се нахраним.“ Излизат на пътя и пресрещат някого, нападат го, и той за да се защити - започват да стрелят. С това се залавя престрелка и в нея пада убит пътникът. Някои ще ми възразят: „Нима са виновни разбойниците! Нали и те трябва да се хранят.“ Само чрез убийство ли може човек да избегне лошите последствия и да утоли глада си? Това са известни разбирания.

Всякога, когато човек иска да прекара един охолен живот, да спестява време, а да иждивява повече енергия, той е в кармичния закон. Някой млад момък не иска да се учи, не иска да работи, а отива да играе на комар, да се осигурява по лесен начин, или намисля да обере някого, който е работил. Този младеж прави своите уравнения, като иждивява енергията си, а пести времето си. А всеки, който пести времето си, той намира затвора. Не мислете, че затвори има само в обществата, но и в нашите умове и сърца има затвори. Някой път казвате: „Ние много страдаме.“ Отговарям: „В затворите вътре сте.“ Това са най-ужасните затвори. Като дойде началникът на затвора, заповядва на стражарите да ти ударят „деветнайсет и шест“ и никой тогава не може да ти помогне. Викаш един лекар и друг, и всички се произнасят, че това е неврастения. Казвам: той е в затвора си и стражарите го налагат.

И тъй, в света съществуват два закона. Единият е наречен „закон на необходимостта“ - кармически закон, а другият е „закон на свободата“.

Може да четете в други книги за кармата и да срещнете различни дефиниции за нея, но аз я наричам с името „закон на необходимостта“. Законът на необходимостта не признава никакво щастие, никакъв процес, никаква култура, никакво право, никаква любов. Питате: „Какъв е този закон на кармата?“ Вие всеки ден го прилагате. Като ви се прияде някоя кокошка, вие я улавяте и тя започва да ви се моли да я пуснете. Но вие опитвате колко е мазен гърбът ѝ и казвате: „Ти трябва да станеш жертва и няма какво да правиш.“ Тя се моли, но няма закон, няма съдия, няма правници и няма пари, с които да си плати делото, и затова я заколват. Вие си мислите какво ястие, каква гозба да си направите от нея.

Мислите ли, че след като сте заколили тази кокошка, вие ще бъдете щастливи? Не. От този ден ще започнат всички ваши нещастия. Много религиозни хора ще ми възразят, че в Писанието пише, че Господ позволил да се колят животни, за да се храним с тяхното месо. Това, което Бог е позволил, и това, което е написано в Библията, са две различни неща.

Господ е позволил едно време да режат само сухите клони на дърветата, а те започнали и суровите да режат. Започнали да копаят и суровите дървета, а след това казват, че Господ е позволил това нещо. На мястото на сухите дървета ще се поставят нови. Лошият човек е сухо дърво, а добрият човек е плодоносно дърво. Когато вие разберете този закон, за който Йезекия говори, ще турите живота си в съгласие с него. Много от вас може да кажете, че сте на особено мнение. Законът на необходимостта не признава никакво особено мнение, никакви народи, никакви англичани, нито французи, никакви правници и т.н. Ще ме попитате защо е така. Аз ще ви отговоря с думите на един негърски проповедник. Един безгрешник запитал проповедника какво правил Господ, когато нямал работа. „Сечеше пръти.“ „Защо?“ „За да ги употребява на гърба на безумните.“ И аз казвам така. Едно време Господ е сякъл пръти, които днес употребява на гърба на безумните. Аз говоря фигуративно - всеки е опитал Господа.

Някои казват: „Да имаш Господ на земята.“ Но какъв Господ разбират те? Някои считат за Господ златото си в кесиите, други - някой скъпоценен камък, трети - някой техен знатен приятел или някоя къща. Но има някои от вас, които имате Господ, който ви мрази. Сега тези два Бога управляват света. Ако искате да знаете първия Бог, идете в затворите, да видите какво правят те.

Ще кажете: „Защо светът е такъв?“ Едновременно човек не може да живее в два свята, а трябва да живее или в единия, дето действа добрият Бог, или в другия - света на илюзиите. Кармата, законът на необходимостта, е закон на тъмнината. Законът на свободата е закон на светлината, закон на правото и на човешката мисъл. Господ казва на пророка, че ако грешникът излезе от закона на необходимостта, или от закона на тъмнината, и влезе в закона на свободата, или в закона на светлината, непременно греховете му няма да се поменат. Някои мислят, че като отидат на онзи свят, ще вземат със себе си всичките полици от длъжниците си. Не, всички полици се плащат само в този свят. А в онзи свят, тоест света на свободата, няма дългове, няма затвори, няма съдии. От тези неща не остава нито помен. Там хората минават като братя и сестри, в тези две положения се намират. Ще кажете: „Че какъв е този свят?“ В този свят е всичкото. Вземете едно ябълчено семе и вижте какво се крие в него. В това именно нищожно семенце се крие битието на цялата вселена. В това семенце е написано как Господ е създал всички растения. Това семе казва: „Посей ме, за да израсна, да цъфна и да вържа, па след това ще опиташ моя плод.“ Ти казваш: „Нямам време.“ Тогава семенцето ти отговаря: „В такъв случай гладен ще умреш.“

Съвременните хора искат да бъдат много учени, но кой от тях е взимал едно семенце или едно кокоше яйце и да го разгледа? В кокошето яйце от милиони години е написано как са създадени кокошките, всички крилати птици, и защо са създадени. Когато хората започнат да четат по семенцата на растенията и по яйцата на птиците, ще научат цялата история - защо е създаден светът. А днес вземат едно семенце, изяждат го и искат много такива, за да се нахранят. Вземат едно кокоше яйце, и него изяждат.

Смисълът на живота не е само в яденето. Като мислите само за ядене, вие се намирате в положението на една празна тръба, през която може да минат милиони тонове вода, да се изтече и пак празна да си остане. През нашия стомах може да минат много кокошки, агънца и други работи, но все пак празен ще си остане. Ще си остане празна тръба.

Всички съвременни хора се осигуряват, а не знаят, че за цяла Европа идат такива големи страдания, каквито светът не е очаквал. Ще се уплашите, като ме чуете. Не, почакайте, ще ви обясня закона. Преди около двайсет и пет или трийсет години в един американски град, наречен Джонстън, аристокрацията на този град се чувствала нещастна, задето

нямали в града едно езеро, за да прекарат по-приятно. В града си имали една долина, през която текла една река. Те повикали инженери, които да се произнесат да се затвори, да се запуши тази река и да се превърне в езеро, което лятно време да използват за плуване на лодки, а зимно време да се хлъзгат по него. Инженерите се произнесли, че може, и затова започнали работата. Много работници се заели с тази работа. Издигнали голяма стена, с която препречили водата, и гражданите се почувствали щастливи, че имали такава приятна забава. Но един ден тази река придошла толкова много, че стената не могла да издържи на този напор и се пробила, като заляла целия град, и повече от две хиляди души се издавили. Питам: това езеро не можа ли да се направи някъде под града, а трябваше да се направи над града, та да го залее цял?

Казвам: сегашна Европа е запушила своята река над града, но бентът ще се отпуши и пробие. Затова, който и да е над града, да тича горе на планината, а който е на долния етаж, да се качи на горния. Това е кармата, която се е събрала в европейските народи от толкова години, и затова страданията, които сега идат, идат да докажат на света, че трябва да се живее по Божествено. Защото казва Йезекиил: „И когато говоря на нечестивия: „Непременно ще умреш." А той се върне от греха си и направи съд и правда, отдаде нечестивия залог, върне грабнатото, ходи в повеленията на живота и не струва неправда, непременно ще живее, няма да умре."

Ще ми възразите: „Какво ни интересува какво ще стане с Европа. Какво ще стане с нас - това е важно." Ако сте в закона на необходимостта, трябва да ви интересува. Но ако сте в закона на свободата, ще бъдете зрители. Нима, като поставяте дърва на огъня, не сте зрители на една катастрофа? Тези дървета, които с хиляди години са създавали своите частици, от които са образували телата си, вие поставяте в огъня, приличате се на тяхната топлина и си казвате: „Ах, колко е приятно." Ще ми възразите, че растенията, дърветата са безгрешни. Въпрос е, доколко са безгрешни. Те, когато дойдоха на земята, не питаха земята може ли да си вземат от нейните елементи, а си взимаха безразборно каквито елементи искат и по колкото си искат, при което някои от тях станаха по-големи, отколкото трябваше, и заеха голямо пространство земя. Затова днес хората ги екзекутират, секат, правят греди от тях, а те се оплакват от хората. Господ им казва: „Така ще бъде с всеки едного, който постъпва неправедно."

Ние на земята не сме дошли да бъдем щастливи, не сме дошли да живеем на гърба на другите. Ако един човек може от любов към вас да направи това, което майката може да направи за вас, той е в закона на свободата. Но ако той хване един вол и го заколи, намира се в закона на необходимостта. Добре, но утре него ще го хване някой по-силен. Този закон е като махалото - от единия край до другия и обратно. И тъй, законът на необходимостта не е нищо друго, освен един часовник, който показва всичките ти постъпки, които си извършил през всички часове и минути. Махалото на часовника се движи отляво към дясно и отдясно към ляво. Някой казва: „Аз искам да се реформирам." И хайде - наляво обърне. Не мине много време и той си казва: „Не си струва тази работа." Хайде - обърне пак наляво, надясно. Какво означава този часовник? Той означава всички двоеумни хора, у които няма никаква философия, които служат на два Господа. Казвате: „А, голям изобретател е този, който е измислил часовника." Той съществува от милиони години.

Някой път казвате: „От мене човек може да стане." Хайде - обърнете се наляво. Не мине много време и казвате: „Не си струва тази работа." Хайде - надясно. Това са учените хора, които днес напишат една книга, а други път - точно противоположната.

Един белгийски автор написал една книга, че хората са много добри, че от тях може да излезе нещо много. Обаче не минало много време и той преживял някакви разочарования, вследствие на което написал друга книга, че от човечеството нищо няма да излезе. Тази книга е излязла едва десет години след първата. Това е часовникът. Хора, които отиват наляво, аз ги наричам песимисти, а тези, които отиват надясно - оптимисти, но и едните, и другите са махала, които определят времето на тази човешка карма. Тогава мъжът разрешава въпроса и казва: „Чакай, аз ще намеря някоя жена, ще живея по Божествено, с любов." Не минат и две-три години и той казва: „Не си струва така да се живее, от жената по- лошо нещо няма." И хайде - обръща се надясно. Жената, и тя излиза навънка, раздвояват се и двамата, и часовникът се разваля. Аз предпочитам този развален часовник. Нима ако се развали гилотината, та това е голямо нещастие? Нека се развали. Нима ножът, който ръждясва, е лош?

В природата лежи този велик закон, който изисква правата на всички негови членове. Законът е такъв: когато задържим в себе си известна енергия, която не може да асимилираме, не може да употребим, то тя, понеже е в известно движение, произвежда върху стените на нашия живот

напрежения, удари. Например, ако пуснете върху един камък да капят цели двайсет години няколко капки вода, те ще пробият камъка на това място.

Всички наши лоши мисли и желания, които през толкова хиляди години са падали върху нашия живот, са образували много дупки, които са създали нашето нещастие. Пророкът казва: „Всички трябва да се върнат в правия път, да се върнат в закона на свободата." Какъв е този закон? Ще забравиш да мислиш, че имаш да взимаш от когото и да е. Ще кажеш: „Каквото баща ни е оставил, ще го обработваме заедно и братски ще го делим." Само чрез този закон всички хора ще се повърнат, ще се родят такива убеждения, че хората трябва да работят само чрез закона на правдата, чрез закона на любовта и чрез закона на свободата. Всеки човек си има мисия, която той трябва да извърши. Няма да определяме какво трябва да върши този и какво - онзи. Ние трябва да оставим човека свободен, тъй както Господ ни е оставил нас свободни да се проявяваме.

Аз говоря за разумните хора, за вас, които ме слушате. Какво ни препятства, за да живеем добре? Няма никакви сили в света, които могат да ни противодействат. Ако българите биха били разумни, то в сегашното състояние, в което се намира България, тази земя, която тя има, ще бъде в състояние да я задоволи и нахрани, за да бъде тя щастлива. Мъчно можеш да убедиш хората в България, че земята им е достатъчна. Българите си мислят, че като имат толкова борчове, ще трябва да взимат пари на заем от Англия, Франция или от другаде, за да изплатят дълговете си. Не се поправя така положението. Ние ще се намерим в положение на онзи българин, който взел на заем от един българин осем крини жито и като плащал десет години, имал да плаща още осемдесет крини. Това е благодетел! Ще кажеш: „Няма ли някой благодетел да ми заеме пари на заем?" Да ни пази Господ от благодетели, които дават пари под лихва.

Аз говоря принципално върху въпроса, не говоря за вашите малки сделки, за вашите търговски операции. Няма нищо по-лошо от това, да се взимат пари с лихва, както няма нищо по-лошо от това, да се дават под наем. Сегашните хора сме дадени под наем. Ние на Бога не вярваме, на хората вярваме; на Бога не се кланяме, на хората се кланяме. А трябва да знаем, че никой човек не е силен. По-нещастно, по-микроскопично нещо от човека няма. Покажете ми силните хора на миналото, от които светът е треперел, де са те сега? Сегашните силни хора де ще бъдат за в бъдеще? Това е илюзия.

Първото нещо, което трябва да знаем, е, че като хора ние сме слаби, защото грешим. Праведен, чист човек е този, който не греши. Свят човек в много възвишен смисъл аз разбирам този, който е готов да живее в най-големите противоречия, но да живее за благото на своите близки.

Вие, които ме слушате, идвате тук, за да се спасите, да не ви сполети някое зло. Аз не ви проповядвам спасение, аз проповядвам как трябва да се върши волята Божия на земята, волята на Онзи Велик Господ, в Който седи нашата свобода и Който може да ни направи братя. А пък вие, ако искате спасение, аз ще ви кажа къде трябва да отидете да слушате. Аз не проповядвам спасение, това трябва да го знаете, за да не ме обвинявате. Аз проповядвам как хората трябва да живеят съгласно Божията воля, за да бъдат братя и да знаят как да използват своя живот на земята и да се приготвят за по-велик живот, който сега иде. Старият живот всички сте опитали и в този си живот всички сте нещастни - и децата ви, и имотът ви, и очаквате, дано стане нещо, за да се подобри положението ви. В такъв случай вие се намирате в положението на онзи пияница, който, като няма пари за пиене, казва на жена си: „Давам ти честна дума, че вече няма да пия, затова ти кажи на баща си да ни даде малко пари, за да живеем по братски и в любов." Бащата и този път се излъгва и дава пари, и зетят започва да пие и да яде. Времето показва дванайсет часа, а него го няма още. Този часовник показва мястото на престъпленията, които се вършат в този свят.

Някои казват: „Кажи ни някоя велика философия." На цялата съвременна философия аз турям бележката нула. Всичко това, което ви говоря, аз не ви заплашвам, а искам да ви кажа, че тази работа вие може да я оправите още днес. Днес времето е мъгливо, което зависи от нашата карма, но може да направим един опит да го подобрим. Ако се съгласите с мене еднакво да мислите, да призовем Този живия Господ, мъглата след половин час ще се вдигне, слънцето ще се вдигне и ще стане топло. Но вие ще започнете да философствате, да ви докажа това, да го аргументирам, и докато стане всичко това, краката ще ви изстинат. Затова няма да ви аргументирам.

Някои ме критикуват, защо моите беседи били без въведение, без първа и втора част и без заключение. Е, досега двайсет хиляди години хората държаха беседи все с въведение, с първа и втора част, и със заключение, и какво излезе от това? Тогава и аз започвам така. Въведението: еди-кой си господин има земя, пари и аз си правя

заключение как да го обера. Първата част: какви хора ми трябват сега, за да обера този господин. И в първото действие се явяват едно-две, три лица, които ще извършат престъплението. На първия господин ще дам хиляда лева, а на втория - пет хиляди лева, и на третия - десет хиляди лева, за да оберат човека. И след това във вестниците се пише, че първата част на еди-кой си господин се състои в това, че обрали някого. Втората част се започва с дело против мене, в третата част ме осъждат, и заключението - че съм в затвора. Тези беседи се проповядват.

Всеки ги знае и върши по-добре от мене, а аз не ги проповядвам затова. Ето защо аз проповядвам без въведение, без първа и втора част и без заключение.

Когато дойде някой и ме запита: „Я ми кажи въведението на твоята беседа", аз ще го заведа най-напред в своята градина, ще му я покажа, ще му покажа всичките си ябълки, а той ще свива рамене, ще се срамува. След това ще му кажа, че според нашия закон трябва първата част да се състои в това, че да си вземе някои от плодовете на моята градина. „А, отлични са! Отгде взема тези плодове?" Втората част се състои в това, че след като се наядеш на плодовете, ще седнем двама да се разговаряме. Ще ме запитва: „Отде взе тези ябълки? Кажи и на мене как си ги сял." Третата част на беседата - давам му семенца и му казвам: „Посади ги, и нека Господ бъде с тебе." Това е новият начин на проповядване.

И тъй, въведението - в градината. Първата част е откъсването на плода, втората част - разговарянето, третата част - даване на семена, а заключението му - изпращането по братски. Питам: коя проповед е по-приятна? Няма какво да аргументирам по това.

Ние трябва да се върнем от своите стари пътища, да обикнем хората, да не желаем техните къщи, жена и деца. А сега какво се прави? Някоя мома е турила око на някой момък и го кани вкъщи. Гостят го с патки, с това-онова, докато и той стане цяла патка и го оженят. Това не е женитба. Това не е нито сдружение. От такива хитрини, с които сме изменили великия закон и продаваме любовта си, тялото си, идат и великите нещастия в света. Мъжът и жената не трябва да бъдат предмет за удоволствие в света, защото за тях предстои работа. Момъкът казва: „А, каква е хубавичка тя, какви червени устнички има" и т.н. Да, но това не е жена, тя е направена от кал или от гума. Това не е жена, нито мъж.

Жена е това, чието сърце е пълно с Божествена любов. Жена или мъж наричам само този, който не се продава за нищо. Първият мъж и първата

жена се продадоха за една ябълка. Ако изтълкувате тези продажби и ябълки, всички сега ги ядете. При венчаване в черквите черпят с вино. За да започне животът, дават вино, но не сладко, а ферментирало. Но така животът не само че няма да започне, но ще се извратии. Тази чаша показва, че момъкът и момата трябва да цъфнат като цвят, но сокът им не трябва да е като виното.

Ако аз венчая някого, няма да му дам такова вино, а от сладкото. Като се върнат вкъщи, пийнат си още малко винце, а после се бият. Втория ден започват да се примиряват. Дават на децата си да пийнат, но после и те се сбиват. Аз говоря за тези изопачени чувства в нашите глави, с които още четири хиляди години да живеем, няма нищо да остане.

Ние раждаме само престъпления и престъпления. Само гилотини се създават. Само бесилки и затвори се правят. Ще трябва да се върнем към Тоя живия Господ, Който всеки ден ни говори и на Когото можем да говорим, и с Когото можем много лесно да се разумяваме. С Този Господ всеки може да се разговаря, защото е много достъпен. Щом започвате да приказвате с Него, вие почувствате един мир в душата си, мислите ви се изменят и казвате: „Трябва да се работи.“ Но като дойдеш до махалото, напущаш Бога, започваш да философстваш и се вкисваш. Така и ние - направим едно престъпление, после плачем, молим се на Бога да ни прости и наистина Той ни утешава. Но ние си казваме: „Дали Господ ме утеши, или аз сам се утеших?“ И започваме пак по стария начин - престъпление след престъпление. Така е и с народите. Обаче Този живият Господ е решил да изправи света. Защо? Тази стена, която е била съградена, този кармичен закон, който е задържал кармата ни от толкова години, вече е много назрял и днес това назряване се оповестява чрез тези безбройни болести, които днес се явяват в обществата. Болестите са един признак на назряла карма в съвременните народи.

Един американски лекар е констатирал четири-пет хиляди нервни болести само в Америка. Тези болести се дължат на поквара в кръвта, а покварата се дължи на този кармичен закон.

Ще ви обясня мисълта си със следния пример. Ако ви поставят да живеете в една много добре устроена къща, с много хигиенично изложение, вие и вашите деца ще се почувствате много добре. Но ако вашите деца започнат в продължение на няколко години безразборно да хвърлят боклук и помии навсякъде из двора, то в скоро време вие ще започнете да страдате от треска, ще заболеете. Ще кажете: „Магия ни е

направил някой.“ А, магия ви е направена, и затова идат болестите.

Значи в духовния свят ние сме нахвърляли толкова помии, че се раждат у нас най-отвратителни желания и мисли, и ние тогава казваме: „Аз ще го убия.“ Може, но който убива другите хора, той сам себе си убива.

Змията, която се яви в райската градина, създаде кармата. Кармата около човека е като една змия, която го обвива. Кармата е неразумният човек, тоест човек, който мисли, че каквото и да направи, няма да има последствие.

Ти заколваш едно агне, но ако ти каже, че това агне е син на един архангел, ще кажете: „Ето един глупец.“ Не знам кой е глупавият. Следователно ще ви държат отговорни за това, и то - бащата на това агне. Не мислете, че ако той днес премълчава, няма един ден да ви иска отчет за постъпката. Някой срещне сина ви и го набива. Защо? За нищо. Но това няма да мине така, защото за този добър син ще се застъпи сам Бог, Който е по-силен Баща от този, който синът има на земята. Макар и след хиляди години, но ще има кой да се застъпи за този син на земята.

Но понеже ние сме слезли много дълбоко на земята, ние сме изгубили първоначалните си знания и мислим да оправим света чрез насилие. Не, чрез насилие вие сами себе си самоунищожавате. Вие приличате на един чук или на една брадва. Онзи чук, който с хиляди години е чукал камъните, няма ли след време да се унищожи? Лошите хора сами се самоунищожават, като измъчват добрите хора в света. Че това е един факт, посетете [гробищата]. Нека ми покажат един човек, който е чукал камъни и да не е отишъл на Орландовци. Такъв ще бъде краят на всички.

Когато дойде Христос на земята и каза, че трябва да се обичаме, с това Той ни показа пътя, как да се освободим от своята карма и ни заведе в пътя на благодатта, която източните народи наричат дихарма. Дихармата е велик закон, при който човек живее при най- благоприятни условия, в хармония, дето няма смърт, няма нещастия. В кармата има смърт. В дихармата ще живееш в мъдрост, любов, правда и истина. Българите наричат този закон дарба. Като започнеш да обичаш, ето една дарба. Като започнеш да мислиш умно, ето една дарба. Като станеш мъдър, ето една дарба и т.н.

Затова ние трябва да допуснем Този живия Господ у нас. Ще кажете: „Трябва да помислим по това.“ Няма какво да мислиш ти, а остави Господ да мисли за тебе. Като извикаш един лекар, не му казваш ти какво трябва

да върши, а го оставяш той внимателно да работи над счупения ти крак. А днес всички казвате: „Нас не ни трябва Господ.“ Не, трябва ви. Трябва ви Господ и Той ще дойде. Когато дойде при вас един лекар и ви лекува счупения крак, ще ви каже: „Ще стоиш мирно и няма да риташ, защото ще повредиш крака си.“

Който има дихарма или дарба, никакво ритане не се позволява. Ако към този Божи закон и нечестивите се обърнат, няма да се поменат греховете им.

Ще ме попитате: „Накъде да се обърнем?“ Религиозните хора ще ви покажат посоката. Ще подигнеш ръцете си нагоре, ще преведеш значението на повдигнатите си пръсти нагоре. Това е главата ти. Щом намериш главата си, ще намериш ума си. Щом намериш ума си, ще намериш сърцето си. Щом намериш сърцето си, ще намериш душата си. И щом намериш душата си, ще намериш духа си. Този е пътят, по който ще вървиш. Ще слизаш и ще се качваш, докато дойдеш до закона на свободата.

Най-първо, ще подигнеш нагоре ръцете си, ще погледнеш пръстите си. Какво означават тези две ръце? Аз съм ви обяснявал значението на двете ви ръце и пръстите по тях. Пръстите са вашите добродетели. Като по- дигнеш ръцете си нагоре, то значи: „Господи, в името на моите добродетели, в името на добродетелите на жена ми, изпрати сили да работят върху нашите мозъци с Твоята мотика и да посадят ябълки, круши и др.“ Това е поляризиране. А какво правят някои във време на отчаяние? Чупят ръцете си, стискат главата си. Няма защо да чупят ръцете си и да стискат главата си. Стискането на главата е дяволско. Кога стискат? Хванем вимето на кравата, когато искаме да издоим млякото й. Когато си отчаян, вдигни ръцете си нагоре, постой така пет-десет минути и отчаянието ти ще мине. Кажи: „Господи, аз дойдох до едно безумие. Въведи ме в закона на свободата, за да мисля добре и правилно за в бъдеще.“

Като мине нещастието, вие казвате: „Жена ми донесе от баща си пари, има за ядене и пиене.“ Е добре, сега баща ви е дал. Този капитал, тялото, което имате, вие изхабявате преждевременно. Казвате: „Аз съм млад, имам това-онова.“ Но като изядете капитала си, ставате една въпросителна. Дохожда смъртта, отнима ви всичко и вие сте вече вън от жена си. После ще се молиш наново да те приеме. Добре, ако те приеме. Но ако не те приеме, какво ще правиш? Това е, което православната черква нарича

„вечно мъчение“. Жената или мъжът казва: „Не те искам.“ Тогава ще се намираш в ада, няма да имаш възможност да се развиваш и ще бъдеш вън от всякаква дарба. Тогава хората казват: „Господните пътища не са прави.“ Господ казва: „Моите пътища са много прави, но вие напуснете греховете си и елате при Мене да работите, както Аз.“

Следователно, в който ден се обърнем към живия Господ, ще започнем да живеем в братство и ще се споразумяваме.

Вие казвате: „Да, но приложението на всичко това е трудна работа. Стар кон на нов ешкин не се учи. От старо дърво вретено не се прави.“ Тези поговорки са на мястото си, но трябва да ги разбираме правилно. Но нима не можем без вретена? Когато убият някого, той не е ли едно вретено? Онази жена, която върти вретеното, а после спре, за да го навива отново, тя е като онзи стражар, който взима камшик - та върху престъпника. Щом влезем в закона на свободата, никакви вретена не ни трябват. Следователно тази поговорка си има място само в закона на необходимостта, тоест в кармичния закон. Птиците имат ли вретена? Разумните хора казват: „Без вретена можем ли да се облечем?“ Бубата, която си преде пашкулите, с какви вретена си служи? В закона на свободата има други вретена, с които ще си служим. Това Божествено вретено се движи не от ляво към дясно, но от спирално положение - започва отдолу по-широко и колкото отива по-нагоре, се стеснява, отива към Бога. Това наричат „закон на еволюция“. Кармата е отклонение от нашия правилен път, по който трябва да вървим. По този начин сме дошли до „закона на тъмнината“. В този закон ние се движим.

Някоя мома иска да се хареса на някой момък. Затова, като ще излезе, тя се облича с нов костюм, напудри се добре и ако не я харесат, тя си готви нов костюм, за да се хареса поне този път. Ако тази мома иска да се хареса, нека първия ден облече костюма на любовта, та като я види момъкът, да каже: „Колко си хубава, колко си приятна днес.“ Втория ден ще облече облеклото на истината, синия костюм, и така да се хареса на обичния си.

А тъй, някоя по душа черна мома се напудри, та дано отвън си остане такава бяла. Срещна някоя мома - отвън черничка, но отвътре тя е бяла.

Това, което ние имаме, нашата красота, нос, вежди, всичко това трябва да бъде отражение на нашия вътрешен живот. Всичко, което имаме, трябва да го превеждаме и да казваме: „Боже, благодаря Ти, че си ни дал толкова благости, за да им се радваме.“ Ние имаме толкова благости, че няма защо

да сме нещастни. А всички чакате да дойде отнякъде спасение, да ни дойде някой капитал. Вземате отнякъде билети и се надявате да спечелите: надявате се на вашите дъщеря и син, те да ви гледат. Но дъщеря ви и синът ви са прелъстени от някой мъж или жена. Мъжът ви изгуби и вие се отчайвате. Не, в себе си, в своята душа положете надежда, така да постъпят вашият син и дъщеря, за да водят един добър и смислен живот.

Ние трябва да започнем живота си със следните правила: „Любов към живия Господ, любов към нашата душа и любов към ближните си." Това е новото учение, новата религия, която ще разреши всички философски въпроси и като ги разрешим чрез нея, ще ни светне в ума. За да бъде така, трябва да влезем в това училище и да направим опити. Аз сам правя опити и с тях всичко може да докажа. Като направя някой опит, мога да ви кажа какъв ще бъде резултатът след малко време. Не ви казвам какво може Господ да направи, но какво аз ще мога да направя. Аз знам, че ако постъпвам тъй, както Господ иска, и Той ще направи това, което аз желая. Измениш ли твоите чувства, мисли по отношение към Бога, и Той ще се измени. Ние сме отражение на Бога. С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмерва. Каквито камъни хвърляме към Бога, такива ще се върнат и върху нас.

Жената започва: „Господ е такъв-онакъв." Но положението ѝ от ден на ден се влошава. Не, за Господа лошо не мисли. Той е вътре в тебе и ти казва: „Страданията, които имаш, се дължат на твоя лош живот. Затова слушай Ме. Ако ходиш по твоя път, вечно ще страдаш." Тези страдания, които хората имат сега в света и викат от тях, показват, че Господ вътре в тях вика.

Всички негодуват против бедните, наричат ги вагабонти. Но тяхно е сега времето, бедните идат в света. Това не казвам аз, но Господ е казал това. Господ е казал, че слепите, хромите - те ще дойдат в света. И моя народ те ще го управляват, децата ще го управляват. Умните не можаха да направят нищо, а децата, понеже не знаят да лъжат, ще си казват всичко тъй, както си е. Сегашните управници само с дипломация си служиха и другите казваха за тях: „Какви добри дипломати са!" „Ами тази госпожа какви хубави маниери има!" Не, животът не се състои в нашите лъжливи маниери. Решете се да бъдете естествени Божествени хора, такива каквито ви зная аз първоначално, а не каквито сте сега.

Сега, като тръгне някой богаташ, подире му вървят цяла свита слуги, облечени, докарани, често по-добре облечени от самия господар, цели

генерали. От такива генерали сме претеглили ние. Голям човек е този, казват. Малък човек е, защото е един престъпник, слушал е само с чуждите сърца и умове, а не и със своите. Казвате: „Да, но какви неща говори той.“ Какви? Ако говори една истина, аз ще го слушам. Ако една жаба ми говори истината, аз ще я слушам най-внимателно.

Някой път съм разговарял с жабите, с мухите. И да знаете колко умни са те. Някой път кацне някоя муха върху мене и ми казва: „Ние кацваме върху вас, за да вземем вашите нечистотии и да ви покажем, че трябва да водите един чист живот.“ Друг пък кацва на челото, на носа ни и ни пита: „Мислите ли вие?“ После кацва на окото ни и казва: „Окото ви е много отворено, затова трябва да го позатворите.“ И ние, за да я изгоним, затваряме очите си. Щом ни безпокоят мухите, ние не си обясняваме защо става това, а гледаме да ги убием. Мухите са много умнички и един ден, когато имам време, ще напиша цяла книга за тях. Като дойде някоя муха на носа ти, кажи ѝ: „Много добре направи, дето дойде. Аз не мисля лошо.“ Друг път като кацне на носа ти, кажи ѝ: „Много хубаво направи, че дойде.“ И тя ще разпери крилцата си и ще бръмне, и ще си отиде.

Ние можем да изправим нашия свят, можем всички да живеем за Този живия Господ, Който е на земята.

Аз съм дал на света десетгодишен срок, за да познаят, че Господ е жив и е на земята.

Някои не вярват, но след години ще видят дали имам право, или не. Има един велик живот, който е влязъл в нас и ще ни измени без наша воля, и ние ще станем добри, тъй както железарят е турил желязото на огъня, за да стане чисто. Така и фитилът, който е турен на лампата, свети и дава светлина. Питате ме какво искам. Искам да запаля изгасналите лампи и да ви накарам да светите или като фитили, или като дърва, или като електрически лампички. Това ще дойде и две мнения няма по този въпрос.

Онези, които идат отгоре, казват: „Ние ще обърнем земята с главата надолу, но ще изхвърлим дявола, тъй че никога няма да дойде у вас.“ Господ е избрал нови средства, с които да действа. Те няма да попаднат под никакви закони и пред нищо няма да се спре. Няма да остане средство, което да не приложи. Тогава няма да казваме: „Аз така мисля.“ Всички еднакво ще мислим, на един ум ще бъдем всички. Какъв ще бъде той? Да не мислим зло никому, да не онеправдаваме бедните, гладните да нахраним, болните да излекуваме; този, който няма къща - да му

съградим; който има неорана нива - да я разорем и т.н. Това е новото учение, което ще бъде. Всички ще може да го проверите, когато се избавите от вашата заблуда. Ще кажете: „Има време.“ Не, времето на злото мина. Горко на богатите и на бедните, които не се подчиняват на този велик закон. Благословение на богатите и на бедните, които се подчиняват на този велик закон.

Искам да ви вложа мисълта, да не давате своето богатство на другите да го иждивяват напразно и да оставате за посмешище. Не се занимавайте всеки ден с чесане. Ти стоиш и казваш: „Не се живее вече в този свят. Искам да умра. Ще се обеся.“ И по този начин се чешеш. И се бесихме, и се чесахме, и светът си е все такъв. Като ти дойде този сърбеж, кажи си: „Ще мога да го издържа.“ Щом туриш ръката и вземеш да се чешеш, ти си слаб човек със слаба воля. Щом кацне муха на носа ти, кажи: „Аз, мога да издържа.“ Един човек, който пъди мухите от носа си, той човек не може да стане. Един човек, който пъди мухите от челото си, той човек не може да стане. Когато мухата кацне на носа ти, тя те целува и казва: „Братко, защо не живееш по Божественому?“ Ти й кажи: „Аз вече правя опити да живея по Бога.“ И тя ще си отиде. Колкото пъти вие не искате да изпълните волята Божия, тя ще стои, докато я убиете. Учението на мухите е това: хората трябва да мислят.

Ще прекратя своята беседа, защото ще почнете да проповядвате на краката си отдолу.

Аз съм дал обещание да лекувам всеки, който се простуди. Аз ще служа на новото учение и затова ще тегля разноските на всеки, който заболее - на него и на децата му.

И тъй, вярвайте в своя ум, в своето сърце, в своята душа, за да се избавите от това старо заблуждение, наречено карма или закон на необходимостта, и да влезете в закона на свободата.

Това, което не доизкарах от своята беседа, аз ще ви говоря или моят Господ ще ви говори, и във вас ще влезе едно ново знание, което ще ви даде една нова опитност, която вие ще забележите.

Това, което ви говоря сега, то е само въведение, а във въведението нещата не са така систематични.

Когато дойде Господ да ви говори, Той ще ви държи такава беседа, каквато никога през живота не сте слушали.

Беседа от Учителя, държана на 7 декември, 1919 г. София.

РАБОТИ НА ЛОЗЕТО МИ

Синко, иди днес, работи на лозето ми. – Не ща; но после разкая се и отиде. (Матея 21:28–29.)

Съзнателният живот има две посоки на движение. Тези посоки не са произволни, не са необходими, не подразбират насилственост, но са свободно проявление на човешката душа. В прочетената притча Христос представлява тези двама синове, проявление на един и същ баща, на една и съща майка. Като казвам думата „проявление“, то е философско изражение. На обикновен език „проявление“ на една майка и един баща означава родени от една майка, родени от един баща, макар че сега бащата не ражда. Като се казва в Писанието, че Господ извадил от Адама едно ребро и направил от него жената, разбира се, че първият човек е раждал, но от сърдечната област. Онзи, който разбира този Божествен език, ще изтълкува нещата, тъй както си са, а онзи, който не разбира този език, ще се съблазни и ще изтълкува това, което не е.

Ако попитам един съвременен мъж какво подразбира под думата „жена“, ще ми каже, че тя е домакиня, която трябва да готви, да наглежда къщата, да ражда деца и да ги отглежда. Ако попитам жената що е мъжът, ще ми каже, че той е човекът, който е длъжен да съгради къщата и да принася отвън каквото е нужно да нея.

Всичката философия на съвременния живот е съградена върху тези две положения. Аз считам, че всички философи писатели са готвачи. Едни от тях са добри готвачи. А от други не закусвам, защото не са майстори да готвят. Значи онзи готвач, който добре готви, изпълнява волята на господаря си, а онзи, който не готви добре, не изпълнява волята на господаря си. Жена, която обещава, че ще сготви добре на мъжа си, а разваля яденето, тя не е сготвила. Онази жена, която отказва да готви, а сготви хубаво на мъжа си, тя е изпълнила волята на мъжа си. Под „готвене“ не разбирам обикновено готвене, защото ако така и вие схващате въпросите, то и четирите действия трябва да ги разбирате така, както и децата.

Например едно и едно колко прави? Две. Две и две колко прави? Четири. Ами четири и едно колко прави? Пет. Защо едно и едно прави две? Ще кажете: може ли да бъде другояче? Защо две и две е равно на

четири? Четири е резултат. Едно и едно е равно на две, значи две е резултат. Следователно двете е единият син, който се е явил на света. Днес единия син го заместват с майката, тоест с жената. Когато Господ поставил жената в рая, тя казала на Господа: „Аз няма да изпълня волята Ти, защото си имам свои умозрения и ще живея тъй, както намирам за добре. Ще уча нова философия, а не тази, която Ти си поставил в света." Този разговор не е станал в райската градина. То е едно положение, което сега съществува. Обаче съвременната жена, като първия син, който първо се отказал да изпълни волята на баща си, а после се разкаял, от многото страдания се разкайва, пробужда се у нея съзнанието, и казва: „Я да отидем наново при нашия Баща, да изпълним волята Му, както по-рано ни говореше." Когато се говори, че жените ще изправят света, разбира се първите жени, които отказаха да изпълнят волята на Баща си. Бащата е отишъл при тях, при жените. Когато говорим за първия син, разбираме проявленията на любовта във всичките ѝ форми.

Животът не може да се съгради без дълбокото разбиране на тази жива любов в света. Аз не говоря за онези приятни чувствания, които имате вие. Това не е любов, а само резултат на любовта. Приятното да ви не лъже. Закон в съвременния живот е, че всички начинания, които започват добре, свършват зле. Това мога да ви докажа статистически. Вземете онова малко жизнерадостно дете - расте постепенно, весело е, игриво е, разсъждава умно, и майката и бащата възлагат големи надежди, очакват много от това дете. Расте това дете, става четирийсет и пет годишен мъж. Очите му започват да се замъгляват и той става материалист, започва да живее само за себе си. Става петдесет-шейсетгодишен и казва, че животът няма смисъл, като едновременно с това се сгърбва. Добре е започнал този човек живота си, а зле е завършил. Така и вашето красиво малко момиченце, за което казвате, че е цяло ангелче, но към петдесетата си година то става цял дявол.

Бих желал да ми покажете колко от съвременните моми и момци от стоте свършват добре живота си. Между стоте моми и момци няма никакъв процент, между хилядата няма никакъв процент, между десетте хиляди - също, между един милион - същото. Така всички започват и казват: „Ние ще отидем на нивата", но после не отиват. Така се свършва животът на всички хора, които живеят на физическото поле, хората, които пътуват в материалния свят. Дай на такъв човек десет- петнайсет хиляди лева, той ще започне да си търка ръцете като Пилата. На какво прилича

това търкане, на какво прилича това? Той измива ръцете си и казва: „Ако направя някакво престъпление, аз съм чист от отговорност.“ Вие възлагате надежди на този и казвате: „Той ще свърши работата.“ И наистина той се заема да я свърши. Така мъже и жени трият ръцете си, но какво излиза от това? Няма никакъв процент и изяждат и двамата капитала си. Това не е в закона на необходимостта, но така искат.

Всичко зависи от добрата воля на човека. Искаш да бъдеш добър - ставаш добър. Искаш да станеш лош - ставаш лош. Защо? Защото и в доброто, и в злото има известни блага. Във всяко престъпление има известна приятност. Като заколя и опека едно агне, изпитвам една приятност. Питам: „Защо направих това престъпление?“ Приятно е да се изпита това състояние. Друг се отказва да яде агнета или каквото и да е месо. Той временно ще страда, но после ще бъде доволен. Ще направя едно сравнение между философията на тези двама души. Единият от тях заколва своето теленце, изяжда го и казва: „Добре свърших работата си.“ Другият оставя да израсне теленцето, става голяма крава, започва да му дава мляко и цели шест месеца се ползва от нея. Питам: кой от двамата е спечелил повече? Първият, като заколи теленцето, в една седмица ще го изяде, а вторият ще се ползва дълго време от кравата си. философията на първите е такава: „Не, ние трябва да изядем теленцето, защото без него не можем да живеем.“ Тези хора не съзнават, че след това те ще бъдат изложени на такива страдания, каквито не биха изпитвали, ако не бяха заколили телето. Например имате един приятел, комуто казвате някоя обидна дума. От този ден той става по-хладен към вас и от ден на ден отношенията ви се отчуждават, докато станете врагове. Защо? Защото вашият приятел е изял вашето теле.

Сега Христос се обръща към еврейския народ и им показва тези две положения. С първото положение се представлява духовенството - тези правоверни, които мислят, че са близо до Бога, на които бе даден законът, заповедта и казваха: „Ние ще изпълним Твоята воля.“ Те обещаха, но не изпълниха. С второто положение Христос представяше бедните, които се отказаха да изпълнят закона, но после се разкаяха и го изпълниха.

В съвременното общество е тъй, както е било преди две хиляди години. Съвременното духовенство е същото, каквото е било преди две хиляди години. Такива са и бедните, каквито са били през времето на Христа. Времето не изменя хората, тоест изменя ги само тогава, когато в него се крият живи или съзнателни условия, които ние може да

използваме.

Аз говоря върху този стих, защото той има приложение към сегашния наш живот. Сегашните християни са като светските хора. Светските хора постъпват така: в събота, когато излязат вестниците, четат какво се дава тази вечер или започват да търсят какво се дава тази вечер или утре вечер, за да решат где и как да прекарат нощта. Четат, че еди-къде си се дава представление, в което ще играе някой знаменит актьор и решават да отидат там. Други някои четат, че някой добър проповедник ще държи проповед и решават да отидат да го слушат. Трети пък четат, че някъде се продава хубаво вино и решават да отидат да го опитат. Някои си избират добра гостилница. Всички си правят избор. Ще кажете: „Онези, които отидоха на театър или на бал, или да опитват хубавото вино, не са направили добре, не са спечелили нищо. Тези, които отидоха да слушат проповедта, са най- много спечелили." Казвам: „Всички са свършили по един и същ начин."

Не е само в слушането. Слушането постоянно трябва да се развива, зрението постоянно трябва да се развива, обонянието - също. В старини, когато нашето зрение постепенно започва да отслабва, когато нашият слух постепенно затъпява, когато обонянието изгубва своята възприемчивост, какво сме спечелили от живота? Ние ще кажем: „Това е в реда на нещата - един стар човек да изгуби и слуха си, и зрението си, и обонянието си. Не е вярно това твърдение, то е лъжливо. После ние казваме, че дошли еди-какви си обстоятелства, които били такива и такива и затова той не могъл да издържи. Това е лъжливо твърдение. Някой иска да ме подкупи и ми дава десет лева, но аз отказвам и му казвам: „Аз обичам парите, но за толкоз не се продавам." Предлагат ми десет хиляди лева, не се съгласявам; после - двайсет хиляди лева, пак не се съгласявам; петдесет хиляди лева - също отказвам. Но когато ми предложат сто хиляди лева, продавам се вече. Хората ме оправдават и казват: „Не може да се удържи човекът на такава голяма сила." Тези пари упражниха ли върху мене някакво влияние? Не. Не трябва да се оправдаваме с тяхната сила, това е лъжливо учение.

Ние всички се лъжем от тези лъжливи убеждения. Отидеш в някоя църква и ти обещават: „Остани при нас, тук ще се спасиш." Това е една квадратна лъжа. Такива хора в църква ходят, по Бога не ходят, а на нас искат да покажат пътя към Бога. Човек, който иска да упътва другите, трябва поне един път да е ходил по пътя на Бога. Бих попитал и вас, и

всички други: колко души има, които знаят този път? Ще ми възразите: „Ти нали ни говориш за Бога?“

Вашето положение е положението на съвременния свят. Аз уподобявам на онази красива германка, която се влюбила в един знаменит германец. В Германия имало един много красноречив и знаменит германец, в чиито проповеди се увличали много хора. Влюбила се в него и тази красива германка, която, за да го привлече, започнала редовно да посещава неговите проповеди, да следи да не пропусне всяка негова дума, за която цел стояла винаги на първите места. Тя си казвала: „Ето един човек, с когото ще може да се живее.“ Посещавала така една-две, три години, а проповедникът си казвал: „Ето една овчица, която можах да вкарам в този път.“ И най-после решил да се ожени за нея. Да, но двата сина не вършат волята на Баща си. Като се оженили, тя му казва: „Слушай, мене ми дотегна да те слушам толкова години наред. Сега искам да видя другата страна на живота.“ Започват да четат по вестниците де има бал, де - концерт, де - опера и т.н.

Питам ви: като ме слушате, като посещавате беседите ми, за какво мислите, каква задна цел имате? Ако съм богат, ще започнете да ме обикаляте, да ми казвате, че сте бедни хора, за да предпиша на едного толкова, на другиго - толкова и т.н. Такъв богат човек, като умира, ще започне да предписва на едного толкова хиляди, на другиго - толкова, докато раздаде парите си. Ето защо те го посещават. Това не наричам изпълнение волята Божия. Това са причини, които спъват живота ни, за да го разберем правилно. Ако аз съм заинтересован, някои от вас че сте учени, способни и ще можете да съдействате за тази работа, това е опаката страна на живота. Ние можем да се съберем в един оркестър да свирим, и каквото спечелим, да си разделим по братски. Ще можем да работим. Така ще постъпваме и втория ден, и останалите. Но когато аз не ви ценя и взимам трите части от спечеленото за себе си, а едната част дам на вас, тогава законът на пропорцията и законът на уравнението се изменят. Когато решаваме в математиката една задача, различните величини ги подвеждаме под еднакъв знаменател. Когато Господ създаде света, Той го създаде от две еднакво интензивни сили, които действат в противоположни посоки.

Христос не осъжда тези двама синове, а само ги запитва кой от тях изпълни волята на Баща си. Те отговарят - вторият. А защо не първият, който обеща?

Когато ние извършваме волята Божия, това правим за нас, а не за Бога. Имайте предвид, че когато ние живеем добре, това е за нас, а не за Бога. Когато казвам, че ние трябва да живеем добре, то не е за да се спасим, а да работим разумно за себе си. Това не е егоизъм, защото в това добро стои равновесието на вашия свят. Засегне ли се равновесието на вашия свят, ще се засегне и равновесието на всичко около вас. Ако вашата къща гори, ще засегне и някои околни къщи.

Някои казват: „Да му изгорим къщата." Ами ако и на вашите ближни се запалят? Христос се обръща и пита учениците Си: „Кой изпълни волята Божия? Дали този, който се отказва, или който обеща, че ще изпълни?" Онзи, който се отказал. Ако вие сте от тези, които сте се отказали, а извършите волята Божия, аз ви похваля- вам. Но ако вие сте от тези, които обещаха и казваха: „Имай я вързана в кърпа и се надявай, че всичко ще изпълня", а после се отказаха, вие не сте изпълнили волята Божия и сте изгубили онзи момент, в който можехте да се подигнете.

Това ново учение иде да даде един подтик на хората, едно правилно разбиране на съзнателния живот. Всички причини за нашите нещастия започват все от микроскопичически поводи. Не мислете, че причината за греха е много голяма. Тя е едно поглеждане към известна форма, към известен плод, а от тях се пораждат най-големите страдания. Минете покрай някоя красива къща, погледнете я, и тя ви зарази с пожеланието да я имате. Минете покрай някоя красива жена, погледнете я, и се заразите. Аз говоря принципално, а не за жената, както вие я разбирате, защото за мене мъже и жени отделно не съществуват. Защо не съществуват? Защото вашите фирми досега са фалирали по двайсет пъти, та по коя фирма да ви считам? Ще кажете: „Аз, Иван, съм честен човек." Да, аз зная, че досега сте фалирали толкова пъти, само че тази е новоначинающа фирма и право е да се надяват, че в нея ще започне нов живот и нова работа.

Няма какво да се докачаме. Като не може да разрешим някоя задача, ние ще признаем факта тъй, както си е, ни повече, ни по-малко. Задайте си следния въпрос: извършили ли сте всички добри побуждения, които се зараждат у вас. През всичките места, дето сте минали и е трябвало да извършите някои добри дела, извършили ли сте ги? Колко са ревностни хората, когато ги е обидил някой! Започват да препоръчват този човек: той е такъв-онакъв и т.н. Ще отидеш на едно място и ще започнеш да го препоръчваш, ще отидеш на друго място - същото. По-голяма реклама от тази на провинилия се човек не можеш да дадеш. Целият град ще се

напълни с тази реклама. Каква цел имаме от това, че препоръчваме даден човек, че не е честен, какво печелим от това? Я ми кажете кой е честният човек?

Сега трябва като Диогена да запалим свещ и да тръгнем по света да търсим някой честен човек. Аз вземам „честен човек“ в Божествен смисъл, а не като човек честен. Затова ние ще кажем на Христа: „Досега нашите задачи бяха криво разрешени, но отсега нататък ще положим всички усилия да ги решим правилно.“ Това зависи от нас, защото няма нищо невъзможно в света. Някои казват: „Ако сме в благоприятни условия, ще можем да се развиваме.“ Сегашните благоприятни условия, които сега идат в света, то са онези големи страдания, които ще изпита цялото човечество. Онези от вас, които са натрупали милиони - ще побелеят косите им от ужас, когато фалират тези банки и пропаднат милионите им. Онези, които имат богати и хубави къщи, ще се ужасят, когато ги изгубят, а тези, които си отгледали кокошчици, пуйчици, скрили житце, масълце, ще ги изгубят и ще останат на чист понеделник, като ще съжаляват, че отново ще трябва да започнат същата работа. Това е сегашното положение.

Някои ми казват: „Кажи ни поне една утешителна дума.“ Утешителна дума ще ви кажа само тогава, когато изпълните волята Божия. Често в моите беседи ви говоря, че трябва да знаем, но аз не разбирам тези знания, които имате сега. Всички престъпления, които стават сега в света, стават все от знания. Писатели, проповедници, философи, свещеници, всички хора, които заблуждават света, са все учени хора. Когато те лъжат, те сами знаят, че лъжат. Казват, че лъжата струва пари и затова хората лъжат. Един господин среща друг, за когото знаели всички, че обичал да лъже, и му казва: „Я ми кажи една нова лъжа.“ „Хайде, остави се братко. Аз вече никого не лъжа - отговаря той и започва да плаче. - Ако имаш, дай ми сто лева, че баща ми се помина и нямам възможност да го погреба. Колкото ти е възможно.“ Той му дава сто лева, които лъжецът взима и веднага му казва: „Знаеш ли, че тази е последната нова лъжа, която ти казах?“ „Защо?“ „За да изкарам пари.“ Отиде някой чиновник при министъра за служба и му казва: „Жена ми е зле болна. Имам дребни дечица. Назначете ме.“ А той лъже с цел да омилостиви министъра.

Всички хора не представят истината тъй, както си е, а ѝ поставят гарнитури. Ние сме хора, които много обещаваме, но в края на краищата нищо не сме направили. Не сме отишли на нивата и нищо не сме

свършили.

Следователно всеки, който не е отишъл на нивата да сее, ще страда кармически. А този, който е отишъл на нивата, посял е нещо за баща си, той има какво да яде и пие, затова е и щастлив.

Тези две положения сега съществуват и ние трябва да започнем новия живот. Използвайте малкото време, което ни остава. Ще кажете: „А, опасно е това, щом малко време ни остава.“ Казвам: решете още сега да заживеете нов живот, защото не остава време. Сега всички ще напълните църквите. Не, не се лъже Господ. И църквите да напълните, и Библията да четете, и свещи и кандила да запалите, няма да хванат място. Господ е сит на обещания. Целият ад е постлан от такива обещания.

Кой е този, който ще върши волята Божия? Христос казва, че когато слънцето потъмнее и луната когато няма да дава светлина, звездите ще започнат да падат. Тогава ще се яви знамението на Сина Човечески, Който ще прати ангели по лицето на земята, за да съберат Неговите избрани. Знаете ли какво означава това събиране? Ще кажете: „Дано не е скоро това нещо.“ Няма време. Отсега нататък всеки да си направи завещанието. Ако направите това, може да избавите живота си, но ако лежите още на това ухо, че има още време, и да се надявате на това, горко ще патите. Кога ще ви дойде този час? Казано е, че и ангелите не знаят. Кои ангели не знаят? Падналите. И син човечески не знае. Кои синове човечески? Облечените в плът. Ангелите, които са при Бога, знаят всичко. Тъй е и в първоначалния текст. Всички цитират: „Никой не знае за това освен Бог.“ В София има много ангели, но нищо не знаят.

Сега в Америка се издава глас на един учен, който казва на хората, да му мислят, че на седемнайсети ще се свърши светът. Идват две студентки при мене и ме питат какво мисля за този американец, който предсказва свършването на света. „Ами вие готови ли сте за този свят?“ Това свършване на света ще бъде велико събитие, с велики салюти ще се поздрави и посрещне Господ. Реките ще придойдат и ще излязат от коритата си. Земята ще се разтърси и ще започне да се радва на Господа. Вулканите със силни гръмове ще поздравяват Господа. Аз ще гледам колко поздрави ще се получат и какви движения ще направи земята. Земята е като една дама, която ще наблюдавам дали играе правилно, или не.

Христос запитва: „Кой от двамата синове Божии е изпълнил волята Божия?“ Свещениците казват: „Онзи, който се отказал да изпълни волята

на Отца си, той я е изпълнил, защото после се разкаял.“ Вие може да се считате голям грешник, но веднага се решите да изпълните волята на Баща си, затова този последен момент ви спасява и вие сте на нивата. Едно добро и много добрини - за мене това е равносилно. Може да си направил хиляди злини, а в последния момент да си направил едно добро. Това добро обръща съдбините на твоя живот. Злото, което сме направили на ангелите, от това, че сме наскърбили някой човек, се дължи на това, че сме свързани с него кармически. Но щом направим добро, ангелите казват: „Ние заличаваме всичко. Няма да го поменем вече и ще гледаме на тебе като на наш брат.“

Няма какво да ви увещавам, но си облечете празнични дрехи и когато започне да бумти, ще излезете навън с парадната форма, с бели дрехи. Сега как мислите, какво ще стане на седемнайсети? Нали много от вас сте пророци, нали много знаете. Ще се свърши ли светът, или не? На седемнайсети светът ще оживее. Много хора ще възкръснат, много хора ще излязат от гробовете си. Аз не отговарям за пророчеството на онзи американец, той сам да си отговаря. Ако излезе тъй, както е казал, ще излезе пророк, но ако не излезе, ще отговаря. Но все-таки този човек е направил едно голямо добро за хората, като е казал, че ще се свърши светът, защото по този начин накарва хиляди хора да се замислят, да се свиват сърцата им и да туптят от страх. Според мене петдесет процента има вероятност да стане тъй, както е казал. Тъй че колкото е голяма възможността да стане, толкова е голяма възможността да не стане.

Всички, които присъствате тук, ако ви подложа на гласуване, ще гласувате да не стане. Защо? Защото не са приключени сметките ви. Това е маловажен въпрос, защото всичко това засяга само тялото ни. Когато и да е - девети или седемнайсети, все ще дойде, безразлично дали колективно, или единично. Все ще дойде едно седемнайсето число, когато ангелите ще кажат: „Стига вече! Ще трябва да се върнеш при баща си, защото според новия план тук ще минава регулация и къщата ви ще се развали.“ Препоръчвам ви да извадите всяка омраза и съмнение от вашите души.

Първият син, който не извърши волята Божия, е мъжът, т.е. човекът, когото Бог създал. Той обеща, но не изпълни волята Божия. Жената е вторият син, който отказа да изпълни волята Божия, но после се разкая и я изпълни. Това наричам сродни души, това са двама братя или две сестри, които всякога живеят у нас.

Някой път решаваш да направиш едно добро, но не ставаш сутринта; това направиш, онова направиш, пропуснеш го и вечерта така си отмине. Но после отидеш да загладиш твоята постъпка, извиниш се, а с това става у тебе промяна. Първият син е умът, който обещава, а вторият - човешкото сърце. Забележете: всички интелигентни хора, които много обещават с ума, нищо от тях не излиза. А онези хора на сърцето, които минават за смахнати, те най-после всичко извършват.

Тъй че бъдещата култура е културата на нашите сърца. Не ще оживее това, което е в нашия ум, а вярно ще излезе това, което е в нашето сърце. Каквото ви продиктува сърцето, деветдесет и девет процента излиза вярно, а следователно предчувствията на нашето сърце са по-верни, отколкото мислите на нашия ум.

И тъй, Христос иска да ни обърне вниманието да обработваме сърцето си. Бъдещата култура е култура на сърцето. Бих желал всички общества, всички народи да образуват дружество на сърцето. Но да не остане само в проект, а да се приложи в действителност. Сега какво правят? Образуват едно дружество, съставят му програма, представят я в Министерството на одобрение, викат свещеници да му светят вода, избират комисии, които да поемат работата, и докато започне да функционира, то свършва с живота си. За в бъдеще не е необходимо да се обявява това дружество, няма нужда от никакъв водосвет. Кажете и решете, и по решение от свише това дружество ще съществува. Нямам нищо против това, което се върши. Нека си вървят старите дружества по стария път. Но новите, които ще се създават, да бъдат по новия план, и да знаят как да вършат работата.

Някои ме питат: „Да вляза ли в това или онова дружество?“ Ако живееш по Бога, ти може да влезеш в някое дружество. Ти сам си дружество. Някои ме питат: „Да се женя ли?“ Ако живееш по Бога, не трябва да се жениш, но ако не живееш по Бога, жени се колкото искаш.

Аз разбирам другояче женeнето. Когато първите хора се събраха, кой ги венча? Когато две птички се съберат, кой ги венчава? Когато едно добро дело ще се извърши, то се осветява, то се санкционира от Бога. Днес, когато се извършва едно лошо дело, престъпникът се дава под съд, започват дело против него, държат се протоколи и след като го осъдят, дохождат стражари, улавят престъпника и го завеждат в затвора, дето престоява десет-петнайсет години затворен. А като се направи някое добро дело, никой не го санкционира, никому не става известно за него.

Питат ме как да се поправи светът? Казвам, обърнете реда на нещата -

като направите някое добро, санкционирайте го, а като се направи нещо лошо, някакво престъпление, не го санкционирайте. Когато се случи в някоя къща едно от децата много лошо, майката взима ризичката му и я носи в църква да чете попът върху нея. Не, нека вземе ризичката на доброто дете, та върху нея да се чете. Тези са идеите, които развалят нашия живот и от които Бог се е възмутил.

Това, което сега ви говоря, право ли е, как го чувствате? Право е. Има ли някаква лъжа в моите думи? Не. Не се знае още: това може да кажат няколко души само, но какво ще кажат повечето от вас? Моите думи са верни петдесет процента, а като се приложат и дадат резултат, ще бъдат верни сто процента. Тъй че ако двама души в България повярват, останалите не вярват.

Смешно е, когато Мойсей отиде при фараона и му каза: „Праща ме Йехова." фараонът му отговори: „Не Го познавам Кой е." Трябваше Мойсей да му пълни дълго време главата, за да Го разбере Кой е. Когато Мойсей направи последното чудо пред фараона, той каза: „Да си вървят тези хора, където искат, и там да си принасят жертва."

Всеки, който дойде в света, трябва да бъде като Мойсей. Знамения и чудеса ще дадем за неверующите, а за верующите не са потребни никакви чудеса и знамения. Ще направим да играе земята тъй, както никога не сте я виждали. Ще направим реките да излязат от коритата си и вулканите да изригнат тъй, както никога не сте ги виждали. Това ще бъде знамение за онзи дебелоглав фараон, който трябва да пусне евреите от Египет. Знаете ли къде ще бъдат тези знамения? В човешките общества. В човешките общества ще настане такова сътресение, че от тези стари общества няма нищо да остане. Оставям всички, които разбирате истината, да си припомните какво ви е говорил някога вашият Баща и какво сте извършили, защото Той е говорил на всинца ви. Кажете си: „Отсега нататък ние заличаваме стария живот, всички сметки, всички взимания-давания, нищо не търсим. Комуто имам да давам, не давам. От когото имам да взимам, не взимам. С търговията вече е свършено всичко."

Ще ме запитате как ще се живее без търговия. Ще дойде почетната търговия на жито, царевица, хубави ябълки и круши, и др. Каквото дадеш някому, ще платиш с любов. Ще кажете: „Не искаме да плащаме с любов, а с пари, с пари." Дайте парите на онези, които се нуждаят от тях. Като ви говоря това, нямам предвид да ви кажа, като отидете у дома си да дигнете един скандал - да каже жена на мъжа си и мъж на жена си, че не се

познават отсега нататък. Че досега наистина мъжът не познаваше жена си и обратно. Това не е философия, философия е да кажеш на мъжа си: „Отсега нататък аз те познавам вече.“ Същото да каже и мъжът на жена си. Като се върнете у дома си, кажете на вашите синове и дъщери, че ги познавате вече.

Да познаваме Бога Истиннаго, там е вечният живот. Сега, като дойдат някои при мене, страх ги е да не ги позная. Тези две госпожици, които дойдоха при мене, ме питат: „Как вярвате, че това, което е казал този американец, е вярно?“ Казвам им: „Вие ще умрете на седемнайсети, от седемнайсети ще възкръснете. До седемнайсети ще бъдете като гъсеници, а от седемнайсети ще станете пеперуди.“ Те ме питат за бъдещето си. Аз им казах: „Понеже ще се свърши светът, то за новия живот, който иде, може да ви гадая, но не за стария. Няма какво да ви казвам, защото всичко е написано, знае се всичко, което има да се случи.“ Тези две госпожици се заинтересуваха.

Сега в света идат промени, които ще станат все за добро, което добро хората тълкуват по крив начин. Светът ще се промени, в хората ще станат големи преобразувания. Може и във физическия свят да станат земетресения, ако не сега, то за в бъдеще.

Ние трябва да се познаем, да познаем, че всички страдаме, че всички се мъчим, че всички имаме задачи, които не сме разрешили, че всички имаме чувства, които ни измъчват. А днес всички се представят, че работите им са уредени, но то е не е така. Ние мязаме на онези ученици, които казват, че си знаят уроците, но като ги дигнат, казват на другарите си да им подсказват. Някой път си написват на ръката някои по-мъчни формули и като ги дигнат, оттам поглеждат - четат бъдещето си. Ако учителят не е прозорлив, пише хубава бележка на ученика, но ако следи внимателно, той казва: „Я да видя на ръката ти! Много си умник.“

Сега Христос, като дойде, ще погледне на ръката на всеки мъж и на всяка жена - какво има написано. Едно време, като влезеше учителят в клас, преглеждаше ръцете, ноктите и ако имаше кир, нечистотии, взимаше пръчката и биеше ученика. Старите учители следяха само за този кир, който се набираше по ноктите, но Христос като дойде, ще погледне на чертите на ръцете и ще каже: „А, много хубаво е написано. Я дай другата ръка.“ Христос не си служи с тояжка, с фаланга, както старовременните учители си служеха. Способни бяха тогава учениците, защото ги биеха по краката с такива фаланги. Това бяха хубави масажи.

Но сега няма фаланги. Днес фалангата се упражнява на друго място. Като се върне мъжът вкъщи и не е спечелил, жена му го посреща с фаланга. Днес и жени плачат от тези фаланги, фаланги има и в умовете, и в сърцата ни, а те трябва да се махнат.

Аз ви пожелавам да изпълните волята Божия. Вие имате всичката възможност. Силни сте и няма нищо в света, което да ви препятства. Вие сте тъй свободни и силни да творите доброто, както Бог е Силен и Свободен. Но понеже не сте богове, не сте силни, и се извинявате, че не можете де направите това или онова. Когато не вършим волята Божия, то е защото се отдалечаваме от Него и отслабваме. И когато човек каже, че е слаб, стар и сляп, то е защото се е отдалечил от Бога. Когато дойде крадецът да те обира, той ти завързва очите, устата и тогава те обира. Така прави и дяволът.

Много от вас, които ме слушат, като излизат оттук, страх ги е да казват, че са ме слушали. Защо има нужда да се боите, да се страхувате? Ако има в България да говори някой свястно, това съм аз. Ако има някой, който да изказва една велика философия, то съм аз. Тъй че, как ще постъпват българите, това е безразлично за мене, но казвам само доколко хората са малодушни, за да възприемат моето учение. Откъдето и да е обаче, от реки, вода, слънце, от природата - отнякъде ще трябва да почерпят това знание.

Аз не искам да тръгнат хората подир мене, това е най-голямото нещастие. Ще приличам на онзи момък, в когото се влюбили четиристотин моми и всички тръгнали подир него, търсили го да го срещнат. Аз не разбирам такива последователи, а учението да се възприеме идейно и така да се прилага. Нямам нужда да чуя от вас, че се възхищавате, какво говоря много добре и т.н. Не, вие още не сте приложили моето учение, не съм видял още решени задачите ви. Никой от вас още не е разрешил задачата на любовта, даже и на близките си не сте я решили. Ако Христос беше дошъл да ви пише бележка върху любовта, на всички би ви писал двойка. Аз ще Го повикам един ден да ви изпита.

Сега вие сте при тези двама синове. Върнете се у дома си, тоест влезте в своята душа и запечатайте в себе си следните положителни мисли: всичко можете да направите, всичко можете да приложите, няма никаква сила в този свят, която да ви противодейства, когато искате да направите някакво добро дело.

Аз ще ви дам едно златно правило, което ще трябва да си го запишете, а то е следното: „Всичко мога да направя чрез живия Господ на любовта, Който всичко в света е създал.“ Това е моето поздравление за седемнайсети от този месец и когато дойде Христос, така да Го посрещнете. Когато започнат да бумтят гърмежите, когато започне земята да играе под краката ви, кажете си това правило и не се бойте. Това правило ще ви служи и за другия живот.

Желая да не остане у вас никаква негативна мисъл. С това правило аз изпъждам от своя ум и душа всички стари попове, всички стари свещеници, всички стари учители, всички стари търговци, всички стари бащи, майки, синове и дъщери, и на този свят казвам: „Сбогом, аз вече нямам нищо общо с вас.“ На всички онези свещеници, учители, майки и бащи, синове и дъщери, които искат да служат на новата култура, които могат да си служат с това златно правило, Христос казва: „Добре дошли! Елате при Мене. Аз ще ви сложа отлична трапеза.“ Това ще го проверите на един седемнайсети, на който и да е той.

И така, ще бъдете смели и решителни, та като се върнете у дома си, ще кажете: „От днес изхвърлям всичко старо от сърцето си.“ Да не постъпите като онази стара жена, която имала пред прозореца си една могил- ка, която й засенчвала слънцето. Една вечер тя се молила Богу да се премести могилката отпред прозореца ѝ и си легнала. На сутринта като става, вижда, че могилката седи на същото място и си казала: „Точно тъй си мислех.“ Ако бях на тази жена, бих построил къщичката си по-нависоко, за да мога да виждам слънцето.

Христос казва: „Сега всички - една стъпка по- нагоре.“

Христос иде. Ние отиваме към небето. Какво подразбираме под тези думи? Ангелите искат да ни извадят от това състояние, в което се намираме, от материята. Сега в цялата страна става един преврат, едно прераждане. Атомите на земята се преустройват. Докато всички сили се урегулират, ще дойде и това сътресение. Аз мога да ви дам едно правило, по което да познаете дали ще стане тук землетресение, или не; дали далеч от вас ще стане то и на колко километра от нас. Това може да се даде само на някоя школа, защото ако ви дам тези правила, ще се изплашите. Когато българите бягали от турците, изпокрили се от страх в Балкана и казвали: „Бягайте, турците идат! Рев и плач се чува откъм Стара Загора.“ Връщат се някои от тях и какво виждат? Никакъв турчин нямало.

Така вече не може да се върви. Ще дойде ново прераждане за вас, а то е

потребно. Отсега нататък вече не може да се живее по стария начин. Свърши се със старото и който иска да бъде щастлив, няма да може да си служи със старото. Ако погледнете на живота от политическо гледище, ще видите, че цяла Европа е в натег- нато състояние и се чака само една малка искрица, за да стане цял пожар. При това състояние няма защо да се плашим. Това е едно бълникане. В тези най-трудни времена ще познаем Бога, ще познаем, че има една Разумна сила, която ще превърне всичко да работи за добро. Само така хората ще се убедят, че има един жив математически закон, пред изчисленията на който нищо не е пропуснато.

Не се бойте и с тихо и спокойно сърце знайте, че това време, през което сега живеете, е най-добро. Може да има фаланги, изгубване на богатства, може земята да играе, може да има гърмене на топове, но това нищо не значи. Всичко това е в реда на нещата. Няма защо да се плашите.

Ако мине седемнайсети спокойно, някои ще кажат: „Излъга ни този вагабонтин. Излишни тревоги ни създаде на сърцето.“ Аз похвалявам този американец, той е казал една велика истина. Нека тези хора малко да се понаплашат. Като мине седемнайсети, кажете: „Право казва този човек - стана тъй, както каза.“

Седемнайсети ще бъде един отличен ден. Числото 17 е, образувано от едно и седем - равно на осем, а осем е безконечно число. Седемнайсети ще дойде като Хале- евата комета, с идването на която се очакваше свършването на света. И наистина, колко работа свърши тази комета! Американецът казва, че няколко планети сега са се събрали на едно място, и аз казвам, че те сега са се събрали на конгрес и решават какво да правят със земята. Решават да произведат на слънцето едно петно, което с просто око ще може да се види. Това петно ще изпрати една голяма магнетична вълна, която ще разтърси земята. Тази вълна иде за добро. Ще зависи сега под какъв наклон ще удари тази вълна земята. Ако я удари под прав ъгъл, добре ще отскочите от земята. Ако ударът бъде малко накриво, земята ще бъде малко засегната и ще се предизвика един приятен масаж, и никаква катастрофа на земята няма да стане.

Тази енергия от магнетичната вълна ще се предаде на земята и тя ще изпита един нов подтик. Тази вълна е жива, интелигентна. Тя ще измени живота. Тази вълна иде от съчетанието на планетите, а това съчетание е в свръзка с други закони вътре във вселената.

Гледайте да възприемете тази вълна и да разберете нейния велик смисъл. Тази вечер бъдете най-разположени и кажете: „Разбираме какво

искат да кажат Сатурн, Марс, Венера.“ И прекарайте така един ден в размишление. Предайте се на едно съзерцание, да мислите за всички планети, за слънцето. Като бъдете в едно такова настроение, ще имате едно велико благословение.

Да няма никакъв страх. Любовта изпъжда навън всеки страх.

Няма да стане нищо лошо, всичко ще бъде за добро.

Беседа от Учителя, държана на 14 декември, 1919 г. София

ДЕНЯТ НА ДОБРОТО

За то е позволено да прави някой добро в съботен ден. (Матея, 12:12)

Съботата е спорен ден или свещен ден. Спорните неща, са скъпите неща в живота. Целият спор в света се дължи на скъпите, хубавите неща. Много спорове ще има и за хубави моми, много глави ще бъдат разбити за тях. Защо? - Защото са хубави, стройни, а за грозните моми не става и въпрос. Съботата е красива мома, аз я наричам ден на любовта. И действително, този ден, който трябваше да бъде благословен за човечеството, сега става спънка за него. Онези, които искат да признаят съботата, не искат да я празнуват, си имат по една събота. Всеки човек си има в живота по една събота, а тя е денят на почивката, на яденето, на пиенето, денят, когато човек се облича добре.

Какво е разбирал Христос под думите: „Затова е позволено да прави човек добро в съботен ден?“ На кой човек е позволено? - На онзи човек, който стои по-горе от овцата, разумният човек. Хората не могат да разберат смисъла на съботата. Това е денят в който да знаеш, как да промениш настроението на ума, на сърцето си, да промениш настроението на душата си и на духа си. Съвременните православни, католици и евангелисти празнуват неделята, а съботяните и евреите празнуват строго съботата. Евангелистите нищо не правят в неделя, а съботяните в събота както и евреите. Евреинът счита за грях даже да си намаже обувките, да си наклади огъня или да направи някоя друга работа, но когато дойде да вземе някому лихва 10, 15 или 20%, не счита това за престъпление. Това е разбиране буквата на съботата, т.е. има събота на буквата. Казано е в Писанието: „Буквата умъртвява, а духът оживотворява.“ Под думата „буква“ всякога се разбира ограничение. Напр., когато някой момък се жени, той казва на момата: „Аз ще те оставя да празнуваш съботата, т.е. в дома ми ще бъдеш свободна. Аз ще те любя, ще те обичам.“ Но щом се ожени, той слага другата събота и казва: „Това не е като у вас.“ Започва тя да работи в кухнята и оттам никъде другаде не може да излезе, не се позволява никаква събота. Съвременните религиозни разбирания внасят същите идеи в човешките умове, с които се ограничават и сега спорят, дали съботата да празнуват или неделята. Не спорят, дали трябва да се обичат, а - дали да празнуват съботата или

неделята. Турците празнуват петъка, а българите имат три дни: вторник, петък и неделя, а понякога празнуват и половината от съботата. Защо българите празнуват вторника, петъка като дни, в които не се работи, а после и неделята? Защото така е писано в техния обичаен закон. Христос определя съботата като ден, в който е позволено човек да прави добро. Как е възможно човек да прави през другите дни добро, когато той е зает с другите си работи? Понеже седмият ден е на Господа, казва се, че е позволено някому да прави добро в съботен ден. Не мислете, че празнуването на съботата става като някакъв механически процес, чрез който ще станете по-добри. Аз наричам съботата ден за наука, в който човек трябва да работи и гради. През шестте дни човек ще се мъчи и труди, а през седмия ден ще работи. В първия ден ще се мъчи, във втория ще се труди, а в седмия ден ще работи. Работата е най-възвишеното, най-благородното, най-великото нещо в света. Тя е най-великата наука на бъдещето. Затова е позволено да прави някой добро в съботен ден. „Не само че не е забранено, но е позволено", казва Христос. А в оригинал означава, че човек трябва да прекара съботата само в добро. Сега да определя, какво означава думата „добро". Думата „добро" определя качествата на всички наши действия, то е плодът, а Христос казва: „По плодовете ще се познаят." Не може да има добро в човешкия живот, ако няма плод. Следователно, добродетелта не е нещо отвлечено, а реално, това е есенцията на човешкия живот. Смисълът на човешкия живот е добро. Правдата, истината, мъдростта, любовта са силите, които работят за доброто, за да се реализира то в човешкия живот. Както плодовете определят качествата на дървото, така и доброто определя качеството на човека. За да обичаме плодните дървета, ние се ръководим от качеството на техните плодове. Онази ябълка, която дава най-доброкачествени плодове, се ползва от нашите най-големи грижи, най-голямо внимание и обич. Защо? - Защото плодовете и са хубави и вкусни. Ако тази ябълка престане да дава плодове, няма смисъл да я отглеждаме. В духовния свят човекът е дърво. Както плодните дървета са необходими за човешкия живот, така и човешките добродетели са необходими за ангелите, защото чрез тях те се хранят. Ако ме запитате: „Защо ангелите се интересуват от нас?" - Защото имат нужда от плодовете на нашите добродетели. За да може да разберете дълбокия смисъл на това добро, трябва умът, душата и сърцето ви да бъдат в пълна хармония. Човек не може да прави добро, ако умът, душата и сърцето му, не са в съгласие. Щом мислите, дали трябва да

се прави добро или не, вие сте от ниска култура. В Небето няма двусмислие за доброто. В духовния свят никак не става въпрос, дали трябва да се прави добро или не. Доброто е смисълът на живота. Когато престанеш да правиш добро, ти си мъртъв човек. Всяка мисъл и всяко благородно чувство произтичат от доброто, което вършим. Добрите желания и добрите мисли произтичат от доброто, те са процес на растене у нас. Когато посеем една семка, ние имаме първия процес - поникването на растението, втория - на прорастване, третия и на цъфтене, а четвъртия процес връзване на плодове. Следователно, доброто, плодът в човека, може да се яви само в неговата душа, а в окултизма наричат това причинно тяло у човека. Всяка семка е една причина. Съвременната култура, движението на човечеството се дължи на тези семки на доброто от миналото, а в бъдеще тези семки ще дадат бъдещата култура. Всички други педагогически възгледи за възпитанието, аз наричам дресировка, т.е. безплодни растения. Такова е, напр., растението фикус. Има ли то някакъв плод? - Няма. Много хора в съвременния живот приличат на фикусите. На земята може да растат фикуси без плодове, но на Небето не може да има такива. Ако искаш да бъдеш небесен фикус, трябва да имаш плод. От какво се парализират човешките добродетели? - Те се парализират от ниския ум на човека и от неговите страсти, защото съвременните хора са роби на своите страсти, които само разрушават, а не създават. За едно приятно удоволствие човек похарчва хиляди, пожертвува даже живота си и живота на другите. А в това приятно удоволствие няма никакъв плод. Ние приличаме на онази туристка американка, която, за да опита любовта на своя възлюбен, го накарала да се качи на една отвесна скала в Алпите и да откъсне оттам една от редките алпийски рози. Той се качил на скалата, откъснал розата, подал и я. Тя я сложила на гърдите си и се усмихнала, а той след това рекъл: „Сбогом!“ За едно свое удоволствие, тя изложила живота му в опасност. По същия начин и ние излагаме Бога на изкушение. Ние казваме: „Господи, дай ни удоволствие, пари, къщи и пр.“, но като ни даде всичко това, Той ни казва: „Сбогом!“ Тогава ние сме богати хора, всичко имаме, но Господ не е при нас. Мене ме учудва това положение на съвременните религиозни хора. По - твърдоглави, по-упорити и своенравни хора от религиозните, не съм виждал. Аз взимам думите „религиозни хора“, в най-широк смисъл. Аз считам съвременната религия като един костюм или парфюм, с който прикриваме всички наши лоши постъпки и всички наши грешки. Религията е едно модерно

изобретение. Никъде в Евангелието не се споменава думата „религия.“ Когато хората са изгубили смисъла на съботата и правенето на добро, тогава са сложили думата „религия“. И сега постоянно спорят, дали някой е религиозен или не. Няма по-религиозен век от сегашния. Вземете един човек, който принадлежи към някоя партия и вярва в нея, той е готов да жертвува живота си заради нея. А колко пъти той е излагал живота си и живота на цялото си семейство заради тази партия! Колко пъти е пукана главата му за тази партия! Той си казва: „И нашата партия ще дойде на власт!“ Чака той партията си, а докато дойде тя, колко пъти ще яде бой, колко пъти ще се връща с разбита глава в къщи! Всички живеят с тази религия, качват се и слизат, чакат някоя промяна от нея. Никоя партия няма да донесе някаква промяна и облага в живота, защото тя самата иска, а не дава. Наистина, тя ще намали с 5-10% данъците, но затова от друго място ще ви ги вземе повече. Тогава ще запитате: „Какво да правим?“ - Ще орете земята и ще молите Бога да ви даде повече жито, отколкото по-рано сте имали, за да може да давате. В изобилието е спасението. Когато хората кажат, че искат да бъдат културни, казвам, че всички трябва да се върнат към земята, да орат и сеят. Сега сме се събрали всички в градовете, разпределили сме се на занаяти, едни работят, а други очакват на готово. Затова са тези злини. Аз нямам нищо против този ред на нещата, той е много естествен, но така както ние го използваме, ние бедствуваме и се душим в тоя ред. Ако посетите Лондон, ще видите, че той е толкова много прокопан, толкова много опушен, както никой друг град. Седем милиона хора живеят там и очакват някакво бъдеще. Тези хора са се събрали там и чакат случай, как да се изнудят един друг. Това е културата на изнудване! Лондон има такава тъмна страна, както никой друг град в света. Всички култури са пренесени там от памтивека, от разни епохи и времена.

Христос подразбира Новата култура като казва: „Позволено е на онези хора, които ще дойдат в бъдеще, да правят добро в съботен ден.“ В какъв смисъл е позволено? - Позволено е на опитния хирург да прави операции, но на неопитния, на глупавия не е позволено. Напр., ти си религиозен човек и трябва да отидеш да утешиш някого. Позволено ти е да направиш това, ако знаеш как, но ако ти нарушиш мира му, кракът ти не трябва да стъпва там. Не мислете, че е лесно да правиш добро, това е велико изкуство. Ако дойда във вашата къща да ви проповядвам ново учение, с цел да ми станете последователи и после ви обера, аз се ръководя от материални облаги, това не е добро дело, а търговска сделка. Така ще

дойде при тебе някой търговски агент, много учтиво ще представи мостричките си, ще те почерпи, ще разговаря за едно, за друго, докато замае главата ти и направи сделката си. И този човек бил религиозен! Аз не разбирам такава религия. „Спорът на всички религиозни секти е спор търговски“, тъй казва невидимият свят.

Това са хората на миналата култура. А хората на бъдещата култура, които ще имат за девиз да правят добро от любов в съботен ден, това са новите хора. И те имат на челото си особен знак, а под езика си имат особено камъче. Езикът, очите на тези хора са другояче устроени. Техният поглед е дълбок, в него няма никакво раздвояване. В очите им има само една мисъл, а тя е любов и безкористие. Празни думи са „любов“ и „безкористие“, нали? Разбирате ли, какво нещо е безкористие, опитвали ли сте го поне един път в живота си? Опитали ли сте поне един път през живота си, какво нещо е любов? Един евангелски проповедник ми разказваше една своя опитност: дълго време той се молил Богу да му даде възможност да опита Божествената любов. Един ден го обхванал духът и той се почувствал като надут, легнал на корема си, не могъл да се побере в себе си, боял се да не се пукне, толкова широко и пълно нещо го обладало. Започнал да се моли на Бога да го освободи от тази широка любов, за която не бил готов, легнал на корема си и започнал да рита. Защо ритал? - Защото не искал да даде. Когато някое дете вземе една ябълка, а майка му иска да я вземе, то рита. Защо? - Защото не иска да я даде. Конят рита. Защо? - Защото не иска да даде. Хората говорят лошо с езика си. Защо? - Защото не искат да дадат. Затова е позволено на новите хора да правят добро в съботен ден, за да повдигнат човечеството. Съботата е ден Божествен, който ще ни повдигне и преобрази съвършено, а с това и ние ще преобразим света. Не казвам, че като дойде съботата, ние ще трябва да напуснем всички занаяти. Не, занаятите ще се осветят и ще бъдат добро за нас, ще бъдат обосновани на това, да правим добро в съботен ден. Не разбирайте, че аз искам да разрушавам вашите възгледи. Не, аз искам да махна праха от очите ви. Като дойда при вас, най-напред ще ви науча, как да си измивате очите, ще ви дам вода за тази цел, а после ще приказваме. Учили ли сте изкуството да си миете очите? Аз бих ви препоръчал да направите следния опит: ако си неразположен, или не можеш да разбереш някой предмет, или някой човек ти е неприятен, вземи един леген с чиста изворна вода, подигни очите си към Бога, сложи лицето си вътре в легена, отвори очите си, направи няколко мигания във водата и кажи: „Искам моя

ум да бъде чист като тази вода“, тогава виж дали си изменил настроението. Ако не си го изменил, сложи лицето си още един път във водата. Направи това няколко пъти и виж какъв ще бъде резултатът. Водата е емблема на живота. Ние трябва да вложим в себе си мисълта, да правим добро. Всеки от вас трябва да си каже: „Аз ще бъда добър.“ Но това да не става механически. Това показва, че ще трябва да посаждаме у нас всички плодни дървета от райската градина. Когато дойдат новите хора, тогава в сърцата, душите и умовете им, ще може да виреят тези възвишени мисли и чувства. При сегашните ваши схващания не може да се разберем. Като ме слушате, вие ще кажете: „Този човек православен ли е, като говори така? - Ако е православен, вярно говори, но ако не е такъв, не го слушайте.“ Ако ме слуша някой евангелист, ще каже: „Евангелист ли е?“ Ако не е, ще каже: „Не го слушайте, не може да говори истината.“ А някой патриот ще каже: „Ако е патриот, вярно говори, но иначе не е вярно, това което казва.“ Някои питат: „Завършил ли е нещо? Ако е завършил, ако е учен, вярваме му.“ Ако ме слуша някой учител, ще каже: „Ако е учител, вярваме му.“ Започват всички хора да приказват, но не е тази Божествената мярка, с която може да мерим нашите постъпки. Може да съм православен, евангелист, патриот, някой учен или какъв и да е друг, но това още не показва, че говоря право. Може да съм заинтересуван, може да проучвам Евангелието от интерес, за да видя, дали ще мога да се прехранвам с него и т.н. Евангелистите ще кажат: „Православните свещеници изнудват.“ Ами другите не изнудват ли? Да, православните изнудват с котлето на лице, а протестантите по скрит начин, отзад. Това на какво прилича? Един турчин си купил овен за байряма и го сложил на гърба си, за да го занесе на ходжата, да му чете. По пътя овенът го ритал много по гърба. Турчинът се ядосал и през целия път го ругал, казвал му домуз (свиня) гяур и пр. Като стигнал при ходжата, му казал: „Аз нося един овен да му четеш, ще го коля за курбан, но по пътя го ругах много, защото той ме рита по гърба. Става ли той за курбан?.“ Ходжата му отговорил, че този овен е негоден и ще трябва да донесе друг. Купува турчинът втори овен и го занася на ходжата. По пътя овенът пак ритал, но турчинът си мълчал и си мислил: „И ти си като онзи, и ти риташ, но няма да ти казвам нищо, защото ще трябва да купувам трети.“ Аз казвам: ако риташ и ти си от тях.

Затова е позволено човек да прави добро в съботен ден. - Човек трябва да излезе извън своя егоизъм, да отвори душата си за Божественото

слънце, да излезе от рамките на сегашните си възгледи. Сегашното човечество е пълно с лицемери. Гледам, мъж и жена вървят тихо, благочестиво, но едновременно и двамата се контролират, да не би единият или другият да поглежда тук - там. „Религия!“ Когато мъжът го няма, жената е свободна да си поглежда където иска, но дойде ли мъжът, жената става благочестива. Така е и с мъжа. Това било „религия!“ Защо мъжът или жената в присъствието един на друг, да не са свободни да поглеждат където си искат? Какво лошо има в това? Това ограничение произлиза от факта, че в нашата душа няма събота. Някои ме запитват: „Кога ще се облагороди човечеството, кога ще се запознаем с новите идеи?“ Казвам: новите идеи не могат да дойдат, докато не дойде съботният ден, докато не се научим да правим добро в събота. Вземете всички съвременни писатели, от какъвто калибър и да са и ми покажете един от тях, колкото виден и да е той, който да посочи един начин, един прав път, по който трябва да живеем. Всички имат една тактика, започват въведението, а като прочетеш цялата книга, същественото остава неразрешено. Този автор пише в книгата си, че разрешението на този въпрос ще намерите в книгата на еди-кого си. Отправяте се при другия автор, но и той не разрешава главния въпрос и ви отправя при трети автор. Започвате и него да четете, но и той не ви задоволява. Ходиш, ходиш, от автор на автор и виждаш, че всички са търговци. Единият казва: „У мен няма такава стока, каквато ми искаш, иди при друг.“ Този вторият казва: „Аз свърших, каквото ми искаш, иди при друг.“ Отиваш при трети и той казва същото и т.н. Най - после ти казват: „Ще остане до второ разпореждане и когато дойдат нашите стоки, когато направим сделките си, ще ти услужим.“ Така е било, ще обикаляш дюкяните. Но за бъдещата култура трябва да имаме поне 2-3 ръководни правила, които да прилагаме в живота си: 1-во - Заради любовта на Бога мога ли да извърша това? 2-ро - За доброто на моята душа мога ли да направя това? - 3-то и За благото на моя ближен мога ли да сторя това?

Аз съм дошъл да кажа една велика истина, какво говори Господ, Когото познавам много добре. Комуто съм казал тази истина и я е проверил, винаги е имал резултат. Всичко, което казвам, подлагам на строг научен опит. Всеки, който иска да направи с мен опит, не може да се отърве така лесно. При мене са идвали някои да ги лекувам. Аз ги питам: „Вие сте обиколили всички лекари, готови ли сте сега да служите на Бога, да посветите на Него живота си? Ако сте готови, добре, ще ви помогна.

Някой иска знания. и Готов ли си да посветиш живота си на Бога? Ако си готов, ще ти открия някоя велика тайна, а ако не си готов, ще ти говоря за ябълки, круши, листа, клончета и други подобни, но няма да ти кажа никаква тайна. И аз си имам известни ръководни правила, които никога не престъпвам. Ще ме попитате: Защо ще постъпя така? Отговарям: готов ли си да правиш добро в съботен ден, готов ли си да служиш на Господа, Когото аз познавам, от Когото произтичат всичките блага, Който е направил всичко в света и Който е дал живота на хората. Готов ли си да Му служиш? - Тогава и аз съм готов да ти служа. Но ако не си готов, аз ще ти говоря само за лук. Това е категорично учение и всички велики учители са правили така.

И така, Новата култура изисква да се прави добро в съботен ден. Ако бихте приложили новите правила, голям резултат щеше да има. От толкова години в София, аз си хабя езика, но резултатът е малък, защото няма съботата. Това, което изисква съботата, го няма. Аз забелязвам това даже и между моите най-близки. Щом се съберат, стоят един до друг, но се чувствува една натегнатата атмосфера помежду им, не се спогаждат. Казвам: празнувате съботата в себе си, но аз ще ви говоря за лука. Знаете ли, че ако бихте отишли на Небето, само за един лош поглед като тези, които отправяте тука на земята, биха ви изключили за 10 000 години? Ако един ангел би погледнал на криво ще го изключат за 10 000 години от Небето. Толкова строго е правилото! Някои от вас искат да отидат на Небето. Благодарете, че не сте там при сегашното си състояние. Сега ви прощават, защото сте на земята в опитно училище. На земята е всичко позволено, но в онова чисто място, за което се готвите, човек трябва да бъде съвършен. Там опити няма. В онзи свят няма скърби и плач. И в Писанието е казано: „Ще обърша сълзите им и скръб няма да има, всички ще бъдат радостни и весели." Знаете ли, какво е радост и веселие? Какво велико самопожертвуване е от страна на някой ангел, който се занимава с разрешаването на велики въпроси и като види, че някоя душа страда, веднага напуска работата си и отива да помогне, да я утеши. Кой от вас би направил това? Наистина, ние бихме направили много нещо за известни хора, ако те ни са симпатични. На симпатичния човек всеки може да направи услуга. Един кавалер е готов да услужи на симпатичната мома с всичко, от което тя се нуждае, но грозна разногледа камбуреста мома нея никой не поглежда. Питам: какви са вашите убеждения, щом постъпвате така?

Ако дойде Христос, на когото се надявате да оправи света, мислите ли, че той ще говори навред. Изпъдете този дявол от вас, който е обсебил всички ви. Доста вече 8000 години слугуване и робство на него! Кажете на този дявол: „Вън! Ще си вземеш всичките си пъртушини и пари!" - Да излезе на двора, но вътре в душата ви да не остане ни помен от него. Кажете му: „Ако ти не излезеш, ние ще излезем." Много пъти дяволът не се съгласява да излезе и ти започваш да правиш договор с него, да се помиряваш. Не, свърши веднага с него.

Защо Христос е разделил този стих от прочетената глава, дали по случайно съвпадение? „Колко е по-добър човек от овцата!" Това значи: колко е по-добро доброто от съботата! И аз слагам съботата като емблема на любовта. Ако правите добро в съботен ден, всички болести, всички нещастия ще изчезнат от вас. Това може да го знаете като нещо положително. Ако детето ти се разболее, прегледай коя събота не си направил добро. Поправи грешката си, търговията ще ти тръгне. Написал си някоя книга, не ти върви продажбата и, поправи грешката си, работата ще ти тръгне. Съботата ти бърка във всичките работи, затова бъди изправен към нея, всичко ще ти бъде добре. Този въпрос за мене е много ясен. Някой ме пита: „Защо да правим добро?" Без да правим добро, не може да направим крачка напред, това е математическа аксиома. Ако тръгнеш на път без хляб, някъде ще отидеш? Направете опит, колко километра може да извървите без хляб. Може да извървите напр., 50-60, най-много 100 километра, но после ще спрете. Следователно, доброто е силата, храната, чрез която човешката душа може да се движи и еволюира в този свят. Всяко знание, всяка мъдрост ще се обосновава върху плодовете на тази добродетел. Затова трябва да правиш добро, ако искаш да забогатееш и да се развиеш в най-широк смисъл.

Всеки ден има свое предназначение. Но хората като не разбират това, не отдават истинския смисъл, който дните имат в човешкия живот. За пример, в първия ден Бог казал: „Да бъде виделина и видял Бог, че виделината е добро. И станало вечер и станало утро - ден първи. Това е неделния ден, денят на виделината. На втория ден Бог разлъчил водата от вода, т.е. разделил висшия живот от низшия, понеже водата, както казах, е емблема на живота. Той създал твърдта като граница между тези два живота и понеже еволюцията на този ден не е завършена, Бог не се е произнесъл върху него. И станало вечер, и станало утро - ден втори. В третия ден Бог заповядал да се събере водата, която била под Небето, т.е.

низшият живот, в едно място и да се яви сушата, която е емблема на човешкия мозък и на човешкия ум. И нарекъл Бог събраната вода - море, а сушата - земя. И видял Бог, че това е добро и затова рекъл на земята да произведе всички видове растения, като подразбирал - да се явят всички добри мисли в света. И станало вечер и станало утро - ден трети. А в четвъртия ден Бог рекъл да се явят двете големи светила на твърдта Небесна, за да различат деня от нощта. Той е подразбирал: първото светило, голямото, е умът, а второто - сърцето, чрез които човек да прави разлика между доброто и злото, т.е. да разграничава едно състояние от друго. И така, четвъртият ден е ден, в който трябва да се създадат условията за развиването на човешкия ум и човешкото сърце. И направил Бог всичките звезди, които означават всичките сили вътре в човешкия живот, поставил ги на твърдта Небесна, която подразбира човешката душа, за да светят на земята, заедно с голямото светило - умът и малкото светило - сърцето, да владеят на деня и нощта и да различат виделината от тъмнината. И видял Бог, че е добро и станало вечер, и станало утро - ден четвърти. И рекъл Бог в петия ден - водата да произведе всички видове гадини одушевени и птици, да летят над земята, под твърдта Небесна, а те означават всичките стремежи и ламтежи на човешкия живот. И понеже, това давало насока и смисъл на човешкото развитие на земята, Бог видял, че е добро и ги благословил, да се плодят и множат. Затова и нашите желания постоянно, всеки ден се плодят и размножават. И станало вечер, и станало утро - ден пети. И в шестия ден Бог рекъл да направи човека, т.е. разумното по образ и подобие свое, да владее над морските риби - над своите земни желания, над небесните птици - над своите мисли и над скотовете на цялата земя, значи - на своите пориви, над всичките гадове, които пълзят по земята, т.е. над своите страсти, които пълзят в неговия мозък. И след това Бог вдъхнал на човека Своето дихание, дал му е разумната душа да Го познава във всичките си пътища и да работи и действува така, както Бог е работил.

И така, когато искаш да посетиш някого, да осветлиш живота му, ще отидеш при него само в неделята, защото тя е ден на виделината, ще му занесеш, значи виделина. Когато искаш да посетиш някой болен, ще направиш това в понеделник, защото този ден носи живот в себе си и пр.

А в седмия ден Бог си починал. Това подразбира: че седмият ден е ден на доброто, в който Бог е почнал да проявява Своята любов към човека. Затова го е поканил да участва в това велико Божествено дело на

Божествения живот.

И така, приложете съботата в живота си, по новия начин, опитайте това, което ви казвам. Доброто и любовта трябва да бъдат празнични дни за човека. Това трябва да бъде почивката му през целия му живот.

Беседа, държана на 21 декември 1919 година.

ИЗЛЯЗОХА И ЗАВТЕКОХА СЕ

И излязоха скоро от гроба със страх и радост голяма, и завтекоха се да известят на учениците Му.(Матея 28:8.)

В прочетения стих има два важни момента: „Излязоха и завтекоха се.“- Човек трябва много време да изучава природата, за да схване важните ѝ моменти.

Като говоря за природата, разбирам живата, разумна природа, на която всичките действия и явления са разумни и отмерени. В нея всичко е така отмерено, както са отмерени нещата в музиката, алгебрата и геометрията. Така са отмерени и движенията на небесните тела. Понякога астрономите съзират известно отклоняване в движението на небесните тела, което те наричат изключение от правилните живи закони. Всъщност, това отклонение е привидно. Погрешните изчисления на астрономите се дължат на факта, че те не се намират на една постоянна точка. Те са в една подвижна точка, поради което изчисленията им са относителни. На същото основание, когато наблюдавате живота на хората, намирате известно отклоняване, което се дължи на факта, че и вие се движите. Следователно, и вашите математически изчисления не могат да бъдат абсолютни. Така казва моята математика, т. е. живата математика, с която аз се занимавам.

В математиката има една основна истина: две величини, по отделно равни на трета, са равни и помежду си. Същото твърдение съществува и в геометрията: две линии, равни на трета са равни и помежду си. Това още не е аксиома, защото има математически истини или математически изчисления в перспектива, т. е. само по форма са верни. Има математически изчисления, които са верни само по съдържание. Има математически изчисления, които са верни само по смисъл. Ако обръщаме внимание само на формата, имаме тъй наречените изчисления и закони на мъртвата материя. Когато дойдем до съдържанието, имаме вече живот. Тогава казваме, че материята оживява. Най-после, като дойдем до смисъла на нещата, ние сме в тяхната същност.

Сега ще вземем една формула от математиката, с която аз се занимавам: $a + b = c$. Ще кажете, че тая формула е много проста. Формулата е проста, но съдържателна. Взимам същата формула в по-

висока степен: $a^2 + b^2 = c^2$. После взимам формулата в трета и в четвърта степен: $a^3 + b^3 = c^3$; $a^4 + b^4 = c^4$.

Вие лесно ще решите тия формули. С вашата математика и децата могат да ги решат. Може ли $a + b$ да бъде равно на c? Ако a е петелът, b – кокошката, c – пилето, могат ли петелът и кокошката да бъдат равни на пилето? Значи, пилето изразява съвокупната дейност на петела и на кокошката. Яйцето, което кокошката снася, е равно на силата, иждивена от петела и от кокошката. Като разсъждавате така, дохождате до разрешението само на една четвърт от формулата. Не е достатъчно само да се снесе яйцето. Химикът може да разложи яйцето и да види съставните елементи на неговите клетки. Но и с тая анализа въпросът не се решава. Съвременните философи разрешават живота по същия начин. Те взимат човешкото яйце в своята лаборатория и го разлагат. В заключение, те казват, че яйцето е съставено само от материя. В него няма душа, няма дух. Те са прави по отношение на първата формула $a + b = c$, т. е. че яйцето е мъртво. Формулата $a^2 + b^2 = c^2$ показва условията, при които яйцето може да се развива. Тия условия, обаче, се отнасят към свят, по-висок от физичния. Като говоря за свят по-горен от физичния, не разбирам, че той е някъде по-високо в пространството. С един пример ще обясня, какво е отношението между различните светове.

Представете си, че имам една празна тенекия, която искам да напълня. Взимам едри куршуми и напълвам тенекията така, че нито един куршум повече не може да влезе в нея. Така напълнена, тенекията дава идея за формулата $a + b = c$. Ако имаме ситни сачми, можем да турим и тях в тенекията. Те ще запълнят празните пространства между едрите куршуми. Като запълним и тия пространства, не можем да туряме вече ситни сачми. Така имаме формулата $a^2 + b^2 = c^2$. Тя представя друг свят, различен от физичния. Привидно, тенекията е пълна, не може да се тури друго нещо в нея. Пожелае ли някой да влезе в тенекията, това може да стане, ако се превърне на пясък. Между едрите куршуми и ситните сачми има празни пространства, които се запълват с пясък. Тогава имаме формулата $a^3 + b^3 = c^3$. Рече ли някой да пожелае да влезе в тенекията, и това може да стане, но при условие да се превърне на вода. Сега имаме формулата $a^4 + b^4 = c^4$. Водата е най-малката величина, която влиза в тенекията. Има още по-малка величина от водата – спиртът. В същата тенекия могат да се вместят около стотина грама спирт. Това са четирите свята, които се съдържат в тенекията. Те са представени в материална

форма, с което искам да обясня идеята, де са тия светове. Те са на едно и също място, но се различават само по степента на своето развитие. Направете геометричен превод на четирите формули, с които изразих четирите свята. Първата формула a + b = c представя точка в движение. Знаете, че при движението си, точката образува права линия. Вие ще преведете останалите две формули ще кажете, че втората формула $a^2 + b^2 = c^2$ представя плоскостта, която се образува от движението на правата линия. Третата формула $a^3 + b^3 = c^3$ представя кубът, образуван от движението на плоскостта. Кубът е тяло. Значи, от движението на плоскостите се образуват всички тела. Какво ще се образува при движението на куба? – Тесаракт. Той е форма, която е вън от пределите на физичния свят. Тя се изразява с четвъртата формула: $a^4 + b^4 = c^4$. Тя има отношение към четириизмерния свят. По-далеч от тоя свят човешкият ум не може да отиде. В бъдеще, човек ще проникне и в по-високи измерения. Днес, обаче, той се движи свободно само в три измерения. Питате: Какво отношение има формулата a + b = c към нашия живот? Тя има отношение към човешкото развитие. С „a“ означавам човешкия ум, с „b“ – човешкото сърдце, а с „c“ - човешката воля. Значи, интензивността на човешкия ум и на човешкото сърдце определят интензивността на неговата воля. Ако умът ви работи само по първата формула, вие ще се движите по права линия. Тогава разбирането ви за физичния свят ще бъде само в първото измерение. Вие ще кажете, че смисълът на живота се заключава само в ядене и пиене. Това е човекът, който се движи в първата формула. Не го обвинявам, но казвам, че той е човекът, изявен в най-едрата форма,, с която е влязъл в тенекията. Той е заел цялото пространство и казва: Извън мене нищо не съществува. Аз разбирам всичко. Иде по-малкият човек, който може да влезе в тенекията, и казва, че неговото разбиране за живота е малко по-друго от това на първия. Големият човек казва, че вярва само в това, което вижда. Виждането на човека, който живее в формулата a + b = c, е равно на ъгъл от 45°. Какво можеш да видиш от ъгъл 45°, щом знаеш че окръжността е равна на 360°? Изчислете, каква част представя 45° от 360°. Това е само една осма. Осем е число, което не разрешава въпросите.

Казвам: Ако искате да решавате въпросите с числото осем, това значи, да изпаднете в положението на лисицата и котката, които намерили парче сирене и трябвало да го разделят по равно. Понеже сами не могли да направят това, потърсили някой по-умен от тях, който да разреши въпроса. Дошла отнякъде маймуната. Те предоставили на нея

разрешаването на въпроса. Маймуната взела сиренето и го разделила на две половини. Опитала ги на тегло, оказало се, че едната половина била по-тежка. Отхапала част от нея, да я изравни по тегло с другата. Тоя път втората половина надтежала. Маймуната отхапала и от нея. Изравнявала двете половини по тегло, като отхапвала ту от едната, ту от другата. Като гледала това, най-после лисицата казала: Стига, стига толкова. – Искам да разделя точно сиренето, да не се сърдите.

Сегашните хора се намират в същото положение. Те чакат да дойде съдбата, тя да разреши въпросите. Дохожда най-после съдбата и, като маймуната, хапне оттук, хапне оттам и казва: За вас нищо не остава. Това не е никаква философия, никаква култура. Това не е смисълът на живота. Това не е животът на душата. Аз не искам да споря с вас, дали признавате съществуването на душата, или не. Аз не споря за неща, които абсолютно зная. Както с една дума мога да докажа, съществува ли светлина, или не, така с една дума мога да докажа, има ли душа, или не. Ако стоите с години в една тъмна стая, без прозорци, и спорите, има ли светлина, или не, само с една дума мога да ви докажа съществуването на светлината. – Коя е тая дума? – Отварям! Наистина, отварям прозореца и доказвам, че има светлина. Никакви други аргументи не са нужни. При това положение, всеки ще се убеди в истинността на моите думи. Не вярвам, че мога да срещна толкова дебелоглав човек, който да рита срещу самата истина.

Един ден стоя на Варненското пристанище и наблюдавам един бик. Той беше вързан, караха го двама души, но бикът има съзнание за своята сила, противи се, не иска да .върви. По едно време дойдоха още неколцина, препасаха го с един дебел каиш, повдигнаха го малко от земята, и той веднага омекна, отстъпи. С това той искаше да каже: Каквото Бог даде. И смелостта на хората понякога е като тая на бика. Като го вдигнат два милиметра високо във въздуха, казват: Каквото Бог даде.

Сега аз искам да насоча вниманието ви към новата философия, да ви накарам да мислите правилно. Материалът, който носите от векове, днес не ви е потребен. Турете го на нивите си, като тор, да родят повече. Всички стари мисли, стари вярвания и разбирания трябва да занесете на нивите, да ги огрее Божественото слънце. Кои са вашите ниви? – Това са вашите сърдца. Хората още не живеят със сърдцето си. Казваш: Имам сърдце. Имаш сърдце, но още не живееш с него. Опиши ми, какво е твоето сърдце. Аз съм готов да ви опиша сърдцето. То е прекрасен свят, най-малко десет

пъти по-красив от тоя, в който живеете. Взимам числото десет, като число на Божествения свят. Казват, че сърдцето ни е развалено. За кое сърдце се говори? Ако говорите за онова сърдце, което бие в гърдите ви, на което клапите понякога се развалят, това е друг въпрос. Аз говоря за онова велико сърдце, в което растат и се развиват нашите чувства и желания. Кръвта и сърдцето са тясно свързани.

Когато човек обработва своите чувства и желания само в кръвта, без участието на сърдцето, те дават обратни резултати. И в заключение на това, човек отслабва, става анемичен; викат лекар, чудят се, как да му помогнат. Лекарят казва, че червените кръвни телца са намалели, затова и сърдцето отслабва. Аз допълвам: Червената светлина не прониква в сърдцето на тоя човек. Той няма възможност да използува нейните вибрации и казва: Не ми се живее вече. Трябва да излезеш от формулата $a + b = c$ и да влезеш във втората формула, в по-висока степен $a^2 + b^2 = c^2$. Животът на това сърдце трябва да се осмисли. Сърдцето, което обезсмисля живота на човека, не е в гръдния кош, но отзад на главата. Така казва френологията. Аз говоря за сърдцето, което живее по втората формула: $a^2 + b^2 = c^2$.

Сегашните лекари не познават разликата в проявите на сърдцето $a + b = c$ и на сърдцето $a^2 + b^2 = c^2$, затова мъчно определят състоянието на неврастениците, на ония, на които умът се помрачава, и не могат да им помогнат. Тия заболявания се дължат на възбуждането, което става в задната част на главата. Там се явява особено раздвижване на мозъка, което е резултат на особена груба топлина на земята. Свърже ли се човек с тая груба топлина, непременно ще заболее. Мислите на тоя човек не са свързани, той обърква явленията. Лекарите казват, че той е умопобъркан. Аз обяснявам другояче това заболяване. Казвам, че е станало увеличаване на нисшите вибрации на неговото сърдце. – Как може да се лекува тоя човек? – Като се обърне към третата формула $a^3+b^3 = c^3$. Като направите опита, ще видите резултата.

Аз не искам да ви накарам да вярвате насила. Тоя, който иде при мене, трябва да вярва. Ако искате да живеете в съгласие с великия закон на живота, вие трябва да имате вяра. Тогава аз ще ви бъда в услуга. Иначе, цял свят да ми обещавате, няма да направя тоя опит.

„И излязоха скоро от гроба със страх и радост голяма.“ Де е тоя гроб? Яйцето е един гроб. Там е затворен животът на пилето. Докато е в утробата на майка си, детето е затворено в гроб. Плодът, в който е

затворено семето, е също гроб. Това са живи гробове, а не мъртви. Аз-не говоря за мъртвите гробове, в които турят останките на човека. Като говоря така, аз искам да мислите право, а не както досега сте мислили. Ако мислите по стария начин, няма да се повдигнете нито един милиметър по-високо, отколкото сте сега. Ако дойда с моята гъдулка да ви свиря няколко деня, без да ви дам нещо за ядене, ще ви задоволи ли моето свирене? Колкото повече свиря, толкова повече ще се намалява ефектът от моето свирене. В първо време ще кажете, че свиря отлично. Най-после, като минат два-три деня, ще кажете: Достатъчно си свирил. Има нещо съществено за човека – това е храната. По-хубава музика от храненето няма. Това се вижда от факта, че храната укротява всички същества. Сгответе едно хубаво ядене и го предложете на хората, да видите, как ще им се отрази. Колкото и да са в лоши отношения помежду си, като хапнат заедно от вкусното ядене, те непременно ще се примирят. Да ядеш, това е най-великата музика, но трябва да се разбере смисълът на храненето. -– Да има едно прасенце! – Защо ти е прасенце? Обоснови се принципално, отде иде това желание да ядеш прасе. Друг иска агънце, печена кокошка, баклава и др. Защо ви са тия неща? Ще кажете, че ви са приятни на вкус. Всички хора страдат все от приятни неща. Едно време българите пееха все военни песни, да погине злият враг. Вместо да погине, той оживя.

Казвам: Не е въпрос да умъртвим своя враг, т. е. яденето. Трябва да разбираме смисъла на яденето, което има за цел да ни извади от гроба. Когато яде, човек е в процес на развитие. Той излиза вече от гроба.

„Излязоха скоро от гроба със страх и радост голяма.“ – За кого се говори в тоя стих? – За учениците на Христа. Бих желал всички българи да бъдат ученици на Христа, да излязат вън от гроба, вън от старата култура. В църквите се говори, че Христос ще дойде на земята; тогава мъртвите ще възкръснат, т. е. ще излязат вън от гробовете си. Знаете ли, кога ще дойде Христос? Ще кажете, че има още време до идването на Христа между хората. От две хиляди години все така казват. И днес казват същото. Аз зная, кога ще дойде Христос, но не мога да ви кажа. Ако ви кажа, кога ще дойде Христос, това ще бъде най-голямото нещастие за вас Когато слугата изпълни всичко, каквото господарят му заповяда, той има търпение да дочака времето, когато господарят му ще дойде – и с радост очаква това време. Ако не е изпълнил волята му, не иска да го срещне. Но Господарят иде вече, и кракът му е стъпил на земята. Горко на тоя, който не вярва! Че е стъпил вече на земята, лесно мога да ви докажа. – Как ще се

докаже? – Със страданията, които постоянно се увеличават. Те са признак, че Господарят иде в света. Когато светлината и топлината се увеличават, ония организми, които не са добре развити, които имат много нечистотии и утайки, започват да боледуват. Такива нечистотии се отделят от земята във вид на изпарения и тровят човешката кръв. Който не разбира това, казва, че светът и хората са станали лоши. Казвам: Не е лош светът, но е започнало генерално пречистване. – Големи бури стават. – Това не са бури. Голямо проветряване става.

Всичко, което схващате като дисхармония, се дължи на голямото проветряване и пречистване, което става сега. Господ иде да оправи света. Няма да остане човек на земята, който да не види Господа. В дъното на земята да е, пак ще Го види. Живите същества ще излязат от дъното на морето и пак ще видят Бога. Никой не може да се скрие от Неговия поглед. Той ще ни привлече към себе си.-– Ще ни съди ли? – Бог никого не съди. Той иде да помогне на всички болни, страдащи, немощни. За кого иде лекарят? За болните. Здравите трябва да се притекат в помощ на болните. Мнозина имат друго мнение за Господа. Те казват, че Той иде да наказва и съди хората. Това е мнението на черните братя. Нека болните не се страхуват от Господа. Той иде за тях. Нека всички болни, страдащи, глупави, немощни се приготвят да посрещнат Господа. Те ще разберат, че няма по-велик, по-благ и по-добър от Него. Всички ще се убедите в думите ми. Какъв е Бог, няма да Го описвам. Когато преживеете тоя велик момент, да възприемете живата мъдрост в себе си и разрешите правилно всички отношения, тогава ще разберете, кой и какъв е живият Господ. Тогава всички разногласия между хората ще изчезнат.

И тъй, докато сте в болницата, никаква хармония не можете да очаквате. Като влезеш там, само оплаквания чуваш: един говори за стомаха си, друг за крака си, трети за окото си. Това не е живот. И сегашните хора се оплакват: един се оплаква, че няма достатъчно ядене, друг – за пиене, трети – за къща. Почакайте, ще дойде новата култура, ще си направите нова къща, по нов стил, с особени покриви. Старите къщи, това са човешките болести. В тях се зараждат всички болести и недоразумения. Като дойде Господ, ще каже: Съборете старите къщи и постройте си нови, по правилата на новата култура. Трябва да излезете от старите къщи, от старите вярвания и заблуждения, защото те сковават. Ще каже някои, че има друго мнение. Да направим опит, да видиш резултата от твоя и от моя опит и да ги сравним. Ако говориш за изкуството, вземи

четката в ръка. Ако говориш за музика, вземи цигулката и покажи, как се свири. Това е изкуство.

Сега хората се събират и говорят за любов и за обич. Да се говори, без да се прилага, това са празни приказки. Вземи цигулката и лъка и започни да го движиш нагоре - надолу. Като държиш добре лъка, сам да изпитваш удоволствие. Човешката душа трябва да се раздвижи. Казвате: Трябва да обичаме само един човек. Важно е, кой е тоя един. Трябва да обичаме само Един. Един Бог, Един във всички хора. – Как ще обичам тоя, на когото лицето е тъмно, грозно? – Лицето на тоя човек е тъмно, но лицето на Оня, Който живее в Него, е светло. Тури ръката си върху главата на някое животно, да видиш, какво ще изпиташ. Турям ръката си върху някой вол, той ме погледне мило и казва: Неразбрани са хората, жестоки са, не разбират още Божиите закони. Волът, който геройски носи съдбата си, в известно отношение е по-високо от ония хора, които живеят в богати къщи и пак се оплакват. Когато влезете в положението на вола, тогава ще разберете смисъла на живота. Ония, които отбягват истината, сами се натъкват на страдания. Учението, което се преподава от поколение на поколение, че истината не може да ни спаси, не е право. Бог, Който живее в хората, е в състояние да ги спаси, но те не вярват в това. Вие сте вече спасени. – Докажи ни това. Ние искаме да знаем, отде идеш, какво учение носиш, от какво произхождение си, тогава да повярваме на твоите думи. Казвам: И да ви задоволя във всичко това, пак няма да повярвате. Знайте, че ако вие се откажете от новото учение, воловете и биволите ще създадат новата култура. Вие се чудите на тия думи и казвате: Бог да ни помогне. Като видя някой покойник, казвам: Господи, упокой тоя твърдоглав човек, дай му възможност, макар и в гроба, да разбере първата формула $a + b = c$. После ще се обърне към втората формула $a^2 + b^2 = c^2$.

Сега и вие сте затворени в телата си като в гробове и питате: Какво да правим, как да излезем вън? Кажете си: Аз вярвам, че мога да изляза от тоя гроб, и ще изляза. Вие не се стремите сами да се освободите, но се сравнявате с тоя, с оня и казвате, че мислите по-добре от тях, че сте по-високо от тях. Не се сравнявай с никого, но кажи: Аз мога да мисля като Бога; мога да правя добро като Него; мога да любя, както Бог люби. Оставете живия Бог да прояви своята любов. Не Му препятствувайте. Кой не е опитал Божията светлина и топлина? Някога сте неразположени, не можете да си помогнете. Идете при един добър човек, да видите, колко скоро ще се смени състоянието ви, ще почувствувате разположение и

топлина. – Защо? – Тоя човек е дал сърдцето си на Господа, да се прояви Неговата Любов. Мозъкът е подобен на азота, мъчно влиза в действие, затова се нуждае от голяма светлина и топлина. Ето защо, първо трябва да се прояви сърдцето. То се явило първо, и първо трябва да се прояви, а после умът.

Казва безумният: „Бог не е в сърдцето ми." Така казва той, защото е неразумен, не разбира законите. Той трябва да мине в по-високо положение, да работи с формулата $a^3 + b^3 = c^3$. Това показва, че човек трябва да мине в третото измерение, да познае своето сърдце и своя ум в действие.

„Излязоха скоро от гроба със страх и радост голяма." Не се стремете да се освободите от страха, но заместете го с радост. Страхът е един елемент, радостта – друг елемент. Като внесете радостта в страха, ще се образува едно съединение. Тогава страхът ще се превърне в благоприятно условие за вашето развитие. В Стария Завет е казано: „Страхът от Господа е начало на Божията Мъдрост. Не говоря за безпричинния страх, но за оня, който се явява, когато човек върши беззакония. Тоя страх ще го избави от гибел. Когато извършвате една химична реакция и не разбирате законите на химията, може да стане някаква експлозия. Казвате: Защо Бог допусна това? – Ти сам се зае с опита. Кой те е накарал да влезеш там? Момък играе със сърдцето на една мома. После той плаща с живота си. Някога момата играе със сърдцето на момъка. След това тя плаща с живота си. Като влизаш в някое сърдце, събуй обувките си, вдигни погледа си нагоре, помоли се на Бога да те благослови. Щом повдигнеш ума си към Бога, Той ще изпрати всички същества да работят върху тебе и върху оня, в чието сърдце си влязъл. Какво става днес с хубавата мома? Погледнете я, пипнете я от едната и от другата страна, както пипате кокошката, намерите ѝ един другар и я затворите в кухнята. Мъжът трябва да хвърли юлара на жена си и да каже: Жена, отсега нататък ще бъдеш свободна и ще живееш в моя дом, при условие, да работиш за Божията Любов, и сама да туряш и сваляш юлара си; да работиш за доброто на своята душа и сама да туряш и сваляш юлара си; да работиш за доброто на своя ближен и сама да туряш и сваляш юлара си. Ако работиш по тоя начин, добре дошла в моята къща. Иначе, не те приемам.

Това са новите правила, които трябва да се приложат от хората, решили вече да се женят. Мъжът казва: Не мога да се спогодя с жена си. – Защо не можеш? Тя е гладувала дълго време и сега не може да ходи,

отслабнала е. Пусни жена си пет-шест месеца на свобода, да се нахрани и напои с чиста храна и чиста вода, да видиш, колко силна и красива ще стане. И жената по същия начин, трябва да извади юлара на мъжа си и да каже: Бъди свободен! Иди в гората! Това са формули за новия живот, които трябва да преведете и приложите, да видите, какъв резултат ще имате. Мислете добро за вашите мъже и жени. Ако днес не са добри, ще станат добри. Когато слънцето огрява черната, нечиста земя, тя постепенно се преработва и от нея излизат плодове със сладки, вкусни сокове. Знаете ли, отде идат тия сладки сокове? Няма да ви обяснявам, за да не разваля разположението ви. От нечистите неща в живота излизат най-чистите сокове. Ония от вас, които искат да станат светии, още отсега трябва да се готвят. От тях трябва да излиза аромат и. свежест.

„Излязоха от гроба със страх и радост голяма.“ Казвам на всички: Излезте от гробовете си! Сега вие стоите изправени, като лалугери, и казвате: Да излезем ли, или да не излезем? Ами ако ни се случи нещо лошо? Един турчин чул от слугите си, че лалугери изяли житото на нивата му. Той взел пушката си и решил да ги убие. Като дошъл на нивата, лалугерите се изплашили и застанали на краката си, като че се молят. Турчинът ги погледнал и си казал: А, сега се молите, признавате ме за господар. Щом е така, ще пощадя живота ви. Сега и вие сте изяли житото на господаря си, изправяте се на краката си и се молите. Като ви види Господ, казва: От мен да мине! Ще пощадя живота ви. Гледам някой паяк, крие се в дупката, мисли, че не мога да го извадя оттам. И вие, като паяка, криете се в къщата, никой да не ви види. Мислите ли, че някой човек е могъл да избяга и да се скрие от съдебния пристав? Освободете умовете си от мисълта за нивите и воловете си. Освободете се от старите къщи. Хората на новата култура ще живеят без къщи.

В притчата за поканените на сватбата, един се отказал под предлог, че си купил нива; друг, че си купил волове; трети, че се оженил. По тоя начин не може да се живее. Ако се живее още три века така, хората ще се задушат. Ето защо, невидимият свят иде да помогне на съвременното страдащо човечество. Забележете, всеки ден, още със ставането си от сън, ви идат светли, нови мисли. Даже и най-дебелоглавият ще каже: Така вече не може да се живее. Старото изживява своето време. Например, сабята, която военните носят, не е за рязане на глави. Тя означава човешката воля. Волята е най-голямото благо, което Бог ни е дал. Бих препоръчал на мъжете и на жените, като се почувстват неразположени, да вземат един

нож, да го наострят и да кажат: С волята всичко мога да направя. Ножът ще бъде само като символ на силна воля, но не и за рязане на глави. Днес войникът е силен, докато има пушка, сабя, револвер. Щом ги изгуби, силата му изчезва. Това е криво прилагане на волята. Така хората едни-други се разрушават. По отношение на отрицателното, българите са много силни. Надали има друг народ, който да е толкова силен в разрушаването. Идете в някое село, да видите, как българинът опитва брадвата си и как я остри. Като я опитва, дали сече добре, той отива в гората и удря с нея ту едно, ту друго дърво, докато се увери, че работи, без да държи сметка, колко дървета е похабил. После ще отиде при някоя чешма да остри брадвата си на коритото на чешмата. Мине друг селянин, същото направи. След няколко години коритото се разваля.

Така и вие точите брадвите си върху главите на хората, без да мислите за последствията. Ако искаш да опиташ брадвите на българите, стани министър. Всички ще си опитат брадвите на главата ти. Това се дължи на факта, че те проявяват повече отрицателната си воля. Българинът трябва да каже: Аз ще сменя първата формула с третата: $a^3 + b^3 = c^3$. Само така ще дойдат добри времена за българина. Нека каже: Всичко мога да направя за любовта към Бога, към своята душа и към своя ближен. Като дойде съдбата, и на нея ще кажете същото. Тя ще се смекчи и ще отстъпи. Какво става днес? Дойде един, изопачава истината. Дойде друг, и той я изопачава. Съдията слуша единия, слуша другия, не знае, какво да прави.

Един адвокат защищавал усърдно обвиняемия. Той казал: Господа съдии, моят клиент е честен човек. Обвиняват го, че откраднал сто лева. Как е възможно да открадне сто лева, когато на масата, при стоте лева, имало още десет хиляди лева. Ако беше крадец, щеше да вземе и десетте хиляди лева. Като слушал, какво говори защитникът му, обвиняемият започнал да плаче. Съдията помислил, че се разкаял, и го запитал, защо плаче. Той отговорил: Плача, защото не видях десетте хиляди лева. И така ме съдите, поне да бях взел и тях. – Похвалявам обвиняемия, който си казал истината. С лъжа светът не се оправя.

Светът може да се оправи, само като се приложат трите закона: любов към Бога, любов към своята душа и любов към своя ближен. Ще кажете, че тия мисли не са ясни. След време ще ви станат ясни. Тия мисли са Божествени. Едни от тях ще паднат на пътя, други на песъчлива почва, а трети на добра почва и ще дадат плод: едни 30, други 60, трети 100. След сто години всички ще разберете Божествения закон на любовта. Той още

един път ще ви напече. Аз взимам думата „печене“ в добър смисъл. Сега сте облечени в дебели кожуси, и когато Бог ви напече, ще кажете: Не ни трябват вече тия дебели кожуси. Много ни е топло. И без кожуси ще ходите. Казано е: „Няма да умрем, но ще се изменим.“ – Кога ще стане това? – Когато дойде новата култура.

Като наблюдавам лицата на сегашните хора, виждам, че повечето са потъмнели, пожълтели. Те са изгубили смисъла на живота. Някои прибягват до разни козметични средства. Бабата си спомня своята младост и се чуди, защо е остаряла. Много просто, тя е нарушила трите закона. – Защо умираме? – По същата причина: не любите Бога. Не правите добро на своята душа и не желаете доброто на своя ближен. Всички може да бъдете безсмъртни. – Как? – Като приложите тия закони, както ви се казва отвътре, а не както аз ви говоря.

Сега, всички на работа! Вземете цигулката си и, който знае да свири хубаво, да свири; който може да пее хубаво, да пее. Първото правило: Като станеш сутрин, пей с чувство; ако мислиш нещо, мисълта ти да има съдържание; ако кажеш нещо, да има смисъл в думите ти. Като се върне мъжа ви от работа, неразположен, сърдит, кажи си: Няма да губя равновесието си. Оня, Който е в мене, е по-силен от всички около мене. Вярвайте в тая наука, която иде от живата природа. Един ден ще направя опит с неколцина от вас, които са искрени, да опитаме четирите формули. Ще направим един опит с топлината и светлината на слънцето, да ви проговорят. Музика се крие в тях. Тоновете на топлината не се възприемат като шумолене, но като велика музика. Няма по-красиво съчетание между тоновете на това, което произлиза от трептенията на топлинните и светлинни лъчи.

Всяко полюляване на листата на дърветата е тон, който, за неразвитото още ухо, се схваща като шум. Днес посещавате концерти, да слушате музиката на Шопен, на Моцарт, на Бетовен. Ако ухото на сегашния човек беше развито, той би предпочел да слуша музиката на люлеещите листа, отколкото тая на великите музиканти. За да свири добре, цигуларят трябва да вкара душата си в самата цигулка. Но така малцина свирят. Когато казваме, че някой музикант е вещ, разбираме, че той свири с душата си, т. е. по четирите формули. Освен вътрешните качества на- цигуларя, нуждно е и цигулката да има качества. Четирите струни на цигулката отговарят на четирите темперамента на човека. Между тях трябва да има правилно съчетание. Иначе, ще свириш без никаква хармония. Бъдещата майка,

трябва да разбира от това съчетание, за да създаде здрав, добре развит организъм на своите деца. Едно нещо, което препятствува за правилното развитие на човека, е съмнението. Когото срещнеш днес, ще те погледне изпитателно. Казвам: Приятелю, няма защо да ме гледаш изпитателно. Аз те познавам добре. Ако имаш нужда от пари или друго нещо, кажи, аз мога да ти услужа. Каквото искаш, мога да ти дам. Аз мога да ти предам една велика Божествена идея, да я посадиш. Така ще се научиш да .живееш добре с жена си и с децата си. Като посадиш тия семена, ще благодариш на Бога. Аз ида от небето да питам учителя ти, как учиш, какви бележки и какво поведение имаш. Като се върна, ще кажа, какво-съм видял и научил на земята. Искам да видя, какви са вашите учители. Някои жени имат учители, а на други техните мъже им са учители. Те са ученици на мъжете си. Едните питам, как са учениците им, а другите питам, как са учителите им.

Казвате: Ние сме мъже и жени. Аз пък казвам, че сте ученици и учители. Че сте мъже и жени, това са роли, които играете на сцената. Мъжът и жената ще се разберат, само когато се качат в четвъртата формула $a^4 + b^4 = c^4$, т. е. когато любовта изпълни сърдцата им; когато мъдростта изпълни умовете им. Само тогава ще разберете, какво нещо е мъжът и какво – жената. Сегашният мъж и сегашната жена са вадички от по три сантиметра дълбочина. За днес те са опасни, но в бъдеще жената трябва да има сърдце, с дълбочина десет километра. Също така и умът на мъжа трябва да има дълбочина десет километра. Значи, мъжът и жената трябва да имат дълбоки умове и сърдца. Само в такива сърдца могат да растат и да се развиват великите Божествени идеи. Само в тях може да се развива великият Божествен живот.

Аз познавам добре, какво представя всеки от вас. Днес всички сте маскирани, турили сте маска на лицето си и мислите, че не ви познавам. Познавам ви като свободни граждани. Някои казват: Сега мълчи, докато изиграем ролите си; после ще снемем маските си. Някои са отишли толкова далеч, че мислят, какво вън от маските нищо няма. Един ден маската ви ще се снеме, ще се види подвижното ви лице и ще разберете, какви сте.

„Излязоха от гроба със страх и радост голяма; и завтекоха се да съобщят на учениците Му.“ – Защо се зарадваха? – Защото тоя Господ, Когото те познаваха, Го няма вече в гроба, т. е. в старата култура. „И завтекоха се, да известят на учениците Му.“ Сега и аз ви казвам: Господ не

е в старата култура. Той не е и в църквите. Там може да има светии, но Господ Го няма. Господ не живее в каменни здания, но в сърдца от плът, които любят. Бог е излязъл вече вън. И ние, които сме излязли от гроба, казваме: Няма Го вече там. Това може всеки да провери. Върнете се при вашето сърдце и ум, при вашата душа и при вашия дух и кажете; Възкръсна вече Господ! Той иде на земята. Иде великата любов на земята. – Какво изисква Бог? Една богата американка се влюбила в един студент и му предложила всичкото си богатство, Той й казал: Аз ще се оженя за тебе, само ако раздадеш всичкото са богатство. И Бог не иска нищо от нас. Ако се откажем от воловете, от нивите, от къщите си, тогава можем да се ожемим за Него. И в мъдростта има женитба. Като се оженим за Бога, ще се повдигнем на тоя уровен, на който се намира Той.

Де е Бог? – Аз съм Го виждал във вола, който пъшка и тегли ралото, в кокошката, в мухата, на които отрязвате главите, и съм се разговарял с Бога в тях. – Какво ще стане с нас, ако не колим агнетата и кокошките? Светът ще се оправи. Вие можете да ядете жито, зеленчуци, плодове. Може да ядете и месо, но ще знаете, че Бог не е с вас. Той не може да ни обича, когато отнимаме живота на по-малките от нас. Страданието на едно животно е страдание на Бога. Страданието на бедния е също страдание на Бога. Само така ще разберете Христа. Някой казва: Как не съм бил във времето на Христа, да измия краката Му? Колко пъти Христос е бил при вас, но не сте Го приемали! Измийте краката на един просек. Не се страхувайте, какво ще каже мъжът ви. Няма да остане глава в Египет, която да не разбере, че живият Господ може да направи всичко. В Египет ще има плач.

Казвам: Заколете вашите агнета сега. – Какво противоречие! Казвам: Заколете агнетата на вашата любов. Занесете безквасните си хлябове и, като влезете в Ханаанската земя, там ще ви посрещне Христос. Това е голямата радост, това е новата култура, която ще ни донесе новото знание. При по-свободно време ще разгледам геометричните фигури – триъгълник, четириъгълник, многоъгълник, защото те са съществували преди човека. Растенията също са съществували отдавна. Било е време, когато хората, растенията и животните са били на по-висока степен на развитие от сегашните. Земята е претърпяла голяма катастрофа, и от нейните пръстени се образували сегашните планети. Ще кажете, че това е противоречие. Не казвам, че трябва да го приемете. Сега предстои и на хората, и на животните, и на растенията да се повдигнат поне до оная

висота, до която са били някога. И растенията говорят, но трябва да имате развито ухо, да чуете, какво говорят. Те казват: Тежка е нашата съдба. Не мислете, че растенията са глупави. Не са глупави те. Какво особено правят хората? Те се занимават с формулата $a + b = c$ Като ученици на живота, те се чудят, защо им е тая формула.

Новата култура, която иде, ще създаде нови училища, с нови методи, да разглеждат въпросите с новата светлина. Божествената светлина и топлина трябва да озарят вашите умове и сърдца, да възприемете новите мисли. Върху тях ще се съгради новото общество. Ония от вас, които ме слушате, ако сте готови, направете опит и кажете: Аз мога да любя Господа; мога да любя своята душа и своя ближен. Ще кажете, че никой никога не е видял Господа. Затворените в гробовете не са Го видяли, но ония, които ще излезат, ще Го видят. – Как ще любим душата си? – Когато направите опит да се примирите с всички хора. Това значи, да мислите доброто на вашата душа. Не сте ли изпитвали желание да се жертвувате за вашия ближен? Като направите опита, повдигнете вашия ум a^4 и вашето сърдце b^4, за да бъдат равни на c^4: $a^4 + b^4 = c^4$. Когато приложите тая формула, тогава ще минете към отношенията на вашето тело, вашата душа и вашия дух. Тогава ще влезете в областта на новата култура, която работи само с душата, с духа и с тялото. Първо ще минете през областта на ума, на сърдцето и на волята.

Още много неща има да ви кажа, но сега ще мълча, друг ще ви ги каже. Някой ви даде едно семенце, без да ви говори за него. Вие го посаждате в земята. Самата природа ще ви обясни всичко. Тя разкрива нещата. Когато Божията Любов и Мъдрост дойдат в света, те са в състояние да обяснят всичко неразбрано и тъмно. В бъдеще, ако българите са готови да изпълнят Божията воля, ще им дам известни данни, чрез които да познават добрите от лошите хора. Те се различават по дължината на пръстите, на ръцете, на носа си. Това са научни данни. Например, числото 18 е число на престъпника. То е образувано от 3x6. В Библията се говори за числото 666, което също има отношение към престъпността. Бъдещите хора ще донесат нови мерки. Те ще фотографират човешките мисли и желания. Всичко е явно, не мислете, че това, което става в мозъка, може да се скрие. Затова мислите на човека трябва да бъдат чисти. В новата култура няма да има нищо скрито-покрито. Всички мисли и желания ще бъдат явни. Всеки, който върши престъпления, ще бъде открит.

Преди 25 години направих едно измерване на един войвода, който убил 39 души. Казах му: На лицето ти са изгладени следите от твоите престъпления, но на ръката ти още седят. Тежка е твоята съдба. Затова е казано, че няма нищо скрито-покрита Най-малкото престъпление, което мислиш да направиш, се отпечатва на твоето лице. На ръката също се отбелязва живота на човека. На лицето е отпечатана културата, през която всеки човек е минал. Вие очаквате, като отидете на оня свят, да ви посрещнат тържествено. Въпрос е, дали ще ви посрещнат така. Оттук близките ви раздават жито за вас, но и това не помага. Давид е разбирал това нещо по-добре от вас и казва: Човек трябва да има чисто сърдце и чист ум. Човек трябва да се срами от себе си, когато допуща лоши мисли и желания. Мислиш лошо за някого, а се представяш, че мислиш добре. Чисто сърдце, чист ум е нужен. Всеки човек е твой брат, или твоя сестра. Ще ги любиш, това изисква новото учение. Това е формулата $a + b = c$ във всичките й степени. Плюсът, като кръст, представя движещото колело.

Пазете се от нечистите мисли и желания, които остават отпечатък върху вашите лица. Божият Дух, Който работи върху нас, трябва да намери чисто място да се прояви.

Новата култура ще измени живота на всички хора: на свещеници, на учители, на съдии, на адвокати. Училищата и църквите няма да изчезнат, но по друг начин ще се проповядва в тях. Свещениците и проповедниците ще ходят с пълни дисаги от къща в къща да раздават блага на хората. На адвокатите няма да се плаща, но ще се благодари с целувка, която повдига човека. Обвиняемият ще целуне съдията, адвоката, свидетелите и ще излезе вън. Чистата приятелска целувка ще бъде заплатата на всеки, който е направил някаква услуга. В новата култура няма да има пари. Те ще се заместят с целувки. Сегашните целувки не са чисти. Когато момък целуне една мома, тя повяхва като цвят. Сегашните целувки са като смученето на паяка. Той при-гърне мухата, изсмуче я и после я хвърля навън, като непотребна. Като целунеш един грешник, трябва да внесеш в него най-хубавите мисли и желания. Аз вярвам във вас, че сте хора на новата култура. Вярвам, че всички ще влезете в новия път.

Хайде, на добър път на вас, на всички ваши учители и професори. Слушайте ги и никога лоша дума не им казвайте. Когато професорът ви предаде урок, за възнаграждение, ще му дадете една целувка. – Какво ще правим тогава? Как ще се прехранваме? – Тоя страх е от старата култура. Като приемете новото учение, ще имате и жито, и ябълки, и круши,

всичко ще бъде в изобилие. Ако приложите новото учение, в България ще има два пъти по-голямо изобилие от тая година. Ако очаквате на Бога, ще знаете, че всичко ще дойде отгоре. Вдигнете погледа си нагоре, дето е горната Англия, горната Франция, горната Русия.

Излезте от гробовете си със страх и радост голяма и идете при своите си да им известите, че живият Господ иде в света да помага на страдащите. Няма да остане човек ненаучен от Бога. Така е казано: „Всички ще бъдат научени от Господа.“ Тогава в света ще има само музика и песен.

Беседа от Учителя, държана на 8 януари[123]*, 1920 г. София.*

ДОБРИЯТ ПАСТИР

Аз съм добрият пастир и познавам моите; и моите мене познават.“ (Йоана 10:14.)

Тоя стих и досега е неясен и неразбран, както за културните хора на сегашното време, така и за духовенството. Всички му дават такова значение, каквото в действителност няма.

Преди да обясня вътрешния смисъл на тоя стих, ще направя едно въведение. Например, някой пита: Ти религиозен ли си? Той мисли, че религията е всичко. Религията е само една трета от истината. Значи, религиозните познават само една трета от истината. Следователно, не им се сърдете, когато правят погрешки. – Ти духовен ли си? – Духовните познават две трети от истината–и на тях липсва нещо. – Ти Божествен човек ли си? – Божествените хора познават цялата истина, т. е. три трети от нея.

Ето защо, за да познае човек истината, трябва да бъде едновременно и религиозен, и духовен, и Божествен. – Как се проявява религиозният? – Като срещне беден, окъсан човек, той ще го заведе в един магазин, ще му купи дрехи и ще го изпрати да си върви. Той има дрехи, шапка, но е гладен. Още на пътя му премалява, не може да върви. Дрехи има, но хляб няма. Среща го духовният. Той го завежда в дома си, нахранва го добре и го оставя да нощува при него. Тръгва тоя пътник в живота, пада, става, докато един ден счупи главата си. Среща го Божественият човек, поканва го в дома си и започва да му говори, дава му знания, запознава го с истината, която му дава възможност да живее добре. Истинският човек включва и трите прояви на живота: физичните, духовните и Божествените. Физичният живот има отношение към формите, т. е. към религията; духовният живот има отношение към съдържанието, т. е. към чувствата, а Божественият живот – към смисъла на нещата, към любовта.

„Аз съм добрият пастир.“ Какво означава пастирът на физичния свят? – Всички поданици на една държава са овце, а техният управител, т. е. главата им е пастирът. Всички хора в църквата са овце, а владиката или проповедникът е пастирът. Всички ученици в училището са овце, а учителят им, който ги събира да се учат, да се упражняват, е техен пастир. Навсякъде хората се упражняват. И в църквата се упражняват. Те се молят,

коленичат – това са все упражнения. Това е прост начин за разбиране на религията. Каквото и да правите, важно е да се научите да мислите право. Под право мислене не разбирам логично мислене; право мислене е, когато във всяка мисъл взимат участие и умът, и сърдцето, и волята. Там, дето умът, сърдцето и волята се проявяват отделно, злото се вмъква.

Днес учени, религиозни очакват Христос да дойде на земята. Какво ще направи Христос, ако дойде на земята? От памтивека се явявали и сега се явяват велики хора – учени, проповедници, и всички говорят за хляба, как да се осигурим. Какво са постигнали досега? Тия учени и философи аз ги наричам проповедници на сомуна. Казвам на тоя проповедник: Ти си религиозен, добре правиш сомуните. – Аз не ходя на църква. – Не е важно, ти можеш да месиш хляб. Едно се иска от всички! да изправим живота си. Всички хора страдат, боледуват, липсва им нещо. Не се обиждайте от това. Може да ви липсва нещо обикновено – дреха, обувка, украшение. Важно е, че ви липсва нещо. Тая липса не изменя характера ви. Казваш: Всичко имам, но съм гладен. Значи, пак ти липсва нещо – храна. – Тоя човек е неморален, не може да издържа. – Гладен е човекът, нахранете го, за да се бори и устоява на всички сили, които работят против него. – Той е грешник, трябва да се изпъди вън от обществото. – Гладен е човекът. Учените ще започнат да обясняват, какво нещо е гладът и какво – жаждата, отде произхождат. Те определят, какво нещо е водата, но това определяне е религиозно. Според мене, сегашната наука е религиозна, понеже се спира главно върху формата на нещата. В тия форми или няма съдържание, или е налято малко съдържание. Това не е обидно. То показва, че науката има още много да придобива. Че шишето е празно, нищо не значи. То трябва да бъде чисто, че като дойдете до извора, да го напълните с чисто съдържание. Всеки трябва да се запита: Шишето, което нося, празно ли е и чисто ли е. Ако някой си отговори, че шишето му е пълно, това е половина истина. Той трябва да знае, с какво е пълно. В някои случаи предпочитам шишето да е пълно, а някога – обратно, да е празно. Някога предпочитам плюс, а някога минус Ако твоят плюс подразбира актив в живота ти, той е на място. Имаш пет хиляди лева и още пет хиляди, стават десет хиляди лева – ти си богат човек. Ако имаш пет хиляди лева дълг и още пет хиляди дълг, ти имаш плюс, т. е. събираш ги, но накрая плюсът става минус. Това е дълг от десет хиляди лева.

Мнозина казват: Ние трябва да бъдем активни, а не пасивни. Животът е борба. – Това е една трета от истината. Борба съществува, докато чукаш

камъните и докато направиш къщата си. Щом направиш къщата и влезеш в нея, борбата не е на място. В тоя случай, животът не е борба. Борите ли се, това показва, че сте неразумни хора. Казвате, че само революцията ще оправи живота. Знаете ли, какво е отношението на човека към революцията? Каквото е отношението му към рициновото масло, такова е отношението му към революцията. – Кога взима рициново масло? – Когато е запечен, не може да се освободи от нечистотиите си. Рициновото масло произвежда революция в червата му, и той се освобождава от затруднението си. Щом се очисти, не търси вече рициново масло. Следователно, революцията е преходно състояние, което има за цел да възстанови реда в Божествения живот. Веднъж нарушен тоя ред, непременно трябва да се възстанови. Дали ще взимате рициново масло, или гореща вода, ще имате един и същ резултат.

И тъй, разсъждавайте право, за да дойдете във връзка с великата разумна природа, за която мнозина мислят, че е мъртва, неодушевена. Те мислят, че камъните, растенията, животните са съвършено несъзнателни същества; Следователно, само човекът има право да урежда живота. Ако дойде една комисия от слънцето, да прегледа живота и културата на земята, какво би казала? Каква култура има в тоя дом, дето мъжът и жената се хващат за косите и се бият? Това е културата на Тарас Булба, който искал да опита силата и смелостта на синовете си. Той искал да знае, готови ли са да се борят с мъчнотиите в живота. Сега и ние, в някои случаи, ще се борим, в други случаи ще правим революция, а в трети ще градим. Всички сте правили революция. Ако кажете, че не сте правили революция и сте кротки хора, аз ще остана на особено мнение. Кой от вас не е дърпал косата на по-малкото си братче и сестриче? Кой не е пръскал другарите си с вода? Казват за някого, че е отличен човек. Колко пъти е дърпал косата на своето братче и сестриче! Да го изберем за управител. – Той ще оправи работите толкова, колкото е оправил своето братче и сестриче. Следователно, когато назначавате някого за министър, по питайте, как се е отнасял с по-малките си братчета и сестричета. Ако се е отнасял добре с тях, той ще оправи България, или коя и да е държава. Аз говоря принципално. При всяко отклоняване от тоя въпрос, всякога ще ни липсва или една трета или две трети от истината – все ще липсва нещо. Човек и като религиозен, и като духовен може да бъде добър или лош, да му липсва нещо. Само когато стане духовен, човек се свързва с Бога. За него се казва, че е създаден по образ и подобие Божие.

Казвам: Човек трябва да бъде свързан с Бога. Думата „свързан“ е неразбрана. Да се свържеш с Бога, това значи, да разбираш закона на служенето. Като си свързан, ще обичаш Бога. Като Го обичаш, няма да стоиш при Него, но ще Му служиш. Хората ходят на църква, молят се, но, като излязат от църквата, пак вървят по стария път. Те казват: Христовото учение е неприложимо. Не е така. Който е готов да служи, всякога може да го приложи. Както и да служите на старото учение, бирникът всякога ще дойде. Който министър и да дойде, бирникът ще ви посети. Която майка и да дойде, няма да се освободите от бирника. Важно е, как ще се справите с него. – Бог да ни помогне! – Щом искате Бог да ви помогне, научихте ли Неговия велик закон на любовта? Оня, който не е показал милост, и спрямо него Бог не може да покаже милост. Ако ние имаме любов, и към нас хората ще бъдат милостиви.

Христос казва: „Аз съм добрият пастир.“ Аз определям доброто като качество на човешката воля. Човек не е нито добър, нито лош. Това зависи от момента, богато проявява доброто или злото. Ако проявява разумната ся воля, той е добър. Добрият човек дава добри плодове, без червеи. Плодовете му са сладки и малко кисели.

Помнете: Всичко, което ви говоря сега, влиза в живота; никой не може да се освободи от влиянието на моите думи. Те ще произведат своя ефект най-много след хиляда години. Казвам „моята мисъл“, като подразбирам новата мисъл, т. е. мисълта на живия Бог, с Когото съм свързан. Както Бог мисли, така и аз мисля. Каквото Той пожелае да направя, това върша аз. Всеки може да бъде такъв. Това не е мъчно, но герой трябва да бъде човек. Много хора са герои на бойното поле, но Щом дойдат в обществото, не са смели. Те се страхуват, как ще преживеят, какво ще стане с децата им. Затова някой казва: В тоя живот не може без лъжа. Той не знае, че чрез лъжата, именно, ще умори децата си. Лъжата е красива жена, която е изгубила честта си. За такава жена се казва: „Пусни красивата жена без верижка, ще се върне с верижка.“ Аз взимам думата верижка в широк смисъл.

Питам: На кого искате да угаждате? – На обществото. – На кое общество? – На свещениците. – На кои свещеници? – Ако е въпрос за истински човеци, де са те? И Диоген, на времето си, ги търсеше с запалена свещ, дано ги намери. Де са ония хора, които побеждават със своята воля? Аз не търся силни хора от миналото, но сега искам да ги видя. Ако днес си добър, и в бъдеще ще си добър. – Ще стана добър. – Защо не си добър и

сега? Ако в бъдеще станеш добър, и днес можеш да бъдеш такъв. Сегашният момент гради и създава. И Бог гради и създава в настоящето, а не в миналото. Грешните хора са в миналото. Сегашните хора се делят на десни и леви. Религиозните се борят да седнат отдясно на Отца. Аз бих желал да върша Божията воля във всеки даден момент – нищо повече не желая.

„Аз съм добрият пастир.“ Добрият пастир е добър в даден момент. На земята ние сме овце. Овчар, който не може да пасе добре овцете, не може да ги опази от вълците. Господарят му ще го изпъди. Добрият овчар води овцете си по високи места, да не заболяват от метил.

Често хората се питат, защо идат страданията. Ще ви отговоря със следния пример. В древността живял един умен цар. Той бил млад, но крайно амбициозен. Като се оженил, родило му се много красиво момиченце. Веднага астролозите се явили при царя, направили хороскоп на детето и казали: За да запази хубостта и здравето си, твоята дъщеря трябва да прави всеки ден по една баня от сълзите на твоите поданици. Преди да се роди детето, поданиците трябвало да се молят, Бог да изпрати красив, умен наследник на царя. Те закъснели с молитвата си и, вместо наследник, дошла наследница – царската дъщеря. Сега трябвало всички поданици да плачат за царската дъщеря. – Кога плаче човек? – Когато страда, когато го бият. във всяка улица се чували плачове – трябвало сълзи да се събират. Всеки ден събирали сълзи, с които къпели царската дъщеря. Това продължило цели 20 години. Днес, когато хората се питат, защо идат страданията, аз отговарям: Страданията идат, за да се поддържа красотата на царската дъщеря. – Защо са сълзите в света? – За баня на царската дъщеря. Това не е алегория. Когато лихварите, големите земевладелци опропастяват десетки и стотици семейства, не къпят ли те своите дъщери в техните сълзи? Няма човек в света, който да не се е къпал в такива сълзи. Продължавам разказа. Поданиците започнали да плачат и да се молят, дано Бог ги избави от това нещастие. Най-после Бог изпратил един херувим на земята, да се роди в плът, като млад, красив момък. Царската дъщеря го видяла и се влюбила в него. Оженили се, но първата работа на херувима била да предаде на своята възлюбена новото учение. Той ѝ казал: Ти можеш да бъдеш красива, без да се къпеш в човешки сълзи. До това време водата не съществувала. Херувимът взел една малка тояжка, отишъл при една канара, ударил няколко пъти с тояжката си и от канарата започнала да извира чиста, хубава вода. Дотогава всички хора се миели

със сълзите си. Сега вече царската дъщеря се къпела във водата на тоя чист извор. Благодарете, че не живеете в епоха, когато трябва да се миете със своите сълзи. Царската дъщеря родила едно дете и започнала да го учи на новото учение. Тя му казвала, че трябва да се къпе в чиста вода, а не в сълзите на своите поданици, както на нея преподавали. Възлюбеният на царската дъщеря – херувимът, изчезнал от двореца. Той се върнал на небето, отдето дошъл. Така и от грубата материя вие може да извадите ония фини елементи за съграждането на вашите светли мисли и благородни чувства. Не можете да мислите и чувствувате, ако нямате съответствуващ материал за съграждане на вашите мисли и чувства.

Някой казва, че не може да люби. – Как ще любиш, като си последен бедняк? Само богатите могат да любят. Преди да любиш, ти трябва да си бил гъсеница, да ядеш листа и, след като станеш пеперуда, ще можеш да извличаш сладките сокове от цветята. Ще кажеш, че ядеш, за да изпитваш приятност. После ще ти стане тежко, защото не си могъл да асимилираш храната, както трябва. Тогава ще ти препоръчват рициново масло. Внимавай да имаш добри отношения със своите граждани, защото пак ще дойде революцията. Аз не поддържам никоя страна, но казвам, че ония, които насилват и ограничават, са от старата култура. И те имат право. Каквито морални аргументи да изнасям, те ще си правят своето. И да кажа, че съм готов да ме обесят заради някого, пак няма да успея. със сила не мога да заставя човека да постъпва до един, или по друг начин. Мога само да кажа на хората, че това, което вършат, не е добро. И това, което вършат, ще им се върне назад.

Христос казва: „Аз съм добрият пастир, и моите ме познават.“ – Кои са тия овце? – Те са ония разумни овце, които са готови да приемат моето учение. Те ме слушат, и аз ги слушам. Както между овчаря и тия овце има разумни отношения, такива трябва да има между учители и ученици, свещеници и пасоми. – Де се прилага добрият пастир? – Дето човешкото не помага, там иде Божественото – добрият пастир. Представете си, че в крака на вашето дете влезе трън. То плаче, вика, цяла нощ не може да спи от болки. Викате лекар да го разтрива, но болките не минават. Трънът с разтриване не излиза, трябва да се извади. След това да се пусне малко кръв, за да се пречисти мястото. Трънът е човешкото користолюбие, човешката алчност, които трябва да се извадят.

Срещам много хора, на които мозъците са заразени. Те казват: Винце искаме, не ни трябва твоето учение. – Аз виждам, че твоите малки

братчета – червейчетата ще те ядат, ще си направят хубаво ядене от тебе. Те ще кажат: Учен човек е тоя господин. – Учен е, но само кости ще останат от него. Запитаха Христа: „Могат ли тия кости да оживеят?“ – Учението, което проповядвам, ще събере тия сухи кости. И горко на тоя, който не се подчинява на Духа, Който иде. Не мислете, че слънцето може да измени нещата. Не мислете, че аз правя нещо. Божията воля прави всичко в света. Аз казвам: Наближило е времето, извадете ралото и сейте. Идната година ще има изобилно жито. Послушайте ме, направете опита. За българите настанаха най-благоприятни условия. Обърнете се към живия Господ, към Неговата велика държава. Ще кажете, че никой никога не е видял Господа.

Обърнете се към живия Господ,. Който е всякога между нас. Светиите са между нас, ангелите са между нас. Всичко, което не е в съгласие с това, което казвам, е далеч от нас. Когато двама млади седнат в гората и се любуват, целият свят е хубав за тях. Те обещават, че ще живеят според законите на Бога. Като ги види баща им, набие ги. На другия ден те пак се срещат; герои са те. Аз не говоря за вашите целувки, които са сенки на живота. Аз говоря за такава целувка, в която умът и сърдцето се съединяват; после духът и душата се съединяват. Най-после иде Бог и дава своето съгласие. Тогава цялото небе се радва. Сега момата не дава на момъка да я целуне, докато не й обещае нещо. Щом обещае да й купи рокля, златен часовник, обувки, тя казва: Можеш да ме целунеш. Това не е Божествена целувка. Целият свят страда от такива целувки. Така не се живее.

Христос казва: „Аз съм добрият пастир.“ Обърнете се всички към добрия пастир, към Бога. Така ще се образува една велика бойна канара, от нищо несъкрушима. Казано е: „Ще изпратя Духа си.“ Тогава хиляди реки ще потекат. Това значи, хиляди духовни хора ще служат на Бога. Ето защо, като се върнете по домовете си, обещайте пред себе си, че ще служите на Бога. Кажеш ли веднъж, ще издържаш – никаква измяна не се позволява. – Слаб човек съм. – Аз не вярвам в слаби хора. Който служи на Бога, не може да бъде слаб. Живият Господ ще заговори. Хиляди хора ще започнат да се стичат отвсякъде. Учени, философи, професори, лекари ще изменят убежденията си и ще започнат да се смекчават.

Какво представя сегашният свят? – Замръзнало езеро, върху което се пързалят хиляди хора. Други стоят настрана и наблюдават. След малко слънцето изгрява, и ледът започва да се топи. Става катастрофа.

Пързалящите започват да се давят, викат за помощ. Ония, които стоят настрана, благодарят, че са вън от опасността. Иде Божествената вълна, която ще разтопи човешките езера; от тях помен няма да остане. Ти вече няма да бъдеш лед, но ще се превърнеш на чист извор, който ще тече по целия свят, да разнася новото учение. Ако българите приемат това, което Бог казва, в три години най-много. България ще се поправи. Да не остане помен от критика. Мъжът да престане да говори против жена си, жената против мъжа си; ученици против учители, учители против ученици; слуги против господари и обратно - господари против слуги. Ако приложите така учението, ще опитате думите ми. Жив е Господ. От кого очакваме ние? На великите сили ли? Толстой казваше в Русия, да се обърнат към Господа, но не го послушаха. Той беше пратеник на Господа, но гласът му остана глас в пустиня. След това Русия пострада. Мислите ли, че ако и вие не ме послушате, България няма да пострада? Когато се върна на небето при Господа, ще Му разкажа цялата истина. Да възлюбим Господа, Който е бил всякога добър към нас. Да Му дадем място в себе си. Да дойде Царството Божие в нас!

Желая, във всяко семейство, отвън и отвътре, да царува мир и любов, радост и веселие. Ще кажете, че новото учение е секта. – Не е секта, защото изисква от всички да бъдем едновременно и религиозни, и духовни, и Божествени хора. Да сме готови да се жертвуваме за Господа. Да бъдем всички добри овце и добри пастири.

Често хората се обиждат за нищо и никакво, делят се не партии. Аз не признавам никакво деление. Светът принадлежи на живия Господ. Всички можем да се ползуваме еднакво от него. Ако изложиш гърба си на слънцето, ще се ползуваш от неговите лъчи. Излезте всички вън, да се греете на Божествената светлина, да придобиете сила и да възкръснете. Може да си болен от туберкулоза в последния период, но ако приемеш учението, ще станеш от леглото и ще оздравееш. Всеки човек е призван да служи на Бога. Ако не изпълни призванието си, ще заболее от някаква болест. Оня, който се отказва да служи на Господа, няма да остане жив. Няма да остане гъсеница в света. Аз не говоря за ония гъсеници, които се въдят по дърветата. Аз говоря за гъсениците в нашия ум, в нашето сърдце – помен няма да остане от тях. Страшни са те. Яви ли се такава гъсеница в моя ум, аз започвам да я убеждавам, да слезе от моето дърво. Аз съм от миролюбивите хора, готов съм да ѝ дам всичко, каквото ѝ е нуждно, но да ме освободи. Ще знаете, че каквато поискате в името на любовта, ще ви се

даде.

В Англия, в един голям град, живял един прочут апаш. Една вечер той влязъл в дома на един милиардер, голям скъперник, с намерение да го обере. Милиардерът се прибрал в стаята си, заключил се и, като мислел, че е сам, започнал да брои парите си и да им се радва. В тоя момент апашът, който бил скрит под масата, излязъл срещу богаташа с револвер в ръка. Последният го погледнал и веднага казал: Вземи, колкото пари искаш. Ще кажете, че милиардерът бил много щедър. Така всички хора са .щедри. Щеше ли той да даде пари на апаша, ако не беше видял револвера? Трябваше ли апашът да се крие под масата му?

Какво изисква новото учение от вас? – Да бъдете верни на своя ум, на своето сърдце, на своята душа и на своя дух. Не мислете, че сте слаби. Бъдете слаби за греха и за злото в света. Ако ви накарат да извършите някакво престъпление, кажете: Слаб съм, не мога да направя това. Бъдете силни за доброто, слаби за злото. Ако някой върви в обратна посока, нека обърне страницата на своята книга и тури нов знаменател.

Сега аз искам да изгладя малко нещата, да ги приемете свободно, и то само онова, което подхожда на вашия ум и на вашето сърдце. Бъдете абсолютно свободни, да приемате нещата по вътрешно разположение и дух.

Често обикалям София, да видя, какво правят хората и какво мислят. Така правел един от турските султани. Той се преобличал, дегизирал се и така се движел по улиците, да види, какво правят неговите поданици. И аз слушам, как хората искат да се освободят от гъсениците в своите умове. Казвам: Ние ще изпратим силни дъждове, от които няма да остане нито една гъсеница. – Какво да се прави с затворите? – Ще станат големи земетресения, от които няма да остане нито един затвор – Какво ще стане с църквите? – Коренно ще се изменят. Това са фигури, конто помагат за изразяване на мисълта. Като говоря за земетресенията, имам пред вид коренните промени, които ще станат в човешките умове. Всички стари идеи ще изчезнат.

Добрият пастир – Христос, иде вече в света. Той ще бъде на бял кон. Ще посети България, всички управляващи, всички учреждения, всички благотворителни дружества. Той ще посети всички църкви, всички домове, да види, как живеят хората. Дето намери стари, идеи и убеждения, стар живот, ще каже: Бъдещето не търпи нищо старо. Моето царство е на новото учение. Бог иска да знае, готови ли сте да Му служите с любов и

мъдрост. Който е готов, ще мине отдясно; който не е готов, ще мине отляво. Хората на новата култура са хора на шестата раса, светещи хора. Разликата между старите и новите хора ще бъде такава, каквато е днес разликата между млекопитаещите и човека. Хората на старата култура ще останат на мястото на млекопитаещите, да опитат тяхното положение. Светещите хора ще им покажат, как трябва да живеят.

„Да не се смущава сърдцето ви.“ И аз казвам: Не се смущавайте. В света ще станат чудни неща. Не казвам да вярвате, но сами ще ги проверите. Един ден като видите всичко, което става, ще кажете: Наистина, каквото Бог е казал, то става/ Не ви казвам да затворите магазините си, да напуснете мъжете и жените си, но да работите честно и с любов. Разработвайте добре земята, да няма бедни хора в България. Всички трябва да работят. Свещениците трябва да излязат от църквите с хоругвите и да покажат на хората, как трябва да се работи. Живият Господ казва, че светът не се нуждае от сегашните молитви на хората. Той казва, че молитвата трябва да излиза от сърдцата. Вие не знаете, каква промяна може да стане с вас Каквото става с гъсеницата, това ще стане и с вас Като наблюдавате, какви промени стават във вас, вие ще се уверите в моите думи. Каквото стане, ще бъде за ваше благословение. Днес родителите не са доволни от децата си, но и децата не са доволни от родителите си. Главите на сегашните майки и бащи са побелели от доброто на своите деца. Сърцата и душите на хората трябва да побеляват, а не косите им. Вътрешна белота е нуждна на човека. Белият цвят е символ на доброто. Христос казва: „Аз съм добрият пастир.“ Всички сте срещали тоя пастир. Не мислете, че сега за пръв път ще Го срещнете. От хиляди години сте Го срещали. – Кога се познават хората? – Когато се обичат. Като не обичаш някого, не го познаваш. Обикни човека, както трябва, и ще видиш, че в неговата душа, в неговия ум и в неговото сърдце се крие нещо велико. Ако не обичаш, както трябва, днес ще се очароваш от някого, на другия ден ще се разочароваш. Имаш една приятелка, за която казваш: Чудно нещо, какво стана с нея, че се измени толкова ! Аз мислех, че е добра, а то не излезе така. Цяла нощ не можеш да спиш, недоволна си от нея. Сутринта те питат, как си. Казваш: Добре съм. – Не говориш истината. Защо не кажеш, че си разочарована от приятелката си? Защо не я срещнеш ла се извиниш за лошите чувства към нея?

Някои хора имат към мене неприязнени чувства, но аз ще им се отплатя с любов. Не само на тях, но на всички българи ще се отплатя

според великия Божи закон – законът на любовта. Даром съм взел, даром ще дам.

Обърнете се към. изток, дето е вашият ум и вашето сърдце. Хвалете живия Господ, Който ви е пратил в красивата долина на живота. Радвайте се на живия Господ. Обърнете се към живия Господ. Това ще бъде моята голяма радост. Това ще бъде и радостта на живия Господ, Когото вие търсите.

Беседа от Учителя, държана на 18 януарий, 1920 г. София.

ЗЕМНИЯТ И НЕБЕСНИЯТ

Ако земните работи ви рекох, и не вярвате, как щете повярва, ако ви река небесните? И никой не е възлязъл на небето, тъкмо Този, Който е слязъл от небето, Син человечески, Който е на небето. (Йоана 3:12-13.)

Христос определя, че има два свята, от които човек черпи своите познания, а именно - земния и небесния.

Христос казва: „Ако ви кажа земните работи, и в тях не вярвате, как ще повярвате, ако ви кажа небесните?“ Той употребява думата „не вярва“ в съвсем специален смисъл.

Ние трябва да се научим на дълбокия смисъл на думите, как са свързани.

Когато изучаваме музиката, виждаме, че тя се обосновава на известни закони, има свои ключове, свои знакове. Ако с оглед на този музикален език вие напишете на петолинието ноти, но не турите никакъв ключ, може ли да изпеете или да изсвирите някоя песен? Не можете. Ще кажете: „Зная, че „сол“ стои на втората линия, „си“ - на третата и т.н.“ Да, но щом не е поставен ключът, същите ноти може да стоят и на третата, четвъртата или на друга линия от петолинието, зависи от ключа.

Следователно, когато употребяваме известни думи, трябва да знаем в какъв ключ говорим. Ако един музикант постави своето творение в мажорна гама, то ще има един оттенък, а ако той композира в минорна гама, неговото творение, неговата музика ще има съвсем друг оттенък. Ако пък той някога композира в хроматическа гама, която взима знаци и от мажорната, и от минорната гама, в неговото произведение ще има едно сливане, едно преливане от мажорната към минорната и от минорната към мажорната. Ще ви определя какви са тези гами. Мажорната гама - това е умът, минорната - това е сърцето, а хроматическата гама е животът. Ако вие дадете по-добро определение на тези гами, аз съм готов да приема вашето определение.

Следователно, когато вие изучавате религията или каква и да е друга наука, питам ви: по какъв ключ ще изучавате религията? По ключа на мажорната гама, по ключа на минорната или по ключа на хроматичната? Казвате: „Ама това е религия!“ Да, за невежите всичко е музика. Онзи, който бие тъпан, и той се въодушевлява, мисли, че това е музика, но за

един човек със силно развит музикален слух, това е голям шум. Питам ви сега: вие тъпан ли биете? Всички съвременни хора все тъпани бият, защото това е най-лесното изкуство. Най- любимата музика на тукашните шопи е тъпанът и затова, като го заудрят, на два километра се чува гласът му - голям шум вдига той. Не казвам, че тази музика е лоша, но това не представлява целокупния смисъл на постоянния живот. Аз правя една аналогия и с това искам да осмисля съвременния живот.

Христос казва: „Ако не разбирате земните работи, как ще разберете небесните?“ Кои са земните работи? Всички сте учили геометрия и знаете какво нещо е квадратът. Квадратът е фигура, заградена от четири равни линии и с четири прави ъгли. А какво означават тези прави ъгли? Казвате: „Прави са четирите ъгли на квадрата, тъй казва геометрията.“ Вие трябва да намерите ключа на този квадрат, за да го превърнете в една величина.

Например човек е една велика величина. За да познаеш един човек, трябва да го разложиш на неговите съставни елементи, на неговите съставни величини. В математиката величините съставляват елементи на телата. Казвате: „Това е един елемент.“ Що е елемент? Елементът е една определена величина, която влиза в състава на едно тяло. Казвате: „Той мисли, той чувства.“ Мисълта, чувството е една величина. Знаете ли колко е тази величина, дали е десет, дали е сто, дали е хиляда? Знаете ли какви са отношенията на разните величини?

Онези, които не разбират геометрията, са построили на квадрата своята кола. Колата не е нищо друго, освен една кола, която се движи, а отпред и отзад има по две колелета. Квадратът е плоскост на злото и върху него падат всички тежести. Когато някой казва, че страда много, аз казвам, че той е построен на един квадрат и върху него ще се яви всичкото зло.

И тъй, българинът е построил своята кола върху квадрата и той се движи. Всеки прав ъгъл съставлява център и движението около него е кръгообразно. Ако вземете четирите страни на квадрата за диаметри, тоест може да опишете четири окръжности, тоест ще имате четири центъра. В геометрията се изучава и триъгълникът. Триъгълникът, квадратът, петоъгълникът са отсечки на известни величини. Следователно и тук, по дадени величини, както в уравненията, може да се изчислят неизвестните величини.

За движението на човешкия ум в сегашното му развитие аз ще употребя алгебрическата дума „вектор“. Що е вектор? Векторът е движение, изминато по определена посока. Да кажем, че имате една линия

AB, то буквата A е начало на вектора, а B - край на вектора. Казвате: „Аз се движа.“ Какъв е твоят вектор? Твоята мисъл върви от A към B и свършва. Следователно всяка мисъл, която започва от A и свършва в B, това е вектор - дължина, измината в определена посока.

Следователно, когато употребя думата „добро“, това е величина, измината по определена посока. Като превърнете думата „добро“, ще разберете нейния вътрешен смисъл. Ще си послужа с една определена дума - думата „бомба“ или „шрапнел“. Като спомена тази дума, вие започвате да описвате тази дума, да казвате, че тя има валчеста форма, кръгла е или вдлъбната. Но това описание се отнася до нейната външна форма, не знаете какво се крие в нея. Ако я вземе някой, запали нейния фитил и я изхвърли, тя експлодира, и с това нейната форма се изгубва. С избухването си тя ще произведе своето действие, своя ефект и по нейното съдържание ще се съди за силата, която действа.

Христос казва: „Ако Аз ви говоря за земните работи и не ги разбирате - тоест не разбирате ключовете на тези работи, как ще разберете небесните работи?“ В какво се състои смисълът на живота? Смисълът на живота се състои в това, да вървим отдолу нагоре, да се развиваме, да ставаме по-благородни, да се развива нашият ум и сърце, и отношенията ни да стават по-прави.

И тъй, земните работи според Христовите думи са работи на стомаха, а небесните работи - работи на човешкия мозък. Така превръщам аз Христовите думи, превръщам ги във величина от първа степен. Има величини от първа, втора, трета и т.н. степени. Едни, които вървят по възходяща, а други - по низходяща степен. Като казвам, че стомахът е земята, то е защото всичко, което тя произвежда, служи за стомаха. Ние вземаме от нея всичко и го туряме в устата, а оттам - в стомаха. Няма нещо, което човек да не е изпитвал. Христос казва на тогавашните кабалисти, на тогавашните учени: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие“, тоест, ако вашият живот на земята няма определена форма, определено съдържание на себе си, този живот не може да влезе във връзка с небесния. Затова на небето всичко е точно определено. Като се срещате вечерно време тук на земята, вие се пипате, гледате, докато се познаете. Но на небето няма пипане, няма гледане, а има само виждане. Виждането подразбира вътрешна величина, която се съдържа в човешкото сърце, в човешкия ум.

Вземете съвременните философи, които имат най-различни понятия

за душата. Някои смесват душата с кръвта, някои - с духа, а някои смесват духа с ума, и говорят на един неразбран език, като казват: „Ти си еретик, ти се невежа.“ Казвам, всички сте невежи, защото говорите на един неразбран език, на неразбрани ключове. Ако душата съставлява кръвта, то какво нещо е кръв? Ако душата съставлява [живота], то какво нещо е животът? Да смесваш кръв и душа не може, защото те са съвсем различни неща, те са неопределени величини. Всяка дума трябва да има определен смисъл в нашия ум. В Божията математика всяка дума има свой смисъл. Ние разбираме смисъла на думите само тогава, когато започнем да страдаме. Страданието е начин, чрез който ще научим да говорим правилно, кратко и съдържателно. Онзи, който страда, казва кратко и ясно: „Братко, спаси ме!“ Той не казва: „Ти си добър човек, благороден, можеш да ми помогнеш“ и т.н., а само с една дума той изчерпва всичко. Когато страдаш, ти изказваш всяка дума с такова вътрешно съдържание, че този, който те слуша, влиза в положението ти и е готов да се жертва за тебе.

Христос казва: „Ако земните работи ви казах и не ги разбирате - тоест работите, които всеки ден изпитвате и са близки до вас, как ще разбирате небесните работи?“ Съвременните бащи не разбират своите синове, съвременните майки не разбират своите дъщери. Ако попитам някоя майка: „Каква е твоята дъщеря?“, тя ще ми я опише, че е много хубава. Майката ще каже: „А, ти не знаеш моята Марийка колко е хубава, колко е грациозна, как хубаво се облича.“ Да, но всичко това съставлява само външната форма на нейната Марийка, а тя не е изучавала вътрешното ѝ съдържание. Да, но утре някой млад момък ще запали с едно фитилче огъня на твоята Марийка и ще се чудиш каква била тя, ще се чудиш как е избухнала твоята Марийка. Този момък запалва избухливото вещество на твоята Марийка и тя започва да ти се сопва, да иска да излезе от твоята къща, да отиде далеч от тебе, докато стане най-голямата експлозия и хората казват: „Изхвръкна нашата Марийка.“ Аз казвам: ожени се вашата Марийка, тоест съдържанието ѝ се разви, формата ѝ се разпръсна и тя като един цвят цъфна, цветът окапа, и после се яви плодът.

Христос казва: „Никой не разбира този Син Човечески, Сина на мъдростта.“ И затова, докато човешкият ум не дойде в човешката душа, човек не може да разбере небесните неща.

Следователно ние разбираме земния живот по чувстване, а небесния - чрез своя ум. Затова, когато дойдем до небето, ние трябва да сме се научили да мислим. Когато някой човек ми каже, че не може да търпи

някого, това аз го превеждам така и му възразявам: „Приятелю, ти не можеш да го търпиш, защото имаш малко вяра, тоест вярата ти е слаба.“ „Е, аз мисля, че имам вяра.“ „Да, но търпението ти е малко.“ „И търпение имам.“ „Тогава малко любов имаш.“ „Аз мисля, че имам любов.“ „Е, тогава не слушаш Господа.“ Любовта иде от слушането. Ти, когато слушаш някого, започваш да го обичаш. Един ученик като ходи на училище, като слуша дълго време учителя си, започва да го обича, а като го обикне, започва да му вярва на всичко, което той говори и след това се заражда слушането. Някои питат: „Как да обичаме?“ Вложете в ума си желанието да обикнете някого и оставете тази мисъл да си работи.

За да бъда по-ясен, ще си послужа с един пример. Представете си, че през вашата градина тече една вадичка, но вие сте тъй улисани в обществени работи, че не обръщате никакво внимание на тази вадичка, на тази рекичка. След време забелязваш, че дърветата и цветята в твоята градина са изсъхнали. Защо? Защото не си обърнал внимание на тази рекичка и не си я отбил да ги полива. Върни се да отбиеш тази рекичка, да мине през дърветата на градината ти и да ги полее. Ние казваме: „Любовта ни спасява.“ Направи така, щото любовта да мине през твоята градина, и тя ще те спаси.

Следователно вярата е процес, тя е причина за нашето растене. Растенето в природата показва нашата вяра. Ако ти растеш, ако твоята сила се оформява, това показва, че у тебе има вяра. Изгубиш ли вярата си, това показва, че изгубваш и силата си и преставаш да растеш. Срещаш един човек и започваш да си мислиш за него, дали той е добър, или лош. Срещаш втори човек, също мислиш и за него. Срещаш трети, и започваш и в него да се съмняваш, да го считаш опасен човек, и най-после ставаш маниак, и лекарите казват: „Този човек е маниак, болен е и трябва да се лекува.“

Аз казвам: онзи, който е срещал Божествените величини и не разбрал техните отношения, той полудява. Как да се излекува този човек? Научете го да не мисли за никой човек, че е лош, а да мисли, че всички хора са като него. Ако някой гладен човек ме срещне и се опита да ми вземе крадешком торбата с хляба, ще му кажа: „Братко, няма защо да се борим и да идваш отзаде ми, и да крадеш торбата с хляба, но ми кажи, че си гладен и аз ще ти дам хляб.“

Едно време, когато Господ създал света, вълкът завел първото дело за обида пред съдията, и то против коня. Вълкът писал в оплакването си

следното: „Господин съдия, моят съсед конят наруши едно от най-общите правила на живота, ритна ме със задните си крака и ми разби двата кучешки зъба. В това общество, в което живея, се твърди, че Господ е създал копитата, но аз не вярвам, че Господ може да създава такива здрави, твърди копита, че да се разбиват с тях зъби. Виж нашите копита какви са меки, опитай ги.“ Но същевременно скривал ноктите си. Конят за свое оправдание рекъл: „Господин съдия, вълкът наруши едно от основните правила, които Господ е поставил, а именно: Господ е казал, че когато дойде някой при тебе, да се яви пред лицето ти, а не отзад тебе. Вълкът дойде откъм задницата ми, а не пред лицето ми. Ние, като се срещнем, помирисва- ме се отпред по носовете, разгледаме се от всички страни и така се опознаваме. Понеже вълкът наруши този начин на опознаване, аз го научих как да поздравлява, тоест да спазва закона, който Бог е поставил.“

Ние съвременните хора постоянно завеждаме дела за избитите си зъби. Защо? Защото не сме спазили етикециите на коня, да посрещнем един човек отпред, откъм лицето му, а не отзад. Онзи, който ще те обере, ще дойде да бръкне отзад в джобовете ти, ще влезе в къщата ти, когато спиш, а това е все посрещане отзад.

Христос казва на Никодима: „Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?“ Защо идва злото в света и що е зло? Аз определям злото в света като едно еднообразие, а доброто - като разнообразие. Когато у вас се зароди една мисъл, която постоянно занимава ума ви, вие сте направили едно престъпление. Вие може да ми възразите: „Как е възможно една мисъл, която постоянно занимава ума ни, да е престъпление - ако аз например мисля постоянно за Бога.“ Да, но Бог е една величина, която съществува във всички величини, която обхваща всичко. Тъй че, като мислиш за Бога, ще мислиш и за всички същества, защото Бог е навсякъде и за всички, а не специално за небето, за слънцето, за звездите и т.н.

Нямам намерение да опровергавам вашите възгледи, защото вашите възгледи някога са прави по отношение на злото, а някога - прави по отношение на доброто. Например някога кажеш, че си лош човек, това значи, че си човек на еднообразието, а когато кажеш, че си добър човек, това показва, че си човек на разнообразието - обичаш всичко, а доброто държиш.

Първата работа, която ни предстои, е да си поставим ключа, да се

нагласим, та като знаем по кой ключ сме нагласени, според него ще си говорим. Ако си нагласен в минорната, а аз - в мажорната гама, не ще може да се разберем. Какво трябва да направим, за да се разберем? Ако на едного е умрял бащата, а на другиго се родило дете, и за да сподели радостта си той отива при първия, те няма да се разберат. Първият е нагласен минорно, а вторият - мажорно, не са на една гама. За да се разберат, този на който се е родило дете, трябва да почака да погребат бащата на първия, и когато нему един ден се роди дете, да отиде при него и споделят заедно радостта си.

На едно място в Писанието Христос казва: „Оставете вашите мъртви да погребват мъртвите си.“ Тоест всичките мъртви мисли у вас трябва да ги погребем. Мъртви мисли наричам аз тези, които са се обезсолили, които нямат никакво съдържание.

Допуснете, че пръстен ви дава, [дава ви] щедро своите целувки, но не се минава и много време, той ви продава като последна робиня. Като мислите, какви са били тези верижки, пръстени и целувки? Това не е ли като един юлар, който са поставили върху главата ви? Когато един човек започне да гради къща, питам, какво е неговото намерение, не мисли ли с това да ти постави един юлар? Ако този човек мисли да направи това нещо с тебе, то и цял свят да ти дава, стой настрана от този човек. Така трябва да се разбират международните права, които съществуват между небето и земята.

Всяко добро, което се прави, трябва да става тъй, както става на небето. Това се изисква от закона на справедливостта, който действа и на небето тъй, както и на земята.

Съвременните хора остаряваме и страдаме все от другите. От какво остарява майката? От дъщеря си. От какво остарява учителят? От учениците си. От какво остарява търговецът? От мющериите си. От какво остарява овчарят? От овцете си. Днес загубиш една овца, утре - друга, докато най-после лицето се набръчка и аз казвам: „Много нещо си прекарал, приятелю!“ „Защо, отгде знаеш?“ „Защото овците си изгубил.“

Всички страдаме и остаряваме от своите подчинени и от постоянни тревоги. Тези са първите неща, които трябва да разберем в нов смисъл, за да влезем в новото учение.

Питате: „Какви отношения имат тези неща към квадрата, към триъгълника?“ Изучавайте какъв е вашият нос, който е един триъгълник. Помислете какво отношение има той, защо Бог го е поставил на лицето

ви. Спрете се да размислите за веждите си, коя е причината да се образуват, какви величини са те и т.н., каква служба изпълняват те? Някои казват, че те предпазват очите от напрашване, да не слиза потта в тях. Това донякъде е правдоподобно, но не е само тази главната причина. Забележете, че у хора, на които обективният ум е силно развит, веждите са дебели. Такива хора имат силно развита воля, смели и решителни са, чувствата у тях са груби. Хора, у които обективният ум е слабо развит, те имат тънки вежди, и чувствата им са деликатни. Следователно веждите не служат само за предпазване на очите, но показват, че човек има груби или деликатни чувства.

Ние трябва да се научим да превръщаме тези външни величини в живи, за да разбираме дълбокия смисъл на живота.

И тъй, когато започнете да се гневите, да развивате вашето сърце и страсти, носът ви започва да става широк. А когато започнете да развивате интелекта си, носът ви ще се продължава. Тогава ще ме запитате: „Какъв нос е по-хубаво да имаме - къс и широк или дълъг и тесен?“ Носът ви трябва да бъде пропорционално дълъг и широк, но не по-широк и по-дълъг отколкото трябва, защото няма да има отношение между вашия ум и сърце. В това отношение носът е един барометър. Ако съвременните хора биха придобили тези знания, биха се подигравали едни с други, затова тези знания не са още за нас. Ще започнат: „Твоето сърце не е развито. Пипката ти не сече. Чувствата ти са груби и т.н.“ Ами твоята пипка развита ли е, твоето сърце развито ли е?

Ето защо Христос, като се обръща към тогавашните учени хора, казва им: „Вие, които извратихте Израиля, вие които извратихте земния живот на този народ, на вас не може да се говори за небесни неща.“

Тези неща, за които Мойсей ви говори - за египетското дълбоко учение, на вас не можем да дадем, докато не дойде у вас живият Син Человечески - Синът на мъдростта. А туй в съвременното християнство е изявление на идването на Духа. Този Син Человечески трябва да слезе не само у вас, не само в църквите, но и в училищата. Когато слезе Този Дух в някой човек, той почва всичко да разбира.

Препоръчвам на всинца да учите. Не поддържам, че не трябва наука - трябва, но положителна наука по всички правила. Трябва да разберем тази наука, а за да я разберем, трябва да имаме търпение, обосновано на тази Божествена любов. А как се добива това търпение?

Ще ви приведа един малък анекдот. Във владенията на един

чифликчия живеели жаби. Често тези жаби разправяли небивали работи за своя господар. Две от тези жаби решили да го посетят и да видят какво представлява. Най-после победили своя страх и излезли от блатото. Влезли в неговата кухня, в която бил напълнен един голям котел с доено мляко. „Я да влезем вътре.“ Влизат и едната казва: „Това е вкусно. Защо е бяло?“ Жабите не могли да излязат и почнали да обикалят из котела. Обикаляли го, докато едната казала: „Уморих се, искам да сляза долу.“ Другата казала: „Не искам, понеже тази материя е опасна; ако слезеш, няма да излезеш.“ „Не, искам да опитам.“ Едната слязла на дъното, а другата се върнала, докато образувала масло, изкачила се на маслото и излязла из котела.

Този свят е един котел с мляко, в който вие сте влезли и се въртите. Казвате: „Какъв е смисълът на този живот?“ Казвам: смисълът на вашия живот е да очукате това мляко, докато се превърне на масло и да се покачите отгоре. Това е великата философия на живота - да очукаш това мляко, да го превърнеш на масло, да разбереш смисъла, и като се очука това мляко, ще придобиеш спасението на твоята душа. Аз употребявам думата „спасение“ в съвсем друг смисъл, не както религиозните хора я разбират. Тъй както те разбират спасение на душата, те са прави - и Мойсей от свое гледище е прав, и Христос от Свое гледище е прав. И отделенията, и прогимназиите, и горните класове, и университетите - всички са прави, но има съотношение между това, което се учи в отделенията, прогимназиите и университета.

В съвременния свят злото седи в това, че са се събрали един от първо отделение, друг - от второ, трети - от прогимназиите, а четвърти - от университетите и искат да се разберат. Аз казвам: „Ти, приятелю, си в отделението и затова не можеш да се разбереш с други от гимназията или университета.“ „Ама той не разбира, той е еретик.“ „Той не е еретик, а и ти си прав, и той е прав.“

Вървете постепенно, за да разберете правилно великия Божествен смисъл на живота.

Павел казва: „Когато бях младенец, като младенец говорех, като младенец вършех, а като станах мъж, напуснах това, което е младенческо.“

Ако ти влезеш в една религия, която те изолира, която дели хората на грешни и праведни, тази религия не е за тебе, тя е за ученици от първо отделение. Онзи, който е влязъл в университета, трябва да има една религия, която да обхваща цялото човечеството. Религия аз наричам онази

Божествена любов, която да дава права и свобода, и мисъл, да може да прояви човек еднакво към всички хора чувствата си. Тъй поне Бог е създал света и смъртта не е нищо друго освен един учител, който ни учи, че ние ще умираме дотогава, докато разберем и приемем религията на любовта.

След като свършили конят и вълкът, съдията рекъл на вълка: „Ти ще бъдеш втори път внимателен и когато ще му говориш, да вървиш отпред, не отзад, а конят да плати на дантиста да ти направи зъбите."

По едно време идват при съдията две котки и спорят за едно шкембе. Хванали го двете и първата казвала: „Мое е!", и другата казвала: „Мое е!" „Вижте моята другарка какво ми направи лицето за това шкембе." И другата отвърнала същото. Сега видял съдията, че имали особено оръжие под пръстите си. Шкембето е частна собственост, която всички искат да я делят и владеят. Превеждам сега - частната собственост, то е стомахът на агнето, и тези котки са взели стомаха и казват, че това е частна собственост. Съдията казва: „Този стомах не е нито на едната, нито на другата, а е на агнето и вие нямате право да го делите." По едно време се задава агнето: „Откраднаха ми стомаха." Съдията му намества стомаха и агнето оживява.

Тъй съвременните културни хора, аз ги виждам, все за това шкембе говорят, все за този стомах се карат, теглят го и се питат дали трябва да има частна собственост. Нямате право да имате частна собственост. Владения - да. Да владееш нещо можеш, да владееш своето тяло, но не частна собственост, понеже частната собственост е някое живо същество.

Следователно по този закон ние нямаме право да правим такива грамадни къщи. Че нямаме право, това се вижда от обстоятелството, че често стават землетресения. Земята се оплаква и Господ праща някое землетресение, за да поразруши земята, както и постройките върху нея. Някой град трябва да запустее. А ние мислим, че земята трябва да носи всичко. Не, приятели, частна собственост не се допуска. Разбирайте ме добре, аз говоря в широк смисъл по Божествения глас.

Една къща може да направите, но ако хванете да се биете за нея, съдията ще каже: „Дайте това шкембе да се вложи в агнето, за да може то да оживее."

Христос казва: „Земните работи ако не разбирате, как ще разберете небесните?" Ще кажете: „Значи Той отрича частната собственост." Ако отхвърлите частната собственост, турете владението. Когато цъфне един цвят, колко време трае? Частната собственост е като един цвят, цъфне и

после отлитва. Но колко време продължава частната собственост? Това означава законът на промените. Този цвят трае пет-десет, петнайсет дни, и след туй от- литва. Дойде плод, но колко стои там? След четири-пет месеца и тази собственост пада. Частна собственост в този смисъл - да се борим за нея, да се състезаваме за нея, не съществува в Божествения свят.

Аз не говоря за вашите къщи, не разбирайте - за вашите понятия, които имате, и не се смущавайте. Някой мъж се ожени и има жена си като частна собственост. Някоя жена пък се ожени и има мъжа си като частна собственост. Вие трябва да се жертвате. Ако вашият мъж не може да ви обича, оставете го свободно да се прояви, нека се ожени за която иска. А нали ви казах какво нещо е жененето. Бомбата експлодирала. Оставете го вътре в себе си, той сам ще се разбере, защото вие не можете да разрешите външните отношения, докато не разрешите вътрешните отношения. Докато ние не разрешим онова велико съотношение, ние никога не можем да разрешим отношенията, които имаме един към друг. Като говоря така, аз не казвам една жена да напусне мъжа си, не.

Павел казва: „Който е вързан, да не се развързва, и който е развързан, да не се връзва." Ако през деня ореш, може да хвърлиш този оглавник и да ядеш, но след като ядеш, пак трябва да го поставиш и да ореш. И тъй, по тоя начин ние учим търпение. Ако не научим урока на търпението, на другия ден пак ще ни дадат торбата и хайде на нивата. Аз не искам тези неща да ги решите по един механически начин. Да оставиш мъжа си - аз разбирам, да разбереш неговите отношения към тебе. Умът не може да слезе при стомаха, нито стомахът да се качи при ума; те могат да имат взаимни съотношения. Ако твоят мъж е мозък, дай му всичкото уважение и почитание; ако той е един стомах, дай му възможност да изпълни всички свои функции, които Бог му е дал и за в бъдеще ще разбереш закона, и ще се превърнеш.

Тъй в математиката имаме примери, по които превеждаме членовете. Това е неясно за вас, нито пък аз искам да ви направя всичките неща ясни. Мога да ви ги направя ясни, но можете ли да ги разберете? Трябва други условия. Трябва вашият ум да лети, да се качи на известна височина. Като излезете вънка вечерно време и небето е ясно или облачно, това вие виждате, но не разбирате всичко, което е по него. Ако е ясно, ще видите звезди, но няма да ги разберете; за да ги разберете, трябва вашият ум да лети, да се качи при тях.

Христос казва, че ще разберете, когато Синът Човечески дойде. Кой

е Този Син Човечески? Сега съвременните хора спорят и казват, че в света има Христос и антихрист. Христос, както определих, е доброто вярване във всичко. Злото, антихристът, е частната собственост. Ако ти обсебиш известно общество, ако ти спираш онзи Божествен прогрес, който е вложен в техните души, ако ги заблуждаваш, ти за тия хора си антихрист. Ако ти помагаш да се развива Божественото в тях, ти си Христос за тях. Аз мога да се проявя с всичко, което имам в себе си - с ръцете си, с пръста си, с очите си, с веждите си. Пръстът, който е свързан с моята ръка, с мене, може да каже: „Аз съм Христос." Но отдели ли се от мене и каже, че е Христос, той лъже, той е антихрист. Който се отделя от Бога, започва да гние и умира.

Следователно ние трябва да разбираме. Когато дойде някой отделен от Бога, ще кажем: „Той не е Христос." Христос е Един, а ние сме удове на този Христос. Всеки трябва да знае къде му е мястото, какво място заема в този велик Божествен организъм - дали е нос, ухо, пръст, или какво и да е друго.

Затова Христос казва: „Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?" Ще каже някой: „Защо аз да се занимавам с ръката си?" Ще се занимаваш с твоята ръка като с една величина, защото чрез нея ще упражняваш волята си. За да упражни някой волята си, бих му препоръчал да работи.

Следователно в ръката ние имаме преобразен квадрат. Пет пръста без палеца са четири колелета, които се движат. И човек се движи на четири колелета, само че двете вървят по земята, а двете - по въздуха. С тия две колелета ние можем да свирим. Ако вие имате това шесто чувство, щяхте да забележите едно кръгообразно движение около двете страни и същевременно - още две движения, които се прекръстосват от дясното полушарие към лявото, и ще се превърнат в една кръгообразна форма. И тия два кръга се пресичат.

Следователно, когато ние започнем да мислим за човешкия ум, трябва да мислим за ония сили, които развиват мисълта. Когато мислим за земята, трябва да дойдем в съприкосновение с всички ония сили, които влизат в нашия стомах. Аз вземам стомаха като една величина.

Христос определя, че човек, за да разбере небесното, трябва да разбере земното; онзи, който не разбира земното, не може да разбере Божественото. Може и да се каже: „Онзи, който разбере небесното, ще разбере земното."

Следователно ние ще започнем отдолу нагоре, да разберем смисъла на нашия земен живот. Аз ви говоря за частната собственост, нали. Тялото, което имаме, е една частна собственост, то е наше владение и само ние можем да живеем в него. По някой път се побърква човек. Какво означава това? Някое друго същество от духовния свят влиза, обсебва тялото и става собственик на тази къща. Тогава лекарят казва, че този човек се е умопобъркал. Аз казвам, този човек е изгубил своята частна собственост, друго същество е влязло в него. Какво да се прави? Първият трябва да се тури в своето владение. Започват лекуването. Свещениците четат молитва да изпъдят лошия дух, а лекарите правят инжекции. Но всички имат за цел да заставят този не- канен гост да излезе.

В съвременната медицина имаме примери, дето първата личност се изгубва, дохожда друга; минат се десет- петнайсет години, върне се първата личност и започне оттам, откъдето е прекъснал. Къде е бил досега този господин, който наново започва своето дело? Аз просто засягам тия въпроси и ги оставям за някоя друга беседа. Те са дълбоки психологически въпроси, които нямат такова практическо приложение, което е необходимо за вашето тяло.

Сега и вие можете да излизате от вашите тела къщи тъй, както да ви изхвърлят други от къщата. Има закони, които бранят владенията на човека. Някой казва, че баща му умрял - отишъл при Бога. Баща ти са го изпъдили, извадили са го от неговата частна собственост и сега е в света на безсобствеността. Хората без собственост Вазов ги нарича „немили-недраги“. Тези хора са героите на човечеството.

Какви ли не злини и какви ли не беззакония стават все за тази частна собственост. И парите, и яденето, всичко е частна собственост. Отхвърлете тази частна собственост, разберете дълбокия смисъл на Божествения живот, че ние можем да живеем по друг начин. Разбира се, ако ние отиваме при коня от задната му страна, ще дойде законът. Копитата - това е законът. Какво да се прави? Ще идеш откъм главата. Главата - това е Христовото учение.

Някои казват: „А, хората са лоши.“ С тези две-три думи те се здрависват отзад. „Ама ние искаме да станем християни.“ Ще се здрависвате отпред. Сега тази сестра искаше да ме здрависа отзад. При такова здрависване ще стане същото, каквото е станало при коня и вълка. Който здрависва така, ще изгуби двата си кучешки зъба.

Всякога, когато престъпим един Божествен закон, тоест отношенията,

които Бог е поставил, непременно ще ни сполети едно нещастие - индивидуално, обществено или народно. Да не търсим причината другаде. Че българите са нещастни, причината не е нито у гърците, нито у сърбите, нито у англичаните, нито у германците, а у самите тях. Ако българите посрещаха коня отпред, от неговото лице, никога нямаше да получат този ритник. Но понеже идат отзад, ще получат заслуженото.

Законът казва: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери." Германците обещаха да направят България или Румъния велика. Та българите, за да не ги изпреварят румъните, минаха на тяхна страна, за да станат велики. Но изборът излезе крив.

Никой народ не може да ви направи велики. Велик може да стане само този народ, който вярва в Бога. Когато в един народ има любов на самопожертване, да има правда и няма порок, и когато всички свещеници, учители и съдии действат според своето добро разбиране на нещата, ще има победа навсякъде. Само тогава можем да станем велики. Не искаш от всички хора да живеят еднообразно, а всеки да се прояви, защото първото нещо на новата култура е да се даде свобода да се проявиш. Дъщерята, като се прояви, натиска майката, а майката, като се прояви, натиска дъщерята. Двама пехливани се борят, мачкат се и се премятат. Единият дойде веднъж отгоре, а после - другият.Единият път майката е отгоре, друг път - дъщерята, и така се редуват. Но това не е същественото разрешение на въпроса.

Днес България я мачкат - отдолу е. Утре Франция, Сърбия ще бъдат отдолу и пак обръщане. Това не е разрешение на този съществен въпрос. Това е пехливанлък. Когато някой дойде и каже: „Аз съм силен!", и друг дойде и каже: „И аз съм силен." „Хайде тогава да се борим!" И започва пехливанството. Аз казвам: въпросът ще се разреши само тогава, когато кажат: „И ти си силен, и аз съм силен. Няма защо да се борим, да чупим костите си, а можем да живеем по друг начин." Тази сила трябва да се употреби за добро, да просвещава ума и сърцата на хората и да ги научи как да градят своите домове.

Това е едно дълбоко изкуство, да се градят домове. Сега всинца ние въздишаме, не сме съградили домовете си. Това е едно дълбоко изкуство, да се градят домове.

Има разногласия навсякъде. Защо? Защото тези хора не знаят как да се поздравляват; всички се поздравляват отзад, хората не знаят да живеят. Не е лошо това, законът нека си бъде закон, но казвам: строг, но

справедлив, да не бъде жесток този закон. Тъй е разбирал и Христос, и като влиза в нова фаза, казва: „Ако вие не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ То значи: ако вие не се повърнете към другия живот, от който сте се отклонили, ако не почнете да мислите като Син Человечески, не можете да разберете небесните неща, а щом не ги разбирате, не можете да ги приложите, не може да подобрите вашия живот. Ако не разберем вътрешния живот, не можем да разберем и външния живот.

Затова, за да изясня моята мисъл, ще си послужа с една фигура. Представете си, че живеете в един царски палат, който има сто стаи, но е затворен отвсякъде. Ходите из стаите една-две и повече години, изучавате ги, но почвате да усещате, че въздухът е покварен. Не може да се живее в този палат, прозорците са малки и казвате: „Това здание трябва да се реформира.“ Направят прозорците по-големи. С туй поправяне оставят орезки и нечистотии и те трябва да се изхвърлят. Като живеете много години в този палат, ще изучите всичките стаи как са мобилирани, но ще ви каже някой, че трябва да излезете от този палат и да влезете в живата природа.

Така и ние, съвременните хора, живеем в този велик палат и сме ограничени. Ние днес много неща знаем. Знаем какво е римското право, него всички го учат, но то е било само за римляните, за римските граждани. Някои сега се възхищават: „Отлично е римското право.“ Но това право го има и в България, и английското право е римско право, и германското право е римско право. Всеки народ живее за своето право. Това е римско право, че онези чужди поданици, които не са имали туй гражданство, не ги засягат тези закони. Римските граждани са били покровителствани навсякъде, но горко на оногова, който не е бил римски гражданин.

Сега аз казвам: има друго право, което наричам Божествено, за което Христос говори, и то е право на всинца и всеки. Който възприеме това право и стане гражданин на това Божествено Царство, на тези велики идеи, ще бъде покровителстван навсякъде. Аз мога да направя с вас един опит. Нека дойде най-глупавият човек, който е нещастен, който не живее с жена си, с баща си, с майка си, и да ми обещае, че ще изпълни известни правила, ще служи на това Царство и всичко ще му тръгне напред.

Трима наши приятели отиват в Пловдив на гости. Една госпожа им дала сладко и те почват да се подиграват и смеят помежду си. Първият,

като глътнал сладкото, задавя се и то влиза в кривото му гърло, припада му. Другите го обикалят, а тази жена, която му дала сладкото, бръква с пръст и изважда черешите. Като казват, че някой умрял, аз казвам, като са му дали сладкото, то влязло в кривото му гърло. Сладкото - то е частната собственост, идеята да бъдете първи в света, да бъдете силни. С туй ще умрете. Следователно в дадения момент тази жена е знаела как да спаси живота на този човек. Гърлото трябва да се отвори, да става дишането свободно. Нашето сърце е задушено. Извадете онази череша, която е отишла не на нейното място и животът ще тръгне.

Какви са новите положения и блага, които се чакат от проявлението на новия живот? Ние трябва да бъдем като онази гъсеница, която минава в пеперуда, и която трябва да се научи на новото положение в живота, да се научи да изважда със своя хобот соковете от цветовете. Затова ние трябва да имаме един остър и правдив ум като пеперудата - хобот, с който да изваждаме соковете от цветовете като тази пеперуда.

Аз нямам нищо против частната собственост, против вашите тела, които са ваши владения. Вашите тела са частна собственост, пазете си ги, и като дойде господарят, той ще си вземе това, което ви е дал под счет. Ще му кажете: „Господарю, много добре преживяхме в този дом, крайно сме ти благодарни и ако имаш добрината да ни пратиш, дай ни по-добра къща, за да можем пак да станем съжители."

И тъй, в новите времена на живота, борбата, която сега започва, изисква от вас търпение, търпението изисква вяра, вярата - любов, любовта - послушание, а от послушанието в света идва знанието и мъдростта. Само умният човек може да люби, глупавият човек не може да люби. Любовта е нещо разумно и велико. Да любиш някого, то значи да го пазиш като зеницата на окото си; а да вземеш да му отрежеш ръката или главата - това ни най-малко не е любов. Да изтезаваш някого, не е любов. При сегашното морализиране, което говори, че трябва да страдаме - страдаме от незнание, а Синът Человечески ще дойде да научи хората да знаят защо страдат.

Христос казва: „Ако приемете Моето учение и се измените от вода и Дух, ще влезете в Царството Божие." Аз мога да преведа тези думи „вода" и „Дух" със съвременен научен термин, водата - с магнетизма, а Духа - с електричеството.

Христос казва: „Ако вашият ум се възроди от електричество и вашата симпатична нервна система - от магнетизъм, само тогава вие ще бъдете в

Божественото Царство.“ Ако този магнетизъм послужи за обработване на вашите чувства и мисли, вие сте разбрали великия Божествен закон и тези велики мисли и чувства ще са носители на вярата и на любовта, и на по-високи проявления на този Божествен живот.

И тъй, сега като се върнете, запазете тия думи: търпението изисква вяра, вярата - любов, любовта - послушанието, а послушанието носи знание, а знанието е необходимо. Мислете през седмицата, разсъждавайте, турете всички тия думи в разни комбинации и нови струи ще дойдат в душата ви. Нали сте имали случаи някой път да ви каже някой: „Обичам ви“ - и да ви светне. Майката казва на дъщеря си: „Обичам те“, и тя веднага се развеселява. Господарят като каже на някой слуга, че го обича, веднага той стане весел и радостен. Но когато този господар се мръщи, духът на този слуга отпада. Когато учителят обича учениците си, те всички са добри.

Искам всички да се отнасяте с любов един към друг. Аз препоръчвам на всинца ви това учение. Предайте го по домовете си, на децата си, направете като онзи мохамеданин деветдесет и девет опита и на стотния вие ще имате едно правилно разрешение на вашия живот - такъв, какъвто трябва в Божествения свят. И като ви се отворят очите, ще кажете като слепия: „Едно време бях сляп, а сега виждам.“

Сега мнозина се явяват и казват: „Ти вярваш ли в това учение, в това, което учиш, сигурен ли си? Кой е ходил в онзи свят?“ Казвам, в онзи свят не съм ходил, но живея в него. „Тогава при Бога ходил ли си?“ Живея в Бога, изучавам Го във всички буболечици, в птичките, във въздуха. Всичко ми прави радост, навсякъде Го виждам, живея в Него, слушам гласа Му. Какво чудно има в това? А вие казвате: „Като умрем, тогава ще отидем при Бога.“ Като умрем, никъде няма да отидем. Като умрем за нашия егоизъм и го превърнем в течност, спасение има. Но ако умрем, без да превърнем този лед в течност, нашето положение е опасно.

Не живейте със старите идеи, а според тези, които Господ разкрива. Този Господ навсякъде Го виждайте. В един професор, който просвещава - там е Господ; в един свещеник, който поучава - там е Господ; в една жена, която гледа добре къщата си - там е Господ; в един съдия, който добре разрешава делата - там е Господ; във войника, в офицера - навсякъде Него виждаме. За един съдия, който осъди добре, казвам: „Колко е добър.“ Не мислете, че Господ е само тук, дето съм аз; аз Го виждам във вас. Той казва: „Те са Мои деца и за в бъдеще ще станат отлични хора. Аз се

радвам, че ще се преобразят.“ „Ама те са грешници, в пъкъла ще бъдат“, казват някои. Господ казва: „То е временно, те сега са в пъкъла.“ Какъв по-голям пъкъл от земята!

Ние сме сега в пъкъла и следователно Този Господ сега ни изважда из пъкъла, като ни показва Своята любов, полива ни с нея, като усилва у нас вярата и търпението.

Казвам, всинца сте чада на Бога. В този широк смисъл слушайте гласа Му, вършете волята Му, както вие разбирате, и не се бойте.

Беседа от Учителя, държана на 1 февруарий, 1920 г. София.

МОЛИТВАТА

А ти, кога се молиш, влез в скришната си стаичка и като си затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, Който е в тайно, а Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде наяве. (Матея, 6:6)

Думите на съвременния език трябва да ги превръщаме преди да ги изясним, тъй както математиците правят. Учили сме просто, сложно и тройно правило. То гласи тъй: „Ако един разбойник за 10 часа изкарва 5 лева, то 10 работника за същото число часове, като работят 10 дена, колко лева ще изкарат?“ Значи за първия знаем, че ще изкара 5 лв. за 10 часа и за втория знаем – и това е X. И тогава определят X, като вземат едно число отгоре, друго отдолу и ги умножават. А на съвременните хора като им кажат, че трябва да се молят, те се поусмихват малко, те имат едно религиозно схващане за молитвата.

Молитвата, това не е един водопад, който шуми, не е вятър, който раздрусва листата.

Молитвата аз мога да я уподобя на росните капки, които падат отгоре на земята, или пък това е светлина, която иде върху лицето на земята и дава живот. И знаете ли тия водни капки защо идват от пространството?

Йов задава въпроса: „Кой е родил водните капки?“[124] Аз питам: „Кой е родил слънчевите лъчи и защо идат тези водни капки и тази светлина?“ Тя иде заради въздишките на всички милиарди същества, които са заровени в земята – въздишат и отправят своята мисъл към този вечен извор. И идат росните капки да дават живот, затова идат и слънчевите лъчи. Вярвам, че мнозина от вас не сте съгласни с мене, и аз не искам да бъдете в съгласие, защото според мен съгласието е разногласие, а разногласието – съгласие. Когато 10 души се съгласят да крадат, как мислите, има ли хармония?

Казвам ви, думите, които ви говоря, да ги вземете като росните капки и слънчевата светлина – те принадлежат на всички. Ако вие отхвърлите една росна капка, ще дойде втора, трета, четвърта и тъй ще вървят отгоре, докато си пробият път. Росните капки никой не може да ги спре и слънчевите лъчи никой не може да ги отклони от техния път. Вие може да ги направите грамадни здания, да турите тесни мазгали, да поставите завеси, да спрете светлината, но след години ще почувствувате нужда от

нея. Може да си попийвате винце и бира, но ще дойде време да почувствувате, че няма питие по-хубаво от водата. Всички писания, всичко, каквото хората кажат, аз го считам за напитки, а това, което Бог казва, е чистата вода. Пили ли сте я вие?

Аз може да ви опиша лицето на един пияница, който пие бира, може да ви опиша лицето на един, който яде месце, и на друг, който, яде житце. Различават се: който яде месце има остри, кучешки зъби, дето хване, кости троши. Който пие винце и бира, лицето му е подпухнало, кръвта му е нечиста, погледът му е мъжделив. Аз вземам пиенето на винце в много широк смисъл. Да не мислите, че искам да ви обидя. Вземам виното като символ, това, което отклонява нашата мисъл от правата посока.

Христос казва: „А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка, и като си затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, Който е в тайно, и Отец, Който види в тайно, ще ти въздаде наяве." Ще влезеш, казва Христос, в тайната си стаичка и ще се помолиш Отцу твоему. Това е разумното, великото в света, което обединява всички хора в едно, което обмисля нашите желания, нашите мисли, нашите действия, което дава подтик на нашия растеж, това, което възкресява мъртвата човешка душа. Забравили ли сте го?

Ако някой попита кой е баща ви, вие всички бихте описали вашите пастроци, ще кажете: „Моят баща е със сини очи, носът му е дълъг, веждите му са дебели, брадата му черна, мускулест, строг, взискателен." Други ще опишат: „Моят баща е деликатен, мустаците му са възмалки, веждите му са тънки, косите му са къдрави." Всеки ще опише баща си, но това е сянката на Онзи Велик баща.

Ще ви дам едно изяснение, каква е тази сянка. Ако вземете един слънчев лъч да го прекарате през 10 огледала, по закона на отражението, какви сили ще има в последното ѝ отражение този лъч? Тази слънчева светлина, която се отразява от месечината, има ли сила да възраства? Тя е изгубила своята сила при първото отражение. И тъй, ако вие искате да се запознаете с Бога по закона на отражението, вие ще имате светлината само на месечината. Ще я опишете тъй, както я описват поетите. Ще спорите дали Бог е видим или невидим, безграничен или граничен, защо е създал света и т.н.

Ако аз пътувам по пътя и някой ме попита защо повдигам прах, какво намерение имам, мислите ли, че има някаква философия в това? Аз не зная защо го повдигам. Казал бих: „Понеже времето е сухо, затова краката

ми повдигат прах, без да мисля аз.“ И съвременните философи и мислители също повдигат някакъв въпрос.

Те мязат на онзи испански поет, който написал няколко куплета, но един от куплетите бил толкова мъчно разбираем, че като отиват при него и му казват: „Не можем да разберем какво искаш да кажеш.“ Той им отговаря: „И аз не знам какво искам да кажа.“ Ако вие попитате съвременните философи какво искат да кажат със своите дълбоки куплети, ще кажат: „И ние не знаем.“

Когато ученикът реши едно уравнение, какво е направил? Когато той реши това сложно тройно правило – че X е равно на 10, какво е разрешил? Разрешил е колко ще вземат тези 10 души. Ако си разрешил уравнението за работниците, те ще получат нещо, но ако го разрешаваш за училище, какво ще спечелиш от това? Само едно упражнение. Аз не отказвам упражнението, но искам вашите мисли да бъдат точни и определени.

Когато правим упражнения, трябва да знаем, че това е едно упражнение, да не смесваме упражнението с онази действителност в живота, която съществува.

Мнозина се молят с упражнения. Нямам нищо против това, но то не е реалност, а приготвяне към реалното. Христос казва: „Влез в скришната си стаичка.“ Коя е тази стаичка и къде е тя? Ще каже някой: „Вътре в себе си.“ Тази стаица не се намира в тялото. Когато някой ме види да минавам през някоя врата, ще каже: „През тази врата влезе.“ Но може като влизам и излизам, да съм вън от тази стаичка. Зная тази стаичка се намира горе, вън от човешкия мозък, но човешкият Дух като влезе, излиза извън.

Христос казва: „Влезте в тази стаичка, дето не се чува никакъв шум.“ А на Земята, в която стая влезеш, има шум, а дето има шум, там не може да има разбиране. В тази стаичка всички, които влязат, се обединяват, считат се за братя. Там няма народности, няма много учения, има само едно обмислено и разбрано учение. Както в една музикална стая, като свирят всички е приятно, така е приятно и в тази стаичка.

Много просто е нейното описание: тя е великолепна, светла. Ако аз можех да превърна думите, щях да кажа тъй: „Ти, като се молиш, влез в Божествения свят, иди и дружи с ангелите за известно време и ще разбереш смисъла на живота.“ Но всеки, който влезе в тази стаичка, трябва да свали товара от гърба си, както камилата. И колко е мъчно, ние съвременните хора да се освободим от товара си.

Всички, които ме слушате сега, сте натоварени както камилата, па и аз

съм натоварен с вас. Аз ще ви уча как да се разтоварите, понеже, ако не знаете да се разтоварвате, ще дойде камиларят да ви разтовари и ако обича да си попийва, ще го чакате дълго време и ще се молите на Господа да дойде да ви разтовари. Детето чака майка си да го научи как да се моли. Религиозният ще иде някъде, или ще чака да го научат как да се моли. И учениците на Христа искаха да ги научи как да се молят.

Христос им превежда една стара формула от началото на Битието: „Отче наш“. Ако вие бяхте математици да разложите думата „Отче“ на нейните абсолютни величини, щяхте да разберете дълбокия смисъл, който се крие в тази дума. Тя е свещена за мен и аз не искам да я разлагам на нейните абсолютни величини. Защо? Ще ви кажа. Красивата мома трябва да носи було на лицето си. Защо да носи було? Защото, ако ходи без було, тя ще се опорочи. Една красива мома да ходи в тези години без було, тя не е вече девствена. Всички момци ще нахвърлят на нея по една лоша мисъл и тя ще се съблазни. Най-малко, тя ще възприеме една мисъл и след възприемането дори и в най-малки размери тя е опорочена.

Съвременните хора считат, че човек е престъпник, когато извърши някое престъпление. Не, щом е намислил, той вече е извършил престъплението. Ама мнозина ще възразят, че престъпление само с помисъл не се върши.

Двама стари отшелници светии спорили върху този въпрос, че човек само с мисълта си прави грях. Единият казал: „Да сварим боб, ама сол мислено да турим в боба. Дали тогава той ще се осоли?“ Действително, той логически е прав. С мисъл бобът не се осолява. Но аз казвам, че ако мисълта е силна, той може да се осоли.

Що е осоляване? Това е една илюзия на езика. Някои хора турят много сол и пак им е безсолно, а някои турят малко и им е солено. По какво ще съдим кога бобът е осолен? Ако мислим, че бобът не се осолява с мисъл, туй чувство е толкова дебело, че не можем да усетим тази сол, която е влязла и казваме, че мисълта не може да осолява боба. Аз отговарям: „Пуснете първата въшка в главата си, и ще имате всички въшки, извадете всички въшки и ще се освободите от всички други.“ Никога човек със своя ум не трябва да допусне една лоша мисъл. Тогава само е човек.

Христос казва: „А ти кога се молиш...“ Молитвата според мене е една възвишена работа в този свят. Тя е единствената, която може да се върши. Аз казвам: „А ти, мога се молиш, иди при Отца си.“ Ние казваме, че ученикът, когато се учи, да отиде при Учителя си, защото когато житното

зърно падне и се зарови в земята, то се мъчи да излезе отгоре – това е трудът, а работата значи да се освободи от тези две положения – на закона за мъчението и закона за труда и да влезем в закона – да знаем да се молим. Следователно, само онзи е разбрал дълбокия смисъл на земния живот, който знае да се моли. Или аз тълкувам – който знае да работи. Влез в тази скришна стаичка, за да се научиш да се молиш. Да коленичиш и да скръстиш ръце – това не е молитва.

И казва Христос: „Тогава Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.“ Той ще те научи да работиш в Неговото Царство. За да може човек да влезе в тайната стаичка, трябва да има характера на онази майка, за която се разправя из българския живот. Син ѝ се влюбил в една красива мома. Най-напред тя го отбягвала, но после се съгласила да се ожени за него, но с условие той да ѝ донесе сърцето на майка си. Момъкът отива, изважда сърцето на майка си и като вървял, паднал. Тогава сърцето казало: „Ох, синко, уби ли се?“ Между вас има ли някой такъв герой? За в бъдеще, след хиляди години може да ги има.

„Влез в тайната си стаичка.“ – Тайната стаичка – това е последствие да се освободим от лошите влияния в света. Знаете ли колко са силни човешките думи? Аз мога с една дума да ви разваля щастието, разбирате ли? Думите са най-опасното оръжие на физическото поле. Затова Христос казва, че само когато отидеш при твоя Отец, Той ще те научи как да говориш разумно, понеже казва в Писанието: „Глава на Словото е Истината.“ Само тогава ние ще говорим добре. А за да намерим тази глава, казва Христос: „Влез в тайната си стаичка и моли се Отцу твоему.“ Който е глава на Истината. Истината е глава на твоето Слово. Тогава съвременните окултисти казват, че човек ще стане магнетичен.

Ако вие влезете в моята гостилница и ви нахраня достатъчно, ще имам влияние над вас. Но храната ли ще ви влияе, или аз? Някои казват: „Да влияем на обществото.“ Гостилничарят казва: „Аз искам да влияя на своите клиенти.“ Може като им наготвиш здравословна храна и тази храна ще им влияе. Следователно, ако вие дадете истината на хората, ако тази истина е храна и ако вие им дадете тази храна, вие ще им влияете. Не вие ще им влияете, но храната, която влезе в тях, ще създаде това влияние.

Затова Христос казва: „Ти кога се молиш, влез в тайната си стаичка, да научиш този процес.“ Нещастен си, не живееш с жена си, с децата си, с обществото, не можеш да намериш причината, заради която не ти върви, казваш: „В този свят има голямо противоречие.“ Христос казва: „Иди при

Бога да те научи коя е причината.“ А сега ние съвременните хора сме гостилничари и казваме, че яденето трябва да бъде евтино, износно, за да печелим. Гостилничарят трябва да печели наполовина от това, което струва самата храна. И тъй, ако му струва тя 50 лв., ще я даде 100 лв. И следствие на това се зарежда сегашната алчност, поскъпването на храната. Маслото скъпо, сиренето скъпо, маслините скъпи, житото скъпо, всичко скъпо.

Сега питат: „Какво трябва да се направи в България, за да се премахне скъпотията?“ Аз питам земеделеца колко му е коствувало, за да произведе 1 кг жито, колко е похарчил? Питам също търговеца, който е произвел 1 кг масло, колко енергия е иждивил? Сега в света иде великият закон. Господ ще отвори великата книга и ще разпита всички търговци и от най-големия до най-малкия. Ще им каже: „Вземете си това масло, то е ваше и го раздайте комуто искате.“ А за базиргяните ще каже: „Направете ги сега крави, да дойдат сега ония касапи, които продават месо. Ти си продал хиляда килограма месо и го считаш твоя частна собственост. Това месо на кои крави е? Нека дойдат тия крави.“ И ще събере Господ всичките тия крави и ще им каже: „Вземете сега вашето месо, а тия касапи направете крави и ги колете сега.“

Така ще бъде, разбирате ли? Няма да остане престъпник в този свят, който да не опита това, което е вършил. Колиш крави, крава ще те направи Господ, ножът му ще мине през шията ти. Разбирайте го това, както искате. Ти, който искаш да се избавиш от великия гняв на Бога, влез в тайната си стаичка и се помоли Отцу твоему, да те научи как да се избавиш. „Ама еди-кой си доктор тъй казва.“ Повикайте този доктор. Ти като превеждащ тази божествена книга, защо изкриви превода? Викайте сега еди-кой си философ. Ти на своята философия защо вметна свои думи, защо изкриви Божественото Слово? Сега да ви съдят вас, както съдиха хора, които продаваха индулгенции. „Сто хиляди лева ще платиш, и греховете ти ще са простени.“ Няма такива прощавания.

Законът съди в следующата форма: „Ще заплатиш къщата на човека, на когото си я изгорил.“ – „Ама аз нямах намерение.“ Извинявам те, ама ти ми заплати къщата. Ако някой поправи изгорената къща и я мебелира, ще кажеш: „Ето един честен човек.“ Притежателят ѝ ще каже: „Изгори къщата ми, но ми направи по-хубава.“ И, ако искаме да поправим сегашния си живот, непременно трябва да съградим изгорените къщи. Това е великото учение, което Христос е проповядвал едно време. А като

не искате да прилагате туй учение, туря ти се заблуждение. На същия закон се е основало сегашното Християнско общество. И ще идат нещастията. Християнските народи не искат да живеят почтено. Майките ще раждат престъпници отсега нататък. Кога ще се подобри това общество? Може ли да възпитате един вълк? Той си е все вълк.

Някои казват: „Дънов учи едно учение против обществото, за разрушение на обществото.“ Та това общество вие сте го развалили, не съм аз, който развалям обществото. Ако вие не съградите вашите къщи, излезте из къщата. Вие може да опитате моите думи, без да ви кажа кой е виноват, който казва истината ли? И аз искам да ви кажа как да съградите къщите си. Христос казва, че всички българи – от царя до последния бедняк, за да подобрят положението си, трябва да влязат в скришната стаица. Земеделецът да влезе в тази тайна стаица и да помоли на Отца си тайно, за да му въздаде наяве. И тогава ние ще имаме един много разумен обществен живот. Нали целта на всички ни е да живеем в едно общество?

Защо се създава един народ? Коя е отличителната черта на англичанина? Кое го прави англичанин? Неговата честност. Махнете от него честността и той не е англичанин. Кое определя руснака? Неговата самоотверженост. Той може да пиянствува, може да прави много други престъпления, но в душата на този човек има самоотверженост. Всички народи мога да определя с по една дума.

Питам сега, коя е отличителната черта на българина? Аз няма да кажа лошото. Това е една велика философия в живота, която трябва да разбираме. Да не мислите, че можете да съградите живота по друг начин? Всичко можете да направите, можете да градите колкото искате, но да пресъздадете вашия живот по тия разбирания – това е невъзможно. Може да живеете сто хиляди години, но нито с една стохилядна част няма да го поправите. След сто хиляди години едва ли ще повдигнете една стомилионна част към небето българите, които се намират в такова лошо положение, кой може да ги спаси.

Ако искате да знаете какво ще направи Господ с българския народ, отворете историята на еврейския народ и ще видите какво направи Господ. Хората искат да грешат и Бог все да бъде милостив, но онзи, който не покаже милост, и спрямо него няма да се покаже такава. Като сте толкова учени всички, кажете ми какво ще стане в света след 10 години? Попитайте учените хора в България, попитайте свещениците какво ще бъде след 10 години от днес? В 30-те години на този век какво ще бъде?

Всички ще кажат: „Ще бъде точно тъй, както във всеки един век.“ Аз казвам: „Ще бъде такава, каквато никога не сте виждали.“

Аз не искам да ви пророчествувам като онзи персийски ходжа, който бил бедняк. Като не могъл да се прехрани, жена му го накарала да стане гледач, да предсказва на хората съдбата им. И действително предсказвал той. Веднъж сполучил, дали му няколко монети. Всеки ден почнал да излиза и се прочул. Дочуло се, че той е ясновидец, гледач и можел да открива тайните. Станали големи кражби в Персийския дворец и го повикали да открие престъпниците. Казва той на жена си: „Каква беда ти ми създаде на главата. Досега беше много лесно, но тук главата ми ще отива, ако не мога да ги намеря.“ Затуй поискал той от шаха 30 дена срок и 30 зърна от мамул. И почнал той да се окайва: „Що ми трябваше да ставам пророк, защо не си седях на стария занаят като ходжа.“ Разбойниците, които извършили кражбата, пратили един да слуша какво ще каже ходжата. Надвечер при залез слънце ходжата хвърлил едното зърно от царевицата и казал: „Ето единият мина.“ Като подразбирал, че единият ден минал, но разбойникът помислил, че това се отнася за него. На другия ден вторият разбойник отива да подслушва и ходжата надвечер хвърлил едно зърно и казал: „Ето и вторият мина.“ Разбойниците си помислили, че той ги е познал и отишли при него да го молят да не ги издава.

Това е едно съвпадение на гледачество. Такива пророци ги има навсякъде. Като каже 20–30 думи, като онзи ловец, който стрелял с картечница, се ще удари нещо. Казва: „Моята дума се сбъдна.“

Пророчеството почива на един велик Божествен закон, в който има изключение само едно на сто. И пророкът, който се ръководи от този Божествен закон, ще има изключение само едно на стотях.

Казваш: „Какъв ще бъде моят живот, какво ще стане с мене?“ Христос казва: „Влез в скришната си стаичка при твоя Отец, помоли се и Той ще ти каже какво ще стане с тебе.“ Ако след като ти каже някой една обидна дума, ти се разгневиш, не запазиш хладнокръвие в себе си, а казваш: „А аз не обръщам внимание на тази обидна дума“, ти искаш да го излъжеш, както и себе си да излъжеш. Не, но очисти се, изхвърли от себе си тези лоши чувства и не ги крий. Тази гневна мисъл, която задържаш в себе си, не е права. „Но аз нищо не му казах.“ Нима онзи, който иска да хване птичката, й казва нещо? Той взема коритото, намества го добре и дебне птичката. Тя влиза в коритото и той внимателно я захлопва, а тя остава

вътре под коритото. И той не й казва нищо. Но докога? Докато влезе в коритото, чака благоприятен момент в живота и тогава ще й каже.

Само в тази скрита стаица, в тези дълбоки размишления, в това обединение и обещание, дадено на Бога, ще намерите всички разгадки на земния живот. Казва Христос: „Всички задачи, които смущават ума ви, ще разрешите в тази стаица."

Питам ви: „След като умрете, какво ще каже дъщеря ви за вас?" Ще каже: „Бог да прости моята майка, тя си замина!" Но ти си умряла една баба на 80 години, с набръчкано от старост лице, прегърбена, и твоята дъщеря ще иска да те види такава и на онзи свят. Ако те срещне на онзи свят млада, хубава, ще пита: „Коя е моята майка?" Ти ще й се поухилиш и ще й кажеш: „Твоята майка я няма тук, тя остана в гроба и няма да я намериш, щом я търсиш стара."

И така, ние трябва да познаваме не това, което е пред нас, а душата на човека, това, което е вътре в него. Така трябва да се преустрои съвременният обществен живот. Когато аз продавам масло на някой човек, трябва да познавам душата му и да не го изнудвам, заради Бога, Който живее в човека. Аз трябва да му дам възможност на този човек, и той да живее като мене. Ако аз съм учител или свещеник, или офицер или какъвто и да е, трябва да зная, че след като изпълня своите задължения, трябва да дам възможност на всички хора около мен да живеят свободно и да не ги изнудвам.

Ще ми възразите: „Ами ние само добро ли трябва да очакваме в този свят?" Когато вашият крак е изкълчен и вие повикате някой хирург да ви го изправи, той благи думи ли ще ви говори? Не, дойде ли да ви изправят крака, ще ви причини болки. Майката често взема дървото и с него натупва детето си. Това е магнетизиране. С това тя му дава благодат. Дете, което майката е потупвала, е благословено, а дете, което никога не е потупвано от майка си, няма благословение.

Ще кажете: „Боят е едно противоречие в съвременната педагогика и психология и. всички въстават против него!" Добре, но нима онова място, върху което пада водата, не му се причиняват удари? Слънчевите лъчи, като падат върху листата, не предизвикват ли удари? Повредите, които слънчевата светлина причинява върху листата и цветовете на растенията, спрямо добрините, които им причинява, са в отношение едно към хиляда. На едно зло – 1000 добрини. И тъй, като направим 1000 добрини, имаме право да направим едно зло, за да ги подсолим (или подсилим –

неразбрано е).

Някой казва: „Не трябва да правим зло, лоши работи.“ Не, можеш, но само след като направиш 999 добрини, ще направиш едно зло, за да се компенсират, да се уравновесят. Това зло е опаковката, а всяко нещо трябва да се опакова. Трябва да направиш зло, за да се опакова доброто. Следователно без зло в този свят не може, тъй е направен светът. Но когато човек направи 999 злини, а само едно добро, ще каже, че този човек е приложил обратно Божествения закон.

Някой казва: „Нямам ли право да се гневя?“ Имаш това право, но само като говориш 999 пъти някому благо, мило, имаш право един път да го нагрубиш. Тогава този човек ще си каже: „Е, прекалих и аз малко, имат право да ме нагрубят, лошо направих.“ Той ще съзнае грешката си. Ето защо трябва да влизаме в тази стаица, тя е нашия велик Учител на живота ни. А сега се чудят какво означава да се влезе в тази тайна стаица. Аз не изяснявам надълбоко този въпрос, а само рисувам, турям една точка, нарисувам едно око, после – друга точка – другото око, след това една линия, която представя устата, ето един цял човек.

Някой нарисувал един вол. Може ли да се нарисува вол на книга? Учителят на отделенията казва: „Драганчо, я нарисувай един вол!“ Може ли цял вол да се нарисува на книга? Учителят трябва да каже: „Драганчо, нарисувай сянката на един вол на книга, за да видя как рисуваш „сенки“. Някое дете нарисува сянката на едно магаре, а майката казва: „Моето дете отлично рисува магаре.“ Ако твоето дете можеше да рисува магаре, то щеше да бъде отличен човек, а то не знае. Ако аз мога да нарисувам една гарга, да ѝ дам криле, да ѝ направя белите дробове, стомаха и тя да си хвръкне, това е истинска гарга. И днес в живота ние се занимаваме със сенки. Някой казва: „Аз записах 1000 лв. за бедните.“ Всички хора заговорват: „Еди-кой си записал 1000 лв. за бедните.“ Друг казва: „Аз записах 10 000 лв. за бедните.“ И за него заговарят. Такава е съвременната благотворителност. Хубаво нещо е тя, но това са сенки в живота, това не е онзи велик, онзи Божествен закон, който трябва да ръководи живота.

В кой кодекс на Божествения закон е писано, че трябва да се дават пари на бедните хора? Във вашия закон това е писано, но не и в Божествения. Исак казва: „Елате да си купите от мене без пари и без злато.“ Следователно парите, златото, това са емблем на истинското Божествено знание. Да дадеш пари на някой беден човек, то е да го научиш да работи, да се труди. Ако съвременното общество иска да се

реформира, да се освободи от просяци, първо трябва да ги прати на училище, дето се мъчат, после в училище, дето се трудят, и най-после ще минат в училище, дето ще работят.

В новата култура не се позволява да има бедни хора, не се позволява да има просяци. Бедни хора – нищи духом – това е отлично нещо, но беднотия, като сегашната е престъпление да съществува. Бог изпраща милиарди, милиарди тонове пшеница в света и ако хората биха я използували разумно, щяха да живеят един добър живот, но с тази стара култура, на която служат, те злоупотребяват с нея. Преди 100 години в Америка при едно голямо изобилие на пшеница, някои богати намислили да употребят излишъка от пшеницата вместо гориво, за да им излезе по-евтино от въглищата. Когато реализираха този план, веднага в Америка настана криза на жито. Практичност!

Сега, ако излезе някой да каже на хората, че те не живеят по един Божествен закон, ще кажат: „Ето тук се явил един анархист." А онзи, който обира хората, той върви по закона, той не е анархист. Една вещ някога е струвала 1 лев, а днес я продават 1000 лв. и всички казват: „Времето изисква това." Един килограм масло е струвал 2 лева, днес струва 80 лева. Времето изисква това! И днес ние се намираме в едно противоречие.

Ще уподобя това положение, в което се намираме днес, със следния случай. В миналото руския цар като прекарвал в Свищов, заболява от една цирка. Един българин се заел да го лекува и за да му направи мехлем, купил една лоена свещ, която струвала 25 стотинки. Тази свещ трябвало да се впише в разходните книжа, но докато минали през всичките, цената й се дигнала до 12 000 рубли.

Защо се увеличила цената й толкова? Защото била потребна за царя. И нашите свещи сега имат голяма цена. Господ ще те пита: „За колко купихте тази свещ?" – „За 25 стотинки." Ако сто на сто бихме увеличили, пак нямаше да бъде това, което виждаме. Ето защо сега и у този, който купува, и у този, който продава, се зарежда една омраза, една анархия, която за в бъдеще ще се изрази в по-силна форма. Учителите по математика и по другите предмети трябва да покажат на учениците си начините, правилата, по които цената на едно яйце може да се повиши, а не да се увеличава 1000 пъти, за да разберат истинските закони.

Един историк няма право да преувеличава историческите факти, когато ги описва. В това отношение Библията е една отлична книга, защото в нея са предадени събитията тъй, както са биле. Как описваха

евреите най-добрия си цар Давид? Описваха го с всичките му грехове. Те го описват къде, как се проявил, като добър или лош. Тъкмо в това безпристрастие, при описване фактите на миналото, е цената на Библията. Добрите и лошите дела на всички от Стария и Новия завет бяха безпристрастно отбелязани. Издигането и падането почива върху този закон.

Българите са днес работници в обществото. Те работят, за да оставят материали за управляващите. Защото, как ще управлява един човек, ако не му дадете материали, условия? В България, който и да дойде за министър, всички казват за него: „Той няма да оправи България, той е такъв, онакъв." Накичват (нахлузват) го с лоши мисли. Аз мога да ви посоча толкова много случаи от български министри, които, като дойдоха, нищо не сториха от очакваното, защото ги посрещнаха с такива лоши мисли.

Ако българите насочат мисълта с някой министър така: „Този човек е добър, той ще оправи България и ние ще му дадем всичкото наше съдействие." С това те ще му предадат най-благородни черти. А днес първото нещо, след като дойде някой на власт, е да го използуват и после осъдят. Тръгнат познати в Министерството, искат да използуват министъра, но той отегчен изпъжда един, другиго, и т.н. Излизат си те недоволни от него и си казват: „Измених си мнението за него." Оплакват се, че ги изпъдил, няма в него благородство. А онзи, когото министърът приеме добре, казва: „Чудно нещо, аз имах лошо мнение за него, но той ме прие вежливо, любезно." Ние сме хора, не сме ангели, не можем да приемаме всички хора добре. Един министър, и той си има своята събота. Българите казват: „Намерих еди-кого си в сляпата събота." Т.е. съботата на неразположението.

Всеки си има ден, през който не му вървят работите добре, бил той понеделник, вторник или кой да е ден от седмицата. И тогава той казва: „През този ден не ме бутайте." Този велик закон е във всички религиозни общества.

Аз зная много православни свещеници и сега насочват мисълта си към мене и казват: „Той е такъв-онакъв." Не съм аз човекът, който могат да оцапат. Защо? Защото съм прекаран 10 пъти през огъня и с нищо хората не могат да ме подкупят. Аз тук при вас и при ангелите в Божествения свят еднакво мога да живея. Между ангелите имам отлични приятели, та и да ме изпъдите, аз ще отида при тях.

Ще кажете: „Какво говори господин Дънов?" Да, имам приятели

ангели и Бог Сам ми е приятел. Защо? Защото често влизам в тази тайна стаичка и изучавам великите Божествени закони. Казвам: „Татко, как да направя при този случай, как да постъпя съобразно Твоя закон?“ Всеки може да мине през тази стаица.

Ще кажете: „Много високо мнение има Той за себе си!“ В това отношение високо мнение имам за себе си. Никога не си позволявам да обидя някого. Когато обиждам хората, обиждам себе си, когато любя хората, любя себе си. Това нещо го правя за себе си, за своето добро, а не за вас. Като ви обичам, ще мина покрай вас, ще ви нахвърлям дъжд и светлина и ще си замина.

Ще кажете: „Много ти благодарим.“ Няма защо, благодарете на себе си. Тъй стои и този закон на Божествената наука. Като научите тези правила, ще започнете да изучавате философията тъй, както днес я изучавате. Онези, които разбират, учете всичко, всичко е полезно за вас.

Аз се отвлякох от въпроса си, но като казвам, че Бог ми е приятел, не мислете, че искам да ви се препоръчам, но искам да ви кажа, че всеки от вас може да бъде приятел на Бога, но само при едно условие. Бог ще те пита: „Отказваш ли се да бъдеш министър в България?“ – „Отказвам се.“ – „Отказваш ли се да бъдеш цар?“ – „Оказвам се.“ – „Отказваш ли се да бъдеш богат?“ – „Отказвам се.“ Приемаш ли да бъдеш слуга на хората и да им правиш добро?“ – „Приемам.“ Тогава Бог казва: „Може да ми бъдеш приятел.“

Като казвам, че съм приятел на Бога, не искам с това да ме почитате, защото аз отдавна съм се отказал от това нещо. Тази изказана от мен мисъл напротив, ще нахвърли върху мен повече лоши мисли, отколкото добри. Приятел на Бога е всеки човек, който прави добро, който обича Истината и на когото сърцето е винаги топло. Христос е казал на евреите същото нещо: „Влез в тайната стаичка и там се помоли.“ Ако тези евреи не можаха да разберат тези думи, вие евреите преди 2000 трябва да разберете това. Аз ви наричам и вас евреи.

Всеки човек, който върши престъпление тук на Земята, аз го считам евреин. Всеки човек, който върши добро и говори Истината, той е израилтянин. Всеки човек, който иска да убива брата си, е Исав. Ние, съвременните хора, трябва да променим имената си. Затова Господ казва на Якова: „От сега нататък ти ще се наричаш Израил.“ Някои от вас се наричат Мара, а други Мария. Мара всякога е горчива, тя е в закона на мъчението, и трябва да се превърне в Мария. Как ще преведете Мария? Тя

означава сол, винаги е солена, а Божествената Мария, тя е светлина, слънце. На гръцки светлина се нарича фос (φωσ).

Христос казва: „Влез в тайната си стаичка, в твоята вътрешна лаборатория, за да разбереш този велик закон.“ След 10 години може да влезете в тази лаборатория, но по-добре да влезете сега, когато прозорците й са отворени, отколкото тогава, когато ще бъдат затворени.

Христос казва: „Ако искаш да бъдеш умен, влез в своята стаица да попиташ Отца си как да постъпиш.“ Не казвам да не четете книги, но казвам, че за да познавате вашия небесен баща има един начин, а той е „Молитвата“.

Молитвата или работата е единственият начин, чрез който ще може да познаем нашия баща и да се разговаряме с Него. Ако искате да се домогнете до Бога, да ви стане Той приятел, баща, непременно трябва да влезете в тайната си стая и да Му се помолите, а Той, Който вижда на тъмно, ще ви въздаде наяве. Не се съмнявайте дали Бог е там, или не, защото това ще ви пречи. Ако нямате съмнение, аз ще се радвам, понеже ще ви се прекрати мъчението и ще влезете в труда. След това ще минете в работата и ангели ще дойдат да ви учат, т.е. напреднали души ще дойдат, за да ви разкриват Божествените знания. А сега, като те срещне някой, започва да те измерва отгоре до долу и казва: „Разбирам го аз него.“ Когато срещнеш Учителя, който ще те учи, Той прилича на чисти росни капки и на светлина. Тези две качества са качества на Великия Учител. Тези росни капки ще измият праха ти. Този Велик Учител аз наричам „Дух“. Той не е нещо като вятъра, както мнозина го считат, Той е нещо велико.

В българския език по-съдържателна, по-силна дума от мъчението няма. Така също съдържателна и силна дума е „Дух“. Когато се говори на българина за Дух, той си представя друго нещо. За него тази дума е изгубила истинския си смисъл. Но като му говориш за мъчение, той има много ясна представа за тази дума. Българите казват: „Човек е дошъл на този свят за мъки.“ Аз казвам, че човек не е дошъл за мъки, а за Духа и днес е Велик ден – ден на Духа.

Ако днес вие влезете във вашата тайна стаичка пред великия ден, всички ваши ангели ще се зарадват и ще почувствувате вътрешния смисъл, който от толкова години сте очаквали да добиете. Тогава вие ще станете силни, а когато човек стане силен, той е готов да страда и да се мъчи с всички, които страдат и се мъчат. Той е готов заедно с всеки да

хване една малка сопица и да помага в завъртването на това колело. Мислете върху следното: да влезете в тайната си стаица и да работите, за да разберете истинския смисъл на живота.

Христос, който е говорил на евреите преди 2000 години, Неговият Дух и днес говори същото и казва: „Влезте в тайната стаица, докато Аз осветлявам този път, защото престана ли да осветлявам пътя, вие ще го изгубите. Влезте докато е ден, защото ако това отлагате за в бъдеще, този Дух ще изчезне, ще настане тъмнина и вие нищо няма да намерите. Ако влезете по този път във вашата тайна стаица, ще разберете смисъла на молитвата, на работата на обществения живот, във всичко ще намерите смисъл и като се върнете отново на Земята, ще знаете да работите между своите близки, ще ги познавате.

Изгубите ли пътя, ще се намирате в положението на онези пътници, които пътуват нощно време, през мрачна, тъмна нощ, при виелици и бури. Какво става с тях? Заблуждават се в пътя си. Аз зная, че всички вие ще влезете в този път, само че някои от вас ще влязат, след като получат много камшици. Някои ще влязат в тази стаица само като вдигнат пред тях камшика, без да ги удари. Други – като им ударят няколко камшика, а четвърти – само след като се струпат върху гърба им десет хиляди камшици. Няма да се намери човек, който да не влезе в тайната си стаичка, па макар и с много камшици да са го заставили.

Вие в това отношение ще мязате на онзи френски офицер, който искал да се противопостави на един нов закон, въведен наскоро от Министерството. За да се увери, обаче, в силата си дали би могъл да се противи докрай, отива при един свой другар офицер и му казва: „Удари ме с плоското на ножа си няколко пъти, аз ще ти кажа докога, като ти кажа да спреш, ще спреш ударите.“ Започва офицерът да удря 1,2,3 пъти и чува, че другарят му казва да спре. Героят разбрал, че няма да може да се противи в неизпълнението на новия закон и решил да не се противопоставя.

Та и ние сега казваме: „Как да се моля, не мога.“ Но като ти ударят десетина камшика, казваме: „Моля ти си, брат да ми си, не ме бий!“ Когато детето не слуша майка си, не иска да се подчини на нейната воля, тя го набива и то започва да се моли, да плаче и да казва: „Мамо, повече не ме бий, ще направя, каквото искаш!“ Досега всички проповядват, че Бог е Любов, но какви хубави камшици има Той, какви шарени ни удря! Господ бие най-напред възлюбления Си син. Казват Му: „Този е възлюбленият Ти син.“ – „Ударете му 50 камшика!“ – „А този е по-малко вагабонтин.“ –

„Ударете му 25 камшика." – „А този третият е нехранимайко." – „Нищо не правете с него, не му удряйте нито един камшик!"

Какво ще кажете на това? И вие добрите хора камшик ще ядете от Господа. Ще ви нашари добре, ще ви намагнитизира, за да стане душата ви магнетична. Господ има такава ръка, че като те намагнетизира един път, от тебе излиза човек и половина. Само с един пръст да те бутне Той и ти ставаш човек. Благословен е онзи човек, който Бог е намагнитизирал. Затова най-великите хора, светии са чакали по 25 години, за да се сдобият с привилегията да бъдат натупани от Господа и да влязат в тази тайна стаица. Едва след това те са считали, че са минали в една нова фаза на живота си и са разбрали смисъла на тогавашния, а не на сегашния живот. Тези светии живеят и сега в живота, работят и те са учители на хората.

Сега някои могат да ми кажат, че говоря за прераждането. Чудно нещо! Ако едно клонче израсне на едно дърво, това прераждане ли е, или израстване? Ако отчупите това клонче и на негово място израсне друго, това прераждане ли е, или израстване?

Духът може да приеме хиляди форми. Той може да се облече, както искаме. Казва се, че на един Дух никой не може да му заповядва, Той може да се облече както иска и колкото пъти иска. Той може да слиза на Земята колкото пъти пожелае. Вие казвате: „Не, щом един човек се облече един път, повече не може."

Питам ви: „Ами вие по колко пъти на ден се обличате и събличате?" Това не е прераждане, но е закон на Духа за преработване на материята, тъй наричат египтяните това нещо във философски смисъл. За да се преработи материята, трябва да мине в силата на Духа. Следователно чрез идването на Духа, материята се преработва, което показва, че тя е жива, тя работи. Когато слезе Духът в материята, Той й казва: „Аз съм малко нетърпелив, ти ще ме извиниш." Тя му отговаря: „Нищо, прави както знаеш и аз ще правя, каквото си искам." Често и вие се гневите, но няма нищо лошо в това, гневът е от материята. Като влезете във вашата стаица, ще разберете дълбокия смисъл, Който Бог е вложил в живота, ще разберете защо вашия баща е създал света, какво е вашето предназначение и какво трябва да вършите в тоя живот. Какво са българите? Едно малко клонче от това голямо Божествено дърво. Какво сте вие? – Малки листа, малки клончета, малки коренчета. Някои са малки цветчета, едва сега напъпили, а други малки фибрички и т.н.

Христос казва: „Като влезете в тази стаица, ще разберете смисъла на

това велико Божествено дърво, от което първият човек яде и съгреши.“ Добре. Ева, като не знаеше от кое дърво да яде. Аз ви казвам от кое трябва да ядете. Сега вие сте пред рая, ще влезете там и Господ ви казва от кое дърво трябва да ядете. Това дърво е новото учение, в нови фази.

Христос ви казва: „Идете да проповядвате новото учение. Аз ще бъда с вас до окончание века.“ А сега казват, че Христос бил на небето. Не, Той е тук, тука с вас Той работи. Казва се: „Когато син человеческий дойде, ще намери ли вяра?“ Т.е. когато се завърши тази епоха, ще има ли вяра? Тъй се разбират тези думи.

Дръжте тази тайна стаица в ума си, за да намерите вашия баща. Да не ме осъжда някой, да не казвате, че Господин Дънов е дошъл да проповядва някаква секта, да съсипва българския народ. Аз искам само да намерите вашия баща. Ако изпълнявате Неговата воля, вие ще ми бъдете майки, бащи, братя, сестри, приятели. Не изпълнявате ли волята Му, нищо не сте за мене. Аз не говоря задкулисно, а казвам истината право в очите. Да не мислите, че имам това или онова намерение. Има намерение да изпълните всичко тъй, както Христос е учил. Аз ви говоря за този Христос, Който ще бъде с вас до окончание на века. Идете, живейте и проповядвайте това учение.

Дойде някой и ми казва, че това видял отгоре, онова видял, това му казали и т.н. Аз не виждам нищо отгоре – другояче виждам света. А сега много ясновидци се срещат. Дойде някой и разказва, че видял Бога – Отца с корона на глава, както Го рисуват в църквите. Това, което виждате по иконите и в църквите – това не е Бог.

Преди години минавах през Анхиало и един господин ми показваше един свой подарък. Подарили му образа на Христа с широка глава и ниско чело. Казвам: „Този, който е рисувал този образ на Христа е бил престъпник.“ Този художник не е имал понятие от художество. Нарисувал един харамия и казва, че това бил Христос. Чертите на Христа, на Бога не са такива, както ги срещаме нарисувани по църквите. Бог, Христос не може да се рисува. Той в църквите не живее, а само в човешките умове, сърца и никъде другаде. Който казва, че Бог живее в църкви, направени от камъни, не говори истината. Аз не искам да си кривя душата, да говоря това, което не е истина.

Бог е един велик принцип на знания, Истина, Мъдрост и Любов. Той иска да ни запознае с всяко клонче, листенце, цветче, камъче и да ни покаже какъв е този свят. Бог иска да ни научи да разбираме нашите по-

малки братя и да им благодарим за всичко, което те правят за нас. Като пояздиш един кон, кажи му: „Благодаря ти братко, задето ме поноси малко, аз съм по-слаб от тебе“, и го помилвай. Като издоиш млякото на една крава, целуни я и й благодари. Ще й кажеш: „Сестро, благодаря ти, че ми даде малко от твоето млекце, ако съм взел повече, извини ме.“

Това е дълбокият смисъл на Христовото учение, и ще го постигнем, като влизаме често в тайната си стаица.

Така трябва да постъпваме, за да могат всички животни наоколо ни да почувстват, че ние сме създадени по образ и подобие и познаваме Бога – нашия небесен Баща.

Беседа, държана на 8.02.1920 г. в София[125]

АЗ СЪМ ЖИВ

И ето, живея во веки веков. Амин Имам ключовете на ада и на смъртта. (Откр. 1:18.)

Има един анекдот за културата на мравките, понеже мравешката култура съставлявала една от великите епохи в историята на природата. „Мравка“, преведено на ваш език, означава появяване на човешкото его, появяването на човешкия егоизъм. Когато културата на мравките била в апогея на своето най-високо развитие, когато мравките се хвалили с откритията си в науките, с разбиранията си в тайната на природата, с добре организираните си общества, със своя сенат, конгрес или народно събрание, на наш език казано, един ден за тяхно нещастие минава един мравояд и какво става? Попада в тяхното народно събрание, изважда хобота си, и всички техни представители, подпредседатели, министри се налепили на хобота му. Той ги глътнал и си заминал. Явили се философите на тази мравешка култура да разсъждават върху това явление, как е възможно цяло народно събрание да изчезне, да се полепи на хобота на един мравояд. „Видяхме, нещо черно се проточи в народното събрание и всички министри и депутати, всички мравки се полепиха по него като железни стърготини към магнита и изчезнаха в пространството.“

Този въпрос още не е разрешен. Всички философи питат: „Де отидоха всички министри и представители на това велико народно събрание?“ Аз казвам: отидоха в утробата на мравояда.

Култура! Какво е предназначението на нашия земен живот или на културата? Предназначението ѝ да създаде държава, да създаде домове, да създаде религии и наука ли е? Всичко това ли е? Ако е такъв смисълът на културата, на нашия земен живот, защо тогава да не създадем една велика религия, в която всички да се обобщим? Ако религията е едно велико учение, една велика наука, то тя трябва да бъде приложима към всички разумни същества. В това две мнения не може да има. Следователно всички нейни форми, каквито и да са те, трябва да бъдат еднакво достъпни, еднакво приложими за всички. Аз няма да разглеждам въпроса тъй, както го разглеждат съвременните схоластици, съвременните проповедници, съвременните философи. Аз не минавам нито за проповедник, нито за схоластик, а минавам просто за един събеседник.

Когато някоя фабрика създаде някое красиво шише, какво е предназначението на това шише? Казвам: първо, предназначението на това шише е да го напълните с чиста, бистра водица, та като тръгнете на път, да може да си разхладявате с нея гърлата. Второто му предназначение е да го напълните с чисто мляко, да ви служи за храница. Третото му предназначение е да го напълните с винце, да си пиете и да казвате: „Да живее този-онзи!“, докато главата ви се замае. Три предназначения има шишето: за вода, за мляко и за вино. Не е виновно виното, когато размътва главата на човека. Да пие толкова, че да не се размътва главата му. Да си тури човек в една кафейна чаша около два сантиметра вино, ще му принесе повече, отколкото ако изпие цяла винена чаша.

Аз не проповядвам на света пълно въздържание, пълен морал. Знаете ли защо? Да ви проповядвам морал, значи да мисля, че сте неморални. Да ви уча, значи предполагам, че сте глупави. Аз само разисквам върху нещата тъй, както са в природата.

Науката или знанието е светлина за живота ни. Тази светлина подразбира, че ние нито сме умни, нито сме глупави, но сме хора, които постоянно се развиваме. Думите „глупав“ и „умен“ са неща относителни. Когато имате една култура и внасяте друга култура, пред тази последната минавате за глупав. Когато новата култура вземе надмощие, тогава онези от новата култура минават за умни, а тези от старата - за глупави. И обратно.

Тогава питам: каква е мярката за умните и за глупавите? Като имаш пари, умен си, а като нямаш пари - глупав си.

Христос казва: „И ето Аз живея, Аз съм жив.“ Думата „жив“ подразбира не тъй, както ние сме живи. Един човек, който, като ме слуша, изопачи думите ми и след това се нахвърля отгоре ми, той не е жив, той е мъртъв. И ако аз бих направил същото, и аз съм мъртъв, безразлично е.

Когато съвременните хора говорят, пишат, учат, аз си задавам въпроса: коя е причината, кой е стимулът, който ги подтиква към това говорене, писане, учене. Когато някой ви обича, трябва да се запитате коя е причината, задето този човек ви обича.

Сега Христос казва: „Аз съм жив.“ Жив е само онзи, който може да влезе във връзка с всички живи същества, да разбира тяхното състояние, да разбира добрите и лошите им страни и да им съчувства в пътя на тяхното развитие. Сега има умни проповедници, които ще кажат, че Господ се гневи, че Той ще накаже грешниците, но това са само символи.

Господ Сам никога не говори. Не туряйте в устата на Господа тези думи, които Той не е казвал. Всички проповедници, които лъжат света, Господ ще ги тури на онази пирустия. Не туряйте в устата на Господа такива думи, които Той никога не е казвал. На Бога гласа отвън никой не е чул. Вие говорите в Името Божие, понеже ви изнася. Човек, когато е слаб, казва: „Тъй е казал Христос, тъй е казал Господ." Защо е казал така? Защото това е в негов интерес. Във всички църкви има същата тенденция. Всички секти на християнството, всички правоверни братя, които просвещават света, изваждат тези стихове от Евангелието, които им лягат на сърце, други пък изваждат други стихове, които на тях прилягат и казват: „Ние сме праведни." Казвам: „Приятели, всички сте прави, но вашите малки бутилки, вашите малки шишета не могат да вземат, да задържат нито една стомилионна част от тази вода вътре в себе си." Не казвам, че това, което сте взели, не е вода, но не казвайте на света, че тази вода, която сте взели във вашите шишета, е всичката. Ако подържите тази вода във вашите шишета два-три месеца, тя ще се развали.

Когато аз ви говоря, говоря ви от една велика книга, от която всеки ден чета. Това аз го твърдя. И в тази книга пише съвсем друго нещо от това, което хората четат.

Всички съвременни хора се лъжат от тези лъжливи преводи на нещата. Бъдещата култура ще седи само в това, да се разкрие истината тъй, че да бъде тя проста, ясна и приложима. Да бъде тъй приложима тя, че да може да цъфне, да даде плод и всички да опитат какъв е вкусът на този плод. Плодът на тази истина ще бъде това, което Христос казва: „Аз съм жив." Само тогава ще бъдем живи! Ако дойде някой да спори с мене, ще го питам: „Ти умираш ли?" „Умирам." Тогава ти не можеш да спориш. Аз мога да изопача твоята мисъл само с бода на своята губерка. Ако бодна с нея малко тялото ти, веднага ще изопача мислите ти. Ти няма да бъдеш философ, а само ще правиш конвулсии, ще дигаш и слагаш краката и ръцете си.

Питам: ако с толкова малко нещо мога да направя такива промени у вас, как можете да философствате?

Как можете да се произнасяте, че еди-кой си бил прав и еди-кой си бил крив? Няма прав и крив човек.

Какво нещо е прав човек и какво нещо е крив? Прав човек е този, който се движи по диаметъра на окръжността, а крив е този, който се движи по периферията ѝ. Какво лошо има в кривите хора? Именно тези

две противоположности, правите и кривите хора в света, те са, които въртят това колело. Снемете тази външна обвивка на това колело, да видите какво ще чуете. След като ви возят половин-един километър на това колело, ще кажете: „И пари оставям, и всичко оставям, не искам да се возя на тази кола.“ Това е кривото. Турете му един диаметър и той ще стане прав. За другиго казват: „Този е прав.“ Казвам: турете му една крива линия наоколо. Тъй философски мога да проверя нещата.

Ако вие ме оставите, мога да проверя всички ваши недъзи. Като вляза в дома ви, ако жена ви е права, ще кажа: „Турете ѝ една крива линия.“ Ако дъщеря ви е права, ще кажа: „Турете ѝ една крива линия.“ Дайте на тези две колела по една ос и хайде, впрегнете ги! Мир и братство ще настане. А сега, съберат се, диаметърът - на едно място, периферията на колелото - на друго място, и философстват: „Ние сме правоверни, а вие - кривоверни.“ Нито едните, нито другите вършат работа. Кой е крив, кой е прав - това е едно бълникане в света. Не е въпросът в това, кой е крив, кой прав, а въпросът е в това, защо е създаден светът и какво трябва да вършим в дадения момент.

Сега ние си задаваме въпроса: „Трябва ли да вършим нещо?“ Да, но трябва един прав и един крив човек, за да свършат една работа в света. После някои запитват: „Има ли в света зло и добро? Да се освободим от злото!“ Това е крива философия. Щом си ял от този плод, не можеш да се освободиш нито от доброто, нито от злото, понеже в яденето на този плод се съдържа принципът и на доброто, и на злото. Ядем всеки ден от плода на познанието добро и зло, искаме да се ползваме от плода на дървото, но искаме да се изолираме и от злото. Онзи, който се ползва от този плод, който яде този плод, ще бъде и крив, и прав, ще бъде и добър, и зъл. Какво има да кажете на това? Ще кажете: „Ами защо Ева яде?“ Тя беше умна, доблестна и яде, а съвременните дъщери на Ева и толкова не са доблестни. Те са тъй страхливи, че като го боднеш с една губерка, надават вик до Бога.

В беседата от миналата неделя аз говорих от името на природата, а които ме слушаха, казват: „Тъй говори господин Дънов за себе си.“ Като отидете при някоя чешма, която бучи, която вика „бу-бу-бу“, какво ще кажете, водата ли тъй вика, или чешмата? Разбира се, че водата.

Е, какво трябва да кажа аз?

За да бъда прав, трябва да кажа тъй: „Като православната църква друга църква в света няма. Като православните попове други подобни на тях

няма. Който отиде в тази църква, само той спасен ще бъде.“ И тогава всички ще кажат: „Как смеете да говорите против господин Дънов! Той е отличен човек, той е много добър човек.“ Или да взема да говоря за евангелистите: „Като евангелистите други хора няма в света. Те са безкористни, работят безкористно, самопожертват се, даром взимат, даром дават, не обичат парите, даром взимат, даром дават. Те са за пример в света, като тях други няма.“ Те ще кажат тогава: „А, като господин Дънов друг човек няма. Той говори по Бога, да го слушаме.“ Има и съботяни някакви. Ако взема и за тях да говоря: „Като съботяните други хора няма в света, да пазите съботата като тях. Те са хора безкористни, примерни; те са свети, без- порочни хора, без пари продават, всичко каквото спечелят, на света го дават.“ И те ще кажат: „А, ето един човек, слушайте го, той е в правото учение.“

Да, по отношение на тях съм прав, но по отношение на истината съм крив, защото православните не са такива, каквито ги казах. Защо не са такива? Защото ядат от дървото на познание на добро и зло. И евангелистите не са такива, каквито говорих. Защо? Защото и те ядат от същото дърво. И съботяните не са такива, каквито говорих. Защо? По същата причина.

Следователно във всяка църква като идеш, трябва да стоиш най-малко два метра далеч от кръга им, защото имаританица. Това не е за обида, аз взимам това като принцип. Като взимам великата идея, според нея ние имаме само едно Евангелие, само една евангелска църква. Само великата идея е православна, само в нея има една събота - тя е съботата на доброто. Тъй разбирам това учение. Има само една евангелска църква, тя е единствената православна църква. В православната църква има само една събота, тя е съботата на доброто. И всякога сърцето ти да бъде заето, обсебено от този велик принцип - да празнуваш доброто в света.

Христос казва: „Имам ключовете на ада и на смъртта.“ Аз се чудя на тези правоверни, на тези религиозни хора, които се плашат от мене. Аз нито власт имам, нито пари имам, нито много последователи имам, няма какво да се плашат от мене. Аз разбирам къде е опасността. Като хвърлиш светлина върху лицето на кой и да е разбойник, той ти тегли куршум. Той казва: „Господине, не хвърляй върху мене светлина, хвърляй светлина върху пътя!“ Аз му казвам, че не исках това, но понеже попадна на пътя ми, правя му път и го осветлявам. Аз обръщам малко настрана фенера. Няма какво да се плашат хората от мене. Хората трябва да се плашат от

друго, страшна е смъртта, страшен е адът; днешният, съвременният ад е страшен. Съвременните проповедници проповядват на хората друг някакъв ад някъде си.

Едно малко ангелче, което било на небето щастливо и блажено, като посещавало небесното училище, слушало да се говори за новия свят, за земята. Един ден то казва на един по-голям ангел: „Слушай, ще ми направиш много голямо удоволствие, ако ми покажеш какви са тези нови хора.“ По-големият ангел го взима на крилете си и го завежда при хората. Като повървели малко из хората, ангелчето запитва: „Ами ти нали каза, че ще ме заведеш долу на земята между хората, защо ме водиш в ада?“ „Ами че това са хората, това е човечеството - отговорил по-големият ангел. - По-голям ад от този, който е на земята, няма.“ От две хиляди години досега всички проповедници все за някакъв си друг ад проповядват. Разправят, че там грешниците с вериги ги връзват, а поповете, владиците, царете напред ги турят, но светът пак не се плаши.

Другояче трябва да разбираме ада. Вие се благодарете, че вашите чувства са тъй задебелели, тъй затъпели, че не усещате всички страдания в света. А какви страдания в света няма! Всички тези страдания изпълват и разсипват нашия живот. Ключът на това: ние трябва да премахнем страданията. Има страдания, които трябва да се премахнат, има мъчения, които трябва да се премахнат, а да останат само естествените мъчения, естествените страдания, тоест тези, които произтичат от Духа, които подтикват към добро. Има мъчения, страдания, които произтичат от самия човек.

Когато аз се уча, трудя, мене ми е приятно, защото от това придобивам нещо. Когато някой ми забива губерка, не разбирам защо ми са тези страдания. Когато някой ме тури на нажежена пирустия, за да изкара от мене пари, тогава положението ми ще бъде като на онзи турчин Хасан, който бил в едно турско кафене. В това време в същото кафене дошъл един бей, който носел една голяма торба с турски жълтици и ги туря на масата. Хасан спира погледа си върху тях и си казва: „Е, да имам тези пари, какъв човек ще стана.“ Последва той бея, вижда къде оставя парите си и после ги взима. Хасан след това сяда отново в кафенето, но заема друго място. Беят забелязва, че му липсват парите и надава вик. Започва диренето и попадат в дирите на крадеца. Улавят Хасана и го полагат на земята. „Ама, ефенди, ще кажа къде са парите.“ Набиват го хубаво и му казват: „Още един път такива неща да не правиш!“ Втори път

друг бей минава, носи торба с жълтици. Хасан гледа настрана, не иска да гледа на торбата с жълтиците.

Сега всичките ви страдания в света са все от такива поводи, мислите, че златото е за вас. Не, то е за бея, а смъртта носи своята торба и като те хване, ще платиш.

Христос казва: „Аз имам ключовете на ада и на смъртта." В туй седи Христовото учение, да разбираш тези закони, тоест да разбираш законите на силите, които съществуват в нас, за да можем да живеем дотогава на земята, докогато искаме, а не - когато хората искат, да ни изпъждат вън от този свят.

Христовото учение се състои в това - да бъдем безсмъртни, а това е с всеки, който вярва в Бога. Така ще бъдем спасени. Но не е въпросът за спасението, което искаме. Спасението е само един момент, развитието - друг момент, а безсмъртието подразбира да имаш ключа на ада и на смъртта и да кажеш: „Че аз съм жив!" Тогава живият Господ трябва да дойде като свидетел на всяка твоя постъпка, на всяко твое дело, което ти извършваш, и тази твоя постъпка да бъде права пред лицето на Този, в Когото ти живееш.

Някои питат: „Как може да поправим живота си, как може да изменим своето обществено положение?" Може да го измениш мигновено. Като станеш от леглото си, можеш в един момент всичко да измениш. Всички недъзи в света можем в един момент да ги премахнем. Ще ги премахнем само тогава, когато кажем тъй, както Христос е казал: „Не дойдох да правя Своята воля, а волята на Онзи, Който Ме е пратил." Аз искам всички тъй да чувствате и да кажете: „Не волята на Петра, на Драгана, на Стояна дойдох да направя, аз искам да извърша Божията воля." Този Петър, Стоян, Драган, това са ваши братя. „В този живот, който ми е дал Бог, искам да върша Неговата воля."

Така като постъпвате, всякога в ума си ще имате една фигура. Ще забележите нещо във вашия ум, а именно: около 45 градуса нагоре от очите ви ще забележите една постоянна светлина, която ту ще се усилва или отслабва, съобразно вашето вярване. Докато тази светлина е пред вас, нищо не може да ви нападне, всякога ще бъдете живи. Тази светлина иде от този източник отгоре. Всеки може да има туй религиозно преживяване.

На съвременния свят не можем да дадем други методи, законът е следният: нашият мозък трябва да се приготви, клетките му трябва да се приготвят за онези сили, които ще действат. Ако не се приготвят, такива

хора ще са като онези, на които като им дадеш да пият две чаши вино, се опиват. Такива хора мязат на онези кадъни, при които отиват някои българки и започват да се черпят. Пийнат по една чаша вино, развеселят се онези кадъни, започват да играят. Пийнат по още една чаша хардалия, развеселяват се още повече, продължават да играят.

Някой път казват за религиозните хора, че полудяват. Това е вярно. Новото учение подлудява хората. Ти като станеш религиозен и се развеселиш, който не те знае, че си пил хардалия, ще каже: „Липсва му нещо.“ Нищо, като минат двайсет и четири часа, ще станеш обикновен човек.

Ако това учение, което ви е дадено, произведе известно съмнение у вас, вие ще си кажете: „Това, което видях у този човек, дали е вярно, или не?“ Да допуснем, че аз направя нещо у вас, веднага вашето съзнание се оттегля. Да допуснем, че направя следния опит: махвам пред вас и веднага настава мрак. След това всред този мрак ще видите, че една светлина постепенно се приближава, приближава и пред вас се отваря друг един свят, подобен на този, който познавате, с полета, гори и реки. Да допуснем, че това се продължава две-три минути, и после пак махна, при което си дохождате в първото положение. Какво ще си кажете? „Въображение беше това.“

Когато онзи астроном гледа през тръбата на своя далекоглед и вижда толкова неща, това илюзия ли е? Де е илюзията - в първия или във втория случай? Ти си отваряш очите и казваш: „Аз виждам.“ Нищо не виждаш. Ти виждаш ясно предметите на разстояние сто-двеста метра, а на разстояние един километър пред тебе не можеш да различиш поп ли е, войник, офицер, или що. Това виждане ли е? Обаче, ако погледнеш през твоя далекоглед, ще кажеш: „Това е поп или офицер, или та- къв-онакъв.“ Туй е знание.

Духовния свят ние трябва да го проверим. Всеки от вас може да влезе вътре в него. Това не е привилегия. Когато една мравка пълзи по вашето тяло, когато тя влезе в едно общество, когато се качва по главите ви и слуша, мислите ли, че тя може да разбере какво говоря, мислите ли, че тя може да разбере всички съотношения? Ни най малко. Мислите ли вие, че не сте в положението на тази мравка? Мислите ли, че схващате тези велики съотношения на този велик свят?

Ако сега ви кажа едно твърдение, ако ви кажа, че виждам това и това, вие ще кажете: „Виждаш толкова, колкото и ние.“ Прави сте - от ваше

гледище аз нищо не виждам, но от свое гледище аз виждам колкото вас и по-далеч. Но това е мое субективно схващане и не мога да ви го докажа. Няма защо да ви го доказвам. Какво ще се ползвате от това? Не искам да ви направя адепти. Ако аз говоря за Бога, за невидимия свят, аз говоря от това гледище, защото това е едно благо за всички хора. Казвам: „Махнете всички убеждения от умовете си, всички лоши чувства от сърцата си, за да бъдете свободни да се ползвате от Божествената виделина, от Божествената истина, от Божествената любов, която дава живот.“

Христос казва: „Аз съм жив.“ Вие сте християни. Всеки от вас може да каже, че Христос казва: „Аз съм жив.“ Можете ли да кажете, че Този жив Христос живее вътре във вас? Вие, които сте от две хиляди години християни, какво извинение може да ми дадете за това, че от две хиляди години насам не сте имали случай да се срещнете с Христа? Това е чудно! Христос е светлина, която озарява цял свят. Христос е жива, разумна светлина, която озарява всичко, не само на физическия свят, но всичко вътре във вашите души.

Всички прояви в този свят, всичко, което става сега у нас, става по причина на това, че и в другия свят стават същите промени. Всяка промяна в другия свят предизвиква промяна и в този свят. Когато стават избори в другия свят, стават избори и тук. Само че когато на небето става един избор, на земята стават десет избора, и обратно - когато на небето стават десет избора, на земята става един. Когато на земята става една война, на небето стават десет войни и обратно. Как ще изясните този закон? И в небето има раждания. Ще кажете: „Втасахме я.“ Това е учението на Христа. Той казва: „Ако не се родите изново от Дух и вода...“ Водата, това е емблема на духовния свят. Христос казва: „Ако не се родите в другия свят, не можете да влезете в Царството Божие.“ Някои отричат прераждането. Ние не говорим за земята, за земното прераждане.

Казва се: „Трябва да се родите изново.“ То е друго раждане. Какъв е законът, защо трябва да се раждаме? Във всяко едно раждане се дават условия на човека да се домогне до онези Божествени знания, които да ги внесе в съграждането на своя живот. Питам: онзи, който изучава музиката, какво постига с усилията, които прави при изучаване на новите упражнения? Домогва се до нови знания. Ако започне да свири „Цвете мило, цвете красно“ само в една позиция на цигулката, майката казва: „Стига си свирил това „Цвете мило, цвете красно“, гръмна ми главата.“ Така и ние, съвременните хора, цял ден свирим „Цвете мило, цвете красно“

на една позиция, а се залавяме за религия. Постоянно говорим: „Вярваме в Бога, вярваме в Бога.“ „Разбирате ли Писанието?“ „Не го разбираме.“ „Не си православен.“ Тъй се запитваме и отговаряме. Аз казвам: този религиозен човек е човекът на „Цвете мило, цвете красно“, той започва своите първи упражнения на първата позиция. Който научи да свири „Цвете мило, цвете красно“ на други позиции, с всичките му вариации, ще му кажа: „Свири ми пак.“

Срещне те някой, пита те: „Ти вярваш ли в Христа, православен ли си, символите знаеш ли да четеш?“ „Зная.“ Хубаво, започва да чете. Добре, но утре на пазара ти продава маслото за осемдесет лева килограма. Срещне те друг: „Ти вярваш ли в Христа?“ „Да, аз съм евангелист.“ Друг: „Аз съм съботянин.“ Кръщава те той, но утре му поискаш пари на заем, взема ти полица, дава ти пари с дванайсет-петнайсет процента лихва. Ако не можеш да ги изплатиш, продава къщата, вещите ти. Това не е религия, не е съботянство, не е евангелизъм, не е нищо.

Сега, приложете това правило, приложете Христовото учение. Вие жените приложете това учение, защото сега всеки дом си има религия. За да възкръснем, трябва да приложим това учение.

Сега аз искам вие да ме опитате и аз да ви опитам. Аз не искам да вярвате в мене - аз искам да вярвате в душите си, аз искам да вярвате в духа си. Вие не живеете за душата си. Досега сте я впрягали, изнудвали, не живеете за душата си.

Срещна някой човек, обидя го. С това аз обиждам своята душа. В небесния език не е позволено душа да обижда душа. Трябва да сме нежни и деликатни, тъй както Бог е нежен и деликатен към нас.

Като прочетете цялата глава от Откровението, виждате, че там се говори за светилници. Вие трябва да имате тези светилници, тези седем духове. Тези духове може да се изразят чрез кого и да е. Може Толстой да е написал някоя велика книга, която да ви повлияе, може Матей, Йоан или Лука да е - безразлично. Всеки човек, който може да видоизмени живота ви, да ви даде подтик, той е човек, в когото може да вярвате. Безразлично е кой е изказал истината. Онзи човек, който казва истината, той е едно с Бога. Може да е някое дете, но казва ли истината, аз ще го слушам тъй, както бих слушал всекиго, ще се ползвам от това дете. Йоан казва, че когато видял всичко туй, паднал и бил мъртъв. Какво показва това? Това показва, че земният живот не може да издържи вибрациите на този чист и свят живот, следователно той паднал като мъртъв. След това Христос

полага ръката Си върху него и го подига, като му казва: „Не бой се, Аз съм жив.“

Всеки от вас трябва да падне като мъртъв, да преживее това състояние. Докато не паднете мъртви като Йоана, докато не умре вашият егоизъм, вашето лично аз, за което сте живи, няма да бъдете живи. Всичко това трябва да падне мъртво - не да изчезне егоизмът ви, но да се подчини, да се впрегне като вол, за да служи за развитието на бъдещата човешка култура. На егоизма сме служили осем хиляди години, достатъчно е царувал той. Трябва сега да го сменим. Зарад егоизма с цял свят се скарваме, мъже с жени, дъщери и синове с приятели и приятелки. Някой казал нещо за жена ти, ти се скарваш с него. Защо? „Имам достойнство.“ Моето достойнство се състои в това, което аз правя зарад своята душа; моето достойнство се състои в истината, на която служа, която произвежда любовта; моето достойнство се състои в извършването на туй, което ми дава живот, и което на хората дава живот.

Ще ви кажа как гледам на хората в света. Тези хора ни помагат да извлечем злото навън в света. Хората ни помагат да извадим нечистотиите навън от нас. Защо са направени парите? Чрез тях излизат всички нечистотии навън. Когато ми изпрати някой човек една мисъл, чрез тази мисъл той ме обновява. Друг път с някой човек постъпя зле, нахокам го, но този човек тихо и спокойно ме погледне и си замине. Аз казвам: „Този човек ми направи едно добро, защото взе от мене онези нечистотии.“

Следователно, когато се правят някои общества, те не се правят за благо, а само за улеснение, да не би ние да се задушим. Затова правим и толкова прозорци, за да не би да се задушим. Колкото повече прозорци, толкова по-добре.

Та от мое гледище, аз не се обиждам от хората. Като ми забие някой губерка, аз не че не чувствам, не, аз чувствам болка, много дълбоко я чувствам, но си казвам: такъв е Божият закон, трябва да се носи. Заради мене са носили, аз за другите ще нося. Това е християнството - един изпит. Когато ти изпитваш туй жило, Христос, Който е жив, ти казва: „Не бой се, Аз ще ти покажа истината, тази отрова не ти е потребна.“ И Господ прави същото в моята лаборатория. Какво правя аз в своята лаборатория? Взимам тази отрова, турям я в едно шишенце и започвам, трябват ми лекарства. Утре дойде друг някой, ужили ме. Взимам отровата, турям я в друго шишенце. В моята лаборатория имам хиляди шишенца с лекарства

за разни болести. Аз казвам: „Тази отрова ми я даде Иван Драганов, отлично лекарство е тя. Купих я от неговата аптека, скъпо платих за нея, но отлично действа. Това шишенце с отрова пък от аптеката на Петър Стоянов - скъпо е, но действа отлично.“ А сега вие, като не разбирате науката, сърдите се, казвате: „Не ми трябва това шишенце.“

Христос казва: „Имам ключовете на смъртта.“ За тази именно отрова говори Той, от която ние сами се умъртвяваме - не знаем как да изваждаме отровата. Срещне те някой човек, забие ти отровата, срещне те друг - също ти забие отрова и ти най-после казваш: „Няма какво да се прави, ще се мре вече.“ Няма какво! Викат поп да изповядаш греховете си. Туй си направил, онуй си направил, изповядаш всичките си грехове. И после казват: „Отиде в Царството Божие.“ Това е залъгване. Свещеникът не трябва да го залъгва, а да извади всичката отрова от неговата душа, трябва да му каже истината.

Тези наши езици! Видите ли тези губерки? По- опасна губерка от езика в света няма. Някои от тези губерки съм опитал. Като ме погледне някой, очите му святкат, казва: „Знаеш ли какво мога да ти направя?“ Зная, зная, ще ми забиеш губерка. Той продължава: „Да, досега аз малко съм я забивал, само половин сантиметър, но сега ще я забия тъй, три сантиметра навътре.“ Зная, зная, ще пуснеш своята отрова. Няма какво да си святкаме очите. Сега тази същата губерка да употребим за други неща в този свят.

Аз някой ден ще направя един опит с вас. Ще повикам редица болни, неврастеници, ще забия своята губерка в тях и всички тези хора в половин час вътре ще оздравеят. Ама защо ще направя това? За да покажа истинността на този велик Божествен закон, че няма в него изключения; за да покажа това на онези, които не вярват, и на които вярата се колебае, които постоянно мислят какво ще стане с нас. Няма нищо, вие хора ще станете, хора в пълния смисъл на думата.

Какво искам да ви кажа? (Учителят вдига ръцете си нагоре.) Българите като играят ръченица, тези две семена на истината, положени долу в почвата, дават най- добрия живот вечен. Значи това семе, което може да се посади в името на Божията любов и Божията мъдрост, израства едновременно от тези два велики принципа - единият е принципът на ада и смъртта, а другият - принципът на живота. След като се развие в почвата, от него произлиза животът.

Христос казва: „Имам ключовете на ада и на смъртта.“ Този ад, тази смърт ще се отнеме от Божията виделина, ще се отнеме тази отрова и ще остане това живото, което носи живот.

Сега вие търсите Христа в този или онзи. Аз ще ви кажа защо има спор между проповедници. Някои мислят, да не заема аз мястото на Христа, та за тях да не остане. Аз никога не съм мислил това нещо. Защо? Защото, ако взема това място, за тях няма да остане. Те не смеят да кажат това нещо, но аз казвам, че нито аз, нито те са Христос. Аз определям Христа така - Онзи, Който се е мъчил за всички в света, Той е Христос, а онзи, който никога не се е мъчил, той е антихрист.

Следователно, който иска да заеме мястото на Христа, да бъде Христос, нека се мъчи като Него. Аз ще бъда пръв, който ще го призная. Всеки момък, който иска да вземе някоя хубава мома, казва: „Аз съм сила, ако се съединиш с мене, ще бъдеш щастлива." Момата казва на майка си: „Аз намерих своя избраник. Отсега нататък не ми трябваш нито ти, нито баща ми." Родителите се съгласяват, турят им венец. След две години тя дохожда при майка си разчорлена, казва й: „Мамо, моят спасител е лош, бие ме. Гърбът ми е посинял от моя спасител." Майката казва: „Светът е пълен с такива спасители. Във всяка църква, във всяко общество, във всеки дом ги има."

Това е лъжливо учение. Онзи избраник не трябва да оставя нито една прашинка да падне върху неговата възлюблена. Това е спасител, това е учението на Христа.

Христос безмълвно стои и чака да Му туряме прах. Другояче аз съм се разговял с Христа, другояче Го разбирам, познавам Го много добре. Ако другите хора не познавам, поне Христа познавам, говоря с Него и Го познавам. Като Неговия език, като Неговите думи, като Неговото учение не съм срещал никъде. Това учение е, което обхваща всичко в своите размери, дава подтик на съвременното общество, на съвременната наука, на съвременната държава. И туй брожение в света се дължи на този велик Негов дух, Който работи в дълбините на цялото човечество, в дълбините на земята и всичко от Неговия център се изхвърля сега навън като циреи. Няма да минат и десет години, и всичко ще се изчисти. Човечеството ще се изпоти три пъти по всички правила. Такава пот ще има, че три пъти ще си съблече ризата, както майката съблича детето си, и след това хората ще се почувстват освежени. Всички лъжливи учения, в които са потънали човешките души, всичко ще се изхвърли като пот от тялото ни към повърхнината на кожата и ние ще се освободим от сегашните си заблуждения. Това е ключът, с който Христос отвори ада и ни извади. Той изхвърли смъртта от ада и казва: „Аз съм жив." Този живот изкарва

смъртта навън из ада, от нашите души.

Сега положете вярата си в един принцип: няма сила в света по-силна от живота, няма сила по-мощна от живота. Най-мощната сила, която аз зная вън от Божествения Дух, това е животът. Той е най-слабият и най-силният. Той е като водата. Водата е най-слабата, тя е и най-мощната по своето действие. Всички промени вън от нас на земята се дължат на водата и всички промени вътре в нас се дължат на живота.

Следователно, ако впрегнем тази сила, този живот, разумно, ще имаме най-добри резултати. Изхвърлете от ума си мисълта, че сте грешни, че Бог не ви слуша, че еди-кой си казва тъй и тъй, изхвърлете разните преводи на разните автори и се обърнете към Господа! Този Господ, Който има ключовете на ада и смъртта и държи под Свой контрол, за да не би смъртта да вземе надмощие над Неговите деца, над човека.

Ако смъртта съществува, тя съществува по причина на един определен закон непринуден, защото ние доброволно я приемаме, ние доброволно ядем от плода на познанието на доброто и злото. Докога ще умираме? До който ден ядем от плода на доброто и злото, от забранения плод. Кой е този плод? Той е мравешката култура.

Сега ние, учени и прости, религиозни и философи, мислим, че ще свършим добре. Ние всички може да свършим като онзи православен свещеник, който казвал на жена си: „Жено, аз досега, слава Богу, съм живял много добре и мисля, че като отида на онзи свят, ще взема първо място. Забележи това." Дава ѝ наставления, какво да прави. Един ден умира. След десет години и жена му умира и тръгнала да го търси. Отива в рая - няма го. „Какво стана с мъжа ми?" Казват ѝ: „Има друга област на рая, там го търси." Отива там и там го вижда. „Че как стана това?" „Не се смущавай, една погрешка стана. Дядо владика е тук долу под мене, а аз съм на неговите рамене." Много съвременни проповедници, евангелисти ще се намерят на раменете на владиката.

Аз считам православните по-правоверни, по-иск- рени от евангелистите. В евангелистите има повече неискреност, повече лицемерие. Те, макар и да имат повече знания, извъртват стиховете. Ако е за извъртване, аз зная повече да извъртвам. Като ти мушна своята губерка, ще направя такова извъртване, че никога няма да спориш.

Ще ви приведа един анекдот. Имало един господин, който обичал да хули дявола. „Внимавай - му казал дяволът. - Дадена ми е висока служба от Господа. Ти кой си, който ще ме съдиш? Мене Господ ще ме съди. Ти

си един пигмей, аз съм господар в света, аз ще напълня твоята глава." Този дух се преобръща на едно красиво магаре. Минава господинът покрай пазара, вижда туй магаре, запитва за цената му. Оказва се евтино. Потъргува се и го купува. Отива да го напои на чешмата, която била с два чучура. Магарето влиза в чешмата и показва ушите си през двата крана. Дохожда един господин на чешмата и той му казва, че магарето е влязло вътре и се виждат само ушите му. Може ли цяло магаре да влезе в чешмата? Взимат, че го набиват. Той казва на магарето си: „Излез, че толкова пари платих за тебе." Дохожда друг господин на чешмата. Магарето пак си показва ушите. „Виждам те, но не смея да казвам вече."

Питам ви: какво ви ползва това, че вашето магаре си мърда ушите, та разправяте на всички? Ще ви бият хората. Всички тези лъжливи учения - Божествени, религиозни, философски, мязат на това красиво магаре, което влязло в коритото на чешмата и си мърдало ушите. Казвам: хубаво, искам да излезе магарето, но не излиза.

Въпросът стои в следующето. Христос казва: „Аз съм жив."

Съвременната Христова църква може ли да каже тъй: „Жив е Онзи, в Когото ние вярваме, и Той има ключовете на ада и смъртта." А не да казват, че ние сме православни, евангелисти, католици, съботяни.

Този Христос, в Който вярвате, жив ли е? Живее ли вътре във вас? Имате ли тези откровения, които четете? Как ги тълкувате? В Откровението се говори за зверове с по четири рога, за някакви светилници. И ще седнат сега да изопачават в тълкуванията си, че туй било това, онуй било това. Това нищо не значи. Звярът си е звяр, рогата са си рога, тръбата си е тръба, светилникът си е светилник, звездата си е звезда. Какво ще ми тълкувате? Аз зная кое какво е. Този светилник турям на масата да ми свети. Това са седемте светлини, от които да просветнат умовете ни. Седемте звезди, то са онези пътеводни учения вътре, това са силите на човешкия дух, които го карат да разбира дълбоките тайни в природата. Що е тази тръба? Това е неговото ухо. Ще започнат да говорят за тази тръба, каква била тръбата, с която архангел Михаил затръбил. Ухото е тръбата, Господ го е турил, за да разбереш външния звук - дали е за бой, или за мир, да разбереш това учение, което иде, дали е право, или криво. Тази тръба е и човешката уста. По-голяма тръба от тази - от човешката уста - има ли? Казват: „Този ангел засвирил с тръба." Това показва, че когато толкова хиляди хора се съединят, с един ум да заговорят, това много нещо ще донесе.

Какво показва архангел Михаил? Че ще дойде истинската тръба. Когато нашата уста ще започне да говори велико, разумно в света, тогава този ангел отгоре е проговорил. А тези проповедници започват да говорят, че трите жаби, които излезли от морето, означавали спи- ритизма. Ами там не е писано, че това е спиритизъм. Спиритизмът е от тебе.

Факт е, че жабите излезли от морето. Морето показва света. А Йоан какво казва? Казва, че който приложи това пророчество, ще вземе нещо. Е, приятели, вие, които прилагате на Йоана пророчеството, знаете ли какво ще стане с вас? Ще бъдете наказани.

И тъй, тези жаби излезли из света, из морето. Не обвинявайте спиритизма, че той разрушавал света. Питам ви: преди четирийсет и пет години, когато нямаше спиритизъм, кой разрушаваше света? Спиритизмът от четирийсет и пет години насам го развращава, ами дотогава кой го развращаваше?

В това тълкувание няма никаква логика. Де е това, което развращава човешкия ум? Не е нито спиритизмът, нито православието, нито евангелистите, нито които и да са други. Ще кажете: „Християнството развращава света." От коя година е православието? Няма две хиляди години. Ами преди две хиляди години кой го развращаваше? Не е значи християнството причината. Не може да се разсъждава с такава логика. Християнството и всички учения могат да станат проводници на такива лъжливи учения в процеса на развитието. Тази губерка може да послужи да насади микробите и да се заразиш.

Христос казва: „Приемете, че Аз съм жив." Сега вие, които слушате, не вярвате, че Христос е жив. Ако аз ви кажа, че Христос е тук между вас, какво ще кажете? Вие ще кажете: „Олса, олса, господин Дънов е." Христос е тук, но не като един физически елемент, а като духовен елемент, не като физическо същество, а като духовно същество. Този Христос, Който е между нас, е много по-реален, отколкото вие всички, които сте тук.

Всички, които ме слушате, имате известни чувства към мене, казвате: „Много добре." Но след пет-десет години може да ме забравите. Вашите чувства са преходни. А този Христос, за Когото ви говоря, не е било време в човешката еволюция да е забравил някого. Това е Христос. Не съм констатирал факт, който да показва, че Христос е забравил някое живо същество, което се мъчи. Той не е забравил никого.

Това е живият, великият Христос, Който днес се изявява на бялата раса. Всички проповедници, всички свещеници трябва да възприемат Неговото

учение, иначе те ще носят своите грехове. Но да оставим това, те ще ме извинят, аз не говоря за тях. Аз им направих една малка услуга, те ще бъдат десет градуса по-добри от по- рано. Аз отнех малко от тяхната отрова. За в бъдеще ще направя, всяка една губерка, това говоря на мой език - „аз ще направя“, не ме разбирайте криво; на ваш език ще кажа: „Живият Христос ще направи всяка губерка, която трови, да изважда отровата на всички.“ Този Христос казва: „Ще извадя отровата от езиците на всички управляващи, на всички проповедници, майки, бащи, братя и сестри и няма да се намери същество, у което на върха на езика да остане отрова.“

Тъй говори живият Христос! Ще го направи, и един ден, когато се срещнем след хиляди години, защото толкова години ще царува Христос, ще можем да се поздравим без отрова.

Тогава можем да се целунем със свято целуване.

След хиляди години на всинца ще ви дам по една целувка.

Беседа от Учителя, държана на 22 февруарий, 1920 г. София.

ЩО КАЗВА ДУХЪТ

Който има ухо, нека слуша, що казва Духът към църквите. (Откровение 3:13.)

За живота е потребно разбиране в прав смисъл. Разбирането се отличава по това, че всякога носи обновление.

„Който има ухо, нека слуша що казва Духът към църквите." В този стих са важни следните две неща: „който има ухо", „да слуша, що казва Духът". Думите „ухо" и „слушане" - това са две душевни състояния.

Ухото подразбира известни органи, които душата си изработила. Значи само този, който има този орган изработен, само той може да слуша. Ухото е орган на физическото поле.

Казват, ухото е външна страна. Да, но между ухото и казването има известно съотношение, както и между слушането и Духа има съотношение. Когато българите кажат, че Духът витае, тоест обикаля около някое място, това показва, че по този въпрос те имат особено изопачено понятие, че Духът изявява своето присъствие по един осезаем начин за живите.

Когато кажем, че Духът говори в един народ, то значи, че този народ може да мисли, може да разбира. Същото е и когато Духът говори и у един човек. Този човек разбира и мисли правилно.

В аналите на окултната наука се говори, че когато Господ създал първото царство, което било още в предисторически времена, хората се намерили в едно безизходно затруднено положение и не знаели как да разрешат много въпроси в живота си. Царят им бил много благочестив човек и затова се обърнал за помощ към Бога. Бог послушал молитвата на царя, изпратил един ангел от небето, който му донесъл едно житно зърно и казал: „Това житно зърно с мярка няма да го теглите, с кола няма да го пренасяте, по пътя няма да го хвърляте, в хамбари няма да го запазвате и всеки човек ще вземе на гърба си от това житно зърно толкова, колкото може да носи. Ако служите на този закон, ще бъдете щастливи, но в деня, когато му измените, ще ви сполетят най-големите нещастия."

Ако ме запитат хората, защо страдат, ще кажа: хората в съвременния свят страдат, защото това житно зърно с крини го мерят, на коли го пренасят, по пътя го хвърлят и изгнива, в хамбари го съхраняват. Всеки

човек трябва да носи от житното зърно на гърба си толкова, колкото му е потребно. Това е един велик закон, който може да се приложи навсякъде в живота. Житното зърно е една математическа формула.

В геометрията си служат с прави и криви линии, с разни фигури, тела. Например кръгът е една фигура. Като сте изучавали геометрията, можете ли да кажете какво означава правата линия, какво означава кръгът? Можете ли да определите в геометрическо отношение какво приложение има правата линия, кръгът в живота? Вие казвате: „Правата линия е диаметърът в кръга." Да, но правата линия има и друго значение.

Съвременните физици, които изследват вибрациите на музиката, на светлината, правят различни опити в това отношение и са забелязали следното. Взимат два камертона - единия в хоризонтално, а другия в перпендикулярно положение, и срещу тях поставят едно малко огледалце. В това огледалце насочват малък сноп светлинни лъчи, които се отразяват на едно бяло платно. След това подвижват камертоните. При движението им, върху бялото платно се образува един кръг. И тъй, тези два камертона при движението си образуват най-простата фигура - кръг, движение в периферия. Колкото повече се намаляват вълните на този тон, толкова повече и кръгът се намалява, става елипса, докато най-после се образува права линия. Онези от вас, които са изучавали физиката, може да проверят това нещо.

Какво означава кръгът? Кръгът е проявлението на физическия свят. Диаметърът е неутрална зона, преходен стадий или граница от невидимото към видимото. Следователно, когато енергията на физическото поле започва да се намалява, ние се приближаваме към правата линия, а когато енергията на физическото поле започва да се увеличава, ние се приближаваме към кръга. Това показва, че всички наши съотношения на физическото поле са отмерени. Ако сега единият от тези два камертона е нагласен една октава по-високо от другия и ги ударим, то вълните на трептенията от двата камертона ще образуват една осморка. Оттук извеждам, че камертонът на сърцето е перпендикулярен, а този на ума - хоризонтален. Следователно интензивността на ума е два пъти по-голяма, отколкото тази на сърцето. Това значи, че материята на ума е по-висша, по-деликатна, или както казват простите хора - по-дребничка.

И тъй, който има ухо, нека слуша що казва Духът. Велико е това ухо, с което трябва да слушаме. Кого? Духа, разумното, Което Бог е вложил вътре в нас. Всеки трябва да вникне в това Велико. Всички съвременни

хора страдат от това, че не слушат Духа, а слушат външните проявления на живота. Ако се вслушвате в онзи тъпан, който бие безразборно, какво може да научите? Ако се вслушвате в газената тенекия, която дрънка, какво може да научите? Ако се вслушвате във всички неща, които са обхванали този свят, какво може да научите? Едни от хората в света са учители, други - свещеници, трети - съдии, четвърти - бащи, майки; всички заемат разни длъжности. Но питайте тези хора какво са научили досега. От осем хиляди години майките раждат деца, но стават ли тези деца по-добри? От осем хиляди години съдиите съдят, но можаха ли да направят нещо по-добро? От осем хиляди години свещениците, проповедниците все проповядват, можаха ли да научат хората на Божия закон? Войниците, офицерите все силата прилагат, можаха ли да поставят света в тези граници, които са необходими за тяхното развитие?

Всички хора все света управляват и не е оправен. Защо? Защото са се отклонили, Духа не разбират. Ако днес някой каже думата „дух“, всички се плашат. Няма защо да се плашите, Духът е един велик принцип и когато ти говори Той, в ума ти става разширение и се явява светлина, сърцето ти също се разширява и животът ти се осмисля. Духът не е някакво влияние като вятъра или като светлината, Той е нещо повече; в действията Му няма пресекулки, Той е непрекъснат. Той е сила, която действа и ще действа от начало до скончание на света. Тези пресекулки в действията на Духа ние ги създаваме. Ако вляза в някой замък и затворя всички прозорци, изпъдя светлината навън, кой е виновен за това - слънцето или аз?

Някои питат защо земята се върти? Въртенето на земята показва състоянието на хората. Земята като се върти, настава ту светлина, ту тъмнина. Така и вие като се гневите, сърдите, настава тъмнина, а помирите ли се, настава светлина. Хората казват: „Какъв смисъл има въртенето на земята?“ Въртенето на земята показва състоянието на човешката душа. Светлата страна на земята показва, че разбираш Бога, а тъмната страна показва, че не Го разбираш. Някои казват: „Да се разберем!“ Казвам: ако живеете в тъмната страна, няма да се разберете, вашите отношения ще бъдат противоположни едни на други. С гладен, с жаден човек всякога мога да се разбера. Как? Като дам на гладния половината от хляба си, а на жадния - една чаша вода. Но ако вместо да му дам хляб и вода, взема неговия хляб и манерка, пълна с вода, няма да се разберем.

Следователно вие трябва да разбирате тези прости принципи в живота на всеки човек, както и във вашия. Не ги ли разбирате, ще понасяте лошите последствия, създадени от тяхното неразбиране. Причините може понякога да са малки, но създават големи последствия.

Например преди години един американец доил вечерно време кравата си и оставил свещта зад нея. Тя бутнала със задните си крака свещта и бързо пламнало сеното, от което се запалили околните къщи, а след това и цял Чикаго изгорял. Този бил най-големият пожар в Америка. В този пожар един богаташ изнасял касата си от канторката и като вижда да минава покрай него един беден човек, казва му: „Господине, ще ти дам двеста и петдесет хиляди лева, помогни ми да изнесем с тебе парите, за да запазя живота си от изгаряне."

Сега и аз ви казвам: „Пожар има, Чикаго се запалил!" А днес всички учени хора стоят и се занимават с касите си, запитват се един друг: „Колко ще ми платиш, за да пренеса касата ти?" И ти, и касата ти ще загинете, Чикаго се е запалил.

Господ не ни е пратил да ставаме милионери, майки, бащи, проповедници, но ни е изпратил на земята да бъдем ученици на Великото Божествено учение, да се научим как да живеем. Може да кажете, че това учение е в разрез с разбиранията на хората. Може да мислите и така, но няма да се минат и десет години, и Онзи, Който е създал света, ще ви покаже дали в него има закона, дали има Божествена правда, или не. Няма да се намери човек до това време, комуто дебелата глава да не узрее. Тъй чета аз, тъй са ми казали: и най-дебелата глава в света ще разбере, че законът на Бога е всякога един и същ, че житото не трябва нито да се тегли, нито с коли да се пренася, нито в хамбари да се пренася, а всеки да носи толкова, колкото му трябва.

Не мислете, че с това искам да ви заплашвам, но като се минат десет години и се сбъдне това, което сега ви говоря, ще се уверите в моите думи, в това, което по-рано ви е казано. Запишете това в книжката си. Не ви казвам това, за да го тръбите всред света, да внасяте страх навсякъде, а да вземете във внимание думите ми. В света ще се народят такива хора, че в продължение на десет години най-много ще се откажете от правото си да служите на стария си господар. Господ ще уволни всички Свои нечестни служители, а ще остави само тези, които честно са Му служили. Ще си кажете: „Нима няма повече да съществуваме?" Ами животните не съществуват ли?

Вие ще си съществувате, но бихте ли желали да бъдете в положението на едно животно, на един кон например? Какво говорят конете, които постоянно ги впрягат? Какво говорят говедата - крави и волове, на които касапите всеки час теглят ножовете си? Какво казват невинните овци, когато стават жертва на нашия ненаситен апетит? Замисляли ли сте се някога върху тази велика загадка в живота? Ще кажете: „Тъй е определил Господ.“ Не е определил Господ така. Като прочетете първата глава от Библията, ще видите, че Господ е определил за храна на животните трева и корени, а за човека - плодове. Там не се говори за колене на овци и волове. Но като излязоха хората от рая, образуваха кръга, създадоха си различни „верую“, но тези техни „верую“ не са Божествени. Ако някой мисли, че неговото верую е право, той е прав само петдесет процента. Верни са само тези твърдения, които живеят в Божествения храм, в Божествения рай. Затова, когато някой ми говори, че веруюто му е право, питам го: „Ти живееш ли в рая?“ „Не.“ „Тогава нямаш право да говориш.“

Някой казва, че е силен. Дръжте го три дни гладен и после му дайте да носи товар, ще проверите силата му. Казвате: „Добре, но църквата поддържа моето твърдение.“ Коя църква? В Евангелието има две идеи: църква и Царство Божие. Църквата е един вътрешен процес, а Царството Божие е външен процес, който оформява всичко. Питам църквата: де са вашите форми, де е вашето верую, което казва: „Вярвам в Единаго Бога Истиннаго...“ „Ако вярваш в Бога, вярваш ли в Неговата любов?“ „Вярвам.“ „Вярваш ли в Неговата истина?“ „Вярвам.“ „Вярваш ли в Неговата мъдрост?“ „Вярвам.“ „Имаш ли хамбар?“ „Имам.“ „Ами жито?“ „Имам.“ „Магаре имаш ли?“ „Имам.“ „Тогава в тебе няма никаква Божествена любов, никаква вяра, истина, мъдрост; всичко е човешко.“

Това не са мои мисли, тъй говори Духът. Това са мисли на живия Господ, Който държи живота и благодарение на Когото днес всички министри, бащи, майки, учители, проповедници се ползват от благата Му. Не мислете, че живият Господ е заминал някъде на небето. Не, Той слуша, всичко слуша. Неговото ухо е толкова остро, че схваща и най-малките въздишки на хора, които страдат.

Като четете Откровението, срещате места, дето се говори как викат душите на закланите животни. Сега не искам само да се афектирате, а да приложите Божественото учение, Божествената любов. Това учение е старо, много пъти сте го учили. Как ще го приложим? Като дойде някой при мене, ще му кажа: „Аз не тегля житото, в хамбар не го пазя. Влез,

вземи си колкото ти трябва.“ И ние сме учени хора, християни, но на нашите полици има по двама-трима гаранти. Казват ти: „Ти си наистина много честен човек. Майка ти и баща ти също са честни хора. Вярвам ти, но за да бъда сигурен, нека ми гарантират.“ Това показва, че този човек не вярва в тебе петдесет процента.

Като ви говоря сега, хората ми вярват само петдесет процента. Казват ми: „Дай гаранти.“ Аз гаранти не давам. Гарант ми е живият Господ. Ако искат, нека всички българи се съгласят да живеят тъй, както им казвам. Ще проверят сами, че Господ управлява света, и ще ми повярват. Аз не говоря схоластика. Дали аз, или друг някой, все ще се намери човек, който един ден ще направи този опит.

Съвременните хора завиждат защо еди-кой си направил нещо, а не той сам. Когато ще си правиш кола, все ще трябва да дойде човек и да ти я направи. „Ама не съм доволен както ми я направи ти!“ „Добре, ти си я направи и по-хубаво.“ „Не мога.“ „Е, тогава ще бъдеш доволен от това, което ти дават.“ Друг е въпросът, когато се качиш на колата и започнеш да заповядваш. Като ти я поправят, ще мълчиш. Детето ти е болно, на смъртно легло е. Трябва да дойде лекар. Викат едного. „Ами този ли намерихте?“ Е, хайде друг! „Ами него ли пък намерихте, нали му зная рода?“ Безразлично е дали ще дойде Иван, или Драган, главно е да се даде помощ на болния.

Сегашното общество боледува. Питам: де са лекарите ви? Как ще се подобри това общество? Ако искате да поправите света с тези педагогически методи, с които досега сте си служили, все същата кал ще си гази. Със съвременните методи, с които си служите, обществото не може да се подигне нито на един милиметър. Ако искам да извадя един човек от калта, нали трябва да имам основа. Ако извадя този човек временно само от калта, нали и аз след него ще отида. Такива са сегашните реформи! Реформират се хората. Единият се качва на гърдите на другия. Казвам: в това положение и двамата ще потънат, единият - по-напред, другият - по-късно. Защо? Нямат основа.

Следователно онова учение, което може да ни по- дигне, да възпита нашите деца, да даде нов строй, трябва да се зачита. Всеки трябва да зачита правата на всяка душа, защото тя е Божествена и е създадена от Бога.

Духът казва: „Който има ухо да слуша, нека слуша.“ Какво ще стане с този, който няма ухо? Преди десетина години на пристанището в Бургас

се трупаха, блъскаха пътници, за да се качат на парахода. Идва по едно време един български овчар, придружен от кучето си. Купува си билет, но кучето го тегли, тегли назад, да излезе вън от пристанището. С това теглене назад кучето иска да каже: „Този параход няма да излезе на добър край.“ Всички пътници, като гледали, че овчарят се колебае да влезе в парахода, казват му: „Бързай да влезеш, че ще изгубиш билета си, щом веднъж си го купил.“ Овчарят им отговорил: „Нищо, няма да тръгна. Кучето ми никога не ме е излъгвало.“ И наистина, единственият човек, който се избави от катастрофата, която сполетя парахода, това беше овчарят, защото и до днес не се знае де е пропаднал този гръцки параход.

Аз взимам кучето като емблема на приятелство. То казва на човека: „Аз искам да ти бъда верен, затова послушай ме.“ Кучето обича човека и с това изплаща греховете си от миналото.

Какво трябва да се прави, след като Бог ни е кредитирал? Казвате: „Трябва да се приготовляваме за другия свят.“ Къде е този свят? Другият свят и този свят са едно и също нещо. Ако имате един обширен замък, а живеете само в една-две от неговите стаи, целия замък ли обитавате? Тези една-две стаи представляват само част от целия замък. Така и земята е част от Вечното, Необятното. С много доказателства, с много примери мога да ви докажа ъгъла на ограничението на вашето зрение. Вие казвате: „Аз виждам един човек.“ Да, но ако чрез окултните закони докараме светлината в такова положение, че човекът да стане невидим, какво ще кажете вие? Следователно всички сенки се дължат на ъгъла на светлината, на отраженията, които се явяват, и вследствие на което предметът не се вижда. Измени ли се ъгълът на светлината на 45 градуса, веднага у вас ще се открие друг свят. Тази истина е тъй ясна, че се чудя как хората не я разбират.

Ще направя едно философско разсъждение. Да допуснем, че душата ви би била поставена при такива условия, че да изпитва всички неща чрез една малка дупчица. Например душата ви е поставена в един малък камък. Какво ще забележите тогава? Ще намерите, че едни неща са сладки, други - горчиви; едни - топли, други - студени. Ще кажете: „Това ли е светът?“ Да, но светът не иска това. Да допуснем, че душата ви е поставена в този камък и само окото проглежда. Какво бихте забелязали? Ще виждате всички сенки, всички цветове, всички промени на светлината, изобщо всичко, което се възприема само чрез окото. Ако се приложи и ухото, тогава ще се разбере, че има и друго нещо в света.

Да допуснем, че у вас се събуди това ново шесто чувство, което хората са изгубили, какво бихте виждали? Ще виждате на далечно разстояние, ще знаете какво става сега например в Америка или къде и да е другаде. Казвате: „А, вижда той.“ Е, нали имате телеграф. Телеграфирайте и проверете вярно ли е това, което ви казва. Ще видите, че е вярно. Например някой ви казва, че в Чикаго в този момент еди-кой си професор преподава еди-какви си лекции. Проверете дали е вярно това. Проверявате - така излиза. Как ще обясните тези факти? Кой е объркан - аз или другите хора? Тук не е въпросът за объркване, но за притежаване на едно чувство повече, отколкото у другите хора. Музикантът, който има развито ухо, може да чуе, да възприеме тези тонове, които хора с неразвито ухо не могат да ги възприемат. Художникът, който има развито око, схваща тези цветове, които човек с обикновено развито око не може да ги схване. Човек, който има писателски дарби, схваща и тези съотношения на речта, които човек без тези способности не би схванал. Защо? Защото нямат развити тези чувства.

Лесно може да разберете всеки човек, ако го разглеждате френологически. Тогава ще запитате: „Този човек може ли да бъде музикант?“ Може. „Може ли да бъде философ?“ Може. Вие казвате: „Само Господ може.“ Знаете ли на какво мязате?

Един турчин, кадия отива при един български чорбаджия. Българинът му заклал една кокошка, приел го добре, но по едно време му казва: „Бързай по-скоро да си отидеш, че времето ще се развали, голям студ ще има.“ „Отде знаеш?“ „Свинята ми показва.“ Кадията го послушва, отива си, и наистина времето след него се развалило. Кадията отива при ходжата и го запитва: „Знаеш ли кога ще се развали времето?“ „Отде ще зная?“ „На попа свинята знае кога ще се развали времето, а ти не знаеш.“

Вие трябва да разбирате съотношенията, които съществуват между предметите, между нашите чувства и сърца, между нашата воля и действия, между нашите души и духове. Ще кажете: „Не вярваме във всичко това.“ И ходжата не вярва, че свинята на попа предсказва, но наистина тя предсказва. Не само свинята предсказва времето, но и паякът го предсказва. И пчелите предсказват кога ще се развали времето. Който е наблюдателен, ще разбере тези съотношения. Това не е гадание, а е обосновано на един естествен закон.

Всичко трябва да се наблюдава. Когато казвам на хората, че чета от природата, то е защото наблюдавам всяко явление и търся причините за

това явление. Виждам, че една река тече много бързо. Защо? Защото има голям наклон. Някоя река тече бавно. Защо? Защото наклонът й е малък. Правя аналогия. Виждам, че някой човек е буен. Защо? Голям наклон има. Виждам някой човек, че е тих. Защо? Няма голям наклон. Има подобие между буен човек и буйна река, между тих човек и тиха река. Влизам в някоя гора, гледам, у едни дървета клонете са нагоре, а у други - надолу. У младите дървета клонете са нагоре, а у старите - надолу. Тяхната енергия не е в състояние да държи в равновесие вибрациите на това дърво и затова клонете му увисват. Казвате: „Как са увиснали надолу, скоро ще паднат." Така и някой момък, когато ще се жени, мустаците му са нагоре, а когато фалира - увисват надолу.

Когато срещна някой човек, който ми казва, че животът на земята няма смисъл, намирам че между този човек и старото дърво има подобие.

Не туряйте в ума си мисълта, че сте стари. Думата „стар" е измислена от дявола. И думата „беден" е измислена от дявола. Не трябва да бъдете стари и бедни, а млади и богати. Аз не препоръчвам на хората сиромашия. Всички трябва да бъдете богати по ум, по сърце, по душа и по дух. Ако сме така богати, всичко друго ще дойде само по себе си.

Когато Господ се яви при Соломона, каза му: „Поискай Ми каквото ти е нужно." Той не поиска богатство или друго нещо, а поиска мъдрост. Погрешката в света е, че не знае какво да иска. Ако ме попита Господ какво искам, бих казал: „Господи, искам Твоята любов, мъдрост, истина, правда и доброта да пребъдват винаги у мене." И понеже до десетина години Господ ще се яви на всинца ви, затова искайте и вие същото. На някои ще се яви весел, засмян, а на някои - строг. Как се явява Господ? Когато у някой учен човек се явяват заразителни микроби, той се сгърчва и Господ го пита: „Ти, човече, който не употреби нито езика, нито ръката, нито краката си за Словото, разбра ли сега как трябва да се живее?" Тъпан ще бият отгоре ти.

Индийците имат начин, как да укротяват слона. Слонът е горд, гневен и горко на този, който го улови. За да го укротят, индусите го обръщат няколко пъти на гърба му и той става много кротък. Така и Господ ще ви тури на гърба ви и като се обърнете, ще разберете всичко. Като се укротите, няма да люшкате хобота си насам- нататък, а ще помагате на братята си.

Като ви говоря всичко това, не ви карам непременно да го приемете, защото най-късно след десет години ще го опитате, макар че не бих желал

да опитате лошата страна на живота.

Христос казва: „Който има ухо, нека слуша що казва този Божествен Дух.“

Сега може да кажете: „Този човек иска да ни плаши, да ни накара да вярваме.“ Аз не проповядвам вярвания, а вяра в живия Господ. Във вярата няма никакви промени. Ти може да си най-последен, най-беден човек, но ако имаш вяра, ще се подигнеш; ако нямаш вяра - ще паднеш, ще изгубиш и това, което си имал. Причината за всяко падане е това, че у хората няма вяра. Всички, които нямат вяра, чукат камъни и казват: „Е, какъв хубав беше животът по-рано!“

Аз ви казвам: „Докато мерите житното зърно, докато с коли го пренасяте и докато в хамбар го пазите, хлябът ще стане още по-скъп.“ За да не го теглите, какво ви трябва? Любов. Но каква любов? Не от картоф, а да се повърнете към любовта на майката, да видите с какво работи природата. Всеки трябва да има любовта на майката и бащата, след като родят детето си. И когато говорим за любов, трябва да разбираме любовта на майките и бащите. Това е идейното в света. Любовта у млади, които се обичат, не е за осъждане, но тя не е Божествена любов, а човешка, защото в нея има промени. Според учението на Духа всичко трябва да се констатира тъй, както е, ни повече, ни по-малко.

Например аз казвам на хората да не говорят за мене лошо, а да говорят това, което е в действителност. Не преувеличавайте моето зло и моето добро. Ако казвате, че съм добър, то е, защото съм богат. Ако имам знания, а не мога да помогна никому, какъв учен съм? Ако минавам за учен, а не мога да дам никому никакви наставления за лекуване, де е моята ученост? Ще мязам на онзи лекар, който съветвал болните си да се мажат отгоре с газ. Не, не се дават лекарства, които обелват кожата.

Ако искате да поправите обществото, тази работа трябва първо да се подеме от майките и бащите, след това - от свещениците и учителите, и най-после - от съдиите. Започнат ли първо свещениците и учителите, нищо няма да излезе. Майките и бащите трябва да дадат основния тон на живота.

Някои казват: „Спасението е в църквата.“ Аз казвам, че спасението ще дойде от майките и бащите. Онзи баща, който отрано дава всичко най-хубаво на своите деца, той е свещеник, патриарх, владика, цар. Онази майка, която вдъхва от най-ранна възраст на своите деца всички най-възвишени и светли идеали, тя е царица. Да бъдеш майка и баща - това са

най-свещените длъжности, които Бог е дал на човека. Вие ги снимате от положението, което те заемат, и си казвате: „Да дойде учителят да проповядва.“ Учителят може да проповядва дотолкова, доколкото майката е вложила в детето си потенциални сили. Онази земя чернозем, която е богата от хиляди векове, на нея може да посееш много нещо. Но в онази песъчлива почва какво може да посееш?

Следователно Духът готви всички за онзи свят. Онзи свят - той е Божественият свят тук на земята. Да се научим да живеем в него съгласно волята Божия. Каква е волята Божия? Духът казва: „Волята Божия, смисълът на живота според Неговата воля, е да правим добро и да не умираме.“ Някои философи, учени казват: „Смисълът на живота е да изучаваме планетите, цялата природа.“ Не, това са сенки на живота, външната му страна. Като смисъл на живота е първо да престанем да вършим зло и да не умираме.

На какво се дължи смъртта? Смъртта се дължи на това, че залагаме цялата си душа на онзи, комуто не трябва. Ако всинца се обърнете към Бога и се свържете с Него, живеете тъй, както Той иска, вие няма да умирате тъй, както всички други. След вас няма да тръгнат близките ви, облечени в черно, да плачат, свещеници да ви пеят и да казват всички: „Да го упомене Господ в Царството Си. Бог да го прости.“ Ако живеете и изпълнявате волята Божия, като си заминавате за онзи свят, ще кажете на всички сбогом, защото си отивате при Бога и ще носите на всички много здраве. А близките ви ще кажат: „Сбогом. Но като се върнеш в деня на възкресението, ще ни разправиш всичко.“

Сега казвате: „Това не можем, онова не можем.“ А какво можете? Жито може да теглите, в хамбар да го пазите, войни да отваряме, да се бием и т.н. И тогава учените хора питат: „Защо е направен така светът?“

„Който има ухо да слуша, нека слуша що казва Духът.“ Аз бих желал да не слушате само мене, а да слушате и всички учени хора, всички, които са създали нещо в света, всички музиканти. В природата няма само едно цвете, един извор, една река, една планина, а хиляди цветя, извори, реки я съставляват. Във всичко това, събрано заедно, се проявява Този Велик Божествен Дух. И всички ние заедно сме се събрали да обмислим един въпрос: да намерим начин, по който да развием това богатство, което се крие у нас. Вие дори не подозирате какво богатство се крие у вас. Като развиете това богатство, ще може да влезете в контакт с природата и да разберете Онзи Божествен Дух, който работи всред нея. А днес вие мязате

на човек, който не знае отде иде и накъде отива.

Аз ви казвам: всички идете от един далечен път, през който сте пътували милиони, милиони години и сега сте се спрели на една станция. И самата земя, като пътува, минава през разни места. Един англичанин написал една книга под заглавие „Отравяне на света“, която подигнала много подигравки между хората. Този англичанин, като правил своите научни изследвания, дошъл до заключението, че земята ще мине през един етерен пласт, в която атмосфера хората не ще могат да живеят, ще се задушат и умрат. Вестниците взимат всичко това на подигравка и пишат, като че ли този човек предсказва това нещо, че ще стане и станало вече. Всички хора заспали, а земята минава през този етерен пласт. Хората спали, докато земята излязла от този етерен пласт, и след това вече възкръснали.

Аз казвам: наистина хората ще минат през такъв пласт, но няма да се задушат, а ще изгорят, ще минат през огън. Ще видите как някои хора ще изгорят, а други ще минат през огъня и останат живи. Вземете тази мисъл буквално, тя е идея от Писанието и аз я цитирам. Етерът, това е Божественият огън, който ще изчисти хората. Когато видите, че от хората излиза огън, ще знаете, че е дошъл вече Божественият огън. Когато хората го видят, някои от тях ще го издържат, но други няма да могат и ще си заминат за онзи свят, както и сега заминават.

Някой казва: „Аз не мога да издържам този огън.“ Който не е готов да го издържи, трябва да си замине. Аз превеждам тази идея в друг смисъл: ние трябва да се приготвим, за да издържим всяка благородна, висша мисъл или всяко благородно, висше желание. Който не може да ги издържи, той ще полудее. Така беше с евреите в пустинята. Те казваха на Мойсея: „Всичко искаме, на всичко сме съгласни, но да не ни говори Господ.“ Мойсей им обеща, каза им, че той ще говори с Господа и после ще им предаде разговора.

В Откровението се казва: „Който има ухо да слуша, нека слуша що казва Духът.“ За вас е важно да разберете тази жива истина. Когато тя влезе в душите ви, очите ви ще станат меки, ясни, прекрасни, пълни с интелигентност. Очите ви няма да бъдат много изпъкнали, защото изпъкналите очи показват голяма алчност. Виждали ли сте очите на сокола колко са отворени? То е, за да вижда отдалеч жертвата си. Тъй че вашите очи няма да бъдат нито много изпъкнали, нито много отворени, защото такива очи са алчни и груби; но няма да бъдат и много вдлъбнати,

защото те са присъщи на хора, които не виждат доброто у другите, а само злото. Това са все анормалности в живота.

Когато любовта дойде у човека, той ще има следните признаци: устните му ще бъдат симетрични, ще образуват малки, обърнати ъгли нагоре, а няма да са прави - да пази Господ от права линия. Хора, на които устните са малко набъбнали, са без любов. Те не трябва да се обезсърчават, а да вложат любовта и вярата в себе си, и да вярват, че във всички хора има добро. Мътната вода, като се просмукне дълбоко в земята, като премине през ред песъчливи пластове, ще се фил- трува и ще излезе чиста. Нечистият човек е дълга река, която пътува от далечно място, изминава много път, затова е нечист. Онзи човек, който пъшка, който страда, е добър човек, а онзи, който има богатство, и като мине пред него беден човек, му се смее - той е според мене лош човек. Следователно злото може да бъде отвънка, а може да бъде и вътре.

Всички вие като братя трябва да си помагате. Не можете да бъдете всички на едно положение, защото всички тук на земята сте в положение на актьори на сцената. Важно е в този случай всеки да си играе ролята и да помага на този, който е по-слаб в изпълнение на ролята си. Вие трябва като ученици да изпълните добре ролята си.

Никой не може да изиграе добре ролята си, ако няма в него любов, мъдрост, истина, правда и доброта. Ако някой твой брат няма любов, дай му от своята малко. Ако някоя мома е бедна от любов, трябва да се ожени за момък, който е богат с любов и самоотверженост. Ако момъкът няма любов, трябва да се ожени за мома, която е пълна с любов, защото тя ще спаси положението. А сега в света казват: „Бедните не трябва да се женят." Бедни, но пощо? Всички външни форми зависят от богатството на ума и сърцето.

Следователно вие трябва да се учите да се познавате. Сегашните хора се крият. Цели единайсет години аз съм измервал главите на хората и съм дошъл до заключението, че човек е една математическа формула. Всичките му кости, пръсти са известни математически съотношения. Когато в известна част от организма на човека има някакъв дефект, той не е случаен, а в свръзка с някое вътрешно негово качество. Например, ако палецът на някого е къс, това показва, че във волята на този човек има някакъв недостатък. Палецът е, който отличава човека от животните. В старо време престъпниците са ги наказвали с отрязване на палците им. С това те искат да парализират волята им, та да не вършат престъпления. Че

наистина има известно съотношение между волята и палеца на човека, се вижда по това, че когато някой човек заболее и с това отслабне волята му, започва да крие палците си. Като разберем причината на това нещо, трябва да се започне още отрано лекуването.

Ще ви разкажа един факт, да видите колко повърхностно разсъждават хората. Една вечер един доктор се спречква нещо с жена си, която много обичал, и в гнева си изважда насреща ѝ нож, заплашил я само. Тя се стреснала много и веднага става с нея едно слабо умопомрачение. Започват да говорят всички хора, че тази жена се умопобъркала от това, че чела книгите на господин Дънов. Не, причината за нейното състояние е ножът на мъжа ѝ.

Аз казвам на онези, които се побъркват от моето учение: нека дойдат при мене, аз ще ги излекувам. Ако има някой от вас, на когото съм направил пакост, ще му заплатя десетократно. На всички, които са пострадали от моето учение, ще се изплатя по всички правила, които зная. И като ги излекувам, ще им кажа: „Понеже се разболяхте от моето учение, сега стойте далеч от мене.“ Ако се разболеят втори път, вече не отговарям. Всички нека знаят това. Така говори Духът. Защо постъпвам така? Защото не искам българите да обиждат Духа, Който живее в мене.

Аз нося добро на българите и казвам: житното зърно, което ви нося, не искам нито с крини да го мерите, нито с коли да го пренасяте, нито в хамбари да го пазите, а всеки да си вземе толкова, колкото му трябва. Ясен ли съм? Това не го казвам аз, а Божественият Дух, Разумният принцип, Който живее във всички хора. Един е

Той, няма много. Този Дух и майката възпитава, и учителя, и съдията учи. Той е, Който разпределя всички дарби, според както намира за добре.

Ако всинца живеем в пълно съгласие и хармония, това показва, че Бог живее в нас. Той е наш Баща, а ние - Негови деца. И тогава, като слушаме, никога няма да разбираме криво.

Сега от вас като българи се изисква геройство. В една от миналите си беседи казах, че англичаните се отличават с честността си, германците - с трудолюбието си, славяните - със самопожертването си. Самопожертването нека бъде като девиз и на българите. Нека впрегнат своя гений в самопожертването и тогава ще разберат смисъла на живота.

Там, дето има самопожертване, там е Духът. Ако не сееш, можеш ли да пожънеш? Ако майката не роди, може ли да изпита любовта? Следователно вие трябва да започнете с любовта. Когато има

самопожертване, тогава и в домовете ще има мир и любов, а между мъже и жени ще настъпи пълно съгласие и хармония. Жената, като види, че мъжът ѝ иде, ще стане, ще го посрещне любезно, приветливо, а дълбоко в душата на мъжа ще се зароди любов към жена му, че е готова да се самопожертва. А какво правят българите, особено в селата? Мъжът обича жена си, но другите започват да му говорят: „Какво си се оставил да те води жена ти за носа? Ти луд ли си да я слушаш толкова?“ Бият на неговото честолюбие. Започва той тогава по друг начин да изказва любовта си. Взима тояжката, та от време на време я побива. На други места пък същото говорят на жената. Започва да изменя тя отношенията си към мъжа си.

Една жена селянка праща детето си на дюкяна да извика баща си, да му каже, че обедът е вече готов. Той се позабавил малко, имал повечко мющерии. Но като се върнал дома, жена му, ядосана, че се забавил, взима тоягата, набива го добре и с това му счупва ръката. Като си лекувал ръката, запитвали го: „Как я счупи?“ „Е, паднах от коня си.“ Срам го е. Мъжът на тази българка героиня бил известен със своята сила. Борил се един път с един пехливанин и му счупил крака, а сега жена му с една плесница могла да го събори и да му счупи ръката.

И тъй, като дойде Духът, ще ти каже: „Излез от дюкяна!“ Веднага трябва да излезеш, иначе ще ти удари една плесница, ще те събори и ще ти счупи ръката. Когато те питат как си счупи ръката, ще кажеш, че си паднал от коня си. Причината за това не е външна, а тази, че стоиш в кръчма, житото с крини мериш, в хамбар го пазиш и т.н. Затова в кръчми не стойте, житото с крини не мерете, в хамбар не го пазете, а всеки да си вземе толкова, колкото му трябва.

Засега ви е достатъчен този обед, а повече от това ще ви даде Духът, Който живее във вас.

Христос казва тъй: „Духът на истината като дойде у вас, Той ще ви настави и припомни всичко, което Аз съм казал.“ Този Дух ще ви научи, ще ви припомни всичко, което живият Господ е казал някога. Той ще възкръсне във вашите души!

Беседа от Учителя, държана на 29 февруарий, 1920 г. София.

ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ

И роди дете мъжко, което ще управлява всички народи с жезъл железен; и нейното чедо бе грабнато и занесено при Бога и при Неговия престол.“ (Откр. 12:5)

Сега ще се спра само върху половината от цитирания стих. Детето, за което се говори тук, съставя ядката на цялата глава. Ще направя една аналогия върху цялата глава, т.е. ще свържа емблемите и символите, за които се говори, чрез роденото дете.

Съвременните културни хора, едва сега, са в първата фаза на живота, да изучават езика на природата. И когато се научат да говорят, не само по форма, но и по съдържание, не само по съдържание, но и по смисъл, светът ще се представи в нова форма, в ново съдържание и смисъл. Най-голямата спънка, в сегашния стадий на човешкото развитие, е дълбокото убеждение, всадено в човека, че е културен. Аз не отказвам, че сте културни, не въставам против думата „култура“, но приемам, че сте културни само по форма; не по съдържание и смисъл. Значи, културни, в пълния смисъл на думата, са само една трета от хората.

Какво искал да каже евангелист Йоан в тази глава? Какво представя тук жената? – Тя може да се вземе като символ на цялото човечество, като символ на един народ, като символ на един човек. Какво представя детето? - Детето може, същевременно, да се представи като символ на идеалите, към които се стреми човечеството; детето е плодът на тези идеали. Ще ме попитате: Какъв е стремежът на ябълките, крушите или черешите? Отговарям: Стремежът им е да родят, да създадат поне една ябълка или круша. Вън от плодовете им, ябълката и крушата нямат друг смисъл. Какво представя змеят? – Той е символ на онези противодействащи сили в природата, които пречат на растенето на хората, на техните мисли и желания, т.е. против доброто. Змеят не е емблема на грубата сила, той е интелектуална сила, употребена да спира всеки процес на растене, всяко разширяване на човешкото съзнание.

Какво представя борбата между архангел Михаил и змея? – Тази борба е емблема на двете велики сили в света, които ние наричаме добро и зло. Теософите ги наричат висш и нисш манас, окултистите – тъмни и светли сили в природата. Тези две сили се борят. Михаил е богът, т.е. великото,

разумното в света се бори с неразумното. В змея има известна интелектуалност, но няма разум, няма разбиране на великите закони, по които върви развитието на цялото човечество. Змеят паднал на земята - това подразбира, че условията на земята се изменили, след падането на змея. Жената избягала в пустинята. И до днес, тази история се повтаря. Няма да се впускам в разяснения, защото, за тези неща, има цели томове богословски тълкувания. Моето тълкуване се различава от техните; то обяснява текста тъй, както си е. Жената представя бялата раса. Тя е носител на онази жива Божествена идея, която се олицетворява с раждането на детето. Когато майката добие детето, а бащата го роди, те трябва да кажат: Живата Божествена идея започва своето правилно развитие. Интересно е, че новороденото дете не остана на земята, а го отнесоха на небето. Майката пък, отиде в пустинята. Майката и синът се разделят. Следователно, детето трябва да се възпитава на небето до времето, когато условията на земята се изменят и то бъде готово за новия живот. Майката, която още не е готова, отива в пустинята. Колко дни останала да живее там? – Всичко 1260 деня. Сега спорят, какво означават тези дни. Едни ги смятат за дни от годината, други – за периоди. Може да се вземат и като дни, и като периоди. Не е важно, колко е стар човек, но колко е умен и добър. Живото куче е за предпочитане, пред умрелия лъв; и силният лъв е за предпочитане, пред умрялото куче.

Новороденото дете представя новото човечество, което се приготвя в невидимия свят и ще дойде на земята. И тази война, която е предвидена там и се изразява в боя между Михаил и змея, до известна степен, представя световната война, която ние преживяваме, но още не е завършена. В 19 глава на Откровението се среща повторение на събитията. Там символите се изменят. Говори се за бял коя. Изхвърлянето на змея от небето означава – изхвърлянето му от умовете на хората, да не ги изкушава, да слезе долу, на физическия свят, защото най-големите заблуждения и изопачавания съществуват в ума. Не можете да поправите някого, докато умът му е изопачен; не можете да накарате човека да ходи правилно, ако кракът му е изкривен. Следователно, първо, човешкият ум трябва да се очисти от всички противоречия. И тъй, детето се възпитавало на небето. На друго място, Евангелието характеризира детето с думите „нов човек“.

Често се говори за религия. Онези, които са издигнати, които имат духовни преживявания и са във връзка с Бога, разбират, че религията не е

нова форма, но велик живот, отношение, връзка на човека с Бога. Всички сте били деца, млади; изпитали сте първите ласки и обич на вашата майка. Някои от вас сте опитали обичта на вашите приятели; други – любовта на възлюбения си и познавате трептенията на вашето сърце. То трепти като Божественото сърце. Има тайни неща в живота, които ние търсим. Това са преживявания, за които, човек е готов да пожертва живота си. Божествените преживявания се отличават от обикновените: в тях няма промяна, те са постоянни. Когато се нахраните, вие усещате приятно чувство, което постепенно отслабва и след пет – шест часа, се сменя с неприятно чувство – усещате глад. Отново задоволявате глада си и пак усещате приятност; след няколко часа огладнявате – неприятност. Приятност и неприятност – това са променливи преживявания. Такъв е физическият човек. Ако искате да угодите на този човек с кокошки, агънца, кюфтета и др. подобни, от него нищо няма да излезе. Значи, смисълът на живота не е в яденето. Аз взимам тези два противоположни полюса в преживяванията, за да разберете, че във физическия свят има смяна в преживяванията, докато в духовния свят няма промени. Никакви страдания, никакви мъчнотии не са в състояние да изменят стремежа ни към духовния свят. За духовните преживявания, човек е готов да се жертва, да страда. Това наричам любов. В нея се включват всички стремежи.

Мнозина от вас се стремите към богатство, чест, да бъдете силни, да имате знания. Питам: Какво ще остане за вас, от всичко това, след 100 години? Ще кажете: Поне, ще ме помнят хората, името ми ще бъде записано в историята. – Всичко това може да бъде, но какво ще се ползваш ти, сам, от тази слава? След като преминеш от този свят в другия; след като минеш през устата на змея; след като се бориш с него, ще задържиш ли, в себе си, тези преживявания? Съвременните философи казват: Това нещо трябва да се докаже. – Аз нищо не доказвам, нищо не аргументирам, защото, както вие, така и аз, можем да го докажем, моментално, едни на други. Например, вие сте гладували няколко дни, и за да разберете, дали може да получите нещо, отдалеч се осведомявате, дали съм добър, честен човек, какви убеждения имам и т.н. Обаче, без да ви отговоря, аз слагам трапеза и ви гощавам. Вие се усещате добре, доволен сте от мене. Огладнеете, пак се съмнявате в мене. На другия ден, пак ви изхранвам – съмнението изчезва. Но, след като ви храня десет години наред, има ли смисъл да се съмнявате? Така постъпват природата и Бог, Който работи в нея. Ако, десет години наред, Бог слага на човека трапеза – хубав обяд и

вечеря, а той продължава да пита, има ли Господ, какъв човек е той? Тогава Господ ще каже: Навън това магаре! Като го изпъдят, турят го в ковчег, събират се около него роднини и приятели, със сълзи на очи, да му четат молитви, да го помене Господ в Царството си. Не, няма да го поменат никъде! Втори път, като дойде, Господ ще му даде доказателства по обратен път – има ли Господ, или няма. И аз няма да аргументирам този въпрос, защото земята е така създадена, че ние, сами по себе си, ще се убедим в истината. Ще изясня мисълта си с един пример, от окултен разказ, претърпял много преводи.

В старо време, още след грехопадението, имало две царства: едното се наричало Мензи, а другото – Есперти. Царят на първото царство имал син, който, според тогавашния обичай, трябвало да мине своето школуване, т.е. своето посвещение. Един знаменит учител, в царството, приближен до двореца, разгледал астрологически живота на царския син и намерил, че някога, в миналото си, той извършил едно престъпление, което станало причина за разделянето на двете царства и за възникване на враждата между тях. Знаменитият учител казал на царя, че синът трябва да напусне бащиното си царство, да стане някъде овчар, да пасе овцете, да размишлява и да гледа небето, докато получи светлина. След десет години, царският син ще се върне при своя учител, ще го посвети. Царският син се преоблякъл в просто облекло и отишъл в царството на еспертите. Взел тояжката си, подсвирквал си и прекарал като овчар, десет години. Един ден, като пасял стадото си при един планински връх, обрасъл с най-хубави цветя, пристигнала, на кон, дъщерята на еспертския цар, облечена с най-хубавата си премяна. Като видяла хубавите цветя, тя слязла от коня и се затичала, да им се порадва. В това време, изскочила отнякъде една кобра и ухапала царската дъщеря на дясната ръка. Младият овчар видял всичко и като знаел последствията от ухапването – че, след десет минути, момата ще бъде мъртва – веднага взел ръката ѝ, изсмукал с устата си отровата и тя се спасила. Обаче, един от пазителите, които придружавали царската дъщеря, видял това, веднага грабнал лъка си и забил отровната стрела в лявата ръка на момъка. Момата също се досетила за лошите последствия, затичала се към момъка, скъсала дрехата на раненото място, извадила стрелата, впила устните си и изсмукала отровата. Питам: Кой кого спасил? Това е било развръзката. След тази случка, двете царства се помирили.

Казвам: Ако очакваме да изсмучат отровата от нашата ръка, а

оставяме отровата в ръката на нашия ближен, ние не сме истински хора. Момата беше готова, веднага да даде жертва за жертва, и изсмука отровата от раната. Ще ме попитате: Какво приложение има този пример? – Отлично приложение. Ако всеки мъж и всяка жена са готови да изсмучат отровата от раненото място, би ли имало страдания и смърт в този свят? Забележете, че момата беше ранена в дясната ръка, а момъкът – в лявата. Момъкът каза на момата: Ти пострада от животинска отрова. Момата каза на момъка: А ти пострада от човешка отрова. В този свят, има две отрови, които разрушават мъжа и жената, които разрушават човешкото общество.

„И мъчеше се да роди.“ Както се мъчеше тази жена, така ще се мъчите и вие. Колцина от вас се мъчат сега! – Защо? – За да родите. Гледайте да родите такова дете. Бременната жена ме пита: Ти вярваш ли в Бога, или не? Казвам: Жено, ако родиш детето си, и ти вярваш в Бога; ако не го родиш, не вярваш. Ако се роди детето ти и го вземат на небето, да го възпитават, може да кажеш, че имаш вяра в Бога, и Бог се грижи за тебе. В Писанието се казва, че Бог е приготвил за тази жена място в пустинята – това значи, да живее при оскъдни условия. Така и израилският народ излезе от Египет – културна страна, и отиде в пустинята, дето прекара цели 40 години. – Защо? – За да премахне страха от себе си. И съвременното човечество има ужасен страх, като този, у евреите в Египет. И досега още, евреите имат страх. Днес хората се страхуват, как ще прекарат живота си, какво ще стане с тях, ще спечелят ли и т.н. Това са странични въпроси. Ако родите, ще вземат детето ви на небето; вие ще отидете в пустинята, а Михаил ще се бори заради вас. Змеят ще падне и ще се бори с онези, които вярват в новото учение. Всички хора, които искат да поддържат ред и порядък в света, казват, че всяка власт е дадена от Бога. Аз прибавям: Всяка праведна власт е дадена от Бога.

Тези, които се застъпват за властта, за правата на змея, ще го видят да дойде на земята, като се прояви по различни начини. Ние не искаме да намалим страданията в този свят, но и да искаме, това няма да ни помогне. Страданията ще се намалят само тогава, когато се разбере смисълът на този велик закон, в живота на човека и придобие правилно разбиране. Вие казвате: Ние вярваме в Господа. – Готови ли сте да се пожертвате за Него? „Аз съм християнин.“ – Готов ли си да умреш за Христа? – Аз съм евангелист, православен. – Готов ли си да се жертваш за евангелието, за православието? Ако не си готов, ти си актьор на сцената. Где са онези велики хора, които са готови да се жертвуват за своите

идеали? Разбира се, щом те уловят в престъпление, ще дойде съдията, ще те осъдят. После, свещеникът ще те изповяда, ще окачат въжето на шията ти и ще кажат: Той умря, жертва стана. За какво? – Жертва за своето престъпление. Аз намирам, че тези хора, които умират, на въжето, за своите престъпления, са по-големи герои от вярващите, които не са готови, да пролеят капка кръв, за своите идеали. Ако боднеш някой вярващ и му протече капка кръв, ще си наведеш с това най-голямата беля. Всички парадират, като казват: Ние сме вярващи. – Ако не си готов, да пролееш капка кръв, не си вярващ. Така е било с всички светии, с всички велики хора, когато се опитвала вярата им. Който е готов да защити своите принципи, той е готов да пролее и кръвта си. Когато бъдем готови да се жертваме, тогава ще се събуди у нас великото, Божественото.

„И змеят се спря пред жената, която щеше да роди, за да изяде чедото ѝ, щом се роди". (4-ти ст.) Змеят стоял до жената, но тя не се бояла от него. Тя не била страхлива като сегашните жени, затова била героиня. Тя казала на змея: Аз ще родя, но ти няма да вземеш детето ми. Жената представя – Божественият живот в човека, а мъжкото дете – Божественият разум. Значи, във времето на Йоана, когато ставали тези събития, бялата раса, т.е. петата раса на човечеството, се мъчела да роди. Раждането на това дете произвело брожение между човешкия и Божествения живот. И на времето, и до днес, змеят се мъчи да задуши детето на раждащата. Целият свят да се опълчи срещу този акт, целият ад да въстане против него; и дяволът да падне с главата си надолу, детето ще се роди. С други думи казано: Светът да се обърне наопаки, главите на всички хора ще узреят.

Един пътник минал край един паяк, който развивал изкуството си да преде, и го запитал: Какво правиш? – Както виждаш, преда; аз съм трудолюбиво същество, макар че хората имат лошо мнение за мене. Всички ме обвиняват в неща, за които не съм виновен. Аз изпридам такава тънка прежда, каквато никой досега не е направил. При изложбата, в райската градина, аз взех първа премия. Моето изкуство е ненадминато. Пчелите и осите имат жило, с което жилят, аз не жиля никого. Обвиняват ме, че съм хващал мухи в мрежата си и съм смучел кръвта им. Какво правят хората, когато влизат в магазините? Купуват нещо и срещу това плащат. Според мене, мухите са мои клиенти. Те влизат в магазина, да си купят нещо. Аз ги омотавам в мрежата си, приближавам се към тях и казвам: Плащайте сега. Това правя от любов към мухите. Като си взема необходимото, казвам им „сбогом" и ги оставям свободни, да си вървят.

Така правя аз своите научни изследвания. Мухите трябва да бъдат умни, да не хвърчат там, дето тъка мрежата си. Щом не са умни, ще плащат и ще носят последствията на своята глупост. Птиците хвърлят изверженията си отвисоко, но всички казват, че това е в реда на нещата, никой не ги съди. Хората вършат най-големите престъпления, но и за тях не се говори лошо. Щом започна да прилагам своето изкуство, всички хора ме обвиняват в жестокост. Ако някой има право, да се оплаче от мене, това са мухите. Нека те подадат заявление против мене и се оплачат, да видим, аз ли съм виновен, или те. Сега питам и вас: Кого обвинявате – мухата, или паяка? Учените казват, че паякът прави паяжината си, специално за мухите. Не е така. Първоначално, паякът изучавал своето изкуство, от любов към него. Той нямал предвид мухите. Отпосле е започнал да лови мухи. Защо се е занимавал със своето изкуство, никой не знае.

Да се върнем към детето на раждащата жена, т.е. към човешкият ум, който трябва да се издигне. Всички хора се нуждаят от убеждение, от правилно разбиране на нещата. Цветята са цъфтели и разнасяли аромата си надалеч, още когато хората не са съществували. Те цъфтели и благоухаели за себе си, а не за нас. Те не са мислели, че някога човешкият нос ще ги мирише. Хората се оплакват от условията, казват, че нямат възможност да цъфтят и да се развиват. Те не са прави. За всички има условия да цъфтят, но хората искат, да има кой да им се радва, да ги мирише. Вземете пример от цветята в природата. Няма защо хората да миришат цветовете им. Задачата на цвета е, да върже плод и плодът да узрее. Това е велик закон, към който трябва да се стремите.

Сега, като говоря по този начин, някои си казват: Каква ли скрита цел има този човек? Когато изказвам една мисъл, или изнасям една истина, аз имам само една цел: да проектирам мисълта си, колкото може по–далеч в пространството, за да правя своите научни изследвания. Ако някой се хване в мрежата ми, както мухата в паяжината, казвам: Кой ти даде право да се оплиташ в моята мрежа и да нарушаваш нейната цялост? Ако паякът тъче паяжината си, с единствената цел, да лови мухи, в скоро време, той ще изгуби своето изкуство. Ако изкриви пътя на своята мисъл, и човек ще изгуби изкуството да преде и да тъче своята мрежа. Следователно, ако и вие се усъмните в живота и кажете, че няма добър и честен човек в света, веднага ще изкривите пътя на правото мислене. Приятелю, отде знаеш, че няма честни и добри хора на земята? – Така е писано в книгите. – В кои книги? – В свещените книги. – Ако искаш да кажеш, че човек е свободен

да греши, това е друг въпрос. Давид казва за себе си: „В грях ме зачена майка ми“. Хората четат това, което е казал Давид и го вземат като нещо Божествено. Трябва да се знае, кой е казал това: Бог, или човек. Това са човешки думи, от които само 50% са верни. Вярно е, че човек сам създава условия за греха и греши. Следователно, той може да се зачене и роди в грях, но Бог никога не може да ни роди в грях. Да мислите, че Източникът, от Който сте излезли, е нечист, това е най-голямата лъжа. Само по форма човек е роден в грях, но не и по същество, т.е. по съдържание и смисъл. За да се измени съдържанието на човешкия живот, това зависи от самия него. Под думите: „в грях ме зачена майка ми“, Давид подразбира само външната страна на въпроса.

„Змеят се спря пред жената, която щеше да роди, за да изяде чадото й, щом роди.“ В случая, змеят представя неблагоприятните условия за жената, която ще роди, за да пречи на плода й. Колко пъти, този змей, е пречел на вашите добри желания да се повдигнете или да повдигнете някого! Той казва: Не му е времето сега. Вие се съгласявате с него и казвате: Наистина, не е време за добри дела. Да ни прости Бог, но ще отложим за по-добри условия. – Няма защо Бог да те прощава. Ти ще застанеш смело пред змея и ще кажеш: Моето дете ще се роди и ще отиде при Бога, т.е. на мястото, дето няма грехове и престъпления. Умът на човека трябва да бъде бистър, трезв, да схваща истината. Казваш: Каква ли задна цел има този човек? – Никаква задна цел нямам. Моята цел е да вдигна запалената свещ и, който знае да чете, да дойде при светлината и да чете. Щом изгрее слънцето, духам свещта и казвам: Всички навън с книжките си! Дойде денят. През деня не паля свещ. Щом се мръкне, отново запалвам свещта. Така отговарям на въпроса, каква е моята задна цел. Като запаля свещта, на моята светлина могат да дойдат десетки и стотици хора, да се ползват от нея. Сега, хората философстват отвън, каква цел имам, да събирам около себе си адвокати, съдии, учители. Аз нямам нужда от никакви адвокати, от никакви съдии. Запалвам свещта си и чета. Ако и вие искате да четете, елате при мене, заедно да четем. Ако не искате, сбогом! (Вън се звъни продължително). – Последният звънец бие, затова е толкова продължително. Всички трябва да го чуят. Който успее да влезе във влака, добре ще бъде за него. Който не успее, ще чака друг влак, за други времена.

Време е вече, хората да отправят мисълта си в друга посока. – Как ще стане това? Коя е правата посока? В едно царство, някой си се провинил в

политическо престъпление, за което бил осъден на смърт. Царят решил да пощади живота на престъпника с условие, да обиколи целия град, с гърне мляко на главата, без да пролее капка на земята. Осъденият се съгласил на това условие. Турил на главата си гърне, догоре пълно с мляко и обиколил града, без да пролее капка мляко. Животът му бил подарен. Като го запитвали, какво видял в града по това време, той отговарял: Нищо и никого не видях. – Защо? – Защото мислех само за гърнето с млякото на главата си.

Казвам: Докато виждаш всичко в града, ти си на опасен път. Трябва да забравиш всичко, да бъдеш сляп за всичко, каквото виждаш. Само така животът ти ще бъде подарен. Щом имаш една Божествена идея, трябва да жертваш за нея целия си живот, всичко, каквото имаш. Днес, когото срещнеш, всеки разказва, какво видял и чул. Докато виждаш и чуваш всичко, което става около тебе, ти не можеш да носиш гърне с мляко на главата си, без да го разлееш. Религиозните хора постоянно спорят, кой е прав и кой – крив; кой ще отиде в рая и кой – в ада. Питам ви: Плащат ли ви за работата, която вършите? – Плащат ни, разбира се. – Щом ви плащат, няма да влезете в рая. – Защо? – Защото на вратата на райската градина е писано: Всеки, който проповядва Словото Божие користно, няма да стъпи тук. – Какво да правим тогава? – Правете, каквото искате. Ставайте търговци, учители, свещеници, адвокати, съдии, но никога не изопачавайте истината. За пари никога не работете. Свещениците и проповедниците ще опитат истинността на моите думи. Който проповядва Словото Божие, трябва да работи безкористно, без никакви задни цели, с готовност да се жертва за Бога. Християнинът трябва да бъде абсолютно безкористен. – Тогава, как трябва да живеем? Трябва ли да се откажем от сегашния си живот? Питам: Какво благо се крие във вашия живот? Виждал съм, как син бие баща си; след време го изпъжда от собствения му дом и го туря в лудница. Синът се освобождава от баща си и разполага с неговите имоти. Това се върши от културни хора, които вярват в Христа и четат всички молитви, които черквата препоръчва.

„И жената побягна в пустинята.“ Тя отиде да живее в пустинята, защото разбра, че не е възможно да остане между хората, да живее с техните мисли и чувства. Отворете, коя и да е книга, кой и да е вестник и кажете, какво смислено намирате в тях. Отворете един учебник, например, геометрия, и вижте, за какво се говори. Ще видите чертежи на триъгълници, четириъгълници, петоъгълници, тангентни линии и т.н.

Какво означава това? Ще кажете, че все означава нещо. Един ден, ще разберете живата геометрия, живите линии, които така се кръстосват, че едни от тях излизат от ума, други – от сърцето, а трети – от волята; ще разберете, че силата на волята регулира двата вида линии – на ума и на сърцето. Например, двете страни на триъгълника показват посоката на съзнанието, от което излизат линиите на сърцето и на ума. Тези линии са противоположни, не се съвпадат, но лесно се примиряват, благодарение на третата страна на триъгълника – основата. Тя представя равнодействащата сила – волята в човека. Значи, равностранният триъгълник представя силите на ума, сърцето и волята, които са в пълна хармония помежду си. Върху този триъгълник се създава истинският живот.

Като изучавате лицето на човека, виждате един триъгълник – носът. Българинът има слаба воля; умът и сърцето му са по-силно развити от волята. Носът му има дължина средно от 3,5 – 4 см. Българинът е упорит, не е волев човек. Упоритостта е едно качество, а разумната воля – друго. Турчинът изразява упоритостта на българина със следната поговорка: „И чука си продавам, и чергата си изгарям, но не се покорявам." Тази черта на българина е причина за честите войни. Може да се каже, че на всеки 10–20 години се пада по една война. От народите на Балканския полуостров, българите са воювали най-много. Никое българско царство не е траяло повече от сто години. Това не е за упрек, но факт, който са констатирали всички учени, мислещи хора. Ще кажете, че сте герои. – Това е друг въпрос. Мястото, което заемат българите на полуострова, ги заставя да воюват често. По този начин, те усилват волята си и изучават закона на жертвата. Българите трябва да се откажат от своя егоизъм. Те са готови, за една педя земя, да убият брата си, или, за един грош, да развалят приятелството си с човека. Това е лоша черта, от която трябва да се освободите. Казвате: Сърбите и гърците по-добри ли са от нас? – Това не е ваша работа. Какви са сърбите и гърците, това се отнася до тях. Вие, като народ, трябва да развивате благородни черти в себе си, да усилвате волята си, като необходимост за вашето бъдещо развитие. Безволието води към робство. Без воля, умът и сърцето не могат да се хармонизират. Безволието е причина, дето двама славяни, събрани на едно място, не могат да дойдат в съгласие. Разногласието на славяните е пословично. Понеже ги обича, Бог ги прекарва през огън, да се обединят. Няма други народи в света, които са минали през толкова страдания, както славянските. Бог казва: От нас трябва да излезе нещо добро! Кой добър

баща не наказва сина си, когото обича? И славяните са възлюбените чада на Господа, затова Той ги наказва. Те имат велико бъдеще.

Като говоря за славяните, обръщам специално вниманието си към българите, да ги предупредя, че ще бъдат бити, на общо основание. Готви се вече за българите камшик, не човешки, а Божествен. Този камшик ще играе по гърбовете на българите дотогава, докато узреят главите им, докато се подчинят на Божията воля и кажат: Ние ще турим ума и сърцето си в съгласие с великата Божия воля; ще турим нов ред и порядък в държавата си, в съгласие с Божествените закони. Ако не вярвате на думите ми, сами ще ги проверите. Няма да се минат 10–20 години, сами ще видите, какво иде. Аз няма да кажа, какво иде – ще го опитате. Великият закон, който действа в целия свят, е архангел Михаил. Той иде със своя нож. Бог разгръща книгата на живота и отдава всекиму заслуженото. Иде съдба на земята! Няма да остане човек, който да не се яви на съд пред Господа. Всеки ще бъде съден, според писаното в книгата на живота. Щом Бог се наеме да оправи хората, змеят ще бъде изхвърлен навън. Не се ли наеме Бог с оправянето ви, и вие, и змеят ще бъдете хвърлени в пропастта. В бъдеще, Христовото учение не може да живее в човешките сърца – в тези малки черупки. Не казвам, че свещениците са лоши, но те още не разбират Христовото учение. Нека дойдат при мене, да им държа една беседа, да отворя очите им, да видят, как са живели в миналото. Ще отвори Бог умовете им, да разберат, че не са толкова чисти, както си мислят. Какви трески за дялане имат всички хора!

Писано е: „Книгата на живота ще се отвори и няма да остане тайна, която да не се знае.“ Всичко ще стане така, както е станало с раждащата жена и – или живо дете ще се роди, или мъртво. Каквото и да е, все ще се роди нещо. Разликата между добрия и лошия човек се заключава в следното: лошият се мъчи и нищо не ражда, а добрият се мъчи и ражда. Лошият човек прилича на онзи змей, чиито малки оживяват още в утробата на майка си, дето преяждат корема ѝ и излизат навън.

Днес пред жената – вашата душа, която иска да роди вашия ум, стои змеят, т.е. вашите лоши разположения, и казва: Защо си вярваш? Не бъди толкова глупав; и без вяра се живее. Ако го слушаш, змеят ще погълне твоето дете, без да ти даде нещо. Толкова години сте яли и пили, добре сте се обличали и спали на меки легла, но, въпреки това, пак сте недоволни. Какво сте придобили от този живот? – Какво трябва да се прави? – Ако си недоволен от пухените възглавници и дюшеци, смени ги със сламени; ако

и от тях си недоволен, смени ги с дъсчени. Постоянно сменяй обстановката и условията, докато почнеш да ставаш от сън доволен и разположен, с бодър дух. Щом имаш това разположение, ще знаеш, че всичко е за добро. Ако станеш от сън неразположен, когото срещнеш, ще бъдеш готов да се караш с него. – Защо си неразположен? – Защото не можах да спя. – Не можа да спиш, защото дюшекът ти е много мек. Не само това, но си вечерял късно и си ял много. Може ли, след всичко това, човек да спи добре? Един варненец, богаташ, изял няколко свински пържоли, изпил две кила вино и веднага си легнал да спи. На сутринта го намерили мъртъв. Човек трябва да яде навреме и да си ляга навреме.

Казва се в прочетената глава, че жената ще роди дете. Коя е тази жена? Според свещениците, тази жена е черквата. – Какво ще роди тя? – Своите деца, пасомите си. В Стария Завет се казва, че безплодната Рахил, най-после, родила много деца. Нисшите животни, както и рибите, раждат много деца. Жената ражда едно дете – някакъв символ, но в него се крият много неща. Всеки човек, който живее в съгласие с ума, сърцето и волята на Бога, струва повече от цялото човечество, което не живее в съгласие с Божествените закони. Един ден, когато хората заживеят в хармония с Бога, ще кажем, че е дошъл вече съвършеният живот на земята.

Иде Божественото дете на земята. – Кое е това дете? Христос. Днес всички Го очакват да дойде в облаците, придружен с много ангели. Някои очакваха Христа, още в 1845 година, в началото на 19–ти век; и като не дойде, усъмниха се в Него. Други Го очакват и до днес. Някои вярващи се облякоха с бели дрехи и излязоха да посрещнат Христа. Той дойде, но не както Го очакваха, затова, много християни се разочароваха. В 45–та година се яви спиритизмът, който обърна умовете на хората към Бога. Те се убедиха, че има и друг живот, вън от физическия. Някои гледаха на спиритизма като на дяволска работа. Значи, Христос дойде чрез спиритизма, но малцина Го познаха и приеха. Излъгани в своите тълкувания и изчисления, някои вярващи отново започнаха да изчисляват, кога ще дойде Христос, втори път, на земята. Те изчислиха, че Христос ще дойде в 1915 г. на земята, но на никого не казаха, мълчаха си. И този път дойде Христос, но пак не Го познаха. – Как дойде? – С камшик в ръка. Така Той обиколи цяла Европа. Отвори касите и пръсна парите; отвори хамбарите на богаташите и ги изтърси. Христос запита богатите: Защо дойдох на земята и пролях кръвта си? За богатите търговци и фабриканти ли, да измъчват и насилват своите братя? Защо ви са тези пушки и

топове? Въпреки това, мнозина казват: Не е дошъл още Христос на земята. – Дойде Христос, но с камшик в ръка. И досега още Го питат: „С каква власт правиш това?“ Архангел Михаил скоро ще дойде и ще покаже на хората, с каква власт прави всичко. Вие ще бъдете зрители на великото, което Бог приготвя на цялото човечество. Светът ще познае, че Бог не може да бъде поруган. Ще се изпълнят законите на Неговата милост, правда, истина, мъдрост и любов. „Небето и земята ще преминат, но нито една точка от великия Божи закон няма да се премахне“.

„Роди дете мъжко, което ще управлява всички народи.“ - Кое е това дете? – Шестата раса, т.е. идеята на Бялото Братство, че всички хора са братя. Всички знаете, че съществува ад, но няма защо да определяте, какъв е той и где е, защото, от хиляди години, горите в неговия огън. И аз мога да ви заведа в ада и да ви покажа, где се намира той, но има нещо по-важно от това.

Кое е то? - Идеята за братството. Христос казва: „Всички сте братя.“ Можете ли да внесете тази идея в умовете си и да кажете на брата си: Братко, защо ме гониш? Всичко, което взех, ти върнах. Прости ме за всички пакости, които ти причиних. Всичко ще ти въздам четирикратно. Да заживеем братски, както Бог изисква.

Мнозина казват: Това учение не е за българите. – Ако българите не приемат това учение, както го слушат, след десетина години ще разберат, говоря ли истината, или не. Архангел Михаил ще им докаже, по всички правила, дали съм говорил истината. Аз никого не съдя, не съм дошъл за съдба, но казвам на българите и на всички европейски народи, че ако не заживеят братски, ще познаят, кой е Христос. Всички, които ме слушате, започнете да живеете братски, не както ви говоря аз, но както вие разбирате, както вашето сърце ви диктува. Само така ще се обновите. Аз вярвам, че истината е във вас. Умът и сърцето ви са добри. Турете волята си в съгласие с тях, и очите ви ще се отворят. Някои казват: Докажи ни, че съществува Бог. Питам: Виждате ли, в тая тъмна стая, нещо? – Не виждаме. – Обаче, ако пусна един светъл лъч отгоре, ще видите хиляди прашинки. Ако усиля светлината, ще видите още много работи. Следователно, пространството, в което живеете, има много неща, но ще ги видите, само, ако то се освети. Само така ще разберете, че всичко около вас е живо, че навсякъде има живот. „И мъчеше се да роди.“ – Де е жената, която ражда? – По цяла Европа. Това, което Йоан е видял, става сега в цяла Европа. Той е видял бъдещите събития. Бялата раса се мъчи да роди

идеята за братството, да заживее братски, но змеят стои пред вас и казва: Не ви трябва братство! Змеят е човешкият егоизъм, алчността: всеки да живее за себе си и да заробва своите братя. Като дойде архангел Михаил, ще повали змея и той ще падне. Който пада, той е вече осъден. Земята ще възпита този змей. Тя ще го завърже и ще му каже: Тук е твоето място, а не горе, да развращаваш хората. Ако змеят не послуша земята, ще отиде още по-долу. Решено е, в бъдеще, да не се вършат престъпления в името на Христа, в Неговата кръв, в името на Неговото Слово. Който си позволи да прави престъпления, ще падне на земята, и тя ще го погълне.

Казва се в Писанието: „И изпусна змеят, след жената, из устата си вода като река, да стори да я повлече реката. И помогна земята на жената, и отвори земята устата си и погълна реката". Водата представя лъжливото учение, което се поглъща от условията. Днес се проповядва едно лъжливо учение, утре друго, после трето, но земята постоянно поглъща и руши. Много обещания се дадоха на българите, докато ги накарат да воюват. Те влязоха във война и очакваха да получат Македония, но изгубиха и това, което имаха. – Съдба ли беше това? – Не. Те трябваше да разчитат на Бога. Той щеше да им даде повече неща. Съдбата на всички народи, както и на българите, се определя от друго място. Нито Франция, нито Англия, нито Германия, нито Русия определят съдбата на народите. Бог определя съдбините на всички народи. Когато иска да повдигне един народ, Той му изпраща умни майки и бащи, свещеници, проповедници, учители и управници; когато иска да накаже един народ, отнема идейните му и разумни хора и го оставя на произвола на съдбата. Този народ, сам по себе си, ще се унищожи. Ние се нуждаем от умни и добри хора. Аз викам всички свещеници, да дойдат при мене, да им говоря, а не да говорят лоши работи за мене. Каквото и да говорят, те не могат да ме спънат.

За българите е казано: Ако приемат новото учение, още тази година ще има плодородие; ако не го приемат, очакват ги, седем години, такъв глад, какъвто България и целият свят не са запомнили. Аз говоря истината. Това всички трябва да знаят. Всички ще разберат, че друг закон управлява света. Този закон не е поставен от мене, нито по свой ум говоря. Бог сам ще покаже на хората, съществува ли Той, или не съществува. Той ще им покаже, че всичко е в хляба. Докато имате хляб, силни ще бъдете; щом нямате хляб, силата ще ви напусне. Това не говоря от себе си. Ако са недоволни от мене, да ми кажат направо; аз съм готов да напусна България. Ако съм опасен за вас, кажете ми, не правете никакви интриги.

Аз не искам да се натрапвам на никого, ще ви напусна и ще ви оставя свободни, да живеете, както искате; не искам да преча на свещениците, но ви казвам една велика, Божествена истина, която носи добро за вас. Готов съм да направя всичко за вас, само да бъдете добри. Добри думи са казани за България. Добро бъдеще я очаква, но от нея се иска разумност, благородство, да приеме онези, които сеят Божието Слово свободно. – Как ще познаем, кой носи Божествената истина? Казано е: „По плодовете си ще се познаят."

„Мъчеше се жената да роди." Бих желал, българската жена, която вече е зачenала, да роди мъжко дете. Желая архангел Михаил да е на ваша страна, а не против вас. Ако той извади ножа си, да воюва заради вас, никаква контрибуция няма да ви се налага, никакво зло няма да ви сполети. И Бог ще бъде на ваша страна. Казано е, че ако България приеме новото учение, границите й ще се разширят и ще получи всичко, каквото й е нужно. Ако не приеме Божественото учение, нищо няма да й се даде. Такова е политическото положение на България. Всеки народ, който иска да бъде поставен добре, между другите народи, трябва да има четири качества: да бъде честен, справедлив, добър и разумен. На всеки дом, на всяко училище, на всяка черква, на всяко съдилище трябва да стои надписът: честност, справедливост, доброта и разумност. Ако живеете така, всички народи ще отворят обятията си за вас. Кой не обича добрите и разумни хора? Казвам ви това, за да се поправите. Свещениците трябва да знаят, че Бог не бива поругаем, не се шегува. Не искам да ви плаша, но не искам да гледам страданията на хората. Казвам: Съществуват Божествени закони, от които нищо не може да избегне.

Питам: За колко време беше затворено небето? – За три години. Това предсказаха и пророците, и Йоан. Така беше определено. И аз не искам да ви плаша, но казвам: Вие сте разумни, имате ум, сърце и воля. Турете волята си в действие и потърсете вашия Господ, в когото вярвате. – Где е Той? – Потърсете Го и ще Го намерите. Който Го намери, става силен, здрав, радостен. Душата му се разширява, а духът се закрепва. Когато Бог проговори на човека, сиромашията, страданията, болестите изчезват. Навсякъде царува братство и сестринство, мир и съгласие. – Ние сме религиозни, стремим се към усъвършенстване. – Имате ли недоразумения помежду си? – Имаме. - Значи, Бог още не ви е проговорил. Желая, Бог да проговори на българите, да дойдат мирът, любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта между тях. Тогава, българите сами ще кажат: Ние

вярваме в живия Господ, защото сами Го опитахме. Ще кажете като слепия: „Едно време бях сляп, но сега вече виждам.“ Какво по-голямо доказателство искате от това, ако, очите ви се отворят и вие разберете великата истина? Тогава и аз ще подам ръката си и ще кажа: Братко, подай ръката си! Мога свободно да се разговарям с тебе. Ти вече не си сляп, няма защо да те водя. Аз не искам да водя слепи хора, но хора с отворени очи, които виждат красотата на света: цветята, дърветата, изворите, планините и да се радват на всичко. Това значи, да се въдвори царството Божие на земята.

„Детето беше отнесено при Бога, при Неговия престол.“ И вашето дете е при Бога. Кога ще ви го изпратят? Наближава времето, когато вашето дете ще дойде на земята. Аз давам срок, най-много 10 – 20 години. Детето ще дойде, когато земята се очисти. Казано е, че още малко време дяволът ще прекара на земята.

Сега, не чакайте Господ да слезе отгоре, да Го видите, но отворете сърцата си, да Го почувствате сами. Като ви наблюдавам, на мнозина от вас, мога да кажа: Ти си свободен вече, оправдан си. Излез, вън, от затвора! Влез в Божествения свят и знай, че Бог е Любов. Така ще кажа на всяка пробудена душа, на всеки брат и сестра.

Мнозина питат: Какво е новото учение? – Това е Христовото учение. Такова е било в миналото, такова е днес, такова ще е и в бъдеще. То отрича всякакъв ад, всякакъв пъкъл. Адът е човешко изобретение. Човек сам го създава и сам влиза в него. Сега ние създаваме Божествения рай и влизаме да живеем в него. Ще се радваме на плодовете, които Бог ни дава. Бъдете смели и решителни! Не се страхувайте от змея. Бог и цялото небе са на наша страна. Всичко ще се свърши благополучно.

Това са думите, които Христос днес отправя към вас. Той казва: „Дойдох в света, за да ходите всички във виделина“.

Беседа от Учителя, държана на 7 март 1920 г. София.

ЗАКОНЪТ И ПРОРОЦИТЕ

Законът и пророците до Йоана бяха; оттогава Царството Божие се благовествува, и всеки се нуди да влезе в него. (Лука 16:16)

Ще взема думите „закон и пророци“, защото те означават сегашния живот, във всичките му фази и нужди.

Всички хора живеят в известни ограничения, а именно, по три пъти на ден ядат, затова цял ден са заети с мисълта как да си доставят необходимата храна. И птиците хвърчат цял ден из въздуха с единствената цел, да си доставят отнякъде храна. И хората цял ден са заети със закона и пророците – техните деца, които още със ставането си от сън, започват да викат и да пророкуват: Мамо, дай ми хляб!

„Законът и пророците до Йоана бяха.“ – Кой е Йоан? – Той представя една преходна стадия на живота.

„Оттогава Царството Божие се благовествува“. Няма да разисквам върху дълбокия, мистичния смисъл на това Царство, но казвам, че то представя разумния, истинския Божествен живот, който изключва мъченията, страданията и смъртта. Това не значи, че тези неща не съществуват, но в царството Божие тези неща се приемат с радост. Това е велика истина, която мъчно може да приемете. Вие не можете да си представите, как това, което причинява страдание, причинява и радост. За мнозина това е непонятно по причина на техния егоизъм. Понеже те живеят само за себе си, то когато на тях е добре, и светът е добър. Когато те са щастливи, и окръжаващите са щастливи. Обаче, истинското щастие се крие в Царството Божие, т. е. в Божествения живот. Често хората страдат по причина на това, че не дават път на малките Божествени идеи, които минават през ума им. На малките идеи те не обръщат никакво внимание. Всички знаете баснята „Лъв и мишка“. Там се прокарва идеята за важността на малките неща.

В една гора живял голям, силен лъв. Един ден той си спал спокойно, от никого не смущаван. В това време, отнякъде излязло едно малко мишле и като видяло лъва, качило се на гърба му и започнало да го разглежда оттук-оттам, да разбере, какво е това голямо животно. Лъвът веднага се събудил, видял мишлето и го запитал: Как смееш да ме безпокоиш? Кой ти позволи да се разхождаш по гърба ми и да нарушаваш съня ми? Знаеш

ли, че мога да те изям? Мишлето се разтреперило и започнало да се моли: Пусни ме на свобода. Аз съм малко животно. И да ме изядеш, нищо няма да спечелиш. Може някога и аз да ти услужа нещо. Лъвът го погледнал отвисоко и казал: Как ще ми услужиш? Аз съм толкова голям и силен. Но, понеже съм благороден, ще пощадя живота ти. Един ден същият лъв попаднал в един голям капан. Като чуло жалния му стои, мишлето веднага се притекло на помощ: прегризало пръчките на капана и освободило грамадния лъв.

Казвам: Съществуват малки идеи, като мишлето, които, влязат ли в ума на човека, нарушават неговото вътрешно спокойствие. Например, влезе в ума ви мисълта да бъдете добри. За да я реализирате, започвате да правите добрини, но с това нарушавате спокойствието си. Домашните ви се сърдят, наричат ви извеяни, разсипници. Те се чудят какво е станало с вас, че не приличате на другите хора. Дойде ли една малка идея в ума ти и започне да те безпокои, ти казваш: Махни се, не ме смущавай!

Христос казва: „Законът и пророците до Йоана бяха.“ Това не значи, че след Йоана няма да има пророци. И след Йоана ще има пророци, но те ще проповядват друго учение. Човешките идеи и учения се менят като модата. Отворете кой и да е моден журнал, ще видите, че се пише само за моди, които се рекламират пред целия свят. Не минава много време, журналите се пълнят с нови моди. Старите се заместват с нови. Всяка жена е доволна, че е облечена по последната мода, Едно време жените носеха турнюри, които изглеждаха като седла. Това беше търпимо за окото, защото беше мода. Ако днес срещнете жена с турнюр, ще ви се види смешно и грозно. Всяко нещо е добро за своето време. Същото се отнася и до идеите. Всяка стара идея е турнюр; всяко старо пророчество е също турнюр. Не са лоши старите идеи, форми и материали, но те са турнюри, които, според закона на еволюцията, трябва да претърпят промяна. Новото време изисква нови форми, нови идеи. Стремежът на човека се заключава именно в това, да преработи старите форми, да създаде от тях нещо ново. Ето защо, когато говоря за новото учение, разбирам изкуство за превръщане на материята, изкуство за превръщане на силите в природата. Само така, тези сили могат да работят за нашия организъм. Остаряването на човека се дължи, именно, на това, че старите форми не се менят. Това е преходна фаза в човешкото развитие. Иде ден, когато старото ще се преобрази, ще вземе нова форма и ще дойде в услуга на човечеството.

Казваш: Остарях, нямам сили, краката вече не ме държат. Остарях,

изгубих красотата си. – Защо изгуби силата си? Защо изгуби красотата си? Страданията са ралото на земеделеца. Дето мине ралото, всичко превръща в черна пръст. Красивите полета и ливади стават орна пръст. Не съжалявайте, че временно сте изгубили красотата си. Гледайте живото, красиво лице на Господа, което крие в себе си магическа сила. Това лице възкресява и обновява. Човешкото лице още не е изработило тези качества. Истинската красота е чиста и възвишена. Тя е образ на истината. Тази красота внася в човека импулс за работа. Тя води към положителната философия на живота, а не към отвлечената и безформена философия, която някои философи проповядват. Съществува един безформен свят, както и един неразумен, но трябва да се знае, че разумният свят не произтича от неразумния, както и неразумният не произтича от разумния. Неразумното може да бъде в услуга на разумното, т. е. неговите форми могат да станат носители на разумното, но те не са произлезли от разумното.

И тъй, Христовите думи „Царството Божие се благовествува“, че всички ще станат носители на новото. – Кои всички? – Които съзнават, че животът трябва да мине в нова фаза, за която Христос е говорил преди две хиляди години. Тази фаза иде вече, тя е в настоящето. Мнозина и до днес още живеят с илюзията, че Христос ще дойде втори път на земята да ги спаси и да ги вземе със себе си на небето. Тези хора приличат на младата мома, която очаква своя възлюбен да я вземе от бащиния ѝ дом и да я заведе на по-добро място, да ѝ покаже, как се живее. Всички мъже и жени са минали през тези илюзии. Когато влезе в къщата на своя възлюбен, момата трябва да знае да нарежда къщата, да готви, да чисти, и сама тя да се облича и докарва. Ако не знае това, няма да се минат две-три години, и тя ще изгуби любовта на своя възлюбен. Само Божественото спасява човека. Следователно, когато То дойде у нас, ние трябва да сте готови да направим всичко за Него, да отворим сърцата и умовете си, да Го приемем. Ние трябва да проникнем в своята душа и да се вглеждаме в нейните прояви. – Чрез какво се проявява душата? – Чрез тялото. Без тялото като инструмент, тя не може да се прояви на физическия свят. Колкото повече се проявява тя, толкова повече се обработва тялото.

И тъй, дръжте в ума си мисълта, че кога и да е, Божественото трябва да дойде във вас. Това е реална мисъл, защото с нея може да правите опити всеки момент. В Божественото няма нито промяна, нито измяна, а в реалното има промяна, но няма измяна. В реалността има еволюция. В

реалността няма сенки, но вън от нея сенките съществуват като нещо несъществено и неосезаемо. Идеалното, т.е. Божественото се основава на реалното, а реалното – на сенките. Реалното всякога може да създаде една сянка, а идеалното – една реалност. Отношението между идеалното, реалното и сенките на живота е различно. Идеалното, като форма на живота, е вътрешното начало във вас, което възприемате чрез душата си. То е основа на душата. Реалното е проява на външния, обективния свят, който не се променя, но се изменя. Така човешкият дух и човешката душа се усъвършенствуват.

„Царството Божие се благовествува". Това значи: Царството Божие се проповядва. Какво ще стане с вашите синове и дъщери, ако през периода на тяхното растене и развитие не им проповядвате? Мислите ли, че те ще останат така? Все ще се намери някой да им проповядва и да ги учи. Самата природа, невидимият свят, ще започнат да им проповядват, да ги учат. Те ще събудят в тях известни мисли, чувства, страсти, чрез които ще се учат. Родителите казват: Има неща, които децата не трябва да знаят. – Така е, но има неща, които децата трябва да знаят. Когато дъщеря ти дойде на известна възраст, ти ще й кажеш цялата истина, да знае какво я очаква – ще я приготвиш за живота. Какво прави сегашната майка? Щом порасне дъщеря й, тя ще й ушие нова, модерна рокля, ще я нареди добре и ще гледа да я представи пред хората, да покаже, че е станала мома за женене. Ще и покаже външната форма на живота; що се отнася до същината на живота, нищо няма да й каже. Така дъщерята ще остане с илюзиите на живота. Майката е опитала вече страданието, но на дъщеря си казва, че тя ще живее добре с мъжа си, а като им се родят деца, ще живеят още по-добре. Майката вижда, как мъжът и децата боледуват и умират, но на дъщеря си говори друго. Тя казва, че мъжът й ще бъде здрав, силен, ще я поддържа, ще гледа децата си, докато станат големи. Всичко това не почива на истината. Защо да не кажеш на дъщеря си и на сина си всичко, което си научила? Защо да не кажеш цялата истина? Щом знаят истината, те ще гледат на живота с отворени очи; ще бъдат като опитния архитект, който предварително знае, какви сгоди и несгоди ще срещне в работата си. Някои, като дойдат до духовния свят, казват: Щом сме стигнали дотук, не се страхуваме, бълха няма да ни ухапе. Ще ни посрещнат с песни и музика, ще ни дадат добра работа. Не е така. Като дойдете до този свят очакват ви сполуки и несполуки, щастие и нещастие. Щом влезете в духовния свят, ще изгубите и най-добрите си приятели. –

Тогава да не се женим. – Не е въпросът в женитбата. Като влезете в духовния свят, ще разберете смисъла на живота и смъртта, на мъчението и страданието.

Сегашните хора гледат на смъртта, на страданията и мъченията като на големи нещастия. Според мене, те са най-голямото благо в човешкия живот. В бъдеще, като свършим развитието си на земята, мъчението ще те срещне и ще те пита: Познаваш ли ме? – Не те познавам. – Аз съм те посещавал много пъти, но ти всякога си бил недоволен от мене. След това, ще срещнеш страданието, което също ще те пита: Познаваш ли ме? – Не те познавам, не съм виждал такова лице. – Колко пъти сме се срещали! Колко сме се разговаряли. Аз познавам целия ти род, но всички сте се оплаквали от мене, защото не сте ме разбирали. Казвам: Хората са дошли до сегашното си развитие, благодарение на мъчението и страданието. Бог се проявява чрез тях. Те приготвят човека за обичта и любовта. Те му донасят истинските блага на живота.

„Законът и пророците до Йоана бяха.“ – Какво представят законът и пророците? – Стария живот, с всички свои сгоди и несгоди. Той отваря пътя към Царството Божие. – Не може ли да се живее без страдания? – И това е възможно, обаче, питам учените: Какъв ще бъде животът без мъчения и страдания? Дайте ми един проект за такъв живот. Да живеете без мъчения и страдания, това значи, да станете по-нещастни, отколкото сте сега. Влезете ли в свят без страдания, още на другия ден ще кажете: Пратете ни страдания, не можем без тях. Това не е теория, но факт. Докато не разбереш смисъла на страданието, всякога ще бъдеш недоволен; щом го разбереш, ще бъдеш доволен. Ако страданието те посети, ще кажеш: Благодаря, че ме посети. Какво ми носиш?

Казвам: Не бързайте да ядете ореха със зелената обвивка. Посадете го в земята, дайте му добри условия да израсте и чакайте търпеливо, да стане голямо дърво, да даде изобилно плод. Тогава ще разберете, какво съдържа той. Всички мои опити, всички велики идеи, всички изобретения, до които съм достигнал, са реализирани при най-големи мъчнотии и страдания. Като изучавате живота на Христа, ще забележите същото. Няма друг човек на земята, който да се е мъчил и страдал толкова много, като Христа. Но няма и друг човек на земята, който да е получил толкова блага, като Христа. Това показва, че Бог е скрит, както в мъченията и страданията, така и в радостите. Ако не познаеш Бога в мъчението и страданието, другаде никъде няма да Го познаеш. Ако не познаеш Бога в

опаката страна на живота, т. е. и мъчението, което, като лъв разкъсва тялото ти и чупи костите ти, накъде няма да Го познаеш. Като гледа как се гърчиш от страдания, Бог те пита: Юнак ли си да пренесеш тези страдания?

„Царството Божие се благовествува." - Чрез какво? – Чрез страданията. Аз изнасям тази велика истина пред вас - пробудените души. Тя не е за всички хора. — Как можем да намерим пътя на спасението? – Като разберете смисъла на страданието. Питам: Де беше дяволът на мъчението и страданието преди създаването на света? Според мене, той съществуваше като възможност в самото Битие. Въобразяваш си някога, че твоят възлюбен може да бъде красив или грозен – и това е една възможност. Какво означават закривените нокти на лъва, които той забива в тялото на своята жертва? – Едва възможност да задоволи своя глад. Ако разбираш закона за превръщане на материята, ти ще се освободиш от ноктите на лъва; ако не го разбираш, той ще забие ноктите си в твоята кожа и ще ти каже: Глупако, много години живя на земята, но не можа да научиш закона за превръщане на материята. Ето защо, аз ще стана твой учител и ще те уча на изкуството да превръщаш материята. — Докога ще ме учиш? – Докато придобиеш това изкуство. Щом го придобиеш, моите нокти няма да имат сила за тебе. – Как ще придобия това изкуство? – Като се мъчиш и страдаш. Дяволът забива ноктите си в твоята кожа, а ти плачеш. Колкото повече плачеш, толкова повече той се смее. Казваш на дявола: Много си жесток. – Не съм жесток, но съм умен. Когато и ти поумнееш, ще стана милостив и благороден.

Христос казва: „Царството Божие се благовествува." – Какъв е смисълът на Царството Божие? – То учи хората, как да се освобождават от ноктите на лъва и от зъбите на вълка. То представя великата наука на живота, която можете да придобиете в един ден. Достатъчно е да пожелае човек, за да я придобие. Като изучавам човека, виждам, че една от големите спънки за успеха му е съмнението. Казваш: Аз оставам на особено мнение. – На особено мнение оставаш, а искаш да се спасиш. – Пътят за спасението е мъчен. Днес всички хора стоят пред различни врати, дано попаднат пред вратата на спасението. На всички врати има надписи, да знае човек, де влиза. Обаче, на вратата на спасението стоят дяволи, дебнат човека. Като видят дяволите, хората бягат. Не бягайте от тази врата, но спрете се пред нея и чакайте да ви се отвори. Докато не отидете при дявола, и при Бога няма да отидете. Дяволът взима участие в съвета на

Бога. Често Бог се разговаря с него. Един ден Бог го запитал: Обърнал ли си внимание на моя верен раб Йов? Няма подобен на него между хората. – Аз имам особено мнение за него. Остави го на мене, аз да го опитам. Той е праведен и верен, защото е богат, има на разположение всичко. Аз ще му отнема богатството, децата, ще засегна и здравето му, след това ще видиш, какъв е той. – Направи опита, но внимавай да не му отнемеш живота.

Сега и вие искате, да има Бог добро мнение за вас. – И това може, но веднага ще дойде дяволът да ви изпита. Достатъчно е да каже Бог за някого, че няма подобен ученик в София, за да дойде дяволът и да остане на особено мнение. Той ще каже: Остави го на мене, аз да го изпитам. Господ ви остави в ръцете на дявола. Казвате: Какъв е този Господ, Който дава свобода на дявола да изпитва? Ние очакваме, Той да ни обича, а не да ни изпитва. Значи, вие искате косъм да не падне от главата ви. Вие искате богатство от Господа, както за себе си, така и за целия си дом, без да направите най-малката жертва за Господа. Вие искате да бъдете господари, а Бог – ваш слуга. И това ще стане, но първо ще минете, през дявола, да забие ноктите си във вашето тяло. Когато струпеи покрият кожата ви, когато вземат всичкото ви богатство, тогава вашият Бог ще се прояви. Това е новото учение. Щом разберете тези велики неща, вие ще се домогнете до алхимията, според която нещата се постигат моментално, по магически начин. Алхимията подразбира превръщане на материята от нисше в по-висше състояние. Вие искате да ви кажа нещо насърчително. Прави сте, но ако сте деца, вие се нуждаете от куклички и от дрехи за тях. Обаче, ако сте 21 годишна мома, готова за женене, куклички ли ви са нужни? Ако й дадете кукла, тя ще се обиди. Вие сте надрасли епохата на кукличките; време е вече за чистене и за работа. Като се разсърди на жена си, мъжът започва да и се зъби и я пита: Научила ли си изкуството на зъбенето? Тя погледне смутено надолу и казва: Не е още време за това.

И тъй, Царството Божке се благовествува. Смисълът на това царство е да научим значението на страданието; да се научим да отваряме шишетата, да изпразваме съдържанието им и да ги пълним отново. Като отваряме шишетата, това показва, че Бог иска да изхвърли навън непотребното, да изтекат всички наши мъчения, всички мътилки, всички лоши чувства и мисли. Когато започнем да пъшкаме, Бог ще ни стисне между пръстите си, като пълно шише; ще ни изпразни от старото съдържание и ще започне да налива ново съдържание. След това ще каже:

Ти си готов вече да разбереш Царството Божие и да влезеш в Него.

Казано е в Писанието: И Духът ще дойде във вас. – Кога? – Когато сърцата ви бъдат готови. Щом дойде духът да живее във вас, вие ще имате огнище, на което да чукате материалите, потребни за съграждането на новия живот. Според философията, която ви проповядвам, не разбирам, че трябва да се примирявате, но не казвам, че трябва да си скубите косите, нито да си забивате ноктите. От днес ще питам всички мъже и жени: Бихте ли се добре? – Не. – Тогава излезте навън, идете да вземете уроци по това. Аз не искам да бъдете бити. Боят е символ. Новото учение започва с бой. Двама по двама да се наложите добре, като петли, и след това, да се сприятелите. Ако при първия бой не станете приятели, втори път ще се биете. В края на краищата, трябва да станете приятели. Само така ще станете ученици на новото учение. Така са постъпвали пророците до Йоана.

Следователно, и в новото учение има бой, налагане, както рана се налага. Бабата лекува внука си и казва: Наложи го, с какво? – С трици, с лапа. Има два вида налагане: едното е според старото учение, а другото – според новото учение. Също и думите имат два смисъла: стар и нов. Когато религиозни хора се бият, смеят им се. У индусите боят често се практикува. Как бихте постъпили, ако бяхте на мястото на Епиктета? Той бил роб при един римски патриций, който се отнасял много зле с него и с другите слуги. Както и да го малтретирал, Епиктет никога не възразявал. Той понасял всички обиди с необикновено търпение и хладнокръвие. Един ден господарят му го бил много зле, и Епиктет спокойно му казал: Господарю, не ме бий толкова силно, защото ще ми счупиш крака и не ще мога дати служа, както по-рано. Това още повече разсърдило господаря му, и той продължавал да го бие жестоко, докато счупил крака му. Епиктет казал: Нали ти казах, господарю, че ще ми счупиш крака? За голямото си хладнокръвие и търпение, Епиктет бил освободен от робство и изпратен в неговото отечество, Гърция, дето след време се прочул като виден гръцки философ. Опитай се, само да натиснеш крака на някой обикновен човек, да видиш, какъв скандал ще вдигне. Ще се оплаква на всички хора. Цяла София ще знае, че го засегнали. Не се оплаквай, но кажи: Господарю, ще ми счупиш крака и след това няма да ти бъда полезен. Имаш приятел. Кажи му: Приятелю, ще ми счупиш крака, не ще мога да ти бъда полезен. Така трябва да се разбира Христовото учение. След това да започнем с опаката му страна. Онези от вас, които не могат да си служат с опаката

страна, те не могат да бъдат ученици на Новото учение.

„Царството Божие се благовествува, и всеки се нуди да влезе в Него." Това значи: ние трябва да се стремим да разберем смисъла на онова, което Бог е създал и да приемем Божествените мисли. Приемете ли Божествените мисли, вие сте на прав път и колкото повече страдания и мъчения имате, толкова на по-прав път сте. Първият признак за познаване бременната жена, е страданието. Която не е бременна, няма никакви страдания. Тя няма страдания, но не може и да роди. Същият закон работи и в духовния свят. Преди да се ожени, младата мома казва: Ще живея като царица. Като се ожени, казва: Едно мислех, друго излезе. – Какво мислеше? Да живееш у царски палати и да не падне прах върху тебе. Женитбата показва пътя на Божествените тайни. Божественото в човека ги разкрива. Новото учение има също отношение към хората, затова те трябва да бъдат смели и решителни. Когато някой те бие, кажи му: Бий ме по всички правила на Новото Учение.

Един американски студент бил недоволен от един от своите професори и като го намерил сам в дома му, ударил му две плесници. Професорът го запитал спокойно: Само толкова ли? – Да, повече не мисля. Професорът му казал: Сега, аз ще ти докажа, че не си научил добре изкуството. Хваща го, набива го и го изхвърля навън.

И тъй, който влиза в пътя на Новото учение, трябва да бъде смел в постъпките си. Щом изучавате това изкуство, трябва да го изучавате изцяло, а не наполовина. Бог не обича прекъсванията. Често казвате: „Боже, запази ни!" Това е човешко учение. Кажи: Господи, научи ме как да удрям. Кажеш ли така, Господ ще те науча на всичко. Дали правиш добро, или зло, направи го по всички правила на изкуството. Който прави добро, знае да прави и зло. Казвате: Не съм лош човек. – Но и добър не си. Ако си много лош, ще бъдеш и много добър; ако си много добър, ще бъдеш и много лош. Това е положителната страна на Новото учение. Не си правете илюзии да мислите, че само доброто съществува. Казваш: Да живеем в мир и съгласие. – Не, понякога и юмрук ще показвате. Как трябва да живеем? - Може да живеете по два начина. Как ще живееш с лъва? - По лъвски. – С овцата? - По нейния начин. Каквото и да правят, вълкът и овцата не могат да живеят по братски. – Ама вълкът изял овца! – Разбира се, че ще я изяде. Вълкът казва: Никакви баби не искам при себе си. Овцата не трябва да търси братство от вълка, но да бъде пъргава и бдителна: да плюе на краката си и да бяга. Пъргавината, както и

подвижността на човека се дължи на вълка, който като се движи между хората, станал причина за пробуждане на съзнанието им. Когато птичката се озърта на една, на друга страна, питам я: Защо се озърташ толкова? Тя казва: Опитвал ли си ноктите па сокола? Понеже съм ги опитала, сега още отдалеч бягам, да не го срещна.

Помни: Новото учение изисква две неща – да издържаме, от една страна, на страданията и мъченията, а на любовта и обичта, от друга, и то - във всичките им форми. В някои случаи, любовта предизвиква зло в света. Например, залюбиш една красива селска мома, която си работи доволна и щастлива на нивата. Ти я отделиш от работата й, заведеш я в града, облечеш я като кукла и почваш да я показваш на хората. Младата жена, непривикнала на този живот, постепенно се поддава на хорските ласки, докато един ден я загубиш. Кой е причина за това? – Твоята неразумна любов. Казвам: Да пази Бог от любов, която разваля човека! Дай възможност на момата или момъка, които си залюбил, естествено да се проявят. Бих препоръчал на момъка, който обича селянката, да вземе мотиката и да отиде при нея, заедно да работят. Извади ли я той от естествената обстановка и я постави в своята среда, тя ще се развали.

Когато искате да проявите любовта си, ще слезете до положението на ония, които обичате, и ще работите заедно с тях. Един ден, когато у тях естествено се яви желание да живеят като вас, те ще минат безболезнено от едно състояние в друго. Това е учението на Христа. И Христос живее сега при нас, докато един ден ние сами пожелаем да се повдигнем до Него. Така разбрано, Христовото учение има смисъл, идея, живот. Не го ли разберете така, вие сте още в илюзиите на живота. Хиляди години ще чакате още, докато Христос дойде между вас като работник и ви запита: Имате ли нужда от мене, да поработя заедно с вас във вашия дом? – Защо Христос иска да работи у вас? – Защото ви обича. С години Той ще работи у вас и между вас, без да ви покаже външно любовта си. Сегашните хора парадират с любовта си. Всеки казва: Не знаеш ли, че сърцето ми гори от любов? Щом минат две-три години, тази любов изчезва. Като няма на какво да се греят, те казват: Няма любов в света. Обаче, сегашният живот изисква не огън, който изгаря сърцата, а Божествена топлина, в която сърцата горят, без да изгарят.

Желая ви да придобиете Божествената топлина на вашите сърца, която някога сте изгубили. Това означават думите: „Царството Божие се благовествува“.

Беседа от Учителя, държана на 28 март, 1920 г. София.

ЗАЧУДИХА СЕ

И като чуха, зачудиха се, и оставиха Го и си отидоха. (Матея 22:22)

Сега, аз няма да говоря за причината на учудването им, вие ще я търсите. Аз ще говоря само за резултата – зачудиха се.

В света, както и в природата, се извършват два процеса: обикновен и необикновен или извънреден. Човек всякога се учудва от необикновения процес. Например, вие ядете по три пъти на ден, и като ви готвят редовно, считате, че това е естествено, в реда на нещата. Ако ви кажат, че трябва да гладувате два-три деня, учудвате се, гледате на това, като на извънреден процес. Значи, учудването се дължи на факта, че обикновеният процес става необикновен. Който не разбира езика на природата, счита, че необикновените процеси са разрушителни. Здравият гледа на здравето като на обикновен процес, който е в реда на нещата, а на болестта – като на необикновен процес. Следователно, болестта, като необикновен процес, разрушава човешкия организъм. От гледището на духовния свят е точно обратно; там считат здравето за необикновен процес, а болестта – за обикновен. За вашите уши, думата „болест" звучи дисхармонично.

Задали на Христа един важен въпрос и, като им отговорил, те се зачудили, как не могли да го хванат в примката, която Му устроили, но се изплъзнал. Зачудили се и на себе си, как не могли да му устроят още една примка, да Го хванат. Човек се учудва, когато не разбира нещата. И вие се учудвате на някои прости неща. Например, учудвате се, как крадецът, който отива да краде, не е предвидил всичко и влиза в ръцете на полицията. Учудва се и добрият човек, когато намисли да направи едно добро, а не успява. - Той се учудва, как е пропуснал да предвиди едно просто обстоятелство, което му се явило като пречка.

Сега искам да излезете от обикновените процеси и да влезете в необикновените. Да мислиш, че си добър, или че трябва да бъдеш добър, това е обикновен процес. Да мислиш, че си добър, това е най-голямото нещастие за тебе. Защо да не мислиш, че си добър и лош? Да мислиш, че си богат, и това е обикновен процес. Докато си беден, хората те съжаляват. Външно си слаб, сух, като чироз. Станеш ли чорбаджия, положението ти се подобрява: в една-две години надебелееш, обърканите ти работи се оправят. Започнеш ли да дебелееш, ти си дал кандидатурата си за

чорбаджия. Ако си сух, като кука, ти си далеч от чорбаджилъка. Аз засягам този въпрос принципно, във всичките му форми – външни и вътрешни. Започне ли човек да мисли, че е умен, той е станал вече чорбаджия. Той е надебелял в умствения свят. Какъвто въпрос се повдигне пред него, той всичко знае. Ако се заговори за някакво откритие в областта на математиката или астрономията, той пръв ще каже: Чакайте, аз да си дам мнението. Този въпрос ми е познат. Той знае всичко, благоутробие има човекът. Кажеш ли му, че не знае нещо, той веднага се обижда и казва: Ти си невежа, затова мислиш, че аз не зная. Кажеш ли му, че всичко знае, той е доволен от тебе. Той казва: Ето един човек, който разбира нещата. Това е човек!

Сегашното общество търси такива хора, именно, които да одобряват всичките им постъпки и мероприятия. Ако се осмелиш да кажеш, че в дейността на дадено общество има нещо неправилно, ще те нарекат простак, невежа, глупак. Когато отделният човек или дадено общество изпадне в голяма самонадеяност, природата – нашата разумна майка, го поставя в противоречия. Тя му изпраща една болест, с която той не може да се справи. Веднага се обръща към лекари, да определят диагнозата, да му помогнат. Питам: Защо сам, не определиш диагнозата на болестта си? – Не разбирам. – Защо сам не си помогнеш? – Не мога. Следователно, като се натъквате на мъчнотии и страдания, ще знаете, че природата съзнателно ви ги създава, за да ви покаже, че не знаете всичко, както сте склонни да мислите.

Христос казва: „Отдайте кесаревото Кесарю, а Божието – Богу.“ Този отговор учуди всички. На такъв отговор българинът казва; „И вълкът сит, и агнето живо.“ Чудно е, наистина, как можеш едновременно да отдадеш Божието Богу и кесаревото – Кесарю. Това подразбира два различни Свята, два различни момента. На Кесаря ще даваш материалното, а на Бога – Божественото. С други думи казано: На Бога ще дадеш ценното, вечното, а на Кесаря – преходното, непотребното. Сърцето си ще дадеш на Бога, а труда си – на Кесаря. – Какво представя Кесарят? – Вътрешен процес, който работи постоянно в човека. Този процес търси своето външно изявяване, затова човек постоянно задава въпроси. Само Божественото в човека отговаря на зададените въпроси. Душата, т.е. Божественото, отговаря разумно и на въпроса, който евреите задали на Христа, и ние се чудим, как е възможно душата да се изплъзне от нашите ръце, от примката, която сме и приготвили. Мислите ли, че като минавате

за добри и благочестиви, всякога постъпвате благочестиво с душата си? Всичките ви мъчнотии и страдания се.дължат, именно на това, че нарушавате мира на своята душа. – Възможно ли е човек сам да нарушава мира на своята душа? Мирът е резултат на Великото Начало, което работи в света. Любовта носи мира. Тя е работила хиляди години върху човека и продължава да работи. Само ситият може да бъде мирен, а не гладният; само ученият може да бъде мирен, а не невежият; само добрият може да бъде мирен, а не лошият. Това са величини, постижения, които правят човека мирен и свет. Тия постижения правят човека силен, добър по характер и смел.

Казвате: Нима всичко това се съдържа в думите: „Зачудиха се, оставиха Го и си отидоха." – Съдържа се и не се съдържа. Това е все едно, да ме питате: Нима цялото дърво на ореха се съдържа в малкия орех? По същество големият орех – дървото, не се съдържа в малкия орех, но по проекция. Следователно, когато разглеждам известен стих или дадено учение, спирам вниманието ви върху първичната, вторичната и третичната му субстанция. Под „субстанция" разбирам същина. Значи, има първична, вторична и третична същина. Първичната субстанция е безпространствена, тя е извън времето и пространството. Те са външни прояви на тази субстанция. Според мистицизма, първичната субстанция не е нищо друго, освен вечно съществуващият, несъздаден свят. Този свят е съществувал всякога и ще съществува вечно. Той няма начало, няма и край. Човешкият ум няма представа за този свят.

Вторичната субстанция или вторичната същина е свят, който се проявява вече. Той се нарича идеен свят. Третичната субстанция представя сегашния, създадения вече свят. Той произлиза от идейния свят. Това са трите отвлечени свята, от които най-много ви интересува третичния.

Сега, като говоря за трите свята, малцина ме разбирате. Обаче, в един момент мога да ви накарам да ме разберете. Това е най-лесното нещо. Ще сложа пред вас трапеза с печена кокошка, баница, винце и ще кажа: Заповядайте! Всички ще се наредите около трапезата и ще кажете: Този човек е много добър, разбираме го. Ще ме запитате: Ще ни дадеш ли втори и трети път такъв обяд? Това значи съществен, реален свят. Вън от яденето и пиенето няма живот. Човек живее, докато яде и пие; щом престане да яде и пие, той умира. Ако ви кажа, - че без ядене и пиене няма живот, ще се учудите. В широк смисъл, под ядене и пиене аз разбирам, и чувстването, и мисленето. Можете ли да си представите живот без ядене

и пиене, без мисли и чувства? Казваш: Не искам да мисля. – Ти си мъртъв в умствения свят. – Не искам да чувствувам. – Ти си мъртъв в духовния свят. – Аз искам само да ям и да пия. -– Ти живееш само на физическия свят. Това се вижда от, твоето благоутробие.

Изучавайте и двата вида процеси – обикновени и необикновени и, след това, съединете ги в едно. Развитието на расите, както и на отделните индивиди, се заключава в необикновените процеси. Ето защо, изучавайте тези процеси. Необикновените мисли, чувства и постъпки съдържат мощна, велика сила. Обикновените процеси са само упражнения. Влезеш в един дом, кажат ти: „Добре дошъл!“ Отидеш в друг дом, пак ти кажат „Добре дошъл!“. Отидеш в трети, чуваш същите думи, „добре дошъл“. Обаче, никъде нищо не ти дават, хапка хляб не ти дават. Влезеш в една гостилница, но нямаш пет нари в кесията си. Гостилничарят те погледне и, като разбере, че нямаш пари, веднага ти казва „сбогом!“. Влизаш в друга гостилница, пак чуваш „сбогом!“ Гостилничарят казва: Ако имаш нари в кесията си „добре дошъл“; ако нямаш пари – „сбогом“! Когато мъжът се връща от работа, жената му казва: Ако носиш нещо, добре дошъл; ако нищо не носиш, сбогом! Жената се връща от работа, и мъжът ѝ казва: Ако носиш нещо, добре дошла; ако нищо не носиш, сбогом! Обикновените неща се посрещат с „добре дошъл“ а необикновените – със „сбогом“. На пълната кесия казвам „добре дошла“, а на празната – „сбогом“. Кой се кланя на празна кесия? На грозен и на болен човек казвам сбогом.

Като чуват думата „сбогом“, хората се учудват и питат: Защо ни казват сбогом? – Защото кесията ти е празна, т.е. твоят ум и твоето сърце са празни. – Какво да правя? – Напълни кесията си; напълни ума и сърцето си. В това се заключава философията на живота. Онези от вас, които са практични, казват: Да има някой да напълни кесиите ни! Момата, която е намислила да се жени, седне някъде, върти пръстите си надясно - наляво и си фантазира. – Защо си върти пръстите? -– Има причина за това. Тя не мисли да отиде на нивата или на лозето да копае, или да преде, да сее, или да напише нещо. Тя си мечтае за някакъв граф, с черни очи и мустачки, със златни пръстени на ръцете, с пълна кесия в джоба, да я направи щастлива. И това се сбъдва. Дойде отнякъде един граф и започнат да се разговарят: Как сте? – Добре съм. – А вие? – И аз съм добре. Времето минава, обяд наближава, и двамата се поглеждат, кой кого ще угости. Момата казва: Ти нали си граф? Момъкът отговаря: Ти нали си графиня? Като разберат, че кесиите им са празни, и двамата казват: Сбогом! – Защо

се разделят хората? Защото кесиите им са празни. Момата отново сяда и чака, дано дойде друг, с пълна кесия. В света има много хора с празни кесии, които посрещат с „добре дошли“, а изпращат със „сбогом“. Това са обикновените и необикновените процеси в човешкия живот.

Събират се много хора на едно място да слушат някой проповедник или сказчик и, като не получат нищо от него, отиват си недоволни, с празни кесии и му казват: Сбогом! Той седи, очаква да турят нещо в кесията му и, като не получи нищо, казва: Тази публика е необикновена, нищо не разбира – „сбогом“! И публиката намира, че проповедникът е необикновен, ексцентричен, затова му казва сбогом. Аз бих желал да проповядвам на необикновени хора, с празни кесии. Не обичам хора с пълни кесии. На онзи с празната кесия ще кажа: Добре дошъл! Отворете празните си кесии да ви ги напълня. След това, вие може да си кажете „добре дошъл“. Не казвайте, че съм добър човек. Този израз се отнася към ирационалните числа, Понеже не ги разбирате, не се занимавайте с тях. Започнете ли да работите с ирационалните числа, нищо няма да постигнете. За да познаете човека, дали е добродетелен, или не, трябва да владеете великата Божествена наука. Как ще определите, кой човек е добродетелен? Какви са качествата му? Няма да търсите неговите, качества, но ще го посрещнете с „добре дошъл“. Защо съм добре дошъл? Защото напълних празните ви кесии.

И тъй, стремете се и вие да бъдете при мене „добре дошли“, и аз при вас „добре дошъл“. Кога ще бъдете за мене „добре дошли“? Когато дойдете при мене болни, и аз ви излекувам, ще кажа: Отворете кесиите си! Моята визита е само сто лева. Ще би прегледам и ще кажа: Добре дошли! Болестта ви е па път да ви напусне. Като кажа на болестта да ви напусне, и аз, и вие ще бъдем, „добре дошли“. Първо, аз бях добре дошъл, защото давах; сега вие сте добре дошли, защото давате. Това не е алегория, но велика истина, велик природен закон. Природата дава на човека до 50 годишната му възраст. Тя влива в кесията ти и казва: Добре дошъл! Ти отваряш и затваряш кесията си, пълна е. Минеш ли тази възраст, природата започва да взима от тебе. Ти ставаш неразположен, недоволен и започваш да правиш визити – даваш от себе си. Докато дава, човек се подмладява; щом започне да взима, той постепенно остарява. Подмладяването е обикновен процес, а остаряването – необикновен. Младият никога не мисли, че ще остарее. Един ден, като се гледа в огледалото, вижда бели косми на главата си. – Защо? – Защото природата

започва да черпи от него и му казва: Сбогом! Щом остарее, човек започва да се учудва и се пита: Защо трябва човек да се ражда и да умира?

Смъртта е ликвидация със старата култура. Казвате, че еди-кой си умрял. Не казвайте, че е умрял, но пожелайте и вие да ликвидирате, като него, със старото. Кажете си: Благодаря на Бога, дето със смъртта на моя близък ми напомня, че и аз трябва да ликвидирам със старите си сметки. Следователно, когато смъртта посещава домовете ни, тя ни напомня, че е дошло време да ликвидираме със старите си сметки. – Кои са старите сметки? – Греховете и престъпленията, които постоянно се утаяват в сърцата, умовете и телата ви. Ако спрете вниманието си на човека от физиологическо, френологическо и хиромантическо гледище, забелязвате, че поради утайките, човек е изложен на постоянни промени. Тази е причината, дето се казва, че човек се намира на несигурна почва. Големи промени стават с човека от младини до старини. Четеш Библията на младини, буквите ся ясни, добре виждаш. Като станеш на 50 години, пак четеш Библията, но намираш, че буквите не са ясни. Казваш си: Защо се измени тази книга? Защо е толкова неясна? Питам: Книгата ли е неясна, или има нещо в очите ви? – Може да е станало нещо с книгата, но, всъщност, промяната е във вашите очи. Когато децата се учат да четат, обичат да следят буквите и редовете с пръст. Като прекарат пръста си няколко пъти върху буквите, книгата се изцапва, и буквите се заличават. Друго дете не може да чете от тази книга. Както децата прекарват пръста си върху буквите на буквара, така и възрастните прекарват пръста си в ума и в сърцето, си и заличават онова, което Божественото е писало. Направиш едно добро и после казваш: Чакай да видя, дали съм направил доброто, както трябва, дали съм го направил навреме. Като прекараш пръста са няколко пъти върху доброто, най-после го заличаваш. Като прекараш пръста си няколко пъти през своя ум, зрението ти отслабва. Туриш едни очила на очите си, втори, трети, докато един ден лекарят ти каже: За тебе няма очила.

Духовната наука си служи с други очила, т.е. с други методи за виждане. Те се различават от физическите. Ако можете да запазите мир и спокойствие и насочите енергията си върху очите на слепия, в него ще стане известно просветление, и той ще вижда по-ясно. От какво ослепяват хората? – От неразбиране на обикновените и необикновените процеси. Очите не отслабват от плач, но от чрезмерна скръб. Някой изгуби богатството си, друг – сина си или дъщеря си и не могат да забравят

загубата. От честото повтаряне на загубата, зрението постепенно отслабва. Майката не разбира, че тя нито е изгубила дъщеря си, нито я спечелила. Какво си предал на големия дъб, който е израснал от един малък жълъд? Нищо не си му предел. Ако не беше слънчевата енергия, ако дъбът не черпеше хранителни материали от земята, ти нищо не би направил. Единствената заслуга на човека е, че посадил жълъда в земята и от време на време го наглеждал. Можеш ли за тази малка услуга да считаш, че дъбът е твой? Това било право на собственост, на владение! Орехът казва: Ти имаш право да се ползуваш от плодовете ми, докато ме ограждаш от злото. Щом престанеш да ме пазиш, и аз ще престана да ти давам плодовете си.

Сега, аз взимам ореха като идея, която прониква в човешките умове. Всяка идея, всяка мисъл и всяко чувство помагат на човека, докато ги огражда и пази. Знаете, че човек е направен от милиарди клетки. Всъщност, де е човекът? Ще кажете, че той се проявява чрез своите удове. Обаче, де е самият човек? Знаем, че след смъртта всички клетки на човешкия организъм се разпръсват в пространството. Де отива човекът? Духът му пребъдва в първичната субстанция, душата му – във вторичната, а тялото – в третичната. Какво ще кажете за светията, на когото всички кости след смъртта му се разграбват. Всеки от неговите почитатели взема по една кост и я туря в специално сандъче. Всеки казва: Тук са останките на един свят човек. Питам: де е този човек? Най-голямата сила е в онзи, който е взел главата на светията. Той ще бъде умен като него; който е взел крака му, ще придобие добродетелите му; който е взел гръдния кош, ще възприеме любовта му. Всяка кост на светията предава по нещо на онзи, който я притежава.

Какво правят католиците? Като отидат в Рим, искат да видят папата, да му се поклонят, да му целунат краката. Така постъпват някои момци. За да покажат любовта и уважението си към своята възлюбена, те падат на колене пред пея и целуват краката ѝ. Значи, и момата е папа за своя възлюбен. Под „папа“ се разбира баща и майка на вашия живот. Казват за някого, че целувал краката па папата. – Колко крака е целувал той! Когато майката роди, не целува ли детето си? Колко пъти тя го целува по крачето, по гърба, по лицето. Де ли не го целува! Не се чудете, че хората целуват краката на папата. И вашето дете е папа. Да целунеш крака на папата, било нещо необикновено, а да целунеш крака на детето си е обикновено нещо! Ето защо, за да може едно наше действие да произведе нужния

ефект в умствения, духовния или физическия свят, преди всичко, трябва да знаем, какъв е характерът му и как трябва да се извършва. Ако майката знае, как да целува детето си, тя може да създаде от него гений. Добре е майката да знае, де да целуне за пръв път детето си. Бъдещата наука за възпитанието ще научи майката, как да го целува. Аз не мога още да предам тази наука на българите. Тя е една от тайните на природата. Значи, първата целувка на майката представя една от великите тайни на живота.

Христос се обръща към един от слушателите си и казва: „Дойдох в дома ти, но ти целувание не ми даде." - Де трябваше да го целуне? Питате: Важен ли е този въпрос? Според мене, докато хората не се научат да целуват, не може да се говори за никаква култура. Някои казват: Да се целунем! – На кое място? По крака, по челото, в устата, или ръката? Не е безразлично, де ще целунеш човека. Мястото, дето си целунал човека, определя отношенията помежду ви. Има целувки, които носят здраве; има целувки, които причиняват болести. Човек е динамо, което в различни моменти произвежда различни сили. Същото се казва и за устата: в различни моменти тя произвежда различни енергии. Долната устна е проводник на пасивни сили, а горната – на активни. Когато долната устна на човека е много издадена, това показва голяма пасивност. Такива хора очакват удобен момент за всичко. Когато горната устна е много издадена, човек е крайно активен. Той пръв пристъпва към хората, не чака благоприятни моменти. Пасивният казва: Ако ми донесат пари, добре; ако не ми донесат, пак добре. Активният казва: Ако не ми донесат пари, аз сам ще отида да си ги взема.

Като говоря за целувката, имам предвид чистотата в отношенията на хората. Чрез целувката аз изнасям един велик закон, който действува в самата природа, както между хората, така и между животните. Като се срещнат два гълъба, например, те доближават клюновете си, целуват се. Който не разбира това, мисли, че гълъбите се хванали за клюновете и се бият. Клюнът е символ на нещо. Той е завит във форма на еврейската буква йот – като запетая. Без запетаите няма никакъв живот. Каквото е носът за човека, това е клюнът за птицата. Някой нос е закривен на една страна, друг нос – на друга страна. Двете форми имат различно значение. – Какво е значението им? – Това е тайна, която няма да открия. И вие се нуждаете поне от една малка запетая, като символ за превръщане на енергиите от едно състояние в друго.

Христос казва: „Отдайте кесаревото Кесарю, а Божието – Богу.“ Този език, на който Христос е говорил, е преносен, кабалистически. Преведено, това означава: за физическите енергии трябва да си служим с физически методи, а за Божествените енергии – с Божествени методи. Например, ако си разгневен, ще вземеш мотиката и ще отидеш на нивата или на лозето. Ще вдигаш и слагаш мотиката и ще си казваш: Както удрям пръстта, така ще удрям и този, който е причина за гнева ми. Значи, вместо да удариш човека, удари пръстта, поне ще свършиш известна работа. Така ще трансформираш гнева си и ще се върнеш у дома спокоен и доволен. Не казвай, че жена ти се гневи, но купи й мотика и я прати на лозето. Не казвай, че мъжът ти е гневен, но накарай го да впрегне воловете и да отиде да оре. Какво правят сегашните хора? Събират се разгневен мъж и разгневена жена и се оплакват един от друг, от децата си и, вместо да си помагат, те повече се гневят. Според мене, тъкмо такъв мъж и такава жена са нужни за нивата и за лозето. Това е идеален начин за разрешаване на всички противоречия.

Някой се обезсърчава и казва: Никой не ме обича, никой не ме е целунал. – Излез вън, да посрещнеш изгрева на слънцето. То ще те целуне. Тогава ще си кажеш: Има един, който ме целуна. Ако всеки ден посрещаш слънцето, всеки ден то ще те целува. Какъв по-добър възлюбен ще търсиш от слънцето? С този възлюбен всеки може да живее. Говори за този възлюбен свободно, без никакъв страх. Ако някой те чуе и не те разбере, ще те осъди. Обаче, щом разбере, няма да те критикува. Всеки търси любовта на слънцето.

Сегашните хора още не познават любовта. Ние се нуждаем от целувки. – От чии целувки? – От целувките на слънцето. Ние се нуждаем от целувки. – От чии? -- От целувките на чистата вода. Ние се нуждаем от целувки. – От чии? – От целувките на чистия въздух. Ние се нуждаем от целувки. – От чии? - От целувките на светлината. Това не са обикновени неща в живота. Като казвам, че трябва да търсите целувките на слънцето, чрез него искам да отправя погледа ви към Божественото слънце. Който е получил целувка от Божественото слънце, никога не би потърсил целувка от физическото слънце – слуга на божественото. Физическото слънце грее и изгаря. Кой не е опитал неговите черни лъчи? Дамите носят воали на лицето си и чадъри, да се пазят от това слънце. Американката носи голяма, бяла шапка. С това тя иска да каже: Не позволявам на слугата да ме целува. Ако трябва да ме целува някой, това е Божественото слънце.

Едно време евреите задаваха на Христа различни въпроси, а именно, как да разрешат социалните и семейните въпроси. И до днес още хората задават същите въпроси. Те запитват Христа, как да разрешат семейните си въпроси: отношенията на мъжа към жената, на жената към мъжа, на децата към родителите и т.н. И досега хората не са разрешили въпросите си, защото не служат на Бога. Мнозина казват, че искат да служат на Бога, а всъщност, служат на себе си. За да разрешиш правилно отношенията си към жената, трябва да я оставиш свободна, да черпи енергия от Божествения източник. Така трябва да постъпва и жената към мъжа си. Само така, те ще имат истинска цена, като души. Човек трябва да познава силата си. Не е ли заблуждение от страна на малката рекичка, която полива едва десетина корена зеле, да мисли, че полива цялата градина? Колкото е опасно малките неща да преувеличават силата си, толкова е опасно големите неща да намаляват своята сила. Ако си малък, имаш едно ценно качество – чистота. Ето защо, някога човек трябва да бъде малък. Малките хора са малки, чисти изворчета, а големите хора са големи, мътни реки. Ако не вярвате на думите ми, сами ще ги опитате. Кажат ли за някого, че е голям човек, аз зная вече, че той е голяма, мътна река. Жадният се нуждае от малък извор, от малка, чиста река, а търговецът – от голяма река; градинарят се нуждае от малки рекички, а воденичарят – от големи. Воденичарят казва: Аз не се нуждая толкова от чиста вода, колкото от буйна, силна. Дали е чиста, или нечиста, важно е да върти колелото. Това твърдение е право, докато има воденици. Щом няма воденици, ние се нуждаем от чиста вода. С каква вода готвим? С каква вода мием съдовете си? Следователно, за воденицата е нужна каква и да е вода; важно е да е буйна. За Божествените неща, обаче, е нужна чиста, кристална вода. Който иска да влезе в Божествения свят, изворите на неговия живот трябва да бъдат чисти. Това е закон, валиден и за природата. При бистри води и хубави дървета живеят пойни, красиви птички. При мътни води никакви птички не живеят. Здравото, доброто разположение, щастието са същества, които обичат чисти извори. Пита ли ме някой, защо страда, отговарям: Защото си голяма, мътна река.

„Зачудиха се." И вие, като излезете оттук, ще се зачудите, какво да правите, като живеете в свят, с който не можете да се хармонизирате. Чудите се, защо светът е създаден така. Има неща в света, които Бог не е направил. Кой е направил вашите къщи, воденици, фабрики? Кой е направил вашите дрехи? Кой е измислил готвенето? Светът, от който сте

недоволни, е създаден от хората. Той е човешки свят. Да казвате, че светът, създаден от Бога, е лош, това значи, че или не говорите истината, или не я разбирате. Някой боядисал косата си черна и казва, че е такъв цветът на косата му. Той не казва истината. Защо не каже, че я боядисал? Косата може да се боядисва, да става черна, руса, червена, бяла – каквато искаш. Ако Бог беше боядисал косата ни, тя нямаше да окапва. Ако сме от Бога родени, нямаше да боледуваме и умираме. Хилавото тяло е човешко изобретение. Каква идея може да се тури в такова тяло? Човешка идея може да се налее, но не и Божествена. Мислите ли, че Бог ще налее Божествения нектар в чупливо шише? Казваш: Искам Божия Дух да се пресели в мене. – Щом искаш това, трябва да се сдобиеш с шише, направено от ангелите. Работи в това направление, да получиш такова шише. Тогава само една целувка на Божественото слънце ще преобрази живота ти, ще внесе в тебе импулс за нова работа. Божественото начало в тебе ще пусне дълбоко корените си във физическия свят и ще изтегли соковете, нужни за новия живот. Това значи възкресение на човешката душа. Това е истинският човек, който минава между хората като голям слон. Те го хапят, бодат, подиграват, но той върви напред, не обръща внимание. Те му казват: Да помниш, кога си минавал през нашето царство. Слонът върви спокоен, дава такт с хобота си, маха опашката си и казва: Да знаете, кога съм минавал през вашето царство!

„И като чуха, зачудиха се, оставиха Го и си отидоха.“ Вложете в ума си мисълта, че вашето шише е човешко, не е направено от Бога. Щом е така, в кое шише ще влезете, като напуснете физическото? Ще кажете, че и да се счупи шишето, важно е водата да се запази. – Де ще отиде тази вода? – Или в друго шише, или ще се разлее в природата. Там тя ще пътува, но няма да попадне на мястото, дето й е определено. И тази вода не е Божествена. Наистина, учените казват, че водата е съставена от два обема водород и един обем кислород, но те не знаят цялата истина. Тази вода е третична субстанция. Учените не познават още вторичната и първичната субстанция на водата. От гледището на истинската наука, водата не е съставена от водород и кислород, но те са съставели от нея. Мислите ли, че със знанията, с които днес разполагате, може да преобразите света? Това знание не може да ви направи културни. Днес, на сто души едва ли ще се намери един истински човек, който мисли по Божествен начин. Мисълта на много философи и учени е проста като боб. В някои отношения, мисълта им е по-проста и от боба. Това не е за упрек. Аз изнасям фактите,

както са. Ако близо до боба турите суха пръчка, той ще се увие около нея. Обаче, има ли до боба живо дръвче, даже по-далеч от сухата пръчка, той ще предпочете живото дръвче и ще се увие около него. В това отношение, много хора ще постъпят обратно: ще се у пият около сухата пръчка. – Защо? – Защото им е по-близо. Днес повечето хора са увити около сухи пръчки и, въпреки това, очакват някакво преобразование в живота си. Докато се увивате около сухи пръчки, никакво преобразование не може да стане.

„И като чуха, зачудиха се, оставиха Го и си отидоха." Освободете се от сухите пръчки. Извадете ги, и вместо тях, направете плета си от живи дръвчета, всяко от тях да ви проговори: Господи, аз свърших работата си, както искаш.

Желая ви, всички да се оградите с жив, плет да влизате и излизате свободно от Божествената градина.

Стремете се да намерите вторичната субстанция на нещата.

Беседа от Учителя, държана на 4 април, 1920 г. София.

ОТИДЕ СЛЕД НЕГО

И като минаваше Исус оттам, видя едного человека, че седеше на митарницата, Матей на име. И рече му: „Дойди след мене!“ И той стана и отиде след Него. (Матея 9:9)

Сега ще ме запитате, защо не говоря върху някой стих за Великден. – Не говоря за Великден, понеже на земята няма Великден. Това, което хората сега вършат на земята, е репетиция, приготвяне. На земята няма още Великден. Ако съществуваше Великден, нямаше да има затвори, убийства, бесилки. Житото, хлябът, маслото щяха да бъдат евтини. Понеже не живеят, както трябва, хората се лъжат, като мислят, че има Великден на земята. Сега иде Великден!

„И като минаваше Исус, видя едного человека, че седеше на митарницата.“ Питате: Какво общо има митарят с нас? – Всички вие сте митари. Митарят е човек, който седи на митарницата и чака да му падне отнякъде нещо. Има ли някой от вас да не е митар, в смисъл, бирник? Всеки очаква да вземе нещо. Като минал край митаря, Исус му казал: „Дойди след мене!“ Той напуснал митарницата и тръгнал след Христа. В един момент той ликвидирал с противоречията и дълговете си. – На какво се дължат недоразуменията и противоречията в живота? – На факта, че хората не са готови да плащат дълговете си. Те имат да плащат полици, данъци, но постоянно отлагат. Всички недоразумения в живота се дължат все на неправилно вземане - даване. Ето защо, казвам: Сегашната култура е на вземане - даване. Даваш ли, добър си; не даваш ли, лош си. Даваш ли, добър си; вземаш ли, лош си. Казвате: Нали вярваме в Христа? Вярваме, че Бог съществува, че Христос е дошъл на земята. – Това са празни думи. Ако наистина вярвахте в Христа, в идването Му на земята, щяхте да измените живота си. Ако не сте го изменили, не вярвате в Христа. Гръбнак трябва да имате! Момъкът казва на своята възлюбена: Ти не ме обичаш. – Обичам те, много те обичам. – Докажи това! Как да го докажа? – Напусни майка си и баща си, т.е. митарницата, и тръгни след мене. Лесно е човек да се прекръсти; лесно е да се провре под масата, дето е поставено тялото на Христа, но готов ли е да тръгне след Него? Всички заявявате, че служите на Христа, но какво служене е това, ако не сте готови да напуснете митарницата? Когато Христос казва на момата да тръгне след Него, тя

започна да се отдръпва от обещанието си и казва: Как ще погледне обществото на това? Какво ще кажат майка ми и баща ми? Ако момата обича искрено, тя ще каже: Ще дойда след Тебе, защото любовта ми е и майка, и баща. Майката и бащата, в пълния смисъл на думата, са емблема на любовта. С тях започва любовта. Христос казва на митаря: „Дойди след мене!“ – Защо? – За да се освободиш от всички мъчнотии и неприятности. Мъжът седи на митарницата и преглежда тефтерите си, какво има да взима и дава. Жената също седи на митарницата, отворила тефтерите си и казва: Мъжът ми нищо не ми с купил, а мене ми трябват 400 лв. за рокля, 300 лв. за обувки, 200 лв. за шапка, 200 лв. за масло, за козунак и т. н. Мъжът нрави сметките си, кои полици да плати, колко да даде за захар, за масло, за брашно. И мъжът, и жената живеят за реализиране на този дълъг поменик. От друга страна, на мъжа се казва: Слушай, длъжнико, гледай навреме да изплатиш старите си полици. Ако не ги изплатиш, нов кредит няма да ти се отпусне. Христос казва на жената: Остави старите тефтери настрана. Те не могат да оправят света. И с нови дрехи, и с нови обувки, ще си останеш пак такава, каквато си. Лошата жена и с нови дрехи, и обувки си е пак лоша; и без тях е пак лоша. Добрата жена и с нови дрехи, и без тях си е пак добра. В книгата на природата никъде не е писано за обувки с високи токове. Никъде в природата няма да срещнете модни рокли и шапки. Модата, като външна проява на човешкия живот, разваля благородните мисли, чувства и желания в човека. Те развалят хармонията в живота.

Христос казва: „Дойди след мене!“ Митарят напусна митарницата и тръгна след Христа. Един американски милионер, благочестив християнин, обичал да прави добрини. Често давал пари на черкви, на училища, на болници, за което минавал като голям благодетел. Като умрял, той се отправил към рая, с надежда, че за добрите си дела ще бъде приет за гражданин на Царството Божие. Свети Петър го спрял и го запитал: Какви добрини си правил на земята? – Какви ли не! На една черква дадох един милион лева. – Как ти благодариха за това? – Бях на особена почит и уважение. – Друго? – Дадох един милион лева на едно неделно училище. – Те дадоха ли ти нещо? – Направиха ме член в главния комитет на училището. – Друго? – Дадох два милиона лева на университета. – Как ти благодариха? – Приеха ме за почетен член на университета. – Кажи едно добро дело, за което не ти е платено. Американецът започнал да се рови в паметта си, да си спомни такова

добро. Най-после казал: Един ден, като отивах на работа, една бедна вдовица ме спря и започна да се оплаква от положението си. Понеже бързах, подхвърлих й един долар и продължих пътя си. – Виж, тази работа е малко особена, аз не мога да я разреша – отговорил свети Петър. Трябва да отидем при Господа, Той да разреши въпроса. Отишли двамата при Господа и Му разказали случая. Господ ги изслушал внимателно, и като се обърнел към свети Петър, казал: Дай му два долара и го върни на земята.

И тъй, хората вършат много добрини, но като отидат при Господа, Той ще каже: Дайте им по два долара за всичките им дела и ги пратете на земята, там да се учат. Човек трябва да разбира основните начала на добрия живот, основан на любовта. Добрите импулси на всички същества, от най-малките до най-големите, се крият, именно, в този живот. Всеки търси човек, общество или народ, който да го обича. Въпреки това, историята ни показва, че няма човек на земята, когото да са разбрали.Всеки човек остава неразбран. От осем хиляди години досега, хората се оплакват, че никой не ги разбира. Ако срещнете мъж и жена, които се обичат и разбират както трябва, и двамата заедно ще отидат на другия свят. Като души, те са свързани в името на любовта и са неразделни.

Сега, да се върнем към епохата на робството. Момък и мома се влюбват един в друг: момата е свободна гражданка, а момъкът – роб. За да се оженят, момата трябва да заеме положението, в което се намира момъкът, да стане робиня. Който слиза на земята, непременно ще се зароби. Не си правете илюзии. Животът на земята е робство. Ако мислите, че не е така, не разбирате истината. Следователно, ако обичаш някого, ще слезеш на уровена, на който е той, и ще приемеш неговото иго. Само така ще проявиш своята любов. Обичаш една мома и казваш: Да се целунем! – Да се целунем. Обаче, след малко червата и на двамата започват да гуркат – хляб искат. Любовта се заключава във вътрешно ядене. Без ядене никаква любов не съществува. Казвате, че това е ново учение. – Не, то е старо учение, което хората искат да заместят с целувки и прегръдки. Целувката е вътрешен подтик, както въздухът, който се вкарва в помпата. Чрез тази помпа се пълнят гумите на автомобилите и моторите, да пътуват леко по пътя си, без сътресение и отскачане.

„Дойди след мене!“ С тези думи Христос покани митаря да напусне митарницата и да слезе оттам. Това значи: да напусне старите разбирания и да приеме новите разбирания за живота. Какво правят сегашните млади?

Съберат се двама млади и се питат: Обичаш ли ме? – Обичам те. – Ами ти? – И аз те обичам, – Тогава, да се целунем. Аз ги наблюдавам: момата има широко и високо чело, със силно развито чувство към музика и поезия, със силно въображение. Момъкът има ниско чело, той е краен материалист. Момата мисли за музика и поезия, а момъкът – за богатство, за къщи и имоти. Съберат се двамата и започват да спорят, без да дойдат до някакво заключение. Това става и между християните. Съберат се двама души и казват: Да сме солидарни! Да имаме еднакви убеждения! – Добре е да имат еднакви убеждения, но как се постига това? Единият има широко и високо чело, а другият – ниско и тясно. Главата на единия е тясна, а на другия – широка. Който има тясна глава, е кавалерист, бързо напада; широката глава е на броненосец, артилерист. Момък, на когото главата е тясна, не обича да работи. Той казва на момата: Веднъж да се кача на коня, ще видиш, какво мога да направя. Качи се на коня и слезе, но нищо не прави. Той може само на кон да язди. Който има широка глава, може и с кон, и без кон. Това не е само в преносен смисъл, но е фактически така, ако не напълно, поне наполовина.

Какво трябва да се прави сега? – С търпение ще носиш последствията на своя сегашен живот. Вие сами сте създали своя живот. Сами сте дали плана и средствата за устройване на своята глава, както и на своето тяло. Къщата ти е тясна, вратите и прозорците ѝ са малки. – Защо? – Толкова средства си имал. Вината е в тебе. Дойде ли ти гост, трябва да се навежда, за да влезе в къщата ти. И ти сам мъчно влизаш в пея. В това отношение, вие приличате на онези българи сватбари, които се спрели пред вратата на своята ниска къща и не знаят, как да вкарат булката, която била доста висока. Най-после се събрали на съвет и решили да отрежат главата не булката. Това им се видяло много страшно и почнали да плачат. Един пътник минал край тях, видял, че плачат и ги запитал: Какво нещастие ви се случило? Те разказали причината за плача си. Пътникът им отговорил: Лесно ще ви помогна, но с условие, да ми платите за съвета. Те обещали да му дадат, колкото иска, само да им помогне. Той казал: Аз ще се кача на врата на булката, а вие ще я теглите напред. Наистина, той седнал на врата ѝ, и те започнали да я теглят навътре, докато минала през вратата. Така правите и вие. Слизате на земята във вашите малки, ниски къщички, но искате да влезете прави, без да се навеждате. Срещате пътника – съдбата, която се качва на врата ви и ви заставя да се наведете. Щом влезете във вашата колибка, започвате да идеализирате всичко и казвате:

Баща ми беше добър и благороден човек, майка ми също беше добра и благородна жена. – Остави това настрана; виж, какво ще правиш в тази колибка, дето нямаш нито стол, нито маса. Христос проповядваше на хората учение за реалния живот, за реална наука. Обаче, щом се отдалечиха от Христа, науката се отдалечи от своя път, и те се почувствуваха безпомощни.

Сега, по случай Великден, ще ви обясня, какво представят агънцата, прасетата, кокошките, които днес пълнят трапезите на хората. Духът на тези животни живее в центъра на земята, телата им – на земята, между хората. Като дойде тържествен ден, например, Великден, хората започват да колят тези животни. Те крякат, блеят, викат за помощ. Духът им отдолу ги запитва: Какво правите? Какво е това смущение, което става на земята? Казвам: Великден има горе, тържествен ден е настанал за хората. Сега и вие страдате и питате: Защо идат страдания на земята? – Великден има горе. Като не съзнавате причината за страданията, казвате: Колко хубаво беше опечена кокошката! Колко вкусна беше гъската! Вие се радвате, а кокошката и гъската страдат. Каквото правиш, това ще ти се върне. Ти причиняваш страдания на едни, други – на тебе и т. н. Това е строг, кармичен закон. Казвате: Бог е наредил така. Той е допуснал да се колят агнетата, прасетата, кокошките. – Не вярвам в това учение. Според мене, то е лъжливо учение. Вие сами си нареждате живота, сами си допущате едно друго, а приписвате всичко на Господа. Ако това беше наредено от Бога, нямаше да има страдания. Ако клането на животните беше допуснато от Бога, агнето само щеше да дойде при човека, да се пожертвува за него. Всъщност, така ли е? Агнето бяга, човек го гони, докато най-после го заколи. След това питаш: Като умра, де ще отида? – Ще отидеш при свети Петър, който ще те заведе при Бога, да се произнесе за делата ти. Той ще каже: Дайте му два гроша и го върнете назад. Това не е за осъждане. Аз констатирам фактите. Всеки трябва да признае грешките си и да ги изправя, с цел да подобри живота си.

Мислите, чувствата и желанията на човека са живи същества, с определено въздействие върху човека. Всяка мисъл е живо нещо, в нея има сърце и мозък. Всяко чувство е живо, в него има сърце и душа. Ако мислите и чувствата не са живи, как ще си обясните вътрешния спор в себе си? Кой спори в човека? – Чувствата и мислите, с желание всяко от тях да вземе надмощие. Мислите са синове и дъщери на мъдростта, носители на новата култура. Те са деца на херувимите и серафимите, но

днес са още в зачатък. Казваш: Моите мисли и желания. – Не са твои, те са само твои пансионери, които един ден ще си кажат мнението за тебе. Те държат сметка за твоя живот, колко агнета и прасета си изял и ще те държат отговорен за всичко. Тогава ще кажеш: Господи, аз ли съм най-грешният човек? Щом не признаваш грешките си, Господ ще каже: Извикайте този праведен човек да каже, какви добрини е направил в живота си. Ще кажеш, че си дал един грош на бедна вдовица, за да се освободиш от нея, да не те безпокои. Господ ще каже: Дайте му два гроша и го пуснете да си върви. Ето, какво представя сегашната култура. – Лоши са хората. – Не са лоши, но своенравни, представят се такива, каквито не са. Какво коства на хората да насадят навсякъде плодни дървета, житни храни и зеленчуци, да има за всички изобилно? Ще кажете, че има достатъчно месна храна. – Кой ви даде право да колите животните? – Те са говеда, не разбират. – Не е така.

Ще кажете за някого, че е благороден, високопоставен човек. – Кръвта му е напълно покварена. – Защо Бог ни изпраща толкова наказания? – Той не ви е наложил дори една хилядна част от наказанията, които заслужавате. След всичко това ще кажете: Христос Възкресе! – За вас Христос още не е възкръснал. – Това с еретическо. – Всички хора са еретици. Като отидат на небето и оттам ще ги изключат. От сто хиляди християни едва един може да се приближи към вратата на Царството Божие. Господ казва на архангел Михаил: Иди при онези немирници на земята, да им наложиш такова наказание, да помнят, как се престъпват великите закони на Битието. В продължение на 10–20 години главите на хората ще узреят. Такава е волята на Бога. Той казва: Сит съм на вашите лъжи и заблуждения; сит съм на вашите свещи, кандила, тамяни. Сит съм на вашите лъжи, на вашата неискреност. Като слушат това, дяволите във вас, казват: Страшно нещо ни чака! – Страшно е за онези, които не изпълняват Божия закон и Божията воля. Аз не вярвам в закон, писан от човеците. Вярвам в онзи закон, написан в самите вас.

Днес всички управници и учители спорят върху въпроса, трябва ли предметът „Закон Божи“ да се изхвърли от училището, или да остане и занапред да се преподава. Питам: Какво се е постигнало с преподаването на този предмет толкова години. Ние не се нуждаем от закон Божи; нуждаем се от Божия Закон. Когато Божият закон влезе в нашите умове, сърца и души, ние ще имаме правилно разбиране за живота. Вън вас се крият незнайни сили, които като се развият веднъж, няма да бъдете вече

роби на условията, но господари. Всичка ще се занимавате с физическа работа само по два часа на ден. Останалото време ще употребите за великото Божествено училище на живота. Христос казва на митаря: „Дойди след мене“. – Защо? – За да те науча на великото изкуство да живееш.

Преди пет – шест хиляди години, в Египет царувал един велик цар, който имал само една дъщеря. Неговото нещастие се заключавало в това, че устата на дъщеря му била крива. Коя е била причината за това, не казвам. Ще си помислите, че Божията воля била такава. Коя е причината за това, не е важно; важно е, че никой лекар, никой учен не могъл да помогне – устата на царската дъщеря си останала крива. Най-после, бащата се принудил да направят маска на дъщеря му, с която да прикрива недостатъка си. След това той я изпратил в Едем, да се учи при един велик Учител, член на Бялото Братство. Според законите па това Братство, никой член нямал право да целуне жена, колкото и да е света и чиста. Царската дъщеря се учила дълго време при своя Учител, но всякога носела маската на лицето си. Един ден тя се почувствувала крайно отегчена от нея и решила да я хвърли, да се яви при Учителя си такава, каквато била в действителност.

Понякога и хората постъпват по същия начин. Когато устата или очите им са изкривени, те носят маска да ги скриват. Обаче, като им дотегне хвърлят маската и се показват такива, каквито са всъщност. Като видял кривата уста на своята ученичка, Учителят почувствал голямо съжаление към нея и пожелал да й помогне. Само с една целувка той би могъл да я излекува. Най-после той решил да й помогне. В него се явила борба, две чувства се борели: от една страна, желанието му да й помогне – дълг към ближния; от друга страна, страхът, от нарушаване на строгия закон на Братството. След дълга борба в него надделяло съжалението към царската дъщеря, и той решил да се пожертвува – целунал я. Недоволна от това, тя турила маската на лицето си и се върнала при баща си. Той я запитал, защо напуснала учението си. Дъщерята казала на баща си, че Учителят и целунал. Бащата извикал Учителя при себе си да го пита, защо постъпил така. Той обяснил на бащата причината – целувката. Така той изпълнил задължението си към своя ближен, но не закъсняло и изключването му от Братството. И вие, в сегашния си живот, изпадате в положението на този велик Учител – член на Бялото Братство.

„Дойди след мене!“ – Защо? – Защото си направил едно добро. Значи,

който направи едно добро, напуща митарницата. Щом напуснеш митарницата, ще те уволнят, защото не можеш да бъдеш едновременно слуга на света и служител на Бога. Бог и светът искат да им се служи. Вие трябва да бъдете герои. Не само да възприемете новите идеи, но и да се опитате, готови ли сте да ги задържите и себе си. Приближавате се до една жена, целувате я, за да се оправи устата й, но не се оправя. Какво ще стане тогава с вас? – Ще ви турят в затвора.

В Америка, през една тъмна нощ, един негър се осмелил да целуне една американка. Като дошла до светлината, тя видяла, че този човек е негър и го предала на властта, която го глобила 10,000 долара. Десет хиляди долара за една целувка! Аз не критикувам нито вас, нито обществото. Критиката не е наука, но казвам: Трябва да изправите грешките си. Трябва да знаете, как да ги изправите. Ако си митар, не можеш да служиш на Бога. Трябва да напуснеш митарницата – старият живот на ограниченията. Всички нещастия в живота ти се дължат на митаря в тебе. Докато страдаш, ти си с митаря. Щом престанеш да страдаш, ти си с Христа. Отказваш се от митарницата, но после ти домъчнее, връщаш се при нея. Отиваш и се връщаш, не можеш да се откажеш веднъж завинаги от нея. Откажеш ли се веднъж, това трябва да почива на дълбок вътрешен принцип. Напусни митарницата, без да съобщаваш на хората, без да пишеш по вестниците. Без да искаш, вестникарите ще се научат и ще пишат, че еди кой - си напуснал митарницата.

Христос казва на митаря: „Дойди след мене!“ Питам: Каква е вашата опитност за Христа, в Когото вярвате от две хиляди години? Казвате, че той е дошъл на земята, страдал, разпнат бил и на третия ден възкръснал. Сега Го очаквате да дойде втори път на земята. Въпреки всичко това, нямате доблест да напуснете митарницата. Като ви каже Христос да Го последвате, отговаряте: Господи, имам още малко работа. Като минеш втори път оттук, тогава ще дойда след Тебе. Отлагате работата от ден за ден, а като остареете, съжалявате, че наближава време да отидете на онзи свят, без да сте подготвени. Като отидете при Бога, Той ще каже: Дайте му два гроша и да си върни! Не се лъже Бог! Ако не посветите живота си от младини за благородна работа, да знаят всички същества – хора и животни, кокошки и агънца, че сте човеци, ученици на новото учение, Бог няма да ви приеме. Ако сте от новото учение, кокошките и патиците няма да бягат от вас, но ще ви отворят път да минете.

Вчера седя на двора и размишлявам върху днешната беседа. По едно време дойде една котка и започна спокойно да се търкаля по земята и да си играе. Изведнъж се изправи на краката си, вслуша се в стъпките на улицата и избяга през оградата. След малко пак се върна. Питам я: Защо избяга? Тези хора не са опасли. – Аз още не вярвам, че те са от новото учение. Колко кожи са ви одирали за жените! Казвам й: Имаш право да се страхуваш. Сега на вас се вижда смешно, че съм се разговарял с котката. Това е факт, разговарях се. Човек може да се разговаря с животните. Наистина, езикът им е различен от този на хората, но мога да се разговарям и разбирам с тях.

„Дойди след мене!“ Първото нещо, което се изисква от хората, е да напуснат греха, в който живеят, без да се самоосъждат. Казваш: Всяка година коля по едно агне, курбан на свети Георги. Кажи си: Тази година ще наруша обичая си, няма да заколя агне. Нима не си в сила да се откажеш от клане на агнета? Направил ли си договор с някого да колиш? Казваш: Снощи сънувах покойния си баща, яви ми се и пожела да му помогна нещо. Ще заколя едно агне за Гергьовден, дано свети Георги му помогне. Така постъпваха и евреите – принасяха жертви. Днес Господ казва: Сит съм та вашите жертви; сит съм на клането на агнета и кокошки. И свети Георги казва: Сит съм на вашите агнета. Ако искам да ям, от вас ли ще очаквам? Хората се извиняват със свети Георги. Те си хапнат, а казват, че за свети Георги ги колят, той да отговаря. Хитри са хората! Те ядат, а свети Георги плаща! Такова е било положението на Якова, който работел при Лавана. Колкото овце изяждали вълците, все Яков ги плащал. Ако хората са хитри, Бог е умен. Той ще навика в тях, и свети Георги и ще го пита:“ Ти искал ли си да ти колят агнета? – Никога, Господи! Голямо дело ще се заведе против нас. Това трябва да знаете! Можеш да заколиш едно агне, но кое агне и кога? Да заколиш едно агне, това значи, да го трансформираш, да мине от по-низко в по-високо състояние, от по-долен в по-горен живот. Да заколиш една кокошка, значи, да подобриш живота й. Вън от това, клането е престъпно действие. Всичко в природата се основана на закона за трансформирането. Когато изядеш един плод, семката те моли да я посадиш в земята. Тя казва: Заплата за труда ти е моето месце. Питам: посади ли семето на кокошката, която изяде? Това са символи, на които трябва да разбирате вътрешния смисъл.

Сега, да се върнем към нашия обществен живот. Питате: На какво се дължат нещастията в живота ни? – Една от съществените причини за това

е безразборното изтребване на млекопитаещите, на безразборното убиване и екзекутиране на хората. Когато душите на убитите отидат в астралния свят, те внасят условия за нервни болести и разстройство между хората. Казвате, че убивате разбойника, опасен човек за обществото. Вие не знаете, че сега, когато е безплътен, той става по-опасен, отколкото когато е бил в плът. Сега той се движи свободно между слабохарактерните хора и им внушава чувство за отмъщение. Днес хората повдигат въпроса, трябва ли да се налагат смъртни наказания. Според Божествения закон, смъртните наказания не се позволяват. Докато хората се бият и наказват, трябва да знаят, че започват по човешки и постъпват по човешки - по старата култура. Щом дойде новата култура, тя щя се обоснове на съвсем нови принципи, различни от старите. Аз нямам право да се меся в живота на свинете, че ровят. Това е тяхна работа. Аз не съм страж на свинете. Защо рови свинята, има си причина за това. Тя си търси храна.

Казвате: Хайде да хванем тези прасета в гората! Това е същото, както апашът рови в кесиите на хората. Ще кажете, че е позволено да колите агнета и прасета, кокошки и гъски. Така казва и апашът. – Защо? – Защото той може да те обере и по законен, и по незаконен начин. Това не е култура. Това не е Христовото учение. Христос казва на всички хора да живеят разумно. Той казва, че майките и бащите могат да оправят света по естествен път. Майката трябва да вложи благородни мисли и чувства в децата си. Ето защо, видите ли, че убиват някого, ще знаете, че в никоя свещена книга не е допуснато убийството. Видите ли, че убиват някого, всички хора да станат на крак и единодушно да извикат: Този човек трябва да живее!

От две хиляди години очакват Христа, и днес Го очакват. Но преди да дойде Той, на земята ще се вдигне такъв прах, какъвто никога не са виждали. На земята ще стане генерално пречистване, защото иде такъв Великден, какъвто не са предполагали. Това е естествено. Какво става с лозата, когато земеделецът я обрязва? – Лозата започва да плаче. – Кои пръчки плачат? – Здравите. Която пръчка не плаче, тя е суха. Земеделецът я отрязва и хвърля в огъня. Питам за някого: Плаче ли този човек? – Плаче. Значи, той е добър. Аз съжалявам онзи, който не страда и не плаче. Той живее в удоволствия. Сега не се позволяват никакви удоволствия. Веднъж завинаги трябва да се ликвидира с удоволствията и да кажем: Всички на работа! Казвате: Като дойде на земята, Христос ще оправи света. – Не очаквайте всичко от Христа. Добри закони има на земята, но те трябва да

се прилагат. Ако няма кой да ги изпълнява, как ще се оправи светът? Колко добри култури са пропаднали по причина на това, че нямало хора, които да ги прилагат. – Ние ли сме виновни за това? – Не казвам, че вие сте виновни за греховете на цялото човечество. Вие сте виновни за своите грехове. Ако между вас се крият някъде първата Ева и първият Адам, ще ги дадем под съд, като виновници за греха на земята.

Често слушате да се говори за Христовата религия. – Христос не донесе религия. Той донесе едно велико, Божествено учение, което може да се приложи на земята. Неговото учение е за земята, а не за небето. Христос показа на хората как могат да живеят по Божествен начин, според законите на материалния свят. Който живее по земному, в Божествения свят не може да живее; който живее по Божествен начин, той може да живее и на земята, и на небето. Ще кажете, че това е противоречие. – Къде няма противоречия? Като говоря, понякога вдигам главата си нагоре. Това не е естествено, но го правя, защото трябва да говоря музикално, с чисти, ясни тонове. Мислите, които ви изнасям, са преживяни и опитани. Те са абсолютно чисти. Нямам право да ви изнеса нито една нечиста мисъл. Вие сте в положението на бедни хора, които очакват всичко от богатите. Обаче, попаднат ли между тях, нищо не получават. Казвате: Нищо не дават богатите хора. - Не очаквайте на тяхното подаяние! Не подавайте ръка за подаяние на никого!

Първото нещо, което ви се налага днес, е да се откажете от просията. Не очаквайте на подаяние! Ако искаш нещо от някого, предложи му труда си. Кажи: Аз владея изкуството да свиря и да рисувам. Зная още да шия, да копая. Готов съм да направя всичко, от което се нуждаеш. Щом свършиш някаква работа, веднага ще ти се плати. Казвате: Трябва да се помогне на този беден човек. – Не е беден, той е актьор на сцената. Такава роля му е дадена. Според мене, сегашните бедни са някогашни аристократи, които са живели охолно и са изпаднали. Днес, като не могат да работят, стоят по улиците, очакват да минат слугите им, да им дадат нещо. Ако им дадат малко, не са доволни, роптаят. Аз съм правил опити с просяците. Мина край един просяк, дам му десет стотинки. Преди да види колко съм дал, благодари. Щом види десетте стотинки, започва да роптае, не е доволен. Върна се, дам му още пари – благославя ме. Днес всички хора благославят за пари. Аз искам, всички, които ме слушате, да знаете по няколко изкуства. Жената иска от мъжа си да ѝ купи нова рокля, обувки, шапка, а самата тя нищо не работи, очаква на слугинята. Преди да иска нещо от

мъжа си, жената трябва да е изчистила къщата, да е наготвила добре, да му е ушила нова риза, да му е оплела чорапи. Тогава може да каже, че има нужда от рокля или обувки. И мъжът първо трябва да се грижи за издръжката на къщата, а после да очаква да получи нещо. Тъй както сега живеете, това е криво прилагане на християнството. Ето защо, не може да очаквате благословението на невидимия свят. Затова съществуват толкова болести и нещастия във вашия живот! Като правя своите психологически наблюдения, намирам, де се крият причините, които развалят обществата.

Христос казва: „Дойди след мене!“ Напусни митарницата, не събирай повече данък! Който иска да служи на Бога, не трябва да събира никакъв данък. Да събираш данъци, това е старо учение. Който живее в закона Божий, може да събира данъци, но който живее в Божия закон, по никой начин не може да събира данъци. Питам някого: В кой закон живееш? – В закона Божий. – Тогава имаш право да даваш и да взимаш. Ако живееш в Божия закон, трябва да владееш изкуства и да не събираш данъци. – Как ще науча този велик закон? – Като тръгнеш след Христа. Казвам: Още сега можете да живеете по Божествен начин. – Какво доказателство ще ни се даде за Божествения живот? – Никакво. Ще посадиш семката и ще чакаш да израсне. Достатъчно е човек да няма абсолютно никакво съмнение в Божественото, да е проникват от искрено желание да намери истината. Не се занимавайте с мене, отде съм дошъл, кой съм и т. н. Казват: Ти ли се намери за тази работа? – Ако не съм аз, друг ще бъде – все ще се намери човек, който да проповядва Божието Слово. Като дойде Христос на земята, убеди ли евреите в истината? Приеха ли те учението Му? – Не Го приеха. Богомилите убедиха ли хората в правотата на своето учение? – И те не можаха. Питат: Кои са богомилите? – Всички хора, които носят добри, светли идеи, са богомили. Те са носители на новата култура. Който не знае това, казва, че богомилите развращавали народа. Не, те са оправяли света. И Христос е богомил и, за богомилското Му учение Го разпнаха. Днес, всички християни, всички народи се крият под епитафията на този Богомил. - Защо се крият под тази епитафия? – Защото тя ги храни. Един стих от Евангелието казва: „С устните си ме почитате, а сърцето ви е далеч от Мене“. С устните си Го почитат, защото ги храни. Аз съм подал заявление против българите. Този път те няма да се освободят от отговорност. Аз съм прав, искрен човек, не мога повече да нося неискреността на хората. Този път ще говоря истината така, както никой не я е изнасял. Когато изнеса истината, в света няма да има вече затвори и

бесилки, няма да има вече пролетариат и буржоазия – навсякъде ще има братство. Хората ще работят върху своите добродетели. Дали е вярно това, или не, времето ще покаже. Който вярва, да вярва. За мене е безразлично, вярвате, или не вярвате. Когато дойде новото време, ще разберете, че това е Божият закон, а не закон Божи.

Да се върнем към живия Христос! Има хора вън от църквата, които са разбрали живия Христос по-добре от ония, които са в църквата. Хората в църквата са прави по ум, криви по сърце, а хората вън от църквата са прави по сърце, криви по ум. Ние сме решили да оженим правите по ум и кривите по сърце с кривите по ум и прави по сърце. С този процес ще започне новата култура. Като срещнеш брата си, кажи му: Братко, твоят ум е крив, а сърцето ти е право; моят ум е прав, а сърцето ми е криво! Хайде да се заемем на работа, двамата заедно да свършим нещо. Това изисква Христовото учение от всички хора, от всички народи. Митарят, когото Христос извика от митарницата, имаше крив ум, криви разбирания, но право сърце, затова напусна митарницата и тръгна след Христа.

Новото учение не трябва да вдига шум около себе си. Ние не сме дошли да кореним. Преди нас има други, които ще коренят и разорават. Ние ще сеем семена в тези леговища и ще ги отглеждаме тихо и спокойно, докато израснат. Това всички трябва да разберат. Не мислете за някакъв рай. Напуснете вашите криви разбирания за рая. Раят, конто търсите, е в самите нас. Вие всякога можете да го имате. Ако влезете неподготвени и този рай, не може да издържите на неговата светлина, тя е непоносима за вас. Какво ще прави нашето кученце, ако го оставите да слуша музика в широка, добре осветена концертна зала? То ще се измени, ще започне да лае. Такова ще бъде и вашето положение, ако влезете неподготвени в другия свят, във великото мълчание, да слушате Божествената музика. Ако отида по-далеч в обясненията си, ще обвиня и вас, и себе си.

Сега, аз развивам пред вас един въпрос като пред виновници за страданията на Христа. Аз се упражнявам върху вас, като върху мишенки, с които се упражняват войниците. Ще ме извините за това, но знайте, че колкото дупки направя, ще ги запълня; колкото рани ви причиня, ще ги излекувам. Считам ви живи мишенки. Зад вас има крепости, в които се крие неприятелят. Аз бия върху тези в крепостта. Всички трябва да научите това изкуство.

„Дойди след мене!“ Това се отнася до съвременните християни. Ако

християните вярваха в Христа и прилагаха Неговото учение, като се заговори за война, всички единодушно ще кажат: Ние не искаме да се бием. Това изисква нашият Учител! Какво направиха християните? Всички отидоха да се бият и да молят Господа да подкрепи и усили тяхното оръжие. Това са все правоверни хора! Христос казва: Моите последователи не можаха да издържат първия си изпит. Евреите от първите векове издържаха изпита си, а тези от вторите векове, не можаха, всичко изгубиха. Сега Христос трябва да слезе отново на земята, да оправи работата. Ако Христос не слезе, хората ще се избият като кучета; ще се колят и бесят, докато земята се зарази. Хората ще се заразяват един от друг, докато напълно се унищожат. Време е вече да дойде друга култура в света. За да се избегне злото, което иде на земята, повтарям: Христос трябва отново да слезе между хората. Аз виждам, че всички бягате от фронта, но ви питам: Готови ли сте да се върнете на фронта? – Готови сме.

Някои искат да ме изгонят от България, но казано ми е да говоря, и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мене, с цел да ме изпъди, няма да бъде в сила да ме мръдне нито на милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това! Аз не съм дошъл на земята, за да я напущам. Мога да стана и невидим, но тогава ще опитат друга сила. След мене ще дойдат милиони и милиони същества със своите мечове. Те ще пометат всичко. Няма да остане един богат българин в България. Така казва Господ, така казва Небето. Не се лъжете да мислите, че има още време. Всички трябва да бъдете честни и справедливи! Аз искам да измеря онези честни, справедливи, благородни българи, които не крадат, не лъжат, не злословят. Те са здравите и добри българи. На тези българи аз ще измия краката, ще им дам угощение и ще ги нарека мои братя.

Днес всички седят и казват: Нищо лошо няма да стане. – Не, никой няма да се избави от Господа. Голяма отговорност пада на духовенството. Всички ще бъдат съдени за престъпленията си по правилата и законите на Бялото Братство. Така говори Живият Господ, на Когото аз служа. И те ще проверят Неговите думи.

Мнозина казват, че обичат Господа. – Никого не обичат те. Казвам: Със своите постъпки хората опозориха Божието име, Божията Любов и братството на земята. Това е разврат, проказа в света. Това е гибел, която носи органически болести. След всичко това ще се проповядва за Христа, ще се казва „Христос възкресе!“. Тази година ще помнят българите, че за тях няма „Христос възкресе“, няма да им дам червено яйце. Червеното

яйце подразбира Божествения живот: Българите трябва да приберат между тях всички плачещи, всички страдащи и да ги задоволят.

Днес Христос възкръсна. За кого? Бедните казват, че Христос не е възкръснал. Вдовиците казват същото. А за мене казват, че заблуждавам народа. – Не, братя, никого не заблуждавам; вие сте заблудени, а аз говоря истината. Господ иска от вас да се повдигнете, да бъдете смели и решителни, да сте готови да се жертвувате за своята идея, да изтриете сълзите на своите братя, на страдащото човечество. Вместо да се гоните и преследвате, направете това, което изисква Бог от вас. Че един бил комунист, друг – радославист, трябва ли да се гонят? Комунистите искат братство и равенство. Те имат добра идея, добре работят. Нека използуват доброто от тях. Нека използуват доброто и от буржоазните партии. Казва се, че някои от тях убивали народа. – Де е този народ? Когато народът започне да говори, ще бъде страшно. Когато всички народи започнат да говорят, ще настане плач и ридание, скърцане със зъби. Не чакайте цялото тяло да се поквари. Дойде ли момента на пълно разлагане, ще настане най-голямото зло в света. За да не дойде това зло, Христос казва: „Напуснете вашата митарница и тръгнете след мене“. Плач не искаме вече. Децата да останат в къщи, а които могат да носят, да тръгнат след мене! – Да почакаме още малко, да наредим живота си! Никога няма да го наредите. Вие трябва да оправите своя ум, своето сърце и своята воля. Само така ще се разберете като братя.

Приложете новото учение още сега. Не ви съдя, но казвам да направите това, преди да е станало всичко, което ви говорих. Когато някой счупи стомната, няма да го бия, но втори път няма да го пратя за вода. Бъдете смели като американеца, който е минал Ниагарския водопад по въже. Той минал водопада през най-широкото място, около един километър широчина. В ръката си носел върлина, с която пазел равновесие. Втори път го минал с човек на гърба си, а третия път – пак сам, но без върлина в ръка. Това е истински герой. За това е нужно голямо самообладание. Светът представя бурно море и ако не го преминете, не сте за този свят.

Някои ме съветват да не говоря много, да не ме гонят. Казвам: Ако Христос беше толкова велик, учен, разумен, благороден и беше толкова гонен, та мене ли няма да гонят? – Ще говорят лошо за тебе. – За Христа не говориха ли? Христос не избегна това, и аз няма да го избегна. Когато говоря Божествената истина, от нищо не се страхувам. Аз виждам нещата

така, както никой не вижда. Достатъчно е някой да живее с мене една година, за да научи повече, отколкото, само ако ме слуша. Много хора идат при мене, насочват мисълта си, с цел да ме уловят в нещо и да ме критикуват. Те казват: Да видим, какво ще каже! Нищо не искам да кажа. Аз съм толкова богат вътрешно, че всичко мога да нося; за мене няма мъчнотии и страдания, които не мога да понасям – от нищо не се страхувам. Мъчението е играчка за мене. Не могат да ме мъчат; достатъчно е да ритна тези, които ме мъчат, да отидат далеч от мене. Само онзи може да ме мъчи, който е по-силен от мене. Днес никой не може да мъчи Христа, защото Той е милион пъти по-силен от по-рано. Днес Христос не може да бъде разпнат. Това трябва да знаят всички! Казват: Ще те разпнем! – Кое ще ми разпнете? Мислите ли, че, като убиете тялото ми, ще ме премахнете? Аз не живея в тялото си. Тялото ми е привидна маска. Като изляза от тялото си, аз ставам опасен. Докато съм в тялото си, докато имам собственост, не съм опасен. Изляза ли от тялото си, ставам вече опасен.

Христос дойде на земята да научи хората да живеят по Божия закон, защото бъдещият живот се крепи на Божествения. Казват: Да си поживеем малко, защото много мъчения и страдания ни чакат. Не се заблуждавайте. В света не съществуват нито страдания и мъчения, нито смърт. Те са преходни състояния. Не мислете, че ви проповядвам някаква религия. Да ме пази Господ от това! Аз ви проповядвам едно Божествено учение, върху което се основава бъдещият строй. Това учение се крепи върху разумните закони на природата. То разглежда въпроса за възпитанието и самовъзпитанието; отношенията на мъжа към жената и на жената към мъжа. Божественото учение не е ново, не го изнасям сега. Аз само правя превод от великата книга на живота.

Кой е днешният човек? – Митарят. Христос минава край митарницата на всички мъже и жени и казва: „Напуснете митарницата си и тръгнете след мене!“ Казвате: Сериозна е тази работа. Дошло ли е времето вече? Готови ли сме за това? Имаме ли достатъчно знания? Можем ли да издържим изпита си? Какво ще стане с нас, ако пропаднем? Какво ще каже общественото мнение за това? – Не е въпрос, какво ще кажат другите. Важно е, готов ли си ти да напуснеш митарницата? Ние се нуждаем само от двама души, един мъж и една жена. Достатъчно е те да са готови да напуснат митарницата и да тръгнат след Христа. Нали Бог създаде двама души, Адам и Ева? От тях произлязоха всички хора на

земята. Жалко е, че и досега още Христос не е намерил такива двама души, готови да се съединят в името на Христа и да тръгнат след Него.

Христос казва: „Напусни митарницата и тръгни след мене!“ Ако решиш да я напуснеш, напусни я, без да казваш за това на кого и да е. Ако речеш да съобщиш на майка си и на баща си, че си намислил да приставаш,- няма да пристанеш. Знаят ли, че се готвиш да се жениш, вериги те чакат. Ще отвориш една вечер прозореца, ще скочиш през него и хайде навън. Който мисли да се жени, вериги го очакват. Ще пристанеш – нищо повече! Днес трябва да пристанеш, а не да се жениш по обикновен начин.

„Напусни митарницата и дойди след мене!“ – Ако днес чиновникът си позволи да напусне службата, нали ще го глобят? – Не само ще го глобят, но и ще го уволнят. Днес е Великден само за онзи, който се реши да напусне митарницата и да пристане на Христа. За останалите още не е дошъл Великден. За тях Великден е в бъдеще.

Сега, като ме слушате, онези, които ме разбират, да не изопачават думите ми. Вземете моите думи в техния прав смисъл, първо за себе си, а после за другите. Използувайте ги така, както душата ви ги разбира. Бъдете верни на душата и на сърцето си, на духа и на ума си. Бъдете верни на великото и свето начало в себе си. Само така ще имаме допирни точки помежду си. Аз набелязвам колебание, страх във вас. Не сте още герои. Когато решите да напуснете митарницата без страх и колебание, вие ще бъдете големи герои. Който се реши да напусне митарницата, ще бъде герой, великан, от всичко доволен и щастлив. В него ще потекат нови мисли и идеи, и един ден ще се подмлади и ще каже: Слава Богу, че напуснах митарницата. Казваш: Състарих се, преждевременно се прегърбих. Защо стана това? - Защото още не си решил да не пуснеш митарницата. Напусни митарницата, за да се подмладиш, да дойде новата светлина в ума ти.

Сега, ще свърша беседата си с една мисъл, която не мога да изкажа. Да видим, кой от вас може да я прочете. Който я схване, той е намерил ключа на нещата. Когато Духът на истината дойде във вас, Той ще ни каже, коя е тази мисъл. Тя е най-великата мисъл, която някой може да изкаже. Ще намерите формата на тази мисъл и ще я наредите така, както е в Божествената гама. Търсете, всеки за себе си, тази мисъл.

Носете любовта на всички. На хората прощавайте, а към себе си бъдете строги. Към грешките на хората бъдете снизходителни и ги извинявайте.

Своите грешки не извинявайте, но изправяйте по всичките правила. Само така, грешката е простена. Това изисква Божественото учение.

Ясното небе е служител на слънчевата светлина.

Тихото време е служител на слънчевата топлина.

Росните капки са служители на нежната трева.

Божията Любов е служителка на човешките сърца.

Беседа от Учителя, държана на 11 април, 1920 г. София.

МОЛИХ СЕ

И молих се на твоите ученици да го изпъдят, но не можаха. А Исус отговори: „О, роде, неверни и развратени, докога ще бъда с вас и ще ви търпя? Доведи сина си тука!“ (Лука 9:40–41)

Библията е книга на противоречия, понеже й се дават различни тълкувания. В старо време, един невежа, гръцки свещеник, тълкувал следния стих от славянски „лук свой напреже“: Господ опържи лук и го приготви за ядене.

„Молих се на твоите ученици да го изпъдят, но те не можаха.“ Значи, един баща помолил учениците – едното положение: те не могли да изпъдят лошия дух – второто положение. Христос упреква учениците си за тяхното неверие и казва на бащата: „Доведи сина си тука!“

Съвременните християни са учениците на Христа, пръснати из цяла България, Европа и Америка, които и до днес не могат да изпъдят лошия дух. Че не можаха да го изпъдят, това може да се докаже статистически, но няма да се спирам върху този въпрос. Каже ли някой, че е правоверен, питам го: Можа ли да изгониш лошия дух от дома си? – Не можах. – Изпъдихте ли лошия дух от черквата? – Не можахме. – Наистина, лошият дух и до днес още не е изпъден от света. Христовите ученици се състезаваха, кой от тях да бъде по-близо до Христа, кой да заеме първо място. И между сегашните християнски държави има състезание, коя от тях да бъде по-близо до Христа. Тази е причината за разделянето на черквата на източно и западно православна. Въпреки това, никоя черква не можа да изпъди лошия дух. Един от членовете на един християнски дом заболява от тифус и, макар вярващи, всички започват да се молят, да търсят лекар и да казват: Моля ти се, господин лекарю, кажи нещо за положението на болния. Лекарят посещава болния всеки ден, дава му лекарства, измерва температурата, която ту се вдига, ту спада, докато най-после изпъди духа от болния, и той оздравява. Домашните му, които минават за християни, не можаха да изпъдят лошия дух от него. Религиозните се нуждаят от положително, истинско знание, а не от сляпа вяра. Някои казват: Повярвай! – В какво? - В Божията Любов, в Божиите закони, които управляват света. – Защо да повярвам? – За да бъдеш спасен, ти и домът ти.

Значи, без вяра няма спасение. Истинската вяра се нуждае от знание. Някои религиозни мислят, че човек може да бъде прост, невежа, но ако има вяра, всичко ще постигне. Не е така, не се лъжете. Ако вярата на сегашните хора се основаваше на положителното знание. съвременните общества щяха да се намират на един уровен, сто пъти по-висок от сегашния. Всъщност, така ли е? Може ли да наречем сегашните народи културни? Само здравият човек е културен. Болният не може да бъде културен. Не можеш да бъдеш здрав, докато не мислиш право и не разбираш великите закони на Битието. От две хиляди години се проповядва Евангелието, защото било казано, че трябва да се проповядва. Евреите, а преди тях египтяните, също проповядваха Божието Слово, но светът и до днес не е оправен – има нещо криво в тези проповеди. Как ще примирите противоречията между Мойсеевото и Христовото учение? Моисей казва: „Око за око, зъб за зъб.“ Как ще си обясните жертвата на евреите за всяко тяхно престъпление? Ще сгрешиш и за изкупване на греха ще заколиш гълъб, агънце или вол. Христос, в противоположност на Мойсея, казва: „Ако те ударят от едната страна, дай и другата. Ако ти вземат едната дреха, дай и другата. И Моисей, и Христос се вдъхновяват от Бога. И двамата са прави, но възгледите им са противоречиви. Моисей е проповядвал учение за болните. Той казва: Ако имаш някъде цирей, ще го пробиеш, ще го натискаш, ще го намажеш със зехтин и ще го превържеш. Христос казва: Когато имаш някаква рана, ще хвърлиш горната и долната й превръзка и ще я изложиш на слънце. Христос препоръчва слънцето, като метод за лекуване. Който не разбира законите, пита: Кой от двамата е по-прав – Моисей, или Христос? –И двамата са прави. Когато няма слънце, ще се лекуват в стаята си, ще превържеш раната със зехтин или с лук; когато слънцето грее, ще излезеш вън, ще развържеш раната си и ще я изложиш на слънчевите лъчи. Следователно, Мойсеевото учение е за хора, които живеят вътре, в стаите си. Христовото учение е за хора, които живеят вън, на слънчевата светлина и топлина. Приложете Христовото учение не само към отделните хора, но и към обществата.

Сегашният свят е пълен не само с недъзи, но и с болести. Гноясалият цирей не се нуждае от четене на молитви, от „Отче наш“. Той се нуждае.от нож. Ще го изрежеш и ще го изчистиш, като му кажеш: Твоето място не е тук. Ако си ял нечиста храна и разстроиш стомаха си, ще вземеш очистително, да я изхвърлиш навън. По-добре да се освободиш от тази храна, отколкото да остане в тебе. И пред тогавашните ученици на Христа,

които се мислели за вярващи, за близки на Христа, се яви болен, обсебен от лош дух, но те не могли да го изпъдят. И лекарите се справят мъчно с този дух. Те дават на болния едно или друго лекарство и като не могат да го изпъдят, оставят болния да замине за другия свят. Казват: Болният замина. – Защо? Духът го задигна. - Защо не могат да го изпъдят? – Защото нямат достатъчно вяра. Тя не е нещо отвлечено. Аз уподобявам вярата на силна магнетична струя или на здраво въже, на двата му края вързани две кофи, които се спущат в кладенеца да вадят вода. Скъса ли се въжето, кофите остават в кладенеца, без да се извади вода. Двете кофи са умът и сърцето на човека, които се спущат и вадят от кладенеца с пълни кофи вода. Скъса ли се въжето, т.е. стане ли нещо с вярата, двете кофи – умът и сърцето, остават долу, дето се образуват нечистотиите – носители на всички болести,

Христос казва: „Доведете сина си тука!" – Къде тука? – При Христа. На земята ли? Под „земя", в обикновен смисъл, разбирам живота на болките. Обаче, Христос не е между болните хора. Той е извън човешките болести, извън техните грехове и слабости. След всичко това, хората искат Бог да ги обича. Какво ще направи момъкът, ако види своята възлюбена с четири големи цирея на лицето? Единият цирей е на чедото, двата са на страните й, а четвъртият – на брадата. Ще се ожени ли за нея? Той ще каже: Отлагам сватбата до второ разпореждане. Това зависи от четирите цирея. Днес всички хора казват, че не е време още за идване на Царството Божие. – Защо? – Защото всички имат на лицата си по четири цирея. – Кога ще дойде Царството Божие на земята? – Когато се махнат циреите.

„Двама человека се разговаряха с Него, а те бяха Моисей и Илия." Значи, учениците бяха там, а Учителят Го нямаше. Той се разговаряше с Моисей и Илия за велики работи, за своята смърт. Хората гледат на смъртта като на нещо страшно; когато влязат в Царството Божие, ще я срещнат, и тя ще ги запита: Познавате, ли ме? – Познаваме те. – Наистина, няма дом на земята, който да не съм посетила. По-добра учителка и възпитателка на земята от смъртта няма. – Докога ще ни посещава смъртта? – Докато сте невежи, докато възприемете Божията Любов и Мъдрост. Тя влезе в някой дом и взима бащата, майката, сестрата или брата и с колесница го занася на другия свят. Ти оставаш сам и плачеш. Смъртта казва, че носи вашия близък на зелени пасища и при бистри отоци, а свещеникът му чете упокойна молитва. На гроба му пишете: Умря той млад и зелен, грабнат от немилостивата смърт. Това са

тълкувания на съвременните християнски ученици.

Питам: Как ще излезете от противоречията на живота? – Защо идат противоречията? – Защото нашият живот не е нареден, както трябва, не се основава на правилата, върху които е поставен християнският живот. – Безсмислен е животът ни. Безсмислен е, защото не знаете да градите. Седиш на едно място и се молиш, мислиш, че си вярващ. Казваш: От нищо не се страхувам. Утре ти се случи нещо, разтрепериш се и почваш да бягаш. Казваш: Страшна работа било! Една малка причина заставя хората да губят равновесие. Някой казва: Бог не съществува. – Прав си, Бог не съществува, защото в твоя ум Го няма. Друг казва: В този свят няма ред и порядък. – И ти си прав, защото в твоя ум владее пълен безпорядък. Седнали двамата да спорят, един друг да се убеждават. – В какво ще се убеждават? – Че били здрави. Има ли смисъл, здравият да убеждава хората, че е здрав? Може ли момата, с четирите цирея на лицето, да се жени? Може ли тя да ви убеди, че е здрава? Докато циреите са на лицето, тя не може да говори за здраве. Щом циреите ѝ изчезнат, тя е здрава и може да се жени.

„Доведи сина си тука!“ Вие завеждали ли сте сина си при Христа? – Няма нужда от това. – Има ли мир в дома ви? Бих желал да вляза в един дом и да видя, че майката, бащата, синът и дъщерята живеят щастливи и радостно. Бих желал да ги видя здрави и весели. Какво виждам, всъщност? В който дом вляза, виждам, всички се навели над медицински книги, прехвърлят лист след, лист и търсят начин за лекуване. Те се питат, как се лекува тази или онази болест. Като прелистват книгите, спират вниманието си върху последното откритие на учените: намерили някакъв серум против еди-каква си болест. Те си казват: Да извикаме един лекар, да впръсне малко от този серум в кръвта ни. Иде лекарят, църка от този серум, но духът не излиза от болния. Духът казва: Аз не се поддавам на такива малки гранати. За мене са нужни големи, тежки гранати. – Защо учениците на Христа не можаха да изпъдят лошия дух? Христос казва: „Този род лукав не излиза, освен с пост и молитва.“ Християните са постили, и сега още постят, но те трябва да проникнат във вътрешния смисъл на думата, да разберат, какво означава постът.

Под „пост“ разбираме нов живот, обновяване на организма. Под „молитва“ се разбира общение, единение с Бога. Христос казва: Този дух ще излезе от човека, когато той насочи пъпката на своя живот към Бога така, че лъчите Му да го огряват, докато цъфне. Слънчевата светлина

изкарва всички духове навън. Сега хората постят и се молят, но духът не ги напуща. – Защо не излиза духът? – Защото хората имат криви разбирания за живота. Само онзи може да цъфне, който си е задал за цел да намери смисъла на великия живот. Велик подтик се крие в разцъфтяването. Ново разбиране е нужно на всички. – Какво разбира свещеникът? – Каквото и да му се говори, той има предвид богомолците. Учителят има предвид учениците, съдията – подсъдимите, майката – своите деца. С една дума, всеки разбира това, което е близо до него. Майката казва: Да си родя едно детенце! Ще роди, но след пет-шест години детето умира. Какво разбра тя от детето си? Един ден и майката умира. Казваш: Има друг свят, там ще продължат живота си. – Ти провери ли това? – Не съм го проверил, но така е писано в книгите. - Каква опитност имаш ти? Ходил ли си на онзи свят? Значи, вие приемате онзи свят на доверие. И това е добре, но по-добре е да влезете там, да имате опитности. От Божествено гледище, човек е малко, дребно същество, което мисли само за ядене и пиене. Като си хапне и пийне, има добро разположение. Когато мъжът се връща от работа уморен и неразположен, жената му слага вкусно, добре сготвено ядене, което внася разположение в него. Тя му казва: Виждаш ли, каква магическа сила се крие в яденето!

Един млад човек отишъл в едно министерство да търси работа. Чиновниците, от които зависело, назначаването му, отлагали постоянно. Времето вървяло, той отивал и се връщал от министерството, без резултат. Един ден разсилният на министерството му казал: Господине, ти си народен човек. Не знаеш ли, какво прави коларят, когато колата му спре? Той взима катран и намазва осите на колелата, и колата тръгва. Масло трябва и тук. Без масло нищо не става. Казваш: Не искам да подкупвам хората! - Защо подкупваш стомаха и червата си с масло, с агънца и пиленца? Няма човек в света, който да минава без подкуп. Няма човек, който живее по Христовото учение. Не съдя никого, но казвам, че сте закъснели. Днес се проповядва учение по-високо от Христовото. Ще кажете, че това е заблуда. – Не е заблуда. Сам Христос казва: Има много неща да ви казвам, но още не сте готови. Когато дойда втори път, ще ви кажа неща, за които сегашните ви умове не са готови. Казвате, че Христос е живял някога на земята, но са Го разпнали, след което възкръснал. Къде е днес Христос? – На планината, дето се разговаря с Моисей и Илия. Учениците Му, които не разбраха Неговото учение, заспаха. Ако днес дойде Христос на земята и започне да проповядва своето учение, хората

пак ще заспят и ще кажат: Това мистично, отвлечено учение не е за нас. То не ни интересува. – Какво ви интересува? Червеното вино и тлъстата кокошчица ли? Златните монети хубавите, къщи и облекла ли? Според вас, това е смисълът на живота. Не ви съдя, не казвам, че трябва да ходите без дрехи, да се напуснете, но тези неща са сенки, опаковки на живота.

Истинският живот не се заключава във външността на нещата. Заболееш от ревматизъм – веднага викаш лекар, търсиш начин да се освободиш от него. Защо ти е лекар? Отправи мисълта си към рамото, дето е болката, и заповядай й да слезе в лакътя; от лакътя - в китката; от китката в пръстите, докато я изпратиш вън от тялото си. После обърни се любезно към ревматизма и кажи: Приятелю, не се обиждай, че те изпратих навън. Ти си объркал пътя си. Мястото ти не е в тялото ми. Излез вън, на свобода. Така ще го изпратите и от краката си. Какво правите вие сега? Като дойде ревматизмът у вас, веднага туряте вендузи, разтривате го, приемате лекарства и го задържате в себе си. Не, покажете му пътя, той иска да излезе вън. Човек трябва да знае, какви сили действуват в неговия организъм, да може правилно да ги използува. Дойде ли до познаване на себе си, човек ще може сам да се справя и с ревматизма, и с всички болести. – Възможно ли е това? –- За учителя е възможно, но не и за учениците. За майстора е възможно, но не и за чираците. Дължиш на някого десетина хиляди лева и си отчаян, обезсърчен, не знаеш, какво да правиш. Тези пари са книжни, мъртви пари. Защо се отчайваш? Друг е въпросът, ако са златни или сребърни. Този малък дълг е малко упражнение, дадено на сегашните християни. Колко тежат десет хиляди лева златни? Вие можете да носите и по-голяма тежест.

Христос казва: „Доведи сина си при мене!“ – Какво ще прави Христос с него? Ще му предаде основните правила, по които трябва да живее. Хората трябва да извадят от ума си мисълта, че светът е лош. Светът е такъв, какъвто сте го създали. Това е вашият свят, а не Божественият. Въпросът е, можете ли да излезете от този свят? Можете. Къщата ви не е хигиенична, и лекарят казва, че трябва да я напуснете. – Ако нямаме средства? – Докато оздравеете, може да излезете и вън от града, в някоя малка къща, на чист въздух. Вие сте си втълпили мисълта, че не може да живеете по друг начин, освен по методите на лекаря. Като живеете по методите на лекарите, по тяхната хигиена, колко години живеете.? Някои едва дохождат до 50 – 60 години, в редки случаи до сто години. Повечето хора остаряват преждевременно. Това показва, че невидимият свят ги

заставя да излязат вън, да напуснат старите си къщи. Като замине за другия свят, човек оставя на земята само костите си – своите мертени. Мазнините изчезват, остават само сухи кости. На някои главите се търкалят в черквите. Господ поглежда към тях и казва: Ето, какво остава от човека! Колко години прекарва този човек в безсмислие! Колко години младата мома прекарва в бездействие, с единствената цел да запази ръцете си меки и гладки, да я хареса нейният възлюбен. Като дойде възлюбеният ѝ, ще целуне ръката ѝ, ще я погали и ще каже: Колко мека, гладка ръка имаш! Обаче, един ден момата замине за другия свят, и от нея останат само сухи кости. Какво ѝ допринесе тази целувка?

Казвате: Ние очакваме да дойде Христос да ни спаси. – Очаквате Христа, но не сте готови да се откажете от къщите си, от своите лоши навици. Това са връзки, които постоянно ни спъват. Не казвам да нямате връзки, но да бъдат такива, че, когато пожелаете да се развържете, сами да направите това. Има връзки, при които човек не може да се развързва, трябва да дойде някой отвън, да го развърже. Това са лошите връзки. Добри връзки са тези, при които човек сам се връзва и сам се развързва. На земята човек не може без връзки, но трябва да бъде внимателен, да знае, какви връзки прави. – Какво общо има това с нашия живот? – Между връзките и вас има нещо общо.

„Молих се на твоите ученици, но те не можаха да го изпъдят." Вие сте ученици, духът е във вас, но не можете да го изпъдите. Народът въз вас се бунтува. – Кой е народът? – Болестта. Когато човек се разболее, народът в него се бунтува, става революция и казва : Учителю, твоят ученик не може да управлява тази къща. Питате: Какво трябва да правим, за да подобрим живота си? – Всички искат да подобрят живота си, но методите, с които си служат, са криви. Тръгнете в правия път, дето и методите са прави.

Преди години, в Търново стана голям пожар – изгоря съдилището, което се помещаваше в Градския дом. По този случай изгоряха около хиляда дела. Срещнах един познат, който ми каза: Добре, че изгоря съдилището. — Защо? – Защото против мене беше заведено дело. След него срещнах един познат адвокат. Като се разговаряхме, той ми каза: Знаеш ли, че съдилището изгоря? — Какво от това? – Как, какво от това? Имах един голям процес, от който щях да спечеля много, а сега губя. Значи, единият се радва, а другият скърби – интересите им са противоположни. Ако днес стане едно внезапно преобразование на обществото, който има да дава, ще каже: Съдилището трябва да изгори!

Който има, да взима, ще каже: Съдилището трябва да се възстанови по някакъв начин. И двете страни са заинтересовани. Казвам: Съдилището не трябва да изгори. Изгарянето му подразбира, да се внесе в него правото по такъв начин, че да насочи хората към правия живот. Ако християните решат само за един ден да говорят истината, те щяха да оправят света. Срещнеш един черковник и се разговаряш с него. Той казва: Благодаря, че Бог е с мене, че всякога ме е ръководил. Този човек не говори истината. Да вярваш в Христа, това значи, да нямаш никакви дългове, да не си заинтересован от никакви сметки на земята, да си свободен в своите действия като птичка.

И тъй, всички мъже и жени трябва да са свободни в своите вярвания, без да се налагат на другите, как да вярват и в какво да вярват. Някой ме пита: Ти вярваш ли в триединния Бог? – А ти, приятелю, вярваш ли в Него? Вярваш ли в Христа? Прилагаш ли Неговото учение? – Как да не вярвам? Колко черкви са съградени в името на Христа и Христовия кръст! – Вярно, хиляди черкви са направени в името на Христа, но това не е доказателство, че хората вярват в Него. Христос не се нуждае от такива черкви. Той иска живи черкви – в тях ще влезе да живее. Като не разбирали Христовото учение, християните правели, и досега още правят каменни черкви на Христа. Обаче, Христос казва: Аз не се нуждая от вашите каменни черкви, от вас се нуждая. Вие сте ми потребни, а не вашите каменни постройки. Ако бих се женил някога, щях да предпочета, моята възлюбена да бъде в прости дрехи, но с добро сърце и светъл ум, отколкото да е модерно облечена, а с лошо сърце и изопачен ум. Това значи: предпочитам добродетелта в дрипи, отколкото греха в модерно облекло. Външният блясък на нещата помрачава човешкия ум.

Помнете: Христос е във вас. Не Го търсете отвън. Де ще Го търсите: в главата, или в корема си? Когато спите, де отивате? Трябва да знаете, че къщата и човекът са две различни неща. Тялото на сегашните хора е доста изопачено, то трябва да се преустрои. Това можем ние сами да направим. – Как? – Работа и учене се иска от нас. Като се говори на хората за истинската, положителна наука, те казват: Това е празна работа! Нали е казано, че като повярваш в Господа Исуса Христа, ще бъдеш спасен, и ти, и домът ти. Нали е казано, че трябва да вярваш в триединния Бог? Ето, това се изисква от вас. Казвам: Остави това нещо настрана! Животът не се заключава в твоите вярвания. Ти трябва да знаеш, че Бог живее в тебе. Само така ще се освободиш от заблужденията на лъжливите учители,

както и от своите заблуждения. Само така ще бъдеш в сила да оправиш своя живот, своите мисли и чувства. Ако вървиш още в стария живот, всеки ден температурата ти ще се повдига и спада от 37° - 41° и от 41° – 37°. Какво придобиваш с това? Не, не ти трябват никакви черкви, никакви вярвания. Влез дълбоко в себе си! Ако най-благородните и културни хора се запитат искрено, какво велико дело са оставили на човечеството, какво ще си отговорят? Какъв отчет може да си направи всеки човек? Жената ще каже, че е прекарвала по пет-шест часа в кухнята да чука лук, да пържи кюфтета, с мисълта, че възлюбеният й ще се върне от работа, пиленцата й – от училище, и тя трябва да ги нахрани. Бог пише в книгата: Лук, месо, кюфтета и др. Ученият казва, че се занимавал с математика, астрономия и др. И това се пише в книгата. Всички хора работят, всички имат актив, но, в края на краищата, никой не е направил едно истинско добро, което да остане завинаги записано в книгата на живота. Питам: Можете ли да съберете 5 + 5? Ще кажете, че можете. Как ще съберете пет крави и пет вола? Как ще умножите пет вола по десет крави? Как ще разделите 4 круши на 4 риби? Като научите великата математика на живота, ще знаете как да съберете 5 крави и 5 вола, 5 кокошки и 5 петли на едно място.Като съберете 5 петли и 5 кокошки, ще получите 10. Като ги разделите на 2, ще получите пак 5. Значи, 5 петли и 5 кокошки дават само 5 яйца. От това събиране, като резултат, имате тяхното произведение – 5 яйца.

Сега, аз няма да се спирам повече върху математиката на противоречията, понеже, както сте изложени вън, на силното слънце, някои могат да слънчасат. След това може да кажете: Заслужава ли да стоим толкова време на слънце, да слушаме глупости, как се събират крави с волове, петли с кокошки и т.н. Казвам: Умът е петелът, а сърцето – кокошката. В един дом има трима сина и три дъщери – шест; майка и баща – двама, стават всичко осем: четири петли и четири кокошки. Превеждам: майката и бащата трябва да усилят своята дейност, за да изпъдят лошия дух навън. – Защо Христовите ученици не можаха да изпъдят лошия дух? – Защото не бяха свързани с Христа, Сегашните християни казват: Да прочетем „Отче наш, 91 Псалом“. Четат и Отче наш, и 91 Псалом, но от четенето им нищо не излиза.

Преди години бях в Търново. Дойдоха при мене познати да ме молят, да помогна на един болен: изкълчил крака си, и никой не може да му помогне. Изпратих двама от нашите приятели, да видят, какво е състоянието на болния и да се опитат да му помогнат. Като се върнали

вкъщи, единият от тях усетил силна болка в крака си и се отказал втори път да посети болния. Питат ме, защо не могат да помогнат на болния. Казвам: Вие отивате при болния да му помогнете, но не вярвате в Бога, Който живее във вас. Когато отивам да помагам на хората, първата ми работа е да се свържа с Живия Господ в мене. Ако не направя това, не мога да помогна на никого.

Сега, като ме слушате да говоря, казвате: Вярно ли е всичко това? – Вярно е само 25%, а 75% не е вярно. С други думи казано: Само 25% от казаното влиза в работа, а 75% не влиза. – Кое е вярното? – Вярно е, че вие трябва да се молите и да постите, да влезете във връзка с Живия Бог, Който е във вас. Много пъти е бил разпъван Той, много е страдал, но никога не е умирал. Когато казваме, че Бог умира, подразбираме явяването Му в нов живот. Когато се казва и за нас, че умираме, тока значи минаване от стария в новия живот. Ако житното зрънце не умре, няма живот за него. Като мислите така, ще се освободите от ненужните страдания. Всеки човек има свои страдания. Затова, именно, хората се събират, да си помагат взаимно. Въпреки това, не могат всякога да си помагат. – Защо? – Не са научили закона на събирането. Защо не го научиха? – Защото и те, като някогашните евреи, не вярват, че Христос е пратен от Бога.

Когато дойде на земята, Христос ще каже на християните: „В тъмница бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте; жаден бях, не ме посетихте; болен бях, не ме нагледахте.“ Той ще съди човечеството за неизпълнение на тези неща. – Кога трябва да посещаваме болни? – Ще посетиш болния преди заболяването му, а не когато заболее. Докато боледува, той се учи. Болестта е благословение за човека. Болният е като бременната жена, която ще ражда. Тогава ще го посетиш; тогава има нужда от баба. Христос казва: „Болен бях и не ме посетихте.“ Това значи: бременен бях и не ми помогнахте да родя. В ума на някого се ражда една благородна, възвишена мисъл. Казвате му: Остави настрана тази мисъл. Тя е празна работа, не е време за такива мисли. Казвам: Аз съм.дошъл до заключението, че всички хора, които мислят и чувстват, имат права мисъл и прави вярвания, безразлично, дали са в черквата, или вън от нея. Мнозина мислят, че спасението е само в черквата. В това отношение, турците имат по-права мисъл. Те казват, че правоверни има и между гяурите, а не само между мюсюлманите. Те вярват, че са определени около 70 хиляди камили да пренасят умрелите от всички гробища на небето.

Значи, има правоверни в света, има и, кривоверни в черквата.

Запитаха Христа: „Защо твоите ученици не можаха да изпъдят този дух?“ Христос им отговори: „Този дух може да се изпъди само с пост и молитва. Доведи сина си тука!“ И вие трябва да отидете при Христа. Познавам много хора, които, като ги заболи нещо, отиват при Христа. И на вас казвам: Идете при Христа, потърсете Живия Господ, Който живее едновременно и във вас, и във всички хора. Ето, толкова години ви говоря, това да ви науча. Ако имаш вяра, всички ще ти се притекат на помощ; ако нямаш вяра, никой не може да ти помогне. Вярата е здравото въже, което се спуща и вади от кладенеца.

Беседата, която днес ви държа, е малко строга, затова може да не ви харесва. – Де е нейната строгост? - Дето казвам, че не сте правоверни. – Как да не сме правоверни? От 20 години живеем с Христа, молим се, постим. – Пожертвувал ли си нещо за Христа? Пожертвувай всичко за Него и, като войн, застани на краката си и иди да помагаш на братята си. Само така може да се наречете истински християни. Докато мъже и жени, дъщери и синове, деца и родители спорят, кой от тях е по-прав, това не е истинско християнство. Под „истинско християнство“ разбирам готовността на сина и дъщерята да се жертвуват за родителите си; както и родителите също за децата си. Всеки човек, всяко общество, които приемат Христовото учение, и го прилагат, ще се изявят но друг начин, а не както сега. И тогава ще пием, но виното ни ще бъде сладко. И тогава ще ядем, но малко, без преяждане. Храната ще се смила добре, няма да има остатъци. В бъдещата култура няма да има отходни места, нито канализации. – Вижте канализациите и отходните места на сегашните хора и ще разберете, каква е тяхната култура. Думите на Христа: „Ако не се родите отново от дух и кода, нямате живот в себе си“, се отнася до бъдещата култура. Значи, ако не преобразите ума, сърцето и тялото си и не ги направите от чиста, фина материя, ще останете при старите условия на живота, при страданията и нещастията.

Сега, искам да ви оставя мисълта, че вие сами може да се спасите, не като уповавате и вярвате на себе си, но на живия Господ., Който е вътре във вас. Нека тази мисъл възкръсне в умовете ви и започнете да се жертвувате за Бога. Само така ще видите Неговите прояви и ще Го познаете. Търсете Бога в себе си – в своя ум и в своето сърце. Когато морето ви е развълнувано, Бог не е във вас; когато морето ви утихне и се успокои, Бог е във вас. Когато умът ви е смутен, Бог не е във вас; когато се

успокои, Бог е във вас. Когато пророк Илия отишъл в гората да прекара в пост и молитва, явила се голяма буря – човешкият ум се вълнувал; после се явили огънят и човешките страсти. Най-после се чул тихият глас на Бога. Затова е казано: „Бог не е нито в бурята, нито в огъня, но в тихия глас“. Когато чуете тихия глас на Бога, вие ще възкръснете и ще влезете в Божествения свят. Една учителка ми разправяше, че в лицето на своите ученици видяла много от близките си покойници. Ще кажете, че дъската на учителката е мръднала. Не е така. С други очи тя е видяла това. Душите на покойниците живеят в къщи, различни от тукашните. Според някои вярващи, душите на умрелите отивали на звездите, дето прекарват до второто пришествие. Това е заблуждение. Няма умрели хора. За умрелите се казва, че са живи и живеят на едно място с живите. Вие ще разберете това учение, тази идея, когато възприемете Христовия Дух. Тогава ще разберете, защо хората се раждат и умират. Тогава ще разберете, какво представя умът, сърцето, душата и духът. Ако ви попитат, какво нещо е сърцето, ще кажете, че то е мястото, дето се проявяват чувствата ; умът е място, дето се проявяват мислите. Душата и духът са невидими. Понеже са невидими, едни ги отричат, като несъществуващи, а други ги признават. Прав е онзи, който казва, че има душа, къщата му е пълна, т.е. душата му е в него; прав е и онзи, който казва, че няма душа – къщата му е празна – душата му е вън от него. Човек може да остане и без душа. Христос казва: Какво се ползува човек, ако има всичкото богатство на света, а душата му го напусне? Душата е небесна жителка. Напусне ли човека, той изпитва скръб и нещастие, мъчение и немотия. Посети ли го отново, той става радостен и весел. Заедно с душата иде и Христос. Някои казват, че душата е в кръвта на човека. – Това е неразбиране на нещата. Кръвта е едно нещо, душата друго, а духът нещо различно от тях. Той твори и създава. Душата е Божествена субстанция, чрез която се проявява Божията Любов. Дето е духът, там е знанието и мъдростта. Ако ме питате, защо стават престъпления в света, отговарям: Защото духът не е в него. – Защо съществува безлюбие? – Защото душата отсъствува. – Какво да направим, за да дойдат душата и духът в нас? – Отворете прозорците и вратите си. Духът влиза през специални прозорци, а душата –- през специални врати. Затова Христос казва: „Аз съм вратата на кошарата.“ Това значи: Аз съм душата.

„Доведи сина си тука!“ И аз казвам: Доведи парализирания си син тука! В това отношение, сегашните християни трябва да направят опит, да

видят силата на Христовите думи. Ако проповядвам новото учение на свещениците, ето какво ще им кажа: Всички свещеници, от най-големия до най-малкия, покрийте главите си с вретище и пепел, хвърлете царската дреха и корона, предайте се на пост и молитва и кажете: Господи, сгрешихме, не изпълнихме Твоята воля. Това е великата истина, която всички ще опитат. Христос слиза вече от небето, с голям камшик в ръка. За любимите камшикът ще бъде благословение, за умните – също благословение, а за глупавите – страдание. Казвате: Добър е Господ, няма да ни остави. Да, приятелю, Господ е добър, но в хората няма желание доброволно да изпълняват Божията воля. За да изпълните Божията воля, това не подразбира да се откажете от мъжете и от жените си; това не подразбира да се откажете и от децата си. Не, аз съм готов да бабувам на всички, които се готвят да родят. Сега, в умовете ви влива една нечиста мисъл, която трябва да изхвърлите навън. Като ражда, жената изпълнява свещен дълг. Който не разбира това, гледа с презрение на този дълг. – Не изопачавайте свещените работи в живота.

Народът запита Христа: „Защо Твоите ученици не можаха да изпъдят този дух?" И сегашните народи запитват Христа: Защо християнските народи не можаха да изпъдят този дух? Христос отговаря: „Доведете го при мене!" – Кой е този, когото трябва да доведат при Христа? –. Това е мирът, който ще дойде. Христос казва: Доведете детето при мене, аз ще му бабувам. Христос иде от небето, да донесе мир на човечеството, такъв, какъвто никога не си го представяли. Щом слезе Христос на земята, всички нечисти духове ще излязат навън от онези, които сега боледуват, гърчат се, ритат. – Нека се гърчат, лошите духове трябва да излязат от тях.

Взели къщата на някого, обрали го; майка му и баща му умрели от скръб. Питате: Така ли трябваше да стане? – Как трябваше иначе? По-добре от това не можеше да стане. Ние сме на земята в едно велико училище. Чудни са хората! Като свършиш училището, ще излезеш вън от него. Бил си малко дете, пораснал си – ще хвърлиш детските си дрешки – ще се простиш с тях. И вие трябва да се простите с детските си дрешки, т.е. със старите си тела. Казвате: То ще се мре, но голям зор ще бъде. Не е така. Това е най-хубавото нещо. – За кого? – За онзи, който разбира законите. Той ще отвори вратата и ще си замине.

Често, християните постъпват като попския слуга Стоян. Господарят му дал една кошница с пет пържени риби и едно писмо, да ги занесе на приятеля му, също свещеник. Стоян взел кошницата и тръгнал към дома

на свещеника, да му предаде подаръка от неговия приятел. Като вървял, от време на време, слугата хапвал по малко от рибите, докато ги изял. Стигнал най-после в дома на свещеника. Предал му кошницата с писмото. Свещеникът прочел писмото и го запитал: Стояне, тук има пет риби. – Така ли, аз мислех, че съм ги загубил? – Рибите са в писмото, но не и в кошницата. Сегашните християни живеят само с писаното християнство в книгите, но не и в сърцата и умовете им. Свещеникът казва: По-добре рибите да са на скарата, отколкото в писмото.

И тъй, ние се нуждаем от великата Божествена наука, чрез която да превърнем страданията си в радост, недъзите си в добродетели; всички болести, всички затвори да изчезнат, и животът на земята да се превърне в музика и песен. – Възможно ли е това? – Възможно е. – Кога? – Когато християните решат, само един ден да говорят истината и да пожертвуват всичко за Господа. Казвате: Като дойде Христос, ще направим всичко за Него. – Как ще го направите: доброволно, или чрез насилие? Днес очакват на комунистите, те да извършат това. Не чакайте никого, не отлагайте. Съгласете се всички партии – комунисти, земеделци, радикали, доброволно да направите нещо за Христа. Ще видите, че един ден ще се разреши важният въпрос – ще изпъдите духа навън. Казвате: Да бъдем благочестиви, да се молим, че като дойде Христос, да Го посрещнем добре. – Да, но народът пита Христа: „Учителю, защо Твоите ученици не можаха да изпъдят духа?“ Христос отговаря: „Доведете го при мене!“ Какво ще направи Христос кай-после? Той ще каже на Михаила: Доведи всички християни при мене. Да не остане нито един от тях на земята. Така ще бъде. Христос те ви повика при себе си и ще ви пита: Докога ще чакате, за да приложите моето учение? Ако не Го приложите, Той ще каже на света: Вземете воловете, нивите, имотите им! Вземете къщите им! Аз не искам ученици, които имат къщи, ниви, имоти, а позорят името Божие. Под „нива“ разбирам човешката душа, в която растат всички добродетели. Като приложите Христовото учение, Живият Бог ще влезе във вас.

Сега, като ме срещат, хората казват: Този еретик, този изедник, който носи новото учение. Казвам: Гответе се, всички християни ще бъдете повикани при Христа. Против вас е заведено дело. Христос ще ви пита: Какво чакахте досега, че от две хиляди години още не сте приложили моето учение?

Като се върнете по домовете си, ето какво трябва да направите: Съблечете белите си дрехи и се облечете в кожи, във вретища. Посипете

главите си с пепел и кажете : Господи, ние опозорихме Твоето име! Не изпълнихме Твоята воля и Твоя закон и станахме за посмешище. Ако не знаете, как се обличат кожени дрехи, ще ви покажа. Не гледайте моите дрехи. Те са модерни, но с такива дрехи човек не се спасява. Ако бях дошъл между спасените, другояче щях да бъда облечен; аз съм дошъл в ада, между вас. Тук се носи фрак. Аз ви намирам в ада и казвам: Мястото ви не е тук. Преди две хиляди години Христос ви изведе от ада. Какво търсите още тук? Хайде, навън, горе! Горе е земята. – Ами къщичките ни? – Това са къщичките на ада. Всички да излезете вън от този ад! Който излезе оттам, той ще бъде спасен. Това, което чувате около вас, е скърцане със зъби, а вие мислите, че то е култура. Да пази Господ от такава култура! Ад е земята. Излезте вън от този ад.

Днес всички сте на планината, и Христос ви казва: От всички се иска пост и молитва. Отправете се към царския път, към царската врата. Всички излезте вън. Ако някой продължава да се бави, ще го хвана за ръката и ще го изведа вън. В срок от десет години да не остане нито един в ада! Това изисква новото учение. Христос ми казва: Кажи на всички да излязат вън от ада, да турят раниците на гърба си и да се отправят към планината. Аз ще ги изведа от кошарата навън и ще ги заведа при зелени пасища.

Върнете се по домовете с мисълта, че Бог живее във вас. Само тази мисъл ще ви изведе от ада. Освободете се от мисълта, дали говоря право, или не. Аз говоря право, но вие не чувате – ушите ви са запушени. Те ще се отворят Христос иде на земята, да извади всички от ада и да ги поведе нагоре. Божествената светлина ще ви изтегли вън от ада, въпреки вашата воля. Ние сме решили, този път насила да ви спасим; искате, или не искате, ще ви извадим от ада. Царството Божие насила се взима, но този път и спасението ще бъде насила. Който победи, той ще бъде спасен. Господ и Христос са с вас, затова не отлагайте, но кажете си: Трябва да се приготвим! Щом станеш от сън, започни да се готвиш. Ако мъжът ти пита, какво правиш, кажи: Готвя се. – Кога ще поживеем? Кога ще се женим? – Когато излезете на повърхността. Горко на онзи, който се жени в ада! Неговите деца ще се колят като агънца. Адът е място на поквара и нечистота. Децата на онзи, който се жени горе, ще бъдат подобни на ангели. Блажен е, който се жени там! Само в горния свят има братство и равенство. Един ден ние пак ще се срещнем, но не тук, в ада, а горе.

Сега, не мислете, че имам намерение да говоря лошо за някого. Аз не съм лош човек. Понякога съм строг, но когато трябва да изстисквам циреи.

Щом няма циреи, и от мене по-добър човек няма. Мислете добро един за друг. Обичайте се, но не само на думи. Да възкръсне нашият Бог в нас! Да проявим Неговата доброта!

„Доведи сина си тука!“ Днес и аз ви заведох при Него. Като се върнете по домовете си, лошият дух ще ви тръшне на земята и ще излезе навън. Така е било всякога. И тъй, приложете новото, Божественото учение, с вяра и знание, за да придобиете опитности. Без опитности не може. Виж нещата и ги опитай!. Сега има условия за това. Като посадя една семка в земята, казвам: Блажен е онзи, който, без да види, вярва. Когато семката израсте, цъфне, развие се в голямо дърво, което дава плод, казвам: По-блажен е онзи, който вижда нещата и вярва. Днес това дърво е израсло и дало своите плодове. Казвам: Най-блажен е онзи, който е опитал плодовете на това дърво. От две хиляди години дървото е израсло, дало е своите плодове, и всеки има право да си откъсне по един плод. Плодът му има отношение към възкресяване на вашите души и сърца, а листата му – за лекуване.

И тъй, приближете се до плодовете на това дърво и ги опитайте, за да видите, че Господ е жив. Това дърво е жива реч.

Вярвайте, че Христос е с вас и във вас. Щом повярвате в това, работата ви е свършена.

Беседа от Учителя, държана на 18 април, 1920 г. София.

ПРИЯТЕЛ И РАБ

Не ви наричам раби, защото рабът не знае що прави господарят му: а вас ви нарекох приятели, защото всичко що чух от Отца Си, явих ви го. (Й, 15:15)

Ще се спра само върху две положения от прочетения стих: раб и приятел. Думата „раб“ означава ограничение, тя е носител на чувството страх. Рабът не може да има своя мисъл, рабът не може да има свое мнение, рабът не може да има своя философия, всичко у него е наложено. Христос казва: „Не ви наричам раби, защото рабът не знае що прави господарят му, а вас ви нарекох приятели, защото всичко що чух от Отца Си, явих ви го.“ А ако запитате съвременните хора има ли онзи свят, ще кажат: „Не знаем.“ – Отде идете? – „Не знаем.“ – Защо сте дошли на земята? – „Не знаем. Знаем само, че по три пъти на ден ядем, лягаме, ставаме, пътуваме, бием се, колим се, но защо е това – не знаем, господарят знае.“ Това не се отнася само до света, който наричаме „неверни“, но и до религиозните хора, които също се колят и бият. Някои ще кажат, че религиозните хора са по-благочестиви. Кръстоносните походи, инквизицията показват доколко религиозните хора са благочестиви, културни. Те са хора на невежеството с титли на благочестиви слуги, благочестиви раби.

Христос казва: „Не ви наричам раби, а приятели, защото всичко що чух от Отца Си, явих ви го.“

Приятел е този, с когото можеш да споделиш мислите си, да разкриеш сърцето си, с когото можеш да разсъждаваш философски, с когото имаш обмяна. Следователно, когато се основе религиозно общество на рабство, на послушание, всички казват: „Трябва да сме послушни.“ На какво? – „На всичко, което ни казват.“ За някого казват: „Той е отличен слуга.“ Защо? – Защото върши всичко, което му заповядват. А едно религиозно общество, основано на приятелство, изисква да се служи на следното: „Всичко, що чух от Отца Си, явих ви го.“ Разбира се, съвременните хора не знаят какво е казал Христос на учениците Си и мислят, че всичко, което е говорил, се отнася само до спасението. И сега казват: „Вярвай, ще бъдеш спасен ти и домът ти.“ Но спасението е наука за болните хора и които искат да се спасят, пращам ги в болницата. Докторите са хората на спасението и те

изучават всички онези методи и принципи, по които хората могат да се излекуват от своите болести. Ти му говориш за обществено преобразование, за добродетели, а той те пита: „Спасен ли си ти?“ Казвам му: Щом ми говориш за спасение, ти си още в болницата, не си още спасен, но излезеш ли от нея – спасен ще бъдеш. Е, хубаво, като излезеш един път от болницата, каква полза имаш да мислиш пак за нея? Следващото положение, в което ще се намериш, като излезеш от болницата, това е училището, следователно училището е мястото за здравите хора. Аз не се занимавам с болници, затова, когато някой заболее, изпращам го в болницата, да се учи там на спасение, а като оздравее, изпращам го във великото училище, за да се учи на знания. И тъй, училището е за здравите хора, а болницата – за болните. Като излезе човек от болницата, трябва да отиде в света да работи, но за да излезе, трябва да има основни познания за великата жива природа.

В какво се състои този живот, за който имаме сега познания? Как се е появил той на земята? Как се е появил този живот, никой не знае. Забележете, че за това и аз не говоря, но говоря за неговото проявление, за неговите форми, за същността на живота. Следователно Вселената с нейните форми е един велик жив организъм, в който животът се проявява. Този живот може да бъде чисто механически, т.е. без да вземе човек участие в него, а може да бъде и психически, в който човек да взема участие. Ако си раб, не можеш да вземеш участие в живота; ако си приятел, ще вземеш участие. Между двама приятели има обмяна не само на мисли, но и на чувства, когато между господар и раб се налага една груба сила – господарят заповядва на слугата това и това да направи. Когато господарят яде, слугата трябва да стои прав на крака, да не мисли нищо за себе си, а да е готов всеки момент да изпълни волята на господаря си. И когато съвременните хора ми говорят за Господа, за Христа, за онзи свят, с това те прикриват едно лъжливо учение, на което служат. Ако те проповядват за Христа, а поддържат рабството си, това е едно лъжливо и опасно учение за света. От такова учение Господ се гнуси. И когато проповядваме едно учение, обосновано на приятелство, трябва да знаем в какво се състои то, да го прилагаме и да знаем защо и за какво говори то. Не трябва да бъдем като онзи американски проповедник негър, който проповядвал как създал Бог човека и как, след като го направил, сушил го три дни на един плет. Запитали го: „Ами как създаде Бог тоя плет!“ – „Това не е ваша работа“ – им отговорил той. Всяка организация, всяка

система, това е един плет, на който днес Господ суши съвременните хора. Когато запитаме: „Отде е този плет?“, отговарят ни: „Това не е ваша работа.“ Че много по-лесно е да обясниш как е направен плетът, отколкото как е направен човекът. Аз мога по-скоро да ви обясня съграждането на плета как е станало, отколкото да ви обясня появяването на човека. И сега ви казват: „Това не е ваша работа, онова не е ваша работа“, а вие стоите като слуги и чакате заповеди. Това не е ново учение, не е Божествено учение. Божественото учение подразбира взаимност между умовете и между сърцата на хората. Има ли тази взаимност, Христос е вътре във вас и ще ви каже всичко, което е чул от Отца Си. Нямате ли тези две разположения, вие ще бъдете раби и няма да разбирате вътрешния смисъл на живота. Тогава животът ще се изразява като една необходимост, като едно вечно страдание и затова казвате: „Човек се е родил да страда.“ Ние ще страдаме само дотогава, докато научим всички положения да минаваме от робство към приятелство, защото робството сами си го налагаме.

Христос казва: „Всичко, което чух от Отца Си, казах ви го.“ Е, хубаво, ако започна да ви разказвам всичко, каквото чух от Отца Си, вие ще кажете като онзи турчин: „Ако всичко това е истина, голяма лъжа е.“

И българите, когато искат да кажат за някого, че много знае, казват: „Той знае много да лъже.“ Тъй че у българите всеки учен човек е един лъжец.

Да се спрем върху тези две положения: робство и приятелство.

Робството е обосновано на страха и върху този страх почиват всички съвременни учения, от памтивека и досега, до новото учение, учение на приятелството. Срещна някого, ще го питам: Ти какъв си, православен ли си? – „Да, аз съм православен.“ – Раб ли си в църквата, или приятел? Знаеш ли нещо? – „Не, свещениците знаят, другите хора знаят.“ – Тогава ти си един православен раб.

Срещна другиго и го питам: Ти какъв си? – „Евангелист.“ – Знаеш ли нещо от това, което слушаш? – „Не, тези, които тълкуват, те знаят.“ – Тогава и ти си раб в Евангелистката църква. По същия начин може да изредим, че всички хора са раби. Като се срещнат някои хора, започват да спорят кой повече знае и казват: „Нашият проповедник тъй казва, нашият свещеник тъй казва и т.н.“ Спорят, спорят, докато се скарат и сбият, че еди-кой си господар знаел повече. Това благо, което Бог ти е дал, както и тази светлина, която излиза от слънцето, трябва да са еднакви за всички.

Така и Божественото учение трябва всички да го използуват еднакво. Остава всеки човек да се развива свободно, макар бил той кокиче, трън, роза или каквото и да е. Защото, ако ти го спъваш, ще приличаш на онзи осел, който, като търсил своята прехрана, стъпкал всички цветя из полето.

Всеки от вас трябва да си зададе въпроса: „Аз раб ли съм, или приятел?“ Аз ви говоря като на приятели, а не като на раби. Аз признавам само една власт на света, тя е Божията власт; аз признавам само една власт, властта на любовта; аз признавам само една власт, властта на мъдростта; аз признавам само една власт, властта на правдата; аз признавам само една власт, властта на добродетелта. Всяко друго учение, което не е обосновано на тези принципи, то е една измама, която светът е изпитал и може да изпита.

Всички тия кръвопролития и всички смущения в обществата се дължат на това лъжливо учение, което не е обосновано на тези добродетели. Ако аз бих ви казал следните две положения: мрази и люби и не мрази и не люби, какво бихте подразбрали под тези два принципа? Това са две математически величини. Как ще разтълкувате думите: „не мрази и не люби“? Те представят една отрицателна величина с минус, но показват един положителен принцип и означават: не люби омразата, с която мразиш, защото, като любиш омразата, ти ѝ даваш сила. Във второто положение думите „мрази и люби“ означават: мрази злото, а за да мразиш злото, значи да мразиш любовта и само тогава ще се излекуваш. Само когато човек мрази любовта, намира живота. Сега ще се намерите в едно противоречие и ще кажете: „Чудна работа!“ Ами вие така започвате в живота, мразите някого, за да ви обикне. Това е общ принцип, това е маниер в света. И наистина, като мразите някого, той започва да ви люби, изменя тази сила и вие го заставяте да работи заради вас. Ще ви приведа два съвременни термина, които се употребяват в съвременните партии производство и консумация. Който произвежда повече, а консумира по-малко, става богат, а който произвежда по-малко и консумира повече, става сиромах. Следовател но, за да станем богати, трябва да консумирам е по-малко. Но когато пазарите се напълнят със стоки и има по-малко консуматори, отколкото производители, тогава се поражда криза на известен артикул. Сега например има криза на масло. Не трябва да се произвежда ни повече, ни по-малко, природата не търпи това нещо, а трябва да се произвежда толкова, колкото се консумира. Тогава аз прилагам в математиката това нещо така: най-късото разстояние между

две точки е правата линия. Защо именно това е така? Казват: „Тъй е писано в математиката.“ Не, не е само така, защото тази права линия се обосновава на известен закон. По тази права линия действува една сила, която иска да спести време и пространство, и затова избира най-късото разстояние. И тъй, когато искаме да спестим пространство и време, трябва да изберем правата линия. Правата линия е законът за спестяване пространството и времето, в което живеем, а от там да спестим енергия. Ако изберем по-дълга линия, ще употребим повече време, повече пространство, а оттам ще изразходваме и повече енергия. На мнозина съм казвал да спестяват енергия, а да изразходват време, но най-разумен живот е да можеш да изразходваш еднакво и време, и пространство, и енергия. А между робството и приятелството най-късото разстояние, което ги съединява, е правата линия. Вземе ли човек един околен път от робството към приятелството, той с хиляди години ще обикаля тези две точки. Следователно ние трябва да разрешим въпроса така: да изберем най-късото разстояние между рабството и приятелството и по него път да се движим, а той ще бъде правата линия.

Сега във всинца ви има набрана от хиляди години една енергия на внушение, която се намира в торпедно състояние. Тя се намира в нашето битие, неорганизирана е и затова трябва да се превърне. Тази енергия може да се превърне само тогава, когато ние станем приятели и научим онези велики закони, които работят в приятелството. Например вземете закона на любовта. Съвременните хора мислят, че са научили закона на любовта, но те се намират едва в началото на тази велика любов. Онази мома, която намисли да се жени, най-първо си създава идеала, заживява с него, започва да се гизди, да се пудри и всеки ден се оглежда в огледалото, вижда себе си, а едновременно и своя идеал, става от ден на ден по-хубава, докато най-после се ожени. Оженва се, тази илюзия изчезва. Явяват се децата, те не разбират нейната философия и те започват отново своя живот от а, б. Майката възлага всичките си надежди на тях и си казва: „Те поне ще разберат моята философия“, но те порастват и като майка си пак пред огледалото.

Хиляди години хората стоят пред огледалото и казват: „Синът и дъщеря ми ще научат това изкуство как да се живее.“ Най-после се счупва огледалото. Не женете синовете си и дъщерите си по тоя начин, но ги научете как да бъдат приятели, а не раби. Майката учи дъщеря си да се облича хубаво, да се гизди с модерни шапчици, да се докарва с нови

обуща, а най-същественото в живота не ѝ дава. Като се ожени дъщеря ѝ, а тя е нещастна, майката се чуди защо е нещастна дъщеря ѝ. Че защо се чудиш? Ти сама не си научила изкуството на приятелството. Онзи господин, който иде за дъщерята ти, е като онзи джамбазин, който иска да си купи една крава. Дойде той, показват му кравата, попипне я по гърба, разгледа я оттук-оттам, дава 5 горе, 5 долу, и най-после купува кравата. Всички се радват, че продали кравата. Утре вашата крава ще бъде издоена и ще търсят друга крава, с която да я сменят. Така е и с вашите дъщери.

Дойде един господин, който иска да се жени за вашата дъщеря, взима я, но още утре ще я продаде. Не минават и 5 години, от вашата дъщеря нищо не е останало. Не прилича тя вече на онази красива Ганка, месцето ѝ изчезнало, прегърбила се, зъбите ѝ изпаднали. Това е факт, който мога да ви докажа. Казвам: Опипана е вашата Ганка. Казвате:"Да ѝ проповядваме учението на спасението, да се спаси тя и домът ѝ." Но как? – „Да ходят на църква, да се молят на Бога." – Ами вие като стоите от хиляди години в църква, намерихте ли нещо в нея? Църквата е най-разумното, най-идеалното общество, в което, като влезеш, трябва да излезеш необикновен. Тя не е здание, направено от камъни. Да се разберем в това нещо. Често ме питат: „Ти ходиш ли в църква?" – Не ходя. – „Значи не си християнин?" – Не съм. Аз не съм от онези християни на камъните, не вярвам в никакви камъни. Ще кажат: „Ето един извеян човек." Е, хубаво, вие, най-разумните, най-духовните хора, покажете ми вашата култура, аз съм готов да я приема и да се откажа от своята. Но ако моята извеяност стои по-горе от вашия разум, аз не се отказвам от нея. Павел казва: „Безумното в Бога стои по-високо от разумното в човеците." Аз бих предпочел да се свържа с безумното в Бога, отколкото с философията на човеците.

Не си правя илюзии, но искам да ви кажа, да знаете, че трябва да проверявате всички знания, които имате. Ще кажете: „Труден въпрос." Най-лесният въпрос е да провериш – ще теглиш права линия от рабството към приятелството. Това учение не е за прости хора, не е за раби, нито е за слуги, то е за хора герои, които искат да бъдат приятели на Бога, които искат да работят, да обичат, да любят. Казвате:"А, приятели на Господа!" Да, всички можем да бъдем приятели на Господа. Авраам беше приятел на Господа, затова всички го почитат; няма друг да се поменава в Библията тъй, както Авраама. Само Авраам е бил приятел на Господа. Сегашните верующи ще кажат: „Това се отнася само до Авраама, само той може да бъде приятел на Господа, той прави изключение." Защо беше Авраам

приятел на Господа? – Когато му се каза да принесе сина си в жертва на Бога, той не се подвоуми и отиде да го принесе. Ще кажете: „Това е едно глупаво положение.“ В този случай да принесеш сина си в жертва, значи да отидеш да посееш семето в земята. И тъй, в земята се сее семе човешко. Павел казва: „Сее се семе човешко и възкръсва семе духовно, сее се тяло човешко и възкръсва тяло духовно.“ Значи ти трябва да се жертвуваш, да дадеш всичко, което имаш, за Бога. Вие ще ми възразите: „С тези жертви дойдохме до този хал.“ Жената казва: „Какво не съм жертвувала за своя мъж!“ Без жертва на този свят не може. Това, което вие давате, то е от страх и не може да се нарече жертва. Само приятелят може да принесе жертва. Някой казва: „Аз принасям жертва.“ – Раб ли си? – „Да.“ – Нищо не принасяш, никаква жертва не си принесъл. Само приятелят може да принесе жертва и тази жертва е разумна. – „Как да принесем жертва?“ – Щом питаш, ти не си приятел. Първото нещо, което е необходимо за нас, е човек да се освободи от онези рабски чувства, които го вълнуват. Вие седите и мислите дали Господ ни е простил, дали сме престъпили Неговите закони. Това е положение на раб, който стои и мисли дали господарят ще му заплати и колко. Не, приятелят никога не може да се съмнява в своя приятел. Дума, дадена от приятел, тя е дума, която почива на това вечно основание отгоре. Сега ще ви приведа един разказ от древността, за да направя мисълта си по-ясна и да направя едно променение в тази философска мисъл. В едно древно царство живял един млад цар, който бил момък и бил известен из пялото царство, дори и вън от него, със своите забележителни произведения, пишел отлично и всички говорели за него, за неговия талант, какво ново написал той и т.н. В същото царство живяла дъщерята на един беден селянин, която се отличавала със своите добродетели. Младият цар като решил да се жени, намислил да вземе за жена тази бедна селянка, която била прочута със своите добродетели. Един ден той решил да я посети, затова натоварил камилите си със скъпоценни работи, най-хубави облекла, подаръци, различни скъпоценни камъни, масла и други неща и се надявал, че тя на драго сърце ще се съгласи на неговото предложение да я направи царица, да се ползува от такива привилегии. Той мислел, че това е една благодат за нея, затова се явява направо при нея, без всякакви сватове. Момата му казала: „Аз не мога да се оженя за Вас, дрехите, които ми носите, не могат да се сравнят с тези, които моята душа носи; скъпоценните камъни, които носите, не могат да се сравнят с тези, които аз имам на главата си от

своите добродетели. Аз не мога да бъда царица на твоето царство, затова си търси по-благородна и по-добра от мене.“

Ще кажете: „Колко глупава била тази мома, щеше да има автомобили, всичко щеше да има.“ Този селянин, този земеделец имал една философска, Божествена мисъл за себе си и я предал на дъщеря си. Царският син се връща при баща си обезсърчен и казва, че не иска да се жени за никоя друга, щом тази мома му отказала. Бащата се зачудил как могла тази бедна селянка да откаже на царя. Синът започнал да остарява, а бащата се чуди какво да направи с него. Повикал своя велик жрец и му казва да намери един среден път, по който да склони селянката да вземе сина му. Жрецът казал: „Аз ще се моля Богу, да видя какво ще ми каже Той.“ Започнал да чете молитви жрецът, но чуло му се следното: „Като дойдеш втори път при Мене да се молиш, да дойдеш със запалено кандило.“ Жрецът казва: „Да, но моето масло се свърши, раздадох го на хората.“ – „Защото искаше да спечелиш, ти го продаде, но иди сега при онази бедна мома, да вземеш от нейното масло.“ Той отива при бедната мома, да иска от нейното масло, но тя му казва: „На такива жреци, които обичат да раздават своето масло, аз не давам. Моето масло е само за моите поданици, които живеят в мене. Ако ти дойдеш, да живееш в моето царство, ще ти дам, но аз не дохождам във вашето царство.“ Жрецът се връща при царя и му казва: „Бедната мома не иска да дойде при нас, а вика ние да отидем при нея.“ И днес всички хора се молят Господ да дойде в царството им. Господ няма да дойде във вашето царство и от Своето масло няма да ви даде. Може да се съберете всички правоверни, но от Своето масло няма да ви даде. Той казва: „Първото масло, което ви дадох, вие продадохте за кокошки, за дрехи, затова повече масло няма да ви дам.“ Вследствие липсата на това живо масло в хората се разпространява болестта неврастения.

И тъй, ние трябва да се върнем, но не приятел да дойде при раб и раб да стане, а приятелят да отиде при приятеля и приятел да стане. Нас искат да ни върнат към старите вярвания, но това не може да стане. Може ли човек да се върне към своите стари вярвания, които е имал в своите първи години на детинството си, например в първата, петата и десетата си година? Това не е в реда на нещата, ние не можем да се върнем назад, а трябва да вървим напред в своята еволюция. Често съм ви казвал, че трябва да съединим нашия ум и сърце ведно. Но как? Умът е нещо невидимо, сърцето – също. Онова чувство у нас, което говори за любов, е нещо

невидимо. Ти казваш: „Обичам някого.“ Можеш ли да демонстрираш това чувство? Някои казват, че то не може да се докаже. Не, това чувство може да се докаже. Когато мома залюби някого, лицето ѝ става розово, а розовият цвят показва, че любовта е започнала да работи. Когато дойде онази егоистична любов, цветът започва да се изменя, става по-тъмен, по-вишнев. Любовта в своите вибрации, и тя се изменя. Казвате: „Покажете ми какво нещо е любов!“ Това, което се показва, то не е реално, а реалното в любовта се усеща. Това, което се вижда, не е реално, а което се мисли, е реално. Ако ти попипаш моята ръка и усетиш една топлина и мекота, животът не се състои в тази топлина и мекота. Топлината и мекотата са само условия, в които се проявява вътрешният живот. Ако аз се кача на една кола, в нея не е моят живот, но тя е само едно условие. Казвате: „Той мисли как се върти колата.“ Да, но между въртенето на колата и моя живот има голяма разлика. Христос казва: „Всичко, което чух от Отца Си, казах ви го.“ Защо? – „Защото сте Мои приятели.“ Ако вие нагласите вашите чувства, вашия ум, това приятелство ще може да се изяви. Аз вземам думата „приятелство“ в много широк смисъл. Чувството приятелство от чисто френологическо гледище има свой център, дето се проявява. То си има белег на устните, на челото. Лесно може да се познае кой е приятел. Доведете ми някой човек, когото никога не съм видял, ще ви кажа дали е развито у него чувството на приятелство или не. Това не са отвлечени разсъждения, но в природата всяко чувство се изявява. Ние, съвременните хора, сме една написана книга, научете се да я четете. Тази мома, която се оглежда всеки ден в огледалото, много добре прави, защото в огледалото може да се чете, то е една рефлексия.

При първото четене ще видиш дали твоят нос е дълъг или къс, сплеснат или широк. Ако носът ти е къс, това е една десетична или проста дроб, т.е. част от цялата единица. Затова навсякъде при дробта тури толкова единици, тъй че знаменателят да бъде равен с числителя. Ако ти си приятел, носът ти трябва да съставлява известна математическа величина. Ако носът ти има дължина 2 см, никакъв приятел не можеш да станеш, а ще бъдеш само раб. Знаете ли какъв нос е този, който е дълъг само 2 см? Вижте колко е голям носът у животните? Ще кажете: „Може и без нос.“ Човек, който започва да мисли за приятелство, носът му става по-голям и симетричен, защото приятелството е основано на закона на разбирането, познаването и мъдростта. Приятелят преди всичко трябва да бъде умен, мъдър и пълен с любов. Под думата „любов“ не разбирам само

Божествената, а любов, която обхваща всичко.

Тъй че ако вашият нос е сплеснат и има широчина долу само един сантиметър, никакъв приятел не можеш да станеш. Аз не говоря за вашите носове, а говоря за тези изопачени форми, които са израз на вътрешното. Когато на някои човек носът му е сплеснат, това показва, че и сърцето у него е сплеснато и той не може да обича. Дългият нос подразбира известни математически съотношения. Човек е една математическа формула, той е направен само от числа; когато приведем тези числа в букви, ще разберем смисъла на живота, ще разберем как трябва да се живее и какво е написала природата. Дългият нос показва, че природата е надарила човека с голям ум, а широчината на носа показва разширението на сърцето. И тъй, умът се движи по права линия, а сърцето в широчина. Да допуснем, че имаме две точки, едната от които е робството, а другата – приятелството, то тази от робството ще започне да се движи към приятелството, ще стигне до него и ще спре. Тя не може да се мръдне нито 1/100 милионна част нагоре от приятелството, а там ще спре. В природата всички тези точки се поляризират напред-назад, напред-назад, докато се образува плоскост, и дойде сърцето. Значи любовта достига до своите крайни предели и там се спира. След това се образува едно движение по права линия нагоре. Тази трета линия образува куба, т.е. може да се уподоби на числото 4.

Представете си, че всичко това се движи, какво подразбирате от него? Най-първото нещо, което ни предстои в живота, е да намерим тези две основни точки, с които любовта може да се прояви в плоскостта на двата свята. Ние живеем само в две измерения, а не в третото. Качете се горе на Витоша, погледнете от там, ще видите една плоскост, от която всички философи ще ви се видят много дребнави. Значи съвременните хора живеят в две измерения, а любовта иска широчина. А какво нещо е дълбочината? – Тя е истината. Следователно от първото движение на рабството към приятелството се образува плоскост и любовта се проявява. После идва движението на куба, проявяването на истината. Това означава, че истината прониква във всички плоскости на куба и дава смисъл на любовта. Любовта не е преходна, тя е интензивна; тя може да бъде постоянна само тогава, когато истината почне да действува. Сега ще се запитате: „Защо съм раб и слуга?“ – Защо ли? Радвай се, че си рабиня или раб и като такъв имаш първата точка. Започни да изучаваш геометрията. Питате: „Накъде и как ще тегля първата линия от рабството към

приятелството?“ Вижте онази мома, като се яви нейният възлюблен в ума ѝ, тя вече нищо друго не търси, а постоянно се оглежда в огледалото: какъв е носът ѝ, веждите ѝ, очите ѝ, устата, каква е горната и долната устна и си казва: „Днес съм по-хубава от вчера.“ Утре пак се оглежда и си казва: „А, сега вече ще ме хареса.“ – Разбира се.

Кой е онзи художник, който, като нарисува една хубава картина, да не я хареса? Казват: „Разхубавяла се тази мома.“ – Разбира се. Като започне да тъче от едната точка до другата, разхубавява се. Това е едно движение, което показва смисъла на живота. Вие си казвате: „Това нещо е много отвлечено, не може да се схване.“ Не, тези работи, които засягам, не са отвлечени, те са най-лесното нещо, което може да разберете, а вие се мъчите с много по-трудни работи. За мене например ми се вижда много по-трудна работа кълцането на лук, правене кюфтета, отколкото да намериш правата линия между две точки. Като кълцаш лук, очите ти започват да сълзят, да плачат. Защо? Вътре твоят дух ти казва: „Дъще, ти кълцаш лук, но знаеш ли колко страдания причиняваш, като учиш това изкуство?“ Това кълцане на лука показва, че сме жестоки, жестоки хора. Няма защо да кълцаш лука, опечи го цял. Казват за някого: „Лук кълца човекът, месо си кълца.“ Казвам: За човека, който кълца лук или месо, имам особено мнение. Не осъждам вашия живот, но казвам, че това са символи, които трябва да изправим. Почнеш да чукаш пипер, пак плачеш. Защо? – Пиперът казва: „Не ме кълцай!“ Да, но яденето трябва да бъде почервеничко. Всички, които ме слушате, всички, които изучавате тази дълбока наука, си казвате: „Какво да правим сега, като си отидем вкъщи?“ Ако не се освободим от този страх, който имаме, няма да научите това учение. Говоря на едного по този въпрос, а той ми отговаря: „Добре, но парички, парички трябват за този живот.“ И всички хора казват: „Пари, пари трябват!“ Е, добре, колко върви днес наполеонът? Никога в света не е имало толкова много пари, толкова много злато, както сега. Но не са парите, които правят хората щастливи. Исаия казва: „Елате си вземете при мен без пари.“ Казвате: „Може ли без пари?“ Когато обичаш някого, той дохожда при тебе и ти му даваш една-две-три и повече крини жито без пари, даваш му дори и цял хамбар. Защо си тъй щедър към него? – Защото ти е приятел. Казвате: „Каква ще бъде бъдещата разменна монета?“ – Отговаряме: „Приятелството.“ Когато основем живота си на приятелството, приятелите ще бъдат разменната монета. Казвате: „Кога ще се обърне цялото общество?“ Наблюдавайте по какъв закон започва онзи

малък жълъд, който си поставил в земята. Той не израства наведнъж, а започва най-напред да пуща коренчета в земята, надолу и настрани, поляризира се и след 100–200–300 до 500 години израства един голям дъб. Със същия закон трябва да започнем и ние, а условия за това има. Вие казвате: „Като се развие съвременното общество, и ние ще научим този закон.“ Защо ви е съвременното общество? Всички хора си имат своите надежди, не ги осъждам за това, но казвам, че както съвременното общество, така и отделният човек имат нужда от учители, които да ги научат на законите на природата. Например на физическото поле не можем без храна, без къщи, т.е. без тяло. В това здраво тяло трябва да имаме здрав мозък, здрави чувства, здрави очи, нос, уста и уши, всички тези неща трябва да се отворят. Казвате: „На този не трябва да се дава толкова много.“ – Не. Защо на един е дадено повече, а на друг по-малко? – На всеки човек трябва да се даде толкова, колкото му е необходимо, иначе може да настане изобилие на пазара, а вследствие на това в живота ще настъпи крах. Така и днес, като се напълни светът с топове и гранати, казаха си хората: „Какво да ги правим?“ – „Ще направим една война, за да се използуват.“ И наистина обяви се война и се туриха в действие тези гранати и топове. Тези гранати и топове бяха производство на човешкия гений, на рабството. Казвам: Не ви трябва да произвеждате това. Днес майките седят и си казват: „Какво ще бъде нашето положение в бъдеще?“ – Ако вървите според законите на природата, ако възприемете това чувство на любов в себе си и му дадете ход, вашият живот ще се измени съвършено.

Съвременната наука е показала какво влияние има внушението. Ако някой ви хипнотизира, ограничи всичките ви способности, а оставя да се прояви у вас само едно чувство, вие ще се намерите в един магнетичен сън. Ако този хипнотизатор начертае с тебешир пред вас една права линия и ви каже: „Ти не можеш да минеш през нея“, вие наистина ще се спрете пред линията и ще кажете: „Тук пред мене има едно препятствие, което не мога да го мина.“ И всички препятствия, които имате сега, аз ги виждам като една тебеширена линия у онзи зъл дух, който иска да ви пречи, ви казва: „Ти не можеш да минеш тази линия и ще вървиш тъй, както са вървели твоят баща, майка, сестри и братя от миналото.“ Ще му отговориш: „Не, аз вярвам в приятелството.“ Затова аз казвам, че човек за човека не е вълк, а приятел и брат. Турете думата „приятел“ в ума си, да оживее. Тази дума на английски, френски и другите езици е различна, но

всяка една дума има своите вибрации, които те образуват. Следователно в окултен смисъл, в духовен смисъл вибрациите на една и съща дума от различните езици могат да се приведат към един и същ знаменател. Думата „приятелство“ във всичките езици има едно и също значение. Тя съдържа две качества, а именно, трябва да се разбираш със своя приятел и да се обичате двамата взаимно. Като се разбирате и обичате, еднакво трябва да сте готови да се жертвувате един за друг. Нямате ли тези качества, вие не можете да бъдете приятели.

И тъй, Христос казва: „Всичко, което чух от Отца Си, явих ви го.“ Ще кажете: „Този Отец е Отец само на Христа, но не и наш.“ Тъй говорят само слугите и рабите. Ами онази млада мома, като се ожени и отиде като снаха при своя възлюблен, не казва ли „татко“ на своя свекър? Защо тя нарича свекъра си татко? Тя казва на момъка: „Твоят баща ще бъде мой баща и твоята майка – моя майка.“ Това е законът на приятелството. Вие отидете при Христа и казвате: „Аз на Вашия Баща не мога да казвам „татко“, както Вие.“ Ами по-голямо омерзение от това може ли да има. И това ние считаме за благочестие! Че ако ти не кажеш на свекъра си „татко,“ синът ще се докачи. Не, твоят баща ще бъде и мой баща. Такъв е законът и затова, като дойдете до Христа, трябва да мислите, че Неговият Баща е ваш Баща и че светът, в който Той живее, е и ваш свят. Сега остава още и следният въпрос: „Кой ще оправи този свят и как ще се оправи?“

Не мислете за оправянето на този свят. Смешно ми е, когато чувам, че някому са овехтели гащите и се чуди как да ги поправи. Казвам: Хвърлете тези стари гащи и облечете нови. Ако искаш да поправиш старите, това е кърпеж. Казвате: „Да разформираме сегашното общество.“ Не, хвърлете сегашните му гащи, те пропадат вече и направете нови. Смешно е, ако се мисли, че тези гащи от 8000 години не са пропаднали. Хвърлете ги и направете нови, широки, за да се ходи свободно. Казвате: „Това учение не е за нас, да станат жените ни свободни, та да им се отворят очите. „Верни са нашите поговорки, че „Слепият кога прогледне, по-далеч вижда“, „На бедния натискай главата, за да не вижда.“ – „Приятелството не е за нас, в света трябва да има слуги.“ Да, но по-добър слуга от приятеля ти в този свят няма. Онзи, който може да ти услужи доброволно и с любов, по-добър слуга от него няма. Приятелството е най-доброто слугуване. Разсъждавайте върху думите „рабство“ и „приятелство“. Аз няма да завърша предмета си, ще оставя вие да го завършите, аз само ви хвърлих една мисъл, от която никога не ще можете да се избавите. Земята може да

се обърне с главата надолу, но от тази мисъл няма да се избавите, тя ще ви раздруса тъй силно, че съдраните ви гащи ще изчезнат, замръзналият лед в езерата ви ще се стопи. Може да турите скоби, но всичко това ще изчезне, нищо няма да задържи леда от стопяване. Казвате: „Какъв ще бъде бъдещият свят?“ Казвам: Разменната монета на бъдещата култура ще бъде приятелството, основано на онези велики принципи на човечеството да бъде мъдро и любещо. Имате ли тези два принципа, ще имате възможност да разсъждавате върху тези въпроси, да се придвижите нагоре в третото измерение. Геометриците знаят това измерение, но вие не го знаете, не можете да се движите в него. След това ще дойдете до четвъртото измерение. Вие сте се хванали вече за това хоро. Знаете, че мома, като се хване един път на хорото, отива вече, дома не се връща и майка ѝ трябва да ѝ каже „сбогом“. Майката казва: „Моята дъщеря едно време ме слушаше, но сега започна да се конти, ходи на хоро, пуснах ѝ края.“ Казвам: Нека, нека всички моми и момци играят на това хоро, нека гайдарджията свири, но да има приятелство. Хоро трябва сега в света и колкото е по-голямо, толкова по-добре. Всички на хорото: млади и стари, учители и ученици, свещеници и владици, проповедници, учени и мъдреци, всички да заиграят по закона на мъдростта и любовта, тях да поставят в живота, за да образуват нови форми. Казвате: „Попове и владици е срамота да играят.“ А да вземат пари не е ли срамота? Аз като поп бих предпочел хоро да играя, отколкото пари да получавам. Под „поп“ подразбирам баща, той трябва да работи даром, за да дава пример на децата си. Като казвам „владици и попове“, аз разбирам майки и бащи. Те са владиците и владичиците, на които аз вярвам, те са патриарсите, които Господ е опопил. Следователно тези майки и бащи трябва да служат даром, да вдъхнат любов в своите синове и дъщери и да турят основа на бъдещото общество.

И Христос казва: „Всяко дърво по своите плодове ще се познае.“

Беседа, държана на 25 април 1920 г., неделя, София

ПО ПРЕДАНИЕ

После питат Го фарисеите и книжниците: „Защо твоите ученици не ходят по преданието на старите, но с немити ръце ядат хляб?“ (Марка 7:5)

„Защо твоите ученици не ходят по преданието?“ Ето един въпрос, на който отговарям: Преданието е неписано учение, което изнася нрави и обичаи. Някога преданията почиват на известни закони, а някога са вън от тях. Според някои, преданията са свещени. Има човешки свещени глупости и престъпления, но те не могат да изменят онези свещени закони, които лежат в основата на човешкия дух и човешката душа.

– Защо греши човек?

– Защото понякога душата и духът му се проявяват неправилно. Виждали ли сте, как някоя тиква пролазя между прътите на един плет и там цъфти, връзва, в резултат на което се деформира – някъде е притисната. – Коя е причината за това? – Много просто: като не разбира законите, тя се провира между двата прътa, без да вземе пред вид мястото, с което разполага. Като върже, плодът няма условия да се развива свободно, поради което се притиснал някъде. Ученият ще създаде цяла теория за обезформяването на тиквата, всъщност, няма нищо особено в това. Когато градинарят правел плета, той нямал нищо пред вид. Той искал да запази градината си от прасетата, т.е. от всички външни нашествия, които пречат на неговите интереси.

Злото се заключава в това, че всички хора живеят все по предания. Вълкът живее по предание и, ако синът му наруши това предание, баща му ще го запита: „Синко, кой ти даде право да нарушаваш свещените правила на своите предци?“ Ако малкото паяче се откаже да тъче своята мрежа като баща си, последният ще го запита: „Синко, кой ти даде право да нарушаваш свещените правила на своите предци?“

И съвременните хора, които минават за културни и религиозни, казват, че не може да се живее без религия и без предания. Според мене, това с само една трета от истината. Как могат животните без религия, без предания и без черкви? Не е важно, дали човек може без религия; важно е, дали той може без храна, без вода, без въздух и без светлина. Човек не може да съществува без хляб, без вода, въздух и светлина. Това е закон. Да

се казва, че човек не може без религия, това е предание. Следователно, човек трябва да бъде не само религиозен, но и духовен; не само духовен, но и Божествен. Без религия може, защото религията е предание.

Христос отговаря на книжниците н фарисеите: „Този народ с устните си ме почита, а сърцето му е далеч от мене." Божественото учение казва, че ние трябва да се простим, да се откажем от всички грехове и престъпления, да напуснем свещените предания. И в науката има свещени предания, ред хипотези и теории за създаването на света. Правени са опити, изследвания, изчисления, но те са далеч от абсолютната истина.

Ето, и аз ще ви кажа едно свещено предание: Човек е длъжен да пости поне един ден през месеца, да даде почивка на стомаха си. Значи, той е длъжен да прекара в пост поне 12 деня през годината. От времето на Христа досега са минали две хиляди години. Всяка година по 12 деня пост, значи, всичко 24 хиляди дни пост. Те правят 65 години. Това е дълг, който хората трябва ла изплатят. За да изплати този дълг, човек трябва да пости пет дни и месена. Знаете ли, колко струва този дълг на природата? Той се равнява на 24 билиона лева. За да се изплати тази сума човек трябва да плаща средно по пет лева на ден. В моретата има около десет милиона тона злато. За изплащане на този дълг са потребни шест милиона тона злато. За пренасяне на златото са нужни шест хиляди вагона, които ще изминават шест хиляди километра в час.

Това е моето изчисление за дълга, който трябва да платите за 12 деня пост през годините, от времето на Христа до днес. И като ме питате, защо страдате, казвам: Всички хора страдат за 12 деня пост годишно, с което са нарушили свещения закон на преданието. Човек трябва да яде по три пъти на. ден. – Не е вярно. Воденицата, която мели брашно, трябва поне един ден в месеца да прекрати работата си, за да поднови камъка. На същото основание и човешкият стомах трябва поне един ден в месеца да си почине, за да продължи работата си добре. Това, което ви казвам, не е доказано научно, според официалната наука; това са мои научни изследвания и изчисления. Това е едно свещено предание.

Като се питаш, защо страдаш, знай, че страданията ти са резултат на неспазване на 12 дневния годишен пост. Когато камъкът на твоя стомах се развали, трябва да си купиш нов камък, но на земята мъчно се купува нов камък. За да си купиш такъв камък, трябва да напуснеш земята. Това е дълга разходка, за която са нужни около 45-50 години. Това наричат хората отиване до небето и връщане на земята. Така го наричам и аз. Обаче,

източните народи го наричат „прераждане“.

– *Защо умира човек?*

– Защото се е развалил камъкът му. Той отива да си купи нов. За обикновените хора срокът за купуване на нов камък е най-малко 50 години, а за великите напреднали хора - е 2000–2500 години.

Запитаха Христа: „Защо Твоите ученици престъпват преданието на старите?“ И сегашните хора задават същия въпрос. Чудни са хората! Майки и бащи, кажете ми, дали вашите синове и дъщери в детинството си не са престъпвали някои свещени предания? Кое дете не е престъпвало преданията на старите? Защо децата престъпват преданията? Ще кажете, че са малки, нямат още съзнание за това, което нравят. Не само защото са деца. Има и други причини, които сега не искам да изнасям. Аз зная, как децата престъпват преданията, когато ви дойдат гости. Като види това, майката бързо изнася детето навън. Има ли човек в света, който да не е престъпил старите предания? Време е вече да се освободим от лъжливото учение, че трябва да живеем по предания.

Казвате: Човек се ражда и умира. Това е старо предание, което не отговаря на истината. Питат: Защо трябва човек да се ражда и умира? Ако под „раждане“ разбирате, че умирате за другия свят, а се раждате на земята, това има смисъл; и ако под „смърт“ разбирате заминаване от един свят в друг, дето се, раждате, и това има смисъл. Да мислиш, че със смъртта става прекратяване на земния живот, за да влезе човек в нова форма, това е свещено предание. Според това предание, хората приемат съществуването на другия свят. Обаче, има и друго предание, според което се отрича съществуването на другия свят.

„Защо Твоите ученици ядат с немити ръце?“ – Защо човек трябва да мие ръцете си? – За да не се заразява. Какво ще кажете за съдията, който понякога осъжда невинни хора? С чисти ръце ли съди той? Когато говориш неверни думи за някого, изми ли ръцете си? Когато мислиш криво, изми ли ума си? Когато чувстваш неправилно, изми ли сърцето си? Ето защо, когато измиваме ръцете си, трябва да измиваме и устата, и ума, и сърцето си – всички удове. Ако измиваме само ръцете си, а умът и сърцето ни остават нечисти, това е свещено предание, чрез което маскирате престъпленията си. Извършиш едно престъпление и веднага измиваш кръвта около себе си. След това казваш: Чист съм. – Има ли нужда след това да миеш ръцете си? Като контраст на старото предание, Христос казва: „Моите ученици ядат с немити ръце“.

Ето защо, когато човек извърши престъпление, трябва да остане с немити ръце, да знаят Бог, хората и той сам, че е направил престъпление. Днес, като направи престъпление, човек се напръска с парфюм, за да прикрие престъплението си. Това е културата на лъжата. Това, което говоря днес, се отнася до християните. Онези, които не са християни, са свободни. Те минават за праведни, никакъв закон не ги засяга.

„Защо Твоите ученици нарушават старите предания?“ – Защо и вие нарушавате Божия закон? – Кой е Божият закон? – Да мислиш, да чувстваш и да действаш право. Според мене, много от европейските народи не са културни, защото прилагат своята негативна воля. Това е волята на свещените предания. Положителната воля действа в човека само тогава, когато прави добро. Ако носиш омраза в сърцето си, а работиш върху възпитание на волята си, тури преграда на своите нечисти мисли и чувства. Волята на онзи, който не прави добро, е като на животните. Когато хваща жертвата си, и лъвът има воля, но тя е животинска, не е разумна. С такава воля светът не може да се поправи.

Много фарисеи и садукеи, както и сегашните философи, са разисквали върху въпроса, как да оправят света. Светът ще се оправи, само когато попадне под влиянието на великия Божи закон. Той действа еднакво, както върху индивида, така и върху семейството и обществото. Дето има предания, той не работи, Там той е толкова верен, колко и моите изчисления, според които определих на християните едни дълг от 24 билиона лева. Това е хипотеза, не е научно доказана теория.

Има научни изчисления, които, според мене, не са абсолютно точни. Например, един учен е изчислил броя на трептенията на червената светлина. Според него, те са 428 билиона трептения, а според мене – 429 билиона. Кой ще оспори моето изчисление? Същият учен казва, че портокалената светлина има 602 билиона трептения; аз казвам, че са 506 билиона трептения. Кой ще оспори това изчисление? Колкото и да поддържате едни или други изчисления, всички са с приблизителна точност, не са абсолютни. Трябва да дойде една комисия отвън, да се произнесе, кой от двамата е по-прав. Как ще реши тя въпроса? Изчислено е също, че трептенията на червената светлина, в един квадратен сантиметър, образуват около 70 хиляди вълни, портокалената светлина – около 69,720 вълни и т.н. Тези изчисления могат да се оспорват. Това са все хипотези. И аз мога да изляза с ред изчисления, малко или много противоречиви, с тези на сегашните учени. Как ще ги опровергаят?

Съществува един неоспорим закон, който гласи: Всяка права мисъл, право чувство и право действие не произвеждат никакво раздвояване, не хвърлят никаква сянка в човешкия ум, в човешкото съзнание. Всеки може да провери този закон. Срещате един човек за пръв път и казвате, че ви прави добро впечатление. Говорите с него, и разговорът ви не причинява никакво съмнение във вас. Живеете с него десетина години и запазвате първото си впечатление за него.

– Какво показва това?

– Че мислите, чувствата и постъпките на този човек са прави. Значи, законът е верен. Обаче, ако още при първата среща с някого, в ума ви се появява противоречие и раздвояване, този човек е наполовина добър и наполовина лош. Ако по този закон започвате търговия, ще знаете – колкото сте внесли, толкова ще получите.

Вашите търговски сделки приличат на тази, която направил един турчин с турския бей. Той поискал от бея 500 лири на заем с условие, да му плати 100% лихва. Първия и втория месец платил лихвите, след което запитал бея: Доволен ли си от мене? – Дотук съм доволен, но кога ще платиш майката? Значи, турчинът платил само.половината от парите, а другата половина изял. Така постъпват мнозина: взимат пари под лихва 100%, обещават да си изплатят дълга, но като дойде до майката, премълчават. Сегашните хора страдат, защото са изяли майката. За да се платят агънцата, майката трябва да е на лице.

Казваш: Страдам. – Майката я няма. – Какво да правя? – Ще намериш нов кошер, ще вземеш нова царица, и пчелите отново ще забръмчат. Днес, майката – царицата – я няма. Под „царица“ разбираме Божествената мисъл, която е основа на всички мисли. Всичко се движи около нея.

– Какво отношение има това към нас?

– Знание ви е нужно, като основа на живота. Какво ще стане с вашия красив палат, ако основата му не е здрава? В скоро време той ще се събори. Каква полза от красивите блестящи камъни, щом основата му не е здрава? Предпочитам да живея в проста, но здрава колиба, отколкото в палат, който утре ще ме затрупа. Ще кажете, че светът е така създаден. Вашият свят е създаден, както моите изчисления и тия на учените, направени за броя на трептенията на светлината и на нейните вълни.

Питам: Мислили ли сте някога върху въпросите: Как е създаден светът, как е нареден вашият живот, отде идете и накъде отивате? Жалко е, човек да не познава майка си, баща си, братята и сестрите си. Аз правя

предположения, че този човек или отдавна е напуснал баща си и не знае, къде се намира, или се отдалечил много, или братята му са измрели, че останал самотен.

Казваш: Религиозен човек съм. – Така е, но съвременните хора гледат на религиозните като на такива, които се грижат, първо, за уреждане на своя живот, а после – за построяване на черкви, училища, болници. Наистина, яви ли се ново религиозно учение, то се наема, първо, да града черкви, да урежда службата им и др. Това става, докато се изопачат всички неща. Тогава, горко на онзи, който не ходи на черква. Че някого осъдили несправедливо и го турили в затвор, това е в реда на нещата. Учението не държи сметка за това. Такива са преданията на старите. Аз гледам на религията като форма на нещата, на духовния живот – като на съдържание, а на Божествения – като смисъл на нещата. Когато се говори за черква и за религия, разбирам форма на някое гърне.

Питам: Празно ли е гърнето, или има нещо в него? Кое е това гърне? – Човешката глава. Тя не е нищо друго, освен гърне, а мозъкът е смисълът на гърнето. Ако твоят мозък мисли правилно и може да постави ред и порядък навсякъде, това е истински човек.

Според едно предание, хората гледат на живота като на постоянна борба. В една евангелска песен се казва, че животът е постоянна борба[126]. Към това аз прибавям следното: Животът е непрестанно мъчение, непрестанен труд, непрестанна работа. В света се борят разни партии, разни борци, но това не е смисълът на живота. Животът не е борба. Той може да се развива и изявява, без да се борят хората.

И тъй, да се казва, че животът е борба, това е свещено предание. Ако за тази борба нарушаваме Божия закон, т.е. вътрешния закон, който гради в нас, ние сами се излагаме на страдания. От това страда и обществото, защото то се ползва от нас дотолкова, доколкото нашите гърнета – нашите глави са здрави, за да не влиза през тях въздух.

Първото условие за работа е, главата на човека да бъде здрава, да не се разваля мозъкът; второто условие – дробовете да бъдат здрави и третото условие – здрав стомах. Само онзи работи добре, който мисли, чувства и постъпва право. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос, защото и във вярата има предания. Ако твоята вяра ти помага да растеш и да се повдигаш и те свързва с добри хора по ум и сърце, тя е истинска.

Аз говоря за вярата, а не за религията, защото се срамувам да говоря за нея. Защо се срамувам? – Защото от осем хиляди години не съм срещнал

нито един човек, който да е издържал на своите религиозни убеждения. Срамувам се да кажа, че принадлежа към известна партия или даден народ. – Защо? – Защото няма партия, народ, които да са издържали своя изпит.

Питат някого: Какъв си по народност? – Българин. – Лесно се казва, че си българин. Това е надпис, турен над твоя дюкян. Но издържал ли си изпита като българин? Лесно се казва, че си българин, французин, или англичанин. Колкото и да е благороден един народ, нито един още не се е осъзнал като част от цялото човечество и да работи за общочовешките права.

„Защо Твоите ученици не служат на старите предания?“ Христос задава въпроса: Защо вие служите на вашите предания? И аз задавам същия въпрос. Нямам нищо против преданията, но ако се основават на Божествения закон. Ако, според закона на преданията, се раждат по-малко, а умират повече, има ли право той да съществува? Ако вашата търговска кантора губи повече, а печели по-малко, има ли смисъл да съществува тя? Тази кантора трябва да ликвидира.

„Защо Твоите ученици ядат с немити ръце?“ Защо фарисеите зададоха на Христа, именно, този въпрос? Защо не Го запитаха за очите на учениците Му? Може би, те трябваше да ядат и с мити очи? Това, че учениците на Христа ядат с немити ръце, показва, че живеят в грешен свят. Можеш ли да измиеш ръцете си от линиите, написани по тях? Линиите на ръцете никога не могат да се измият. Те показват, как си живял в миналото, как са живели твоите родители и прадеди. Те показват, как живееш сега. За невежия човек ръката може да се измие, но за учения – не може. И аз виждам човешката ръка немита. За да се измие, ръката трябва коренно да се преобрази, да започне човек да мисли, да чувства и да постъпва правилно. Не мислете, че човек може изведнъж да се измени. Достатъчно е да не греши. По този начин, той постепенно ще се върне към своето първично състояние на чистота.

Някой наследил пиянството от своите родители. Как ще се освободи от този порок? Силна воля е нужна за това. Има начини за освобождаване от пиянството. Един от тях е методът на Луи Куне[127] – лекуване с вода. Ако пияницата приложи този метод, значително ще си помогне. Чрез волята си човек може да се лекува и от своите вътрешни недъзи. С един замах човек не може да се освободи от старите свещени предания, които е придобил с течение на години. Не може да се откъсне главата на хидрата с

един замах[128]. Хиляди години са нужни за това. Не може с един замах да се очисти бялата раса. За да се очисти от своите недъзи, тя трябва коренно да се измени. Животът на индивида, на семейството, на обществото трябва да претърпят коренни преобразования. Не е лесно да се откажеш от едно старо предание.

– Защо трябва да се откажем от старите предания?

– Защото не са донесли щастие на човечеството. Положението на сегашните хора е като това на говедата, които колят.

– Какво трябва да се прави?

– Ако говедата могат да съсредоточат мисълта си към онзи, който ги коли и му предадат Божествената мисъл, той ще престане да коли. Като не са а състояние да работят с Божествената мисъл, хората казват: „Преклонената главичка остра сабя не сече.“ Преклонена главичка към доброто – разбирам, но не и към злото. Не трябва да давате място на лоши мисли в своя ум. Една лоша мисъл след време може да причини пакост, както на самия човек, така и на окръжаващите. Ще кажете, че това е философско твърдение. И така да е, това твърдение се основава на положителни данни.

Питате: Кога ще се оправи светът? – След хиляди години. Много време още хората ще вървят по старая път. Те постепенно ще се изяснят. Този процес е неизбежен, защото земята влиза и нова област. Всички стари форми ще се изменят. Новите форми ще разрушат старите. Хората няма да забележат, как ще израстват, как ще станат нови хора. Старите форми ще паднат, както канят есенните листа на дърветата. На мястото на старите хора ще дойдат нови, с нова мисъл.

„Защо Твоите ученици нарушават преданието на старите?“ – Моите ученици не пазят старите предания, защото имат за цел да възстановят Божествените закони между хората. И сегашните хора търсят начин да подобрят живота си, да си помогнат. Те очакват нов живот и казват: Спасението ще дойде от небето. Под „небе“ разбирам разумен живот. Значи, те очакват хората да станат разумни, да гледат на своите интереси като на общочовешки. Разумният живот може да съществува и на Земята, както на всички останали планети. Разумният човек живее при всички условия, а глупавият – само при известни условия.

Мнозина се намират в едно хипнотично състояние на съзнанието и казват: Светът ще се оправи след хиляди години. – И така да е, ти трябва да започнеш своята работа. Ако бубата, която се завива в пашкул, не

избере една точка, отдето да започне, тя никога няма да свърши своята работа. Ако сега не туриш здрава основа на своята къща, какво ще бъде положението ти след хиляда години? Не само един човек, но всички хора трябва да започнат да мислят правилно. Права мисъл е нужна на всички хора! Отдето и да иде тази мисъл, приемете я. – Работа се иска от вас. – Да, работа се иска от всички. Не само това, но човек трябва да бъде смел, готов да се отрече от старото. Понякога животните проявяват по-голяма смелост, по-голяма пожертвувателност от хората. В природата съществуват закони, които хората още не подозират. Като не познават тези закони, те гледат на много явления, като на капризи на природата.

Камий Фламарион[129] е описал различни явления, за които учените не дават никакво обяснение. Как ще обясните странните явления при електричеството? Лесно е да се каже „капризи на електричеството." Как ще си обясните следните явления? Един човек пътува с кон през една гора. Пада една електрическа топка върху него и изгаря всичките му дрехи и обувки, и той остава гол, но здрав, никак незасегнат от електричеството. Преди 50-60 години в грънчарницата на един майстор в Балчик пада гръм. Електричеството засегнало всички празни грънци, а пълните останали неповредени. Друга електрическа топка пада на едно поле и колкото животни среща на пътя си, разсича ги на две равни половини. На едно място пада гръм, задига една голяма стена и я поставя на сто метра разстояние от първото ѝ място. Понеже учените не могат да обяснят тези явления, наричат ги с общо име „капризи на електричеството."

Казвам: Каквото и да мислят учените за себе си, ще дойде ден да признаят, че още много има да учат. Съществуват закони в природата, за които учените още нищо не знаят. Един ден, когато се натъкнат на тези закони, те ще се видят в чудо. Едно време дипломатите и държавниците можеха да предвиждат, как ще се развиват събитията в политиката. Днес те не могат да предвидят, какви събития ще настъпят даже през седмицата. – Защо? – Защото условията на живота се изменят бързо. И те се намират пред изненади. Това ги прави фаталисти и казват: Става нещо особено! Иде нещо ново!

– Какво иде? Какво ще стане?

– Аз ще ви кажа, какво ще стане: гъсеницата ще пробие пашкула и, като пеперуда, ще хвръкне навън. Това ще го проверите, всички ще хвръкнете и ще излезете навън. Новите условия, новото време, което иде. ще застави всички хора да мислят и чувстват по нов начин.

Да отворим място за новото, за новите сили, които работят у нас.

– Отде ще дойдат тези сили?

– От природата, от всички хора. Трябва ли човек да бъде по-слаб от животното? Има змии, които, като ухапят човека, умъртвяват го – силна е тяхната отрова. Значи, змията е по-силна от човека. Някоя жена срещне един бивол и, само като я погледне, тя започва да бяга. После казват, че биволът бил глупаво животно. Как може да бъде глупав, щом те кара да бягаш? Биволът казва: Като не разбираш законите на природата, ще бягаш. Три часа преди да се развали времето, пчелите предчувстват това и бързат да се скрият в кошера си. Много учени не могат да предскажат точно, кога ще се развали времето.

Един ден видях в Борисовата градина, как дами от висшето общество, бягат с прилепнали до тялото рокли от дъжда, търсят подслон да се скрият. Пчелите щяха да предвидят разваляането на времето и нямаше да преживеят тази изненада. – Защо хората се изненадват? – Защото не познават законите на разумната природа. Казваш им, че времето ще се развали, а те отговарят: Може и да се оправи. Може да се оправи, но знаеш ли положително това? – Предполагам.

Сегашните хора живеят с предположения, И момата, която ще се жени, предполага, че мъжът й ще бъде добър, красив; свекървата и зълвата ще бъдат добри. Като се ожени, не излиза така. Тя казва: Дотегна ми животът. – Защо? – Защото градила живота си на предположения.

За да не изпадаш в разочарования, погледни ръката си и виж, какво е написано на нея; погледни главата и лицето си, да видиш какво е писано на тях. След това направи точни математически изчисления, да знаеш, с какъв капитал разполагаш. При това положение, няма да имаш никакви изненади, никакви разочарования.

Ако купиш едно гърне със съдържание по-долнокачествено, отколкото си очаквал, трябва ли да се разочароваш? Купуваш едно гърне масло, което минава за доброкачествено. Като се върнеш в къщи, виждаш, че си се излъгал. Отвън маслото е хубаво, прясно; като го разрежеш, виждаш, че вътре, вместо масло, е турена цяла зелка. Какво ще правиш? Ще се научиш да бъдеш внимателен. Друг път, като купуваш масло, ще проверяваш, цялата глава ли е масло, или вътре има зелка. Маслото струва 50 лв. килограма, а зелката е евтина. Нашите глави трябва да бъдат пълни с доброкачествени неща. Жалко е, че главите на много хора са празни, без никакво съдържание.

Възразявате: „Това са празни неща“. Ние имаме наука, правим научни изследвания, знаем, колко трептения имат седемте цвята на спектъра. След това ще цитирате, какво казал този или онзи автор. И ние знаем, какво са казали и писали тези автори. Техните писма приличат на рисунките на малките деца. Майката казва: Виж, каква хубава рисунка е нарисувал нашият Иванчо. Ще я запазя за спомен. – Това е обикновена дарба. Детето ти не носи заложби на велик художник.

Един баща, като чул от устата на детето си една умна дума, извикал от радост: „Моето дете ще бъде гениално!“ – Никакъв гений няма да стане. Геният има определени черти на лицето, определен череп, определено чело. Всеки човек се ражда с определена мисия, колкото тя да е малка, или голяма. Защо да не се радваш, ако детето ти бъде обикновен човек, но да изпълни мисията, която му е дадена? Малкото колелце в часовника изпълнява толкова важна работа, каквато и голямото. Малкият работник на държавата е толкова важен, колкото и министър председателят. Обесили един скромен, незначителен човек.

Казвам: Не трябваше да обесвате този човек, който, макар и малка частица от общия, голям механизъм, ще спре неговото движение. Но хората не знаят, че в бъдеще, убийството на един човек ще причини голямо зло на човечеството. Да убиеш майка си или баща си, това е непростително престъпление, но и до днес още се вършат такива престъпления. Хората са много затъпели!

Каква култура е сегашната? Осъдят някого на обесване, и след това викат свещеник да го причести! Свещеникът го утешава с думите: „Такава е Божията воля!“ – Не, не трябва да го причестяваш, но кажи: Аз не одобрявам убийствата. Бог е казал: „Не убивай!“ Аз не говоря за външните убийства, но за вътрешните. Не говоря за набралия цирей, но ако ме питат, може ли да се отреже здраво място, казвам: Нямате право! Всеки човек, в присъствието на когото се върши престъпление, трябва да го отхвърли от себе си, да не участва в него.

„Защо Твоите ученици нарушават преданието на старите?“ – Моите ученици не могат да ходят по пътя на старите свещени предания. Като развивам тази тема пред вас, свещениците, както и вие, които ме слушате, ще кажете, че това учение е опасно. – Не е опасно. Напротив, то ще ви спаси. Ако вървите още по стария път, ще потънете надолу. Вие вървите по лед, който се огъва и пука. Кажат ли ви да продължавате да ходите по него, мислят ви зло. Ледът, на който сте стъпили, се огъва и пука под

краката ви. Направите ли още две крачки напред, ще се намерите на дъното на езерото.

– На кое езеро?

– На езерото на свещените предания.

– Пътят през езерото е прав.

– Не е само този път прав. Сега се налага да обиколиш езерото и да минеш по друг път. Всички хора искат да се осигурят – честно или нечестно, не е важно – да се осигурят! Има друг закон за осигуряване. Ако вървиш по стария път, може да направиш много престъпления, без да те види някой, но след години ще те сполетят най-големи нещастия. Като знаете това, пресявайте свещените предания, в които живеете. Изпитвайте мислите и чувствата си. Туряйте настрана всяка мисъл и всяко чувство, които внасят раздвояване в ума и в сърцето.

Един ден отидох в Борисовата градина и седнах на една пейка. Близо до мене виждам един мравуняк. Една мравка ме полази. Хванах я с двата си пръста, тя се обърна, започна да ме хапе. – Защо ме хапеш? – Знаеш ли, че мога да те стисна между двата си пръста и да те изпратя, дето не си мислила. Тя отговаря: Боря се с два страшни великана – Това са двата ми пръста. Ти нямаш представа за човека, затова си позволяваш да хапеш. – Да, но ние имаме свои пътища и съобщения и, който си позволи да минава по тях, ще го хапем. – Никакви пътища и съобщения не ме плашат. Ако пъхна бастуна си във вашия мравуняк, ще ви пръсна на различни страни. Пуснах мравката на свобода и продължих своите размишления.

Казвам: И хората се намират в положението на мравките. Докато са силни и здрави, те мислят, че могат да правят, каквото желаят. Обаче, щом ги хванат двата пръста на Провидението, те започват да се гърчат, да хапят и казват: Два великана ни нападнаха. – Това са двата пръста на Провидението, които неизбежно ще дойдат.

Казвате: Ако не са тези два великана, по-добри хора от нас няма да се срещнат. – Днес Бог е стиснал българите между трите си пръста – сърбите, румънците и гърците. Казвате: Ако не бяха тези пръсти, лесно щяхме да се справим. Имаме си мравуняк, имаме закони. – Бог може да разбърка мравуняка ви, да измени вашите закови. Като дойде до европейските народи, Бог ги хваща с петте си пръста и ги пита: Готови ли сте да живеете братски помежду си? Ако не сте готови, и вашия мравуняк мога да разбъркам. Хората наричат това революция, а аз – разбъркване на

мравуняка. Достатъчно е да пъхна бастуна си в мравуняка, за да разпръсна мравките по всички страни на света. Има мравки, каквито са термитите, които внасят страх и трепет между хората. Те имат своя артилерия, кавалерия; опасни са термитите, всичко изяждат. От тях бягат н животните, и хората.

Сега хората очакват нещо ново. Едни очакват да се оправи светът по магически начин, а други очакват революция. Светът е оправен, няма защо сега да се оправя. Обаче, умните хора трябва да разсъждават правилно. Мислите ли, че ако мравунякът се разпръсне, няма да се премести другаде? Ако хората живеят братски помежду си, ще видят, че Божественият свят е оправен: има изобилно храна за всички; материал за съграждане на къщи също има за всички; за всички има добри условия за живот. Злото се заключава в това, че всеки иска светът да се оправи индивидуално за него, на него да е добре.

Един ден грънчарите се обърнали към един мъдрец с молба, да им изпрати сухо време. – Ще бъде според желанието ви – казал той. След това дошли при него земеделците с молба, да им изпрати дъжд. – Ще бъде според желанието ви. – Не, грънчарите и земеделците трябва да се споразумеят помежду си. Времето трябва да бъде и сухо, и дъждовно, т.е. и добро, и лошо. Каквито промени и да стават, те са на място. Не е лошо,че времето се променя, но всяка промяна трябва да се използва разумно. Каквито промени да стават в разумния живот, ние трябва да се подчиняваме.

Днес народите искат да се освободят от царизма. Добре е това, но в каквато партия да влизат, доброволно, или насилствено, тази партия пак има своя глава – цар. Може да го наричат водител, но той е цар на партията. – Какво, всъщност, правят хората? Отказват се от един порядък и, в края на краищата, установяват същия порядък. Това е в реда на нещата, но когато организираните общества почнат да се изтезават, това говори за анархия, за неразбиране принципите на разумния живот.

Който признава ума, той живее в ума; който признава сърцето, живее в сърцето; който признава волята, живее във волята; който признава душата, живее в душата; който признава духа, живее в духа. Основният принцип в живота на всички е да съзнаваме, че сме разумни същества и, докато спазваме законите на разумния живот, ще живеем добре; щом ги нарушим, ще дойдат лошите последствия.

– Кога идат лошите последствия?

– Когато живеем по старите предания; когато едни работят по-малко, за сметка на другите; когато всеки се стреми да забогатее, да се осигури.

Днес, при скъпия живот, всеки се нуждае от много пари. Може ли България да задоволи нуждите на всички хора? Въпросът не се отнася до парите. Важно е, може ли България да произведе толкова храна, че да задоволи всички? Ако хората се обичат и прилагат любовта, те ще разменят помежду си това, което имат в излишък. Обаче, при сегашните условия на живота, това е невъзможно.

Бъдещето ще реализира този идеал. За това са нужни най-малко 350 хиляди години. Тогава ще се създадат нови гърнета, т.е. нови мозъци, в които ще се влее новата мисъл. Тогава хората няма да се питат, коя религия е по-права, кой обществен строй е по-добър, кое управление е по-добро. Тогава те ще имат светъл, ясен ум, който ще бъде видим; тогава душата и духът на хората ще бъдат видими. Днес те не са видими, но след 350 хиляди години и умът, и сърцето, и душата, и духът ще бъдат видими, както се вижда слънцето. Запишете това в книгата на вашия живот, че един ден, когато бъдещето поколение разтваря тази книга, ще каже: Това е било предсказано в далечното минало. Който го е предсказал, думите му са истинни и верни.

Сегашните хора казват: Видимото ще си остане видимо, а невидимото - невидимо. Аз пък казвам: Като се срещнем след 350 хиляди години, вие ще виждате ума, сърцето, душата и духа ми, но и аз ще виждам вашите. Това е новото учение.

– След 350 хиляди години ли ще бъде това?

– Те са като 350 деня. Хиляда години са като една година. Светът ще претърпи големи промени. Тогава хората няма да живеят по старите предания. Ще се тури край на свещените глупости и престъпления. Всичко старо ще остане в архивата на сегашното човечество.

Беседа от Учителя, държана на 2 май, 1920 г. София.

ЗАПАЛЯТ СВЕЩ

Нито запалят свещ и я турят под шиник, но на светилника и свети на всички, които са вкъщи. (Матея 5:15)

„Нито запалят свещ“. Тук свещта се взима като емблема, позната на всички. Казват „свещица“, а българите я наричат още „вощеница“. Всеки би се запитал, какво се крие в една восъчна свещ. Може да се крие много нещо, а може и нищо; може да съдържа много нещо, а може и нищо. Едно време тези свещи се продаваха по пет стотинки, а сега са по-скъпи. Времето определя цената на нещата. Нещата имат смисъл само за живите хора, а не за мъртвите, които нищо не виждат. Глупавите хора нищо не разбират; безумните на всичко се смеят, а беззаконниците всичко престъпват. Христос говори на малката, жива свещ, която има смисъл за живите и разумни хора.

В прочетената глава Христос говори за блаженствата, като основа на живота, и после казва: „Вие сте солта на живота“. Значи, Той разглежда солта като основа. След солта се явява малката свещ. Като гори, свещта издава светлина. Следователно, и мисълта е гориво, което носи светлина. Мисълта свети. В този смисъл, и човек е малка свещица, която гори и свети. На земята тези свещици горят от 1 – 120 години най-много. Някога са горели и до 900 години. Аз взимам думата „свещица“ като слаба проява на човешкия ум. Дом без запалена светица вечер е непривлекателен. Запали ли се най-малката свещица, той вече привлича. Ако двама или трима души, които живеят а един дом, са запалени свещици, домът оправдава своето предназначение, Този дом има смисъл да съществува. Майката, бащата, децата са живи, малки свещици, които светят. Те красят светилника на този дом.

Христос казва: „Така да просветне лицето ви.“ Това значи: Така да просветне високото проявление на човешкия дух. А това, което сега искам да ви кажа, ще се разбере дотолкова, доколкото съзнанието ви с разширено. От съзнанието зависи, дали нещата ще бъдат разбрани, иди неразбрани. Мислите ли, че мравките, които живеят в мравуняка, виждат звездите? Освен мравуняка, за тях не съществуват нито небе, нито звезди. Не само мравките, но и по-висшите животни не виждат звездите, на които ние се радваме. Много животни не знаят, че съществува слънце. Те

виждат, че в техния свят стават известни промени: че отнякъде иде светлинка, която след време изгасва, но отде иде тя, каква е, нищо не знаят и не разбират. По същия начин и хората забелязват, че в техния живот стават известни промени, но как стават, и кои са причините за това, не знаят. Следователно, ако човешкото съзнание се разшири, човек ще вижда повече звезди, ще вижда и друго слънце, по-красиво и по-голямо от това, което днес вижда. Ще кажете, че това са хипотези и теории. – Така е, щом нещо не ви е ясно, то е хипотеза. Затова, аз наричам съвременните хора – хора на хипотезите. Всеки човек е хипотеза, затова, не само че не разбира природата, но и себе си не разбира. Бих желал да срещна един философ или духовен човек в България, който да каже, че познава себе си. Няма такъв човек в България. Онези, у които съзнанието не е пробудено, схващат това като обида. Търговецът, който работи само с книжни пари, трябва ли да се обижда, ако му кажа, че няма ефектив, звонков капитал в касата си? Той ще каже, че работи с два-три милиона. – Да, но това са фиктивни пари, не са златни монети. Един ден този търговец може да фалира, и всичкият му капитал, всичките му акции ще отидат на вятъра.

Казвам: Повечето от сегашните хора работят с фиктивен капитал. Те са големи фирми с малко съдържание. Обаче, природата не търпи такива фирми. Живата разумна фирма не търпи лъжата, затова е създала смъртта. И царе, и владици, и патриарси, и попове – всички умират. – Защо? – Защото фирмите им са лъжливи. – Това е много казано. – Възможно е, но е велика истина. Защо търговецът трябва да фалира? – Защото няма капитал. – Защо умира майката? – От глад. – Защо умира бащата? – От глад. – Защо умират децата? – Също от глад. Всички хора умират от глад, защото стомахът им не е в състояние да възприема и асимилира правилно храната. С други думи казано: В техния стомах няма онзи ефектив, онези звонкови монети, с които може да работи. Стомах, който работи с фиктивен капитал, лесно фалира.

„Свети на всички, които са вкъщи". Щом се запали малката свещица и се тури на светилника да свети на всички, съзнанието на човека се пробужда. Светилникът е единицата, умът, който трябва да се постави в рамките на великия Божи закон, с който мерим нещата. Ще кажете, че свещицата, която свети на светилника, е малка, нищожна. Помнете: Всички велики събития водят началото си от тази малка свещица. Всички взривни вещества избухват все от такива малки искрици. Една малка искрица, попаднала в голямо количество динамит, произвежда хиляди

пъти по-големи разрушения от големия огън. Заблуждението, в което изпадат хората, се дължи на желанието им да бъдат големи хора, големи величини. Ако си голям човек, с голямо съзнание за себе си, нищо не можеш да направиш. Колкото си по-малък, с по-малко съзнание за себе си, толкова повече неща можеш да направиш. Ако си твърд, като камък, нищо не можеш да направиш. Под „малък“ не разбирам слаб човек, да се приспособява и нагажда. Да се приспособяваш на какво? На студ, на лоши хора, които не търпят истината? – Не, истината не търпи тези неща. Аз не се приспособявам към вашите разбирания; аз поддържам своите разбирания. Според вас, аз може да съм глупав човек; според мене, вие може да сте глупави – значи, квит сме. Много естествено, едни за други сме глупави: вие не разсъждавате като мене, но и аз не разсъждавам като вас. Като се съберат двама глупави хора на едно място, те свършват една глупава работа. Обаче, в сегашния свят една глупава работа е за предпочитане пред една много умна работа. От ваше гледища, умно е човек да се ожени, да си роди няколко дечица. От Божествено гледище, това е глупаво. Бог създал човека да живее като ангел, а той се жени, раждат му се деца, цяла опашка след него и, като израснат, дъщерите почват да боледуват, синовете да крадат и убиват. Той се вижда в чудо и казва: Побеля ми главата от тези деца! – Умен човек ли си ти?

Съвременният свят се крепи на глупавите хора. Те работят и следват пътя, който Бог им е начертал. Умните хора, т.е. тези с високо съзнание за себе си, са като бръмбарите, по цели дни пеят и свирят, философстват, чертаят планове, но нищо не работят, нищо не прилагат. – Тогава всички да станем глупави! – Глупавият си е глупав, няма защо да става по-глупав. Като говоря, аз избягвам употребата на частиците „по“ и „най“. Ако някой е глупав, глупав е; ако е умен, умен е. Няма защо да взимам тия имена в сравнителна и превъзходна степен; по-глупав, по-умен, или най-глупав и най-умен. По-умният е по-глупав от умния; най-умният е по-глупав от по-умния. За богатия казвам: Богат човек е. Няма защо да казвам, че е много богат. Според мене, богатството на човека се заключава в житното зрънце, което той посажда навреме. Ако ми предложат богатството на най-големия милиардер в Америка и едно житно зрънце, бих предпочел житното зрънце. За мене, житното зърно струва повече, отколкото милиардите на най-големия богаташ в света. Ще кажете: Ето един глупав човек! Ако имаме толкова пари, ще платим всичките дългове на България, и тя ще стане свободна, велика държава. Глупавият не се нуждае от пари; умният

има нужда от пари. – Защо умните хора се нуждаят от пари? Какво ще стане с тях, като забогатеят? – Бог ще ги бие. Като не давате пари на глупавите, вие ги заставяте да работят, умни да станат.

Христос казва: „Да се тури. свещица на светилника, да свети на всички, които са вкъщи.“ – Как ще свети тази свещица? Отде ще мине светлината ѝ? – Тя ще се проектира през човешките очи навън. Когато срещнем един човек, поглеждаме го, искаме да разберем, дали свещта му свети. Когато свещта на човека е запалена, в очите му има нещо приятно. Някога поглеждате човека в очите, виждате, че кепенците му са отворени, но завесите са спуснати. Казвате: Свещта на този човек не е запалена. Свещта му трябва да гори и свети. Умът му трябва да се прояви. – В какво ще се прояви? – В неговите мисли, чувства и постъпки. Когато Божествената свещ в човека свети, мислите му са светли, постъпките му са правилни, разбиранията му се разширяват, и той не ходи вече с пипане, а с виждане.

Съвременните богослови казват, че Христос дойде на земята да спаси човечеството. Аз казвам; Христос дойде на земята да запали малката Божествена свещица на човешкия ум. До времето на Христа новата светлина не беше проникнала още в човешкия ум. Христос донесе тази нова светлина, за да свети на всички вкъщи. Ако трябва да се говори за обикновения човешки ум, ние знаем неговите прояви. Обикновеният човешки ум, злият гений, както някои го наричат, създаде най-големите нещастия и пакости на човечеството. Казват за някого: Дано този човек бъде умен, гениален, изобретателен. Ние, сегашните хора, не се нуждаем от такъв ум. Ние се нуждаем от ум, който свети на всички вкъщи. Като малка, запалена свещица, той трябва да определи отношенията между хората от Божествена гледна точка. Ако запаля свещицата на някого от вас, всичките му неприятности ще изчезнат. Това се отнася, както за отделния човек, така и за обществото. Тези малки свещици трябва да се запалят, да светят навсякъде. Идете в коя и да е православна или католическа църква, да видите, колко много свещи горят. И българите имат обичай да палят свещи, но време е вече, тези свещи да се запалят отвътре. Сега вие ходите в тъмнина, но един ден, когато свещите се запалят вътре във вас, вие ще дойдете до правилно, истинско разбиране на нещата. Казвате: Интересите ни с хората, с нашите ближни не са в съгласие. Казвам: Когато запалите своите малки свещици, интересите ви ще дойдат в пълно съгласие. Тогава всеки ще намери своето място в

живота, всеки ще поеме своята работа. Човек е дошъл на земята да свърши някаква работа.

Днес повечето хора искат да играят видни роли в живота, както добрите актьори се прославят на сцената. Казват за някой актьор, че играе добре ролята на Хамлет, на някои от героите на Толстой, на Ибсен или на други. Според мене, всички хора са актьори в живота, няма защо да се стремят към сцената. Ако не можеш да играеш добре ролята си, като мъж пред своята жена, никакъв актьор не си. Ако не можеш да изиграеш добре ролята си със своите близки, ти не си актьор. Как ще играеш в театъра? Казват за някого, че е отличен актьор. – В какво се заключава неговото отличие? – Играл добре ролята на Хамлет. – Кое е особеното на Хамлет? Той казал: Да бъда, или да не бъда. – Какво особено се крие в тези думи? Да бъда богат, или да не бъда богат. Да бъда крадец, или да не бъда крадец. Да бъда министър, или да не бъда. Да съм цар, или да не бъда. Ако си умен, стани цар; ако си глупав, не ставай. Ако си силен, насилвай другите; ако не си силен, не насилвай. – Искам да бъда силен човек. – Защо искаш да бъдеш силен: да чупиш главите на хората? Това е старо учение. Ти мислиш, че като вдигнеш ръка и удариш главата на някого, ще оправиш света. И цар да си, ще знаеш, че като пукнеш главата на някого, и твоята ще пукнат. Той ще се намери в положението на онзи българин, който, като се отегчил да се грижи за 90 годишния си баща, турил го един ден в голям кош и, заедно с детето си го занесъл някъде на края на града, дето го оставил сам, на произвола на съдбата. Като тръгнали да си отиват, детето запитало: Тате, забравихме коша. – Не ни трябва. – Нали един ден ще потрябва и за тебе? Много от сегашните хора – писатели, учени, философи турят баща си в кош и го изнасят вън от града, но децата им казват: Татко, вземи коша назад, защото ще трябва и за тебе.

„Турят я на светилника да свети.“ Тази малка свещица е необходима за всички. С други думи казано: Човешкият ум, с новата светлина, е необходим за всички. Да се възхищаваме и радваме на Божествената светлина, която никога не изгасва. Казвате, че малката свещица е нищожна. И житното зрънце е нищожно. Обаче, посейте го в земята и му дайте срок 10–20 години, да видите, какво ще излезе от него. То ще се размножи толкова много, че ще стане по-тежко от земята. Малката свещица, запалена в човешкия мозък, е ново вещество, донесено в света. – От кого? – От Христа. Новото вещество е подобно на житното зърно, което сега се сее в земята. То се присажда така към човешкия ум, както се

присаждат различните плодни дървета. Който прилага изкуството да присажда, трябва да е глупав човек. От кабалистично гледище, думата „глупав“ има по-силни вибрации от думите „силен и умен.“ Казано е в Писанието: „На силния и горделивия Бос се противи, а на слабия и глупавия дава благодат.“ Ученик, който си позволи да каже на професора, че е на особено мнение по известни въпроси, се изпъжда навън. Професорът му казва: Ако оставаш на особено мнение и мислиш, че знаеш повече от мене, вземи моето място и започни да преподаваш своето учение.

„Турят я на светилника.“ Когато тази свещица се тури на светилника да свети, светлината й ще се познава по това, че ще произведе различни промени в човешкия организъм. Съзнанието на хората ще се разшири. Човек ще бъде готов да понася всички горчивини и изпитания с търпение. Колкото и да го тъпчат, той пак ще стъпи на краката си и ще върви напред. Веществото на тази свещица никога не изгаря. Колкото повече гонеха християните, толкова повече се разгоряваше техният огън. Мнозина казват: Ще унищожим новото учение. Колкото повече го тъпчете, толкова повече ще се разгорява. То носи в себе си сили, които с нищо не могат да се унищожат. Тези сили действат вече в света. С точни математически изчисления може да се определи размера на тази малка свещица след години. Силата на нейната светлина ще се увеличава отвътре - навън. Вътрешната красота е ценна, а не външната. Какво ще каже момъкът на своята възлюбена, ако тя мисли само за своята външна красота? Като се ожени за нея, в скоро време, той ще се разочарова и ще каже: Не струва човек да се жени. Така е казал английският реформатор Йоан Веслей, три деня след женитбата си. Той се оженил за една красива американка, но скоро се разочаровал. – Защо? – Свещта й не била запалена. След време при него дошъл един млад момък за съвет. Влюбил се в една добра християнка и решил да се ожени за нея. Йоан Веслей му казал: Не те съветвам да се жениш за нея. Тя може да живее добре с Христа, но не и с тебе. – Защо? – Твоята свещ още не е запалена. Някой ме пита: Да се оженя ли? – Не бързай! Докато свещицата ти не е запалена, не се жени.

Сега, аз разглеждам женитбата, като материална форма на робство. Старите, които са минали през това робство, казват: Хайде да турим в тази дупка и младите, да видят, какво значи женитба. Майката и бащата не казват на сина и на дъщеря си, че трябва да запалят свещиците си, но им

говорят за женитба, за щастлив живот, за разходки с автомобили и файтони. Като се ожени, дъщерята казва на майка си: Мамо, тежка била тази работа. И моята е такава. Баща ти е с тежък характер, не гледа добре къщата и т.н. И това са благочестиви хора, които говорят истината. Те казват: Трябва да ожениm синовете и дъщерите си, да познаят живота. Павел казва: „Ако може, по-добре е човек да не се жени." Казвам: Човек, на когото свещицата не е запалена, по-добре да не се жени. Няма защо, сляп слепи да ражда. Няма защо, безумният безумни да ражда. Казват: Това е анархистично учение. Според мене, по-големи анархисти от сегашните хора няма. Те са анархисти по отношение на Бога и на разумния свят. Ние сме хармонисти, а не анархисти; ние нагласяваме хората. – Как се нагласяват? – Като запалим свещиците им. Следователно, дезакордирания може да нагласиш, само когато запалиш свещицата му.

„Свети на всички, които са вкъщи." Само с тази свещица човек дава правилна преценка на всички явления, на всички отношения между хората. Новата светлина на човешкото съзнание дава възможност да се преработват старите елементи в техния живот, както растенията преработват задушливия въглероден двуокис. Новата светлина може да преработи всички грехове и престъпления на хората; да преработи цялата карма на човека и от нея да извади сокове за новия живот. Аз мога да направя опит в това отношение, да видите, как става това преработване, но мястото не е подходящо. За такъв опит се изисква абсолютна хармония, да няма никакво противодействие отвън. В скоро време ще направим този опит, ще ограничим света в неговите лоши прояви. С други думи казано, ще вържем дявола. Ще вържем не само големия дявол, но и всички малки дяволчета, които му слугуват. Няма да ги вържа аз, но предсказвам, какво ще стане. Чрез Хамлет Шекспир се запитва: „Да бъда, или да не бъда?" И вие се запитвате: Да бъда женен или да не бъда женен? – Ако свещицата ти е запалена, ожени се. Ще родиш дете, което ще носи новата светлина в ума си. Хора, на които свещиците горят, не умират. – Да се ожени ли дъщеря ми? – Ако свещицата й е запалена, нека се ожени. Изобщо, хора, които живеят с новата светлина, не умират. Те само събличат старите си дрехи и минават от един свят в друг. Те не се нуждаят от гробове, нито от паметници.

Време е вече да си служите с новата светлина на съзнанието. У някои свещицата е запалена вече и свети. Без тази светлина не може да разберете величието на живота, неговия смисъл, както и сегашните ви

отношения и връзки към миналия и бъдещия живот. Като знаете това, вие търсите някой отвън да запали, свещицата ви, да ви спаси. Като дойде Христос, той сам ще запали вашите свещици и ще каже: „Така да светне свещицата ви, че да прослави делата ви пред Отца вашего." Какви ще бъдат делата? Като срещнете болен, няма да търсите лекар, но с поставяне ръката си над него, той веднага ще оздравее. Като срещнете сляп, ще турите ръката си на очите му, и той ще прогледа. Аз бих развързал краката на всеки хром, който е готов да запали свещицата си; бих отворил очите на всеки сляп, който е готов де запали свещицата си. Не са ли готови да приемат новата светлина, хромият ще си остане хром, и слепият – сляп. Кого оживява Христос? Този, у когото Божественият ум свети. Всички, които бяха готови, още във времето на Христа, да запалят свещиците си, станаха на краката си и оживяха. Мнозина идат кри мене с молба, да помогна на някой болен, или сакат. Досега нищо не съм отговарял, но сега казвам: Идете при сакатия, при слепия и ги запитайте, готови ли са да запалят своите свещици. Ако са готови, и аз съм готов да им помогна: ще развържа краката на сакатия и ще отворя очите на слепия. Като ме слушат, лекарите ще кажат, че това е лъжа. Нека направим опит, да видят, кой лъже. Доведете при мене слепия, който е готов да запали свещицата си, да направим опит с него. Ще пипна очите му, и той ще прогледа. – Тогава няма да има слепи и сакати хора. – Няма да има, наистина, но и в тази наука има изключения. Не всички слепи могат да прогледат. И не всички хроми могат да проходят. Само чистият в мислите и желанията си може да прогледа и проходи. Само свободният от връзките на миналото може да прогледа и проходи. Човек трябва да се очисти и да се освободи от ония връзки, които го ограничават.

Като говоря така, мнозина ме запитват: Кажи истината направо. По кой начин можем да се очистим и освободим? – Наистина, аз често прикривам истината. Вие ме критикувате за това. Питам: Защо и вие криете сладките неща? Каква е целта ви? Искате да ги запазите. На същото основание, и аз пазя истината. Тя не трябва да се дава в ръцете на децата. Истината, с която всеки ден правя опити, никога не ме е излъгала; всичките ми опити са сполучливи. Тя е началото на бъдещия, велик живот, който иде на земята. Тя ще освободи хората от ограниченията, в които сега живеят, и ще ги направи доволни. Като срещне гладния, тя не го премахва от пътя си, но го задоволява. Какво прави бременната жена? Тя търпеливо чака деня на освобождаването си. Не може ли да хвърли

детето си? Може, но тя не постъпва така. Следователно, дайте условия на гладния да не гладува, на жадния – да не страда от жажда, на слепия – да поумнее и да прогледа. Условията на живота трябва да се подобрят, да станем проводници на новия живот, на новата светлина.

Често лекарите изпадат в противоречия, не знаят, как да помагат на болните. Викате един лекар, втори, трети, и всеки дава различни лекарства. И тримата са на различно мнение, не могат да се съгласят. Викате консулт от пет-шест лекари, всички дават мнението си, докато най-после болният замине за другия свят. Каквото са лекарите за болните, такова са общественициите за обществата и народите. Те определят диагнозата на обществото, дават му лекарства, създават различни закони, докато най-после настане пълна анархия и разлагане. Ще кажете, че България трябва да се освободи. Преди 40 години тя се освободи, но оттогава досега й се наложи един дълг от 20 милиарда лева. Как мислите, нормално ли е вървял животът на българите? Какво спечели България? Най-умните българи взеха властта в ръцете си, но България пак не се оправи. Този убиха, онзи убиха, изпочупиха главите си. Ще кажете, че този или онзи бяха вълци, нападаха стадото. – Възможно ли е, една и съща майка, България, да роди и вълци, и овце? – Еди-кой си е анархист. – Как е възможно да бъде анархист? Ако това е възможно, тогава приемам да има българи от рода на вълците, на тигрите, на лъвовете, на змиите, на пиявиците, на конете и т. н. При това положение, всички противоречия са възможни. Обаче, щом казвате, че сте българи и произлизате от една и съща майка, между вас не трябва да съществуват никакви противоречия. Казвате, че сте трудолюбиви хора, но съседите ви не могат да ви оценят. Тук е мястото на българската поговорка: „Жени ме, мамо, надалеч, да мога да се хваля.“

Питате: Коя е причината за противоречията между българите? – Тяхната свещица още не е запалена. Аз съм правил цели 11 години измервания и изчисления върху главата на българина, но ще ги изнеса, когато дам доклада си за българите. Аз съм правил наблюдения и изучавания върху всички народи и мога да се произнеса за тях. Мога да кажа, какъв е българинът, англичанинът, французинът, ако не с абсолютна точност, с разлика една единица до абсолютното. Българинът се нуждае от Божествена светлина. И като вижда невежеството си, той не е готов да признае, че не знае.

Един българин се хвалел на своите съселяни, че знаел добре турски.

Това било в турско време. Случило се един ден да посети селото им турският аянин. Селяните го посрещнали добре, но, като не знаели турски език, не могли да го разберат, какво иска. Дошло им на ум за техния съселянин, който казвал, че знае турски. Извикали го, като преводач на аянина. Турчинът му казвал нещо, а българинът слушал. Селяните го запитали: Какао иска турчинът? – Дояло му се риба. Селяните веднага се пръснали из селото, да намерят хубава прясна риба за госта. Дали рибата на съселянина си, той да я занесе на госта. Като видял, че му носи риби, турчинът го запитал: Подиграваш ли се с мене? Ще ти дам да разбереш, кой съм! Той набил добре българина. – Защо те би турчинът? – Защото го наддумах. – Не е така. Турчинът му искал едно нещо, а селянинът му донесъл друго. Много просто, не го разбирал, не знаел езика му.

Казвам; Така става и със сегашните християни. Ти им искаш едно, те носят друго. Хората се нуждаят от запалени свещи. Щом свещите им се запалят, работите им ще се наредят добре. Новата светлина трябва да се използва, както от индивида, така и от семейството, и от обществото. Днес светът се нуждае от запалени свещи. Англичанинът минава за честен, а българинът се отличава със своята искреност. Той казва мнението си за човека право в лицето му. После казва: Изнесох нещата, както са в действителност, не скрих истината. Добре е да кажеш истината на човека, но да знаеш, как да я кажеш, как да я посадиш. Какво ще стане със семката, ако я посадиш много дълбоко? – Няма да изникне. Значи, ако кажеш истината, кажи я на време и на място. Посади семката на такова място и толкова дълбоко, за да изникне на време и да принесе своя плод.

И тъй, съсредоточете всичкото си внимание към придобиване на новата светлина. Когато Христос проповядвал на хората добър живот, Той имал предвид онова гориво, потребно за поддържане сегашния живот на хората. Само чрез добрия живот, чрез новата светлина човек може да се освободи от наслояванията на своето минало. Новата светлина няма да бъде вече под шиник. Трябва да дойде някой отвън, да вдигне шиника, да тури свещта на светилника, да свети на всички, които са вкъщи. Когато се казва, че някой обърнал даден човек към Бога, това значи, че вдигнал шиника, под който била запалената свещ. Друго обръщане не съществува. Казваш на някого: Аз те обърнах. – Това е крив превод. Никой никого не може да обърне. Според мене, само умрелият се обръща, а не живият. Като умре някой, близките му го обръщат на една, на друга страна. Живият сам се обръща.

Христос казва: „Така да просветнат лицата ви, че който ги види, да прослави Господа.“ Сега, колкото скърби и страдания да имате, вглъбете се в себе си и вижте, какво можете да направите за тази малка свещ. Направете опит с нея, да видите, как може да я увеличите. Първо, направете опит с паяжината, да видите, от колко нишки може да оплетете едно здраво въже за връзване на воловете. Броили ли сте, от колко нишки може да се оплете такова въже? Ще кажете, че това е трудна работа. Ако това е мъчно, колко по-мъчно е учението, което ви проповядвам. Дълго време ще сновете! Дълго време ще сричате, докато започнете да говорите и четете, докато разберете истината. Аз ли трябва да внеса новата светлина във вашия ум, или вие сами трябва да я възприемете? Трябва ли след това да ви обяснявам, какво нещо е светлината? Щом светлината проникне в ума ви, вие знаете вече, какво представя тя.

Казвате: Ученият е определил, какво нещо е светлината, няма защо ние да я обясняваме. Колкото бабата, която бабува на родилката, ражда, толкова и ученият дава обяснения за светлината. Учените са определили, с колко милиона коли и за колко време иде светлината от слънцето до земята, нищо повече не са определили. Сама по себе си, светлината не може да се определи. Казвате, че тя прави известен брой трептения в секунда, но тия данни, от гледището на новата наука, не са точни. Дойдете ли до новата теория за светлината, сегашната наука ще се обърне с главата надолу. Вие ще изгубите компаса на своя живот и ще кажете: В какво да вярваме сега? Отговарям: Старото да стои на мястото си. Стремете се към новото. Знаете вече, какво представя светлината. Знаете, колко трептения прави в секунда. Знаете, че във всяко трептение има едно повдигане и едно спадане. Обяснете си, от гледището на новата светлина, причината за трептенията на светлината, както и причината за всяко повдигане и спадане в тях. Трептенията се дължат на известни съпротивления в природата. Според един английски учен, етерът е грапава плоскост. Ето защо, светлината, като минава през етера, ту се повдига, ту спада. Така се образуват нейните трептения. Това е хипотеза. И без нея и хората, и животните знаят, какво нещо е светлината. Тя прави предметите видими, ясни; тя разкрива нещата пред човешките очи. Що се отнася до светлината, всеки има опитност, знае, какво, всъщност, е тя. Виждаш един човек и казваш: Той има такива очи, такъв ръст, такива ръце и крака – описваш го. По описанието познаваш този човек. Обаче, като умре, той оставя всички свои органи на физическия свят, и ти не можеш вече да си

го представиш. На същото основание, казвам: Светлината съществува в нашия ум, благодарение на известен брой трептения. Обаче, тя съществува и без тези трептения. Тя се проявява и по друг начин, вън от физическия.

Сега, да се върнем към светлината, която се проявява чрез човешкия ум. Тази светлина предава мек, ясен, чист израз на очите; тя предава красота и приятност на устата. Без нея човешката уста е лишена от магнетизъм, от жизненост. Такава е устата на прокажения, на болния от неизлечима болест. Опасно е ръкуването с такива болни. Опасни са и погледите им. Хората страдат от устата, ръцете и очите си – те се заразяват от тях.

„И постави свещта на светилника, да свети на всички.“ – Защо трябва да свети тази свещ? – Да покаже на всички хора, как трябва да живеят. Той даде пример за това на своите ученици, на първите християни. Първото Христово учение се изгуби, поради което днес хората се обръщат към Бога, но не се спасяват. В Америка се държи статистика, колко хора годишно се обръщат към Бога. Те се обръщат към Бога, но след няколко години отново се връщат към старото. Някой се отказал да пие вино, но след пет-шест месеца отново пропил. За да обърнеш някого, трябва да запалиш неговата малка свещица. Той се обръща към своята душа, т.е. към центъра на истинското, вътрешно привличане. Малката вътрешна светлина ще моделира органите на нашите сетива. С помощта на малката свещица лесно ще се освободите от своите лоши навици. Има цветя в природата, на които миризмата е в състояние да ви освободи от някои лоши навици. Достатъчно е да погледнете известни краски на цветята, в определени часове на деня, за да стане преустройство на вашия ум. Тези краски действат по магически начин, правят човека по-мъдър. С години те очакват посещението на хора със запалени свещици. Щом ги посетят, те им казват: Ние можем да ви поверим благословението, което Бог ни е дал. Божието благословение не иде отвън; то е скрито в самата природа: в камъните, в растенията, в изворите, във въздуха и светлината. Има скъпоценни камъни, силата на които и досега е скрита от хората. Отвън камъните изглеждат прости, но силата им е вътре. Ако носите такъв камък в себе си, ще бъдете здрави и разположени. Камъкът доброволно ще ви предаде своята сила. – Защо? – Защото свещицата ви е запалена. Има извори в природата с особени качества, които и учените още не познават. Който пие от тези води, лесно се справя с болестите си. Когато Христос казал на самарянката, че ще й даде да пие от живата вода, за да не

ожаднява никога, Той имал предвид вода с особени свойства. Това е велика истина. Питате: Къде е тази вода? Аз ще ви питам: Запалена ли е вашата свещица? – Запалена е. – Ние ще ви поставим на изпит, да видим, вярно ли е това, което казвате. Ние вярваме на хората, но законът ни изисква да подложим всеки човек на изпит, да го прекараме през най-ситното сито, за да изкараме всички дяволи от него. Само така, ще проверим, какви сили се крият в него. Така, той ще направи разлика между живота на своето минало и сегашния си живот. Разликата ще бъде грамадна, както между живота на свободния човек и впрегнатия вол. Вие сте впрегнати волове, а казвате, че сте свободни. Не, още не сте свободни. В новия живот, отношенията между хората ще бъдат съвсем други. Тогава ще бъдете истински човеци. Ще ме извините, но аз не ви наричам още истински човеци. Аз нарушавам вашата етикеция, като казвам, че не сте още човеци. Стари човеци сте, но не и нови. Новият човек отваря очите на слепия, намества краката на хромите, помага на бедните. Той е най-добрият служител на човечеството. Новият човек не носи диплома си отвън. Той никъде не учи. Не свършва никакво училище, но навсякъде го поставят на изпит. Като дойде при мене, той казва: Аз съм специалист. Щом е така, ще ти дадем една трудна задача. Той решава задачата правилно. Всяка задача представя известен изпит: започва с изпит и свършва с изпит.

Казано е в Писанието: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен ти и домът ти." Превеждам стиха: Запали в твоя ум малката свещица на Господа Исуса Христа, за да бъдеш спасен ти и домът ти. Христос казва: „Аз съм виделината на света." Значи, щом малката ти свещица е запалена, ти носиш Христа в себе си, ти си едно с Него, мислиш като Него. В това е смисълът на живота.

„Повярвай, и ще бъдеш спасен ти и домът ти." Нека вярата остане за старите времена. Аз не отричам вярата, но говоря на новото човечество и казвам; Имайте ума на Христа; носете запалена малката свещица. – Какво ще стане с нас? – Ще стане това, което досега никога не е ставало. Мнозина казват: Чудно, как ни насърчава този човек! Той иска да ни плаши, да ни измами, но ние не се лъжем. – Как ще ви мамя, когато вие сами сте измамени. Аз виждам вашите скъсани дрехи, вашите празни каси. Да мисля, че имате знания – нямате; да имате собствена къща – нямате. Вие сте роби на смъртта, която всеки ден одира кожата ви и прави от нея цървули. Не сте културни хора. Днес вие се нуждаете от човек,

който може да вдигне шиника, да остави свещта свободно да свети. Вдигне ли се шиникът, в продължение на 10–20 години, ще имате нова култура, както житото, което израства и узрява за няколко месеца.

Сега, ще ме извините, че говоря малко строго. Искам да се освободите от вашите опаковки, да остане само пъпката. Не прави ли същото и светлината? Тя удря върху пъпките на растенията, за да излезе цветът. Вие не чувате нейните удари, но знаете ли, какви удари причинява тя? Ударите, които тя произвежда върху пъпките, са силни. Те спасяват положението им; те разтварят цветовете. Ударите на светлината изхвърлят лошото навън, а изкарват доброто отвътре. Следователно, дойде ли Божествената светлина върху човека, тя ще изкара лошото от неговия ум навън и ще отвори път на доброто, което се крие в душата му.

Искам да коригирам израза, с който си послужих. Казах, че не сте човеци. Какво разбирам под тези думи?

Че не сте се проявили като човеци. И житното зърно, докато е в хамбара, не е проявено. Щом се посее, ще се прояви. Също и вас, като ви посеят, вие ще се проявите като човеци. Друг е взел вашето богатство. Друг владее вашия ум. Заложена е някъде вашата душа. Като се проявите, ще кажете: Искам да си откупя всичко, което съм заложил. Искам да си взема богатството, което Баща ми е дал. И сега, като се върнете по домовете си, потърсете богатството си. Не чакайте да умре вашият земен баща, но го хванете за врата и му кажете: Татко, в тебе е заложено моето богатство – моят ум, моето сърце и моята душа; искам да ми ги върнеш. Кажи и на майка си: Мамо, в тебе е заложено моето богатство – моят ум, моето сърце и моята душа; искам да ми ги върнеш. – Почакай малко, като се жениш, ще ти ги дадем. – Не, аз искам сега да ми ги дадете, сам ще се женя. Казвам: Иде новата светлина, която ще видоизмени отношенията между хората, ще създаде нови отношения. Ние няма защо да се занимаваме с нисшите животни, ще ги оставим настрана. Няма защо да изтребваме гъсениците. Намерете начин да не се размножават чрезмерно.

Един познат ми разправяше, че чел някъде за нови открития на учените. Един учен намерил начин за сгъстяване на микробите, докато се превърнат във вещество за приготвяне на различни украшения, главно колани за жените. В бъдеще, жената ще носи колани от микробите на най-страшните болести. Нека след това се опита някой мъж да оскърби жената. Тя ще му каже: Знай, че мога да те ударя с колана си! Според мене, учените са на прав път. Вместо да се мъчат хората и да страдат от холера и

чума, по-добре нека използват тези микроби в услуга на човечеството. Новата, положителна наука ще впрегне злото на работа. Ще кажете, че само учените могат да свършат тази работа. – Не, всеки човек може да впрегне микробите на работа.

И тъй, трептенията на новата светлина ще слязат в низките области на човешкия живот и, веднъж завинаги, ще освободят хората от пертурбациите, на които всеки ден се натъкват. – Наистина, можем ли да се освободим от тези условия? – Който има запалена свещица, лесно може да се освободи. Аз мога да запаля свещицата на всеки човек. Достатъчно е да драсна една клечка кибрит, за да запаля тази вечногоряща свещ. Някои хора и досега държат запалената си свещ под шиник. Обаче, Христос казва, че умният, който сам е запалил свещта си, никога не я туря под шиник. Учените казват, че запалените свещи са новите идеи, които ще преобразят света. Нека проблесне светлината на тези идеи!

Казвате: Като отидем на онзи свят, там ще научим всичко; там ще разберем истината. Ако на земята не се стремите към истината, и в другия свят няма да се стремите. Ако тук имате стремеж, и в другия свят ще се стремите. Следователно, колкото и да е слаб стремежът ви към истината, приложете го, докато сте на земята. Търсете истината! Бъди готов, за най-малкия скъпоценен камък, да продадеш всичко. Готови ли сте и вие, да продадете всичко, за да купите тази малка свещица? Казвате: Да ожениm децата си, поне така да ликвидират със своята карма. – Не се занимавайте с кармата. Две хиляди години все с кармата си ликвидирате, и още не сте ликвидирали. Друг ще ликвидира вашата карма. Друг ще разреши този въпрос. Питате; Дали е узряла вече кармата ни? – Тя е узряла и презряла даже. Това всички трябва да знаете. Ако чакате още 50 години, да узрее кармата ви, вие сте загубени. Вашата еволюция ще се спре. Така ще изгубите благоприятните условия за развитие. Няма време за отлагане. Ликвидирайте още сега! Изхвърлете вън от себе си всяко съмнение, всичко отрицателно. Намерете свещицата и я запалете. Тя ще внесе във вас новите идеи.

Христос казва: „Като дойде Духът на истината, Той ще ви научи на всичко.“ Божият Дух, Който иде сега в света, ще внесе във всички новата светлина. – Кои всички? – Които са готови да запалят своята свещ. Ще кажете, че тогава ще стават чудеса в света. – Тия чудеса са подобни на гласовете, които Илия чул в планината. Така той разбрал, как ще се подобри света и закрил лицето си. – Какво означава закриването на

лицето? – Ликвидиране с този свят. След това Илия намерил Елисея, оставил му кожуха си и си заминал. Елисей, като взел кожуха на Илия, ударил реката и казал: В името на Илиевия Бог ще премина реката! Елисей се домогнал до закона, чрез който се уравновесяват противодействащите сили. Дето минавал, всичко се нареждало добре, благодарение на Илиевия кожух. Когато се запали малката свещица, тогава ще чуете Божия глас. Тогава ще оставите кожуха си и ще закриете лицето си. Това значи, да възприемете Христовото учение и да кажете: В името на Господа Исуса Христа ще премина реката! Христос казва: „Отивам при Отца си и при вашия Отец." – За кои се отнася това? – За онези, на които свещицата е запалена. Христос каза на учениците си: „Идете в света, палете малките свещици и проповядвайте моето учение. Обаче, дойде после дяволът и изопачи Христовото учение. Той вложи в него това, което не отговаря на истината. Днес, между християните, има прости и учени, благородни и неблагородни хора. Истинският християнин е благороден, ако знае как да постъпва със своя ближен.

При един евангелски проповедник в свищовско, отишъл един беден селянин, с молба, да му се помогне. Проповедникът го приел в дома си, нахранил го добре и го поканил да си почине на едно меко, топло легло. Жената на проповедника останала крайно недоволна от мъжа си и попитала селянина: Кога дойде в това село? –Днес.

Хайде, тогава носи много здраве на селото си. Понеже дрехите на бедния селянин не били чисти, проповедникът не бил готов да го задържи повече у дома си. Той се страхувал от жена си. Казвам; Долу фалшивата аристокрация! Долу фалшивото благочестие и благородство! Бих желал да има повече такива българи, какъвто е бил бедният селянин. В селата има повече такива българи, отколкото в градовете. Те ще спасят България. Ако българите вървят по стария път, работите им няма да се оправят. Обаче, приемат ли новото учение и запалят малката свещица, всичките им работи ще се оправят. Ако духовенството запали всички свещи на хората, контрибуцията ще се стопи изведнъж. А сега, те първи са недоволни, първи мърморят против неправдата. Достатъчни вече мърморене! Не произнасяйте името на Господа напразно! Не говорете за пари!

Казано е: „Горко на онези проповедници и духовници, които работят с пари!" Ако свещениците не запалят свещите на хората, ще дойдат простите хора, те ще ги запалят. Но тогава няма да има свещеници. Народът ще изпълнява службата и на свещениците, и на проповедниците,

и на учителите. Това ще бъде наказанието им. Всички ще проверите думите ми, ще разберете, право ли говоря. Кажете това на свещениците и проповедниците. Ако не ме послушат, ще снема всякаква отговорност от себе си. Отсега нататък, Господ ще им говори. И вие ще говорите на себе си, няма аз да ви говоря.

Сега аз искам от вас чистота. На мнозина не харесвам работите. Много от вашите прояви не са похвални и, заради вас, се сипят много хули върху мене. Аз отблъсквам всякаква отговорност от себе си. Няма защо, в мое име да се вършат престъпления. Който иска на служи на някого. да служи на живия Господ – Бог на всички народи, Бог на Любовта. Служи на душата си, служи на своя ближен. Аз нямам нужда да ми служат. И Христос казва: Нямам нужда от вашите свещи, от вашия тамян; няма нужда, духовенството да се облича в тези скъпи одежди в мое име. Нека всеки подаде ръка на брата си и заживее в любов и истина.

Казвам: Ако българите, както и всички останали народи, не приемат новото учение, което сега им се проповядва, никакво бъдеше не ги очаква. Помнете: Всеки дом, който не приеме новото учение, няма бъдеще; всяка партия, която не приеме това учение, няма бъдеще; всеки народ, който не приеме това учение, няма бъдеще. Всички трябва да приемат учението на любовта, правдата и истината, не по форма, но вътрешно; да заживеят като братя, като чада на едни Баща.

Като говоря строго, не мислете, че се карам на вас. Казвам ви да запалите своята свещ, да дадете място на живия Господ в себе си, да опитате Неговата благост. Бог не е такъв, какъвто Го проповядват. Колкото съм ви говорил за Господа, не съм засегнал даже една милионна част от Неговата благост. Велик е Господ в своите действия. Той е жив. Той ще оправи света. Не се противете на великата истина, която иде в света. Бъдете като житното зрънце. Използвайте светлината и топлината, и Бог ще ви благослови. От вас се иска духовна чистота. Да се освободите от всички раздори и недоразумения помежду си. Мъже и жени, всички трябва да бъдат чисти. Това не значи, че те не трябва да ядат и пият, да нямат желания. Може да имаш удоволствия, но законни, от които и ти, и окръжаващите, да сте доволни. Ако се срамуваш от това, което правиш, не го прави. Прави всичко съзнателно, чрез закона на жертвата. Това не значи, да живееш като калугер, но по закона на свободата, както живеят ангелите. Това е живот в хармония.

Желая ви, да получите благословението на живия Господ. Нека Той ви

ръководи. Нека Той ви учи.

Сега, давам ви почивка за четири – пет месеца. През това време ще проповядвам на себе си, а Бог да ви учи. Ще отида за малко време сред природата, да правя научни изследвания. В София има много проповедници, може да отидете да ги слушате. Не казвам, че само мене трябва да слушате. Свободни сте да ходите, дето искате: на театър, на концерт, на разходка, накъдето сърцето ви тегли. Ние не туряме преграда на пътя на хората, не ги ограничаваме, оставяме ги свободни.

Сегашните хора трябва да поплачат малко, като децата. Дъжд е нужен на света. Като мине и замине дъждът, всичко ще се нареди добре.

Беседа от Учителя, държана на 9 май, 1920 г., София.

VI СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1920-1921)

НАДЕЖДАТА

А сега остават тези трите: вяра, надежда, любов. (I Кор. 13: 13)

Аз изхождам от едно ново становище.

Има три положения, върху които ще се спра: любовта, вярата и надеждата. Любовта може да се разгледа като стремеж, но може да се разглежда още и като чувство, и като сила, и като принцип.

Вярата, и тя може да се разглежда и като стремеж у човека, и като чувство, и като сила, и като принцип.

Надеждата, и тя може да се разглежда и като стремеж, и като чувство, и като сила у човека, и като принцип. Любовта, вярата и надеждата разглеждам като принципи. Хората често примесват Тези три понятия – любов, вяра и надежда, без да ги разделят.

Любовта обхваща всичко, т. е. цялото пространство – битието, нищо не може да избегне от нея.

Вярата обхваща времето, а надеждата – резултатите, които изтичат от Тези две сили. С други думи: любовта обхваща вечността, т. е. безкрайния живот, всички възможности. В любовта смърт няма. Вярата обхваща условията, при които този живот се развива, а надеждата осъществява резултатите. Това са процеси, които вървят последователно.

Хората, у които има надежда, вяра или любов, имат особени признаци. Някой човек е песимист, ходи с наведена глава, недоволен е. Защо? – Защото надеждата у него е слабо развита, няма това чувство, принципът слабо действува у него. За такъв човек казвам: У него няма надежда. Едно от качествата на надеждата е, че, когато е силно развита у човека, тя произвежда радост. И Писанието казва: „В надеждата бивайте радостни."! Качество на вярата е, че тя произвежда упование. Когато вярваме в някого, ние имаме упование в него. Качество на любовта е, че сме готови да се жертвуваме за оня, когото обичаме.

Не смесвайте любовта, вярата и надеждата. Някой мислят, че между тях няма разлика, че те са едни и същи неща. Щом се обезсърдчиш в живота, надеждата е слаба в тебе; щом се съмняваш, вярата е слаба; щом не можеш да обичаш, любовта е слаба. Когато някой човек каже, че не може да обича, това показва, че принципът на любовта е слабо застъпен в него. Ще бъде смешно, когато някой парализиран човек каже: „Аз не мога да

ходя.“ – Разбира се, че не може да ходи, защото неговата вяра е парализирана, той не може да разполага с нервите си. Някой казва: „Да обичаш е глупаво.“ Питам: Ами кое е разумно? Ако любовта е едно глупаво качество на живота, кое е умното? – Е, да седнеш да си похапнеш, да си попийнеш хубаво! Че то е най-глупавото я! Като гледаш онзи вол, напълнил устата си, прежива ли, прежива. Това красиво ли е? Гледаш онази красива мома, напълнила устата си, яде, криви мускулите на лицето си. Това красиво ли е? Яденето има смисъл само при любовта. Хубавата мома, като яде, казва: „Аз ще ям, да се поправя, за да бъда хубава, да бъда обичана.“ Яденето, пиенето, това са само обекти, това са само средства. Човек трябва да яде, за да възстанови силите си. Следователно, любовта, вярата, надеждата, това са вътрешни принципи на съзнателния живот. Тъй ги схващайте. Може да направите опит с тях. Това не е учение, което почива само на теория, а учение, което може да се опитва всеки ден.

И тъй, любовта, вярата и надеждата не са еднакво развити у всички хора; у някой любовта е силно развита, у други – вярата, а у трети – надеждата.

Апостол Павел, който дълбоко е познавал окултизма и мистицизма, казва: „А сега остават тези трите – вяра, надежда, любов, но най-голяма от тях е любовта.“ А аз казвам, че двете крила на любовта са вярата и надеждата, или вярата и надеждата – това са ръце на душата. Отрежете ли тези ръце, всичко е свършено.

И тъй, надеждата е принцип, който примирява всички противоположности на физическия свят, тя борави с видимия свят, със света на промените и измените. Следователно, кога се надяваме ние? – Когато имаме дъщери, синове, земи, къщи, пари, вложени тук-там. Надеждата схваща нещата отблизо, тя схваща настоящето, и не очаква след години, а след няколко часа. Това е едно от нейните качества. Следователно, човек, у когото надеждата е силно развита, очите му са отворени, той всичко вижда, къде ходи, какво прави, обхваща всичко. Извадите ли надеждата от него, и очите му ще се затворят. Човек, който ходи със затворени, примрежени очи, е със слаба надежда. Виждали ли сте, какво прави котката, когато стои пред някоя дупка да пази мишките? Понеже обекта на нейната надежда го няма, тя стои със затворени очи, докато хване мишката, но, като я хване, отваря очите си и казва: „Е, това има смисъл, може и да си поиграя с тази мишка.“ Вие казвате: „Тази мишка е нещастна“. Тази мишка е в ръцете на своя любовник. Той ще си

поиграе с нея и ще каже: „Вместо да правиш пакости на хората, и да те гонят, ела при мене, влез вътре.“ Улавя я и я изяжда, снима дрехите и. Вие казвате: „Котката изяде мишката.“ Аз казвам: „Мишката отиде на гости у котката.“ Защо? – Защото се обичат. Дайте и една жаба, няма да я изяде. Виждал съм някой път, котката си поиграе, поиграе с мишката и я пусне; казва: „Хайде от мене да замине, днес не съм готова да те приема на гости“.

Ние трябва да схващаме надеждата, този принцип, понеже той е необходим при сегашните условия на живота. Съвременните хора са забъркали своите понятия, те са изгубили връзката с Бога, т. е. усъмнили са се в него, има ли Господ или не. Ще бъде чудно да си задаваме въпроса, има ли слънце или не. Ако слънцето изчезне, и светлината ще изчезне. Веднъж светлината съществува, и слънцето съществува, защото светлината е изявление на слънцето. Щом любовта съществува между хората, и Бог съществува, защото любовта изтича от Бога. Щом любовта изтича от Бога, вярата възниква, а вярата е носителка на живота. Без вяра Божественият живот не може да се проектира тук на земята; Следователно, тя е нишка, принцип, който развива разумния, съзнателния живот. Съзнателният живот никога не може да се развива без вяра. Тя е застъпена у всички хора по един или друг начин. Надеждата пък реализира този живот, тя е сила, която дава форми на нещата. Следователно, всеки от вас, който иска да има здраво тяло, здрав мозък, да бъде красив, непременно трябва да има надежда. Надеждата оформява тялото. Почнем ли да губим надежда, гърдите ни, мозъкът, тялото изгубват своята симетрия. Тогава човек казва: „Не ми се яде, не ми се живее“, докато най-после той заминава в другия свят, или пък слиза в гроба. Що е гробът? – Това са ограничените състояния, в които се намираме. По-лошо нещо от гроба няма. Най-големият затвор – това е гробът. Да ви пази Господ от гроб! И псалмопевецът казва: „Няма да остави преподобния си да види изтление“. А ние сега казваме: „Гроб ни чака“. Гробът – това е най-глупавото вярване. Ще бъде смешно, когато на някой човек му излязат циреи и той казва, че има такива. Няма защо да вярваме в циреите. Всички съвременни хора, понеже са изгубили съществената мисъл, говорят все за циреи. И сега ние се учим един друг, че ще отидем в гроба. Майката не казва на дъщеря си: „Дъще, ще отидеш при Бога, при ангелите да се учиш“, а и казва: „Дъще, ти днес си красива, но утре ще остарееш, ще погрознееш, и ще отидеш в гроба, при червеите“. Това са човешки схващания. Често ме запитват:

„Има ли задгробен живот?“ Казвам: От ваше гледище, задгробен живот няма, в гроба не виждам живот. Извън гроба има живот, но в гроба няма. В гроба има такива терзания, каквито човек не е виждал. Който е прекарал 10-15 години в гроба, и, след като излезе от там, го карат да направи някое престъпление, казва: „Ти бил ли си в гроба“? – „Не. – Аз съм бил, и днес за нищо в света няма да влеза отново в него“. Човек, който е бил веднъж в гроба, има силата и опитността на американеца, който се спуснал с бъчва от Ниагарския водопад. Той искал да опита силата на Ниагарския водопад, и затова взел една бъчва, чубур, осмолил я отвътре, влезъл в нея, и се спуснал от височина около 200 стъпки. Като излезъл от тоя чубур, казал: „И цял свят да ми дадат, втори път не влизам в него“. Аз ви казвам: Гробът, за който хората мислят, е един чубур, от който един път като излезете, после и цял свят да ви дават, няма да искате отново да влезете в него. Гробът – това е старо вярване. Новото учение не вярва в никакви гробища. Новото учение вярва, че, дето има любов, вяра и надежда, като принципи, там животът е вечен. Когато Тези принципи не действуват, тогава се образува гробът, и човек усеща страдания. Представете си един млад човек парализирани Какво е неговото положение? – Мъчи се. Защо? – Защото има желание, като другите да излезе всред природата, но не може. Онзи, който има слаб стомах, и той се мъчи. Защо? – Защото не може да осъществи желанията на стомаха си. Надеждата е принцип, който отваря свободния вход на нашия живот на земята. Тя е принцип, който не пита: ти англичанин ли си, германец ли си, българин ли си, от каква партия си, или дали си православен, евангелист или какъв и да е друг. Ти може да си българин или англичанин, и пак да ти е развален стомахът. Ама някой казва: „Аз съм православен“. Стомахът ти здрав!) ли е? – Не. Тогава не си такъв. – Но аз съм евангелист. – Стомахът ти здрав ли е? – Не. – Не си такъв. Там, дето има надежда, стомахът е здрав; там, дето има вяра, гърдите са здрави; там, дето има любов, мозъкът е здрав. Не си ли здрав, любовта, вярата и надеждата в тебе са парализирани. Сега хората чакат възкресение. Как ще те възкреси Христос, когато вярваш в гробища? Как ще те възкреси Христос, когато казваш: „Като умра, тъй ще ме облечете, еди-кой-си свещеник да ме опее, тъй да ме погребете и т. н.“ Как ще те възкреси Христос, когато нямаш вяра, надежда и любов? Надеждата казва: „Ти ще вярваш само в един Христос, в живот, дето има вяра, надежда и любов, и дето няма никакви гробища“. Като вярваш в такъв живот за тебе няма да има никакви ограничения. Хората казват: „Докажи това нещо“.

Смешно е да доказвам! Представете си един сляп човек, комуто доказвам, че има светлина. Той казва: „Не я разбирам, тъмно ми е“. Пипна очите му, прогледва, питам го: Какво виждаш? – Светлина. – Искаш ли доказателства? – Не искам. – Тръгни да ходиш! Сега вярваш ли? – Вярвам. – Защо? – Защото не се спъвам. Сега хората казват: „Докажи!“ – Нямам време, моето време е скъпо. Аз ще пипна очите ви и ще ви питам: Какво виждате? – Виждаме окръжаващите предмети, имат такава и такава форма. – Тръгнете по пътя. Спъвате ли се? – Не. – Тогава имате вяра. Господари ли сте на себе си, имате надежда. Всеки човек, който изгубва надеждата си, става роб на земята. Страхливците, които се обезнадеждават на бойното поле, те се предават. Търговецът, който има страх, ликвидира 100%, а който има надежда, той не се предава. Когато човек има надежда, за него всичко е възможно. Това не са само празни думи, вие имате хиляди случаи да проверите това в живота си. Някой казва: „Аз вярвам в Христа, Христос ми проговори, Вече не се съмнявам в Бога“. Тъй са ми казвали някой православни или евангелисти. Утре започне да куца, яви се ревматизъм в крака му. Вика лекар, казва му: „Господин докторе, какво има на крака ми?“ Не пита, какво ще каже Христос за крака му, а лекаря. Лекарят прави една инжекция, втора, но кракът не оздравява. Казвам: Де е вашата вяра, де е вашата надежда? Ако имаш надежда, ще кажеш на ревматизма: „Ти ще отидеш в палците, после в рамото, оттам – в другото рамо“, ще го разхождаш из тялото си, и най-после ще му обърнеш внимание, че е сбъркал пътя си и трябва да си отиде, да не прави пакости в тялото ти, и ревматизмът ще изчезне. Онези болести, които не може да премествате от едно място на друго в организма си, много мъчно се лекуват. Слушал съм да ми се оплакват мъже и жени, че имат някаква болест, която се мести. – Щом се мести, ходи от едно място на друго, не се плашете, тя лесно ще мине. Ако болестта се загнезди във вас, тури си темел, това значи, че иска да става собственик. Щом се мести болестта, тя прави опити, като някой инженер, дали може да се настани, и де да се настани. Всички болести в нас са живи същества, които искат да си направят място за живеене. Ако в нас действуват Тези три принципа – любовта, вярата и надеждата, ние щяхме да бъдем силни да браним своята свобода. Съвременните хора не са се научили още да боравят със своя свят. Ако не можеш да победиш един микроб, една малка мъчнотия, как ще победиш големите? Какъвто се проявява човек в малките си работи, такъв е и в големите. Някой казва: „Аз не вярвам в Бога“. – Бог не иска вяра без

любов. Без любов не може да вярваш в Бога. И надежда без любов не може да има. За да вярвате в Бога, първо трябва да го любите. А за да любите човека, първо трябва да го познаете, тъй че, с човека ще започнете по обратния закон. С Бога ще започнете по закона на любовта, а с човека по закона на надеждата. Майката може да познае своето дете само, след като го роди, а като види, какви таланти, какви способности се крият в него, обиква го. Защо сме дошли на земята в този временен живот? Ще кажете: „Е, и майка ми, и баща ми се родиха, живяха, умряха и погребаха ги". Като отиде някой в Англия, в Америка, казват му: „Ела да видиш гроба на майка ми, на баща ми". Казвам: Това са техните гробове, но майка ти и баща ти не са там. С години ние държим тези гробища, тези паметници. Майка ти не трябва да живее в гробищата, а да я носиш в сърцето си, в себе си. Някой пита: „Де е майка ти?" Казвам: Ако любя, аз съм майка, ако вярвам – аз съм баща, ако се надявам – брат и сестра съм. Ако не любиш, ти търсиш майка си на гробищата. С тези вярвания и схващания мислим, че сме много напреднали.

Питаме се: „Кога ще се оправи светът?" – Светът може да се оправи в един ден. Външният свят е много оправен, добър е той, но нашият вътрешен свят, като е изопачен, казваме: „Кога ще се оправи външният свят?"

И тъй, за да се оправи светът, като практически метод е – Всеки от вас да приложи тези три принципа за себе си. За мене е безразлично, към коя църква принадлежите, какви са вашите вярвания, надявания, аз засягам въпроса принципално. На първо място човек трябва да има дух, мисъл, душа, да е пълен с чувства, да влиза в положението на всяко същество. Всеки човек има живот в себе си, който може да се проявява в неговото тяло, защото на земята живот без тяло не може да се прояви. Как ще докаже някой, че в него има любов, дали само със сладките си думи? Ако мислим така, ще мязаме на онзи руски княз, който обеднял и се оженил за една красива бедна мома. „Ну, поцелуемся" – целуват се – първия ден. „ Ну, поцелуемся „ – втория ден. Същото и третия ден, но с това само не се живее. – Хлебец, млечице трябва. Целувката не значи любов. На тези влюбени трябва да се сложи малко хляб. Тъй казва и Господнята молитва: „Хляб наш насъщний, дай го нам днес". В нея не се иска чай, кафе, а само хляб. И тъй, за да проявим своята любов на земята, необходимо е да дадем от нея на онези, които се нуждаят от любов. А любовта се проявява в някоя услуга, в какъвто смисъл и да е: или с една сладка дума, или като

нахраниш някого, или като го нагледаш, когато е болен, или като дойде някой при тебе, и му окажеш всичкото си доверие. Ние в отношенията помежду си внасяме само недоверие. Дойде някой при нас, иска ни пари на заем, казваме му: „Нямам“. Кажи истината – имам пари, но не мога, не искам да ти дам. Защо не му даваш? – Защото не вярваш в него, и мислиш, че ще те излъже. С това не съзнаваш, че правиш пакост и на себе си, защото един ден ще изпаднеш в същото положение, няма да имат и в тебе доверие. Я питайте, какво усеща някой мъж, в когото жена му е изгубила вяра, или какво е положението на жена, в която мъжът няма вяра? Тези мъж и жена бягат от къщи, намират се на парила. Всички мъчения в света произтичат все от недоверие. Когато някой не вярва в тебе, това значи, че той се е усъмнил в тебе. Някога чувстваш една обида, една тъга, това показва, че си изгубил любовта на оня, който те е обичал, той е затворил любовта си за тебе. Когато слезем във физическия свят, надеждата е, която осъществява нещата. Ние сме слезли и казваме „реалният свят“. Кой е реалният свят? Всички хора искат много ниви, много къщи. Добре е да имате една къща, една нива, една градина. Добре е да имате една къща, едно тяло, което никога да не умира. Да имате една нива, то значи – едно сърце, в което да насаждате всичко. И тъй, къщата, това е човешкото тяло, нивата – човешкото сърце, а градината – човешкият ум. Трябва да имаме ниви, градини, но не като ония, които имал един гръцки поп. Насадил една нива и казал: „Да знаеш, че поп господар имаш“. – Да, като тебе господари 100 имах, от които 99 отнесох“. И ние обсебваме ли, обсебваме къщи, градини, а после казваме: „Дали ще има кой да ни зарови“? – Да, ще има, ще има. Намирам много правдоподобно, когато жената оплаква мъжа си: „Иване, Иване, не трябваше ли по Бога да живееш?“ А това значи: ти ще из- платиш греховете си, та, като дойдеш втори път, да не грешиш. Някой казват: „Плаче от обич“. Досега не съм виждал човек да плаче от обич. Жена, кога ражда, плаче ли? – Не. Когато изгуби детето си, тогава плаче. Когато изгубиш любовта на мъжа си, тогава плачеш, а когато придобиеш любовта му, тогава сс радваш. Когато дойде мъжът в къщи, казват: „Има голяма радост, сега има любов“. Това е реално схващане на нещата. Ние сме изгубили понятията за нещата и говорим на един непонятен език . Господ казва: „Обичайте се, любете се!“ Някой казват: „Докажи, какво нещо е любов“. Мога да ви докажа. Ще взема някого, ще му вържа ръцете и краката с по едно въже, ще му ударя 25, ще го потъпча отгоре и ще го

попитам: Какво е това? – Терзание. После ще му развържа ръцете и краката, ще го нахраня, ще го целуна. Какво е това? – Това е любов. За да разберете любовта, трябва да опитате върху си две противоположни състояния. Така постъпва и природата. Изгубиш къща, ниви, майка, баща, деца, казваш: „Побеля ми главата, какви са тези страдания?“ След това идват майка ти, баща ти, нагостяват те. Започва Господ да ти показва, какво е вяра, надежда и любов. Вложете любовта в мозъка, вярата – в гърдите си, а надеждата – в стомаха си. Когато ядете, яжте с надежда. Аз не съм против яденето. Трябва да се яде, но нито много, нито малко. Казвам: Човек, който иска да живее с надежда, трябва да не яде много, да не преяжда. Някой път, като хапнеш малко, казваш: „Защо не си доядох?“ Но, като хапнеш повече, чувствуваш отвращение. Законът на надеждата говори на майките: „Яж, мама, яж“, но детето после се разваля. Казвам: От много надяване (от глагола „надявам се“), от много обличане детето ти най-после заболява. На какво прилича вашата надежда? Еврейският цар Давид, като отишъл на бой, срещнал Голиата и казал: „Аз ще се бия с него“. Отива при цар Саула и му съобщава за решението си. Царят му дава шлем, копие, лък. Надянал ги на себе си, но от тяжестта им не бил свободен да действува. Сваля всичкия товар, взема своята прашка с 12 камичета, отива на бойното поле, бие се с Голиата, и успява. Така и майката мисли като Саула: дойде синът и, тури му броня, шлем, копие, но след няколко месеца той .заболява, натоварен е много. Малко храна давайте на вашите деца! Малкото се благославя в природата. Многото, пресищането в света – това е един грях. Онези, които живеят по закона на надеждата, трябва да имат само необходимото в живота. Когато имаш да обработваш вълна, купи 1 кгр. и я обработи, а не 100-200 кгр. Инак, вие ще се намирате в положението на онзи селянин, който като разбогатял, станал груб, взимал имотите на своите съселяни. Една вечер сънува един жив сън: през селото минава една голяма кола, пълна със злато и впрегната с няколко чифта волове. Всички селяни се доближавали до колата с една малка чинийка в ръце, сипвали им в тях злато и си отивали. Богатият селянин, като вижда това, казва си: „Ето случай да разбогатея повече!“ Отива в избата, изважда един голям сандък, и отива при човека, който раздавал златото. Казва му: „Господине, чакай, и аз искам“. Добре, ще ти дам, но ще легнеш на гърба си, ще туриш сандъка върху гърдите си, и ще ти сипвам в него злато, докато можеш да носиш, и ще се обадиш. „Добре, аз ще нося“. Турят му 1, 2, 3, 4, 5, 10, 15 лопати, той все мълчи. Най-

после той едва диша, задушва се и почва да вика. Оставете този сандък върху му, нека носи последствията на своята лакомия! Като се събудил, той разбрал, че този сандък не му трябва, а трябва да раздаде своето богатство. Цял, пълен сандък е много. Сегашният живот е тежък, тежък. Аз виждам – мнозина от вас имат много такива сандъци и искат да им турят повече. Добре, но, ако ви турят, не ще може да носите. Вие трябва да имате любов, вяра и надежда в себе си, за да спечелите повече. Тази любов, вяра и надежда трябва да употребите за благото на ближните си. Надеждата е принцип, който принадлежи на всички живи същества, даже и на най-малките бубулечки. Следователно, от никое живо същество не трябва да се отнеме този принцип на съществуване. Щом вървиш по пътя, и настъпиш една бубулечка, ти си я лишил от надеждата и. Няма да се мине много, и някой по-юнак от тебе ще те лиши от твоята надежда.

И тъй, Павел казва: „Остават трите – вяра, надежда, любов, но най-голямата от тях е любовта“.

Сега, понеже живеете на земята започнете с осъществява- нето на тази надежда. В какво? – Да се надявате, че можете да станете добри, умни, здрави, богати. Богати в какво ? – В добродетели. Да се надявате, че можете да поправите вашия живот. Според мене, сиромашията и богатството, това са две велики благословения, които Господ дава на човека. Богатите хора на половина признават, че богатството е благословение. Сиромасите не признават, че сиромашията е благословение. Защо е благословение? – Защото вашето дете, което отива на училище, е сиромах, то има условие да се развива, неговата торба може да се напълни. А старецът, старият човек не може да се разбогатее. Той казва: „Аз много зная“. Какво ще разправям на този стар дядо, който е богат? Той ще ви разказва, че има опитност, играел много години на хорото, много моми любил. Учителят не може да разказва на богатия човек. Затова Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие“, т. е. не може да използувате живота. И тъй, децата богатеят, а старите хора осиромашават, и не трябва да разказват своите истории, а да учат. Богатите хора създават условия да ги мразят другите. За тях казват: „Те са богати, но кой знае, колко са крали, кой знае как се разбогатели техните бащи и деди!“ Когато си беден, създаваш условия да те любят хората и да работиш. Бедният човек всякога мисли, какво да работи, и къде да отиде да работи. И затова бъдещият свят ще бъде за бедните, а не за богатите хора. Да преведа думата „беден“ – за

децата. За богатия човек се казва, че ще отиде на гробищата. Дядото остарява, и като отиде на другия свят, той казва: „Аз вече стар не ставам“. Затова в онзи свят, в Божествения свят стари хора няма, а В този свят има стари, има богати хора. Сегашните деца казват: „Е, да стана като деда си!“ Младите моми искат да станат като бабите си. Никакви баби, никакви дядовци не ви трябват, глупаво нещо е да бъдеш като тях. В Писанието думата „стар“ се среща често, но тя има там друго значение. Думата „стар човек“ е санскритска дума, и означава проявения човек, т. е. човек, който има Мъдрост, знание, и е полезен за другите. А ние разбираме под „стар“ човек онзи, който е окуфял. Той е дядо, не е стар човек. Утре казват за него: „Е, този дъртак“. Майката приема с радост „децата, а те казват: „Няма да се махне този дъртак“. Една майка във Варна ми разказваше: „Имам четири дъщери, с най-голям труд ги изучих, а после ми казваха, че съм глупава, проста. Да, докато ги изучих, добра бях, а после станах глупава“. Това са съвременните дъщери. Те са дъщери на безнадеждието. И тъй, надеждата е потребна, за да примири противоречията. Вие не може да примирите следните противоречия: защо едни са богати, учени, а други – сиромаси, прости. Само надеждата може да примири Тези противоречия. Вие мислите, че за първи път сте дошли тук на земята. Не, всички вие, които сте тук, имате дълга история в миналото. Някой от вас не искат да признаят своето минало. Защо? Когато дядо то или бащата на някого е оставил много дълг, питат младия: „Ти от техния род ли си, внук ли си на еди-кого си?“ – „Не, не съм от техния род“. Да, защото дядо то има много борчове. Но, когато бащата или дядо то е богат, синът казва: „Аз имам дял тук“. Който не признава миналото, значи, че има много тевтери, много дългове, а трябва да ги плати честно и почтено. Някой казва: „Не съм съществувал в миналото“. – Да, защото досега сто пъти си фалирал. А ти казваш: „Не казвайте, че съм живял, че аз съм същият човек“. Не, ще признаеш, че имаш да плащаш, и ще се изплащаш полека-лека. Дойде някой слуга при Вас, и ви обере. Той е онзи на когото в миналото ти си сторил същото. Някой запали къщата ти. Той е онзи твой кредитор от миналото, на когото имаш да даваш. Сега ще питате: Защо Господ създаде така света? Питам ви: Вие защо подписахте тези полици? Вие сте искали да станете богати, а после питате, защо Господ допусна тези полици. Полиците – това са дяволски изобретения. Човек може само своя сегашен ь труд да използува, а не и за бъдеще да взима. Взимайте малко, и не продавайте вашето бъдеще. Мисли само за днес, за утрешния ден не

мисли. Това е Божественото учение. Онзи, който няма надежда, казва: „Как да направя тази работа?“ Започва да мисли за утре, за други ден, след 20 години. В какво си сигурен ти след 20 години, какво знаеш за тогава? Ти не си господар, ти си слуга, утре господарят ти може да те извика. Законът на надеждата е такъв: ако днес прекарате Добре, по всички правила на Божествения закон, има надежда и всички останали дни да п рекарате по същия начин. Ако днес сгрешите, всички останали дни ще п рекарате по същия начин. Следователно, бъдещият ден ще бъде такъв, какъвто е днешният. Не казвайте: „Е, днес сгреших, но утре ще се поправя“. Не, днес, а не утре. Когато човек замисли да се жени, в него е надеждата. Дойде момъкът, гощават го всички, но той е недоволен, казва: „Аз утре ще реша“, отказва днес да даде думата си, не приема момата. Остане ли за утре, той отказва. Момата, която остава утре да отговори, и тя се отказва. Ти решаваш ли се да вземеш днес момата? Оставиш ли за утре, нищо няма да излезе. Някой казват: „Като си оправя работата днес, от утре започвам да живея по Бога“. Работите ни са оправени; това е лъжливо учение, че ще трябва ние да ги оправяме. Когато един ученик отиде в училището да се учи, майка му и баща му са оправили работите. На него не му трябва търговия, а учение. И когато Господ ни праща на земята Той казва: „Синко, аз те пращам на земята да се учиш, наредил съм работите ти, за тях не мисли“. Ако синът каже: „Ами майка ми, баща ми може да умрат“. – Майката, бащата, това са вечни принципи, които никога не умират. Когато майката отиде на другия свят, тя ще промишлява за своите деца много по-добре, отколкото ако е тук, затова безразлично е, де е тя.

И тъй, надеждата е един от великите принципи на земята, без който земният живот не може да се разреши Добре. Вложете в децата си надеждата, да им са чисти ръцете и сърцата, и да знаят, че тялото, което имат, е един храм, за който децата трябва да дават отговор. Не оставяйте децата си В нечистотия! Човек, който има надежда, ходи всякога спретнат, хубаво облечен, очите му са винаги отворени, радостни, весели. За да развиете надеждата в децата си, карайте ги да бъдат радостни. Как? – Създайте им такива забавления, които внасят радост в душите им. Този закон е не само за децата, но и за мъже, и за жени. Мъжете да създават радост за жените си, а жените – за мъжете си. Няма ли закона на надеждата в света, идва обезсърдчаването, а в безнадеждието се раждат всички съвременни злини, ставаме кисели, недоволни. Мъжът е недоволен, че жена му е пресолила яденето, сърди се, казва и: „Ти през

плет не си ли виждала?“ Гневът му от жената минава на децата. На другия ден мъжът донесъл лошо месо, жената се сърди, хвърля го, казва му: „Ти през плет не си ли виждал?“! Съвременните хора мязат на английския реформатор Веслей, които се оженил, но три деня след това каза на другаря си: „Не си струва човек да се жени“. Да, когато човек изгуби надеждата, да се не жени. Мома или момък нямат ли надежда, да се не женят, това бих им препоръчал. Имат ли надежда, ще има в къщата им мир и радост. А днес хората казват: „Тези млади сега не могат да живеят, но после ще се спогаждат“. Не, сега, сега; каквато е любовта отначало, такава ще бъде и в края. Тъй говори законът на надеждата. От становището на любовта трябва да схванем времето, от вярата – пространството, а от надеждата – всички методи, начини, чрез които този живот може да се развива. Ако една жена не знае да нарежда къщата си, няма надежда; ако един ученик не може да свири, няма надежда; ако един поп не може да служи, няма надежда. Ти имаш упование в себе си, че може да направиш нещо с тази надежда..Някой казва: „Как мислиш, дали вярвам в Бога?“ – Чудна работа, аз трябва да отговарям, дали той вярва! Ами отвори кисията си и виж! Пита ме, има ли пари. Отвори кисията си, и ще видиш. Отвори сърцето си и виж, има ли нещо там. Ако имаш нещо в него, имаш надежда. Отвори ума си, и ако имаш нещо вътре, имаш вяра. Като ме срещнат хората, питат ме: „Ти вярваш ли?“ – В нищо не вярвам. „Как, безверник ли си?“ – Аз познавам само надеждата, вярата и любовта. Вярванията, любенията, надяванията, тези неща съм ги забравил, с тях нямам взимане-даване. С тях имат работа само онези, които са изгубили любовта, те въздишат, искат любов. Като имаш любов, ти си с нея. Като любиш някого, то значи да имаш само едно прозорче и през него да гледаш. Това е криво схващане. Вие ще бъдете любов, вяра и надежда. Вие ще вярвате, ще имате надежда, че всеки човек може да се подигне. Когато имаш един приятел, който вярва в тебе, ти имаш криле. Когато у някой приятел изгубиш вяра, ти се обезсърдчаваш.

Когато говоря за невидимия свят, моите и вашите разбирания по това са диаметрално противоположни. Всички неща, които са далеч от нас, са невидими, а всички, които са близо, са видими. Следователно, далечните неща от нас, за които трябва да пътува- ме, са невидими. Но, ако се отдалечим от видимия свят, и той става невидим. Значи, видимият и невидимият свят подразбират пространството. А сегашните хора подразбират невидимия свят като нещо невъзможно. Светът, към който се

стремим, наричат невидим, а аз го превеждам далечен свят. Човешкият живот, който е далечен за една мравка, е невидим живот за нея. Такъв е за нас, например, ангелският живот. Когато дойдем до положението да разбираме и чувствуваме като тях, ще разберем този живот. Той е прекрасен. Там няма смърт, няма свещеници, търговци, съдилища. Ще кажете: „Ами тогава какво има?“ Че съдията какво прави? – Праща хората в затвора. Търговецът какво прави? – Като някой бирник, хване някого, обере го. В онзи свят има братство и сестринство. Като отидеш там в някой дюкян да си купиш нещо, търговецът няма да ти иска пари, но ще ти каже: „Голямо удоволствие ще ми направиш да си вземеш, каквото искаш, без пари.“ Ако дадеш пари на търговеца, той ще се обиди, и ще ти каже да си излезеш вън. Вземеш ли даром, той ще те покани и друг път да отидеш при него. Онзи свят е приложил надеждата именно в този смисъл, а във физическия свят схващанията са тъкмо обратното. Ако отидете в ангелския свят ще видите, какви красиви, стройни хора има там, не приличат на вас. Като отидете при тях, ще кажете: „Да бягаме оттук, този свят не е за нас.“ Затова религията е наука, която учи хората на законите на любовта, вярата и надеждата. А днес хората учат всичко, но не и Тези неща.

И тъй, надеждата е бъдещата велика наука, която ще осмисли живота на земята, ще ни научи, как да преустроим училищата, съдилищата, как да се храним. В този бъдещ свят гробища няма да има, и тогава Христос ще дойде. Тази земя, в която сега живеем, ще се преустрои. Този свят ще потъне под водата, нови континенти ще се създадат, нов въздух ще има. Ако Христос дойде сега на земята, какво ще намери? Всеки ще го посрещне с едно прошение – коя от мъжа си се оплаква, кой от брата си, кой от сестра си. Христос ще каже: „Аз не идвам с тази цял – да съдя хората, аз идвам да донеса мир, любов, вяра и надежда“. Сега Светът се съди, а няма Христос да го съди, той дава нова заповед на любов и пита: „Когато дойде Син человечески на земята, ще намери ли вяра, ще намери ли хора готови да възприемат това учение?“ Той казва: „Ако имате любов, ще упазите моето учение, ще приложите Тези три велики закона“. Светът ще се подобри, има условия за подобряването му. А днес се говори за някаква съдба, но това е странично учение. Сега някой казват: „Светските хора са неверующи, нямаме надежда в тях“. Е, тогава нека евангелистите, нека католиците приложат това учение. Но и между тях има недоразумения. Какво е това служене! Питам: Вие, евангелисти, католици,

търговци, доктори, адвокати, такива ли сте се родили? Не, отпосле сте си турили тези фирми. Тогава, защо са Тези недоразумения? Като разберем основно, защо сме дошли на земята, ще можем да приложим великия закон на надеждата, и няма да питаме: има ли Господ или не, а ще питаме: прилагаме ли законите на любовта, вярата и надеждата? Прилагаме ли тези закони, разбрали сме, защо сме дошли, и недоразуменията ще изчезнат. А сега какво правят хората? – Сгрешил някой, хайде 3-4 години в затвора, или църквата го отлъчва. И всички хора все света оправят! И които вярват в Бога, и които не Вярват в Бога, все колят и бесят. Казвам: И едните и другите са под еднакъв знаменател: и ти, който вярваш в Бога, ме обираш, и ти, който не вярваш в Бога, ме обираш. Каква разлика има между тях? Ако верующият ме обира, а неверующият не ме обира, казвам, че в този последния има някакъв принцип, нещо хубаво в душата му, което хората не виждат. Ето защо бих желал, ние да постъпваме малко по другояче.

Това учение е потребно за вас, вие трябва да живеете на земята, трябва да бъдете здрави, щастливи и блажени. Каквото искате да направите, не може да го осъществите, ако нямате любов, вяра и надежда. Всичко е скрито в Тези три велики принципа – любов, вяра и надежда. Ако ги разбирате правилно, ако ги разработвате в себе си, ще бъдете силни, мощни, ще имате радост, упование и сила в живота си.

Това е учението, което Христос е проповядвал, като е дошъл да примири хората с Бога. Как? – Като ги научи, как да живеят. Това не е вярване, а е велико изкуство. Няма по-велико изкуство на земята от това – да се научиш, как да живееш. Това трябва да научим! Млади, стари, майки, бащи, сестри, братя, приятели, господари, слуги, всички трябва да се научат да живеят разумно, да има мир и съгласие между всички.

И тъй, приложете това учение, напуснете всички ваши стари възгледи, т. е. не ги изхвърляйте, а ги турете като тор. На вашите стари вярвания присаждайте нови клончета. Всичко в света трябва да се използува. Тази опитност, която имате, е отлична, направете крачка напред!

Приложете закона на надеждата, да бъдете всякога радостни, и да не знаете, какво е обезсърдчение. И последен бедняк да станеш, пак да не се обезсърдчиш, защото в твоята душа ще има нещо, което никоя сила не може да ти го отнеме. Вие имате сили, скрити богатства в себе си, които съвременната наука дори и не подозира, макар че ги констатира. Има неща, които човек не може да научи от книгите. Ако едно дете се подложи

на магнетичен сън до пета степен, в него ще се развият особени способности, и това дете може да ви каже, какво става в Америка, може да опише болестта на някой болен, и с това да предпише най-ефикасните лекарства. Как става това? – Човешката душа още не се е напълно проявила; у човека има сили, които чакат най-благоприятни условия за развиване. Ако вие се освободите и влезете в свободата на Божествения живот, ще научите всичко. Ако схващате Бога като всеобемна любов, в която животът може да се прояви, ако го схващате като същество, което гледа с най-голямо благоволение към най-малките и най- големите същества, той ще ви въздигне. Схващате ли Бога като същество, което само чака да наказва, той няма да ви помогне. Схващайте го като същество на благост, сила, в което няма смърт. При такова разбиране на Бога, във вас ще влезат двата принципа на вяра и любов. След 20-30 години Бог ще ви повика при себе си да види, какво са научили неговите деца, и после пак ще ви прати на земята. За всички има работа. Като види, че сте научили уроците си, ще ви прати да служите във великата вселена. В този живот всяка душа ще задоволи всички ламтежи, които тя има. Няма желание на душата, което тя да не може да осъществи. Но кога? – Когато свършим това велико училище, в което се изучава законът на надеждата. Бих желал всички, които слушате за надеждата, да излезете оттук радостни. Имате ли радост, всичко е добро у вас. Мома, която пее, работите ѝ вървят добре, лесно мете, работи. Отвори прозорците, весело ѝ е. Някоя мома мълчи, лошо е положението и, изгубила е надеждата си.

Затова бих желал, каквото и да правите, да пеете. Стари, млади, пейте! Който иска да бъде млад, трябва да пее, да се радва. Престанеш ли да пееш, твоята работа е свършена, ти си една баба или един стар дядо, и всички казват: „Бог да го прости!“ Ще дойдат твоите роднини, ще те оплачат. Казвам: Да, Бог да те прости, защото не знаеше да пееш и да се радваш. Ако не искате да ви поливат върху гроба, да ви четат молитви, пейте, радвайте се!

И тъй приложете надеждата в живота си. В надеждата няма меланхолия, скръб, отчаяние. В нея има само радост и веселие. По това се познава този Божествен принцип.

Беседа[130]*, държана в гр. Русе на 16 януари 1921 г.*

КРОТКИТЕ

Блажени кротките, защото те ще наследят земята. (Мат. 5:5)

Думата „кротките“ е вам известна, а така също и думата „земя“. Христос казва кои ще наследят земята – кротките. Съвременните културни хора имат повърхностно понятие за думата „кротост“. Съвременният език, на който ние, човеците, говорим, е изгубил своя смисъл, т. е. ние говорим, без да разбираме. Че не се разбираме, т. е., че не разбираме езика си и не можем да влезем в положението един на друг, за това не се изисква голяма философия и голяма логика, да се докаже. Всеки един от вас може да провери. Всяка дума има смисъл и този смисъл се крие в съставните букви на думата. Вие може да превърнете известна дума в абсолютни числа, в абсолютни величини. Когато някой химик каже H_2O, това е формулата на водата; и самата дума „вода“, и тя е формула. Как ще превърнете водата на нейните съставни части? Казвате, че водата се състои от два елемента – водород и кислород. Но водата, същевременно, е формула на живота. Аз сега питам: Какви са елементите на живота? Ето една велика философия, върху която можем да мислим.

Аз ще се спра върху думата „кротост“и ще приведа тази дума във величини: 10, 70, 50, 90 и 800: -10 +10 – абсолютна величина, -90 – отрицателна величина и 800 – положителна величина. Какво разбрахте вие сега от това 10? Вземете българската буква К (печатна). Имате права линия, която е спусната отгоре надолу. Тази права линия показва, че кръгът на живота е разделен. Това е диаметърът, който минава отгоре надолу през центъра на тази окръжност. Значи, кротостта е, която разделя един живот от друг. Кой живот? – Злото от доброто. Тази линия разделя кръга на две. След това има една друга линия, която идва отгоре към правата линия, а другата – от тази среда надолу. Тогава на тази линия се образуват три ъгъла, всеки с по 60°, всички събрани ще дадат 180°.

Когато искаме да изследваме развитието на живота на човека, тази единица е човешкият гръбнак.

Да обясня, защо именно кротките ще наследят земята. Тази линия, която е образувала гръбнака на змията, е срастнала с лицето, защото няма никакво отклонение. Значи, лицето на змията е отзад, а не отпред. Затова казваме за известни хора, че имат двойно лице – едно отпред и едно отзад

– лицето на змията. У кучето, което е почнало да се развива вече, този ъгъл на лицето е почнал да се повдига на 45°, и то върви отзад – напред. Значи, еволюцията върви отзад – напред. У слона този ъгъл се повдига на 90°, у човека – на 180°, затова лицето е паралелно с гръбначния стълб. Затова казваме, че две величини, събрани, са равни на сбора, значи сборът на предната и задната величини на развитието е равен на 180° и следователно, числото 2 показва движението на човешкия живот отзад – напред, към очовечаване.

И така, под думата „кротост“ в тази формула (буквата К) подразбираме едно лице, което е минало от 1° до 180°. Казах, че тези три ъгъла, които се образуват на тази буква К, са под 60°. Като съкратим нулата, ще останат три шесторки. Затова в Откровението се казва, че знакът на лошия човек е 666. Какво означава 666? Това е кораб без кормило. Нулата е движение, което отива отзад на кораба. Това е витло, туй колело не е ли онова, което се движи отзад на кораба? При туй витло, при туй колело стои това кормило на живота. Това 666 е 3 х 6 = 18 – липсва нулата, значи кормилото, което носи кораба. Ако този кораб спазва своята сила и няма кормило, което да направлява пътя, всякога ще се случват катастрофи в живота.

Аз казвам: Всички хора, които нямат кормило, са лоши. Някои ми казват: „Той е лош човек.“ Казвам. Кормило няма. Как може да се изправи този човек? – Като му се даде кормило, а на човешки език това означава: възпитавайте неговата воля, създайте воля в този човек. Като казвам „създайте воля“, думата „воля“ пък, за мене пак е формула. Тук 6 означава логиката в живота, да можеш да разсъждаваш правилно и във всичките си работи да успяваш, да бъдеш щастлив. Кротки хора са ония, които имат логичен ум, които сполучват във всичките си работи и всякога са щастливи. В тяхната душа няма никакви незадоволства и те не ламтят за никакво богатство, понеже цялата земя е тяхна. Те са хора, които не вярват в частната собственост и не ламтят за нея. Частната собственост е най-голямото изобретение на дявола.

Аз не говоря за държавата, а говоря за двамата братя в Англия, на които баща им оставил известно имущество и почнали да го делят. Единият остава наследник по права линия, взема всичко, а другият – нищо. Някой може да се лиши от своята собственост, но кога? Когато няма кормило, когато няма воля. Той може да я даде под опекунството на своите настойници. Буквата Р аз определям с числото 70. Тя означава велика наука. Някой учен създаде известна теория и тя става наука; дойде друг,

създаде нова теория, събори старата; и така всеки ден изникват нови теории. Наука, която се мени, не е наука, но представление. В тази наука основата е добродетелта и величините са абсолютни, неизменни, те са математически определени. Това число 70 съдържа в себе си думата благодат, т. е. всички ония условия, при които човек може да се развива.

Буквата О е числото 50 и означава човешката глава. Да се спра на тази буква О. Вие всички сте учени хора, мнозина от вас сте свършили гимназия, а някои имат висше образование. Допуснете, че през това О, като му спуснем диаметър през центъра, ще се раздели сферата на две части. Ако завъртите този кръг около неговата ос – какво ще се образува? Ще се образува сфера, нали? Но представете си, че на този кръг турите друга ос и кръгът се завърти около своя център и своя диаметър едновременно, и ако турите една точка в този кръг, който се движи в две посоки, може ли да изчислите, след една минута движение тази точка къде ще е, ако прави в минутата около своя кръг 1000 завъртания и същевременно се върти около своя диаметър? Тази точка ще обиколи повърхността на цялата сфера, ще видите зигзаги и ще се чудите какво е това явление. Това явление произтича от факта, че кръгът се върти около диаметъра си едновременно. Значи, човешката глава също се движи около себе си и после около сърцето. Те са двете все едно движение. Тогава буквата О означава освобождение. Някоя жена е бременна, ражда; значи освобождава се. Мразиш някого, но после го обикнеш; двама души се помиряват или прощават някому, то е все буквата О. Само в буквата О можеш да прощаваш, т. е., когато имаш глава. Хора, които нямат глава, не могат да прощават. Някой казва: „Аз не мога да прощавам." Казвам: Ти нямаш глава. – „Ама за мен това е невъзможно." Казвам: Ти нямаш глава, свършена работа.

Третото нещо на буквата О е свободата. Само ония хора, които имат добре оформена глава, мозък, само такива хора, само такъв дом, само такива общества, мъже, жени, деца и приятели могат да бъдат свободни. Глава, глава се изисква тук! Българите често се наричат „глава" – глава на семейството, глава на партия и т. н. Да, главата ти само да не е направена от люспи, да не е лукова. И тъй, буквата О има 9 качества на кротостта. Числото 90, казвам, това е една величина отрицателна, т. е. кроткият човек е всякога готов да изплати своите дългове, няма нужда да му пращаш червени листове. Той точно навреме идва да изплати дълговете си. Ако той те обиди, сам ще си наложи наказанието. Няма да каже, че другите са

криви, а ще каже: „Аз съм крив, аз съм онзи музикант, на мене не се позволява да вземам фалшиви тонове. Аз, който имам развит мозък и слух, трябва да вземам тези тонове абсолютно вярно и добре." Следователно, кроткият човек се самонаказва, за да се изправи. И той се наказва не за себе си, а за другите. И в какво седи това наказание, ще ви кажа. Кроткият човек като види, че нивата на някой човек не е изорана, запряга воловете и я изорава. Това е неговото страдание за благото на ближния му. Когато такъв кротък човек, на когото торбата е пълна, като срещне някой гладен, снема своята торба и нахранва своя ближен. Ако кроткият човек е учител, когато учениците правят грешки, той знае как да ги изправи. Като срещне хора слепи, не разсъждава, а им отваря очите. Това означава буквата Т. Буквата Т означава да примириш у себе си ума и сърцето. Мъжете и жените ще трябва да намерят допирна точка, да се примирят.

Когато някои сватосват момък или мома, намериха ли, че си съответстват? Като се оженила една мома, петелът почнал да пее, а тя му казала: „Не пей, че и тебе може да оженят." Съвременната женитба прилича на женитбата на Йоан Веслей, религиозен реформатор в Англия, който се оженил и след три дни казал на приятеля си: „Не си струва да се жени човек."

Имаме числото 800, което означава победа, държава и Царство Божие. Числото 800 означава победа над злото. Христос казва на кротките: „Дерзайте, Отец е благоволил да ви даде Царството." И тъй, у кроткия човек кои качества виждате? Имаме 16 качества. Като съберем 1+6 = 7 – числото на пълнотата. Кроткият човек може преспокойно да си почива в неделя. Неделята е ден на виделината, а съботата е ден на тъмнината. Съботата значи, че еволюцията е завършила своя цикъл и няма никакви условия. А неделята показва първия ден на туй Божествено събуждане. Когато някой казва: „Добре да празнуваш неделята и съботата", аз казвам: Когато умираш, ще трябва да празнуваш съботата, а когато възкръсваш – неделята. Това е правилното. Това е грамадната разлика между съботата и неделята.

Според вас, кой ден трябва да се празнува? Ако умирате, ще празнувате съботата, ако се раждате – неделята, която е ден на виделината. Нали в петък вечерта и в събота Христос преседя в гроба, а в неделя излезе из своята почивка. Значи, Христос признава съботата, а после почнаха да празнуват неделята. Ние, съвременните културни хора, трябва да

празнуваме неделята. Ами онези, които са влезли в гроба? Аз не вярвам в хора, които не са влизали в гроба, които не са слизали в ада, да извадят своя брат. Да се отиде в ада, е изкуство, а в рая всеки знае. Красивата мома всеки я обича, като я види, казва: „Колко е хубава!“ – и почва да се подмазва; ама, господинчо, да я понесеш вътре в корема си. Ще кажеш: „Не искам да бъда аз жена!“ Който не може да бъде жена, да ражда, той не може да бъде мъж. Онзи, който не е в сила да роди, не заслужава да води тази красива мома. Туй говори кротостта. Така трябва да разбирате дълбоката съвременна философия на живота, ако искате да съградите едно общество, което здраво да почива на тези закони. Сегашните закони са били добри за времето си, но са отживели.

Не ме разбирайте криво. Ако свържете с един конец един бръмбар, той не може да се освободи. Този конец е морал за този бръмбар. Но ако свържете един слон с вашия конец, мислите ли, че този конец ще обуздае слона? Следователно, ще бъде много глупаво да казваме, че слонът не е изпълнил еди-кой си закон на конеца и го скъсва. Закон, който се къса, не е закон. Следователно, трябва да имате закони, които не се късат. За слона трябва дебело въже, та като дойде, да се спре и да каже: „Това е закон, спирам се с почитание.“ Закон, който не може да внесе у вас респект, уважение, той е посмешище. Сегашните закони трябва да бъдат такива, на които хората еднакво да се подчиняват, да не са конци.

Какво нещо е моралът? Привеждал съм и друг път този анекдот. В царството на паяците вестникарите дали една новина, че един голям слон шествал в тяхната държава. Всички инженери се събрали да решават, какво да правят и най-после дошли до следното решение: да прекръстосат всички улици с въжета и прекарали такива с хиляди километри. Обаче, слонът набърже минал тази паяжина, след което те почнали да изчисляват, какво сътресение са направили вътре в слона. Какво сътресение може да произведе една паяжина на слона? Той нищо не почувствал.

Някой казва: „Старото.“ – Кое е старо? – Само истината е стара. Всяко нещо, което се къса като паяжина, не е старост, а сянка на нещата. Казва Христос: „Кротките ще наследят земята.“ Земята, в този смисъл, подразбира всички условия, при които човекът се развива. Буквата З означава числото, което не признава никакви закони. Думата „зло“, както се пише на български с три букви, значи, че не се подчинява на никакви закони. Това е злото. Всички сили, следователно, които не се подчиняват

на никакви закони, наричаме ги хаос в живота. Викнете, разгневите се и казвате: „Станал съм нервен.“ Аз казвам: Ти си станал зъл, живееш без закон, не можеш да контролираш силите, които са вътре в тебе. Какво ще бъде, ако някой певец вземе неверни тонове? Ще му кажат: „Ти не си певец, ти не познаваш вътрешния закон на музиката. Като тебе и волът, и магарето, и кокошката могат да пеят.“ Съвременните хора искат да бъдат моралисти, да се качват на Божествената сцена.

H_2O – това е вода. (Разбрахме.) Ама разбрахте ли водата какви елементи съдържа в себе си? H_2O някой път е чиста, а някой път има известни примеси. Ако е минала през човешкото тяло и излезе навън, ще ви бъде ли приятна? Водата, която излиза от планинския извор, е потребна, но тази, която излиза от човешката фабрика, за която всеки ден работи тази H_2O, не е потребна. Всеки лекар ще каже, че трябва да стане дестилиране, за да премахнем всички тези утайки.

Има известни хора, които не са кротки. Кроткият човек нито за момент не изгубва своето равновесие. Имате ли предвид, че пътят, по който вървим в този свят, не е широк път? Той е тесен, тънък като конец. Изисква се голямо изкуство да пази човек равновесие. Трябва да имате хладнокръвието на онзи американец, който преминал през Ниагарския водопад, като прекарали над него едно въже. Този господин минал с върлината си от единия бряг до другия по въжето. Това показва, че той има самообладание, защото, ако в един момент изгуби самообладанието, ще отиде във вълните на Ниагарския водопад.

Светът е един водопад. Вие искате да бъдете герои вън, на брега, но ако минете над водопада по въжето, тогава ще ви кажа, че сте отлични герои, които пазите равновесие в живота. Дойде мъжът вечерно време и вдигне шум, жената не знае как да го предаде. „Снощи – казва – моят мъж малко се понапил, дошъл и отворил една уста, та два, та три часа не можах да спя.“ Аз казвам: Твоят мъж, като се качил на това тънко въже, изгубил равновесие и потънал в Ниагарския водопад. Когато казваш, че ще бъдеш кротък, значи бъди мъж и смело мини по въже Ниагарския водопад. Казват на мъжа: „Бъди мъж! Поразсърди се малко, покажи си гнева!“ Да, но ще бъдеш с краката надолу в Ниагарския водопад.

Кротката мома почват да я учат: „Не бъди толкова глупава да пазиш равновесие, а се опитай да слезеш долу.“ Някой път тя се понамръщи на възлюбления си и като погледнеш, двамата се скарали. – „Какво зло стана! Наш Иван и Стоянка са се скарали!“ Аз казвам: Ваш Иван и Стоянка са

изгубили равновесие отгоре на въжето и са паднали в Ниагарския водопад. Каква философия има тук да мислим? Тъй, животът има смисъл.

Да ви приведа сега един пример из миналото на човечеството.

В древността имало две царства. Царят на едното бил много умен и кротък човек, а на другото – много жесток. Кроткият цар имал двама сина – единия по-голям, другия по-малък. На умиране, той направил следното завещание, според което, на единия син оставил царството, а на другия една флейта, българска свирка, но с условие, който вземе последната, да напусне царството. Двамата братя били длъжни, след смъртта на баща си да теглят жребие и комуто се падне свирката, да напусне царството. Умира бащата. Теглят жребие и действително, на по-малкия брат се пада свирката. Той я взема и тръгва по света със свирката. Но по-големият брат не му позволил да вземе нищо със себе си. По-големият брат турил короната и останал да царува вместо баща си. Влязъл по-малкият в другото царство, на жестокия цар. Царят имал нужда от един овчар. Той имал овци със златни руна, но бил толкова жесток, че онзи овчар, който изгубел една от неговите овце, го пращал на заточение, във вечен затвор. Отива царският син, представил се за овчар и започнал да свири със свирката си. Всички вълци, като почнал да свири, се спират и изгубват охотата си да ядат овце. Когато царят осъдел някого да го екзекутират, стражарите като го водели през това място, по гласа на свирката пущат осъдения и казват: „Нека да си поживее човекът, хайде да си поиграем!“ Накъдето карал своето стадо, всички вълци почнали да изгубват жестокостта си. Като мине през някой затвор и засвири, всички затворници се разиграват и навсякъде настава братство и равенство. Чул и царят за него и казал: „Кой е този вагабонтин, който развращава народа ми и не изпълнява волята ми?“ Отишъл при него да го накаже. Като наближил, овчарят почнал да свири и царят почнал да играе. Разбрал той, че има нещо друго в света. – „Ела, синко, в моя палат. Аз имам дъщеря. Ти си човекът, който трябва да управлява, и ще свириш на моя народ, ще го веселиш, ще обърнеш нов лист.“

И тъй, казвам: Нагласете вашата пищялка, онзи ваш кавал или онази свирка на кротост, че като почнете да свирите, и вълци, и стражари, и затворници, всички да започнат да играят и да кажат: „Може да се живее и по друг начин.“ Правилно ме разбирайте. Туй, което ви говоря, насила не може да стане. Онзи гладен човек трябва да се нахрани. А кое е най-важното за гладния човек? – Хлябът. А кое е най-важното за жадния

човек? – Водата. Кое е най-важното за онази обидена душа? – Онази любов, която може да се покаже в даден момент. Отчаял ли се е някой, спри се със своята свирка и му посвири. Бих употребил онези глаголи: нахранвам, напоявам, научавам, проповядвам и т.н.

А сега питам: Ти ходил ли си в църква? Църквата, това е нашата душа, а нашето сърце, това е великият олтар, на който трябва ние с тази свирка да свирим и Господ ще каже: „Ти си човекът, който ще наследиш земята." Бих желал всеки българин да има тази свирка, та като засвири, кой където и да се намира, да започне да играе. Като ви свирят на тази свирка и като я чуете, можете да играете, защото някой път на други свирки играете. От игра до игра има разлика. Някое дете започва да играе, вдига шум и врява наоколо си. То не играе под звуците на тази Божествена свирка.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята", т. е. тези кротки хора, които разбират тези велики закони; силите, които функционират в света, и те не са далеч. Аз казвам: Онзи овчар, царският син, иде със своята свирка. Той няма да дойде с меч, с пушки и с взривни вещества. Вие ще чуете отдалеч неговата свирка и като засвири, ще има игране, скачане, всички братски ще живеят – мъже, жени, деца, животни. Може ли вие да превърнете онази фиктивна свирка и да ѝ дадете онзи вътрешен, същински смисъл? Можете ли да я превърнете във формула? По-ясно от това не мога да ви говоря. Ако взема да ви обяснявам думата „кротост", в нея има 16 сили, които имат разни състояния. Знаете ли какво трябва да правите, в първия час след ставането ви от сън? Какво трябва да правите втория, третия, четвъртия и останалите часове през деня? Знаете ли, че всеки час от деня си има точно, определена математически, работа. Тя е тъй определена, както един велик виртуоз, като свири с цигулката си, трябва да вземе точно всяка една нота. Ако пропуснете само една нота, веднага се чувства една празнота.

Следователно, животът е една велика Божествена пиеса, за изпълнението на която сме дошли на земята. Някои казват: „Аз живея"; ти още не живееш, а само се упражняваш. Когато вземеш твоя кавал или твоята флейта, на всички около тебе ще трябва да стане добре и леко. Когато се научиш да свириш тъй добре, ти ще можеш да изливаш своята мисъл, своята благодат върху хората. Аз съм правил опити и в нищо досега този закон не ме е излъгал.

Веднъж минавах половин километър от Варненския бряг и долавям, че някъде двама млади се любуват. Тяхната мисъл и чувство бе изпълнило за

известно време цялото пространство. И наистина, слизам по брега и виждам тези млади, че си гугуцат. Вървя по-нататък и виждам юрдечки. Аз проектирам към тях мисълта си и някой сякаш ми казва: „Ще взема един камък и ще ги ударя.“ Не се спирам да извърша това. Аз наблюдавам тези юрдечки и виждам, че те са вече на половин километър от мен, защото са възприели мисълта ми. Продължавам пътя си по-нататък и виждам друга група юрдечки. Аз им изпращам една хубава мисъл, че към брега има хубава храна за тях. Спирам се и виждам, че всички бързат към брега, възприели мисълта ми. Това са факти, от които се уверяваме, че животните могат да възприемат нашите добри и лоши мисли. Като срещнеш някое куче, то те погледне и схваща скритите ти намерения, и разбира, какво мислиш да правиш с него. Наблюдавал съм как ме гледа някое куче, като ме срещне. Разглежда ме внимателно, изпитва ме, но аз му казвам: Не се бой, няма да ти направя нищо. Аз съм от новата култура. – „Дано дойде тя по-скоро, защото ние страдаме от тия некултурни хора, които минат-заминат покрай нас, вземат камък и хайде отгоре ни.“ – Това не е алегория, а факт. Така постъпвате помежду си. Срещнете един приятел и веднага се нахвърляте върху него с лоши мисли. Ние трябва да се отнасяме благо с всички хора, защото това, което излиза от нашето сърце, е една велика мощна сила, която едновременно гради и разрушава. Ние сами разрушаваме своето щастие. Ние сме хората, пред които Господ гради за в бъдеще света. Затова да не очаквате да дойдат други хора. Ние, които живеем на земята, сме в състояние да градим и разрушим живота си. Всеки от вас е призован за една велика работа. Казвате си: „За велики работи сме призовани ние.“ И затова се качвате на определеното място и от височината на положението си започвате да заповядвате. В това си положение вие приличате на оня българин, който след Освобождението започва да си търси служба. Ходил тук-там, подавал заявления, но навсякъде му казвали: „Тази работа не е за тебе.“ Той търсел лека работа. Един ден, като се разхождал из градината, видял как капелмайсторът маха с една пръчица и всички оркестранти свирят. Той се спрял, замислил се и казал: „Ето една работа, каквато търся – да е лека и приятна.“ Подал заявление за тази работа, защото му се видяло, че няма по-лека работа от това, да управляваш хората. Но велико изкуство е да управляваш хората. Трябва да разбираш ума, сърцето и душата на тия хора. Трябва да разбираш всекидневната тяхна мисъл и чувство и само тогава да вдигаш пръчицата, според такта, а тактове има различни. Ключове – също

различни. А сега всички искаме да ставаме министри в България.

Няма ли някой против това? Ако разбирате това изкуство, аз ще бъда пръв, който ще гласувам за вас. Ако някой, дори да е дете, разбира това изкуство и вдига пръчицата когато трябва, аз ще гласувам за него.

Всички ще бъдем капелмайстори и ще започне да се образува тази вътрешна вълна, която ще ни повдигне. Това е вътрешният смисъл на думите: „да бъдем кротки и добри“. А сега трябва дълго време да аргументираш пред хората, дали има Бог или не. Аз имам много доказателства, с които да ви докажа това, да го обосновa, с тези велики опити да принеса всички онези сили, да преминат през сърцата ви. Вие чакате всичко наготово от баща си, да ви достави той пари да ходите, където искате. Вие сами можете да проверите тези неща, но затова ще трябва да се събудят във вашия мозък всички клетки, които досега не са още събудени. Клетките, които образуват мисълта ви, спят. Висшите духовни, религиозни клетки още спят и вие чакате, да ви се даде нещо наготово. Не се надявайте на наследството на баща си, дано получите сто или двеста хиляди лева, да си купите автомобил, да ходите на разходки, на балове, на концерти, да прекарате един весел и безгрижен живот и да кажете: „Аз съм богат човек.“ Вие обаче сте бедни. Вашият Небесен Баща ви е оставил, каквото ви е нужно, и ви казва: „С труд и пот на челото си ще изкарвате прехраната си.“

А знаете ли, какво значи да излезе една капка от челото ви? Аз уважавам всеки човек, който с пот на челото си изкарва прехраната. Лекарите, за да излекуват един болен, причиняват му изпотяване. За да може всички нечистотии от сърцето и ума да се изхвърлят, за да може да дойде прясна вода в света, трябва да стане изпотяване. Казва се за някого: „Горкият човек, изпотил се!“ – Не, съжали онзи човек, който не се е изпотил нито веднъж през живота си. Много хубаво нещо е изпотяването. Какво трябва да правим, когато се изпотим? Хвърлете ризата си и се преоблечете. Ако си пътник, хвърли ризата си, облечи отгоре палтото си, опери ризата си и почакай няколко часа да изсъхне, а след това я облечи. Не чакай тя да изсъхне на гърба ти, за да не се върне потта ти наново в тялото ти. Сегашните хора казват: „Да възприемем старите мисли, които сме имали за живота.“ А то значи, да изсушим старата пот със своята топлина. Какво ще придобием? Тази стара пот ще те изпрати на онзи свят. С това вие ще придобиете минус, а не плюс, защото плюсът е движение нагоре, а минусът – движение надолу.

Вие казвате за някого: „Той замина за онзи свят.“ Питам: Какво имаше отпреде си, какъв знак: плюс или минус? – „Минус.“ – И тогава наистина той е отишъл на онзи свят, но само че е надолу в него, затова нагоре не го търсете. Вие трябва да разберете четирите аритметични действия. Вие разбирате събирането, защото всеки от вас може да събере две величини, например, да съберете пет и шест. Колко правят? Пет и шест – равно на единадесет. Може ли да съберете двама добри хора на едно място, щом разбирате и знаете да събирате? Може ли да съберете една добра мома и един добър момък и общият сбор да бъде равен? Щом можем да събираме, ние трябва да събираме всички свои мисли и желания.

Ако ви питам какво нещо е изваждането, къде го срещате в природата, вие ще кажете вероятно: „Знаем ние какво е изваждането, учили сме го в училищата.“ Питам: Може ли да прилагате това изкуство? – Като посеете едно зрънце, то най-напред започва с изваждането, спуща своите крачка надолу в земята. После се явява процесът на размножаването – когато се разклонява, завързва класовете си. Най-после дохожда делението – когато житните зрънца се отделят от стръкчетата, падат надолу в земята. Тези действия – събиране, изваждане, умножение и деление – стават всеки ден в живота ни. Често вие изваждате една мисъл от главата си, но важно е, дали тази мисъл е добра или лоша. Ако аз извадя от своята глава мухлясал хляб и го дам на някой беден, това изваждане ли е? Първокласен невежа е онзи, който вади от торбата си мухлясал хляб. Вие казвате: „Нашият Учител ни учи, като изваждаме, да туряме пред действията знака минус.“ А аз уча другояче. А именно, ще туриш знака плюс и пак ще извадиш. Е, добре, когато даваш някому пари на заем и вземеш лихвата, с това се умножават парите ти – това умножение ли е? Умножение е, когато умножаваш броя на добрите хора, когато примиряваш хора, които се карат. Това могат да направят кротките хора, които ще дойдат в света.

Не мислете, че сте кротки хора. Кротки хора сте, само че, можете да се научите, имате ли способности за това. И много време не се изисква за един ученик, за един художник, за един музикант или за един християнин. Достатъчни са пет-шест години, да се научи на това изкуство. Как ще приложите кротостта? Като се върнете в дома си, ако сте неразположени духом, кажете си: „Аз съм кротък човек“, т. е. трябва да разсъждавате логически, трябва да търсите сполука в своята работа и трябва да сте щастливи.

Думата „щастие“, според както се пише на български език, ще я

разясня така. Буквата Щ е образувана от буквите Ш и Т. В буквата Т има спуснати две резки надолу, а в буквата Ш има три резки, които заедно с първите две образуват човешката ръка, която отпущаме надолу. Значи, в щастието ви, ръката ви трябва да бъде готова. Буквата А означава човешкия нос, т. е. волята ви трябва да бъде силна, кротка и умът да бъде съединен с волята ви. Буквата С, това е месечината, която постоянно образува този закон на смени. Като турите С върху Т, ще направите една лодка. Значи всичкото богатство, което придобиете чрез волята си, ще го поставите върху себе си, което е вашето сърце. И тъй, щастлив човек е онзи, който може да впрегне в работа ума си заедно с волята си, т. е. мъжкия и женския принцип да ги впрегне заедно, да ги тури в лодката си и така да управлява живота си. Ако не знае така да постъпи, ще каже: „Каква съдба настана, да сме роби и двама." Казвам на това: Отлична поезия. Щом впрегне своя ум и своето сърце заедно в работа, ще каже: „Каква съдба настана, да сме щастливи и двама."

Ако взема българската поезия и я преведа по своему, всичко ще излезе обратно на това, което поетът е възпял и написал. Някои четат и се чудят, как е могъл поетът да напише такива работи, отгде му идват тези неща в ума. За това нещо не се изисква никакъв ум, никакво изкуство. Какво изкуство се изисква от това, ако взема един чук и удрям едно шише или една стомна? Аз бих желал да направя това шише, тази стомна, а не да правя дупки в тях. Съвременните хора само дупки правят. Гледам някои хора копаят дупки и ги питам: Защо копаете тези дупки? – „Не знаем, плащат за дупки." Доста, доста дупки! В света има излишък от дупки. Сега вече трябва да се сее. Туряйте семена вече в тия дупки, садете дървета, да се образува хубава райска градина. Като паднете в някоя от тези дупки и си счупите крака, ще речете: „Каква съдба настана, да сме роби и двама." А като насадите хубави плодни дървета в тези дупки и те, като ви дадат плодове, вие ще си хапнете от тях и ще кажете: „Каква съдба настана, да сме щастливи и двама, да си хапнем и двама заедно." Това последното е вече проза.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята." Аз знам, че вие сте кротки хора, това мога да го докажа, само външно изглежда, че не сте кротки.

Така едно време светиите са носели отвън дрехи с бодли, за да не им обърне внимание дяволът и да не ги изкушава. Предпазвали се от него с бодлите си. И вие носите отвънка такива халати, които не ви издават за

кротки хора и затова, често се чуват между вас думите: „Помушни го малко.“ В това отношение вие мязате на оная жена, която имала обичай постоянно да помушва мъжа си, каквото и да направел той. Каквото да каже, както и да бъде, тя все му правела бележки, все го помушвала. Той вкъщи все търпял, но един ден били поканени на гости у кумците си, гдето бил приготвен много хубав обяд – хубаво опечена пуйка с хубаво старо винце и той се поразпуснал малко. Жена му през всичкото време го следяла и когато бивала недоволна от него, го помушвала. Той не могъл да изтърпи и ѝ казва: „Е, прекали го вече. Не стига, че вкъщи ме мушкаш, но трябва и тука.“ Съвременните хора казват: „Нека посмушкаме този човек малко, стига е ял, нека бъде морален.“ Оставете този човек, нека си похапне и пийне.

Злото не е в яденето и пиенето, но в кривото разбиране на живота, като мислим, че щом ядем много и станем тлъсти, добре ще ни бъде. Някои родители казват: „Да нахраним дъщеря си добре, да бъде пълна като месечинка.“ Е, Господ не ви е направил да станете като месечинки. Защо не кажете, че искате да станете като слънцето, като него да светите. Тук е заблуждението ни, като мислим, че всичко е в пълнотата, да станем месечина. В първоначалния език е писано, че трябва да станем синове Божии, т. е. да носим такива светила, чрез които да градим, да носим живот и радост навсякъде по земята. Знаете ли какво нещо е месечинката? Ако си като месечината, ти ще бъдеш осъден на смърт. Месечината е един канал, през който минават всички нечистотии на земята. И вие искате да мязате на този канал. Но в това няма никакъв смисъл, нито някаква философия. За в бъдеще вече никога да не казвате, че искате дъщеря ви да стане като месечинката, а пожелайте да стане като слънцето светла, или най-малко, като ранната звезда Венера. Ако пожелаете да стане като месечината, тя е осъдена на смърт. Сегашните хора ходят на разходка по месечина, наблюдават я, но не знаят, че тя ги развращава. Като минавате край някое нечисто място, от големите миризми обонянието ви се разваля. Но ако искате да се проясни, ходете по чисти, високи планински места. Когато направиш една грешка, обърни се към месечината и кажи: „Месечинко, научи ме как да изхвърля греховете си, как да ги изкарвам навън, за да мога и аз по този начин да се очистя.“ Когато наблюдаваш слънцето, кажи: „О, слънчице светло, слънчице ясно, като гледам твоите добродетели, покажи ми начина, как да проявя и аз своите скрити добродетели и да ги разработя в себе си.“ А вие стоите и разсъждавате

върху това, що е казал Кант, Хегел и други, и си казвате: „Е, дълбока работа е това.“

Да – а, в, с; това е една относителна величина. Но знаете ли колко неща са скрити в това: а, в, с?

Внесете думата „кротост“ в себе си и не мислете за нея тъй, както сте мислили в миналото и досега. Тя е една велика дума, върху която трябва да съградите бъдещата култура на земята. Ако българите искат да ги благослови Бог и да благослови земята, в която живеят, трябва да напишат така: „Кротките ще наследят земята.“ Ние сме кротки, вярваме в кротостта и затова ще наследим земята. Качествата на кроткия човек са следните: той реже циреи, но не и глави; той със своя нож отрязва от тебе всяка тъга, освобождава те от нея.

Всички вие, които ме слушате, сте кротки хора. Затова, като се върнете у дома си, съблечете старите си дрехи. Аз днес съм много щедър, ще подаря на всички ви по един костюм – това подписвам. И затова, като се върнете по домовете си, облечете се с тези нови дрехи, които ви подарявам.

Като ме слушате, вие си казвате: „Наистина ли говориш това или само така?“ – Наистина ви говоря. Казвам: Обичам ви, и свършено. Защо не? Не се колебайте. Свършете със стария господар. Всички, мъже и жени, и деца, нагласете кавала си, засвирете, та да заскачат и да заиграят всички. Като се върнете по домовете и запеете: „Каква съдба настана, да сме роби и двама“, това показва, че служите още на старата култура. Отсега нататък ще пеете на новата култура, както аз превеждам. „Каква съдба настана, да сме щастливи и двама.“ Като засвирим на новата култура, и любовта ще дойде, защото в това свирене са вложени всички сили. Щом се чуе това свирене, всички същества ще заиграят и самата земя ще заиграе. Знаете ли защо понякога стават земетресения? Има добри хора на земята, които, като засвирят със своите кавали, тъй много разиграват земята, че тя започва да изхвърля своята вътрешна материя във вид на лава и казва: „Долу, долу старите дрехи, изхвърлете старите си къщи, излезте от затворите, отворете прозорците си!“

Като се събори твоята колиба, благодари на Бога и кажи: „Благодаря Ти, Боже, че ми помогна да изляза от тази срутена къща.“ Погледнете птичките, като станат сутрин, как започват да благодарят и славят Бога с пеенето си. А вие като станете, започвате: „Каква съдба настана, да сме роби и двама.“ Или: Тази моя жена ще ми умори живота.“ Не, тя няма да

ви умори, тя си носи своето щастие, тя беше числото 13 у вас и тогава ви правеше по-голяма беля, а сега е излязла от вас. Едно време, преди да се яви Ева, мъжът имаше 13 ребра, но Бог извади едното ребро от него, именно тринадесетото, и каза на Адама: „Бъди внимателен с числото 13, то е едновременно числото на правдата и злото в света.“ Числото 19 е месечината. Не се обиждайте вие, жените, защото трябва да знаете, че едно време месечината е била светла като слънцето, но сега е изгаснала, мъртва е. Ще дойде време, когато тя отново ще оживее.

Някой казва: „Цяла месечинка е моята възлюблена.“ Казвам: Ти никога няма да задоволиш твоята месечинка, тя постоянно се пълни и празни. – „А какво да правя?“ – Когато тя стане като слънцето, ще дойде време, когато ще живеете по образ и подобие Божие и ще бъдете радостни и весели. Вие не се обиждайте, защото аз не считам, че всички мъже са мъже и всички жени са жени.

За пояснение на мисълта си ще дам следния пример. Един древен цар имал много красива дъщеря, която пазел от всякакво изкушение. Той заповядал на своите мъдреци да измислят такива тънки и фини костюми, които да сменя всеки ден, но материята да бъде тъй естествена, щото никой да не подозира, че тя е облечена. Всеки, който срещал царската дъщеря, я целувал. Започнали да говорят на царя: „Срещнахме дъщеря ти, еди-кой си я целуваше.“ – „Нищо от това, той е целувал само външната обвивка, но нейната душа никой не е целувал, царската дъщеря никой не е видял.“ Външната дреха могат да целуват всички, но когато дойде до душата, там има други правила. Аз познавам царската дъщеря другояче, а не както е дегизирана тя. Някои казват: „А вие не знаете ли каква хубава е моята дъщеря?“ – Не, тя още не е твоя дъщеря. Ти знаеш ли, че тя е тринадесетото ребро? Някой момък се ожени за някоя мома, но животът им не върви. Защо? Защото той е взел чужда и я туря между ребрата си, но не подхожда. Тогава Бог казва: „Не е тази жената, която е направена от тебе.“ – „Да, но поп ни венча.“ – „Нищо, тя не е от Бога.“ Когато хората започнаха да се венчават тъй, както не е определил Бог, създаде се смъртта, за да екзекутира хората, та да могат да намерят своята половина и да я наместят. Като не намерим първия път своята половина, втори път ще я потърсим; ако и тогава не я намерим, трети път ще я потърсим, докато най-после я намерим.

Някой казва: „Моята жена е цяла царица.“ – Тя може да е царица, да е учена, но не е твоята сродна душа. Само когато ни се отворят очите, само

тогава ще познаваме своите близки и ще ги обичаме. А това ще бъде, когато станем кротки хора. Земята – това е кротката жена. Кроткият мъж, който следва закона на Бога, ще наследи земята. Това се подразбира под Христовите думи:“ Кротките ще наследят земята.“ Каквито и да сте, ако не служите на този закон, не може да наследите земята. Следователно, само чрез кротостта ще наследите тази кротка земя и ще разберете тези закони, които сега се разкриват.

Аз нахвърлям моите мисли тъй, както слънцето своите лъчи, и всеки ще ги възприеме тъй, както иска неговата душа, и ще твори с тях толкова, колкото е изкуството на неговата душа, и всеки ще се облече тъй, както изисква неговият вкус. Аз не искам всички да сте еднакви. Всеки може да бъде кротък по различен начин. Един може да бъде кротък като карамфил, друг – като роза, като теменужка, но всички бъдете кротки. Това свири царският син със своя кавал: „Диу – диу – диу, кротките ще наследят земята. Диу – диу – диу!“ Българският кавал казва: „Чистите по сърце ще наследят земята – диу – диу – диу.“

Тъй ще засвири българската гайда или българският кавал и българинът ще вдигне ръце нагоре и ще заиграе.

Вдигането на ръцете нагоре значи, че ще трябва да цъфнете. Двете ръце, това са мъжът и жената. Мъже и жени, съединете се сега, дайте ръцете си. Как се ръкувате вие? Поставите долната част на ръката си в долната част на ръката на вашия приятел и отгоре поставите големия си пръст. Долната част на ръката е женският принцип, а големият пръст, който туряте отгоре, е мъжкият принцип. Ръкуването означава, че в името на Бога ще извършите това. Ние, жените, т. е. законът на Любовта, като се преплетем със закона на Мъдростта, ще освободим света от сегашното робство. И тъй, при всяко здрависване вложете мисълта си: „Тъй, братко, да започнем с Любов и Мъдрост и да ги преплетем, за да ни благослови Господ.“ Така искам да се здрависват всички българи. Като се срещнат, да си кажат: „Добре дошъл, братко, в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина!“

Беседа, държана на 25[23] януари 1921 г., неделя, [София].

ЛЮБОВТА

Най-голяма е Любовта. „Бог е Любов. (I Кор. 13:13)

Ще говоря тази сутрин върху един стих, който турям за основа на великата Божествена наука в света, а именно върху стиха: „Бог е любов“.

Ще кажете вие: „Това го знаем“! Да, отчасти, но не в неговата пълнота. Аз ще ви задам една математическа задача, едно математическо съотношение. Ще започнем с неизвестните:

x : y = xi : yi и

w : m = e : a.

Последната пропорция – това са елементите на висшата духовна математика, на живата математика. Иксът, това е една величина от видимия, от реалния, от материалния свят. И този „x“ може да се определи много лесно. Как? – Ще работите.

Ще ви дам друга една задача, а тя е следната: от два срещуположни града излизат две ядра войници, срещат се и се поздравляват. Едните запитват другите: „Колко сте вие на брой?“ Вторите отговарят: „Ако един от вас дойде при нас, ще станем два пъти повече от вас“; а първите им казват: „Ако един от вас дойде при нас, ще станем, колкото сте вие“. Онзи, който знае математическите правила, веднага ще намери, на колко е равен „x“ и на колко „y“. А след като разрешите, на какво е равен „x“, т. е. видимият, материалният свят, тогава ще минете към духовния свят – xi : yi. Това са отвлечени истини.

„Бог е любов“. Аз вземам любовта като принцип. Вън от любовта ние не познаваме Бога, той е само в любовта. Понеже любовта е достъпна за всички същества, няма органическо същество, няма жива материя в света, която по един или друг начин да не е тясно свързана с любовта и да не се влияе от нея. Следователно, ние познаваме Бога в любовта, и този Бог на любовта не е вън, не е само във вселената, а е и вътре в нас. В Писанието една от заповедите казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“. Разбирате смисъла на тази заповед.

Ще разгледам любовта от четири гледища: като стремеж, като чувство, като сила и като принцип. Любовта като стремеж действа в сърцето, като чувство – в душата, като сила – в ума и като принцип – в духа, а това е

Целият цикъл на човешкото развитие отначало докрай. Като се съединят началото и краят на едно място, образува се едно ново начало; това ново начало, като се събере със своя край, ще образува друго ново начало. Следователно, това е един вечен процес в Божествения свят, без край и без начало.

Любовта като стремеж има свое начало. Например, някоя мома си стои спокойно вкъщи, нищо не я тревожи, но един ден тя среща някой млад момък, веднага в нея се явява стремеж, започва да става неспокойна. Също това става и с момъка. Значи, настъпва началото на тяхното безпокойствие. Аз казвам: „Идва началото на тяхната любов на стремеж". Какъв е краят? – Оженят се, народят им се деца. Това свършек ли е на живота? – Не е.

Сега настъпва второто проявление на любовта, проявлението и като чувство, и тя действа на душата. Това е по-висока степен на развитие. Чувството се проявява между приятели и братя. Следователно, всеки, който има приятел, брат, трябва да е минал през първия огън на любовта. Докато не стане това, не може да изпиташ второто проявление. Братството е основано на любовта като чувство, чието проявление е в душата. Чрез чувството става поляризирането. Стремежът – това са корените във физическия свят, а чувството – това са клонищата. Стремежът върви към центъра на земята, а чувството – към Бога.

Любовта като сила се проявява само в светиите, в Христа, в хора, които са готови да защищават една Божествена кауза. Не може да имаш любовта, ако в тебе няма ум. Ето защо, всички онези, които са възприели истината и искат да защищават любовта, имат силата на Христа, силата на светиите и запечатват любовта си с жертви.

Любовта като принцип встъпва едвам сега в света. Тя обгръща всичко. До любовта като сила има и омраза, и привличане, и отблъсване, и гладене, и дращене. В любовта като принцип няма никакви противоречия. Тя примирява всички противоречия в света, за нея няма зло, а всичко е добро, възвишено. Всеки от вас, който иска да разбере смисъла на живота, не трябва да бяга от него, а трябва да премине през всичките му стадии, а именно през корените, през клонете, през цвета, който е силата на любовта, и да опита плода му, който е принципът на любовта. Като минеш последователно през корените, клонищата и цвета на любовта, ще дойдеш най-после в принципа – до плода на любовта, и той ще ти даде смисъла. И там е безсмъртието – свят, в който няма смърт, а има възкресение. За тази

любов се казва в Писанието, че тя е връзката на съвършенството.

И тъй, вие не може да разберете любовта, докато не разберете своето сърце, докато не разберете елементите и силите, които се крият в него. Вие не може да разберете любовта, докато не разберете чувствата, елементите и способностите на вашия ум. Вие не може да разберете любовта, докато не разберете стремежите и силите на вашия дух. Изучаването на любовта е една велика наука, с която новото небе и новата земя ще се занимават. Любовта е първият велик принцип на Бога, чрез който Той се проявява.

Аз не искам да ви говоря по този въпрос само на теория, но ще ви докажа, че любовта има съотношение към сърцето като стремеж, към душата като чувство, към ума като сила и към духа като принцип. Следователно, всеки от вас може да знае, каква е неговата любов. Как? – По биенето, по пулсирането на вашето сърце. Пулсът на сърцето – това е тактът на любовта. Кръвообращението е също във връзка с любовта. В деня, когато човек престане да люби, и сърцето престава да тупа. Когато някой мразят, това е негативната страна на любовта. Тогава се явява сърцебиене. Сърцето понякога бие повече, а понякога по-малко. Хората наричат това състояние „сърцебиене“, а аз казвам, че законът на любовта в такива хора не действа правилно. Как ще се поправите?- Влезте във вашето сърце, във вашите чувства, в силата и в принципите на любовта, регулирайте ги, и ще изпитате такава радост, каквато само светиите и праведните са изпитвали. Сърцебиенето ви ще изчезне. Тази наука е необходима за вас.

Аз ще бъда много принципален, и отвлечен, и реален, по въпроса, който разглеждам.

Например, понякога почувствате любовта като стремеж и си казвате: „Хайде да се целунем“. Тогава събират се двама, радват се един на друг като гугутки и . . . цап! – Целуват се. А след това казвате: „Ох, какво направихме“! Аз не казвам, че целувките са лошо нещо, но във всяка целувка трябва да има съдържание на любов. Всяка целувка, в която няма любов, е престъпление, а всяко престъпление носи след себе си нещастие или за сърцето или за душата.

Аз не съм от онези, които казват, че е грешно да се целуват хората; може да се целувате, но как?- Ще се спрете, ще застанете пред Бога и ще запитате: „Господи, мога ли да изкажа Твоята любов?“ Ако Господ ви проговори и каже: „Изкажи любовта Ми“, тогава може да се целунете. Но, ако отидеш в името на Господа, туриш подписа Му и не дадеш никаква

любов, това е престъпление, за което Господ ще те държи отговорен. Това е то кармата, кармичното престъпление с любовта от хората, които си играят с лъжливата любов.

Христос е изявление на тази велика любов. Следователно, когато говоря за Христа, считам го не като един отвлечен принцип, а като реално въплъщение на любовта. Любовта не е нещо отвлечено, а е нещо реално, тя има форма, съдържание и смисъл. Който познава любовта, ще познае и света. Ние познаваме света чрез любовта. дето има любов, има и живот, има движение, в нея всичко започва да живее. А дето няма любов, не може да има живот. И когато е казано, че Бог е любов, с това се определя, че, ако има любов, ще има проявление на Бога.

Някой ти казва: „Аз те обичам". С какво, със стремежа ли, с чувството, със силата или с принципа на любовта? Те са различни положения. Не трябва да лъжем. Той ще ти отговори: „Обичам те със стремежа на любовта, или с чувството на любовта или със силата на любовта". Когато у тебе дойде силата на любовта, в ума и в мислите ти ще настане ясност. Имаш ли любовта на чувствата, ако си тъжен, веднага ще станеш благ и радостен, ще бъдеш готов за всички пожертвувания. Ако при тебе дойде човек, у когото има стремежа на любовта, той ще те направи активен. Дъщеря ви, която до онзи ден е била кротка като агне, погледнеш я – гледа към земята, надолу. Тя иска да се прояви и казва: „Аз искам да сляза в материята, да науча живота".

Казваме: „Не трябва да грешим." – Нищо, така само ще разберем елементите на любовта. В стремежа прегрешенията са неизбежни. Ние трябва да имаме в себе си стремежа и силата на любовта. В любовта има две поляризирания: като стремеж и като чувство, които проявления са на физическия свят, и като сила и като принцип, които проявления принадлежат на Божествения свят. Това са две велики проявления на любовта.

Вие сте учили физиология. Кой е правилният пулс на сърцето? Това няма да ви дам наготово, правете си свои наблюдения и забележете при всички ваши разположения, колко пъти сърцето удря в минута. Ще започнете с една велика наука. Следете, при ритъма на отклонението, между колко удара варира сърцето; при един отлив и прилив на сърцето, какъв ъгъл ще се образува. Този ъгъл ще бъде приблизително равен на 60° – законът на човешката еволюция. Когато имате приятно разположени на душата, пак четете броя на пулсиранията на сърцето.

Например, някоя мома, има стремеж към някой момък. Нека пресметне, колко туптения прави сърцето и в една минута, като го срещне. По тупането на сърцето си тя ще може да определи, дали той ще устои в любовта и или ще я излъже, ще определи неговите бъдещи отношения и т . н. След като се разделят момата и момъкът и отпаднат духом, нека пак пресметнат броя на туптенията на сърцето. Като се усъмните в някого, пак изчислявайте, колко туптения прави сърцето ви. Забелязвайте си тези числа. Започнете да работите с висшата математика. Защо, като се срещнат момък и мома, които имат стремеж един към друг, сърцето им трепва? – Много естествено, трябва да трепне. Ако сърцето не трепне, няма живот в него. Майката, когато е бременна, нали усеща трепване, заиграване на детето в утробата и? Тогава тя почва да се радва. Трепването показва, че Божественият живот идва, и Господ пита: „Ти готова ли си да възприемеш този живот и да го обработиш?“ По същия начин Господ пита и момата и момъка. А момата нищо не иска да знае. Тя си мисли за шапки, за рокли, как да си нареди къщата, а за трепването на сърцето нищо не мисли. Пък трепването е важно, а другите неща са второстепенни. Тази наука, за която ви говоря, е реална, работете с тези числа.

Дохождате след това във втората стадия на любовта. Имате приятел, когото обичате с най-чисти, безкористни чувства. Забелязвате нещо интензивно във вас, следете биенето на сърцето. Намерете тези съотношения. Това ще бъде „у“ (игрекът) от пропорцията. Изчислете, какво е биенето на вашето сърце, когато вашият приятел или брат е близо до вас или далеч от вас. Има една разлика.

Настъпва третата стадия на любовта, т. е. любовта като сила. Например, четете живота на някой светия, или се срещате с човек, който е готов да се жертва за някоя идея, за човечеството, и затова се отделя от майка, баща, напуща къща, веднага сърцето ви трепва. Прочетете броя на трепванията на сърцето и пак ще разберете. Като ме слушате да ви говоря това, ще ми възразите: „Е, сега с такива ли работи ще се занимаваме, има по-важни въпроси от тези“. – Не, по-важни неща няма. Ако умеете да регулирате вашето сърце тъй, както Бог отначало го е създал, то ще регулира вашия ум, а умът ще ви даде условия на духа да се прояви. Всичко това е свързано едно с друго. Изпуснете ли най-малкото, ще изпуснете и най-голямото. Между малките и големите величини има съотношение. Това, което в Божествения свят е единица, във физическия е

множество, а това, което във физическия свят е единица, в Божествения свят е множество. Много естествено е това. В Божествения свят, например, изтича една много голяма река като единица, и, като слиза на физическия свят, Всеки си отбива една малка вадичка от нея и образува една рекичка; тези малки рекички, като отиват към Божествения свят, се събират и образуват една голяма река.

И тъй, всяка дисхармония в сърцето ви е дисхармония в любовта ви, и то: или в стремежа, или в чувствата, или в силата на вашата любов. Ако дисхармонията е в стремежа ви, ще търсите причината в сърцето си; ако дисхармонията е в чувствата ви, ще търсите причината в душата си; ако дисхармонията е в силата ви, ще търсите причината в ума си. Следователно, дисхармонията на вашето сърце, на вашия живот, ще търсите в тези три области – в сърцето си, в душата си и в ума си. Имайте пред вид, че любов без ум не може да се прояви, тя не е за глупавите хора. Глупавите хора никога не са чувствали любов. Всички същества, които са лишени от любов, са лишени и от интелигентност, а всяко същество, което има любов, е интелигентно. В същества, у които няма любов, тя се проявява като механически закон – движение, растене отвън навътре. А у онези, които имат любов, растенето става отвътре навън. Следователно, у учени хора, в които няма любов, които имат знания и събират сведения, цитират от различни места, у тях движението е отвън. Хора, у които има любов, растат отвътре навън, възприемат тази храна и я обработват. Ние, като гледаме на хора с много знания, но без любов, казваме: „Този човек няма голяма любов към брата си“.

Най-важно от всичко е да имаме един приятел, когото да обичаме. Кой е този приятел? – Той е Христос. Срещнете някой учител, обиквате го. Кой е този учител? – Христос. В неговия ум ще намерите смисъла на живота. Някоя мома има стремеж към някой момък. Отде произтича този стремеж? – Христос е в този стремеж, и той не лъже никога. Онзи, който не лъже никога, наричам Христос, а онзи, който лъже и в стремежите си, и в чувствата, и в силата, той е антихрист. Онзи, у когото стремежът в сърцето е правилен, чувствата в душата правилни и силата в ума е правилна, той е Христос. В любовта не се допуща абсолютно никаква лъжа. И онзи, който би се опитал да оскверни тази любов, той носи проклятието, приема кармически нещастие, а с това се започва и падането от любовта.

И тъй, като разрешите Тези числа, ще намерите, на колко е равен „x“ и „y“. Игрек („y“) запитва „x“: „Колко сте вие?“ „X“ отговаря: „Ако един от вас

дойде при нас, ние ще бъдем два пъти колкото вас; но, ако един от нас дойде при вас, ще станем толкова, колкото сте и вие“. Значи „x“ = 7, „y“ = 5. Това ще бъде така, ако задачата се отнася до числото 10; но, ако от У към „x“ отиват не един, а 10, тогава „x“ ще бъде равен на 70, а „y“ = 50. Като разрешите това първо уравнение, ще пристъпите към Божественото уравнение, дето ще търсите, Божествените „x“ и „y“ на какво са равни. Онези от вас, които не са запознати с математиката, ще намерите някой математик да ви запознае с въображаемите, имагинерните числа.

Ще кажете: „Е, с тези ли иксове ще се занимаваме сега“? – Ами че всеки от вас е един голям икс! Ще ви докажа това нещо. Я ми кажете, знаете ли часа, в който сте дошли, знаете ли, откъде сте дошли и къде отивате? – Не знаете, не помните, кога сте родени. За Христа говорите, но не го знаете. Исторически го познавате, но като любов, като принцип, не го познавате. Опитали ли сте любовта като сила, като принцип? Имали ли сте опитността на светия? Опитали ли сте преживяванията на човек, който е готов да жертва всичко за приятеля си? Някой от вас имат тази опитност. За стремежа на любовта – там всинца сте герои, признавам ви правото. Като се говори за стремежа на любовта, нея я познават около 500 милиона души; като се дойде до чувствата, тази любов я познават около един милион души, а като се дойде до силата на любовта, едва ли ще се намерят в света десет хиляди души, които да я познават. И тъй: 500 милиона, един милион и десет хиляди. От Тези числа можете да съставите три уравнения.

„Бог е любов“. Трябва да започнем правилно с любовта. Не търсете Бога в небето, но тъй, както детето търси майка си, и както цветята – земята. Спуснете корени дълбоко, влезте в материалния свят. След като слезете 5, 10, 15, 20 метра надолу, у вас ще се яви желание да се поляризирате, и да се качите нагоре. Тези две противоположни посоки създават желание за растене нагоре и надолу. По този закон ние примиряваме материалистите с идеалистите. Тогава в света идват материалистите, или, както ги наричат, безбожните хора, у които има стремеж. Първите се спущат дълбоко в материята, те никога не са видели слънцето. Тези хора са корените, а идеалистите – това са клонете. Но, ако нямаме материалисти, никога не щяхме да имаме идеалисти. Идеалистите казват на материалистите: „Работете долу днес, но един ден вие ще се качите горе, ще познаете, че има Бог, а ние ще разберем, че има място, дето няма любов“. Не е все едно да те бодат с игла или да те гладят с ръка.

Казват: „Еди-кой-си момък целунал някоя мома.“ Кое е по-добре: да я ухапе, да я набие, или да я целуне? Когато целунеш някого, то значи: по-добре е да те целуна, отколкото да те ухапя или одраща, както постъпвах едно време, когато бях вълк. Следователно, целувката е едно избавление, да не причиняват хората рани. „Едно време съм правил ужасни престъпления, а сега ще те целуна, за да видиш, че нямам нокти, нямам зъби, каквито имах тогава“. Момата казва: „Колко е хубав моят възлюблен!“ Защо е хубав? – Защото любовта е влязла в тоя вълк и го е укротила. Излезе ли си любовта от сърцето му, той става пак вълк. Че то е така, се вижда от това, когато я напусне. Започва да говори лошо за нея, търси начин да и отплати, иска да я набие, става цял звяр. А момата купува витриол[131], хвърля го в лицето му, прави го нещастен през целия му живот. И казват след това: „Колко е благороден човек!“ – Да, благороден е, докато има любов в сърцето му, а като излезе тя от него, никакво благородство няма, той е цял демон. Това са хората, лишени от любов. Няма защо да им се сърдим, те изпитват такива страдания и мъчения, с каквито ние не сме запознати. Всички грешници, престъпници изпитват големи мъчения. Вие още не сте изпитвали любов, не я познавате във всичките и проявления. Вашата любов е достигнала дотам, да не дращите с ноктите и да не хапете със зъбите си. Любовта трябва да се прояви у вас и като чувство, т. е. не само да не хапе и дращи, но и да дава нещо от себе си. Майката е изпитвала тази любов. Тя казва: „Едно време аз удушвах от любов, но сега, хайде, мама, хайде, хапни си“. – И туря рожбата си от едната гърда на другата. Какво нещо е кърменето? То е цяла наука. Аз препоръчвам на майките и на бащите да изучват кърменето. Наблюдавайте, какъв е този закон на кърменето. Гледайте вашето дете, дали ще ви ощипе, дали плаче, дали ще ви хапе, и от това ще познаете, от каква еволюция е то.

Сега да се върнем към основния закон: „Бог е любов“. Вложете в себе си мисълта: Бог е любов в Неговото първично проявление. Няма друго проявление на Бога освен любовта. Разберете ли тоя първи принцип, ще разберете всички последващи принципи; не разберете ли първия принцип, нищо друго не може да разберете.

Следователно, на всинца ви препоръчвам да се върнете към първия принцип, да разберете Бога като Любов. Схванете ли първия принцип, ще схванете и втория – принципът на Мъдростта, или на вярата. Любовта е принцип на сърцето и душата, а вярата – на ума и на духа. Това е

поляризиране. Вярата произтича от любовта. Тя е втори принцип; теософите го наричат „будхи“[132], еманация на втория Логос[133], създаване условия за живот. Само умът (интелигентността) може да създаде истински условия за правилния, възрастващия живот. Само умният, интелигентният човек може да се развива правилно. Глупавият не може.

Някой ще кажат: „Знанието възгордява“. Не, знание без любов възгордява, а знанието с любов облагородява, знание без първия принцип възгордява, т. с. става болезнено. Англичаните казват: „Горделива плът, болезнена плът“, т. е. такава, която не може да се лекува. То се отнася за човек, който много знае, но у когото няма любов.

И тъй, този Господ, когото туряме за основа на сърцето, на душата, на ума и духа, това е Бог на любовта. Той е основата на любовта. Като обиколи любовта през всички Тези места, образува се един голям кръг. Следователно, пренасяйте любовта си от сърцето в душата, от душата в ума, от ума в духа и се съединете с Бога. Това са четири велики света. Сърцето – това е астралният свят; душата – това е християнският рай – теософите го наричат „девакана“[134]; а любовта като сила – това е менталният свят. Като влезете в умствения свят, там ще срещнете същества, които се занимават специално с любовта като сила. Любовта като принцип – това е светът на духа, т. е. Божественият свят. Като влезете в този свят, ще се качите при Бога, и само, като се качите там, ще може по един опитен начин да разберете защо става всичко това. Само там ще може да разрешите всички мъчнотии, и ще разберете дълбоките причини на всичко, което сега става. По един опитен начин ще разрешите всичко.

Сега не се блещете да видите нещо, отвънка нищо няма да видите, а просто отправете ума, мисълта си към душата си. Ще ви дам един метод за работене. Имаш един брат, един приятел, запитай се: „Готов ли съм за този свой брат да дам половината от своето богатство, мога ли да го оставя да разполага с всичко, което имам?“ Правете най-напред маневри в себе си, да се проверявате, и след 5 или 10 години дайте едно сражение. Някой от вас могат още първата година да дадат едно сражение, а някой след 10 години, и тогава ще опитате любовта като чувство. При Тези проявления на любовта ще разберете всичко, което Бог дава, ще разберете неща, които не е позволено да се казват!).

Аз ви моля, не се стремете да изказвате любовта си. Бъдете естествени! Някой казва на другиго: „Аз много те обичам“. Този твой другар те моли

за една услуга, но не се минават и десетте минути, откак ти си изявил своята любов, и вече отказваш да услужиш. В такъв случай по-добре не казвай, че обичаш. Кажеш ли, че обичаш някого, ти ангажирваш Бога, но не дадеш ли възможност Той да се прояви, ти си навличаш карма, вършиш престъпление. По-добре, мълчи! Като вляза в една къща, не казвам, че обичам хората в нея, а седна на последното място, и ако има някой болен, не казвам, че ще го излекувам, а го питам, какво го боли, откога го боли, взема пълно участие в болестта му, и той оздравява. Започват домашните му да говорят: „Ами знаете ли, кой го излекува? Знаете ли, как го излекува и т. н.?“ На всичко това аз мълча, аз се радвам, че моят Бог се е проявил. Вие направите някому добро, помогнете му, а после казвате: „Да не бях аз, той беше изгубен, благодарение на мене той се подкрепи и т. н.“ Знаете ли, на какво мязате? В Америка има една секта (Christian Scientists)[135], която поддържа, че в света материята не съществува и че болестите са фиктивни. При един от членовете на тая секта дохождa един господин с един счупен крак да му се помогне на болката. Той му казва: „Ти трябва да знаеш, че материя не съществува, и да си внушиш мисълта, че кракът ти не е счупен, и няма да имаш никакви болки.“ Болният се е върнал в къщи, мъчил се е дълго време да си внушава мисълта, че кракът му не е счупен, че няма болки, и най-после успял – излекувал се. Американецът го среща и му казва: „Сега да ми заплатиш за лекуването, благодарение на мене вече не страдаш“. Пациентът отговаря: „Представи си, че ти е заплатено 10,000 долара“. – Каквото е лекуването, такова е и плащането. Тя е същата наука. Той поддържа, че няма болести, няма страдания – същата ще бъде и отплатата. Когато боравим с реалния свят, ще боравим с факти: факт с факт. А когато говорим за отвлечени неща, там отвлечено на отвлечено ще отговаря. Не може да разберем Божествения свят, докато не разберем реалния.

И тъй : Бог е любов, а любовта е връзка на съвършенство.

На какво се дължат всички раздори, които стават сега в света? Ще ви приведа един окултен разказ, който вие сами ще разтълкувате и приложите в живота, като знаете, че нямам ни най-малко намерение да засегна някого, но ви давам начин, как да тъчете, как да работите.

Когато Господ направил света, явява се водата при него и го запитва: „Какво е моето предназначение?“ – Ще слезеш долу да поливаш цветята, дърветата, за да цъфтят и зреят, ще поиш земята и всичко, което е по нея“. Слиза тя на земята и започва да извършва службата си. Слънцето, като я

видело, влюбва се в нея и захваща да я тегли нагоре, кара я да се изпарява. Като се качила горе в пространството, взели да се карат за нея. От тази препирня, водата се смразила и във вид на сняг отново пада на земята. Водата се зарадвала за тази хубава, бяла премяна, обаче един вол излязъл от своя яхър, и, като вижда земята покрита със сняг, запитва се: „Какво е това бяло, но студено?“ Погледал, позамислил се, и оставил изверженията си върху снега. Водата се наскърбила, задето волът нацапал премяната ѝ. Другият ѝ любовник, който се скарал за нея със слънцето, когато тя била горе, в пространството, казва на слънцето: „Сега може да си я вземеш, мен не ми трябва сега тя“. Водата се оплакала на слънцето, задето пострадала тъй жестоко. Слънцето пекнало силно, стопило снега, и водата се просмукала от земята, откъдето наново като чисти, студени извори ще излезе пак на повърхността на земята. Извержението на вола се обърнало на тор, върху който израсли най-хубавите плодни дървета. Мислете върху този разказ. Бялото ще се стопи, а извержението ще стане тор, върху който ще израснат хубави плодни дървета. Следователно, Тези две противоречия в света ще се примирят. Слънцето, като стане любовник, ще напече и ще донесе радост. Любовта като напече, всички недоразумения ще изчезнат, и злото и доброто ще се примирят; от студената вода ще излязат чисти, кристални извори, които ще утоляват жаждата на уморените пътници, а от изцапаната дреха ще израснат хубави плодове.

Следователно, от гледището на любовта, всички страдания, които сега преживяваме, ще се превърнат в една велика, стройна наука за човешкото сърце, душа, ум и дух. Заемете се да разрешите тази задача: w : m = e : a. Това са четирите проявления на любовта. В любовта w : m = e : a. С това ще турите основа на новата наука на живота, на възпитанието.

Ще започнете, както цигуларят, не само да нагласяте своята цигулка, но и да знаете да свирите, защото любовта е най-великата ария, симфония на света, и който може да свири и пее върху това, което тя е написала, той е истински човек, ангел, светия, Бог. И сега в бъдеще ще се учим да пеем и свирим в любовта. Когато сме наскърбени, няма да казваме, „колко сме нещастни“, а ще казваме, че сме в минорно настроение. Когато сме радостни, ще казваме, че сме мажорно настроени. Минорната гама – това е стремеж надолу, мажорната – стремеж нагоре, а хроматическата гама – това са процеси, които отиват отгоре надолу и отдолу нагоре.

Сега, като излезете от тук, искам да останете с идеята – да разберете любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип.

Биенето на сърцето има влияние косвено върху дишането, а дишането има косвена връзка с кръвообращението и пречистването на кръвта. Ето защо всички съвременни болести се пораждат от неправилното разбиране на любовта, от неправилното дишане, окисляване в организма. Следователно, всички тела у човека се заразяват отдолу нагоре, затова трябва да работим в тези четири области, за да пречистим душата си. В християнството се казва, че трябва да се покаем. Покаянието е стремеж да пречистим сърцето, значи, то се отнася до стремежа на любовта. След това идва раждане и новораждане, то се отнася до чувствата на любовта, до душата, посвещението – до ума, и най-после идва възкресението, то се отнася до силата на духа, сиреч до любовта като принцип.

И тъй, в любовта има два процеса: в сърцето и в душата, в ума и в духа. Като мислите през Тези процеси, ще минете през всички степени на вашето развитие. Работете едновременно в сърцето, в душата, в ума и в духа си. Между ума и духа има едно прекръстосване, защото умът е мъжът на сърцето, а душата е невестата на духа.

Когато казваме, че Бог е създал човека по свой образ, това значи, че го е създал по образа на своята любов, защото трябва да знаете, че любовта е първият образ на Бога. Тъй че, думите „по образ“ значат „по любов“. Един красив образ – то е неговата любов. Познавате ли любовта, познавате и божието лице. Не познавате ли любовта, Бог за вас е безличен. „По подобие“, това значи „по ум“. Когато се каже, че човек е направен по образ и подобие Божие, подразбира се, че е направен по Любовта и Мъдростта на Бога. Следователно, ако искаме да приличаме на Бога, трябва да имаме неговата Любов и Мъдрост.

Вторият процес е слизането на човека, съгрешаването. В този човек сърцето е от пръст, то е променчиво. След това Бог му вдъхнал дихание на живот, то е вторият процес – слизането на душата и духа във физическия свят.

Това, което ви давам, е за да работите върху него, а не за философия. Между него има много неизказано, много неизвестни. Това е една велика Божествена наука, а туй, що ви говорих, е само кратко предисловие, въведение във великата наука на любовта. Проучете това въведение, спрете се върху четирите отдела: на сърцето, на душата, на ума и на духа. Това са четири области на този велик свят, който Бог е създал. Ние сме призовани да опитаме този Бог и да го проповядваме на света. Има само един Господ, той е Господ на любовта като стремеж, като чувство, като сила и като

принцип. Никаква друга философия, никаква друга религия не съществува. Любовта като принцип е във всичко и над всичко. И тъй, ако ме пита някой, какъв съм, отговарям: Аз принадлежа на любовта като принцип, познавам Бога само като един образ, служа на Бога, а неговото изявление е Христос. Любовта – това е материализираният Христос, а материализираният свят е материализираната любов на Бога. Целият физически свят е едно изявление на Бога, материализиране на Бога. И следователно, като познаем физическия свят, ще познаем Бога. Не си създавайте илюзии да искате да напуснете този свят и да отидете в по-добър. Като го напуснеш, къде ще отидеш? Не роптай против този свят, а виж Божественото в своя брат. Ще кажеш: „Защо Бог е създал този грешник, този блудник?“ Не, вникни, спри се, някой вол е изхвърлил изверженията си върху него, но що от това? Слънцето, като пекне, ще го изкачи пак нагоре. Не се смущавайте, нека грешат хората. Този свят е отлично, хармонично създаден; аз всякога се радвам, като го гледам. Като гледам това изверження, казвам си: Много хубаво е то, върху него ще израснат най-хубавите плодни дървета. А от този нацапан сняг какви хубави студени извори ще се образуват, когато го пекне слънцето! Ще примирим и едното, и другото състояние. Ако си бял и студен не се обезсърчавай; ако си един вол и правиш понякога пакости, пак не се обезсърчавай. Това са символи, които означават една велика истина. Ако не можеш да разбереш доброто в най-малкото му проявление, как ще го разбереш в най-великото? Ако не можеш да прецениш една капка вода, как ще прецениш повече? Преценете Бога като любов и не му се сърдете. Всеки ден дръжте се нагоре и го питайте: „Излъга ме възлюбленият като стремеж, изцапа ме“. Той ще ви отговори: „Ти си в стремежа на любовта, качи се една стъпка по-горе“. Качиш се една стъпка по-горе и казваш: „И тук ме излъгаха, и брат ми не е такъв, какъвто го мислех“. Да, и тук ще намериш едно противоречие. Тогава изкачи се горе в ума си. Като се качиш в принципа на любовта, там ще намериш причината на всички неща, които стават, и всичко ще разбереш.

Питате: „Как да се примирим, примири ни ти“. Аз не съм дошъл да ви примирявам. Скарате се, викате мене. Като извършихте греха, питахте ли ме? Не е наука да примиряваш. Аз проповядвам една велика наука на любовта. Някой изхвърлил изверженията си върху другиго. Добре е направил. Някой е студен. Добре е и това. Това е един процес. Аз проповядвам любовта във велик смисъл, любов активна, любов на целувки,

но със съдържание, любов на чувства, но интенсивна, благородна, любов на сила, но да има в тази сила светлина. Където и да влезем, да има любов! Когато видя, че някоя душа страда, аз не плача за нея, не се сърдя на вола, че я нацапал, но и казвам: Сестричко, изпари се, качи се по-горе, или стопи се, влез в земята, слезни по-долу, не се смущавай.

Това е великата наука на любовта, която ще разреши всичко. Това, което виждате сега в света, противоречията в домовете и обществата, това е един временен процес, който се дължи на неразбиране на любовта. Върху това трябва да се спрем.

Сега искам от вас да мислите, да се стремите да имате горещи сърца, да бъдете герои, да не ви е страх от любов. Всички да сте пълни с чувства, а да не сте като баби. Всички да размишлявате, искам да бъдете философи, а не да предъвквате, кой какво казал, кой учен как мисли по този или онзи въпрос и т.н. Бих желал всички да имате сърца, души, умове, които да действат. Като се срещнем тогава, ще има между нас пълна обмена. Това е новото учение. Всичко старо да се забрави. Не се противете, не спорете. Нямаме време сега за спорене. Ще кажете: „Еди-кой си вол оставил там нещо от своите извержения“. Това го зная. Кажете си: „Всеки от нас има велика мисия в света, трябва да бъдем герои, да бъдем по образ и подобие на Бога, и тогава всички наши братя, заминали преди милиони и милиарди години, ще се съединят с нас“. Тези братя са:

1. *Серафимите* – Братя на Любовта;

2. *Херувимите* – Братя на хармонията;

3. *Престолите* – Братя на волята;

4. *Господствата* – Братя на радостта, интелигентността;

5. *Силите* – Братя на движението и растенето;

6. *Властите* – Братя на външните форми, изкуството;

7. *Началствата* – Братя на времето, състоянието и такта;

8. *Архангелите* – Братя на топлината и огъня;

9. *Ангелите* – носители на живота и растителността, те приготовляват живота.

10. Последният – десетият чин – ще заемат напредналите човешки души.

Да се съединим с Тези братя, всички заедно да засвирим, и Христос тогава ще каже, ще чуем неговия глас: „Елате вие деца, благословени от Отца моего, и наследете новото царство, новото небе и новата земя на любовта, които съм приготвил за вас“.

Това е учението на любовта.

Беседа от Учителя, държана в София на 27 февруари, 1921 г.

ВЯРАТА

А сега остават тези трите: вяра, надежда, любов. (I Кор. 13:13)

Днешната ми Беседа ще бъде върху втория принцип на човешкия живот – вярата.

Аз вземам думата вяра, понеже нямаме по-добра дума от нея, вземам я в най-широк смисъл. И правя различие между „вяра“ и „вярване“. във вярата не може да има никакви противоречия. Тя изключва всяко съмнение. А вярванията допущат наполовина съмнения. Може да вярваш, че ще станеш добър, но може да вярваш,че ще станеш и лош; може да вярваш, че ще живееш, но може да вярваш и че ще умреш. Днес хората се въздигат, страдат и умират все от вярвания. Светът е пълен с вярвания. Всички учени и религиозни хора учат само вярвания. Но това вярване не е донесло нито спасението, нито свободата, нито знанието, нито любовта, които очакваме – защото е вярване. Не казвам, че вярването е лошо, но то е само предговор на вярата.

Ще засегна вярата от четири гледища, а именно ще я разгледам като стремеж подсъзнателен в сърцето, като чувство съзнателно в душата, като сила самосъзнателна в ума[136], и като принцип свръхсъзнателен в духа, или, с други думи, научно казано, като стремеж в подсъзнанието, като чувство в съзнанието, като сила в самосъзнанието и като принцип в свръхсъзнанието.

Сега спазете тези съотношения. Аз ще говоря по въпроса принципално. Нямам за цял да защищавам никаква ограничена кауза, никакво ограничено учение. Целта ми е да говоря за истината тъй, както си е.

Вярата е принцип на човешкия ум. Значи, началото на човешкия ум – това е вярата, или, в друг смисъл казано, умът е съграден върху основите на вярата. Вярата свързва човешкия ум и интелект с хармонията в природата и му дава потик за развиване и изучаване законите на битието.

Сега, като ме слушате, бъдете тъй добри, да оставите настрана всички ваши предубеждения; не да ги захвърлите, а да оставите раницата с вашите вярвания и заблуждения настрана, докато ви поолекне, а после като ме изслушате, пак си я турнете на гърба и си вървете. Нямам нищо против това. Иначе, ще заприличате на онзи българин с тежкия товар,

който бил настигнат по пътя от един колар. Коларят, като вижда, колко е тежък товарът на пътника, предлага му да се качи на колата. Пътникът се качил на колата, седнал в нея, но товара си не свалял от гърба.

– Свали си товара, приятелю, и го остави настрана в колата – му казва коларят.

– Не искам да ти правя затруднения – отговаря пътникът.

– Не, ти мен не затрудняваш, а себе си. Моето желание е товарът да слезе от гърба ти. Аз приех тебе и товара ти, еднакво да си почивате, и за двама ви има достатъчно място в моята кола.

Като се качим на тази Божествена кола, ние трябва да свалим товара си, и да си отпочинем.

Следователно, Всеки от вас, който иска да има просветен ум, в каквото и да е направление, който иска да изследва природата в каквато и да е област, трябва да се стреми да изучи живата природа, трябва да има вяра. Аз не съм от ония, които казват, че трябва да се стремим и да се развиваме само в една посока, философски казано, всички посоки създават една истинска посока, която е Истината. Затова ние трябва да се стремим във всички посоки, защото от гледището на вярата всички посоки са добри. Може в някой от тия посоки да дойдат и страдания, но те са път за изправяне.

Когато дойдат върху ни тия страдания, те показват нарушение, в миналото, на Божествените закони, елементите, съзвучието на Божествения свят, от което нарушение на ума се е родило злото в сегашния свят. И от неразбиране, ние постоянно се питаме, от що е това зло? Ако вие прережете една електрическа жица от инсталацията, в която постоянно тече електрически ток, и я уловите с ръцете си, знаете ли, какво ще стане с вас? Тази жица е безопасна, докато си стои спокойно, но вземете ли да я прерязвате, тя става опасна.

Ако стоите върху един кюнец от канализацията, вие сте на безопасно място, но речете ли: „Чакай да пробия една дупка, да видя, какво има в кюнеца“, вие ще пострадате и трябва да бягате надалеч. Защо? – Защото пробихте кюнеца, и течението на водата се измества, тя ще ви залее.

Съвременните хора са интересни: те, като малките деца, носят длета и казват: „Хайде тук да пробием кюнеца, хайде там“. Като дойде опасността, казват: „Бягайте сега!“ Някой химик – професор стои в лабораторията, държи ретортата, прави опити, пукне се ретортата, пръсва се течността, бяга професорът настрана, всичко се разваля.

Казвам: Този професор е пробил кюнеца. Не е само този начинът за изследването, има и друг начин за изследване. Когато искате да тонирате вашия ум, да го пречистите, непременно трябва да внесете във вас вярата. Някой ще възрази: „С вяра нищо не става“. Всичко с вяра става, а нищо без вяра не става. Докато имате вяра, вашия ум ще бъде здрав, силен, гениален, всичко може да направи. В момента, когато напуснете вярата, умът ви ще се раздвои, в него ще се образуват пукнатини, и вие сте изгубени. Знаете ли, какво става с такива хора? – Започват една работа, един час работят, отчайват се, работите им не вървят. Дойде пак вярата, пак започнат работата. Работят един час, отново я напущат.

И тъй, в света едни хора работят, а други стоят по кафенетата, въртят си палците, не работят. Изгубили са вярата! Какво да се прави с Тези хора? – Внесете вярата в ума им, и те са спасени. Аз ще ви приведа един окултен разказ, който трябва да имате всякога в ума си, когато разсъждавате върху вярата.

В древно време имало един царски син, който се влюбил в една слугиня, която била много умна, интелигентна и красива. Решил да се ожени за нея. Момата се зарадвала много и си казала: „Сега животът ми има смисъл, този царски син ще ми достави всичко, за което съм мечтаела“. Тя си въобразявала, че ще има прекрасни палати, с много стаи, дето ще ѝ прислужват придворни дами, фрейлини[137] и пр. Той наистина и направил голям палат, и освен това, и обещал всичко, за което тя си мечтаела, но като се оженили, той и казал: „Моля ти се, в моя палат не искам да имам никакви слугини, за да не ми напомнят за твоя низък произход. Ти сама ще чистиш тоя палат и ще нареждаш всичко.“

Когато вярата се появи в човешкия ум, умът ще ти каже: „Аз не искам в моя палат да има слугини“. Кои са Тези слугини? Вие не знаете нещо и казвате си: „Чакайте да видя, какво е казал еди-кой автор, какво е казал Кант!“ И Кант е човек като тебе, може да е изказал много хубави мисли, но не трябва напълно да се осланяш на него. Какво е казал Кант в съчинението си: „Критика на чистия разум?“ – Той е казал, че нещата са непостижими. Това е 50% вярно. За човек, който има вяра, всичко в света е постижимо.

Следователно, постижими ли или непостижими са нещата, това зависи от вярата, вярата обема времето, а времето е процес на Божествения разум, то е такт на Божествената хармония. Вярата определя отношенията на тоновете, съчетанията вътре в тази Божествена хармония; тя определя

още и съотношенията на нашите мисли. Всяка мисъл е тон в нашия ум. И ако имаме вяра, всичките наши мисли ще образуват една величествена Божествена хармония.

И тъй, вярата трябва да започне от сърцето, във вашето подсъзнание[138], там трябва да се вложи този светъл лъч на разумния стремеж. Като си лягаш вечер, вложи в ума си следната мисъл: „Вярата, в която аз живея, ще внесе Божествената хармония в стремежите на моето сърце". Легни си с тази мисъл, с пълно упование в твоето подсъзнание. Не философствай, не мисли за последствията. Когато посееш някое житно зърно в земята, не мисли, как ще израсне. То само по себе си ще извърши своята работа. Ако седнеш при него и мислиш, как ще израсне, дали ще израсне или не, и почнеш да го разравяш и заравяш, ти ще го развалиш, ще го спънеш, ще попречиш на развитието му.

Така и някой хора възприемат една Божествена мисъл, но започват да разсъждават, дали тя е Божествена или не. Оставете тази мисъл да израсне във вашето съзнание! Докато една мисъл не порасне, не започне да се развива, не цъфне, не завърже, не даде плод, и тоя плод не узрее, не я бутайте: не може да се познае, дали е Божествена или не, не може да познаете Божествената истина, която е вложена в нея. А за това нещо е необходимо време. Времето е израз на истината. дето няма време, няма истина. Лъжата всякога съкращава времето. Всички, които заемат пари от банкери с кратки срокове, не прокопсват. Те си променят полиците на всеки три месеца. Износно е полиците да бъдат с дълги срокове. В съвременната мисъл всички учения имат къси срокове. Ние не вярваме в късите срокове, а вярваме само в дългите срокове. Ние считаме дългия срок за едно закръглено движение на енергията вътре в душата.

Второто проявление на вярата е като чувство в съзнанието. Това значи: в даден момент ти да чувстваш, че твоята мисъл не може да бъде мисъл докато не се проектира в материалния свят. Тази мисъл трябва да добие правилна форма, защото правилното мислене не е нищо друго, освен мисълта ти да има правилно съчетание със законите, в които живееш. Ако мисълта ти не добие правилна форма, ще прилича на грозна жена, а грозните хора не ги обичаме.

Следователно грозните форми произвеждат в ума ни дисхармонично впечатление. Красотата е едно качество на мисълта, затова мисълта в нас трябва да бъде красива. Ако ти не чувстваш, че твоята мисъл е права, ще започнеш да я проверяваш с други хора, но с това ще изпаднеш в друга

крайност. Защо? – Защото и те може да се намират в същото състояние. Тогава, как ще провериш, дали твоята мисъл е права или не?

Следователно, първото нещо, което трябва да имаш пред вид, е следното: да вярваш, че твоята душа чувства нещата правилно. Душата никога не лъже, в душата на човека няма никаква лъжа.

Третото проявление на вярата е в силата на мисълта. Вашата мисъл трябва да има сила, вътре в нея трябва да има движение и разширение, т. е. тя трябва да бъде производителна, да можеш да свършиш всяка работа с нея. Вие може да опитате силата на вашата мисъл. Ако вашата мисъл е правилна и върви хармонично във всяко отношение, т. е. има правилен стремеж в сърцето, правилни чувствания в душата, правилно разрешение в ума, тогава, ако имате каквато и да е рана на ръката си, като съсредоточите мисълта си върху нея, тя бързо – в 5-10 минути, или в 1-2 деня, според раната – ще заздравее.

Всички катастрофи, които стават сега и в обществената, и в политическата, и в научната области, се дължат на туй разстройство на нашия ум, който не е турил вярата за база в живота. Ние живеем с вярвания в света. Отде дохождат всички катастрофи в света? – Те дохождат от това, че ние сме се усъмнили в Бога, във великия закон на любовта, и казваме, че Бог не е любов, и че човек за човека е вълк. А този вълк Бог го е създал. Тогава, каква философия, какъв смисъл има животът, когато най-възвишеното нещо в света ние наричаме вълк? А вълкът е отрицание на любовта, отрицание на вярата.

Следователно, всеки човек може да стане вълк. Щом изгубите любовта си, вие сте един формен вълк, мечка, тигър, лисица, защото Тези диви животни са отрицателни качества на великата добродетел, която наричаме любов. Вярата пък определя, защо ние страдаме. Казвам: Ти си изгубил любовта си, затова си вълк. „Как ще се поправя?“ – Като внесеш любовта в сърцето си, тя ще внесе вярата, и ти ще се повдигнеш, ще бъдеш един ангел да служиш в Божествения свят. Въоръжете ума си с вяра, а не с вярвания, защото вярванията са религиозни, езически системи, които се явяват като резултат от опитите на миналото.

Съвременните религии са един опит за изправяне на човечеството. Аз не ги осъждам, но казвам, че всички религии имат стремеж да помагат на човечеството. И всички велики учители дохождат между това човечество, за да го издигнат, за да му помогнат, понеже са служители на великия Божествен закон, но техните последователи са изопачили тоя закон,

спрели са се само на външната му страна и така са изопачили живота. Те са създали така вярванията.

Дохожда лекарят и ти казва: „В мене вярвай, аз ще ти помогна“. Започва: днес една инжекция, утре друга, изхарчиш много пари, но нищо не помага. Дойде попът, опее те. Не, не, в такъв лекар да не вярваш, а само в онзи, който носи в себе си любовта като принцип. Ако лекарят или приятелят ти носи тоя принцип на любовта в себе си, приеми го, но, ако не го носи, може той да бъде учител, свещеник, лекар, затвори вратата си за него, не го приемай, нека остане вън.

Писанието казва: „Без вяра не може да се угоди на Бога“. Аз превождам Тези думи тъй: без ум, без Мъдрост не може да се угоди на Бога. Кои деца радват родителите? Нали умните, послушните деца? Глупавото пакостното дете не радва родителите си. Всеки, който внася радост и веселие, той е умен. Умните синове и дъщери, умните приятели, учители, свещеници, те са хората на вярата.

Като запиташ сега тези хора, дали има задгробен живот, те се съмняват и казват: „Кой знае? Науката още не го е доказала“. Но кой е по-напреднал: науката ли или ние? Ами кой създаде науката, тя ли нас или ние нея? Ние сме като старите езически народи, които си създаваха образ като тях, падаха на колене пред своя идол Ваал и го молеха: „Покажи ни, де е истината?“ Така и ние 8,000 години се молим на науката да ни покаже, де е истината. Нищо няма да ни покаже тя.

Има една наука, на която трябва да разчитаме, тя е Божествената наука, науката на човешкия дух на любовта, на която вторият принцип е вярата. Тя е неизменна наука, не се мени. Съвременната наука е човешка, тя е наука на вярванията, на хипотезите. А в науката на вярата всичко е определено точно, математически; в нея Всеки тон е на мястото си, както в музиката, както в математиката, всяко число е на мястото си; в нея всичко е точно предвидено, както в техниката, както в организма.

Ние казваме, че стомахът не е интелигентен, работи чисто механически. Не, той е отличен химик. Като му дадете нужните условия, той работи много по-добре, отколкото нашите химици. В него влиза храната необработена, несмляна, и веднага той отделя съответни сокове за смилането, разтварянето на храните. След няколкочасова работа, тъй смляната храна преминава в червата, за да си задържат те от нея което им е потребно, и после се разнася чрез кръвта по целия организъм. И белите дробове не са едно духало, както някой казват, и те работят по известни

закони, също така и мозъкът си свършва Добре работата.

А ние, съвременните хора, които се мислим за умни, интелигентни, какви ли глупости не правим! Мъжът, като не може да изправи жена си, набие я хубаво. Учителят, като не може да поправи ученика, изпъжда го вън от училището. Свещеникът като не може да изправи паството си, отлъчва го от църквата, обявява пасомите си за еретици. Държавата не може да поправи някой от поданиците си, хайде в затвора, хайде на бесилката. И всички съвременни държави правят специални заведения за провинилите се свои поданици.

Това са заведения на вашите глупости, за които ще ви съдят! Тъй пише горе, в невидимия свят. Това са полици, които един ден ще се плащат. Да не мислят разните министри и властващи лица, че един ден няма да отговарят за ония стотици и хиляди хора, които те са затворили в тъмница! Не, небето и земята ще преминат, но нито една рязка от закона, не ще се измени, докато не дойде всичко в първоначалното си състояние. Тъй е било от памтивека, ще бъде и до скончание века. И не само в България, но и навсякъде.

Като говоря за скончание на века, разбирам свършването на нашите глупости, и началото на Божествената хармония в света, на онази велика мисъл, за която ви говоря. И като се срещнем, тогава няма да питаме: ти вълк ли си или не? Казвам: „Опитай ноктите ми, опитай зъбите ми!“ Ако имам такива, вълк съм, ако нямам, не съм вълк. А тази вяра, благородното, разумното в човека, не позволява да имаш никакви нокти, никакви зъби. Ноктите – това е кривата математика. Когато вълкът изгуби любовта си, та не може да разшири своята мисъл, той застава на пътя, чака да мине някоя овца, да я хване и да я изяде.

Защо постъпва така? Той казва: „Както вие, господа, имате право да си купувате консерви от вашите дюкяни, така и аз имам право да си купя от Божествения дюкян един консерва, затова отварям запушалката и го изяждам“. Но в Божествения свят е забранено да се ядат консерви. Там няма никакви консерви.

Според Божествения закон вълкът, като срещне овцата, трябва да и каже: „Аз съм много гладен, можеш ли по закона на любовта да се пожертваш за мене“? Ако овцата се съгласи, той може да я изяде; ако не се съгласи, ще почака да мине втора, трета, докато се намери някоя да се пожертва. Ако не се съгласи никоя овца, той ще се нахрани с корени. Едно време така е живял, това ще ви го докажа. То не е фигура, а велик закон.

Когато постои вълкът 7-8 дни гладен, казва си: „Колко съм глупав, че едно време аз другояче се хранех!“. Отива в гората и се нахранва с корени. Ако не се е хранил някога така, отде ще му дойде тази мисъл? Значи, той е живял и при други условия.

И сега нас, съвременните хора, трябва да ни остави Господ десетина дни гладни, за да ни научи, че и по друг начин може да се живее. Ще отидем в гората, ще извадим сладки коренчета, и ще се нахраним. И така може да се живее. А съвременните лекари ще ни обясняват, какви елементи са необходими за нашия организъм, какви са елементите на консервите, и чрез какви храни ще си ги доставим. Не съм против това, но то не е култура.

Имайте пред вид, че всяка органическа храна, която употребявате, колкото чиста и да е тя, винаги носи своите отрови и причинява отлагания. Няма същество, което да не умре, щом се храни с органическа храна. И човек почнал да умира, откакто е взел да се храни с такава храна, защото във всяко органическо същество има чисто и нечисто поляризиране.

Наблюдавайте, как котката изяжда мишките. Тя улови една мишка и изяжда всичко в нея. Ако котката, която е такава чистница, би яла както трябва, тя би живяла много повече. Тя казва: „Според нашата наука, аз не мога да се бавя, да губя време, гладна съм, затова те изяждам цяла“. Така и мъжът, дойде си от работа и казва на жена си: „Скоро, скоро, гладен съм“. Ако не е сготвено, да му мисли жената! Това не е наука. Ние трябва да започнем с тия основни неща в живота.

Сега ви остава да се запознаете с вярата като принцип, та да разберете онова нейно проявление, което примирява всички противоречия в живота. Ще ви покажа, как се явяват противоречията. Например, двама млади се любят. Когато любовта се проявява като принцип, и двамата са готови да бягат от дома.

Казвам: „Герои са и двамата.“ Като се роди първото им дете, и майката започне да го кърми, вижда наоколо си, че условията са неблагоприятни, забелязваш – любовта между тях почва постепенно да охлажда. Защо? – Защото те не са разбрали любовта във всичките и страни, в дълбокия и смисъл, че тя трябва да се поддържа с интелигентност.

Когато една птичка прави гнездото си върху клонете на дърветата, тя избира такива клончета, които са запазени даже и от най-слабия вятър, и от бурите. Тъй че, тя го съгражда много по-умно от всеки инженер. Тя

схваща, де са благоприятните условия за съграждане на гнездо, и там снася яйцата си.

А съвременните хора казват: „Ние можем и без гнездо, без добри условия да снесем яйцата си.“ И наистина, снасят ги, но после отиват да ги излюпват в „Майчин дом“. Това е култура на кукувиците – те снасят яйцата си в чуждо гнездо. Питайте някой естественик, отде се е зародила идеята в кукувицата да снася яйцата си в чужди гнезда, а да не си прави сама гнездо?

Някой ще отговори: „Господ е наредил така“. Не, Господ не е казал това. Има много кукувици, при това интелигентни, които снасят своите яйца все в чужди гнезда. Знаете ли свойствата на кукувицата? Тя избира гнезда на слаби птички, та, като се излюпи кукувичето, то, като по-силно, изхвърля другите малки птичета от гнездото.

Така постъпвате и вие с вашите идеи. Казвате: „Ще снеса в чуждо гнездо.“ Снесете идеята си в чуждо гнездо, изхвърляте другата, но вашата е пак кукувича. Сега разрешете какво означава тази кукувица. Ако ти приемеш една Божествена мисъл и ако тя не те научи, как да се туриш в хармония с Божествения закон в природата, ако не внесе любов към хората, какво те ползва тя, защо ти е тази мисъл? Една мисъл може да ти донесе и съмнение. Следователно, без вяра не може да се служи в любовта, без вяра не може да се угоди на Бога на Мъдростта.

Като прочетете 8 глава от Притчите, от 29-ти стих надолу, ще видите, че там се говори за Мъдростта, а тук говорим за вярата:

„(29) *Когато полагаше закона си на морето*

Да не престъпят водите повелението му,

(Водата, морето, това е съвременният свят)

Когато нареждаше основанията на земята,

(Под „основание на земята“ се разбират нашите и всички органически тела),

(30) Тогаз бях при него и устроявах всичко; И аз му бях наслаждение всеки ден,

И веселях се всякога пред него.

(31) Веселях се на обитаемата негова земя;

И наслаждението ми беше с човеческите синове.

(Тук се говори не за сегашните човешки синове, а за тогавашните, които са живели с вяра – носителка на любовта)

(32) Сега прочее, послушайте ме, о чада;

И блажени са, които пазят пътищата ми.
(33) Послушайте поучение и ставайте мъдри,
И не отхвърляйте го.
(34) Блажен този человек, който ме слуша,
И бди всеки ден при моите двери,
И очаква при стълповете на вратата ми.
(35) Защото, който ме намери, ще намери живот,
И ще вземе благословение от Господа;

(„Който ме намери", това значи: който намери вярата, ще намери живота, няма да се усъмни, от него ще изчезне всяко съмнение, ще дойде в него ново съзнание, ще се възпламени нова интелигентност и ще каже: „Сега вече разбирам смисъла на живота".)

А който съгреши против мене, своята си душа онеправдава:
Всички, които ме мразят, обичат смъртта".

Сегашните хора казват: Може и без вяра. Не, не, с безверие не може.

Казвам: Не трябват вярвания, а вяра. Безверието и вярата, това са два полюса, защото безверникът може да стане и верующ, а човекът на вярата не може да се поляризира. Вярата е свързана с човешкия ум, с човешкия интелект, а умът е свързан с дишането. И понеже ние се намираме на границата на една нова еволюция в света, направили сме един ъгъл от 180°. Пътят, който сме извървели от деня на излизането ни от Божествената хармония, е път на слизане. Сега ние сме до дъното и започваме другата половина на тоя кръг, предстои ни да изминем друг ъгъл от 180°. Този е законът на еволюцията, при който ще изучавате нещата отдолу нагоре, когато досега сте ги изучавали отгоре надолу. Само по този начин ще имате една опитност много по-реална от по-раншната, по-достъпна за вашия ум. Затова всички източни твърдения трябва да се проверят от ново становище. Опитностите на източните и западните народи трябва да се проверят. И едните, и другите са 50% верни. И там ще влезе вярата.

Всяка мисъл и всяка наука трябва да се проверят на опит, и нищо да се не взима на доверие. Вярата подразбира жив опит, но опитът не става по един начин. Ако искаш да провериш една музикална пиеса, ще намериш един опитен музикант, а не някой обикновен, и от него ще разбереш, дали тази музика е правилна. Ако искаш да разбереш свойствата на материята, ще намериш някой учен химик, който не пробива кюнци и не прави експлозии, и от него ще искаш да ти даде първите упътвания върху великите закони на материята.

Материята, това е една реалности. В нейните сегашни форми тя е преходна; Следователно, ако се уповаваме на тези форми, ние се лъжем. Сегашните и форми ще преминат към други, които ще бъдат реални. Сегашните наши мисли също са преходни; всичките ни сегашни разбирания са само един предговор към онова правилно разбиране, което ще дойде.

С тези си думи не искам да кажа, че сте невежи или простаци, че не разбирате нещата, но само констатирам, че причината на вашето невежество се дължи на това, че нямате вяра. А вярата е свързана с вашия ум.

Следователно, онзи, който няма вяра, не може да има правилно развит ум, а от- там, не може да има и правилно дишане, защото умът е свързан с дишането. Умните хора плавно и хармонично дишат. Мисъл, която въздейства на дишането, тя е права. Наблюдавайте някоя красива жена или мъж, здрави по воля, сърце, ум и ще забележите красотата и пластичността в дишането им! Който не диша правилно, и мисълта му е неправилна.

Някой писател ще пише някоя статия, започва да размишлява, издишва издълбоко, после диша неравномерно, става, изважда табакерата, направя си цигара, разхожда се из стаята, пак сяда, пише .... Статията е готова. Критиката започва да говори: „Еди-кой си написал отлична статия". – Написал дим! Самата статия е толкова вярна, колкото и димът на цигарата му. Написал статия как да се поправи обществото. Преди да започне статията, той казва: „Чакай да се прекръстя!" Кръсти се.

Не, приятелю, кръстът показва, как да носиш мъчнотиите. Когато направиш кръст и кажеш: „Во имя Отца", запитай се: Моята глава знае ли да мисли правилно? „И Сина" – Любовта действа ли в сърцето ми? „И Светаго Духа" – Силата на Бога в мене ли е? Това значи да направиш кръста, и да прочетеш „Во имя Отца" .... Кръстът е нещо вътрешно.

Някой казва: „Да се прекръстим!" Да, да се прекръстим с главата, със сърцето и със силата си. Като се прекръстите, кажете си: „Дали Господ на Мъдростта е в ума ми, имам ли вяра?" По какво се отличава човек с вяра от другите, у които няма вяра? По това, дали има страх. във вярата няма страх.

Някой казва: „Да викаме лекар". Ако викаш лекар от страх, че си болен, ти ще умреш; ако го викаш с вяра, като твой брат, твой приятел, ще оздравееш. Като викаш лекаря със страх, и лекарят ще се уплаши, и той

ще каже, че положението е опасно, сам не се решава да лекува. Викат втори лекар, и той казва същото. Викат трети, събират се на консулт, и най-после и тримата казват: „Я ще оздравее, я не“.

И това ще замяза на положението на онзи циганин, който казвал: „Аз съм много учен, знам, де има вода. В онзи дол я има вода, я не“. Е, че такава наука Всеки я знае: „Я ще оздравее, я не“, „може да е добра, може да не е добра“. Старите казват: „Ние знаем, може да е много добра, но може и да не е добра“. Те не казват като циганина, например, я е вярно, я не, но казват: „Може да е вярно, може и не“.

Някой пита: „Ти какво мислиш за моята мисъл?“ – „Е, може да е добра, вярна“. Не, може, а трябва да е вярна. И тогава казваме: „Не знам, кой ще бъде спасен“. Не, знам кой ще бъде спасен; знам, кой ще влезе в царството Божие; знам кого Господ е избрал; знаят го и всички Онези, които имат вяра. Няма скрито покрито за вярващия. Скрито-покрито има, но кога? Само в престъпленията, само те се крият. И добрите дела трябва да са тайни.

В този свят и добрите и лошите хора трябва да се крият. Защо? Само злото е скрито. Лошият човек се крие да не го хванат и затворят в тъмница. Добрият, богатият човек се крие, да не го подведат под член четири[139] от закона, та да му кажат: „Ти си неприятел на народа, хайде в дрънголника“. Ето защо сега богатите отричат, че са богати, а едно време хората се хвалеха, че са богати, че имат пари. Днес всички богаташи искат да минат за сиромаси. Защо? Защото има член 4.

Това не е правилно мислене, това не е философия на живота. Волът, който оре на нивата и разделя браздите, казва: „Аз съм, който ора“. Да, защото има остен; а орачът е, който носи закона. И аз мисля, че ние сме минали това учение на остена. Сега е учението на вярата. Според новото учение, Всеки сам трябва да опита своята мисъл, вярна ли е. Ще представя мисълта си на брата си, и ще го оставя той да я възприеме. Той няма да ме пита, вярна ли е мисълта ми. Защо? – Защото аз съм опитал мисълта си 99 пъти. Не само аз, но хората от 8,000 години насам са опитвали този велик закон. И вие може да го опитате.

Днес ви говоря за вярата. Кажете: „Ние ще живеем с вяра“. Внесете в себе си вярата, и започнете да работите с нея. Не мислете, как гледат хората на вас, дали сте интелигентни или не. Е, хубаво, като сте интелигентни, ще ви дам да решите една задача:

ai: a= ei: e= ci: c.

Какво ще разберете от тази задача? Тя е задача, която определя отношенията на невидимия свят към видимия. Когато става известно явление във физическия свят, съответно явление става в невидимия. Такъв е законът. Когато един човек се ражда на земята, едновременно с него друг се ражда на небето. Когато някой умира на земята, и на небето умира някой. Когато един човек умира на земята, за небето той се ражда, т. е. за да отиде един човек от земята на небето, трябва друг да дойде на земята. Те се заместят. Между величините има известно съотношение.

Някой пита: „Защо трябва да умирам?“ – Не, няма да умреш, но казвам: решено ти е да се родиш в другия свят, а друг да се роди на земята. Ще кажете: „Дотук те слушахме, но оттук нататък няма да те слушаме“. Не настоявам да приемете това като една положителна истина, а като един символ, но ще го проверявате и ще разберете, че има известно съотношение между духовния и физическия свят.

И тъй, ще разгледате, каква е вярата ви в подсъзнанието, в съзнанието, в самосъзнанието и в свръхсъзнанието. Когато от вашата душа изчезне всякакво съмнение, омраза, лъжа, и те излязат на повърхността, кажете си: „Не, с тази величина вече не мога да боравя.“ Кажете ли си така, това показва, че вярата е турила в сърцето ви своя пръв корен.

Вярата има свръзка с ритмичното дишане. Затова индусите се стремят да дишат ритмично, като искат понякога да регулират своята мисъл отгоре надолу. А западните още не знаят това: те имат стремеж отдолу нагоре.

Забелязано е, че у охтичавите хора дишането става бързо, ритъмът на дишането им е къс, Следователно, смяната на енергиите у тях с неправилна, което значи, че между вярата и мисълта има борба. От какво се ражда охтиката? – Или от страх, или от омраза. Всяка мома може да стане охтичава: вземете ѝ любовника, лишете я от надеждата, че ще има друг, и у нея ще се яви стеснение, омраза, и тя ще стане охтичава. Тя казва: „Без този момък не мога да живея.“ Там е заблуждението. Не, твоят момък е твоя ум. Той е твоята любов. Ако момата срещне момък от физическия свят, който и съответства, нека го вземе, но, ако не срещне такъв, по-добре е да си живее сама. Първият любовник на ума е сърцето. Залюбят ли се двамата, това е правилната женитба. Но момата казва: „Този вътрешен любовник няма да ме храни, а външният, външният.“ – Не, външният ще те предаде. Вие, мъже и жени, които сте опитали този закон, които сте се женили, щастливи ли сте, разрешили ли сте правилно този въпрос? –

Не, вие мязате на знаменития английски реформатор Йоан Веслей,

който се оженил за своята възлюблена и след три дни казал: „Не си струва човек да се жени.“ И това го казва един велик човек, реформатор!

Умът е първият възлюблен. Той ще ти донесе светлина. Този възлюблен ще намери външни форми, за да се изрази. Тогава пък сърцето на момъка ще намери своята възлюблена отвънка и ще стане едно правилно кръстосване. Когато умът на момък се прекръстоса в сърцето на мома, става добра, истинска женитба на физическия свят. А днес всеки момък търси мома, и обратно. Намери мома, започне да ѝ чете какво е написал. Тя се възхищава. Той казва: „А, гений съм аз.“ Когато момата изказва своите въжделенни чувства, той ѝ казва: „Колко си наивна!“ Каже ли и така, да стои далеч от него, той не е за нея, у него няма ритмично дишане.

Ще кажете: „Ще ни изкараш кирливите ризи.“ – Да, тази вода, която иде сега в света, ще ви изкара всички кирливи ризи. Ами като натопите кирливите ризи в топлата вода и ги варите, кирта нали кипва, и изплува отгоре? Следователно, като насадите правилната мисъл в ума си, тя ще изкара всички недъзи.

Не мислете, че моята беседа има пред вид вашите погрешки! Това няма нищо индивидуално към вас. Но ви казвам, че, ако искате в бъдеще животът Ви да бъде хармоничен, вложете вярата в себе си, изменете мисленето си и започнете да изправяте миналото си. Всички ваши мисли и желания, наслоени у вас от ред минали съществувания, може да се изправят само чрез закона на любовта в човешкия дух и чрез закона на човешкия ум. Когато любовта проникне отдолу нагоре, от сърцето в душата, от душата в ума и оттам в човешкия дух, ще има хармония, движение в две посоки – две противоположни течения.

Когато двама души се ръкуват, нали подават от две места ръцете си; това е движение, в което има едновременно две противоположни течения. Ако В момъка мисълта и дишането са правилни, в него става правилно течението и, ако сте ясновидец, ще забележите, че от ръката му по направление към ума ще изтича една светлина. Ако чувствата на момата са правилни, ще видите, че от нея излиза една бяла, мека светлина, окръжена с една много тънка, розова краска. Тези две светлини, на момъка и на момата, като се срещнат и се съединят, ще образуват Божествена вълна.

Какво чувстват тези млади? Казват: „Ние сме готови двамата заедно да се борим в света и да се жертваме.“ Тогава при това положение и бабите

ще възкръснат. Защото стари хора няма. Стари хора са онези, които са изгубили оня първичен закон на вярата, и те умират от глад.

Херберт Спенсер[140] казал: „Когато обмяната на енергиите в организма става неправилно, човек бързо остарява и може да умре скоро, а когато става правилно, т. е. колкото харчи, толкова и печели, той може да живее 100, 200 и повече години“.

Аз не поддържам такъв възглед, защото смисълът на живота не се състои в неговата продължителност, а в неговото разумно приложение. Христос казва: „Аз дойдох, за да дам живот и да го имат преизобилно“. Като знаем как да съчетаваме силите па сърцето, душата, ума и духа си, това може да направим и на себе си, и на приятелите си. За това Христос казва: „Ако двама души са събрани в мое име, трябва да имат една цял.“ Това са хората, които трябва да имат любов. Бог е любов и всички хора се движат към любовта, но същевременно искат да бъдат богати щастливи, а това почива на известни закони.

И тъй дишането трябва да бъде ритмично. Допуснете ли, обаче, в себе си омразата или лъжата, дишането ви ще се измени. Достатъчно е човек да допусне в себе си стотина такива мисли и желания, за да му се причини апоплектичен удар. Натрупването на тези мисли ще подейства на дишането, дишането на сърцето, и животът веднага ще се прекрати. Защо? – Защото този човек не е мислил и дишал правилно. От невидимия свят ще изпратят комисия, която ще каже: „Този човек не е мислил правилно“, и ще му види сметката.

Без вяра не може да се угоди на Бога, без вяра не може да се служи на човечеството, без вяра не може да служим на ближния си, без вяра не може да служим и на себе си. Денят, в който човек изгуби вярата си, и той е изгубен. Трябва ви вяра положителна, вяра в своите мисли и чувства, а не в чуждите. Аз не говоря за яйцата на кукувицата. Кои са вашите мисли? – Това, което е родено от Бога, то е наше, общо е, а онова, което е родено отвън, то с кукувичино яйце. Някой иска да направи голяма къща, да даде голямо угощение, но горко на кокошките, които ще участват, които ще пострадат за това угощение. Това е навсякъде в света. Един народ ще стане богат, но за негова сметка друг ще осиромашее. Това не е правилно, то не е култура.

Следователно, като се изопачи закона на вярата, народите се израждат. Цели народи, цели племена, материци и раси изчезват. Ако хората мислят така още 100 години и сегашната раса и всички европейски

народи ще оглупеят, ще се изродят. Като се изродят те, ще дойде нова раса, която ще тури един нов ред на нещата, затова първото нещо е да изправим мисълта си, да турим в нас вярата. За сега ще оставим народите, ще оставим закона на еволюцията да си върви по своя път, а във вашата душа не искам да остане абсолютно никакъв страх. Страхът оставете вън! Да ви е страх, само когато грешите, а когато правите добро, да не ви е страх.

Ние съвременните хора, мислим само, какво ще стане с нас. Нищо лошо няма да стане. Онзи, който ни е пратил на земята, любовта, която ни е родила, която е първото нещо на света, ще ни направи безсмъртни. Дрехите ни може да се изменят, но това не е смърт. Това са вариации, това са пение, Божествена хармония на нещата.

Най-първо, потребна е вярата, за да измените всички свои мисли. Постарайте се при първия урок да внесете в себе си хармония. Имате известно болезнено състояние, кажете си: „За да поправя това си състояние, зависи от вярата, за това ще изменя вярванията си във вяра, и ще туря хармония в мислите си.“

Съединете се с всички хора, и кажете: „Всички хора по земята са добри, всички закони са правилни, няма изключения. Смъртта е нещо преходно в света.“ Ако приложите този закон в ума си, няма да мине и един, два или три часа, или според сериозността на болестта няколко дни, и болестта ви ще изчезне.

По същия начин може да проверите дали мисълта ви е права. Опитайте този закон и когато имате ревматизъм в крака си, не бързайте да викате лекар, а проверете дали можете чрез мисълта си да пренесете болестта в ръката си и от там да я изхвърлите навън. Ако действате чрез вярата си, ще премествате токовете на вашето електричество и магнетизъм от едно място на друго в организма си, и ревматизмът ви ще мине.

Ревматизмът – това са натрупани мисли, затлъстяването – това са пак мисли. Човек, който много мисли, ще започне и да чувства много. Това показва, че у такъв човек сърцето действа много. Ако някой много яде и не работи, ще затлъстее много, и скоро викат лекар. Затлъстяването е един признак, че мислите и чувствата, не са правилни. Същия закон е и за сухите хора. Сухите са много активни. Не, всичко трябва да бъде умерено. Дойде ли у вас една мисъл, не я спирайте, а проявете я, дойде ли едно чувство, проявете го. Работете, не се отказвайте от работа. Така ще влезете

във връзка с великия Божествен закон.

Ако срещнете някой старец паднал на пътя, а вие сте студент или учител, бързате за работа, не се спирате. Нищо, спрете се, помогнете му с каквото можете. Или видите, че се бият две деца, плачат, спрете се, примирете ги. Да не ги набиете, но им дайте по един лев или грош, или ако имате ябълки, по една ябълка. Посъветвайте ги да не се бият. И обърнете им внимание, че са братчета, че и двамата са прави. Така примирени, Тези деца всякога ще ви слушат. Ще извършите една добра работа. Но ако ги примирявате, и им обяснявате, че не са на правата страна, няма да ви разберат. И двамата са на правата страна.

Между вас, религиозните, има много да плачат. За какво? – За греховете си. Светските хора пък плачат, че умрял някой от тях. Учениците плачат, че са пропаднали на изпита, професорите плачат, че са изгубили мястото си. Всички плачат защото не мислят правилно.

Постарайте се да внесете в дишането си ритмичност, правилност. Дойде ви някоя правилна мисъл, проверете веднага, правилно ли се извършва дишането у вас? Всяка мисъл, която дава подтик в живота ви, е правилна. Вие дишате с прекъсване, но това е една неправилност, от която трябва да се освободите. Ако дишате така, ще ви сполети някое нещастие.

Забележете, че, когато дишате неправилно, сърцето ви бодне, трепне от време на време. Такова трепване става и с овците на някой овчар, когато предстои да им се случи някакво нещастие. Ако овците прибързат и се спрат внезапно, овчарят знае, че няма да се мине няколко часа, и нещастието ще стане. Ако вашите мисли и чувства бягат от едно място на друго, както овците, трябва да сте на поста си, да знаете, че крадецът е близо до вас.

И тъй, вярата е един жив принцип на ума. Само чрез нея ще можем да узнаем всички тайни, които са вътре в природата. Знаем ли Тези тайни, ще можем да обновим и живота си. Това няма да стане в 1, 2 или 10 години, но вътре в 100 години ще стане. И тъй, Тези два принципа – любовта и вярата, трябва да ги съединим. Ние трябва да съчетаем силата на духа, на ума, на душата, на сърцето, като стремеж на сърцето в подсъзнанието, като чувство на душата в съзнанието[141], като сила на ума в самосъзнанието, и като принцип на духа в свръхсъзнанието, и в това съчетание ще дойде новата мисъл, която може да ни обнови.

И тогава ще забележите, че, когато се срещнат двама души, у които има такова обновление, те може да се търпят. Няма ли това обновление, те

не може да се търпят. А това е много естествено, защото и двамата са негативни или по сърце, или по душа, или по ум, или по дух. Всякога трябва да има хармония и допълване, т. е., когато умът действа у момъка, в момата трябва да действа сърцето; когато у момъка действа духът, в момата трябва да действа душата. Само така ще има пълна хармония, пълно съчетание. дето и да са Тези хора, между тях винаги ще има едно съчетание. Влезе ли една и съща мисъл в двамата, ще има дисхармония, разединение.

Всяка мисъл има едно движение от север към юг и от изток към запад. Това представлява човека. Иначе, винаги ще има едно кръстосване. Това са сили на сърцето, сили на душата, сили на ума и сили на духа. Силите от ума слизат към сърцето, т. е. от главната нервна система слизат към симпатичната нервна система, а оттам възлизат към главата. Там, дето става това преплитане, се образува нов подтик.

Следователно, срещнете ли човек, бил той мъж или жена, с когото мислите ви се преплитат правилно, ще почувствате известна хармония, и у вас ще се родят или нови мисли или нови чувства. Ако няма между вас тази хармония, ще се върнете у дома си обременен, ще ви заболи глава.

Това не говори, че тези хора са лоши, но вие трябваше да постъпите по друг начин. Зимно време с бели, леки дрехи ли ще се облечете? Лятно време с дебели дрехи ли ще се облечете? Когато отивате при човек, който живее в зимата на своя живот, ще облечете дебелите си дрехи. Когато отивате при човек, който живее в своето лято, ще се облечете със светли, леки дрехи. Вие ще се съобразявате, къде и по кое време отивате, и не мислете, че хората са лоши.

Лоши хора в света няма, в положителен смисъл. Лоши хора, според мен, са онези, които имат много тор и които грабят наготово. Какво грабят? – Доброто на другите хора. Добри хора са тези, които дават, а лоши хора са ония, които вземат. Разбойникът стои в гората, чака да мине някой. Минава човек, който е работил цели 3-4 години, за да спечели нещо и нахрани децата си. Взима му парите, ограбва го.

И тъй, в света съществуват два метода за ограбване: бавен и бърз. Например, искаш да вземеш парите на един човек. Започваш да го убеждаваш. Отиваш първия ден при него, говориш му, не се съгласява. Отиваш втория ден, пак го убеждаваш – не се съгласява. Най-после успяваш да му вземеш парите. Той казва: Излъга ме този човек! Бързият начин е оня на апаша: когато отидеш при някого с револвер в ръка, и той

сам казва: „Взимай, взимай, по-скоро!“ Така не се губи време.

Бързият метод е вреден. Всички сегашни хора постъпват според него, носят си револвера и казват: „дай си парите, ти ще работиш, а аз ще почивам“, а в Божия закон е писано: „Всинца ще работим, и еднакво ще делим благата“. Всеки ще работи, според колкото може, и никой никого не трябва да използва. Туй е законът на Вярата.

Като ви говоря за Вярата, казвам, че на земята живеят и други същества, много умни, които вие не виждате. Сега ще навляза в друга област, дето

x : y = xi: yi.

Последното отношение xi : yi представлява отвлечения свят. Тези същества са по-умни, по-интелигентни от вас, те са усвоили законите, които напътстват нашия живот и действат между нас. Каквото и да мислите, каквото и да проектирате, те са между вас. Вие сте под тяхното влияние. Мислите, как да разрешите един въпрос. Те се борят, и те го разрешават. Не мислете, че тези хора са сенки, те са реални хора, материализирани, облечени са с тела, и има начин да говорите с тях, а не са сенки.

За да ме разберете по-добре, ще ви приведа едно сравнение. Представете си, че се намирам пред един мравуняк. Мравките си имат известен ред на нещата, носят си това-онова в мравуняка. Поставя бастуна си в мравуняка им, дигне се голям шум между мравките, някой им разстройва мравуняка. Казват си: „В природата стават някой сътресения, естествени сили влияят“. А Тези сили са моят бастун. После туря пръста си между тях, някоя мравка ме ухапва. Представете си, че у някоя мравка дойде мисълта, че тук има някое разумно същество, което им пречи, далеч ли е тя от истината?

Следователно, по отношение на тези грамадни хора, за които ви говоря, ние сме като мравките. Аз мога да ви докажа, че те съществуват, като туря между вас техния бастун, и ви размърдам. Може да направите опит, да видите техния бастун. Стоя един ден пред един мравуняк и с лупата си фиксирам светлината точно към пътя на мравките. Те отиват към светлината, но, като ги парне, отскачат. Казват си: „Какво е това явление, нещо много светло, но пари“. Наобикалят ме мравките, разсъждават наоколо ми – цял концерт. Чудят се на това явление. Казвам им: „Аз съм, познавате ли ме?“ Често и тези големите хора, умните ги наричам аз, фокусират с хората, както и ние правим с малките мравки. Те

са решили да поправят света: дадена им е власт отгоре, даден им е и план, и сега те ще разорат. Това наричам аз нов ред и нов порядък в света, това, което тези същества ще донесат.

Като ме слушате сега, вие си казвате: „Ако това е истина, голяма лъжа е“ (Бу сахи иса, чок яландър), както гласи турската пословица. Ако имате вяра, ще направите опит, и ще се уверите, но, ако имате само вярвания, ще кажете според турската пословица: „Ако това е истина, голяма лъжа е“. Не, не е лъжа това.

И тъй, да се повърнем към мисълта си.

Тази първична интелигентност, която трябва да дойде в света, произтича от Бога; от тоя първоизточник иде сега нова вълна, която хората трябва да приемат. Казват: „Бог вдъхнал душа в човека“. Сега Бог прави нови вдишвания. В хиляди години Бог един път вдишва. Ще разберете двата принципа, че Бог е всеобемна любов, която обгръща всички същества, че Бог е всеобемна интелигентност. Тази интелигентност ще се прояви според естеството на всяко същество. Трябва да има едно разнообразие, но и във всинца нас трябва да има тази Божествена хармония.

Подложете на опит учението, направете дишането си ритмично, внесете в сърцето си, в душата, в ума и в духа си, както и в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието си мисълта да видите тези същества, и вие ще ги видите. Когато видите тези същества, вие ще намерите вашите учители, вашите братя и сестри. Те са благородни същества и тъй високи в своите постъпки, и така изпълняват Христовото учение, че вие и понятие нямате от всичко това. Когато отидете в дома им на гости, ще ви приемат като по-малки свои братя, ще ви дадат най-добрия прием, и ще ви изпратят в този свят, да носите новото учение.

При сегашното ви състояние, с тези умове, сърца и души, които имате, не може да ги видите. Вашето небе е облачно. Съмнението, което имате, дали това съществува или не, показва, че не може да служите на вярата, на този Господ, който е вътре във вас – подразбирам душата ви.

И тъй, без вяра не може да се угоди на Бога, на любовта. Вие не сте още вътре в тялото си, а сте извън него. Тялото на човека за неговата душа е още само като катедрата за професора – качи се на нея, преподаде урока си, престои всичко 2-3 часа, и слиза. Човек само временно живее в тялото си, дето си има и катедра. Духът слиза в тялото само в известно време, за известни часове и минути, докато преподаде уроците си. Но душата е

нещо велико!

Някои ме питат: „Като е толкова велико, голямо нещо, как се събират толкова души в света?“ Велика душа е онази, в която има интензивна, широка любов и правилна мисъл. Душа, в която няма любов, няма правилна мисъл, тя е малка. Не е във външната форма, не е в голямото шише. Светецът може да живее в колиба, а престъпникът – в палат, но не е палатът, който създава гения, нито колибата, която създава невежеството.

Следователно, вие трябва да измените мисълта си, за да измените света. Всички ние колективно създадохме нашата мисъл, нашите тела, като ги изопачихме. Пак колективно ще работим, за да се върнем към първоначалното съзнание, като се съединим с тоя Велик закон.

Днес времето е ясно, свидетел на това, че, ако приемем новото учение, ще имаме тази светлина. То свидетелства за мене, но аз и така съм щастлив и богат, а вие трябва да придобиете това за вас и ще го предадете на вашите деца, на вашето поколение, а сега вашите почернели лица и побелели косми говорят друго нещо. Аз бих желал да ви побеляват космите, но не от страх, а от любов. Когато косата се изменя от любов, тя приема разни краски. Когато нагорещяват желязото, то става светло, а когато изстине – става черно. Всички, на които косите са черни, трябва да побелеят.

Питате, защо остарявате. Ами въглищата, които са изгорели, нали трябва да нагорещят желязото? Значи, енергията от въглищата минава в желязото. Затова трябва да донесем малко въглища. Не мислете, че е лошо да имате черни коси. Черните коси, черните очи показват, че Тези хора са още в сянка, светлината още не е проникнала в тях. Такива хора не са грешници, но в тях има складирана енергия, която отпосле ще се прояви, те очакват в бъдеще да цъфнат и узреят. А хора с бели коси показват, че са цъвнали и узрели. Млад, стар, умирания, раждания, това, казано в друг смисъл, значи: да любиш и да мислиш. Любовта това е началото на живота. Мисленето – това е възрастният човек, който е разбрал смисъла на живота, и затова неговата глава е почнала да побелява. Без вяра, без този ум не можеш да служиш на Бога.

Аз оспорвам мнението, че много ум и знание не ни трябват. Не, нам ни трябва един Божествен ум, Божествени разбирания, да разбираме Висшата математика, биологията, астрономията, естествените науки, и то, във всичките им съотношения, да разбираме, как са свързани животните, растенията. Нищо в света не е без смисъл, затова трябва да обикнем Всяко

дърво, растение, всяко животно, и като се явим при Всяко от тях, да му предадем добри мисли. Не мислете, че нещата в света са лоши. За да станат лоши, ние сме станали причина. Ето защо трябва да се заемем да поправяме тоя свят отвън навътре[142].

И тъй, започнете да поправяте мисълта си, страстите си. Има страсти, които изгарят. Често съм слушал мома да казва: „Изгори ме той“. Да, този ток, който момъкът изпраща на момата, може да бъде толкова силен, че да я убие моментално. Чувствата на някоя майка може да бъдат толкова силни, че да изгорят детето. Трябва да знаем, как да чувствуваме, как да мислим. Мисълта и чувството понякога биват толкова силни, че могат и да възкресят някого. Чувствата могат да убивате и възкресяват, и едното и другото е вярно. И сега силите в природата са подчинени на човешкия ум. Ако искате да се ползувате от този закон, трябва да имате вяра и любов, и Бог ще ви даде нов начин да проверявате нещата. Тогава ще кажете: „Моята мисъл е права“. А сега казвате: „Я има вода, я не“. Това е вярата на циганина. Вложете любовта и вярата, направете един опит, и тогава ще разберете въпроса по-подробно.

Аз бих започнал да ви обяснявам всичко това математически, със съвременната алгебра и геометрия, но колцина от вас ще ме разберете? Кой професор по математика е успял досега да убеди учениците си във вярността на своите теории? Учат теории, много правила, но дойде ли да ги приложат в живота, не знаят как. Казвам: „новото учение“, и ние знаем, как да приложим една енергия в органическия живот.

Като казвам „ние“, подразбирам белите братя, които живеят между нас. Аз ги слушам сега, като казват: „Някой от тези ученици може да станат добри, а други – не. Някой от тях ще бъдат ученици, а други – оглашени“. Ако ги приемете, те ще ви помогнат, и вие ще станете носители на новата култура, новото небе и новата земя, които сега се създават. Тази нова мисъл казва на света: „В ума ви не трябва да има абсолютно никаква лъжа“. Приемеш ли някакви хипотези, дръж ги като такива, но в ума си трябва да държиш Онези истини, които са абсолютно доказани. Тази работа с вяра става. И да знаеш едно: откъде си дошъл и къде отиваш. Откъде сте дошли?

Казвате: „Родиха ме“. Помниш ли деня и часа на твоето раждане? – Не, майка ми, баба ми го казват. „Зная, че ще умра“. Отде знаеш? „Вярвам“. Не, това е вярване, а не вяра. Ние, като насочим нашата мисъл, знаем, кога сме родени, знаем, кога ще оставим този свят, знаем, отде започва

физическият свят и докъде се простира, знаем, отде започва духовният и докъде се простира. Затова ви трябва един отличен ум, като у Христа.

За да бъдете чисти, умни, възвишени хора, герои в света, необходима ви е вяра, чрез която се добива всичко. Тя е едно от качествата на ангелите. Това качество и хората трябва да го придобият. С вярата започва новата култура. Приложете сега вярата и любовта, тя започва с времето, а времето е такт на божията хармония, а хармонията е вътрешният смисъл на живота. Това е учението за вярата, което Христос е проповядвал на света. „Ако имате вяра, колкото едно синапово зърно, ще можете и планина да премествате“. „Повярвай, ще бъдеш спасен ти и домът ти“.

И тъй, вярвайте във вашия ум, който ще упражни влияние върху дишането, което трябва да бъде ритмично, а не с хъркания. Турете волята си чрез мисълта, за да направите живота си щастлив.

Ще ви приведа сега един разказ от Толстоя. Занесли на един цар едно житно зърно, голямо като кокоше яйце. Царят заповядал да повикат най-стария човек от града, да го пита, дали той помни от своето време такова едро жито. Едва довели този старец, подпрян на две патерици. Попитал го царят за житото, но той отговорил: „В мое време не е ставало такова жито, питайте баща ми“. Идва бащата, старец, подпрян с една патерица, вижда житото и казва: „В мое време не е ставало такова жито, питайте баща ми“. Идва бащата, строен, добър старец, без всякаква патерица, поглежда житото и казва: „Да, такова зърно в нашите години растеше, с него се хранехме“. Царят запитва този старец: „Защо ти, който си най-стар по години от всички, ходиш тъй изправен и без патерици, син ти с една патерица и внук ти с две?“ Старецът отговорил: „Това е така, защото в тях вече не расте това житно зърно“. И тъй, когато тази права мисъл е расла в хората, те ходеха без патерица, когато тя се изопачи – с една патерица, а когато не остана помен от нея – с две патерици. Царят запитва стареца: „Ами с пари ли го купувахте?“ – „В наше време пари нямаше“, отговаря старецът.

И тъй, аз ви давам това кокоше яйце, това житно зърно, вярата, с която хората едно време се хранеха. Приемете го, насадете го и живейте с него, и вие ще имате в ума си най-хубавите мисли, ще бъдете здрави, а нервността, безмислието в живота, страданията, всичко ще изчезне, и ще кажете: „Сега има смисъл да се живее, Добре е и за нас, и за цялото човечество“. Животът на българския народ, на учителите и на свещениците ще се осмисли само тогава, когато вярата на хората слезе в

своята първична същина, да не възбужда никакво съмнение. Тогава ще разберете ония задачи от висшата математика и геометрия, които сега са неизвестни на хората.

Беседа, държана на 06. 03. 1921 г. от 10:00 ч. неделя, София.

НОВИЯТ ЧОВЕК

„Недейте говори лъжа един на друг, като се съблякохте вече от вехтия човек с делата му и облякохте се в новия, който се подновява в познание, по образа на тогоз, който го е създал.“ (Посл. к Ефесяняном, гл.4, ст.22)

Съвременните хора страдат от това, че говорят на много езици. Понеже всички езици нямат един и същ знаменател, то и думите в тези езици нямат едно и също изражение, защото всички народи се намират в разни степени на развитие. Като резултат на това, съвременните културни хора не разбират първоначалния език и като превеждат Божественото, правят грешки.

Питам: Кой е Божественият език? Където и да изучавате геометрията и алгебрата, в който народ и да ги изучавате, правилата им са едни и същи. Като французин, като българин, като руснак, като японец или китаец било, вие винаги ще изучавате математиката по едни и същи формули и правила. И тъй, математиката и геометрията аз ги наричам пръв превод на Божествения език и то само в символи. Основата, с която започва геометрията, е точката, а математиката – с единицата. Следователно онзи, който може да научи единицата, ще може да научи и всички правила в математиката, а онзи, който научи точката, ще научи и цялата геометрия. Известна ви е на всички от математиката аксиомата, че най-късото разстояние между две точки е правата линия. Защо именно правата линия да е най-късото разстояние между две точки? Защото правата линия се образува от две разумни точки, а те са две същества, който избират най-късото разстояние за съобщението си и като се подвижат едно към друго, образуват правата линия. Следователно, правата линия не е нищо друго, освен съобщение между две разумни същества. Правата линия в математиката, това е единицата, която съдържа в себе си всичко.

И тъй, всички вие може да образувате по една права линия, но сам човек не може да я образува. Казвате: „Като се движи една точка, ще образува права линия.“ Не, една точка не може да образува права линия, а трябва да се движат две точки една към друга, т.е. две разумни същества, като си подадат ръка, образуват правата линия. Съвременните хора се ръкуват с дясната си ръка. Дясната ръка е правата линия, която е

образувана от човешкия ум. Умът се съединил с сърцето на човека и е образувал правата линия. Всички хора, които се съединяват по права линия, имат прави дела, а тези, които се съединяват по крива линия, имат криви дела.

В стиха се казва: „Не говорете лъжа един другиму." И тъй, питам ви: Как искате да се съедините с мене, по права или по крива линия? Вълкът, когато пристъпва към своята жертва, никога не идва по права линия, всякога идва отзаде ѝ и от там я залавя. Двете разумни същества, като образуват правата линия, съединяват се в едно и образуват единицата. Тези две същества сега трябва да се подвижат в нова посока, под прав геометрически ъгъл, при което ще образуват плоскост, която граничи с четири точки. И тогава, като теглим един диагонал в квадрата, делим го на две равни части, на два правоъгълни триъгълника, които имат обща хипотенуза – диагонала в квадрата. Хипотенузата показва производната сила на двете величини, на двата катета. На човешки език това казано значи: на единия катет стои бащата, на другия майката, а на противоположния – хипотенузата, стои дъщерята. Следователно, хипотенузата е равнодействующата сила, която регулира всички отношения в света. Значи дъщерята е, която регулира отношенията между майката и бащата, защото те са противоположни сили, които преследват различни интереси. Например, майката и бащата не могат да се обичат, защото техните отношения са основани на чисто търговски сметки. За някоя жена казват, че много плаче за мъжа си. Давайте само 25% вяра на тези сълзи. Такива са сълзите и на мъжете за жените им. Жената казва: „Колко те обичам, умирам за тебе." Да, умира тя. Квадратът, това е полесражението в света, т.е. чисто физическия свят, а диагоналът, хипотенузата в него показва онзи велик закон, чрез който се примиряват противоположностите.

Хипотенузата в математиката се нарича единица, а в Божествения свят – Бог. Хипотенуза, единица, Бог – това са преводи на двете точки, които се движат, за да образуват правата линия. Имайте пред вид, че тези две разумни същества, като се подвижили едно срещу друго, за да образуват правата линия, са създали небето и земята, т.е. създали са вашия Господ.

Кажете, кой философ, кой богослов, кой светия може да каже какво нещо е Господ, да Го опише. Като ви питам, кой се наема да опише Господа, то е защото Господ не е такъв, какъвто си Го представяме и мислим. И жената не е такава, каквато мъжът си я представлява. И мъжът

не е такъв, какъвто жената си го представлява. Че това е факт се вижда от това, че щом се оженят, не минава и седмица и двамата са недоволни един от друг, но не изказват недоволството си. Жената е малко замислена, мъжът също, недоволни са един от друг. Защо са недоволни? – Защото вън от човека доволство няма. Онзи, който би желал да намери щастие вън от себе си, той се движи в областта на илюзиите. Следователно, двамата млади след като се влюбят и оженят, стават огледала един на друг и не са доволни вече от своите огледала, защото в тях няма живот. Това е старото учение на лъжата, да се лъжем като казваме, че се обичаме. Нали е чудно, когато майката кръщава детето си преди да го роди. Може ли да се кръщава то, да му се дава име преди да се роди? А сегашните хора кръщават децата си преди да се родят. Започват да търсят име. Майката иска да се кръсти на нейно име, бащата – на своето, дъщерята иска друго име – спор се поражда. Не говорете за детето, то не се родило още.

„Не говорете лъжа един другиму!“

Говорете с положителен език за нещата. Говорете за името на детето само след като се роди то и след като се оформи. Преди да се родило детето, мълчете. Затова в източната наука се казва, че трябва да се мълчи и онези, които не разбират този дълбок математически език, се учат на мълчание. Сега има стари и млади хора, които учат мълчанието. Е, хубаво, можеш ли да мълчиш, когато си гладен? Когато си сит, разбирам да мълчиш, но когато си гладен, ще говориш по всички правила, ще разрешаваш всички математически въпроси, ще говориш с стомаха си и ще го питаш: „Какво искаш, братко?“ – „Гладен съм, ти си по-умен от мене, услужи ми, още повече ти си отвънка, а аз отвътре.“ Ти му казваш: „Външните условия са лоши.“ – „Нали ме обичаш, услужи ми, защото иначе и аз и ти ще страдаме.“ Коя е най-правата линия, най-късото разстояние, по която слиза храната? – Гърлото. Някой път лекарите хранят болните и по друг начин, но той не е естествен.

Павел, който бил и мистик и окултист, в цитирания стих, казва: „Облякохте се в новия човек, който се подновява в познание, по образа на тогоз, който го е създал“.

Сега аз пак ще ви помоля, като ме слушате, да се освободите от всякакъв вид стеснение, защото ви виждам, че се стеснявате. Мома, кога люби някой момък, бои се да изкаже любовта си. Същото е и с момъка. Любов, която се стеснява, която се бои да се изкаже, не е любов, но и ако се много изказва, пак не е любов. Ще бъде чудно, ако свещта не издава

светлината си. „Няма да я скрием под шиник“, казва Христос. Няма да отидем и в друга крайност обаче, да турим свещта на течение.

Сега ще ви попитам, защо е необходима равнодействующата сила? Задавали ли сте си въпроса, как се ражда омразата, лъжата в света, защо хората лъжат, мразят?

Христос казва: „Любете враговете си.“ Той е обосновавал това на един вътрешен закон. Това, според нас е неестествено – да любиш враговете си. Омразата всякога произтича от ума, той я създава. Вземете възлюблената на кой и да е момък, веднага в ума му ще се яви омраза. Като му отнемете любовта, с която той може да образува права линия, образува се крива линия, явява се омразата. Следователно омразата показва, че любовта отсъствува. Тогава как да излекуваме омразата? – Дайте момата на момъка, върнете му я. А вие казвате: „Как да дадем тази хубава мома на този недостоен момък? „ Че кой момък е достоен в света? Според мене, ако един момък е достоен в света, всички са достойни, ако един не е достоен, всички са недостойни. Такъв е математическият закон. Всички момци са под един знаменател, но имат само различни деления. И всички моми са под един знаменател, но с различни деления.

За да обясня тази идея, ще ви приведа един стар окултен разказ, който се среща в всички народи. Когато Господ направил света, заинтересувал се да види как живеят хората на земята, затова слязъл некъде на изток, дето намерил един учен брамин. Тръгнали двамата по света. Браминът задавал на Господа много дълбоки въпроси. Дошли до едно място , браминът казал: „Господи, много съм жаден, вода искам.“ – „Ще попитаме този говедар там, той ще ни каже, де има вода,“ отговорил Господ. Понеже воловете на този говедар си пасли спокойно по полето говедарят си легнал на меката трева, дигнал си краката нагоре и си свирил. Господ го запитва: „Де има вода наблизо?“ Той показал с крака си, де има вода и продължавал да си свири. „Какъв мързеливец е този младеж, не се повдига, а лежешком ни посочва де е водата“, казва браминът. Този говедар си свири и мисли за своята възлюблена и казва: „Господ е вътре в мене, не Го признавам отвънка.“ Като вървели по-нататък, срещнали една млада, стройна мома, носи вода с кобилици. Господ казва на брамина: „Видиш ли тази мома, ще я дам на говедаря.“ – „Но той не я заслужава!“ – „Не, той е най-добрият момък, той я заслужава“, казва Господ.

От ваше гледище ще кажете: „Изборът не е прав.“ Кажете ми, де е правият избор? Бих желал да срещна момък и мома, които преди

оженването си и след оженването си, през целия си живот, да не са роптали и да са жертвували всичко един за друг като за Господа. Има ли някои такива? Не. Всички си изпъшкват, мъже и жени и си казват: „Ех, този дявол, тази дяволица ме излъга, измамих се.“ Защо се измамили? – Защото интересите им не се съвпаднали. Измамата произтича от противоположни интереси. Момъкът, като се ожени, иска да му се роди син, т.е. иска първо да излезе неговия образ в света. Горко, ако излезе момиче, казва: „Ех, момиче, жена се роди!“ Ако пък майката иска да се роди Момиче, а се роди момче, тя е недоволна. Пред хората те не изразяват недоволството си, но иначе и единият ц другият са недоволни. А с това и майката и бащата действуват развращающе при възпитанието на детето.

Това недоволство, колкото малко и да е, указва влияние върху бъдещето развитие на ума и на сърцето на детето, те го подтикват към бъдещи престъпления. Защо? – Защото родителите на детето не са създадени по образ на познанието. Безразлично е, кой е дошъл по-рано на света, момчето или момичето. Кажете на детето си „добре дошло“ и благодарете. При първото творение па човека, който бил направен по образ и подобие Божие и синът и дъщерята се раждат едновременно, а при второто творение на човека, първо се ражда синът, а после жената, сестрата, като е била направена от реброто на брата си. Ще кажете: „Това е малко особено, ние знаем, че Адам е първия човек, бащата.“ Не, Адам не е никакъв баща, Господ е баща и Той извади от Адама реброто. В Писанието се казва: „Който люби баща си или майка си повече от мене, не е достоен за мене“, а то значи: Който люби външната форма повече от Мене, Който създавам всичко, не е достоен за мене. Синът, който имате тук на земята, той е само по форма ваш син, вие имате друг син, друга дъщеря. Кои са те? Те са създадените по образ Божий, те имат знания и ако дойдат тук на земята, ще донесат такава любов, че и майката и бащата ще бъдат доволни.

И тъй, квадратът образува дома, раждането на двете деца, а като се подвижи този дом, образува се обществото, образува се кубът. Ако се подвижат всички страни, всички плоскости на куба, накъде ще отиде? Той ще се подвижи по обратния път с движението на линията. Когато се подвижат страните на куба отвън навътре, образува се права линия. Срещуположните две страни на куба образуват една права линия, една единица и другите две срещуположни, при движението си образуват

друга права линия, втора единица. Тези две единици дохождат в стълкновение и като не могат да отидат нито в една, нито в друга посока, образуват буквата „Т“, т.е. образува се квадратът.

Следователно, когато се каже, че трябва да гледаш навътре, това подразбира четвъртото измерение. Някои искат да кажат, че духовният свят е навънка, но той е навътре, ще концентрираш ума си навътре в проекция. Няма да се спирам върху това, да ви разправям, накъде е този свят. Този свят вие го знаете. Когато кажете, че не го знаете, постъпвате като момата, която иска да изпита момъка, дали я обича той или не. Тя знае. Ако я обича, няма какво да отгатва и ако не я обича, пак няма какво да отгатва. В първия случай умът показва, че има проявления, има любов. Ако не я обича, това показва, че умът и сърцето не са съединени заедно, значи умът няма това, което трябва, следователно от това се ражда недоволство.

Проверете този закон. Вземете коя и да е от играчките на вашето дете и у него ще се роди недоволство. Всички недоволства в света са все от материален характер, хората искат къщи, земи. Ще кажете: „Как да се оправи света?“ – Дайте всекиму това, от което се нуждае, т.е. дайте работа на човешкия ум. Не спирайте ума на човека от деятелност. Според мене, момък и мома, ако са развалени, ще ги оженя. Ако и тогава са недоволни, ще им дам къща, ниви; ако пак са недоволни, ще им дам лозя, каруца и в края на краищата, като започнат тези неща да им говорят, те ще се задоволят. Това е велик закон. Ако сърцето и умът останат без желания и без мисли, ще бъдете недоволни. Следователно, сърцето и умът трябва да се занимават с нещо. И тъй, спазвайте първия закон: да не спъвате никой човек в развитието му и да не мислите, че еди-кой си е недостоен за това или онова. Не, всеки човек, според своите разбирания, схващания, е достоен. Ако според твоя ум намираш, че някой е недостоен, ти спъваш сам себе си.

Аз говоря за тези неща като за математически величини. Всяка мисъл, която се проявява в ума и всяко желание, което се явява в сърцето, е на място то си. Престъпление ще се яви само тогава, когато спънеш ума и сърцето на човека в неговия развой. Когато проследим съвременното общество, виждаме, че всички престъпления се раждат именно там. Например, некъде мъж и жена си живеят добре. Дойде при тях някой мъж, който не е могъл да си намери мома, каквато желае, хвърли око на тази чужда жена. Дойде втори, трети мъж, хвърлят око на същата жена.

Започнат тези мъже да се бият помежду си за тази жена, да си съперничат, но тя не е делима. Дойде четвърти мъж, и той се явява съперник. Тогава тя казва на тези мъже: „Почакайте ме да родя четири дъщери, ще ви оженя всички." И тъй тя ще ги примири. Това може да ви се види малко смешно. Ще кажете: „Всички тези приказки не мязат на религиозни неща". Питам ви: Ами тези религиозни форми, които сме имали досега, каква полза са допринесли на света? Ако те бяха тъй хармонични, както трябваше, щеше ли да има толкова страдания? В тях има нещо нехармонично, неизгладено, което внася лошото в света. А тези неща ние трябва да ги изгладим. Някои казват, че не съм правоверен. Как ще определите дали съм правоверен или не?

Ние имаме единица, с която трябва да мерим всички неща. А тази единица е Бог на Любовта и Мъдростта. Следователно, Бог, като се проявил в Любов и Мъдрост, образувал е единицата. Единицата е човекът. Тази единица, като се разделила, образували се мъжът и жената или с други думи – Бог извадил една единица или криво ребро от човека. Жената, като била у мъжа, изкривила се, затова Бог я извадил от там и ѝ казал: „Ти няма да ходиш вече тъй изкривена, както си ходила, докато си била у мъжа, права ще ходиш!" Но понеже тя си знае стария навик – криво да ходи, се ще покаже ребро, се ще прегърне, като ребро ще обхване. И тъй, днес все ребра се прегръщат: „Ох, моето пиленце", но светът не отива напред. Не, ние не се нуждаем от такива прегръдки, от криви ребра. Никакви прегръдки!

Ако двама млади, които се обичат, се срещнат, да не се прегръщат, но да се съединят по права линия и без да се приближат, ще се целунат и веднага отдалечат. Всички целувки, придружени с прегръщания, са криви ребра, които имат всякога лоши последствия. Това ви говоря и в символична и в права смисъл.

С други думи: твоята мисъл, твоето желание, да не е никога раздвоено. Имаш известно желание, но казваш: „Може да е криво". Да няма никакво раздвояване. Ако е криво, не го изнасяй на света. Трябва да бъдеш абсолютно верен на себе си. Като изкажеш едно желание или мисъл, в тебе да не остане никакво съмнение, пукнатина, че си извършил някакво дело, от което да те е срам. Ако срещна на улицата една мома с изкривена уста и аз я целуна – устата ѝ се изправи, то хората наоколо, които ме гледат, ще ме осъдят ли? – Не. Но ако срещна една красива мома и като я целуна, устата ѝ се изкриви, какво ще кажат хората? Ще кажат:

„Този непрокопсаник!“ Вие се усмихвате. На колко моми сте изкривили устата? Пък и вие, моми, на колко момци сте изкривили устата? Пък и вие останалите! Сега ще се заемете да изправите устата на всички хора, на които сте ги изкривили, като ги целунете. Само така ще изгладите грешката си. Това е Божественото учение.

Аз говоря на всички, знайте, че няма нито един между вас праведен. Да не кажете: „Аз днес не съм толкова грешен.“ Който се хвали с това, той се хвали с греховете си. Един грях и 100 греха са равносилни. От една въшка произлизат 100 въшки, значи едната и стоте са едно и също нещо. И така за некого казват: „Той е православен, евангелист или човек от Новото учение.“ Безразлично е какъв си, но ако това учение ти изкривява ума и сърцето и след като възприемеш тази философия и отидеш в всичките полета, разгледаш какво има там, а като се върнеш си нещастен, какво те ползува това учение?

Една търновка ми разказваше следното: „Ходих в всички полета на небето, видех богове и богини, но не искам да живея между тях, небето пет пари не струва. Всички богове и богини дойдоха при мене, донесоха ми каляски, букети, говорят ми че съм била това онова, но всичко е празна работа, залъгват ме. Не ги искам!“ Тази жена е видела стария свят – старото небе, стария ментален и астрален свят. Тя е видела отрицателните неща в тези светове и затова се погнусила. Тази жена казва: „Искам да живея на земята, да се стопли там моето сърце.“ Всички казват, че тази жена е смахната и мъжът ѝ иска да я заведе в лудницата. Не, тя е много умна, тя е в пътя на спасението и казва: „Аз не искам да живея тъй, както досега съм живяла!“

Обект на любовта е истината. Имайте пред вид, че у вас не може да се събуди истинска любов, докато не любите истината. Сега, като ви говоря, ще ви направя една операция, искам да бъдете герои, да я издържите без упойка. Аз мога да направя операцията и с упойка, но това ще е с страхливците. Ще забия ножа, но гледайте да издържите, да не кажете „ох“. Като ви направя добре тази операция, трябва да останете доволни. При тази операция трябва да се премахне лъжата от света, но за да се успее, трябва да се обича Истината. Не обикнете ли Истината, лъжата непременно ще се яви, тя е неизбежна. Ако жена не люби един мъж, тя ще извърши някое престъпление, ако мъж не люби някоя жена и той ще извърши престъпление. Трябва некого да обичаш, законът е такъв. Най-малко нещо и да е, но ти трябва да любиш. То може да бъде мушичка,

бръмбарче, цвятенце, птичка, но непременно трябва да любиш. Ако можеш да любиш всички, това е най-добре. Ще започнете любовта от Истината. Като тръгнете от любовта към Истината, ще си образувате мярка, с която ще измервате всичко в света.

„Облякохте се в новия человек, който се подновява в познание, по образа на тогоз, който го е създал.“

Познания трябва да имате. Аз бих ви препоръчал да прочетете всички хубави книги, написани досега. Това може да ви отнеме и хиляда години, но нищо, ще ги прочетете и след това ще се заемете с тази отворена пред вас книга. (Библията, Евангелието.) Тези братя, който са писали тази книга, в нея са описали земята в предшествуващите ѝ фази. Знаете ли каква е била по-рано земята, каква е била по-рано слънчевата система? Между всички тези планети е имало пътища и съобщения, чрез който жителите от една планета се съобщавали с жителите на друга. Тези планети се въртели около себе си, а също и около своето първоначално слънце. Казва се, че между планетите се породило нещо, което станало причина на раздори, вследствие на което са взели днешното си разположение. Слънцето се настанило в центъра, а наоколо му започнали да обикалят останалите планети.

Да оставим, обаче, настрана тези окултни твърдения, те са маловажни по отношение на въпроса, който разглеждаме. Но това движение на планетите, па и цялата слънчева система, показва какъв е бил човекът вътре в себе си още в първо време. Слънцето е емблема на човешкия ум. Венера е емблема на любовта, Марс – на силата у човека, войнствен е той, Сатурн – на правото, Юпитер – на всички религиозни форми, който сега съществуват, а Луната считат емблема на въображението, майка, в която се зараждат всички идеи.

Тези външни символи са емблеми на това вътрешно състояние, което днес е изчезнало, поради това, че между чувствата, ума и волята на човека има дисхармония. Съобщенията между тях не са прави. Някой път искате да се проявите, да обичате некого, но казвате: „Времето не позволява това, а може и той да ме излъже.“ Нима любовта трябва да се страхува от лъжата? – Не. Слънцето като изгрева, огрева еднакво всички същества, макар и те да вършат престъпления. Престъпленията съществуват вътре в нашето въображение, чрез което създаваме тази външна дисхармония. Мразиш некого и мислиш, че той ще направи нещо лошо и с това създаваш злото. В Божествения свят няма тази дисхармония, но [в]

външния свят в всички същества се явяват малки пришки, върху които поставят разни медикаменти, а те предизвикват известни неприятности. Който причини тази дисхармония, то като се лекува болестта, тя се връща към него.

Но вие запитвате: „Защо е създаден така света?“ – Светът е много добре направен, той е създаден в обятията на Любовта и Мъдростта. За да проверим това, ние може да направим един жив опит. В какво се състои той? Всички съвременни религиозни хора казват: „Да избягаме от земята, да отидем на небето да живеем.“ Така и всички ленивци в този свят се за богатство говорят: „Дано умре баща ми, майка ми, брат ми, та да ми оставят наследство да живея“. Същите хора разискват и върху политиката: „Дано ни дадат тези-онези земи“ и все заграбват. Обаче тази земя, за която всички спорят, Господ ни я дал наследие на цялото човечество, а не принадлежи в частност нито на един народ. Ако бихте имали тази Божествена Любов и Мъдрост, всички бихте се ползували от благата на земята. Ще ви обърна внимание да поправите старата си канализация, да подновите старите си връзки, тъй както Бог ги е направил.

Онзи мъж, който излъгва някоя жена, отнима я от мъжа ѝ, като ѝ обещава че ще ѝ даде всичката си любов; тя се съгласява, но като остарее, той я натирва и тя окъсана и изнемощяла, връща се при мъжа си, изповядва му се. Така и блудният син – изхарчва всичко и бос, гол, връща се при баща си.

Тук работи един закон, който трябва да разберете. Той се изразява в следната мисъл: Ако първият не може да ви даде любов, вторият никога не ще може; ако първата мисъл не даде плод, втората никога не ще може. От злото излиза зло, от доброто – добро.

Направете разграничение между Любовта и вяра та. Любовта е създала човешкото сърце, а вяра та способствува за образуване на ума, тя го подканя. Значи всички сокове на ума са в вяра та. Ако искате да сте интелигентни, трябва да имате абсолютна вяра, а не вярвания. Да имате вяра, но в що? – В Първата причина на Любовта, понеже тя е разумна. Бог, когато изказва Своята Любов, обмисля добре нещата и после ги изказва. Следователно в тази проявена Любов всичко е свято, чисто, разумно, в нея се намират всички условия за развиване на ума ви. Тази Любов не е сляпа. Но ако влезете в този свят на Любовта без вяра, ще създадете дисхармония в себе си. Обичате некого, не се съмнявайте дали той ви обича. В всяка форма, в всеки човек живее само един Бог, т.е. всички форми, всички

същества са носители на една единица, на един Бог. Ако обичате Бога, той никога няма да ви излъже, но ако се съмнявате в Него, ще изпитате много горчивини. Затова се казва, че Бог ще опита Любовта си върху всички същества, които не Го лъжат, които Го обичат.

Сега може да ме запитате: „Е, какво е заключението от всичко говорено, какво трябва да правим." Не, аз не правя заключвания, заключения, аз правя отключвания. Кривата логика казва: „Дайте заключението!" Ние се от заключения страдаме. Логиката казва: „Човек е същество с два крака, следователно, всяко същество с два крака е човек." Логически заключения.

Правата линия е най-късото разстояние между две точки.

Единицата е основа на всички други единици. Но как тъй, тази мъртва единица, ако не е разумна, може да образува други единици? Следователно, първата единица е разумна, тя може да се размножава, да се разплодява. И слънцето е единица. Знаете ли каква култура имат жителите на слънцето? Ще кажете: „Дали има хора на слънцето?" – Да, има много по-разумни от вас. Най-простите същества на слънцето са 100 пъти по-разумни от най-умните хора на земята. Направете си заключение, най-умните същества там, колко пъти по-високо ще стоят от най-умните тук на земята. Ще кажете: „Слънцето е в огнено състояние, как живеят тези същества там? „ Както виждате, тези същества са толкова умни, че могат да живеят в огън, а ние не можем. Нима има по-голям огън от любовта? Някоя мома, като люби некого и не знае как да люби, казва: „Изгори ме този огън. „ Изгарянето показва, че противоположни елементи не могат да любят, затова ще изгорят. Като се казва, че всички грешници ще изгорят, то е, защото те не могат да живеят в огъня, а праведните – могат. Когато се казва, че земята ще мине 7 пъти през огъня, грешниците казват: „ Дано този огън не мине в наше време!" Не, сега, сега иде този огън. Седем пъти ще минете през този огън, мъже и жени, моми и момци! Онези, които са готови, ще се целуват по права линия, а онези, които не са готови, ще скърцат с зъби, то е кривата линия. Скърцане с зъби да няма, а всичко да е по права линия!

Някои казват, че на онзи свят ще има скърцане с зъби. Вие мязате на слугата Стоян, който бил изпратен от господаря си свещеник с писмо и 5 хубави риби до друг свещеник. Първият пише в писмото си: „Преподобни, изпращам ти с слугата си 5 хубави риби." Стоян, като вървял из пътя, хапвал по малко, по малко от тях, докато ги изял всичките и занесъл само

писмото на свещеника. Той чете писмото и го запитва: „Стояне, тук има 5 риби?“ – „А, намерихте ли ги, дедо попе, мен ми трепереше сърцето от страх, че ги няма!“

И сега всички хора намират изгубените риби се в писмата. Момата чете писмо: „Възлюблена, аз ти изпратих 5 риби, много те обичам.“ Да, но рибите ги няма, изгубени с. Момата се радва, но това не е обич. Рибите, рибите! Не само в писмото, че те обича, и че е готов да направи всичко за тебе. Това са далавери. Наблюдавал съм някоя мома чете писмо от възлюбления си, цяла се прояснява, после го тури близо до сърцето си, радва се. Да, но рибите ги няма, Стоян ги изял. Знаете ли кой е Стоян? Той е дяволът. Не давайте на дявола нито риби да носи, нито писма да пише. Птичките, когато се любят, никакви писма не си пишат, а се срещнат, целунат и разделят. А момъкът минава покрай къщата на момата, страда, че не я вижда. Пише ѝ писмо. Ако не знае да пише, взима някой писмовник и дава да му напишат някое писмо, копирано от готовите. Пише ѝ: „От как те видех, не мога да спя.“ Казвам на момата: „Като се ожениш и ти не ще можеш да спиш.“ Какво дърво! Аз бих писал така: „Любезна моя, от как те видех, започнах да спя нощно време, а по-рано не можех да спя, дай Боже во веки веков се така да спя!“ Мъжът заминал за некъде, жената пише: „От как замина, не мога да спя, неспокойна съм.“ Мъжът пише същото. Това не е наука. Жената трябва да пише така: „От как си заминал много съм спокойна, не бързай да се върнеш, гледай да свършиш работата, за която си отишъл, Бог да те благослови.“ И мъжът да пише същото на жена си. А то и мъж и жена не могат да спят и работата не се свършва. Дяволът и изял рибите. Това са лъжливи заключения, лъжливи чувства, от които не може да излезе нищо добро. Не се смея на чувствата ви, но казвам, че това е едно лъжливо състояние. Жената трябва да се радва, че мъжът ѝ е отишъл на работа, макар и да чувствува понякога некаква скръб, но да не му я изпраща, а да се моли за него и да му изпраща хубави мисли.

Този закон трябва да действува между вас. А вие се съберете и казвате: „Ах, кога ще се отърва от тази моя съседка?“ Няма отърваване, вие сте в ада. За да излезете от него, трябва да се освободите от лъжата и да се въоръжите с истината на Любовта. Тогава Христос ще каже: „Мой възлюблени, ти вече не лъжеш“ и ще простре ръката си върху тебе. И Господ постъпва така. Вие казвате: „Боже, аз се много мъча.“ Той казва: „Доволен съм, че се отдалечихте от мене, за да научите мъчението, но

когато се освободите от лъжите, аз ще простря ръката си по права линия и ще ви спася.“

Това е то истината, да се движиш по права линия. Истината има само едно измерение, тя е основа на всички други измерения. Точката е като единицата, начало на всички други единици. Наблюдавайте как се тъче. Тъкането става по права линия, всички точки едновременно вървят в три посоки. Освен това движение, има и други движения, които вие не виждате, те стават в вашите мисли и чувства. Всички същества, от най-малките до най-големите, се намират в движение, тъй че всички ние вървим по ритъма на този Божествен закон. Вие не може да се спрете нито за една секунда от своя път, спрете ли се, ще разстроите целия Божествен свят. Не, няма да се спирате и когато страдате, казвайте: „Радвам се, че страдам.“ При най-големите окови, като се намерите, или когато ви заплюват, казвайте: „Радвам се, че съм окован, радвам се, че ме плюят.“ По-добре да те плюят, отколкото да не те плюят. Животът без слюнки е по-страшен от този в ада. Затова Христос казва: „Блажени сте, когато хората говорят всичко върху вас на лъжа, радвайте се, защото е голяма вашата заплата на небеса, т.е. в света на хармонията.“

Та сега вие, ако чакате да се оправи този свят отвънка, нищо няма да стане. Каквото управление и да дойде отвън, и то ще коли и беси, както и другите. Светът трябва да се поправи от вътре, всички хора да дойдат до съзнанието, че са братя и да изправят своите недъзи. Сега ние се страхуваме. Страх ви е от какво? – От делата ви. Едно време хората сами си правиха идоли, осветяваха ги и им се кланяха, молеха, а след това започваха да се боят от тях. Казваха: „Ох, Ваале, да не ни направиш някоя пакост!“ Един чук на този Ваал! Никакви идоли, никакви ваали не ви трябват. Трябва да слезем в Бога, Който ни е създал по образ и подобие, да заживеем в любов. Само така ще може да разрешавате всички научни проблеми, а пред вас стоят такива велики проблеми за разрешение. Земята ще се промени, ще се преустрои, нови елементи, нови слънца, нови планети ще се явят, всички океани, всички градове, които сега виждате, ще бъдат пометени, църквите, училищата – също. В света ще зацарува архаизъма, остатъци на миналото. Тогава ще дойде една нова велика наука, която ще преустрои всичко това в нещо стройно, хармонично.

Не трябва да съжаляваме за това. Нима сегашните ученици трябва да съжаляват за по-ранните фалаги, с които учителите им ги възпитаваха? По-ранните учители казваха за учениците си: „Фалаги, фалаги трябват за

тях!“ Най-добрата фалага е любовта, най-добрата фалага е вяра та. Тези фалаги трябва да се употребяват сега. Като вклещиш човека между любовта и вяра та, ще може да го поправиш. А сега хората с бой се възпитават. Не, това е само изтръсване. Прахът и така ще се изчисти. Съвременните хора с своя строй приличат на нашите жени, които взимат сутрин метлата и хайде от стая в стая, чистят, метат. Казват: „Изметохме.“ Да, но стаите след това са пълни с хиляди, хиляди прашинки, които по-рано ги нямаше. Сега дойде някой проповедник, казва: „Хората трябва да живеят тъй, хората трябва да живеят иначе.“ Всичко това трябва да се изчисти, трябва да се отворят прозорците, за да може прахът да излезе навън. Прахът трябва да излезе вън от нашите умове!

За в бъдеще трябва да създадем новия живот в България и да не мислим като англичаните, а мисълта си да впрегнем с любовта. Българите като народ не могат да създадат нещо по-велико от англичаните, ще създадат същата култура. Днес белата раса е достигнала най-високото си развитие в лицето на англичаните и германците, повече не може да се издигне. Те създадоха сила, но ако тази сила на ума не се впрегне с любовта, ще донесе разрушение, борба в икономическо отношение, кой да има повече, а това е процес на разрушение, процес на разлагане. В самата природа е предвиден този процес и затова цялото човечество ще започне да се движи в нова посока.

Сега вече всички разумни мъже и жени не мислят да въртят палците си и да казват: „Дали ме обича Господ, дали ще ме слуша?“ – Кой Господ? Че Той е вътре в сърцето ти! Казват: „Не, в небето е Господ.“ Че небето е вътре в нас! Виждал съм някой благочестив християнин или някой калугер, с голям корем, стои смирено, скръстил ръце на корема, казва: „Аз вярвам.“ Това значи: Вярвам в благоутробието си. Отиде при владиката, казва: „Владико свети, вярвам в това, в което и ти.“ – „Е, да те благослови Бог!“ Аз не говоря за благоутробия, а за човешката душа, в която има благородни мисли и чувства. Ръцете да не стоят на корема! Ако дойде твоят възлюблен и държи ръцете си на корема, това значи: „Ти имаш ли парички, аз ще те пожертвувам за корема си“. Ако и момата си скръсти по същия начин ръцете, това значи: „Готов ли си да се жертвуваш за моето благоутробие?“ Не, ръцете няма да стоят на корема, свободни ще бъдат, ще седнат двамата един до друг и ще се запитат: „Готова ли си в името на любовта да се жертвуваш за мене? Аз не искам чеиз, не искам пари, къща, взимам те такава, каквато си.“ И момата да каже същото. Така и двамата да

си направят сами своето гнездо и с труд, с работа да го отглеждат и да снасят в него своите яйца. Яйцата аз наричам идеите и желанията. Тогава Господ ще каже: „Това гнездо е благословено, аз ще изпратя моето слънце, моите благословени духове да донесат всичката благодат върху него и да бдят над техните пиленца.“ Бих желал вече да няма прегрешения, макар и да не стане изведнъж това,

Всичко, което ви говоря, не го налагам, но искам да стане доброволно, да обмислите добре думите ми. Вземете от думите ми като абсолютно верни само 25%, 75% оставете настрана. Давам ви срок от 1000 години, за да изпълните всичко, което ви говоря. Онези, които не са доволни, искат по-малък срок, нека изпълнят всичко за 100 години, други – за 10 години, а които и от този не са доволни, нека за 1 година или за 6 месеца, на други давам срок 2 седмици, на някои 3 дни или 1 ден. Ако има недоволни и от този срок, намалявам го: 6 часа, 3 часа, 1 час, 1/2 час, 10 минути, 1 минута, 30 секунди, 1 секунда – толкова е най-малкият срок. Който от вас се намери на срока от 1 секунда, да му мисли!

Дадох ви различно дълги срокове, всеки да се намести според място то си. Не се ли наместите, мислете му. Ще дойде вятърът, той ще ви намести. Затова да не заемате първо място . Някои искат да се поправят след 1000 години, а седнали на първо място , скръстили ръце на корема си. Със скръстени ръце не ви искам! Дясната ръка е ръка на Мъдростта, тя е създадена за благословение, а лявата – за любов, да се помага с нея. Като простреш ръцете си над некого, това са сили, които влагаш в него. Като простре някой ръката си над вас, вие може да почувствувате всичкото благословение, а може да почувствувате и всичкото проклятие на света. Може да станете проводник на злото, на ада, но може да станете проводник и на доброто. Тъй че, може да опитате всички злини и добрини. Преди да простре някой ръцете си, нека си зададе въпроса: С ада или с небето съм скачен? Ако е скачен с ада, да държи ръцете си на корема, а ако си скачен с небето, простри ръцете си над бедните, над страждующите, да им помогне.

Сега искат ли още някои от вас да живеят по образа на стария човек? Знаете ли колко кожи ви е одрал старият човек? Окултистите казват, че човек, за да завърши своето развитие му трябват 777 главни прераждания. Значи в толкова прераждания старият човек ви е одрал 777 кожи. Толкова пъти сте орали на неговата нива и след всичко това, той ви одрал кожата. Какво сте придобили? – Нищо. Сега Живият Господ, Който ви е създал,

казва: „Деца, облякохте се в новия човек, който се подновява в познание, живейте според него!“

Като ви наблюдавам, виждам че някои ме обичат много. Зная защо ме обичате. Обичате ме, защото давам. Някои идват при мене, мислят, че ще ме излъжат. Няма да ме излъжете. Не ме обичайте само защото давам. Оставете да се прояви в вас Бог. Нека се прояви в вас това, което Бог е вложил още в първо време, когато ви е изпратил на земята. Бих желал да се проявят у вас Божиите мисли и желания, а не тези ваши, второстепенни мисли и желания. Казвате: „Аз ви обичам.“ Знаете ли, че тези, които са ме най-много обичали, най-големи пакости са ми правили, а онези, които най-много са ме мразили и най-голямо добро са ми направили. Ходих из България и най-голямото добро ми направиха комунистите. А свещениците говорят най-големи лъжи против мен, пращат шпиони да ме шпионират. Защо трябва шпиони да дохождат? Нека дойдат направо до мен. Аз казвам: Ако България приеме моето учение, ще стане велика, отхвърли ли го, ще пропадне. Това учение е за всички, а не само за България. Не искам да кажа, че това учение трябва да се нарече „дъновизъм“ и да се приеме. Все едно е, какво име ще му дадете. Важното е, че това учение проповядва всички братя и сестри да не се изнудват, а да се обичат. Това е, което искам, а не след хиляда години, да вземат и изопачават мислите ми, като на Христа: „Господин Дънов, тъй казал, Господин Дънов иначе казал.“ Господин Дънов е казал, че всички хора трябва да се обичат. Ама как да се обичат? Тази Любов е една, тя е истина, която съгражда домовете, семействата, обществата и народите. Аз бих желал хората да познаят този велик Господ, от когото са произлезли. Една воля има, тя е волята Божия и никакъв господин Дънов. А като се дойде в Божията Любов, тогава ще се напишат имената на всички, които са работили за Бога, но това е друг, външен въпрос. Кой е бил Дънов в миналото си, това никой не знае. За в бъдеще може да дойде под друго име. Ще ме питат: „Знаеш ли чие е това учение? То е на Дънов.“ Ще започнат да ми разказват от де е родом той, какви са били майка му и баща му. – „Учен човек е той!“ – Не, всички хора са прости, само Бог е учен. – „Ама свят човек е бил той!“ – Не, само Бог е свят. Ако у мене живее Божията Любов, Божията Мъдрост, само тогава съм умен, учен, свят човек. Светии, в които няма Божията Любов и Мъдрост, не са светии. Свещеници, проповедници, у които няма Божията Любов и Мъдрост, не са свещеници, не са проповедници. С това не искам да се нахвърляте

върху другите, но искам да покажете на другите хора, с какво се отличавате от тях.

И тъй, да турим нашата Любов в истината, да дадем подтик в мислите, в доброто – да създадем нова система и тогава да се вслушаме в онзи велик глас на живия Господ, да чуем какво ни говори Той чрез новото учение, чрез Божествената наука. А тя е наука, чрез която може да се стопли сърцето, да придобие температура 35 000 000 градуса, а умът да добие такава светлина, че всичко да се вижда през нея, като се изпрати в пространството, да се осветли цялата вселена или най-малко цялата земя.

Ще дойде ден, когато домовете ни ще се осветляват от светлината на умовете и няма да има нужда от електричество. След 1000 години може да има само начатки от тази наука, след 350 000 години ще има нещо повече, а след 150 000 000 години ще бъде почти официално приета тази наука.

Ще кажете: „Ние се обезсърчаваме, като слушаме за толкова далечни времена." Мене ме радва времето, радват ме дългите срокове. Когато ми се говори за къси срокове, аз затварям очите си. Времето и пространството, това са Божествени закони. Дето няма време и пространство, там има робство, а дето има време и пространство, там няма робство. Хората казват, че този свят е безпространствен. Не е вярно това, безпространственият свят е образувал пространствения. Следователно, безпространственият свят включва пространствения свят в себе си и всякога може да го създаде.

И тъй, духовният свят не е безпространствен, а е пространствен и по време и по пространство, само че времето и пространството в него не са като нашето време и пространство. Това е в разрез с съвременните философски възгледи, но вложете в себе си любовта и вяра та по принцип и не се лъжете. Поставете в себе си желанието да придобиете познания за Любов и вяра, пребродете цялата земя от единия до другия ѝ край, в краен случай идете и на небето, но научете какво нещо е вяра та и любовта, за да може да кажете: „Любовта е връзка на съвършенството."

Днес ви изпращам от училището с тази велика мисъл, да не се прегръщате и каквито фигури да образувате, били те петоъгълници, шестоъгълници или какви и да са те, но да са с прави линии. Числата, с които работите, да са цели, а не дробни. Дробните числа са за другия свят. Човек, който си играе с дроби, греши. Когато вземеш един човек, а той мисли, че трябва да вземе с себе си дробта, не му вярвай. Ако имаш да даваш некому един лев, а той мисли и за некакви стотинки, които ти си

забравил, не очаквай много от такъв човек. Оставяйте стотинките за другия свят. Дробите не са величини от този свят, те са величини на човешкия дух. На земята може да се действува само с реални величини и то само четни: 2 × 2; 4 × 2 и т.н. Седем души могат ли да живеят на земята? – Не могат. Един човек може ли да живее на земята? – Не може. Дванадесет души могат ли да живеят? – Могат. Тринадесет? – Не могат. Шест? – Могат.

И тъй, положете вяра та в ума си, любовта в сърцето си, за да познаете Бога като Истина вътре в себе си. Познайте Бога, освободете се от всички стари връзки, че като дойде вашият възлюблен да го познаете. Знаете ли как му е името? – Не знаете. В Писанието се казва, че той ще дойде инкогнито и е същество с друг, особен ум от вашия. Ако знаете Божествения език, ще го познаете, ще се разберете. Вашият възлюблен има особен знак и ще го познаят само тези, които са го виждали. Ще кажете: „Той е!“ Сестрата ще каже: „Той е брат ми.“ Приятелят ще каже: „Той е приятелят ми.“ Всеки ще носи този знак на челото си и няма да има абсолютно никакво излъгване и така ще се познават хората. Сега хората казват, че дяволът дошъл в света и турил печат. И наистина, само двама поставят печат на хората: Христос и дяволът. В какво се различават тези два печата? Ще ви обясня различието, за да не ви оставя в невежество. Качествата на Христовия печат, печатът на любовта са: Любов, радост, мир, дълготърпение, кротост, смирение, благост, милосърдие, вяра и въздържание. Печатът на дявола е 666 и неговите качества са: прелюбодеяние, плът, чародейство, ревност, кощунство и т.н. Тези са качествата на двата печата, които сега се удрят върху челата на хората. Тези печати ние ги разбираме и в тях няма никаква лъжа.

Тъй че и Христос и антихрист поставят своите печати. Не се плашете. Видите ли у някой човек печата на Христа, подайте му братски ръка. Видите ли на челото на някой човек печата на антихриста, на дявола, заобиколете го!

Беседа, държана на 13 март 1921 година.

ФАРИСЕЙ И САДУКЕЙ

А Исус им рече: „Гледайте и пазете се от кваса на фарисеите и садукеите.“ (Матея, гл.16, ст. 6)

„Всичко изпитвайте – доброто дръжте.“ (1-во Посл. к Солуняном, гл.5, ст.21)

Квасът, това е стимул, необходимост в света. Няма човек, който да няма некакъв квас в себе си, все е заквасен с нещо. Злото не е в това, че всеки е заквасен, но важното е, какъв може да бъде резултатът от този квас.

Всички сте чели този стих и за некого казвате: „Той е фарисей, садукей.“ Но това са само външни разбирания на въпроса. Когато искате да оскърбите некого по форма, вие му давате прозвището фарисей или садукей, но то е само по форма. Въпросът трябва да се разбере принципално. В самия човек има две велики течения. Той е фарисей по ум, а садукей по сърце. Фарисеите минават изобщо за много набожни, за правоверни хора. Те са мерило за всяка истина в света, те са индуските брамини. Преведете какво означава в съвременния език думата „браминин“. Аз няма да ви превеждам, вие сами превеждайте.

Садукеите са хора на отрицанието в живота, те не вярват в нищо. И фарисеите и садукеите са свободомислящи хора. фарисеите казват: „Ние сме свободомислящи хора, мислим за Бога, вярваме в Него“. Садукеите казват: „Ние сме свободомислящи хора, не признаваме Бога“. Но фарисеите, освен че вярват в Бога, вярват и в парите и то повече. Садукеите пък, не вярват в Бога, но вярват в парите. Макар че има разлика в възгледите на фарисеите и садукеите, но и едните и другите вярват в силата на оръжието и едните и другите имат затвори, стражари, шпиони. Всеки, който се отклони от тяхното учение, той е осъден на смърт, той е еретик, враг на отечеството, на държавата, на човечеството. фарисеите се хвалят с това, че ходят на църква, палят свещи, като минат през някоя църква, не я отминават, все кръстове правят, в всяка своя реч най-малко 10 пъти ще споменат името на Бога. Садукеите се хвалят с своето неверие навсякъде твърдят, че няма Бог. И тъй, едните се хвалят с вяра та си, а другите – с безверието си.

Павел в посланието си към Солуняните казва: „Всичко опитайте,

доброто дръжте“. И в фарисеите и в садукеите има добри страни. Че има Господ в света, това е вярно, но че не е такъв, какъвто те си Го разбират. Че няма Господ в света и това е вярно, но не е точно според учението на садукеите. Ще кажете: „Как така, тука има голямо противоречие?“ Да, противоречие е, но когато твърдим, че Господ е всесилен, всеблаг, даваме Му тези атрибути, то когато се обесва един човек, там ли е Господ, когато осъждат един човек на чиста правдина, там ли е Господ? Не е. Там дето няма правда, Господ не е. Не че Го няма Господ в света, но в дадения момент Господ не в умовете и сърцата на тези хора.

Едното учение е стремеж да се приближим към Бога по форма, а другото учение е стремеж да се отдалечим от Бога по форма. Интересни са причините, който са породили тези две противоположни учения. За мене те са много ясни. Например, като се влюби някой момък в една мома, по 10 пъти на ден минава покрай прозорците ѝ, кръсти се, носи ѝ цветя, казва: „Не мога без тебе“. Момата ще надникне от прозореца, ще се поусмихне. Той постоянно циркулира покрай дома ѝ, моли се. Казват: „Този човек е много набожен“. Да, той е фарисей. Ще направя сравнение, на какво мяза този момък.

В Пловдив имаше женско и мъжко евангелски училища, който бяха едно срещу друго. Един от учениците на мъжкото училище се готвил да стане проповедник. Според евангелистите, който иска да стане проповедник, трябва дълбоко да се разкае за греховете си, да плаче, да измоли прошение от Бога. Този младеж бил много способен. Всички го следели и виждали, че много често плаче. А той се влюбил в една ученичка от женското училище и постоянно гледал към прозореца на стаята ѝ и казвал: „Господи, много съм грешен!“ Казвали: „Колко много се кае този младеж за греховете си, обича Христа, все плаче“. Да, на прозореца е неговият Христос. Когато кажат за некого, че е православен, зная, че на прозореца е православен. – „Да, но той е евангелист.“ Зная, на прозореца е евангелист. Какъвто и да е човек, все некъде има прозорец.

Сега, кои са причините, по които човек става садукей? Момата отхвърля момъка, влюбва се в друг и той става садукей и казва: „Не искам да зная нищо за нея!“ Минава под прозорците на дома ѝ, плюе. Така и всички хора по отношение на Бога имат същите възгледи. Докато Господ дава власт, пари на хората, те са фарисеи, казват: „Този е нашия Господ, като Него няма друг!“ Утре, като им се отнеме всичко това, казват: „Господ ли, не искаме да Го знаем, Той е несправедлив!“

Това са съвременните християни, които се смеят на езичниците, че вярвали в идоли. Аз не намирам голяма разлика между съвременните християни и едновремешните езичници, но по форма – християните имат отлична култура. Ако влезете в софийските хали или в халите на кой и да е голям европейски град, ще видите външно голяма чистота, а на куки висят закачени късове от заклания добитък. И тези хора минават за културни, за християни. Аз не вярвам в християнин, който окачва на куки един одран вол, да го продава; аз не вярвам в свещеника, ако отива да си купи от там месо или ако си е купил кокошка и я носи в дома си да я коли. Не вярвам в чувствата на такъв християнин, аз взимам страната на кокошката. Тя казва: „Аз не вярвам в този поп, владика или кой и да е“. Човек, който може да заколи кокошка, ще може да заколи и човек. Това е принципално. Ще кажете: „Месото ни е нужно.“ Ако минаваме за християни трябва да ликвидираме с всяка грубост с всяко насилие. Нито фарисеите, нито садукеите, нито вярующите, нито невярующите ще поправят света. Господ не се нуждае от вярующи или безверници, за Него е безразлично дали ще вярват хората или не. Как мислите, слънцето ще измени ли топлината си според това, дали вие ще вярвате или не? Земята ще преустанови ли движенията си от това дали вярвате или не? И да не вярвате, слънцето не грее само за вас. Пак повтарям, на земята има същества, които са много по-културни от вас. Ние знаем много хора на земята, които не ядат месо от рождение, а не се отказали от него чрез убеждаване.

Питам ви, какво благо е донесло на света фарисейското и садукейското учение? Грехопадането започва с тези учения. Преди тази епоха е имало една златна епоха, когато е живяла първата раса. Тя е имала отлична култура, каквато човечеството едва след 400 000–500 000 години ще има. Раят, за който се говори в Писанието, ни представя една величествена култура, която се отличавала от сегашната и по наука и по изкуство и по техника и по философия и по схващане на нещата. Тогава земята не е била като сегашната. Но като се явили фарисейското и садукейското учения в света, на земята настава един катаклизъм, при който цялата раса изчезва и хората изгубват великото Божествено учение на любовта. С това хората са дошли до последната точка на падането си, по-долу от това вече те не могат да отидат.

Да не ви се вижда чудно, защо хората днес са лоши, кисели, защо [има] толкова злини в света. Това се дължи на обстоятелството, че всички

хора сега минават през ада, затова и повече злини ще дойдат. Хората, като минават през разните области на ада, заразяват се от тамошните епидемии. Нали, като минавате през различни места, вие се заразявате? И сега, щом сте в ада, носите всичките му злини. Ще питате: „ Къде е този ад? „ – Някои са влезли вече в ада, други се готвят да излязат, а трети са излезли. Тези, които са влезли в ада, нужни им са най-малко 21 години, докато излязат от него. Ако тренът ви е бърз, ще можете да преминете през ада за по-малко време, но ако е бавен, ако има повреда в машината ви, ще се бавите повече време. Когато Христос дойде на земята, Той ще приготви човечеството, ще им покаже истинските научни правила и методи с които да се бранят, когато минават през тази област на материята. Затова дойде Христос. Затова са нужни и нам добродетели, та като минем през ада, да устоим на неговия огън. Сега хората казват за некого: „Пари го този огън!" Разбира се, че ще го пари, в ада е!

Тъй че, когато ние приемаме Бога и когато Го отричаме, това е все изкривено понятие. Когато кажеш, че вярваш в Бога готов ли си да умреш за този Господ, готов ли си да пожертвуваш живота си за Него и за тези, които любиш? Като казваш, че любиш Бога, трябва да умреш и за тези, които Той люби. Как, съвременните хора имат ли любов? Ако твърдя, че любовта на Бога е еднаква и към най-малкото животно, към всяка птичка, гълъбче, както и към човека, ще ми възразите: „А, човек стои по-горе от всяко животно". Това е друг въпрос, но по същество няма разлика между човек и едно гълъбче. След време гълъбчето може да стане човек. Човек трябва да има стремежите на гълъба – да литне на високо, да се храни с зрънца като него. Гълъбът е чиста шпица. Как мислите, ако вашият мъж беше един гълъб, не щяхте ли да живеете по гълъбски? Ако вашата жена беше една гълъбица и се хранихте с зрънца, не щяхте ли да живеете по гълъбски?

Ще кажете: „Сега толкова много плачем!" Плачът спасява ли света? От хиляди години хората все плачат, плачат деца, мъже, жени, светът спаси ли се, вие спасихте ли се? Не се заблуждавайте в това, че плачът ще ви спаси. Е, кое тогава? – Няма друга сила в света, освен любовта, която ще може да ви спаси. Това е положително и абсолютно. Ако някой каже, че може да се спаси чрез друга някоя сила, той не разбира Божествените истини. Ако има сила, която може да ви посочи правия път, това е вяра та; ако има принцип в света, който да ви посочи правия път, това е Божествената мъдрост. Едната сила спасява, другата – умъдрява и с това

показва на хората, как трябва да живеят. Всяко друго учение извън тези истини е фарисейско и садукейско. Ще ви докажа това.

Ако сега, като ви проповядвам, имам мисълта да ви омотая и започна след това да ви предлагам да образуваме църква и всеки от вас да даде известна сума, моите мисли чисти ли с? Колко трябва да плащаме на това слънце, което грее отгоре ни? Колко трябва да платя на майка си, която ме отгледала? Ако майка ми каже, че трябва да я гледам, защото ме родила, това не е майка. Майка, значи същество на абсолютно безкористие; брат значи същество на абсолютно безкористие; сестра е същество на абсолютно безкористие. Това разбирам братство, основано на пълно безкористие. Дето има користолюбие – няма никакво братство.

Да говорим принципално по въпроса. Може някой от вас да се обижда от думите ми, това нищо не значи за мене. Аз казвам: тези, които обиждат любовта и аз ще ги обидя, а които не я обиждат, ще имат от мене по една целувка. На тези, които имат Божествената мъдрост, ще им дам по една целувка, а тези, които я нямат – ще ги обидя. Вие си казвате: „Ти ще ни обидиш, но да му мислиш!“ Вие да му мислите, аз няма какво да мисля. Кога човек започва да мисли? Когато работите му не вървят добре. Жената кога започва да мисли? Докато мъжът ѝ е жив, тя знае само да иска това-онова, да заповядва като някой диктатор. Но умре ли мъжът ѝ, започва да мисли: „Е, колко беше добър мой Иванчо, няма го вече, дали ще намеря друг такъв будала, да се ожени за мене. Не се намира втори като Иванчо. Какво да правя сега? Чакай, ще се заема с некаква работа.“

И с мъже и с жени е същото нещо. Хубаво е това учение – да се работи! В деня, когато фалираме, започваме да мислим. Съвременните хора мислят, как да оправят света. Тези хора аз ги наричам фалирали търговци, които започват да превръщат тефтерите си, да мислят как да оправят сметките си, т.е. как да оправят света. Че как ще оправите света? С онези изгнили греди ли? Не, здрави, железни греди се изискват, здрави основи са нужни.

И след всичко това препоръчват яденето на месо. По този въпрос аз говоря принципално, а не от вегетарианско гледище. Смешно ми е да се считам и да ме наричат вегетарианец. Аз съм същество, което мисли върху това, коя е първоначалната храна, която Господ ни е дал. Местната храна носи ли щастие, здраве на хората? – „Не, но няма какво друго да се яде.“ Смешни са днес хората, като казват, че нямало какво да се яде, че животът бил скъп. Защо? – Защото трябвало масло, сирене, зехтин, а тези

неща са скъпи. Минавам покрай пазаря, слушам пазаруват се една селянка и една госпожа – купува масло. Селянката иска за няколко килограма 200 лева, госпожата намира, че ѝ е скъпо. Вярно е това, но направете си друга сметка и вижте, как ще прекарате: 1 кг. жито струва 4 лв., на вас дневно ви е потребно 250 грама, значи 1 лев; 100 гр. ориз костува 1,40 (върху 14 лева килограма), ще дадете и 1 ляв за дърва за огъня – ето с 3–4 лева ще прекарате деня. А сега по колко харчите на ден? Плащате за едно-друго около 50–60 лева, а после се оплаквате, че животът бил скъп. Нямам нищо против това, как се храните и как живеете, но не се оплаквайте. Математиката трябва да приложите в живота си.

А сега лекарите казват че, ако не ядете месо, в тъканите ви ще стане някакво видоизменение и ще отслабнете. Ами майката, като роди някое дете, не отслабва ли? Отслабването е отличен процес. Аз не се радвам на много угоените хора, нито на много сухите, а се радвам на хора, на които умът и сърцето не са фарисейски и садукейски и мислят здраво. Някои ме питат: „Твоето учение съгласно ли е с православната църква?“ – Аз не признавам никаква църква, а признавам в света като мерило само Божията Любов и Божията Мъдрост. Сега съм в Божия дом и ще постъпвам тъй, както там постъпват. Като дойда в вашия дом, искам не искам, ще правя това, което вие изисквате и което вие правите. Майката заставя детето да прави това, което тя иска, научава го да яде това, което на нея е приятно. Един ден това дете казва на майка си: „Мамо, като дойдох да живея в този дом, ти ме излъга, научи ме да живея по вашему“. Като умре, казва си: „Повече няма да дохождам в този дом“. Майката пита: „Какво прави моето детенце там, какво ангелче беше!“ Да, но то се разбра вече, повече няма да дохожда при теб. Когато момата започне да слабее, да пожълтява, майка ѝ казва: „Хапни си месце, хапвай си повечко, да се поправиш, червенина да имаш.“ Зер червеното обичат момците!

„Всичко изпитвайте, доброто дръжте!“

Когато имате някои мисли, които ви тревожат, съмняват, проверявайте, как произлязоха те, търсете причината им. Когато се касае за болестите, вие много определено казвате, че те се дължат на известни микроби. Но трябва да знаете, че в тебе ще се загнезди само този микроб, с който имаш подобие. Той става с тебе ортак и започва да разполага напълно с тебе. Ти усещаш, че нещо изтича от организъма ти, част от енергията ти и се разболеваш. Никога не е възможно да се загнезди в тебе някой микроб, с който да не си в съгласие, който да е антипод с тебе и да

ти създаде някоя болест.

Следователно, когато не сме съгласни с Божественото, създаваме у нас дисхармония. Вложете в себе си идеята за Божествената Любов и мъдрост, да не сте нито фарисеи, нито садукеи, не твърдете съществуването на Бога, нито Го отричайте, но нека живее Бог в вас и с живота си показвайте, дали сте вярующи или не. Някои ме питат вярвам ли в Бога? – Аз съм престанал с вярванията. Любовта и Мъдростта трябва да се въплотят в живота ви. Аз мога да говоря отлично за Бога, но като видя, че някой човек се издига, отида да го спъна, подливам вода под краката му, какво е моето учение, каква е моята теория? Какво е това християнство, когато като видя някой учен, умен човек, започне сърцето ми да се свива от болка? Християнинът трябва да се радва на всичко.

И тъй, радвайте се на всичко, изпитвайте и доброто и злото, но в края на краищата задръжте доброто, като принцип за вашето повдигане. Принципът на доброто не е отвлечено нещо. Някои казват: „Отвлечени работи са тези!“ Българите казват, че някоя мома е отвлечена, например. Тя пристанала некому, това говори ли, че тя е отвлечена? Отвлечен въпрос е този, който сме оставили на заден план, а за да не е отвлечен, трябва да го поставим близо в живота си и така да се заемем с решаването му.

И тъй, някои от вас скоро ще излязат от ада. Питам ви: като излезете от този затвор, какво ще правите в новата култура с тези умове, които сега имате? Ще ви върнат назад. В това ваше повдигане има една опасност, а именно следната: ако останете с старите си вярвания, с старите си възгледи и започнете да се изкачвате нагоре, колата ви няма да издържи ще се откачи, ще паднете отново в ада. Това англичаните го наричат backsliders (отстъпник), т.е. хора отпаднали от вяра та. Аз зная причината за това нещо, то е, защото сте скъсали връзката между Божията Любов и Мъдрост. Няма човек в света, бил той свещеник, учител, владика, майка или баща, който като престъпи този закон, да не попадне под него. Този закон действува безпощадно в новата култура.

Тази култура е велика, защото в нея не може да се търпи никаква лоша мисъл, никакво лошо действие. Всеки от вас ще мине 77 пъти през огъня. Като минете през огъня, ще ви проверят и ще кажат за вас: „Това същество е чисто, нека мине!“. Ще кажете: „Е, ние ще поплачем пред Христа и Той ще ни прости греховете“. Не се изисква само плачене, разкаяние, но чистене, чистене трябва. В Писанието се казва: „Ако повярваш в Бога, ще бъдеш спасен ти и дома ти“. Същевременно се казва:

„Ако искаш да наследиш царството Божие, ще трябва да се простиш с майка си, с баща си, с целия си дом и имот“. И когато вътре в душата ви стане некаква промена, светът дори не трябва да подозира, че сте се реформирали. А сега, като замисли някой некаква реформа, цел свят я узнава преди още тя да се е осъществила. Така стана с 14-те точки на Уилсона. Българите казваха: „14-те точки на Уилсона ще оправят всичко забъркано“. Да, но това яйце не се измъти. Този процес, който поправя, който спасява, е вътрешен, не е външен. Никой човек в света не е в състояние да измъти такова яйце, което да спаси света, но всеки човек за себе си може да измъти такова яйце, което него да спаси. Горко ономува които оставя друг да мъти яйцето му. Ако оставите вашата работа на другите, ще се намерите отново в дъното на ада.

Какво ни липсва сега? Казваме: „Светът ще се оправи, но като дойдат едни или други реформи, България ще се оправи, но като се промени правителството, като ни дадат земи в Македония, в Тракия“. Колко пъти досега са имали българите тези земи! Оправени ли бяха тогава? – Не. Колко свят, колко земи владеят англичаните! Оправени ли с? – Не. Казвате: „Англичаните са културни хора“. Да, културни са, но и англичанинът те обира и заколва, като и другите, само че по-деликатно. Всички имат една цел, служат си с различни средства и методи. Паякът, вълкът и тигърът имат една цел – да ти изсмучат кръвта, да те изядат, но методите на действие у тях са различни. За мене е безразлично кой ще ме яде, зная, че в края на краищата месцето и мастчицата ми ще изчезнат. Някой казва: „Мене ме изяде един паяк“. – Е, братко и паякът и вълкът са ортаци.

И тъй, злото не е вън в света, а е вътре в вас. Сега, като ви гледам, много благочестиви изглеждате, като че ли сте готови да тръгвате за небето. Някои казват: „Е, ще се приготвим“. Не, не сте по-умни от мене, няма да ме излъжите. Аз съм изпитал и фарисейското и садукейското учение, зная техните плодове. Сега лекувам и фарисейството и садукейството, има специалитет, приготвен за тях. Ние имаме специално лекарство за лекуване на всички болести. То е хиляда пъти по-ефикасно от пенкилер. Ще ми кажете: „Я да видим това лекарство!“ Аз ще ви кажа само надписа му, а той е: „Любов и Мъдрост“. Ще ми възразите: „Нима сме толкова глупави ние, та да не знаем тази Любов и Мъдрост, изпитали сме ги“. Не, не сте опитали вие Любовта и Мъдростта, а имате само опитността на разни чувствувания и мъдрувания. Някой момък хване ръката на някоя

мома, приятно ѝ е, казва: „Колко ме обича той!“ Да, но той ще те изяде. Така постъпва някой благородник, хване едно агне, милва го, глади го с ръката си, а после го пипне по гръбнака, опитва го колко струва, изхранено ли е и казва на жена си: „Жена, това агне е добро за заколване, да го заколим!“ И онзи, който те пипа по гърба, глади те, той обмисля, по какъв начин да прекара ножа си по гърба ти. Не вярвайте в тази култура!

Ще кажете: „Как да се проповядва истинското учение?“ Господ иска от нас да сме справедливи към всички беззащитни същества, колкото малки и да са те. Дави се някое малко животно. Спаси го! – „Аз не се занимавам с такива работи.“ – Ами с какви? – „Искам да оправя България.“ Ти ще я оправиш, колкото и всички други българи. С един алегоричен пример ще ви обясня, как ще се оправи България. Аз го взимам в алегорична смисъл, а той е действителен факт, станал в 1895 година в град Джонстаун в Америка. Умните американци, граждани на този град, за да си доставят удоволствия през зимата, решили да превърнат едно блато, което се намирало над града, в езеро за пързаляне. Решили да направят един бетон, с който да запушат блатото. Така и направили. Запушили блатото и няколко години наред се пързаляли по него. При едно голямо наводнение, обаче, бетонната стена се съборила и 2000 души били затрупани и удавени. След това нещастие те видели, че не направили добре, но нали отидоха толкова души! Питам ви, ние не сме ли запушили тази река? Да, но като се събори стената, 2000 души ще отидат. И сега, като дойде някоя катастрофа, хората започват: „Хайде това-онова да направим, да запушим тази вода.“

Гледам днес всички хора запушват реки. Над града бент не се прави, а долу, под града. Не ни трябва учението на фарисеите и садукеите, а ни трябват хора с благородни, сърца и умове. От нас се изисква живот на себеотрицание, живот на добри дела. Ще кажете: „Мнозина са говорили като тебе“. Да, мнозина са говорили, но аз съм последен и след мене ще се събори тази стена и тогава мислете, какво ще стане! Да не мислите, че ви говоря на шега, предупреждавам ви да махнете бента, не ви трябва това блато. Вие сте запушили омразата, завистта си, всички лоши чувства, но казвам ви – братя, стената ще се събори, Джонстаун ще отиде! И сега, ще се свикват свещениците на събор да ме съдят. Докато ме съдят, стената ще се събори и Джонстаун ще отиде.

Не се плашете от това, което ви говоря, то е за героите, а страхливите нека си държат още бентовете. Онзи, който иска да реформира другите,

трябва да снеме своя бент. Като свали своя бент, да каже: „Братко, аз свалих бента си, тебе те грози пакост, да започнем реформи, каквито трябва“. Трябва да поправим всички злини на миналото. Колко пъти сте се любили, мразили, колко пъти сте се убивали, затваряли! И от всичко това има ли смисъл? – Абсолютно никакъв смисъл няма. Ще оправдаете ли един вълк, който изяжда една овца, когато е гладен? – Да. Но като изяде една овца, а удави 99 и ги захвърля, ще го оправдаете ли? – Не. Тогава как ще оправдаете вашия живот, през който сте изяли една овца, а 99 удавили? Нима вие сте дошли на земята да бъдете вълци, да ядете и да пиете? Смисълът на живота не е в яденето и пиенето, гладни няма да останете, но от вас се изисква едно правилно разбиране за реформиране на настоящия ви живот. Вие може да бъдете щастливи още сега. Това практикувате всеки ден. Яли сте нечиста храна, става ви лошо. Бърквате в устата си 1–2 пъти, повръщате, поолеква ви. Повърнете, това е най-добро, за да излезе навън всичко нечисто от вашия ум и сърце. Не мислете дали сте православни или евангелисти, но си задайте въпроса: служите ли в името на великата Любов и Мъдрост, готови ли сте да държите страната на ангелите. Ако си отговорите в положителна смисъл, всичко ще се оправи – здравето ви ще се възстанови и в дома ви всичко ще се нареди.

Нека 10 души от вас, който си хармонират по ум и са в пълно съгласие, без всякакво съмнение, предприемат опити в това отношение и нека наблюдават резултатите. Ще проверят дали са верни моите думи.

Христос казва: „Пазете се от кваса фарисейски и садукейски“. Този квас е заразил съвременните хора и той трябва абсолютно да се изхвърли навън. Господ не се нуждае нито от правоверни, нито от кривоверни хора, срамота е да се наричате такива. Господ се нуждае от хора, които могат да носят Неговата Любов. Като ви говоря за любов, вие си представяте вашата Любов към децата ви, към братята, сестрите ви и т.н. Не, подигнете се една степен по-горе в тази любов, която имате. Да обичаш дъщеря си, това е естествено, да обичаш сина си, сестра си или брата си, това е естествено, но да обичаш врага си, това е геройство.

Как ще обичаме врага си? Ще ви обясня, за да се разберем. Законът е следния: някой ти е направил най-голямото зло, най-голямата пакост в света и един ден Господ му взима всичко и като последен просяк го изпраща в дома ти. Ако ти го приемеш най-любезно, нахраниш го, напоиш го и не му напомниш нищо от стореното зло в миналото, не му се заканиш, това значи, че ти любиш врага си. Ще ме запитате: „Ами как да

любим врага си?“ Когато Господ извади ноктите, зъбите на вълка, приеми го у вас си, но докато още има зъби и нокти, докато не се е реформирал, не ви препоръчвам да го гладите, да го приемате у дома си.

Фарисейското и садукейското учения са обладали съвременната наука, съвременния политически живот. Изобщо навсякъде в света съществуват тези два полюса. Ако мислите, че в науката ще намерите смисъл на вашия живот, лъжете се. Ако употребите науката като средство за развитието на вашия ум, на прав път сте. Ако употребите политическия живот като средство за развитие на вашите добродетели, на прав път сте; но ако го употребите като средство за прехрана, на крив път сте. Ако употребите религията за добри дела, на прав път сте; но ако я употребите като средство за прехрана, за ваши лични изгоди, на крив път сте. В душите на всинца ни трябва да има възвишени, благородни мотиви, всичко да се използува за добро на другите. Ще кажете: „Аз това не мога да го направя, не мога да бъда полезен за другите“. Не, ти можеш да извършиш такава реформа в себе си, каквато е предвидена. От де знаеш, че като завъртиш ключа си, след тебе няма да тръгнат още хиляда души? Хиляда души, като завъртят ключа си, ще поведат след себе си един милион. Казвате: „Ние не можем да оправим света“. Няма какво да оправяте света. Ще завъртите ключа на вашата Божествена Любов и Мъдрост, ще изхвърлите навън всички лъжи, всякаква злоба и ще кажете: „Ние искаме да бъдем хора на доброто, на истината – да станем истински човеци“.

Ще ме извините, че издавам една ваша тайна, но като наблюдавам хората, в най-големите грешници виждам маска на лицето им, с която приемат благочестив вид. Започват да се запитват: „Как сте?“ – „Много сме добре. Ами вие?“ – „И ние слава Богу, много сме добре, благодарим на Бога!“ Това е актьорство. Не са добре тези хора. Ти трябва да си естествен, душата ти трябва да диша любов. Като влезеш в някой дом, трябва да носиш благословение и радост за всички. Ако има някой болен в тази къща, ще се запретнеш да изпереш, да им наредиш и изчистиш къщата. Ако тези хора нямат средства, ще им донесеш малко брашънце или какво и да е друго. Ще кажете: „Може ли всеки ден да правя това?“ – Ти направи това днес, защото си определен дежурен, а за утре не мисли. Утре ще дойде друг дежурен, той ще изпълни това.

Вие казвате: „Като дойде Христос, тогава всичко ще изпълним, сега сме грешници“. Не е така, разберете ме, с тази беседа ще ви заставя да вършите доброто! От мене няма да се избавите, разбирате ли? Ще ви хвана

за гушите и вас и всички други, ще ви душа и ще ви питам: „Ще вършите ли доброто или не?“ Когато намислиш да кажеш една лоша дума, хвани се за гърлото, а като ще кажеш добра дума, отпусни се, кажи я. Някои си мислят: „Че и тебе може да те душат“. Когато кажа лоша дума, нека и мене хванат за гушата. Аз бих благодарил и целунал този, който стори това с мене.

И тъй, това учение е свързано с онова велико същество в света, което наричаме Бог и Който се изразява в нашите души под символ на Любов и Мъдрост. Всички имаме тази Любов и Мъдрост. Разбирането на духовния свят, съобщенията ни с другия свят, зависи от това, как са проявени в нас тези две велики сили. Никой човек не може да бъде ясновидец, какъв и да е деец, реформатор, майка, баща, ако тези две сили не живеят в ума и сърцето му. По това няма две мнения. Ако искате да бъдете силни, крепки, да познаете смисъла на живота си, въоръжете се с тези две велики сили и ще видите, каква реформа ще стане с вас. Не искам да действувате точно по моя начин, не, на големия котел ще трябва много пара, на малкия – малко. Направете малка реформа у вас, но да бъде абсолютна, да няма две мисли у вас, да се колебаете, дали е така или не. В това учение няма никакво изключение в Любовта и Мъдростта. Ако бих направил едно изключение от закона на Любовта и Мъдростта, бих се превърнал на въглен, бих почернел. Няма същество, което след като е изопачило този закон, да не е станало на въглен. Ако изопачите този закон, ще станете въглени; ако го изпълните, ще станете диаманти.

Ще кажете: „Тежка работа е това!“ Не е тежко това нещо, то е 10 пъти по-леко от това, което вършите. Вие вършите много тежки работи, а учението на Любовта и Мъдростта не е тежко. Аз не ви говоря за охолен живот, а ви казвам, че в този живот ще имате много мъчнотии, но трябва да ги използувате за вашето развитие, за вашето облагородяване. Замислили ли сте се некога, защо имате ръка, защо имате лакет и юмрук, китка на нея, защо се свива тя и т.н.? Ще кажете: „Юмрукът е за удряне, лакетът – за мушкане, за блъскане, когато искаме да си пробием път“. Не са създадени те за клинци, за удряне. Ръката е дадена на човека да носи той благословение на страждущите си братя. Ръката е дадена да се отписват смъртни присъди, да гаси пожари, да помогне по какъвто и да е начин на страждущия си брат. А сега хората с тази ръка те обират, убиват и после ти натъпчат кърпа в устата. След това казват: „Еди кой си умрял!“ Не е умрял той, но в устата му има натъпкана кърпа. Колко хора виждам

из пътя и колко живи носят към гробищата, като им натъпкали кърпа в устата! Ако кажа, че тези хора не са умрели, ще ме вземат за луд. Като гледам този умрял, казвам му: „Сега си мълчи ти, но като дойдеш друг път, ще живееш по закона на Любовта и Мъдростта!“ Той казва: „Тежко, тежко ми е!“ Да, едно време ти туряше кърпи в устата на другите, затова трябва сега да опиташ сам резултата от тях. Ако не изпълните закона, ще имате кърпи в устата си и ще казват за вас: „Бог да ги прости!“

И тъй фарисейското учение трябва да се превърне в Любов, а садукейското – в Мъдрост. Както днес учените знаят да превръщат водата в пара, а енергията на тази пара да се превръща в електричество, тъй и вие трябва да научите този велик закон за трансформиране на злото в добро. Злото не е лошо нещо, то е сила, посредством която ще се трансформира всичко в добро.

Павел казва: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте“.

Поддържайте доброто, както в себе си, така и в всички хора. Знаете ли какво би било, ако София представляваше един високо просветен град и всички софиянци насочат мисълта си към небето, към целия свят и се свържат с ангелите? Ако това станеше, работите на България 100 пъти щяха да се оправят досега. А какво правят българите днес? Изпращат комисия в Англия да урежда работите ѝ. Но с това няма да направят нищо. Англичаните ѝ дават по малко, отварят ѝ по едно прозорче. Те мязат на банкери, които, колкото повече дават, толкова повече вземат. Това положение, в което се намират българите, е според един закон, по който Господ ги е поставил на тясно, за да се научат в бъдеще да мислят правилно. Всеки себе си трябва да поправи!

Бих ви казал следното: Не очаквайте от никого нищо, бъдете доволни от това, което Господ ви е дал, уповайте само на Бога, станете силни вътре в себе си и с това ще се прояви у вас един тласък, който ще поправи всичко. Ще кажете: „Това не можем да направим сега“. А като бяхте на фронта, много нещо направихте, там герои. Ако кажем това на свещениците и те ще отговорят, че не могат да го изпълнят, не е в интереса на църквата. Когато бяха на война, това в интереса на службата ли беше? А какъв е интересът на църквата? – Да се проповядва Любовта и Мъдростта в тяхната активна, а не пасивна смисъл, да не се препоръчва вяра в църквата, нито в попове, владици, в мене, а да се вярва само в живата Любов и Мъдрост, които ни дават светлина и велико благо. И тъй, вярвайте само в Живия Господ!

За в бъдеще ще стане едно чудо в света, а именно – вярующите ще станат невярующи, а невярующите – вярующи. Онези, които са в Царството Божие, ще ги изпъдят навън, а които са отвън – ще влязат в Царството Божие. Това ще стане на земята. За да не ви изпъдят от Царството Божие, трябва да излезете преждевременно и да помагате на братята си. Христос трябва да ви намери с невярующите, та заедно с тях да влезете в Царството Божие. Защото Христос е казал, че синовете на Царството Божие ще бъдат изпъдени навън. Ето защо вие кажете: „Господи, искаме да бъдем в света!“ Вие казвате: „Господ е много добър към мене.“ Не, Господ е еднакво добър към всички, но понеже отношенията ни към хората не са еднакви, затова ни се струва така. Когато казвате, че Господ е лош, то е защото, като вижда лошото у тебе, Той те натисне и започва да те разтрива. Господ ще разтрива всички хора, всички народи по лицето на земята, няма да остане човек, на който коремът да не се изпразни.

Ще се повърна към мисълта си, искам всички да живеете по закона на Любовта, да се възстанови между вас хармония. Когото срещна по пътя и видя, че няма в него тази хармония, ще го уловя за гушата. Решил съм да употребя бързата процедура. Ще действувам бързо, както действуват крадците, които изнасилват богатите. Отиде някой крадец при някой крупен богаташ и му казва: „Дай една сума за Бога, за отечеството ни, за народа!“ Богаташът се замисля, казва му: „Аз имам жена, деца, има кого да поддържам; освен това и жена ми не ще се съгласи“. След дълго размишление, дава една малка сума, но после се счита излъган. Некога дойде някой апаш при богаташа, насочва насреща му револвера и го пита: „Ще дадеш ли такава и такава сума за това и онова дело или с живота си ще платиш? „ Богаташът скоро изважда кесията си, дава исканите пари и си казва: „Слава Богу, че не ме уби!“ Апашът, като сочи револвера, си мисли: „Ти разбойнико, който досега не си изпълнил волята Божия, давай скоро!“ И след това богатият завежда углавно дело, че го изнудили. А че той изнудил толкова хора, за това не се замисля. Ти завеждаш в света едно дело против некого, но в небето има против тебе милиони, милиони дела. Всинца ще бъдете съдени, всинца ще бъдете душени, казвам ви една велика истина. Земята и небето ще заминат, но Божият закон на Любовта и Мъдростта ще бъдат приложени.

Като служите на този закон, щом се срещнете двама души, всеки ще почувствува, че нещо го закриля, издига. Такова влияние трябва да има

всеки от вас. А сега, съберат се 2–3 души, образуват една партия, други 2–3 – друга партия, милиони партии има в България. Двама трима мъже – партия, 2–3 жени – партия и всички мислят, че разрешават нещо много важно. Долу вашето партизанство!

Като ме слушате, казвате си: „Чакай да видим още какво ново ще каже“. Новото е, че ще ви дам едно угощение. Ще дойдете в моята гостилница, ще си събуете обущата, ще си съблечете дрехите и аз ще ви дам нови обуща, нови дрехи, ще ви дам по една целувка, ще ви нахраня, сам ще ви прислужвам и като излезете, ще кажа: „Братко, искам и вие да постъпвате по същия начин“. И тогава ще имате моето благословение, това на ангелите и на всички добри хора. Този е пътт, който сега Христос отваря на човечеството. В този път ще срещнете Христа и Той ще каже: „Аз съм с вас“. Не ме разбирайте криво, Христос е вътре, търсете Го в светлината, която днес виждате вън. Днес Христос казва: „Ако изхвърлите фарисейското и садукейското учение от умовете и сърцата си, аз ще почина в сърцата ви и ще дойде Божието благословение върху ви“. Като си отидете у дома, ще почувствувате това благословение, едни по-скоро, други след 10, след 20 или след 50 години, но всички ще го почувствувате.

Ще дойде ден, когато тези думи, които ви говоря, ще горят, а вие ще играете на ръченица. Хубаво нещо са ръчениците. В доброто има игра. Защо болните хора не играят, а само здравите? Аз бих желал всички хора да играят. Някои казват: „Утробата ми, сърцето ми, умът ми заиграха“. Играта е едно отлично средство за тониране вътре в живота. Вие казвате: „Сега не ни трябва игра“. Да, в лошото не трябва да се играе, но в доброто, препоръчвам и на млади и на стари да играят. Има игра на карти, на пиано, на цигулка, на рисуване и т.н. Играйте на всичко, но правилно, тъй че вашият ум и сърце да бъдат бодри и весели.

Сега да не останете с мисълта, че ако ви срещна на пътя, ще ви душа. Ако видя, че в гърлото си имате цирей и умирате, ще бръкна в устата ви, за да пробия този цирей; ако сте настинали, ще ви разтрия. Всяко действие, което ще служи за добро. Като ви наблюдавам, виждам, че половината от вас сте герои и си казвате: „Е, сега почти се убедихме“. Другата половина казва: „Чакай да си помисля малко!“ Може да си мислите, дадох ви срок 1000 години, та ако искате можете и днес да се заемете за работа, а може и по-късно. фарисейството и садукейството трябва да излязат вън и всеки от вас да мисли добро за брата си, за сестра си. Това е геройство – да ме обичате, когато ви обидя, а не когато ви давам

подаръци. Някой път обидата струва повече, отколкото една целувка. Случва се понякога, че некому припадне и за да го събудят, удрят му плесници.

И тъй: „Всичко изпитайте, доброто дръжте“.

Приложете Любовта в сърцата си, Мъдростта в умовете си, освободете се от всички стари вярвания и заблуждения, освободете се от миналото и почнете да обработвате новите си добродетели. Бъдете герои да се проявявате искрено в всички ваши мисли и действия. Не искам да казвате, че решихте да бъдете искрени, добри и т.н., а действувайте.

И тъй, като дойдете в моята гостилница, никакви пари няма да носите. Който носи пари в джобовете си, ние го арестуваме. В Царството Божие парите са проклятие, а в света са средство. Вие трябва да ликвидирате веднъж за винаги с въпроса за парите и да го извадите от ума и сърцето си. Поставете в ума и сърцето си Любовта и Мъдростта и уповайте само на Бога. Няма по-голяма гаранция в света от тази, Божията сила да е с вас и да знаете, че има едно същество в света, което винаги ви обича, а то е живият Господ, Когото аз виждам сега и се радвам. Уповавате ли на Бога, всички ще бъдете учени, а не невежи; ще пеете, ще работите и ръката ви ще направи всичко, каквото намери за добро. Невежеството е непростимо за сегашния век.

Бъдете учени, мъдри, с чисти, благородни сърца и чиста кръв. Каквото можете да придобиете, придобийте го. Ще кажете: „Стига ни толкова учение“. Че вие още не сте имали никакво учение, то от сега нататък, ще дойде. Някой казва: „Аз съм чел Библията“. Нищо не сте чели още, не сте разбрали тази книга, не сте посеяли още нейните принципи. Вие не сте разбрали още живота на тези велики пророци, които са я писали. Христос и тези пророци винаги присъствуват тук и казват: „Ние положихме живота си за тази книга“. Следователно, ние трябва да вярваме в всеки, който е положил живота си в тях. Христос не е идвал един път на земята, а много пъти. Той казва: „Идете и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончание века“. Църквата казва, че Христос стои от дясната страна на Отца си. Не, Той работи с всички хора и е най-добрия работник. Той донесе на света учението за Любовта и Мъдростта и от Неговата ръка мъчно може да се избавите.

Ако някой ми каже, че срещнал Христа, ще го запитам: „Стана ли некаква промена с тебе?“ – „Не.“ Значи не си Го срещнал. Може ли един плод да се пече на слънце и да не узрее? Така също може ли един човек да

се пече на Божията Любов и да не узрее благороден? – Не може. Казвам ви, не се самоизмамвайте, аз не обичам самоизмамата, обичам истината и виждам всичко в математическо отношение. Някой казва: „Той като вижда всичко, ще види слабостите ни“. Не, слабости не виждам, те стоят под мене, с дреболии не се занимавам. Аз виждам само доброто. Казват ми за некого, че е голям вагабонтин. Казвам: това нещо не виждам, не съм го проверил. Както виждам душата на този човек, тя е добра, но в ума му се върши известно престъпление. Този брат е благороден, но неговите слуги – способностите, чувствата и силите му вършат престъпления. Следователно, вие трябва да влезете и да му помогнете. Това е разбирал Христос в своето учение.

Мислите, че ще ви преситя, нали? И си казвате: „Ти ни кажи нещо съществено, как да се оправи България“. Както виждам света, той е оправен, но светът, в който вие живеете, не е още оправен. Няма да се минат много години и този свят ще се оправи.

Вложете вяра в живия Господ, да възкръсне Той. Идват, приближават се вашите ангели отгоре и ще започнат да отварят вратите на вашите гробища и да казват: „Лазаре, излез навън!“ Като ви извикат, ще ги послушате ли? Когато Лазар излезе от гроба, нали тогава му снеха плащеницата? Последното слово, което ще чуете, е: „Лазаре, излез навън!“ Казвам ви, излезте от гробищата на фарисейството и садукейството и влезте в Божествения свят на Любовта и Мъдростта, снемете този плащ от себе си! Тогава ще видите лицето на Божиите ангели и ще се зарадваме всинца и вие и аз.

Беседа, държана на 20 март 1921 година.

СЕЯТЕЛЯТ

„И говори им много с притчи и казваше: Ето излезе сеятелят да сее.“ (Матея, гл.13; ст.3)

В тази притча има два съществени елемента: сеятелят и семето. Христос обяснил отчасти тази притча, а дълбокия ѝ смисъл оставил неразкрит. Съвременните хора заменят думата „сеятел“ с думата „култура“. Сеенето е едно възвишено състояние на активност в човешкия дух. Преди да излезе сеятельт да сее, има известни процеси, които предшестват сеенето. Земята трябва предварително да е добре изорана и след това да се посее семето в нея. Никога не може да се посее, да се култивира една култура или каква и да е идея, докато земята не се изоре.

Ако преведете думата „земя“, в правилната ѝ форма, ще имате едно правилно разбиране върху нещата. Земята, в дадения случай, означава човека. И тъй, преди да дойде сеятелят, ще се вземе плуга с черяслото и ще преобърнат земята, ще я разорат, с което ще развалят нейното първоначално положение, нейната красота. На съвременен език казано: ще се създаде временна анархия. И съвременното общество, в което има упадък, аз казвам, че в него има временно анархия. Ако слушате съвременните моралисти, те казват, че се забелязва един упадък в нравите, обичая и морала на обществото. Защо, нима обществото по-рано е било по-морално, отколкото сега? Ни най-малко. Не трябва да се лъжете от външността на нещата.

Ако една мома към 21-та си година е най-красива, а то като стане жена на възраст 40–50 години и погрознее, с това по-малко културна ли става? Аз намирам много пъти между по-грозните хора по-културни, отколкото между красивите. Тъй че да мислим, какво едно общество е културно само по това, че привидно живее в мир и съгласие, това е заблуждение. В това заблуждение само 50% е вярно. Красотата на момата е израз на една предшестваща култура. Когато момата стане най-красива, това показва, че тя е узряла вече и предстои да я поженят, след което ще погрознее. Така е и с нивата. Следователно, красотата е признак на култура, която е узряла вече, дава плод и ние се радваме на тази култура. А старите хора наново трябва да се орат, през тях отново трябва да мине Божественият плуг, за да станат за в бъдеще красиви.

И тъй младостта представя култура, която е достигнала своята най-висока точка на зрелост, а старостта представя приготовления за бъдеща култура. Ако сте стари, трябва да се молите да мине дълбоко през вас, през вашите бразди Божественият плуг, та като дойде сеятелят, да намери подготвена, добра почва за сеене. Всеки очаква този сеятел, той е идеала на нашия живот. Той е Божествения елемент, който иде да подигне човешката душа от нейното заспало състояние. Ако сеятельт не дойде да хвърли семето си, душата остава безплодна. С други думи: ако сеятельт не дойде да хвърли своето семе, земята ще остане безплодна, а безплодната земя е пустиня.

Този сеятел е идвал много пъти в света. Някои казват, че Христос е идвал само един път на земята. Не, Христос е идвал много пъти на земята, обаче, едно от Неговите пребивания тук, е било много нещастно. Разпнали са го на кръст и затова са го оповестили за знание на цел свят. И съвременните богослови твърдят, че Христос е идвал само един път. Това значи да говорим, че слънцето е изгряло само един път и повече не се повторило изгряването му. Не, слънцето е изгрявало милиони, милиони пъти и за в бъдеще много пъти ще изгрева. Ние тълкуваме работите свободни и всеки може да постави тези тълкования на опит. Вие може да поставите тези тълкувания в следните две форми: поставете през цялата година в ума си мисълта, че Христос е идвал само един път на земята и наблюдавайте какво ще бъде вашето състояние. И втора форма: поставете в ума си мисълта, че Христос е идвал много пъти и наблюдавайте състоянието си. От двете тия мисли, която даде най-добри резултати, тя е правата мисъл.

Съвременните криви идеи, криви тълкувания са сковали обществото и днес хората не мислят. Както в миналото, така и днес, те се занимават с всичко, но не и с самата истина, с съществената в живота. Съществената в живота, това е свободата на човешкия дух. Човек трябва да изучи законите и да премахне всички ограничения, които съществуват в природата по отношение на неговия дух и от тях да образува една стройна хармония. Вие взимате тази идея близо до сърцето си, но я смесвате с мисълта, че Христос е дошъл на земята да изкупи, да спаси света, всички хора от греха. Аз не говоря за спасение, а за сеятеля. Аз вярвам, че вие сте между спасените и затова ви проповядвам, а на хора, които се давят не проповядвам. Някои ме питат, защо не проповядвам за спасение. Ще бъде смешно да проповядвам спасение на спасени хора; ще бъде смешно да

проповядвам за сеятеля на хора, които се давят. Ако бихте схванали идеята на този сеятел, щяхте да знаете вашето произхождение. Най-важното в живота е произхождението на човека, отде иде човешкият дух, каква е неговата задача в природата и т.н. Това, което виждаме сега в света, то е едно преходно състояние.

Съвременният свят е едно велико училище за обучение на човешкия дух. Всички предмети, вещи, всички същества, които заобикалят човека, са пособия на това велико училище. Човек трябва да изучи същността на тези идеи, защото те съставляват известни Божествени идеи. Да кажем, че сте малко дете, вие в това положение сте безпомощен. Майка ви ви държи на ръцете си, кърми ви, но вие плачете, протестирате, че условията в живота са лоши, че не ви дават на време храна, вършите неморални работи, а майка ви постоянно ви чисти. Пораснете, пращат ви в училище да се учите. Добре облечен, хубаво нахранен, вие учите в училището и си мислите, че сте учен, културен, морален човек. Благодарете на вашата майка, която постоянно ви чисти. Ако беше ви оставила в първоначалното състояние и не ви чистеше, щеше да се дига смрад наоколо ви. Следователно, сеятелят е майката, която идва в света да сее най-възвишеното и благородното в човешката душа.

Аз не отричам живота с неговите подробности и те си имат смисъл. Този живот трябва да се изживее в каква и да е форма, но важното е какво ще се придобие в края на краищата. Съвременните хора разсъждават като турците: „Я джафт – я бафт“. Това на български преведено значи: „Да става каквото ще.“ Така мислят само глупавите хора. Ако си постъпил разумно, няма да казваш „я джафт – я бафтъ“, но ако постъпваш неразумно, ще казваш „я джафт – я бафтъ“,

И тъй, този сеятел е дошъл между хората, за да посее Разумното слово и с това да измени характера им. Интересни са противоречията, които ни навежда притчата, а именно: защо, като е сеял този разумен сеятел семената си, оставил едно от тях да падне на пътя, друго – на камениста почва, трето между трънете и четвърто на добра почва? Защо този разумен сеятел е бил толкова невнимателен? Това е една неизбежност вътре в човешкия живот. Пътят, това е физическия живот. Следователно, когато дойде сеятелят, някои от неговите зърна ще паднат на неблагоприятни условия за израстване и с това ще служат за подкрепа на физическото тяло, на физическия живот. Птиците небесни дошли и озобали това зърно, което паднало на пътя – значи те се възползували от

него, а не самия човек. На съвременен език казано, тази енергия се иждивила в една трудова повинност, за направа на къщи, шосета, железници. Това семе дало подтик на птиците да работят, те направили този път. Другото семе паднало между трънете. Христос не дава обяснение на какво съответствува това семе. Аз уподобявам трънете на умствения свят у човека, който свят е зает с разрешаване само на материални въпроси. Това слово, като поникне, като израстне, пак не може да даде резултати, каквито очакваме. Например съвременните философи по какъв ли не начин определят що е Бог. Едни от тях казват, че Бог е абсолютен, а други Го определят по друг начин, докато човек се забърка и каже: „Този въпрос ще го оставя да се разрешава за в бъдеще. Философите не могат да го разрешат, та аз ли простият човек ще го разреша?“ Не очаквайте философите да решат такава важна задача, която вашият дух трябва да разреши.

Следователно, всяка идея, която попадне в един неподготвен ум, ще заглъхне, няма да се развие. Всички възвишени идеи трябва да паднат в един обработен ум, иначе ще дават обратни резултати. Какво ще се роди от тази идея в един неподготвен ум? Ще имаме култура като сегашната. Хората ще се обличат хубаво, ще знаят как да колят кокошки, агнета и прасенца, как да ги готвят, как да ги консервират, ще имат хубави училища, ще ходят в странство да се специализират, ще се учат как да режат греди. Това е дало словото, семето, което е паднало между трънете. Сега цел свят е пълен с греди, консерви, карначета, жамбони и т.н. Видиш някой от умните господа, влезе в някоя касапница или колбасница, види един закачен жамбон, въодушевлява се и казва: „Като влезе този бут в мене, аз ще разреша една велика задача“. Като влезе бутът в него, казва си: „Ех да има сега едно шише винце, че да си похапна още нещо след него!“. Похапне си, попийне си и ако е българин, казва: „Да живее България!“ Ако е англичанин казва: „Да живее Англия!“ С нашите разсъждения, ние мязаме на онзи негърски проповедник, който пред една учена публика, развивал дълбок въпрос за състоянието на човешката душа и сътворението на човека. Казвал им, че Господ направил човека от една красива пръст по образ и подобие свое, турил го на един плет да се суши в продължение на три дни и след това му вдъхнал през ноздрите живот и дихание. Запитали го: „Ами кой направи плета?“ – „Това не е ваша работа!“

Сега съвременните хора разрешават как човек се развил от един малък

микроб, как е попаднал на земята, как го сушили на плета и оживял. Като ги запитат за законите, които регулират тези явления, казват: „Това не е ваша работа, това не може да го знаете“. Разсъжденията спират до тук. И тъй, семето паднало между трънете, съответствува на низшето ментално поле,

Третото семе паднало на камениста почва. Аз уподобявам тази почва на човешкото сърце, т.е. на астралното поле.

Семето изникнало, но като не било дълбоко заровено, скоро изсъхнало, нямало дълбока почва. Това състояние съществува и сега. Ще ви приведа пример. В съвременното общество се образува едно дружество. Вестниците започват да пишат: „Дружеството „Духовна пробуда“ с такава и такава програма на дейност приканва всички българи да се запишат за членове, защото само чрез принципите на това дружество ще се обнови България“. Започват да внасят членските си вноски, усилена работа се вижда. Не минават, обаче и 2–3 години, като се пробуди това дружество, скоро заспива. Друг пример: момък иска да се жени. Запознае се с семейството на някоя мома, канят го ден–два наред, носи той букети, подаръци, но по едно време започва да се отдръпва. Защо? – Развали се нещо работата. Казвам, семето е паднало на камениста почва. И момъкът и момата създали дружество за просвещаване на българския народ. Четвъртото семе паднало на добра почва и дало 100, 60 и 30. Тук процесът е обратен. Числото 100 показва най-добрите условия в сърцето на човека; числото 60 – висшето поле на менталния свят, а 30 – причинното или чисто духовното тяло на човека.

В стария завет се казва, че Господ ще направи сърце от плът у човека, върху него ще напише законите си и ще го познаят от мало до голямо. Това е състояние, което хората ще преживеят сега в света. Новото сърце няма да бъде от плът като сегашната да греши, а ще бъде материя, взета от ангелските светове. Това сърце ще бъде скъпоценно. Сегашното сърце го знаем, лекарите са го рязали много пъти, много са го проучвали, но неговите клапи се развалят често, в него се явява сърцебиене, порок на сърцето и т.н. Новото сърце ще бъде живо, то ще бъде олтар, върху който вечно ще гори Божествен огън и върху него ще се пренасят най-възвишените идеали на човечеството. Семето, като падне в такова сърце, ще се разрасте.

И тъй, едно дало 100, друго 60, а трето 30. Като съберете всички семена, ще получите числото 190. Като го съкратите, ще получите пак числото 10,

т.е. семето, като мине през трите фази ще влезе в чисто Божествения свят.

И тъй в всяка идея трябва да има съзнателен стремеж, трябва да мине през четири фази. Идеята, след като почерпи всички сили за своето съществуване, трябва да мине в човешката душа, да се превърне в чувствуване. Тогава стремежът и чувствуването ще вървят заедно. Но тази идея не трябва да се превърне само в чувствуване – значи да се зароди в съзнанието, но да се превърне и в сила, да влезе в ума, да придобие определена форма, като форма на Божествена хармония. Най-после идеята трябва да мине в причинния свят, да се яви като принцип.

Ще направя едно сравнение. За развиването на всяка идея са необходими най-малко два елемента, така и за развиването на всяко семе, посято в земята, са необходими също два елемента: почва, която да му доставя храна и слънчеви лъчи. За да могат рибите да се развиват в своята форма, потребно им е вода. За да могат птиците да хвърчат, да развиват своята деятелност, потребно им е въздух. За да се прояви човешката мисъл, също са необходими условия. Ако уподобим рибите на човешкото сърце, то за да се проявят, потребно им е вода, а водата е носителка на живота. За да се прояви човекът, за него са потребни много повече условия, отколкото за рибите и птиците.

Следователно, вие трябва да съзнавате едновременно Бога в себе си, вашия дух и вашите ближни. Това е практическото приложение на въпроса. Бога вие няма да Го намерите, когато сте охолни. Ние не ви говорим за този Господ, Когото сегашните хора познават – Господа в църквата. Ние разбираме онзи Господ, Който ви се отзовава когато сте изоставени от всички хора, когато се намирате в противоречия в живота, когато се намирате на смъртно легло и се готвите за другия свят. Само умиращият човек се занимава с идеята за Бога. Не можете да познаете Бога, докато не минете от положението на смърт към живот.

Смъртта е процес на минаване от нечистото към чистото, тя е враг на собствеността и казва: „Долу всяка собственост!“ Тя ви лишава и от здраве и от имоти и от пари, от всичко, което имате. Тя казва: „ Ако разбирате моя закон, само тогава може да разберете какво е Бог!“ Сегашните хора, напълнили шкембетата си с прасета, кокошки, агнета и започнали да се занимават с идеята за Бога! Докато са тези кокошки и прасета у вас, вие ще бъдете каруци, натоварени с нечистотии. Това е кочина. Човек трябва да се освободи от всичко скверно. Лъжата трябва да изчезне съвършено от вас, да не остане нито помен от нея! Като намерите Бога, вие пак можете

да се върнете в света, но тогава ще бъдете господари на себе си, ще можете да помагате на братята си.

Мнозина идват при мене и казват: „Аз се съмнявам в това, което говорите“. Как няма да се съмняваш, аз зная защо се съмняваш, но няма да ти говоря по това. Аз съм млад момък, ти имаш дъщеря, мома – влизам в къщата ти. Погледна дъщеря ти, жена ти казва: „Пази дъщерята, този момък я гледа“. Бащата започва да ми говори: „Господине, ние има да направим едно посещение, ще дойдете ли с нас? „ Защо ме канят да отида заедно с тех? – За да излеза от къщата им. Когато някой богаташ иска да си брои парите, остава винаги сам, не желае никого при себе си. И това днес наричат култура.

Този сеятел идва да премахне всичко това. Птиците ще иззобат семето, което е паднало на пътя. Семето, което е паднало между трънете, ще заглъхне, а това, което е паднало на камениста почва, ще изсъхне. Защо? Всичко това несигурно измамливо трябва да изчезне. Ще дойде смъртта и ще го отнесе.

Идва след това втората фаза, фазата на онова семе, което е паднало на добра почва. Това на съвременен език значи – в днешното общество при разбиранията, които има, при строя, с който разполага, не може да има никакво споразумение. В света трябва да настъпи коренна промяна, за да дойде в всичко нов ред и порядък. Днес, с тази своя култура, хората са достигали до своето крайно разбиране. Както и да завъртят това колело, те ще мязат на един фалирал търговец, който кърпи от едно място къщата си, тя от друго протича; закърпи я на това ново място , от другаде протича. Кърпи я ред години от тук от там, докато един ден цялото здание се сгромоляса.

Искам всички да сте свободни в своето развитие, в своите размишления. Всеки е свободен да мисли каквото иска. Не туряйте преграда на човешката мисъл. Нека всеки свободно мисли, чувствува и действува! Трябва да знаете, че всяко действие ражда и противодействие и че в съвременния свят са допуснати всички противоречия. Ако бяхте ясновидци, щяхте да видите и доброто и злото в света, щяхте да видите в едно отношение ада, а в друго – рая. Тогава и двата света ще бъдат за вас видими и ще разберете защо съществува злото и доброто.

Всички противоречия в живота ни се дължат все на неразбирания на законите. Вземете, например някоя жена, която казва, че люби Господа, но един ден Господ дойде при нея и ѝ казва: „Щом ме толкова обичаш, аз ще

направя една услуга на мъжа ти, ще го взема при себе си, ще го поставя на по-високо място ." Като замине мъжът ѝ, тя започва да плаче, сама не вярва, че той е отишъл при Господа, Когото люби. Вие обичате Господа, Той иска да му изпратите един от вашите синове или една от дъщерите си. Замине вашият син или дъщеря, вие постоянно ме питате: „Де е моят син? „ Нали вярваш в Господа, нали Го обичаш, как да не знаеш тази елементарна истина – де е син ти? Като умре някой близък на сегашните хора, те плачат, плачат, пращат заявленията си до Бога и Той казва на умрелия: „Върни се долу на земята, ти не си за този свят, твоите близки те искат". Като се върне той от онзи свят, всички близки се събират наоколо му, радват се и казват: „Слава Богу, дойде си пак нашето детенце!" Но нищо не се постига по този начин. Човекът на новата култура трябва да се радва еднакво и когато се раждат деца и когато му умират или когато заминават за онзи свят. Това е геройство!

Ще се повърна към сеятеля. Всеки от вас има известни задачи, които искате да постигнете. Задачи на вашия дух с: да постигнете свобода, знания, богатство. Знанието е сила, богатството – условия за развиване. Богатството уподобявам на почвата, а знанието на природни сили, които съдействуват за проявяването на растящето семе.

Сега ще се обърна към вас, майките. Когато ви се роди едно детенце, вземате го на ръце, дигате го нагоре, потупвате го и казвате: „Дан дури-дун-дири" – припявате му. „Да станеш голямо на майка, богат търговец, учен човек" и т.н. Благославяте детето ви да стане всичко, но най-същественото не му пожелавате. Като стане търговец, научава се да лъже; като стане учен – научава се да открива разни отрови и да трови хората; като стане силен – започва да изнасилва хората. Майката си знае това: „Дан-дири, дун-дири", а после се чуди какво дете излязло, такова ли очаквала. Такава му песен пяла, такова дете станало! И все по задницата го потупва. Това не е правилно сеене. Майката не трябва да поставя ръката си върху задницата на детето, а върху главата му и да каже: „Майка, нека в тебе пораснат най-великите сили, че да станеш святило на човечеството и от тази светлина да пораснат и твоите братя!" Майката трябва да туря ръката си и върху гърдите на детето. Наистина, майката понякога туря ръката си върху гърдите му, че го задушава дори, но с това тя го учи на егоизъм. Това стискане значи: „Майка, като хванеш некого, стисни го здраво, че го изцеди, а после го захвърли." Нима една змия, като хване жертвата си, не я стиска тъй, че строшава всичките ѝ ребра? Не ме

разбирайте буквално, аз говоря за подтика, който ви кара да вършите това или онова. Майката се радва, че детето ѝ е здраво. Да, но майката трябва да вникне дълбоко в душата на детето си и там да посее истинските семена. Не ги ли посее на това място , те ще паднат на лоша почва и нито едно от тях на добра.

Този разумен сеятел е разбирал дълбоко законите и е предвиждал, че три от неговите семена няма да дадат добри резултати. Само някои от неговите семена са попаднали в човешката душа и ум и само те са израснали. Вие трябва да отворите път на този сеятел, за да посее в нас всички възвишени и благородни мисли и чувства. Той е Божественото в вас. Когато този сеятел посее семето си у вас, ще почувствувате една свръхчовешка сила в себе си и ще бъдете винаги силни в света.

Сега сте малко малодушни. Защо? – Защото вяра та ви още не е дала тези резултати, които се очакват. За да се създаде един човек, има определени закони, по които се създава. Христос не е говорил по този въпрос. Когато детето се учи да чете, има правила, по които то се учи; когато един музикант, бил той пианист или цигулар изучава този инструмент, трябва да изучи първо правилата, по които ще свири. Ученикът, докато учи, трябва да усвоява, да схваща и прилага правилно всички установени правила и закони. Но излезе ли да дава концерт, той може да измени законите, съобразно идеята, която съществува в неговия ум.

Ние сме подчинени на този закон, докато го изучим, а след като го изучим, може да го изменим. Този велик закон, който може да изменя всички други закони, той е закона на любовта. Като говоря, че трябва да любите, това се разбира за човек, който е завършил своето учение. Той трябва да прояви един свободен, широк замах, с което да измени всички други закони и да тури своята идея в нова форма. Сегашният ви живот е една пиеса и от вас зависи как да я изиграете, как да я изсвирите. Онези от вас, които са се малко подигнали, могат да преодоляват житейските мъчнотии. Децата, мъжете ви, приятелите ви, па и цялото общество, това са временни изпитания, закони, които ви ограничават, които ви пречат да се проявите, както искате. Цялото общество, мъжът ви, децата ви, си имат свои закони, а майката гледа да угоди на всички тези закони. Майката трябва да бъде изправна по отношение закона на любовта и да знае как да видоизменя другите закони.

Съвременното общество не може да се поправи, докато не разбере

вътрешните закони и желания, защото това, което може да направят 100 души, един може да го развали щом не е в съгласие с тях. Дойде между тях амбицирал се за нещо, пусне една интрига и всичко разваля. Вие трябва да знаете как да постъпвате с неканените гости. Неканеният гост, това е дявола, той идва всякога неканен. Под думата „дявол" аз разбирам нашите лъжливи схващания за нещата. За много работи вие се самоизлъгвате. Дойде някой човек при вас и ви услужи с пари, имотите си и с къщата си и вие го считате за ваш добродетел. Този човек още не ви е добродетел. Има два вида постъпки, по които съдите кой човек е истински добродетелен. Вървите си по пътя, носите в кесията си 10 000 лева. Срещне ви някой разбойник, спира ви: „Скоро давай парите!" Обере ви и ви пуща празни. Продължаваш пътя си, срещне те друг разбойник, изважда револвера насреща ти и казва: „Дай скоро кесията си!" – „Нямам пари!" – „Давай кесията!" Даваш я. Напълва ти я и казва: „Върви си скоро!" И единият и другият ти казват: „Дай кесията!" Само че единият я изпразва, а другият – напълва. Като си отидеш у дома, за кой от тези двама разбойника ще имаш по-добро мнение? За този, който дава. Добре, в пълненето има друга опасност. Представете си, че някой ти напълва кесията с бомбички, които лесно експлодират. Срещне те някой добър човек като първия разбойник. Казва ти: „Дай си кесията!" Изваждаш кесията си и му я даваш. Той я изпразва и ти казва: „Бягай скоро от тук!" Сега разбираш ли причината на това обиране? Като изважда от кесията ти фишека с бомбичките не ти ли е направил добро? Има случаи, когато някой ти дава пари, богатство, но това е цело проклятие за тебе. Аз не бих желал да ме направят наследник на някое престъпно богатство.

Един богат англичанин в Африка, като умирал искал да направи зета си наследник на всичкото си богатство на около 360 000 000 лева. Зет му каза: „Не, не ставам наследник на такова богатство!" Всички го взеха за глупак, като чуха, че се отказва от такова богатство. И всички българи биха го помислили за глупак. Да, но у този човек имаше идеи. Следователно, докато ние, хората, не решим да изкарваме препитанието си изключително с честен труд, дотогава няма да дойде и Божието благословение. Бих предпочел да отида в една къща, колкото и бедна да е тя, но да зная, че всичко там е спечелено с честен труд, отколкото да отида в някоя богата къща, дето всичко е спечелено на гърба и на сълзите на другите.

Ако всички се отказваме от нечестни наследства, в скоро време бихме

поправили света. Ще кажете: „Тези крадени пари да ги употребим за Господа!“ Господ не се нуждае от крадени къщи, от крадени пари. Единственото нещо, от което се нуждае Господ, е хора с благородни мисли и благородни сърца, които са готови да се самопожертвуват. Като говоря за самопожертвуване, не говоря за него в обикновения смисъл на думата, а да се самопожертвуваш в онзи велик закон на любовта, да се откажеш от всичко нечисто, да се съединиш с Онзи, Който работи в името на възвишеното. Когато Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“, това значи, че трябва да влезете в съобщение с човешките духове. Ако се храните по начина, който препоръчва Христос, само тогава ще влезете в общение един с друг.

Някои често ме запитват: „Кажете ни начин за спасение“. Отговарям: Самопожертвувайте се! – „Ами как, да излезем от света ли?“ – Не, не излизайте от света, защото в него има и благородни и неблагородни работи, в него има и съществени и несъществени неща, тъй че има много нещо да се учи в света. Извадете благородното от света. Не казвам, че цялото общество е покварено, но в него има много привички, много нрави и етикеции, които са абсолютно неморални. Този сеятел иде сега на земята, за да посее новото семе на живота. В това ново семе всички хора трябва да бъдат радостни, весели. Голямо геройство е, след като те оберат, както правят с сегашните милионери и след като не ти останат пет пари в джеба, да започнеш да пееш и да благодариш на Бога. Трябва да имате геройството на Александрийския святия.

Един святия живял 20 години в една пустиня, дето работил усилено върху себе си, за да бъде в последствие силен и да работи за хората. Един ден, като вървял и си размишлявал, вижда едно гърне пълно с злато, заровено от некого, а сега открито от проливните дъждове. Като го зърнал, веднага отскочил и избягал далеч от него. Другарят му, който също се подвизавал с него, заинтересувал се да види от какво бега и го проследил. Вижда парите и си казва: „Чудно нещо, бега от пари!“ Взел парите, направил църкви, болници, училища. Възгордял се от това, което сторил и един ден запитва Господа: „Господи, кажи ми, доволен ли си от моята деятелност!“ Господ изпраща един ангел при него, който му казва: „Всичките твои добрини, сторени с намерените пари, турени на едното блюдо на везните, не тежат колкото подскачането на брата ти.“

Човешкото сърце не трябва да се привързва към богатството. Човек трябва да бъде богат, но по ум и по сърце. Богатството в света е израз на

човешките добродетели. Всички народи, който в миналото са водили порядъчен живот, са богати. Положението на един народ всякога се определя от неговото морално или духовно състояние. Същото е и с вас. Ако бихте разсъждавали така, тази истина би оживяла в душата ви. Проповядвайте тази истина мълчаливо, а не открито, навънка. Кога проповядва житото? Като го смелят на брашно и като влезе у нас в вид на хляб, тогава работи, тогава проповядва то. Как проповядват плодовете? И те мълчаливо. Всички същества, който проповядват мълчаливо, произвеждат най-добри резултати. Всяко учение, което се проповядва мълчаливо или на наш език казано: Всяко учение, което се проповядва чрез живот, то е силно, то е чисто.

Ще кажете: „Възможно ли е това?“ Как мислите вие, това не е важно, но светът трябва да бъде абсолютно чист, да проявява чисти дела. А такъв живот е възможен. Единствените същества на земята, който опетняват живота, това сме ние, хората. Никаква външна сила, никакво същество, никой дух не е в състояние да опорочи ума и сърцето ви, освен онзи дух, който живее в него. Като ме слушате, ще си кажете: „Много строг моралист е този човек“. Това не е морал, това са неизбежни закони. Каквато е почвата, такова е и зреенето на семето. Каквито условия давате на плодовете, който зреят у вас, такива добродетели ще имате.

Христос казва на слушателите си: „Семето, което е паднало на добра почва, дало добри резултати.“ Ако вашият живот е егоистичен, плодовете му ще бъдат като семето, което е паднало на пътя. Ако животът ви е алчен, резултатите ще бъдат, като тези от двете семена, паднали на каменистата почва и между трънете. Такива случаи съм имал много. Дойде някой и ми каже: „Аз искам да направя много нещо за Бога, вярвам в Него“. Тогава правя следния опит – напиша на този човек едно обидно писмо. Той казва: „Хвърлям учението на този човек, не вярвам в Бога, няма Бог“. Не си герой, ти, приятелю! С своето писмо му казвам: „Дай кесията си, искам да я напълня“. Той я дава, не знае защо му я искам, не дочаква края и казва: „Не искам това учение“. Това не е алегория, а факти,

Най-благородните хора в света са тези, който са най-много страдали, който не са страдали много, не са благородни. Най-учени хора са тези, който са учили най-много. Хора, който не са учили много, те си остават прости. Чудно е, когато хората в света искат да бъдат умни, учени, силни, без да работят. Искат да дойде Духът в тях, но как? Да вземат една магическа тояжка и с нея – allez-passez (идва-преминава), хоп! И тогава ще

започнат: „Сега ще преместя тази планина, България ще оправя в най-скоро време, стига да ми я дадат“ и т.н. Ами как ще оправят България? Ще турят навсякъде бесилки и виновен ли си за нещо, хайде на бесилката! Че това гениално нещо ли е?

Във Варна, преди Митхад паша, е имало един валия, който издал заповед да насадят с плодни дървета целите варненски и силистренски окръзи. Насадили всичко с плодни дървета, но ги оставили без пазач. Забелязват, че липсват плодове, значи крадат ги. Поставили един пазач, липсват повече. Поставили още един пазач, кражбата на плодове се усилила. И двамата крадели. Валията издал заповед: „Който се улови в кражба на плодове, да бъде обесен“. Един ден през тези места минавал турчин с своята каруца. Времето било тежко, задушно. Турчинът заспал на каруцата си и воловете, като минавали покрай дърветата, закачили една круша и тя паднала от дървото. Според заповедта на валията, турчина затворили, защото заспал, а воловете обесили, защото съборили една круша. С това турската държава оправи ли се? Не. Така и в нашето съзнание трябва да стане една коренна промяна, всички да бъдете силни, та като дойде у вас сеятелят, всички да познавате Неговото присъствие.

На учениците от Новото учение не се позволява да се съмняват, а всичко трябва да проверяват и да подлагат на опит. Нашето учение е учение на опити, то не говори празни приказки. То не се занимава с въпроси, дали има Господ или не, дали има душа или не, или дори не повдига и въпрос, ще се оправи ли света или не. Ние абсолютно и положително знаем, че има Господ, че има душа, че светът е оправен и че съвременните хора не се поправят по причина на своенравието си. Някои ще кажат: „Това е само едно твърдение.“ Не, това е само едно изражение, то не доказва нищо. Тези думи, че има Господ, че има душа, за вас са неразбрани, но има един свят, дето животът и условията в него са безгранични и там смърт не съществува. В този свят човешката душа може да се прояви, да станете безгранични, да придобиете безсмъртие. Ако отидете в този свят, ще видите, че в него всичко върви като в музиката. Всеки от вас може да отиде в този свят. Как? Ако в продължение на 20 години постите 9 пъти по 40 дни, ще влезете в този свят, ще го видите и като се върнете, ще разправяте за него. Който е герой, ще го види, а който не е, нека не пости, нека си живее на земята, както си разбира, нека се жени, нека се плоди и да се занимава с обикновени работи. Който иска да се занимава с възвишеното, нека пости, но да

разбира добре закона на постенето. Да пости, не се разбира, че трябва да гладува. Да не си кажете: „Ама глад ще бъде!“ Който е гладен, нека си яде, а да пости само този, който е сит. Такъв човек трябва да се наяде добре веднъж и това ядене да му държи топло цели 40 дни, за да може да се занимава.

Който отива на небето, да не взима багаж с себе си, да е сит. Един ден всички ще влезете в този свят, само че ще олекнете. Вашата частна собственост, всичко, което имате, ще трябва да го оставите на онзи, който ще ви замести. Вие, който се готвите да дадете пример на човечеството, трябва да бъдете снабдени като сеятеля, само с Божествени семена и да сеете навсякъде. Семето, което ще израсне в света, ще бъде вашата сила.

За да разберете този сеятел, изисква се просвятен ум, просвятено сърце и просветена воля. Ето защо това учение мъчно се разбира и аз ви влизам в положението. Вашето положение е като това на някой болник, у когото кръвта е пълна с нечистотии и каквото да му говорите, той усеща болки, нищо не го утешава. Извадете всички нечистотии вън от организма му и тогава неговият ум ще бъде в състояние да ви разбере. Сега и на вас казвам, че кръвта ви трябва да се пречисти. Като ви казвам, че трябва да пречистите кръвта си, т.е. да измените начина на живота си, това не значи, че трябва да напуснете света и да отидете в горите. Ние нямаме нужда от калугери, от постници. Те бяха от значение за миналото. Аз правя една аналогия. Едно време постниците са живели в горите, там се подвизавали, ходили са около дърветата, плачели са, но дърветата всякога са мълчали. Всички животни, мечки, вълци по горите са започнали да живеят като светиите. Днес няма място за светиите в горите, те трябва да живеят между хората. Между хората са всички вълци, мечки, тигрове. Казвате: „Не искаме да се занимаваме с хората.“ – Защо? Ами като се занимавате с опитомяването на различни животни? Следователно, вие сте в втората фаза. Някой казва: „Иде ми да си взема главата, че да бягам в гората ли, дето ми видят очите“. Геройството е да живеете в най-големия град, при най-големите спънки и мъчнотии.

Дошъл вчера тук един проповедник, селянин и казва: „Искам да говоря на свещениците, не ме слушат, искам да говоря на вас, също не ме слушате“. А какво говори? Казва, че тяло има, глава няма. Предлагат му да остане на обед, той казва, че корем има, но глава няма. На другия ден пак дохожда и казва на хората, които заварва тук, да се покаят. Как ще се покаят, когато той няма глава? Такива хора не слушаме. Само той и друга

една жена имало, които трябвало да се слушат. Това са тщеславни хора, на които тщеславието се вижда през гащите. Не се нуждаем от такива хора. Ние трябва да служим в разумния живот на разумния опит. В нас лъжи или какво и да е преувеличаване, не се позволяват. Аз зная много религиозни хора, които казват, че са избрани. Кой от вас е избран? Имате ли глава? Главата означава мъдрост. Когато този човек казва, че има тяло, а глава няма, то значи, че има физически живот, но мъдрост няма. Той ме пита защо страда. Казвам му: „Като грешиш, ще страдаш, разбира се". Той ме гледа, обърна се към изток, направи един поклон, после се обърна към юг, към запад, направи по още един поклон, целуна земята и си отиде. Някои ще кажат, че в него живее Духът. Какъв дух? Един глупав дух, който няма глава, няма никакви убеждения. В него живее една душа, която не е живяла добре и сега, като влязла в това тяло, възгордяла се и днес казва: „Мене слушайте!" Как ще го слушаме като няма глава?

В света има само един разумен сеятел, Той е Бог. В света има само един принцип, който прониква цялото пространство, всички човешки души и не се намира специално в една форма, в един човек, а е навсякъде и Той е Бог.

Христос казва: „Не дойдох в света да извърша своята воля, а волята на Този, Който ме изпратил". А Той е Великото, Невидимото, Цялото небе. Под „небе" Христос разбира безграничното, което обхваща в себе си всичко. Като дойде Духът в вас, няма да казвате, че глава нямате, че душа нямате и т.н. Видех друг един в Търново, той ми разказваше, че сърце нямал, искал птичка да стане. Де е сърцето му ? Какво ще си помислят светските хора за религиозните, като чуват, че един от тях нямал глава, друг – сърце, трети стомах и т.н. Ще кажат: „Луди хора са религиозните!". Светските хора казват: „Ние пък имаме и глава и стомах и сърце, всичко си имаме". Че имаме сърце, турете си ръката да видите как тупа. Че имам стомах, сложете ми трапеза, да видите как ям. Че имам мозък, отворете си касата, ще видите как ще постъпя. Ние казваме: „Приятелю, ние не знаем как се изпразват пълните каси, но знаем как се пълнят празните." Следователно, процесът у нас е обратен.

И тъй сегашните религиозни хора трябва да се пазят от заблуждения, в които попадат. И аз съм ясновидец, но по друг начин виждам нещата, пипам ги. Например, виждам тази библия, пипам я. У мене чувствата са тъй силно развити, че пипам неща, които другите не могат да пипат, правя опити с тях. Некога дойде някой при мене и аз го виждам, че не иде

сам, а още десетина души идват заедно с него. Започват да се изреждат един след друг, разговарят се с мене. Първият започва: „Ти си учен, велик човек, можеш да направиш много нещо в света“. Мисля си: ето първата лъжа. Колко такива като мене има в света! Вторият: „Ти много познаваш, като че ли проникваш вътре в човека“. – Казвам, колко има като мене, които проникват. И тъй се изреждат да говорят един по един. Това не е важно за мене, но ги питам: „Мога ли да ви бъда полезен в нещо, кесията ви празна ли е? Ако е празна, извадете я да ви я напълня.“ Аз зная какво ще бъде мнението ви за мене, ако не напълня празната ви кесия. Според моето учение, аз не се лъжа. Защо? – Защото, ако днес ме дигнат горе, утре ще ме свалят; ако днес ме облекат, утре ще ме съблекат; ако днес ме целуват, утре ще ме плюят. Предпочитам да ходя гол и бос, нежели да се подам на променливите чувства на хората.

Дойде един ден една госпожица при мене, страда – страданията ѝ са от любовен характер. Пита ме: „Ти не си ли страдал? „ – „Да, страдам.“ – „А, значи и ти страдаш? „ – „Е, тогава се разбрахме!“ Да, но между моите и нейните страдания има разлика. Между начина, по който аз страдам и тя страда, има разлика. Като дойдат при мене страданията, аз ги посрещна учтиво, нахраня ги разговоря се с тях любезно и ги поканя и друг път да ме посетят. А ти бягаш от тях, гониш ги. „Е, ти си голям философ“, ми казва тя. Не, за това не се изисква голяма философия, това е обикновена мъдрост – посрещни страданието и го нагости. Дойде ти страданието, бъди благодарен, че е дошло, считай го нещо живо. И наистина, всяко страдание се дължи на нещо живо. Кой може да ви причини страдание? Нали вашата жена или вашият мъж или децата ви или приятелите ви. А те са живи същества. Зад всяко страдание се крие едно живо същество. Мъртвите същества не могат да причиняват страдания, болки. Дойде някой при мене, питам го: „Какво има приятелю, ела у дома, аз ти давам половината си богатство, доволен ли си ?“ – „Не.“ – „Добре, давам ти три четвърти от богатството, доволен ли си?“ – „Да.“ – „Сбогом тогава, аз те оставям за свой наследник.“ Ще кажете: „Ето един глупак!“ Че и вие сте глупци. Ще разясня мисълта си. В момента, когато вие, като баща, оставите наследството си на вашия син или дъщеря, не сте ли глупец? Казвате: „Не, това е благородна работа“. Да, това е права философия и когато всички започнете да постъпвате като майки и бащи, вие сте на правия път.

Новото учение изисква от вас да сте герои, да ходите боси, но да

вървите честно и справедливо в живота. Аз предпочитам да ходя бос, отколкото да одера кожата на един вол; предпочитам да ходя гладен, отколкото да отнема живота на една кокошка, която не иска да се жертвува и с това да ѝ причиня страдания. Това значи да има у нас велики действия, това значи да дойде у нас сеятелят на Новото семе.

А какво става в света? Един създава нещо, а друг го разваля. Така се опитват и с мене, аз градя, а някои искат да развалят, но това не може. И цел свят да се опита да го развали, не ще може. По-скоро главата си ще счупи, отколкото да развали това велико Божествено учение. То се сее навсякъде, в всички обществени слоеве са заговорили за него. И какво още ще видите след 10 години! Няма да ви казвам, какво има да видите. Ще ви кажа, както казват турците: И който влезе вътре ще се разкайва и който не влезе, пак ще се разкайва. Така и вие – който е дошъл на света, ще се разкайва и който не е дошъл, пак ще се разкайва.

Освободете се от заблужденията, от всички връзки. Турете за основа възвишеното, Божественото. Приемете в себе си Христовото семе, което е живо и което Христос преди 2000 години посея. Някои от Неговите семена паднаха в църквата и не изникнаха. Аз се чудя на съвременните църкви, който мислят, че разбират Христовото учение. Хората, който прилагат „трудовата повинност“, разбират повече това учение.

В Англия хората разбраха, че не трябва да има частна собственост, а всичко да бъде общо.

И тъй, Христовите думи, който не се разбраха от свещениците, разбраха се от хора, който са далеч от Христа. Затова право казва Христос, че синовете Божии ще бъдат изпъдени отвън от Царството Божие, а тези, който са отвън, ще дойдат в Него. Необрязаните ще дойдат в света, за да проповядват.

Новото учение носи свобода за всички хора, за всички общества и домове. Доста това иго! Никакви владици и попове не ни трябват, ние се нуждаем от братя и сестри, от майки и бащи и от учители, да ни учат. Бих желал всички да бъдете и бащи и майки, братя и сестри, учители и да освободите духа си от робството. Така проповядва Великото учение. Питате ме: „Е, какви да бъдем тогава?“ Вие се поставяте по-горе, отколкото сте. В същност, вие трябва да сте готови за всичко. Това е учението, което сега Христос носи в света. Той казва, че ще унищожи всички затвори и бесилки, до дъно ще ги изкорени. Няма връщане назад. В новия живот ще царува Божията правда, радост и хармония. Тези който казват, че всичко

ще върне назад, лъжат се.

Ако хората приемат Христовото учение, Той ще дойде миром, а ако не го приемат доброволно, цялата съвременна култура ще мине седем пъти през огън, докато се пречисти. Тази огнена вълна ще мине през умовете на хората и всички мисли ще се обновят. И тогава хората няма да се питат: „Ти какъв си“, а ще се запитват: „Може ли в твоето сърце да се прояви любовта като стремеж, като чувство, като сила и като принцип? „ Ако има в сърцето ти любов, ще ти подадат ръка. Само така хората могат да се разбират.

Младите да бъдат млади, старите – стари. Младият човек трябва да се проявява, а старият – да се жертвува, да прилага закона на самопожертвуването. Младите да носят бъдещето, а старите да приготовляват почва за новата култура. И затова, когато казвам, че бъдещето е на младите, то е, защото те носят зародишите на бъдещето, а старите са почвата за тези зародиши.

Следователно, в Новата култура и стари и млади, всички ще бъдат на 30 години. В новата култура няма да има хора с побелели глави, стари хора няма да има. Косата побелява от противоположностите на хора в живота. Ние преживяваме един неестествен живот, тревожим се, мислим, че сме направили много нещо, а в същност нищо не сме направили. Някой път мислим, че сме като Христа. Трябва да си зададем въпроса: можем ли да носим кръста си като Христа? Христос казва: „Вземи кръста си и върви заедно с мене“. Казвате: „Ама да се кача на каруца!“ Не, не всички млади и стари, като носят кръстовете си, да пеят и да се веселят. Днес какво правят хората? Турят кръста си на гърдите си, ръце на благоутробието и тръгват смело, гордо в живота. Човек трябва да има кръст на ума, на сърцето, на волята и на свободата. Защо умре Христос? – За да освободи хората от греха. Носете тази мисъл в ума си и не питайте дали ще дойде Христос. Христос е вече в света, вземете кръстовете си, и кажете: „Ние сме готови!“ Някои казват: „На всичко сме готови.“ Ако ви повикат днес на работа за Христа, въпрос е колко от вас, от тези, които заявяват, че са готови, ще издържат. И да се откажете всички, за мене е безразлично, аз ще свърша работата на всинца ви, аз съм силен, колкото всички вие заедно. Ще разкопая, ще изора, ще посея и после ще ви повикам при мене, ще ви кажа: „Елате да опитате плодовете, благородни Христови последователи!“ Ако решите да работим заедно, още по-добре, Бог е в сила да направи и от тези камъни чада Авраамови.

И тъй, всеки от вас е силен фактор, не си давайте низка цена. Когато Бог е у вас, всичко може да направите, но без Него, нищо не може да направите. Когато Бог е у вас, вие ще бъдете пропити с велики идеи и никога няма да се обезсърчавате. Човек, у когото живее Бог, като му дойде страдание, ще си поговори с него, ще го нагости и ще го покани и друг път да го посети. Като се работи и постъпва според Божествените правила, ще се образува едно разумно общество, което никога няма да се разваля. А тъй, както живеете сега, с вашия стар морал, скоро ще ликвидирате.

И тъй, да няма между вас абсолютно никаква измама, лъжа, никакво съмнение. Който не може да стори това, да остане вън в света.

Излезе Сеятелят да сее и едно от семената Му падна на добра почва и даде 100, 60 и 30 зърна. Тогава ще чуете гласа на ангелите, които пеят: „Днес се възцарява Господ в света, елате да наследите царството Божие, което е определено за вас още от начало!“

Беседа, държана на 27 март 1921 година

ПРАВИЛНОТО ЯДЕНЕ, КАТО УСЛОВИЯ ЗА ВЕЧЕН ЖИВОТ

„А Исус им рече: Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Сина Человеческаго и не пиете кръвта му, нямате живот в себе си.“ (Йоана, гл.6, ст. 53)

Ако би било казано така: „Ако не ядете, няма да имате живот в себе си“, всички бихте разбрали тази мисъл много добре. Но вметнатите думи – „ако не ядете плътта на Сина Человеческаго и не пиете кръвта Му“, пречат за разбирането на този стих.

Целият човешки живот, разгледан в кое и да е направление, седи в ред противоречия. Животът започва с противоречия и свършва с противоречия. Тези противоречия съществуват в света, но въпреки това хората ги изключват от изчисленията си, не ги взимат в внимание, а търсят само положителното в живота, вследствие на което се натъкват на ред мъчнотии. Въпреки всички опитности на майките и бащите, въпреки всички горчивини, които са изпитали, въпреки техния морал, децата им никога не взимат в внимание противоречията, които се явяват в живота, а се държат само за положителното. В това отношение децата – синът и дъщерята, представляват положителна величина, плюс, а майката и бащата – отрицателна величина, минус.

За да разбере човек живота, най-напред трябва да разбере противоречията в живота, защото само те го заставят да мисли. Всички страдания в света, от каквото естество и да са, те са заставили съвременното човечество да мисли, те са дали потик за създаване на днешната философия, поезия, музика, а в най-последно време – и трудовата повинност. Без мъчнотии няма трудова повинност. Българите, като се намериха в затруднено материално положение, като задлъжняха, намериха условия за прилагане трудовата повинност. И богати и сиромаси, като се затрудниха, намериха се в противоречие – заговориха за трудова повинност. Бедните казват: „Трудовата повинност е отлично нещо!“ Богатите казват: „Ние роби ли сме да изпълняваме трудовата повинност, това закон ли е?“ Следователно, бедните са плюс, положителна величина, а богатите – минус, отрицателна величина.

Сега ще се спра върху въпроса за яденето. Да се храни човек, да яде,

това е най-същественото нещо в света. По-велика ария, по-велика музика от яденето няма. Като започне да се нарежда трапезата, да се слагат чинии, вилици, лъжици, ножове – чуваш плющене на струни от цигулки, мандолини, китари. Паниците, вилиците, лъжиците, това са инструментите на този оркестър. Голямо изкуство е да знаеш как да туриш лъжицата в устата си и да хапнеш! Такова изкуство е и прекарването на лъка върху струните на цигулката, за да изкара нещо хубаво. Някоя жена се гняви на мъжа си, не отваря уста да му каже някоя дума. Мъжът казва: „Жена ми не иска да си отвори устата“. Казвам му: „Не е вярно, я тури жена си на трапезата, да видиш как ще бръкне с лъжицата си в чорбата и как ще поднесе пълна лъжица към устата си!“ За ядене си отваря устата. Жената казва: „Моят мъж от едно време мълчи като кютюк, не си отваря устата“. Дай му лъжица, сложи му чорба, да видиш как ще си отвори устата! Защо? – Защото в яденето има една положителна истина, съдържа нещо в себе си. Ето защо, човек при ядене си отваря устата.

И тъй, животът трябва да се разбере в всичките си противоречия, да се намерят причините на тези противоречия. Над всяка причина има причина, над всяко следствие има следствие, над всеки резултат има резултат.

Христос казва: „Ако не ядете моята плът, нямате живот в себе си.“ Важно е „ако не ядете“. Но аз казвам: ако не ядете, ако не чувствувате, ако не мислите, ако не се подвизавате, ако не работите, нямате живот в себе си. Всичко това турям под еднакъв знаменател. В какво седи всичко? Най-възвишената работа е да вземеш лъжицата и да отвориш устата си. Някои казват: „Този човек е отличен философ!“ Който може да си отваря устата и да гълта с лъжицата, той може да стане философ, а който не може да си отваря устата, не може да стане философ. Някоя майка казва: „Аз искам дъщеря ми да стане духовна!“ Казвам ѝ: „Ако твоята дъщеря гълта съдържанието на лъжицата, може да стане духовна.“ – „Искам дъщеря ми да стане умна!“ – „Ако тя отваря устата си и гълта съдържанието на лъжицата, ще стане умна, иначе не може.“

Сега религиозните хора проповядват, че трябва да се яде малко. Те са минус, отрицателна величина. Аз правя разлика между религиозни и духовни хора. Тези, които не са разбрали живота, са религиозни хора. Богатите хора пък казват, че трябва да се яде много. Те са плюс, положителна величина. Религиозните хора с разбрали живота в едно отношение, а богатите – в друго. Математиците взимат тези величини

плюс и минус при своите изчисления. И минусът е потребен в живота. За да напълниш едно шише с нещо ново, трябва да го изпразниш от старото му съдържание. Минусът показва една операция на шишето отвътре навън, а плюсът – една операция отвън навътре. Приемаш нещо навътре, това е плюс, изхвърляш нещо навън, това е минус. Какво е плюсът? Плюсът е отваряне на устата и гълтане съдържанието на лъжицата.

Вие, както и всички същества, които мислят, трябва да разбират какви са законите вътре в природата, върху които почива вашия и техния живот. Трябва да знаете защо ядете. Някои казват: „Не трябва да знаем защо ни е яденето". Не, трябва, трябва да знаете това. Някой се нахрани, а после казва: „Повече не ми трябва лъжица". Да, защото днес си сит, но утре като огладнееш, пак ще я търсиш. Някой казва: „Не ми трябва повече наука, не ми трябва вече вяра !" Да, защото си сит, но утре като огладнееш, ще търсиш и наука и вяра . Плюсът и минусът, това са два процеса, които стават отвън навътре и отвътре навън. Този закон е целокупен, той работи в всички животи.

Ако може да разрешите всички противоречия в живота върху яденето, на същото основание по аналогия ще можете да разрешите всички други въпроси. Задавали ли сте си некога въпроса защо се явява глад у нас, защо имаме желание да ядем известни храни, да пием известни течности? Казвате: „Тъй е наредила природата". Това не е вярно. Ако си математик, трябва да знаеш защо едни величини са такива, а други – инакви. Утре учениците ще те запитат защо това е така и ти трябва правилно да им отговориш. Ако учителят каже на ученика си: „Е, този, който е наредил учебника е писал така". Не, учителят трябва да обясни на ученика това, което е писано в учебника и върху което той учи. Ако детето ви запита: „Мамо, татко, защо трябва да ядем? „ Вие ще му отговорите: „Тъй е наредил, така".

И ние страдаме от това, че всичко обясняваме с думите: „тъй е писано, тъй е казано, тъй е казал еди кой си пророк". Ти знаеш ли какво е казал този пророк? – Има написани закони. Ти знаеш ли защо са написани тези закони? Когато поданикът ще изпълни някои закони, трябва да знае защо са написани. Ще бъде смешно, когато един адвокат се заеме за едно дело, а не знае законите, по които ще го защищава. Вие отивате на църква, но знаете ли защо трябва да се молите? Вие казвате: „Е, както трябва да пия, така трябва и да се моля!" С това набързо разрешавате въпроса. Досега тъй са мислили и всички философи. И за яденето така мислят. Казват, че то е

наредено така от природата. Некога учените казват, че трябва да живеем по-добър живот, защото има вечен живот. Ами този живот, който живеете тук на земята, не е ли вечен? Вие не разбирате този живот, а говорите за вечен живот. Себе си не разбирате, а за Бога говорите. Най-напред трябва да разберете своя живот, своя ум, своето сърце и после ще говорите за живота на другите и за вечния живот. Не разберете ли това нещо, вашата математика почива на ред нелогичности, без съдържание или смисъл.

Когато ви говоря, някои от слушателите намират, че моята реч е много несвързана. Не зная, дали моята реч е несвързана или вашата. Моята реч ви се вижда несвързана, защото аз оперирам едновременно с две величини, с плюс и минус, а вие оперирате с една от тях, некога с плюс, а некога с минус. Следователно, аз ще бъда нелогичен спрямо вас, но спрямо мене и вие сте нелогични. Питам ви, защо трябва да ядем? Този въпрос ви задавам като тема за размишление. Задайте този въпрос на вашите професори, на свещеници, на проповедници. Всички разрешете въпроса: какъв е смисълът на яденето?

Аз не отричам яденето, напротив, когато ядете, по мъжки ще ядете, по всички правила. Когато ядете, ще ядете като юнаци, когато почивате, ще почивате като юнаци. Някой казва: „Не ми се яде“. Да, защото си болен. Децата ви казват: „Мамо, днес не ми се яде!“ Днес си минус, а утре, като станеш плюс, ще кажеш: „Мамо, искам да ям!“ Майката се чуди, защо дъщеря ѝ не иска да яде и казва: „Дъщеря ми не иска да яде днес“. А то защо било? – Тя си определила рандеву. Дъщерята казва: „Мамо, днес си имам много важна работа, затова се лишавам от ядене“. Това значи: имам си гостенин. И наистина, когато замине гостенинът, тя иска да яде. Когато момата иска да разхубавее, яде повечко. Иска повече маслице, за да затлъстее, да се заглади лицето ѝ; иска повече месце, за да спечели мускули; за да бъдат очите ѝ по-светли, яде повече деликатеси, точено, пасти и др. И всичкото това ядене е да се боядиса хубаво лицето ѝ. Всеки ден туря тя от менюто върху лицето си. Хубаво прави момата, знае как да мажи лицето си. Тя използува яденето в това отношение, да замажи добре къщата си, та да я харесат нейните другарки и другари.

И тъй животът е съвкупност от ред причини. Яденето е следствие на една велика причина в света. Един от най-важните стимули за цялата съвременна култура се дължи на яденето. Всички войни, всички спорове между хората, в каквото и да е направление, се дължат почти изключително на яденето. Някой философствува, пише някоя книга и все

мисли да спечели нещо от нея за ядене. Свещеник държи някоя проповед, за яденето мисли, него да осигури. Съдия отсъжда някое дело, за яденето мисли. Адвокат защищава некого, за яденето мисли. Всички професии, все яденето осигуряват. Яденето е главния стимул в съвременната философия. Материалистите казват: „Хлебец, бабам, хлебец, той е смисъла на живота“.

Ще продължа своята мисъл, като ще ви дам едно малко разяснение върху тези математически съотношения. То ще остане малко неразбрано, но нищо, толкова работи имате неразбрани, та и това може да остане неразбрано. Често родителите, като им се роди дете, турят в касата или в някоя банка на негово име известен капитал за определено число години и на изтеклия срок ги взимат, но вече увеличени, с лихвите заедно. Един знаменит математик е правил подобно едно изчисление и то е следното: ако се внесат на името на Христа 5 стотинки от деня на рождението Му до 1880, на колко ще възлезе през тези години цялата сума? Този математик е намерил, че цялата сума ще възлезе на едно грамадно число, образувано от 39 цифри. Казвате: „Е, толкова голямо ли е това число?“ Ще ви обясня грамадността на това число. Математикът продължава изчисленията си: според него земята тежи 5875 секстилиона кг. Ако земята би била направена от злато, тя би тежала 3,5 пъти повече от сегашното си тегло и би тежала 2 062 секстилиона кг. Това ѝ тегло, като злато изчислено в пари, ще струва 2 милиарда по 2 милиарда английски стерлинги. Тъй че, всичката цена на земята, ако би се дала, пак не ще може да се изплати целия капитал на Христа. Значи само една част от Христовия капитал ще се изплати с цената на цялата земя. Ако всяка минута от небето би падало кълбо, голямо като нашата земя, необходими са 4900 милиона такива кълба. Тези кълба трябва да падат всяка минута в продължение на 9300 години и само тогава ще се изплати тази сума, на която е достигнал капитала от 5 стотинки, вложен на името на Христа.

Ще кажете: „Как е възможно 5 стотинки, дадени под сложна лихва за този период години, да дадат такава сума?“ Математиците, като нямат работа, занимават се с такива играчки. Дали това е вярно или не, това е друг въпрос, но този математик е изчислил, че малките причини с време раждат големи последствия. Ако 5 ст. в толкова години нараснаха на такава голяма сума, какво биха създали по-големите причини.

И тъй, вие трябва да приложите този математически закон и в яденето, да знаете как да ядете. Ако един път в живота си се наядете по всички правила на природата, след години ще имате най-благотворни влияния,

големи богатства. Аз казвам, че съвременните хора не знаят как да ядат. Като седнеш да ядеш, да не ти дохожда на ума никаква лоша мисъл, да не се поражда в сърцето ти нито едно лошо чувство, да няма никакво отпадане на духа. В време на яденето да не забележиш в нищо и в никого дори и най-малката грешка. Една най-малка грешка, ако забележиш, тя след години ще даде своите лоши резултати. Всички хора днес в време на яденето си допущат много такива малки грешки, затова умират, страдат и с хиляди години ще изплащат този голям дълг.

Ще ми възразите: „Свободни сме да ядем както искаме!“ – Да, но и природата е свободна да ви наложи каквото иска наказание. Българското правителство издаде закон за „трудовата повинност“, всички му се подчиняват, всички отиват да работят, а природата издала закони, иска да им се подчиняват – всички протестират. Запитайте се: защо се създала трудовата повинност?

Христос казва: „Ако не ядете плътта на Сина человеческаго и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си“.

Това е една велика математическа задача, в която има известни и неизвестни, в нея има плюсове и минуси. Част от Христовите ученици се съблазниха от този минус, а други – от плюса и напуснаха. Христос ги запита: „Това ли ви съблазнява?“ Едните си заминаха, а на тези, които останаха, Христос каза: „Не говоря буквално за плътта и кръвта си, а Духът, който работи в тези думи, съдържа живота в себе си“. Вие ще кажете: „А добихме се сега до една истина“. Не, вие се лъжете още, не се лъжѐте.

Срещали ли сте някой бедняк, задлъжнял около 20 000 лева, търси пари на заем, напечен е човекът, обикаля около хората, много любезен с всички, но все мазни риби търси. Събира се с големци, банкери и казва: „Искам да се запозная с богати хора.“ – Защо? – „Дотегнаха ми сиромасите!“ А то е, за да намери от некъде пари на заем, да изплати дълговете си. Видиш го някой път, следи някой богаташ и си казва: „Този човек ще ми изплати дълговете“. Потропа на вратата му, не се отваря. Банкерът отвътре му казва: „Господине, не мога да ви дам пари на заем, защото не сте намерили правата врата, а пари се дават само на човек, който влиза през правата врата; вие сте влезли през задната врата, затова моля ви се, излезте!“

Всички Христови ученици, които бяха влезли през задната врата, излязоха навън. Този род ученици в времето на Христа бяха малко, но

сега се наплодиха. Днес светът е пълен с Христови ученици, които влязоха през задната врата. Те говорят за небето, да им се простят греховете, но по кой начин да се простят греховете им? Да знаете как ще се простят греховете ви, това е цяла наука. Онзи богаташ, който ще ти даде пари на заем, иска гаранция, иска да те разбере честен ли си, умен ли си. Ако на тебе не разчита, иска да му представиш хора, които да гарантират за тебе. И сега Господ иска от всинца ви сигурна гаранция. Тази гаранция зависи от човешката душа. Като даде човек дума за нещо, трябва да я изпълни, трябва да има широки разбирания.

И тъй, ако не ядем, нямаме живот в себе си.

Аз не отричам яденето, но трябва да знаем начин за трансформиране на енергията. След като се наядеш, трябва да трансформираш енергията, която си възприел; ако не знаеш как да я трансформираш, тази енергия ще остане в стомаха ти, дето ще станат наслоявания, наслоявания, докато шишето ти се затвори и ще кажеш: „Не знам какво ми стана, но нямам апетит". Викаш лекар, той ти препоръчва очистително. Вземеш очистително, но апетитът ти не се връща. Този закон е верен не само за физическия свят, но и за света на чувствата и мислите. Методите са различни, но законът е един и същ. Някой път в сърцето си имате някакво тягостно чувство, искате да любите и си казвате: „Не мога да любя, сърцето ми е нещо закоравяло." Същото нещо е и при яденето, искате да ядете, но не можете. Казвате: „Некакъв дявол е влязъл вътре в мене." – Няма никакъв дявол. Как си представяте дявола, има ли форма, съдържание или смисъл, някакво рационално число ли е той? Въплотеният дявол, това сме ние. Когато кажем, че дявол е влязъл в корема ми, то значи: аз дяволът, който съм забъркал законите, съм влязъл в корема си. Дяволът е същество, което се движи много и като се движи много, уморява се. Казвам му: „Приятелю, ти си много уморен, ще почиваш сега." И тъй, почивката превеждам с думата „пост". Щом не можеш да ядеш, ще постиш. Религиозните хора мислят, че ще се спасят с поста. Пост, почивка, гладуване, това са синоними.

И тъй енергията трябва да се трансформира. Как ще се трансформира? Ще те улови някоя болест, ще отслабнеш, ще изгубиш апетит, а после ще започнеш да се подобряваш, ще се поправиш и апетитът ще ти се върне. Някой път майката се радва, че детето ѝ напълнело, поправило се. Да, но след време, то ще стане като кука, аз виждам това. Гледам някоя гайда, надула се, надула се чак ще се пукне, но като престане да свири, чува се от

нея звука: пиу-у…, изпразва се. После пак се надува, започват да свирят на нея. Гайдарджията разбира по-добре закона от вас. Не ти се яде, ще свиеш, гайдата си, стомаха, ще я туриш под мишца, ще тръгнеш. На къде? – Некъде, дето има сватба. Ще надуеш гайдата и всички ще те заобиколят, ти ще свириш, те ще играят. Ще стане обмена. Учените хора питат: „Как тъй ще играем? „ – Да, ще играете. Когато един свири, друг ще играе, а после първият ще играе, вторият ще свири. Не играе ли единият, не свири ли другият и двамата ще постят, ще бъдат много религиозни, ще държат ръцете си на благоутробието, ще държат главата в ръцете си. Това значи, че ще се научат как да мислят, как да ядат.

И тъй, ще свиеш гайдата си и ще тръгнеш на друго място . Това, върху което днес ви говоря, е много важно за вас. Ако не се научите да ядете правилно, нито учени, нито религиозни хора ще станете. Една турска пословица казва: „Теле отишъл, вол се върнал“. Като се каже на съвременните хора, че не знаят, те се докачват. Ние знаем, че не знаем. Има и философия на незнанието, тя е наречена агностицизъм. Тя е отлична философия в живота, твърди, че хората не знаят нищо. Каква философия има в това, че нищо не знаеш? Агностицизъм е наука да знаеш как да изпразваш шишето навън. Това е отрицателна величина, минус. Като изпразниш шишето, ще стане „гносо“ и ще почнеш да вливаш навътре. И тъй има две философии: агностицизъм, с минус и агностицизъм с плюс. И двете спорят върху това, трябва ли да се пие кръв или не? Като седнете да ядете, постарайте се да разберете дълбокия смисъл на яденето, да разберете, защо природата ви го е наложила. Ще ви се види малко смешна тази работа, но аз често си служа с смешни неща, защото, ако ви държа много сериозно, ще заспите.

Един знаменит евангелски проповедник държал една хубава, с дълбоко съдържание проповед. Залата, в която държал проповедта се проветрявала добре чрез вентилатори, но този ден забравили да ги отворят и от многобройната публика, въздухът в залата се развалил от отделения в по-голямо количество въгледвуокис. Вследствие на това, публиката започнала да клима с глава, да заспива. Тъй полузаспали, слушали, казвали: „Тъй, тъй много право казваш!“ Проповедникът, като ги вижда, че заспиват, извикал: „Огън!“ – „Къде?“ – „В ада!“ Едно противоречие. Като се говори за възвишени работи, всички спят, а като се каже „огън“, всички наскачат, питат де е.

Защо природата ни е наложила яденето? Христос казва: „Аз съм

живият хляб, слязъл от небето.“ Значи има хляб, който не е жив. Най-голямото изкуство е да се храниш с жива храна. Ние съвременните хора се храним с мъртва, заразена храна и вследствие на това страдаме. Ще запитате: „Как да е заразена нашата храна?“ Разглеждали ли сте с микроскоп месото от халите, да видите какви бацили има по него. Лекарите казват, че и най-издръжливите висока температура бацили, при 100 градуса умират. Не, има бацили, които и при 2000 градуса не умират. Следователно, не е тъй безопасно да ядеш месо, което е стояло закачено по куките 2–3 дни и в което са успели да се развият бацили, които в организъма ви ще предизвикат известна химическа реакция и лекарите ще констатират в последствие, че у вас се развила известна болест.

Съвременната медицина се намира вече в тази стадия, когато не насмогва да наименува многобройните нервни болести с специални названия, а ги именува с общо име „американиди“. Един знаменит германски лекар изследвал нервните болести в Америка, но те се оказали с хиляди. След като ги наричал всяка една с подходящо име, дошъл в невъзможност да им измисля имена и на останалите, които всеки ден се явяват в най-разнообразни вариации и ги нарекъл с общо име „американиди“. Така постъпва и математика, като дели някое ирационално число. Дели го, дели го и все остатък има. Тогава той казва: „Получава се еди кое си число и прочие“. Колкото и да се дели това число, краят му не може да се намери. Защо? – защото ти измерваш едно число с мярка, с която не може да се мери.

Ще ви приведа един научен факт, който ще остане също тъй неразбран, както и примера за печалбата на Христа. Ако вземете един микроскоп, който увеличава в диаметър няколко хиляди пъти и поставите под микроскопа една от най-малките инфузории, тя ще попадне в едно деление, което представлява 1/1000 част от тази междина. При това вие виждате тази инфузория увеличена много пъти. Тя си има стомах, нервна система и други. Някои от инфузориите имат около 20 стомаха. Авторът, който наблюдава инфузорията, казва така: „Ако сметнем, че тази инфузория представлява не 1/1000 част от цялото пространство, а 1 метър, тогава всяка молекула от нея ще заема 1 мм от този метър, а атомът ѝ ще съставлява една милионна част от целия метър“. Друго изчисление: намира колко атоми има в главичката на една игла с диаметър 2 мм и за колко време ще се преброят тези атоми. Той казва така: „Ако всяка секунда бихме отделяли по един милиард от атомите на игловата глава, ще ни са

нужни 250 000 години, за да преброим тяхното число, което се равнява на числото 8 с 21 нули след него.“

Да допуснем, че прочетем всичките атоми, какво особено сме спечелили? Сегашният ни живот не е нищо друго, освен велика проверка на това, което сме вършили. Всички мисли, чувствувания, които сега преживявате, са проверка на вашия минал живот, но всичко това е така разхвърляно у вас, че не знаете защо е то и за какво. Един ден си въодушевен, на другия ден – сгушен, не знаеш какво да правиш; един ден си гладен, на другия – сит; един ден си болен, на другия – здрав. Като не знаете всичко това защо е, казвате: „Това е американиди, това е и прочие.“ И минавате за учени хора. Казвате: „Съвременната наука е разрешила всичко“. Ако е разрешила всичко, трябва да ни покаже начин как да устроим живота си. Ако социологията е разрешила много въпроси, трябва да ни покаже сигурен метод как да изглаждаме отношенията между всички народи и общества, как да избегваме войните.

Нека дойде някоя жена, която вади масло от млякото, да ни обясни защо прави това. Няма ли друг начин? Защо изваждат маслото от млякото? Защо подквасват млякото? Ще кажете: „Професор Мечников казва, че в киселото мляко има известни бацили, които продължават живота“. Това проверихте ли го? Ние си служим с ред твърдения. Когато Христос казва: „Ако не ядете плътта на Сина Человеческаго и не пиете кръвта Му“, Той подразбира друго нещо. Той подразбира тези велики закони, които Бог е поставил в битието на живота, ако възприемете Неговата Мъдрост, ако разбирате думата мъдрост и живот, ако яденето става по всички правила на Божествената наука, ще имате живот в себе си. Аз говоря върху този въпрос от чисто практическо гледище. Съвременното общество, всички майки, бащи искат да намерят един метод за подобрение на живота си. Всички професори, учители трябва да се занимават с разрешаване въпроса за яденето. От правилното ядене зависи разрешаването на всички социални въпроси, от яденето зависи разрешаването на всички научни въпроси.

Ще кажете: „И тази хубава!“ Хубава, разбира се, по-хубаво нещо от яденето има ли? Ако можете да разрешите как да гребнеш с лъжицата, как да отворите устата си, вие сте разрешили много въпроси. Вие не трябва да бъдете нервни, ръцете ви да не треперят като на пияница, когото природата, като иска да го отвикне от пиене, разслабва ръцете му. Взима чаша, пълна с вино, докато я донесе до устата си, разлива я. – „Ех, от де е

дошъл този дявол!“ Налива втора чаша и нея разлива. – „Има тук някой дявол, който ми пречи да пия!“ Започва да мисли как да го вържe. Взима връв, но пак не успява.

Ние казваме: „Дръжте дявола, турете му букаи на ръцете и краката!“ По този начин не само, че не сте разрешили въпроса, не само че не сте уловили дявола, но сте усложнили въпроса. Когато кажете, че яденето ви се разлива, това показва, че някой дявол ѝ пречи. Не го връзвайте, ръцете ви трябва да са свободни. Като вземете лъжицата в устата си, да се чува правилна музика. Като си отчупите парче хляб, отчупете го по всички правила, дъвчете го дълго време, за да почувствувате в себе си сила и енергия, за да разберете защо ядете. Казвате: „Е, както и да е, трябва да ядем, че макар и да не е по всички правила!“ Нямам нищо против това, но от ядене до ядене има разлика.

Христос казва: „Който яде по правилата на Божествената наука, няма да умре, а който яде без всякакви правила, ще умре“. Следователно, по новия начин ще се храним с малко хляб и няма да умираме. Съвременните хора ядат много и вследствие на това има недостиг от енергия и с това се зараждат много болести. Ако гредите на вашата къща се изкривят и от това покривът ѝ се снижи, това показва, че нови греди са нужни. Когато някой се прегърби, казват, че е остарял. Той се прегърбил не защото е остарял, а защото е сгрешил в яденето. Боли те стомах, сгрешил си в яденето; боли те глава, сгрешил си в яденето; болят те дробовете, сгрешил си в яденето. Ако бих лекувал болни, бих им казал: „Приятели, сгрешили сте в яденето, трябва да се научите да ядете правилно“. – „Знаем как да ядем!“ Не знаете! Можете да направите опит в това отношение, да проверите, че моето учение почива на един велик закон. Задайте си за цел през една цяла неделя да бъдете с всички добри, любезни, пъргави в всяка работа и да ядете и пиете с радост на душата, ще видите каква енергия ще внесете в дома си. Ще ми възразите: „Господ, Господ да оправи света!“ Господ, който иде сега да оправя света, работи с минуси. Той е решил да изпразни всички пълни шишета, Той е решил да изпразни всички каси, който с хиляди години са трупали богатства, Той е решил да изпразни всички хамбари и навсякъде в света да засее Новото.

Аз няма да превеждам на ваш език начина, по който ще стори това нещо Господ, защото ако го преведа, гащите ви ще започнат да треперят. Няма да ви казвам цялата истина, защото като се говори истината, опасно е. Когато прекарваш някой страхливец през пропаст, завържи му очите да

не вижда и тъй го прекарай. Той няма да знае где го водиш и ще мине пътя благополучно. Сега, ако ви развържа бандеролите, с който временно са ви свързали, косите ще ви побелеят! Не, тези превръзки ще стоят. – „Ама хвърли ги!“ Не, ще минете с завързани очи през пропастта и като минете на другия край, ще кажете: „Пътешествието беше много хубаво, сега ще мислим за яденето“.

Христовите думи: „Ако не ядете плътта на Сина Человеческаго и не пиете кръвта Му“, значат: ако не възприемете в себе си Духът и Словото, който действуват в този свят, няма да разберете вътрешния смисъл на нещата. В света сега има голям страх, но и при това положение ще трябва да бъдете герои. Нима войникът на бойното поле не изпитва страх. Изпитва, но дългът му към отечеството го заставя да бъде герой. Един полковник ми разправяше за едно свое геройство, проявено при сраженията на Солунския фронт. Стоят той и генералът, следят как върви започнатото сериозно сражение. „Гащите ми започнаха да треперят от страх, казва полковникът, генералът ме пита: Как сте? – Много добре! Ами вие? – И аз съм много добре. И на двамата гащите ни треперят, но минаваме за герои. Като се свърши сражението, генералът се обръща към мене, казва ми: Видя ли какви сме герои, такива трябва да бъдат всички българи!“ Не, не, когато човек влезе в живота с идейни разбирания, зъбите му не трябва да тракат от страх и гащите му не трябва да треперят. Той трябва да знае, че яде, за да живее. Този живот трябва да съдържа в себе си великото, възвишеното. Трябва да знаете защо да се жертвувате.

И тъй, направете опит за една седмица, да прекарате всичкото време весело и бодро, без най-малко смущение в душата си. При този случай трябва да имате хладнокръвието на Сократа. Един ден му дошли гости. Жена му дигнала много голям шум в къщи, недоволна от гостите. Те запитали Сократа: „Как търпиш това?“ – „Нищо, това е малко гръм, много е красноречива моята жена, но след този гръм ще дойде и дъжд“. И наистина, след малко влиза жена му с един леген вода, полива Сократа и гостите му. Сократ също тъй спокойно казал: „Няма нищо, без дъжд няма растене!“

Сега и при мене идват много хора и ми казват: „Сегашните хора са станали много лоши, много се одумват.“ Тези, които одумват, това са пощаджии, носят писма, с които съобщават, че еди кой си умрял, този изгубил, онзи спечелил и т.н. Пощаджията, който носи писмото, не е виновен, а вината е у този, който е писал писмото. Пощаджията е

назначен от бюрото на „трудовата повинност“ да носи писма, телеграми и затова аз го поздравлявам. Като се свърши определеното време и той ще спре раздаването на писма.

Сега и природата ви е наложила трудова повинност и вие трябва да ядете. Ако не ядете според нейните правила и закони, тя ви наказва, изпраща ви разни болести: ревматизъм, гръдоболие, неврастения и др. Като страдате, тя казва: „Докато не се научите да ядете по моите правила, до тогава ще страдате!“ Мъжът донесъл малко жито в къщи, жената да не се сърди, а да каже: „Няма нищо, мъжо, ще сваря житото, ще му туря малко захарчица и с него ще минем.“ Беден е човекът, донесъл само 1 кг. жито. И с 1 кг. жито на ден се минава. За другия ден ще има пак 1 кг. Хората могат да живеят много добре помежду си, като си помагат. А сега съвременните хора са объркали този закон, понеже не искат да ядат плътта и кръвта на Сина Человеческаго, а затова и страдат.

Днес има борба между висшите и нисшите животни. Един ден, обаче, ще разберете каква е задачата на висшата природа и ще разберете защо съществуват тези големи противоречия в света. Днес ще има болести, страдания, войни, разни противоречия, не може без тях. Един ден когато животът се измени органически, когато се постави на друга база, ще разберете всички противоречия. Вие искате да съгласувате настоящето с бъдещето. Това не може. Те могат да се съгласуват само в крайните си резултати.

Затова всеки трябва да възприеме Духа, Разумната воля, Словото. Словото, това е разбиране на закона, защо трябва да ядем и как да ядем. Аз проучавам този въпрос, как и кога се хранят животните и т.н. Аз следя и хората как ядат, как са наредени чиниите им, цял ред математически изчисления правя. От тези изчисления при яденето вадя заключение какви ще са бъдещите хора. Не укорявам хората, а проучвам законите на природата. Когато бедният обикаля богатия, зная защо прави това. Търси начин да си изплати дълговете. Простият търси учения. Грешният търси светията. Болният търси лекаря. Тези неща имат своите дълбоки причини в себе си. Следователно, по този закон вие може да проверите и вашите мисли и чувства. Не мислете, че мислите и чувствата ви са мъртви, те са живи. Когато седнеш да ядеш, трябва да поканиш всичките си мисли и чувства и да им кажеш: „Хайде, мои слуги, хайде да ядем заедно!“ Не трябва само господарьт да седне. Направете този опит и ще видите резултата. Като изпълнявате това, ще станете по-мощни, по-силни, с по-

издръжливи нерви и когато ви дойде страдание, ще знаете да го превръщате в радост.

Като заболееш, викаш лекар. Трябва да му платиш, но като си беден, сърдиш се, че той иска много и казваш: „Не може ли да отстъпи той?“ Лекарьт не е виновен, той е добър учител на човечеството. Вие трябва да се научите да ядете както трябва и да нямате нужда от лекар. Когато лекарьт ви взима 50 лв. на визита, с това иска да каже: „Аз ви взимам даже малко, вие трябва да се научите да ядете“.

И тъй всички светски, всички духовни хора са под еднакъв знаменател. За в бъдеще хората трябва да се научат да ядат правилно, да няма между вас гладни хора. Природата не търпи гладни хора, защото те развалят добрия ефект на ситите. Когато се донесе яденето, трябва да има за всички. Когато дойде изпразването, пак трябва да дойде за всички. И днес всички революции не са нищо друго, освен резултат на толкова годишно ядене. Сега Господ казва на бедните: „Идете да изхвърлите богатите, заемете местата им, та след 2000 години, когато дойда отново на земята, ще уравня сметката между богатите и бедните“. Такива са законите. Ако не знаете как да се храните, няма да избегнете революцията. Тя ще стане и в стомаха и в дробовете ви, навсякъде.

Следователно Христос казва: „Ако не ядете плътта на Сина Человеческаго и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си“. Тъй че, ако вашите мисли, чувства и действия не са разумни, непременно ще дойдат лошите последствия на този живот. Това е една философия, която може да приложите в живота си е да я проверите. Направете опит за една седмица. Който от вас не направи този опит, грях е на душата му. Който не направи този опит, природата ще го осъди на 2000 годишно робство, ще го тури на работа в „трудовата повинност“. „Трудовата повинност“ не е нищо друго, освен болести, неврастения, маниачество и всякакъв род страдания.

И тъй, съгласието между всинца ви ще зависи от начина на яденето. Дойде при вас противникът ви, не го изгонвайте, но го нахранете, напойте добре. Това препоръчва Евангелието. Отлично учение е то! Казва: „Когато дойде при тебе неприятелят ти и е гладен, жаден, нахрани го, напой го, дай на него, дай на всички сиромаси, щом си богат“. Ако постъпвате така, ще има навсякъде радост и веселие.

Христос казва: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, няма живот в себе си“.

И тъй, Христос дава всичко, каквото има. Сега хората казват: „Христос

дава, но ние не даваме“. Щом не давате, ще има положителни и отрицателни величини в вашия живот, ще се сърдите, че животът е скъп, постройките на къщите струват скъпо и т.н. Тъй ще бъде за тези, който не дават, а който дават, както Христа, животът им ще се оправи и ще се ползуват от плодовете на това велико учение.

Като ме слушате, вие си казвате: „Говори, каквото искаш, ние си знаем нашето“. Аз ви казвам: „Правете, каквото искате, но ще си плащате“. Най-простото учение, което можете още сега да приложите на земята, то е науката за яденето. Препоръчвам на всинца ви да слезете до учението за яденето, да не мислите, че сте на небето. Никой не е на небето. Набожни хора няма. – „Но той е религиозен човек!“ – Да, фирмата, титлата му отвън показва това, но вътре в него няма нищо. – „Еди-кой си е много верующ!“ – Да, титлата му отвън е такава, но вътре няма нищо. Някой казва: „У мене вяра та е много голяма“. – Е, тогава дай ми 1000 лева на заем. „Е, нямам на разположение, не мога сега.“ Казвам, твоята вяра не е достигнала до 1000 лева. От некого искат 100 лева на заем. „Ех, нямам сега“. Каже ли „ехъ...“, значи няма вяра .

Доста тези лъжи, престанете да се лъжете! Не говорете вече това, което не е, а само това, което е! Мъже с мъже, жени с жени, братя с братя, сестри с сестри, говорете само истината! Говорете истината за себе си! Не говорите истината, защото не знаете как да ядете. Яли сте нечиста храна, боли ви корем. Дойде в това време някой да ви види, казвате му: „Махни се от очите ми, корем ме боли!“ Този човек едва е могъл да откъсне един час свободно време и от Любов към вас идва да ви види, а вие го изпъждате. Казвам му: „Приятелю, не яж лоша, нечиста храна, пази да не разстроиш стомаха си, за да не развалиш хубавите, добрите отношения с брата си“. Яденето е причина да се развалят добрите отношения помежду ни. Никаква друга философия не признавам! Яжте според правилата на природата и всички въпроси ще се оправят лесно. Спрете се върху тези думи, размишлявайте върху яденето. Почти всички сте еднакви в яденето, ядете по един и същ начин.

Всичко това, което ви говоря, аз го прилагам и наблюдавам какви са резултатите. Правете и вие опити. Като си излезете от тук, помнете, което ви казах, че трябва да се научите да ядете. Като вземеш една сварена картофа, кажи ѝ: „Сестричко, аз те обичам, ще ми позволиш да ти съблека дрешките, искам да влезеш в мене, да се разходиш из стомаха, сърцето, дробовете ми; там няма да си добре, ще имаш страдания, но като минеш

през тях, ще влезеш в святлата страна на моя живот, ще видиш какво е моето сърце и моя ум и там ще си дадем по една целувка“. Вземеш една ябълка, една круша, по същия начин ще се разговориш с тях и най-после вътре в вас ще се целунете. Като свършиш яденето, ще кажеш: „Днес имах три гостенки мои сестри от невидимия свят, от небето и ги пратих да се разходят вътре в мене“. Ще кажете: „Този човек се занимава с духове, разговаря с тех“. – Да, аз се разговарям с картофки, ябълки и круши, давам им по една целувка като влязат в мене и им казвам да не разправят това нещо никому.

Тези ваши сестри, като отидат на другия свят, ще кажат: „Тези хора се научиха вече как да живеят, може да ги посещаваме“.

И тъй, направете този малък опит върху яденето. Като успеете, този опит ще ви даде вяра за бъдещите ви опити.

Беседа, държана на 3 април 1921 година.

ЛЮБОВ – НОСИТЕЛКА НА ВЕЧНИЯ ЖИВОТ

„А Той рече: Още по-блажени са, които слушат Словото Божие и го пазят.“ (Лука, гл. 11, ст. 28)

В по-горния, 27 стих на същата глава се казва: „И когато Той говореше това, една жена от народа въздигна глас и рече му: „Блажена е утробата, която те е носила и съсците, които си сукал.“

Христос казва: „Още по-блажен е онзи, който слуша Словото и го пази и изпълнява“.

Силата на кой и да е композитор, артист, виолонист, художник, скулптор или какъв и да е човек стои не само в заченатата идея в ума му, в даден момент, но в изпълнението, реализирането на тази идея. Всички вие сте богати на идеи. Няма някой от вас, който да не е богат на идеи. Много пъти си мислите, че ако започнете да говорите за идеите, които ви пълнят, ще ви са потребни години, но в същност, държите 2–3 беседи и всичкият ви материал се изчерпва, т.е. като идеи той не е изчерпан, а само като форми, в които се реализирва. Всеки от вас може да излюпи по 600 пиленца, но въпросът е да ги отхрани, да ги отгледа, а не само да ги излюпи. Въпросът за идеите повидимому е прост, но важно е излюпването и отхранването на пилетата.

И тъй, всички ваши заченати мисли, желания и благородни стремежи, не трябва само да се заченат, но и да се реализират, да се изпълнят. Различието между реализирането или изпълнението на една идея и нейното отлагане, произвеждат два противоположни резултати. Характерът на човека закрепва в изпълнението на каква и да е идея, а отслабва, когато се отлага изпълнението на идеята. И тъй, неизпълнението на идеите имат обратни удари върху характера на човека. Какъв ще се родиш за в бъдеще, това зависи от сегашния ви живот, защото гениите, великите хора, които се явяват в света, не са пилци, които сега се излюпват. Някой казва: „Как бих желал да съм гений, велик човек!“ – Да, но трябвало е да работиш в миналото си върху всичките си възвишени мисли, като ги реализираш, като ги изпълняваш.

Словото, това е реализиране на Божествените мисли. Знаете ли колко милиони години са употребени, за да се образува сегашното Слово? Милиони, милиони години са употребени. Много ясновидци и някои от

умрелите, които се качват в висшите полета, намират, че този свят там е безмълвен, т.е. те считат го като свят на абсолютно мълчание, защото е идеен свят. Който е ходил там и слезе отново на земята казва: „Повече не отивам на този свят!“ Защо? – Защото там владее ужасно мълчание, всеки живее за себе си. Тъкмо тук, обаче, е най-голямото заблуждение. Божественият свят не е свят на мълчание, а свят на хармония, свят на говор и то какъв красив говор! Но, за да разбере човек всичко това, трябва да притежава органи, чрез които да схваща висшите вибрации на Божественото Слово.

В окултната литература срещате, че световете се делят на разни полета, които са наименувани различно: физическо, астрално, нисше ментално, ментално, каузално и др., турят им различни имена. Но коя е причината за създаване на физическия свят, защо е наречен така, защо другият свят е наречен астрален, какво съотношение има между чувствата и действията или между мислите и чувствата или между мислите и причините, не се знае. Това е една дълбока философска мисъл, за която нито съвременните християни, нито вие, които ме слушате, ще можете да я разрешите. Всеки свят е определен от степента на развитието на известни разумни същества, които живеят там.

Всяка форма, която съществува в този свят е признак на разумна сила, която е работила по-рано и я създала. Всяко ограничение, което срещаме в този свят, показва, че зад това ограничение има същества, които се бранят, турят си граница. Ако някой дойде зад вашата градина и се огради с колци, това показва, че там има живо същество. Ако дойда в вашата къща и намеря заключено, какво показва това? Като отида в един град и видя, че всички врати и прозорци на къщите са затворени, аз вадя заключението си за културата на този град. Заключените врати и прозорци показват, че всички хора от този град обичат да пооткрадват, нямат доверие един в друг. Когато отида в един град и видя, че всички дами ходят с забулени глави, съдя за културата на техните мъже. Когато мъжете в един град носят дълги бради и от това правя своето заключение. Мъжът не обича брадата жена. Защо? Той казва: „Аз се наситих на бради от себе си, не искам такава жена!“ Жената казва: „Аз не искам мъж без брада и мустаци“. Защо жената иска мъж с брада и мустаци, а мъжът иска жена без брада и мустаци? На какво се дължи това? Казвате: „Природата е наредила така“. Да, тъй е направила природата. Ако някой дойде да ти обръсне главата, природата ли е направила това? Съвременните химици са изнамерили

разни течности, с които като впръснат под кожата на лицето ти, направят инжекция и лицето ти почернева. Това природата ли е направила? Не е направила тези неща природата, но ние искаме да хвърлим всичките си грехове върху нея. Не, в природата няма грехове, няма глупости. Греховете, глупостите принадлежат на нас хората и на ангелите. Ще кажете : „И на ангелите ли?“ Да, ангелите, макар че са културни същества, но и те грешат. Когато ангелите правят грехове, положението на хората се затруднява още повече.

Защо мъжът иска жена без мустаци и брада? Когато земеделецът вземе ралото си и отиде да оре, какво търси – гора или полета? Той казва: „Мене гора не ми трябва, не ми трябват бради и мустаци, искам нива, поле, гладки места“. Когато някой ще строи къща, той има нужда от греди, нему трябват бради и мустаци. Мъжът оре, а жената гради; мъжът обича полетата, а жената – горите. Преведете тези символи на ваш език.

Словото, това е човека без мустаци и брада. В небето, в невидимия свят няма ни помен от вашите бради и мустаци. Там няма мустакати и брадати хора. Брадите са една необходимост за този свят, те са дегизиране на хората. Когато някой човек иска да се покаже по-благороден, пуща си брада и мустаки. Хората казват за него: „Чудесен човек е!“ Но, като отиде в небето, за неговата брада и мустаци пет пари не дават. Няма по-смешно нещо от брадат и мустакат човек. И момците, мъжете, като искат да се покажат по-солидни, да обърнат по-голямо внимание, гладят брадите и мустаците си. Мъжът, катоглади мустаците и брадата си, с това иска да каже на жена си: „Нали искаш да градиш къща, на вземи, аз имам цяла гора дървета, греди, сечи колкото искаш, богат човек съм.“ Мустакат човек, брадат човек и богат човек, те са едно и също нещо.

За онези от вас, които са решили да живеят разумно, трябва дълбоко разбиране на живота. Старите хора казват за младите: „Нека младите си отживеят сега, има време за сериозно замисляне върху живота, ние вече сме отживяли. Ние трябва сега разумно да живеем.“ Аз казвам, наистина старите са отживяли, но ако младите живеят така и те ще отживеят. Отживяване, отвяване е едно и също нещо. Какво показва отвяването на житото? Това показва, че то е отживяло. Не трябва да се отживява, а трябва да се живее един разумен, смислен живот, в който да има вътрешна, Божествена хармония. Вие ще ми кажете: „Да, бихме живяли така, но в този свят, тъй грешен, тъй нечист, как може да се живее?“ Нашето положение не е по-лошо от това на млякопитающите, ние сме хиляди

пъти по-добре от тях. Всеки човек чрез труд, чрез постоянство може да преодолее всички мъчнотии, които се явяват в живота му. Има много лесен начин,за преодоляване на мъчнотиите. В Соломоновите притчи се казва: „Мека дума смекчава, а остра ожесточава.“ Аз казвам, огънят смекчава, студът – смразява, уякчава.

Вие трябва да разбирате Словото в този смисъл, както Христос казва: „По-блажен е този, който слуша и пази Словото“. Какви са били условията, в които съм се родил, какви са били баща ми и майка ми, дали са били благородни, учени хора, това не е важно, важно е дали слушам и пазя Словото. Не спазвам ли Словото, нищо не се ползувам от благородството на родителите си.

Аз взимам две противоположности в света: богатство и сиромашия. Всички искате да бъдете богати, никой не иска да е беден. Защо съществува богатството и сиромашията? Вие казвате: „Не може без това, трябва да съществуват тези неща“. Проследете природата, ще видите, че навсякъде в нея се срещат тези две състояния. Те са две състояния на разумния живот. Бог дава богатство на човека, за да познае неприятелите си, враговете си и великите спънки, които го спъват в живота. А сиромашия му дава, за да познае приятелите си и всички благородни сили, които работят за неговото добро. Някой казва: „Аз съм сиромах“. Разбра ли кои са твои приятели? – „Не“. Тогава не си разбрал и сиромашията. Ти искаш да бъдеш богат. Ако си разбрал неприятелите си, трябва да влезеш в борба с тях. Сегашните хора осиромашяха, извадиха ножовете си и започнаха да се бият с неприятелите си. Следователно, от ваше становище, сиромашията и богатството са две състояния, срещу които човек трябва да се бори, за да преодолее всички мъчнотии, защото и в богатството и в сиромашията, в силата и в безсилието, в знанието и в глупостта има изкушения.

От това гледище има злини, които хората сами са създали и вследствие на това страдат. И когато хората страдат, това не е защото са глупави, а защото са много умни. Често българите казват за некого: „Напил се като магаре“. Че магарето не пие, аз не съм видел пияно магаре. От де произлиза тази поговорка? Ако се каже за некого, че се напил като магаре с студена вода, това го разбирам, но иначе – не. Тази поговорка в прямата ѝ смисъл била такава: „Този човек не знае да пие като магаре“, а те са я изопачили в форма: „Напил се като магаре“. Тези народни поговорки, приказки са тъй изопачени, че в тях не може да се намери

чистата истина. Ние трябва постоянно да сеем, да сеем навсякъде тази чиста истина, защото тя е от горе покрита с хиляди подправки.

И тъй, много грешки са създадени от глупавия, несъзнателния живот на човека, но много грешки са създадени и от знания, от съзнателния живот на човека. Има и добродетели, които са създадени от знанието и от съзнателния живот на човека. Глупавият и умният човек се различават по това: глупавият човек, като направи добро, не иска отплата и като направи зло пак не мисли, че ще бъде наказан, защото и в единия и в другия случай не съзнава ясно това, което [е] направил. Умният човек знае всякога какво е направил – добро или зло.

Следователно, когато минавате от едно състояние в друго, то е за да изправите погрешките на несъзнателния си живот и наместо да вземете поука от миналото си, често падате в по-големи грешки. В какво седят тези грешки? Вие искате да създадете нов план за живота, нови разбирания. В този случай вие мязате на онзи царски син, който се влюбил в една царска дъщеря и искал да се ожени за нея. И тя се влюбила в него. Оженили се. Царската дъщеря имала голямо отвращение към чесъна, малко да ѝ помиришело на чесън, припадало ѝ. В деня на венчаването им били приготвили хубави ястия, но имало в тях и чесън. Младоженецът харесал тези ястия, увлякъл се и си похапнал повечко. Вечерьта, като отишъл при своята възлюблена, тя усетила веднага миризмата на чесъна, скочила веднага и извикала на слугите: „Събуйте скоро гащите на този човек и го набийте добре!“ – „Защо?“ – „Защото мирише на чесън.“ Той казал: „Щом е за чесъна, друг път ще зная, 120 пъти ще мисля, докато се реша да ям чесън“.

Истината не търпи чесъна. Българите много обичат чесън, но той е отрова. Ако преведете тази мисъл, в ума ви ще се зародят мисли, които ще дадат известна окраска на характера ви, ще произведат дисхармония с хората, които ви заобикалят. И хората, които ви окръжават може да имат в себе си известни елементи, които ви са неприятни. Защо някои хора ви са неприятни? Защото в тяхната кръв, в техните мисли има нещо, което не съответствува на вашия дух. Ако обонянието ви би било силно развито и ви целуне някой човек, който е ял чесън, след една година едва бихте се освободили от тази миризма. Ако ви целуне някой мъж, който е имал намерение да убие некого или да обезчести некого, едва ли след 10 години ще може да се освободите от преследванията на тази целувка. С една малка приказка ще направя сравнение, за да се изтъкне силата на

нечистата целувка или силата на греха изобщо.

В един монастир живял един светия, който пожелал силно да се види с един свой роднина, който живял в ада, за да му даде някои наставления. Ангелът му казал: „Ти знаеш ли, че ако дойде тук този твой роднина, това място ще се опропасти, ще се измени“. – „Нищо, за една минута само ще го видя.“ – „Добре“, казал ангелът. Дошъл роднината на светията, но този монастир се опропастил и светията трябвало да бега от там. Вие мислите, че грехът е нищо, проста работа. Не, грехът е най-опасната отрова, най-големия чесън в света. Понякога хората ядат чесън, защото някои от елементите, който живеят в тях, искат такава храна, затова той казва: „Хайде да ви дадем малко от тази храна.“ Аз говоря на символичен език. Чесънът е едно лечебно средство и трябва да се употребява само за болни хора. Когато някой иска да дезинфекцира устата си или иска да помогне на болния си стомах или на слабите си гърди, може да употреби чесън, но когато е здрав, абсолютно се забранява чесън. На болни хора предписвам чесън, на здрави – не; на болни хора предписвам ряпа, на здрави – не. Ако стомахът ти е разстроен, яж ряпа, свари я и пий сока ѝ, докато се поправи стомахът ти, но поправи ли се, не употребявай повече. Ако стомахът ти е слаб, пий само една чашка вино, но ако е здрав – никакво вино не се позволява. Аз говоря за ферментиралото, а не за сладкото вино.

Христос казва: „По блажен е онзи, който слуша и пази Словото“.

За да може Словото Божие да внесе великите, новите идеи в света, трябва да ги почерпим отнякъде. Това може да стане само след като влезем в хармония с Великото, с Божественото в света. Ако мислите, че тези велики идеи ще ги почерпите от съвременния свят, лъжете се, той е безидеен. Покажете ми в днешните вестници или в съвременната литература некъде некаква нова идея. Това са все стари идеи, все преживевания. Слушал съм и виртуози, посещавал съм разни концерти, но нигде ново, все старото повтарят.

Американците имат песен: „Янки дудъл“, тя е най-глупавата песен, но като се запее, те се възхищават. Американците не са музикални хора, те не могат да се проявят в музиката и затова старото си повтарят. Преди години те извикаха един композитор чех да събере нещо народно от тях и да създаде американска музика. Защо не са музикални хора? Защото са много практични и всичко разглеждат математически. Един син американец отива при баща си на гости. Гостувал му той 31 деня и когато си заминавал, баща му казал: „Синко, ти прекара при мене 31 деня, всеки

ден ти се падат два долара, значи за всичкото време ще ми платиш 62 долара.“ Синът отговорил: „Татко, имаш грешка, три дни бях другаде гост, затова 6 долара ще извадиш от сметката си.“ Ние казваме: „Културни хора са американците.“ Да, културни хора са, честно постъпват, похвалявам ги. Но това не е още култура! Когато бащата иска да изиграе сина си и когато синът иска да изиграе бащата, нито бащата, нито синът са културни. Когато бащата иска да народи синове и дъщери, за да му помагат и когато дъщерите и синовете искат да стане бащата богат, за да ги осигури, нито бащата, нито синовете и дъщерите са културни хора и нито бащата, нито децата са разбрали живота.

Съвременните християнски народи са изопачили Христовото учение, изопачили са служенето на Бога. Днес на църквите се служи, а не на Бога. Църкви правят, икони позлатяват и други подобни. Банки отварят, лихви налагат, но всичко това не е същественото. Същественото нещо са добродетелите. Те трябва да се садят и наследяват. Днес лъжата навсякъде съществува, но горко ти, ако не отидеш на църква, ако не те мироса попът. Всички казват за такъв човек, че не е православен. Смешно е това определение – православен! Кой е православен? Как ще се определи точно кой човек е математик? Математик е човек, който разбира добре предмета си, който може да решава правилно задачите, който му се изпречват в живота. Кой човек може да се нарече астроном, физик, химик, биолог, астролог, социолог и т.н.? Всеки, който разбира предмета си и решава правилно задачите си, може достойно да носи името си, с което е кръстен, било като физик, химик или какъв и да е друг.

Всички, който искат да преустроят обществото, трябва да разбират законите и начините, по който трябва да направят това. Някои казват: „Ние сме решили да преустроим обществото и няма какво да му мислим“. Не, трябва да се мисли! Птичките, когато ще мътят, най-напред обмислят где и как ще съградят гнездата си, съграждат ги и после снасят в тях яйцата си. И днес, когато ние искаме да преорганизираме обществото, трябва да знаем какво искаме и после да действуваме. Резко трябва да се постави граница между старото и новото! Старото не може да се кърпи. Не може да се примиряват стари вярвания с нови и стари истини с нови истини. Преди всичко не може да се говори за стара и нова истина. Истината е една. Всеки, който казва, че има стара истина, той не разбира Божествения закон. Истината е една и тя е необходимост в живота.

Христос казва: „По-блажен е този, който пази Словото.“ Словото,

означава този разумен живот, който се изявява в правилни форми, в правилни звуци. В този живот всеки звук, всяка дума трябва да има смисъл. Правили ли сте опит да произнесете правилно някоя дума и да опитате резултата? Например, намерете звук, с който да произнесете думата „здраве“ и наблюдавайте резултата. В окултната наука има ключове, на който се произнася всяка дума. Ако намерите точния ключ на думата „здраве“ и я произнесете три пъти пред някой болен, той ще оздравее. Само с правилното произнасяне на всяка дума ще проверите и силата, която се съдържа в думата. Вие ще почувствувате силата на всяка дума, тъй както когато вземете едно чърво, поставите го на крана на чешмата и пуснете водата да тече. Водата с силата си ще измие наоколо всички нечистотии. Казвате: „Обичаме здравето, но Господ да ни го даде“. Да, ти си затворил ключовете си и чакаш Господ да дойде и да ти ги отвори. Искаш да бъдеш здрав, Господ казва: Научи се да произнасяш думата „здрав“. Нещастен си, научи се да произнасяш думата „щастие“ и тя ще те направи щастлив. Глупав си, научи се да произнасяш думата „мъдрость“, „знание“. Вие стоите, искате да сте щастливи, умни здрави, а не сте се замисляли как може да бъде това. Вие не сте подозирали дори, че от правилното произнасяне на тези думи зависи вашето щастие, здраве и мъдрост.

Мъжът казва: „Жено, заколи за днес тази кокошка и я наготви! Знаеш ли как да я сготвиш? „ – „Не, миличкии, кажи!“ – „Слушай, ще я попариш, а после изчистиш, ще извадиш вътрешността и ще я напълниш с ориз и стафиди, ще я зашиеш, ще я запържиш с масло и малко лучец, но ще внимаваш да не загори, та като се върна, ще я опитам.“ – „Слушам милички!“ Мъжът си дохожда от работа, седа на масата, казва: „Е, слава Богу, хубаво е направила жената!“

Ако жената имаше търпението да изслушва тъй дълго мъжа си, ако той имаше търпението да разказва как се готви пълнена кокошка, как да нямат търпението да изслушат и двамата как се приготвя щастието? Това е един метод, това са закони, който съществуват дълбоко в нашата душа. Как ще наредите живота си, ако нямате щастие? Без щастие, животът ви ще бъде ред разочарования, ред нещастия и тогава ще кажете: „Животът няма смисъл“. Аз не говоря за светските хора, а за вас, които ме слушате. Колко пъти и при най-малките изпити се спъвате, не може да ги издържите!

Христос казва: „По-блажен е онзи, който слуша и пази Словото.“

Словото включва всичко в себе си, То носи любов. Само в разумния живот може да има любов, само между разумни същества може да се проявява любовта. В неразумния живот няма никаква любов. Вие казвате: „Трябва да се обичаме, трябва да се любим!“ За да се обичаме, най-напред животът ни трябва да стане разумен и тогава ще дойде любовта, която с един магически замах ще изправи всичко. Идването на разумната Любов трябва да се предшествува от разумния живот. Често съвременните хора се надлъгват. Те не знаят истината. Онзи, който проповядва и онзи, който пише и онзи, който твори, всички не знаят истината, но се представят като че ли я знаят.

Има една приказка за надлъгванията на хората в света. Трима българи се събрали на една воденица. Имали с себе си една кокошка. Седнали да вечерят, не знаят как да я разделят, кому да се падне тя. Решили да си легнат да спят и който от тях сънува най-хубав сън, нему да се даде кокошката. Легат си и тримата. Спали един час и се събудили, да разказват кой какво е сънувал. Първият започва: „Като заспах, отидох на небето и какви ли не чудеса видех там! Ангели с бели одежди, всички весело пеят, но какво пеене“ и т.н. Вторият: „Аз ходих на месечината. Чудни работи видех там!“ Третият казва: „Аз, като видех единия на небето, другия на месечината, рекох си в себе си, че тези хора няма да се върнат от там, станах и изядох кокошката.“

Сега едни ни залъгват, че са на небето, втори на месечината, трети ни карат да копаем, но в всичко това няма никакъв смисъл. Има известни обществени задачи, който трябва да разрешим. Само един истински начин има за прилагане на правилния, разумния живот. Този начин ще дойде, ще се наложи на всички хора. Как ще дойде? Всички хора ще изнемощеят, ще се превърнат на вода и след това Господ ще ги прекара през една много тънка цев, ще ги пречисти, филтрува, докато добият кристална чистота. Всички съвременни хора ще се превърнат в кристална вода, от тях няма да остане абсолютно никаква твърда материя, никаква брада, никакви косми. Представете си, че сега сте вода. Под „Вода“ разбирам чист човек в своите мисли, чувства и действия. Такъв човек навсякъде ще бъде смел и решителен. И наистина, няма сила по-голяма от водата, тя всичко твори. Когато се превърнем в вода, ще бъдем в най-пластичното състояние, в което се намираме.

А сега всички хора казват: „Бъди твърд като мъж, бъди силен, як като желез!“ Е, хубаво става и желязо и камък, но нищо не излиза. Когато

човек започва да изсъхва, става твърд, изгубва пластичността си и казва: „Моят ум не може да побере това.“ Да, почнал си да изсъхваш. – „Моето сърце не може да обича!“ – Почнал си да изсъхваш. – „Аз не мога да направя това.“ – Почнал си да изсъхваш. Не, кажи: „Всичко мога да направя и горе отивам и долу отивам!“ Това значи да бъдеш герой.

Като ви говоря, че трябва да живеете според разумния живот, вие казвате: „Ако живеем по този начин, ще умрем от глад.“ Да, казвал съм и друг път, че по който начин и да живеете, колкото богати и да сте, всички от глад ще умрете. Дохожда ден, гърлото засъхва, не приема нищо. Очите гледат, гледат и те се затворят. Съвременните хора искат да ни убедят, че ако вървим по правия път, гладни ще умрем. Не, ако вървите по кривия път – гладни ще умрете. Ако живеете с тези криви разбирания, ще умрете от болести, бесилки, затвори.

Какви са техните разбирания, разбиранията на света. Да се въвежда ред и порядък с съдилища, с бесилки, с затвори, а то е цяла анархия. Това не е Божествен свят, това не е свят на хармония, това е свят на абсолютна анархия. В Господнята молитва се казва: „Да дойде Царството Твое, да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята.“

Вие мислите, че съвременният свят е много наред и искате нему да служите, искате от него да бъдете почитани, искате от него слава. Христос казва: „Не търсете слава от человеци, а от Бога.“. Ако търсите слава от хора чисти, който живеят с възвишени мисли и идеи, разбирам, но да търсите слаба от хора, който живеят за себе си, това не разбирам, защото те сами ще станат вода.

Христос казва: „По-блажен е този, който слуша и пази Словото.“ Разумният живот седи в това, човек да бъде всякога чист, всякога здрав. В древността един цар имал една дъщеря, която той намирал за много ексцентрична, своенравна, а в същност тя била много умна мома. Тя разбирала тъй добре окултните закони, че могла да видоизменя лицето си, да му туря седем шарки, т.е. да го облича в седем живи кожи. Като дошъл първият кандидат, царски син да иска ръката ѝ, тя му се представила в червена форма. Момъкът я погледнал, казал си: „Тази мома не е за мене.“ Царската дъщеря си казала: „И той не е за мене, не познава.“ Дошъл втори царски син да я иска. На него се представила в черна форма, като красива арабкиня, с големи устни. – „Не е този моят идеал, сбогом“, си казали те. Така се изредили шест души, на всички се представила в разни краски и никой от тях не я харесал. Най-после дохожда седмият, истинският ѝ

избраник, пред когото снела всичките си забрадки и му се представила в такава форма, в каквато се представя горе на небето.

Сега и вие търсите истината, но тя ви се представя понякога червена, понякога черна, понякога зелена, жълта, синя, в всевъзможни цвятове, но това не е истината още. Когато видите израза на царската дъщеря, т.е. на истината, в вас ще стане такъв преврат, че цел свят да се събере, няма да може да ви мръдне нито 1/100 000 000 мм от пътя ви, тъй силни ще бъдете. Светът за вас ще бъде измет, всичко ще ви се вижда играчка и ще разберете, че животът е друг.

Често правя наблюдения върху живота на мравките и върху други буболечки. Има едни черни буболечки, които, като срещнат по пътя си извержения от тревопасни животни, правят си чрез търкаляне топчици от тях и си играят с топчиците. Едната се изправя с предните си крака на тях, другата с задните, търкалят ги и т.н. Някой като мине покрай мене и ме гледа как наблюдавам тази игра на буболечките, мисли си: „Не струва човек да се занимава с такива работи.“ Казвам и хората много пъти се занимават с такива топки, мъже и жени си играят с тях. За невидимия свят тези топки са извержения и цел живот се занимаваме с такива нечистотии. Учим се, но защо? Да станем учени, богати, да добием положение в света, като владици, царе и т.н.

Смисълът в живота не е там. Смисълът в живота е да бъдем здрави, разумни, да намираме удоволствие в всичко, което преживеваме. Като ядем, като пеем, като свирим, да знаем защо вършим това. Всяко действие трябва да е разумно и да знаем защо става. Кажете ми какво казват лекарите за съня, за яденето, колко часа трябва да се спи, каква храна трябва да се яде и т.н. Всеки лекар различно се произнася и за яденето и за съня. Няма един опит направен от лекарите, който да е дал отлични резултати.

Като дойде до църквата, пак различни мнения. Православните казват: „Повярвай в Христа, ще бъдеш спасен, ти и домът ти.“ Евангелистите казват: „Повярвай в евангелската църква, ще бъдеш спасен“. Мохамеданите казват: „Повярвай в корана, ще бъдеш спасен.“ Питам, де е истината, по колко начина може да бъде спасен човек? Той може да бъде спасен само по един начин и то по пътя на любовта. Ние спасяваме хората чрез любовта. Тогава казвам на всинца ви: „Възлюбете Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила и ще бъдеш спасен, ти и домът ти и народът ти и цялото човечество.“ Това е

смисъла на живота. Възлюби Господа и прекарай тази Любов през цялото си същество! Тогава не само, че ще бъдеш спасен, но ще станеш наследник на Царството Божие.

Често се запитвате: „Дали съм спасен аз? „ Моята диагноза е лесна. Питам те: Любовта влиза ли в сърцето ти, в душата ти, в ума ти и в силата ти? Отговаряш: „Е, е, е…“ Казвам, ти си се научил да спрегаш от спомагателния глагол „съм“ само третото лице – „е“, това „е“ е връзка. Намери сега другите две думи; тури първата дума, после спомагателния глагол „е“, след това втората дума и образувай едно предложение. Всеки от вас може да се справи с тази диагноза. Запитвате: „Ще влеза ли в Царството Божие?“ Виж, ако Любовта е влязла в сърцето, в душата, в ума и в силата, ще влезеш в Царството Божие. Запитвате още: „Ще възкръсна ли?“ Виж имаш ли Любов в сърцето, в душата, в ума и в силата си. Ако имаш, ще възкръснеш, ако я нямаш каквото и да ти казват, лъжат те. Тъй седи великата истина от гледището на живота. Според това, каквато Любов и да носим, трябва да я носим от цялото си същество.

Нашата партия иде вече отгоре и ще ви обърнем на вода. Като дойдат комунистите, ще ви вземат къщите имотите, всичко, а ние като дойдем, ще превърнем света в вода, ще изчистим и попове и владици и комунисти, ще турим всичко под еднакъв знаменател. След това ще започнем да образуваме рибите, птиците, новите млякопитающи, като волове, кончета и най-после ще образуваме новия човек и ще го поставим пак в рая. Велика програма имаме ние! Тези шапки, бради, мустаци, кости, мускули, дробове – всичко ще стане на вода. Ние сме опасни хора. Най-страшните хора в света, това сме ние. Получили сме вече последната телеграма от слънцето. От там са насочили своята артилерия към земята и с това ще създадат в умовете на всички хора коренни промени. Няма да остане глава на земята, която да не узрее.

В Индия има слонове, известни с своята упоритост. Но индийците са намерили модус да ги укротяват лесно. Хванат слона обърнат го няколко пъти на гърба му и с това, в пет минути толкова много се укротява, че е неузнаваем. Така сега и Господ ще направи, ще хване всички хора – мъже, жени, свещеници, проповедници, учители, съдии, ще ги обърне няколко пъти на гърба им и ще ги претъркули в водата. Те ще кажат: „Господи, познахме Те.“ В водата няма частна собственост. Ще ми кажете: „Ние ще дочакаме това нещо, ще бъдем свидетели на тези времена.“ Не стойте да дочаквате това време! Гледайте да не направите грешката, която

жената на Толстоя направи. Толстой още преди 20 години предсказа какво ще стане с Русия и казваше на жена си: „Хайде да раздадем богатството си, да се уединим некъде и да заживеем тих, чист живот, да изпълняваме волята Божия.“ – „Раздай своето богатство, аз не искам да направя същото“, отговаряше жена му. Наистина, след 30 години се сбъдна предсказаното от Толстоя. Така и вие, не стойте в бездействие, а се гответе. Ще кажете: „Ние сме готови да изпълним волята Божия, когато дойде времето за това.“ Това не е готовност. Като ви говоря това, не разбирайте, че искам да напуснете света, но ви проповядвам учение, с което да разберете дълбокия смисъл на Божествения свят и да ви избавя от излишни страдания. Нашият живот тук на земята е частица от великия Божествен свят. Ето защо ние трябва да се приготвим за онзи велик свят, на който трябва да станем граждани.

Христос казва: „По-блажен е този, който слуша и пази Словото.“ Ако бихте имали опитности и преживевания от този свят, то ако някоя жена или мъж е болен, обезсърчен, като дойдат вашите ангели от невидимия свят и ви посетят, веднага ще усетите присъствието им и вашата болест, скръб или меланхолия ще изчезне. А сега мъжът се бои да не го напусне жена му, жената се плаши да не я напусне мъжът ѝ. Че кой ви е свързал, защо се плашите? За търговци съединение няма. Онова, което любовта е свързала, само то ще остане неразединено. Ако сте свързани по закона на Божията любов, никаква сила на този свят не е в състояние да разруши или да помръдне тази връзка. Нямате ли тази връзка само пух и прах ще остане от вас. Идете на гробищата, ще видите, че там всичко е на прах и пепел обърнато. Вие същото ли искате да изпитате?

Това е говорил Христос на онези, които Го разбирали и които търсили бъдещия живот. Той им препоръчвал да възприемат любовта вътре в Словото и То да бъде разумно, определено. Ако и вие възприемете това, само така ще можете правилно, коренно да разрешите веднъж за винаги какъв трябва да е вашият живот и какви трябва да бъдат отношенията ви към хората. Любовта може да се облече в хиляди форми, но всичките ни намерения трябва да бъдат искрени. Ако уловя една кокошка да я помилвам и нямам никакво друго намерение, освен да ѝ се порадвам, нека изразя така чувството си, че тя да се остави свободно на моята ласка и да не се бои. Но ако я уловя, помилвам, а в себе си имам намерението да ѝ туря нож, това е недостойно. Ако срещна една бедна, красива мома и ѝ услужа, помогна ѝ в нещо, а после си кажа: „Защо да не я използвам“, това

е нечестно, недостойно намерение и всякаква услуга пада. В любовта ни не трябва да има две форми, две разбирания, две желания. Всичките ни действия, мисли трябва да дишат чистота, искреност, в нищо да няма задна цел и да вършим само Волята Божия в този свят.

Вие ме слушате сега, но после ще си отидете и ще си карате по стария начин. Ще ви дам един правилен метод за работа – вземете съществителното име „любов" и го скланяйте в всички падежни форми. После вземете глагола „любя", спрегнете го в всички времена – настояще, минало и бъдеще, в всички числа – единствено и множествено. Правете тези упражнения всеки ден. Казвате: „Ние обичаме Господа!" Ако този Господ дойде на земята, първата ви работа е да му се оплачете, че хората не ви обичат, не ви разбират и т.н. Е, как мислите, ще бъде ли доволен Господ от това? Напротив, като дойде Господ, кажете му: „Господи, доволен съм, че ми даде различни условия в живота, за да мога да науча закона на любовта, доволен съм, че дойде, за да внесеш в мене любовта!"

Вие седите, всеки ден отваряте старите си тефтери и казвате: „Иван миналата година ми изяде 1000 лева, Драган, като беше на власт, ме обиди, еди кой си излъга" и т.н. Всеки ден стари сметки преглеждате и минавате за културни хора! Посетете коя и да е част от София или кой да е голям европейски град, ще видите, че всичко се е съсредоточило към едно: изиграване един друг. Това не са идейни хора, не са културни хора! Малко са хората, които мислят добро. Ученият мисли как да изнамери някой отровен газ, да се умъртвяват повече хора или как да преустроят оръдията, да стрелят на по-далечни разстояния и т.н. Всичко се измисля все за престъпления. Ние трябва да кажем: „Стига вече, братя, сити сме на тези изобретения!" Всички изобретения да се превърнат на добро.

Ще кажете: „Ние ли да поправим света?" Ами нали вие го развалихте. Вие трябва да поправите това, което сте развалили. Знаят ли българите, колко неща са развалили те в света? Как? Тези нещастия, които са имали и имат българите, са резултат на омразата, която хранят толкова години към гърците. Тази омраза е, която е развалила много работи. Българинът има характер и сила, а гъркът – ум и с тези си качества взаимно поддържали омразата и до днес. Четете историята, ще видите, че и днес се повтаря същото. Не е омразата, обаче, която може да разреши такива важни обществени въпроси. Някои хора казват: „Да бъдем националисти!" И в това не е разрешението на въпроса. Хората имат известни интереси, но правилно е тези интереси да бъдат еднакви за всички. Цялото общество е

един организъм, който има нужда от подкрепа на всички частни, външни сили. Същото е и за човешкия организъм. Ако човек усилва един орган или едно качество в ущърб на друго някое, с това се създава известна дисхармония. Следователно, невидимият свят не може да гледа спокойно на издигането на един народ над друг. И гърците сега ще изкупуват греховете си.

И тъй, старото, върху което сега живеете, ще се превърне в вода. Аз ви говоря в по-мека форма, но ако прочетете Петровото послание, той казва, че всичко ще мине през огън, всичко ще се стопи. Аз ви говоря за вода, а Петър – за огън. Онези от вас, у които е събудено висшето съзнание, които искат да живеят като разумни същества, нека заработят с любовта, нека скланят съществителното „любов“ и спрягат глагола „любя“. Като се упражнявате така, проследете хората около вас, дали стават по-добри или по-лоши. Но в този закон има известни изключения, които се състоят в следното: като започнете да работите с тези думи, ще забележите в първо време едно подобрение, после едно влошаване, след това по-голямо подобрение, което ще се смени с още по-голямо влошаване, пак подобрение, но още по-голямо, пак още по-голямо влошаване и след ред кризи, ще се дойде до едно здравословно състояние.

Онези от вас, които са тръгнали в този път, казват: „Едно време бяхме спокойни, а сега сме много неспокойни.“ То е защото любовта е реформирала сърцата ви, станали сте по-чувствителни и у вас работи вече разумното Слово. Не се плашете, че некога ще дойде и у вас сиромашията. Казвам, няма сиромашия, но Бог те е поставил в това положение временно, докато разбереш своите приятели. Когато си най-богат, тогава ще намериш онзи свой неприятел, който иска да те убие. И тъй, които от вас са богати, нека се справят с неприятелите си, а които са сиромаси – с приятелите си. В това се крие разрешаването на съвременните обществени проблеми. Сега всички хора в Европа се справят с своите неприятели. Това е първата фаза. В църквите, в всички религиозни общества навсякъде хората се борят, защото имат неприятели. Един народ с друг се бие, защото са богати и като тъй виждат своите врагове. До кога ще се борят? – Докато станат сиромаси. Като станат сиромаси, ще кажат: „Братя, стига сме се борили, може по друг начин да живеем!“ Може, може да се живее по друг начин, но трябва вяра .

Сегашните културни хора и едните и другите отиват в крайности в живота. Онези, които вярваха в Бога, но не изпълниха волята Му, нищо не

можаха да направят и онези, които не вярваха в Бога, а вършиха Неговата воля и те не можаха да направят нещо, защото и онези, които вярваха в Бога, вършиха своята воля и онези, които не вярваха в Бога, пак вършиха своята воля. Аз наричам и едните и другите верующи, но верующи в кого? – Верующи в себе си. По-големи безверници от религиозните хора в този свят няма. По-големи безверници от поповете, свещениците, проповедниците, брамините – няма. По-големи безверници от майките и бащите в този свят няма.

И днес всички болести, от които страда цялото човечество, са израз на тази покварена мисъл, която е заела, обхванала целия свят. Вие вярвате в Бога, но тази вяра не ви определя де е този Господ сега. Някои казват, че е горе на небето, други – че е у вас вътре. Че е горе, на небето, това зная, че е вътре у вас и това зная, но Той там спи, чака да Му отворите, вие сте Го заключили. Господ хлопа, а вие казвате: „Господи, чакай да се понатъкмя малко, да се облека." Жената казва: „Господи, снощи имах неприятности с мъжа си, почакай малко!" Мъжът казва: „Господи, снощи имах неприятности с жена си, почакай малко!" Търговецът казва: „Господи, почакай малко да си прегледам старите тефтери!" Господ казва: „Няма чакане вече, срутете всичко отвън, жени, мъже, търговци, свещеници, всички да станат на вода!" Само така ще се оправи света.

Моето желание е всички да станете на вода, да бъдете чисти, кристални като нея, та като ви пие някой, да каже: „Ето в какво се състои живота!" Тази вода да минава през всички души, да ги мие, да ги повдига. А днес се срещат хората и едни от други се плашат, мъже се плашат от жени и обратно, търговец се плаши от търговец и т.н. Казват за некого: „Не му вярвайте, той е крадец, лъжец". Кажете си по-добре тъй: „Да, приятелю и ти и аз лъжем и крадем, но хайде и двамата да се поправим!" Казвате: „Ние сме по-благородни от него". Че ако ти си по-благороден, в какво се състои твоето благородство? Ако Господ би ви изправил в някой киняматограф да наблюдавате лентата на вашите минали животи, знаете ли какво бихте видели? Ще видите най-ужасните картини, каквито досега никога не сте видели. Това е човешкия живот. Той е смрад и редица от престъпления.

Като ви говоря, някои си казват: „Ние сме много добри, все ще уредим некак тази работа." Не, некак тази работа не се урежда, а трябва веднъж за винаги да турите закона на любовта в сърцата, в душите, в умовете и в духа си, всичко да се изпълни от нея. Иде огънят! Който няма в себе си

тази любов, нищо няма да остане от него. От европейските държави няма да остане нищо. Няма да мине много време и ще проверите всичко това, което ви казвам. Само любовта ще ви спаси. Думите на пророка ще се чуят. От плановете на европейската политика няма да остане нищо, нека знаят това европейските дипломати. От всички сегашни религии, църкви, нищо няма да остане. Камък на камък няма да остане. Любовта ще съсипе всичко и после ние наново ще градим. Сега стоят съвременните хора и казват: „Чакай.да се молим за оръжието, за добрия изход на войната, за подобрение на материалното ни положение и т.н.“ Не може вече това, такава молитва не се приема. Онзи, който се нарича българин, трябва да има нещо Божествено в себе си. Няма ли Божествено в себе си, той е както го наричат гърците – дебела глава. И тъй, онзи, който няма Любов в сърцето, душата, ума и духа си, той не е човек, той е калън-кефалия, човек на който главата не увира лесно.

Слушайте приятели, аз друг път няма да ви говоря така. Ако ме послушате в това, което ви говоря, печелите, работата върви добре, ако не ме послушате, утре на вода ще станете. Ще кажете: „Ние сме млади още!“ Да, но трябва всички вие, бащи, майки, да станете млади, чисти, красиви, като ангели, та като срещате хората да не ги убивате. Вие срещнете някой ваш неприятел, застреляте го с някой шрапнел в гърдите, ударите го с тупуз в главата и той ви казва след всичко това: „Хайде, аз съм с вас“. И ние сега действуваме с тупуз. Няма да пощадим никого от вас. Да видите как ще гласувате с нас! Тупуз ще има сега за всички мъже и жени, братя и сестри, за всички народи, тъй е решил невидимият свят.

Сушата, която имате сега, е начало, предсказание на това нещо. Нека хората видят, че невидимият свят определя живота и събитията в видимия свят. От невидимия свят казват: „Дъждът е много за хората на земята, по-малко да им се дава.“ Аз предвиждам, че след 2 години хората ще имат по 100 гр. хляб даждие, а след 5 години – само по 10 грама. Не ви плаша с това, но ви казвам какво ще донесе закона, който работи сега в света. Между хората трябва да заработи законът на любовта, за да може всички заедно, общо да възприемат благото, което иде. Всичката земя, жито, ябълки и други плодове, това е Божие, а трудът е наш, затова той трябва да се разпредели така, че да бъде пак общ за всички. Този въпрос ще се разреши чрез закона на любовта. И тъй, трябва да разберете разумното слово. Искам всички да се заемете за работа. Ще кажете: „Ние сме малко на особено мнение.“ Оставете особеното мнение, направете опит.

Като се върнете в къщи, сърцата ви ще затупат, ще си кажете: „Този човек говори много лоши работи, нямам мир на сърцето си, защо отидохме да го слушаме?“ Аз не искам да ви плаша, да ви качвам на бесилки, нито пък съм палячо да ви забавлявам, но ви казвам да се върнете от пътя, по който вървите, защото ще ви изведе на лош край. Бог и природата няма да изменят законите си заради вас, а вие трябва да се справите с тези закони. Ако работите разумно, ще дойде и разумният живот у вас, за да живеете добре. Който идва от сега нататък при мене, нека прочете надписа, който ще поставя над вратата си и тогава да влезе. Надписът ще бъде такъв: Този, който идва при мене с две лица, не го приемам. Второ: запитай се, живее ли любовта в сърцето, душата, ума и духа ти? Ако не е проникнала любовта в тебе, не те приемам. Искаш да те лекувам, проникнала ли е любовта в тебе? – „Е, е, е…“ – Не, не казвай „е… е“, а кажи: „Бог е любов, любовта е проникнала в моето сърце, душа, ум и дух“. Ако е така, както казваш, ела, ще те излекувам. Гладен си, ще те нахраня пак по същия закон. От къде ще дойде яденето?

Между вас има много страхливци, но аз съм приготвил топуза си и за мъже и за жени, ще святкам с него, дето завърна, очите ви ще святнат на четири. Не сте ме виждали как дигам топуз, като Крали Марко. Като ви ударя един път с топуза, ще кажете: „Любовта живее в сърцето, в душата, в ума и в духа ми, познах Те Господи.“ Жената, за да изрази любовта си, казва: „Дай милички, да те целуна.“ Целувката не е израз на любов. На вода ще станеш ти и мъжът ти. Новото учение казва: „Нека разберат българите, че пътят на спасението е само чрез абсолютната чистота в живота им.“ Ако разберат учението, добре, ако не го разберат, пак добре. Вие, който ме слушате, ме разберете, направете опит върху това, което ви говоря. Това иска живия Христос, Когото аз виждам. Аз виждам Христос на бел кон, с много свита, всички въоръжени с големи топузи. Когото ударят с топузите, ще поумнее. Ще кажете: „Ами Господ нали е любов, защо удря с топузи?“ Ами че топузът не е ли Любов?

Аз не си правя илюзии и съм уверен, че от вас ще излезе нещо. Всеки от вас е работил, ако не сега, то в миналото си, но помнете надписа ми. При мене да не влиза човек с две лица и не приемам този, у когото няма любов. Ако дойде при мене човек с две лица, ще му светна с боздугана, с топуза си и втори път няма да влезе. Приложете и вие за себе си същия закон. На вратата си турете същия надпис, че не приемате хора с две лица и хора, у които няма любов. Дойдат ли такива при вас, светнете им с

боздугана си. Святкайте по всички правила на любовта.

Двама кърджалии отишли да продават тютюн. Единият казва на другаря си: „Хайде да се отбием, да си наберем грозде, аз зная български, ще разбера, като дойде някой да ни види и улови. Като чуеш, че някой каже: „удари го“, бягай!“ Започнали да си берат грозде и по едно време пъдарят ги съгледал, взел един голям прът и си казал: „Чакай да им светна аз на тези крадци!“ – „Ех, тази дума – святни му, не зная аз, а само – удари го“, си казал болезнено кърджалията.

В любовта има и „светни му“. Вие знаете само „удари го“, но има и „светни“. Като дойде в любовта тази фаза „светни му“, ще дойде и отварянето на очите. Ако влезем в Божествения свят и вършим каквото си искаме, ще дойде пъдарят и ще каже: „Светни на този!“ – „А, тук имало и святкане!“ Да, ще светнат на тогоз, ще светнат на оногоз, докато целият свят се обърне на чиста вода и се оправи.

Христос казва: „По-блажен е този, който пази и слуша Словото.“

И аз бих желал да спазвате Словото и да бъдете полезни на братята си. Бъдете смели и решителни и говорете само истината. Ако говорите за любовта и тя изпълва само сърцето ви, говорете за любовта на сърцето. Ако любовта изпълва само душата ви, говорете за любовта на душата. Ако любовта изпълва ума и духа ви, говорете за тази любов. Изобщо, говорете само за тези неща, които сте изпитали, а не говорете за неща, които не сте изпитали и преживяли.

Това е действителното Слово, това е Великият Дух, това е Живият Христос, Който изисква от всички ви Любов, като носителка на Вечния живот.

Беседа, държана на 10 април 1921 година

ОГНЕНАТА ПЕЩ

„А тези трима мъже Седрах, Мисах и Авденаго, паднаха вързани всред горещата огнена пещ.“ (Данаила, гл. 3, ст. 23)

Когато в съвременното общество се даде някое дине, банкет, всички гости се интересуват от динето и на трапезата най-важно е менюто. Всички разговори се съсредоточават все около това дине. Може да се говори за политика, за обществен строй, за финансии, за това-онова, но прикритата цел е менюто, как ще бъде сготвено, какъв ефект ще произведе върху благоутробието на присъствуващите. Само че тези менюта са от различно качество. Някой път има хубави динета, всичко е хубаво сготвено, има какво да се яде, а някой път се случва зле сготвено.

В прочетената глава срещаме повидимому един исторически разказ, предаден в преносна, а не в буквална смисъл. Трима мъже имали убеждения повече от религиозен, а не духовен характер, затова убежденията им не се схождали с убежденията, вярванията, с тогавашния строй, с тогавашните нареждания. Вследствие на това тези мъже били хвърлени в огнената пещ за наказание. Ще кажете, че това е станало в онези варварски времена. Не, и днес става, светът не се изменил много. Ако днес някой наруши основния закон на държавата, може да се намери в участъка, в някое подземие долу, може да се намери в тази гореща огнена пещ. Така постъпват не само с този, който се е отклонил от другите в политическо отношение, но ако някой от вас е верующ и убежденията му не се съвпадат с убежденията на неговите събратя в обществото и той ще се намери хвърлен в тази пещ. Всеки може да ви хвърли в пещьта. Мъж може да хвърли жената и децата си, жената може да хвърли мъжа си в пещьта, всички се пържат.

Аз взимам това хвърляне в много широка смисъл. Ако имате убеждения, може да излезете от пещта, ако нямате – ще останете. Някоя красива мома може да бъде хвърлена от момък или някой момък може да бъде хвърлен от някоя мома. Навсякъде виждам хвърлени хора. Това е закон на изпитания или както го наричаме ние „еволюция“, минаване от една фаза в друга.

Задавам един философски въпрос: не можеше ли съвременният строй или всички строеве на миналите и бъдещите векове да се устроят по друг

начин? Може и не може. Колкото е вярно едното, толкова и другото. Всичко това на половина зависи от нас, наполовина зависи от причини извън нас. С други думи: всичко в природата не се обуславя от самата нея и всичко в природата не се обуславя само от нас, т.е. ние не сме единствения фактор при разрешаването на този обширен въпрос.

Ще задам друг философски въпрос: защо природата трябваше да ни постави на два крака, толкова непрактични са тези два крака? Казват, че човекът тъй бил много добре устроен. Не, сегашното устройство на човека не е толкова добро. При всяко изгубване на равновесие, виждаш тази машина ту изгубила някое колело, ту някоя спица. Виждаш човек върви, изперчил се, замахал ръце, казвам си: чакай, колата ти не е още завършена, не е устроена, тъй добре.

Всички съвременни хора живеят в един хипнотически сън. Имат вярвания, но не знаят какви са тези вярвания; за бъдещ живот говорят, там не са били; за Бога говорят, но никога не са Го виждали; за Любов говорят, но тя отсъствува; за ядене говорят, но никога не са го вкусили. Това са хора, които живеят като в приказките на „1001 нощ“. Често хората казват: „Аз съм нещастен!“ Ще бъде смешно да не си нещастен, ако след като заспиш, сънуваш царски палати, слуги, слугини, а като се събудиш, виждаш, че няма нищо. Разбира се, спал си. Така са всички хора. Всеки, който се пробуди от този сън, това е пробуждане на съзнанието, т.е. пробуждане в живота на еволюцията и всеки, който се пробуди, става нещастен. Жена, като се пробуди, става нещастна; мъж, като се пробуди, става нещастен; деца, като се пробудят, стават нещастни; всички хора, като се пробудят, стават нещастни, виждат, че работите не са тъй, както са мислили. Какво да се прави, как да се постъпи? Освободете се временно от вашия личен живот и разсъждавайте с мене заедно. Сега в вашия ум стои мисълта, че имате да плащате 100 полици, имате да плащате 100 000 лева. Това не са живи левове, т.е. живи лъвове, това са умрели. Да са живи лъвове, разбирам, но да се боите от умрели лъвове! Гащите ви треперят. Казвам, това са лъвове на книга.

Следователно, тази пещ, за която се говори в стиха, е сегашната пещ, в която се намират хората. Самият живот е една пещ, т.е. индивидът се намира в една горяща пещ. Някой път тази пещ е силно нажежена, както кога се пече хляб, а някой път – слабо, като в някоя пещ и тъй ви е приятно. Това е пещ. Има други същества, които, като ги внесете при тази топлина, в която вие живеете, ще умрат веднага. Има същества пък, които

живеят при по-температура от тази, при която вие живеете и ако влезете при тях, ще умрете. Сега, за да ме разберете, освободете се от вашите 100 000 лева на книга. Представете си, че сте деца, че нямате да плащате никому, че сте свободни птички.

Ще кажете: „Ти искаш да ни заблудиш.“ Не, искам да ви освободя от вашите заблуждения. Ще кажете: „Аз съм женен.“ Да, женен на сън. Утре, като умреш, ще бъдеш ли женен? Утре, като умреш, ще имаш ли да плащаш тези пари, тези полици? Питам, един ден, като измрат всички хора, кой на кого ще има да дава? Какъв е този морал? Де е моралът? На кого има да даваме? Кой е кредиторът? Ще кажете: „Тъй е писано в закона, тъй е писал Господ“. Казвам, де е подписът на Господа, че тъй трябва да бъде? Не трябва да фалшифицираме с Името Божие, да казваме, че тъй Господ е казал. Истината е, че никога не е казал Господ тъй.

Съвременните хора най-малко говорят истината. Щом имаш да взимаш, ти говориш истината, но щом имаш да даваш, не ти отърва да говориш истината. Има два вида хора в света, които говорят истината: едни говорят истината за свой интерес, да докажат, че имат да взимат, а другите – пак в свой интерес, да докажат, че нямат да дават. И едните и другите говорят самата истина. Но ако кажете, че истината е абсолютна, то истина, която е абсолютна, няма нищо общо с взимане-даване. Истината, това е едно състояние на човешката душа, която се намира в абсолютен покой, която се намира в хармония с източника на живота. Истината само определя отношенията на човека към Вечното. Когато снемем истината от нейната висота до обществения живот и говорим, че това е истина, онова е истина, тази истина е наша. Аз казвам: Тази истина изстина. Знаете какво значи това. Изстудил се някой. Нашата истина е изстинала. Който има такава истина, той се изстудява и го хваща треска. Някой казва: „Не струва да се говори истината.“ Казвам: да, не струва да се изстива. Нашата истина не е истина, изменяш ударението ѝ.

В тези трима младежи се забелязва характер. Защо авторът на тази драма взима трима души, а не един? Е, това е тайна на писателя. Някой автор напише някоя драма, в която героят трябва да умре, а героинята да живее и еди-кой си да бъде хвърлен в затвора, а друг някой освободен. Всичко на сцената става точно тъй, както иска авторът. Сега първият баща на човечеството тъй е написал драмата, както днес се играе. Неговите деца играят драмата на баща си. Ако ме запитате, защо става всичко така? Казвам, баща ви тъй написа и не можем да изменим написаното от Него.

Някой ще каже: „Господ написа това.“ Господ не е написал тази драма. Той с такива глупости не се занимава, за Него има по-умни работи. Кой ваш баща написа тази драма? Да не мислите, че вашият баща беше много благороден? Ще ви докажа, че и майка ви не беше много честна! Господ, като имаше голямо доверие към тях, тури ги в рая, но майка ви съблазни законите, затова Господ ги изпъди из рая. Баща ви, като излезе от рая, написа тази драма и каза: „Нека знае бъдещото поколение, какъв съм   бил аз, каква е била майка им, да знаят, че сме били герои, че сме могли да се противопоставяме на Бога!“

В целия живот на тези трима младежи са взимали участие техният ум, сърце и воля; техният дух, душа и тяло. Като дойдем до първия превод, че човек има ум, сърце и воля, всички го приемат; като дойдем до втория превод, че човек има дух, душа и тяло, приемат само тялото, а другите два елемента ги отхвърлят. Единственият култ на човечеството, върху който се спират, е тялото, а духът и душата остават на небето. Казват: „На нашата земя дух и душа няма!“ Прави са хората, като казват, че няма дух и душа. Сега вие ще дойдете пак до личния живот, ще питате: „Как, нима нямаме дух и душа?“ Аз не се занимавам с лични въпроси. Вижте какво е написал баща ви в книгата, как трябва да се представлява. Виждали ли сте вашия дух, виждали ли сте вашата душа? Не може да говорим за неща, които не сме виждали. Думата „веди“ значи, че трябва да говорим за неща, които сме видели. Понятията в ума ви не трябва да бъдат разбъркани, а да представляват една стройна, велика, необорима истина.

Според мене, всеки човек, който търси щастието извън себе си е Дон Кихот. И тъй, ние съвременните хора мязаме на Дон Кихота. Някой път мъжът е Дон Кихот, а жената Санчо Панчо, а некога жената е Дон Кихот, мъжът – Санчо Панчо. Няма да се обиждате от това, защото аз не ви считам за личности, а ви взимам като идейни хора. Аз разглеждам живота на сцената, а не тъй, както е реалният живот. Аз разглеждам драмата на вашия баща, затова няма да се обиждате, да мислите, че животът на сцената е ваш живот. Не, да се разберем. Трябва правилно мислене, правилно разбиране на живота. Всички трябва да се стремите към това правилно разбиране. Сега не искам да критикуваме безпощадно нещата, а казвам, че някои неща могат да бъдат некога истинни, а некога неистинни.

Ще ви приведа един разказ. В древността, в едно царство се явил един красив момък, толкова красив – единствен по своята красота в цялата

държава. Всички заговорили за него, поети и поетки започнали да пишат за него, придворни, държавници взели да го заобикалят. Това се продължило 10 години, обаче, по едно време започнали да говорят, че животът му не бил тъй чист, имало тайнствени работи в живота му. Кои започнали да говорят за него? – Жените. Мъжете се държали настрана, а жените говорили, че неговата честност е съмнителна, че еди-коя си, еди-коя си била онещастливена от него. Дали го под съд, 40 моми се явили, които пострадали от него. Царят решил да го обезглавят. Преди да изпълнят присъдата, той казал: „Не бързайте да ми отсечете главата, преди да ме съблечете гол." Какво се оказва? – Този момък бил жена. Питам тогава: как ще опозори тези моми, как ще им направи зло? Следователно обвинението пада само по себе си. Сега в вашата драма всички сте завели дело, че сте опорочени. Доста е да го съблечете гол, за да видите, че никакво зло не ви е направил.

В тези трима момци се забелязва характер да издържат един изпит. Изпитът може да бъде някой път от политически характер, някой път от обществен, някой път от религиозен, някой път от научен, а некога и от семеен характер, но каквото и да се случи, изпитът трябва да се издържи. Тези момци казват на царя: „Ние не можем да се поклоним, на твоите богове, на твоя образ, ваша воля е, може да ни изгорите, за нас е безразлично, ние ще останем твърди на убежденията си." Как мислите, мъже или жени бяха тези трима момци? Те минават за мъже, нали?

Аз не искам да се впущам по-дълбоко да развивам тази драма, може да ви докажа фактически, че всички злоупотребления, всички грехове, за които сега говорят хората, са една велика илюзия в техните умове. Законът е такъв: никое същество отвън вас, било то човек или какво и да е друго, не е в състояние да ви опорочи. Единственият, който може да ви опорочи, това сте вие самият. Когато вие сами се опорочите, тогава и всеки друг отвънка може да ви опорочи. Някой казва: „Съблазниха ме", Не, ти сам се съблазни.

В характера на трите момци е за забелязване безстрашието, което проявяват. Кога човешкият характер може да покаже безстрашие? – Само тогава, когато човешката душа и човешкото сърце е изпълнено с любов. Но с каква любов? – Не от картошки, разбира се. Само онзи, който е видел лицето на Бога, само онзи, който е видел виделината, която излиза от Неговото лице, само той разбира тази велика истина. Никой друг! Докато не опитате тази велика истина, не говорете за нея! Търсете я, хлопайте,

искайте я! Не играйте роля като онези на сцената, да мислите, че сте царе, че сте намерили великата истина. Не сте я намерили. Който намери тази велика истина, ще бъде като тези момци, който хвърлили връзките си в пещьта, веднага ги развързали и тръгнали. Следователно, ако сте намерили тази велика истина и вашите връзки ще паднат в огъня, но ако не паднат, не сте я намерили. Ако вашият дух остане здрав, неопърлен в огъня, вие сте намерили истината.

Или и вие ще ми разправяте, като онзи малджия в Провадийско. Един летен ден, взех дрехата си на ръка и се разхождам покрай нивите. Вижда ме един човек от нивата и ми казва: „Чакай, господине, къде отиваш? „ – „Отивам да разглеждам природата." – „Не, виждаш ми се да си малджия и аз съм един от тях." Започна да ми разправя: „Аз съм на път да открия едно голямо богатство. Деветте знака намерих, остава да намеря още един, последния, може ли да ми помогнеш? Този последен знак най-мъчно се намира." Казвам: „Действително, приятелю, ти търсиш своето богатство, но аз моето отдавна съм го намерил, тъй че, ако искаш, може да дойдеш при мене." – „Намери ли го?" – „Да." – „Е, тогава ти не си като мене диване." Да ви разтълкувам какво значи думата „диване". Диване, диван значи човек, който стои прав, нагоре и мисли много работи. Той казва: „Има още много работи да мисля, докато намеря този последен знак. „

Последният знак е потребен за вашата еволюция, потребен е за вашата душа и за вашия ум. Само така вие ще може да разрешите този велик обществен въпрос, който се задава сега лично на всички пробудени души: да си легнете наново или да започнете новия живот. Кой живот е по-приятен, животът на съня или да се пробудите; животът на пиянството или трезвият живот? Сега пияниците постоянно дигат пълни чаши: „Хайде за здравето на България! Нашите побеждават. Хайде наздравица! Дай ми още едно кило!" После се върнат, казват: „Ами, как стана тази работа?" Ами че хора, който пият, тъй става, всякога загубват. В едно общество, в един народ, само онези хора, който работят на нивата, само хората, който горят в нагорещената пещ, са хора на действителното, на реалното; те са хората, който повдигат човечеството. Когато имате пришки на ума, на сърцето и на волята си, това са знакове, че сте работили. А при сегашния строй трябвало телата ни отвън да бъдат чисти, бели, да нямало никакви пришки, ръцете ни също да бъдели здрави, без пришки, както са били едно време у римските патриции, постоянно ги намазвали, да не се пукат. И сега е така, пръстите украсяват с пръстени,

лицата покриват с воали, да не почерняваме, да сме красиви. Не отказвам тази красота, но тя трябва да е вътрешна, красота на човешкия характер, на душата, да може да издържи един такъв изпит.

Ангелите отгоре са зрители, дали ще имате доблестта да издържите този огън или ще се съблечете. Тази пещ е създадена нарочно, за да ви изпитва. Питам ви: Ако в държавата ви дойде един цар и издаде такъв закон: всички жени да напуснат мъжете си и да се оженят за други, а всяка жена, която не напусне мъжа си, в пещ ще гори – колко от вас жените, ще останат с мъжете си? Ще кажете: „Та ние таман това търсим, я!" Ако друг цар дойдеше и издадеше друга заповед: всички мъже да напуснат жените си и онези, който не ги напуснат – в огъня! Колко мъже ще останат с жените си? Мъжете ще кажат: „Че ние това търсихме, я!" Тогава жените ще направят едно царско дине, ще кажат: „Господ да поживи този цар, че ни избави от мъжете ни!" И мъжете ще дадат едно царско дине и ще кажат: „Господ да поживи този цар, че ни избави от жените!" Но с такъв закон животът не се урежда. Животът има дълбок вътрешен смисъл. Въпрос е къде ще бъдете вие след 100 години и какво ще бъде вашето положение. Важно е след 100 години дали ще бъдете некакъв лист или некакъв цвят на това дърво или ще бъдете долу да ви тъпчат.

Сега религиозните хора, които проповядват учението, турят половината хора в пъкъла, а другата половина – в рая. И наистина, животът е така: половината от хората са в ада, а половината – в рая. Онези, които ядат и пият са в рая, а онези, които гладуват са в пъкъла. Това de factum е тъй, но такъв ад Господ не е създал. В света съществува един ад, който хората сами са създали. Той е адът, в който живеят души, които не са издържали изпита си. Адът, това са нашите лоши потаени мисли, които търсят условия да се проявят. (*Последното изречение е попълнено допълнително от стенографката.*)

Тези трима младежи заемаха едно високо обществено положение, но за своите убеждения трябваше да бъдат подложени на изпит. Царят им каза: „Ако не се поклоните на този златен образ, ще ви лиша от положението, което заемате и ще ви поставя в една нагорещена пещ, от която никой не може да ви избави."

Сега и ние сме в този период на Седраха, Мисаха и Авденаго. Този период се повтаря и сега. Всички хора се хвърлят в тази пещ. Ако ти не се поклониш на известни мнения, системи, вярвания, ще отидеш в огнената пещ. Днес няма свобода. Свободата е привидно нещо. Всички хора днес се

малтретират и то как! По един законен начин. Хората турят законността като претекст на справедливост, но тази законност е законност само на изнасилване. На кого? – На благородните хора в света.

Да се повърнем да разгледаме живота лично, индивидуално, вътрешно. Ние сме de factum на земята. Ако днешният ти живот ти създаде страдания за хиляди животи, питам те – има ли резон да живееш? Ако пък сегашното ти отричане ти създаде щастие за хиляда години, не струва ли да се самоотречеш? В какво и в кого седи щастието на човека? – То седи в самия него. Това хубаво настроение, което имаш в своята душа, в него е истинското ти щастие. Реално е това, което ние имаме за един даден момент в нашето съзнание. Там е истинското щастие. Този момент може да се прекъсне може да съществува и хиляди години; като се прекъсне, може и пак да се яви. Щастието всякога може да го имаме. Когато човек иска да реши един въпрос, трябва да си каже: „Чакай да видя, какво е писано вътре в моята душа, да видя аз, какво мисля върху този въпрос.“ За да го реши, той трябва да се откаже от всяка своя слабост, от всяка обида и да мисли, като че ли за пръв път дохожда на земята, че никой нищо не му е дал, че никой нищо не му е направил, нито добро, нито зло. Само по такъв начин може да разрешим обществения въпрос.

А сега, срещнем некого, ухили ни се или ни се начумери. Питам, защо се ухилва, защо се начумерва? Минават двама младежи, срещат една позната госпожица, поздравляват я, тя им се ухилва, заминават си. Срещам други двама младежи, минава покрай тях позната госпожица, не я поздравляват. Тя се начумерва. Аз прочитам цялата история. Казвам, и двете госпожици сега спят, сънуват, едната е доволна, другата – недоволна. Едната, като се начумерва, показва презрението си към тях, защото не я поздравили. Предавам нейните думи, казва: „Диванета, ахмаци, нищо нямат в пипката си, пък ми се наежили!“ Това е вътрешен разговор при възмущенията ѝ. А другата госпожица, която е ухилва, казва: „Това са отлични, благородни момци, те имат образование, от високо произхождение са, като тях в София няма други.“ Аз казвам, според моите схващания, момците, които поздравляват и тези, които не поздравляват, са под един и същ знаменател. А двете моми са много благородни, защото едната има доблестта да изкаже своето възмущение, а другата – своята радост. Но заблуждението е там, че тези моми очакват двамата момци да ги направят щастливи. Не очаквайте своето щастие от никъде! Онзи, който се събудил, трябва да очаква щастието си от себе си. Здрав ли си,

имаш ли красив ум, здрава воля, чисто сърце, ти си щастлив! Докато твоят ум, твоето сърце и твоята воля е в рамките си, ти си щастлив, но излязат ли умът, сърцето и волята ти от рамките си, всички ще те подтикват, ще бъдеш нещастен. Защо? Кой кого подтиква? Бедния човек всички го подтикват, а на богатия – шапка свалят. Защо? На бедния казват: „И ти си като мене, а от богатия има какво да се вземе.“

Сега от вас се иска смелост, като тази на тримата момци, да влезете в огнената пещ. Смелост в какво? – Смелост в ума и мислите, смелост в сърцето и чувствата, смелост в волята и действията, но не и смелост в престъпления. Прави мисли, прави чувствувания и прави действия се изискват от вас. Вие, които ме слушате, направете един малък опит, за да познаете до колко сте просвятени. Постарайте се да отстраните дисхармонията, която съществува в ума ви. Намалете 50% дисхармонията, която съществува в домовете ви, намалете 50% от онези препятствия, които имате в обществото. Постарайте се да сторите това, упражнете волята си, без да разказвате това некому. Ето едно условие, при което може да намерите истината. Истината е обоснована на чисто математически принципи.

Ще ви прочета няколко числа, които имат математически съотношения: 35, 57.9, 36.5, 29.5, 37, 32.5, 13, 19.4, 16, 15.4, 14.5, 80. Това са живи числа, това е човекът. Други числа: 163, 47, 71, 36, 17, 16, 10, 9, 6, 9, 8. Е, какво разбрахте? Тъй, както ви прочетох тези числа, това се нарича „джунгур-лунгур-пух“. Сега да изясня тези числа. Числото 35 показва, че този човек е обиколил 35 пъти слънцето. Ще кажете: „Обиколил слънцето, може ли да вярваме в това?“ Че аз мога да ви докажа. Ами земята като обиколи един път около слънцето и вие обикаляте заедно с нея. Значи, човек е обиколил 35 пъти около слънцето. Човек, като обиколи 35 пъти около слънцето, неговата глава обикаля 57 пъти около своя център. Намерете съотношението в скоростта между тези две числа, на 35:57, кое се движи по-бързо. Аз бих превел всички тези числа по това съотношение и всеки един орган, който имаме на главата си, ще показва известно движение. По формата на ушите, на веждите може да се изчисли математически от колко милиони години са започнали да се създават, докато се образува цялото тяло. Следователно, може да се изчисли, каква е енергията, която се употребява вътре в това движение и т.н. Това с отвлечени истини. Един ден, когато дойдете до положение да ги разбирате, само тогава ще дойдете и до онова вътрешно разбиране, как да

устроите живота си. А сега какво става? – Жената очаква на мъжа си, той да работи, та един ден да ѝ остави малка пенсия. Ами, ако тази държава утре фалира, ами ако мъжът ѝ не може да ѝ осигури една пенсия? Всичко това може да се видоизмени, в този свят нищо не е абсолютно. Тогава на какво може да бъде обоснован нашия живот? В света има един Божествен закон, който може да регулира отношенията на нещата. Този закон е толкова велик, че в него няма никакво изключение. Животът на всички народи, на всички племена се движи по един определен математически закон. Сега виждам, че всички народи един ден ще стигнат към целта, която този закон е определил. И вие, с всичките ваши недоразумения ще пристигнете до тази цел. Когато дойдете до тази цел, всички ще бъдете събудени и няма да имате сегашните си тела. Няма да ходите по този начин, като сега, с два крака, нито като животните с четири крака, нито като птиците ще хвъркате. Като хора няма да се движите, като животни няма да ходите и като птици няма да хвъркате. Какво ще бъдете тогава? Кажете ми, как се движи светлината, с два, с четири крака или с криле? А от светлината излизат всички живи същества, които пропътуват цялото пространство. Всеки лъч от светлината е едно живо същество, което се протака от слънцето до крайния предел, дето ще стигне. Като стигне до крайния предел, започва да се свива и после излиза втори лъч. Ние виждаме, че лъчите са живи същества.

Ще кажете: „Как, може ли да бъде това?“ Да, но вие виждате ли какво нещо е животът? Единственото нещо, върху което няма спор, то е живота. философите спорят върху всички въпроси, но дойде ли до живота, почти всички го схващат еднакво. Животът подразбира всички онези благоприятни условия, които може да се дадат за израз на нашия ум, на нашето сърце и на нашата воля. Следователно, в нас трябва да се създаде една жива вяра по отношение на самата реалност, да не мислим, че реалното е нещо отвлечено. Бог е най-голямата реалност. Той е невидим, защото ние сме Го направили невидим. Защо? – Защото ние се движим по противоположна посока. Затова съвременните философи казват: „Бога никой никога не Го е видел.“ И прави са, защото човек не може да види Бога без светлина. Той е същинската светлина, няма какво да виждаме. Видяното не може да се види. Самата светлина не може да се види. Това, което разкрива светлината, не може да се види. Самата мярка, с която мерите реалността, не може да се мери. Единицата, с която искате да мерите всички единици, не се мери. Бог е Невидим. Значи, Той е

единица, с която измервате всички други неща. Речете ли да Го измервате, ще изгубите всички други съотношения. Вашата идея, че Бог е Невидим, потвърждавате с мисълта: „Ние сме грешни, затова не можем да Го видим.“ Не затова не можете да Го видите, но Бог е реален сам по себе си, не може да се мери.

Казвате: „Ами сега, като любя, това дали е реално?“ Обичаш едного, обичаш другиго, питаш това дали е любов? Е, че какво нещо е любовта, я ми кажете? При любовта има едно малко повишение на температурата. Премерете врата на някоя мома, която не люби и после премерете врата ѝ когато люби, непременно ще има. едно увеличение поне с 1 мм. Също и ръцете ѝ ще бъдат увеличени поне с 1 мм. При любовта всякога има едно увеличение. И тъй, това увеличение наричаме любов. Ако няма никакво увеличение в организма, няма никаква любов. Казвате: „Еди кой си е религиозен човек.“ Премерете врата, ръцете му и ако има поне 1 мм увеличение, той е религиозен човек, в него има религия. – „Той е политически деец.“ – Премерете врата и ръцете му, вижте има ли увеличение. Това може да се премери, математически да се изчисли.

А сега казват, че еди кой си бил обществен деец, направил толкова добрини на България. Бош-лаф, направил добрини! Пет принесъл, сто занесъл. Това са се добродетели! Едно време толкова направил! Не. В нашето сърце вътре всякога трябва да има една коренна промяна, да има едно рационално число. Вие всякога се опровергавате. Ти казваш: „Аз съм решил да живея един чист, благочестив живот, да служа на Бога.“ Следния ден ти дойдат препятствия, турят те в пещта, ти отлагаш и казваш: „Днес не му е времето за това.“ Да, ти си от прибързаните. Онези, които са прибързано родени, умират, но и онези, които не са от прибързаните и те умират. Само, които се раждат на време, те не умират. Следователно, в нашето сърце трябва да има една коренна промяна. Нашата Любов не трябва да бъде като вятъра променлива, но да има в нея нещо трайно, непроменливо.

Хвърлили тримата младежи в огнената пещ, но виждат едно четвърто лице. Царят казва: „Нали бяха само трима?“ Да, четвъртото лице, това единият милиметър, с който са пораснали. Я ги извадете да кажат какво има – тук има една реалност! Къде е вашата реалност? Когато аз говоря, често взимате моите думи и ги превръщате, но и това нищо не значи. Аз зная обратния закон. Когато моята истина се превърне в отрицателна величина, тогава аз взимам още една величина с минус, та от тези две

отрицателни величини да се получи една положителна.

Следователно, когато един човек ви обиди, той превръща вашата величина от положителна в отрицателна. Тогава превърнете тази истина, турете още една величина с минус, кажете: „Заслужавам си това!“ Съберете тези два минуса, ще получите плюс. В какво стои тази заслуга? Ще си кажеш: „Сега ще намеря онази велика истина, с която хората няма да ме упрекват.“ Кога упрекват една жена? – Когато няма мъж. Като има мъж, никой не ще я упреква. Когато нямаш истина, всички те упрекват, но когато имаш истина, никой не те упреква. Следователно, когато Господ дойде да живее у нас, никой не може да ни упрекне. Ето защо ние трябва да се приближим, да намерим този наш Господ.

Казвате: „Аз съм опитал Този Господ, Той ми е помагал!“ Вие уверени ли сте, че този Господ ви е помогнал? Утре може да се разколебаете в вашето вярване. Някои от вас вярват повече в мене, отколкото в Господа. Казвате: „Тъй казва Господин Дънов.“ Утре хората ще кажат: „Той лъже!“ – „Да, че и ние тъй мислихме!“ Така беше и с Христа. С финикови вейки го посрещаха, викаха: „Осанна в вишних!“ След три дни викаха: „Разпни го, долу, на кръста!“ Това не са убеждения, това не са религиозни течения! Докато всички обществени дейци, докато всички религиозни хора мислят както днес, ще се играе само на сцената, ще има опозорявания, тъй е писал вашият баща.

И тъй, характерното за тези трима младежи е смелостта им да влязат в нагорещената пещ. Следователно и вие сега имате изпита, влезте в пещта, изчистете се, за да дойде четвъртият. Кой е четвъртия? Той е единия милиметър, с който сте порасли. Не, без никакъв страх, без какво и да е движение отвън, а достатъчно е едно движение вътре в душата ви. Като видите една красива жена, ухилвате се, а като видите някоя грозна – недоволни сте. Жената, това е душата, а не е външната форма, която виждате. Вие казвате за некого: „Как си погрознял!“ – Че аз всеки ден си меня лицето! Някой път казвате за мене: „Колко е лош!“ – Аз съм нито добър, нито лош. Някой път, като ме поздравите, ухилвам се, а като не ме поздравите, начумервам се. Това са моментални промени, които стават в човешкия характер. Не съдете за човешкия характер само по едни мимолетни промени. Човек се познава само тогава, когато неговата душа се събуди, когато започне да мисли за Господа тъй, че като Го намери, да може да решава велики задачи в обществото, да може да помага на себе си и на своите близки.

Питам ви: като ме слушате от толкова години, какво сте научили? Много нещо сте научили, но като онзи малджия, девет знака сте намерили, но последния не сте намерили. Ще кажете: „Да прочетем нещо от еди кого си!“ Да, но това едното никъде не е писано, нито в библията, никъде, де ще го намерите тогава? Ще дойдете в моята стая, аз съм го намерил, ще ви кажа, де можете и вие да го намерите. На кого ще кажа? – Само на онзи, който се отказал от всичко в света. Престанете да мислите за всякаква обида, мислете, че идете за пръв път на земята и че имате най-добро разположение към всички хора. На такъв човек ще кажа тъй: (*Учителят написва с пръст в въздуха некаква формула, некакви знакове.*) Секретът ви дадох.

Знаете ли, на какво мяза това? Ще ви приведа един анекдот за говорене с ръце, с пръсти. В Индия живял един велик философ, който намерил най-после един прост човек, с когото могъл да се разговаря. Философът показал единия си пръст, простият човек му показал двата си пръста. Философът показал петте си пръста, обърнати надолу, простият човек показал своите пет пръста, но в противоположна посока. Питат философа: „Какво разбрахте от разговора?“ Философът отговаря: „Аз му казвам, че само един цар има в света, а простият отговаря, че са двама – Бог и царят на земята. Аз му казвам, че ще вали изобилен, благодатен дъжд, а той ми отговаря, че всички треви и растения ще поникнат от него.“ Запитват простия човек, какво е разбрал от разговора. Той казва: „философът ми каза, че ще ми извади едното око, но аз му отговорих, че ще му извадя и двете. Той ми каза, че ще дойде насреща ми с пет души, но аз му отговорих, че с също толкова души и аз ще излеза срещу него.“ Опасен е този език на предполагаемите числа! Този знак вие ще може да го разберете само по един начин, а именно – когато се освободите от всяка частна собственост, от всяка омраза, от всички пороци и да мислите, че за пръв път идвате на земята.

И тъй, действителното, реалното, това е тази висша Любов, която няма нищо общо с сегашните ваши чувства и разположения. Тази висша реална Любов се познава по това, че когато тя се докосне до един глупав човек, той поумнява и мъдрец става; когато тя се докосне до един мъртъв човек, той възкръсва и оживява; когато тя се докосне до някой прокажен човек, проказата веднага изчезва; когато тя се докосне до някое наранено, обезкуражено сърце, то веднага се прережда. Тя прави чудеса. Тя е велика, могъща и до каквото се докосне, твори, създава. Тази наука за великата

Любов заслужава да се изучава. Всички знания на съвременната наука от 8000 години до сега, събрани заедно, в своя резултат, в своя ефект, не струват даже и колкото едно махване на тази велика Любов.

Следователно, има какво да учим и аз ви казвам, че от сега нататък има да учите много. Вие сте се пробудили вече. Бъдете смели и не се поддавайте на никакви съмнения от каква и да е страна! Каквото и да ви казват другите, бъдете верни на вашите сърца, умове и воля, бъдете верни на вашия дух и душа. Това е първият принцип. Верни ли сте на себе си, ще бъдете верни на всички; не сте ли верни на себе си, никому не можете да бъдете верни. Някой казва: „Ти трябва да ми бъдеш верен!" Аз прилагам това правило другояче. На въпроса – верен ли ще ми бъдеш, аз казвам: „Ти верен ли си на твоето сърце, ум и воля, верен ли си на твоя дух и душа?" – „Да." – „Тогава дай си ръката и на мене верен ще бъдеш." А ако каже: „А…а…а…", така и аз ще отговоря. Това не е философия – „ако, прочее и т.н.", това у нас го няма.

Някой господин пише писмо на някоя господжица. Напише няколко реда, многоточие постави. Продължи, напише още няколко реда, пак многоточие. Тези многоточия са ирационални величини. Този господин борави с много неизвестни величини. Казвам, приятелю, трябва да преобърнеш тези числа! – „Между нас трябва да се възстановят тези отношения." – „Да, разбирам." Жената пише писмо: два реда написано, многоточие, два реда написано, пак многоточие. Превеждам: „Действително ти си много учен човек, но си обикновен чиновник, с малка заплата", многоточие. Многоточието значи: аз съм дама от високо обществено положение, ти не можеш да поддържаш моите изисквания. Спира се той, мисли, какво иска да каже тя с многоточието. Казвам, много проста работа! Точките са пари, златни колелца, но не български пари, а английски или американски долари, Казват: „Отлична любов, много се обичат тези двама." Не, погледнете писмата им, ще видите колко многоточие има. Всички онези, които се женят с многоточие, свършват пак с многоточие. Ще се жените тъй, че никакви многоточия да не влизат в писмата ви. „Ако" и „прочие" ще ги изхвърлите. Речта ви ще бъде много определена. Ще кажете тъй: „Аз ще ти бъда верен тъй, както съм верен на своя ум, сърце и воля, както съм верен на своя дух и душа. Дайте ръката си!" Това е характер. Ако и да не ни избави нашият Бог, ние сме готови да жертвуваме за Него всичко!

Тези трима младежи са разбирали истината и затова този четвъртият

слезе между тях, за да види какво става. Тези младежи са били девствени души, три ангела възвишени, въплотени, но нито като мъже, нито като жени и дошли временно на земята.

И тъй, вашият четвърти ангел слязъл ли е при вас? Това е въпрос. Вие казвате: „Чакайте да видим, какво ще каже още!“ Аз ви казах една от великите истини в света. Но казвате: „Чакайте!“ Няма чакане. Онзи, който тръгва на път, казва ли на трена: чакай? Когато учителят преподава, учениците трябва да имат приготвени тетрадки, да не казват на учителя си: „Чакайте, учителю да извадим тетрадките си!“ Пет минути по-рано трябва да бъдеш на място то си. Слънцето няма да ни чака.

Сега се освободете от всичко, което ви спъва, защото виждам в умовете и сърцата ви толкова криви, изопачени вярвания, та понякога се чудя, по какъв начин, с какви средства, с какъв маркуч да ги изчистя от вътре. Че вие ще се изчистите, че ще минете през огъня, че ще ви паднат връзките, в това нямам никакво съмнение, аз това го зная, но защо трябват още излишни страдания? Турете си задача да разрешите въпроса: бихте ли издържали изпита на трите момци? Не бързайте да кажете: „Че аз ви обичам“, не казвайте и на себе си. Любовта не бърза, тя не говори, тя казва и върши. Някой като каже: „Аз те обичамъ“, питам го: „Готов ли си да дадеш всичко?“ – „А...а...а“ Тогава няма защо или всичко или нищо. Този, който търси любовта, трябва всичко, абсолютно всичко да даде.

И тъй, ще влезете в хармония с цялото битие. Вие трябва да ударите един нож, да се освободите от всички стари вярвания и да кажете: „Всичко на ново!“ Да не казвате, че се гнусите от своето минало, но ще се върнете в него и ще благодарите на всички онези страдания, които са ви сполетели. Да целунете ръка на онзи, който ви е мушнал с нож, да целунете ръка на онзи, който ви е вземал парите. Онзи, който ви е мушнал с нож, за да ви изтече кръвта, той е направил това, за да не извършите едно велико престъпление. Онзи, който ви е обрал, освободил ви е от разврат.

Ще свърша беседата си с един разказ. В древността един богат търговец имал две малки деца – момче и момиче, които оставял под покровителството на един свой слуга, у когото имал пълно доверие. При това пълно доверие на своя слуга, той умира. Обаче, след смъртта на господаря си, слугата намисля да лиши наследниците от богатството, затова продал и сестрата и брата роби. След дълги скитания на тези деца, след редица страдания, които минали и за тях се усмихва щастието. Сестрата пораснала, станала много красива мома и за нея се оженва

царския син на едно съседно царство и тя става царица. Братът пък, след дълги лутания, успел да заеме много високо положение в държавата. Царят на тази държава воювал с съседния, дето живял техният предишен слуга и завладял царството му. Синът на търговеца решил да иска сметка от техния благодетел слуга и се заема да го намери в царството. Започва да го търси и го намира, живял богато, оженил се и си имал пет дъщери и пет сина. Сестрата, като се научила от брата си за положението на техния бивш слуга – благодетел, разправя цялата история на мъжа си и решават да го накажат по един изкусен начин. Започват да прилагат правилото. Току-що се свършила войната, на този търговец се изгубва едната дъщеря, после единия син, след това втората, третата, четвъртата, петата дъщеря, по същия начин изгубва и останалите четири сина – отвлекли ги далеч от царството. След това започват да се запалват ту имения му, нивите, къщите, ту умират воловете му, докато един ден остава съвсем сам, обеднял и си казва: „Защо Господ ми даде толкова наказания?“ Най-после дохожда му мисълта: „Да, това ми дойде, защото направих голямо престъпление, продадох децата на своя господар. „

Ще кажете: „Това е една повест. „ Да, но това става всеки ден в живота. Питам ви сега: не мислите ли, че сте продали сина и дъщерята на вашия господар? Де е вашият дух, де е вашата душа, не сте ли ги продали? Казва се: „Какво се ползувам, ако спечеля цел свят, а изгубя душата си?“ Страданията постоянно реформират човека, в него се събужда това висше съзнание, докато най-после те му се откриват и той решава да живее един чист живот. Всичко това, което става сега, се дължи на нашите деца, които са отишли горе на небето и ни пращат наказанията. Кажете ми, кой е онзи слуга, онзи мъж, онази жена, онзи господар, който да не е изневерил на Бога? И то не само в един момент, но откак се е родил той на земята, бил ли е честен в света към своя Бог? Следователно, на всички ви препоръчвам да турите на главата си вретище и да живеете чист, духовен живот. Казвате: „Ние сме от високо произхождение, ние сме оскърбени от сърби и гърци.“ Всички сте престъпни, всички народи с своите проповедници, свещеници, с всички мъже и жени, затова всички трябва да се върнете към Бога и да кажете: „Господи, ние сме извършили толкова престъпления към тебе!“ Вретище сега на всички ви, всички на покаяние, а не този да колим, онзи да колим! Покаяние не само за един, а за всички! От всички богове трябва да се откажете и да заживеете с новото разбиране на великата любов. А сега какво правят? – Елате да станем православни, да имаме ново

учение. Да турим коренно ножа на старото и да кажем: „Всичко или нищо!“ Сега ме гледате и казвате: „Чакайте условия!“ Какви ще бъдат условията? Утре ще дойдат червейчетата и ще изядат всичко от вас.

А сега като ви наричат гърците „дебелоглави“, не може ли вашата глава да изтънее? Като ме слушате, някои от вас се понаскърбяват малко, поначумерят се, казват: „Прекали го!“ Ами вие не сте ли прекалили? Ако имате един приятел, който ви казва истината, това съм аз. Показвам ви един път, който може да следвате. Да забравим всичко минало, да целунем онези ръце, който са ни причинили най-големите страдания, да признаем всичко и да турим добродетелите, с тях да заживеем.

Питам ви сега: има ли хармония между вас? Де е тя? В православната църква я няма, в евангелската също, в будическата – също, в новото учение – също. Тук идат някои, но с стария си багаж. Не приемаме такива. Старото, ако влезе, ще иска да му се слугува. Ние искаме да живеем в името на тази Велика Любов и като ви кажа, че ви обичам, да знаете, че това е обич. И като ви кажа, че ще изпълня това, което ви обещавам, да знаете, че ще го изпълня точно тъй, както съм обещал. Ще кажете: „Няма условия.“ За нашите връзки всякога има условия. Не че това иска Господ. Той е тъй спокоен, гледа на вас и казва: „Моите деца спят, лош сън сънуват.“ Спи някой път детето и в съня си вика: „А...а...“, не спи спокойно. – „Какво има, мама?“ – „Нещо много лошо сънувах.“ – „Какво, мама?“ – „Гониха ме.“ – „Няма нищо, сън е това.“ На другия ден майката казва: „Снощи на моето дете без малко щеше да му излезе ума, лош сън сънувало“. А, лош сън! И аз ви казвам сега: „Няма нищо, мама, няма нищо, това е сън, няма нищо действително.“ Спят, казва Господ, моите деца и лоши сънища виждат. Казано е в Писанието, че в последните дни ще пророкуват.

Бих желал вие да пророкувате и видения да имате тъй да заговори у вас любовта. Любовта още не е дошла. Не мислете, че искам да ви обезсърчавам, но ви казвам, че веднъж за винаги трябва да турим кръст на миналото, не да го забравим, а да кажем: „В името на любовта, започвам другата част на живота си и колкото сме били лоши, толкова ще бъдем добри, в името на тази Любов ще градим и съграждаме, ще дадем ръка на всички.“ По цел свят да се носи това живо слово! Този Господ, за когото съм ви проповядвал, е особен Господ, Неговият глас никога не сте чули, Неговото лице никога не сте видели. Той не живее в църкви, нито в Ерусалим, за пръв път Той слиза от своите жилища към вас и затова ви

казвам да се обърнете към Него. Към Бога се обърнете, а не към мене. Това е заблуждение. Не вярвайте абсолютно в никой човек, в никого. Ето една истина. Някои казват, че трябвало да вярват в мене. Не вярвайте абсолютно в никого, това не е за обида. И в вас не вярвайте и в мене не вярвайте. Като казвам това, не значи, че в нищо да нямате вяра, но в какво да вярвате? – Вярвайте в тази любов, която урежда всичко изведнъж. Това е великото, то е мощното. Аз бих желал всички да станат неверници. Е, тогава? – Ще ликвидираме. Ще вярваме в какво? – В любовта, в онази единица, която изменя всички други величини, която дава смисъл на новия живот, която съставя ново понятие за Бога. Сега изхвърлете навън всички философи, който са говорили за Бога и кажете: „Искаме да видим Този Господ, Който за пръв път иде сега в света, искаме тъй да Го видим, че да имаме едно истинско понятие за Него, да няма никакви посредници!" Знаете ли за кого се отнася това? – За онези, който се отказват от своята частна собственост, който се отказали от своето минало, а не и за тези, който казват: „Чакай да си помислим. „

И тъй, върнете се у дома си и поставете в ума си Седраха, Мисаха и Авденаго. Началните букви на тези имена съ: С, М и А. Каква французка дума бихте съставили от тези букви? – C'est moi. (това съм азъ) На български аз бих образувал думата „семена". Е, на кой Господ искате да служите сега? Вие ще ми кажете: „Ние вярваме в Господа Исуса Христа, който преди 2000 години беше слязъл на земята и беше разпнат на кръст, вярваме в Неговата кръв". Хубаво, радвам се. Де са плодовете на този ваш Христос, Който беше разпнат заради вас, казваше: „Прости ги Господи, защото те не знаят какво правят, не им считай това за грех!" Де са тези европейски народи, последователи на Христа, казаха ли и те това нещо от кръста? Верующите казаха ли това нещо? Свещениците казаха ли това? А сега се събират на конференции, дано уредят работите. Не, с лъжи този свят не може да се оправи. Един ден ще ви държа една беседа, в която математически ще ви докажа, защо светът с лъжи не може да се оправи. Ще ви докажа, каква величина е лъжата и как се образувала тази величина.

Върнете се в вас, там, в вашата душа вътре има един живот, който още не е бутнат, за който още нищо не знаете. Върнете се в себе си и започнете този нов живот. Върнете се у дома си, заработете и нищо не говорете. Този нов живот ще произведе едно потресающе действие върху вас. Няма да ви подлуди, но ще ви направи герои. Тази сила, която ще дойде у вас, ще бъде в състояние да трансформира всички условия, в който

се намирате, ще видоизмени вашия живот. Щом се видоизмени вашият свят, целият свят ще се видоизмени. Господ ще каже: „Понеже вие се изменихте и аз ще изменя своите действия спрямо вас. „Тогава ще се възцари на земята мир.

Върнете се у дома си и намерете де са у вас Седрах, Мисах и Авденаго! Единият живее в ума ви, ще го търсите на небето; другият живее в сърцето ви, ще го търсите в астралния свят; третият живее на земята, а четвъртият е този, който иде сега отгоре. Понеже вашите страдания са толкова големи, Господ казва: „Голям глъч се чува от земята, иди да видиш, какво има там, та да се тури край на тези страдания!" Вие си казвате: „Този човек дали говори истината или ни замотава?" Това учение може да го приложите на опит. Аз съм ви казал толкова опити, но досега още никой не ги е проверил, никой не ги е опитал. Вие сте правили много опити, но този сериозния опит трябва да направите. Понеже ви казах да не вярвате вече в никого, няма да вярвате и в себе си. Не се обезсърчавайте, но ще знаете, че няма да вярвате в себе си, в този, който си днес и какъвто си днес, а ще турите вяра та си в онова първоначално състояние, в което сте били. Не сега какви сте, а какви сте били в първоначалното си състояние, това е важно и ще си кажете: „Това сме ние." След като дойдете до това положение, ще вървите напред.

Тази любов, която сега иде в света, ще ви направи щастливи и тогава ще срещнете вашите възлюбени. Нали сега сърцата ви горят, казвате си: „Тупти ми сърцето!" – Да, но няма го вашият възлюбен. Вашите възлюбени тепърва ще слязат на земята. Те сега имат само отражение, затова се разочаровате, казвате: „И в него има слабости!" Да, защото истината не е там. Нали това, което ви говоря, няма да го считате за обида, да ми го взимате за кусур, ще ме държи ли някой отговорен, кажете ми? Аз не обичам да съм отговорен за нещо, искам още сега да си отплатя. Разбира се, не искам да си кажете особеното мнение, но зная, че мнозина от вас ме считат отговорен, обаче аз ще се отплатя.

Казвам ви, този е истинският път, но само за онези, който чистосърдечно искат да се развиват и да живеят при тези условия. Изведнъж не може да се хвръкне, но бъдещият живот иска ново разбиране на нещата, защото и природата не търпи старото. Не е възможно за в бъдеще да живеете като гъсеници, като буби; с старите привички не може да се живее. Другите, който идат след вас, може да живеят по вашия път, но за вас това не е възможно. Влезете ли в пещьта, оковите ще паднат.

Сега всички сте в пещта.

Бих желал на всички да паднат оковите, да дойде четвъртият, да излезете от пещьта и да кажете: „Няма Бог, като Този на Седраха, Мисаха и Авденаго, няма Бог като Този, Който туря ред и хармония между всички братя, сестри и приятели, няма сила като Любовта.“ Следователно, трябва да я приемем съзнателно, според закона на безверието. Когато се отказваш от дявола, в църквата те питат: „Отричаш ли се от дявола?“ – „Отричам се.“ Това значи да не вярваш в дявола, който сега всичко наредил в света. Той обхванал Божествените работи и турил отдолу подписа си. Кажете: „Отричам се от всичко!“

И тъй, няма Бог, като Този на Седраха, Мисаха и Авденаго. Бих желал да се върнете към вашия Господ. Той е и моя Господ. Моят Господ е и ваш. Той е Един. От как светът съществува, за пръв път Той праща един лъч към човеческите синове на земята, пророкът казва: „Обърнете се към мене, възприемете моята любов, турете моя закон, внесете братството навсякъде, всяко насилие да изостане, ни помен от лъжа, да се събудят моите деца, да не виждат страшни сънища, да не се срами Небето от техните думи.“

Пожелавам на всинца ви, като се върнете дома си, да се откажете от миналото, та като дойдете следната неделя, поне 1/10 от вас да сте излезли от пещьта. Напред другари, напред, сражението е ваше, не се колебайте! Стоите и казвате: „Как ще стане тази работа?“ – Напред, нищо повече. И за войната тъй се каза: „Напред“ – и се реши войната. За всяка работа също казват: „Напредъ“, не назад. Социалистите казват: „Напред, другари!“ Аз казвам: „Напред, братя, напред, българи!“ Ще дадем главното сражение по всички правила, ще открием огън, артилерия, по всички правила. Напред! Да живее братството! Амин.

От сега нататък, единственото нещо, което ще живее в света, то е братството. То ще владее над всичко. Всеки, който не може да живее като брат и сестра, той не може да бъде гражданин на Новото царство в този свят.

Беседа, държана на 17 април 1921 година.

В РОВА ПРИ ЛЪВОВЕТЕ

„Тогаз царят заповяда, та докараха Данаила и го хвърлиха в рова на лъвовете. И отговори царят и рече Данаилу: „Бог твой, комуто ти служиш непрестанно, Той ще те отърве.“ (Данаила, гл.6, ст.16)

„И виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе.“ (Ев. от Иоана, гл.1, ст.5)

Този цар, който заповядал да хвърлят Данаила в рова на лъвовете, бил негов приятел. Ако обичате, прочетете цялата глава.

В свръзка с прочетения стих от Данаила, ще взема и 5-ти стих от 1 глава на Евангелието на Йоана: „И виделината свети в тъмнината; и тъмнината я не обзе“.

На съвременните културни хора, в каквото положение и да са, на всички е необходимо едно ново, правилно схващане за живота. Не е нужно само едно умствено схващане да кажем, че разбираме, защото от разбиране до разбиране има разлика. Аз говоря за онова разбиране и знание, което е в сила да гради, да създава, да твори. Аз говоря за онова знание, което внася ред и порядък, което внася щастие в живота. Мнозина се спират върху думата „знание“ и казват, че знанието възгордява – тъй казал някой си евангелист. Този евангелист казва, че знанието възгордява, а любовта назидава. А аз казвам: знание, придружено с любов, облагородява. Онези хора, който не притежават тази Божествена мъдрост, те са способни само да разединяват, всеки от тях си носи по един чук и камъни да ги раздробяват. Целият културен свят аз го виждам като онези от трудовата повинност, носят чукове, трошат камъни, големите ги правят малки и след това павират пътищата си.

В съвременното общество не може да намерите две души, които да се схождат в своите убеждения. Единият казва: „Чакай да ти кажа своето схващане“. И другият казва: „Чакай да ти кажа своето схващане“. След това започват да спорят кой е прав, кой крив. Е питам, ако двама пияни, които се търкалят по улицата, започнат да спорят, кой е повече кален и кой по-малко кален, има ли в това некаква философия? Единият казва: „Аз пих по-малко“. И двамата са пили и двамата се търкалят. Съвременното общество не иска да разгледа въпроса принципално, а казва, че трябва да бъдем морални. Когато ми говорят за морал, аз имам друго представление

за него. Някои казват: „Да се краде по-малко, да се лъже по-малко“. В това седи цялата философия – по-малко да се лъже, по-малко да се краде!

Вие сте достигнали до една степен на развитие, дето тази едностранчивост е произвела в организмите ви едно болезнено състояние и вие всинца сте крайно честолюбиви. Всеки мяза на един електрически бутон или на някоя бомба и като ги бутнеш веднага изгърмяват. Четете вестниците, четете литературата, ще видите, че се намираме в времето на римската епоха. Такъв упадък има в съвременното християнство! Съвременните културни хора не търсят изходен път, а търсят само да подпират, като онзи търговец, който фалирал, че от тук търси, от там търси, дано намери нещо да закърпи. И в науката е същото. Достигнали сме до крайния предел, до където съвременното културно човечество може да се простре, защото неговите органи или неговите сили, с които то сега борави, не са в състояние да минат по-далеч. Следователно, природата ще го застави да събуди в себе си онези благородни спящи сили, чрез които ще трябва да продължи пътя на своето развитие. Сега вие дали ме разбирате или не, природата, Бог ще ви заставят, тъй както заставят водата да кара машини. Поставят я вътре в котела, нагреят я, впрегнат я да кара машини: „Пух, пух!“ Казват: „Видиш ли?“ Така и вас ще ви турят в котела, всички ще пухкате. Мъжът нещо не му харесва, казва: „Пух!“ Жената също – „пух“. Мъжът от една страна „пух“, жената от друга страна „пух“, колелетата ще започнат да се движат. Учителите от една страна ще кажат „пух“, учениците от друга; поповете от една страна ще кажат „пухъ“, паството им от друга; съдиите също ще кажат „пух“, всички ще кажат „пух“ и колелото ще започне да се върти.

Аз взимам Данаила като противоположен характер на Седраха, Мисаха и Авденаго. В тези трима момци имаше един външен, политически изпит. Сега изпитанията в света са общи, те са индивидуални, семейни, обществени, народни и общочовешки. Всеки народ, всяко общество, всяко семейство, всеки индивид ще си имат изпитите. Всички тези изпитания си мязат. Българите, например, сега имат изпитания. Те минават първата фаза на Седраха, Мисаха и Авденаго, в огнената пещ с. Съглашението ги е турило в пещьта и казва: „Пари, пари дайте!“ – „Ама чакайте!“ – „Не, пари, пари!“ Знаете ли в какво положение се намират българите. Те се намират в положението на един търновски адвокат, който пътувал от Търново за Севлиево. Изхитрил се той, казал си да не взима с себе си пари, за да не го оберат по пътя, но ги

дал на пощата. Обаче, по пътя между Търново и Севлиево, хващат го крадци, казват му: „Нали си адвокат, дай пари!“ Обискирват го, не намерили нищо. Набиват го хубаво, че не носил с себе си пари. Той си казал: „Втори път ще нося с себе си по 500 лв. в джеба си, за да не ме бият.“ Сега и българите ги налагат. Защо? Защото не носят с себе си пари. Българите казват: „Ние страдаме от Съглашението.“ Те ги налагат и казват: „Де са парите ви?“ Вестникарите пишат, че тъй било, инак било. Не, не, всичко е, защото няма пари. Ако България има 2,5 милиарда левове, добре ще бъде.

Изпитът на Данаила е изпит от вътрешно естество. В миналата си беседа говорих за изпита на тримата младежи – Седраха, Мисаха и Авденаго, караха ги да се поклонят на онзи телец или златен идол, а на Данаила искат да забранят да се моли. Казваха му, че той няма право да се развива по един или по друг начин, но тъй, както те му заповедваха. Как именно се развива тази история? Неговите неприятели искаха да го предадат, затова накараха царя да издаде заповед – в продължение на 30 дни никой човек в царството да не се моли на никой Бог, освен на царя и ако през това време някой посмее да се помоли на друг Бог, ще бъде наказан, ще бъде хвърлен в рова на лъвовете. Понеже Данаил не изпълни тази заповед, молеше се по три пъти на ден на своя Бог, царят заповяда да го хвърлят в рова на лъвовете. Първият изпит на Седраха, Мисаха и Авденаго аз го наричам изпит на беднотия и сиромашия, когато човек иска да схване двата края на едно. Той се бори с мъчнотиите, той е в огнената пещ. Вторият изпит е когато човек забогатее, има знания и дохождат вътрешните изкушения.

Следователно, съвременните християни сега са дошли до втория фазис на изпита. Светът минава през първата фаза, първия изпит, а християните и вие минавате през втория изпит. Ще можете ли да удържите вашите убеждения? Ще трябва да ви хвърлят при лъвовете. Лъвът, това са ноктите, това е грубата сила вътре в света, която човек трябва да подчини. Виждаме, че когато Данаил бил хвърлен в рова на лъвовете, той сполучил да укроти тези лъвове. Сега питам: вашата душа е хвърлена в рова на лъвовете, можете ли да ги укротите или те ще забият своите нокти и зъби и вие ще излезете с съдрани кожи и ще кажете, че нямате убеждения? Имайте пред вид да схващате дълбокия смисъл, защо Данаил трябваше да се моли на Бога? – Там е силата. Силата трябва да се черпи от некъде. Днес хората образуват партии. Един човек може да черпи сила от дома си, един човек

може да черпи сила от един народ, идейно може да черпи сила от човечеството. От където и да е, трябва да се черпи от некъде сила. Не мислете, че човек сам по себе си е силен. Не, човек трябва да почерпи от некъде своята сила. Когато някой човек каже, че има убеждения, има сила, той се самоизлъгва. Тази сила трябва да се почерпи от некъде. Тази сила, която може да поддържа човешкия характер трябва да бъде жива, а жива сила е тази, която гради. Вие няма да се спирате върху разните схващания и тълкувания. Живата сила е съзнателна сила. Тази сила е неразделима в себе си, не може да се дели. Щом разделите живата сила, нейната сила сама по себе си се губи, т.е. тя не може да се прояви. Затова в Писанието на едно място се казва: „Онова, което Бог е съчетал, човек да го не разлъча."

Имайте пред вид, че Данаил в най-големите опасности, знаеше последствията, затова трябваше да се моли по три пъти на ден. Той се молеше по три пъти на ден, както съвременните хора ядат по три пъти на ден: сутрин закуска, на обед ядене и вечер пак. Защо? Не е ли същият закон? И когато човек се лиши от яденето си, усеща една липса. Същият закон е и с човешката душа. Да се моли човек, това не е един механически процес, това е общение с Бога, то се отнася до човешката душа. Не е въпрос как ще схванем думите. Думите са сенка на реалността, а това, което в дадения момент преживее, което дава сила на нашето сърце, което дава сила на нашия ум, което дава сила на нашата воля, това е реалност. Никаква друга реалност извънка не съществува. Ако ние разбирахме този вътрешен Божествен закон на реалността, нещата щяха да ни се показват еднакви, а сега някой път нам те се показват по-тежки, причиняват по-големи страдания, някой път ни се показват по-леки. Защо? Те всякога показват нашите отношения към Първичната причина на живота. Когато човек е силен, всичко в живота му е приятно, а колкото е по-слаб, толкова по-големи страдания има.

Слабите, малодушните хора сега са на опасно място . Малодушните хора са, които употребяват лъжата. Слабите по характер обичат да полъгват. Слабите хора не могат да изпълняват своите задължения; слабите хора не издържат на дадената си дума; слабите хора не могат да мислят; слабите хора не могат да чувстват, тях за нищо не ги бива. Те са віртеите в кошерите, които знаят само да пеят. Всякога избират най-лесното занятие. Те мязат на онзи българин, който след освобождението на България, тръгнал да си търси служба. Ходил из една, из друга канцялария, всички служби му се виждали мъчни. Иска лека служба:

„Толкова години съм държал ралото в ръка, сега искам нещо леко." Един ден минава покрай градината, вижда капелмайстора на една музика стои пред музикантите, маха с една пръчица. – „А, тази работа е хубава, да махаш с пръчицата!" Подал заявление за тази служба.

Всички хора са дали заявления до Бога, искат да вземат пръчицата и да махат с нея. Това е смисъла на живота за тях. Мъчнотии никой не иска, страдания никой не иска, всички говорят каква била последната пиеса в „Модерния театър", в „Ренесанс", а какви по-хубави пиеси аз виждам в София! В Софийските улици съм виждал десет пъти по-хубави пиеси, отколкото в „Модерния театър" и „Ренесанс". Всички, които изпълняват тези пиеси, ги изпълняват не привидно, а точно. Тези в театрите, като изпълняват ролите си, искат пари, букети, а тези, които ги изпълняват по улиците, изпълнят ги без пари. В колко домове мъжете и жените изпълняват чудесни роли, децата им също взимат участие и никой не им плаща. Казвам: Браво, вие сте безкористни хора, на които никой не плаща!

Забележителното в характера на Данаила е, че той се отличава с знания и мъдрост. Ако прочетете това, което той е писал, което е предрекъл за толкова хиляди години напред, ще видите, че той бил отличен мъдрец, бил запознат с законите не само на тогавашната, но и на съвременната наука. След издържаването на този изпит, той заема едно от най-видните места в Вавилонската държава.

Следователно, вие всички сега сте в тази епоха, дето ще бъдете поставени в рова при лъвовете и ако можете да победите вашата груба натура, тези сили, които са в вас, след като излезете от рова, ще минете в новата култура, ще бъдете господари на положението си. Кои са тези лъвове? Това са човешките страсти. Няма по-груби лъвове от човешките страсти. Човешките страсти това са най-ужасните неща, най-ужасния лъв. Тази страст е разрушавала и царе и владици [и] попове, никой не е могъл да устои.

Един знаменит светия кръщавал при една река и всички хора отивали при него. Един ден се задала една грешница, искала и тя да се кръсти, но била много красива. Светията, като я видел, казал: „Тази не мога да я кръстя" и хукнал да бега. И тя бега подире му и го пита: „Защо бягаш, аз се кая?" Среща го Свети Иван Кръстител, пита го, защо бега. – „Не мога да кръстя една жена, опасна е." Иван Кръстител прекръства светията и той се връща и кръщава жената. После си мисли, че е много силен, кръстил жената. Иван Кръстител казва: „Не, аз я кръстих!" Така и ние, бегаме,

среща ни Христос, прекръства ни, връщаме се, издържаме, после казваме: „Аз го направих.“ Христос казва: „Не, аз го направих!“ Всичката пакост е там, че ние мислим, какво сами вършим тази работа, а то сами не я извършваме. Питам: колко от съвременните младежи биха кръстили тази мома? Аз зная колко. Колко от съвременните жени биха кръстили един красив момък? Това не е за упрек. Ние сме далеч от да разбираме човешката душа. Далеч сте още, вие не сте виждали какво нещо е човешката душа.

И тъй в Данаила имаме един установен характер, човек, който е свързан с една непреривна Любов с Бога. Душата на Данаила е проникната с Любов към Бога и затова казвам, че човек, който не обича и не люби, не може да се моли. Молитва без Любов не съществува в света. Когато ние си говорим, когато се молим, причина за това са най-силните емоции, които ни заставят да вършим това. Когато обичаме некого, ние му говорим много, посрещаме го добре. Аз не ви говоря за онази молитва, която вършите от страх, това не е молитва.

Първоначално думата „молитва“ означавала общение, разговор с Бога, да Му говориш ясно, без да Го лъжеш и да Му кажеш: „Господи, когато слязох от небето, тези работи не ги разбирах, не ги предвиждах, затова понякога съм принуден да излъжа, да не изпълня длъжността си!“ Като кажеш така на Бога, Той ще те осветли. А сега казваш: „Господи, аз съм голям грешник!“ А в какво специално си грешник, това не казваш на Бога. Грешник може да бъде мъж към жена си, грешник може да бъде баща към децата си, грешник може да бъдеш към приятелите си, грешник може да бъдеш към обществото и т.н. Не си изпълнил своите задължения. Когато бащата не изпълни своите задължения към децата си, той е грешник спрямо тях. Когато мъжът не изпълни своите задължения към жена си, той е грешник спрямо нея. Ще каже някой: „Какво задължение имам спрямо жена си?“ Ти сам си дал задължението си и си обещал на Господа, че като слезеш на земята, ще помогнеш на тази жена. Казал си на Господа, че ще се ожениш за тази жена и ще ѝ бъдеш верен. Господ казва: „Добре, ако изпълниш това, ще имаш всичката моя помощ. „ А после, като слезеш на земята, казваш: „За нея ще се женя, толкова жени има!“ Не, не за всеки човек трябва само един изпит, само една жена! Имаш ли много жени, развращението тропа на вратата ти. Англичаните казват: „сингъл майндет“. (single minded – целенасочен, праволинеен) В Писанието се казва: „Двоеумният човек е непостоянен в своите пътища.“ В нашия живот

трябва да има само един морал, само един закон. Сегашният живот на земята е едно приготовление за бъдещия, за този, към който се готвим. След заминаването си от този свят, ще влезете в друг свят или след като излезете от училището, ще влезете в обществото, но понеже това общество, в което ще влезете, се състои от хора високо интелигентни, то в този свят не може да влезете с лъжи. Не мислете, че може тъй. Не, не. Щом не можеш да кръстиш една мома, слаб ти е ангелът.

Сега вашата душа е при тези лъвове – животът с всички негови изпитания, с всички противоречия на безверие, т.е. не това официално безверие, но това вътрешно безверие, че хората не вярват един в друг. Съвременните хора нямат вяра – днес ти говорят едно, утре казват, че не вярват в това, което ти говорили, отрицават го и мъже и жени. Е, кой губи в това отрицание? Вие сами губите, отдалечавате се от първоизточника на живота, изгубвате силите си и с това осакатявате своя ум. Всяка една жена, всеки един мъж трябва да се стреми да дружи с най-благородните души на земята. Не с най-видните души, но с най-благородните души. Човек трябва да дружи с най-благородни души, та от каквото и да са обществено положение те. А понеже ние имаме общение едни с други, казваме, че трябва да дружим с някой министър, с някой доктор или професор. Тези не са най-благородните хора. Силата още не е признак на благородство. Един човек, който има сила, аз го считам като онзи, който носи няколко бомби, носи пушки, патрони, той е силен, може да извади своите бомби. Силата, която стои в човешкия ум, в тази сила почива и неговото достойнство.

Питам сега, вие, който сте хвърлили вашата душа в рова, какво ще спечелите? Казва се за царя, който хвърли Данаила, че не могъл да спи цяла нощ и станал рано сутринта, та отишъл при рова на лъвовете и викнал с плачевен глас: „Данаиле, Бог твой, комуто служиш непрестанно, можа ли да те отърве от лъвовете?“ – „Можа, царю, да си жив в век!“ – „Извадете го и хвърлете неговите неприятели, с жените и децата им в рова“, заповядва цар Дарий. Следователно, когато вашата душа бъде хвърлена при лъвовете, тя не трябва да спи, а да бъде цяла нощ будна.

Когато Христос казва това, то значи, че трябва да бъдете будни, да не спите, за да издържите този изпит, през който вашите души минават. Сега всички и мъже и жени, минават през един тежък изпит. Вашите деца за в бъдеще ще кажат дали вие сте издържали изпита си или не. Ако издържите този изпит и излезете от рова, лицето ви ще стане по-светло, а

ако не го издържите – ще потъмнее.

Казва се в стиха: „И виделината свети в тъмнината и тъмнината я не обзе.“

Тъмнината показва всички условия, при който ние жертвуваме възвишеното, Божественото, за да постигнем известни удоволствия. Светлината, виделината показва всички Божествени условия, при които може да се развиваме. Този характер, който виждате у Данаила, е потребен за съвременния обществен живот. Как би се съградило бъдещето общество, как биха се съградили бъдещите партии, как биха се организирали сегашните народи? На, сега всички партии вървят в една посока. Ако се върви тъй, както сега вървят, всички партии, народи, общества, ще се разкапят. Сега те са дошли до една фаза, дето благородното трябва да вземе надмощие. Опасното е там, дето казват: „Когато човечеството се облагороди, тогава ще вземем своя дел.“ Не, не чакайте цялото човечество да се облагороди. Човечеството се състои от единици.

Всички, които образуват духовния свят, са минали през този изпит, следователно те са съвършен свят и вие не можете да влезете там, ако не издържите изпита си тук на земята. Ако една жена очаква да я вземе някой мъж, как ще я вземе той, ако тя не е издържала изпита си в роба при лъвовете? Тя не може да очаква никаква Любов от мъжа си. Нея я очаква нещастие. Същият закон е и с мъжа. Един народ, едно общество, което не е издържало този изпит, не е за уважение. Че в какво може да се уважава? Ако една жена може да пожертвува живота на мъжа си, на 40 души още, какво ще я очаква? Има статистики в Америка, в Англия, дето се изброява числото на убитите мъже от една жена. Това ние наричаме „закон на израждане“. И това са хора, които се крият под булото на молитвата. Ако човек би изнесъл съвременния живот и на религиозните и на светските, в всичката им голота, бихте се погнусили от онзи скрит разврат в него.

Сега няма да се спирам върху това, да ви казвам какъв изпит иде за всинца ви, но ви казвам, че всеки човек е подложен на изпит. Никакво, абсолютно никакво колебание! На жената да не ѝ трепва окото пред никакъв красив мъж, с каквито красиви мустачки да е, с каквото положение да е. Тя трябва да предпочита сама да си остане, девствена да бъде. Той казва: „Не мога да живея без тебе!“ Утре срещне друга, същото ѝ казва. Този вълк, този външен демон на земята, долу в центъра на земята! Там трябва да го изпрати Господ с хиляди години да изкупува своите

грехове. Да не мислите, че Господ любовта ще спасява. Не, за в бъдеще хората ще се лишат от възможността да правят престъпления. Това значи наказание.

Най-после, в какво седи нашият характер? Казват за некого: „Той заема високо обществено положение.“ Че какво от това? Покажете ми един честен българин! Извадете един честен българин, който през целия си живот да е бил девствен, извадете една българка такава. Не казвам, че няма, но колцина са те? Не само привидни, но като ги поставим на изпит, да могат да кажат: „Ние предпочитаме всичко да пожертвуваме.“ А сега, за Христа, за народа, за туй-онуй, опетнявате се, а после всичко и народ и общество отиват по дявола. „Да се бием!“ Ако се биете, всичко трябва да бъде идейно. Ако един не вярва, че изпълнява своя дълг, като отива да се бие, да не отива. Ако вярва, че изпълнява дълга си, да се бие! Всяко нещо трябва да се извърши съобразно това да бъдеш верен на себе си. Когато някой вярва едно нещо, а върши друго, той прави най-голямото престъпление.

Сега, как ще се подигнем ние? Някой казва: „Да бъдем българи, да бъдем Християни!“ Добре, но това са само методи, чрез които човек може да се подигне, но човек трябва да се постави на един изпит, за да се подигне. Ще се изпита неговата честност и ако той не краде, ако не лъже, той е честен. Кажете ми, ако днес потърсим един човек, който никого не е излъгал, ще го намерим ли? Казвам, ако в България намерим само един такъв човек, тя ще бъде най-великата държава и този човек ще бъде един скъпоценен камък, какъвто никъде го няма. Този човек, мома или момък, ще бъде най-ценен. Питам, де е тогава нашата култура?

И вие си говорите за небето, казвате: „Господ да ни прости греховете!“ Няма прощаване повече! Господ е приключил с вас и казва: „На тези лъжци, които са ме лъгали 999 пъти, не прощавам повече!“ Не че ви мрази, но ще ви тури на един изпит да изкупите тези ваши 999 лъжи. Знаете ли за колко години ще ги изкупите? По една година ще ви тури за всяка една лъжа. Значи за лъжите 999 години. Ако сте крали, за всяка кражба по една година. За 999 кражби – 999 години за изплащане. Съберете ги 999+999= 1998 години. След това, вие сте убивали. За всяко убийство по една година. Направили сте 999 убийства, значи 999 години ще изплащате. Знаете ли колко хиляди години ще се съберат на гърба ви? Не мислете, че Божественият закон, Божията Любов, за която говорим, е от картошки. Любовта на картошки мина вече. Сега иде в света една Любов, която е

огън. Добрите хора ще се подигнат от тази Любов, а за лошите хора ще бъде най-голямо страдание, ще ги гори, че като минат 777 пъти през огъня, като ги потопява и изважда ще ги пречисти и ще ги пита: „Ще грешите ли?“ – „Не.“ – „Добре.“

Знаете ли какво ще бъде вашето положение? Една гъска водила своите патенца, патокът върви напред, а патицата с патенцата назад. Излиза един плъх, изяжда едно от патенцата. Хваща го патокът и го потопява в водата. Изважда го, той още мърда, пак го потопява. Тъй го изваждал и потопявал в водата, докато престанал да мърда. Пита го: „Ти ще взимаш ли моите патенца? Да не мислиш, че аз съм толкова гъсок.“ Ако мислите да си играете с Бога, Той ще ви хване като този плъх и ще ви поставя и изважда от водата, докато у вас изчезне всяка склонност да правите пакости.

Сега аз ви говоря като един съдия, няма какво да се страхувате, но ще видите присъдата права ли е. Ние трябва всеки порок да го впрегнем на работа. Защо една жена да не може да издържи на изкушенията на един мъж? Защо един мъж да не може да издържи на изкушенията на една жена? Защо да го съблазнява неговата каса? Защо да те съблазнява едно агне? Всичко може да те съблазни! Минеш, видиш една хубава кокошка, но нямаш пари. Вечерта минеш през курника, влезеш там, уловиш я. Защо да те съблазни? Ами ако те хванат в курника? В варненско, една лисица се научила да лови кокошките на един селянин. Той направил един висок дувар, за да предпазва кокошките си от лисицата. Лисицата минала, издавила кокошките, но не могла да излезе. Като я видел той, извикал: „А сега, научи ли се, аз пък ще туря твоята кожа на кюрка си.“ Така и ние – днес една кокошка, утре друга, Господ казва: „А, ти си дето давиш кокошките, аз ще те науча!“ Ти може да си учител, съдия, свещеник, безразлично е.

Следователно, ние трябва да бъдем безпощадни към всички наши слабости. Абсолютна чистота се изисква от всички хора! Хората на всички партии трябва да бъдат като диаманти. Да нямаме нужда от никакви полици. Трима души трябва да се подпишат, за да ти дадат пари на заем. Та това е безчестие за мене. След това трябва да дойдат стражари, да те вземат. Никой не плаща сега. Кой как вземе, не връща и който взима и който дава. И после казвате: „Слава Богу, не съм толкова грешник, никого не съм убивал!“ Не е въпросът за убийство. По-голям грях от убийството няма. Онзи, който се осмелил да убие некого, той е човек демонски,

неговият баща е дяволът. За такъв человек Христос казва: „Този человек от начало още беше человекоубийца“. Бащата беше человекоубийца. Защо не се прощава на дявола? – Защото е человекоубийца. Знаете ли, като се убие един човек, колко мъчно се прощава! Человекоубийцата може да излее една каца с сълзи, но не се прощава. Ако някой каже, че прощава, лъже се. Не, не се прощава.

Знаете ли защо дойдоха толкова нещастия в Давидовия дом? – За убийствата. Знаете ли защо страда еврейският народ? – За убийствата на Давида, за този псалмопеец. Още хиляди години ще минат и не ще се простят греховете. А сега поповете казват: „Да му прочетем една молитва, да пости 40 дни“. Не се лъжете, не е шега това! За убийството няма прошка. Тъй пише в Божествената книга. За убийството има само наказания в света. Сега говорим и на двете култури и на религиозни и на безверници. И едните и другите убиват. Едните твърдят, какво Господ казва, че враговете трябва да се убиват. Новите правила казват: „Дяволът се възмущава, човек се защитава, а Божественият човек трябва да се възвишава, да стои над всички тези неща, той има сила, няма защо да убива.“ Защо ще убива? Мене не ме хваща куршум. Стреля един човек два пъти срещу мене, казвам му: „Какво искаш, приятелю, ако искаш пари, ще ти дам, ако искаш волове, ще ти дам и ще дойда да работя заедно с тебе на нивата, но на крив път си.“ Затова Христос казва: „Не си отмъщавайте!“

Абсолютно никакво убийство не се позволява! Това е грях и онзи, който убие човек, брата си, няма да му се прости нито в този, нито в бъдещия свят. Някой мъж казва: „Аз ще убия жена си.“ Онзи мъж, който убива жена си е един изверг. Тъй стои въпросът. Онази жена, която убива мъжа си и тя е един изверг. Онзи брат, който убива сестра си и той е един изверг. И това е християнски морал. Не се лъжете. Това е грях, направен против Духа Светаго. И онзи, който убие некого, няма да му се прости нито в този, нито в бъдещия век. Изхвърлете от себе си мисълта за убийство. Сторите ли това, ще имате презрението на цялото небе, ангели и светии, цялото човечество ще ви презре като един престъпник, който не е изпълнил Божията заповед: „Не убий!“

Аз говоря сега за религиозните хора, за тези християнски народи, който от 2000 години са дигнали ножове, пушки, топове, а свещениците казват: „Ще им се чете молитва.“ Всички свещеници, проповедници, който така са учили, са осъдени от Бога. Виждали сте едно време на картини как водят свещениците на съд и после ги изпращат в ада. Това е вярно! Нека

ми се сърдят свещениците. Аз съм първия свидетел против попове, който говорят за убийство. Аз ще бъда свидетел и няма да се откажа да свидетелствувам за тези престъпления.

През ума ви не трябва нито мисъл да минава за убийство! И мъжът се разгневи и жената се разгневи и казват: „Няма да се махнеш от тук, да пукнеш!“ Ах, жено, никога не казвай мъжът ти да пукне. Нито мъжът да казва на жена си, на децата си да пукнат. Изхвърлете това, а мъдрост и знание трябват. Това е морал. Вие ме слушате тук и си казвате: „Аз се занимавам.“ Не, онези от вас, който са убивали, вън от тук, прошка за тях няма! А онези, който сега се готвят да убиват, да му мислят! Не е шега това. Някои казват: „Това е революция!“ Ако това е една коренна революция, има друг начин. Аз говоря за същественото, да не убиваме. Кого? – Брата си, сестра си, приятеля си.

Да турим като правило това – да не причиняваме страдания, да дойдем до едно споразумение, да не се измъчваме един друг. Аз не одобрявам тези затвори, аз не одобрявам тези бесилки на коя и да е страна. Това не е идейно учение. Не искам да маскираме с това. Не, праволинейно трябва да кажем на всички хора, че вървят по един неправилен път, който не е Божествен. Тези християнски народи не вървят по правия път, не са издържали изпита си като Данаила, нямат убеждения, като Седраха, Мисаха и Авденаго. Те не издържаха и този изпит. Съглашението не издържа изпита си, то се поклони на златното теле. Казват: „Дай пари сега!“ Но иде за тях вторият изпит, моралният, вътрешният, дали те имат убеждения. Въз основа на тези закони, който действуват вътре в природата, ние знаем, какво в всички съвременни държави в Европа, ще се наложат големи изпитания. Няма да остане народ в Европа, когото Бог да не направи на пух и прах. Като вълна ще ги направи. Изисква се всички народи да си подадат ръка, никакво убийство между тях не се позволява, те са доста културни, за да разберат това.

Сега заблуждението е там, че ние чакаме едно спасение, казвате: „Ние сме спасени“. Аз се чудя, как спасеният човек може да каже на жена си или жената на мъжа си да пукне. Моли се три пъти на ден, казва: „Господи, колко те обичам, грешна е душата ми“, а след малко: „Да пукне жена ми.“ Жената същото казва. Питам, по-голямо безумие от това има ли? И сега тръгнали например, православните, казват: „Господи, тези от новото учение да пукнат.“ Владици и попове, тръгнали натук-натам, казват: „Да пукнат тези от новото учение, понеже разрушиха държавата.“ „Да пукнат“

– ние ще им се отплатим по друг начин. Няма защо нито те, нито ние да пукаме, а ще трябва по друг начин да изпълним волята Божия.

Поп и владика не трябва да убиват. Аз зная един владика в България, който ритнал един поп и той умрял. Аз зная други такива случаи. Мога да ги изнеса като факти. Ако река да говоря против свещениците, моят език няма да замлъкне, ще заговорят и онези от небето. Най-опасния човек в света съм аз. Безопасно е още докато съм тук, но като си замина, тогава пух и прах навсякъде ще има. Тъй е решил Господ! От този ред и порядък на лъжите няма да остане нито помен. Това в скоро време ще бъде. Не е заплашване това, аз да ви покажа законите. Закони са това. Вие ги изкривявате, а аз ви казвам, че ако вървите по този път, ще създадете изкуствен глад, ще видоизмените законите в природата, ще създадете епидемии и раздори, ще станете нещастни. Какво лошо има в това? Казват, че съм заплашвал. Ако аз говоря от само себе си, аз съм нищо, но с мен говори цялото Небе. Моето Слово е живо, разбирате ли? Живо е моето Слово! Като проектирам това Слово, което е Божие, то, колкото повече отива, ще почне да гори.

Господ е вече вътре, в народите. Този кипеж в обществата, това кипение в страждущите, тази война, все вътре е Господ. В Библията се разказва за необикновената сила на Самсона, от когото един ден жена му научила тайната на неговата сила. Тя се криела в косите му. Като узнали това, за отмъщение, изрезали му косите, извадили му очите и го вързали за един от стълбовете на едно грамадно здание. Той се помолил на Бога да му върне силата; наново му израсли косите. Самсон помолил да му развържат за малко ръцете. Послушали го. Той разтърсил стълба на това здание, съборил го и под него били затрупани хиляди души от неприятелите му. И Господ е сега този великан, който се събужда в човешката душа, всичко това Той ще го разруши. Господ е, Който сега се възмущава, Той е, Който воюва. Пушки и топове не вършат нищо вече. Той е запалил света и го раздухва. Какво ще правите?

Сега ще турите като първо правило: убийството е грях против Духа Светаго, то е най-големия грях в света. Понеже се казва, че човек е направен по образ и подобие Божие, то като си убил човека, с това си разрушил Божественото. Като убиеш човек, като убиеш най-възвишеното и благородното у човека, ти си извършил най-голямото престъпление. Следователно, спрете вашия гняв, не казвайте: „Аз ще изчистя жена си“. Добре, ти можеш да изчистиш жена си, брата си, но и Господ тебе ще

изчисти, никога няма да те помене. Тъй трябва да проповядвате!

Ще кажете: „Ами де е нашата войнственост?“ Че в какво седи войнствеността ви? Да войнствуваш значи да въдвориш ред и порядък в света, да спазваш Божествената хармония. Затова са турени военните в света да спазват ред и порядък в обществото и да спазват Божествената хармония. А сега, като се оцапали, турили картечниците: „Да покосим света!“ Да, но и тебе ще те покосят. Сега ръце, крака и очи нямат военните. Турили после по един кръст. Да, без ръце и крака, а кръст турили! Ти си един престъпник. Дай тези ръце и крака за един свой брат! Бесят некого, режат крака на некого, турете вашия крак на негово място ! Аз бих ви похвалил. Това съзнателно трябва да го извършиш. А сега има такива герои в света.

В какво се състои една от най-благородните черти на славянството? – В закона на самопожертвуването. Един пример от руския живот: В Русия осъждат една бедна вдовица, която имала четири малки деца, че изгорила именията на един богаташ и я изпращат в Сибир на заточение. В същото село живял един беден мужик, който, като се научил за нещастието, което сполетяло тази бедна вдовица, рекъл си: „Тази жена има четири малки деца, няма кой да ги гледа, а аз съм сам. Чакай да се представя в съда като виновник за престъплението“. Отива в съда и казва: „Аз съм престъпника, мене дръжте, тази жена не е виновна“. Освобождават жената, хващат мужика и го изпращат в Сибир. След десетина години в същото село, един селянин на смъртното си легло се изповядва, че той бил същинския престъпник за пожара. Търсят този мужик в Сибир, но той вече се поминал. Ето един благороден характер!

А днес, да стопиш всички сегашни християни, един истински християнин няма да излезе. Ако се стопят всички българи, едва ли един крак на християнството ще се изкара; ако се стопят всички гърци едва ли едно ухо на християнството ще се изкара; от англичаните едва един нос на християнството ще излезе – християнството у англичаните е колкото един нос! У германците християнството е колкото една вежда над очите. Това е тяхното християнство. Тъй ги виждам аз, нека ми се сърдят. И аз им се сърдя. Надули ми се, плюят ме. И аз ги плюя. – „Вие сте престъпници“, ми казват те. – И вие сте престъпници. Аз не спазвам вашия закон, но и вие не спазвате Божия закон. – „Вие лъжете“, казват те. – И вие лъжете. Аз бих желал да ме осъдят на основание на Божия закон. Да ми кажат: „Ти си правил престъпления.“ Добре, но да ме съдят така само, не могат да ме

осъдят.

Следователно, абсолютно никакво убийство, това е най-голямото престъпление. След убийството започват всички лъжи в света. След като човек извърши един грях, едно престъпление, всички други грехове постепенно идват. Законът не е да се върви от малките престъпления към големите, а от големите към малките. Ами че кой ражда – малките момиченца или майките? Най-големият грях – убийството е създало другите грехове. Грехът влезе с убийството в света. Брат уби брата си. От 8000 години още ние не можем да се избавим от това проклятие, на всинца ни виси този грях. А знаете ли какво нещо са 8000 години? Сега искат да ме убедят, че убийството било позволено. От 8000 години не може да се прости това убийство. И Христос дойде и с Него не можа да се прости. Знаете ли какъв грях е то? Казвам ви, сериозни бъдете, не се заблуждавайте, нищо от вас няма да излезе. Тази философия на вашите учители на вашите професори, по дяволите ще отиде. Всеки професор трябва да пише тъй: „Абсолютно никакво убийство на брат не се позволява!“ Всеки учител, всяка майка, всеки баща трябва да пише тъй: „Абсолютно никакво убийство не се позволява!“

То е, защото кармически ние сме свързани един с друг. Извършено едно убийство, всички го пренасят. Питат ме: „Защо ти побеляха косите?“ Моите косми побеляха все от вашите убийства. И аз съм замесен в вашите убийства. И вашите глави побеляха. Всяка вечер, когато става едно престъпление, аз го чувствувам това и прекарвам страданията на този човек. Вика този човек, моли се, виждам как се забива ножа в него, той издъхва. Некъде някоя жена, някое дете убиват.

И всички тези с одеждите минават, казват: „Да пукнат тези новите, които разрушават държавата!“ Лошото е, че няма да пукна аз, аз никога не пукам, но ще изкарам из българите всички дяволи навън, в поповете и владиците нито един дявол няма да остане. В България нито един дявол няма да оставя аз! А щом като заминат всички дяволи из България, кой ще ме беси? Дяволите искат да ме бесят, но с тях лесно ще се разправим.

Ние учим една положителна философия, едно учение, безразлично за кой за едни и за други, за всички. Пътят, по който вървите, е крив, без разлика и без пристрастие и към управляющи и на управляеми, И леви и десни, на крива посока сте. Това не е култура! Не искам да се скриват нещата, а против всяка неправда в света трябва да дигнем глас. Не е въпросът за моето учение, но българите трябва да си поставят като девиз:

„Никакво убийство не се позволява в България!“ Нека всички свещеници започнат така да проповядват, нека всеки стражар, всеки войник тъй да пише, да каже: „Аз тъй съм написал в своята душа – абсолютно никакво убийство!“ Тогава Бог няма ли да бъде на страната на българите? Сега ми се сърдят, че съм ги обиждал. Още има да ви обиждам, аз от сега съм започнал едва. Аз казвам – и моята глава побеля, но и вашата; и моите косми ще опаднат, но и вашите. Това е Божествената страна на нещата.

За да избегнем като Данаила от лъвовете, трябва да издържим изпита си, да обуздаете тези лъвове. Щом те ви разкъсат, показва, че сте извършили някакво престъпление. Жената казва: „Мъжът ми умре от внезапна смърт. „ Зная я аз нея! Пазете се всички от тази лукава мисъл, защото няма прощение за онзи, който извърши убийство.

И тъй съвременното християнство да тури в дома си надписа: „От убийство ни помен!“ Това е грях против Духа Светаго. Който убие брата си, не се прощава никога. Бог казва на Каина: „Ще ти туря знак, че който те срещне, да не те убива. Който те убие, ще бъде подобен на тебе и неговото наказание ще бъде още по-голямо“. А сега съвременните хора с един такъв морал искат да преустроят обществото.

Питам ви, защо мъже и жени не можете да живеете? Мъжът казва: „Не мога да търпя жена си, отвратителна ми е“. Жената казва същото. Защо? Брат ти е. – „Като мъж не мога да го търпя“. – Търпи го като брат. – „Ама тоз слуга не мога да го търпя“ – Търпи го като брат. Пък най-после, може да ти бъде учител, може да ти бъде баща, майка – брат ти е. Защо да не се качиш на това високо положение и да кажеш: „Брат ми е.“ Обърни се към брата си и кажи в себе си: „Любов и съгласие!“ Мъжът ти дига гюрултия, кажи: „Любов и съгласие!“ Той ще омекне. А сега жената казва: „Какво ми дигаш гюрултия, мислиш, че ще ме уплашиш? „ Тъй да казват и мъжете: „Любов и съгласие“. И жените им ще омекнат. А сега стоите, играете ролите си, въздишате, казвате: „Без Любов не може да живеем.“ Че аз още не виждам образа на Любовта! Знаете ли какви са очите на Любовта? Знаете ли какво е сърцето на Любовта? Сега още говорят за изгаряне от любов. Това не е християнство. Жената ще гледа на мъжа си, като на брат, ще му праща най-чисти мисли като на брат. Момъкът ще гледа на момата като на своя сестра, трябва да я щади той. Това изисква съвременното човечество.

Знаете ли какви красиви щяхте да бъдете? Сега знаете ли защо погрозневат лицата ви? Аз съм виждал в Америка, дойде някой да се

услови за работник, пипнат го под мишцата, казват: „Бива го, може да копае“ Че каква разлика има между говедото и него? И говедото така попипват. Дойде някой за инженер – „Колко искаш? „ Плащат за ума му. Учителят не е учител, той е наемник. Свещеникът не е свещеник, той е наемник. Майката не е майка, а за да се ожени, нарежда се с панделки, да се хареса, че да народи няколко деца. Мъжът, за да влезе в този долап, трябва да му дадат 50–60 000 лева. И после казва: „Аз съм баща“. Това не е баща, това е наемник.

Аз ви говоря приятелски. За в бъдеще така не може да се живее. Ти твоята жена ще я обичаш, нари няма да ѝ искаш, ще ѝ кажеш: „Тъй както си, тъй те обичам“. И жената ще каже същото на мъжа си. Няма да иска да взима много пари, а да се обичат и с Любов да живеят в къщи. А сега излизат и мъжът и жената, двамата облечени, но вътре...! Актьорство е това! Не е толкова актьорство, колкото престъпление извършват. Ще дойде време да родят някое дете, мъжът казва: „Това, което си заченала, аз не го искам, намери некакъв начин да го изхвърлиш“. След няколко години тя става хилава. – „Не знам защо съм така!“ – Пометнала си. На мъжа също работите не му вървят добре. Никакво помятане! Тези са новите идеи, никакво убийство, никакво помятане, никаква злоба. Съзнателно трябва да турим любовта! Не да се говори само за нея, но като те срещна, да изпълня своето задължение.

Господ казва тъй: „Аз не убивам никого, но убийците наказвам, аз не отмъщавам никога, но на онези, който убиват отмъщавам, аз любя всички, но на онези, който нарушават моята любов, давам моята омраза“. Тези са основите, който трябва да се турят в новото общество. Никакво убийство! Всички грехове започват от убийството. Християни против християни воюват. Аз виждам разни евангелисти, разни секти, казват: „Да пукнат тези от новото учение!“ И тези хора минават за християни, стихове от Евангелието цитират, а кога дойде до това учение и те не са далеч да убият човека.

И тъй, имайте доблестта на Данаила, три пъти на ден да се молите! Не се бойте! Аз бих нарамил мотика, бих копал цел ден, но да работя с любов, нежели да бъда един министър в България. Бих предпочел да гладувам и да работя, отколкото да бъда владика. Какво по-хубаво от това, да бъдем чисти в себе си и да бъдем герои! Сега някой пита: „Какво е морал? „ Първият морал в Божественото учение на Любовта не се позволява абсолютно никакво убийство! Тъй ще поставите закона. Като се върнете

дома, турете го. Сега, мъже и жени, като съгреши мъжа или жената, кажете си: „Той ми е брат, тя ми е сестра.“ Прощавайте си и никакви други мисли, та мисли туй-онуй и т.н.

Господ иде сега в света. Аз Го виждам как се е начумерил. Той иде с голяма тояга, като я размаха, та всички раса, килимявки, съдии, за всички ще има хоризонтално положение. Той ще ви пердаши. Ще ви пита: „Защо ви пратих на земята, да се учите ли или да смущавате горе света?“ Сега Той иде! Само по един начин ще може да се избегне тази катастрофа. Никакво убийство да няма, за да се подчинят тези лъвове и тогава царят казва: „Няма Бог като Бога на Данаила, Който го избави.“ И аз казвам – няма Господ като Господа на Любовта, само този Господ на Великата Любов е Едничкия, Който може да ни избави и въздигне. Той е живия Христос на Любовта и когато Той дойде в всеки дом, да няма бесилки, затвори, всички да си подадат ръка в новото учение, да има възкресение, песни и всички да кажат: „Долу насилието, долу затворите и бесилките – ред и порядък навсякъде!“ Вие ще ми кажете: „Амин, тъй да бъде!“ Не, не амин, а ще турите волята си. Вие сте като онзи дервишин, който нямал пари, но отишъл на банята да се изкъпи. Излязъл от банята и казал на баняджията турчин: „Благодаря ви, че се изкъпах!“ – „Благодаря, не благодаря искам да ми заплатиш един грош“, казал баняджията. – „Ох, Господи или ми дай един грош да си заплатя банята или събори банята – едно от двете!“

Втори път, като дойдете тука, искам в очите ви да има един морал. И мъже и жени, искам до Великден всички да пораснете най-малко с четири пръста, да станете на бой по-високи. Сега стоите, всеки се страхува какво ще бъде положението му, как ще завърши живота си. Аз обещавам да издържам всички онези, който не убиват. На онзи, комуто не върви и не убива, аз бих му станал слуга, стига той да е пръв, който да постави закона – да не убива.

Сега да прогласим закона на любовта и да проповядваме по същия начин. Ще имате един положителен морал и да не казвате, като владиците и поповете: „Да пукнат онези от новото учение!“ Аз казвам: Господ да им даде мъдрост и знание; да им стисне стомаха, по-малко да ядат и пият; да им даде разумение; да се научат на великата Божия Любов. Един учен българин, като изучавал историята на българската църква, ми разказваше следния факт. Българските свещеници, в време на духовните борби бяха по-близо до народа си, защото го обичаха, живееха с неговите

радости и скърби, но щом българските владици заеха местата на гръцките попове, те взеха да защищават властта и се отдалечиха от Бога и от народа си. Защо? – Защото не любеха вече този народ. Нека покажа закона на самоотвержеността! Ако любят този народ, нека излязат пред него и кажат, какво е казал Христос преди 2000 години. Защо държат това учение скрито? Излизат пред народа да разказват живота на някой светия, за гръцките събори и др. Това нас не ни интересува. Нас ни интересува как може да се приложи това учение, как да се устрои този народ. Защо не кажат истината, какво е проповядвал Христос? Нали Той е техен Учител? Аз защищавам страната на техния Учител. Христос е казал тъй: „Абсолютно никакво престъпление, никакво убийство не се позволява и всеки, който убие, не му се прощават греховете нито в сегашния, нито в бъдещия живот. Всеки ще люби брата си и не само това, по-далеч ще отиде, ще обича и врага си“. Че това той прилагаше, се виждаше още като беше на кръста, молеше се за тях и казваше: „Прости им, Боже, те не знаят какво вършат.“ Това е само реална философия. Само това може да бъде реална наука, реална теософия. А теософията позволява убийството. Това е лъжливо учение. И тъй всяко учение, което поддържа убийството, е лъжливо учение и несъгласно с Божествената Любов. Това е учение на черната ложа. Тъй седи въпросът.

И аз класифицирам, всички онези, които подържат убийството, аз ги турям в ляво. Това е говорил Христос, аз не го говоря. Това е наука на принципи. И тъй, всеки един, който носи името човек в пълната смисъл на думата, в днешната смисъл, той трябва да ликвидира с въпроса за убийството, да не бъде страхлив, а да бъде готов да жертвува живота си и на всеки да проповядва да не се убива. Всеки трябва да застане против насилието и да каже, че това, което се върши в света, не е съгласно с Христовото учение, не е съгласно с Божията Любов.

И тъй, бих желал да излезете из рова на лъвовете здрави и щастливи и да кажете, че няма Господ както Господа на Исуса Христа. Няма друг Баща, както Бащата на Исуса Христа. Христос е казал: „Отивам при Отца си, при Бога моего.“ Няма друг Бог, като Бащата на Христа. Той повдига човечеството и сега в сърцата на хората иска да произведе нещо, за да ги избави от най-големите злини.

Искам да бъдете герои! Не искам да казвате – дали моята проповед е свързана или не, но искам да запомните едно: убийството е най-големия грях, който може да извършите. Извършите ли го, това е най-голямото

престъпление. Не го ли извършите, ще ви изпратя на небето, всички светии ще ви дадат братска целувка, че сте изпълнили закона на Божествената Любов. Сега ще бъдете герои. Онези разпри, които има още между вас, да престанат вече!

С убийството ликвидирате веднъж за всякога. Следователно, царят казва: „Няма друг Бог, освен Бога на Данаила, Който можа да го освободи от лъвовете.“ Казвам, вашият Господ, на Когото вие служите, може да ви избави от лъвовете!

Беседа, държана на 24 април 1921 година, Връбница.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ НА ЛЮБОВТА

„Тогаз казва им Исус: Не бойте се; идете известете на братята ми да идат в Галилея и там ще ме видят“ Матея, гл.28, ст.10

Ще взема за тема на беседата си 10-ти стих от Евангелието на Матея.

Целият съвременен културен християнски [свят] празнува „Великден“, но тази година по една случайност има два „великдена“. Единият „велик ден“ го наричат „Велик ден“ на богатите, а другият – на сиромасите. Аз не зная защо богатите хора трябва да имат“велик ден“. И ако биха ме попитали, защо богатите имат „велик ден“, ще кажа, че то е за да ги освободи Господ от богатството, защото най-голямото зло за богатите са парите. И тъй, богатият трябва да празнува „велик ден“, за да се освободи от богатството, ако е затлъстял, да падне малко шкембето му, ако сърцето му е затлъстяло, да отпаднат малко от мазнините му. Ако не вярвате в това, попитайте лекарите, ще ви кажат какво влияние имат мазнините върху жизнените органи на организъма. Ако ме попитат, защо бедните празнуват. – За да се нахранят, гладни с. Все за това ядене! Но в яденето има допирни точки. Богатите търсят възкресение, но Христос е освободен от онези стари идеи, които човечеството държи от робството. Бедните, които също искат да празнуват „великдена“ и те искат освобождение. От какво? – От материалното робство.

Сега, за да може да разберете тези два „великдена“, трябва да живеете и с богати и с сиромаси. Най-голямо изкуство е да знаеш да живееш с богат човек и да знаеш да живееш с сиромах човек.

Ние не се нуждаем от да разглеждаме въпроса, как е възкръснал Христос, ние за гробове не се интересуваме, важна е основната идея, която е вложена. И да е разпнат Христос и да е в гроба си, това не ни интересува. Момък, който иска да се жени не се интересува толкова от това, де се е родила момата, жизнен въпрос за него е самата мома. Къщата е нещо второстепенно. Обаче в съвременния културен свят дават повече тежест на къщата и гробищата, отколкото на живите хора. „Туй си има своите икономически причини, икономически съображения“, тъй казват бедните хора. Защо служат днес на Христа? – Защото пари, хлебец, житце им дава. Разбира се! Но нека Христос не тури никакъв бюджет на свещениците, да видите как няма да има никакво проповядване! Пък и да съкрати малко

хляба няма да се събират хора в църквите. И бедните, които имат некакви идеали и те са все за ядене.

Това, което съединява всички хора, това са идеите на хляба. Че Христос дошъл от небето, родил се, възкръснал, това е второстепенно нещо. Само че, едни хора казват, че търсят Христа, а други – не. Това е бош-лаф, т.е. и да е вярно, пак е лъжа.

Сега може да каже някой, че моите думи са много силни, но обиколете съвременния свят, навсякъде ще намерите тази гола истина. Аз не критикувам, но констатирам един факт. Когато наблюдавам една рана, казвам, че тази рана има 2 см дълбочина и 10 см. широчина. Ако не вярвате, проверете!

Защо е дошъл Христос на земята, каква е Неговата основна идея? Идеята, която може да разреши всички въпроси и умствени и сърдечни и социални, това е законът на онази жива любов. В какво именно седи тази жива любов? – Да знаеш, че всеки човек в света чувствува и страда, като тебе и тогава има такива нужди, както и ти. Следователно да влезеш напълно в неговото положение, както и на себе си и да си готов да му помогнеш, както и на себе си. Това е философия, това е науката, която за в бъдеще ще се приложи. Това е човечество! А сегашното? Срещнат се: „Христос възкресе!“ Знаете ли какво значи? Когато ти дойде отвън някой гостенин, казваш: „Радвам се.“ Постои ден–два, започваш да го питаш: „Колко време ще стоиш, как ще си отидеш? „ Това е важното, колко време ще стоиш – ако е за 2–3 дни, добре дошъл, но ако е за повече... Значи до там сме достигнали, за 2–3 дни е нашето братство. За 2–3 дни, както и да е, но остане ли някой приятел 1–2 дни повече, разваля се и приятелството.

Думата Исус е символична, съдържа в себе си три велики основни принципи. Единият принцип означава сила, която твори, преобразува живота, дава ново направление. Исус не е човекът, който се занимава с бабини деветини, Той се занимава с ред велики Божествени истини, които турят всичко в ред и порядък.

Вторият принцип е тази жива енергия, която никого не набожда на игли, както ние правим, когато изучаваме малките бубулечки, пеперуди, тази жива енергия всичко туря в изправност, на всичко дава живот, никого не умъртвява, т.е. тя е съхраняюща сила или както я наричат „закон на любовта“.

Третият принцип това е законът на равновесието, законът, който уравновесява, всички спорове, които се повдигат между хората. Споровете,

това са естествени. Няма да се спирам да обяснявам защо се явяват спорове, вие ги знаете. В България, в едно малко градче направили баня. Гражданите се разделили на две партии, с какво да постелят банята. Едните казвали, че дъските трябвало да бъдат гладки, хириндосани, а другите казвали, че не трябвало да бъдат хириндосани, да не се пада. И 8 000 години хората все спорят с какви дъски да бъдат послани баните. Най-после изпращат един държавен инспектор, да уреди този спор. И той решава да се постели банята с една хириндосана и една нехириндосана дъска. Тъй че, които поддържат въпроса за хириндосани дъски, ще бъдат задоволени и които поддържат с нехириндосани дъски и те ще бъдат задоволени. Ако ме попитате как ще бъде вашата баня, ще кажа: „Който е от хириндосаните, ще върви по своята дъска, който е от нехириндосаните, ще върви по своята дъска." Само да има мир.

Човекът, който съдържа тези три принципа, казва: „Идете известете на братята ми да идат в Галилея и там ще ме видят." Казва се: „Не бойте се." На какво се дължи страха? – На изневярване. Нашите майки, бащи, братя и сестри са изневерили с хиляди години и сега никому не вярват. Някой казва: „Ти казваш нещо, но вярно ли е това, ще дадеш ли парите назад? „

И тъй страхът е произлязъл от изневярване на хората. Тогава лекът за страха е любовта. Страхът е най-голямата болест, която съвременните хора имат. Той е една уловка, една слабост за човешкия характер и 99% от престъпленията се дължат на страха. Следователно, всеки от вас, който иска да бъде герой в сърцето си не трябва да има абсолютно никакъв страх. Неговото сърце трябва да бъде пълно с любов, но не Любов от картошки или просо. Едно време, когато ечемикът, житото, ръжта, овесът и царевицата отивали да воюват, да освободят света от някакво робство, намерили просото за най-дребно и му казали: „Тебе ще оставим в наше отсъствие да храниш света, а после като победим, всеки ще си заеме длъжността." Тогава то запитало: „Кажете ми, моля ви се, мога ли да позволявам на хората да правят от мене баница?" Те му казали: „Ти за хляб стани, че остави за точено за баница." Сегашните хора говорят за култура, за точено. Той за хляб не е, а иска точено да стане. Той още своя живот не е изправил, а за небето мисли, какво ще бъде точеното. Ти най-първо изправи живота си.

Сега Христос казва: „Не бойте се, аз нося един нов елемент на любовта." У кои? – На моите братя, а не на външните. И днес аз говоря само на моите братя, а не и на външните. Онези, който признават

братството, те са хората на новата култура, а онези, който не признават братството те са хората на старата култура. В старата култура ще може да намерите името си в поменика, там има класификация, еди-кой си ще бъде граф, конт, министър председател, свещеник, проповедник, всичко ще намериш там, но никъде човека не може да намериш. Някой казва: „Аз съм учител. „ По какво? – „Преподавам математика.“ – Е, как я преподаваш? – „Е как, имаме десет основни числа от 1–10, всичката математика е в това, в 10-те основни числа. Правим разни комбинации, както търговците, делим, събираме, корени вадим.“ Но от изваждане до изваждане има разлика. Ако изваждате един зъб от устата на човека и изваждате едно растение с корените му и го посаждате на друго място , това са две различни неща. Как вадим? – С килпиден, но има изваждане и с търнокоп, отдалеч се вади с него. Следователно, тази математика, която хората изучават, наричам въведение в математиката.

Сегашните астрономи казват, че материята некога била в спяще състояние и после, като се събужда, започва да се върти и от нея се образували живи колелета. И сега започват да изучават тези колелета, но за онази разумна причина, която образува колелетата и помен няма. А това движение, което става вътре в света, това е разумният човешки дух, който се върти и движи всичко. В света има само едно реално движение, което го прави реален. В съвременната философия има два термина, който философите употребяват – субстанция и есенция. Субстанцията означава формата на нещата, видимото, а есенцията е невидимото, неуловимото, от което стават нещата. Някой казва: „Това е есенцията на нещата.“ Хората не учат есенцията на нещата, а само формите.

И тъй, братството, това е субстанцията на нещата. Братството и сестринството са две най-красиви форми, който съществуват на физическия свят и по-красиви форми от тях няма. Най-красивата субстанция, това е формата на брат. И всеки, който иска да бъде красив, като ангел, трябва да развива чувството на братство и сестринство. Това е един закон.

Като гледам лицата ви, не виждам много братство и сестринство у вас. Знаете ли какви са лицата на братята? В света на братя и сестри тръне няма; в света на братя и сестри празнини няма. В думите на брата има само едно съдържание, думите му са само с една идея, с едно значение. Там, в братството и сестринството думите не могат да се доказват по друг начин, те са точно определени математически величини.

Сега тук в света ще спорят кой е християнин. Като дойде някой нов член, ще го подложат на изпит шест месеца и после ще го приемат. Какви са признаците, че той е готов? Според евангелистите, първо той трябва да плаче, после да се кае за греховете си и трето да докаже, че е готов да се жертвува за благото на света. Тогава казват: „Този човек е за нас." Православният пък, той се ражда православен. Той като излезе от баща си, казва: „Аз съм православен, защото баща ми беше такъв." Те са по-близо до истината, защото юрдечка все юрдече ще роди, разбира се. По какво се отличава това православие? Най-първо в православието човек трябва да вярва в църквата, в владиците и поповете, в вселенските събори, в Евангелието и преданията, в Господа Исуса Христа. Затова на православието не му върви. Това не е упрек, аз нямам намерение да осмея никого, много сериозен съм. В братството няма такова подразделение на наши и ваши, там всички са наши; в братството няма вдовици. Един народ или църква, дето има вдовици, там няма братство и сестринство.

На какво се дължи вдовството? Мъжете отиват на война, убиват ги. Едно време мъжете с били вдовици. Когато мъжете водят война, има вдовици, а когато жените водят война, има вдовци. В такива общества братя и сестри няма. Аз говоря от гледище на християнската култура. Следователно, в тази култура няма ни помен от вдовици и вдовци, там няма ни помен от умрели, че този умрял, онзи умрял, че този бил светия, там всички са светии. Светии по отношение на небето, а братя по отношение към земята. А сега хората турили светиите горе, дето нямат нужда, а братята свалили долу; хората обърнали света надолу с главата и се чудят защо светът не върви.

Братята трябва да бъдат горе, защото само твоят брат или твоята сестра са искрени, за да могат да те извадят от кладенеца, а светията трябва да свети с своята лампичка, та да показва на онези, които работят. Де са светиите, де са българските светии? Мъртви светии не искам. Живи трябва да са, с фенерчета. И сега искат да ме убедят, че имали светии.

В какво се заключава светията? Той живее съобразно Божия закон. Христос казва: „Идете, кажете на братята ми да идат в Галилея и там ще ме видят." Галилея е място то, дето можем с ума си да разберем тези неща. Трябва да бъдем високо благородни, високо интелигентни, а не като вълкът да донесе агнето за своето вълче. Не, високо благородни и интелигентни трябва да бъдем за всички. Сега може да ме упрекнат някои, но аз слушам животните, питам ги какво мнение имат за вас. Срещна

някоя кокошка, питам я: „Съвременните християни, истински християни ли с? „ – „Не, защото те на общо основание ни колят, яйцата ни взимат.“ Това факт ли е, питам ги. „Да, ела да видиш каква гюрюлтия се дига из курниците.“ Срещам волове, питам ги: „Как са вашите хора, християни ли с? „ – „Няма ни помен от християнство, като ни впрегнат, цели 12 часа работа и малко сенце от време на време, а като остареем кожата ни одират.“ Това не е християнство, робство е това. Ако четете 66 глава от Исаия, ще видите, че той преди 3000 години е казал, че онзи, който коли вол, пред Бога е като онзи, който убива човек. Този човек преди 3000 години е имал един по-висок морал, отколкото днешния.

„Христос възкресе“, казват. Да, но за вашите волове, кокошки не е възкръснал. А до тогава докато Той не възкръсне за вашите волове, за вашите кокошки, не може да влезете в царството Божие. Аз взимам думата волове, кокошки в преносна смисъл. И съм прав. Тогава турям един нов морал в живота. Преди 2000 години Христос каза така: „Да възлюбиш ближния си, както себе си.“ Те са взели само една част от стиха. Христос е подразбирал: Да възлюбиш всички буболечки от най-малките до най-големите, както себе си. Защото има буболечки, които хората са направили.

Няколко студенти от един американски университет събрали части от различни буболечки, сглобили ги и образували от тях един нов вид буболечка. Занесли я на професора си и го запитали: „Господине професоре, намерихме един нов тип буболечка, не знаем към кой клас да я отнесем.“ Професорът я разгледал и им казал: „Момчета, това е „хъмбък“, т[о е] ваша измислица.“ Не се лъже този професор! Така и ние, много такива „хъмбък“ сме направили и казваме, че Господ ги е направил. Това са наши измислици. Може ли да влезете в всяка една бубулечица, която в Божествения свят мисли тъй както всеки човек?

Да ви обясня разликата между малките животни и вас. Те се отличават само по това, което са свършили. Който е свършил повече работа, мислим че е направил своето, че е по-интелигентен. Онзи, който не е довършил, значи е по-малко интелигентен. Казвате: „Те сега са прости.“ Питам: Преди колко хиляди години паякът научи да прави своята мрежа? Знаете ли колко години тази култура е представяла една висша култура? От тази култура е останала сега една тънка мрежа и паякът казва: „Това е нашата култура, тънка мрежа може да направим.“ Паякът е намерил най-ефикасен метод за изпридане на една такава нишка с най-малко средства.

Питам: Де е нашата нишка? Паякът има вече една нишка, която може да представи на изложението, но ние съвременните културни хора, какво ще изпратим на изложението? Я, ми кажете, какво биха изпратили българите християни на изложението? Още няма нищо какво да изпратим. Аз ще ви бъда много благодарен, ако може да ми покажете какво ще бъде това изобретение, което вие може да изпратите на небето, за да привлече вниманието на онези там възвишени културни хора.

Днешните хора спорят кой най-много се е проявил в света. Това ще уподобя с един разказ: Преди исторически времена, некъде в Азия живял един беден човек, който бил най-добрия човек в целия свят. Господ, като харесал живота на този беден човек, праща двама ангели да турят един венец на главата. В какво се състояла неговата святост? Този беден човек прекарал целия си живот при корените на едно дърво в плач и молитви. философията е в това, защо е трябвало да стои там и да плаче? Ще ви разкажа по-надълго историята на това дърво. Некога, още преди появяването на хората на земята, още в йерархията на ангелите и архангелите, когато се развивала тяхната култура, Господ изпратил един от тези военачалници на земята да помага, обаче той като дошъл, срещнал една красива жена, оженва се за нея и забравил работата си. Затова Господ го обърнал на едно буково дърво и с хиляди години главата му била забита надолу, за да се учи. И този беден човек е трябвало да прекара целия си живот при корените на това дърво, да плаче и да го облива с сълзи, за да спаси военачалника. Като видел Господ тези усилия на слабия човек, изпратил ангелите да му донесат венец. Обаче, като носили венеца, видели една хубава мома и започнали да спорят кому да турят венеца, на момата или на бедния човек. Те го разкъсали и турили половината венец на момата и другата половина на бедния човек, на светията. Сега този венец на любовта е разкъсан, работите не вървят. Кой е истинският човек, който заслужава венеца, дали момата или този, който плаче при дървото и повдига хората нагоре.

Следователно всички трябва да работите като този, който плакал да обърне Господ умовете и сърцата на хората. Сега тези хора, който са много по-умни, дошли на земята и съгрешили и този еретик трябва да се моли и плаче за тях, за да се повдигнат. И с Василевите молитви в църквата проклинат лошите духове. И тези хора след толкова време стоят много по-ниско, отколкото техните църковни схващания.

Сега други двама ангела слизат от небето, и пак носят венец. Но

понеже църквата е невеста на Христа, искат пак да произведат същия раздор, всички искат да разкъсат венеца, пак да вземат половината, но този път няма да им се удаде. Сега всички питат: На коя църква се пада венеца? – На никоя църква. Единственият човек, който заслужава венеца, е Христос. Той е жив и сега живее на земята, но не може да Го познаете. Да сте видели Христа, значи да се проникнете от Неговата любов, да дадете право на всеки ваш малък брат да го питате: „Градиш ли?"

Тъй стои новият закон, който е единственият – законът на Любовта. Той включва само едно правило, това е правилото на Истината, да не се лъже; само един път – пътят на Мъдростта; само едно благо, това е добродетелта; само едно право, това е Божията Правда.

Сега вие стоите и ме ровите, дали говоря истината, че какъв съм т.н. Няма какво да ме ровите. Вие като ровите и себе си разравяте. На мнозина съм казал, че те като ме ровят, търсят ме в това тяло. Тук не съм аз. Тук съм привидно, един ден ще се изгубя, ще се дегизирам и тогава ще ме срещнете, няма да ме познаете. „Че къде е Господин Дънов? „ Няма да го познаете. Така беше и с Христа.

Ще кажете: „Ами и ти ли знаеш какво ще стане в Ерусалим? „ Ние може да хвърлим белите коси, тази форма. Всичко това е външно. Ние не мислим за света тъй, както вие мислите. Всички форми, които Бог е направил, аз ги считам свети. За мене един вол е толкова важен, колкото и един човек. За мене една птичка е толкова важна, колкото и един професор. Ще кажете: „Това е много казано." В всеки индивид работи Божествения Дух и всеки, който спъва този индивид, спъва работата на Божествения Дух. Ще се спреш до някое дърво и ще гледаш с благоволение на него, няма да късаш клончетата му. Това не е морал.

Докато хората колят говедата, докато правят войни, не може да има Любов в света, следователно не може да има и мир. За това учение е безразлично кой ще управлява. Нека управляват богатите, но стига да не убиват, да не затварят, нека управляват бедните, но стига да не убиват, да не затварят, всички да приложат закона на любовта. За който и да е строй това се изисква. Това е важно не само за сегашния строй, но и за нашите души. Аз проповядвам това учение и за домовете ви. Някоя жена е недоволна от мъжа си, излезе вън, срещне друга някоя жена, оплаква се, не го бива мъжа. Тя не е познала мъжа си. Някой мъж се оплаква от жена си недоволен е от нея. Че той не е познал жена си, не е разгънал гънките, да види какъв извор ще излезе от нейното сърце. А сега ти си запушил

сърцето с вълна. Когато любиш, не трябва да искаш. Законът на любовта е такъв, че който иска, той не люби. Сега казвате: „Аз те много обичам, дай ми пари на заем.“ Който иска аз ще му дам, ще му кажа: „Братко, какво искаш? „ – „Това и това.“ – „Аз съм готов да ти услужа.“

И каза Христос: „Идете, кажете на моите братя, които са готови да приложат моето учение на земята да идат в Галилея.“ Христос не казва на небето, а на земята. Ако тук на земята не може да живеем в любов, как ще живеем горе? Мислите ли, че тези хора, които са достигнали такова съвършенство, ще ни пуснат там. Те ще ни кажат: „Може да минете като странници, но колко дни ще стоите?“ И после пак назад. И сега за всинца ни най-голямото изкуство е да знаем да любим.

Онзи ден дойде при мене един приятел, разказва, че сестра му била болна. Казвам му: „Нека приложи закона на любовта, ако може да люби, ще се излекува. Опитай ръката дали е нараснала малко. Ако има малко нарастване, значи тя има любов. „ Проверявайте всички с себе си това. Ако имате поне 1 мм разширение, ще кажете: „Братко, моята Любов се качила 1 мм повече.“ Все трябва да има поне едно малко разширение в вашия организъм. Ако в вашия организъм няма никакво изменение, у вас няма никаква Любов и Христос на такива души не говори, защото те спят.

И тъй, аз искам сега всички да станете братя и сестри, но трябва да бъдете искрени, да казвате това, което е в сърцата ви.

Ще ви приведа един анекдот. Председателят на Съединените Щати поканил един ден в Вашингтон на обед двама индийци. Между другите ястия, той сложил на масата и малко горчица. Младият индиец турил на хляба си малко горчица, но като хапнал, потекли му сълзи. По-старият го пита: „Защо плачеш? „ – „Дойде ми на ума, че баща ми се удави в Гирановото езеро.“ Подир малко и по-старият индиец хапнал малко от горчицата и нему се просълзили очите. – „Ами ти защо плачеш,“ го запитва първият индиец. – „Защото не можа да се удавиш и ти миналата година с баща си.“

Сегашните християни всички говорят за своите мъчения, а не и за причините. Не че горчицата е виновна, а че бащата се удавил. А що е горчицата? Тя е съвременните престъпления, които стават в света. И Христос казва: „Идете в Галилея, там ще ме видите.“ Какво? – Любовта. Любовта може да се види, тя може да се реализира. Когато видите Любовта, когато видите Христа, няма да се наричате с тези си имена. Сега иде възкръсението. По-рано възкръсна Христос, а сега – неговите ученици.

Сега е спор кой възкръсва и кой не. Това възкръсение трябва да дойде общо. Някои идват да ме убедят, че са възкръснали. Питам: Любовта видели ли сте я, готови ли сте да се жертвувате за всички? Някоя жена казва: „Аз напуснах мъжа си.“ Че които не са възкръснали, те напущат мъжете си. Мъжът казва: „Аз напуснах жена си.“ Възкръснал човек не напуща, а той идва при своята възлюбена. Той ще дойде при душата на своята възлюбена и ще каже истината. Една дума като си кажат, ще се разберат. Това е великата Любов, да си говорим по Бога, да си говорим истината. А сега жената казва: „Милички, това-онова,“ но зад него: „Дано не стои в къщи.“ И той отговаря с същата искреност. Това са то двамата индуски герои, които плачат, но не казват защо. Жената казва: „Аз съм много нещастна, имах един нещастен брак.“ Мъжът казва същото. Не е причината там. Причината е, че вършиш грехове. „Нещастна съм, народих много деца,“ казва жената. Не е причината там.

И тъй, този жив Господ е слязъл на земята и хлопа при вашите врата, всяка нощ ви събужда, всяка вечер тропа. Не познавате Господа. Някой изгубил богатството си, страда. Господ му взима богатството и казва: „Да видим ще ме познае ли.“ Някой владика остарял, уволняват го. Той страда. Никой не познава Христа. И при това минават за вярующи, знаят за всички святи канони и кой святия да канонисват. Не е тяхно право да канонисват светията. Кое е правда, Господ знае; кой люби, Господ знае. Друг закон има: човек човека не може да роди. А като умножиш 2 × 2 ще получиш 4, Числото 4 само не може да произведе 4, не може да произведе себе си, друго число ще произведе. Следователно ние казваме: „Аз искам да любя.“ Не, ти не можеш да любиш. Писанието казва: „Да възлюбиш Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила, а ближният си да възлюбиш като себе си.“ Следователно, като възприемеш тази велика Любов към Бога, после ще я възприемеш и към ближния си. Ако не възлюбиш Господа с всичкото си сърце, душа, ум и сила, от де ще я вземеш любовта? Любовта на пазар не се взима.

И тъй, за в бъдеще, като се жениш, ще питаш възлюбения си: „Милички, ти възлюбил ли си Господа с всичкото си сърце, душа, ум и сила? Ако е в тебе Господ, аз ще се съединя с тебе.“ Тези двамата като се съединят, ще образуват друго едно число към своите деца. Няма защо да питаш аз себе си обичам ли. Като запалиш една печка, няма защо да казваш, че печката топли, тя сама ще отделя своята топлина.

А сега някой казва: „Ти трябва да знаеш, че аз съм малко по-особен

човек.“ В какво стои твоята особеност? Да, разбирам, твоята кесия е по-голяма, повече взимаш.

(*В съседния дом засвириха гайди, зурли. Учителят казва:*) Нека посвирят малко, за любовта говорим, ще имаме търпение. Те не са научили изкуството на свиренето и любовта не е в тях, защото зурлите им много зъзнат. Тяхната Любов е като на тези зурли.

Всички млади и стари вложете любовта, да заживее този жив Христос не само на небето, а в душите, сърцата, умовете и волята ви и да приложите това учение на опит! Доста глаголствуване! Никой никого да не критикува. Брата си да не критикува! Сега няма да ви кажа „Христос възкресе!“ Ще ви запитам: Любовта в сърцата ви влязла ли е, възлюбили ли сте я? Любовта влязла ли е в душите ви, любовта влязла ли е в умовете ви и в волята ви. Ако е влязла любовта в сърцата, душите, умовете и волята ви, на всички, у които е влязла, казвам: Христос възкръсна и любовта възкръсна! De factum може да бъде това. Не чакайте времето, не чакайте еволюцията, не очаквайте любовта, да дойде отвънка, а отвътре да заживее и тогава ще бъдете красиви.

Като се научим да любим, няма да остаряваме, а ще бъдем млади, по на 33 години, като остареем, ще снемем старите си кожи, постоянно ще се подмладяваме и ще живеем толкова време колкото искаме.Това е новото учение, да бъдем млади в любовта. Млад е човек докато люби. Престане ли да люби, той е стар. Люби ли, той е здрав, престане ли да люби, той е болен. Люби ли, той е учен, престане ли да люби, знанията изчезват. Тъй седи тази наука, всеки може да я опита. Сега Христос казва: „Идете известете на братята и сестрите ми да идат в Галилея, там ще ме видят.“ Ако питате де е Галилея, за там не сте. Вие трябва да знаете де е тази Галилея.

И тъй, сега идва възкръсението на любовта. Няма да се казва: „Христос възкръсна“, а ще кажем: „Да възкръсне любовта и да се разпръснат враговете, които сега ни мразят.“ Сегашното учение го прилагате тъй: „Господи, да бъде Твоята воля, но да стане нашата! Господи, да бъде твоята любов, но да стане нашата!“ Аз бих казал тъй: „Господи, да бъде нашата воля, но да стане Твоята! Господи, да бъде нашата любов, но да стане Твоята!“

Тези са максимумите, които човек може да приложи. Човек, у когото има любов, няма сила, която да му противодействува. Той ще има ново разбиране, в дома му няма да има нещастия, а мир. Дъщерите му навреме

ще се женят, зетьовете няма да ги теглите насила. Ако имате любов, загуба няма да имате. Ако имате любов, учени навсякъде ще има. Сега любовта идва в света. Голямо течение идва в света. Който не е герой, да не върви по бреговете, защото ще го завлекат, ще го отнесат.

В Писанието се казва: „Гняв Божий иде!“ Кое време е то? Време за тези, които нямат любов. Това учение е за днес, за днешната култура. И сега страданията са много по-тежки, отколкото в времето на Христа. Тези социални разбирания ще се разрешат само с любовта. Тя ще дойде като реална форма, всичко ще помете.

И тъй, които са готови, ще възкръснат, а които не са готови, ще станат на вода. На ваш език казано – ще умрат и като отидат на кости ще станат. Който познава любовта, този закон няма сила на него.

Бих желал всинца днес да се срещнете с Христа. Вие все Го очаквате за в бъдеще, но днес да се срещнете. И колко мъчно може да разберете тази велика истина, да се срещнете с Христа. Някой път от срещане до срещане има разлика. Некога възлюбленият срещне своята възлюблена и казва: „Днес не е тя,“ не я познава, не е разположена тя. Когато срещнете Христа, ще измените вашето разположение, ще бъдете герои, за вас мъчнотии няма да има, омраза няма да има. И щом няма това, Христос ще дойде.

Сега започнете да правите опити с любовта, да правите измервания. Само така ще се премахне истинското зло. А това ще трябва да започне от вашите домове, между жени, деца, в църквата. Приложим ли го, ще има мир, ако не – страдания ще има. Тогава и големият и младият ще плачат все за Гирановото езеро.

„Идете, кажете на братята ми да идат в Галилея, там ще ме видят.“ Тези са последните Христови думи, които отправя към вас – да отидете в Галилея, да Го видите, да познаете любовта, която Той носи в света. Той идва сега да ги възкръси. Този е сега последният ден.

Аз бих желал всинца да възкръснете. Сега вече виждам, че някои камъни на гробовете започват да се тресат. И Христос иде! Той идва, Той ще отвали камъните и мнозина идват с Него. Ще каже тогава: „Лазаре, излез навън!“

И аз ви поздравлявам с Христовото възкръсение! Да отидете в Галилея, да срещнете Христа и да ви каже новата лозинка за новия живот на любовта!

Беседа, държана на 1 май 1921 година, Великден.

ТРИТЕ ЗЛАТНИ ЗРЪНЦА

Защото Земята от самосебе си произвежда първом трева, после клас и напокон пълно жито в класа. (Мк, 4:28)

Ще чета 4-та глава от Евангелието на Марка до 35 стих[143]. Ще взема 28 стих: „Защото Земята от самосебе си произвежда първом трева, после клас и напокон[144] пълно жито в класа." Преведени тия думи на съвременен език представляват една притча – дадена на деца, а преведена на възрастни. Трябва да се измени нейният вътрешен смисъл. Павел на едно място казва: „Когато бях дете, разсъждавах и мъдрувах като дете, а като станах мъж, напуснах това, което е детинско." [*I Кор, 13:11*] Следователно всичките неща в своя развой, в своето възходящо развитие, претърпяват видоизменения и тия видоизменения трябва да се схващат тъй разумно, както онази плетачка – жена, която плете как схваща бримките и една по една ги реди, и образува цял ред, и така върви чорапът, който се плете. Ако вие пропуснете една от тия малки бримки, образува се една междина, следователно на изпуснатото място се образува дупка и всички тия дупки на нашия живот, които сега съществуват, се дължат на тия изпуснати бримки. Някои питат: „Защо е тази дисхармония?" Казвам: Пропусната е някоя бримка от колелото на живота.

Сегашният главен стремеж на хората трябва да бъде да схванат и да изправят своя живот. Онзи, който може да разбере смисъла на своя вътрешен, индивидуален, духовен, съзнателен живот, той е намерил правилния път и неговият живот ще се развива правилно и нормално. Когато говоря за индивидуалния живот, не разбирам частния живот на отделно лице – не – но, когато човек схване отношението с Цялото в битието, на каква степен на развитие е и какво трябва да прави, той не може да живее единично. Вън от общия съзнателен, Божествен живот той не може да живее. Както детето от самосебе си не може да се зароди и роди, тъй и човек от самосебе си не може да се зароди и роди – непременно трябва да има някой, който да го зароди и роди.

Тъй семето в земята отде е дошло? От самосебе си израства ли? Казано е по-горе [*в Библията*] „по образ и подобие" [*Бит, 1:26*]. И тази земя, пръстта, е, която има сила да го направи като трева [*семето*], т. е.

подобно на нашия живот – да му даде един несъзнателен живот – един живот на движение. И този живот мяза на една цев – от едната страна влиза, от другата излиза, и всички хора, които водят този несъзнателен живот, приличат на тази тръба, казват: „Да си похапнем и пийнем!“ Тогава какъв е смисълът? И учени, и философи казват: „Смисълът на нашата тръба е да влиза и излиза“. Не е това смисълът на живота, само да влиза и излиза. Влизането и излизането не разрешава въпроси. Ако вие кажете „да извадим нещо от касата“, а не извадите, а после: „да турнем“ и не турнете, как мислите? Казвате: „Аз извадих и турнах“ Да, мислено, но мислено тургане и изваждане не важи за касата.

Сегашните хора казват: „Да направим това, да извадим тези погрешки на този живот“. Тургат и изваждат и после не върви. Защо животът не върви? Те смятат наум, наум само смятат. А казва се в притчата: „семето трябва да се турне в земята, да му се даде вода и живот“ [*Мк, 4:26-28*]. Има връзка между тревата и Бога – Бог, като създал света, е дал живот на тревата, следователно животинският живот е излезнал от тревата. А на човека да се даде плодът – и човешкият живот е произлезнал от плодовете. От живота започва да расте и се развива човекът.

Тревата и житното зърно са два полюса, а класът – това е гредата. Защо зрънцата са наредени тъй в една правилна градация? Правили ли сте своите наблюдения върху житното зърно – как едно след друго се нареждат и разликата по ред между всички е тъй различна в своето естество, както между две деца, които се раждат от една майка. Между две зърна има толкова голямо различие, както между сина и дъщерята или между две сестри. Но ние въпреки това не виждаме това различие и казваме, че всички зърна са едни и същи. Не.

Сега защо Христос взема за пример тук житото? Произходът на житото е велик. Цяла една йерархия в Небесния свят от възвишени същества са дошли на Земята, когато е станало грехопадението, пожертвали са своя живот за въздигането на съвременното човечество. И тия житни зърна са все от ангелски произход, в тях има същества от всички йерархии – от най-възвишените до най-низшите. А съвременните хора, като вземат тия същества в своя шиник[145] и спорят за житото по колко да струва. И някой път казват, че е много скъпо, а сега е дошло житото да се продава по 4 лв. И казват, че било много скъпо, а житни зърна има от 16 000 до 20 000 в един килограм. Ний сме се научили само да продаваме и купуваме.

Като кажат хората: „Ний сме много културни", казвам: Съвременните хора са научили две действия само: продаване и купуване. Едното е изваждане, а другото – събиране. А то е главното на реда. Ние сме достигнали само да продаваме и купуваме, нищо повече. Следователно намираме се на една степен много долна в своето разбиране в този живот. Попитайте вий всички съвременни културни хора, попитайте религиозните хора откъде идат. Те ще кажат: „Господ ни е пратил от небето." Какво е отношението между Господа и тях? Сеячът не е подобен на семето – между семето и сеяча има голяма разлика. Подобие има, но какво е то? В какво седи това подобие? Туй „подобие" още на земята го няма и този „образ" още не е сформируван.

Ще ви приведа един разказ в миналите векове на човешката култура. Съществували две царства – едното – пиесисти, а другото – салюмани. В тия два културни народа имало два обичая: пиесистите, като им дойдел някой човек на гости, приемали го много любезно – почват да го гощават с много хубави гозби. Но след 30 дни го приспиват и след това му изрязват от бута най-тлъстото място, едно парче, за да видят какво е месцето на този гост. Излекуват го и пак след 30 дена – другата задница. Този гост не знае какво става с него, защото те го приспивали, докато той съвършено се обезобразява, връща се и разправя за своите приключения при пиесистите, че били много любезни, много хубаво го гощавали, обаче тялото на човека пострадвало, особено тия, меките части. А другият народ, салюманите, и те угощавали добре, когато им дойдел някой гост, но и те го приспивали и му пускали кръв, от която си правели златни пръстени. Тъй много пъти пускали кръв [*на госта си*], и като се върнал в своето отечество, станал на кука. Научил всичко в едната култура и в другата – и те се отличавали помежду си.

Сега ще кажете вие: „Слава Богу, че ний сме надраснали тия обичаи на тия два народа." Не, не сме ги надраснали. Тия обичаи и сега още съществуват между нас. Имате някой приятел, той ще ви кани, ще ви угощава, но задницата ви ще обърне на дедермон[146], а от другия ще се върнете краен неврастеник[147]. И няма да знаете причината. Причината е, че първият ще опита вашето месце, а вторият ще си направи златен пръстен. Тия две раси са на астралния свят. Тук често постъпват по същия начин – обезобразяват хората. Тия всички рани се дължат на пиесистите, а другите заболявания на неврастениците се дължат на салюманите.

Наистина съвременната наука е един разказ, който ний оправдаваме. Има микроби, които ни пускат кръв и които ни изпояждат месцето. Питам, защо се явяват всички тия противоречия, коя е причината? Някои казват – злото. Но причината на злото? Защо злото съществува, защо съществуват войни, убийства, крамоли между хората? Ще кажете, че това е закон на необходимостта. Проверили ли сте този закон? Ще кажете: „Така е наредил Господ.“ Проверили ли сте това? „Съвременната култура го изисква.“ Проверили ли сте това? Нима съвременната наука изисква това – да се правят джамбони[148] и разни консерви в тенекета вътре?

Сега имаме ред такива философски твърдения, които не се обуславят на никакви научни основи и на никакви морални принципи. За пример – ний казваме, че един човек е лош, а друг – добър, но с какво мерим ний добрия и лошия човек? Тъй пиесистите угощават много добре човека. Ще кажете: Това са хора културни – тъй трябва да живеят. Но когато дойде рязането на месото, няма да знаете причината и как ще си обясните това, като се върнете с тия рани? И как бихте си обяснили, питам, това? В тия две раси е имало желание да се опита човешкото месо. Причината е малко по-дълбока. Този закон го изваждаме психически от живота, той е верен. Когато двама се обичат, в единия се ражда желание да мушне онзи, когото обича, за да го почувства, да му отреже от месото. Защо се мушкат? Които се обичат, те се мушкат. Всичките мушкания и страдания не стават от омразата, а от любов. Следователно омразата е едно последствие от Любовта.

Вий ще кажете, че аз обвинявам Любовта. Не, не я обвинявам, но аз гледам другояче на нещата, по-философски. Но от ваше гледище това е едно противоречие. Когато в земята има едно семе, нима земята не го изпухва, взема му черупките и като остане онзи Божествен живот, тогава почва новият живот, почва да се сформира новото растение. Така и Любовта ще ти нареже гърба, ще ти напука кожата. Трябва да станеш нещастен, трябва да страдаш, защото страданието, казва Любовта, е един подтик към разбиране на моята същина. То е разрешение. И питам: Ний, съвременните хора, които избягваме тази жестокост, мислите ли, че смъртта не е по-жестока? Тя нарязва не само дебелите части, но взема всичко и оставя само костите. От гледище на физическия свят и на съвременния живот това е жестоко. За онзи, който не знае да гради, а само събаря, това е тъй, но за онзи майстор, който разваля нещата, за да съгради по-хубави, това е една благородна черта в него. Следователно Бог

събаря, за да съгради нещо по-велико в света. Господ ще събори сегашната наша култура, един ден ще остави само костите в гроба. От тази култура на XIX-и и XX-и векове, от тази култура на религиозни вярвания ще останат само мъртвите кости. И като събори Господ костите на всички културни хора, учени, патриарси, проповедници и други, които философстваха, Господ ще им каже: „Мъртви кости, кажете, какъв е смисълът на живота?“ Те ще кажат: „Господи, ние не знаем, ние сме разединени.“ Защото сте изгубили Любовта. Всички искате да почивате на удовете си и бълха да не ви ухапе, да бъдете прекрасно облечени, да бъдете обиколени със слуги и слугини, да бъдете герои, да носите гергьовски кръстове и да кажете, че сте хора културни, а като дойде до възвишеното, да кажете: „Такъв живот не е живот.“

Но цялата съвременна култура се дължи на микробите. Първо идват глистите, след тях – къртовете. Къртовете са много полезни, защото те като окисляват земята, принасят полза, и винаги, където е минал кърт, всичко се раззеленява, а където е клекнал човек, всичко изсъхва. И казва този човек: „Аз съм културен.“ Казвам: Културен човек – на сушата. Влезте в съвременните домове, в църквите, в училищата – няма искреност, няма никаква Любов.

Турците казват: „Който дава парите, той свири на свирката.“ Днес като дадеш пари, всичко става с пари. И служба с пари се намира, и в църквите за пари служат, и майките с пари раждат, и в училището – пари. И булката, като ѝ се турне гердан, тръгва и става майка. Майката, която представлява нещо най-благородно, и тя се е опетнила – трябва да ѝ турнат гердан и златен пръстен, и тогава ще каже „моето детенце“, „аз съм майка.“ Някой казва: „Аз вярвам в Бога, защото имам злато.“ Ти не вярваш в Господа на Любовта, а ти вярваш в Господа на златото, на силата. Съвременните хора вярват в парите. Казват: „Аз вярвам.“ Казвам: Твоят господ е в кесията. Твоят господ казва: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе – в рая, без тебе – накрая[149] „. С такива схващания, които ние имаме, не само българите, но и целият съвременен културен свят какъв културен мир и какъв подем може да се създаде?

Трябва един нов морал, който да преобразува душите и умовете на хората. И аз бих повярвал, че тази нова култура е дошла само когато хората заработят без пари. Друго нещо да се дава. Всеки един от вас трябва да намери един модус[150] – нещо, което да замени парите. Без пари може

да се живее, но без душа, без ум и без сърце не може да се живее, а без пари – може. Умни трябва да бъдем. Съвременните хора са направили парите един идеал. Парите трябва да станат слуги, а сега парите заповядват на целия свят. Няма тайни, които парите да не могат да разгадаят. Какви ли не шифровани телеграми царе и министри са ги пращали, държали са ги под ключ, и тия хора, през ръцете на които са минавали, са ги разгадавали, като че са ясновидци. Държали са ги в затворени каси и тия каси се отваряли по един магичен начин. След като се наброи хиляда, две хиляди, десет хиляди златни и касата се отваря, и ключът става разгадаем с всесилната парица. Женското сърце, което Господ е заключил със седем ключа, хората и него са отключвали с пари. Като дойде някой момък при момата, турне ѝ една верижка, даде ѝ хиляда, две хиляди, десет хиляди и тя даде ключа, и тъй нататък, докато той вземе всичките ключове. И после тя казва: „Излъга ме. Аз не мислех за тебе така." Човек, който борави с пари, не може да бъде честен човек. Женското сърце и мъжкото никога не трябва да се отварят с пари. И онази мома, която даде седемте си ключа, седем пъти по седем ще се прероди в света и ще мине такива велики страдания, които ако тя би знаела, главата ѝ ще побелее девет пъти. И ако ме питате вие защо са тези страдания – защото вие сте дали ключовете на вашето сърце с пари. Някои от вас сте се покаяли, пак ще ви поставят на изпит. Как ще издържиш? И да не те съблазнява толкова парицата.

И сега, тъй посято, семето ще бъде посято вътре в нас. Защо искат хората тия ключове? Най-възвишеното и най-благородното – това расте в човешкото сърце. Човешкото сърце е олтар, където гори огънят на живота. Умът е светилникът на този олтар, а всички желания – това са огънят отдолу, който се подклажда и трябва да го има при жертвоприношението. Желанията трябват – когато ни дойде някой човек на гости, ний ще заколим някое. И Авраам, когато му дошли 3-4 ангели, им заклал едно теле[151]. То има мистичен характер – ти ще заколиш едно желание и то най-хубавото, ще го опечеш и ще нахраниш госта с тия желания. Ще принесеш едно желание – най-чиста храна ще им дадеш. А Господ е казал преди три хиляди години: *Не ви искам нито телина[152], нито да ми колите волове,* казано е от пророка, в 66 глава от Исая[153], че който коли вол, е като онзи, който убива човек; а който принася агне в жертва, е като онзи, който прерязва гръцмона[154] на псе. Следователно ний сме още далеч-далеч от

Истината. Някой ще спечели малко: „Аз ще дам на църквата 10-15 хиляди лв.“ И мисли, че е направил много, или ще направи златен ореол на света Богородица и мисли, че много нещо е направил. Къде отидоха тези златни и сребърни ореоли в Русия? Болшевиките ги стопиха. Божественият Дух иска да каже: „Не такива венци Аз искам от вас.“ Не ви го казвам това за упрек. Когато един наш брат или една наша сестра страда, ний на тях трябва да окачим тоя венец, там да турнем ореол. Който иска да се убие, той има нужда от венец. Църквата – това е човешкото сърце – като вика, ний да отговорим. И може тогава да направим разлика между сегашното учение и това.

Ще влезнете във връзка с невидимия свят. Ний проповядваме една Истина, има само една вяра, вярата е само една, ние сме престанали да ходим с вярване. Това са факти – живи закони, които ние виждаме всеки ден. Във всички живи същества ние виждаме нещо по-велико, отколкото хората виждат.

Сега вий ме разберете – ще кажете „дано и ние видим“ – но ако вашите очи се отворят, вие ще внесете анархия на Небето. Човек, който има очи, не трябва да върши никакви престъпления, абсолютно никакви престъпления, никаква лъжа не трябва да влиза в неговото сърце. Казва някой: „Да прогледнем.“ Може. Отхвърли ли лъжата, убийството, отхвърли ли злобата? Вложи Любовта в душата и ще прогледнеш в един ден. Вложи Любовта, и в един ден целият твой живот ще се измени, и ти ще станеш силен и мощен, и ще вършиш това, което Господ иска. И ний, като сме загубили Господа, чакаме Го да дойде. Момата чака своя възлюблен да я избави от бащата и майката, и като я избави, турне ѝ венец – спасението дойде. След 3-4 месеца момата не е добре: „Излъга ме, отидоха ми младините.“ Защо не е добър? Той е от черните братя. Той е от онези, които режат задницата и пускат кръв и като я напече, каже й: „При майка си иди, дай парици.“ Докато майката каже: „Няма вече.“ А той ѝ каже: „Не те искам тебе, пари, пари искам.“ Синът каже на баща си: „Пари, пари.“ Братът: „Пари, пари.“ Учителите: „Пари, пари.“ И целият свят сега е на парила[155]. Защото все за пари говорят хората. Не е започнала онази еволюция от трева да се образува едно стъбло, което да създаде подтик на ония възвишени мисли, да се преобрази животът. Не е голяма мъчнотия да се преобразува животът и съвременните хора трябва да дойдат дотам – да кажат Истината.

Едно време имало един цар – бил много тщеславен[156]. След като носел всички дрехи, всички платове и най-после казал: „Искам един такъв фин и хубав плат, който да бъде тъй хубаво ушит, че да изглежда, че не е бутнат с човешка ръка, и с тези дрехи да оправя света.“ Най-после се явяват двама души и казват на царя: „Ний ще изтъчем такъв плат.“ Отпуснали кредит, турнали стана и започнали да тъкат без ръце. Праща царят министрите си да видят, отиват един по един, докато отишли всичките 10. И казват: „Отличен плат, като него няма.“ Дошло време, царят се облякъл с новите дрехи и тръгнал. Събрали се хора, музики свирят, всички гледат, но нищо не виждат, пък и кой смее да каже, че няма плат? Но ето, че едно дете на 5 години извикало: „Царят е гол!“ Та и ний, съвременните хора, морално сме оголели като този цар. И умствено сме оголели.

Кажете ми вий сега една ваша оригинална идея, която досега да не е изказана. Аз ще ви дам 100 000 лв. Кажете ми една идея, която да не е изказана в света. Ето едно средство веднага да станете богати. В Америка преди 25 години един дал 25 000 лв. за една нова идея, а аз ви давам 100 000 лв. И всички превръщаме все една и съща каша от брашно, въртим я, въртим я и нищо не излиза от кашата. От първоначалната каша станаха слънцата и земята, а от вашата каша нищо не излиза. Защо? Защото ний не сме още в състояние да признаем онази велика Истина. Ний отричаме всичко и своя живот отричаме. Ако попитаме някого отде иде, ще каже от Франция, от Америка, но ако ни попитат отде идем на Земята – не знаем какво да кажем. „Е-е-е, не знаем, чакай да видим учените хора какво казват.“ Те ще кажат, че сме дошли от малка микроба, която се уголемява и уголемява. Но тези учени хора видели ли са тази микроба? Бяха ли те там, отде е слязла тя, тази микроба? Тогава тя не беше много малка. За в бъдеще тя тепърва ще се изучава, как се е образувала тази микроба. Съвременната наука отново трябва да изучава научните въпроси.

Всичко в света съществува. Всичко съществува първоначално. Животът на Земята, който се проявява, той не се е проявил още всецяло и до неговото завършване трябват милиони години. Ако първоначално е било микроба, а сега е минала като човек, какво ще стане от него, на какво ще се обърне след толкова години, като минат?

Аз бих желал да ми дадете една скица – на какво ще се обърне човекът. Виждали ли сте ангели, херувими, шестокрилати, виждали ли сте ги? Някои може да са виждали. Турете си на ума да мислите. Новото учение изисква най-съзнателно да се проверят тия истини, които

съществуват в света. И не правете тази погрешка.

Ще ви приведа един малък разказ: На един беден земледелец, когото Господ пратил на Земята да се развива, дал му Господ една малка нива, колкото от 4 декари, но му дал много камениста почва. 20 години орал човекът с жена си и децата, но нищо не ставало. Употребил всички съвети, които му давали хората – нивата не ражда. Осиромашал. Един ден, като седял при нивата си, минал един старец – мъдрец, който му казва: „Защо, братко, тъй си се умислил, отчаял?“ „Как! Господ ми даде една нива, 20 години работих и тази нива нищо не ми даде. Господ има към мене много лошо разположение и мисля да се скрия, да избягам. Господ не ме обича.“ Тогава старецът му казал: „Аз ще ти дам един метод.“ Изважда и му дава 3 златни зрънца: „Ще ги посадиш на 3 места и ще ги поливаш, и няма да казваш, и нивата ще започне да ражда“ и си заминал. Като взел тия зрънца, те почнали да се уголемяват на ръката му и той си казал: може да ги продам, няма да ги посадя, 20 години работих на нивата, сега ще взема много пари за тях и няма да работя.“ Турнал ги в торбата и тръгнал в града, отива при един златар и казва: „Имам едни особени златни [*зрънца*]“, изважда ги от торбата си и вижда три гъби вътре, златаринът му казва, че нещо му е мръднало, такива не минават. Връща се той на нивата, отваря торбата, намира пак златни зърна: „Ах, този магесник ме направи пред хората на мръднал“ и заровил трите зърна с торбата, и тръгнал да бяга. Но не му вървяло, пак страдания, загубил зрението си и бил на умиране. Пак минава същият старец и го пита: „Защо плачеш? Кажи, да ти помогна.“ „Едно време един човек, като тебе ме направи да бъда присмех на хората и сега загубих и зрението, и здравето, та вече не искам и твоите добрини.“ „Но аз искам да ти помогна!“ И връщат се двамата на нивата и гледат – тя забуренясала, изваждат торбата със зърната и старецът казва: „В името на Любовта да се възвърне твоето зрение“ и той прогледнал; взема второто зърно и казва: „В името на вярата да се възвърне здравето ти“ и човекът оздравял и се подмладил; „И в името на третото зърно твоята нива да дава изобилен плод“. И действително след една година неговата нива дала най-много плод. „Знаеш ли защо не ти тръгна на добре? Защото зарови зърната в торбата.“ А торбата – това е вашият егоизъм. Като вземете Божествената Истина, няма да мислите за вас какво ще стане, ще кажете: „В името на тази Любов, в името на вярата, на разумната вяра, и в името на надеждата – третото зърно, да има плод!“ И тъй ще дойдат всички добрини. Сега питам ви: Вашите зърна къде са?

Или трябва да дойда с вас да ги изровя? Върнете се на нивите си, всички да се върнете да изровите тази торба, да се възвърне вашето зрение, вашето здраве и вашата нива да дава изобилен плод.

Това е мисълта, която Христос в вложил. Земята е човешката душа, в която посятото израства, когато Любовта царува, когато надеждата е свързана с човешката душа, и всички тия сили, които са в нас, и всички възвишени желания. Ако вий бихте имали тази Любов и ви заведат на ешафода[157], у вас ще дойде една велика радост, че си отивате в своето отечество. Земята не е нашето отечество. Сегашните условия, при които ний се намираме тук, то е един затвор и всички тия спорове, наричам спорове на затворници. Сега в този затвор, за да се развие, ний трябва да вложим Любов. Вий още не знаете тази Любов. Някой ще каже: „Ах, гори ми сърцето." Да, Любовта гори. Но ако този огън те изгори, това не е Любов. Тя е наука, която трябва да учите. Сега трябва да учите какво нещо е Любовта, за да извадите тия семена от торбата. Отсега ще знаете що е Любов: вашето сърце ще има друг темп, вашите очи, мисли, чувства ще бъдат други. В света няма да има бесилки. Когато дойде Любовта, няма да има народни събрания, дето се бият. И в Англия се бият там служителите на народа. И казват: „Бог е Любов, да се любим." И аз съм опитвал от тази любов, 30 дена като те хранят, после от гърба ти месо ще извадят. Момите казват: „Гори сърцето ми." Не, не. Казвам: Готови ли сте да жертвате всичко за Бога? „За Бога"– разбирам всичките твои братя на този свят – да пожертвате живота си. Ще кажете: „Ако ний се пожертваме, какво ще стане с нас?" Ако ний се самопожертваме, хора ще станем! Ако житното зърно не влезе в пръстта, то няма да израсне[158]. А като умре, то се увеличава и човек, като се самопожертвува, той се увеличава и неговият дух става мощен и силен.

Вий приказвали ли сте с Господа на Любовта? Аз не отричам, че сте имали разговор. Много добре започват хората, 30 дена те гледат много добре, хубаво те хранят, а после тази Любов е като на салюманите – добре те угощават, но да му мисли кръвчицата, а животът е в кръвта.

Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот." [*Йн, 10:10*] А ний, съвременните хора, отиваме все да вземаме. Аз не съм видял някой да донесе нещо. Момата отива да вземе и момъкът иска да вземе. И турците казват: „Който е по-сръчен, той взема заека." И всички хора отиват все да вземат, а ний трябва да дадем онзи принцип, като дойдем някъде, най-

първо да дадем в името на живата Любов – да се възвърне твоето зрение в името на живата Вяра – нека се върне твоето здраве. И когато аз проповядвам, казвате: „То е много хубаво, но то е неприложимо. Само то не може да се приложи.“ А, че как мислите трябва да се приложи? Нов плат ще си купите, нови разбирания, всички ваши стари идеи и разбирания ще турнете настрана. Не искам да хвърлям на вас упрек, че сте грешници, но ви казвам: Вий, братя, с всичкото знание, което имате, искате да лъжете Господа и себе си, и в училище Го лъжете, и в църквата, и в домовете, навсякъде Го лъжете. Защо светът не се е оправил? Господ казва: „Защото ме лъжете.“

За някого казват: „Той е престъпник.“ Осъдят го и го обесват, и всички вестници пишат, без да се гледа дали това е правилно. В Русия един престъпник отива да се изповяда на един монах, на излизане този престъпник турга ножчето в джоба на монаха, а било закон монасите да не издават нищо, каквото им се каже на изповед. И когато да осъдят престъпника, той казва: Вижте къде е ножчето, намират го у монаха и го тургат на въжето[159] – разбраха ли съдиите, че този човек е виновен? Ний всички трябва да бъдем съдии, и когато мислим, всички трябва да мислим, и когато чувстваме, всички трябва да чувствуваме. „Жена ми ме обича.“ А ти обичаш ли я? „Учителят ме обича.“ А ти обичаш ли го? Взаимност трябва да има и тази взаимност трябва да бъде поставена на една висока чистота. Не трябва да има раздвояване. Няма по-мерзко нещо от [*това*] да се използва Любовта на някого. Любовта е нещо свещено. [...][160] на 10 километра не трябва да се допуска в своята душа. И когато почнем тъй да мислим, всички ще бъдете други. Като дойде Христос, това ще стане. Тук животът на Земята трябва да се преобрази. Трева трябва да изникне, като израсте нагоре – докато израсне във възвишения живот. Ако вий на Земята не можете да издържите вашите страдания, съмнявате се във вътрешния смисъл, и на Небето няма да го намерите. Следователно *Земята от самосебе си направи първо тревата, после класа и най-сетне онова житно зърно* [*Мк, 4:28*], което дава емблема или символ на нашия живот.

Сега върнете се [*у*] дома и направете опит – не чакайте да се преобрази този свят, вашият свят скоро може да се преобрази.

Питаше ме един господин преди 3 – 4 месеца, когато бях в Русе. На една височина изкопават кладенец 35 м дълбочина, а по-нанисько – 50 м –

изкопават също кладенец, който бил 50 м дълбок и инженерите се чудят за това. Но и нависоко има благоприятни условия. Трябва да копаете, да намерите ония извори на живота си и вярвайте [*в*] едно нещо: Колкото по-големи мъчнотии имате, толкова условията за вашето развитие са десетократно по-добри, и колкото сте по-охолни, толкова условията са по-лоши за развитие на душата. Сиромашия и богатство – това не са спънки за нашето развитие, ако идват естествено. Сиромашията стимулира човека на труд и постоянство и след като прекара бедността и дойде богатството, то е да използва човекът всичко, каквото е придобил от по-напред. Като дойде богатството, то ще разкрие всичките ваши слабости, а сиромашията ще ви накара да използвате всички добри условия, при които ти можеш да се повдигнеш. Само онзи, който издържа богатството [*е с мен*], а който не го издържа, той не е с мен.

И тъй, това зърно подразбира това Божествено учение, което ще израсне в нас. Сега от кое зърно ще бъде, от това на пътя, на камениста почва, между тръните ли, или е от ония зърна, което е паднало на добра почва[161]? Аз се обръщам към вас като към ученици, да разрешите тази задача. И как ще я разрешите? Ще запалите свещта на вашата Любов в зърното. Само който е запалил този огън, той ще обича тази Истина. Под този Божествен огън на Любовта вий ще намерите тайните разгадки на вашето сърце. Кажете тъй: „Аз искам да зная тази Любов.“ Някои хора казват: „Ний имаме Любов.“ Но аз ги виждам и чета едно недоразумение. „Ами ако има някоя лъжа?“ Няма лъжа. Ако имате Любов, лъжата ще дойде, но тя ще ви бъде помощница. Всички сили на света ще дойдат да ви помагат. На този огън всичко се събира, те ще ви познават, няма да имате неприятели. Нямате ли Любов, задницата ще ви бъде на дедермон направена и много златни пръстени – от вашата кръв. Имате ли тази Божествена Любов, не сегашната Любов? Колко години трае сегашната Любов в женитбата? Аз съм превеждал този пример, дето един французин, като се оженил, първата година дал на жена си 3 000 целувки, втората година – 2 000, а след 5 години нямало вече никакви целувки. Значи до 5 години има целувки. Живот без целувки мяза на цветя без вода. Ако много целува човек, то е лошо, но и никак да не те целуват и то е лошо. Не да те целуне и да те полее с пепеляна вода[162], а с чиста вода да те полее. Аз разбирам целувки, но от онези, които носят живот и сили в човешката душа. Като те целуне някой, да ти израснат крила, а не като те целуне

някой, да кажете „аз се опетних, отиде всичко“ – значи е било пепеляна вода. И бих желал вие, сестри, да си давате сестрински целувки. А вие, братя, какви целувки си давате? Не после да кажете как мирише – това е една формалност. Всичко трябва да произтича от дълбочината на нашата душа. А сега старите ще кажат: „Срамота е да се целувате, не е прилично.“ Но и те са се целували едно време. Сега старите стават разумни. Старият казва на младия: „Ти с пепеляна вода да не целуваш.“, т. е. може да целуваш, но да бъдеш целомъдрен. Целувките трябва да са редки, като те целунат веднъж в живота или на годината, тази Любов ти ще я помниш през целия си живот, стига целувка да е. Но няма я. Аз виждам все пепеляна вода.

Ще кажете, все за Любов говоря. Че за печени кокошки ли да говоря? В Любовта има нещо съществено и ний трябва да я създадем в себе си. Турнете условия на волята. Най-първо дайте място на тази Божествена Любов, да заговори във вашата душа. И ако искате да знаете как, идете при някой земледелец. Той хвърга семената не много дълбоко, като разрови само 4 – 5 пръста и те поникват. Та, и вий ще изринете отгоре 4 – 5 пръста, и ще сеете. Тъй всички благородни семенца ще поникнат, които сега се крият. И казвам: Пред вас има друг един свят. В този свят всички вярват – това е бъдещият, новият свят, който сега иде. И ако вий не приемете Любовта, в новия свят не може да влезнете и ще има мушкане и дупкане. А щом влезете в новия свят, ще има целувки, каквито ангелите си дават и ще израснат крила.

Аз днес ви говоря в името на тази жива Любов, която трябва да преобрази всичко. И когато тя дойде, ще има песни от единия край на Земята до другия; ще пеят и хора, и птички, и цветята ще пеят. И не само цветята ще пеят, но и изворите. Всичко ще пее най-хубави песни и вий ще почувствувате една Божествена симфония и ще кажете: „Това е смисълът на живота.“ Каквото е ваше[*то*], това не е живот. Когато моят живот няма място в тебе – няма живот. Но когато ти участваш в моя живот, в съзнателния живот, тогава имаме почит и живот. Ний може да действаме, да растем, докато сме свързани с Бога. В деня, в който ний се поколебаем да любим, да вярваме, да се надяваме, веднага почваме да отслабваме. Тогава се ражда унилост, тогава сме всички неврастеници, недоволни сме и казвам: Ти си се отделил от баща си, от брата си, върни се при тях.

А първата ваша сестра знаете ли коя е? Аз ще кажа коя е първата ваша сестра. Това е Любовта. И следователно мъже и жени, намерете вашата

първа сестра – Любовта. Тя е много богата, тя е създала цялата вселена и всеки ден тя праща своите слуги и казва: „Братя и сестри, върнете се при мен.“ Бог е Любов. Да, Бог се проявява в първата наша сестра – Любовта. Не сте ли виждали вашата сестра? Виждали сте нейния образ. Понякога тя иде в дрипели, та се предрешва[163], защото се крие. Инак зло би я унищожило. Вий не разбирате тази Любов. Понякога тя се крие в страданията. В най-големите нещастия тя ще ви погали и ще си замине. И като си замине, веднага ще ви стане леко на душата. Да знаете, когато дойдат големите страдания, тази Божествена сестра на Любовта, е дошла в дома ви. Това не е алегория, това е велика Истина. Само една сестра имаме. Тя е Първата сестра. Първата и последната! Сестри други много има, но тя е Първата сестра – Любовта.

„Който има уши да слуша, нека слуша.“ [*Мк, 4:9*] Или пак ще ми кажете: „Ако това е истина, голяма лъжа трябва да е.“ Най-голямата лъжа, но и най-голямата Истина. Зад най-голямата Истина седи най-голямата лъжа и зад най-голямата планина седи и най-голямата сянка. Зад най-голямата Любов седи и най-голямото зло. Ако злото е много голямо, търсете Истината, търсете и Любовта и ще я намерите. Вий не сте далеч от Божествения свят.

И казва [*Христос*]: „На какво да уподобя царството Божие? Семе, което се хвърля на земята и от самосебе си произвежда първо трева, после клас и напокон житно зърно.“ [*Мк, 4:26 – 28*] От това житно зърно, оттам почва нашият разумен живот, който ний сега започваме.

В тази беседа целта ми е да ви кажа, че вашата Първа сестра ви кани на гости, всинца имате покани. Тя ви е приготвила голямо угощение. Сега ще кажете: „Кой ще ни заведе?“ Всеки сам да иде. Аз ви давам поканите. Като си идете, кажете: „Ще ядем и ний на угощението.“

Беседа, държана от Учителя на 8 май 1921 г., София.

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА

„Отговори Петър и рече Му: Изтълкувай ни тази притча!“ (Матея, гл.15, ст.15)

Ще говоря върху 15 стих от прочетената глава. „Отговори Петър и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“ Взимам един стих, на който съдържанието е неизвестно, защото Христос е говорил много работи и туй, което трябва да се тълкува, няма го в Евангелието написано. Онази притча, за която е въпрос, няма я. Каква е тази притча? В това отношение математиците имат думата. Те се занимават все с неизвестни работи в света, т.е. те разкриват тайни. Дай на един математик най-загадъчните работи, като седне 4–5 м. да работи, все ще извади нещо от тези числа.

Отговори Петър и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“

Аз ще ви попитам: Коя е най-важната притча, която ви интересува сега? Ако попитам някоя млада мома, коя е най-важната притча, тя ще каже: „Най-важната притча е кой може да ме възлюби за в бъдеще.“ Неизвестно. Ако попитате момъкът и той ще каже същото. Ако попитате майката, тя ще каже: „Детето, което ще се роди, дали ще бъде мъжко или женско?“ Ако попитате някой професор, той ще каже: „Най-важната притча е какъв пост ще заема?“ Ако попитате някой лекар, той ще каже дали ще бъде прочут, дали ще спечели малко парици. Ако попитате някой свещеник и той ще ви каже, че поп или владика ще бъде или някой патриарх. Тъй щото всеки един човек си има по една притча в света, която разрешава. И всички я разрешават и мъже и жени. И днес вие, които ме слушате, имате по една притча. Аз ще разгледам само една, а има и още много други.

Най-важната притча в живота, това е самият живот, как е произлязъл животът, как се обуславя, как се е развил, какви са били неговите първоначални състояния, кое е неговото начало на проявяване, кой е бащата и коя майката на този живот? Ще кажете „Господ“. Но Господ, това е само една идея, не е една конкретна идея.

И тъй, вие си задавате въпрос, запитвате се по някой път какво ще бъде вашето положение. Ако си някой военен, който се готви за война, ще кажеш: „Какво ли ще бъде моето бъдеще?“ Ще извадиш сабите, пушките, конете, за да ги прегледаш и според това ще започнеш да смяташ

позициите, как да атакуваш своя неприятел, дали ще сполучиш или не. Това са числа, с които работиш. За пример, ако ви кажа числата 502, 516, 869, 634, 739, 604, какво сте разбрали? Ще кажете: „Това е едно забавление, което и децата често правят в училищата, пишат тези числа.“

Когато отидете в някои гробища и изкопаете костите на някой мъртъв, прочетете ги всички колко са на брой. Някои намират, че има около 280 кости в тялото на човека. Мислите ли, че тези кости представляват човека? – Не, те са част от човека. Мускулите, стомаха, дробовете, функциите, които са вложени в тях ги няма, имате само кости. От костите, за пример от черепа, може да разгадаете какъв е бил човекът, дали е бил мъж или жена, дали е бил учен или прост, дали е бил честен или обичал да попийва, дали е бил търпелив или не – всичко по неговата глава може да се познае. Като турите една свещ от вътре, тя ще ви покаже всичко. Така може да се опише целия живот на някой човек заминал от преди хиляди години и да се познае от каква смърт е умрял. Ако е бил жена, ще се познае дали е живяла с мъжа си честен живот или е обичала да ходи по журфикси; ако е бил мъж, дали е обичал да ходи по кафенетата да разрешава политика. Вашата глава за в бъдеще ще говори всичко това. Всички ваши секрети, каквито са били, тогава ще се разкрият, понеже тогава вие ще се учите на закона на мълчанието. И когато ви хвалят или обвиняват, вие ще мълчите. Тъй че, не е важно какво мислят хората за нас сега, но какво ще мислят хората за в бъдеще по нашите глави.

Ако вървите според тази дълбока наука, ще разберете, че онези клетки, за които мислите, че изгниват, не изгниват действително, не се губят. Не, едни влизат в състава на растенията, други влизат в състава на минералите, трети влизат в състава на водата, четвърти влизат в състава на животните. И възможно е някой път, като изядете някоя ябълка, която расла при някой гроб и си откъснала от мазнините на този велик човек в гроба, да изпитвате, след като изядете тази ябълка, малко неразположение. Как ще обясните този факт? Измили сте ябълката с топла вода, а после имате едно неразположение на духа. Казвате: „Тази храна ми пречи“. Казвам, погълнали сте от разтворените соли на този философ и може да познаете какъв е бил той. Ние съвременните хора страдаме от мислите на нашите предшественици. Тези мисли не са в въздуха, тези мисли са материализирани в органическия свят и някои от тези клетки са превърнати в паразити, в микроби. Имаме около 16 000 микроби, някои са още неизследвани. Такива са микробите на охтиката, на тифозната треска,

на чумата и други. Това са все мисли на такива философи, които са вървели по пътя на черното братство.

Не мислете, че злото само по себе си може да изчезне. Не, злото е непреривно в всичките свои проявления и доброто е непреривно в всичките свои проявления. Някой казва: „Да унищожим това зло!“ Не, на крива почва сте. Злото не може да се унищожи. Онези от съвременните хора, които не се занимават с психологически закони или с законите на природата, не разбират какво нещо е злото като сила, а не като проява. Изучавали ли сте вие какво нещо е злото като стремеж, злото като чувство, злото като сила в света? Вие тук се нахвърляте на дявола и казвате: „Този пусти дявол, де се яви в света? Той разбърка всичко.“ Защо да е пуст? Знаете ли защо го наричат „пуст“? – Защото той на хората ум дава, а сам не работи. Той като някой банкерин дава пари с лихва, а сам не работи. 5–10–1000%, мога да ви кажа, че дяволът и дете бръсне. Някои казват: „Какво е дявола?“ – Банкерин и то първокачествен, такъв, какъвто светът не е виждал. В всички съвременни банки той е великия учител. Какво лошо има в тези банки? Нали услужват на света? Взимат лихви, но същевременно карат това колело да върви. Този банкерин може да ви оскуби понякога, но някой път може да ви помогне, това нищо не значи. И тъй, онези, които са влезли в пътя, трябва да напуснат това старо вярване, да казват че дяволът е лош, а ние добри. Ние трябва да научим тези сили, да видим кои са в хармония, кои в дисхармония с нас. Сега ще напрегнете ума си малко повече, т.е. няма да се тревожите.

Съвременните хора казват, че човек от много мисъл се разваля. Бъдете уверени, че човек от много учение или много мислене не е полудел, нито лош не е станал. Аз в всички свои изследвания това не съм срещнал. Не, това е от някои особени преживявания. Ако човек е като Дон Кихот, полудявания ще има, ако е като Санчо Панчо, може да се излекува. Дон Кихот е човек, у когото личното чувство е взело надмощие и мисли, че като него няма никой друг и той познава всичко – и религия и наука и общество и политика. Светът е пълен само с Дон Кихотовци и Санчо Панчовци. Ще кажете, че моята мисъл е малко особена. Не, ако това не е така, светът трябваше да бъде наред. Този Дон Кихот навсякъде го има. Той е благороден човек, верующ. Аз не взимам Дон Кихота в лоша смисъл. Това е неразбиране на света. Това значи да имаме идеите на Дон Кихота. А Санчо Панчо е човека, който очаква своето положение от Дон Кихота, дано се качи Дон Кихот. Санчо Панчо е човек на крайното

доверие, да влиза навсякъде, дано може да се спаси и той.

Сега на всички тези отговарям: „Това е лъжливо схващане!“ Спасение в света има само чрез една велика сила. Тя е сила, която е донесла всичко в света. Ако се домогнете до нея, в тази сила всичко става разумно, всяко действие, всяка мисъл, всяко желание, става окисляване и по-разумно. Когато дойде в душата ви, тя ще произведе известен ефект. Аз ви казах в друга една беседа, че не само любовта, но всяка благородна мисъл, всяко благородно чувство и действие, което взима надмощие у вас, създава едно малко различие и ако измерват ъгъла, ще намерят туй различие. Измерете само ръката или врата си и ако имате за пример една благородна мисъл, ще има едно обикновено различие от това, когато вашият ум е бил пасивен. Ако умът ви не е пасивен, няма да бъде това обикновено състояние. Направете измерване да видите, дали при силната мисъл или силното чувство ще има по-голямо разширение. Как мислите, дали носът при силна мисъл или силно чувство ще има по-голямо разширение? При силна мисъл ще има едно продължение и стеснение на носа, а при силно чувство ще има едно разширение и скъсяване на носа.

Вие сега може да ми възразите, да ми кажете: „Какво ни интересува, дали носът се разширява или скъсява!“ Трябва да ви интересува това, тъй както онзи машинист, който измерва атмосферното налягане на парите в котела, иначе котелът ще се пръсне. Именно в това стои науката, че ако вие знаете законите,. може да измените нещата. Като знаете, че вашият нос се разширява и това разширение създава неприятно чувство, тогава ще трябва да продължите носа си, да усилите мислите си. Ако има опасност от продължение на вашия нос, тогава ще трябва да го разширите, ще направите една психологическа промяна в вашия живот. Ако така бихте мислили, много нещастия в вашия живот бихте ги избегнали. Да допуснем, че майката е недоволна от децата си и крайно инервирана, разширява се носа ѝ. Как постъпвате по стария метод? Взимате една пръчка – туп, туп, натупвате детето. И виждаш, онези деца трият очите си. Ако носът ѝ [е] разширен, казват, че майката много неправилно разрешила въпроса. Ако е продължен надолу, казват, че детето говори на един много правилен математически език. Наблюдавали ли сте как плачат вашите деца? Защо се жените тогава? Вие защо сте станали баща? Само за да народите деца ли? А, така ги раждат и рибите. И сега всички минавате за философи, че много знаете, имате претенции да отидете на небето! Но знаете ли, че като отидете на небето, първо ще ви питат как

плачеха вашите деца, как си чистиха сълзите? Ще кажете: „Това не зная!“ – Ще се върнеш още един път, да научиш това. А това значи да изправиш две важни погрешки, т.е. умът не е научен да мисли правилно и второ – другият закон, че не сте се научили да чувствувате според закона на вашето сърце.

Отговори Петър и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“

Коя притча? – Притчата на живота, защо са тия противоречия в света, защо като проповядваш на хората това учение, не го приемат, защо са тия недоразумения в света? И Христос отговори на Петра: „Всички тия противоречия в света съществуват, защото носовете на хората не се продължават, а се разширяват.“ Как казва апостол Петър? – Че ние виждаме хора с много дълги носове! Да, когато някой художник нарисува някой човек на книга, може да му тури дълъг нос, може да му тури и широк, това нищо не значи. Само онзи живият нос е важен! Следователно, носът трябва постоянно да се изменя, не да става голям. Защо някой път у хората носът се изкривява на една или друга страна? Защо? Забележете, у свинята носът е вирнат нагоре. Защо? – Защото обича да бучка. Това желание все нагоре да бучка, образува една вдлъбната елипса. И онези, които копаят, ровят, все тъй казват. Значи свинята е майстор да копае. А онези птици, които имат желание да залавят нещо, техният нос е завъртян.

Не искам сега вие да правите своите заключения, но ви казвам, че всякога една крайно лоша черта ще се отбележи в вашия нос, в неговата широчина и дължина. Това ще се отбележи не само на носа, но и всички ваши мисли и чувства ще имат същия ефект. Всеки, който погледне на вашите мисли, ще познае в какъв ум и в какво сърце са родени. Знайте, че всяка ваша мисъл, която е излязла от вас, има свой ефект в вашия ум. Мисълта на Ивана, на Стояна, на някой банкерин, тя е написана. Като казва Христос, че няма в света скрито-покрито, това е вярно. Един ден, като влезете в духовния свят, ще си кажете: „Какво ще правим? „ – Ще изучавате вашите мисли от хиляди поколения, как сте живяли. И след като проучите и двете страни на живота си и доброто и лошото и намерите всички причини, тогава ще ви проводят пак на земята.

Някои проповядват сега лесно учение, да дойде Христос, да заличи всичките ви грехове. Вие искате като някоя мома да иска да се намери някой княз или граф да я облече, да ѝ създаде положение и по паркове да я води. Това са идеите на съвременния свят – охолен живот! Това не

разрешава въпроса. За в бъдеще вие ще си създадете още по-лошо положение, защото всеки един живот, в който живеем, е едно добро условие, но ние от живот в живот го влошаваме. Всеки ден мислим само за себе си. Казвате: „Днес така да бъде, че утре, друг път ще извършим добро“. Не, всеки ден трябва да правите добро. Има програма, според която е определено на колко души трябва днес да направите добро, да изкажете съчувствие. Ако вие не направите това, в вашия живот ще се явят известни промеждутъци. Ако помогнете на тези души, за в бъдеще те ще ви помогнат. Ако не им помогнете, те ще ви спънат. Този закон е верен не само за един човек, но за всяко общество, за всеки народ. В всеки дом има една обща душа, която обхваща индивидите. Един народ и той си има една обща душа. Една раса и тя си има обща душа. И цялото човечество и то си има душа. В всички, в всеки отделно, тия души са групирани. Сега, ако кажете това нещо на съвременния свят, ще кажат: „Това са празни работи!“ Всеки, който не може да смета, това са за него празни работи.

Бих желал да дойде един човек, с когото имаме еднакви чувства и да нарисуваме нещо общо от природата. Ако ние сме прави в всички свои мисли, непременно и действията ни ще бъдат прави. Ако нашите религиозни схващания и вярвания бяха правилни, не само относително, но абсолютно правилни, защото в природата има един велик закон, според който няма никакви изключения, то и действията ни щяха да бъдат правилни. Правият човек е прав само в настоящето. Човек може да бъде прав само в настоящето. Ако той е прав в настоящето, прав ще бъде и в бъдещето и обратно. Ако поддържаме другата философия, това е една крива основа.

Тогава съвременните учени хора на какво мязат. Един индуски баща дава на сина си едно ябълчно семе и казва: „Синко, искам да ми кажеш какво има в това ябълчно семе.“ Взима семето този малък син и го туря в едно джезве, сварява го. Няма нищо... – „Какво излезе?“ – „Нищо, сварих го, нищо не излезе“. Бащата повиква втория си син, казва му: „Вземи ти това ябълчно семе, виж какво има!“ Взима го той, чопли го, изяжда го най-после и казва: „Малко горчиво, но никакво величие няма.“ Повиква третия син, дава и нему семето. Той го посява. Та съвременните хора, като им дадем семката, турят я в джезве и я сваряват, други философи я изяждат и никой не се сеща да я посее. Онзи син, който посел тази семка, той разбрал силата, която е вътре в нея. Семката, това е дървото.

Следователно, всяка мисъл трябва да израсте, да даде своя плод. По

какво ще познаете силата на една благородна мисъл? – По това, дето казва Христос – да любиш врага си. Запример, ти имаш мисъл да убиеш некого, готов си за това, но дойде ли в тебе тази Божествена любов, веднага ще се поляризираш. Ако го убиеш, ти няма да го завладееш. Убийството не разрешава въпроса. Ако отвориш една стъкленица с отровен газ, каква полза има от това? Този отровен газ трябваше да се сгъсти и после да се прецеди. Сгъстяване трябва на злото, а не разширяване!

Следователно, всички европейски народи се намират в положение само да разрушават. Те не прилагат Христовото учение, те прилагат учение на много стари вярвания на миналото. Войната е едно старо вярване, идолите са едно старо вярване. Това е стара култура, която се явява в нови форми. Казвате: „Ние, който можем да се бием по един модерен начин, сме културни хора!“ В Америка употребяват електричеството за убийство, в Франция режат глави.

Онези от вас, който са заинтересувани с самия живот, трябва да разрешат въпроса за себе си, каква е тази притча и коя е основната задача на притчата. – Животът. От де произтича животът? Ще кажете: „От Любовта.“ Но тази Любов, от която произтича животът, в свръзка ли сте с нея? Аз говоря за Любовта в особена смисъл. Тази Любов, която е родила живота, го е родила преди много години и сега не се ражда вече. Ако всички житни зрънца се унищожат, няма да има повече. Тези клетки, които сега имаме в организъма си, не се раждат сега, те са родени преди милиони години и ако се унищожат, втори път не се раждат. За всяко нещо се изискват особени условия, които ние не можем да си ги създадем. Следователно, за всяка мисъл, за всяко желание има известно време, известно съчетание. И за Любовта си има особено време. Жените казват: „Може да се люби всякога.“ Не, гъделичкане може да има, но Любов, Любов, която може да преобрази в човека всички негови инстинкти, да не е онзи вълк, да не е онзи тигър, да не е онази патица. Любов, която гъделичка човека, това не Любов. Това е проява на изопачения човешки живот, който сега виждаме.

Сега, аз ви навеждам на една философска мисъл. Някои от вас казват: „Кажи ни нещо тайно!“ Аз казвам: Мога да ви покажа тайни, но ще ви покажа само вратата, а вие ще си намерите пътя. Българите казват: „Покажи му само вратата, а той ще намери плевника.“ Който не може да го намери, той не е достоен.

И тъй, мислете върху това продължение и разширение на носа. Кога се

продължава човешкият нос? – Когато започне да мисли правилно. Аз говоря само за двете измерения на човешкия нос – дължина и широчина, а не и за дълбочината. Ако вие се съедините правилно с великия закон, който работи правилно, вашият нос ще има това продължение, което показва, че вие сте в свръзка с Божествената хармония, в съгласие с всички звезди, с всичката материя. Ако вашият нос се разширява правилно, това показва, че сте в свръзка с всички същества на Любовта и не сте човека, който може да направи пакост некому.

Колко е мъчна тази философска мисъл! Като ме слушате, казвате си: „Забатачихме се ние!“ Човек трябва да се забатачи. Вижте дърветата как се забатачват долу! Корените по някой път са до 10 метра долу. Тази глава! Да, човек трябва да се зарови в неприятностите. Когато има много страдания, казвам: главата е заровена; а когато престанат мъчнотиите, казвам: главата е отровена. Когато имате много мъчнотии, казвате: „Главата ми е заровена.“ За да се проявят тези сили в нас, ние трябва да се погребем в материята, защото истинският живот започва с погребване на материята. Вън от това живот Духовен не съществува.

Съвременните хора не разбират какво нещо е Духовен живот. Те казват: „Духовният живот е нещо като въздуха, като вятъра.“ Да, вятър има само на земята, но в Духовния свят няма вятър. Знаете ли защо се образуват ветровете? То е, защото глупавите хора имат много празнини. Явява се вятър, увиват се дърветата, казват: „Глупавите хора царуват.“ Щом има затишие, умните хора царуват. Щом има вятър, глупавите хора царуват, между тях може да стане всичко. На такива хора колата им се обръща като Настрадин Ходжа. В такъв човек няма никакъв морал. Такъв човек казва: „Правото в света е да ядеш и пиеш, нищо друго няма. Богат да бъдеш, силен да бъдеш, който те удари, удари го и ти, в затвор го тури.“ Това е философията на хората с празните глави. Навсякъде ги има такива. И ние всинца страдаме от тях. Понякога ние се завладаме от техните мисли. Аз не говоря конкретно за някой човек. Единственото нещо, което може да оправи живота, то е животът да се обуслови разумно.

Ако в днешната си беседа имам желание да ви направя адепти на моето учение, ако имам желание да ви направя последователи на моето учение, не е право. Аз имам желание след хиляди и милиони години да кажете, че това учение е право. Да, защото в света право е само Божественото. Всички човешки вярвания имат известни недостатъци. Човешкият език не е тъй пластичен, за да изкаже това Божествено. Някой

път съществителното, глаголът не са турени на местата си по правилата на граматиката и от една моя беседа изкарват две противоположности. Казват: „Той говори против поповете“. Не съм говорил против поповете. Говоря против онези криви вярвания, които докарват нещастия на хората. Говоря против онези криви вярвания, които докарват войните; говоря против онези криви вярвания, които докарват жестокостите в света. Да, против тях говоря.

Отговори Петър и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!“

Знаете ли на какво мязаме съвременните хора? В древността имало един черен магьосник, който си задал задача да улови човешката душа щом като излезе от тялото и да я затвори в някоя бутилка. За своите опити, той избирал египтяни от високо произхождение. Той си направил особено красиви жени от някакво особено вещество и когато наближавало някоя жена да умре, веднага връзвал душата ѝ в това ново тяло и турял надпис: „Тук е душата на еди-коя си принцеса.“ Всеки ден преглеждал тези души. Затворил ги той, но никога не е могъл да ги накара да работят в тези нови тела. С хиляди години ги държал тъй затворени, но не могъл да ги накара да работят. Следователно, ние, съвременните хора искаме да хванем тези души. Може да ги хванем, но не можем да ги накараме да работят. Работа в живота може да става само чрез закона на любовта, доброволно може да става тя, а не на сила. Крайното заблуждение е, че искаме на сила да ги караме да работят. Не само това, но искаме да накараме Големия Великия Закон в света да работи. Работата произтича само от любов. Онзи, който иска да се научи да работи, трябва да се научи на закона на Любовта. Придобиете ли разумния живот в света, вие сте придобили Любовта, а влезете ли в неразумния живот, ще имате мъчението. Питам ви, свободно ли сте влезли в тези тела или насила? Ако видоизмените вашите очи, нос, коса, вие сте влезли доброволно, а ако не стане промена, този маг ви е вкарал насила в тази бутилка.

Следователно злото в света произтича от това, че хората са роби на своите страсти. Страстите, това са този маг, който впрегнал тези души. Затова често сте като въртоглави. Някой път жената е въртоглава, сърди се, а някой път мъжът е въртоглав. Вие слугувате на този черен маг в Египет. Като сте влезли вътре, питали ли сте Господа? – Не сте Го питали.

Знаете ли на какво ще уподобя честността на съвременните хора? Един търговец среща един млад момък, който му се оплаква: „Ожених се, но съм нещастен, жена ми ме измъчва.“ Търговецът го съжалил и го взел в

къщи, при себе си. Но след няколко години този млад човек опозорява дъщерята на търговеца и офейква. По този начин няма да се оправи света. Ние трябва да разберем себе си.

Злото – злото увеличава, доброто – доброто увеличава, любовта – любовта увеличава. Това са закони, които действуват в света. В любовта ще се разширявате и нагоре ще отивате, а в противоположното ще отивате надолу. Единственото нещо, което може да ви избави от това, то е разумния закон, да знаете, че любовта царува навсякъде в този свят. Не разбирайте вашата любов, не разбирайте тази между мъже и жени, не разбирайте даже и тази между приятели, не разбирайте даже и тази между брат и сестра, защото тази любов, за която ви говоря е особена. Тя действува и в вас, но вие не се спирате върху нея. Когато ви минава някоя светла мисъл през ума, тя е тази любов, обаче скоро изчезва. Някой път, като мине такава мисъл у некого, той става грандоман, мисли, че е божество. Не се самозаблуждавайте! Божеството има сила. Де ви е силата? Някой казва: „Аз съм учен човек“. – Де са знанията ти? Когато някой каже, че е Божествен човек, това значи, че трябва да има неизменна любов. Няма ли я, той е един черен маг, който може да затвори твоята душа в някоя бутилка. Не се плашете! Тези стари бутилки трябва да се разрушат. Затова и смъртта иде в света, за да разруши тези тела, които са превърнати в автомати. Смъртта е едно освобождение на всички онези затворени души.

Следователно, когато аз казвам „не убий“, подразбирам не убивай една душа, която е влязла в едно тяло и работи по закона на Любовта. Никога не убивай. Но когато една душа е влязла в една бутилка, станала е роб, робиня, казвам: „Разбий!“ Следователно, принципално разбирам въпроса – душа, която работи по закона на любовта, никога, не смей да разрушиш нейното жилище, защото Господ няма да ти прости нито на този, нито на онзи свят. Ако успееш да освободиш една душа от бутилката, направил си добро. Следователно, когато една душа, която работи в закона на любовта, умре, трябва да се плаче, а когато умре една душа, която е затворена в бутилка, трябва да се радваме. Те не могат да проявят своята енергия, затова още ще плащат. За първите души не е определено да умират, но трябва да станат некога жертва, за да се подигне света. Никога да не посмееш да убиеш човек, който ви обича, който работи за вашето добро. Да убиеш един вол, който работи на нивата ви, това е голямо престъпление. За в бъдеще, в законите на държавата ще

бъде вписан такъв закон за вола, както и за човека. Такъв трябва да бъде новият морал, новото схващане. И онези добри души в света, който са влезли да работят според закона на любовта, те не искат да бъдат царе, те ще бъдат за в бъдеще най-добрите майки, най-добрите учители, свещеници и ще работят безкористно. Когато те вземат надмощие, този свят ще се оправи и няма да има това сегашно разбиране.

Казвам ви, прилагайте това Ново учение, не чакайте да дойде Христос, защото Той, като дойде, ще разруши всички бутилки, всички автомати до един ще се пукнат. И гробовете, за който се говори, това са онези затворени души, който с хиляди години чакат да дойде време, за да възкръснат. И сега в православните църкви се спори, дали в това тяло ще възкръснат или в друго. Казвам, в никакво друго тяло, в същото! И такъв възкръснал човек ще се води само по своя Божествен Дух, само по своята Божествена душа и според закона на Любовта. Ще живеем по един велик закон. Жената като види мъжа си, няма да каже: „Дай пари!“, както днес казва. После, като даде пари, да каже: „Ех, милички, отде идеш? „ И мъжът също няма да иска само пари от жена си и като е богата, да ѝ казва: „Ех, миличка, отде дойде?“ Тук има две бутилки, две души, който не са свободни. Трябва да бъдете еднакви спрямо човека и когато той отсъствува и присъствува. Това е едно правилно християнско схващане.

Хората днес спорят за своята вяра . Вярванията се създават от човека, а не човек от вярванията. Всичко, което сега съществува в света, е произлязло от човека, следователно, той не трябва да се моли, а трябва да видоизмени всичко. Човешкият дух е в състояние да видоизмени всички вярвания и системи. Следователно и вие може да измените вашия живот. Вие може да възкръсите себе си, да научите истината. Казвате: „Дали този човек говори вярно или не?“ Аз казвам: Вие какво знаете? Когато слънцето ме напече не питам: „Може ли да ме напечеш, а аз да отида на работа?“ Следователно, като ви говоря, няма да казвате: „Много ни напече това слънце“, а ще отидете на работа. Аз говоря за всинца ви. Определете се – свободни души ли сте или не, свободни граждани на Царството Божие ли сте или роби, свободна религия ли имате или някоя религия, която е създадена от векове. Следователно, определете се на кой Господ служите, на Господа на Истината или на трънения? Ако аз дойда при тебе и ти ме оскубеш с толкова пари, аз зная на кой Бог служиш. Ако дойда при тебе и кажа: „Приятелю, уморен съм, приеми ме!“ – „Да, но не съм разположен.“ Аз зная на какъв Господ служиш. За меневажи как ще постъпиш в

дадения момент с един обиден, оскърбен човек. Иначе, може да имате най-прави вярвания. Важно е в дадения момент как постъпвате. Пророк Иезекиил казва: „Една добра постъпка може да заличи всичките ви грехове." И едното и другото е вярно, т.е. че една лоша постъпка може да заличи добрия ви живот. Следователно, онзи, който е паднал, да не стои да плаче над това падение, а обратно, като е паднал, да гледа да стане. Значи, онзи който е паднал, да гледа да стане. Еднакво верни са тези две формули.

Сега ще приложите този велик закон, ще се поутешите. Използувайте го! Ние с слънцето никога не можем да дойдем в съприкосновение, да се ръкуваме, но неговата светлина може да я използуваме. Вие с Бога никога не може да се разправяте, при Него не можете да отидете, но с Неговия Дух всякога може да имате обръщения. Ако искате да отидете при Бога, вие ще се слеете с Него, всичко ще забравите и ще се пробудите в вашия Божествен живот. И Господ казва: „Който иска да дойде при мене, трябва да изгуби всичко! Готов ли си?" – „Не съм." – „Тогава иди на лявото слънце и когато се умориш, ела при мене!"

Сега Господ ви е пуснал, слезли сте до земята. После знаете ли къде ще бъдете втори път? Земята е извървяла половината си път, още половината път ѝ остава и като дойдете до там, ще започне да бие звънец. Тогава ще се минава от трен в трен, багажи ще се пренасят. Ама на къде? – Кому където очите виждат. На къде ще тръгнете? Казвате: „Добър е Господ !" Хубаво, аз се радвам. Чувате ли гласа на Христа, разговаряте ли се с Него или тъй по предположение говорите? Или както когато дойдете да сватосвате някой момък, казвате, че е много хубав, с такива мустачки. Дошли при един момък, сватосвали една мома, казвали, че била много хубава. Като се оженила, тя питала на кого да се показва. Момата била много грозна и мъжът ѝ казал: „На всички се явявай, но само на мене недей!"

Сега ще ви каже някой, че Христос бил такъв онакъв. Вие може да се ожените, но не за този Христос, Когото очаквате, а за някой друг, когото не очаквате. Аз не се церемоня, много Христосовци има, много богородици има, пълен е светът с такива. Една е истинската Богородица. Аз я познавам, отлична е тя. Един Христос има, един Господ има, не се самозаблуждавайте! Всичко друго в света е отражение, то е наше заблуждение. Следователно, вашата душа, която Бог е вложил в вас, това е Христос, това е Света Богородица, това е Бог. Вашата душа е затворена

душа. Може ли да я освободите? Някой път, като пъшка тя, плаче, вие казвате: „Парици трябват.“ Тя плаче, казва: „Стига ти толкова!“ – „Не, още, още!“ Трябва да се откажем. Не искам да кажа, че не трябва да имате никакви богатства, но казвам, че има едно истинско богатство в света, то е настоящето. Богат да си в дадения момент, като ядеш, като пиеш – да чувствуваш, че си богат и за утре да не мислиш. Чудя се с тези хора! Дойде му някой приятел, с когото от години не се виждал, не го нахрани, ами започва да се безпокои как ще бъде утре. Не, като дойде при мене, аз няма да го изпъдя, ще го нахраня и няма да се безпокоя за утрешния ден. И Великият Господ няма да ни изпъди. Но ние с неразумния си живот правим себе си нещастни. Вие имате всичко: жени, деца, пари, богатства, царе, министри сте и пак сте недоволни. Е, какво искате? Всички хора са недоволни. Защо? Защото не са богати сега. Онзи, който е богат сега, той е богат и за в бъдеще. Следователно, ние ще обърнем сега да сме богати, сега да разбираме истината, сега да сме доволни.

Вие казвате: „Чакай не го схваща умът ми!“ А, така е и когато искаш от некого пари, той се почесва, казва: „Да помисля!“ Никога няма да го измислиш. А пък аз сега от вас нищо не искам. Вие имате едно недоволство и казвате: „Той този хитрец иска да си вложа капитала, но големи лихви ще искам.“ Опитайте тази работа! Може да имате това съмнение, на земята може да се съмнявате. И аз и вие може да се изпитаме. Опитайте това учение и това, което намерите вярно в вашия ум и сърце, вярно е. Това, което е вярно отвътре, вярно е и отвън. Ако един човек не вярва в себе си, не може да вярва и в другите. Ако един човек обича Духа, ще обича и другите. Ще кажете: „Какво нещо е дух? „ Когато се давиш и някой те спаси, това е духът. Що е любов? – Когато отидеш некъде и там те нахранят, измият краката и ти постелят меко, това е любов, това е душа. Вярвай в духа, който те извади от водата, вярвай в душата, която те нахрани!

И тъй: „Изтълкувай ни тази притча!“

Притчата е живота, притчата е нашето недоволство. Всяко недоволство в даден момент, ще го преобърнеш в добродетел. Недоволен си, че не си знаеш урока. Научи го! Момата е недоволна, защо не е красива. Достави си това, което ти липсва. Можеш да бъдеш доволен. Щом си доволен, иди да работиш при своите братя, да им покажеш, как да са доволни и те.

И тъй, изменете носа си! Да се продължи най-малко с 1/100 000 000 част от милиметъра и с толкова да се разшири. Знаете ли, ако това може

да направите, какви гении сте! Това е гениалност! Това продължение може да стане и в ума и в сърцето, навсякъде. Разумно разширение и разумно продължение на носа. Само така всички недоразумения в света ще изчезнат! И като намерите този закон, разширение на носа с 1/100 000 000 част от милиметъра и продължение на носа с толкова, турете тези две пропорции и ще намерите на какво е равно целото. Ако носът трябва да се продължи с 1/100 000 000 част от милиметъра каква е работата на този нос? Ще ви обясня този закон. Ако вземете една каца вода и я разлеете по земята, ще направите една голяма пътека. Но представете си, че я изливате в едно езеро, какво видоизменение ще направи в самото езеро? Като казвам 1/100 000 000 част от милиметъра, разбирам този вътрешен закон. Все ще стане една малка промяна във вас, защото тази енергия е влязла вътре във вашето тяло, а не се е разлела вън по вашето тяло. Съмнението трябва да се изхвърли. Съмнението е един недъг на човешкия ум, а омразата, завистта са недъзи на човешкото сърце. Хора, които не могат да освободят сърцето си от вътрешна омраза, външна омраза може да съществува, са роби на този черен маг, те не са свободни и следователно те са играчка на живота. Затова ще освободите и ума си от недъзи.

В големия център на вашия живот, на вашия ум водата трябва да бъде кристална, никакви примеси не се позволяват! Следователно, ще намерите колко е голямо вашето езеро. Значи, в дадения случай, Божествената енергия, която сега идва, ще ви продължи носа само с 1/ 100 000 000 част от милиметъра. В висшата математика може да се разреши този въпрос, какъв ще бъде обема на целия човешки живот, в който сега живеем. Не искам да кажете: „Тези работи не са за нас, ние сме стари хора.“ Стар е само дяволът, защото той не иска да работи за другите. Всеки човек, който каже, че не иска да работи, казвам че той е от черните братя. Който работи в името на тази велика Любов, в името на Великия Бог, той е от белите братя.

Казвате: „Глупави сме, не можем да работим“. Няма глупав човек между вас, аз ви намирам умни. Скъсайте тази нишка, с която сте вързани! Някой казва: „Как ще живеем сега?“ Да, братко, като си в бутилка! Не се плашете от нищо! Тази любов, която е в вас, тя е сила. Всички трябва да вложим тази Божествена мисъл, да си помогнем не само индивидуално, да се насърчим и да казваме: Можем всички да живеем според този закон, да обясним притчата, а тя е – да продължим носа си и с

толкова също да го разширим.

Аз казвам тази формула: Сърцето ти трябва да е топло, душата – свежа, умът – светъл, а духът крепък. Светлината, която иде, дава свобода; духът като е крепък, може всичко да твори и да работи. Кажете: „Сърцето ми е топло, душата ми е свежа, умът ми е светъл, духът ми е крепък. Защо? – Защото живея в закона на любовта, в която няма никаква измяна.“ Кажете това и задачата е решена. Аз ще живея по това ново правило. Сега знаете ли колко струва това ново правило, което ви дадох? То струва 25 милиарда. Има хора, които в миналото са прекарвали 20–25 съществувания, докато научат тази формула. Вие ще кажете: „Много просто нещо е, ние знаем тези неща.“ Никога не сте знаяли тези неща по този начин, както вървят – топло, свежа, светъл, крепък.

Сега, като се върнете дома си, искам да приложите това правило. Жените, като го приложат, да стане по-леко на мъжете и мъжете, като го приложат, да стане по-леко на жените. Майките, като го приложат, да стане по-леко на децата и децата, като го приложат, да стане по-леко на майките. Учителите, като го приложат, да стане по-леко на учениците и учениците, като го приложат, да стане по-леко на учителите. Да настане една лекота и всички да разберем, че сте приложили това правило. Аз ще питам след това много мъже и жени: „Като приложихте това правило, стана ли ви по-леко?“ – „Не.“ – Не сте го приложили. Който не приложи правилото, ще плати 1% лихва върху тези 25 милиарда. Хайде, ще намаля. Едно на хиляда. Или още по-малко? Едно на един милион, но ще има глоба.

Тъй че правило научихме, но и глобата ще дойде!

Беседа, държана на 15 май 1921 година

ХЛЯБЪТ И ЖИВАТА ЕНЕРГИЯ

„И пак се наведе долу и пишеше на земята.“ (Йоана, гл.8, ст.8)

Всички велики работи в безмълвие и в тайна стават. Великите въпроси, великите мисли, великите чувства, всичко това в мълчание се зарежда.

Христос имаше да извърши едно велико дело, Той трябваше да мълчи и пишеше на земята. Доведоха пред Него една жена хваната в прелюбодейство, в обществено престъпление и Го запитаха: „Учителю, тая жена биде хваната в самото дело, като прелюбодействуваше. А в закона Мойсей повели нам, които са таквиз, с камъне да ги убиваме. А ти, според твоето учение, що казваш? „ Исус се наведе долу, пишеше с пръст на земята, разрешаваше един велик закон, дали да се убие и ако се убие или осъди, по какъв начин трябва да стане това. И като разреши въпроса, дигна се и каза: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли върху нея камък. „

Изводът, който може да направим е, че съдиите трябва да бъдат хора безгрешни. Ако днес ме попитат – защо светът куца, то е понеже всички съдии са хора грешни. Един съдия, който може да се подкупи с пари, един съдия, който може да се подкупи от общественото мнение или за свое благо, какво ще донесе за своя народ? Питам: народ с такива съдии може ли да прокопса? – Никога. Следователно онзи, който заема пост съдия, да отсъжда според думите на Христа, трябва да бъде безгрешен, понеже безгрешните хора да дойдат и с камъни да те бият, не само няма да те убият, но ще възкръснеш. Тези камъни ще падат отгоре ти без да те нараняват. А сега се качват на власт хора, които са пълни с грехове и като те бият с камъни, те нараняват. Следователно, в съдбата на праведния има живот, а в съдбата на нечестивия няма живот.

Казва се, че Христос се навел долу и пишел на земята. Сега като говоря аз тука, някои от вас имат тефтерчета, записват. Някои пишат за добро, а някои – за зло. Някои идат с цел да се учат, а някои идат с цел да напишат нещо противоположно, да кажат, че това не е право. Онзи, който каже, че не е право, аз ще кажа, че е безгрешен и ще приема първия камък, но онзи, който е грешен, да си затвори устата и когато Господ говори, всички грешни уста трябва да мълчат. Е сега светът трябва да млъкне! Ако не

млъкнат устата на грешните, Господ ще ги затвори. Ако не вярвате, че Господ затваря уста, идете на гробищата, ще видите, че там всички уста са затворени. От 8000 години Господ затваря устата на всички хора. Следователно, онези, който умират, са грешни, а онези, който се раждат са праведни. Такъв извод правя аз.

Когато Христос се наведе на земята, каза: „Постарай се за в бъдеще да раждаш праведни и чисти хора, защото тъй както си ги народила, няма да иде на добро. Постарай се, жено, да родиш нещо по-хубаво, защото и онези, който вярват и онези, който не вярват, в лош път са тръгнали. Ще си направиш малко усилия да родиш нещо по-хубаво.“ За да се роди хубавото, възвишеното, благородното в света, то не се ражда при условия с чаша в ръка в бирарията, то не се ражда в съда, когато обесват некого, то не се ражда и на бойното поле, то не се ражда и в дипломацията, нито в онези интриги, който стават сега и в миналото. Там се раждат само деца на престъпленията, мисли, желания и действия на престъпленията.

И Христос им каза: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.“

Те знаяха закона и всички един по един си излезоха, защото ако не си излязоха, щяха да паднат в дъното на земята. Всички излезоха навън. От къде? – Отвътре навън. Следователно и вие по същия закон, когато вашите фарисеи и садукеи дигат гюрултия за тази блудница, ще си кажете: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея“.

И остана Исус сам с жената и рече ѝ: „Жено, де са онези, които те обвиняваха? Не те ли осъди никой?“ – „Никой, Господи.“ И Исус ѝ рече: „Нито аз те осъждам; иди си и от сега не съгрешавай вече!“ Заключение.

Сега ще кажете: „Тази жена е виновна, жените все бели вършат, за друго не ги бива. Когато Господ създаде мъжът, бели нямаше в света, но когато създаде жената, белите дойдоха.“ Така говорят противниците на жените. Но въпросът е, ако светът беше останал дълго време без жена, дали нямаше да има по-големи бели. Аз вадя заключение. Господ каза: „За да не се създадат по-големи бели, нека дойде жената!“

Ще кажете: „Как ще докажеш това?“ Ами вие как ще докажете това? Нещата се доказват само тогава, когато съдим по едни и същи принципи, по едни и същи величини. Ако ви дам няколко величини – x (първа степен), $x2$, $x3$, $x4$ и ако аз боравя с $x4$, а вие с x, как ще се разберем? Тези две величини еднакви ли с? Ако аз боравя с $x3$, разликата е по-голяма; ако боравя с $x4$, разликата е още по-голяма. Следователно, моралът, това е

една неизвестна величина. Що е морал? И право казват, че моралът е създаден за слабите хора, защото когато силният краде никой не може да го накаже, но когато слабият краде всички го наказват. Ако дойде един лъв в кошарата и задигне една овца, казвате: „Хубаво, че мене не задигна!“ Но ако дойде в кошарата ви едно малко палаче и разгони овците, ще дигнете един прът, ще го ударите и ще кажете: „Да знаеш, друг път да не дохождаш!“

И сега съвременният свят е пълен с малки палачета, а големите тигри, лъвове, тях закон ги не хваща. И простолюдието е схванало това и казва: „Законът е само за слабите хора, а не и за силните“. А аз казвам: законът трябва да бъде закон за всички, от най-малките до най-големите. Този закон трябва да бъде абсолютен и да се прилага съзнателно от всички, а не с стражари. Ако ти си честен човек и си служиш с стражари, аз се съмнявам в твоята честност. Ако ти си честен човек и си служиш с затвори, аз се съмнявам в твоята честност. Аз бих желал да няма затвори, стражари, да бъде навсякъде отворено и тогава ще кажа: Тук има честни хора! А сега навсякъде стражари, войници, затвори и казват: „Тези хора са културни, изправни.“

Питам, при такъв един багаж на съвременни мисли, при такова едно схващане на живота, можем ли да осмислим вътрешния смисъл на живота и да му дадем права директива? Защото коя е целта на един дом? Нали неговите деца? Каква е целта на църквата? Нали са онези поклонници вътре, които трябва да бъдат какви? Честни и любящи хора. Каква е целта на държавата? Нали нейните поданици? Какви трябва да бъдат те?

Следователно, Христос туря този основен закон, че навсякъде само праведните трябва да наказват. Когато разберем този основен закон, в обществения живот ще има една велика реформа. Кого взимаме днес за учител? Нали този, който е способен, учен, а не невежия? В всички отрасли на науката хората са дошли до това положение. В църквата до какво положение са дошли? Например, в една църква, в една религиозна школа, свещеникът не трябва само да е свършил, но да има друг морал, да е абсолютно чист, безгрешен. А сега казват: „Не гледай делата на свещеника, а расото му гледай!“ На расото не може да гледаме, това е наше изобретение, а Господ е създал хора, които трябва да бъдат благородни. Казват: „Гледай му шапката!“ Че какво може да видим от човешката шапка, от човешкия ум? Я ми кажете една благородна човешка мисъл, която човек да е създал до сега! Аз не съм намерил нито една

благородна човешка мисъл досега.

Защо не можем да създадем благородни мисли? – Защото живеем само за себе си. Нашият морал е създаден въз основа на егоизма и казваме: „Когато мене ми е добре, светът върви отлично!“ Влезте в домовете, в църквите – същият морал. Докато мъжът принася всичко в къщи, мил и драг е той, няма втори като него, но щом не може да принася, жената казва: „Глупак е той.“ Като изгуби парите си, изгубва и ума си. Питам, как е възможно умът да бъде вътре в парите? Че парите, това са продукт на човешкия ум. Те са символ, емблем, който човек е турил в ход. Интересно е, когато хората казват, че човек като изгуби парите си оглупява. Аз казвам обратното – всички, които имат пари са най-глупавите, а които нямат нито пет пари са най-честните хора. Като нямаш пет пари в джеба си, никого не обираш. А като се съберат богати, започват да играят на хазартни игри, обират се един друг. И така изопачили поговорката, че който изгубва парите си, изгубва и ума си, а то е обратното. Така и Господ постъпва. Когато иска да поправи някой човек взима му парите. Сега и жените казват: „Как, без пари може ли да се живее?“ Ами вашата първа майка, като ви роди, с пари ли ви роди или без пари?

Ще ви разкажа един случай, който станал преди години в София. Един беден чиновник, нямал нито пет пари в джеба си, получавал много малка заплата, никой нищо не му давал. Ражда му се дете. Той казал: „Ех това малкото, де се намери сега, когато нямаме с какво да го кръстим.“ Излиза един ден и намира една банкнота от 100 лева. Кръщава детето. Същият ден, когато се родило детето, началникът му го повишава. Цели осем години работата му вървяла добре. След осем години детето умира. Още същият ден го уволняват от служба, изгубва къщата си и дохожда в същото материално положение, в което бил, когато се родило детето му. Питам сега: детето ли създаде парите или парите създадоха детето? В света ние се нуждаем от дете, което да ни даде просветление на ума и сърцето, за да разберем този велик закон на любовта, който създава гении на човечеството, но не като тези гении, които разрушават всичко, а гении на доброто.

И Христос, като се наведе долу на земята, пошепна ѝ: „Жено, от ревизията, която правя, виждам, че не даваш права насока на децата си.“ И действително, земята е виновна, затова Господ я наказва. Аз не взимам земята в смисъл, както вие я виждате. Малко философски трябва да

разсъждавате. Когато вземете едно зрънце или един жълъд и искате да разберете жълда, можете ли само от него да го разберете? Не, трябва да му създадете условия да прорасте. Така и земята ще израстне, ще създаде хиляди пъти по-добри условия. Ако вашето духовно чувство прозре и излезете от земята, ще видите, че тя не е такава, каквато е. Тези хора, които казват, че виждат земята, те са още на дъното на земята. Така е и с рибите, те виждат само водата, но не и земята. За да видите земята, трябва да излезете от условията, при които живеете. Така и рибите казват: „В водата е всичко.“

Питам културата долу в океана ли е по-голяма или при нас на земята? Ако ви кажа, че като излезете от този океан има друга земя, с друга култура, ще кажете: „Дъската му хлопа“. Ако кажете на рибите, че извън водата има земя с по-висока култура от тяхната и те ще ви кажат, че дъската ви хлопа. Но нищо, дъската все трябва да хлопа. Когато клепалото на попа хлопа, богомолците отиват на църква. Аз бих предпочел водите на океана да хлопат, да шумят, отколкото да са тихи. Защо? Да ме предупреждават. Тихите води са опасни. Аз предпочитам канарите да шумят. Защо? За да ми кажат, че има преграда, препятствие. Аз бих желал дърветата да дигат шум. Мълчание трябва да има само кога? Когато човек иска да прави добро. Когато съвременната окултна наука казва, че се изисква мълчание, то значи, че човек трябва да мълчи, докато се роди известна идея. Роди ли се, трябва да има шум за нейното прорастване.

И сега в съвременното общество трябва една положителна философия, едно правилно разбиране на живота. Това правилно разбиране ще внесе онези елементи, които са необходими за нашето растене. Ние сме дошли не като гости на земята, а тя е едно велико училище, в което сме дошли да се учим. Следователно, всеки от нас трябва да знае в какво да се учи. Майката казва: „Е, слава Богу, родих четири деца, мога да си замина“, но се безпокои, като умре, кой ще гледа децата ѝ. Търговецът се кахъри на кого ще остави къщата, парите си. Министърът, свещеникът, всички се безпокоят, кой ще ги наследи. Питам: важно ли е това нещо в света, да бъдеш министър, цар или владика? Това нещо е второстепенно. Да бъдеш мъж или жена, това нещо е второстепенно. Някой казва: „Какъв да се родя, мъж или жена?“ Безразлично е, това е второстепенно нещо. Дали ще бъдеш с мустаци или с дълга коса, това е второстепенно нещо. Не е въпросът там.

Спорят дали детето да бъде мъжко или женско. При сегашните

условия женските деца са опасни. Защо? Защото трябват от тези валчестите, най-малко 10–15000 лв. да се дадат. Значи, не само че ще продадеш дъщеря си, но ще платиш и за продажбата. Чудна култура е сегашната! Едно време старите хора, като женеха дъщерите си, на бащата се даваше една сума, а на сестрите ѝ се правеха дрехи. Сегашните хора са обърнали света надолу с главата. Сега всички трябва да работят. Защо? – Имаме две дъщери, та трябват пари, за да се оженят. И женитбата и тя не е важно нещо в света, тя е второстепенно нещо.

Питам тогава: мислили ли сте, кое е същественото в живота? Трябва да се спрем върху онзи велик основен принцип. Ще каже някой: „Е, тези неща са празни работи, кое е същественото.“ Не, има неща важни и когато разрешите този съществен въпрос за вашия живот, вие ще разрешите индивидуално за себе си въпросите: от де идете, какво ще направите, де ще отидете, какви са вашите сили, как може да се развивате правилно в този свят и други. Вие казвате: „Майката отглежда детето, тя го създава.“ Ако ви кажа обратното, че детето създава майката и то е, което я кара да работи, какво бихте казали? Наблюдавайте природата! Вземете онази кокошка, която от сянката на човека бега, като има едно пиле, тя вече настръхва, хвърля се срещу човек, срещу някой вол, за да го защити. И волът бега. От де е тази смелост? Знае волът, че това пиле е опасно.

Друго едно заблуждение между хората. Казват, че човек трябва да бъде стар, за да е умен, та да управлява света. Че досега все стари го управляваха, но понеже не можаха да го оправят, сега младите идат, Старите казват: „Тези млади, като дойдоха, развалиха света.“ Те искат да хвърлят грешките си на младите. Не, не, вие развалихте света, вие трябва да поправите грешките си. Не се обиждайте, според мене стар човек е този, който живее в себе си. Сега старият човек казва: „Едно време много нещо правех, сега не мога.“ Сега минава за светия, благообразен старец. Да, вече краката не те държат. Идете в младите му години, там ще го видите. Ние в нашата философия не се заблуждаваме от видоизмененията на човешкото естество.

Питал бих тогава: кое е същественото в света? Малцина могат да отговорят. Ако кажете умът – умът се разваля; някой ви хлопне в главата, мозъкът ви не работи логически, не може да разсъждавате, да говорите. Питам: де е умът? Учените казват: „Онова съчетание на клетки в мозъка се разваля и човек не може да разсъждава.“ Е, в мозъка има три билиона клетки, тогава де е човекът? При повреда на мозъка човек престава да

мисли, но мисълта не е човека. Мисълта е само едно условие за човека, това е само физическото, най-долното у човека.

Ще кажете: „Тогава в сърцето, в чувствата е човекът.“ Да, но сърцето и чувствата се изменят. Мъж, който обичал жена си, като остарее, казва: „Тази дъртата ми омръзна.“ Жена, която обичала мъжа си, като остарее, казва: „Ех, този дъртият да се махне!“ А той, засуква мустаците си, гледа някоя млада и си казва: „Ах, онази младата!“ Но после се извинява, казва, че на шега говори. Не, той си казва истината. Шега в този свят няма. Някой път човек, като не може да направи нещо, казва, че на шега било.

В руско-турската война двама руснака се спират пред една рибарница, хвърлил се в очите им един хубав шаран, но нямали пари да го купят. За да го спечелят, решават да се скарат помежду си. Скарват се, дохожда до бой. Рибарят ги гледа, ръкопляска. Единият сграбчва шарана, замерва с него другаря си. След 5–10 минути шаранът отиде. Ако беше на първата минута, щяха да кажат, че е на шега, но след 10 минути шаранът изчезна. В света има шеги, когато нещата не могат да се направят, една привидна хитрост, да се извиним. Не, аз не приемам никакви шеги.

Тогава кое е същественото? Ако кажа „човешката душа“, вие.не вярвате в нея. Вие нямате опитността, разговаряли ли сте се некога с себе си? Ние поддържаме една наука, в която всяко нещо трябва да се опита. Ти с своята душа разговарял ли си? Ами как може да се разговаряш с душата си? Това е най-велик въпрос. Докато може да се разговаряш с душата си, ти ще разбереш много велики неща, а щом не можеш да се разговаряш с душата си, ти ще бъдеш първокласен глупак. Душата, това е майката на човека. Човек има две майки в света. Майка, това е „мая“, това, което обвива човека в материя. Тази майка му е дала всички заблуждения. Има друга майка, която се нарича Божествена душа, а индусите наричат това нирвана. Когато влезеш в нирвана, ще забравиш всичките си нещастия и ще бъдеш готов да пренесеш своите грехове, както и греховете на всички.

Когато Христос казва: „Ако не се отречеш от майка си“, Той разбира тази твоя мая, която ти казва: „Аз те родих, ти ще ме слушаш, ти ще имаш морал, но ще гледаш да се осигуриш в живота. Позволено ти е да направиш едно престъпление за твое благо.“ Тази майка не е възпитала добре децата си, тя е в крива посока. Вие, майките, как възпитавате децата си? Казвате на дъщеря си: „Ти ще се храниш добре, за да бъдеш пълна, здрава, да се харесаш, ще се усмихваш.“ Тази майка не е разбрала душата на дъщеря си, тя има пред себе си едно говедо, което иска да продаде. Ще

ме извините, в моя ум думата „говедо“ има друго значение. Буквата „г“ означава Божествена величина. Майката има едно съкровище, което използува по крив начин.

Например, имате един вол, бодете го с остен, за да работи, а като дойде един стържел, дига опашка и бега. Питам, този вол има ли ум да бега? – „Бръмчи, казва, нещо!“ Сега чета по вестниците, хлябът се повишил на 6 лева. Започват всички вестникари, забръмчат – „6 лева хляба“. Ама после станал 4 лева. Добре, свалят опашките си. На другия ден дойде хляба 8 лева, пак опашките нагоре. Защо туряме цена на хляба при такива разбирания на живота? Когато Господ даде хляба на земята, Той забрани да се продава. И най-голямото проклятие в света е, че това велико благо се продава. Абсолютно забранено е да се продава хляба и брашното. И след това се питаме, защо светът бил лош.

Първото условие е хлябът да се дава без пари. Няма по-голямо безчестие от това, да отидеш да си купуваш хляба, да ти се продава хляб. Бъдещите хора ще се чудят на сегашните, че са били такива говеда. Говедата на XX век са продавали и купували хляба. И след това теорията, че онези хора, които са злоупотребили с продажбата на жито, до четвъртото поколение хаир не са видели. Не мислете, че този кармически закон прощава. Не казвам това да стане изведнъж, но да дойде в нашите умове мисълта, че хлябът трябва да бъде без пари, понеже така е определено отначало. Ни помен да няма от това, да се продава хляба. И България трябва да бъде първата държава, която да приложи това правило: хлябът без пари.

Да се повърна назад. Хлябът ще стане без пари само тогава, когато се изпълнят Христовите думи: „Онзи, който направи този закон, хлябът да бъде без пари, трябва да е праведен човек.“ Ако е грешен, той ще създаде по-лош закон, затова нека хлябът бъде без пари. Онзи, който създава този закон, трябва да бъде човек праведен, мъдър и благороден в най-висша смисъл.

И сега знаете ли колко жени, колко момичета има в света, които са продали своята чест само за хляба, изгубили са най-възвишеното и благородното от себе си, само за хляба! И сега седим и казваме: „Господи, да бъде Твоята воля!“ Да бъде Твоята воля, но да стане нашата воля, все тъй се молим ние. Ходим с хубави дрехи, с цилиндри, а тези наши сестри в порока киснат. – Защо? – За един самун хляб продават своята чест. Е, как ще оправдаем това нещо, ние бащи, майки, министри, царе, учители,

професори? Ще кажете: „Тъй Господ направил нещата.“ Лъжа е това. Вие направихте тези неща в миналите поколения. Следователно, това, което хората направиха, ние трябва да го оправим. Ако някой е развалил къщата на некого, умните трябва да я поправят. Затова у нас трябва да влезе този велик импулс, а не само да се числим към някоя школа и да казваме, че такъв бил Бог, онакъв бил Бог.

Питам: в вашия град хлябът продава ли се? – „Да, ние сме културни хора, черният хляб е по-евтин, белият – по-скъп.“ Казвам: аз имам по-особено мнение за вас. Ако това разбиране в света не се промени, животът за в бъдеще може да стане 100 пъти по-ужасен отколкото е сега. В 100 години хората ще се изродят само от тази фалшификация на хляб с примеси от вар, пясък, боб и други. Защо го фалшифицират? Всеки иска да спечели. Сега вие, религиозните хора ще кажете: „Това не е наша работа, има държавници“. Когато в света дойде онзи облак, който плава на небето, от една капка ли е? Нали всяка капка в него има инициатива да слезе, да измие нещо като падне, иска да причини некаква полза? Тези хиляди капки измиват цветята, тревите и започва всичко да расте. Ние сме сега тези водни капки. Ако вие не турите вашия ум, желание, инициатива, как ще стане всичко това? В един от еврейските пророци Господ казва: „Когато потърсите с всичкото си сърце, ще намерите Господа“. Какво значи да намерите Господа? Значи да започне този велик закон на любовта да действува у вас. Какво трябва да правим тогава? Аз разрешавам въпроса така: ако започнете да ядете най-простото ядене, каквото най-бедните ядат, вие ще създадете една велика вълна, която ще оправи в скоро време света. А сега ние сядаме на обед и започваме – едно блюдо, второ блюдо и т.н. Има хора в София, които харчат за вечеря 1000 лева, други – 50 лева, а трети гладни легат. И после водят една такава блудна жена, престъпила за хляб. И питат Христа: „Какво да направим с нея?“ Христос отговаря: „Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.“

За положението на тази жена вие станахте една колективна причина. И за да изправите тази жена, трябва да бъдете абсолютно чисти. Според учението, което сега идва от невидимия свят се изисква не палеативна чистота, а абсолютна. Когато дойде чистотата у кого и да е, той ще бъде мощен, силен, няма да има никакво обезсърчаване. Чистотата, това е здраве за човешкия ум; чистотата, това е здраве за човешкото сърце; чистотата, това е здраве за човешката душа. Първата хигиена е чистотата

на ума, на сърцето и на душата. Новото учение има медицина за здрави хора. В света ние имаме затвори за престъпници, болници за болни, заведения за сирачета, но нямаме още заведения за здрави, умни и добри хора. Едва една малка опитност се прави в училищата. Ако този опит се направи така, че да се затворят всички затвори, болници и всичко да се обърне на училища, друг резултат ще има. А сега дойде докторът, пипа пулса, пулсът е 120, сърцето ненормално, черният дроб разстроен, но кои са причините за тези разстройства? – Хлябът.

Аз мога да направя опит с вас. За в бъдеще в месенето трябва да има хигиена. Болните, нечестните хора не трябва да бъдат фурнаджии, но честни, здрави хора трябва да бъдат фурнаджии. Този човек като меси хляб трябва цел ден да пее. Аз бих препоръчал на вас жените следното – когато някоя жена някой ден е неразположена, да извика някоя своя сестра и да ѝ каже: „Сестро, аз днес не съм разположена, не съм достойна да меся хляб, затова услужи ми ти.“ Неразположен ли си, това е проказа в хляба. Казвате: „Днес хлябът не е измесен.“ Казвам: не е измесен, не е изпечен. Защо? Защото отиваме да ловим блудницата, а че онзи продава хляба с пари, казваме, че това е закон в обществото.

Аз искам да разрешите този въпрос в себе си. Ако вие не го разрешите, има други сили, който идват и те ще го оправят, те ще го разрешат. В света има едни разумни, интелигентни сили, толкова силни, че всеки, който не е готов, знаете ли какво ще стане с него? Ще ви кажа. Когато на един барабан има много прах, какво става с праха? Взимат пръчицата и удрят барабана. Така и вие сте на барабана и като удари онзи с топуза, 1000 км. ще отскочите от барабана. В този закон няма да те питат как си, към каква партия принадлежиш, а ще те питат: „Ти хляб купувал ли си с пари, продавал ли си?“ – „Да.“ – „Вън от барабана – дум!“ Някой заема високо положение. Ти хляб купувал ли си с пари, продавал ли си? Вън от барабана! И царе и министри, до един ще има хвъркане. Великият Господ, който е направил света, ще каже: „Благото, което съм ви дал, нямате право да го продавате, да развращавате вашите и сестри и братя.“

Сега приемете това в себе си. Ще кажете: „Аз имам особени вярвания.“ Долу вашите вярвания! В света има само един закон, закона на любовта. Искаш ли всички да чувстват тази велика любов, искаш ли тази мисъл да бъде за всички? Защо да не желаем за всички това добро? Това няма да дойде изведнъж, но ние трябва постоянно да работим, за да се подготвим. Трябва онзи, онзи вътрешния, как го наричате? Когато мъжът на някоя

жена донесе месо, хляб, тя казва: „Милички!“ Бум от барабана!

Сега вие, жени, проповядвайте: хлябът трябва да бъде без пари, тъй е казал Господ първоначално. Ще ви дам един проект. Ще видим колко хляб трябва за България, колко декара земя ѝ е нужно и аз ще бъда първия, който ще работя всичко без пари. Ще изорем, ще ожънем нивите, за да бъде хлябът за всички без пари. Всички ще отидем да работим на нивата, за да направим хляба даром. Има ли нещо лошо в това? Може да се отдели толкова земя, че да даде колкото хляб ни е потребно, а за всичко друго, добър е Господ, защото Господнята молитва казва: „Хляб наш насъщний дай ни го нам днес!“ Сега вестникарите пишат: „Хлябът струва 6 лева, 8 лева, какво ще правим, как ще преминем? „ Казвам: наместо да се създаде член 4, нека се създаде член 10, хлябът да е без пари. Нека на всички граждани да се определи известна част земя, всички да поработят, за да направим хлябът да е без пари. Тогава няма да водят пред нас блудницата и да казват: „Учителю, какво да правим с нея?“ Който е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.

За да обясня мисълта си, ще приведа един разказ. Ние трябва да добием тази велика истина в света. Един цар имал три дъщери. Те били родени в различно време, имали различни дарби, но най-младата била най-хубава, най-добродетелна. Понеже била толкова красива, баща ѝ постоянно я държал затворена, да не я виждат човешки очи. Научили се съседни царски синове за тази красива царска дъщеря, та пратили сватове да я искат да им стане царица. Но бащата, както и някои мъдреци искали да узнаят кой момък е достоен за нея, затова бащата облякъл десет момичета с слугински форми и между тях турил и трите си дъщери. Най-младата му дъщеря била с начернено лице. Дошли сватове и царят им казва: „Изберете си, която искате“. Всеки царски син като виждал най-хубавата от момите, казвал: „Тази е красивата царска дъщеря, тя ще бъде!“ На грозната между момите никой не обръщал внимание. Оженили първата, обаче работите в царството не вървят. Всички моми една по една се оженили, но никой от царските синове не попаднали на една от трите царски дъщери. Един от тези царски синове, който бил най-добрия и най-мъдрия, като дошъл на гости, той искал да им отдаде най-голямо почитание и уважение, но като правил тези поклони, паднал и строшил крака си. Всички слугини, като видели, че му се счупил кракът, избягали, но най-грозната, като го видела, дошла да му превърже крака и казала: „Нищо, това е един инцидент.“ Той казал: „Тази е царската дъщеря,

познал я.“ Ние съвременните хора не познаваме най-красивата дъщеря, но тази, която е облечена в дрипи, тя е, която ни превързва крака. Сега тези три сестри трябва да дойдат в света.

Всички говорят все за любов, всички говорят за истина и мъдрост, но Любов нямат. Запитвал съм мнозина: „Изпитвали ли сте Любов?“ – „Как не, сърцето ми е горяло!“ Казвам, Любовта гори, но не изгаря. Някой казва: „Е, едно време с моята млада каквото опитах, сърцето ми гореше!“ – „Сега гори ли?“ – „Не.“ Казвам, този огън е фалшив, ти Божествения огън не си изпитал. На този огън кокошки, агнета не се печат. Той пече, пече, създава всички плодове, всичко на него зрее. Първият опит, който направихме в време на войната, беше да познаят хората тази идея, тази жива енергия. И цялото духовенство дигна олелия. Аз разбирам тази енергия като такава, която дава живот на всичко, която кара всичко да зрее. Тази енергия идва само сутрин, при изгрева на слънцето, на обед не идва. Тази жива енергия не идва от слънцето, няма да ви кажа отде идва. Ще кажете: „От де е Господ ?“ Откъде? – Отпред, отзад, но не и долу. Неприятелят идва, казвате, отвсякъде. Да, в този кръг на движение неприятелят идва отвсякъде, но тази жива енергия не идва отвсякъде. По нейния път никое живо същество не слиза, тя само слиза; даже и ангелите не може да минат по нейния път. Тя е особена жива енергия. Тогава какво казва духовенството? Вас не ви трябва да търсите сутрин в природата, ами тук в църквата. Ако тази сила е в църквите, питам – де е животът тогава? В коя църква е тя? Я ми кажете една църква в България, в която, като внесем един човек, да оживее? Да, тя е в църквата, но де е тази църква? Тя е в църква, дето живее тази жива енергия. Ако имате закона на Мъдростта в ума си, закона на любовта в сърцето си и истината в душата си, тази жива природа ще ви се изяви по един особен начин. Това може да проверите. Ще ви обясня закона, дето често се раждат някои добри деца, светии или гении. То е защото майката е излязла точно в такъв момент, когато тази жива енергия е слизала. Понякога, като попадне тази велика струя върху некого, се ражда и някоя хубава, велика идея. Доброто не идва всякога, животът не идва всякога, той идва само при определени периоди, при определени времена, когато Господ идва, когато идва тази велика сила. Достатъчно е само един път да я посрещнеш, ти ще получиш благото на света. Стига един път да посрещнеш тази царска дъщеря и ще кажеш: „Разбирам смисъла на живота, готов съм, Господи, да върша Твоята воля.“ А сега, този писал така, онзи писал така, толкова полета имало, такъв бил

раят. Къде е раят? Били ли сте вие там? Този рай не е такъв, какъвто вие го знаете. За този рай, за който ви говоря често, кракът ви не може да влезе там. Онзи, който е купувал и продавал хляба, ни косъм може да попадне от него там. Хора, който са купували и продавали хляба, в царството Божие не могат да влязат. Ще проверите това, като отидете горе. Ще прочетете този надпис на рая: „Човешки крак, който купува и продава хляба, не може да стъпи в този рай." Една горчива истина, но велика истина е. Тази истина трябва да се тури на земята и за в бъдеще всички хора трябва да ядат хляб без пари. Не е позволено да продаваш хляба на брата си.

Това е новото учение и малцина, ако го приложите, ще имате благословението на всички сили, които работят, на всички добри хора по лицето на земята. Не мислете, че няма добри хора по земята. Има добри хора, но техните списъци не са на земята, а са горе. Онзи, комуто е записано името в някоя църква, да се не лъже. Празни са тези списъци. В каквото общество или църква да си записан, това не важи. Само в една книга е важно дали си записан и тези хора, които са записани там, се наричат чада Божии, дъщери и синове Божии; те са хората, които са готови да се жертвуват за благото на човечеството. В тази Божествена книга има още празни листове, та и вие може да запишете вашите имена.

Сега някои, като ме гледате, ще кажете: „Ама че иска да ни пали сърцата, този човек!" Това е най-възвишеното, за което ви говоря, може да напишете: любов, единство, съгласие. Единство с Бога, съгласие с Бога, Който е Любов и Който обича всички. Съгласие с Бога, Който иска да тури в всичко ред и порядък. Някои деца Той е турил с главата надолу, дърветата например, други е направил кристали, някои направил бръмбъри, мухи, говеда, а някои направил хора с два крака и те мислят: „Ние не сме като нашите братя." Чакайте, вашите глави не са излезли още. Ние трябва един ден да станем дърво с листа, цвятове, да оживее това дърво.

Когато при Христа доведоха блудницата, Той пишеше това на земята: „ Далеч сте вие да разбирате Божиите пътища, далеч сте още да съдите." Това пишеше Христос. И днес Христос пак пише. Когато жената хока мъжа си, Христос пак пише. – „Господи, за такъв глупак ли трябваше да се ожена?" Христос пак пише, казва: „Жено, ако си безгрешна, хвърли камък върху него." Мъжът казва: „Тази грозотия, която изпи живота ми досега, направи ме най-голям нещастник, на такава ли жена трябваше да попадна,

по-красива ми трябваше“. Христос пише: „Ако си безгрешен, хвърли камък върху нея“. Учителят в училището казва: „Тези деца, тези свини, дето майките им ги народили, на мен ли трябваше да се паднат? „ Христос пише: „Който е безгрешен, нека тури ръка на тези свини.“ Свещеникът казва: „Тези лицемери, това паство от де ми дойде?“ Христос пише: „Който е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху това паство.“ И за всички сега Христос пише. И почват хората да излизат. Как излизат? Казват: „Иван снощи умрял“. Тъй ли? Господ да го прости. – „Мара снощи умряла.“ – „Еди-кой си министър умрял.“ Казвам, излизат из църквата всички, всички един по един излизат, а остава само тази жена – блудницата. Най-честната, най-благородната, най-искрената душа, която доведоха при Христа, беше тази блудница. – „Жено, не те осъждам, иди и не съгрешавай повече, защото в твоята душа има нещо възвишено, благородно.“ Знаете ли как излезе тази жена? Няма да завърша своята беседа, ще оставя вие сами да турите заключение. На умните малко е достатъчно. Любовта с пари не се купува и с пари не се продава. Запомнете тези неща. Истината с пари не се купува и с пари не се продава. Мъдростта с пари не се купува и с пари не се продава. Правдата с пари не се купува и с пари не се продава. Добродетельта с пари не се купува и с пари не се продава.

Беседа, държана на 22 май 1921 година

АРИТМЕТИЧЕСКИТЕ ДЕЙСТВИЯ В ЖИВОТА – СЪБИРАНЕ, УМНОЖЕНИЕ И СТЕПЕНУВАНЕ

„А това казваше той да го изпита, защото си знаеше какво щеше да прави.“ (Йоана, гл.6, ст.6)

Ще започна с едно просто математическо определение. „В действието събиране, събираемите са различни“, казват математиците. Ако двете събираеми са равни, имаме умножение. Ако множителите на едно произведение са равни, имаме степенуване. Значи, за да се съберат двама души на едно място , трябва да са различни, щом не са различни, никога не може да имате събиране. Имайте пред вид, че събирането и умножението, това са два различни процеса. И повечето математици казват, че от събирането произлиза умножението, а от умножението произтича степенуването. Следователно, когато вие искате да разрешите един въпрос по закона на събирането, събираемите или тъй да ги кажем страните на това равенство или на това действие трябва да бъдат различни. Вие не може да съберете двама мъже на едно място , по никой начин, не може да съберете и две жени на едно място , но един мъж и една жена може да ги съберете. Следователно, мъжът и жената започват с първия процес, понеже се различават. И Господ започва с събирането. Законът казва, че от събирането произтича умножението. И тъй е. Децата, които се родят в този дом, към кой процес спадат? – Към умножението, те се умножават. Следователно, те трябва да бъдат равни. Равенство може да има само в умножението. Но за да се подигне човек на едно по-високо равнище на степенуване, тогава множителите, които произвеждат произведението, трябва да бъдат равни.

Сега да пристъпя към предмета. Животът сам по себе си е една велика задача, нейното разрешение трябва да започне с събирането, умножението, изваждането и делението. Така може да се разреши. Най-първо трябва да започнем с двата процеса: събиране и умножение. След това, като изучим този велик закон на живота, ще пристъпим към другите две действия – изваждане и деление. Вие сте учили тези действия. Какви велики тайни се крият в тези процеси на математиката! И когато ние се научим да събираме правилно, когато се научим да умножаваме и степенуваме правилно, значи ние сме разбрали този велик процес, който

върви последователно. Вие не може да умножавате преди да сте събирали и не може да степенувате преди да сте умножавали, т.е. не може да минете през степенуването, ако не сте минали през другите три процеса.

Сега Христос ги изпитва. За какво ги изпитва? Защото ние всички се интересуваме само за едно нещо – да живеем. Понеже храната е едно от условията да се поддържа живота, ние се самозаблуждаваме, като казваме, че без хляб не може да се живее. Но смешно е, когато се твърди, че без хляб не може да се живее. Щом живееш, без хляб може да се живее, а щом не живееш, без хляб не може да се живее. Твърдението или отричането на един факт какво показва? Когато се твърди един факт, показва, че той е вън, в физическия свят, а когато се отрича, показва, че той е вътре, в духовния свят. Следователно, той едновременно не може да съществува на две места, т.е. не може да се проявява в две посоки. Човек едновременно не може да бъде и добър и лош. Имайте пред вид, че аз взимам думата „лош“ или „зъл“ като едно проявление, а не както вие я взимате. Има зло относително, има и зло принципално. Това, което спъва нашия личен живот, наричаме зло за нас, но това което спъва едного, може да служи за добро на другиго. Когато вие изядете едно агне, как оправдавате постъпката си? Оправдава се с това, че вие живеете, но един ден ще си поправите грешката. Когато умирате обаче, с нищо не може да оправдаете тази постъпка. Всички хора искат да се събират, всички искат да се умножават, да се степенуват, това го желаят всички, това е турено в основата, но съвременните хора не искат да бъдат изпитвани; щом дойде до изпитанията, казват: „Всичко добре, но тези изпитания да не съ...“

Сега ще ви приведа един окултен разказ, за да направя този стих малко по-ясен. Ще ви говоря в притчи и в символи, защото голата истина е непоносима за хората тъй, както светлината е непоносима без известна среда, която трябва да я смекчи, например водата, облаците. Като се смекчи, тя става такава, че ние може да я понесем. В древността, преди 12 000 години, тъй казва преданието, по предание говорим, не по факти, некъде в Мала Азия или в голямата Азия имало едно царство. Царят в това царство бил много благочестив човек. Родил му се един отличен син, много умен, способен, който обещавал велики блага на света. Обаче, тогавашните астролози, мъдреци, предсказали, че с сина ще се случи едно събитие, което ще измени цялата съдба на неговия живот. Един ден, след смъртта на баща си, младият принц отишъл на лов и когато гонил една сърна да я убие, минал през един сух клон, който го мушнал в дясното око

и го извадил, ослепил го. Този млад цар, за да не остане посрамен пред своите поданици, че бил невнимателен, казал, че небето го посетило с едно велико благословение и че всички добри хора трябва да имат по едно око – лявото, дясното не им трябва. И тъй, той турил като правило, че всеки, който дойде да го посети, непременно трябва да извади дясното си око. Това било привилегия за онези, който ще го посетят и за да приемат едно царско благоволение, трябвало да извадят дясното си око. Тъй че всеки, който нямал дясно око, при царя ходил. Обаче, дошло време да наследи царството, трябвало да се ожени. Оженва се за една много красива княгиня. Един ден, по нещастие пада един камък и смачква носа ѝ. За да не кажат, че тази царица пострадала по невнимание, казала, че да бъде човек с смачкан нос това било най-голямото благоволение и затова всички жени, който искали среща с нея, трябвало да имат смачкан нос. Та в това царство на всички мъже, който посещавали царя, било извадено дясното око, а на всички жени, който посещавали царицата, носът бил смачкан.

Мисля че от тогава останало у хората това чувство да се хвалят с своите недостатъци. Че това е факт, знаете ли от кога е останал у хората обичай да си стрижат косата? Един от френските крале имал една рана на главата си и за да покаже на хората, че бил герой, остригал косата си. И всички други мъже по негова мода, ниско се стрижат, обаче не виждам техните качества на главата. Тъй щото онези жени от вас, на който носовете са сплеснати физически или сърдечно или умствено, сте посетили тази царица, а тези мъже, на който окото е извадено физически, сърдечно или умствено, са посетили този цар преди 12 000 години.

Разбирайте това, както ви казах, а именно: в математиката, при събирането, събираемите не са равни, при умножението са равни, а при степенуването производителите са равни. Този живот, който е вложен сега вътре у нас, аз говоря за съзнателния живот, той си има свой произход. Под думата „произход“ разбирам, когато този живот е придобил форма. Ще кажа: От безформеното нещо е произлязло форменото нещо, от безименното е произлязло именното и от безконечното – конечното.

Значи, първо трябва да се прояви една форма, а после да ѝ се тури име. И когато безпределното или вечното се определило, тогава идат конечните неща. Сега философите питат кое е конечно. формено е това, което е свързано с безформеното; именно е това, което е свързано с безименното; конечно е това, което е свързано с безконечното. Тук няма никакво противоречие. За да можем да разберем нещата на земята, за да

ги изучаваме, трябва да се оформят, трябва да имат име, трябва да се ограничат. Следователно, нашият живот е формен, именен и конечен. Като казвам конечен, не значи, че се свършва животът. философия се изисква тук, да мислите. Някои искат да влязат в безформения свят. Ако в Господа от безкрайната вечност се заражда желание да създаде една форма, да създаде едно име и един край, конец, ние по-умни ли сме да искаме да станем безформени, безименни и безконечни? Това показва, че сме най-големите глупци. От тук произлизат страданията. Желанието на съвременните хора е, като направим някое престъпление, да си изгуби формата; като направим някое престъпление, да се не знае името му; като направим някое престъпление, да го ограничат.

Но това не е живот, това аз наричам аномалия, това е отклонение от живота. Това са като онези малки водни капки, които се отклоняват от общото течение. Против това нямам нищо. Как е произлязъл, отде е произлязъл този наш живот, който е оформен сега? От безконечния живот. А какво нещо е конечен и безконечен живот? Конечно е това, което ние правим, а безконечно е това, което Бог прави. Следователно, всякога ние знаем, че като намерим, че нашите работи са безконечни, казваме, че Бог е направил нещата конечни. Как разбирате конечните неща? Когато имате кредит в една банка, вие постоянно ходите, изваждате си пари и процесът върви благополучно, но направите едно престъпление, вашият благодетел казва на банката: „Не му давайте" и вашата помощ става конечна, свършва се, прекратява се. Защо? – Защото сте извършили едно престъпление. И всякога, когато благото се прекратява, идват някои нещастия, хората са извършили едно престъпление; следователно в Божествената банка на живота се дава заповед да станат нещата конечни. Всяко нещо става конечно само тогава, когато го изгубите. Като наближи да умираш, казваш: „Свърши се животът, стана конечен." Защо наближава да умираш? Викат те да дадеш отговор на Божествената банка, да знаят как си изживял. Ама хората казват: „Ние имаме право да ядем, да пием, да живеем." Нямате право, не сте свободни. Свободен човек може да бъде само онзи, който е научил да събира, умножава и степенува. Свободна майка е само онази, която може да ражда добри и умни деца. Защото тези деца какви ще бъдат? Те ще са степенувани. Мъжът и жената образуват събирането, децата образуват умножението, а тяхното развитие подразбира степенуването. Следователно, развитието започва с събирането.

И тъй, Христос се обръща към своите ученици, за да ги изпитва и казва: „Колко хляб е потребно и от де да вземем хляб, за да нахраним тези хора?“ Сегашните хора ще кажат, че трябва да вземем този хляб от нивите. Земледелците имат начин, хвърлят тези житни зрънца в земята и те се умножават. Вие, гражданите отивате, мерите го и този процес върви. Питам сега: в природата има ли друг начин за хранене от този или той е единственият начин? Има. Един ден вие ще приемате храната тъй свободно, както приемате въздуха. Въздухът през никакви хамбари не минава, през никакви мелници, през никакви фурни. И дишането и то е едно ядене. В една минута се взимат 20 обеда. Колко често се яде! Ще дойде ден, когато ще приемаме храната тъй свободно, както приемаме въздуха. Но кога ще бъде то? Когато хората се научат да събират, умножават, степенуват, когато хората се научат да не се хвалят с своите недостатъци. Ние съвременните хора, за всеки свой недостатък, за всяко свое престъпление все ще намерим някоя качулка да се оправдаем. Ще кажем, че обществото било такова, майката и бащата са такива, поколението е такова, а ние сме хора чисти, не носим никаква отговорност.

Дъщерята казва на майка си: „Защо си ме родила!“ – негодува. Синът също казва на майка си: „Защо си ме родила!“ А бе, синко, майка ти не те е родила, ти я заставя да те роди. Едно време като мома, ти я заставяше да не стои в къщи, да ходи да се среща, да се ожени. А сега питаш майка си защо те родила. – „Ами че ти ме застави, синко, да те родя.“

Някой казва, че Господ създал света. Аз казвам, че ние заставихме Господа да създаде света. А сега Го питаме защо е създал света така. Господ казва: „Това е вашият свят, аз го направих тъй, както вие искахте, според вашия план.“ И сега, когото срещнеш, всеки казва, че светът не бил направен хубаво. Е, как? Казва: „Туй да има, онуй да има.“ И след като има всичко, пак казва, че светът бил развален. Следователно, сегашният свят е свят произведен от хората. Като казвам този свят, не говоря за Божествения свят, а за нашия. Затова вие трябва да правите разлика между Божествения свят и човешкия. В човешкия свят има дисхармония, в човешкия свят има противоречия, има зло и добро. Защо има зло и добро? Защото едни хора са добри, а други – лоши? Тъй искат да живеят, те доброволно предпочитат да живеят добре или зле. Никой не те заставя да живееш зле в света. Ти искаш да живееш така, защото в всяко зло има известно удоволствие, приятност. Нима онзи вълк, като изяде една овца,

му е зле? Като я изяде, казва: „Това е живот.“ Но като го хване овчарят и му одере кожата, казва си: „ Ако знаях, че за една овца ще ми одерат кожата, можех и трева да ям.“ Следователно, когато дойде да даваме сметка за нашите лоши постъпки, за нашите престъпления, казваме: „Това е много лошо.“ Защото ние не сме сами фактори. Следователно, конечните същества, които са образували конечните форми и конечните имена са направили всичко конечно. Светът сега е пълен с конци, от конци е направен. Все машините чуваш: „Трак-трак“, сега всичко ще ушием от конци, а после казваме: „Разкърпи се, разши се.“ Да, от конци е направено. Сега и нашите мисли и действия са все от конци.

И нашият морал е такъв. Жената живее морално. Защо? – Защото дърво има. Казва: „Аз живея почтено.“ Защо? – „Защото моят господар дърво има.“ Страх има от мъжа си. Домовете ги е страх от обществото, обществата от народа и т.н. Всички живеят почтено, защото дърво има. И това дърво не е сурово, а сухо. Аз взимам това дърво в широка смисъл, като олицетворение на онези препятствия, които ни създават нещастията и като не знаем как да се избавим от тях, в нашия ум се зараждат всички противоречия.

Сега Христос изпитва всички ученици. На какво Той им зададе задачата: светът може ли да се създаде по друг начин. Хиляди и милиони начини има, по които материалният свят може да се преобрази. Тогава, каква е разликата между единия и другия свят? Да вземем физическия, астралния и менталния свят. Какви са различията в тези три света. Всеки един от тези светове си има свой предмет, всеки един от тези светове си има своя материя, която е оформена според законите, които съществуват там и всички тези светове са свързани един с друг. Например, да вземем думата „твърдост“ в физическия свят. Ако влезете в астралния свят, де ще намерите там твърдост? Там твърдостта ще намерите в интензивността на желанията. Следователно, колкото едно желание е по-силно, по-горещо, това показва, че е и толкова по-твърдо. Както един твърд предмет може да ви нарани, така и едно твърдо желание, в вашето сърце, може да ви нарани. В менталния свят, де ще намерите твърдостта? Там ще я намерите в силата на мисълта. Колкото е по-силна мисълта, толкова е по-твърда. Следователно, ако се хвърли една силна мисъл върху вас, ще произведе същия ефект, както един твърд предмет на физическото поле. И когато един човек минава от един свят в друг, трябва да знае законите, по които материята се превръща. Между един твърд предмет, едно желание и една

мисъл има грамадна разлика. Между мисълта, желанието и предмета на вашето действие на физическото поле има подобие, но има и грамадна разлика.

И тъй, нещата на земята стават твърди от силата на мисълта и интензивността на желанията. А кога хората са най-твърди? Най-твърдите хора са егоистите. Най-твърдият предмет, най-твърдото вещество, което сега е образувано, то е тази центробежна сила, която е концентрирала всички сили на космоса, да работи за този предмет. Когато един твърд човек се качи като управляющ в света, той ще произведе най-големите нещастия. Следователно, всички нещастия в света произлизат от този закон на концентриране, който не е в съгласие с Божествения закон на Любовта.

В стиха се казва, че Христос знаял какво да направи. Тези пет хляба, без пари, умножил ги според закона, който Той знаял и от тях 5000 мъже се наяли, като останали 12 коша укрухи. С тези 12 коша и вие, които ме слушате, може да се наядете, и ще останат още 12 коша.

Но да се повърна към съществената мисъл. Животът е важното в света. Чрез живота вие ще намерите вашата душа; чрез живота ще намерите вашия ум; чрез живота ще намерите вашето сърце, защото животът ще даде необходимото, за да познаете душата си. Животът ще даде форма, за да се оформи вашата душа. Аз взимам думата „оформена“ по закона на развитието. Когато вашата душа се развие, тогава тя може да бъде видима; когато умът се развие, само тогава ще стане видим. Хубостта на нещата се вижда само тогава, когато са видими. философите твърдят, че някои неща са видими, а някои – невидими, т.е. според виждането, видими разбират само тези неща, които се пипат. Не, законът на виждането разбира друго. Той не разбира само тези пет чувства, с които правим експерименти. Окултната наука казва, че в човека има 7 тела, по 7 чувства, значи 49 чувства, които, като умножите на 49, колко ще получите? И тях като умножите на 49?

Чувствата в света са безбройни. Сетивата, с които възприемаме нещата на вселената, са безкрайни, но ние, обикновените хора, искаме да намерим едно рационално число, с което да ги познаваме. И тъй, като развием тези 49 чувства у нас, Писанието казва, че тогава ние ще познаем света, Бога, тъй както Той ни познава.

Друго нещо, което трябва да имате пред вид, то е, че аз не искам вие да бъдете щастливи в света. Но защо? – Защото не можете да бъдете

щастливи. Когато някой човек ти каже, че желае да бъдеш щастлив, той говори невъзможни неща. Да, ако ти каже, че ти желае сърце чисто, светъл ум и крепък дух, то е друго, но каже ли ти, че ти желае щастие, той те лъже. Твоят приятел трябва да ти съдейства да растеш и да се развиваш, а не и да те направи щастлив. И детето не трябва да очаква майката да го направи щастливо, а да го подкрепи в живота. А сега децата искат щастие от майките, майките от децата; слугите искат щастие от господарите, господарите от слугите, следователно имаме една лъжлива философия, всички обещават това, което не могат да ти дадат.

Никоя форма, никоя организация не може да ви направи щастливи, а може да ви служи като условие да растете, да укрепвате. Казвате: „За в бъдеще може." Допустимо, но въпросът е може ли на физическото поле това? – Не може. Следователно, на физическия свят нямате щастие като обект, а само като една далечна цел. Имайте пред вид вашето сърце, вашия ум, вашата душа и тогава животът, който е у вас, може да го използувате.

Хубаво, онази мома която иска де се ожени за някой момък, той е царят с едното око. Голяма привилегия е за някои жени да се оженят. Казват: „Как може да останем неженени?" Щом искаш да се ожениш за твоя цар, трябва да извадиш дясното си око. Някой път мъжът казва: „Аз трябва да се оженя." Да, но трябва да се смачка малко носа ти. Жената, когато се жени, всякога си поставя да цел да смири мъжа си, да смачка малко носа му. И всички мъже, които са женени, са с смачкани носове, а всички жени, които са женени, са без едно око, без дясното. Следователно и вашите деца, по закона на наследствеността, момчецата, които мязат на баща си, ще са с смачкани носове, а момиченцата, които мязат на майка си, ще са с извадено дясно око. После питате: „Защо са тези нещастия?" Защото един царски син преди 12 000 години, като ходил на лов и гонил да убие една сърна, извадил си по невнимание дясното око и турил като закон: Всеки, който иска да го посети, да си извади дясното око. И природата и тя възприела тази мисъл и затова се раждат слепи хора.

Христос идва при вас и ви пита: „Защо жените са слепи с едното око?" Жената казва: „Господи, мъжът ми ми извади окото." Не, голяма привилегия беше за тебе да отидеш при този цар, да му се представиш на ауденция. Е, какво придобихте като си извадихте окото?

Христос казва: „Ако те съблазнява окото, извади го." Жената трябваше

да извади окото си преди да види мъжа си и като го извади, да не отива никога при него. Мъжът е една съблазън за жената. И всички злини, всичкия разврат, упадък на жените се дължи на мъжете. И обратно – всичкия разврат, упадък на мъжете се дължи на жените. Жена, жена не може да развали. Следователно, онези, които имаха извадено око, поквариха жените, а онези, които имаха смачкан нос, поквариха мъжете. Е, мислите ли, че един мъж, който извежда жена си всред света облечена, както един кон извеждат на пазар, че той постъпва умно. Не. А сега всички жени това искат. Като ви изпита Христос, всички искате като станете булки, да сте много добре облечени. Но не само от вънка да сте облечени. Твоят възлюбен облече ли душата ти с тези копринени дрехи, облече ли я с любовта си? Той ще ти купи рокля, ръкавици и чепички, но отвътре си гола. Това е от страната на жените. Питам мъжете: какво направихте вие за жените си? Сега на жените задавам въпроса: Вие, жените, какво направихте за мъжете си, как ги облякохте? И тъй, мъжете и жените за в бъдеще трябва да се облекат с нова форма, която сега е образувана в вселената и там има нови костюми за мъже и жени, които ще се женят. Знаете ли коя е тази нова фирма? Там трябва да отидете да купите булски дрехи, шапки, чепичета, ръкавици на жена си, по най-новата мода и като ги донесете, ще има отгоре надпис. Аз не мога да кажа името на тези дрехи, не е позволено да се казва то, а фирмата ще я намерите. Идете, попитайте свещениците, държавниците, философите, учителите, теософите, окултистите, където е тази нова фирма, която се образувала сега в света. Ако знаят, нека ви кажат. Те знаят. Човек, който може да прави зло, може да прави и добро. Човек, който познава този свят, може да познава и онзи свят. Тъй разсъждавам аз.

Тогава беше въпрос от гледището на Христа да се нахранят 5 000 души. Питам: Тези хора, които днес страдат и гладуват, с какво ще ги нахраним? Този хляб няма да поправи света. Булски дрехи трябват сега от тази нова фирма. И когато майките тогава заченат и родят деца, ще разрешат тази велика задача на събиране, умножение и степенуване. Тогава само ще имаме служители на новата култура, които да разбират какво нещо е човек да бъде добър, какво нещо е човек да бъде умен, какво нещо е човек да бъде честен и любящ. Вие ще ми отговорите какво нещо е да люби човек. Ще кажете: „То е много хубаво нещо.“ Тъй, прави сте, много хубаво нещо е да любиш, но аз питам онзи от вас, който е любил, не се ли е разкайвал 10 пъти за любовта си? Защо това разкаяние?

Разкаянието произтича от това, че тази Любов не е била такава, каквато трябва. Там дето има разкаяние, там няма любов. И според мене любов, която не може да издържи всички изпитания в живота, това е само едно човешко понятие за любов. Тя не е онази любов, която държи, която носи живот в себе си. Не казвам, че нямате любов, но вие се спирате върху нещата, които представляват живота, а се отдалечавате от същественото. Вие се спирате върху едно-друго, но за същественото, което представлява живота, не се спирате.

И казва се в стиха: „А това казваше Той, за да ги изпита, защото си знаеше какво щеше да прави.“ Дойде ви в къщи едно голямо нещастие, едно голямо изпитание, въпрос е как трябва да го разрешите. Това е едно изпитание. Как ще го разрешите? Вие знаете как се разрешава. „Мек отговор, казва Соломон, какво дава?“ Мек отговор дава успокоение. Блага дума дава утеха, а Любов на време изказана, дава живот. Но всякога не можеш да говориш. В любовта, през целия земен живот, има само една година, един месец, една неделя, един ден, един час, една минута, една секунда само, когато ти можеш да изговориш тази дума. Един момент е в целия ти живот, когато ти можеш да изкажеш една дума на любовта. Ако си успял, постигаш всичко, ако не си успел, целият ти живот е изгубен. Един момент е само! Всичко друго и приготовление за този момент, за тази секунда. Хванете ли я, ще имате хляб за 5000 души; изгубите ли я, ще дойдат съмнения, разочарования в живота – това не струва, онова не струва. Казвам: Ти, приятел, си изгубил онзи велик момент на любовта. Това не е само алегория, това е велика истина. Не ви казвам коя година е тя, може да не е по-рано от 21-та ви година, но не и по-късно от 120-тата ви година. От 21–120-тата си година колко има да смятате, като някой астроном, да изчислявате в кой ден ще мине тази комета, да я видите. И всички велики хора, като се учат, имат желание да намерят този момент на любовта, да схванем, да ни кажат и да кажем.

Няма по хубаво нещо от това, да размениш две думи, но разумни. Идеш на гости в някоя къща и започваш: „Бър-бър, бър-бър“, за това-онова. Като излезеш, казваш: „Главата ми се зашемети, заболя ме от приказки.“ И гостенката и хазяите на къщата, у които си отишла, се оплакват от зашеметяване на главата. Не, и едните и другите трябваше да си кажат само по една дума: да ти кажат и да кажеш.

Сега искам да обърна вниманието ви, вие сте от тези велики философи, които казвате: „Дайте ни нам пособия, дайте ни добри майки и

бащи, да видите какво може да направим.“ Не, не, вие сте гениални хора, създадохте този свят, как да не можете да намерите майки и бащи? Ако можахте да заставите Бога да ви създаде свят по ваше желание, ще може да намерите и такива майки. Моите думи може да ви се видят странни, да ви се види чудно, как е възможно да заставите Господа. Това е едно философско изречение. Може да заставиш да извърши нещо само онзи човек, който те обича. Понеже Бог е безпределна Любов, може да Го заставите да направи много нещо. Ние сме Го заставили да направи този свят и Бог казва: „Така искат моите деца.“ Защо направи така? – Защото ви обича.

Ако ме питате, как се доказва съществуването на Божията любов, ще ви кажа, че се доказва по това, че злото съществува. Понеже Бог ви обича, Той ви е дал безгранични права, но ще си носите и последствията. Следователно, когато ви питат по какво се познава любовта, ще отговорите: „Любовта се познава по това, че тя допуща злото.“ А защо хората са недоволни, зли? – Защото любовта не е отвътре, а отвънка. Когато любовта излезе и се реализира на физическото поле, има зло. Децата обичат ябълката, бият се за нея, карат се, скубят си космите. Ако обаче любовта у тях съществува като съзнание, двете братчета ще разделят ябълката помежду си и няма да се бият. Ако са четири братчета, ще я разделят на четири части.

Следователно, когато любовта се ражда само на физическия свят, ражда се злото, а когато любовта се върне вътре в човека, ражда се доброто. Затова има едни хора, които разрешават въпросите външно, а други вътрешно. В единия свят има едни резултати, в другия – други резултати, но и едните и другите вършат волята Божия. Ако нямахте Любов към ябълката, щеше ли да става спор? А сега ние казваме: „Да не беше тази ябълка, нашите глави нямаше да побелеят, ние щяхме да бъдем щастливи.“ Коя е първата ябълка? Тя е първия плод на любовта – жената. И в този свят мъже няма, а само жени. Но жените като се намерили сами в света, казали: „Какво да направим, как да се проектираме?“ И затова днес, половината от тях са жени, половината – мъже. Светът не е прокопсал, защото само жената го управлява, мъжът го няма. Майки има, но бащи няма. Но когато дойде онзи Божествен мъж и заработи с тази жена, която играе роля на мъж, светът ще се оправи. Казвате: „Да ги няма тези мъже.“ Че вие мъжете още не сте ги виждали! Мъжът казва: „Ах тази жена!“ Та, ти си такава жена. Ти ще кажеш: „формата ми е друга, но и аз съм жена.“ А

сега и мъжът и жената се сърдят, а те са подобни неща.

Следователно, това е законът на умножението. Казва се, че за да има събиране, нещата трябва да са различни. Мъжът се сърди и жената се сърди, мъжът бие и жената бие, мъжът търга, скубе космите и жената скубе космите. По какво се различават? Това е умножение. Питам: Де е събирането, де са първият мъж и първата жена? Де са те? Ще разрешавате нещата принципално, философски ще гледате на живота. Аз ви давам повод само да мислите, а не да се водите по една глупава философия, че тъй бил създаден светът. Този свят е създаден от хората, затова го наричам свят на илюзии. Аз познавам света на Бога, там живея, там няма илюзии, той е съвсем друг. Казват, че светът е преходен. Преходен е само защото ние сме създали нашите мисли в безформие и казваме, че това било Божествения свят и трябва да го изучаваме. Аз казвам: Това е един патологически свят на хората и бих казал според Ламброзо, че в този свят става изучаване на криминални типове. Това не е разумен свят. Някои казват: „Да изучаваме криминалните типове!“ Няма защо да изучаваме криминални типове, а трябва да изучаваме здрави типове.

Тогава какъв е нашият морал, за живота? Вие, мъже и жени, като се събирате, като туряте основа на живота, защо се събирате? Жената казва: „Ама, обичам го.“ Хубаво, радвам се, отлично нещо е любовта. Питам мъжа, защо се събират? – „Обичам я.“ Хубаво, отлично е това. Но като се съберат тези хора, стават врагове. Гледаш ги в къщи, мъжът скрил револвера, жената също и като се видят, цел ден: „Бум-бум, бум-бум.“ Поне един път през годината, или през месеца или всеки ден ще има престрелки. А после казват: „Господ тъй направил мъжа и жената.“ Това е един патологически резултат, това не е Божествено. Господ е казал: „Мъжът ще има само една жена и жената ще има само един мъж.“ А сегашните мъже по колко жени имат, и сегашните жени по колко мъже имат. Това е един патологически факт. Едно време е било почтено жената да има много мъже и обратно. Ще ви поговоря някой път за тази култура. А в Божествения закон е писано: Един мъж ще има само една жена и една жена ще има само един мъж. Мъжът казва: „Ама жена ми е грозна, искам хубава жена!“ Жената казва: „Мъжът ми е грозен, учен е, но е малко серсемин, не си разбира живота, а онзи, другият е по-богат.“ Че каква философия е тази?

След тези майки дойде учителят, казва: „Да възпитаме тези деца!“ Ще бъде смешно да възпиташ един вълк. Може да го направиш овчарско

куче, но все един ден ще пипне някоя овца. Сегашните учители възпитават деца, които не могат да се възпитат. Църквата възпитава паството, но същият резултат. Докато не се тури като принцип в живота това, че жената ще има само един мъж, никое сърце и ум не може да се измени. Щом жената обича мъжа си, трябва да е готова да се жертвува за цялото човечество. Това е жена! Ако мъжът каже, че като обича жена си е готов да се жертвува за цялото човечество, това са първата двойка, която ще оправи света. Онази жена, която прави разлика между любовта на един и друг мъж, създава условия да се раждат злините. В тази жена се раждат всички злини. Злините са пукнатини в живота, а пукнатините се явяват всякога от раздвояването на една велика Божествена мисъл, от раздвояването на едно желание, от раздвояването на този велик принцип на Любовта.

Не искам да ви осъждам. Да не кажете, какво ще правим сега? Аз ще ви оправдая. Вие сте сега в предговора на живота, следователно, вашето женене е в предговора на вашето бъдеще. И бих ви казал: „Идете и не съгрешавайте и за в бъдеще не се женете тъй, както сега се жените." Аз говоря това не само за старите, но за всинца ви. Това трябва да бъде един велик момент, да схванем живота и като го схванем така, ще разрешим този социален въпрос, тъй, че ще бъдем в хармония с Бога, ще може да работим с Него и тогава няма да питаме какво е Той, къде е Той, а ще Го познаваме тъй, както Той ни познава сега.

Днес, не утре, аз говоря за днес, не за в бъдеше, не говоря за бъдещите векове, сега е моментът, посейте това малко зрънце и след години ще имате най-хубави плодове. Днес са условията за посяване. Тогава почнете около това посадено място да изтръгвате бурените и поливайте малкото зрънце. То ще израсне и ще ви даде тогава ново разбиране на душата.

„И това казваше да ги изпита." И сега Христос или Господ изпитва всички. Какво трябва да правим? Аз разрешавам този въпрос кардинално, основно тъй: жената да има само един мъж и мъжът – само една жена, но в сърцето на мъжа да няма ни помен от ревност и в сърцето на жената да няма ни помен от ревност. Но вие казвате: „Господ бил ревнив." Вие Го заставихте да бъде такъв, вие Го създадохте такъв. А какво казва Христос за Него? Благ е само Той, Който никога не се възмущава и всичко ще създаде. Че и духовете могат да бъдат ревниви, нищо от това, но идеалното, съвършеното Божественото изключва всяка ревност, идеалното изключва всяко съмнение, идеалното изключва всяко

подозрение, идеалното изключва всяко насилие в света.

И тъй, тази е задачата, която сега светът разрешава. Всички хора са на това поле и питат: „Какво да правим? „ Всички съзнават, че съвременният строй е на упадък, съвременният строй се разтърсва. Как трябва да живеят хората? Трябва да живеят по новому. Според това схващане, жената не трябва да е сляпа с едно око и мъжът не трябва да е с смачкан нос. Вие ще се намерите в едно противоречие, ще кажете: „Христос е казал да се извади едното око.“ Да, но Той турил едно условие – „ако“. Той е казал: „Ако дясното ти око те съблазнява, извади го, но ако не те съблазнява, по-добре е да влезеш в царството Божие с двете си очи.“

Следователно, вие, съвременните жени, ще влезете в царството Божие с по едно око, а мъжете – с смачкани носове. Пак ще ви приемат там, но ще знаят историята ви и ще кажат: „Това са хора.“ По-добре е да сте с две очи и изправени носове, защото съвършеното, Божественото изисква всичко да си е на своето място и нито носът да е смачкан, нито дясното око да е извадено. Под „нос“ разбирам човешкия ум, а под „дясно око“ подразбирам сърцето в своите проявления. Като казвам, да не се вади дясното око, то значи да не отстраним деятелността на сърцето. Кога жената е останала с едно око? Когато първи път е любила. После вече тя се страхува да люби. Защо? Не си дава окото вече. И права е тя. Онзи мъж ще ѝ каже: „Ако ме любиш, извади двете си очи.“ Не зная дали това е любов.

Сега не само Христос трябва да знае какво да върши, но и ние трябва да знаем, какво трябва да вършим. Казваме: „Господ си знае работата много добре.“ Аз не оспорвам този факт. Господ си знае работата, но ние не знаем нашата работа. И чакаме Господ да оправи света. Ние трябва да знаем какво трябва да вършим днес. Тогава се спират и казват: „Понеже Господ знае какво трябва да върши, ние не трябва да знаем.“ Не, и ние трябва да знаем основно нашата длъжност на земята. За днешния ден трябва да знаем какво трябва да преминем, трябва да знаем кои желания, кои мисли да допущаме, как да действуваме. Всеки момент трябва да знаем това. Но казвате: „Невежи сме.“ Как се образувало това невежество? Ако влезете в моята стая, мога да ви направя моментално невежи. Как? Ако изгася лампите и ви накарам да донесете това-онова, ще изпочупите всичко. Но ако отворя моята лампа, ще станете учени. Следователно, затворили сме ключовете на нашите умове и сърца и казваме: „Боже, прости ни!“ – Не, ние трябва да знаем как да обичаме, как да любим, как да вярваме. В какво да вярваме? Не искам философски залъгалки, а принципа

на вяра та трябва да бъде у нас. Не трябва да казваме некому че го обичаме. Казваш: „Кажи ми една дума, че ме обичаш.“ – Е, обичам те. Да кажа, че обичам, това е хубаво, но в твоята дума има ли това велико съдържание, съдържа ли тя една велика мисъл или две различни мисли? Когато ти кажа, че обичам, трябва да знаеш, че това е така, когато кажа, че вярвам, трябва да знаеш, че това е така.

Когато кажем една дума, ние трябва да я устояваме, тя да означава един велик Божествен принцип. В това ви изпитва сега Христос. И мене изпитва. Господ и вас изпитва. Аз като говоря сега, някой ме погледне и казва: „Ама че е хитър този човек, какъв шмекер е той, но не се лъжем ние; ние сме минали тези.“ Тъй чета аз в очите ви. Казвам: Братко, и аз съм минал през там. Изкуството не е да ви лъжа, всеки знае да лъже, а да живее човек добър живот, това е изкуство. Аз ви уча истинското изкуство на живота. Аз никому не казвам „вярвай“, а „провери го“. Тези закони не са мои, те съществуват от безпределната вечност, те всякога са съществували, върху тях почива животът. Аз съм ги казвал и мнозина ще ги кажат. Истината и Любовта не са монопол, те са принцип на всички ни и всички може да се ползуват от тях.

Някои казват: „Виж как ни гледа, фиксира очите си, иска да ни хипнотизира.“ Не, ако исках да ви хипнотизирам, щях да извадя револвера си и щях да кажа: „Дай тук кесията си!“ А после ще си извадя бакенбардите и няма да ме познаете. Хора, които хипнотизират, ходят с маски, а аз съм без маска.

Моето желание е да не бъдете щастливи, а да бъдете с чисти сърца и да укрепвате в мъдрост и знания. Да бъдете щастливи – не желая. Защо? – Защото ще бъдете най-нещастни хора в света, за това и не ви желая щастие. Ако дойда в къщи ви и намеря щастието като идеал, ще кажа: „Снемете тази икона от тук, турете друго нещо на нейно място .“ Всички искат да бъдат щастливи. Казвате: „Днес да спечелиме малко пари, за да имаме щастие.“ Ами ако умреш утре, защо ти трябва да гониш Михаля? Ако имаш един приятел, който те обича, а той има друг приятел, този вторият има свой приятел, тогава нито един от тези приятели няма да ти направи зло. Следователно, само по този закон може да се осигурим. Ще турим всички усилия да имаме един приятел, един брат, който да ни обича, който да е готов, през всички моменти на живота да устоява. Тогава и неговият приятел, приятелят на децата му, на жена му, ще действуват по същия закон. Това е задачата.

И днес искам да ви кажа, като отидете у дома си, да снемете иконата на щастието и да турите на място то ѝ следното: „Любовта изисква подвиг, смелост и решителност в живота за повдигане на всички наши братя и сестри в този свят.“ Турете този надпис и вижте какво преобразование ще стане. Турете и приложете. Като снемете това фалшиво божество и турите новия надпис, ще чуете ангелите отгоре да пеят и ще дойдат всички благословения върху вас.

Това не са философски твърдения, това не са умувания, това не е хипнотизиране, това не е омагьосване, това е една велика философия в живота, която да ви направи не щастливи, а да ви направи с крепък дух, светли умове и чисти сърца, да ви направи граждани на това Царство, което сега влиза в космоса на вселената. Щом турите този надпис, страхът ще излезе вън от къщата ви и гащите ви няма да треперят. Жената няма да се бои от мъжа си и да казва: „Ах, като дойде мъжът ми, какво ще каже?“ И мъжът няма да казва така, а ще каже: „Ах, да дойде възлюбената ми, сега я познавам.“ Така ще каже и жената.

Този е всеобемляющият принцип, който започва от домовете, преминава в обществата, в народите и от там в цялото човечество. Този принцип трябва да проникне навсякъде. Той идва и ще проникне както въздухът, водата и светлината. Няма да остане никакъв материал, колкото гъст и корав да е, да не проникне там този принцип. Той ще размекне всички мозъци. На много учени омекнаха мозъците, костите, нервите. А после казват: „Рахитизъм има.“ Всичко ще омекне, всичко ще стане разумно, няма да има никакво търкане, а ще има велика хармония между хората, ще се разбират по ум и по сърце. Когато ви гледам, казвам: Надписахте ли този надпис, че любовта изисква подвиг не за едного, а за този общ принцип, за Великия Господ, за Когото всичко трябва да се пожертвува. Когато пожертвуваме всичко заради Него, тогава Той ще пожертвува всичко за нас, ние ще се слеем с Него. Тогава ще дойдат нови хора, нови мисли, всичко ще бъде едно.

Аз не проповядвам морал, а живот чист и свят, но не попска святост, не учителска святост, не майчина святост, а святост, която не може да се опетни за нищо, святост, за която Йоан е казал: „И светлината святи, и тъмнината я не обзе.“ Този морал, който не може да се превърне в тъмнина, той е истински, а всеки морал, който се превръща в тъмнина, това не е морал, това е безморалие.

Станете вие мъртви, оживейте вие, които сте станали и възкръснете

вие, които сте оживели и Господ ще бъде с вас!

Беседа, държана на 29 май, 1921 година.

АНГЕЛЪТ ОТГОВОРИ

„А ангелът отговори и рече на жените: Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите.“ (Матея, гл. 28, ст.5)

Всяка форма в съзнателния или в разумния живот предизвиква съответна идея. Щом говорим за формата на един ангел, в нашия ум се ражда съответна идея, подобающа на тази форма. Когато говорим за форма на човек, тя предизвиква у нас подобающа, съответствующа идея на човешка форма. Следователно, в духовния свят всички форми предизвикват съответствующи идеи, които точно отговарят на формите. В физическото поле не е така. В една красива форма на физическото поле вие може да влеете отрова, а може да влеете и некакъв нектар, тъй щото формата не винаги отговаря на идеята, която е вложена. В Божествения свят е друго. Всяко едно съдържание, вложено в формата, отговаря на смисъла, който е вложен в това съдържание. Следователно, между формата, съдържанието и смисъла на нещата всякога има една връзка, едно друго се предизвикват по закона на асоциацията. И когато ние говорим за разумен живот, подразбираме тази правилност, която върви математически, щом спазваме този закон, а законът може да се спази само при една абсолютна чистота.

Чистотата, това е средата, в която формите трябва да се движат с най-малко съпротивление. И колкото съпротивлението е по-голямо, толкова и отклонението е по-голямо. Следователно, разликата при действията ще бъде различна. И нашите идеи и схващания за живота и те ще бъдат различни. Този е един велик закон, върху който трябва да почива бъдещето възпитание на поколенията. Никаква религия, никаква наука, никакъв обществен строй, никаква култура не може да се тури на здрава основа без това вътрешно разбиране. Вземете един факт, според мене, това е една форма; вземете един закон, това е съдържание; вземете един принцип, това е смисълът. Следователно, между фактите, между законите и между принципите трябва да има връзка. А на земята между фактите и законите няма винаги връзка. Един съдия може да осъди един праведен човек, въпреки всички доказателства за неговата невинност, обаче по буквата на закона, той го намира виновен.

И тъй, на земята законност няма, а форми има, факти има.

Физическият, земният живот е живот без закони. Някои живеят по закон, но кога? Само когато този закон е в тяхна полза, а живеят без закон, когато той не е в тяхна полза. Следователно много хора подържат, че трябва да има закони. Защо? – Защото са в тяхна полза. А някой път подържат, че не трябва да има закони. Защо? – Защото не са в тяхна полза. За богатия човек, по отношение на парите, законът е потребен, но за сиромаха – не е потребен. Следователно, това са две различни схващания. Хората схващат, че животът седи в богатството, когато богатството е само един резултат на дейност, която хората са употребили в миналите векове. Богатството показва до каква степен е достигнал човек. В природата има най-големи богатства. Най-голямото богатство на човека е в неговия мозък и когато човек го изгуби, казва: „Може и без богатство." Не може без богатство! Богатството има смисъл, то не седи в звонковите монети, а седи в накоплението на онези сили, на онези форми. Следователно, човешката форма на земята се предпочита пред другите, защото съдържа най-много сили и най-изобилен живот. Добре, ако парите ви станат причина да се разсипе енергията на мозъка ви, питам: колко струва богатството ви? Ако парите ви са една пукната дамаджана, едно буре или една недобре устроена бъчва, в която наливате вашето съдържание, вашия нектар и всичко това изтече навън, какво ви струва бурето или дамаджаната? Изобилно бурета не ни трябват и пукнати бурета и дамаджани не ни трябват. Макар и да са скъпоценни тези дамаджани, аз предпочитам едно глинено, но здраво буре, отколкото едно пукнато и златно. Но да се повърнем към въпроса на формите. В Божествения свят всяка форма е емблем на известно съдържание, емблем на известен живот. Тъй щото каквато форма си създадете на земята, като влезете с тази форма в другия свят, по нея ще четат как сте живели на земята не само в този си живот, но и в хиляди други животи, и ще знаят всички тънкости на живота ви, всичко това, което сте извършили в най-големи потайности. Всичко ще бъде открито, затова казва Писанието: „Няма скрито-покрито."

Този ангел слязъл на земята и намерил жените пред гроба. Жените са най-страхливите същества на земята. По-страхливи същества на земята от тях няма. Дето ги наричат деликатни, умни, това все от страх го правят. И дето се женят и дето раждат, все от страх се женят и раждат. Ще ме извините, това са мои субективни схващания, при сегашното състояние на жената. Не подразбирам конкретно вашите души, не. Ето как разбирам аз

вашето състояние. Онзи затворник, който е в затвора, постоянно му треперят гащите. Има причини да го е страх, бои се всеки момент да не дойде някой да го улови и изведе навън и накаже, Така и жената има причина да се страхува. И когато ми казвате, че условията на живота са много тежки, това го разбирам. Казвам: „Да, тежък е животът, много затвори, стражари има там, храната не е здравословна, пък и въшки какви ли не гадинки има там." Само че, в този затвор, понякога турят на жените красиви форми. Когато искат да турят някоя жена в затвора, ще ѝ турят пръстени, гривни, ще я облекат с хубава рокля, ще дойдат сватове, докато я затворят. Като я закарат в затвора, кръстница, сватове, всички изчезват, остават само двамата затворници и стражарите наоколо.

Ще ме извините, аз разглеждам съвременния живот по форма, както сега се проявява, а не бъдещата идеална форма. Аз ни най-малко не засегам вашите красиви копнежи, дето искате да излезете от затвора. Сега, както виждате, и Христос бил турен в един такъв затвор и трябвало да слезе ангел да отвори вратата на затвора, да излезе Христос и като дошли жените да Го търсят, той им казва: „Зная кого търсите, няма Го вече, Той излезе навън." Знаете ли колко сватове ходиха на небето да молят да дойде Христос. Те Му казваха: „Ние те обичаме, ела при нас, ще възприемем твоето учение, ще живеем по братски помежду си." И Христос се полъга, слезе. Но като слезе, туриха Го в затвора, дойдоха стражари, започнаха да Го обхождат еврейски равини, учени, да спорят отде е дошъл, каква е целта Му и т.н. Този ангел, който е слязъл да помогне на Христа, е бил възлюбен. Този ангел днес слиза от небето, иска да помогне и на вас и то само на онези, който са в гробовете, в затворите, а който още не са влезли в затворите, тепърва трябва да влязат, че после да им се помогне. Има някои от вас, който още не са влезли в затвора. Затворът, това е отвлечено понятие. Този ангел, тази красива форма всякога подразбира разумността, която иде да помогне на човечеството. Този ангел не е само една външна форма, той е едно вътрешно съдържание, той е една идея, която прониква в всички хора. Този ангел днес навсякъде хлопа и казва на всички: „Не е тукъ", т.е. животът не е тук на земята, това дето градите къщи, дето образувате държави, това-онова, това са все празни работи, животът не е тук. Този затвор е потребен дотогава, докато затворникът излежи наказанието си. Училището е потребно дотогава, докато ученикът свърши науките си. Църквата е потребна дотогава, докато богомолците свършат молитвата си. Не мислите ли, че за в бъдеще няма да има друг

начин за възпитание? – Ще има.

В миналата беседа аз засегнах две от действията на математиката: събиране и умножение; сега ще засегна изваждането и делението. Изваждането, това е обратно действие на събирането. Математиците казват така: „Дава се сумата на двете събираеми, това число се нарича умаляемо, едното събираемо, наречено умалител и се търси другото, което се нарича разлика или остатък“. Всяка нова култура, започва с изваждането. Онези, които употребяват закона на изваждането, трябва да разбират не само простото изваждане, но трябва да разбират и онези дълбоки вътрешни закони, които трансформират материята, та да знаете да превеждате материята от състояние на събиране в състояние на изваждане.

Сега в вашия ум стои простата идея, че изваждането е проста работа, кой не знае да бръкне и да извади няколко лева от кесията си, кой не знае да извади няколко лева от касата си или нещо от хамбара? Действително, това е много просто, но като се дойде до изваждането, процесът е малко по-сложен, трябва да знаеш как да изваждаш. Много майки изваждат не на време. Например, една майка пометне дете на 4, на 5, на 6 месеца, това е все изваждане. Лекарят дойде и казва: „Тази жена е слаба, кръвта ѝ е малко, да извади това дете.“ Как да се извади? Дохождат баби, те ще покажат един нов метод за изваждане. И лекарят си има свой метод за изваждане, но и едните и другите методи са опасни. Природата знае как да изважда. Всяка жена, която е изваждала по докторски, всяка жена, която е изваждала по бабешки, тя носи своето проклятие до четири поколения. Да, може да си прехапвате устата, може да ги прехапвате четири пъти. Природата знае само един начин на изваждане. Тя казва: „Ще извадите само на деветия месец, на деветия час, на деветата минута, на деветата секунда“. И този девети час може да се падне или вечерно време или сутрин, зависи от въртенето на земята. Ако деветият час се падне когато слънцето залязва, резултатът ще бъде един; ако деветият час се падне, когато слънцето изгрева, резултатът ще бъде друг. Аз не говоря за това установено числение, с което ние си служим; но в природата има друго числение. Следователно, всяко изваждане си има своето определено време, свой определен метод и всеки, който употреби друг метод, носи голяма отговорност. И всички наши страдания сега почиват на това, че някои неща не са извадени на време.

Ако у една ябълка или круша, която е завързала, в плода ѝ влезе един

малък червей, този плод ще падне по-рано от определеното време. Следователно, щом падането на плода стане по-рано, ние разбираме, че има една посторонна причина, която е нарушила Божествения ред на нещата. Аз като ви говоря, нямам за цел да се ровите в вашето минало, но да видите как ще живеете за в бъдеще. Това минало е отбелязано и цяла каца с сълзи да излеете, Господ не обръща внимание, Той е сит на сълзи. Когато хората плачат, казват, че в сълзите има нещо. Да, има нещо. Аз превеждам и друг път този факт и сега ще го преведа. В България некъде хващат един крадец и завеждат дело против него. Делото било заведено за кражба от 25 лева. Адвокатът му започва да го защищава: „Господа съдии, обвиняемият не е направил това с умисъл, защото на същото място имаше и 25 000 лева.“ Престъпникът започва да плаче. – „Защо плачеш“, го запитват. – „Плача, господин съдия, защото не видех тези 25 000 лева.“ Да бях аз на място то на този съдия, щях да оправдая обвиняемия. Той казва: „Аз не съм човек, който краде само малко и много крада, не е право това, което казва моят повереник, само съжалявам, че това многото не го видех.“ Сега съвременните хора, сте адвокати и казвате: „Аз не правя големи престъпления, малки престъпления правя.“ Не говорите истината! Човек, който направи малко престъпление, може да направи и голямо. Трябва да кажеш: „Аз нямах условия да направя голямо престъпление.“ Тъй седи великата истина. „Малки работи съм направил.“ – Направил си малки работи, защото не си имал условия за по-големи. Този престъпник казва: „Аз съжалявам, че не можах да видя и тези 25 000 лева и да ги открадна. Тогава щеше да има смисъл да стоя затворен, защото наказанието и за 25 лева и за 25 000 лева е едно и също.“

Така ние трябва да бъдем искрени. Религиозните хора идват и казват: „Ние не сме като светските.“ А какви сте? Аз не виждам никаква разлика между едните и другите. Ние, религиозните хора, не взимаме голяма лихва, а само 10%, тъй казват те. Че лихва 10%, това е вече престъпление! Я, ми кажете в кой кодекс на Божествения закон е писано това! Това е закон на земята, а вие казвате, че на Бога служите. На Бога служите, когато е в ваш интерес, а когато не е в ваша полза, тогава Божественият закон го пренасяте на земята и казвате: „Тъй е казал Бог.“ Питам: Това религия ли е, това закон ли е, това обществена наука ли е? – Не. Един Божествен закон не може да се изменя никога. И в света лихва между братя не може да има. Под „лихва“ разбирам в природата, например изобилието на един извор и то трябва да излезе от коритото си. Следователно, щом имаш

изобилие, това трябва да дадеш навънка. Излишъкът не ни трябва на нас.

И природата си има лихва, само че тя не е като тази на земята. Един българин от провадийско дал на един турчин осем крини жито. След като турчинът плащал 10 години лихви, имал да плаща на българина 80 крини. Как мислите вие? В сегашния ни живот нашите чувства, нашите мисли и действия трябва да се освободят от всички онези лъжливи схващания и да дойдем до правилното разбиране на живота. И бъдещето на учителите, майките, бащите, свещениците се дължи на това правилно разбиране на изваждането. Българските свещеници не искат да разбират правилно. Те сега се събрали на събор и не искат да изваждат правилно. Аз зная какви ще бъдат резултатите, мога да им ги предскажа. Те трябва да се научат да изваждат правилно, на деветия месец, на деветия час. Изваждането трябва да става правилно, за да се види какъв е остатъкът, каква е силата на едното събираемо.

И всеки един от нас трябва да направи едно изваждане, да видим в какво стои нашата сила. Ние казваме, че сме интелигентни хора. Задавали ли сте си въпрос, какво знаете например? Аз съм си задавал. Знаете ли например, защо лицето ви е обло, защо носът ви е широк, защо брадата ви е широка, защо устните ви са дебели или тънки, защо ухото ви е малко или голямо, защо ръцете ви са сухи и тънки и т.н. Знаете ли причината за всичко това? Това са далечни причини на вашето развитие, описание на цялата ваша история. И тогава как бих постъпил? Ето как: Бих започнал да разрешавам въпроса геометрически. Да кажем, че вашето лице е остро надолу. Над очите ви ще дръпна една линия, да образувам един триъгълник. Ще гледам какъв е този триъгълник, какви ъгли се образуват. Ще кажете: „Какво от това, колко градуса е ъгълът? „ Колкото ъгълът е по-остър, толкова и падането е по-силно; колкото ъгълът е по-тъп, толкова и падането е по-малко.

Ако например като деца се хлъзгате по една площ, която има 45° наклон и друга, която има 70° наклон, с каква бързина ще пътувате по едната и по другата? Според наклонението на плоскостта, ще се определи и бързината на пътуването. Следователно, ако ъгълът е остър, силите тук на земята действуват много бързо. От това аз ще заключа, че вие сте човек, който никне там, дето не го сеят. Следователно такъв човек и на 9 кола да го вържеш, той ще се развърже. Аз разглеждам принципално, геометрически въпроса. Тези сили са тъй свързани, че в тях не може да се тури никакъв бетон, всичко се разглобява. На това бучене не може да се

постави никаква преграда. Тъй че, горко на онзи, който се постави, който се намери на този кръстопът пред човек с остър ъгъл. За да се избегне това противоречие, този, който разбира законите, трябва да превърне това движение горе, а на физическото поле тези движения не трябва да стават бързо. Затова казва Писанието: „Бъдете мудни на гняв." Ако мъжът има заострена брада, какво ще стане с жената? Сега вие още не сте проучавали тази математика, да спущате този ъгъл. Вие сега като видите някой с такава брада, казвате: „Неговата брада мяза на тази, която описаха." Не, не, точно трябва да се определи колко градуса е брадата му. Само тогава ще имаме една положителна наука. А, че мязала приблизително, това не е наука, това са само предположения за вас.

Този ангел дошъл да каже на жените, че за в бъдеще не може да се ходи така. Вие казвате: „Аз за в бъдеще като бъда по-добре, ще възпитам децата си и ще живеем тогава според Новото учение." – „Не, казва ангелът, с „ако" и „може" в Божествения свят не може да се живее." В небето се казва така: „Ще бъда добър и съм добър, ще бъда лош и съм лош." А да казваш, че можеш да бъдеш добър, а не си, това не може. И тъй да бъдем добри или лоши, това не зависи от външните условия, а принципално от нас зависи. И когато некому се ревне да бъде като Бога, у него се ражда престъпление. Всеки индивид, всяка душа или всеки дух, комуто се ревне да бъде като Бога по величина, по сила, по разум, у него се ражда престъпление, защото абсолютната величина е една и всеки, който иска да образува друга величина, ражда злото.

И тъй, злото се явява от стремежа да бъдем като Бога, и то не по друго нещо, а по величина, по сила. Вие ще мязате на онази жена, която казала един ден на мъжа си: „Като ме толкова обичаш, дай ми право да поцарувам три деня и аз." – „Защо, какво има", запитва я мъжът ѝ. – „Искам да имам тази опитност, да видя какво е царуването" Мъжът ѝ най-после се съгласил. В три дни тази жена обесила мъжа си. И вас, ако ви турят да царувате, в три деня ще обесите най-възвишените си идеи. В цялата история не намирам абсолютно нито един държавник, който да не се е оцапал, който да не е покварил своите идеали, защото всеки държавник е искал да направи себе си най-велик. Това е противоБожествено. В Божествения свят нещата не се ценят по големина. Идеята е вложена в съдържание и форма и тя е, която определя цената на тази идея. А тази идея не заема голямо място , голямо пространство, тя заема малко място и затова Писанието казва: „Бог на горделивите се

противи, а на смирените дава лице." Това значи: на малките форми Бог дава място , а на тези, който искат да обгърнат света, Той ги разрушава. Забележете това! Ако един човек пожелае да направи своето тяло по-голямо отколкото е вложено в Божествената програма, ще го сполетят най-големите нещастия. Ако иска да стане по-малък, отколкото е, същото нещо го чака. Нито по-голям, нито по-малък, точно колкото си. Това е определено за вашето щастие. Ако у вас се роди една нещастна мисъл, то се дължи на това, че вашите желания се разширили повече, отколкото трябва. И това разширение внася едно нещастие. Ще намерите това желание, ще го окастрите и ще му кажете: „Ти в моята държава си станал по-голям, отколкото трябва и започваш да измъчваш своите братчета."

Сега и мъже и жени страдат от големите желания, който имат. Е, питам ви сега: Ако имате един приятел, как ще го определите, какъв трябва да бъде той, каква височина, каква форма ще му дадете? Добрият човек е едно рационално число на земята. Неговите размери, неговата величина е точно, математически определена. Неговата величина не се различава нито с 1/1 000 000 част от милиметъра, според определената от Бога мярка. Височината му, дължината на лицето му, броя на космите по главата, всичко е точно, математически изброено, отмерено. Изгуби ли се тази вътрешна хармония, значи, желанията са изопачени.

И тъй, като говорим за идеален живот, разбирам съразмерността на неговите части, а това съответствува на неговото съдържание, а то – на неговите мисли. Не мислете, че за да се създаде една красива форма, това е лесно. За да се създаде една красива форма се изискват милиарди години, а материалите за това трябва да дойдат от всички звезди и милиони години трябва да се чака, за да може това вещество да влезе в тази форма. И когато казвам на съвременните хора, че звездите имат значение, те казват, че това е празна работа. За тях са празни, за нас – пълни. За нас въздишките на страждущите хора са неща реални и ги слушаме от хиляди километри, а за глухите хора – това са неща отдалечени. Това е по отношение на нашия слух, който не е еднакво развит.

И тъй, този ангел, който слезе да помогне на Христа, да отвали камъка от гроба, каза на жените, на човечеството: „Аз зная, че Исуса разпятаго търсите." Под този ангел аз разбирам човешкия ум, който е вложен. Умни, умни трябва да бъдете вие, но не тъй умни, както светът подразбира. Вие трябва да сте умни, като онзи цар, преди 12 000 години, той живял в

съседното царство на онзи цар, който вадел очите на своите поданици. За този, последния цар ви говорих в миналата си беседа. Сега ще ви разкажа за съседния нему цар, който бил голям мъдрец, адепт на всички тайни науки. Неговият палат бил така направен, че всичките му стаи се движили по известен механически начин в различни направления – налево, надясно, напред и назад. Той имал един особен часовник, според който определял в какво направление се движат стаите. Но кога ставало това? Когато му дохождал някой гост, за да го познае какъв е той, какви са мислите му, той го турял в една от тези стаи и според характера на мислите на този субект, в това направление се движила и стаята. Часовникът отвън показвал посоката на движението на тази стая. И така, царят познавал какви скрити мисли имал този човек. Ако мислил да направи някое добро, благородно дело и стаята се движила в съответно на това направление. Това е факт.

И сега, всички стаи в природата се движат. Ако мислите зло, стаята се движи на ляво и по този часовник Господ определя какви са вашите замисли. И ангелът, който стои на времето, точно определя по посоката на движението и вашите мисли. Не е безразлично това. Сега вие сте в този палат. Тази стая, в която сте поставени, се движи и външният часовник ще определи направлението на вашите мисли и каква ще бъде бъдещата ви съдба. Тя не зависи от мене или от другиго, вие сами по този часовник на времето ще определите вашата съдба. Сега, като ме слушате, казвате си: „тази работа е страшна.“ А Писанието казва: „Страхът е начало на всяка мъдрост. „

И тъй ангелът казал на жените: „Не е тук този, когото търсите“, т.е. разумното на живота, което търсите, което мислите, не е тук. Мислите няма да ви спасят вас. Спасението не седи в това. Този ангел трябва да ви срещне на пътя и да ви каже: „Не е тук Исус, не е тук.“ И от там започва вече онзи чисто религиозен живот, да срещнете ангела и ви каже: „Не е тук.“ Тогава започват вашите истински религиозни опитности. И да четете библията, тъй било, иначе било, това са само предположения. Колцина от вас биха си жертвували живота за този ангел? Ще кажете: „Не знаем дали е било така.“ И колцина от вас знаете защо е дошъл Христос? Ще кажете: „Да спаси света.“ Но знаете ли вътрешния смисъл на спасението? Някой паднал в вода, спасили го. Това е спасение по форма. Има три вида спасение: Спасение по форма, по съдържание и по смисъл. Когато човек се спаси по трите начина, може да живее правилен живот, да

расте и да се развива.

И тъй, от наша страна, ние трябва да се нагласим, да дойдем в съгласие с живата природа. Аз говоря за живата природа като форма, която изразява нещата. Вън от природата, не знам как са нещата. Това, което виждам, това е реалното, от него ще намерим съдържанието. Като намерим формата, ще намерим Божественото съдържание, а като намерим Божественото съдържание, ще намерим Божествения смисъл.

Сега ще ви задам един въпрос: вие садите цветя в градините си и виждате, че едни от тях са сини, други червени, трети розови и т.н, Изследвали ли сте защо са тези различни цветове върху тях? Всеки цвят това е един етикет. Нали като купите нещо, върху покупката има етикет, който показва какво сте взели. Всеки цвят е етикетът, който показва качеството на даденото цвете, неговата история, неговия род, произхождение, защо е слязло на земята, какво трябва да прави и как ще завърши живота си. Ако срещнете някой син цвят, този цвят показва също произхождението на цветето. Червеният и синият цвят не са еднакви, те са два противоположни етикета.

И тъй, бих препоръчал на всички, който са малокръвни, който са изгубили смисъла на живота, да обикнат червения цвят и да отглеждат цветя с такъв цвят. Този червен цвят ще ви покаже една вътрешна тайна. Като го култивирате, в този цвят има един вътрешен магнетизъм и излишъкът от този магнетизъм ще ви даде нещо, което ще ви накара да се тонирате.

Нямате вяра, вземете да отглеждате сини цветя, култивирайте ги, милвайте ги, те ще ви дадат излишната си енергия. В тях има по-голяма вяра отколкото у вас. С това и вашият орган ще почне да се развива.

Следователно, когато учениците на Христа казваха: „Дай ни вяра „, Той им отговори: „Ако бихте имали вяра колкото едно синапово зърно, щяхте и на тази гора като кажете: премести се, да се премести.“ Ние постоянно цитираме този стих, но никой не се е спрял да помисли какво е това зърно. Това зърно трябва да се постави при условия да расте и то ще ни покаже какво да правим. Това зърно ще ни даде излишната си енергия, то ще тонира нашия умствен живот. Затова именно са изпратени цветята, да тонират умствения ни живот. Те са създадени само за умните хора. И тъй, красивите цветя, красивите пеперуди това са малки ангелчета, които са пратени за хора, които са започнали да се развиват. А вие какво правите с тех? Видите едно малко цвете, хайде един лист, хайде друг,

започвате да го късате. Майката казва: „Моето дете се научило да къса цветя“, радва се. – „Представете си, казва тя, моето дете къса цветята и ги разглежда.“ Казвам: Не, жено, твоето дете както днес къса листата на цветята, така утре ще откъсне и твоята глава. Виждате ли този разбойник, извинете ме, аз тъй наричам този, който къса листата на цветята, утре ще скъса и твоята глава. Ще кажеш на детето си: „Не, мама, това цвете е едно ангелче, то е твое братче, научи се да говориш с него.“ Накарай детето си всяка сутрин да полива цветето, да се разговаря с него.

Ако постъпвате така, ще видите какви деца ще имате. Ако внесете този нов метод при възпитанието на децата, ще видите какъв добър резултат ще имате. Това е в проект само. Аз бих ви дал методи за възпитание на децата, но при сегашните разбирания няма да ги дам. Сега ще оставя да ви груха Господ, но един ден, когато потърсите Господа, ще ви кажа: „Елате сега да ви кажа какво трябва да правите.“ Много неща зная, но сега ще ги държа в торбата си. Пари на заем не давам и с лихва не давам, ще ги заровя, а вие плачете. Ако плачете, за да извършите волята Божия, добре, но ако плачете, за да ме оберете, казвам ви, че не мога да отворя тази Божествена каса.

Този ангел, който е отворил гроба, всяка сутрин, когато цветята цъфтят, е при тях, отваря всяка пъпка. Някоя жена казва: „Аз да бях там, да видя как възкръсва Христос, да видя как се отваря гроба, колко щастлива щях да бъда!“ – „Ех, казвам, жено, колко пъти, колко години наред ангелът се спира да отваря пъпки!“ Казвате: „Ние знаем какво нещо е цъфтенето.“ Не знаете какво нещо е то! Това цъфтене става вътре в нашия ум, вътре в нашето сърце.

Та всички тези емблеми трябва да оживеят. Аз искам да прогледате, а не да ходите с пипане. Някоя казва: „Тури ми ръката да пипна, да видя там ли е.“ Казвам: Жено, по-лесно е да ти отворя очите, отколкото да пипаш. В времето на Христа с пипане беше, но сега – с виждане. Грях е на този, който не вижда. Да ви кажа вечерно време да излезете да гледате, грехота е от моя страна, но когато зората почне да се пука, престъпление е, ако не ви кажа: „Излезте да видите тази светлина, да видите това, което никога до сега не сте видели.“ Какво ще видите? – Онзи велик Божествен свят, който никога не сте видели. Този свят не може да се опише, а трябва да се види. Една красива мома не може да се опише, а трябва да се види.

В красивото, в онази пластична красота има хубави, Божествени трептения. Този ангел, който е слязъл, той е донесъл тази Божествена

красота. Всякога ангелите ги описват красиви. Питам: Срещали ли сте този ангел? Някои от вас са го срещали. При гроба ходили ли сте? Казал ли ви е ангелът, че Исус не е там? Ако ви е казал, радвам се. Сега втората стъпка. Къде да вървите? „Идете и кажете на братята ми, че аз съм в Галилея.“ Казахте ли на братята си? А трябва да отидете и да кажете на вашите братя, че ангел е слязъл, камъкът е отвален и Христос не е в гроба. Ще кажете: „Дали му е времето?“ Когато Господ говори и каже: „Идете“, идете и нищо повече. Това слънце изгрева навънка, долу всички заблуждения! Не мислете, че това седи в некаква външна форма. Не, всяка външна форма трябва да представя известна идея. Като видиш красивото, то ще предаде известни трептения, тези трептения ще създадат хубави мисли и така човек ще прозърне какво нещо е Бог в Неговата същина. Тогава ще кажеш: „Сега мога да простя на всички хора, от сега нататък казвам на този свят: „Сбогом!“ Гащите ти няма да треперят и какво мислят хората, какво мисли обществото, народа ще ти е безразлично. Ще си кажеш: „Всичко мога да направя за този свят, в който сега живея.“ Този свят се обуславя от другия свят. Та, тази права мисъл трябва да се установи в вашите сърца, да се стремите в образуване на красиви форми.

Ако ви запитам, каква е формата на един добродетелен човек, можете ли да ми я опишете? Казвате: „Този човек е добър.“ Но ние не боравим само така, с приблизително изказване, а боравим с положителното и ще кажем, че този човек е добър, защото неговите признаци са такива и такива.

Смешни са съвременните хора! Вземат една книга на някой автор, да допуснем, че някой велик учител на миналото е говорил на своите ученици. Тези ученици са го предали, други са го написали, някои са го превели на много езици. За да разберете това негово учение, трябва да прекарате неговите мисли назад, докато дойдете до самото състояние на учителя. Хубаво е да четете книгата на учителя, но по-хубаво е да го слушате какво той казва. Хубаво е да четете книгата на природата, но по-хубаво е да слушате какво тя говори. Ако не можете да слушате, то поне добре е да се научите да четете нейния смисъл.

Тогава каква е формата на един добър човек? Тя е абсолютно определена. Отива един господин при един богат търговец с намерение да му иска пари на заем и му казва: „Господине, като ми гледате лицето, колко пари може да ми дадете на заем? „ Търговецът го гледал, гледал и му казал: „Колко пари мога да ви дам на заем ли? – 1000 лева.“ До толкова

достигнал, да има доверие за 1000 лева. Някой път казвате некому: „Десет лева мога да ти дам.“ Некому може да дадете само 1 ляв – толкова доверие внушава. Това вътрешно доверие, нещо реално ли е? Да, то почива на известни закони. Ние знаем дали един човек ще ни излъже или не и като му даваме пари, знаем дали ще ги върне или не по вътрешна интуиция. Казвате: „Мене ми шепнеше нещо, че нямаше да ги върне, но хайде от мене да мине!“ Нищо не е скрито-покрито. Всяко неизпълнено обещание остава върху лицето на този човек безформена линия, той огрубява, огрубява, докато се изроди.

Никога не се опитвайте да разрушите една красива Божествена мисъл вътре в себе си, даже и да ви костува живота. Застъпете се за тази красива форма, застъпете се за нейното съдържание, застъпете се за тази идея! Тази форма, това съдържание, тази идея ще ви възкреси наново, но изгубите ли формата, вие изгубвате всичко. Тогава човек, като изгуби своята човешка форма, дохожда на земята вече не като човек, но в по-нисша форма. Изгуби ли и нея, ще почне да се деградира. Като ви пратят на земята, Господ казва: „Вие сте изгубили вашата форма, следователно, ще ви се даде форма, която ви подхожда.“ Това е, което нарича „израждане“, а теософите го наричат „странстване на душата“. Ако не спазваме закона на формите, ние може да спрем нашата еволюция. И затова ангелът е слязъл да даде знания на хората, как трябва да живеят. Жената, като се жени, изкуството не е в жененето, изкуството не е в раждането, а в смисъла на това раждане, в смисъла на това женене. Ти се жениш или да дадеш една правилна форма или по други съображения. Затова казва Писанието: „Това, което Бог е съчетал, никой не може да го разлъчи.“ Онова, което е от Бога създадено, дайте му условия да се прояви, а вие не му давате възможност.

И тъй, вие може да се любувате на формите, но не ги спирайте. Опиташ ли се да спреш една форма, ти си престъпник. Турците казват: „Гюзелин…“ (Оставено е празно място за поговорката) Това значи: Да се гледа хубавото, това облагородява, но да завладееш хубавото, да лишиш другите хора от това хубаво, това е престъпление. И всичкото зло стои в това: когато един човек започне да се повдига морално, другите започват да го спират, казват: „Той не е толкова добър.“ Хвърлят кал отгоре му, докато го окалят. Че как не? Тази форма ще се обезформи, защото красотата е в онези черти, които природата е турила. Ако ги изгладим, какво ще остане? Често у българите се забелязва следния навик: направят

си една хубава чешма в мерата. Мине някой българин покрай нея, спре се, пие вода, наточи брадвата си; мине втори, напие се с вода, наточи брадвата си; мине трети, четвърти, същото нещо направи. Не се минат и 4–5 години, казват: „Брей, това корито се развали.“ И сега, прояви се някой човек, всички казват: „Дайте брадвата да го опитваме.“ Опитват го един, втори, трети, но после казват: „Развали се това корито.“ Това не е философия.

Брадвата си по коритата не точете! Там може да перете, но не и брадвите си да точите. Сега мъже и жени точат своите брадви все по гърбовете си. Защо се опропастяват мъже и жени? Защото точат брадвите си по гърбовете си. Не мине много време, гледаш, жената се развалила. Че как да не се развали? Не се позволява на гърба на жената да се точи брадвата! Не се позволява на гърба на мъжа да се точи брадвата! Гръбнак е! То е най-нежното място , там стават най-опасни сътресения.

И тъй, този ангел, който сега е слязъл при вас, иска да ви научи да спазвате това, което Бог ви е дал, да спазвате вашите дробове, вашия мозък, вашия стомах. Нямате право през очите да прекарате някоя лоша, някоя користолюбива мисъл. Щом приемете през очите си някоя користолюбива мисъл, вашите очи ще се изменят. Тогава и носът ви ще се изкриви. Ако чрез очите приемете най-хубавите енергии, всичко ще бъде правилно – вашите очи, нос, зъби.

Сега мнозина казват: „Да дойде Христос в света и да ни избави.“ Христос дойде в света и каза на хората, че трябва да се любят, да имат Любов помежду си. Хората казаха: „Любовта ние сме я опитали, ние я имаме. Дошъл Любов да ни проповядва!“ Мъжете казаха: „Ние сме опитали любовта.“ Жените казаха същото. Е, хубаво, аз ви казвам друго: Красивите форми, абсолютните форми, които Бог е създал в света, да не я разваляте, да използувате това ценно съдържание, което Бог е дал, но да не излиза навън. Силата, която е в това съдържание, да не я разваляте, да не я използувате в друга смисъл. Че мъжът, който ви е даден, знаете ли какво нещо е? Жената знаете ли какво е? – „Е, жена“, казвате. Аз бих дал премия на този човек, който напише какво нещо е жената и мъжът по форма, по съдържание и по сила. Да опише жената по тази красива форма и мъжа по тази красива форма! Това са най-красивите неща! Извадете хората, извадете формата на пеперудите, цветята, плодовете, нищо няма да остане. Тези малки цветя, пеперуди, тези форми внасят радост. Те имат нещо велико, Божествено съдържание в себе си.

Като се срещнете две жени, кажете: „В моята сестра има едно велико, Божествено съдържание.“ А вие казвате: „Зная я аз нея!“ Не гледайте по външната форма! Някой може да е турил от вънка някое обявление. Вънка от тези обявления човек има съдържание. Това съдържание на вашите умове, това съдържание на вашите сърца трябва да бъде оценено. Докато вашите умове не дойдат в съприкосновение, докато вашите сърца не дойдат в съприкосновение, докато вашите духове не дойдат в съприкосновение, вие не може да се познаете. Да познаеш човека, трябва да дойдеш в съприкосновение с неговия ум, с неговата душа, с неговото сърце и с неговия дух. Това е култура в света. Това е наука, затова раждат майките своите синове и дъщери. „Родих го“, казва. Добре, първото нещо си направил, хубаво. Сега да намериш ума на твоето дете, после сърцето, душата и най-после духа му, да дойдеш в съприкосновение с всичко това и тогава да кажеш, че си родил едно дете и го познаваш. Тогава ще те срещне ангел и ще ти каже: „Жено, твоето дете не е в гроба.“ Този ангел вие го срещате. Вие казвате: „Ние го знаем този ангел, добър е той.“ Ангел е докато не се ожени. Ангелица е докато не се ожени. В женените няма ангели и ангелици. Докато не се познават, казват: „Благороден е този човек.“ Щом се познаят, казват: „Той не е благороден.“ – „Велик човек е!“ Защо? – Защото не го познаваме. А великата наука в това стои да познаваме Единнаго Великаго Бога. Животът седи в това: да познаваме нашата душа.

И тъй, този ангел сега стои пред вратата на всички. Ще изучавате формите, ще изучавате съдържанието. Ще изучавате не външната форма, тя е привидна, тя ще се смъкне. Ако сте ясновидци ще видите, че в това лице друго лице се приготовлява. И тъй, като гледам сегашните ви лица, забелязвам какви лица ще имате за в бъдеще. Сегашните ви лица са лица на буби, но вътре в тези буби виждам други лица и казвам: Да вървите много правилно, да не осакатявате това, което се развива у вас, да развивате това, което ви трябва. Та от всинца ви се приготовлява друго нещо. Мустаците ще опаднат. Знаете ли какви ще бъдат бъдещите мустаци? Сегашните косми на жените ще окапят, но знаете ли какви ще бъдат бъдещите. Те ще бъдат тъй тънки, тъй фини, по-фини от най-тънката коприна. И мустаците на мъжете няма да бъдат такива големи, дебели, а ще бъдат направени от коприна, много тънки ще са, Днес и косите са много дебели, затова са безсъдържателни. Тогава ще питате: Защо са мустаци на мъжете? Мустаците това са законите, които трябва да

се употребяват. Като намисли някой мъж да бие жена си, нека пипне малко мустаците си. Пипне ли ги, няма да я бие. Законът започва да говори в ръката му, да казва: „Законът не позволява да се бие.“ („Те ги бръснат сега.“) Да, сегашните мъже искат да се освободят от закона. А жените отдавна са се обръснали. Бръсненето не помага. Всяко нещо си има свой смисъл, не мислете, че нещата са безсмислени. Всеки един косъм е пълен с енергия, магнетизъм, електричество. Някои ме запитват защо нося дълги коси. Не ги нося от някои особени съображения, а по следната проста причина: който иска да е по-здрав, трябва да има винаги по-дълги коси, защото те задържат повече от електрическата и магнетическата енергия. При рязането на космите си, човек се лишава от тази енергия. Не харесвам рязането на коси. Най-малко да се оставят до ушите долу. Но като прегрешиш правилото, да не режеш косите си по-горе от горната част на ухото, който ги отреже по-горе от горната част на ухото, той ще изплаща греховете си.

И тъй, природата е турила като правило за културните хора следното: мъжете да не си режат космите по-долу от горната част на ушите, а на жените се позволява да носят дълги коси, но могат и да ги режат. Всяко нещо, което ние поддържаме, си има смисъл. Космите са носител на здраве, а при това те държат и топло на главите. И тъй, от това гледище, понеже жената е надпреварила мъжа, влязла е в плът, тя си хвърлила брадата и казва: „Топло ми е.“ Но и мъжете за в бъдеще ще хвърлят брадите си. За в бъдеще и мъже и жени ще бъдат без бради, т.е. няма да бъдат кьосета, защото кьосето, това е аномалия. Мъж без брада и мустаци и жена без коса, това са равносилни неща. Да оголиш главата на жената и да оголиш брадата и мустаците на мъжа, това е равносилно.

И тъй, в нашия живот ние трябва да оставим всичко това, което природата е вложила и да го обработваме. Всичко у нас трябва да съсредоточим към помагане на нашите братя, към подобрение на нашите тела, към облагородяване на нашите чувства, да станат те по-деликатни, за да възприемаме мислите и желанията на хората.

В това стои смисъла на живота – да се разбираме, а сега не се разбираме. Затова е слязъл Христос, затова е възкръснал. Възкресението е нещо велико. Да оживее някой, значи на влезе в ангелския свят, а да възкръсне, значи да влезе в Божествения свят. Трите стадии, през които човек минава, със ставане, оживяване и възкръсване. Ние може да направим това изведнъж.

И тъй, този ангел е слязъл да ви научи. Знания трябва на всинца ви и то обширни и не само знания на книги, но знания на онези дълбоки преживявания, на онази жива вяра, да знаете да живеете с Бога и Той да ви приказва всеки ден. По една дума да ви казва Господ всеки ден. Всеки ден да ви казва по една тайна. Това, което е важно в беседата, е следното: да знаете, че в 24 часа Бог говори само един път. Това, което съм ви говорил до сега, е само предговор на това, което ще кажа сега, а то е следното: да знаете, че в 24 часа Бог говори само един път. Този момент вие сами ще го намерите, няма да ви кажа кога е. В този кръг от 24 часа говори не само Бог, но и всички ангели, всички висши същества, всеки си има по една секунда от времето, през което да си каже думата. Когато Бог говори на някои хора, те спят, когато ангелите им говорят, те спят, а когато долни духове им говорят, те са будни, затова става лошото. Следователно, най-важно е да бъдете будни в този момент, когато Господ говори. Той ще каже само една дума, която ще бъде едно благо и не схване ли тази дума, изгубва всичко, но затова трябва да бъдете готови. Ако не сте готови, ще ви преспят в този момент, когато Господ говори. Тогава Господ ще ви проговори само един път през 100-те години и тогава вече искате не искате, ще го чуете.

И тъй, денят има смисъл, защото Господ ще проговори. Като изгрее слънцето, трябва да очакваме да ни проговори Господ. Като вършим работата си, трябва да чакаме да ни проговори Господ. Какво велико тържество е да Го чуеш! Всички страдания, всички болести ще изчезнат. Какво тържество е да чуеш гласа на Това Същество, Което подкрепя всичко! Тих глас. Тъй са Го слушали пророците в древността. Така и вие може да Го чуете. Но как? По този начин, по никой друг начин.

И тъй, вие имате 365 случаи през годината, през които може да ви проговори Господ, но до сега нито един случай не сте имали, не сте създали условия да Го възприемете. Имали сте случаи ангели да ви проговорят, но Господ – не. Има някои, на които Господ е проговорил, но малцина са те. Не се заблуждавайте в нищо друго. Божественият живот не стои в постене, не стои в измъчване на тялото, в изопачаване на нашия ум и нашите тела. Божественият живот не стои в всичко това, което сега съществува. Той е една велика хармония! Ще ядеш, но не много, няма да преядаш, ще спиш, но не много, ще се обличаш хубаво, но нищо излишно. Ще имаш това, което ти е потребно, но необходимо. И така трябва да живеете всички.

Това е всичкото, затова сме дошли на земята, да се научим да слушаме гласа на Бога, защото на небето не може да се слуша гласа на Бога. Ако можехме от там да Го слушаме, нямаше да дойдем. Дошли сме да научим това изкуство да слушаме гласа на Бога. Затова всички същества трябва да се въплотят, да дойдат да страдат тук, с милиони години, да се научат на музика, та като се изтънчат техните слухове, ще разберат Божия глас. Затова именно сте дошли тук, да научите Божия глас. Едно време бяхте на небето, знаяхте много неща, но ги забравихте. Защо? – Защото сте били много добри. Като сте били много благонадеждни, Господ казва: „Изпращам ви да се научите, да минете през цялата вселена."

И тъй, животът сега за вас започва. А вие казвате: „Да отидем на небето." Важното е днес, днес Господ пак ще проговори, да видим колцина ще чуете гласа Му и колцина ще заспите.

Като се върнете, ще се запитате: „Как може да говори Господ ?" Някои ще кажат: „Ние сме Го чули." Не се заблуждавайте! Аз не мога да ви опиша как говори Господ. Любовта не може да се опише в своите проявления. Изкажеш ли това, което обичаш, ти го опетняваш. Като любиш, мълчи. Аз виждам този, който люби, виждам какъв пламък излиза от него. Знаете ли, да любиш човека, каква красива форма представлява това в Божествения свят. Какви трептения, какъв огън излиза от този човек? Няма какво да се говори.

И тъй желая днес да чуете онази дума, която Господ ще ви проговори. Ангелът ще ви срещне сега на пътя и ще ви каже: „Жени, не бойте се, не е Той в гроба, излезе, но вие идете и кажете на братята Му." Като идете да кажете на братята Му, ще Го срещнете в Галилея. А Галилея, тя е горе в ума. Няма ли Галилея, живеете ли в Ерусалим, той е тук, в стомаха, на хаджилък да отидем. Всички са хаджии! Самария е в гърдите, в белите дробове. Христос е ходил ту в Ерусалим, ту в Галилея, ту в Самария. В Ерусалим има брожение кой е Христос. После, в Самария, ще питат: „Де да се кланяме, на тази гора ли?" А като отидете в Галилея, ще видите Христа. Сега всеки казва: „Да спечеля малко пари, та да отида в Ерусалим." Казвам: „Братко, ти и сега си там." Който е ходил в Ерусалим, казва: „Отидох с един дявол, върнах се с десет. „ Това е така. Важното в живота е Галилея, после Самария, а най-после Ерусалим. Само по този начин ще се оправи света.

Сега ви казвам да отидете да кажете на вашите братя, че в деня има една най-важна секунда, когато Господ говори, за да бъдете всички будни.

След това всички да отидат в Галилея и там ще Го видят.

Беседа, държана на 5 юни, 1921 година.

ДВЕТЕ ЖЕНИ

„Две жени ще наедно да мелят, едната ще бъде взета, а другата ще се остави.“ (Лука, гл. 17, ст.35)

„Две жени ще наедно да мелят“ – значи на мелницата ще бъдат. „Едната ще се вземе, а другата ще се остави.“ Това са иносказателни изречения, т.е. висшият живот, Божественият живот може да се разбере, само чрез символи. Той е абсолютно недостъпен да са опише, да се поясни с думи. Аз съм ви казал и друг път, че единственото, реалното на този свят е животът, т.е. съзнателният живот, живот, в който има мисъл, живот, който е придружен с чувства, живот, в който има благородни подвизи. Земята е пълна с разни видове от живота: вълкът има свой живот, рибите, буболечките, птиците, пеперудите си имат свой живот, растенията си имат свой живот и т.н., всички си имат свой живот, всички имат желание да запазят този живот.

Но интересно е, когато започнеш да говориш на съвременните хора за Божествен живот, те мислят, че в този Божествен живот няма никакво съдържание, никакъв смисъл. И всякога казват тъй: „Е, аз няма да живея калугерски живот? „ И те мислят, че калугерският живот е Божествен. Ни най-малко! Калугерският живот, това е най-долният живот. Ако нашите калугери ще ни служат да представят Божествения живот, това е едно посмешище. И често ние казваме: „Няма да живея калугерски живот, ще поживея малко, както живеят хората в света.“ Е, как живеят хората в света? Сега няма да ви описвам, вие знаете как живеят хората в света, пък и вие как живеете знаете. Няма защо да ви разправям това, а ще бъда като онзи гръцки поп, който питал слушателите си: „Знаете ли какво ще ви говоря?“ – „Знаем.“ – „Като знаете, няма какво да ви говоря.“ – „А, не знаем.“ – „Като не знаете, няма какво да ви говоря.“ Това е едно извъртване на истината. В някои отношения този свещеник е бил прав. Когато един човек е неспособен да разбере истината, няма какво да му се разправя, а ако знае, разбира тази истина, няма какво да се спираме да му я предаваме.

Казва Христос: „Две жени ще наедно да мелят, едната ще бъде взета, а другата ще се остави.“ В онзи ден. Кога? – Когато дойде Син Человечески. Е, ако имате две дъщери и дойде онзи красивия момък като жених и

посети дома ви, коя взима? – Най-хубавата, най-стройната, най-здравата, а не хилавата. Но и двете мелят на майка си, как не, цел ден мелят с устата си това-онова. Устата дъвче, а стомахът мели. Христос казва: „Онези здрави жени, на които мелят стомасите, едната от тях се взима, а другата се оставя.“ Защо се взима едната? – Защото е пригодна, харесва я този момък. Сега религиозните хора питат: „Защо да се хареса едната, а другата да се остави?“ Казвам: Едната е недоразвита, а другата е развита, сгодяват я, оженват я и си заминава от майчиния си дом. С това се пояснява една велика истина, че човек едновременно има два живота в себе си – двете жени. Жената е емблем, символ и на материалното и на духовното, на Божественото едновременно. Значи, единият Божественият живот минава от едно състояние в друго, а другият живот си остава в същото състояние. В математиката, като умножите едно число с единица, то не се изменя. Единицата нито го намалява, нито го увеличава. Следователно, Божественият принцип нито намалява нещата, нито ги увеличава. Той ги представя такива, каквито са си. И тъй, като умножите $2 \times 1 = 2$; като умножите $3 \times 1 = 3$, обаче, като умножите $2 \times 2 = 4$. Значи, като умножите тези две жени по 2, ще се образуват 4. Защо се образуват 4? Това е единственото число, което и като се умножи на 2 и като се събере с 2, получава се едно и също число – четири: $2 \times 2 = 4$ и $2 + 2 = 4$. Затова българите, като искат да кажат за нещо, че е необорим факт, казват: „Това е 2 и 2 равно на четири.“ Тъй че и да умножиш 2×2 и да събереш 2 и 2, ще получиш все четири.

Сега ние, съвременните хора, се намираме на земята. Всички вие, които ме слушате, както и аз, си имаме задачи, имаме свои индивидуални, обществени, народни, общочовешки разбирания. Имаме свои вътрешни разбирания и то всеки според степента на своето развитие, тъй разбира. Сега старите, като живеят духовен живот, казват на младите: „На вас не ви трябва духовен живот, не ви трябва религия. Като остареете като нас, тогава може да станете набожни.“ И чудно е, че хората проповядват набожен живот на онези хилави хора, които остаряват. Че и на Господа не Му трябват хилави хора! Ако на младини похарчиш живота си за едно-друго, а като остарееш, отиваш при Бога и казваш: „Господи, ида да посветя живота си на Тебе“, Той те пита: „Че какво имаш? „ Никаква философия няма тука!

Религията е за млади, умни, а не за стари хора. На старите никаква религия не трябва, само гробища им трябват, а на младите религия трябва,

но не тази религия, която хората разбират и казват, че религията оглупявала. Това е криво схващане. Думата „религия“, тъй както хората я схващат, действително ги оглупева. Духовният живот, религията, правилно разбрани, обогатяват хората. Правили са ми следното възражение, като казват: „Нам религия не ни трябва.“ Тогава най-щастливи са животните, те са без религия. Ако религията подразбира една духовна култура, то животните, като нямат свещеници, нито епатрахили, филони, корони трябва да са и най-щастливи. Но факт е, че не е така. Именно, ако те бяха свободни, не щяха да ни служат, а щяха те да бъдат господари.

Сега от тези две жени едната се взима, а другата се оставя. Която се взима, тя върши работа. Онова, което се оставя, което е излишък в вас, то е негодно, то е за в бъдеще. То е единственият живот у вас, който може да положите сега, за да разберете вътрешния смисъл. Вътрешният смисъл на живота носи разбиране на онези приятни чувства, които изпитваме всеки ден. Приятното чувство, това не е животът и неприятното чувство и то не е признак от лишение на живот, защото в живота има много халюцинации. На сън вас ви бесят, гонят, голяма тревога, събудите се после, казвате: „Слава Богу, това било сън. „ Следователно в съня си се смущавате за неща, които нямат никаква реалност. Питам: Колко от тези ваши смущения са реални? Реални неща са само тези, което не се изменят. Ако едно страдание остави у вас дълбоко впечатление и го помните и след като умрете, това е реално страдание; но ако след като се събудите, забравите вашето страдание, ние казваме, че това е едно въображение, в него няма нищо реално.

Сега ние трябва да разберем духовния религиозния живот от гледището на сегашния наш живот, не на нашия минал живот, нито на нашия бъдещ живот, а от гледището на сегашния, реалния, който ние имаме, И религията в това греши, като казва, че за в бъдеще ние ще живеем такъв духовен живот. Бъдещето разбира само условията, които за в бъдеще ще се дадат. Като говорим за минало, пак подразбираме условия, а животът се изразява реално в настоящето. Следователно, трябва да гледаме какви ще бъдат нашите убеждения, нашите вярвания. Свободни ли сме от нашите вярвания.

Ние четем известна книга, заразяваме се от някои идеи, заразяваме се от известни предания на миналото. Някой казва: „Аз вярвам.“ Да, но това вярване не е твое, ти си чел нещо и си го възприел. Някои ясновидци

казват, че ходили горе, видели това-онова и ти му вярваш. Той може да е видел, но ти видел ли си? Следователно, ти ще снемеш 25% от това, което той е видел, 25% от това, което той вярва и само 25% ще остане вярно. Никога не взимайте 100%.

Е, добре, ако някой ясновидец е слязъл в долния свят и ви разказва за това, което там видел, през известно време, това тъкмо тъй ли е? Кой е долният свят? В центъра на земята има да живеят други хора, които имат култура като вашата. Това е едно предание, аз не говоря като онзи, който е слязъл, тъй говори преданието, а именно, че в земята вътре, приблизително на около 2000 метра от тук, живеят тези хора. Ще кажете: „Много близо са те." Не, малко по-далеч с. Като увеличим всеки метър на 1000 метра, значи на 2000 километра от тук, под земята отдолу започва друга една култура. Сега ако някой ясновидец от тази култура дойде на земята зимно време от северния полюс и се върне как ще опише нашия свят? Ще разкаже, че на земята има вечни снягове, бури, виелици, хората не се виждат от сняг. Тогава хората от подземния живот са описали надземния живот така, че са виждали хората покрити с сняг. Обаче, след 5–6 месеца друг ясновидец от подземния живот излиза на земята и казва: „Този свят е отличен там има птички, цветя, дървета, няма сняг." Двамата ясновидци започват да спорят: единият казва, че видел сняг, другият – не видел. И двамата прави ли са? Да, но те са разгледали света в две различни обстановки.

Следователно, когато някой се качи в ангелския свят и там ще види промени и там има сняг. Ще кажете: „От сняг бегаме, а и там има сняг." Символ е това. Сняг има там и хубави цветя има. Ако при сегашните ви условия, при сегашното ваше развитие, биха ви поставили в този духовен живот, вие щяхте да бъдете най-нещастни хора в света. Не си правете илюзии, че ще бъдете щастливи в този свят.

Ще обусловя това. Има известни риби, които живеят на дъното на морето под силно налягане; ако ги извадим на повърхността на водата, дето налягането е по-слабо, те ще се пръснат, ще се разруши тяхната форма. Питам: Какво ще се ползува тази красива риба, ако я изнесете в този хубав свят, щом тя ще умре? Следователно, някои се готвят за духовния свят, казват, че като отидат там, добре ще им е. Не, това е лъжливо учение. Ти трябва да се приготвиш за този свят, да изучаваш формите му, да ги използуваш. Ако влезеш неподготвен в този свят, ще бъдеш нещастен.

И онези, които се готвят за религиозен живот трябва да изучават законите на религията. И религията има свои закони. В този свят има много деликатни чувства. Ако си представите една религиозна мома, която има най-хубави чувства към някой светски момък и преживеете нейните чувства, то страданията ще бъдат 10 пъти по-тежки отколкото тези на момъка, защото религиозните чувства са с много вибрации. Вие не разбирате закона. Дето се увеличава радостта, увеличава се скръбьта и обратно – дето се увеличава скръбта, увеличава се и радостта. Дето се увеличава богатството, там се увеличава и сиромашията и обратно: дето се увеличава сиромашията, увеличава се и богатството.

Същият закон е и по отношение към чувствата и ума. Ако вашите чувства не се увеличават, не може да се увеличи и вашият ум; ако вашият ум не се увеличи не могат да се увеличат и вашите чувства. Ако не стане известна промяна в вашето сърце, не може да стане съответна промяна и в умствения свят. Някой път сърцето функционира в миньорна гама, а умът в мажорна, а некога обратно – умът в миньорна, а сърцето – в мажорна гама. И сега, всички религиозни хора функционират все в миньорна гама. Всички религиозни хора гледат на света много мрачкаво. Защо? – Защото някои от тези религиозни хора изгубили жена си, други изгубили имането си, къщата си и казват: „Лош е светът." За тях е вярно, техният живот не е в хармония, обаче ако вземем тяхната опитност, ще попаднем в една крайност. Други общества казват, че животът е отличен. То е друга крайност. Аз не наричам този живот много щастлив, но не и много нещастен. Питам: Ако този възлюбен дойде да вземе дъщеря ви, вие ще се радвате ли? Ако той дойде да живее при вас, да се умножите, ще се радвате, но той оставя хилавата дъщеря, а взима другата. Майката казва: „Отиде си наша Марийка, а остана тази нескопосаната." Тя това казва на себе си, а кога дойдат да искат и нея, тя казва, че е много скопосана. Някои майки имат тази психология – да хвалят дъщерите си, а някои – обратно, корят ги. Някой път, като дойде момъкът да иска момата, майката я кори. Некога това е много хубаво, повдигат се акциите на момата пред момъка. Той казва: „Майка ти не те харесва, но аз те харесвам." А некога, като хвалят момата, работата е изгубена. Това са политически съображения, в които има договорни страни, да се спечели нещо, защото вие в света всичко вършите с сметка и при Бога като отивате, пак имате сметка. Ако отивате на училище да се учите, сметка имате; ако отивате при Бога, сметка имате; ако изучавате окултната наука, пак сметка имате.

Някой казва: „Аз съм много честен, справедлив човек.“ Казвам: „Кажи си истината – сметка имаш.“ „Аз съм, казва, много набожен човек.“ Какво трябва да се разбере под думата „набожност“? Светът страда все от набожни хора. В света има едно криво разбиране на тази набожност. Набожен човек наричам този, който има качествата, свойствата на Бога, има и Неговия ум, Неговата душа и сърце, а онзи, който е само сянка на Бога, който представлява само силата Божия в себе си, той не е набожен човек, той е човек на силата.

Христос обръща внимание на своите слушатели и казва: „Помнете Лотовата жена.“ Защо тя остана? – Защото се обърна пак да гледа към Содом и Гомор. На друго място Христос казва: „Който е хванал ралото и се обръща назад, той не е за мене достоен.“ Младите казват тъй: „Не е време да започнем религиозен живот.“ Казвам: Вие сте като хилавата мома, ще останете в къщи, не сте за новата култура, за в бъдеще сте. И тогава казвам: Онова семе, което се посее на нивата, има условия да се размножава, а онова, което остава в хамбара, то се продава и през камък се прекарва. Който се взима, отива на нивата и се посява, там има растене, а който остава, той влиза под хромела и в него няма растене. Следователно, когато някои кажат: „Ние да не сме от тези, които да ни вземат.“ Казвам: „Тогава ще останете под хромела.“ Не си правете никакви изключения, в природата няма никакви изключения. Или на нивата или под хромела! Или на Бога или на Мамона! Под „Бог“ разбирам възвишеното благородното в света. Не е името, с което може да се кръщаваме. Това е онзи живот, с който може да живеем и да го опитваме.

Религията е наука, която може да постави духовната наука на чисто научен опит. За да може да извършите този опит, трябва да имате много голямо хладнокръвие. Трябва да имате хладнокръвието на англичанина, за който ще ви разкажа следното с един руски княз. Срещнали се в една улица с своите малки [кабриолети], но се спират, не могли да се разминат. Руснакът изважда вестник „Таймс“ и започва да го чете. Англичанинът изпраща слугата си при руснака и той му казва: „Господине, след като прочетете вестника, дайте да го занеса на господаря си и той да го прочете.“ Тези двама души не се безпокоят, че се забатачили, разрешават сериозни въпроси. Е, след като се срещнете вие с един дук и един княз, ще почнете да охкате, да плачете. Но да срещнете един дук, това е една привилегия. Той ще иска вашия вестник. Такова хладнокръвие трябва да имате, когато изучавате окултните науки. Това не е наука за болни хора,

за нервни, за ексцентрични, това е наука за хора с здрави умове и сърца, за хора, които имат търпение да прочетат вестник „Таймс“. А знаете ли колко е голям този вестник? – Шестнадесет страници. Ще ви се отнеме половин ден време, докато го прочетете с всички подробности.

Сега ние сме на земята в една такава задръстена улица. Питам: На къде ще отидете сега от тук? Всички сте дошли до едно място – мъже и жени, събрали сте се там и казват: „Няма какво да се прави.“ Оженили се, разговарят се, бият се, четат всеки ден в.“Таймс“. Един ден мъжът чете „Таймс“, жената казва: „Дай го на мене после.“ Мъжът казва: „Ето какво пише Таймс.“ Жената казва: „Не си довидял добре, има нещо пропуснато.“ И по някой път спорят, кой е прочел вестника право. Но това произтича от кривото разбиране, кой живот преобладава вътре в нас. Ако в нас, в нашия дух преобладава онзи живот на жената, която се взима, ние сме кандидати за новата култура, която иде или тъй казано, ние сме кандидати за Царството Божие.

И Христос е казал: „Аз съм пътят, истината и животът.“ И на гръцки думата „зои“, отдето е произлезла думата „жена“, „живе“ на санскритски означава живот. Следователно, жената е един обект да я изучава мъжа. Тя е предметно обучение за него. Затова се казва: „Тя е кост от плътта му.“ Значи, жената – животът вътре у нас трябва да го изучаваме, да го използуваме, защото същият този живот тече вътре в нас. Не мислете, че жената има един живот, а мъжът – друг. Поставете мъжа при същите условия, при които се намира жената и той ще прояви същия живот. Жената като се намери в мъчнотия, поплаква си, разтъжава се, а мъжът гледа малко саркастично и казва: „Женско сърце!“ А утре, като го набият на бойното поле, видиш и неговите сълзи текат.

Следователно, човек трябва да заеме всички условия на живота, а тези условия са безбройни и ние трябва да ги разбираме. Не трябва да разбираме само доброто настроение, което имаме. Доброто настроение, което имате, то още не е ваше. Животът, който баща ви е дал, не е ваш живот; животът, който майка ви е дала, не е ваш живот. Вие трябва да имате в съзнанието си нещо пробудено, да знаете, че сте спечелили нещо. Питам тези, които са живели 30–40–50 години, какво съществено нещо сте научили? Жената казва: „Дошла съм тук на земята мома, трябва да се ожена.“ Женитбата е съществено нещо, но женене, съчетание не може да стане на земята. Тук се прави само предговор на женението, а женене става в духовния свят. Като ви говоря за женене, вие казвате: „Знаем го

жененето, деца трябва да се раждат.“ В духовния свят е обратно, там жените раждат без страдания, а на земята раждат с страдания. Следователно, небесният живот се състои в това, да раждаш без мъки. Там и мъже и жени раждат, но това раждане не е като това на земята. Голяма разлика има. Ако отидете в низшия живот, как става там раждането? Разделят се, прекълцват се клетките на две части, получените на още две, те още на две и това наричаме размножение.

Следователно, ако се съберете с едно същество, което се ражда чрез деление на клетките, а вие се раждате по особен начин, ще ги питате: „Как се раждате?“ – „Е, чрез преклъцване.“ – „Ами как така!?“

И тъй, ако влезете в духовния живот и искате да раждате по този начин, който вие знаете, ще ви изпъдят навън и за 10 000 години няма да ви пуснат там. С самата мисъл ще оскверните небето. Ако проектирате тази мисъл в духовния свят, как ражда жената, как зачева, вие ще опетните небето и няма да ви пуснат там за 10 000 години. Следователно, нашият живот на земята е едно посмешище, в него няма онова възвишено, благородно чувство, да влезем в положението на жената, когато ражда, а казваме: „Тя е крава, нека се тели, тя е овца, нека ражда агънца.“ А като се родят агненцата, казвате: „Ние знаем какво да правим с тези агненца.“ Това е схващане на вълка. В древността между овците и вълците е имало култура, те заедно са трева пасли и братски разговаряли. Обаче един ден дошъл учител на вълците и казал: „Не само с трева ще бъдат живи вълците, но и с всяко месце от овците.“ Рекламирали новото учение на този учител и започнали с овци да се хранят. И от тогава кръвта на овците се продала.

Сега дойде при вас някой учител и казва: „И с месце може да се живее.“ Аз вземам това като символ. Братството и приятелството между овците и вълците изчезнало като се произнесъл техният учител, че не само с трева може да се живее, но и с месце. От тогава вълкът яде месо, но и трева пасе от време на време, когато няма месо.

Сега умовете на нас съвременните хора са тъй изопачени, както умът на вълка. Попитайте най-правоверния човек – в какво седи правотата на Христовото учение, той ще ви каже, че Христос е дошъл да спаси света. Друг ще ви каже, че Христос е дошъл да научи хората да се любят. Е, де е онзи опит на земята, де е това училище, дето учението на Христа се прилага в неговата пълнота. Влезте в къщата на най-правоверния християнин, той ще ви погледне, ще заключи къщата си, ще заключи

касата си, яденето си. Той ще ви гощава, но всичките му каси са затворени. Ако му поискате 2–3000 лева, ще ви каже: „Ти прекали, гледай от другаде да поискаш.“ А това е учението на света. Според учението на света, всеки трябва да работи; според учението на света, слабият трябва да работи за силния, според учението на света, силният трябва да се ползува от месцето на слабия; според учението на света, вашата дъщеря трябва да стане наложница на силния. Това е учението на света и него наричат християнско културно учение. Това аз наричам едно паталогическо учение, неразбиране на онзи велик Божествен закон, който работи сега вътре у нас.

Ще ви приведа един пример, който се случил към края на сребърния период на човешкия живот в времето на алмарите. Последен цар в това време бил Алмар. Този цар прокарал един закон, според който, когато някой забогатее, той взимал излишъка от богатството му и го давал в заем на бедните, на който не достигали средствата. Когато идвали при този цар двама души да се съдят, той постъпвал така: този, който извършил престъплението, той го осъждал, но преди всичко го повиквал в къщи да го угости, а после го изпращал в затвора. Затворът бил постлан с хубави килими, добра обстановка, и всички затворници живели като някои дукове. Като идвал някой праведен при него, той го оправдавал, но като си излизал, заповядвал да му ударят по няколко тояги и да му се дадат няколко градини и ниви, да ги обработва и да сее. И тъй, затворите на този цар били пълни все с такива дукове. Царят им доставял всички удоволствия, но имал едно правило: всеки затворник бил длъжен, излишъкът, който оставал в цукалото му, сам да си го изхвърля навънка. Е, как мислите, този цар постъпвал ли е умно? – Много умно е постъпвал. Аз питам сега: Вие бихте ли заменили затворническия живот на дука с свободния живот на онзи праведен, който отглеждал градини и ниви, макар да му удряли по 10 пръчки на задницата?

На онзи, който правил престъпления, никакво наказание нямало, хубави килими имал, богата храна, добре прекарвал живота си. Това е един факт. Вие се чудите защо светът днес е така. Днес царува цар Алмар и всички престъпници е турил в такива затвори. Тези затворници имат и килими и канапета, всичко си имат, но цукалата си трябва да изнасят сами навън. А на праведните казва: „Вие, които живеете по Бога, ще имате градини и ниви, ще орете, ще сеете и по 10 пръчки на задницата ще ви удрят.“ Казвате: „Това значи да правиш добро!“ Днес царува цар Алмар и

хората не са го разбрали. И Писанието казва: „Когото Господ обича, наказва го, а когото не обича – не го наказва.“ В какво седи наказанието? Тази единица, тази пръчка показва, че всички неща в света трябва да се мерят с тази единица, която нито увеличава, нито намалява нещата.

Следователно, всеки, който разсъждава с тази единица, ще има най-верни схващания за живота. Ако жената схваща своя живот като Божествен, като същество, което е излязло от Бога, ако разбира, че животът не я ограничава, че мъжът не я ограничава, тя ще издържа преспокойно всички нещастия. И за мъжа е същото. Но когато започнем да мислим, че светът е такъв-онакъв, когато го измерваме с числото 2, нещастията започват да се увеличават. Вие казвате: „Ние това го знаем.“ Не го знаете, опит не сте направили. Не казвам за всинца, някои са направили опити, но някои са спрели на живота и казват: „Не си струва много да живее така човек, да изгубваме едно-друго: канапетата, килимите си изгубихме, бедни станахме.“ Е, щом сте бедни, вие сте между праведните, а щом сте богати, царят ви изпраща в този мобелиран затвор. Царят си имал две книги, в които си записвал, държал сметка, какво взимал от богатите и какво заемал на сиромасите. Богатите хора в тази държава постоянно се оплаквали от царя си, че той ги онеправдавал, а сиромасите казвали, че от техния цар по-добър няма. Но като си държал сметка за всичко, на всеки 50 години царят викал поданиците си и казвал: „Ти толкова ми дължиш, ти толкова и т.н.“ А на богатите, които осиромашявали, той казвал: „Ти припечели толкова, ти припечели толкова и т.н.“ Тогава всичко се изменило. Богатите казвали: „Царят спечели за нас“, а бедните казвали: „Излъга ни царят. „

Следователно и вие трябва да се освободите от тези илюзии. Ако ви дава царят, ще си го вземе, ако вземе, ще ви го върне. Това е велик закон, който работи в природата. Всяко нещо, което е припечелено, никой не може да ви го вземе. Никое същество в света не може да ви отнеме благото, което сте спечелили с честен труд и пот на лицето си. Никой не може да ви го вземе, а ако вие сами си го изгубите, не се плашете, това благо, кога и да е, ще ви дойде пак. Аз нямам време да ви разяснявам вътрешните тайни на живота, защото вие сами ще ги изучите, когато изучавате окултната наука по-дълбоко.

Всинца вие ме слушате и едни от вас не разбират едно, други – друго. Когато ви говоря, някои казват: „Защо не обхваща нещата от по-висша област?“ А други казват: „Защо не снеме по-долу?“ Аз се старая да ме

разбират поне 25%, повече от това не мога да направя нещата ясни. Казвам: вие трябва да преживявате нещата, защото имате всички способности, всички чувства, имате всички условия, всичко е скрито у вас. Вашият живот е едно от най-големите блага, които Бог ви е дал. Ще ви дам едно твърдение: сега най-лошият живот, животът на най-лошия грешник има хиляди пъти повече условия за развитие, отколкото един ангел. Какво ще кажете сега? Един ангел ако иска да мине през една по-висока йерархия на развитие, трябва да слезе на земята, да мине през всички страдания на човека.

Ангелът мяза на едно дърво, което може да стане само по-обемисто, но нагоре не може да расте. Вие казвате: „Ние да сме ангели." Следователно, ангелите ламтят, имат стремеж да изпитат човешкия живот. Те биха заменили своя живот с вашия, за да изпитат вашите най-големи страдания, но Божественият закон не им позволява това. Най-голяма привилегия е за един ангел да му се позволи да се въплоти. За него ще се отвори една нова област в битието. Не мислете, че ако не се въплотите вие ще може да разберете един живот.

Вие не може да разберете един ангелски живот, докато не минете през него. И обратното е вярно. Най-долният живот на ангелите е 100 пъти по-горен от най-висшия живот тук на земята. Това е по своята интензивност. Хората тук на земята са още като растения. За да дойде един ангел тук на земята и да бъде в съприкосновение с вас, трябва дълго време да ви бута, като едно растение, с своите губерки, докато раздвижи мозъка ви. Вие за него минавате като един първокласен тъпак. Вие сте заспали и питате: „Защо ни буташ?" Той ви бута, за да ви покаже, че при вас има едно същество от по-висока култура, с което трябва да дойдете в съприкосновение.

Та, онази жена, която остава на земята, сте вие, а тази която се взима, е ангелът, ангелският живот. Праведният при праведен си отива. Следователно, когато кажем, че трябва да се обърнем към Бога, тази идея минава през цялата култура. Два живота вървят едновременно в човешката душа. Това навсякъде може да се провери. Корените са един живот, клонете – друг. Горното се взима, а долното остава. Едната жена се взима, а другата остава. А когато развитието е дошло до известна степен, че тези два живота са примирени, тогава това цялото го изкопават и го насаждат на друго място .

Трябва да имаме това правилно разбиране за живота. Духовният

живот, религиозният живот е за млади хора, а не за стари. Всички стари хора да си вземете шапките и да не ме слушате. Вас ще ви пратим там, в затвора, с мобилираните стаи, с хубавите канапета и килими, там ядене и пиене ще имате, а младите ще ги пратим на нивата и по 10 тояжки на задницата ще им ударим.

Щом ви ударят по 10 тояжки, да знаете, че сте от избраните. Първото нещо е да видите, имате ли на задницата си нещо нашарено. Ако имате нещо нашарено, вие сте от новата култура, нямате ли нищо нашарено, вие сте от старите, от останалите и нищо няма да остане от вас. Облажавам тези с нашарените задници или на друг език казано: Облажавам всички тези, които геройски са прекарали всички страдания.

Това, което ви казвам, може да се постави на един научен опит. Не считайте, че животът, който имате не струва нищо. Това е едно голямо заблуждение. Вашият живот е едно голямо богатство. Заблуждение е когато онзи философ е дошъл при вълците и казва: „Не само с трева, но и с месце може да се живее.“ Той казва на човеците: „Не само с труд, но и с пари ще се живее.“ От де се взимат парите. Парите днес са месцето, което причинява най-големите страдания на хората. Много хора са изгубили умовете си зарад парите. Някой човек, като му вземат парите, полудява! И на християните казват, че са герои. Онзи, който може да живее само с трева, онзи който може да живее без пари, той е герой. Но вие ще ми кажете: „Как е възможно това, да се живее без пари?“ Аз не говоря за вашия строй, при сегашните условия. Щом е човек на земята, да живее, той ще има некаква сила, некакви способности, некакви дарби, за които богатите хора ще имат нужда от него. Ако твоите мускули са здрави, онзи, богатият, който живее на канапета, ще те повика, да му съградиш един затвор. Не си ли способен, никой няма да те повика. Аз наричам неспособни богатите хора. Способни са онези, които работят на нивите, на градините.

И тъй, неспособните, благородните хора са тези, които живеят на канапета. Това не е упрек, аз не казвам като отидете сега в къщи да захвърлите килимите, канапетата, си защото вие нямате тази доблест, но ви казвам: „Дръжте си килимите, дръжте си канапетата.“ Само ако ви удари цар Алмар 10 тояги, тогава излезте от затвора. В деня, когато ви ударят 10 тояжки, прекръстете се и на нивата, а до тогава – стойте си в затвора. Като ви извикат да ви ударят 10 тояжки и ви изпратят на нивата, праведни сте. Ако си грешен, ще те нагостят и ще те поставят в добре

мобилиран салон, с хубави килими и канапета. Алмар разсъждавал така: Този човек бил смел, безстрашен и за тези, които нарушавали законите, за тяхното безстрашие им давал угощение и ги поставял в затвор с килими и канапета. А на праведните, защото са страхливи, заповядвал да им удрят по 10 тояжки, да ги направят безстрашни.

Някой казва: „Честен човек съм." – Да, защото те е страх от тояги. Та и в света този закон е верен. Когато дойдем в света, трябва да работим за доброто и да избегваме злото не от страх, а да разбираме законите, че тези два света са несъвместими. Тези животи ще ги използувате. Низшият живот ще използувате за корените на вашия живот, а висшия – за цвятовете и плодовете на вашия живот.

Следователно, трябва да примирите тези два живота, тъй както се проявяват. А вие казвате: „Този живот да се измени." При сегашните разбирания, които имате, не може да дойде царството Божие. Един има едно разбиране, друг – друго разбиране. Даже религиозните хора, които се мислят толкова напреднали и между тях има толкова противоречия. За спасението например има толкова мнения, за царството Божие има толкова тълкувания, че и досега не са го разрешили какво е то. И затова Христос трябва да дойде на земята, да каже на своите ученици, да каже на своите последователи в какво стои неговото учение, защото всичко, което е казал Той, не е написано, а е взето само една микроскопическа част от него, затова трябва да влезем в природата, да изучим всичко в нея. Вчера бях с няколко приятели в градината под дърветата и им казвам: Преди няколко години, а именно в 1911 година е било тъй влажно, както сега. Това четох отгоре. Казвам им: Това, което казах на вас, няма да казвате на другите. За в бъдеще и те ще знаят кога годината е била влажна, а сега всички очакваме да дойде някой от небето да ни даде знания наготово. Не, ще се стегне вашия ум, трябва работа – сърцето ви да работи, волята ви да работи ден и нощ, не да се безпокоите. Трябва интенсивна, благородна работа на ума! Като влезе една лъжлива мисъл в ума, като влезе едно лъжливо чувство в сърцето, да ги изхвърлите! Като се роди една лъжлива мисъл, едно лъжливо желание или действие, по тази окултна наука ние може да кажем като по това дърво: преди толкова години тази лъжлива мисъл се яви, и сега я преживяваме.

И Христос казва: „Една от тези жени се взима, а другата се оставя." Значи, всеки един живот, който е в хармония с Бога, се взима, а всеки живот, който не е в хармония с Бога се оставя. Следователно, ако вашият

ум е в хармония, ако вашето сърце е в хармония, взима се. – „Докажи ни,“ казвате. В Божествения свят няма доказване. Ела, виж и опитай! Всичко е с опити и като направиш 99 опити верни, всичко е вярно. Там всичко се опитва, не е както тук на земята.

И тъй, Христос предупреждава своите слушатели, казва им: „Пазете се от живот на Лотовата жена.“ Забелязал съм някои, които ме слушате, казвате: „Ние да се върнем пак към старото.“ Е, в какво седи това старо учение? Аз бих желал да го опишете. Историята го е описала. Посетете скотобойните, бойните полета, посетете химическите лаборатории, навсякъде ще видите какъв е сегашният живот, за какво се готвят хората. Сега хората се готвят да се изтребват. Религиозни хора с религиозни се изтребват, учени хора с учени се изтребват, жени – с жени, мъже – с мъже. Защо? – Мъжете се изтребват за жени, жените се изтребват за мъже. Богати се бият едни с други, сиромаси се бият едни с други, всички са в едно военно положение. И после казват: „Тъй написал Господ, това казал Господ. „ И това било Христово учение! Не, това са преживявания на старата култура, това са утайки от старата култура. Това, което изпитваме, това което усещаме, че тежи над нас, това е кармата на цялото човечество. Това е един дълг, който изплащаме. Всички ще бъдем засегнати, всеки, ще понесе нещо от тази карма. Който се вземе, той ще бъде освободен, той ликвидира с тази карма, а онази жена, която остава, показва, че кармата ѝ още не е ликвидирана.

И тъй, в сегашния живот се изисква смелост и разумно използуване на онези условия, при които живеем. Не казвайте, че „аз съм неспособен“, а използувайте дарбите и силите, които имате, вие не сте използували и 1/100-на част от дарбите си. Вие, като срещнете някой човек, не го цените за неговите вътрешни качества, а вие го цените по това – висок ли е, хубав ли е, хубаво ли е облечен, има ли високо обществено положение, богат ли е и т.н. Щом е окъсан, може да е светия, вие казвате: „Беден е, не си струва с беден да дружиш, белялия човек е той.“ Така и мъжът оценява своята жена, жената – своя мъж, така и майката оценява своите деца, децата – майка си и баща си. Когато бащата е богат, учен, дъщерите и синовете го ценят, но когато е беден, прост, не искат да го знаят. И това било християни. Нас искат да ни убедят, че външният живот е сила. Не, Божественият живот е скрит вътре в нас, и той е силата. Онази сила, която създава благородни чувства, онази сила, която хвърля светлина върху пътя ни, това е реалното, това е, което ние преживяваме. И време е вече всички

да тръгнем в този път, вътрешно да тръгнем.

Някой казва: „Дай си ръката!“ Е, хубаво, дадем ръката си като войници, отидем на бойното поле, бием се, но като се върнем, едни взимат нещо, други нищо не взимат. Един се върне с извадено око, друг с счупен крак. „Е, казва, за отечеството.“ Не е това даване ръка. Да си дадеш ръка, значи две воли да се съединят, два ума да се съединят, да работят за облагородяване на човека в всички области на науката, а не да казваме, че тъй учи науката, тъй – религията. В света има само една Божествена наука. В Божествения свят няма религия. Ако влезете в Божествения свят и говорите за религия, ще ви се смеят. Там няма храмове, няма свещеници, няма такива светли облекла на свещениците, няма служби. Е какво има? Има други неща, които вие не сте сънували. Ако бих казал какво има, ще кажа с езика на Павла: Нито на ум не ви е идвало, нито с сърце сте изпитвали какво има в този свят.

От кога дойде религията? С падането на човека. Когато човек падна, започна да създава църкви, започна да избира владици, свещеници. И казва: „Аз по неговите стъпки ще ходя.“ И тъй, вместо да гледа Бога, гледа свещениците и владиците. Че вие си ги създадохте и казвате, че Бог чрез тях ще говори. Лъжете си. Господ чрез свещеници, попове, владици не говори. Господ чрез платени съдии, министри не управлява. Всички тези служби в Божествения свят ни помен нямат от отплата, от Любов работят те. Е, как ще сравнят Божествения свят с земния? Ще кажете: „С какви ли дрехи ще бъдем облечени в небето, моят мъж дали ще бъде с фрак, цилиндър, с ръкавици и т.н.?“ Това е смешно. Като питат какъв е религиозният живот, някой път и аз го описвам какъв е този живот. Питат ме: „Право ли пишат ясновидците?“ Право е, това е видел, това пише. – „Но тъй ли е?“ Според него е тъй, според мене не е тъй. Следователно духовният, Божественият живот трябва вие сами да го проверите, или поне вашият ум трябва да бъде толкова прозорлив, че като ви дадат една формула, един символ, да може да го отгадаете правилно.

Питам: Защо животните ходят хоризонтално, защо дърветата са насадени с главата надолу, а вие ходите с главата нагоре? Как тъй? Според закона на земното притежение всички тела се стремят надолу, тогава защо вашата глава, която е тъй тежка, не е надолу, а е изправена нагоре? И после, ако погледнете човека, ще видите, че неговата глава в духовния свят се върти тъй, както се върти едно махало. Докато се върти тя, вие живеете, спре ли тя, става припадък, преставате да живеете. В духовния свят вие

представлявате едно колело, което, докато се движи правилно и вие правилно ходите, престане ли да се движи – падате. И тъй, вашият живот горе е само едно колело, а вие си представлявате, че сте много нещо, много нещо може да направите.

Ще кажете: „Е, Божествен човек е.“ Да, видели ли сте какво нещо е Божественият човек? Тогава и кравите и тигрите и лъвовете, като разсъждават, мислят, че Божественото е като тях. Божественото не може да се сравни с сегашния човек. Не се лъжете! Казвате: „Човек е направен по образ и подобие Божие.“ Този човек е претърпел три преобразования. Първо е бил направен по образ и подобие Божие, после бил направен от кал и най-после от едно криво ребро била направена жената и като оголели, Господ им направил една кожа от звер, с която да се облекат. И сега този човек, който е облечен с кожа от звер, казва: „Аз съм направен по образ и подобие Божие.“ Ще бъде смешно да мислите така. Вие трябва да превърнете човека два пъти.

Тогава ще ви приведа следното разяснение от геометрията: ако ви кажа 2 в първа степен, 22, 23, 24 и ви питам: кое от тези числа разбирате – 21, 22, 23 или 24? Ако разберете 2 в първа степен, то значи: мъжът и жената, които вървят в една права линия, ходят като войници. Ако кажат 22, показва, че се движат в две измерения, в един квадрат, в по-широка плоскост; ако кажат 23, показва, че се движат в куб, има и широчина и дълбочина и височина, а 24 показва, че животът се разширява още повече. Как ще се върви, като се каже 24? Ето къде не стига човешката пипка. Тогава трябва да ви кажа да си затворите сегашните очи, за да ви покажа накъде да вървите. Като си затворите сегашните очи, ще се подвижите в тази посока, в посоката на 24, а докато ви са отворени очите, ще се движите само в три посоки, А това, казано в научна форма, значи да концентрираш съзнанието си вътре. Какво значи да концентрираш съзнанието си? То значи да влезеш в един обширен свят, дето материята има друга форма, съществата – друга форма, растенията – друга форма. Следователно, четвъртата посока се решава така: ще затворите очите си, ще влезете в четвъртата степен. Но вие казвате: „А, да ми се затворят очите, опасна работа е.“ Докато не е бил в първа степен, докато не е бил в втора степен, докато не е бил в трета степен, да стои с отворени очи, но онзи, който е ходил в трите посоки, казвам: „Ти си затвори очите, сега в четвърта степен – горе!“

И тъй, трябва правилно разбиране, не се самозаблуждавайте да

мислите, че религията или духовният живот е само едно приятно настроение, той съдържа и мисли, но в духовния живот седят и причините, защо този живот е такъв, а не друг. В битието не може да минем по друг начин. Светът така е създаден сега. Никой не е в състояние да измени живота, той сам по себе си ще се измени, защото нашата земя, цялата вселена се изменя и след хиляди, хиляди години ще се намерим в една нова материя и тогава на земята ще се явят нови форми. До това време ние се повдигаме. Едни се повдигат, други остават долу. Тези, които се повдигат, казвам че възкръсват, а другите остават в гробовете, т.е. остават да повтарят старата култура в нов път. Тези хора, които остават в тази еволюция, ще бъдат демони за животните и растенията, те ще ги измъчват тогава. Едно време, когато хората са били ангели, част от тях не са издържали изпита си, паднали са и днес те ни измъчват. Сега ще си зададете въпроса: „Защо е трябвало да бъде тъй?“ Не е ваша работа. Ако искате да разрешите този въпрос, питам ви: Защо ядете? Бихме ви разрешили този въпрос, тази тайна, ако се откажете да ядете. Можете ли да се откажете да ядете? – Не можете. Можете ли да се откажете да мислите? – Не можете. Можете ли да се откажете да чувствувате? – Не можете.

Злото в света, това е една необходимост в развитието на битието, едно благо. Без тази необходимост вие щяхте да бъдете на място то на този демон. Сега други са, които ви измъчват, иначе вие щяхте да бъдете на тяхно място . Следователно, благодарете, че има кой да ви замества, благодарете, че ви мъчат, като ви мъчат, с това ви избавят да не паднете в тези трапове. Дойде един лош дух, ограбва ви богатството, невидимият свят допуща това, понеже знае, че това богатство ще го употребите за развала на вашия живот. Бог ви е дал здраве, но това здраве ще използувате за пакост на вашите близки, като извършите някакво престъпление, затова Бог изпраща този лош дух да ви отнеме здравето и вие трябва да му благодарите. Те, лошите духове, косвено ви правят едно добро, без да съзнават това. Ако съзнаваха, нямаше да правят тези пакости, но затова щяхте да си патите. Един ден, когато се подигнете в живота, няма да останете, като жабите да дигате шум, няма да остане вечно да мислите какво ще каже тази комисия за прехраната.

Това положение ще се измени, както онази млада мома, която се готви за булка, първо време мисли все за венеца си, мечтае си за това-онова, а като се ожени, казва: „Разбрах този живот, няма да се женя повече.“ Да,

като остарее, кой ще се жени за нея? Някоя баба казва: „Синко, наживех се, не искам да живея повече на този свят." Казвам: „Ами ако си млада мома?" – „Е, ако съм млада мома..." Благочестива е тя сега! Казва за някоя млада мома: „Това младото още сопола му тече, пъкъ..." Ами ти като беше млада? – „Е, бях глупава." Ами ако сега си млада? – „Е, ще бъда същата." Това е завист. Няма нищо, тази баба няма защо да забранява на младите да се любят. Любовта е добър порив. Може да има криви опити на любовта. Следователно ние трябва да оправим, да разберем защо тази Любов е излязла такава, а не каквато я искаме.

Христос казва: „Едната се взима, а другата се остава." Като се вземе едната, като се мине от един живот в друг, почваш да побеждаваш мъчнотиите в този живот, това показва, че едната жена, която е мляла долу в стомаха, сега се качва горе в дробовете, до духовния живот и почва да работи. И тъй, религиозните, духовните хора трябва да бъдат умни, а не глупави хора, не хора на фантазията, а хора, които боравят с реалностите, с видимото, с осезаемото и трябва да знаят кое е вярно, кое не е вярно. Когато говоря за духове, аз имам друго понятие за духове; когато говоря за ангелите, аз имам друго понятие от това, което вие разбирате. Когато чета описанието за ангелите и духовния свят, смешно е това описание. Има нещо подобно, но то е вътрешно, то е в онзи вътрешен принцип, в който няма никакво изопачаване. Когато говориш за любовта, а разбираш съединението на мъжа и жената, това не е любов, това е работене, това е за продължение на рода. Ако майката работи, това е човешки егоизъм, да има за стари години. Любовта е най-възвишеното чувство, което съществува в света, то не е нито чувство на мъжа, нито чувство на жената, нито чувство на майката. Сега ще опитате всички тези видове Любов и като опитате всички форми на любовта, тогава една от тези твои жени ще се вземе и ще кажеш: „Едно време бях слуга, а сега виждам, сега разбирам какво нещо е любовта." Затова Павел казва: „Едно време знаях отчасти, а сега ще..." (*Изречението е недовършено.*)

Ние ще изпитаме любовта тъй, както Бог я проявява в нас и тази Любов ще ни даде по-нов подтик на науката в всички отрасли, всичко да се застъпи. Аз искам от младите да учат, да не кажат, че на нас, религиозните, науки не ни трябват. Не се лъжете! По-опасен човек от религиозен без наука – няма. Всички знания, до които човечеството е достигнало, религиозният човек трябва да ги има. Ще кажете: „Като отидем в небето, ще учим." Там е друг въпрос, всички трябва да имате

знания. Аз не говоря за такива знания, че да бъдете справочни книги, да сте с много знания. Това аз наричам натоварена камила. Трябва да имате знания, но да разбирате законите, да разбирате защо светът е създаден така и защо се появили тези науки. Всичко е потребно. Вашият обективен ум, като работи, ще създаде веждите ви, вашият разсъдък, ще създаде челото ви; творческият ум ще създаде друго нещо. Следователно, ако не се развивате правилно, вашата глава ще бъде деформирана, некъде ще има издатини, другаде сплеснати места. Към всичко човек трябва да се стреми, разнообразие трябва да има – само тогава вашият организъм ще се развива правилно, симетрично. Турете разнообразието в живота и животът ви ще стане добър.

Турете една жена в мелницата, там две жени не трябват. Чудни са хората, когато някой ви пита, какво е вашето учение! Няма две учения, едно учение има в света. Ще кажете тъй: „Ние искаме да бъдем трудолюбиви честни ученици на великото Божествено училище в света, да оправдаем всички разноски, които са положили за нас нашите братя и сестри, да оправдаем всичкото доверие, да използуваме всичко в света." Не трябва да влезете в затвори с килими и канапета, а да изучавате всеки извор, всяко цвете, всички условия в природата, защо са създадени така. Ако вашите очи са сини, защо е така? Ако са черни, защо? Защо носът ви е широк? Вашите очи са черни или сини още преди хиляди години. Сини или черни ви са очите, това показва епохата в живота ви, условията, при които сте живели. Сега казвате: „Сини очички има." Не, ти трябва да знаеш какво означават тези сини очички на жена ти и тогава ще разбереш как жена ти ще действува спрямо тебе. Хора с сини очи са хладни хора, в тях много въображение няма, много чувства няма. Хора с сини очи са повече хора на пасивната вяра . А какви са хората с черните очи? Ще обясня един окултен закон. Вземете например белия и черния цвят. И двата са пасивни цвята. Черният цвят е емблем на злото, а белият – на доброто. По какво се различават? Черният цвят поглъща всичко в себе си, а белият цвят всичко изпъжда. Защо черният поглъща? Черният цвят, понеже е в борба с белия, иска да погълне всичката енергия на белия, та да го управлява. Белият цвят, като е в борба също с черния, прониква в него. Белият цвят е в положението на онези малки жабчета, които през устата влизат в стомаха на крокодила и като влязат там, започват да го прегризват, направят дупка, нахлува вода в стомаха му и не минат 20 минути, крокодилът се обръща с корема си нагоре.

Та черният цвят, който е погълнал всички лъчи на белия цвят, сам се разрушава и следователно става основа за култура. Затова черните хора са културата на света, от тях започват чувствата. Хората не ги харесват, но без тях култура няма. Без чернозем, жито не става. Бели хора, бели жени, но житце не дават. Черни хора, черни жени – хубаво житце раждат. Казвате: „Лош човек, черен човек.“ Казвам: Черен е, но жито ражда. – „Бел е“, казвате. – Бел, но жито не ражда. Ще турите бялата жена в черната, ще ги размесите и тогава много плод се получава. Такъв е законът в природата. Всичко ще използувате.

От тези две жени едната е бела, другата – черна. Белата трябва да влезе в черната – този висш духовен живот да влезе вътре. Човек като умира, казва: „Аз свърших с трите измерения, започвам с четвъртото.“ Като затвориш очите си, тогава ще влезеш в четвъртото измерение, но много хора и като затворят очите си, пак за този свят мислят. Не, ще забравиш този свят, ще се освободиш от всички тревоги и ще кажеш: Започвам нов живот без тревоги. Тогава какво ще излезе от тебе? – Жито ще излезе. Като минете в четвъртото измерение, ще станете на жито. Всички сегашни хора ще станат на жито, всички ще ги опитват, но вие ще бъдете носители, спасители на света! Затова житните зрънца са ангели, напреднали духове. Като взема житното зърно, дълго време го поглеждам и си казвам: „Като влезеш в тези хора, ще те разберат какво си.“

Бъдете смели и решителни в живота си, знайте, че светът е създаден за вас, да се учите, а не да създавате лоши мисли да изопачавате живота си.

Беседа, държана на 12 юний 1921 година.

И РЕЧЕ МУ: „ДОЙДИ СЛЕД МЕНЕ“

„И като минуваше Исус от там, видя едного человека, че седеше на митарницата, Матей на име; и рече му: „Дойди след мене!“ И той стана и отиде след него.“ (Матей, гл.9, ст.9)

Има две важни положения в този стих: Исус, Който минавал и Матей, който стоял на своята митарница. Аз взимам целия свят като една митарница, в която всички хора стоят и митарствуват. Всички хора са чиновници на тази голяма митарница. Каквито и да са те, каквото положение и да заемат, всички боравят с известни материали, взимане-даване има в тази митарница. А що е митарница? – Известни стоки, който влизат и излизат из митарницата навънка и ѝ донасят приходи. Това е външната страна. Но човек сам по себе си и той е митар, в него постоянно влиза нещо. По някой път много хубави работи излизат из неговата уста, но по някой път излизат и много лоши работи.

Минава Исус – един обикновен човек, без положение, без никакво звание и казва на митара: „Ела след мене!“ Той напуща митарницата и отива след него. От гледището на съвременните културни хора това могат да го вършат само хора идиоти, т.е. хора, на който положението е осигурено, само те могат да си напуснат работата, че минал някой си Исус, който проповядвал някакво учение, без никакво благо. Не може да се разбере защо и за какво може да се напуща митарницата. Но ще кажете: „Та и нашите дъщери днес напущат домовете ни.“ Да, напущат ги, но по-официално. За вашите дъщери ще дойдат кумове, сватове, ще има калесване, ще има разговор, едно долу, едно горе, та това, та онова, договор ще има и най-после ще решите да пуснете вашия митар, който е стоял в дома ви, понеже вече е ненужен чиновник, има по-млади от него. Казвате: „Старият чиновник, който е стоял 20 години, може вече да си върви, защото младите ще заемат място то му“. Ако сте в село, кога се жени някоя мома, ще дойдат деверите, сватбарите с кола накичена с цветя, ще има гайдари, с гайди, с свирни, ще задигнат вашия стар митар. От едната до другата митарница ще има игра, свирни. Едното положение е право и другото положение е право. Когато момата се жени и отива по този начин, това показва нейното външно схващане за живота.

Когато ни интересува само външната форма, външните неща, който

преживяваме, който чувствуваме, тези неща ни увличат. Естествено е, те упражняват по-голямо влияние върху нас. Но има и такива неща, който упражняват и едно вътрешно влияние върху ни.

Ще ви приведа един пример из живота. Има красиви моми и красиви момци, който упражняват своето влияние чрез хубавите си чела, очи, вежди, косми, увличат се момите, момците едни в други, но има и такива грозотии, та да те е страх да ги погледнеш, но при това пак се увличат. Сега де е обектът? Момата казва: „Грозен го намират, но за мене е хубав. Само аз виждам хубостта му.“ На момъка казват: „Тя малко не е на ума си.“ Питам: От гледището на кой ум? От гледището на обективния ум в света, според който всички хора се увличат от външната форма, са прави, но от гледището на вътрешния ум и момъкът е прав защото този ум се занимава с малко отвлечени форми.

Следователно нещата имат двояка стойност. Аз ще ви уподобя това нещо на следното: представете си една книга с отлично съдържание, написана на скъпоценна хартия, например на златни листа, подвързана също с златни корички, обсипани с скъпоценни камъни. Един ще даде цена само на материалната стойност на книгата, на златото, от което е направена и казва: „Да ми се падне тази книга, зная какво ще направя с нея!“ Какво ще направи? – Ще вземе златото, ще го стопи и парите ще употреби за ядене и пиене. Друг ще вземе книгата, ще разгледа съдържанието ѝ, ще я използува за добро. Следователно, ние разглеждаме живота от двояко гледище: едни го разглеждат като благо да ядем, пием и да живеем, от външна страна, а други – от друга страна – разглеждат вътрешния смисъл на живота.

Види се, митарят е един от тези, които успеха да разберат вътрешния смисъл на живота. Той напусна своята митарница и отиде след Христа.

И какво е научил? Разбира се, трябва да го повикаме сега пред нас, да ни разправи своята опитност, какво е научил. Другояче, без него, без да знаем какво е научил той, всичко ще бъде загадки, предположения. Ако този митар беше единственият, който е приел Христовото учение, аз бих направил това: щях да го повикам пред вас, да ви каже какво е научил от Христа. Но понеже и вие сте приели това учение, аз ви притеглям сега да освидетелствувате за този митар, какво му е казал Христос.

Представете си, че аз вярвам. Аз разглеждам въпроса чисто външно, а вие – вътрешно. Питам: Какво е накарало митара да напусне своята митарница? Защото днес, ако чиновник напусне своята митарница без

някакво заявление, ще му кажат: „Как смееш да напущаш своята работа без разрешение?“ Той трябва най-малко един месец по-рано да съобщи, че ще напусне службата си, иначе официално той ще бъде отговорен. А този човек, без никакъв доклад напуща и тръгва. Кажете ми сега, кой станал причина за това? Понеже вие мълчите, аз ще призова сега една млада мома от съвременните и тя ще ви даде отговор. Ако вие я попитате: „Защо ти напусна митарницата и тръгна с този грозотия“, тя ще ви каже: „Защото го обичах.“ Ето картината, отричайте въпроса. И за мене тази обич, тази Любов струва повече, отколкото тази митарница и всички други митарници. Момата казва: „Когато имам тази обич в душата си, на никаква митарница не мога да стоя.“ Но щом дойде, вие съвременните хора да разглеждате обичта, да разглеждате тази любов, ще я оспорите, т. е. вашата любов, още не е издържала изпита си. И сега, в края на века, всички мъже и жени ще държат изпит за любовта си. Ако ме попитате вие съвременните хора, защо са тия противоречия сега в света, казвам: Вие държите сега изпита си за любовта и ще дойде комисия, която ще ви изпитва.

И ви казвам, че за в бъдеще любовта няма да бъде такава, каквато е сегашната. В тази Любов ще има две съществени, неизменни качества. Първото качество на тази Любов ще бъде, че благото на другите ще бъде нейно благо. Досега ние сме се старали да убедим хората, че нашето благо е благо и за другите, но този закон е друг сега. Вие казвате: „Работете сега, аз да се подигна, да си направя къща, че после ще уредя и вашите работи.“ Ние сме опитали този закон и сме видели, че неговото практическо приложение не е дало никакви резултати от тези, които очакваме. Мъжът казва на жена си: „Ти възложи на мене любовта си, че да видиш!“ Жената казва на мъжа си: „Ти възложи на мене любовта си, че да видиш!“ Възлагали са един на друг, че са видели. Те са прилагали само предговора на любовта. За да се приложи любовта, трябва да се приложи вяра та, защото основа на вяра та, това е любовта, т.е. великият принцип, който поддържа всичко в света.

Да разгледаме буквите, които образуват думата „любов“ в български език. Тя започва с буквата „л“, която се състои от две прави чертички, които образуват един остър ъгъл, който е насочен нагоре, към небето. Знаете ли на колко градуса се равнява този ъгъл? – На около 30°. Това е буквата „A“. Това показва, че от земята към небето се стремят две сили към разни посоки и между тези две сили има стремеж, но няма още

равновесие. В геометрията тези сили не са живи, но психологически те са живи. Това са две същества, които се стремят всяко към своята посока, като изхожда от иитересите си. Те се стремят към една точка, която е техният идеал. Изглежда, че те се допират, но ще видим, че те не са в едно пространство. Че този закон е верен, виждаме от това, че двама души, като се обичат, имат един център, те имат любов, но още не са се събрали в този център. За да се съберат в този велик център на истинската любов, трябва отдолу друга една линия да ги пресича, да ги съединява. Аз наричам тази сила равнодействуваща. Тя е жива сила и тя е, която примирява всички противоречия в света. Тази линия аз наричам [...] (*В оригинала е оставено място колкото една дума*) човек, който не е нито мъж нито жена. Това е човекът без никакъв пол, или тъй, както некъде в Писанието го наричат Син Человечески, по отношение неговите връзки с хората, а некъде го наричат Син Божий, по отношение на неговото произхождение.

Вие ще ми кажете: „Тази работа е малко забатачена, дълбока е тя, животът не седи в такива неща, той е реален.“ Вие ще ме извините, вие още не сте стъпили на границата на реалния живот. Щом дойдете в реалното, в неизменното, страдания няма да има вече. Вие ще имате страдания, но тези страдания ще ви причиняват радост, а сега понеже още живеете в живота на променчивото, всички радости в живота ви причиняват само страдания. Даже и онова малко момиченце, което ви се ражда, първо го приемате с радост, радвате му се, а после казвате: „Да, но като порастне това дете, ще трябва да се жени, защо ни го изпрати Господ, беля е то?“ Пари ще трябват за него, прикя ще трябва да му се готви, ами ако улови този път, ако улови онзи път! Защо допущате това? – Защото още не сте в света, не сте в реалния свят, дето са Божествените закони.

Сега искам да ви кажа, че всичко добро в света идва по закон, животът идва по закон. Но има неща, които стават и без закон. Смъртта е без закон, омразата е без закон, ненавистта е без закон, престъплението е без закон. Не се мамете! Казвате: „Закон има за престъпленията.“ Никакъв закон няма за престъпленията. Да живеем има закон, Господ е поставил този закон, Той иска да живеем, но няма абсолютно никакъв закон в света, който определя да умираме. Следователно страданията са без закон, радостите са с закон. Да се радвате, да се веселите, да благувате в света, има закон за това.

И тъй схващайте от това гледище, че митарят напуща живота на

привидността. Казвате: „Защо е тази омраза, защо са тези неразбирания?“ – Защото живеете в един свят, дето няма закони или в Писанието го наричат „свят на беззаконието“. И тъй, ние съвременните хора трябва да се стремим да установим Божествените закони. Когато някой ми говори за живот, той първоначално трябва да разбира основните закони на живота, когато някой ми говори за любов, той трябва да разбира законите на любовта, когато някой ми говори за истината, той трябва да разбира законите на истината. Ние вървим отгоре надолу, затова не можете да разберете истината вън от нейните закони.

Сега, когато аз говоря за тия закони, не подразбирам закони, които са установили съвременните учени хора. Тези закони, за които аз говоря са живи. Аз считам, че в света, в който живеем, всичко е живо, всичко е разумно.

Сега ще изтълкувам какъв човек е бил митарят. Името му показва това. Аз от първата буква на името му хващам митаря, Ето какво говори името му, главно неговата първа буква „М“. Този човек, след като е митарствувал дълго време, изпитал всичката философия в света, намерил, че всичко това е празна работа. Видел, че това е една воденица, която мели, в която няма никакъв смисъл и дълго време мислил как да се освободи. Това означава буквата „М“, едно шише, което е обърнато надолу, което се изпразва. Втората буква „И“ показва, че умът на този човек бил готов да се занимава без никакви софизми, без никакви противоречия. Той имал някакво прозъртване или казано на чисто научен език, той бил човек, в който висшият ум се пробудил и той почнал да се занимава с малките величини на математиката. Аз взимам буквата „М“ като символ на малките величини в математиката. Затова наричам Мъдростта, наука на малките величини. Да бъде човек математик, трябва да се занимава с малките величини. В големите величини има само единици, всичко се свежда към едно. Вие не можете да разберете едното, докато не разберете неговите части, които влизат в устройството на тази голяма единица. Човек сам по себе си е една голяма единица. Неговият мозък е образуван от около 3 билиона и 600 милиона клетки, които са малки душички. Около 10 милиарда клетки образуват неговата дихателна система и неговите кръвоносни съдове, около 10 милиона клетки образуват неговия стомах и т.н. По-нататък няма да се спирам това са грамадни числа. Всички тези живи частици образуват сегашния човек. Някои от тях образуват външната страна, физическата страна,

физическото тяло на човека, други образуват неговия етерен двойник, някои образуват неговата чувствена душа, астралното му тяло, а трети образуват неговия нисш и висш ум, а всички заедно образуват неговото тяло, влизат вътре в състава му.

И тъй, от нас съвременните хора се изискват дълбоки познания по тази велика окултна наука, да научим как е създаден досега човекът, докъде е достигнал днес той в своето развитие. Като научите тази външна конструкция на човека, ще разберете защо някои неща в неговия живот се случват по един начин, а някои – по друг начин. Според тази наука няма нищо случайно, всички неща са строго математически определени и когато ние действуваме в унисон с тези велики светове настава хармония, животът ни тече по особен начин, а когато сме в дисхармония, в контраст, тогава настъпват противоречия, страдания в живота. Страданията ни показват, че ние сме в разрез с живите закони на живата природа.

Христос му каза: „Ела след мене!“ Тук вече не става въпрос за физическото, за физическия човек да иде. Вие спрегали ли сте глагола „ида“, „отивам“. „И отиде“, казва. Думата „отиде“ в български език се отнася само до човек, който може да мисли, само той може да отиде. Само човек, който има отлични мисли, благородни мисли, само човек, който има един възвишен ум, само той може да възприеме едно Божествено учение.

Човек на когото умът не е развит, той може да живее само в чувствения, в физическия свят. Следователно вие трябва да развивате вашия ум. С дребнави работи, с дребната математика не трябва да се занимавате: с математиката на лука, на чесъна, на месцето, на обущата, на ръкавиците на трябва да се занимавате. А тези неща са, които най-много ви занимават. Когато едно дете се ражда, то ли помисля за своите пелени? Някои казват: „Какво ще правя, като тръгна по Бога?“ Питай детето, което се ражда, то ли си приготвя пелени? – Не. Майката като го повика, то идва осигурено му е облеклото, храната, всичко си има. Майката му казва: „Само ще се учиш, мама. Ако не се учиш, ще съжалявам, че ти давам пелени, ще съжалявам, че ти давам храна.“ Ние сме повикани в този свят само да се учим. Господ затова ни е повикал. Ние казваме: „Господ не е помислил добре.“ И започваме да се грижим сами за пелени, за храна, ставаме идиоти. А ние трябва само да се учим. Щом се учим, всичко ще бъде наред.

И този човек напусна своята митарница и отиде след Христа да се учи.

Митарят е разбрал, че всичко в света е осигурено и той казва: „Не ми трябва осигуряване, дълги години съм скитал из тази митарница, ще отида да се уча“ и отишъл да се учи.

Третата буква в името на митаря, буквата „Т“ показва защо е отишъл той след Христа. Той е отишъл след Христа, за да разбере двата велики закона на любовта и Мъдростта. Тази линия, която стои отгоре на буквата „Т“, показва стремежа към Бога. Тя е великият диаметър, който обхваща всички други линии, А втората линия, перпендикулярната на първата е линията, която спъва човека и му казва: „Ти като отиваш при Бога, какво искаш, дали пари, храна или да се учиш от Него?“ Сега Мъдростта спъва всички хора. Жената, като се ожени, Мъдростта я пита: „Ти защо се ожени, да се учиш ли?“ – „Не, аз бях при майка си робиня, сега искам да си поживея малко охолно.“ – „Добре, казва Мъдростта, ще ти дам охолност тебе.“ Какво става с тебе? Дойдат сълзи, страдания, мъчнотии в къщи и започваш да се разкайваш: „Защо ми трябваше да се женя?“ Онази линия там горе на Мъдростта казва: „Защо се жениш? „ – Женитбата е едно училище. Всяко училище има смисъл. Но ако вземете женитбата като едно средство да се преживее по-лесно, не сте на прав път. Казвате: „Ние с своя възлюблен ще си живеем като двама ангела.“ Да, мъжът е един ангел без крила и жената е една ангелица без крила. Те са и двамата без закон и мъжът казва: „Там тоягата е положена и ако не е сготвено добре, навреме, там тоягата ще играе.“ – „А, казва тя, че как тъй?“ Тъй, тъй, това е закон. Той е по-напред. Мъжът, преди да се ожени, казва на своята обична: „Моето ангелче!“ Но като се ожени, другояче ще те държи, той крие тоягата, а като се ожени, показва я и пита жена си: „Видиш ли я, от рая е излязла!“ Това е закон, тъй е писано, задницата ще се нашари. Така са правили учителите едно време. В Варна един учител бие ученика си, той казва: „Вай-вай-вай, за топъл кравай!“ Пита го учителят му: „Ще се учиш ли?“ – „Да.“ Но на втория ден го няма в училището. Пита го майка му: „Защо не отиваш на училище?“ – „Моята задница не се учи вече.“

Съвременните хора искат да покажат всички техни свещени глупости, които сега съществуват в света, да ги представят като светлина. Не, всички съвременни хора трябва да се откажат от всички свои свещени глупости. Глупостта си е глупост, тя не може да бъде свещена. И тогава, всички онези хора, които са дошли тук на земята, които имат Божествено съзнание, имат един закон, на който служат. Те ни представляват единица. Единицата е жива, няма защо да я налагаш на задницата на

хората. Това показва, че не разбираш този велик закон.

Когато Господ създал света, двама много умни ангели, като наблюдавали творенията на Господа и видели рая и ада, направили своите изчисления и единият от тях намерил, че Господ направил една голяма погрешка, а другият намерил, че нямало грешка, но те скрили това в ума си. Господ, Който знаял техните мисли, дал им една мисия, пратил ги и двамата на земята да работят. Всяка година Господ изпращал от райската градина на всеки едного от тях по 360 ореха. Това било бюджетът, който им се падал от райската градина.

Тези двама философи ангели, като били на небето много хубаво мислили, но като дошли тук на земята, другояче постъпвали. Единият от тях, който мислил, че Господ направил грешка при създаването на света, като видел жените, рекъл си: „И тъй, тъй Господ направил така света, аз своето ще го оправя, но я да вляза в този кривия свят.“ Влязъл в този свят, оженил се. Другият ангел, който мислил, че Господ е направил добре света, като получавал всяка година по 360 ореха, казвал си: „Светът е прав, няма какво да го оправям, но ще трябва да работя.“ И понеже не ядял орехите, заел се да ги сади и отглежда. Другият пък, който се оженил, като получавал всяка година орехите, опапвал ги с жена си и чакали другата година. Чакат орехите, гугуцат си, седят, ядат, пият и философстват. И двамата ангела живели по 120 години на земята. Жененият народил деца, оставил поколение и си казвал: „Поне оставих нещо на земята.“ Като си заминал той за другия свят, орехите пак идвали, но наследниците започнали да спорят помежду си, кой колко орехи да вземе. Започнал спор и бой между тях. Жененият ангел имал две дъщери и двама сина. Още първата година след като заминал бащата, те се набили за орехите. И всяка година, като идвали орехите, те се биели за тях. Ангелът, който насаждал всяка година орехите, образувал една красива местност от тях. Като се качили горе и разглеждали делата си, видели кой какво направил. Този ангел, който казвал, че Господ направил грешка, разбрал, че той направил по-голяма грешка, разбрал, че орехите не трябвало да се ядат, та след смъртта му да ставало спор за тях между наследниците му. Децата му казвали: „Ние сме благородници, ние не можем да работим, нямаме нужда от учение, а от ядене и пиене.“ И се молили на Господа да им даде повече орехи.

Тъй че, от тези два ангела, още от далечното минало са произлезли тези две поколения: едните, които обичат да работят, а други – да ядат и

пият, вашите бащи са били ангели, меразчии са били. Казвате: „И нашите бащи и майки по същия начин са яли и пили.“

Христос извиква този митар и му казва: „Ела след мене!“ Вие ще ми кажете: „Ако Христос дойде днес да ме повика и аз ще ида след Него.“ Много пъти сте казвали: „Защо не сме били в времето на Христа, та и ние да отидехме след Него?“ Съжаления само и нищо повече! И аз бих казал като вас: „Защо не съм бил в времето на Христа, та да отида след Него?“ Жалко, че не сме били, закъснели сме 2000 години. И ние закъснелите какво трябва да правим? Този исторически Христос не може да огрее всички хора. Как мислят хората, колцина от тях биха могли да видят Христа, ако той дойде в видимо тяло? Ако този Христос, който има 500 000 000 поклонници, които му служат, дойде на земята, нали ще трябва да определи рандеву на всички, да му целуват ръка? Ами сметнете, колко години са потребни, докато се изредят всички тези 500 000 000 поклонници, да се ръкуват с Него, да Му целуват ръка. След това ще надойдат вашите деца. Ако е потребно за всеки 5 или 2 минути, за да се ръкува, да целуне ръка на Христа, то изчислете, колко години ще са потребни, за да се изредят всичките Му последователи, да имат достъп да Го видят, да Му целунат ръка и да кажат: „Аз го видех. „

Най-първо ще се наредят най-видните хора, владиците, патриарсите, цяла процесия, а по-после по-простите. Знаете ли де ще бъдете вие? – На опашката. Вие не сте се спирали по този въпрос. Вие сте фантазирали и сте мислили, че като дойде Христос, първо у вас ще дойде. Всеки така мисли. Прави сте и не сте прави. По дух е тъй, но ако дойде Христос по плът, вие няма да бъдете първи. Тъй щото, този митар имаше една привилегия. Тези неща са изключения. Ние ги наричаме изключения вътре в битието. Човек, който е прекарал живота си в абсолютно безсмислие, на когото шишето е тъй празно, че животът му няма никакъв смисъл, от него започва Христос.

„Ела, каза, след мене!“ И той стана и отиде. Но този митар беше човек смел и решителен, в него нямаше съмнение. Умен човек беше той. За да бъде човек митар, трябва да бъде умен. Той с хиляди години е изучавал дребната математика, какво може да вземе. Той не е човекът, който може да се лъже.

Следователно, Христос повика един човек много умен, много опитен в света, който е преживял много неща, знае всички слабости. Всички, които искате да тръгнете по Христа, трябва да имате тези опитности в света и да

започнете от тях. Сега, някои от вас искате да видите Христа. Защо? – За да ви направи щастливи, да благувате в света, да ви направи къщи и т.н. Като ви говоря това, не мислете, че се отнасям до сегашния ви живот. Не. Нямам нищо против деятелността, която употребявате, за да живеете, стремежът ви да се храните, да живеете, всичко това е честно, благородно. Но когато един човек е осигурен, а иска да се осигури в една или в друга посока, казвам, че той върши нещо неестествено, незаконно. И ако целият ваш ум в живота ви се напълни с пари, с числа, с заимодавци, всеки ден мислите колко имате да взимате, кого да дадете под съд, то питам ви: Един ден, след като умрете, какъв смисъл е имал вашият живот? – Няма никакъв смисъл. Следователно, сегашният ни живот е направен по наша система. Този живот, който живеете сега, не е Божествен, т.е по форма, по съдържание, той е Божествен, но по проявленията си той е човешки.

Затова се казва: „Образът на този свят прехожда." Защо прехожда? Казва се в Писанието: „Всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени." Значи, този свят, който не е от Бога, той ще се изкорени, а само този, който иде, той ще остане.

Митарят разбра този закон и каза: „Чакай да изляза от тази митарница по-рано, да се запозная с смисъла на вътрешния живот". Този смисъл се състои в това, да разбере човек, че той е осигурен на земята. Всеки един от нас е осигурен. И ако вие имате тази любов, да обичате своите братя, няма да се намери брат в света, който да не отвори сърцето си да ви помогне. Ако с тази Любов похлопате на някое сърце, то ще ви се отвори. Похлопате ли някой път и не ви се отвори, нямате любов. Ако отивате при брата си не да го ограбвате, а да му помогнете, той ще ви приеме. При когото и да отидете и при най-бедния, но с условие да му помогнете, той ще ви приеме. Ако хората биха приложили този закон, светът щеше да се поправи. Ако всички хора приложат този закон – даром да слугуват, тогава всички ученици щяха даром да служат и законът на любовта, щеше да се приложи без насилие. Защото има закон за любовта, има закон за дарбите, има закон за добродетелите. Това са методи, които вие може да употребите. Аз няма да ви разправям какви са тези методи. Тези методи се учат само в Божественото училище и там ще видите резултатите.

Аз говоря тук принципално за живота на митаря. Той е единичен, той е и колективен. Той е митарят преди 2000 години, той е и митарят, който сега живее. Мнозина от вас се намирате 6 голямо противоречие и казвате:

„Как ще прекараме нашия живот? „ – Отлично ще го прекарате. Защо другите хора страдат? – Защото живеят без живите закони. Срещна некого и го питам: Ти знаеш ли, има ли Бог в света? – „Не зная, не познавам никакъв Бог." Ако един човек не познава Бога, от когото е получил всички блага, какво може да очаквате от този човек?

В един стих от Йезкила се казва: „Може ли тези мъртви кости да оживеят? „ Костите в този смисъл, означават чисто физическия свят. Казва пророкът: „Господи, само Ти знаеш може ли да оживеят тези кости." Тогава, върху тези кости идат мускулите. Дошла е плътта, облекла костите, съединила ги, вече има форма. Почва да се проявява този живот. Но духът, който ръководи живота, няма го. Тогава казва Господ: „Пророкувай ни този живот." Това е третият елемент. Някои са мъртви кости, други – облечени, а трети очакват идването на Духа. Съвременните хора са дошли до туй положение, костите им са облечени в плът и кръв и мислят, че като дойде Духът, светът ще възкръсне.

Това е право. В друга смисъл казано: тези три света – физическия, душевния и духовния, трябва да се съединят. физическият свят е основата, върху която почива астралния и душевния живот на човека. В този душевен свят се проявява чувството на приятност и неприятност, всички чувства, които изпитваме. В физическия свят се проявяват само нашия стремеж и действия, а в духовния – всичко Божествено, което насочва нашите чувства.

Само Божественото определя какви трябва да бъдат нашите чувства, нашите действия. Ако вие имате една душа, която не чувствува правилно и отидете некъде на гости, но хазяинът на къщата ви приеме навъсено, начумерено. Вие казвате: „Той не ме обича, втори път няма да отида там." Защо? – Чувствувате една неприятност. Представете си, че вашата ръка е разместена и аз се наема да я наместя, но от това вие усещате болка. Като излизате, казвате: „Той не е майстор." Защо? – Защото усещате болка. Аз искам да ви излекувам без некаква болка. Навъсването на веждите не е признак на лошо посрещане. Болката не е признак, че този, който ви лекува, не е майстор. Когато момата иска да задържи впечатленията си от своя възлюблен надълбоко, тя затваря очите си. С това иска да каже: „Аз съм сляпа за света, не искам да виждам този свят." Момъкът казва: „Аз искам да държа очите си отворени." Мома, която иска да държи очите си отворени, тя на другия ден ще продаде възлюбения си. Дръж очите си денем затворени, вечер – отворени, при светлина затворени, при тъмнина

– отворени!

Следователно, всяко едно навъсване на веждите е признак, че този човек мисли добро. Когато човек иска да мисли добро, той свива веждите си, за да дойде по-малко светлина, та да може да концентрира мисълта си. А този, който не иска да мисли, той е като месечината, която се пълни и изпразва като шише, но в която няма никаква мисъл. Следователно, като са турени веждите над очите ти, те регулират човешката мисъл, те регулират до колко мозъкът трябва да бъде деятелен или не, те са един регулатор на човешката мисъл. Ето защо веждите се свиват или отварят, но те трябва да бъдат в хоризонтално положение. Затова, като свивате или като издигате веждите си, трябва да имате една определена мисъл в себе си.

Сега да се повърнем към митаря. Четвъртата буква от името му, буквата „А“ показва в него един стремеж. Този човек е с благороден стремеж, той слиза отгоре, надолу, за да помага на другите хора. Последната буква от името му, буквата „Р“ показва човека, който се научил да разбира причините на доброто и злото в света. Значи митарьт е човек, който се занимава с математиката на Мъдростта, приложил е тези знания на математиката в полза на себе си и на ближните си, да изучи закона на любовта и Мъдростта, да върши волята Божия, да знае защо е доброто и злото в света. И този човек е намерил Христа. Христос, като мине покрай вашата митарница, ще търси вашия митар. Ако нямате такъв митар на митарницата си, отиде вашата митарница. Този митар казва: „На такава митарница без закони не искам да служа.“ Някой дойде и му казва: „Ти повече мито можеш да вземеш.“ Иска, не иска, повече мито да вземе, като прави оценките, т.е. по околен път да ги събира. Митарят казва: „На такава митарница не искам да служа, не искам да служа на такива вълчи закони, а искам да служа там, дето отношенията на взиманията и даванията са равни.“ Тогава Христос му каза: „Ела след мене!“ И той отиде.

Е, сега вие искате физически да видите Христа. Нали? Онези женените от вас имат Исуса в себе си. Вашият мъж, той е Исус за вас. Ето вашият физически Исус, но вие не го признавате. Вие сте като онези фарисеи и садукеи, който казват: „Той не е, той не е.“ С какво ще ви докаже мъжът, че е той? Той казва: „Аз съм вашият избраник.“ Жената казва: „Не е той, не е той.“ Търси го. За вас Исус е дошъл, но вие не го признавате. Търсите го в някой свещеник, другаде го търсите – няма го. Дойде някой ясновидец,

казвате: „А, тук ще е!“ И тук го няма. В една църква го търсите, в друга църква го търсите – няма го. „Е, от небето ще дойде.“ – Няма го. И най-после, като го няма от никъде, хората казват: „Тази работа е празна, но да ядем и да пием!“

Аз ще ви дам едно определение как ще познаете Христа и де ще Го намерите. Ако чакате хората да ви покажат де е, никъде няма да Го намерите. Христос ще дойде вътре, вътре в вас. Вашата душа, вашият дух трябва да Го познаят. На всеки един лично трябва от вътре да му се открие това, неговият собствен дух трябва да му открие кой е Христос. Но някои казват: „Аз мисля, че еди кой си е Христос.“ Друг: „И аз мисля, че еди-кой си е Христос.“ С такива предположения не може да се разрешава работата. Всеки трябва да има точно определена мисъл. фактически той трябва да знае кой е Христос.

Христос казва на учениците си: „Плът и кръв не са ви открили това, но Отец ми ви го е открил.“ „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го привлече.“ Казват за некого: „Някой човек го е привлякъл него.“ – Не, само Отец ми може да привлече хората към себе си. Красноречие, заобикалки, нищо не може да привлече хората. Защо само Отец може да привлече хората? – Защото Отец е Любов и само тази Любов дава живот. Затова Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот на любов. „ Следователно, всеки отива да вземе от този живот.

Когато вие по този начин разберете Христа, у вас ще стане една коренна промяна. Ние сега изобщо всички хора не сме доволни едни от други. Ние си виждаме само погрешките. Аз често си правя опити с хората, те идват при мене да ме изпитват и аз ги изпитвам. Те идват някой път при мене с намерение да видят някой човек светия, със знания, с мъдрост, но ме намерят в такова положение, в каквото и простите хора – играя си.

И после си казват: „Ама че серсемин съм бил!“ Тогава и аз си казвам: „Ти си серсемин, но и аз не искам да съм такъв, не приемам такъв човек.“ Аз не приемам човек, който, като дойде при мене, започне да ме хвали, да ми разправя: „Ти си първия човек, ти си такъв-онакъв.“ А после, ще пренесе курките. Ще замязате, знаете ли на какво? – Ще ви приведа един анекдот.

На един български селянин се разболява жена му. Тя казва на мъжа си: „Ще отидеш в града да ми донесеш от там някои лекарства.“ Селянинът отива в дома на един доктор, но като не знаял всички етикеции, как да

пристъпи до лекаря, влиза направо в стаята на доктора, който се занимавал с много важни работи. Докторът го запитва: „Какво искаш? „ – „Жена ми е болна, искам лекарства за нея.“ Докторът се ядосал на селянина, че тъй го побезпокоил, приближава се до него, удря му една плесница и казва: „На ти едно лекарство.“ Удря му още една плесница: „На ти друго лекарство!“ Селянинът си казва: „Чудни са тези съвременни хора, по особен начин знаят да лекуват!“ Отива си в село, жена му го пита: „Взе ли некакви лекарства?“ – „Да, докторът ми даде две хубави лекарства.“ – „Е, дай ми едното,“ казва жената. Той се приближава при жена си, удря една плесница. „Стига, стига вече!“ – „А и второ лекарство ми даде докторът.“ Жена му му казва: „Другото лекарство задръж за себе си.“ – „Е, ти си умна жена.“ Жената влиза в стаята си и започва да плаче, след два дни обаче тя оздравява. Селянинът доволен, че жена му оздравява, взима два куркоя от своите и се запътва за в града при доктора. Отива при него, той го пита: Какво искаш? „Господин докторе, преди няколко дни дойдох да искам лекарства за жена ми, но ти ми удари две лекарства. Аз дадох едното лекарство и тя оздравя. Едното остана, искаш ли да ти го дам? „ – „А, заповядай поседни! Как са вашите добре ли съ“, запитва го докторът. Селянинът удря една плесница на доктора, връща второто лекарство и си излиза.

Това е в света онзи закон, за който се казва: С каквато мярка мерим, с такава ще ни се отмери. Когато търсим Божественото в света, трябва да отиваме с всичката искреност на своята душа. Абсолютна искреност, абсолютна чистота и познания трябва да имаме в света. Ако ние вярваме, че в света има един закон, който регулира нашите отношения, този закон ще ни заведе до този източник.

Христа всички може да Го намерим и навсякъде ще Го намерим. Като намерим Христа, нашият живот няма да се измени, както мислят хората, но ще се осмисли. В тази къща, в която ще влезе Христос, между мъжът и жената ще настане мир, между децата ще има разбиране, този дом, ще бъде примерен. Всички хора ще кажат: „Това семейство си живее добре.“ Защо? – Защото е влязъл между тях законът на любовта. Бог е привлякъл тези хора. При кого? – При Сина, Който е изявление на тази любов.

Сега, ако не искате да се заблуждавате, не питайте: „Де е Христос, от де ще дойде“ и т.н. Всяка жена може да Го намери в мъжа си и всеки мъж може да Го намери в жена си. Всеки син може да го намери в сестра си и в брата си и обратно. Но ако вие изгубите любовта си, ще изгубите и Христа

навсякъде. Туй, което ние търсим, това е смисълът, това е любовта, това е Бог, Който е облечен в тази любов. И когато намерим Бога, т.е. любовта, която ще дойде в света, тя ще събуди в нас свръхестественото съзнание. Тогава ще дойде прехождане от физически живот в душевен, от душевен в духовен. Само така ще намерим връзката между физически и душевен живот, между душевен и духовен живот или ангелския живот. Това не можем да го опишем, това може да го видим само. Вижданeто ще дойде само тогава, когато всички възприемете любовта. Предисловието на любовта, имате. Тази любов, която сега имате, е както казват българите, сляпата събота. Сляпата събота, сляпата Любов сега действува, а другата ще бъде – Великата любов, обединението на всички души да работят за Този Велик Господ. А Той се изявява. Мъже, жени, деца, това са обекти, в който закона на любовта ще се прояви.

Следователно, всичко на света е обект, в който живее любовта. Тя тепърва ще се прояви. Същества са работили с хиляди години, за да дойде този Живият Господ, да се прояви. Той се е проявил в едно отношение, но в тази велика Любов още не е проявен. Това, което иде сега в света, е толкова велико, че всички ангели надзъртат да видят какво ще бъде то. Интерес има в цялото небе. Това не е стремеж само у вас, това е стремеж в цялото Битие.

Този момент, в който Великият Господ идва да се прояви, всички разумни същества, у които съзнанието е пробудено Го очакват с нетърпение. Тези, у които съзнанието е пробудено ще възприемат този лъч и ще възкръснат, а другите ще спят. Затова казва Писанието: „Будни бъдете, защото не знаете в кой ден или в кой час ще дойде!“ Това е един тържествен ден, през който Той ще мине и каже: „Ела след мене!“

Ще бъде ли твоето съзнание будно или ще кажеш: „Господи, почакай, аз с митарницата още не съм си уредил въпроса, имам малки сметки с едни с други.“ Не, мине ли и те извика, ще кажеш: „Веднага, моментално идвам!“ Веднага трябва да ликвидираш с всичко, никакви сметки, никакво чакане! „Ама чакай!“ Не, моментално трябва да решиш въпроса! А такива философии, че това-онова, че тъй–иначе било писано!... Не, туй писаното трябва да се разбере от нашата будна душа, която живее вътре в нас и тя ще трябва да ни разтълкува истината. Тогава няма да се учим от хората, а всички ще бъдем научени от тази любов. Тогава ще има мир, а от неправдата, която днес съществува, ни помен няма да остане.

Няма да се учим един от друг. И аз не искам да ви уча сега, но искам

да ви извадя от всичките стари заблуждения, които са вложени в умовете ви. Едни вярват, че с всякакви тела ще могат да възкръснат. Други – че с старото си тяло ще възкръснат. Например, някой умрял с едно тяло от 100 кг, друг – с тяло от 60 кг. Е, с кое тяло ще възкръснат, дали с това, с което са умрели? Евангелистите спорят по този въпрос. Няма с това тяло да възкръснете, с друго тяло ще възкръснете. Вашите лица, които сега имате, ще се изменят, няма да останат такива.

Да, всички ще се измените. В какво? Като се смъкне това временното у вас, тогава ще прозрете в хубостта на човешката душа, в хубостта на човешкото сърце и човешкия дух и тогава ще разберете какво нещо е човекът. Като погледнете в сърцето на човек, който е пълен с любов, знаете ли каква светлина, каква топлина има там? Някой казва: „Аз ви обичам." Погледна на сърцето му, колко градуса огън, топлина има той и познавам колко обича. Някой казва: „Аз съм мъдър." Гледам колко градуса има ума му. Това не е фигура. Най-красивият пламък на живота, който човешкото око може да види, това е любовта. Когато този пламък се запали, тогава само и животът се осмисля.

Когато един момък се жертвува за някоя мома, дали за нея се жертвува? – Не, за пламъка, който гори. Докато пламъкът гори, тя е; изгасне ли пламъкът, не е тя. Докато пламъкът гори, той е; изгасне ли пламъкът, не е той. Докато пламъкът гори, той е Христос, изгасне ли пламъкът, той не е Христос. Пламъкът трябва да гори. Писанието казва: „Не изгасват духовете." Духът, това е Божественото, което гори. Не изгасвайте този пламък. Докато той гори, ще имате тази аура, която ще ви предпазва от всички лоши условия. Който има този пламък, глава не го боли, ни дробове го болят, ни холера, ни чума го хваща, хинин не му трябва очистително не му трябва.

А сега, онези, които нямат духа вътре в себе си, нямат този пламък, започват да философстват. „То не може така, трябва по друг начин и т.н." Не, само един начин има, по който може да се живее. Като ви кажа една дума, тази дума да няма друг смисъл, само един смисъл да има. Всички наши мисли, всички наши чувства, всички наши желания и всички наши действия, трябва да имат абсолютно само по един смисъл. Ние никога не трябва да бъдем раздвоени, никога не трябва да даваме повод хората да мислят лошо за нас. Всички наши постъпки трябва да бъдат така отмерени, че да не се осъждаме, а да се стремим да бъдем чисти в живота си.

Следователно, ако искате да разберете учението на Христа, първото необходимо нещо, това е чистотата на сърцето и светлината на ума, за да Го схванете в неговите основни проявления. А когато дойде това учение, то ще реформира вашия живот. Както при сегашния живот храната, въздуха, светлината са външни сили, които реформират, човешкия живот, така и Божественото е същественото в живота, то е, което ражда у хората свобода. Лъжливото ражда между хората само спорове, убийства. От където и да дойде свободата, по какъвто начин и да дойде, тя е Божествена. Онзи човек, който се приближи при вас и ви даде помощ, той е Божествен, а друг, може да е правоверен, може да е свят, но не ви ли даде помощ, той не е от Бога.

Следователно, Христос казва: „Ела след мене!" И напусна той митарницата. Та сега и вие, като напуснете тази митарница, не е достатъчно само да я напуснете, но трябва да приложите Христовото учение отвътре. Вие не че не сте го приложили, но забелязвам у вас един страх. Казвате си: „Времето му не е дошло още." За когото е дошло време, време му е, а за когото не е дошло, да чака. Ако една жена е бременна на три месеца и не ражда, добре е, но ако е бременна на девет месеца и не ражда, какво означава това? Мъртво е детето. Тогава и десет месеца да чака, загубена е, отива тя.

Та, за някои от вас е дошло време да възприемете Божественото и да го приложите в вашия живот, да се осмисли той. И ще се интересувате какви са мислите на този Божествен свят, а не какви са мислите на хората.

И тъй, Христос каза на митаря: „Ела след мене!" И той даде един отличен пример. Питам сега: Вие какъв пример сте дали досега на света? Съберете се тука, попеете малко на хората, ту „Събуди се братко мили", ту „Изгрей, изгрей ти мое слънце" или „Излязъл е сеяч да сее", попеете, въодушевите се, отидете си. Като си отидете дома, казвате си: „Не е този Христос." Чакате другата седмица. И тъй, седмица след седмица, все ще ви сготвя нещо, обаче, един ден ще затворя гостилницата си, ще кажа: „Не приемам никого." Защо? – Защото е писано, че само за онези, които се учат има храна, има кредит, а за онези, които не се учат, няма никакъв кредит. Дете, което е готово да слуша майка си, за него има пелени, има и храна, но за онова, което не е готово да слуша майка си, няма пелени, няма храна.

В сегашния свят ние сме научени чрез насилие да ни заставят да извършваме работата си. Нещата ви не са наредени, но има за това глоба.

И вие минавате за изправни хора! Защо? – Защото има закони, които ви глобяват. Има в църквата хора, които минават за правоверни. Защо – Защото ще го насилят да бъде или православен или католик или мохамеданин. Навсякъде всичко се върши не по закона на свободата.

Ще ви обясня, защо едни хора имат свобода, други – нямат. Онези големи планински извори, които виждате, нямат кранове, а малките, които едва цирикат, имат кранове. Затвориш ги после ги отвориш, показват, че и те текат много. Който иска да бъде свободен, трябва да има широка, голяма Божествена любов. Широк трябва да е! А сега, едва капи, свободен иска да бъде! Не, ти не можеш да бъдеш свободен, кран ще имаш. Питате: „Кога ще дойде свободата?“ – Когато се съединиш с този велик закон и Христос каже отгоре да се пусне повече вода. Като дойде Христос, Той ще размести всички кранове и тогава ще бучи много вода: Бу…бу… Ще кажете: „Много бучи.“ Предпочитам някои да бучат, отколкото да мълчат. Ако искаме мълчание, в гробищата ще го намерим, но като дойдем в живота, мълчание там не може да има.

И тъй: бу…бу…бу. Ние, които слушаме това бу…, ще чуваме. Като се развие вашият слух, като влезете в този устрем, в това голямо бучене, в това бу… ще видите една голяма хармония. Това което нам се вижда дисхармония, от небето го виждат като хармония.

И тъй, ние схващаме нашия живот на земята като една дисхармония, постоянно страдаме, нарушаваме закони.

Сега всички трябва да се върнем към този велик закон и да го изпълним. И тъй, в какво седи този закон? Повярвай! Вяра та е основана на Мъдростта. Тя почива на великия Божествен закон на любовта. Тези два принципа трябва да влязат и в сърцата и в умовете и в душите ви и там да действуват. Не да ви проповядвам, че има Господ, а да го знаем това и да се разговаряме на друг език. Ако вие бяхте верующи, аз щях да ви държа друга една беседа. Щях да ви опиша какви промени има на небето, какви писма има от майка ви, от баща ви, какви писма има от братята, от сестрите, какво са решили да правят, какви промени ще станат наскоро. А сега се занимавате с празни работи и си казвате: „Я, го има, я го няма, може да е така, може да не е така, ние ще си държим пак старото.“ Старите неща, това са нашите свещени глупости, а новото в света, това е любовта, която ще дойде да преобрази хората. Тя коренно ще преобрази всички хора. Като дойде тази любов, тя ще трябва да даде свобода не само на хората, но и на всички животни и растения. Като даде свобода на хората,

то се разбира, че ще даде свобода не само на един клас хора, но на всички класи, ще засегне цялото Битие, ще има ред и порядък по лицето на земята.

Това е Божественото учение! Ще кажете: „То е идеално." То е приложимо, може да се приложи, стига само да приемем в себе си този велик основен закон. Той няма да дойде лесно, ще има жертви. Аз почитам паметта на всички хора, които са умрели за истината, за своето учение, за своя идея. Такива хора имат моето уважение. Всички онези, които страдат, за да подигнат човечеството, те имат почитанието и уважението на всички добри хора в света.

Днес Христос минава покрай вашата митарница и казва: „Матей!" И вие питате: „Кой е този Матей, първозваний ли е този Матей?" Да, ще схванете кой е този Матей. Щом чуете думата „Матей", ще кажете: „Идвам, Господи!" Мъжът като чуе да го извикат, да каже: „Ида, Господи!" Какво ще му каже Христос? – Върни се у дома си да приложиш моето учение. Като иде жената при Христа, ще ѝ каже: „Върни се у дома си да приложиш моето учение." Като иде дъщерята и синът, ще им каже: „Върнете се у дома си да приложите моето учение."

Върнете се в домовете, в обществата, говорете на света! Това е истинското учение, което ще подобри всичко.

Матей!...

Къде си Матей, жив ли си ти? Не се чува още гласът му. Станал е вече, само си трие очите. У някои е оживял, раздвижил се е.

Матей днес трябва да възкръсне!

Това е едно велико учение. Както е хубав днес деньт, това ви очаква за в бъдеше. Ако възприемете любовта и Мъдростта, животът ви ще бъде от сега нататък такъв, какъвто и днес денят. Тъй ясно ще бъде всичко, ще бъдете тъй свежи. Не заличавайте стария живот, заличете всички ваши недоразумения, всички ваши криви разбирания, речено-казано, това било-онова било, заличете всички ваши смущения и др. Всичко това турете в архивата и напишете отгоре: „Матей, напусни митарницата и ела след мене! – Ида, Господи!"

Този е надписът, който трябва да поставите отгоре. И като дойде някой, ще каже: „Матей го няма." Защо? – Свършил с своята митарница.

Да, ще идете, ще се върнете, ще донесете новото учение и тогава Христос ще заговори с хиляди, хиляди и милиони уста и ще бъде слава и хвала на всекъде. Хората ще се познават като братя и сестри. Това ще е

бъдещето учение.

Това учение ще го донесе Матей.

Матей!...

Беседа, държана на 19 юний, 1921 година.

ПРАВДА, ИСТИНА И СВЯТОСТ

„И да се облечете с новия человекъ,създадения по образа на Бога, в правда и в святост на истината.“ (Ефесяном, 4:24)

За предмет на беседата си ще взема 24 стих, 4 гл. от посланието към Ефесяните.

„И да се облечете с новия человек, създадения по образа на Бога в правда и святост на истината.“

Думата „образ“ е вметната в този стих, в оригинала я няма. Вметната е в българския превод, за по-голяма яснота. Когато изучавате някой чужд език, който и да е той, бил някой от старите или новите езици, вие изучавате речта в най-простата ѝ форма. В състава на речта влизат три основни елемента: подлежаще, сказуемо и връзка, т.е. предметът, за който става реч, какво се говори за този предмет и връзката, която може да свързва туй разумното, за което мислим, за което казваме. Апостол Павел определя разумния човек така: Създадения, казва, в правда, святост и истина. Правдата, това е подлежащето, святостта – това е връзката, а истината – това е сказуемото, т.е. какво се говори за предмета. Защото само истината, когато дойде в света, тя разправя правдата. Правдата, това е подлежащето, предметът, за който трябва да се говори, да се види в какво седи правдата. Сега съвременните Християни изучават Евангелието тъй, както е било дадено преди 2000 години за Христовите ученици. По-голяма част от Евангелието е било говорено за учениците на Христа, а не за другите, не за множинството. Множинството е слушало, за да създаде тази реч и тях аз наричам определения и допълнения на речта. Публиката, това е определението и допълнението на речта. Без определение и допълнение някой път може.

Хората, без да влязат в дълбокия смисъл на онзи велик закон, който регулира нещата, те си въобразяват това, което не съществува, те си въобразяват, че имат в себе си това, което го нямат.

За пример, такива илюзии имат младите моми, такива илюзии имат и младите момци, но такива илюзии имат и старите баби и дедовци, т.е. илюзията е еднаква и за стари и за млади. Това не е упрек, това е лъжливост на нашите схващания. За пример, минавате си покрай пътя и някой човек се вгледа в вас, вторачи очите си, а вие казвате: „Защо ме

гледа така вторачено?“ Не може да разберете, че този господин, може би, търси някой свой приятел, чиято физиономия мяза малко на вашата. Вие го питате: „Какво искаш от мене?“ Той казва: „Извинете, господине, вие ми се присторихте на един мой познат.“ Ако този човек не ви даде никакво обяснение, а е някой красив, с мек приятен поглед, ще си кажете: „Той има нещо спрямо мене.“ Ако погледът му е малко груб, навъсен, ще си кажете: „Какъв звер е този човек!“ Ще си съставите две противоположни мнения за човека. Това може да бъде и вярно и невярно. Сега ние съвременните християни се питаме: Защо християнството досега не е успяло, защо християните не са такива, каквито трябва да бъдат. Защото у тях няма подлежаще, сказуемо и връзка, определение и допълнение имат колкото искате.

Качествата на новия човек – това са правда святост и истина. Правдата е за сърцето, за чувствата, за душата, истината е за ума, за духа, а святостта, това е една вътрешна връзка между сърцето и ума. Следователно, ако правдата не е легнала в сърцето ви като основа, ако истината не се е настанила в вашия ум, в мислите ви и ако святостта не образува една връзка, едно място за съединение на сърцето с ума, питам тогава – как ще разберете Христовото учение? То е неразбираемо без тези качества и всички, който правят опити с него, казват, че е неосъществимо. Съберат се двама души, молят се за някой болен и в резултат, той не само че не оздравява, но умира. И като умре, за да не се изложат, казват: „Така му е писано, такава му е кармата, той е един грешник, следователно не можем да го спасим.“ Тъй казват и лекарите, които не разбират изкуството си. Даде някое лекарство, което умори болния и после казва: „Яви се усложнение.“ А това усложнение се дължи на туй, че лекарьт не е могъл да даде правилна диагноза, а после се оправдава с това, че станало усложнение. Тези усложнения крайност нямат.

И сега християните казват: „Усложнения има, то не може да се разбере.“ Че как ще се разбере, когато правдата я няма в сърцето ти, истината не е легнала в ума ти и нямате връзката на святостта! Следователно, този новият човек сега иде на света. Старият човек е онзи, за когото четох в Еклисиаст, дал Бог богатство на човека, всичко, което му пожелала душата, но не му позволил да яде. Тъй казва Соломон. Питам ви: ако стомахът ви е развален, а имате всичко, той ще ви позволи ли да ядете? Няма да ви позволи, развален е вашият стомах. Но вашият стомах е развален, защото правдата не е в сърцата ви. Всеки човек, който има

развален стомах, да знае, че правдата не е в сърцето му и истината не е в ума му. Всички хора, които имат развалени стомаси, да знаят, че истината не е в ума им – това е точно определено, без никакво изключение. Казвате: „Моят стомах е развален." – Истината не е в ума ви. Какво трябва да правим? Ще внесете истината в ума си и ще видите, че стомахът ви ще се поправи. Ще питате: „Защо ни е истината?" – За да се поправи стомахът. Защо ни е стомахът? – Да смели храната, да отделя онези сокове, които са необходими за живота на тялото, за проявяването на човешкия живот. Следователно, истината в най-простата си форма, в каквато трябва да се прояви е за да възстанови онова равновесие, вътре в организъма и да държи стомашните клетки в най-нормално състояние. Тъй определям истината – тя е необходима да държи стомасите ви в нормално състояние. Това е моята доза.

Пишем „истина" – „иси", то значи липсва ти нещо, липсват два елемента или то значи да влезе и да излезе нещо от ума ти, да се научиш да мислиш. „Си" значи онези елементи, които трябва да изхвърлят всички наслоявания от ума, за да може силите на ума да действуват правилно, понеже, както умът действува върху стомаха, така и стомахът действа върху храната. Правдата трябва да легне в сърцето или в човешката душа, както искате кажете. Щом правдата легне в човешкото сърце, в човешката душа, той ще има здраво сърце, здрава дихателна система, няма да има никакво сърцебиене. Всеки порок на сърцето, всяко заболяване на белите дробове се дължи на липса на правда. Следователно, ако ме попитате, защо ни е потребна правдата в света, щом ние от правда страдаме, ще ви кажа: Правдата е необходима да държи в хармония сърцето и дробовете ви, защото сърцето е необходимо за изправяне на дробовете. Ако нямате правда, ще бъдете изложени да се опорочи сърцето ви, дробовете ви, а щом стане това, ще ви налегне меланхолия, каквато сегашните хора преживяват. Ако ме питате, защо сте меланхолични, ще ви кажа, че това е защото правдата не е легнала дълбоко в вашия живот.

Сега аз разсъждавам принципално върху нещата, тъй както те лежат в битието на природата. И природата не може да се занимава с нашите глупави схващания. Като отидеш при нея и четеш Еклисиаста, няма да кажеш, че аз зная това нещо. Не, няма да кажете какво знаете. До сега всички хора изучават само определенията и допълненията: за къщи говорят, за пари говорят, за търговия говорят, за ядене, за пиене, за ходене по бани, по разходки говорят. Това са определения и допълнения в

живота, в тях няма никаква съществена мисъл.

Питам ви: Ако това, за което говорите, го придобиете, съградите, няколко къщи, имате милиони приходи, какво спечелвате, ще станете ли по-красиви, ще станете ли по-здрави, ще имате ли повече удоволствия? Не, ще имате повече грижи. Еди-кой си кирияш, в еди-кой си номер не плаща кирията си, друга някоя си захласната Гана, която живее в долния етаж и тя не плаща. Всички тези неща в ума ти ще започнат да бръмчат и ще ги имаш като един поменик и ще казваш: „Чакай да видя, този плаща ли?" Цяла маса поменици ще имаш. Тогава съдията ще бъде като един свещеник, който свети масло. Как свети масло той? – Глобява кирияшите, Тъй щото всеки месец ще викаш съдията да свети масло и работата ще върви добре. Но с такова светяване на вода, светът не върви. Хиляди свещеници са осветявали вода, светът не върви, хиляди майки са осветявали вода, светът пак не върви. На хората липсва нещо съществено. Истината не е в техните умове, правдата не е в техните сърца и святостта не свързва тези неща. Сега не казвам така за всички, има изключения, аз наричам тези изключения „свещени изключения".

Едно време, когато Господ създал света, дошли на земята херувимите и серафимите, и приложили любовта на хората и си заминали назад. Един от учените и видни ангели, в своите изчисления намерил, че тъй както тези херувими и серафими вложили любовта на земята, тя няма да донесе добри резултати на хората. В съвета на ангелите той написал и прочел една обстойна дисертация върху това, че светът трябва да претърпи една малка корекция. Затова Господ го пратил като делегат, да дойде в царството на Алгемарите, да се роди в дома на алгемарския цар, като дъщерята Алгемара и по този начин да оправи тази погрешка.

Тази Алгемара била толкова красива, толкова умна, стройна, такъв парфюм излизал от нейното тяло, че била любимка на целия народ, всички само за нея говорили, за нейните коси, вежди, за нейните уши, за нейните пръсти, за всичките ѝ движения, това било разговор в всяка къща, в всеки дом, все за нейната необикновена красота се говорило. Дошло време царската дъщеря да се жени и започнали да се надпреварват кандидати един след друг и всички, както казвате вие, влюбени до уши в нея. Аз употребявам едно ваше изражение, но употребявам го за да ме разберете, а какво искате да кажете с това – не зная. Когато се явил първия кандидат, тя го приела много ласкаво, сервирала му да яде, но след няколко дни му казала: „Ако действително ме обичаш, искам да ми дадеш дясното си око,

много го обичам.“ Тя имала страст да изпича тези очи и да опитва тяхната сладост. За да прояви любовта си към нея, той казал: „Ще извадя не само едното си око, но и двете.“ Изважда той едното си око, дава ѝ го. Тя го изпекла и изяла. След това му казала: „Ако действително любовта ти е силна и другото око ще ми дадеш.“

Вие започнахте да пъшкате. Чакайте! Това е едно предание, легенда. Оставила тя този свой кандидат на страна и започнала в първо време да го забавлява, но като сляп, в последствие оставила своите слугини да се занимават с него. Идва след време втори кандидат. Тя и него приема ласкаво, нагостява го, дава му милувки, целувки и после му казва: „Харесват ми много твоите очи, искам да опитам едното ти око.“ За да докаже любовта си, той изважда едното си око и ѝ го предлага – опекла го и го изяла. Поискала и другото му око. И второто той извадил и останал съвсем сляп. И така, явявали се година след година ред кандидати и царската дъщеря постъпвала с всичките по същия начин. Всичките ѝ кандидати оставали слепи.

Питам ви сега: Какво разбирате от тази легенда? Какво е направил ангелът, който дошъл да оправя света. Вие в вашия език употребявате израза, че сърцето е сляпо. Има и друго едно предание, според което казвате, че човек се жени в слепата събота. Аз не зная отде се е излязла тази сляпа събота. Може ли съботата да бъде сляпа? Когато запитали царската дъщеря защо постъпва така с кандидатите си, тя отговорила следното: „Онзи, който веднъж е видял моя образ не искам друг образ да го замести в душата му. Той през целия си живот трябва да носи само моя образ в душата си, трябва да бъде сляп за всички други образи в света.“

Следователно, когато правдата, истината и святостта се вселят в един човек, те ще извадят очите му. И когато Христос казва, че трябва да се отречем от всичко, Той подразбира, че трябва да забравим другия свят, да живеем само с един образ, защото знаете какво става, като влязат в нас два образа. Когато влязат два образа в сърцето на една жена, знаете какво става. Нека отговорят мъжете. И когато в сърцето на един мъж влязат два образа, пак знаете какво става. Нека отговорят жените. Следователно, Алгемара това знаела и затова тъй разрешила въпроса, като казвала: „Сърцето трябва да бъде сляпо, т.е. първият образ, който е възприет от Бога, само той да остане в душата ви, а за всичко друго да бъдете слепи.“

Та сега онези от вас, на които очите още не са извадени, между тях има караници. Аз познавам де не са извадени очите. Тези, на които

царската дъщеря е извадила очите, са доволни от всичко. Дойде при тях някоя слугиня, пипа ги, те все мислят, че царската дъщеря е при тях. А онези, на които царската дъщеря не е извадила очите и са останали с отворени очи, в техните домове, в техните фамилии има спорове. И тъй, известни хора в този свят са слепи за злото, а други – не са.

Ако ме попитате, защо царува злото в света, ще ви кажа. Злото царува в света, защото всички тези хора не са ходили при царската дъщеря, не са се влюбили в нея, не знаят какво иска тя от тях и тя не е извадила очите им, но един ден, когато се явят при нея, тя ще постъпи с тях тъй, както с всичките си кандидати и те ще пожертват за нея очите си.

Това е един разказ само, с който някои искат да дадат лек за хората, но ако вземем този въпрос буквално, ще срещнем много хора в света с извадени очи, без да е подобрен животът им. Може човек да извади и двете си очи, при все това пак да си остане лош. Тази слепота в окултна смисъл подразбира човешката воля, която е в състояние да направлява ума от едно положение в друго, от едно състояние в друго, т.е. да имаш волята да гледаш само онези неща, които ти принасят добро, а не и онези, които ти принасят зло. Или както казват съвременните хора – да разбираш същността на нещата, тяхната същинска цена, защото на всеки човек, като му дадат една златна монета, разглежда се и като се увери в цената ѝ, туря я в джеба си, а ако я види, че е фалшива, не ѝ обръща внимание.

И тъй, с своята постъпка царската дъщеря искала да каже, че за да се оправи човешкото зрение в права смисъл, трябва да извади очите на своите кандидати, за да могат, като нейни възлюбени, да гледат през нейните очи. И това е факт: детето преди да се роди, гледа през очите на майка си и тогава добре се разбират. Момчето гледа през очите на баща си, но щом майката създаде тялото на дъщерята си или на сина си, веднага се явява спор между майката и бащата. Защо? – Защото гледат през четири очи. И сега българите употребяват тази поговорка: „Четири да ти са очите.“ Не зная какво искат да кажат с това – с четири очи да гледаш, четири очи да имаш. А четири очи трябва да има човек само когато краде; четири очи трябва да има човек само когато лъже, когато прави престъпления. Българите употребяват тази поговорка именно в следния смисъл: за да не пострадват твоите интереси никога, трябва с четири очи да гледаш, да отварят очите си на четири, за да не те излъже, да не те измами някой.

Павел се обръща към християните и казва: „Всички да се облечете в

новия човек.“ Старият човек вие го познавате и дъщери и синове и майки и бащи и съдии и свещеници, всички сте много добре запознати с този стар човек, говорът му разбирате много добре, езикът му сте изучавали. И цялата сегашна култура е израз на този стар човек. Всичко, което сега съществува в старата култура, в главни черти то е израз на този стар човек. Този стар човек не е в състояние да разбере Христовото учение. За да се разбере Христовото учение, новото учение и Христос е казал и Павел е казал, че първото нещо е човек да се роди изново, нов човек да стане, с нови разбирания.

А Павел казва, че качествата на новия човек трябва да бъдат следните: да има правда в сърцето, истина в ума и святост, като съединителна нишка между ума и сърцето. Само при тези качества човек ще може да разбере новото учение. Питам ви сега: Когато се докачите, разгневите в правда, истина и святост ли се гнявите, докачате? Когато лъжете, в правда, истина и святост ли лъжете? Когато завиждате, в правда, истина и святост ли завиждате? Когато любите, да – в правда, истина и святост може да любите; в правда истина и святост може да обичате; в правда, истина и святост може да бъдете милостиви. Всички положителни качества у човека, всички добродетели се проявяват чрез правда, истина и святост.

Съвременните християни нямат връзка с Христа. За да се облекат в новия човек, трябва да имат връзка с този нов човек. Само тогава ще се създадат условия да дойде Христос у тях и у вас.

Може да прекарате целия си живот в църква, в палене кандила и светене масло, може да прекарате целия си живот в четене на Библията и в различното ѝ тълкуване и всичко това, не само че не е хубаво, но е и безполезно, то ни най-малко няма да ви доведе до онази велика истина, за която вашата душа ламти. Разсъждавайте правилно. Вземете някой учен, философ човек, ще видите, че и той все има нужда да намери една сродна душа, която да го обича, с която да може да обмени поне две думи. Дали този човек ще бъде проповедник, или майка, или баща или съдия, всякога ще желае да има една сродна душа, с която да размени две думи.

Питам: Как могат да се свържат тези две души? – Два ума не могат да се свържат на едно място и две сърца не могат да се свържат на едно място . Не, законът е следният: Едно сърце и един ум могат да се свържат или един ум и едно сърце могат да се свържат. Между ума и сърцето има връзка. Два ума – те са от същата категория. Ум с ум, то е все ум, това е еднообразие в живота, в природата. Сърце с сърце, това е също

еднообразие. Ако не вярвате в това, съберете се 2–3 жени, които лесно се афектирате, живеете с чувства, един ден ще дигнете цяла гюрултия, ще се скарате. Значи, ако съберете на едно място само сърца, вие ще съберете най-голямото зло. Следователно, ще ги съединявате така: едно сърце – един ум, един ум – едно сърце; едно сърце – един ум, един ум – едно сърце.

Като съедините тези сърца с умовете и ги кръстосвате, ще имате хармония. Изгубите ли първата връзка, нямате ли връзка между вашия ум и сърце, т.е. не разбирате ли правдата, истината, святостта, главните въпроси, които лежат сега за разрешение, ще останат неразрешени за вас. Защо? – Защото, ако правдата и истината не образуват една основа, между която да дойде да живее Бог, всичко е изгубено.

Сега мнозина се запитват: Кой е този, който говори там? Не е въпрос какво съм аз. Аз съм човек, у когото правдата живее в сърцето, истината – в ума, а святостта образува връзка между тях. Защо? – Защото великият закон на Бога е такъв и аз съм се подчинил на изпълня Неговата воля. И аз се радвам в изпълнението на този закон.

Казвам и на вас: Вие ще ме познаете кой съм, но как и кога? Когато в вашето сърце влезе правдата, в вашия ум – истината, а святостта служи като съединителна нишка. При сегашните условия, никога няма да ме разберете кой съм и какъв съм. Значи това, което е в мене, може да го разберете само тогава, когато то влезе в вас. И тъй, принципално разрешавам въпроса: не се лъжете да мислите, че вие сте православни, или евангелисти, или баптисти, или теософи, всичко това са все красиви имена. В сърцата на православните, евангелистите трябва да царува правдата, в умовете им истината, а святостта да образува връзка; в сърцата на теософите, спиритистите трябва да царува правдата, в умовете им истината, а святостта да образува връзка. В всичко това трябва да съществува една и съща връзка, трябва да има едно и също подлежаще, едно и също сказуемо. Това подлежаще и сказуемо аз наричам Божествено подлежаще, Божествено сказуемо и Божествена връзка в реалността на света. И ако вашите работи в света не вървят добре, ако вие сте нещастни, ако сте оплетени, всичко това се дължи на липсата на тази правда, истина и святост.

Когато Господ иска да оправи сърцата, Той ще разрушава това. В Писанието се казва тъй: „Да не кажеш някоя гола дума пред ангела, който те ръководи, защото Бог ще разруши твоите дела“. Ти, ако не уважаваш

ангела си и кажеш някоя лоша дума, всичко това ще се вземе от твоето сърце и ще останеш идиот, ще останеш най-голям нещастник   Защо?   – Защото се занемарил правдата, която е основа на истинското богатство, на истинското знание.

И тъй, ако не вложите тези качества в вашия живот, вие ще фалирате, който и да е от вас. Ако се двоумите, в края на краищата ще преживеете всички най-ужасни страдания. За всички онези, които не са вложили този велик закон в ума си, идват най-велики страдания. Всеки ще го опита. И като дойдат страданията, ще знаете, че те се дължат на това, че правдата не е в сърцата ви, истината не е в ума ви. За да се избавите от това, приложете тази моя доза. Не само да кажете: „Аз вярвам, аз обичам Господа.“ Не можете да обичате, докато нямате правда в сърцата си, не можете да мислите, докато нямате истината в ума си и не можете да извършите нещо свято, докато нямате святостта в себе си, като съединителна нишка. Само на такава воля се подчинява всяко действие. Когато Христос казва: „Ако имате вяра колкото синаповото зърно, ще може да кажете на тази гора да се премести.“ Той говори за този човек, у когото живее правдата, истината и святостта. Не си правете илюзии, че ще можете без тези качества.

Някои от вас изучават окултизма. По този метод може да имате некакви резултати, но в края на краищата няма да постигнете целта, към която се стремите. Сега някои идват и питат: „Защо той проповядва?“ Аз не проповядвам едно учение по въздуха, а проповядвам едно строго определено учение и казвам: „Правдата е потребна.“ Защо? – За да урегулира вашия стомах на земята. Щом имате урегулиран стомах, ще можете да вършите всичките си работи спокойно и ако сте майки – децата ви ще бъдат добри, ако сте ученици – учителите ви ще бъдат добри. Щом имаш един светъл ум, ще може да разсъждаваш правилно и всички ще се възхищават от тебе.

Святостта е потребна да кали твоята воля, че пред никакви мъчнотии в света да се не спираш. Това ясно ли ви е?

Ясно. Ако не вярвате, опитайте. Ако не опитате, грях да ви е на душата. Следователно всяка една религия, всяко едно учение трябва да е конкретно, строго определено. Християнството, което днес имате, това е една каша, православна каша, евангелска каша, съботянска, теософска, спиритическа, човешка каша. Навсякъде каша.

Всеки един народ в света трябва да има в сърцето си правдата, в ума –

истината и неговата воля трябва да бъде калена в святост. Всеки един дом, всяко общество, всяка църква, всяко училище трябва да имат правдата в сърцата си, истината в ума си, а волята им да е калена в святостта – без никакво изключение. Тогава ще имаме една велика култура, а не като излезете, започвате: „бър, бър, бър, бър.“ Всички бръмчат, навсякъде бръмчане. Няма нищо положително. Днес едни казват, че има Господ, други утре казват, че няма Господ, трети казват, че Господ бил на небето. Ами де е небето, знаете ли го? – „Предполагаме.“ Е, ами кое е земята? – „Ходим по нея.“ – Че това, по което ходите, то не е земя и това, което виждате, то не е небе. Вие се намирате в следното положение: един руски цар дал на един велик проповедник една задача за разрешаване да отговори на три важни въпроси. Вместо него, пред царя се явява един калугер, преоблечен и дикизиран като проповедника и отговоря на зададените два въпроса. На третия въпрос отговорил: „Аз зная каква ти е мисълта. Ти мислиш, че аз съм проповедника, на когото ти си дал да разреши тези въпроси.“

Вие още не разбирате какво нещо е небето. То е една държава, едно понятие. Вие не разбирате какво нещо е и земята. Не оспорвам, че не знаете какво е земята, но това, което виждате не е небе, не е земя. Ако погледнете на небето и на земята през очите на правдата, на истината, ще имате друга една философия, с която кардинално ще разрешите всички въпроси, които сега ви занимават, всички спорове, които възникват между вас. Ще ми възразите: „Слушали сме ние такива!“ Вярвам, слушали сте. За правдата, за истината и за святостта мнозина са ви говорили, но бих желал да намерите един проповедник в Англия, в Америка или дето и да е другаде да ви е говорил върху тези работи тъй, както аз съм ви говорил. Нека направят един експеримент, да турят тяхното училище и това, [във] което сте вие и да сравнят, да опитат техните резултати и вашите.

Защо аз говоря така? – Защото не искам втори път да ми вадят очите. Онзи, на когото един път са изваждани и двете очи, той казва: „Не, втори път не се подлагам на такава операция.“ Сега аз ви разправям едната половина, едната страна на тази повест, може би в друга някоя беседа ще ви разкажа втората страна на тази велика история. Тя е една история, през каквато минава цялото човечество.

И тъй, ако умът ви страда, вложете в него истината, ако сърцето ви страда, вложете в него правдата, ако волята ви не е калена, вложете в нея святостта. Ето едно средство да се калите и да живеете. Какво излиза от

онзи, у когото няма правда, истина и святост? Щом нямате правда, и истина и святост и любовта не може да се яви. Тогава какво става? Момите вземат малко розово, гюлово масло, напръскват си главите. Друг път взимат малко теменужна есенция, понапръскват се, момъкът, като мине покрай такава мома, помирише я и казва: „А, тя е.“ – Не, не е тя, това е руският калугер. Не е тя. Този, който разрешава въпросите не е този, на когото са дадени за разрешение. Ако в сърцето ви влезе правдата, в ума ви истината, а святостта в волята ви, вие вътрешно ще имате друг един аромат. Този аромат, който ще излиза от тялото ви, се нарича нюкс. Той е най-хубавата миризма, най-хубавият нектар, който природата е създала. Та като съедините правдата, истината и святостта в едно, само така ще може да образувате в себе си този нектар – нюкс.

Следователно, всеки, който се намаже с този нектар, ако е сляп, очите му ще се отворят, ако е глух, ушите му ще прослушат, ако е болен, ще оздравее. Всичко става с него. Той е онова алхимическо съединение, онзи елемент, който алхимиците с векове търсили да изнамерят, за да подновят с него живота.

И аз ви казвам сега, всеки от вас може сам да си прави опити в ретортата, за да изнамери този нюкс. Всеки ден си правете опити, може да се пукнат и 100 реторти, нищо от това. Не чакайте другите да го изнамерят. Когато един ден добиете този нектар, вие ще бъдете най-щастливите хора в света и радостта ви ще бъде толкова голяма, че никой не ще може да я опише. И кое ще бъде сокът на това съединение? – Любовта. Аз не говоря за любовта сега, а за сока на този нектар, който носи живот в себе си.

„Облечете се в новия човек, създаден по образ Божий в правда, истина и святост.“ Щом така се облечете, вашият храм ще се обнови, деленията в света ще изчезнат. Срещам сега мнозина, който казват, че имат благословение, имат посвещение на Благия Дух, радост имат в сърцата си, а аз според моята наука, тъй както разбирам нещата, виждам, че тези хора основно нямат това, което им трябва. Те са тъй сектанти, както другите хора. Посетил го Дух Божий, а той прави такава разлика между другите хора, както и всеки сектант. Радостта не е всякога признак, че Дух Божий присътствува, че Дух Божий те е посетил. Веселието не е всякога признак, че Дух Божий те е посетил; разположението не е всякога признак, че Дух Божий те е посетил, че Дух Божий присътствува. Ще кажете, че еди-кой си се покаял. Покаянието не е признак, че Дух Божий присътствува. Че си

изплатил дълга си, не показва, че си честен човек. Може да имаш намерение да направиш [...]. (Оставено е място за една дума.) Само когато правдата влезе в сърцето ти и когато истината влезе в ума ти, само тогава ние ще сме едно с Христа и може да кажем, че сме едно с Христа.

И тогава каквото попросим, ще ни се даде. Просете в името на Господа и всичко ще ви се даде. Някои, който не разбират този закон, казват: „Хайде да просим." Апостолите, 12 на брой, който са били първите Христови ученици, в числото на който беше и апостол Петър, с молитви успеха да свалят оковите на апостола Петра. И вие си казвате: „Едно време апостолите се молиха, дойде ангел, освободи апостола Петра, хайде и ние да се помолим." Молите се, нищо не става. И тогава си казвате: „Е, то беше времето на апостолите." И сега може, но у апостолите истината е била в умовете им, правдата – в сърцата им, святостта в волята им и Господ бил с тях. А сега, като не е така и Господ не е с вас. Сега става това, което правят българите, това, което правят англичаните и т.н. Вие казвате: „Ние сега трябва да правим това, което са писали в съборите, а като умрем, тогава ще се отворят очите ни." Никога няма да стане това, не се лъжете.

Това, което аз ви говоря не е съгласно с църквата. Ако ви говоря според църквата, аз съм вагабонтин. Моето учение е съгласно с Бога. Това учение трябва да бъде абсолютно съгласно с Божия закон, да няма никакво изключение, а не да се съгласява с некакви църкви, с некакви събори. Учението на всички църкви и събори трябва да се съгласява с Божия закон. Не са ли съгласни с Божия закон, те са от лукаваго. И онези, които искат да ме осъдят, нека ме осъдят, но бих ги запитал: „Правдата в сърцата ви ли е, истината в умовете ви ли е, святостта в волята ви ли е?" Ако нямат тези неща, не могат да ме осъдят. Някоя църква ще ме съди. Питам: Правдата в църквата ли е, истината в църквата ли е? – Не е. Тогава тази църква не може да ме съди. Някой народ ще ме съди. Питам този народ: Правдата живее ли в сърцето на този народ, истината живее ли в ума на този народ? – Не. Тогава и той не може да ме съди. Аз приемам съдба, приемам да ме съдят само праведни, само истинните хора и хора, у които и святостта живее. Такива хора каквато съдба да ми отсъдят, приемам я. И най-последният човек от някоя църква, най-последният човек от някой народ, ако живее с правда, истина и святост и ме осъди, аз приемам присъдата му. Не ли такъв човек и цар да е, няма да дам нито косъм от брадата си.

Така трябва да разглеждате и вие нещата, ако искате да бъдете свободни граждани в царството Божие. Ако не, има и друго царство, ще ви

острижат вълната, ще ви вземат по две кожи, ще ви вземат млякото и ще играят децата с вашите агненца. Ще кажете: „Хайде до година, втората година ще работим за правдата, за истината.“ Никога няма да дойде това, щом отлагате. Този Господ, Който ви е изпратил на земята, е надписал на вратата, през която слизат духовете долу на земята, следното: всеки един, който слиза на земята да се учи, да завършва своето образование, е длъжен да вложи правдата в сърцето си, истината в ума си и святостта в волята си и този, който не направи това, никога да не се пуща да мине през тази врата. Тъй е писано. Аз съм чел този надпис на вратата и ако не вярвате, идете да го проверите. Питайте вашите светии и нека опровергаят моето твърдение, ако не е писано тъй на тази врата.

Но има и друга една, втора врата, през която сте минали и на нея пише тъй: „С истината няма да се занимавате, тя е празна работа и с правда няма много да боравите и с святост не може да живеете. Ако искате да живеете, не ви трябва нито правда, нито истина, нито святост. „ Та вие сега сте смесили тези два надписа и казвате: „С правда, истина и святост не може да се живее. Всеки не може да бъде правдив, истинен и свят.“ Не, всеки може да бъде правдив и трябва да бъде правдив; всеки може да говори истината, всеки може да бъде истинолюбив и да живее с истината. Това е същественото учение, от кардинално значение лично за всеки от вас и като го приложите на земята, вие ще разрешите всички въпроси, които ви занимават, тъй, както трябва.

Следователно, всички трябва да застъпите тези три принципа у вас си. Не турите ли правдата в сърцето си, истината в ума си и святостта в волята си, нищо няма да излезе. Ако чакате вашите свещеници да се осветят, та и вие след тях, нищо няма да излезе. Вие казвате: „Ти бъди свят, че и аз след тебе.“ Не, не може да се мине покрай некого, всеки за себе си трябва да бъде свят. На Христа казвате: „Знаеш ли, едно време ние присъствувахме на твоите беседи.“ Аз взимам Христа, защото Той е за вас авторитет. Да, но какво казваше Христос? – „Идете си от мене вие, които до сега сте работили с неправда, на които правдата не е била в сърцата, идете си вие от мене, на които истината не е била в умовете и святостта не е била в волята ви.“ Това е правилният превод на Христовите думи и като приложите този превод в живота си, тогава има смисъл, а в Евангелието другояче е казано. Сега виждам в вас едно смущение, казвате си: „Че ние толкова години сме се подвизавали като християни и да нямаме правдата в сърцата си, истината в умовете си и святостта в волята си. Че тогава

каква е тази работа!“ В вашите сърца едва е влязло най-малкото краче на правдата, в умовете ви едва е влязло най-малкото краче на истината, а в волята ви едва е влязло най-малкото краче на святостта. Не крачето на правдата трябва да влезе в сърцата ви, а цялата правда, не крачето на истината трябва да влезе в умовете ви, а цялата истина, не крачето на святостта трябва да влезе в волята ви, а цялата святост. Такъв е великият закон.

О, Израилю, Израилю! Вие минавате за Израил. Евангелистите като запеят, казват: „Сионе и ти Ерусалиме“ – чакат Христос да дойде отгоре. Като дойде Христос, ще се явят при Него евангелистите и ще кажат: „Господи, ние проглушихме света с Твоето Евангелие, де не сме Го изпратили и напечатили, има Го чак в Китай и Япония.“ Христос ще ги пита: „Как Го прогласихте, с правда в сърцата, с истина в умовете и с святост в волята ли? С пари ли проповядвахте?“ – „Да, с пари.“ – „Е, малко отстъпете настрана, ще ви имам пред вид“, ще каже Христос. Ще дойдат после православните при Христа и ще Му кажат: „Е, Господи, колко църкви сме направили заради Тебе, колко масло изгорихме, колко молитви направихме зарад Тебе, колко еретици изгорихме!“ Ще ви пита Христос: „Как направихте това, с правда в сърцата, с истина в умовете и с святост в волята ли? С пари ли проповядвахте?“ – „Да, имаше пари, дискусии имаше в църквите.“ Ще ви каже Христос: „И вие малко настрана, ще ви имам пред вид.“ И какво ще бъде? Ще видите всички тези светии, наредени от лявата страна на Христа, все ще ги има пред вид Той. Те са хората, които са разбрали дълбоката наука, каква сила е парата в света, какво върши тя. Тъй казва Наполеон, тъй казва и българският поет Славейков. Той възпява парата така: „Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе в ада, простият с мотика, богатият без мотика.“ Но когато дойде Христос, другояче ще я възпява, другояче ще говори. Вие казвате: „Кога ще дойде Христос? „ – Ако правдата не влезе в сърцата ви, истината в умовете ви и святостта в волята ви, Христос никога не ще дойде. Ако пък още днес вложите правдата в сърцата си, истината в умовете си и святостта в волята си, Христос веднага ще дойде.

Но, за да влезе правдата в сърцата ви, какви грамадни усилия се изискват. Сега се издават ред брошури да се защищава истината, да се защищава църквата, но до днес обаче, не съм срещал брошура, която да защищава друго освен своите интереси: евангелистите своите интереси, православните – също и т.н. Казвате: „Прави са тези хора.“ – Да, прави са,

прави – без правда, истинни – без истина, свети – без святост в света.

Апостол Павел казва: „Да се облечете в новия човек създадения по образ Божий в правда, святост и истина.“ Следователно, сегашните християни не трябва да си правят илюзии, те трябва коренно да изменят своя живот, но не с плач, ада изменят коренно своя живот съобразно Божествените закони.

Животът на земята трябва да се приложи по земному, а като отидете горе, там ще приложите всичко по Божествено. Ако искате да приложите Христовото учение на земята, ако искате да бъдете силни, търсете грешката в сърцето, в ума и в волята си. Това не е упрек, но ви казвам, тъй постъпвайте, това е проповядвал Христос. След като влязат у вас тези три елемента – правда, истина и святост – ще дойде у вас новия живот, който е потребен за всички. Този нов живот няма да отрече народите, той ще ги възроди; той ще възроди обществата, домовете, бащите, майките, свещениците, той няма да разруши света, а ще го преобразува, ще претърпи една коренна промена. Когато се въдвори правдата в нашите сърца, истината в нашите умове и святостта в волята ни, тогава в всички народи ще дойде новия живот. Докато не се турят тези три елемента като основа на живота, до тогава, няма да дойде новият живот.

И тъй, ако ви питат някои в какво се различава коренно вашето учение, ще им кажете: „Нашето учение говори така: Да се облечем по образ Божий, по образа на новия човек, създаден в правда, истина и святост. „ – „Ами какво нещо е правда, какво нещо е истина и какво святост, де са те?“ Ще им кажете, че правдата трябва да легне в нашите сърца, истината – в нашите умове, а святостта – в нашата воля, в нашата сила, в нашето тяло, и навсякъде нашият живот трябва да е в хармония. Това е практичното приложение на нашето учение.

Аз мога да ви кажа нещо символично, но сега ви казвам три неща, които ако ги изпълните, ще имате резултат. Тогава ще познаете Христа и Христос ще ви познае, но вие ще познаете не онзи исторически Христос, Който е пострадал на кръста, а възкръсналия, Който е излязъл от гроба. А възкресението аз го наричам проявление на Божията Любов. Възкресение без Любов не може. Всеки възкръсва само тогава, когато любовта го озари. И у вас е имало такова възкресение. Ако имате тези три елемента в себе си, Христос ще дойде у вас, ще бъдете едно с Христа и ще може да кажете: „Аз и Христос сме едно.“

А сега казвате: „Колко обичам Христа, само да знае Той как искам да

Го прегърна.“ Да, обичаш Го без правда, мислиш за Него без истина, прегръщаш Го без святост. Такива прегръдки отвън само, не искам. Ние искаме сърце, което Любов да предава, искаме ум, чиято мисъл да е осенена с истина, искаме воля, която да прегръща с святост.

Всичко у нас като е свято, тогава и милувките и целувките и прегръдките ще са святи. И като те пипне някой с такава святост, ще изпиташ радост. А сега като те пипне някой, казваш: „Ох, какво ми стана!“ Една вечер, един негър целунал една американка. Той имал мек, приятен глас и тя в първо време не направила въпрос за случката, но на светлината от фенера тя забелязала, че бил негър и го предала на властта. Той бил осъден да плати 50 000 долара. Защо? – Защото дал една целувка без правда, без истина и без святост.

Някои казват: „Господин Дънов като говори тъй, ще развали младите.“ Не, аз разбирам целувка на правда, на истината, на святостта. Аз разбирам прегръдка на правдата, на истината, на святостта. Само такива целувки и прегръдки дават сила и живот на света, а дето няма това, никакви целувки, никакви прегръдки, далеч от вас. Вие от 2000 години търсите света, търсите Христа и мислите че сте Го намерили. Казвате некому: „Ела да ти кажа де е Христос.“ Много хубаво, но питам ви: Правдата в сърцата ви ли е, истината в умовете ли ви ли е, святостта в волята ви ли е? Ако имате тези елементи, ще намерите Христа, но ако ги нямате, всеки ще ви излъже, че всеки свещеник, всеки владика е Христос. Че това е така, ще познаете по това: ако не изпълните думата му, ще те изпъди навън. Ако не изпълниш думата на един евангелски проповедник, ще те изпъди навън. Той турил табела: „В името на Христа.“ Аз бих турил друга табела: „В мое име никой няма да те слуша.“ За Христа говорят, а те обират маслото, за Христа нищо не остава. Ядене и пиене, все за Христа, а колкото печалба има, всичко е потънало.

Коя е печалбата. След като от толкова хиляди години проповядваме, запитам тези, които са в църквата, доколко са благодарни, че са в църквата, колцина ще се явят такива? Не казвам, че абсолютно няма такива, но всички онези, които са познали Христа са извън църквата, извън обществото. Защо така? – Защото всеки човек, който днес проповядва истинско учение, ще го нарекат смахнат, неуравновесен човек, човек комуто хлопа дъската, с една дума – най-лош човек.

И наистина, най-лоши хора са тези, у които правдата е в сърцата им, истината в умовете им, а святостта – в волята им. И каквото стане в света

– някой неурожай, дойде някоя епидемия, все тези хора турят за причина на тези нещастия. Следователно православните казват: „Единствените, най-святите хора са измежду православните.“ Евангелистите също казват, че измежду евангелистите се срещат най-светите хора и като тяхната църква няма друга подобна. Питам: Е, как щом всинца сте свети хора, как този свят не е прогледал досега? Питам: Ако майката и бащата са свети хора, как е възможно да родят един престъпник? Това е несъвместимо с Божия закон. Вълкът ражда вълк, овцата ражда овца. По закона на раждането всяко нещо ражда подобното си. А ние се сами утешаваме и казваме: „Тук има изключение, не знаем това дете на кой от дядовците си се е метнало.“ Не, жено признай си истината, че когато си зачената това дете, правдата не е била в сърцето ти, истината в ума ти, а святостта не е била в волята ти.

Когато един баща роди син, да каже: „Господи, аз зная, че когато съм заченал този син правдата не е била в сърцето ми, истината не е била в ума ми, святостта не е била в волята ми,“ Онези моми и момци, които ще се женат, нека преди да родят, да вложат тези три елемента в себе си и ще имат тогава най-красивите деца, домът им ще бъде най-добър. Сега момъкът като се ожени, да се запита: „Правдата в сърцето ми ли е, истината в ума ми ли е, святостта в волята ми ли е?“ Ако си отговори, че има всички тези елементи, да се жени.

И момата също да се запита. Ако правдата, истината и святостта ѝ отговарят, че може да се ожени, тогава да се жени. Ако постъпват така момъкът и момата, ще имат всички радости и техният дом ще бъде отвътре постлан с цветя.

И тъй, в света има друг един закон, според който вие трябва да направите три връзки. Те са земни връзки, духовни връзки и Божествени връзки. Земни връзки – това са човешките връзки, духовните, връзки – това са ангелските връзки, а има още и Божествени връзки. И когато правите едно съчетание, трябва да имате едновременно и трите, тези връзки. Ако сте свързани само на земята, значи имате само една връзка. Тази връзка я виждат ясновидците и ако душата има само една такава връзка и скъса ли се тази връзка, отиде да се не види душата. В духовния свят душата има повече връзки, а в Божествения свят всичко е с връзки, няма никакви изключения.

И тъй, когато дойде любовта на земята, за да направи една истинска връзка, трябва да е направена в духовния и в Божествения свят. Стане ли

връзка в правда, истина и святост, това е истинско съчетание и такова съчетание от Бога се благославя. Каквато работа и да започнете, какъвто живот искате да живеете, непременно трябва да имате тези три връзки, тези три елемента в вас си. Само тогава ще може да дойде великата мъдрост, великото учение, за което копнеят душите ви. Това е философия, която само тогава може да се говори.

При това колебание, при това съмнение, нищо не може да излезе. Вие казвате: „Аз имам правда, имам истина и святост. „ – Добре. Тогава второто положение. Питам ви: Христос дошъл ли е? – Дошъл е. Третото положение: Аз и Христос ще дойдем и ще направим жилище у вас и ще ви се изявя. И тъй: първото положение – да дойде правдата, истината и святостта у вас. Второто положение: Аз и Христос ще дойдем да направим жилище у вас. Третото положение: Аз ще изявя себе си вам.

Значи: Ако правдата пребъдва в твоето сърце и ти пребъдваш в правдата; ако истината пребъдва в твоя ум и ти пребъдваш в истината; ако святостта пребъдва в волята ти и ти пребъдваш в святостта, тогава Аз и Отец ми ще дойдем да направим жилище в тебе, Аз и Отец ми ще ти се изявим и ще бъдем едно. Вън от това всичко е само илюзии, само едно гонене на изгубената Станка, само иждивяване на живот.

Тъй сериозно трябва да погледне всеки на този въпрос.

„И да се облечете с новия человек, създадения по образа на Бога, в правда и святост на истината.“

Беседа, държана на 26 юни 1921 година

VII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1921-1922)

ПОЗДРАВЪТ НА ЛЮБОВТА

А на влязване в дома, поздравявайте го! (Матей, 10:12)

Ще ви прочета 10 глава от Ев. на Матея. Аз ще взема цялата глава, но ще се спра върху 12 ст.: „А на влезване в дома поздравявайте го.“ Сегашната опасност за религиозни и духовни хора седи в следующето – че те мислят, че всичко знаят и че са разрешили всички въпроси. Всеки казва: „Аз зная.“ Всинца все знаем, а светът не е оправен. Питам тогава, ако онзи ученик, който казва: „Аз разбирам математиката“, а не може да разреши най-простата задача, какви знания има той тогава? Ако някой каже, че добре разбира един език, а не може едно най-просто писмо да напише, какво разбира от езика? Следователно, да се определи знанието, значи да знаеш, че знаеш, а туй преведено е да можеш да изпълниш. Както цигуларят, който добре знае да свири и като вземе да изсвири нещо, всеки казва: „Добре свири.“ Сега мнозина казват: „Аз разбирам от музика.“ Но малцина са който свирят. Колко музиканти има сега? Те са малцина, навсякъде ще слушаш различни градации, всички са все музиканти. Идеалът на всички мяза с ония десетки. Същият закон е в духовния свят. Живота сега аз го считам за една велика музика. Да живееш, то значи, ти трябва да знаеш да свириш по всичките правила, който Божествената наука изисква. Щом станеш нетърпелив, лъкът трепери и тоновете не са ясни. Щом се усъмниш, ти губиш паметта си. Щом се усъмниш, ако си търговец – ще фалираш. Ученикът, който се усъмни в клас, загубва мисълта си, спира да говори и учителят каже: „Седни.“ И той свършва с единица. Ние вземаме външната страна на живота и казваме, че той е ред от нещастия, който прекарваме на земята. Да определим какво нещо е нещастието. Нещастието е един симптом, признак, който показва степента. Колкото нещастието е по-голямо, толкова и нашето отклонение от правия път е по-силно, толкова отклонението от Бога е по-голямо. То показва само отклонението и според отклонението идат и тия страдания. Колкото радостта е по-голяма, толкова и приближението към Бога е по-голямо. И тогава, когато някой каже: „Аз съм нещастен,“ казвам: Той е на ляво. Аз изчислявам ъгъла, на който се намира отклонението, а той може да е на 10°, 15°, 20°, 25°, 30°, 35°, 40°, 45°, 50° и т.н. То е цяла математика. Тъй че, той си мисли за нещастието, а аз мисля за ъгъла на отклонението. И

мога да определя след десет дена, как твоето нещастие ще се увеличи с 5°, по-сетне ще почнеш да смаляваш ъгъла и като дойдеш на неутралната зона, ще бъдеш на правата линия, която ще покаже истинската посока на живота. Ще имаш прав ъгъл и правилно движение. Твоята радост ще почне да се увеличава. То е махалото. Сега всички искат да имат радост. Тогава, щом искаш да имаш радост, върви в дясно. „Не искам страдания." – Не отивай в ляво. Някой казва: „Искам да бъда учен човек." – Учи се, не преживяй само книгата.

Христос е имал 12 ученика. Сега ти ще кажеш: „Е, да бях един от неговите ученици. Каква привилегия за мене! Щях да бъда или Йоан или Матей и в свята моето име щеше да бъде ознаменувано." Да, но можеше да бъдеш и Юда. Тогава Христос имаше един Юда, а сега има с милиони. Не само другите ученици се умножили, но и Юда се е намножил. Вземете дванадесетте колко са родили, тъй че пропорционално и Юда и той е родил. Ако вземете целият християнски свят, имаме 500 милиона християни, разделете ги на 12, по колко ще се паднат на всекиго? По 40 милиона. Значи, в свята днес има 40 милиона предатели. И то в християнския свят само.

Сега няма да се спрем върху това. Ще кажете: „Защо да е така?" На този въпрос вие ще си отговорите, защо да е така. Така е. Някой казва: „Напуснал е жена си, защо да е така?" – Така е. Въпросът е свършен, фактът е такъв. „Ама защо?" – Ей, тъй е. Мъж, който е изпъдил жена си, той да си даде отговор. Философията не е много голяма. Защо той изпъди жена си? – Защото друга се намести на мястото на първата жена. „Защо жената изпъди мъжа си?" – Защото друг се намести на негово место. Ето философията. Каква ли философия може да има. Причината е важна. Ако жена напуща мъжа си, друг мъж се е вмъкнал; ако мъж напуща жена си, непременно друга жена се е вмъкнала. От това гледище, тъй седи въпроса, но той седи малко по-другояче. Една жена не може да развали щастието на две жени; и един мъж не може да развали щастието на двама мъже. Но една жена може да развали щастието на двама мъже; и един мъж може да развали щастието на две жени. Тъй седи философията на живота.

Ако някой дойде в дома ви и не ви поздрави, не го приемайте, казва Христос, а ако ви поздрави и ако е достоен, кажете: „Мирът ви, най-високото нещо, да дойде в този дом." И тъй, когато ви срещне някой и не ви поздравлява, вие имате един признак, че той не е от вашите. Ти не го поздравляваш – не си от техните. Въпросът е ясен. Защото не си от

техните, как ще го поздравиш?

Сега аз искам да обърна мисълта ви към положителната страна на вашия живот. От всинца ви не се изисква да извършите едно и също нещо. От всинца ви не се изисква да имате едни и същи знания и от всинца ви не се изисква да имате една и съща добродетел.

Всяка една добродетел има 35 милиона форми и тия форми, като се съчетават с първоначалната форма и те образуват други форми. Тъй че, за да изучиш една добродетел, то е едно велико нещо. Някой казва: „Аз познавам Любовта." Направете само една сметка колко време трябва, за да се изброи до 35 милиона. Ако в една минута броите до 60, умерено броене. Пресметнете колко дни или колко месеци, ще ви вземе да преброите 35 милиона. В един час 3600, сега пресметнете нататък. Нека турим тази аритметика в действие: Като се брои по 12 часа на ден. То е интересно, като каже някой: „Какво нещо е доброто?" Да се знае колко време трябва, за да се преброят само формите на една добродетел. Трябват значи 810 дена, а понеже се брои 12 часа, значи два пъти повече, т.е. 5 години, а и 12 часа няма да се брои, а 6 часа – значи трябват 10 години. А за да се усвои една форма на добродетелта, знаете ли, колко години се изискват?

И тъй, трябва разбиране същината на сегашния живот. Тази същина се развива по един последователен начин, метод, в който е скрит същинския живот. Детето не може да прескочи първите години и да стане веднага юноша; и юношата не може да прескочи фазата на юношеските години и да стане стар. И старият има градация, през която той има да мине. Имаме детинство, юношество, пълна възраст и старост има и промеждутъчно състояние. И в другите области на живота царува същият закон. Вие, за да разберете известна висока истина, трябва да имате чувство и способности. Способности вие имате, но трябва да сте ги събудили, да се развият и трябва да имате тези органи, с които да възприемате онези възприятия и тогава да почнете, последователно, да изучавате тези неща. Следователно, първата стъпка в окултното училище е първо ученикът да развие необходимите органи, които са в мозъка, да развие тия чувства и способности. А за да може да ги развие, трябва да отстрани всички отрицателни мисли, които спъват развитието му. А това са гневът, страхът, злобата, омразата. Като казвам, че не трябва да мразиш, то е защото ще спънеш своето развитие. На другите хора няма да направиш зло, но на себе си. Ние, като говорим за някой морал, този морал засега най-първо нас. Изисква се добър живот, а да може правилно

да развивате вашите чувства, сили и да образувате органите, вашите органи на душата. Ако не живееш добре, ти ще се деформираш и тогава ще дойдат всички страдания, които ти не си сънувал. И като питаш: „Защо страдам“, аз ще отговоря: Защото си отклонил в ляво и си дал място на всички отрицателни качества, а те развиват други чувства в низходяща степен, формите се смаляват и по този начин човек деградирва.

Христос казва: „А на влизане в дома, поздравлявайте го.“ Аз считам всеки един човек, който срещне своя приятел, поздравете го и след като го поздравите и той ви приеме, тогава дайте му вашия мир и ако и той ви поздрави и неговият мир ще дойде. И мирът Божий ще се въдвори и в двама ви и тогава синът на мира ще дойде там. Там, дето има мир, там и Христос ще влезе; а там дето няма мир, Христос не може да влезе.

И казва на своите ученици: „А на влизане в дома, поздравлявайте го.“ Кого да поздравлявате? – Господа, Който живее в този дом. Тъй е. Ако има някой, който да живее в тази къща, ще го поздравите, защото Господ е там. Синът, като дойде в дома на баща си, нали трябва да поздрави? Дъщерята, като дойде, и тя трябва да поздрави. Ако не поздравят, нито е син нито е дъщеря.

В какво седи поздравът? Българите казват: „Добър ден. “ А как трябва да се определи добродетелта? Добродетелта – това е плодът на Любовта. Значи, в който дом влезнете, ще го поздравите с плода на добродетелта, който е Любов. Не само с думата „добър ден“ и „дал ти Бог добро.“ И аз ти казвам: „Добър ден“, без да има такъв ден и ти ми казваш: „Дал ти Бог добро“, без да има някакво добро. А това мяза в Америка, американските студенти имат един обичай на един празник, който се казва на английски „Thanksgiving   day“, което значи – „благодарствен ден“, когато американците се събират и както у нас по коледните празници много пуйки страдат, тъй и там навсякъде има печени пуйки и тогава студентите са много щедри и пишат поздравления, има едни такива бонове. И те са много щедри все току се подписват на такива бонове с по 25 000 долари, 50 000, по 100 000 долари, а те са като тия руски рубли днес. Та и ние тъй си казваме: „Добър ден, добър ден“. И като вземеш хиляди такива бонове, едва може да вземеш един ляв зарад тях.

В Христовото учение не е позволено да се взимат такива бонове. Като кажеш „добър ден“, ти трябва да преживееш този ден. И като ти каже той: „Дал ти Господ добро“, и той трябва да преживее това добро и като го преживее, да ти го предаде, също и ти. Тъй се поздравлявайте. Сега ние

имаме за поздравление формулата: „Няма Любов като Божията Любов“ и „Само Божията Любов е Любов. “ Аз съм ви дал най-простата формула, а вие почти сте я омърсили и казвате: „Няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов“ (много бързо). Някои пък казват: „Само“, Ако не можеш да произнесеш нещо, не го казвай. Ще се спреш веднъж, два пъти за себе си и за свое добро ще произнесеш: „Няма Любов като Божията Любов. “ Това е една математическа величина „Н“, ще превърнем тази величина в положителна величина „Х“, още няма никакъв смисъл. Нали? Сега тия линии ще оформим. Ако затрием едната линия отдолу, ще имаме Y; ако пък заличим горната линия, ще имаме λ– Ние пишем Христос с „Х“, англичаните с „Ch“. „Н“ значи Христос е едно същество, което е обърнато с главата нагоре; а „с“ е месечина, която постоянно се пълни. А ние пишем „Х“, значи Х-то е едно колело, което се движи и нагоре и надолу. Ние пишем Христос с две у-та: Х= Y+ λ. Значи човек, който е с главата и нагоре и надолу. Когато ние грешим, Христос е с главата надолу; а когато ние не грешим, тогава Христос е с главата нагоре. И когато ние грешим и Христос греши, а когато ние не грешим и Христос не греши. Той е като нас.

Следователно няма Любов като Божията Любов. Какво ще стане, ако затрием едната страна на „Н“ – ще се образува буквата „Ч“, то е един цвят, който е отворен, цъфнал е. Туй е „Ч“-то. И почва думата: чашка, час и т.н. Значи: „Няма Любов като Божията Любов“, ще отнемеш единия крак на „Н“-то. То е законът, да знаеш как да отнемеш, как да превърнеш, да знаеш да превърнеш една енергия от едно състояние в друго. Аз определям какво нещо е яденето: това е едно изкуство в свята да превърнеш едно състояние на живата енергия от едно нисше състояние в друго – висше; или пък потенциалната жива енергия в природата казва на човека: „Ти ще ме вземеш в себе си, ти си един проводник през който аз трябва да премина, тъй и ти ще се ползуваш от мене и аз ще премина в едно по-горно състояние.“ Но трябва да работиш върху тази енергия, за да можеш да я преведеш и като я преведеш, тя ще ти даде здравие. И като я превърнеш в първа степен ти дават първия дар, който е Здравето.

Сега, тази енергия, след като си я превърнал един път, ще я превърнеш в втора степен и ще получиш втория дар – щастието и за третия път като я превърнеш, ще ти дадат блаженството. И сега вие сте ученици, почнете да превръщате енергиите. Няма да се спирате. Кой къде е, кой какво е казал.

Питам, ти като ядеш, тази енергия в тебе превръща ли се? Не, само да кажеш, че си ял. Ако тази енергия ти си трансформирал правилно в Божествения закон, у тебе ще се появят дълбоки чувства, после мисли, след това ще се появи един велик стремеж и най-сетне – едно изпълнение и това е един плод и този плод ще определи степента на Любовта. Според формите на небето ще определят как ти си работил. И Господ постепенно изпитва вашето сърце, изпитва всички ония енергии, които вие сте превърнали. Ще влезе в градината ви, ще погледне какво е родила и от там Той ще си направи своето заключение за вас. Като дойде Господ, Той казва: „Заведете ме в вашата градина“ и ще обиколи да види какво сте садили, плодове има ли? Той ще бъде весел, нищо няма да каже, Той знае много добре как ти си работил.

Сега учениците по някой път когато държат изпит, дават най-добре решени задачи, но под ръкава има тия решения и той все гледа в ръкава. И тия ръкави, те решават задачите. И учителят, като провери, каже: „Отлично“ и турне му шест. Шест, ама благодарение на ръкава. Сега, ако аз ви дам една задача, как ще я решите? Мнозина от вас ще погледнат ръкавите си. Ще погледне еди-кой си автор, какво е казал, после, хайде пак в ръкава и после ще кажете: „Туй е за Любовта.“ Но ти още нищо не си казал, ти само си слял чужди мисли. Ще слезеш Учителят като ти е дал една задача, той ти е говорил с часове как се решава и пр. Ще седнеш на мястото си, ще мислиш час, два, три, ще се помъчиш малко и като се мъчиш ще дойде правилото. И всеки, който се мъчи, Господ го благославя, а който гледа в ръкава, Господ му снема ръкавите. И сега жените носят тесни ръкави. Господ им казва: „Няма да гледаш в ръкава.“ Какво означава това? Да преведа моята мисъл, значи Господ е казал: „Когато ръкавът ти е широк, ти трябва да знаеш, как да раздаваш, да бъдеш щедър.“ А като не знаеш, как да даваш, Господ казва: „Тесни ръкави трябва да имаш.“ И тъй се родили тесните ръкави. За да се образуват широките, трябва да дойде обратният процес, в възходяща степен трябва да дойдат тези мисли.

Сега да се повърна към мисълта си. Защо именно трябва да се поздравляваме? Поздравът е една велика необходимост за всички добри хора. Ако слънцето не ни поздравляваше всяка сутрин, щеше да се роди всичкото нещастие на живота. И когато облаците скриват често неговия поздрав, ние се затъжваме и искаме неговото поздравление. Лъчите, които идат, трябва да носят туй поздравление, тази енергия всякога. А туй

поздравление може да се изкаже не само в движение, но и в едно чувство, в един мил нежен поглед. И туй, което ние извършваме, ние го извършваме за себе си. А сега ти казваш. „Аз няма да го поздравлявам." Ти не го поздравляваш, той не те поздравлява. Казваш: „Аз имам достойнство" и какво става? После всичките тези достойни хора почват да се впрягат. И учениците, които не знаят уроците си, учителят им пише единица. Сега някой ученик погледне в ръкава и друг иска от него този не дава и после, като излезне, почва да го ругае: „Ти защо не ми даде ръкава?" И после казва: „Ти не си съвестен." В тази Божествена школа, вие сте влезли, и ще имате широки ръкави, но когато решавате задачи, няма да гледате ръкава. А под ръкав, разбирам като кажат жените: „Аз не съм направила голяма грешка и други има които грешат" – ръкавът. А това е Иван, Драган и др.

Ти не гледай, че другите не са решили задачата. То не е важно. Ако аз реша задачата, туй ползува мене, а ако не я реша, че ти си я решил, туй няма да ме ползува. И като ученици вие трябва да решавате съзнателно. Някои от вас сте оглашени, други слушатели, има и верующи и най-сетне ученици. Това са степените: оглашени, слушатели, верующи и ученици. „Ама аз имам такова образование." – Хубаво, аз ще ти дам една задача и ще познаеш, ученик ли си или не. Ако я решиш ученик си, ако не я решиш – ти си или верующ, или слушател, или оглашен. Задачата, която ще решиш, ще покаже, в кой клас си. Ако решавате само с аритметическите задачи до кой клас се учи аритметика? – До трети. Значи, ще знаем, кой клас сте. „Ама ние сме свършили аритметиката." Всеки знае, че ти си трети клас. Ако познаваш алгебрата, пак според материала ще знаем кой клас сте.

Тъй е и в духовния свят – според задачата, според добродетелта, там знаят, къде сте достигнали. За да бъде човек добродетелен, то е една цяла велика наука. И човек, като усвои това изкуство, той ще каже: „Животът има смисъл." Великият цигулар, като излезе на сцената, всички го признават. Но колко години му са трябвали додето да усвои това изкуство. И колко време трябва да иждиви ученикът, за да може да стане умен, не само да знае формите на нещата, но и да тури в формата и съдържанието и смисъла.

И тъй, ще се поздравлявате. С какво? Като срещнеш ти брата си, ще кажеш: „Няма Любов като Божията Любов. " И брат ти ще отговори: „Само Божията Любов е Любов. "

Добре, да видим какво означава първата формула: „Няма Любов“. Срещнете един човек, който има много страдания и той ви каже: „Досега не съм намерил един човек, който да ми помогне.“ И каже: „Няма Любов като Божията Любов“ – т.е. само тя утешава. А ти ще кажеш: „Само Божията Любов е Любов“, значи действително само тази Любов е Любов и тогава, ако човекът е болен, ще оздравее, ако е нещастен – той ще стане щастлив. Ти заради него ще бъдеш тази Любов. Ти ще кажеш: „Ела, братко, тази работа ние ще уредим.“ Почне ли той да философствува: „Ама как ще бъде, туй право ли е“ и пр. – туй не е правия път. Ние казваме на всички: „Ела и виж.“ Не философствувайте. Един човек, който 99 пъти ти е правил услуга, а ти досега не си отговорил нито с един достоен поглед, ти не си достоен да бъдеш негов ученик. Ако той 99 пъти ти е дал, а ти не си отговорил – деветдесет и деветият път и стотният път ще реши вашата съдба. Ако и стотният път не отговорите, вашата съдба е решена завинаги – ще ви изпъдят от Божествената школа и тогава в едно прераждане ще се родите идиот, в друго ще бъдете сакат. И като ви питат защо е това? Ще кажете: „Защото не поздравих, когато ме поздравяваха.“

Когато Божествената Любов хлопа, а ти си правиш оглушки, това е мъздовъздеяние, а ако отговориш, ще влезнеш в връзка с напредналите братя в по-горните светове и ще кажеш: „Виждам аз сега, а ти виждаш ли?“ – И аз виждам. И тъй виждане ще бъде и радост на тази душа.

Сега аз ви говоря за поздравлението. Понеже тази година вие сте призвани да изпълните по Любов и който не изпълни даденото по любов, той не е приятел, той не може да бъде ученик на Любовта. Ученикът трябва да се учи само от велика Любов и неговото сърце трябва да гори, да гори от Любов. „Няма Любов като Божията Любов. “ Въпросът е свършен. И ако вие попитате: „Защо Учителят не ни открива някои работи?“ Аз казвам: „Защото нямате Любов. “ Ако вие бихте имали Любов, бих ви открил много работи, а туй, което ме спира, то е – вие нямате Любов. Вие имате Любов, но на какво мяза вашата Любов? Ако ви направя 99 добрини и един път ви само ощипя, вие ще кажете: „Ритам ви всичкото.“ Някои от вас са такива. И каквото повериш на такъв един ученик, това няма да го ползува. На такива хора налчета не им подковавам, защото стават по-лоши с този железен ритник. И на една такава крава железни рога не тургам, защото по-зла става.

Аз говоря символически. Аз нямам никого пред вид. Аз говоря принципално за въпроса, без да имам никого от вас в ума си. Аз ви казвам

принципите какви с. Тъй е за тебе туй, но ако вървиш по другия принцип, то е пак тъй. И казвам, този принцип не може да се развали. Лицеприятие няма. Бог гледа на сърце, а не на лице. Според вашите чувства, мисли, според това, което занимава ума ви, така и Бог на Любовта ще постъпи. Има един стих дето ап. Павел казва: „Аз насадих, Аполос напои, но Бог възрасти."

Значи, Бог е, Който възраства. Туй, което трябва да се възрасти, то ще дойде от великия Божествен Дух. А за да дойде Той, трябва да дойде някой да го посади. Как мислите вие, че без Учител може да влезете в Царството Божие? Лъжете се. Сами не може да влезнете в Царството Божие. Колкото едно дете може само да се роди, толкова и вие без Учител можете. Ще кажеш: „Аз зная всичко." Ти си един храненик и си далеч от Царството Божие. Най-напред ти трябва майка си да намериш. Не познаваш ли баща си, аз имам друго понятие за тебе. Щом не познаваш майка си, ти си като рибите. Една риба снася 300 000 яйца. И рибата не може да познае майка си. Рибата не знае нито баща си, нито майка си. И най-големите страдания на физическия свят, това са в водата. Там всички са месоядци. Всички се взаимно изпояждат. И там е гълтане, гълтане и гонене из водата и няма никакъв покой.

Сега Христос се обръща към вас, нали? Малко ще имате тази година, но от Любов трябва да го постигнете. Ама туй било, онуй. Извинения не приемам, никакви извинения! Че туй било причина, ние не вземаме никакви задължения и не искаме и никакви извинения. Туй от Любов може ли да го направиш? – „Мога." И Целият свят да се обърне, ти го направи. Ако си един страхливец, не се заемай, помисли си. И мнозина се замислят и доста време ще се замислят още. Ако вие се заемете чрез закона на Любовта, няма нещо невъзможно. Невъзможността става само едно предположение в човешкия ум, който не се подчинява на Божия закон. Когато вашият Учител ви е дал всички условия и вашият Баща ви е дал всички условия, питам каква невъзможност има в вас, да не се учите. Ако сте лишени от всички онези условия, разбирам, но ако не сте лишени, с какво ще се оправдаете? Сега, по закона на свободата.

Каква е днешната задача, за неделния ден каква е задачата? – Божествената хармония. Да. Тази хармония англичаните я пишат тъй: „Ch", а българите – „X". Кръстът – това хармонията. Ще кажете: „Аа, кръстът е опасен." Който знае да носи този кръст, то е хармония, а който не го знае, по-тежък от този кръст няма. И хармонията всякога абсолютно

изключва дисхармонията. А Божественият живот е живот на хармония. И когато говорим за небето, подразбирайте хармонията.

„А на влезване в дома поздравлявайте го.“ Кого? В старите времена пророкът е казал следующето, че Бог живее не само на небето, но и в сърцата. На кои? На смирените, на нищите духом. Ти, като срещнеш една душа нисша, в сърцето на тази душа живее Господ. А сегашните християни казват: „Аз не искам да зная.“ Но ти трябва да знаеш, че в неговата душа живее една велика душа и като идеш в неговия дом, ще го поздравиш и този, когато поздравиш, ще ви приеме.

И тъй, аз ви поощрявам да се поздравявате. Понеже вие трябва да знаете, че може да обидите Господа. А като Го обидиш на Господа много мъчно минава. Какво е казал Христос? – Който обиди Духът, няма да му се прости, нито в този, нито в следующия живот. Пазете се да не обидите Господа, Който живее в сърцата на смирените и кротки хора. Туй да го пазите като огън, Срещнеш някой сиромах, не се пази от него. „Ама той има карма.“ – Ти знаеш ли каква е неговата карма? Може този беден човек да носи кармата на някой друг човек. Може ни най-малко той да е направил този грях, но онзи го няма тук, той на друго място си живее, а този тук, на негово място седи и понася изкуплението и казва: „Аз ще изнеса всичко, добър е Господ. “

От вас изисквам едно нещо. У моите ученици, тук в България, липсува почитание. Вие сте крайно груби, всинца сте крайно груби. Едва ли ще намеря няколко души, който да са нежни. Много груби сте! Една истина ви казвам. Всеки търси само правата. И всеки от вас търси първото място, но като дойде до задълженията, казвате: „Чакай малко.“

Първото място е за онези, които се жертвуват; второто – за тези, които уповават; а третото място е за тези, които имат надежда, които са радостни.

Ако някой дойде в моя дом, ако има надежда, ще му дам третия стол; ако уповава, ще му дам втория стол, а ако може да се жертвува, ще му дам първия стол. „Ама, защо не ми давате първия стол? “ – Защото не жертвувате. „Ама, втория?“ – Нямате упование. „Третия?“ – Нямате радост. И бих желал всички тъй да постъпвате в дома си. Туй е една разумно желание. И туй Божествено чувство може да расте при най-деликатен и нежен живот. С всяко помрачаване ти оскърбяваш туй чувство и как ще водиш живота на Любовта: „Но аз го зная.“ – Какво е? Вие още нищо не знаете. Извърши ли някой едно престъпление, вие не знаете защо е

направил това. Направи ли някой някое добро, вие не знаете причините на това добро. Вие не сте прочели в Божествената книга, за да кажете: „Аз зная, аз съм прочел.“ Аз не съдя никого, не мислете, че аз ви съдя. Да съдя вас, значи да осъдя себе си. Аз констатирвам един факт, тъй както е и виждам резултатите, които стават в невидимия свят.

И някой ден, като седя и се занимавам и някое ваше действие като ме жегне, казвам: „Един благороден ученик, той с стрелата си ме закачи.“ И какво правя? Понатъркам с ръката си раната, понаплюнча мястото – мине. След малко гледаш някоя друга жена – пак ме жегне. И тази ученичка хубаво прави и пак се потъркам, позагладя и казвам: „Толкова знае.“ И като дойдат в дома ми, искат първото място. Не, туй да го няма. От тази година няма вече тъй, до тази година можеше. Двадесет и две години аз съм дал опит, но от сега аз не правя изключение. Нито 1/100 милионна част няма да се помръдна. И ако вие не изпълните закона на Любовта – нямам нищо общо с вас. И няма да ви срещна и втори път с вас няма да се занимавам. Разберете! Други ще се занимават с вас. Законът на Любовта изисква това. Ако можете да ходите, добре, но ако не можете вие сте в ляво, а аз съм в дясно. И тогава, колкото повече време минава, толкова и път повече се отклонява. Вие ще ударите надолу, а аз – нагоре. И тогава, след милиони и милиони години некъде пак ще има срещане. Но знаете ли на какво мяза това, като ви срещна там?

В тази работа вършете малко, много малко. Направете само едно малко, много малко, микроскопическо добро, иждивете една минута, или една секунда на деня, но вложете всичката Любов, която има в вашата душа и тази минута ще ви бъде за спасение. Но ако вие не се спрете поне една минута на деня, поне една минута може да се спрете да направите едно малко добро от Любов.

Сега да не идете в друга крайност. Нищо общо нямам, аз казвам принципът какъв е. Колкото си по-високо, толкова законът е по-строг. Колкото повече знаеш туй показва, че толкова твоята отговорност е по-голяма и колкото по-малко знаеш, толкова твоята отговорност е по-малка.

И тъй, ще се стремите да бъдете много деликатни. Първо, към Бога – „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия ум и с всичката си сила.“ Второто нещо – към себе си: „Да възлюбиш ближния си, както себе си.“ И третото нещо – „да възлюбиш врага си.“ Тия три неща трябва да ги приложите. Този третия вие трябва да го любите. Той е вашият син. Врагът – то е синът, ближният – то е

душата. А синът и дъщерята – то е материалното в свята. Майката, след като я отхрани, тя ще хване един развратен живот, синът също, но майката пак го люби, от нея е излязъл, дошъл в къщи, какво да го прави?

И следователно, в туй поздравление, тъй ще почнете – от любовта. Най-първо ще кажеш: „Заради Господа, заради моята възлюблена душа и заради врага си." Но понеже е казано тъй, някой ще каже: „Как мога да любя врага си?" Ако не си изпълнил първият закон, третият закон не можеш да изпълниш. Третият закон е мъчен за онези, които не са изпълнили първия закон, а които са изпълнили първия и втория закони, третият е лесен, но само щом си изпълнил другите два.

И сега жени и мъже да се отличавате с взаимно уважение. Ще се стремите да намерите в вашия брат и вашата сестра, които не обичате една добра черта. Тъй ще потърсиш в твоя събрат или сестра една добра черта и върху тази добра черта ще съсредоточиш твоето внимание. Само така се развива Любовта. Изисква се закона на Любовта. Само по този начин вие може да изпълните Христовото учение. Само по този начин Христос може да влезе и да ви открие туй, за което вашето сърце копнее. И само по този начин може да се уредят работите ви. Няма да станете богати, но изведнъж може да станете мощни и в един ден можеш да бъдеш и здрав и всичко, но се изисква волята на един светия от трета степен. Кажи и свърши: „Аз съм готов да преживявам всичко за Христа." А не утре, при един най-малък опит, да почнеш да се колебаеш.

Един събрат разправял, че се е отказал да носи пушка и през време на войната все го били, но той се издържал. По едно време той започнал да изнемогва и казвал, че „ако не се свърши войната и ако все още ме бият, няма да имам сили, няма да издържам." Три години са го били, той издържал и свършила се войната и престанали да го бият и той после казвал: „Слава Богу, свърши се войната и аз издържах изпита си." Те го биха навсякъде, всичкото, каквото можаха да употребят, те направиха. И го питат: „Защо не искаш да служиш войник? " А той им отговорил: „Когато вие направихте мобилизация, преди това Господ направи своята мобилизация и аз там се записах, и на две места не мога да бъда войник." – „Ами защо не носиш пушка?" – „Аз имам пушка, две пушки не се носят." – „Къде ти е пушката?" – „Хвърлете вашата пушка и ще видите моята пушка." Хубаво им е отговорил.

И вие, щом сте в тази мобилизация, ще изпълнявате закона на Любовта, Божествения мир и ще видите, че Бог е верен. И аз искам тази

година от София да излезе нещо добро. Искам от София да дадете пример на другите. И аз вярвам да дадете. Може ли? – Може? Ще излезе, защо не? Но ще кажете сега: „Да ни помогне Господ. “ Ами че Любовта хлопа на вашата врата. Възприемете Любовта и всичко ще стане. – „Господ да ни даде интелигентен ум.“ – Ами вяра та хлопа, отворете.

Сега Любовта хлопа на сърцето ви; вяра та хлопа на ума ви; Надеждата хлопа при вашата воля. Отворете тези три врати. Какви хубави три картини имате тогава! И всички въпроси ще се решат магически, както Мойсей с своя жезъл: „В името на Любовта, Вярата и Надеждата“ и Червеното море се раздели и пътя е отворен с този жезъл и тогава всичко е възможно.

Сега вие се въодушевлявате, искате да дигнете тази тояга. Ще отворите вратата на сърцето си, на ума и на волята си и тогава всичко може, ако отворите. А ако не отворите – нищо не може. И ще кажете като онзи, който отишъл при един хром и му казал: „В името на Господа, стани!“ Но хромият се мъчи и не става. Тогава го набиват хубаво – счупили му костите и го оставили. Питат го: „Защо така?“ – „Абе, исках да излекувам един, а то хората не признават.“ Не е тъй. Хората казали: „Този лъжец да го научим ние как смее да ни лъже“ и го набили. А той, за да не падне долу, казва: „Набиха ме, защото тези хора са неразумни.“ Ти като отиваш при този хром човек, вратата на твоето сърце, вратата на твоя ум и вратата на твоя Дух да са отворени, да се влее Вярата, Надеждата и Духът. И тогава да кажеш: „Братко, в името на Господа да се прослави Неговото име.“ Всеки може да опита. Но най-първо ще видиш, заключени ли са вратата или са отворени.

Сега няма да ме заставяте втори път да ви говоря върху този предмет, нали?

Аз ще ви помоля сега да не помислите, че искам да ви критикувам. Абсолютно в душата ми, в ума, сърцето и Духа ми няма никаква мисъл да ви критикувам, нито пък да се занимавам с вашите погрешки; но от резултатите казвам: „Не са хубави тези неща.“ По който и начин да ги правите, казвам: „Туй не е добре за самите вас.“ Ако турите тук една бомба, там една, един ден като експлодират, вие ще пострадате. В Казанлък един искал да хване една мечка и турил капан, но на сутринта видял, че в капана се хванало неговото магаре.

В който дом влезете, поздравете го с вяра. „Няма Любов като Божията Любов.“ Няма друга Любов в свята като Божията Любов и само тя се е

проявявала през всичките векове. И всички други форми на Любовта в света, които съществуват, това са формите, които в вечността са се изявявали в една конечност. Всяка форма на вечността се е проявявала в една ограниченост. Една велика Любов, която се е изявила, като се е ограничила в една малка форма на Любовта. Ако ти сега не я познаеш, ти си изгубил един от великите случаи да я познаеш. Туй е великата философия. Няма Любов като тази Любов, която съдържа в себе си всички условия. Всичко в нея е положително: Като се домогнеш до нея и всичко може. А ако не се домогнеш до нея, всичко си изгубил.

В думата „няма Любов“ аз ще ви дам всички формули, какво означава, как да пазите Божията Любов и как да я окултивирате. В „Няма Любов“ има всички начини как да я придобиете. Значи тя не е човешката любов. То е например както земледелецът знае кога да оре, с какво семе да посее мястото, при какви условия расте то и пр. или като онзи лозарин, който също знае какво трябва за лозето му. Има си начини и методи. И като кажете: „Няма Любов като Божията Любов“ тези думи съдържат великите тайни, по които може да развиете това изкуство. „Няма Любов“ значи, трябва да стане цвят, но по-напред трябва да има сили, за да може да расте. Като се зачене, да има сокове, за да расте.

Една идея не само да я заченеш, но трябва да се изхрани и да я принесеш като плод. И тогава учителят ще каже: „Само Божията Любов е Любов. “

Може ли от София да излезе нещо добро?

(– Може.)

Бих желал да почнете между вас да се отличават някой с деликатност и да има у вас едно състезание, естествено да бъде то. Да бъдете учтиви. Кажете си: „Тъй както аз искам мене да посрещнат, тъй ще посрещна и аз брата си.“ По този начин не да правим, както светът прави. Тъй както аз чувствувам за себе си, тъй да правя и за другите. Приложете това и направете един опит. И тъй започнете с опити. Малки опити правете, нека бъдат микроскопични, незабелязани, но да бъдат от Любов.

Да допуснем, една сестра, която вие не обичате, казвате: „Не зная защо, какво имам от миналото, но не може да се спогаждам с нея, карма.“ Е, хубаво, тази карма как ще я смекчиш? Дойде друга някоя сестра, която обичаш, но понеже ти не обичаш първата и тази не я обича, не е симпатична и тя носи ти един грозд, но на първата няма грозд. Сега ти какво трябва да направиш? – Да разрежеш този грозд и да дадеш на тази

сестра добрата част и да кажеш: „Сестро, вземи“ и тя да види, че ти си дала по-хубавата част. Има ли нещо лошо? А тази сестра, като види тази твоя постъпка, ще каже: „Аз имах лошо мнение за нея, но в нея има нещо добро.“ Тези са малки примери, има и още по-микроскопически примери. Разкаляли са се обущата на сестра ти, ще кажеш: „Чакай, сестро.“ Ще вземеш кърпата си и ще се наведеш да ги почистиш. – „Ама как да се наведа?“ – Ти ще се наведеш и с туй навеждане и като очистиш обущата, ти ще направиш цел един преврат. За пример, всеки ученик трябва да направи това. Едно микроскопическо добро е по-полезно от едно голямо добро.

Може ли да излезе от София нещо добро?

(– Може.)

А вие какво казвате от вън? Гласувайте. Не ви задължавам. Аз ви казвам, каквото вие може да направите от Любов от Божията Любов, това направете; тогава и аз ще направя със тази Божия Любов каквото мога. И тогава вие, като го направите и аз като го направя, всичко е решено. Но когато аз правя, а вие не правите; или вие правите, а аз не правя, тогава нищо няма да стане.

Тъй седи въпросът. Тогава аз ще се върна на другия свят, а моето положение ще мяза, като един човек, който е сял 6 бостана и от бостана нищо не станало. Той турил 60 000 лв. и от бостана нищо не станало и парите отидоха. И ще остане за идущата година. Но идущата година не сея вече бостани. Втория път като дойда, градина ще сея, а ако и тя не стане, тогава ще намеря нещо, което да стане. А туй, че не става моя бостан, може да има причини. Но и онази диня, която не стане и тя губи и човекът казва: „Още веднъж в този бостан не ходя.“ Аз не смея да го поясня. Но тъй седи въпросът. Ако вие посеете, ползата е за вас, полза е и за други; но ако семето не стане и вие губите и то губи. Вие загубвате плода си, а другият губи капитала си.

От София може ли да излезе нещо добро?

(– Ще излезе!)

Добре. Ще стане ли този бостан?

(– Ще стане.)

Искам големи дини, по 10–12 кила, не като софийските, а като пловдивските – сладки да бъдат.

Сега аз ви говоря на интимен език, не на фамилиарен. Говоря ви интимино. Другояче не ви говоря. Всичко у вас искам да бъде естествено,

непринудено. Искам нищо пресилено да няма. Всички да бъдете естествени, тъй както Бог ви е създал първоначално. Да излезе великото у нас. У всинца ви искам да се събудят благородни чувства, възвишени мисли и онези органи, които са необходими за Божията Любов в сегашната епоха.

От София може ли да излезе нещо добро?

(*– Може.*)

– Тъй да бъде.

Тайна молитва

Беседа, държана на 2 октомврий 1921 година в София.

(*Само за тези от веригата.*)

Сега ще ви предложа друго нещо. На жените. Тази беседа, сега като се дешифрира, като се изглади хубаво, искам да се явят 10–15 жени, да я препишат и да се разпрати по всичките кръжоци. Ще се препише не за вас, но за изпращане. Които искат от Любов да сторят това, само те. За беседата да няма отлагане, спешно да стане работата. Ще пишете само ръкопис, с мастило и един екземпляр, да мине през ръката ви. Нали ще опитваме Любовта ви? Ние може да дадем пари и да се изкара на машина, но искам от вас. С жените правя опит, понеже мъжете са заняти. Жените, които ще пишат, ще се съберат на едно място. Аз турям срок в 12 дена от днес най-късно всичко туй да бъде свършено.

БРАТЯ И СЕСТРИ В ХРИСТА

Защото, който прави волята на Отца моего, който е на небеса, той ми е брат и сестра и майка. (Матея 12:50)

Този стих е прочитан може би хиляда пъти. Върху него има написани най-малко стотина томове и беседи, проповеди, какво ли не е казано за него! И мисля, че ако този стих беше досега изтълкуван правилно или разбран и приложен правилно, светът би бил оправен досега. Но понеже светът не е оправен, подразбирам, че стихът не е изтълкуван, не е разбран и не е приложен правилно. Затуй вземам да го дообясня и аз.

Христос полага един принцип, върху който съгражда основата на своето учение, т.е. материалната страна, видимата, физическата страна. Когато той говори за брат, сестра и майка, разбира чисто физическата страна, тъй като светът сега е изявен. Не говоря за небето, защото често в Божествения свят няма такива отношения. На земята най-възвишеното и това е братът, сестрата и майката. Може вие да ме запитате какви са отношенията на небето? Такива, каквито са и на земята. Но според вашите съждения ще кажете: "Ако и на небето е така, както е на земята, тогава няма голяма разлика." Нещата на земята са хубави сами по себе си, но трябва да ги прекарате през сто води, за да ги очистите от тяхната кир и да ги видите в тяхната първоначална чистота. Не само на думи да бъде човек брат и сестра. Брат и сестра и подразбира преди всичко чистота. В какво? Чистота в помисли, в желания и в действия. Трябва разширение на ума и на сърцето.

"Защото, който прави волята" - волята, това е великият закон, който сега оперира на земята. Досега Божията воля е била пасивна. Досега ангелите и архангелите управляваха света, а и много други са управлявали, но не можаха да наложат изисквания ред и порядък в света. Сега Господ е наложил в действие своя велик Дух и е вложил волята си, и горко ономува, който не слуша Неговата воля. Затуй казва Христос: "Който върши волята, не моята воля, но волята на Отца ми, който е на небеса." Христос дава едно строго, недвусмислено определение за небето според закона за мъдростта. А сега как се разбира небето? Поизправят се, погледнат звездите и казват, че астрономите изследвали небето. Те разглеждат с тръбите си движението на небесните тела в пространството, а

хабер си нямат от небето. Астрономите изучават сенките в пространството. Една микроскопическа звезда ще я изследват. Някои звезди са 300 милиона пъти по-големи от слънцето, а астрономът казва, че е изследвал еди - коя си звезда, след това даде отчет за математическите си изследвания: каква е светлината, какви са елементите, какво е състоянието на планетата, към коя фаза на развитието принадлежи. Нищо не е изследвал той! В неговите очи е попаднал един микроскопически лъч от някоя звезда, която е на билиони километри далеч. И нашите астрономи трябва да бъдат малко по-скромни. Онзи астроном, като погледне в тръбата, мисли, че е научил нещо. Не тръби се искат, а ум! Днес светът е пълен навсякъде с тръби, в колата има тръби, в автомобилите и тръби, в железниците и тръби, военните все с тръби свирят. Светът е пълен с тръби, но знанието още не е дошло в света. Сега Христос казва: "Който изпълни волята на Отца моего, той ми е брат." Значи едно от условията е това. Трудно условие е да бъдеш брат или сестра, или пък майка на Христа. Сега вие ще ме извините, но дето църквата говори за Майката Божия, то е съвсем друг въпрос. Христос употребява тази дума "майка" малко в по-друг смисъл. Брата ще познаеш, когато си наранен, когато си в нещастие: той ще те прегърне, целуне, ще те заведе в дома ти; така и сестрата. А майката как ще познаеш? От майката са излезли братът и сестрата. Майката и това е най-възвишеното на земята, значи Христос подразбира Любовта и то е майката, която всичко жертвува. Христос подразбира Любовта, реализирана на земята. Любиш ли майка си; не любиш ли, не си майка. Всеки може да бъде майка. Да родиш и още не значи, че си майка. То е най-лесното и да родиш. Рибата ражда, т.е. хвърля хайвера си, в който има по 300 000 зародиша на малки рибчета. Но това раждане ли е? Някои от млекопитаещите раждат по 5-6 наведнъж. И това раждане ли е? А майката ще роди едно, в изключителни случаи две. Раждането е едно предисловие на майчинството. Ако сърцето на онази майка не е пълно с любов, тя не е майка. Следователно в определението на Христа: "Който изпълнява волята на Отца моего", той му е брат и сестра и майка. Майката познава ли кой е този, който е дошъл в нея? Дошъл е един дух от пространството. Този малък дух става голям човек. Питам: Този малък човек и големият човек един и същ ли е? Съвременните майки познават своите деца само по форма. Някои едва сега са почнали да ги познават по съдържание, а по смисъл и ще трябват още хиляди години. А за духа, който е дошъл, той

може да се познае само в новата култура. Сега аз не искам да ви обезсърчавам. Вашият порядък си е порядък. Аз нямам нищо против. Но Христос подразбира нещата малко по-другояче. Много странен човек е бил той. Сега да ви направя едно сравнение. Има неща в света възможни. Дъщерята на онзи циганин може ли да стане невеста на царския син? Никога! Тя може да си въобразява това, но възможно ли е? Не е възможно. Още по-невъзможно е да станете в тоя свят брат или сестра на Христа. Защо тази циганка не може да стане невеста на царския син? Защото, за да стане такава, трябва в жилите да тече царска кръв. Следователно на онази мома, която може да си въобрази, че може да вземе царския син, казвам: Ти само си въобразяваш за нещата, които не може да станат. и Защо? - Защото в тебе не тече царска кръв. Даже и да тече, пак има известна невъзможност. Може царският син да има известни капризи и не те обича. И той тогава не може да се ожени за тебе. Следователно някои искат да кажат, че много е лесно да бъдем братя. Всеки може да каже, че е брат, но Христос какво казва? - дъщерята на циганина може да каже : "И аз ще се оженя за царския син." И тя може да си представи, че се е оженила за него, че всяка вечер се жени за царски син. И знаете ли на какво ще замяза това? Един българин, който се е завърнал от чужбина, заварил майката и дъщерята да плачат. Пита той какво е, защо плачат, а майката разправя: "Снощи нашата дъщеря е сънувала, че се е оженила за царския син и родила дете, но детето умряло и сега плачем за умрялото дете на царския син." Бащата се почудил и казал: "Такива глупави хора като вас не съм видял на света и ако не видя по-глупави хора, няма да се върна при вас." И почнал той да странствува пак в България, но не видял тази, сегашната, а едновремешната България преди 10 000 години. Странствувал дълго и намерил един българин и тогава в тази култура гащите били на мода и и този българин дал да му ушият гащи, но не знаел как да ги обуе. Мислил, мислил как да ги обуе и най-после ги свързал на покрива и искал да се хвърли в тях, та така да ги обуе. Бащата минавал, видял го и му казал: "Чакай, какво искаш да правиш? - Уших си гащи, искам да ги обуя. и Е, приятелю, така не се обуват гащи, снеми ги и аз ще ти кажа как се обуват." Та сега и вие разрешавате този въпрос на християнството, както този българин, който искал да обуе гащите от покрива. И аз казвам: Всички така го разрешавате и от покрива, отгоре.

Значи, необходима е тази воля, т.е. Любовта, като един велик принцип, трябва да проникне в човешката душа; и само тогава може да се съединим

с Христа и да станем брат и сестра и майка на Христа. Възможно е по закона на прераждането тази дъщеря на онзи циганин и Провидението може тъй да нареди и да се роди в царски род и да се ожени за царския син. И тъй, невъзможното в този живот става възможно в друг живот, но време трябва. Сега Христос това подразбира за нас. Но ние трябва да изменим времето. Сега вие седите и казвате: "Да бяхме и ние във времето на Христа!" Ами че нали милиони хора бяха във времето на Христа, колко учени хора имаше, на които той е говорил, но те приеха ли го? Не го приеха. В техните очи Христос беше един обикновен човек, син на един дърводелец. И всички онези, които вярваха в него, евреите ги наричаха извеяни хора, дошли да оправят света, да внесат нещо ново. Не е така! И му правеха възражения: "Мойсей изведе народа из Египет и го преведе през пустинята и го храни с манна (хляб небесен), а ти какво даваш? - Ето ние сме под римска власт, може ли да ни избавиш, може ли да станеш цар? Тогава ще те признаем." Но мислите ли, че ако Христос беше станал цар, щеше да сполучи? Положението на съвременните царе не е много завидно. Защото, щом станеш цар, ще имаш най-много неприятели. И където и да ходиш, ще трябва да се озърташ на четири страни. Значи царската кръв е необходима. И волята Божия, Любовта е необходима, за да бъдеш и брат, и сестра, и майка на Христа. "Майка" подразбира закона на Любовта. Когато вие възприемете Любовта, ще разберете майчинството в друго отношение. В даден случай всеки може да бъде майка, но само когато любовта се прояви в твоята душа. Може да бъдеш един слуга на живата природа. Когато се яви в света някой велик учител, той трябва да носи нещо много съществено, което да е вложено в живата природа. Аз не разбирам под думите "живата природа" това, което съвременните естественици разбират. За нас Природата е нещо велико не само в своето устройство, но и в онази интелигентност и разумност, която тя проявява. И всички ние днес се намираме под прякото ръководство не на Бога, а на Природата. И всеки ден тя си носи своята пръчица. И тя е толкова внимателна, че като я сложи отгоре ти!... Някой път ще я сложи на ръката ти и ревматизъм ще имаш; някой път ще я сложи на сърцето ти и сърцебиене ще добиеш; сложи я на дробовете ти и охтика ще имаш; на главата и главоболие и т.н., и ти казва: "Ония органи, които аз създадох в тялото ви за ваше добро; ония сили, които вложих във вас, ония чувства, вие не ги употребихте на мястото им." И следователно тя правилно наказва съвременните хора. И сега цяла една наука иде да помага на

човечеството. Против кого? Против оная Майка, която учи децата да се изправят. Тогава дойде лекарят и каже: "Той има диабет", но не обяснява причината на болестта. Какво нещо е диабет? - Захарна болест. и Каква е захарната болест? - Натрупване захар в организма. и Е, какво лошо има от това? Колко струва сега един килограм захар? Причината трябва да се знае: защо тази захар се е натрупала в организма. Тази захар трябваше да се даде на други хора. Природата не търпи излишък. Той събрал сума захар, иска да продава. И Природата казва: "Ти имаш диабет. Захарта ще изхвърлиш навън.” - "Не зная как." Дойде лекарят, ще ти сложи една инжекция, две, три, четири и това е лекът. Освободете се от "диабет!" Добрите, сладките неща не ги желай само за себе си, но и за другите. Аз не искам да лекувам, но за да видите, ако има някой захарна болест, в 10 минути ще го излекувам. Аз няма да му взема много, но не и малко. Ако е богат, ще му кажа: "10 - те милиона ще дадеш, живота си съвършено ще измениш и ще го посветиш на Бога, много няма да ядеш." И ще му поставя една строга диета, каквато не е виждал. После ще му кажа: "Обикалял си чуждите жени, опропастил си чуждите семейства и всичко това трябва да изправиш и тогава болестта ще се махне." И когато в християнството се каже: да се покае човек, гръцкото православие разбира да му сложи попът епитрахила, да му чете няколко молитви и тогава му се прощават греховете! Природата така лесно не прощава. Вие може десет пъти да турите епитрахила, и пак греховете ви да останат. Природата ви прощава само като се съобразявате с волята Божия, и не само да я имате като прост закон, но да приложите този закон в живота; и този закон да проникне като една велика любов във всичките ваши мисли и желания, да станете братя, сестри и майка на Христа. А щом станете братя, сестри и майка, тогава ще влезете в новата наука, която ние сега проповядваме. Сега при мене идат някои и казват: "Как може да стана ученик, как може да узная тайните на Природата, как може да ми се отворят очите?" Но аз го гледам, гледам и казвам: "Има време още за тебе, по-сетне ела." Ами че ако аз му кажа: "Всичките пари, които имаш, ги дай." Той ще вдигне ръката си, ще се почеса по главата и ще каже: "Чакай, да си помисля малко." Той не е готов. И аз пестя време и пространство и казвам: "Не е за тебе." Ако го попитам: "Може ли да станеш ученик?" той ще ми говори два часа, че може да стане. Не, не е тъй!

Сега ще ви кажа: за да може да станеш ученик, за да може да ти поверят онези тайни на Природата, ти, най-първо, трябва да станеш брат и

сестра и майка на Христа. Правилото е ясно. Волята Божия като мине през всичките живи клетки на твоя организъм и обърне твоята материална и реална любов, ти ще бъдеш пред вратата на Храма и Христос тогава ще излезе и ще каже: "Добре дошъл, брат, сестра и майко!" ще турне ключа, ще отвори вратата и ще те въведе в Храма. И ще почне да ти разправя за ония велики тайни в Природата. Вие не сте още в Природата. Говоря алегорично. Природата е още заключена за вас, а вие обикаляте само около нея. Тя е един велик, но затворен свят. Знаете ли какви красоти има в нея, какви същества живеят в този свят? В този свят са останали все тия велики царе, князе, лордове, професори. Това са все пропаднали ученици от векове, фалирали търговци. За тях вече нищо не съществува, затова те са сакати, слепи, хроми и глухи. Това е съвременният наш свят и фалиралият свят. Аз го наричам света на фалиралите ученици, които не са издържали най-елементарния изпит на братство и сестринство. Те са извън Природата. Сега не казвам това за всички. Изобщо туй е положението на света. За света говоря аз. И този е най-правият възглед. Сега вие ще кажете: "Но ние, които сме оставили всичко, нас какво ни очаква?" Казва Христос: "Няма никой, който да е пожертвувал или баща, или майка, или къща и да е изпълнил волята Божия, че да не приеме стократно и в бъдеще живот вечен."

Вие едва сега сте започнали. Направили сте въведение. Някои от вас са написали първата глава, поздравявам ви. Някои са написали втората глава, някои третата, четвъртата. Но не си правете илюзии: докато не напишете цялата си книга, не казвайте: "Като моята работа няма." Ти не знаеш каква е твоята работа и каква ще излезе тя. Само когато я завършиш, само тогава ще знаеш.

Онзи, който иска да бъде брат, сестра и майка на Христа, той трябва да бъде първостепенен герой в света. Първостепенен герой не само в обикновения смисъл, но да бъде герой и по ум, и по душа, и по дух. Той трябва да има едно сърце, чисто като кристал; в ума му да има светлина като слънцето; да има една възвишена и благородна, широка душа като цялата вселена; един крепък Дух като Бога!

Това е, което се изисква и което е необходимо. Аз не ви говоря това за обезсърчение. Аз искам да ви покажа какви велики закони лежат скрити в живота. Велика е волята Божия. Тя няма да се измени никога, по никой начин. Това е един математически проблем, който трябва да се разреши. Докато не изпълниш волята на този Единния Отец, който е горе, на

небеса, не можеш да станеш брат и сестра на великия Учител и Христос. Знаете ли какво значи Отец? Отец и това е онзи, който движи света; онзи, който слага всичко в ред и порядък; който се грижи и промисля за прогреса, за условията на всички същества, които е създал. Пред неговите очи и пред неговия ум всичко това е ясно. И той е предвидил всичко така добре, че нищо не е пропуснал. И казва Христос: "Който изпълни волята на този мой Отец, който знае всичко, който движи земята; който нарежда хармонията в света, само той може да ми бъде брат и сестра и майка, както тия и моите ученици. Само който има тази негова интелигентност, неговата Любов, Истина, Мъдрост и всичко туй да проникне в душата му, той може да бъде мой брат, моя сестра и моя майка." Не се обезсърчавайте, защото, ако се обезсърчите, вие ще замязате на циганската дъщеря; това се казва само по форма. В следващия живот вие ще имате царска кръв и може да вземете царския син. Аз ви казвам единствения път, по който може да изпълните волята на Отца. Вие сега точно изпълнявате волята Божия, но под камшика на стражаря, под строгото заплашване на закона. Отиваш войник и казваш: "За отечеството отивам да изпълня волята Божия." Патриот си, защото камшик има.

Но когато говоря за волята на онзи Отец, тя е диаметрално противоположна на тази воля. Да изпълниш волята Божия, то е най-възвишеното, най-святото, до което можем да достигнем в тоя живот. Ще ви приведа един малък разказ. В древността при царя на арманите живял един благочестив слуга, който един ден по невнимание направил една погрешка и царят взел и го осъдил на смърт. След присъдата, след екзекутирането на този слуга, явил се един от видните мъдреци на тази държава и казал на царя: "Понеже постъпи несправедливо с този слуга, ти ще се ожениш и ще имаш син, но той ще бъде глух, сляп и ням. И туй е най-малкото наказание, което Провидението ще ти даде." И действително, на царя се ражда син, тъй както казал този мъдрец: той бил сляп, глух и ням. И той се оплаквал, че неговото нещастие било най-голямото в света. Тогава мъдрецът се явил втори път и казал така: "Понеже вие не приехте на драго сърце това наказание, ще ви се даде по-голямо от това." И си отишъл, но не казал какво ще бъде това наказание. И тръгнал царският син да пътува по света, да търси лек за себе си. Дошъл в съседното царство на келвите. Тамошният цар имал дъщеря, тя била много красива, но никой не бил виждал нейното лице, тя не се интересувала за хората, не искала да се явява пред хората никога, но като чула, че този сляп, глух и ням царски

син дошъл в нейното царство, тя го поканила на гости у себе си и му казала: "Искаш ли аз да снема от тебе малко от страданията?” - "О, ти ще ми направиш най-голямото добро", отвърнал той. Попипала го тя за очите, за ушите и за езика и на царския син се възвърнали чувствата, но тя се скрила за него. А той, като я видял, така се влюбил в нея, та, като я изгубил, много се наскърбил и казал: "Първата ми скръб е нищо пред тази." Сега вие сте в положението на тоя царски син, който е бил и сляп, и глух, и ням, забравили сте греха за убития добър слуга и казвате: "Няма ли някой, който да ни отвори очите?" Има, но ако ви отвори очите, вие ще бъдете десет пъти по-нещастни. Няма по-голямо нещастие от това и да видиш Любовта, и да я нямаш.

Следователно какво ще правите вие? Ще търсите царската дъщеря ли или ще изправите греховете си? Да, вие трябва да възвърнете живота на онзи убития слуга. Баща ви, майка ви и всички трябва да възвърнат този несправедливо отнет живот. Значи, за да дойде този принцип, всяко престъпление трябва да се помете, ни помен не трябва да остане в света от престъпленията. Всички престъпления трябва съвършено да се изметат от нашия свят и когато вие очистите вашия свят от всички престъпни работи, лоши мисли и желания и проектирате тази Божествена Любов през вашата душа и дух, ще станете сестри и братя и майка. Тогава елате при мене и аз сам ще отворя вратата на Храма и ще ви въведа вътре. Ясно ви говоря! Герои се иска да бъдете в новото учение; герои, а не страхливци! Нови неща ви трябват! Дипломи от университета не ви трябват. Доктори били, свещеници били, каквито и да са, все кавалери били, все честни били. Светът е пълен все с "честни" хора, а все пак безчестието царува от единия край до другия. Свършил с диплом, а като го поставиш на най-малкия изпит, не може да го издържи. Христос е проверил и казва: "Туй учение, върху което почива сегашният обществен строй, е фалшиво във всичките си основи, то е изживяло." Каквото и да правите и каквото и да учите, все там ще си остане. Върху вас лежи едно наказание, че сте родили един син сляп, глух и ням. И така е сега. И ако вие ме попитате и защо не може да живеете добре? Ще ви отговоря: Слепите и глухите, и немите хора могат ли да живеят добре? Не само да кажете: "Аз те обичам." Туй е американска реклама. В туй "обичам" няма никаква обич. Някой каже: "Аз съм свят", а няма никаква святост. "Аз съм учен", а няма никаква ученост. И тъй, ще разберете, че елементът, това е волята Божия, върху която вие трябва да сложите мисълта си. Трябва да се спрете тогава и да кажете: "Готов ли съм

аз да изпълня волята Божия?" И когато дойдете да решавате този въпрос, не трябва да казвате: "Аз мъж имам, деца имам." Нямате мъж и деца. "Аз съм честна жена." Далеч е честността от тебе! Где са честните хора днес? Аз говоря не според мярката, която вие разбирате, но говоря от гледището на брат, сестра и майка! Аз говоря на онези, които се приготовляват.

На вас ви давам упътвания и туй, което аз ви говоря сега, в миналото трябваше 30 години да прекарате в някоя пагода или капище и да ви се дадат много изпити, за да ви се кажат тия думи, които аз ви казвам. Сега пак ще кажете: "Чудна работа, този строй не бил строй, туй учение не било учение, нашите съвременни майки не били майки. Е, какво сме ние тогава?" Ще кажете още: "Нали сме ние християнски народ, служим на Христа, познаваме учението му?" 1914 година показа какви са християнските народи. 25 милиона християни станаха жертви на бойното поле, а и още 25 милиона останаха осакатени, инвалиди, значи всичко 50 милиона. А Христос е казал: "Не убивай!" И помислете тогава как ще оправдаят съвременните християнски народи този позор. Той е написан в небето. Тия народи не са християнски, а езически под християнска табела. И сега е дадена заповед от Природата, и тя е дигнала пръчката си, и от тия народи ще се дига само прах и пух. Ни един народ от днешните няма да остане неотупан и греховете му неочистени. И ако някои останат неочистени, те ще бъдат малки остатъци от тази стара култура. Това е, което казва Христос за онези, които не са извършили Божията воля. Сега в тия народи има зародиш на ново човечество и ще излезе друг народ на братство, на сестринство и майчинство. Следователно следващата раса, в която ще се народят новите народи, ще бъде раса на братство, сестринство и майчинство. А сегашните народи са на робство, слугуване, на труд, на мъчения и страдания. Това са съвременните народи. Сега, за да минеш от България в Англия, за да ти дадат един паспорт, ще видиш и ще патиш. Не трябва да си правим никакви илюзии. Този морал на Христа е странен. Странен е бил Христос, особен човек е той: не прави никакъв компромис с никого, а говори само истината и изисква само нея. Сега вие искате да бъдете герои, казвате: "Аз работя за Христа." Нищо не си направил още! Тъй казва Христос. Като казвам "нищо", ти може много добри работи да си направил, но не още същественото: ще бъде смешно, когато някоя мома ми направи хиляди услуги и иска за това да се ожени за мен. Може царският син да се е спрял по една необходимост в дома на циганина, но циганската дъщеря от това да си мисли, че той може да стане неин зет и

това е смешно. Тъй си мислите вие. Не, не; той ще ви остави някое благословение и той е благороден, но нищо повече от това.

За да станете братя и сестри, непременно волята на Отца трябва да пребъдва в душите ви. Никога няма да говорите за вашето благородство. Съвременните учени казват, че от въглена се образува диамантът. Аз оспорвам това и казвам: От диаманта се образува въгленът. Те казват: Въгленът, като се стопи, той се пречиства и става диамант. Аз казвам: Диамантът, като не е запазил блясъка си, става на въглен. Когато човек е праведен, чист, той е диамант, а когато съгреши, той става въглен. Ако си диамант, това показва, че не си опетнен. От грешен човек праведен не може да стане. Как може от грешен човек да стане диамант? Диамантът си е всякога диамант! Около диаманта може да се образуват известни наслоявания и той да потъмнее, но то е само едно опрашване отвънка. И аз казвам: изгорелите от огън диаманти са станали въглени. Кой е този огън? То са необузданите човешки страсти, които са образували всичките тия въглени. Съвременните учени хора казват: Голяма топлина, голямо налягане се изисква, за да се образува диамантът. Тук сме съгласни. Диамантите се образуват от огъня на Божествената Любов, при налягането на Божията Мъдрост и при действието на Божията воля. Диамантът, този камък, е едно живо, разумно същество. Аз съм срещал много диаманти, които се оплакват и казват: "Нас ни предават все от ръка на ръка, продават ни, някой каже: "Много хубав камък", вземе ни, но щом се намери натясно, веднага ни продава. Постоянно ни продават като овците и говедата, но затуй пък и ние никога няма да им разкрием нашия живот, и хората никога няма да ни разберат; те може да ни продават, колкото искат, но на тези хора ние няма да разкрием нашия живот." Говоря фигуративно. Дойде някой праведен, а хората го продават от едно място на друго. Но с продаване нищо няма да се уреди. Който иска да стане ученик, не може да започне новото учение, ако не изпълни волята на Отца и стане брат, сестра и майка на Христа.

Сега вие сте започнали вашето предисловие, написали сте може би първата глава, продължавайте. Защото, ако мъжът ви е много лош, той ще ви даде мастило да напишете историята; а ако е много строг, той ще даде вятър и вие ще пътувате много бързо и ще има попътен вятър. Тогава любовта ще превърне всичките противодействуващи сили в добро за този свят. И там е дълбокият смисъл, който любовта носи на душата, в която волята Божия се е реализирала. Тогава всичко в света ще се превърне за

тяхно добро. И те ще разберат тайните, който Бог е определил да им се открият. И сега, ако ти се оплакваш от мъжа си, не си брат, сестра и майка на Христа. Ако най-малките мъчнотии не може да носиш, ти още не си брат, сестра и майка. Но ако можеш да издържиш всичко, ти си близо до Храма, ти ще влезеш вътре. Скоро ще дойде Христос, ще отключи и ще каже: "Влез в светилището, ти си ми брат, сестра и майка и може да бъдеш ученик." И Христос казва на учениците си: "Ето моите братя, сестри и майка." Това са условията за всички, които искат да станат ученици. Това ви казвам на всеослушание! Най-първо трябва да бъдете братя, сестри и майка, да изпълните волята Божия. Любовта трябва да стане фактор в душата, в сърцата и в духовете ви, и така да се реализира и материализира, и тогава вие ще бъдете пред вратата на Храма, да приемете новия живот на възкресението.

Онези, които са готови, понеже има обявена от небето мобилизация, има вече манифест издаден, всички, които искат, могат да се запишат. Тук няма картечници, а се искат само доброволци - герои, доброволно да сторят това. Които искат, нека се запишат. Нека си дигнат пушките, но без да убиват; ножовете, но без да пробиват; раниците, всичко туй да бъде спретнато, обути хубаво, цървули да имат, здрави и нови, достатъчно количество патрони да вземат, но ръце да не отнемат. Там няма запас. В сражението, което ще почне, патроните трябва да стигнат. Тази е сериозна работа; ще има "фъш", "фъш!" И тъй, в тази нова мобилизация всички онези от вас, които искате, може да се запишете. Но как? Като идете там, там има една комисия: има един генерал, един полковник, подполковник, майор, капитан, един поручик, подпоручик, един фелдфебел, взводен, има и един ефрейтор, и един прост войник. Най-първо ще ви посрещне генералът, а най-подир ефрейторът и простият войник. И той може да ви зададе въпроса: "Ти брат, и сестра, и майка на Христа ли си?" Ако отговориш "да!" той веднага ще те запише. За нашата мобилизация тъй бива. Вие ще ме запитате: "Где е тая комисия?" Вие ще си спомните. Без обезсърчение. Аз ви казвам: Пътят е мъчен, труден, но е път, който трябва да се превъзмогне. Аз ви казвам: За човешката душа, която иска да се подвизава в пътя, няма нищо невъзможно. Дайте свобода на вашата душа, и тя ще ви изведе на желания бряг! Вашата душа ще бъде посредницата да ви направи братя и сестри, и майка на Христа. Само душата ви, а не друга някоя сила, е в състояние да направи това и тая душа, която някога е излязла от Бога, която е във вас, но която вие не познавате. Към нея ще се

обърнете. Тя е простият редник, който ще ви запише. Не ходатайствувайте никъде другаде. Идете при нея, кажете : "Моля ти се", и тя ще ви запише. И аз мисля, че всички, които ме слушате, вярвате, че имате душа. Аз мога в 5 минути да докажа всякому, че има душа. То е много лесно да се докаже, че има душа. Ние имаме други доказателства за душата. Тия доказателства знаете ли какви са? Те са ефикасни. Преди 2-3 години дойде един доста учен човек и ми каза: "Аз мога в обществото навсякъде да си пробивам път. Имам два револвера, патроните са много ефикасни. Някъде ми се спре работата и аз извадя револвера, гръмна и началникът веднага подпише заповедта. Единият мой патрон беше от хилядо златни лева, вторият и също. И, като ги гръмнах, работата стана. На следния ден отидох при министъра и не подписва да ми се даде служба. Извадих револвера. Гръмнах шест куршума и той каза: "Стига, не ме доубивай", и веднага подписа. "Видиш ли ги ти?" казах му, "сигурно оръжие си имам." И като вземе да гърми, и умен човек е той, и няма да убие хората. Аз го похвалявам. Дето ще тегли един куршум на министъра и ще го убие, по-добре е да му тегли шест по хилядо. Тъй и единият е здрав, и другият е здрав. Но туй е за предпочитане пред голямото зло. Туй е философията в съвременния живот, но тя не издържа критика: той физически си остава здрав и читав, но духовно е мъртъв.

Сега ние ще се върнем към ония основни неща. Във вас вложете тази воля, не Божията воля. Бога вие не знаете. Той е неизвестен. А онзи Отец, за когото говори Христос, неговата воля ние я знаем. Той се е пробудил и казва тъй: "Всички ония мои деца трябва да изпълняват моята воля." И връщане няма, всички трябва да изпълним неговата воля. Всичко може да стане, цялата вселена може да се разруши, но да се измени тази воля и никога! И този Отец ще тури в края на краищата най-силен огън и ще ни накара да изпълним неговата воля. И да знаем, че неговата воля е свещена. А Христос казва: "По-добре е сега", в негово време. Аз казвам: Волята на Този Отец иде сега в света.

Сега, от една страна, вие имате царския син и сляп, глух, ням; от друга страна, имате красивата царска дъщеря, и на трето място, имате онзи, убития слуга. Как ще разрешите този въпрос?

Някои казват: "Да ни се отворят очите, да виждаме." Опасно е да виждате сега. Но пък ако се боите, онзи слуга ще ви чака. Той няма да ви извини. Вие се намирате между две дилеми: между царската дъщеря и убития слуга. Какво се иска сега? Един начин има, по който може да се

разреши въпросът: да реализирате волята Божия, да възприемете Божията Любов. То е тясната врата, това е тесният път, през който всички трябва да минете. Аз говоря само за онези, които искат да бъдат ученици и в които съзнанието е пробудено. Няма какво да спорим. Туй е едно учение, което ще проверите. То е така. И сега аз ви призовавам да се запишете в новата мобилизация. По цял свят е издадена вече поканата, в цяла Европа, в Америка и във всички християнски народи, и в езическите, навсякъде стават записвания.

И тия, които се запишат, ще се нарекат Божий народ. Те ще бъдат избран народ. Ще бъдат царе и свещеници на Бога живаго. Те ще образуват новите поколения, те ще бъдат гражданите на новата култура, на Царството Божие.

Небе и земя ще поздравява всички онези от вас, които ще се запишат. Може да има някои записани, но всички, които не са се записали, да бързат, защото време не остана. Иде време, когато ще се затворят тефтерите, и тогава не може вече да се запишете. Десетдневен срок е даден и това са Божии дни, дни на благоволение.

И тъй, желая от моето гледище да бъдете в бъдеще и братя, и сестри, и майка на Христа, да изпълните неговата воля и волята на Отца и тогава ние вече можем да кажем, че царството Божие е слязло на земята.

Беседа, държана на 9.X.1921 г. в София[164]

ПЛАЧЪТ

Които казват: махни се от мене, не се допирай до мене, защото съм по-свет от тебе: Те са дим в ноздрите ми, огън горещ вес ден. (Исая 65:51)

Съзнателният живот и това е една велика загадка в Природата. Не само за нас, хората от XX в., но и за ония преди нас и след нас, до скончание на века, все ще бъде една велика загадка. А само в загадките има учение, знание и мъдрост. Там, гдето няма загадки, животът е прозаичен, в него няма поезия. Някои казват: "Що ни трябва поезия?" Но това е същественото. Следователно, като казваме, че животът е една загадка, подразбираме, че той е велика поезия, велика музика; но една музика, която не сте изслушали докрая, и поезия, която не сте изчели докрая.

Сега израилският пророк се спира върху учените хора в негово време, върху духовните, набожните хора, които са били посветени в тогавашните мистерии и които са казвали: "Махни се от мене, не се допирай до мене, аз съм по-свет от тебе", т.е. повече знания имам. И той цитира думите: "Бог за такива хора казва: те са димът в ноздрите ми." Следователно, казва пророкът, не трябва да се спираме върху негативната страна на хората и че те били невежи, защото то не е важно. Важно е какво трябва ние да знаем в живота, т.е. как може да разрешим правилно тази загадка. Детето, като се роди, изведнъж започва с музика: "Ва, ва - а - а." То е първата музика, първият тон. Казват: "Врещи като дете." Не врещи, ами с този пръв тон започва животът. Ако детето не каже "ва, ва - а - а", всичко е свършено с него. А като каже "ва, ва - а - а", започват дробовете да дишат, да се разширяват и тъй започва новият живот. Туй дете разбира ли тази велика загадка защо го е родила майка му? То знае едно нещо. То казва тъй: "Мамо, ти, която си толкова умна, ще ме научиш и аз да науча този живот, в който си ме турила", т.е. ще ми дадеш всичкото си съдействие в новото ми положение, в което твоята любов ме е поставила." И майката каже: "Ах, моето пиленце." Същият закон е и в духовния свят. Докато вие не започнете с този пръв тон и с плача, няма да се спасите: човек се спасява с плач. В туй усилие да заплаче детето започват да функционират най-важните органи и дихателните, които са свързани с интелектуалния свят. Пророкът се обръща към ония хора, които изопачено са разбирали живота,

като са казвали на тия, малките: "Махни се от мене, аз съм по-свет." И днес е същото. Светът в туй отношение много не е напреднал. Тази е една от спънките, която навсякъде срещаме. В християнския свят казват: "Ти малко настрана да седиш. Не се допирайте до нас, светите хора, излезте вънка! Вие сте такива, онакива."

Ако аз поставя за българския народ един толкова висок и недосегаем морал, т.е. какви трябва да бъдат българите, колко българи ще има тогава, които биха издържали? Помислете само, ако аз бих почнал да ги пресявам, колко българи биха останали в моето сито? Аз няма да ви реша въпроса, но ако те искат, да направим опит. Ще ги сложа в ситото си. Аз ще сея, а те да броят. Като свърша сеенето, ще кажа: "Пребройте ги сега." В тази работа аз съм "непричем", не съм замесен, нямам такава предумисъл, да не ми се сърдите.

Сега ще ви разкажа един мит, т.е. един окултен разказ. В далечното минало, на тази мирова история, нещо, което се е случило не на сегашната наша земя, но на онази обетована земя, която е оповестена в "Притчите" - в която са живели синовете на мъдростта. Там царят се наричал Ормузд. Той имал десет дъщери. Те били толкова красиви, изящни и нежни, че служели за похвала на цялото му царство. Тия дъщери бащата ги изпратил в едно от най-великите училища, дето се изучавали тайните на битието, за да ги приготви да работят в бъдеще. В туй училище един ден дошъл и синът на слънцето и и той да се учи. Но правило на училището било, че в него никаква целувка не се позволявала и на онзи, който би се осмелил да престъпи това правило, налагали най-голямо наказание. Разбира се, всички ученици и ученички знаели това. Но един ден най-голямата дъщеря на Ормузд, като се занимавала в градината, унесла се в сладка дрямка и заспала. Една муха минавала, кацнала на нея и оставила извержението си на долната бърна на тази царска дъщеря. Като минавал синът на слънцето и погледнал, отвратил се от тази постъпка на мухата и помислил какво да прави. Казал: "Каквото и да стане, ще се приближа полека с езика си да отнема туй извержение, без тя да ме усети." Но се случило едно нещастие. Като се приближил той, тя се събудила и станала бяла като платно, изгубила светлината си. Другата дъщеря, като видяла тази постъпка на сина на слънцето, почервеняла. Нали хората, като се позасрамят от известна постъпка, стават червени. Третата сестра позеленяла, четвъртата пожълтяла, петата посиняла, шестата станала виолетова, а седмата почерняла. Всичките взели разни краски. А той, като

погледнал, видял, че извержението изчезнало, но последствията били ужасни: лицето на едната станало бяло, на другата и червено, зелено, жълто, синьо, виолетово и черно. Тогава той се хванал за главата, а тия дъщери искали да скрият по някой начин цвета на лицето си, но тия цветове останали: пущали си кръв, белили си лицето, разтривали го, мили го и пр., но всичките усилия останали без резултат. Тогава царят извикал сина на слънцето и го изпратил обратно на слънцето. А тия дъщери, задето били невнимателни и първата позаспала, а другите не бодърствували върху своите чувства и баща им ги пратил на земята, като ги преобърнал в цветя, да научат урока си. Затуй имате сега белички, червенички, жълтички и т.н.т. цветя. Те са все дъщерите на царя Ормузд. Тъй казва митът. Обаче, този син, като отишъл на слънцето, бил много наскърбен, задето, като имал желание да направи едно добро, причинил такава пакост. И тъй, митът казва: това станало причина да се създаде нашата земя, за да могат тия дъщери след време да върнат своята хубост. И като представили това дело пред Господа, той забележил дълбоките причини на станалото и казал: "Аз ще се заема да изгладя видимите погрешки и ще поправя всичко." Краските първоначално били много груби, но като се върнал царският син на слънцето, много плакал: любовта му станала толкова силна, че образувала росните капки. И тия росни капки и този дъжд бил от сина. Те умивали росните цветя, но краските не се измивали. Тогава той ги нагрявал и ги милвал със слънчевите лъчи, но пак не могъл да ги изчисти и забележил, че краските ставали все по-хубави и по-хубави. Видите ли как една малка причина докарва големи последствия? - Тази муха какво направила? Но ще каже някой: "Отгде се намери тя." Ако тази муха не беше оставила извержението си върху бърната на царската дъщеря, вие не щяхте да бъдете на земята и нямаше да разберете този живот. Това е един символ, една алегория, която трябва да разгадаете. И защо вие почервенявате? Какво се крие в червенината? Втората сестра, която видяла, че царският син целунал по-голямата, казала: "Защо да целуне сестра ми, а не мене?", и почервеняла. Другата защо позеленяла? - От яд. Четвъртата пожълтяла и защо да не е тя? Една посиняла и от страх. Следователно във всичките краски има отрицателни черти на живота. Когато човек почервенее, става много активен. Някои казват: "Много умен станал." Значи пожълтял. Не, не, краските, с които съвременните окултисти изобразяват човешките емоции, имат и добрите, и лошите си страни. Когато тия краски са ясни, кристални, те подразбират

стремеж да се изправи погрешката на мухата. Та не се чудете, ако съвременните хора имат тези краски. Най-интелигентните хора, които са се намирали тогава, осъдили сина на слънцето, и не му дали да се оправдае защо и за какво. И тази погрешка Христос слезе да я изправи.

Сега този мит е представен в една повествователна форма. Той представлява влизането на змията с най-хубавия плод в райската градина. Той е все същият мит, който е претърпял много парафразирания, но аз намирам този за най-смислен. Онзи, в райската градина, е за деца, а този е за по-възрастни. Но да не мислите, че тук е истината. Трябва много да си напрегнете ума, трябва много да мислите, за да разберете где е истината. И вие ще ме попитате как тази муха да мине оттам? Но тя е била много интелигентна муха, за да свърши това. И всичките съвременни интелигентни мухи все такава работа извършват. И аз не съм срещнал още една съвременна дама, на която долната устна да не е оцапана с такова извержение, но се пазя да ги чистя по този начин. Разбирате ли защо? - Защото законът не позволява.

Следователно ние трябва да разбираме живота в неговите дълбоки прояви, да знаем причината защо е тъй, а не другояче. И туй, което тогава се е считало за голямо нещастие, днес е едно благо: краските дават импулс за развитие. Щом изчезнат краските, всяка култура изчезва. Последната от дъщерите почерняла като въглен, защото чувствата у нея били най-силни и най-груби. Всичките тия краски трябва да се изправят и облагородят. Питат ме някои: "Защо този има червено лице?" Казвам: "Той е видял, когато царският син е целунал дъщерята." Че туй е вярно, може да проверите: когато някой в света се повдига или когато видите, че един се повдига, ще изпитате една от тези краски. Ако на вас не дадат тази целувка и не ви правят юбилей, ще станете или червен, или зелен, или жълт, или син, или най-после черен, и ще кажете: "Няма управия на земята!" Но този юбилей, или тази целувка, е нещо много случайно. То не е целувка, то е един начин да се отмахне злото.

Целувка може да има само между хора, които са завършили своето развитие, чиито души са обгърнати с любов, чиито умове са оградени от мъдрост и чиито духове са проникнати от истината и само те могат да си дават целувка. А това е велик закон. Какъв? Да те целуна, но ако нямам любов, какъв ще станеш? Ще станеш червен. Ако нямам мъдрост, ще оглупееш; ако истината я нямам, ти ще се опорочиш.

Сега вие пренесете този разказ и във вашия личен живот и но схванете

го в неговата цялост, в неговото бъдещо проявление какъв трябва да бъде.

Аз в миналата беседа ви говорих какъв трябва да бъде ученикът. Сега не ви говоря за спасение: за спасение нека говорят други. Но онези, които са спасени, избавени ли са от неблагоприятните условия на земята? - Не.

Вие искате да станете ученици и волята Божия, Любовта Божия трябва да проникне в душите ви, да станете братя и сестри и майка на Христа.

Ученик може да бъде само онзи, който е брат, сестра и майка според великия Божествен Закон. Така седи работата в този свят. Вие може да бъдете ученици и при други условия, но онзи, който иска да бъде ученик като окултист или мистик, или брат на човечеството, в неговата душа любовта трябва да бъде един двигателен принцип и той трябва да даде всички жертви. Сега вие ще ме запитате: "Може ли това?” - Може. Това не е насила. Любовта дава и взема по закона на свободата, а не насила. Ти, когато даваш, не трябва да съжаляваш, и когато вземаш, пак не трябва да съжаляваш. Всичко ще даваш и всичко ще вземаш, това е според великия Божествен закон. А съвременните хора малко дават, всичко вземат. Това е моралът на съвременното човечество. Сега, като казвам всичко, аз подразбирам живота във всичките му стадии. Детето, което върви по този закон на развитие, разбира го и и то взема всичко. И възрастните, като влязат в закона на Любовта, трябва да вземат всичко и да дадат всичко. Ние не разбираме закона само в една форма, но във всичките форми. Всякога трябва да прилагаме закона според степента на нашето развитие. От стадия, в която се намираме, ще зависи как ще приложим закона. Трябва да даваме всичко и да вземаме всичко. Тъй, каквито сте сега, в туй положение, в туй разбиране, в тази еволюция, готови ли сте да дадете всичко и да вземете всичко? Вие ще кажете: "Ще си помислим малко. Условията на живота са по-мъчни, малко по-необикновени в XX век ние трябва да се борим в живота, а не като едно време." Не, не, не! Едно време хората са били повече герои. Сегашните хора са по-страхливи. Герои за оцет стават, но сладко вино от тях не излиза. И оцет с милиони килограми може да изкараш, но речеш ли да извадиш сладко вино, трябва да свариш няколко милиона килограма сок, за да изкараш едва 500 грама сладко вино. Мъчна работа е това. Защо? Защото има: "Ще си помисля малко." Сега, ако кажа: "Престанете да мислите", ще кажете: "Втасахме я." Но, когато онзи избраник дойде да избере някоя мома и тя каже: "Аз ще си помисля малко", въпросът е свършен. Тя трябва да е мислила още преди да дойде той. Когато канят някого да стане ученик, той не трябва да каже:

"Чакай да си помисля малко." Въпросът е решен. Канят някой свещеник. Той казва: "Чакай да си помисля." Защо ще си помисли? Аз зная: две енории има, едната дава 20 000 лв., а другата и 5 000 лв., и затуй казва: "Чакай да си помисля." Ясно е защо. Никакъв друг мотив няма. Принципът не лъже тук. "Чакай да си помисля малко” - то е само за да избегнем, да не признаем истината. Не, няма какво да мислиш: то е лавиране.

Та казвам, животът е една загадка, велика и приятна загадка за разрешаване. И пак ще ви кажа: За да разрешите живота, трябва да поставите за основа любовта; за да разрешите правилно загадката, започнете с любовта, тогава ще ви дойде на помощ мъдростта и най-после истината. А дойдат ли тия три велики принципа в живота, вие ще разрешите тая велика загадка. Аз не искам днес да я разрешите, но вие, като приложите необходимите условия, да я разрешите след хиляди години като ученици. Има астрономи, които, за да изнамерят пътя на една комета, трябва да работят с години. Те трябва да направят ред математически изчисления, за да намерят ония елементи, които дават правилното разрешение на задачата. И когато този астроном свърши своите изчисления, той е доволен, че е извършил една благородна работа. Ама ще кажете: "Чакай да се осигурим малко, да видим живота, има жилищна криза, една стая ни дават, а кухня не ни дават. Хлябът колко е скъп, зелето е скъпо и пр., разбирате ли вие това? После водата, и нея я няма; наемите, и те са три пъти по-големи; разбирате ли вие всичко туй? Чакай тия въпроси да ги разрешим, че другите задачи после." Ако вие решите по-напред истинската задача, която аз ви поставям, зелките ще поевтинеят, жилищната криза ще изчезне, и всичко ще се подобри. Но ако вие оставите да решите този въпрос, жилищната криза ще ви стесни още повече и ще бъдете в положението на китайските жени, на които им слагат тесни обувки, за да имат красиви крачка. А то не е тъй, то е да не хойкат жените, да разнасят речено и казано, да си хабят времето; затуй китайците стискали краката на жените. А някои ще кажат: "култ" било у тях. Причината е другаде. Но методът на китайците е крив. Този метод не трябва да стане със стискане на краката. Китайците искат да решат въпроса по механически начин.

Нашите крака трябва да стъпят като добродетелите само на чисто. Никога не трябва да слагаме краката си там, гдето мястото е нечисто. "Ама на земята може ли това? Всеки ден на земята има нечистотии." Но аз разбирам малко по-другояче. Когато вас ви повикат да бъдете

лъжесвидетел, когато искат да ви подкупят с това или онова, то мястото е нечисто. Ще кажат: "Ти си беден, жена имаш, деца, хлябът е скъп, ела при нас. Простри аршина си малко тъй, другояче пари няма. То светът не може да се оправи." Ако послушаш, ти си опетнил крака си. Нечисто място е там и ти ще имаш крака на китайската жена. Следователно, в живота ние трябва да бъдем твърди и решителни във всичките си постъпки, ако искаме да бъдем ученици на Христа. Велико нещо е да бъдеш ученик на Христа! Трябва да имаме един морал висок, който пред никакви условия, пред никакви мъчнотии да не отстъпва, да не се сломява от никоя сила в този свят. Той трябва да издържа всичко! Ще кажете вие: "Може ли това?” - Може. "Ама грешили сме.” - Не, не. Аз слагам кръст на вашите грехове. Грешил си; Хубаво, казвам, от днес нататък почни да слагаш крака си на чисто място, ще заличим миналото. Ти пак казваш: "Може ли това?" Първият въпрос ти го разреши. Аз ще ви питам тогава: Брат, сестра и майка ли сте на Христа? - "Не знам, нашите свещеници не са писали това." Ученикът, който отива в някое училище, най-първо трябва да знае програмата на училището. Студентът, гимназистът или какъвто и да е ученик, всичките те знаят какво ще учат. А сегашните християни казват: "Ние учим спасението." Това не е наука. Спасението аз го наричам наука за болните, за хората в болницата. Там ще те лекуват, ще ти дават да ядеш, но изцерят ли те, ще идеш да работиш. Ако си болен, милосърдната сестра ще те милва, но, оздравееш ли, тя не те милва вече. Аз не говоря за болници, аз говоря за училища. Аз говоря за хора, които са здрави, а който е болен, да стои в болницата. Който иска да влезе в това велико училище, трябва да разбере дълбокия смисъл на живота, трябва да постъпи като царския син и постоянно да праща дъжд и слънце на цветята си. Трябва да облагородим мислите си, чувствата си, желанията си и действията си. Но не изведнъж. Аз не разбирам тази работа, която сега правим да бъде изведнъж завършена. Тъй прави и художникът. Той първо ще нарисува основните черти на очите, веждите; и тия основни черти трябва да бъдат много добре нарисувани. Ако художникът направи на някой човек носа много сплескан, той ще опорочи лицето. Ако сложи очите много близо до носа, ако направи веждите много дълги или широки, също. Той трябва да следва великите модели на Природата и да ги направи точни, тъй както е всъщност, нито една йота да не се отделя от нея. И тогава ние, съвременните хора, които имаме един морал, казваме: "Малко очите ни са повредени." Защо? Знаете ли? "Малко ушите ни наболяват." Дойде

докторът и каже: "Простуда има." Туй не е причината. То е само едно последствие. Причината не е там. Ако сърцето ви охладнее, ако вашият ум престане да мисли, кои са причините за това? Аз сега няма да разрешавам тая задача. Няма да кажа защо охладяват сърцата ви. Има християни, които казват: "Изгубил съм първата любов." Някой мъж казва: "И аз изгубих тази любов." Учител, свещеник, всички изгубили любовта си и казват: "Условията са такива, тия хора не може да се обичат вече, всички са изгубили първата любов." Причината е в това, че ние искаме да коригираме Природата в нейните проявления, но, понеже тя не е завършила своите работи и има някое криво тълкуване: Бог всичко е направил добро, но Природата в своите проявления не е завършила още работата си. Ние не може да се произнесем върху това. Защо? Защото то е един акт незавършен. Какво бихте казали на онази красива мома, на която сополът тече надолу? Но ти трябва да благодариш на тази възлюбена, че има сопол, иначе тя 10 пъти би умряла. Едно предпазително средство е това, но то трябва вътре да седи. Това е пак символ. Носът и това е емблема на човешкия интелект и човешкият интелект има понякога своите сополи. Особено когато има някой хрема. Понякога някой писател седи, пише и капне сопол, той го изтрие и после казват: "Плакал е той." - Какво е плакал? "Този поет толкова се е въодушевявал, че като е писал, плакал на писаното", тъй казват. Аз пък казвам: "Той е имал хрема." А те държат туй написано като свещено. Този поет какво е чувствувал? Той е чувствувал своята хрема.

Някои пък казват: "Ти не плачеш." Казвам: "Трябва да ме стиснат много натясно, за да мога да плача." Но не се заблуждавайте, защото и мен ме хваща хремата. Но тогава не плача, а имам хрема. Не си правете илюзии, но аз казвам, че имам хрема.

Аз зная само един човек в света, който е плакал. Кой е той, знаете ли? - Христос. Да. Той истински е плакал. И казва Христос: "Колко пъти исках да ви събера като пилци, но вие не рачихте и затова отнине върху вас ще дойдат големи страдания заради вашето неразбиране." И той плака за бъдещите страдания, за бъдещите падания на тези души. И още плаче Христос. И днес аз го виждам, че още плаче. Сега се събират да оправят света без него. Не питат какво казва той, а какво са писали св. Отци. А св. Отци са плакали все от хрема. Да! Да ви кажа аз това и от хрема. Тия капки върху техните постановления са все от хрема. Такава хрема и аз я имам по някой път. Не считайте това за извънредно. Не се заблуждавайте.

Онзи, който плаче, казва истината. Детето, което плаче, показва, че има живот в него. Онези хора, които не плачат, те са мъртви. И питам колко свещеници има, които са плакали? Има някои, които плачат, но те са все от хремавите. Аз съм слушал някой проповедник да разказва как потъвал някой параход в океана и как някоя майка давала детето си и какво казвала, и натъжил се проповедникът, разплакал се, разплакали се и другите. Но като излезе вън, гдето плаче някой беден пред него, той не го вижда. И казвам, съвременният християнски свят е хремав: ако плачат някои, то е от хрема. Аз бих желал да ги видя да заплачат, но тъй, както Христос е плакал. И аз бих се радвал и бих изпял една от най-хубавите песни, и бих казал: Дошло е спасението на света. И искам и вие сега да заплачете.

Второто нещо, следователно, за един ученик, като влезе в училището, е да заплаче. Не заплаче ли, учителят няма да му предаде нищо. Може да го приемат, но, като влезе в училището, той трябва да заплаче. Това е символ. Ще го преведа. Тогава Великият учител на това Божествено училище ще му предаде първия урок. Той е урокът на Любовта. Когато малкото детенце излезе из утробата на майката и заплаче, то казва: "Мамо, без теб аз погивам." А майката го вземе на ръцете си и казва: "Не бой се, ти си в моята ръка на любовта, аз ще положа всичките грижи за тебе." То е пак символ. Аз вземам всички примери от Природата, говоря за възрастни, а не за деца. Това, което аз говоря, вие знаете, че е тъй. Детето, което заплаче, започва да живее. Следователно и ние като заплачем, в нас се ражда съзнателният живот, ние ще бъдем благородни и никой няма да може да ни подкупи. Веднъж говорих с един интелигентен човек и един български инженер, разговаряхме се с него в една книжарница и той ми казва: "Хората не могат да ме подкупят, за 10 хиляди лева не се подкупвам." Но се спира: "Ако ми дадат 100 хиляди; 200 хиляди лева, бих се решил да напусна България." Значи за 200 хиляди лева е готов да напусне България. И тогава аз казвам на туй отгоре: Ако направя един барометър за честността на хората и има хора честни при 100 лева, други при хиляда, 10 хиляди, 100 хиляди, при 1 милион; но от 1 милион нагоре топлината става толкова голяма, че като дойде милионът, не зная дали ще намеря честни хора в този свят. Такъв един честен човек беше този англичанин, който се удави в Атлантическия океан и Стед. Той беше оставен наследник на един богат англичанин, дадоха му 350 милиона шилинга, той се отказа с думите: "Това богатство, което е добито с

неправда, не го искам." Но това беше един - единствен Стед, с 350 милиона не се подкупи, но отиде в морето. А в България дали ще се намери един? - Може. Вярвам да има един. И той ще бъде само онзи човек, който плаче не от хрема, а който плаче като Христа пред Йерусалим. Той е, когото не можете да подкупите с 350 милиона английски шилинга. Той ще каже: "Не искам това."

Аз искам да нахвърлям нови мисли и нови желания. Не мислете, че може да бъдете ученици, тъй както сега мислите, с китари. В небето има китари, но ти трябва да знаеш да свириш. С тая китара на небето можеш ли да свириш? - "Ама там ще ме научат." Оттук трябва да се научиш да свириш най-елементарните уроци на свиренето, да станеш един от най-знаменитите виртуози и тогава в небето ще почнеш небесната музика. И сегашните християни казват: "С китари ще свирим." - Аа, тежко и горко! Аз не съм видял една сълза да пролеете, та ще свирите! Може да свири само онзи, който знае да плаче.

И тъй, първият принцип за ученика е: За да станеш брат, и сестра, и майка на Христа, трябва Любовта Божия да изпълни сърцето ти, душата и духа ти, и тогава ще станеш брат, сестра и майка. И след като приложим този принцип, ти ще бъдеш ученик. И тогава Христос се обръща към учениците си и казва: "Ето тези са моите братя и сестри, които вършат волята на Отца ми. И понеже ми станаха братя и сестри и изпълниха волята Божия, те се приемат за ученици." Аз казвам и втория принцип. Христос не го е засегнал. Плачът е второто условие за ученика на една окултна школа в пълния смисъл. И като заплачете, ще почувствувате в себе си един изобилен живот, пълен най-първо с тъга, който постепенно се превръща в Божествена светлина. Такъв живот не сте почувствували никога. Вашата душа ще се разшири тъй, че ще искате да помогнете на всички. Ще започне във вас новият живот. И понеже вие заплаквате и тъжите, тази Божествена ръка ще се простре върху вас и ще каже: "Понеже плачеш, ще бъдеш мой ученик, под мое ръководство, аз ще ти дам всичките уроци." Тъй казва Господ сега! Спасени има много, те са хиляди и милиони, но ученици и малцина. И до онова време, когато Йоан е писал своето евангелие, е имало 144 хиляди ученици. Това са всичките ученици, които се записали. А оттогава насам колко са се записали? Запитайте свещениците и евангелските проповедници. Те ще ви кажат: 144 хиляди; а аз казвам: Те са 288 хиляди, т.е. два пъти повече. При мене беше дошъл един съботянин и ми казваше, че е на правия път. Казвам му: ти ученик

ли си на Христа? Де ти са документите? Знаеш ли, че си записан и че си един от тия 144 хиляди? Той почва да ми разправя, че е чел Моисея. Питам го: Ти чел ли си по-голямата библия? - "По-голяма няма." Да спрем тогава, казвам, ти си съботянин от малката библия, а аз съм ученик на Божественото училище, на голямата книга. Аз изпълнявам волята Божия, плакал съм и ме приеха. Две неща само се изискват, за да те приемат. Това са условията в туй училище. "Ее, тия неща не са правоверни", ми казва той. Аз му казвам: Твоите пък хептен не са. На отиване той ми казва: "Сбогом, аз те извинявам." - Глупави хора да ме извиняват не искам. Защото нито те считам виноват, и няма какво да се извиняваш. Но говоря истината. Ние трябва да изпълним волята на Отца. На този Господ чувал ли си гласа? Разговарял ли си с него? А не да гледаш какво са говорили пророците. Ти трябва да имаш една опитност: не в бъдеще, досега поне веднъж в този живот трябва Господ да ти е говорил.

Щом не ти е говорил, аз зная, че ти не си изпълнил волята Божия, не си плакал. Може да си плакал, но само от хрема. Тия са условията, при които ние може да бъдем ученици на Христа. Върху тия два принципа лежи учението. В друга беседа аз ще говоря върху един трети елемент. Първото условие е: Да почнеш да изпълняваш волята Божия и да станеш брат, сестра и майка на Христа. И второто, за да познаеш мъдростта, да заплачеш веднъж като него. Веднъж заплачеш ли, то после хиляди векове ще ти държи влага. Заплачеш ли веднъж, ти си в Божествения живот и в тебе започва Божествената музика. Лошо ли е да се плаче? Не е лошо. То е едно благословение, а вие плачете от хрема. Не искам да ви съдя, че не сте спасени. Християни сте, спасени сте и в църквата Божия ще влезете, но ви казвам: Братя, и сестри, и майка на Христа не сте, и ученици още не сте, още не ви се преподава тази велика мъдрост. Общо казвам. Може да има някой, но това са малцина. А за онези, които се готвят, това е условието. Вие може да бягате от единия край на земята до другия, да отидете в планините, да се покалугерите, царе може да станете, нищо няма да ви помогне. И мъж, и жена да сте и не помага. Само едно условие се изисква: Да изпълним волята на нашия Баща, който ни е пратил на земята. Изпълним ли я веднъж, считат ни, че в нашите жили тече неговата кръв; ние сме братя, и сестри, и майка на Христа и имаме право да влезем в туй велико училище. Като дадеш всичко и заплачеш, това подразбира, че новият живот ще дойде и ще преминеш от смърт в живот. Бирникът, като отиде при някого, вземе му всичко и човекът се разплаква, но той не е дал

всичко. И Христос казва: Когато ние дадем всичко и заплачем, тогава ще минем от смърт в живот. Детето в утробата на майката не плаче, то само рита: там е друг живот. И първото нещо, като излезе на белия свят, то трябва да заплаче, и вие почувствувате една радост. Един християнин трябва да плаче. "Защо си будала, че плачеш?" Ще каже някой. и Не е будала. Добре е, че плаче, не го осъждайте. Ако той плаче, то е най-свещеното нещо. Истинският живот с плач започва. Плач трябва, ама истински плач. И този плач ще покаже, че започва новият живот, ново дишане има. Ония, които не плачат, носят ги на гробищата. И възрастният не плаче ли, и той отива на гробищата. Защо? Защото не плаче, и тогава другите плачат заради него, но те плачат от хрема. Сега не считайте, че искам да се подигравам с чувствата ви. Онзи мъж, който е биел жена си, и тя умряла, у него затекат четири реда сълзи, и тогава казва: "Марийке, Марийке, колко съм виноват!" Тогава той плаче, защото няма кой да му готви. Това не е плач, това е хрема. Той трябваше да плаче, когато тя беше жива, а не сега, когато я няма вече. Всички тия проявления в нас трябва да стават от дълбоко разбиране. Това е една дълбока философия в света, един велик морал, да не бъдем дребнави. С 10 хиляди лева да не ни подкупват. Но да знаем, че пред нас седи едно велико бъдеще: да бъдем братя, и сестри, и майка на Христа. То е най-великото. Станал ли си брат, сестра и майка на Христа? Не си. Ще положиш всичките усилия, за да станеш. И ще заплачеш.

Мислете върху тия принципи и работете за тях. Говоря само за онези, които ще бъдат ученици. Не искам всинца ви да сложа в бояджийския кюп, и да ви боядисвам. Туй е по закона на свободата. Ни най-малко не искам да ви изнасиля. Вие сте се предали на много по-глупави работи. По-умни от мене не сте. В България по-глупав човек от мене няма, но другите са десет пъти по-глупави от мене. Няма по-глупав, но и по-умен няма. Тъй разбирам живота. По умен от това и да изпълниш волята Божия и то значи да не се подкупваш от нищо и да знаеш да плачеш. То е да любиш и със своята любов да изчистиш не хремата, а сълзите, истинските сълзи. Аз тях ги събирам: в България аз нося едно шишенце и търся такива сълзи за спомен, а не от хрема. В света хремави сълзи има, колкото искате. Аз ще ви приведа сега един пример. В България един адвокат защищавал един свой клиент, който бил откраднал 25 лв., и казва: "Моят доверител не е виновен, защото, ако той искаше да открадне, на същото място, дето бяха 25 лв., имаше 10,000 лв. на масата. То е една случайност." Съдията

забелязва, че на обвиняемия текат четири реда сълзи, помислил, че се разкайва, и го питал: "Защо плачеш?” - Плача, защото не видях 10 - те хиляди лева."

И тъй, плачът е нещо свещено, който показва началото на един нов живот. И тогава няма да казваме: "Махни се ти." Време е вече за вас всички да станете братя, и сестри, и майка на Христа. И в жилите ни, в сърцата ни, в умовете и духовете ни да тече тая Божествена кръв, от горе до долу и неговото живо слово. И тогава във вас ще има един непреодолим стремеж във всичкото ви битие да вършите волята Божия. И всички ще я вършим и правилно ще разрешаваме тази велика загадка на живота: какво нещо е животът и защо е той?

И тъй, "блажени, които плачат", казва Христос: Разбрахте ли сега защо, казва Христос: "Блажени, които плачат"?

Това е дълбокият, окултен смисъл на тази велика истина, която е скрита в това дълбоко учение на Христа.

Беседа, държана на 16 X. 1921 г. в София[165].

ТОГАЗ ТЕ ЩЕ ПРОСВЕТНАТ

Тогаз праведните ще просветнат като слънцето в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша." (Матея 13:43)

Христос казва: "Тогаз." Кога? т.е. в бъдеще. Бъдещето и това е пътят, който има да се извърви; миналото е пътят, който е извървян; а настоящето е почивка. Има три неща важни: "Праведните ще просветнат в Царството на Отца си." Той не казва, че на земята ще просветнат или горе на небето ще просветнат, но определя точно: Ще просветнат в Царството на Отца си. Где е това царство? Това не е царство на Природата, понеже домът на Природата е дом за възпитание на малките деца. Там има пръчица, има тояжка. Туй знание, разбира се, е недостъпно за хора с обикновени умове. Туй, което аз ви говоря, не е за обикновени умове. Но вие ще ми възразите: "Какви са нашите умове?" - Ако не ме разбирате, вашите умове са обикновени; ако ме разбирате, умовете ви са необикновени. Щом разбирате математиката, умовете ви са необикновени; а щом не я разбирате и умовете ви са обикновени. Думата "праведен" не е такава празна дума, както сега я разбирате: праведник. Христос влага нещо особено в тази дума. "Праведните ще просветнат", значи правда, в която има светлина. Питат ме някои: "Ти как мислиш за мене, праведен човек ли съм или съм неправеден?" - Ако издаваш светлина, праведен си, ако не издаваш светлина, никаква правда няма в тебе. Същият закон е и тук. Някой казва: "Аз умен човек ли съм? - Ако мислиш за велики и възвишени работи и можеш да ги разрешаваш и умен си, а ако за нищо не мислиш, ти си един първокласен глупец. "Ама, ще кажете, ние за всичко мислим." За какво мислите? За какво мислят съвременните хора? Вземете известни проповедници, които завземат едно от най-видните места и се занимават с най-възвишени предмети. Мисълта, с която умът на този проповедник е зает, е просто той да може да държи една отлична проповед, да направи ефект, за да го харесат неговите слушатели. И този е човекът, който иска да се хареса на хората, да проповядва на хората; той иска да им покаже правия път как да се спасят и как да идат при Бога! Аз ни най-малко не осъждам този човек, но той или не разбира своето призвание, или не разбира самото призвание на проповедник; или се е домогнал на това място като онзи с пръчицата,

понеже е лесно да се вдига пръчица. Лесно се проповядва днес. Днес всеки може да проповядва. В Америка има 80 хиляди проповедници и преди 20 години бяха толкова, а сега вече предполагам да са 100 хиляди, а може би и 120 хиляди.

Ако влезете в къщата на някой проповедник, ще забележите една богата библиотека със знаменити проповеди и други именити автори. Сега той иска да проповядва върху правдата. Завърти библиотеката, извади книгата, в която е писано за правдата, погледне еди - кой си какво е казал и в неделя излезе и проповядва върху правдата. Ами че в България има малки деца, които декламират отлично хубави стихотворения на различни поети. Каква разлика има между проповедника и тях? Разликата е много малка. Щом дойдем до съвременните християни, те ще прочетат някоя хубава книга, ще се въодушевят и след като я прочетат, тръгват и разправят наляво и надясно, но след 4-5 дена се връщат и нищо не останало. Туй не е ли същото, като когато те нахранят с някоя кокошка? Ти си уморен, гладен, отмалял и след като изядеш печената кокошка, казваш: "Аз сега всичко мога да направя." Но след 24 часа трябва друга печена кокошка. Кокошката е, която в тебе може всичко да направи. Без кокошката ти нищо не можеш да направиш. Ще питам сега при всички тези книги, които сега са написани, ако нямаше печена кокошка, как щяхте да проявите вашето знание, вашата правда и вашата мъдрост? - тогава във вас ще остане едно такова желание. Ще ви приведа един анекдот, разказ. В древността, далеч, един цар ходил на лов и като не можал да намери никакъв лов, вижда една мечка със своите малки мечета. Вдигнал той своя лък и я убил. Явяват се тогава духовете на гората и му казват: "Понеже ти уби тази мечка и децата сега ще умрат преждевременно, ти ще се ожениш и ще ти се роди един син, който ще има мечи уши." Но на царя се струвало, че туй е само шега. Обаче станало и действително. Той се оженил и първият му син имал мечешки уши. Синът, като наследил престола на баща си, срам го било и винаги си криел ушите. И за всеки берберин, който ходил да го бръсне, царят издавал смъртна присъда и и него "обръсвал". Тъй че не била много завидна длъжността на бръснарите при този цар. Защото и тях ги "обръсвали" по всичките правила. Обаче най-после дошъл един млад, красив и привлекателен берберин, молил се на царя и казал: "Аз никога няма да говоря за твоите уши, няма да издам твоята тайна и ще идвам всяка седмица и ще те стрижа, и ти ще бъдеш свободен; само недей ми взима

живота." Съгласил се този цар. Обаче берберина почнало да го надува нещо, той искал да каже, че царят има мечи уши, но не смеел, защото рискувал живота си. Разболял се. Най-сетне се ухитрил, отишъл на полето, изровил една дълбока дупка, сложил устата си в дупката и казал: "Царят има мечи уши!" Затворил дупката и му олекнало. Но на същото място израснала една свирчовина. Минавало оттам едно овчарче и рекло: "Чакай да си направя една свирка." Като свирил, кавалът почнал да казва: "Царят има мечи уши." И тъй, из целия град се чуло: "Царят има мечи уши." Царят повикал тогава бръснарина и го попитал: "Ти нали обеща, че няма да казваш, а сега целият свят знае, че аз имам мечи уши.” - "Никому аз не съм казвал, само на дупката казах", изповядал си греха младият бръснар. Тогава царят казал: "Такава била волята Божия." Ее, питам сега, какво е спечелил онзи, който е казал, че царят има мечи уши? Значи, в света законът гласи и така казва Христос: "В света няма скрито покрито, което да не се разкрие."

Следователно по същия закон и правдата няма да остане неразкрита.

Сега всичките хора искат да бъдат праведни. Но какви? При сегашните праведни, които са без светлина, всеки е праведен, всеки е честен. Но при този праведен не можеш да прочетеш нито едно просто писмо, нито една глава от Евангелието, нито една свястна книга. Сега за праведните всички казват: "Не ни трябва правда. Който е праведен, да си отиде горе." Обаче иде ден, когато правдата ще излезе тъй, както излезли "мечите уши". Така един ден по самия закон и чрез светлината и правдата на праведните ще излезе наяве, и целият свят ще знае. Кой свят? "В Царството на Отца ми, казва Христос, ще просветнат праведните." Тогава вие може да възразите: "Какво ни интересува нас, че праведните ще просветнат?" Много важно е туй. Без светлина в света не може да има еволюция. Преди милиарди и милиарди години тия същества във вселената и праведните и са минали при Отца и са придобили тази светлина. И благодарение на нея светът сега вижда. И това е светлината на праведните. Кои са праведните? Светлите ангели, служителите на Бога, които са просветнали. И следователно сегашната светлина и това е един изблик на тази правда. И ако те престанеха да светят и да живеят в правда, с нас всичко на земята би се свършило. Ако вие ме запитате: "Защо има нужда от правда?” - За да могат бъдещите поколения да живеят във вашата светлина. А животът има нужда от светлина. От светлина, която ще се прояви в Царството на Отца ви. Христос подразбира онзи велик, разумен Божествен свят, дето

праведните схващат дълбокия смисъл на нещата. Вие ще питате: "Тук на земята ще дойде ли правдата?" - На земята никаква правда няма да дойде! Откак светът е засветувал, земята е пълна само с неправди и кости. И докато се свърши тази епоха, тя ще бъде пълна с кости; и всички съвременни хора, и те ще оставят своите кости. Защо? - Защото на земята няма правда. И съвременните хора страдат от безправие и страдат от нямане на светлина. И когато ние говорим за правдата, казвате: "Аз съм честен човек, баща ми е бил справедлив." - Да, баща ви е бил справедлив като обикновените праведни хора. Аз говоря само за онези, които искат да бъдат ученици. Някой казва: "Мога ли да бъда ученик на Христа?" - Можеш да бъдеш ученик на Христа, но твоята правда трябва да издава светлина, не обикновената светлина на газ и на електричество; по-особена светлина се изисква. Ако е за електрическа светлина, тя лесно може да се придобие; ако е за газ, още по-лесно, от восък също.

Светлина, която произтича от правдата, това е есенция на онази светлина, която дава живот; тя е светлина, която носи живота в себе си. И пак ще ви кажа: тази светлина вие не може да я възприемете, ако нямате любов. Сега вие ще кажете: "Ее, ти ни проглуши ушите с твоята любов." Не, не, вие Любовта още никак не сте я усещали. Не сте усещали още Любовта, нито дори предисловието на Любовта. Бог е Любов, това е наука за бъдещето, за шестата раса. На нея Любовта ще се изяви. И казва Христос на едно място: "Аз ще се изявя на ония." На кои? Които са праведни и които ще просветнат в Царството на Отца. На тях Любовта ще се изяви. Следователно Любовта не може да се изяви на човек, в когото няма правда. Мислите ли, че вашият възлюбен, който иде при вас и на когото вие кроите един капан, ще изяви своята любов? Никога! Мислите ли, че Господ ще направи такава погрешка, че Христос ще се отдаде на такава слабост и да се изяви на вас, които не може да издържите нито дори най-малкия изпит в света? Никога! Евангелистите казват: "Христос се изявил нам." За да се изяви той, най-първо праведният трябва да просветне. Аз зная, мнозина от вас ще кажат: "Ама кога ние ще просветнем?" В бъдеще. Законът е и когато вие бъдете праведни, не в обикновения смисъл праведни. Правдата, това е едно качество на човешката душа. Всяка душа е родена да бъде праведна и отначало тя е била праведна. Придобийте това качество и онова ваше наследство, което ви е дадено и да бъдете праведни. Всяка душа трябва да бъде праведна. Защо? За да може от нея да излезе великата светлина, а щом имате тая

правда и светлина, любовта ще ви се изяви. Питам ви вас, които ме слушате, сложихте ли си вече най-хубавите дрехи, рокли, перца, ръкавици? Кога слагате най-хубавите дрехи? Нали на Великден, когато светлината е най-голяма. Когато се стъмни, казвате: "И със скъсано може да се ходи." И когато някой от вас иска да бъде красив, умен, това се подразбира, че той трябва да живее в онази Божествена светлина.

Сега аз ще ви дам две правила за правдата. В далечното минало и това е един окултен разказ, мистически е изказан той и между тамарите, един народ далечен, от който няма сега остатъци, и един друг народ и вензи. Синът на тамарския цар, Тамар се наричал той и отишъл в царството на вензите да следва и да изучава своите науки. Той като царски син се домогнал да едно от най-знаменитите училища на времето, гдето само малцина са били. Там се запознал с царската дъщеря на вензите. Тогава заедно учели момчета и момичета. Един ден, когато двамата се разговаряли, и вижда се, между тях се завързала симпатия, обич или любов, по който и да е начин, и този момък се обърнал към тази мома и казал: "Виждам, че ти спрямо мене не си разположена, не ме обичаш." Ще кажете: "То е обикновено нещо." На мъжа си, на приятеля казвате: "Не ме обичаш" - това е нещо много обикновено. Но чудното било това, че като казал той тия думи, от нейните очи потекъл такъв порой от сълзи, че тя се стопявала, стопявала и се обърнала на вода и изчезнала. Значи скръбта била толкова голяма, че се превърнала на вода и потънала в земята. Той познал своята погрешка и почнал да плаче за своята възлюбена. Тогава из земята израснал един бял крин. Той се зарадвал и казал: "Ти си за мене утеха, кажи къде отиде моята възлюбена?" Но кринът мълчал. "Кажи, защо мълчиш като ням?" И кринът започнал да вехне и съхне, докато дошъл огън и го изгорил. Сега вие ще кажете: "Слава Богу, ние от тези престъпници в света не сме." Колко пъти вие казвате: "Този крин е безгласен, неинтересен, неразумен." Имате право да го откъснете, да го носите навсякъде и да казвате: "Той е едно цвете." Но този крин е жив и в него аз виждам правдата, от която всички кринове светят. Те са разумни същества и знаят да говорят. Но царският син не е знаел още езика на крина, не е знаел езика на вензите. А "вензи" знаете ли какво значи? - Съединение с Бога или обединение с него, или, както го казват източните народи и как го казват те? Една дума, в която душата се поглъща, потопява в Божеството и Нирвана. Някой ще каже: "Как да се погълна в Бога? Не поглъщане тъй, както вие мислите. Ако влезете през някоя

хубава врата в някой хубав палат, то е поглъщане, вие ще се изгубите вътре; но вие се изгубвате, за да може да разберете великите тайни, които са скрити в него. И човек трябва да влезе в този божествен свят, за да може да разбере дълбокия смисъл. Само по този начин той ще разбере защо е слязъл на земята.

Следователно праведният няма никога да каже: "Ти не ме обичаш." Праведният няма никога право да каже: "Ти си грешен." Но вие ще възразите: "Нали Господ ще съди света?" Ама че светът и сега се съди. Ако аз тегля кибрита и има две свещи, едната се запали и гори, а другата не гори, присъдата е произнесена вече: Ще кажа: едната свещ гори, а другата не гори. Защо? - Трябва да има причина: може във фитила да има нещо или в самия восък да има нещо, но все има причина. Като говоря тъй, разбирам: всички други могат да бъдат праведни и да издават светлина. А душа, която не иска да свети, е душа, която се бори с Бога. Такава борба е имал един от видните представители на Израил и Яков. Като се е връщал при баща си, той цяла нощ се е борил с Бога. Най-после този неизвестният го бутнал в бедрото, и той охромял. Сега всички се борите с Господа. Вие искате да го заставите да ви даде всичко в този свят, каквото вие искате. Казвам: Било ли е време, когато Господ да не е давал на хората, каквото са искали? Не е било. Ние сме най-своенравните деца. От памтивека Бог постоянно се жертвува. Ние живеем в неговия живот. Ние сме всички храненици. Разбирате ли? Храненици, ама хиляди и хиляди същества дават своя живот за вас. Житните зърна дават своя живот, черешите, орехите, кокошчици, патици, агънца, теленца и други тям подобни, всичко в света дава своя живот. За кого? За тези храненици, които имат особено мнение, че всичко за тях трябва да се жертвува, а те за никого да не се жертвуват. И когато ние направим някой път едно добро, то е една жертва от излишъка. Имаш някоя варена кокошка, държиш я няколко дена и когато се развали, дадеш един копан на някого и казваш: "Да знаеш, че аз ти направих едно добро." Ти имаш 100-200 работници, които работят за тебе. Ти изваждаш 100-200 лв. и казваш: "Да знаете, че аз съм човек щедър." Пишеш един ден едно съчинение; но с туй знание колко професори са се мъчели да ти напълнят главата? Казвате: "От мен да замине." - Нищо не е заминало от тебе. Кажете ми едно добро, което вие сте направили? Нека дойде един свещеник и да каже: "Аз направих едно добро." Тъй. Нова философия е тази. И следователно онзи, който иска да бъде ученик на Христа, трябва да се освободи от всички заблуждения на

тази стара култура, която е внесла всичкия разврат, която е покварила всичките отношения между братя и сестри, която е развратила и бащи и майки. И съвременният свят се е сплул. Разврат навсякъде и и в църквата, и в училището, и в управлението. И тия хора искат да живеят! Не. Едно велико наказание иде от невидимия свят и всички ще познаят, че праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Ние няма да ги изпъдим тези хора, а ще напуснем земята, ще си вдигнем багажа, а египтяните нека си правят кирпичите. Ние ще напуснем тази земя на неправдите. Тъй сме решили и ще го свършим! А тия, които останат, да му мислят! Сега вие седите и казвате: "Чакайте, да си помислим, да се осигурим, да станем малко праведни, че да влезем в Царството." То е едно учение на лукаваго. Праведен да станеш ти, който си излязъл от Бога! Ти трябва да осветиш името на Бога и да съзнаеш, че Бог се е жертвувал, жертвувал, жертвувал с милиарди пъти във всички същества. Да дойдеш в тази светлина и да разбереш, че не живееш, както трябва. Ти трябва да съзнаваш това.

И казва Христос: "Тогаз праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша." Кой има уши? Само онзи гениален човек може да слуша, само онзи музикант и който има изтънчено ухо, само той може да схваща най-деликатния тон в музиката; а който няма такова ухо, той нищо не схваща. Сега някой ще каже: "Нам времето не ни е дошло." Аз не говоря за онзи, на който времето не е дошло, а говоря за ония, на които времето е дошло. И вие, на които времето е дошло, няма да ми кажете: "Обяснете ми, това как става?" Както Христос е казвал на Никодим: "Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие." И той го попитал: "Как може изново да влезем в утробата на майка си?" А Христос му отговори: "Ти си учител израилев и това ли не знаеш, тия елементарни работи не знаеш?" И аз сега ще ви отговоря като Христа: Как може да просветнете, вие от две хиляди години християни, раждани по толкова пъти, минавате като правоверни, как да не знаете такава елементарна истина: праведните ще просветнат в Царството на Отца, т.е. в Царството на Любовта? На кой Отец? Той е бащата на Любовта. Това е то. И тази Любов е, която обединява цялата вселена, всички същества от единия край до другия, в тази велика хармония на Любовта; и той е, който жертвува живота си за всичките; и те живеят в него, и той живее в тях.

Сега искам днес тази дума "правда", "праведните ще просветнат в

Царството на Отца си", като влезете в къщи да я напишете като мото. Вие ще ми кажете: "Аз съм виждал това, онова, св. Богородица, Христа, светиите, много работи зная." Радвам се, че сте видели, но това още не е същественото. Ти трябва да просветнеш в Царството на Баща си. Ти сам да видиш твоя Баща на Любовта. И когато видиш Баща си сам, това ще бъде един от най-славните моменти на твоя живот. Вие не сте видели вашия Баща. Вие сте го чували като едно ехо. Онзи Баща, който си го представяте, неговото лице виждали ли сте го вие? Когато чуете неговия глас, във вас ще се зароди желание, ще кажете: "И ние може да се жертвуваме, тъй, както и той." И тогава вие ще бъдете готови всичко да дадете и няма да съжалявате, но ще кажете: "Много малко сме дали, бихме желали още с милиони години да живеем, за да можем да дадем още." Това е учението, което Христос е проповядвал и сега проповядва и "Тогаз праведните ще просветнат като слънце в Царството на Отца си. Който има очи да слуша, нека слуша." Който може, да разбира тази велика истина!

Следователно, за онзи ученик, който няма светлина, няма правда. Въпросът е сега решен. Той ще си остане тук при обикновения живот на земята. И тогава, при обикновения живот, знаете ли, какво ще бъде? Аз ще ви опиша вашето бъдеще. Ето какъв ще бъде вашият бъдещ живот, ако останете: Един ден ще се въплътите във формата на някоя муха; паякът ще ви хване и ще ви изяде. После пак ще станете муха; пак ще ви хване паякът и ще ви изяде. След туй ще се родите във формата на овца; вълкът ще ви хване и ще ви изяде. Ще се въплътите в една кокошка; ще ви хванат и ще ви изядат. Ще станете една мида; ще ви извадят из водата и ще ви сварят с ориз в тенджерата. Охлюв ще станете; ще ви сварят, ще ви изядат. Риба ще бъдете; ще ви извадят от морето, и ще направят майонеза с яйца отгоре. Прасе ще станете, в кочина ще бъдете, после кебапчета и бифтеци ще правят от вас. Това е съвременната култура. И тъй, целият ви живот ще бъде само на скарата, все ще ви пекат. И тия кокошки, това са все ваши братя, които са непросветнали. А когато просветнат в Царството на Баща си, там няма да има такова нещо. Там вие ще бъдете свободни. Ако не му е дошло времето, България ще бъде тъй. Но ако просветнете, както ви казвам, вие ще се освободите от всички страдания на лукавия. Това не е само една философия за заплашване, а е една велика реалност. А който не вярва, ще опита.

"Праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша."

Сега понеже мобилизацията почти се привършва, разбирате ли, аз затварям мобилизацията днес. За колко дена беше тя? иЗа 10 дена. Колко дена са изминали? - Две недели. Тъй че мобилизирането се свърши вече. Който се е мобилизирал, той ще влезе, а който не е, ще се мобилизира в мобилизацията на кокошките, на паяците, на вълците, на мухите и там ще се мобилизират с хиляди години. А който се е мобилизирал в Любовта, ще тръгне напред.

Вратата се затвори вече. Който си е неправеден, нека си е неправеден. А който е праведен, ще остане праведен. Не разбирам, че вашата съдба сега се решава. Ако след хиляди години вие не сте били в състояние да познаете Бога, вратата ще ви се затвори; и вие наново ще опитате туй учение, за да го познаете. Защото Бог поругаем не бива! И сегашният свят ще мине през едно стъргало такова, каквото никога човечеството не е виждало. Скоро ще бъде това, скоро, скоро! Нека всички грешници да знаят или скоро да се оправят. Този свят отива, всички други остават, няма да ги пометат комунистите. Иде една велика Божествена метла, която ще помете, като стихия, всичко. Иде нов закон. И апостол Петър казва: "Небесата ще преидат с бучене, а стихиите разгорявани ще се стопят, и земята и делата по нея ще изгорят." Тъй всичко ще се помете. Отгоре иде това. Русия изпитва вече последствията на туй, което иде. И всички народи по целия свят ще опитат същото. Бог поругаем не бива! "Праведните ще просветнат в Царството на Отца си." Ще бъде ново небе и нова земя! Всичко това, което е сега, ще си отиде. Та, като ви казвам тъй, някои ме гледат и казват дали сериозно говоря. Не "сериозно" говоря, ами аз говоря, защото ми е приятно да говоря. Приятно ми е да говоря, защото "праведните ще просветнат", аз за тях мисля, а какво ще стане със света и това не искам да мисля. И сега, понеже мобилизацията се е привършила, и вратата се е затворила, онзи, който е влязъл, за него връщане назад няма, а който е останал, той напред не може да върви. Ще ме запитате: "Е, какво ще бъде с тях, които са останали вън?” - Ние искаме да знаем само какво ще бъде с праведните, а какво ще бъде с грешните, то не влиза в нашата програма. Ние не се занимаваме с дълговете на хората. Ние се занимаваме с богатите хора. Нам ни трябват праведните, защото те имат средства и светлина. Да употребим това; защо ни са онези, бедните. Вие ще поддържате бъдещата култура, ще отворите касите си. Говорим за една положителна култура на праведните, а за грешните и дума няма да правим. "Който има уши да слуша, нека слуша." Сега вие ще зададете

въпроса: "Какъв окултен закон има да разбираме?" Окултен закон е: "Праведните трябва да просветнат, и, като просветнат, всичко е в техни ръце. Ако не просветнат, никаква сила няма да имат." Ето окултният закон. Някой казва: "Как да придобия сила?” - Като просветнеш, ще придобиеш сила.

Това са тия съотношения, които вие трябва да имате към този ваш Баща на Любовта. Не разбирайте, че той е такъв мекушав. Не разбирайте Любовта в смисъл на мекота. Тя е нежна, Любовта, но не мека. Мека значи неустойчива. А Любовта е една велика сила, толкова устойчива, която никога не се изменя. Нежна е тя.

Следователно страданията произтичат за ония хора, които не могат да възприемат Любовта: тогава се раждат най-големите страдания. Всички ония, които се противят на Любовта, за тях се ражда най-ужасният огън на ада. И когато се противят, сами си създават този огън на мъчения. Мъчат се, защото не възприемат Любовта и като се противят, ще станат най-нещастни, а като възприемат Любовта, ще станат най-щастливи. А за да възприеме човек Любовта, той трябва да бъде праведен, не като сегашните хора, но той трябва да просветне. И вие не си поставяйте за правило да видите какъв е светът, външният. Какъв е днешният морал? Този морал не търпи никаква критика. Днешният свят не търпи никаква критика. Сега всички ги е страх: какво ще каже съвременното общество заради нас. Не трябва да се издаваме, защото щели да кажат. Какво ще кажат? Ако на мене приписват едно престъпление, то е тяхно престъпление. Престъпният човек всякога престъпления вижда. Двадесет години в България против мене говорят, все ме подозират. Казвам: "То сте вие, които виждате вашето зло." Аз във всички хора виждам доброто, виждам своето добро. Не искам никого да лъжа. И бих желал и вие никого да не лъжете. И във вашето сърце да има онази Любов, с която вие да се жертвувате. Всяко ваше допиране, всеки ваш поглед да бъде едно велико благословение, и, който го приеме, да благодари на Бога, че е приел нещо добро от вас. Това разбирам аз Любов! "Тъй, казва, да те помилвам малко." Защо? Защото е обезсолял, станал е порочен, иска да влезне във водата да се измие. Когато любиш, няма да внасяш своята мътна вода в другата. Когато любиш, чистота с чистота трябва да се събира; умното с умното се събира. То е Божието царство. Туй ни най-малко не подразбира, че грешниците и праведните могат да живеят на едно място, туй не може. Онзи, който люби, и онзи, който не люби, не могат да живеят на едно

място. Аз виждам, че такъв човек няма никаква обич в душата си. Защо няма обич? Защото той мисли само за себе си. "Господ на този дом дал това, на мене нищо не дал", казваш. Ти вършиш едно престъпление, всичко ти е дал Господ, и благодари, че не ти е дал, та да бъдеш като една натоварена камила. Ти нямаш нищо. Не си натоварен. Поне не си натоварен. Да не мислиш, че, като си натоварен, си повече от другите. Богатият човек е всякога натоварен. Човек с много къщи е натоварен човек. Натовареният носи едно благо на този свят, ако съзнава.

И тъй, тия праведни трябва да просветнат. Сега всички вие трябва да просветнете. Не по обикновеному да разбирате Христос в коя църква е, но по обикновен начин. Въпросът е сега да просветнете, и, когато просветнете, тогава бъдещата култура ще има полза от вашата просвета. Аз бих желал да зная тия... За 10 дена колко души се записаха в мобилизацията, ножове имате ли? Нож, то е словото и Духът. Този Дух у вас ще бъде чист. Вашият език трябва да бъде златен, позлатен трябва да бъде езикът ви. Подразбирам език, заквасен с Божествена мъдрост, който говори разумно, и никаква нечиста дума не трябва да излиза от вашия език. От вашето око никакъв лош поглед на страст, или на похот, или на алчност да не излиза. Всичко туй да бъде чисто, чисто. Като погледнете някого, той да почувствува радост, да почувствува, че душата му се повдига. Сега момата, като погледне момъка, казва: "Ах, този с черните очи! Изгори ме!" Момъкът погледне момата, каже: "Ах, тя със сините очи изгори ме!" Всички все се горят. Това не е огънят на праведните, това е огънят на греха, който тлее и гори. Това са хора, които се борят с Бога. Единствената сила, която не се подчинява на никакъв закон, то е Любовта. Никога не може да я изпъдите. Всичко може да направите. Любовта е сила, която не се подчинява на никакъв закон, тя всякога ще ви върже, но вие никога не може да я вържете, и, с каквито въжета и да я връзвате, тя е свободна, тя всичко претопява. Тази Любов влиза сега в тия праведни души, за да просветнат. Ние няма да оставим грешните, но те трябва да се приготвят. В бъдещия свят трябва да се даде на тях от излишъка на нашия труди богатство, тези паднали души един ден да просветнат. Но сега те няма да просветнат, а в далечно бъдеще. Тъй е въпросът. Тъй че, на онези, които са останали, и на тях давам надежда, че и те ще просветнат, но като минат през всички правила на възпитанието. И като дойде един ден да се каже: мобилизация! - всички да влязат. И сега от невидимия свят ще видят, какъв контингент има, колко праведни има в България в тази

мобилизация. В невидимия свят знаят какъв контингент може да дадат българите, колко свои синове може да дадат да помагат в туй, което сега се върши. То е един печат и аз бих се радвал, още не ги зная колко са, но ако са много, то ще бъде в актив на българите. Но сега не зная колко са. Само че в тази мобилизация влизат и мъже, и жени, и момци, и моми, и деца, от всички категории има. Не е, както тук в света, само младите да се викат. В тази мобилизация има от всички чешити. Тъй е. Някои от вас се усмихвате. Види се, влезли сте вече в мобилизацията.

"Който има уши да слуша, нека слуша." Сега вложете вече Любовта като един огън, който постоянно гори. Или отворете сърцата си за тази Любов, за Божествената Любов, не говоря за човешката любов. Тази Любов е един мек огън, който, като влезе, ще внесе мир в духа ви; светлина в ума; сила в ръцете и краката, ще премахне всичките ви недъзи и болки. "Тук в гърба ме боли, там ме боли." Онзи, който влезе в мобилизацията, не може да каже, че го боли някъде, а ще каже: "Знаеш ли ти, аз съм вече мобилизиран." Като дойде някой дявол, ще кажеш: "Знаеш ли, аз съм мобилизиран." Ревматизъм имаш, ако те заболи, кажи: "Мобилизиран съм." Стомах те боли, кажи тъй, и всичките болести ще изчезнат. Който е мобилизиран, няма болести за него!

"Който има уши да слуша, нека слуша." Правдата, това е основата, на която в бъдеще Любовта ще се изяви и ще осияе човешките души. И тъй, в тази правда, в която влизате, обединете вашата светлина всички, тъй както слънчевият лъч. После как се събират войниците отвсякъде и образуват взводове, дружини, полкове, дивизии и т.н. и всички съединяват своите сили, тъй и вие по същия закон. Взаимната светлина, която излиза от вас, ще я препратите към този свят. То ще бъде воюване пфйу, пфйу, каква артилерия ще има! Тя е много ситен картечен огън, като го препратите така - така, така - така, нищо няма да остане. И желая и мъже, и жени да бъдете смели и решителни. Който е праведен и който веднъж просияе, куршум за него няма. Той е безсмъртен. Може да му теглят стотина куршума, и да остане неувреден. Ще ви приведа един пример. Това се случило в странство. Двама приятели, единият бил адвокат, а другият и медик, виден лекар. Лекарят казва на приятеля си: "Аз съм човек безстрашен, от нищо не ме е страх, имам два револвера, който ме закачи, куршума му тегля." Спират се в един хотел. Приятелят му, адвокатът, като по-хитър изважда всичките му куршумчета от патроните, а револверите слага под възглавницата му. Сам влиза в една бяла гугла през нощта, явява

се пред другаря си. Медикът изважда револвера, извиква "Стой, кой там!" - тегли му куршума, но адвокатът бръква в джоба си, изважда един куршум и хвърля му го назад в леглото. И пак пристъпя, извиква: "Стой!" - стреля втори куршум също и т.н.т., докато свършил всичките изстрели, а другарят му върнал всичките куршуми, и от страх докторът умрял. Отива неговият приятел, какво да види и от страх се посветил. Такова е положението на праведника: нему като му теглят куршум, той хване куршума и го връща назад, а който изпраща куршума, той умира от страх. Нас куршум не хваща! И тъй, нас не ни е страх от дяволския куршум. Тия куршуми са за ония, които ги хвърлят, а не за нас. И тъй, запомнете стиха: "Праведните ще просветнат в Царството на Отца си. Който има уши да слуша, нека слуша."

Тази е сегашната вест на Христа, който сега ви говори. Това е неговото учение. Този Христос не е на православни, нито на евангелисти. Този Христос, един е той в света. Да няма никакво двусмислие. Той е Христос на Любовта, на изявената Любов в правдата, която просветва в онзи, който го любят.

Беседа, държана на 23. X. 1921 г. в София.

СИНЪТ БОЖИЙ

Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина своего единароднаго, за да не погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен. (Йоан 3:16)

Може да се каже, че от съвременните книги, ако искате да разберете някой автор, трябва да прочетете въведението. То е най-интересно. Т.е. според степента, в която ние съвременните хора се намираме, въведението на живота е най-важно. И тъй, встъплението, или въведението, на живота как ще го определите? Кое представя въведението на сегашното битие, или на сегашния наш живот? Аз ще ви кажа, няма да ви оставя в тъмнота. Има три неща важни в живота: Няма по-необходимо нещо от яденето. То е предисловието на физическия живот. Следователно, каквато философия и да имаш, каквото и да разискваш, туй било, онуй било, след като се наядеш, то оставя най-приятно впечатление. Разбираш една философия, тъй казал Кант или някой друг, но като си похапнеш, казваш: "Тъй разбирам, че животът има смисъл." Ама в църква си ходил, там еди - кой си свещеник служил, еди - кой си проповедник си слушал. Всичко туй е хубаво, но като дойдеш да си похапнеш, казваш: "То е най-хубавото!" Следователно това е необходимо. Аз го наричам въведение на подсъзнателния и съзнателния живот. И туй въведение е толкова интересно, че от 8 хиляди години, откакто хора сте станали, все го учите, четете го, прочитате го, четете, прочитате и мъже, и жени, и всички, и още не сте го проучили, защото, ако бихте го проучили, щяхте да го свършите, но още не е свършено. Сега, ако туй въведение на живота е толкова важно, че толкова хиляди години се иска, за да го проучите и разберете, каква ще бъде първата глава на живота? Аз ви давам само символи да мислите. Яденето, това е първото въведение на Природата, най-необходимото дело. А най-приятното нещо в самосъзнателния живот е музиката, пението. Музиката е въведение на умствения живот, и човек, който не знае да пее, той е "изгубена Станка". Сега ще ме извините, аз вземам това сравнение, което казват българите, в неговия добър и разумен смисъл. Човек, който е престанал да яде, да пее, да се моли, останалото е Станка без баща, майка и родство. А най-великото в света, това е молитвата. Следователно най-необходимото е яденето, най-приятното е музиката, а най-великото е

молитвата, тя ни свързва с Бога, с туй, вечното, вътре в себе си, което ни дава смисъла. Пък молитвата е въведение на Божествения живот. Тъй че в света има три въведения. Въведение на яденето, въведение на музиката и въведение на молитвата. Някой ще каже: "Защо трябва да се молим?" Ще четеш туй въведение, за да разбереш вътрешния смисъл на свръхсъзнателния живот.

Спира се Йоан и казва: "Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина своего единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен."

Това не е един акт само на чувствувания, това е един акт на най-възвишената Божествена мисъл.

"Който вярва", а вярата е принцип на ума и едно състояние, за да го минете, вие трябва да сте минали вече през първото предисловие на яденето и да сте влезли във второто предисловие на музиката. Тогава може да разберете, че Бог възлюби света. Когато Любовта се яви, човек веднага почва да си тананика. Всяко същество, колкото малко и да е то, прави усилие да покаже, какво е пението. То почва да пее, за да разбере смисъла на новия живот. И тъй, ще ядете, ще пеете и ще се молите. но това не мислете, че е същността на живота. Това е въведение, встъпление само на вечното.

И тъй, аз говоря за онази вяра, която е създала човешката интелигентност. Аз няма да говоря за спасение от страх, от болести. Не. Спасение се разбира да се придобият ония условия, да се живее един разумен живот, да се освободим от всички страдания. Понеже вие имате страдания и не знаете причините. Кои са причините? За мене причината е ясна. Боли ви главата, боли ви стомахът, боли ви кръстът, имате сърцебиене, сърцето ви боли, за мене причината е ясна, тя не е в самото сърце или в главата. Тя е извън. Тази дисхармония показва, че вашият живот не е в съгласие с ония велики закони, които регулират битието, законите, които регулират разумния живот. Щом твоята глава не е в съгласие с ония течения на ума, ще имаш главоболие. Щом стомахът ти не е в съгласие с теченията на храносмилането, ще имаш болки в стомаха. Туй показва. Ако те боли сърцето, показва, че твоето сърце не е в съгласие с ония желания на съзнателния душевен живот, и т.н.т. Значи в Природата има една разумна жива сила, която действува по разнообразни начини. Тази сила индусите я наричат "tattvas", санскритска дума, която значи жива енергия, която прониква цялото пространство и е основа за

движението на всичките небесни тела, и е причина за произвеждане на всичкия живот във вселената. От тази "tattvas", татвическа енергия, праната е едно видоизменение. И онзи научен начин да използуват тази жива енергия индусите го наричат "Prbnвyвma".

Йоан казва: "Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина своего единароднаго", света възлюби, "за да не погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен."

Синът, това е висшият разум, това е божествената Мъдрост, в която човек трябва да вярва и разумният живот е, в който човек трябва да вярва, да го възприема и да го приложи. Защото между знание и действителен живот има една междина. Да знаеш е едно нещо, а да приложиш и да преживееш и то е друго. Щом имате знание, казвам, то е първата стъпка и наял си се, чел си само първото въведение. Второто нещо и ще пееш; на трето място какво трябва да правиш? - Ще се молиш. Ако си разбрал дълбокия смисъл на живота, ще се качиш горе; пък ако не, пак ще се върнеш при ядене, музика, при молитвата; ядене, музика, молитва, и все тъй ще обикаляш. А то е най-приятното в живота, което трябва да се върши.

Сега значи Бог, за да възлюби света, имало е нещо в този свят. Какво ще възлюби в света? В света са всички ония духове, които са излезли от него. И изпрати Любовта си, за да може да повярват, т.е. да приложат този принцип, за да имат вечен живот. Туй е Божественото желание и да направи всички безсмъртни, както е Той. Но туй безсмъртие не се дава отвън. Като станеш безсмъртен, Иоан казва: "Трябва да повярваш в неговия син", а неговият син е израз на всичката Божествена Мъдрост, която е скрита в него. Това не може да разберете. Когато една душа познае тази Мъдрост, тя ще придобие вечния живот като възнаграждение.

И тъй, някой казва: "Ти вярваш ли в Христа?” - Да. "Вярваш ли в Сина Божи? - Вярвам. "Ревматизъм имаш ли?” - Слава Богу, намира се на двете рамена. "Глава боли ли те?” - Хваща ме по някой път. "Сърцебиене имаш ли?” - От него не съм се освободил, но пак имам вяра, не съм като другите хора. Туй е едно обикновено вярване. Аз не говоря за обикновено вярване. Тази обикновена вяра, ние свършихме с нея, и започваме с необикновената вяра. А необикновената вяра никога не пита: "Как може да бъде това?" Никодим беше, който питаше как може да бъде това. А Христос какво му отговори? - "Ти си учител израилев и не знаеш ли това? Не заслужаваш повече да ти разправям." Следователно трябва да имаме

едно велико, дълбоко разбиране и да сме разбрали, защо трябва да ядем, да пием и да се молим. Яденето, казвал съм и друг път, е наука за трансформиране на енергиите от едно състояние в друго. Яденето е трансформиране на грубата енергия в умствена. След като се наядеш, ще почнеш да пееш, по този начин ще превърнеш умствената енергия в духовна. А що е молитвата? - тя е закон за трансформиране на умствените енергии. Защо трябва да се молиш? За да може да бъдеш силен. Защо трябва да пееш? Когато войниците пеят, всички се въодушевяват, герои са. Уплашат ли се, престават да пеят. Турците казват: "Плюйте на краката си, идат вече." Кои идат? - Кавалерията! Щом има песни, пушката се държи, а инак, щом престанете да пеете, бягане има в света. Следователно музиката сама по себе си е едно средство да премахне оная меланхолия, когато хората казват: "Животът няма смисъл." Изучете първото въведение на живота и яденето. В туй ядене е скрита една велика Божествена сила.

Ако аз положа една хубава мастилница на масата си, имам и перо и един лист. Да кажем, че не сте запознати с това изкуство и писане. Аз топя с перото и почвам да дращя, изпразни се мастилото, пак потопя и дращя, топя и дращя. Ще кажете: "Този човек ту в мастилницата бръква, ту дращи, изчерни цялата книга." Обаче в туй дращене има един вътрешен смисъл. Ако вие почнете да анализирате мастилницата, после да синтезирате перото, да видите перото и книгата и да мислите, че сте научили истината какво се крие в написаното, нищо няма да научите. Тайната, която съм вложил, не е нито в перото, нито в мастилото. Това са само условия да се изрази една скрита мисъл символично. Следователно, яденето е мастилница, ти ще се наядеш, че, като дойде умът, да бръкне вътре. Чувствата, сърцето, те представляват мастилницата, а щом дойде перото, хоп на книгата в живота: тръс, тръс, тръс и после пак. Ще каже някой: "Защо ми е тази мастилница?” - Тя е потребна. "Защо ми е перото?" Трябва един ум да се напише смисълът на живота. Ако е ръждясало твоето перо, нищо не можеш да напишеш. Златно перо ще имаш, което да не се окислява. По същия начин, яденето, музиката и моленето, това са условия, при които сегашният живот може да се изразява вътре във вас. В какво? Яденето ще ви даде здраве, пеенето и щастие, молитвата и блаженство. Един българин във Варненско, Стоян му било името, бил много беден, но бил здрав. Обаче той не бил доволен с туй "голо здраве” - казал: "Защо ми трябва туй здраве, аз съм най-беден, къща нямам, пари нямам, дал ми Господ здраве, не му искам голото здраве." И действително, спечелва той

пари, направил си къщи, имал вече изобилно да яде и пие, но разболял се и три години лежал на легло и казвал: "Господи, вземи ми всичките къщи и пари, не искам нищо друго, дай ми голото здраве, няма по-хубаво нещо от здравето." И Стоян е трябвало три години да седи, за да разбере смисъла на здравето. Сега съвременните хора ще кажете: "Що ни трябва голото здраве?" - Господ ще ти даде къщи, ще ти вземе здравето, ще каже: "Туй, което искаш, дадох ти." А здравият човек е всякога богат. Щом казвам "здрав човек", той не може да бъде глупав и лош човек. Щом някой каже "здрав човек", аз подразбирам всичките качества на добрия човек. Кажат ли ми, че той обича да пее, същото разбирам; кажат ли, че се моли и този човек не може да бъде лош човек, той е добър, изправен и благонадежден човек. Сега съвременните хора имат особени понятия за морала, особени разбирания и трябва да минат хиляди години, за да може да разберат вътрешния смисъл на живота.

Ще ви приведа два примера, за да може да си изясните вътрешната страна на този живот.

Ето какво разправя един английски лекар, доктор Уилсън. Той бил млад лекар, много способен, талантлив, свършил университет с отличие, имал отлична практика в Англия. На млади години той се заинтересувал от окултизма в някое братство и там той трябвало да даде обещание: 10 години да не даде никому, нито на мъж, нито на жена, да го целунат, нито даже ръката му. А като минат 10 години, той е свободен. И започва доктор Уилсън своя подвиг. Пет години минали благополучно. Един ден го въвеждат в едно благородно семейство. Там имало две малки момичета, едното на 10, другото на 12 години. По-голямото и на 12 години, било заболяло от тифусна треска. Идва този доктор и сполучва като млад лекар да го излекува. Когато момиченцето оздравяло, идва малкото момиченце при доктора и иска да го целуне, загдето той излекува сестричето. и "Недей ме целува, казал лекарят, недей, лицето ми е нечисто, не го целувай!" - Тогава дайте поне ръцете. и "Но... недей, не ги бутай." - Защо да не те целувам, аз толкова съм ти благодарна, защото ти спаси моето сестриче. и "Но и ръцете ми са нечисти; като стана чист, а ти като станеш голяма мома, аз ще дойда, и може тогава да ме целунеш" - Но след 10 години, тогава аз не мога, какво ще кажат мама и тате, хората какво ще кажат? - "Тогава аз ще те целуна." - Сега ме целуни. и "Сега не може." Малкото момиченце не разбира този особен доктор защо и за какво и казва: "Аз сега съм малка и няма опасност." - Не, не, сега не съм чист, след

10 години ще бъда чист и тогава." Но тя му казала: "Тогава може да бъда оженена, а ако ме намериш оженена, тогава не можеш да ме целунеш." Той сега дал обещание да го не целува никой, а след 10 тя ще се намери на същото негово място. "Сега, ако искаш, целуни ме." Питам сега: момиченцето намира, че сега му е времето. Той намира, че не му е сега времето, но тогава защо е дал обещание, а в противен случай той ще бъде безчестен. След 10 години момиченцето казва: "Тогава аз почвам моето посвещение." Сега Христос, като ви намери на пътя, и вие всички сте в такова положение, всеки има по едно обещание. "Свързани сме със света", казвате. Туй момиченце иска да му благодари, а той има обещание и след 10 години. Тя казва: "Тогава аз ще бъда голяма, тогава не може." И тъй, вие се намирате в едно неразбиране на живота и от едната, и от другата страна и мъже и жени, всякога има противоречия в света. Защото често вие се ангажирате да вършите неща, които сами по себе си представляват нещо несъществено. И мнозина искат да разберат какъв е вечният живот, какъв е Господ и след туй да познаят живота. Чрез ума си вие никога няма да разберете какво нещо е Господ. И всички философи, които са писали за Господа, това даже не съставлява никакво предисловие на Бога. Всичките философи, които са писали въведение на Господа, какво нещо е Господ, още не са написали нищо за Бога. И когато те опитат това и онова, аз казвам: още въведение за Божествената философия в живота нямаме. Който пее, това е музиката и има въведение. Почнеш ли да пееш, има въведение. Духовните хора, и те философстват и те нямат въведение. Почнеш ли да се молиш и има въведение. И тъй, философите въведение за Божествената философия нямат и духовните хора за духовния живот нямат въведение. Въведението на философите за умствения живот е пеенето, а въведението на духовните хора за духовния живот е молитвата. И тогава само ти имаш въведение на великия духовен живот и тогава ти ще го разбереш. А това е едно вътрешно велико преживяване на самата душа. Душата трябва сама да опита нещата, а това значи да опиташ нещата с Бога наедно. А Бог обича, като отиваш при него, сам да бъдеш. И Христос пита всякого: "Ти свободен ли си?" Жената казва: "Обещание имам сега, след 10 години ще бъда свободна." Но Господ казва: "Тогава аз не мога да бъда свободен." Защо няма да бъда свободен? Любовта не може да се ограничава. И ние не може да я ограничаваме. Когато тя мине в живота, ти трябва да бъдеш тъй готов, както си готов, когато тръгва тренът. Тя е толкова точна, че няма да отмине нито 1/10 - милионна

частица от м.м. Всички трябва да бъдете точно на времето; когато Любовта дойде във вас, вие трябва да я използувате разумно. някой може да каже: "Да се повеселим малко." Веселие има в яденето, а в Любовта веселие няма. Преди да е дошла тя, ти ще ядеш, ще пееш и ще се молиш, но когато тя дойде, има нещо по-велико, което не може да се разправи на човешки език. Разбирате ли? Но туй, което не може да се разправи на човешки език, може да се изпита.

Да ви покажа сега: ако в един такъв момент Любовта дойде като един лъч от слънцето и падне случайно върху едно цвете или кристал, този цвят за 20 минути, вие ще видите, ще вземе всичките красиви форми и ще се превърне в един много красив и разумен човек. Всички неща стават с една магическа сила и се превръщат в един разумен живот.

Сега как ще разберете? Всеки от вас има по една цел в живота. Искате да спечелите много пари; някой иска да се ожени, после деца да има, друг професор иска да стане и т.н.т., но никой не пожелава това, което трябва да стане. Не казвам, че вашите избори са лоши, и сега ви казвам: трябва да направите един избор. Той е и да повярвате в Сина Божи, да разберете великата сила Божия. Туй е великото! Това е Божествената мъдрост, изявена в своята целокупност, а тази целокупност, това е, което индусите наричат: "tattvas". Това е тази енергия, която излиза от любовта и движи цялата вселена. И всичките наши желания се дължат на тази сила, която със струите си прониква през всичките наши тела, които имаме. И доколкото живеем в Божественото, тази сила прониква в нас и ни придава много приятно настроение. Някой път ви е толкова приятно, като че разбирате смисъла на живота. Много ви е приятно и весело, но се случи, че в тази приятна минута дойде някой ваш приятел и за една минута разруши всичкото ви щастие. Вие мислите, че сте разрешили проблема на живота, а дойде той и ви каже: "Ти вярваш ли в тази глупава работа, че има вечен живот?", и ти постави един червей. Ако решиш да спориш, всичко се свърши. Вторият пример, който искам да ви дам, е малко по-друг. Аз го вземам из българския живот. Първият пример психологически е верен и другият, който ще ви разправя, и той е верен. Случило се в България. По форма, във всичките му детайли; да не мислите, че е тъй, както ще ви го опиша, но принципът, който ще вложа вътре, е верен. Един български младеж от Северна България, един от най-благородните младежи, които аз познавам, презимето му няма да кажа, но името му е Кирил, тъй се наричал той (не българският княз). Свършил в странство с

отличие, много благороден момък. Като се връща в България, спира се при един свой приятел, учител. Отива през летния сезон на курорт. При този учител имало едно малко момиченце, сираче на 10 години, но красиво, интелигентно и много умно. Между тях се породила известна симпатия, без лоши мисли. Той обичал да ходи към гората, при едно хубаво, студено изворче. Един ден, като отивал на това място, и малкото момиченце взело стомничката си и отишло след него, там той, без предумисъл, се навел и целунал туй малко момиченце. Като се изправил той, тя го попитала: "Ти как ме целуна и като брат, като сестра или като предател? Как ме целуна ти, с целувката на брат, на сестра или с целувката на предател? Как? - да кажеш сега. Ти направи една лоша постъпка, защото майка ми, като умираше, ме повика при себе си и ми каза: "Никога да не позволиш на мъж да те целуне, докато не се ожениш", а сега ти оскверни в мене този обет." Питам сега где е лошото? Сега той на мене разправяше: "Досега не съм решил този въпрос с каква целувка съм целунал." Някой казва: "Да те целуна." Казвам: "Като брат, като сестра или като предател ще ме целунеш?" А сега светът е пълен с предателски целувки от един край до другия. И мъже, и жени са покварени от тези предателски целувки. Разбирате ли? Следователно това още не значи, че целувката е нещо лошо, тя е благородна, но въпросът е и как се дава. Когато ние се приближим към този акт на целуване, то е най-възвишеното: то е свещено и целувката трябва да се даде най-после. Майката я дава, защото майката има право да целуне дъщеря си. Тя може да я целуне, тя се е жертвувала, тя е дала и честта си и всичко, но ти, който искаш да целунеш, доказал ли си това? В Божествения свят целувката всякога ангажира човека с всичкия му живот. И едно от трите неща ще се случи: или ще бъде целувка на брат, или целувка на сестра, или на предател. И ако ти не разбираш смисъла на тази целувка, ти ще станеш един предател и ще спънеш себе си! Нищо повече! Сега аз не говоря за обикновените целувки. Да ме разбирате добре, не искам да всея съмнение. Ще кажете: "Ние толкова целувки сме си дали. Какво ще стане?" Далече е от мене тази мисъл. Аз разбирам, когато се събуди съзнанието в човека. Не говоря за обикновените целувки. Вашите хиляди целувки Господ да ги благослови, но аз говоря за ония целувки, когато се пробуди великата Божествена душа от своя сън и влезе в Божествения свят. И тя трябва да разреши, какво трябва да бъде целувката. Следователно говоря за онези от вас, които са се пробудили. Досега се целувах тъй, но има и други целувки. Те са велики целувки! Както от

слънцето излизат целувките на великата енергия, тъй от нейния лъч произтича тази любов, която индусите наричат "tattvas". И тя е носител на всичките велики мисли. И когато ние не можем да контролираме тези закони според законите на "Prbnbyвma", тогава животът ще мине в мечти. Ако е мома, тя ще седи и ще мисли: Ще се оженя, къща ще си направя, че свекърва ми ще бъде такава, деверите ми, че облеклото ми ще бъде такова, че мъжът ми такава служба ще има, по странство ще ходим. И после вижда, че е пак сама. Всичко това са мечтания. После пак мисли, че се е оженила за един княз, че тя е някаква графиня и т.н.. Но когато човек се пробуди в съзнанието, ще дойде този княз: при всеки едного иде по един княз, по един царски син. И като дойде, ще бъдете ли готови? Той е "висшето аз", това, което теософите наричат и Божественото съзнание и а аз го наричам: Божествена съзнателна душа в човека. Когато тя дойде, ти може ли да я възприемеш? Тоя Божествен съзнателен Дух? - "Дух", и "душа" се употребяват двуяко. Следователно, когато Божественият дух дойде във вас, всичките ваши постъпки, всичките ваши действия, целувки трябва да бъдат отмерени; от цялото ви сърце трябва да диша една Божествена благодат, тя да лъха от вас. Няма да бързаш да целуваш. Няма да казваш: "Чакай да те целуна": то е най-лесното. То е като: "Чакай да подпиша полицата." Ама тази полица трябва да се плаща. Най-първо ще видиш в касата си имаш ли пари. "Днес с пари, утре на вяра", тъй ли казват? Не, във вас, щом се пробуди истинският живот, на вяра няма вече. На вяра и то е смисълът. Сега ще бъде: речено - свършено, то е животът на съзнателния живот вътре в нас. И ако всинца ние почнем да работим с тези мисли... ама ще кажете: "А, труден е животът." Не, той е най-лесният живот, но вие трябваше добре да разберете въведението на яденето, на пиенето и на молитвата. И тогава ще ви стане ясен този стих: "Защото Бог толкоз възлюби света, че даде Сина своего единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен." Възлюби Бог света и в Него се събуди тая Божествена любов и като се събуди, той даде всичко, каквото е имал, а това е единственият син, когото пожертвува за всички тия души, които са били доле, за да могат да добият този живот, който е в Него. И тогава, като се върнем в небето, този Господ на Любовта, този Син Божи, той ще ни даде една целувка и когато ние влезем в този живот, ангелите ще запеят, защото ще бъдем готови да разбираме. И в тези песни ще научим смисъла на живота. Пението в небето, това е наука, която човек трябва да преживее. Не само, както мислят някои, с китарите си ще свирят,

туй подразбира целокупния живот на Мъдростта. Живот, свързан с Божествената мъдрост. И желая да повярвате в Сина Божи. Аз не говоря за обикновената вяра. Първият акт за вас е необикновената вяра, т.е. тази вяра се отнася само до ония, в които се е събудило Божественото Съзнание. "Вярвам в Бога, който е скрит в своя Син. Вярвам, че този Син е изпратен от Отца." А този син е великият Божествен дух, който иде в света и иска да твори, то е Духът, и той иска да се яви. Той е пред вратата и хлопа. Само ония, в които Божественото съзнание е близо да се събуди, там Христос хлопа. И тогава, като дойде Христос, как ще постъпите вие? Както английският лекар Уилсън или както този българин Кирил. Как ще постъпите? Първият отказал, защото чак след 10 години ще бъде свободен, но момиченцето казало: "Тогава аз не мога." Българинът разрешил въпроса много лесно: той, без да мисли много, целува момиченцето, но, когато се изправил, тя го запитала: "Като какъв ме целуна ти? Като брат, като сестра или като предател, който ме продава да робувам? Кажи ми сега." Това са символи, с които може да се засегне една от най-свещените области на човешкия живот, на човешката душа. Сега вие още себе си не познавате.

Първото нещо е следното: тази енергия, която слиза отгоре и произтича от Любовта, тя може да се използува само от ония, които имат съзнателен живот. След като се свържете с този Божествен закон, тази енергия ще потече във вашата душа. Вие можете да направите в един живот отличен опит. и Някой ме пита: "Аз мога ли да бъда ученик?" Казвам: "Ти можеш ли да любиш?” - "Че аз досега все на любов съм се отдавал, ако искаш, дай да те целуна." Казвам: "Не, сега не може.” - "Защо?” - "Защото те са обикновени целувки." И колко жени са заразени от сифилистични уста на мъже! Това целувка ли е? Не, не. Чистота се иска. Чистота и святост вътре в нас, по всичките правила. И тази чистота всеки може да я добие. Това е едно качество, едно благо, което чака да се придобие. Ще кажете: "Аз съм женена, мъж имам, какво да направя сега?" Не си женена, кой те е женил? - Майка ти, баща ти. Питам тогава: Майка ти, баща ти, кой ги ожени? Кой ви жени вас? Мислите, че това е закон: "Трябваше да се оженя." Где е писано, че трябваше да се ожениш? Я ми кажете? Вие, хората, правите жененето. Ако твоето женене стане причина да те спъне, да не намериш истината в живота, не се жени! Но ако то стане причина ти да намериш истината, любовта и мъдростта, ожени се тогава, аз ще те съветвам. Мъж ли, жена ли, всички да се женят; но ако туй женене

ви спъне да станете свободни, не се женете! "Ама какво ще стане със света?" - Каквото ще нека стане с тоя свят, ние друг, нов свят ще направим, по други закони! И овде и онде не може. И тук и там не може. Ние трябва да имаме една определена философия. Всяко нещо, което нас ни спира да намерим онази велика Любов, което спира съзнанието да се домогне да стане Божествено, да добие Божията мъдрост, всички тия пречки на живота ние трябва да ги премахнем веднага. Не правим въпрос тъй или инак. Не се женя. Защо? - Не искам. иДъще, ожени се и Не. и Защо? - Не искам. Синко, ожени се. и Не искам. Тази дъщеря и този син, те са умни, казват: "Вие, като сте се оженили, какво сте направили?" И прави са. "Намерили ли сте Бога?" - Не. и "Ее, тогава защо да се женя, искате и аз да бъда будала като вас?" Казват момата и синът: "Аз искам да намеря Бога, без да се женя." "Ама то не било тъй според Писанието." Казва се: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Четири неща. и И след като научиш това, ще възлюбиш ближния си като себе си. Докато не възлюбиш Господа с всичкото си сърце, душа, ум и сила, не се жени. Тъй тургам моя морал. Ще каже някой: "Как ще живеем? - Всички хора, които са вън от Бога, те са мъртви! Животът ще дойде само с Любовта! Следователно вие не живеете, вие сте мъртви без Бога. Вие живеете в гробища, не се лъжете. И всички седите със своите надписи. И искате да се осигурявате. Казвате: "Тук да се осигурим." Да, ще се осигуриш с някой голям кръст! (смях) Знаете ли защо се аз смея? Защото Господ казва: "Ще им се посмея." И този смях ме хваща за тия глупави хора, които искат да живеят, да се осигурят и в гробищата. Търсят щастието там, дето го няма. Турнат го в гробищата и ще пишат трактати, пишат, как може икономично да се осигурят. С какво? - С някой голям кръст! "Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина своего единороднаго, за да погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен."

Сега казах, че тази вяра е необикновена, в тази вяра никакво съмнение не се допуска, абсолютно никакво съмнение. И ако двама влезем в този Божествен свят, разглеждаме един Божествен предмет, ама аз ще ти опиша как виждам предмета, и ти ще опишеш как го виждаш. Можем да направим и друг опит: аз да опиша това, което виждам, и ти да опишеш каквото виждаш, и тогава, ако са верни двете описания, ние сме на правия път. Сега какво нещо е любовта? - мъже, и жени описват любовта: жената каже нещо, мъжът казва: Не е тъй, това не е любов. Е, какво е любов? - Той

почне. и И туй не е любов. Сега, както казва жената, що е любов, то е детинско, а и той е глупав: не знае, що е любовта. Значи двамата не виждат еднакво. И слушате младите, те не си говорят тъй, те са много деликатни: даже за някоя малка дума ако си кажат, като някои дипломати, обърнат си гърба. Тя казва: Той не ме разбира, аз мислех, че е нещо, пък... Тя туй не му го казва, но в себе си тъй мисли и е тъжна. И той си обърне гърба и казва: Аз мислех, че тя е умна, а то не било тъй, тя не ме разбира. После се обърнат пак един срещу друг и дали има тук разбиране? Те можеха да се разберат, ако родителите ги бяха възпитали тъй, че те са души и имат еднакви понятия за нещата. Момата трябва тъй да изменя своето състояние, както и момъкът, или, другояче казано, да разглеждат една истина от гледището на техния ум и сърце. Там, гдето има допълване, трябва да разберем какви са тия съотношения. Ако някой ни пита: Какво има в нашия бъдещ живот? Ние не може да дадем една програма. Засега програмата на живота ни е, че ние се стремим към вечния живот. Ние искаме да излезем от временния и да се отправим към вечния живот. И това е спасение. "Да не погине всеки, който вярва в мен." Значи трябва да има една цел. То е вечният живот.

Само във вечния живот ние може по-иначе да изучаваме любовта и мъдростта. Вечният живот може да ни даде единствените условия да изучим любовта и мъдростта. Аз мога да ги изменя в себе си, ей - сега мога да ги изменя, и в този живот мога да изменя вечните условия, или мога да отложа това. То е един преходен период, рязък в своите определения, тъй рязък, както е рязка слънчевата светлина: щом дойде, веднага просветне и щом се скрие, веднага потъмнява. Ако ти решиш в себе си това, веднага този лъч, тази енергия "tattvas" ще проникне в тебе, и ти ще почувствуваш едно разширение на твоя ум и сърце, ще бъдеш силен. Но усъмниш ли се малко, да кажеш: "Аз ли съм?", веднага токът се прекъсва и ти като някоя гайда, когато гайдарят спре да я надува, се свиваш, и ще изгубиш връзката, ще кажеш: "От мене нищо няма да стане." Защо? Защото ти си се усъмнил в Сина Божи, т.е. в ония велики закони, които работят в съзнанието. Ако ти приемеш в даден момент без страх тази енергия, тогава тя ще произведе в тебе вътрешната виделина и ти си във връзка с Божия Син. И всичко можеш да направиш. И когато аз ви казвам: Не се съмнявайте, това значи: "Не прекъсвайте Божествените токове във вас." Ти не се съмнявай. Един ден дойде при мене един господин да ме пита дали съм честен човек. Казвам му: "Приятелю, кажи

ми, ти честен ли си? Ха да видим кой повече е крал, кой повече е лъгал. Ти, за да ме изпитваш дали съм грешен, трябва да бъдеш свят, а ти си пълен с грешки. Грешник да изпитва грешник!" Ще дойдат да ни изпитват. Няма какво да ни изпитват. Ние сме хора на вечния живот. Нашата цел тук на земята е вечният живот: да придобием ония условия, при които може да изучаваме любовта и мъдростта. Това е нашата цел. "Ама ти не си ли българин?" Това не е цел и да бъдеш българин или друг. Аз мога да ви направя много сравнения, от где са българите, че да се отвратите, че сте българи. Ако преди 100 хиляди години вие сте били говедо в някое стадо, с рога, и сте минавали като една знаменитост, и после, като станете човек, няма да кажете, че сте били говедо с рога, а ще кажете: "Аз друго произхождение имам, моето произхождение е благородно." А аз виждам, че сте от това произхождение. Ама ние след милиони години ще минем в една благородна форма. Може. Сега да видим какво значи "говедо". Имаме: "го” - "веди” - то значи: ти знаеш ли да говориш? "Веди" значи: знаеш ли да размишляваш, да говориш разумно? - българинът го свързал и "го - ведо". Една дума с такъв смисъл! Говедото повече мисли от тебе. Защо? Защото "го” - знаеш да говориш. Ти не мисли, че си глупав човек, ако някой ти каже "Говедо", кажи: "Благодаря." Значи: Зная да говоря. А сега вие ще кажете: "А, той ме обиди." "Го ведиш? - може ли да ведиш?" И така, ние сме изопачили цялата Природа. За нищо и никакво правим цели скандали. Вие трябва да изучавате цялата Природа! Всеки един акт в нея има вътрешен смисъл. И трябва да се радвате на благата, които тя ни дава. Затова Господ е възлюбил, тоя, великия красив свят. И в този, хубавия, разумния свят, той е изпратил своя Син, за да може тия малките души, като повярват в него, да възприемат и да придобият вечния живот, за да може да влязат в разумния живот. Да ви говоря ли още или да спра?

Тази енергия, слънчевата, аз съм говорил за нея. Вие със слънчевата енергия може да направите много опити. Ако във вас се проявява обикновеният живот и ходите гологлави, а слънцето грее, към обед непременно ще имате слънчев удар, защото тази Божествена енергия ще мине през земята, ще промени някои вибрации и ще образува загорещяване в мозъка. Значи, щом имате слънчев удар, вие сте прекарали тази енергия през земята и затуй имате удар. Обаче, ако във вас имате съзнателния живот, настроени сте любовно към всички живи същества, вие ще превърнете тази енергия в "акаша", и ще усещате в себе си една

велика, приятна Божествена музика, и по цялото ви тяло ще се носи един велик трепет, и ще искате да предадете енергията си на всички хора. Всичко туй ще бъде във вас, ако имате съзнателния живот. Тази енергия, вие ще я чувствувате и през нея ще се предават мислите на всички разумни същества. Животът на всички същества, които ви обикалят в далечното пространство, ще ви се предава с бързината на слънчевия лъч и вие ще чувствувате, че сте един гражданин на това велико царство. И като погледнете този, великия свят, вие ще бъдете радостни, всичко ще ви причинява радост. Това е новият живот. Вечер и денем може да приемете този живот.

Приемете тази енергия, и всички, когато някак измените вашето съзнание и повярвате без никакво съмнение в Сина Божи, който е изпратен, щом се свържете с него, вие ще почнете правилния път на вашата еволюция. Следователно трябва ви една необикновена Вяра. В кого? В Сина Божия. Разбирам вяра на Божествената любов. Бог е възлюбил този свят и чрез тази любов ние ще се домогнем до онези велики закони, на които светът почива и чрез които сега животът съществува. И тъй, индусите почват отдолу. Тия енергии как вървят? Сега западните народи почват да изучават тази енергия, качествата. За да изучавате великото, изисква се едно нещо, което индуските учители пазят в тайна и благодарение на това западните народи не са го намерили. Ако европейците биха го знаели, те биха го профанирали. Сега във вас трябва да се роди новото съзнание: да слугувате на Бога от любов, всяко ваше действие да бъде един акт любовен, в който да внесете всичкия си живот, всичките си мисли, ум, воля и сърце. И всичко да бъде, като че го вършите само за Бога. И следователно, като извършите такъв един акт, вие да сте доволни, че може да направите това от любов. И колкото повече давате, толкова повече ще дойде отгоре.

Понеже много пъти се говори за магнетизиране и демагнетизиране, вие казвате: "Да не се допре до мене, защото ще ме изсмучи." И тъй е. Ако си едно малко кладенче, всеки ще те изсмучи, но ако си един велик извор, кой може да те изсмучи? Като дойде великото съзнание, вие ще бъдете такъв един велик извор и от този извор ще има за милиони и милиони хора да пият.

Такава е тази велика енергия, която слиза от слънцето и звездите, която изтича от Бога, но чрез видимия свят. И вие се питате, защо са звездите? - Ти научи ли предисловието на яденето, какво е най-

необходимо за живота? - Не зная. и Кое е най-приятно? - Не зная, не съм го научил.

И Кое е най-велико? - Не го зная. Много велики работи има, но кое е най-велико, не зная. Господ е най-велик. Ти Господа виждал ли си? Молитвата е най-великото, аз говоря за една преживяла опитност и за молитвата, аз съм я изпитвал. И няма нищо по-велико в моята душа от молитвата; няма нищо по-приятно от музиката, и по-необходимо от яденето. Моята опитност ми казва тъй, и аз съм съгласен с това. Това са преживени и проверени истини.

Ако туй не може да разберете, как ще разберете по-отвлечени истини. Аз разбирам събудена душа, и душа, в която се е събудило Божественото съзнание, такава душа е свършила изпита на живота. Тя не иска да бяга от земята. Тя казва: "Сега ще живея на земята при всичките условия. Тъй ще живея, както Господ иска. Сега разбирам аз, как трябва да се живее." Да ви говоря ли още? Хайде да оставя и за друг път, стига толкова.

"Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде Сина своего единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в него, но да има живот вечен."

И тъй, оставям ви една важна мисъл. Мислете за доктор Уилсън. Мислете за Кирил. Разрешете задачата за трите целувки: братски ли са, сестрински или са целувки приятелски. И после дали сте в положението на малкото момиченце, което иска да целуне доктора заради сестричето си; или сте в положението на доктор Уилсън, който е дал обещание на това братство и трябва да чака десет години.

Тия въпроси са, с които аз искам да хармонирате вашия живот. И второто нещо и да знаете, че от слънцето е богатството. Туй слънце, което всеки ден ви пече, то съдържа такова богатство.

И ако един ден във вас се пробуди Божественото съзнание, тъй както аз ви казвам, и дойде тази необикновена вяра, вие ще погледнете слънцето, ще видите тази енергия и ще кажете: Сляп бях едно време, но сега виждам.

Беседа, държана на 30. X. 1921 г. в София

НЕПИСАНИТЕ ЗАКОНИ

Този е заветът, който ще им завещая след онези дни, казва Господ: ще вложа законите си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им. (Евр., 10:16.)

Този е най-важният пасаж в тази глава и той е взет от друго място. "Ще вложа законите си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им." Миналата беседа говорих за трите въведения в съзнателния живот. Сега всяка работа трябва да се извърши по известни закони, по известни правила. Аз ще говоря на онези, които са ученици. Ако някои от другите не ме разбират, аз говоря само за ученици. Имайте предвид, че ще говоря само за необикновените неща. На елементарните работи: речено - казано, това било, онова било, ние слагаме кръст. Кръст, т.е. примиряваме се с миналото. Миналото вземаме като основа, настоящето и като условия, а бъдещето и като цел. Вие ще кажете: "Как миналото може да бъде основа, настоящето и условия, а бъдещето и цел"? - Така е, т.е. източните народи казват: Така е, а западните народи почват да го доказват; и след като го докажат, то все остава недоказано. Вземете всички трактати по философия, дето доказват, че има Господ. Питам: колко хора са се убедили с доказаното? Когато аз гледам на светлината, трябва ли някой учен да ми каже, че има светлина? - без неговото доказателство аз зная, че има светлина. "Ама имало толкова милиона вибрации за червения цвят." И аз схващам това. Без да зная, колко вибрации, има червеният цвят, аз си служа с него. А този бояджия, който ми разправя, тъй е или не, той сам не знае добре. Онзи, който може да ме научи и да ми каже всичко, като му дам четката и му кажа: "Ти как разбираш това?" той разбира това, което не се вижда. И някои хора казват: "Съвременните материалисти са станали мистици: те вярват в туй, което не виждат, а не вярват в туй, което виждат; те знаят туй, което не се вижда, а не знаят туй, което се вижда."

Сега думата "закон" аз я вземам във втора степен, т.е. закон не по права линия, а закон в квадрат. И всичките творчески енергии при сегашната еволюция вървят в квадрат. Квадратът и то е най-ужасното нещо, там герои се искат, ти трябва да имаш голямо хладнокръвие; да те обстрелва неприятелят и то е само за най-големите герои. Сега, квадратът, който не го разбира, за него е най-опасен. За онези, които не разбират

законите, те са като онзи, който седи зад една табела, на която пише: тук се продава такова сирене, такъв чай, такъв хляб, такива плодове и т.н.т. Американци има, които носят такива табели на себе си: отпред и отзад, и рекламират из града. И, след като един такъв е носил целия ден тия табели, вечерта казва: "Едва изкарах прехраната си."

Има някои, които разбират живия квадрат. Има живи квадрати. Кои са живите квадрати? Според живата геометрия, мъжът и жената образуват правата линия. А правата линия е най-късото разстояние между две точки, следователно, между мъжа и жената трябва да се постави правата линия, те трябва да се съединят, да влязат в съприкосновение. А пътят, по който тази права линия може да се движи, е пътят на квадрата. Затова е опасен квадратът, защото е място на движение. И който не разбира това движение, може да бъде пометен. Сега вие казвате: "И таз хубава! Досега ние с тебешир чертаехме правите линии и казвахме, че между две точки най-късото разстояние е правата линия." Нали? Само живите същества могат да образуват точка и център. Математиците казват, че точката е нещо въображаемо, което не завзема никакво пространство. и Тъй, не завзема пространството, но владее пространството. Завземане е собственост; значи точката няма никаква собственост, но тя владее собствеността. Казва ап. Павел, който е бил окултист, ученик на тази велика школа, ученик на Христа, който е бил обучен във всичките правила на Христовото учение и е разбирал дълбокия вътрешен смисъл: "Ще вложа законите си в сърцата им", ще ги вложи, значи "и ще ги напиша в умовете им." Напише, значи само по форма. Само чрез ума може да се напишат тия закони. Тия закони в сегашното положение действуват във вашия мозък, действуват във вашите бели дробове, действуват в стомаха и в симпатичната нервна система. Но тия живи закони имат отношение към оная велика, жива енергия в света, която изтича от своето първично състояние, за да влезе в пътя на еволюцията и тъй да видоизмени тази първична сила, която индусите наричат "prakriti", а ние я наричаме "Дух". Духът, това е първичното. И казва ап. Павел на друго място: "Плодът на Духа е Любовта", т.е. първото диференциране на Духа е Любовта, а първото изтичане от Бога е Духът. Сега няма да се спираме да ви обяснявам какво нещо е изтичане. Следователно първият закон в света е законът на Любовта. Туй в индуската философия се нарича закон за татвическата енергия, от която праната е едно видоизменение и то е едно течение, което иде от слънцето, едно механическо течение.

Има две противоположни течения: вливане към земята и изтичане от земята. Туй течение иде периодически, някога се усилва, а някога отслабва. Във всичките закони има периодичност, и тази периодичност зависи от вътрешните закони на битието. Известни неща се преповтарят в определени епохи, времена, дни, месеци, години, векове, периодически идат. И съвременната наука почва да съзнава периодичността на елементите. Известни неща ще се случат точно в известни времена. Тъй ако вие имате главоболие, ако не вземете мерки, то пак ще се случи точно в определени дни. От какво произтича едно главоболие? Главоболието произтича от две противоположни, но еднакви по естество мисли. Например искаш да биеш някого и си нагласил, приготвил си всичко, хубаво да го набиеш. И казваш: "Ще го наложа, че да ме помни, как се говори по мой адрес." Но не се мине много, дохожда му друга мисъл, страхът: "Може да ме сложат в затвора. Ще отложа биенето за друг път." Тия две мисли и да биеш и втората, са еднакви. Ти отлагаш, но с цел пак да биеш, и веднага те заболи главата и казваш: "Съжалявам, че не го набих." Питам тогава защо трябва да се бие този господин, който е говорил нещо по твой адрес? Давали ли сте си някога отчет: защо трябва да се бие. И ако този човек е казал нещо по ваш адрес, 50% той е имал право: ако е казал нещо лошо или добро, 50% той има право да каже едното и другото. Казвам на учениците: Когато казват нещо лошо заради вас, тогава вие сте на пътя. И съвременните механици казват: Там, гдето няма налягане, противодействие, не може да има движение. Ако вие поставите един съвременен трен на една гладка площ, неговите колела ще се въртят на едно място, но движение няма да има. Той ще се върти все около себе си. И тия механици се домогват до известни цели: пускат по малко пясък на тия колела, за да може да поемат напред. Казва някой: "Защо са тези мъчнотии?" Казвам: "Трябва да ви сложат пред колелетата малко пясък, за да може да почнете да се движите. Сега вие, обикновените хора, искате да живеете без мъчнотии. Аз ви подписвам паспорта: живейте без мъчнотии. А за учениците подписвам: големи мъчнотии да имате. Онези ще освободим от всичките мъчнотии. Ще кажете и защо. Много естествено. Коя мома гонят момците? Нали красивата, стройната, а онази грозотия, която нищо не струва, всеки, който минава покрай нея, никой не я поглежда и казва: "Не хвърлям на нея нито плюнката си." Хората считат за нещастие да я погледнат. А красивата, около нея са тия момци. Това е едно благословение за дъщеря ви, че момците тичат

подире. Когато аз вървя по пътя и слънчевите лъчи падат върху мене, то е благословение: това са все любовници, аз се считам разположен и весел, но когато те откажат да ме следват, работата е малко бозук. Ако един човек те обича, той все ще ти хвърли една добра мисъл. Обича те човекът, не знае как да изкаже своята любов. А ти казваш: "Какъв недодялан бил!" - "Такъв, инакъв, аз искам да изкажа любовта си." Вие не ме разбирайте сега, че аз говоря за вашата любов. Тази, обикновената, любов ние я оставихме за обикновените хора. Сега, като ви говоря за любовта, някой казва: "Ние знаем." - Нищо не знаете! Тази любов, за която аз говоря, нищо не знаете за нея. Някой си прави устата: мисли, че ще го целунат или ще го погладят малко. Не, не. Тук няма целуване, нито гладене. След като е говорил учителят един час на учениците в клас, какво усещат те от неговото говорене? Излизат от клас, известна идея е проникнала в техните умове, и те се радват, че учителят им е внесъл светлина. Аз казвам: това е любов. Любовта на учителя, тя действува във вид на светлина. То е гладене, не на лицето, а вътре, на ума и просвета е. И на онези ученици лицата им са светнали, те са бодри и свежи. Сега при днешните нещастия, тия външни закони няма да поправят света. Не мислете, че онзи, който изпълнява законите, е много свят човек. Аз съм казвал и друг път: За хора, които изпълняват законите от страх, аз имам особено мнение за тях. Във Варна имаше една госпожа и ще приведа този случай, и баба Яна я наричаха, развита, духовита и съобразителна жена. Когато някой неин роднина дойде, тя ще го посрещне, пиленце ще му свари, вкъщи ще го нагости, но като си замине, подире му ще каже: "Днес се е намерил да дойде той, аз друга работа нямам, за него сега ще мисля!" Питам: Защо? - Баба Яна съзнава външния закон, тя трябва да изпълни този закон и като го изпълни, казва, но след това: "Дадох му винце, дадох му хляб, той нищо не остави, благословение не даде, хамбарът се изпразни, виното се свърши, сладките думи си отиват, животът няма смисъл, аз остарявам. Животът на съвременните християни прилича като тоя на баба Яна: "Ти, казва, евангелист ли си, ти вярваш ли в Господа Исуса Христа? - Вярвам. и Вярваш ли в неговата кръв? - Вярвам. и Вярваш ли, че той те е спасил? - Вярвам. и Искаш ли да станеш член на нашата църква? - Искам. иТи си правоверен, ела при нас." Срещам друг, който не вярва в Христа, не е член на евангелската църква, той е лихвар, дава пари с 12% лихви. А този и той дава пари с лихва, но казва: "От моите пари ще има берекет, понеже Христос е с мене, той благославя: и ти, като дадеш пари, ще се

благословиш. Даже някои християни, когато малко се отличат от другите с един м.м., че дал някой пари с 10% лихва, а не 12%, веднага казват: "Той е отличен човек, не дава с 12%." Голям прогрес има, че е дал пари с 10%!

В туй учение абсолютно никаква лихва не се позволява! Разбирате ли? За учениците говоря, не за обикновените. За вас камшик има, не за другите, а за учениците говоря. Камшик има за вас, ако ви хвана с лихва да давате пари и по десет на задницата ще има. Тъй че ако един обикновен човек даде пари с лихва, то се позволява, закон има; но за ученика, ако той дава, другият закон ще го хване и 10 на задницата ще има. Тъй щото, не е лесна работа да бъдеш ученик. Без лихва ще даваш пари, ще работиш без да ти плащат. Ще кажеш: "Само ме нахрани, нищо не искам." Ама как се гледат тия деца? - Децата на учениците ще бъдат необикновени. Дъщерите ще бъдат необикновени. Ако е жена, мъжът ще бъде необикновен, синът ще бъде необикновен, сестрата също и всички ще бъдат необикновени. И законът е друг за тях: те гладни няма да умрат. И всеки един не може да бъде ученик. Той трябва да има най-малко един първокласен талант. Талантлив трябва да бъде той и не само талантлив, но първокласен талант трябва да има всеки ученик. И най-малко той трябва да има едно изкуство и да го владее в първа степен. Ако е лекар, той трябва да разбира своята медицина така основно, така да прилага елементите във всяко лекуване, че да няма изключения. Той няма да каже като обикновените лекари: усложнение станало, сърцето, това, онова, и свърши се въпросът. Ако не знаят причината, веднага: "усложнение има", всеки казва: "Туй усложнение развали живота." Търговецът казва също така: "Усложнение има, условията на живота са такива." За ученика, щом се извинява и казва: "Условия има", и 10 по задницата. Сега казвам лошата страна да бъдеш ученик.

"Ще напиша закона и ще го вложа вътре” - да те бият. Кога? Когато грешиш, а когато вършиш волята Божия, винаги ще имаш едно велико благословение. И любовта ще бъде една симфония в тебе. И ти ще се разговаряш със звездите. Вечерно време ще седнеш и ще започнат телеграмите насам и натам: "Как е вашият свят? - Много добър. и Какви открития има там? - Еди - какви си. Какво става на слънцето, какви преобразувания има? - На слънцето стават изменения. Нов род енергии идат. Каква е културата там, нещо ново има ли?" Тъй ще се разговарят. И на втория ден няма да го дадеш обявление във вестника. Ще го задържиш в себе си. Ще каже някой: "Какво гледаш в слънцето? - Гледам светлината

на слънцето, слушам тази светлина, която ми говори." Сега обикновените хора ще кажат: "Този ни забавлява." Тъй вас забавлявам като малки деца с куклички. И като излязат, ще кажат: "Е, маха с ръка, това било, онова, нищо не му разбрахме." Ще ме извините, за вас не говоря. Каквито погрешки направите, кусур не ви връзвам. Когато някога дойдете, ще ви нахраним и весели ще бъдете като баба Яна. Но, щом излезете, ще кажем като нея: "Не са ученици." Истината ще кажем: "Не са ученици." А пък другото правило е: "Ученика не го посрещат радостно, а кисело. Най-първо го набият. Знаете ли, на какво прилича това? На работата на Тарас Булба. Чели ли сте за Тарас Булба? Той изпратил своите двама синове да се учат. Като се завърнали, бащата искал да провери да не би те да са забравили своето изкуство и да се борят, и започва той с единия; като се борил с втория син, синът набил хубаво баща си, а бащата му казал: "Браво, синко, така те искам!" Бащата посреща своите синове. Какво ще кажете вие, майките? Баща и син да се бият! Казвам: Тъкмо това е по-новото учение. А след като се набили, бащата ги повиква, той е доволен от синовете си и почва да яде и да пие с тях.

Следователно в Природата има два метода. За онзи, който има съзнание, най-първо тя изпитва и ние говорим символично, а които не разбират, ще кажат: "Представете си, той учи хората, баща и син да се бият. И туй било новото учение! Ама, че е варварско!" Не, варварщината произтича от това, гдето вие почвате меко, гладите се, а като се наядете, после се биете и се разделяте с пукнати глави. А ние почваме обратно: най-първо да се опознаем, да видим, кой е достоен за трапезата. "Ще вложа законите си в сърцата им, ще ги напиша в умовете им." Казвам, тия са великите и живи закони, чрез които вие ще знаете да манипулирате. Онези сили, които действуват в Природата, вие трябва да ги разбирате, а не да казвате: "Чувствувам приятност, искам да целуна." Не, 10 по задницата. Няма, няма целувки. Ако ти е приятно, ще разбереш причината на тази приятност. Ако ти изядеш кокошката, казваш: "А, приятно ми е!" Ама кокошката каже: "На мене не ми е приятно." Тогава как? Една положителна величина и една отрицателна дават и какво? Математиците нека кажат и плюс и минус какво дават? В положителното учение има само две положителни величини, или в краен случай две отрицателни, едно от двете трябва да има. А плюс или минус и това е за вас, обикновените хора. За нас и или плюс и плюс, или минус и минус. Нищо повече. И тогава, като се срещнат плюс и плюс, те се разбират, те са две

колелета, като им прокараме една ос, те ще могат да се движат отлично, то е хубаво. Ако ти имаш един плюс и един минус, колело не може да направиш, как може да впрегнеш тия две сили? Следователно, ако във вашия живот има промеждутъци, известни нещастия, та не може да успявате, вашият ум да расте, вие работите с такива плюсове и минуси. Не разбирате законите. Сега вие имате един мозък и не знаете как той работи. Вие говорите за мисъл, обаче тази мисъл, тази енергия, която дава мислите, вие я не знаете; какво е чувството вътре във вас, какво нещо е любовта? Любовта може в нейните материални проявления математически да я изразим. Любовта дава най-съвършените вибрации, тонове в музиката. И онзи музикант, който излезе да свири на сцената, ако прокара тоя закон, тогава душата му ще излезе от тялото, ще премине в ръката му, оттам в цигулката, и вие ще чуете да излизат от цигулката тонове, каквито никога друг път не сте чували. Душата на цигуларя трябва да излезе и тя сама да играе в ръката. Като пишеш, ти трябва да прокараш душата си в своето перо, а перото е умът. Следователно душата трябва да присъствува в ума, да ръководи това движение. Когато говориш, твоята душа да бъде на езика ти, тя да контролира твоя език. Навсякъде може да прокараш своята душа. И знаете ли, каква велика сила е да можеш да прокараш душата си във всичките си действия? - Всичко туй ще носи велико благословение най-първо на тебе самия. Понеже всеки един тон най-първо ще произведе реакция, която ще се върне към тебе. Казват: доброто и злото се връщат към своя извор. Всичко, което мислите, най-първо ще се върне при вас и след туй ще иде при другите. Затова казвам: този закон се изпълнява периодически. Казвате: "Тръгнали в новия път, почва да им се случва нещастие, не им върви." Не сте вие, гдето сте тръгнали по новия път. Пари с лихва давате ли? По новото учение вървите, да ги няма такива. Но сега вие ще кажете: "Как тъй, може ли другояче да се живее?" Ако на кокошката стане много тясно да живее в курника, тя трябва да избира друго изкуство: да промени своята форма и да стане едно славейче и да отиде в гората. А сега тя седи, дойде господарят, нахвърли малко житце и хайде пак в курника, а тя на другите кокошки казва: "Моят господар е отличен човек и филантроп е, чете Библията, отличен проповедник е." Кокошката проповядва на другите кокошки: "Той не е като другите." Но един ден този проповедник хване кокошката и тя קряка, а другите кокошки казват: "И там крякат." Питам тогава: "Ако и вашите кокошки в курниците крякат, ученици ли сте? То сте обикновени хора. Когато престанат кокошките да

крякат и агънцата да блеят и плачат, само тогава ще ви считам за необикновени хора. А щом плачат и крякат. и Ама тъй...инак." Разбирам...крякане да няма, пеене да има. Тази кокошка да каже: "Слава Богу, досега толкова време съм живяла при този човек и нито едно перце не е паднало от гърба ми, слава Богу, братски живеем. Перо не падна от гърба ми!" Тия кокошки са символи, ще ги знаете.

И тъй, "ще вложа законите си в сърцата им, и ще ги напиша в умовете им." Сега ще ви приведа един пример да ви изясня малко това. Този пример го привеждам за обикновените хора. Понеже мисълта е натегната. Неразбран е животът, за тях и едно развлечение, а за учениците, ще видим дали ще погледнат в ръкава си. Искам да дам време, за да ги бием: който не знае, ще почне да гледа в ръкава си. Хубаво, ние, макар че по някой път да не виждаме, ала все пак виждаме. Който гледа в ръкава, ние знаем.

Туй е в първата епоха, през време на Римската империя, в едно царство в Мала Азия, някой светия се е подвизавал: 20 години живял като отшелник, самотен. Искал да има някое видение: да му се изяви Христос. Хора отивали при него. Христос не се явявал. Молил се той: "Господи, яви ми се или по един, или по друг начин, искам да те видя. Молил се, плакал; молил се, плакал. И така в плача си се върнал в колибата си и казал: "Работих 20 години, и Христос не ми се яви. Но вечерта и към залязване, идва една мома. "Ха, ще кажете вие, виждаме вече мисълта ви и пак една мома." Мома е, но вие не знаете каква мома, "Христос ще му се изяви." Нали? Приближава се отдалече, вижда този светия, че иде една женска фигура, че се приближава една жена: "Ей, Господи, това ли намери да ми пратиш?" Но като се приближила фигурата, той вижда, че лицето е само от скули, тя страда от проказа. В него се явява едно колебание: да я приеме ли, или не. Ако беше красива, хубава, стройна, с ония хубави очи и изкушение щеше да бъде и дяволът ще дойде. Ще кажете: "Светия и хубава мома на едно място, в една стая да живеят, втасахме я!" А с тази прокажена мома Господ го изпитва. Той може да се зарази. Какво ще кажат хората? Но той казва на себе си: "Тази моя сестра ще я приема." - "Ела, сестро, при мене." Взима я той, прегръща я, целува я, въвежда я в колибата си, стопля бърже вода, измива краката, нагощава я, нахранва я добре, отстъпва леглото си и цяла нощ бдял и плакал над нея и си казвал: "Какви мъчнотии е имала тя." На сутринта, като погледнал над нея, видял Христа в тази мома и моментално тя се изгубила.

Сега Христос ще ви се яви в една отрупана със скули мома. Вие искате

Христа с корона и скиптър, с ангели. Но тогава сърцето ви ще тупа от страх, и за любов няма да мислите. Някои от вас ще мислите: да се скрие в някой курник. Щом дойде Христос, тогава пермутации ще има. Всичко туй ще бъде разгорявано, къщите разхвърлени. Как ще посрещнете Христа? Той като дойде, всичко, целият свят ще се обърне с главата надолу. Сега аз плаша учениците. То не е за вас и обикновените хора, то е само за учениците, тях плаша. А обикновените хора ще кажат: "Дано не бъде в наше време, като заминем ние, нека става каквото ще, но в наше време да не стават такива опасни работи, че отиде всичкият труд." - В наше време няма да бъде, но във времето на учениците всичко туй ще бъде тъй, както го описах, и тогава, при тия усилни времена, когато целият свят се обърне и почне да се движи, когато всички хора се откажат от користолюбивите си желания, когато всяка жалба престане и всеки търси място за спасение, когато всички закони изчезнат, всички беззакония престанат, всички връзки се скъсат, и всичко туй се раздвижи, и ще се яви великият закон, тогава Господ ще почне да влага законите си в сърцата на учените и да ги написва в умовете ви. В такъв един размирен момент, както е сегашният, ще живеете само в закона на любовта. Коя е тази любов? Нима тази скулеста мома не е Христос? Ако ви дойдат мъчнотии, нали е тази скулеста мома? - ако вие имате търпение да издържите една нощ, да измиете краката, да отстъпите леглото си, на следующия ден вие ще видите Христа. И тогава денят няма да бъде бурен и мрачен, а най-прекрасният ден, който вие сте виждали в живота си. Ден и на какво? Ден на любовта! И казва Павел: "Ще вложа законите си в сърцата им." Сега тази енергия в света, която произтича от великия космос, понеже светът се е диференцирал досега в еволюционната енергия, или живата енергия, а душата на вселената е минала през пет степени, тя се е диференцирала в три направления. Затуй ние имаме пет чувства и туй показва пътят, остават още две сили от тази космическа душа да се проявят. Тази първоначална сила в света, която сега действува, туй, което индусите наричат "акаша", тя е първичното проявление, тя е създала човешкия мозък, човешката мисъл, създала е звука. Второто проявление индусите наричат "ваю", от санскритския глагол "ва", който значи да движиш нещата, то е едно видоизменение, обръщане на тази енергия в инволюционен процес и надолу. Тази енергия "ваю", тъй наречената въздухообразна, азотна енергия, образува облеклото и чувствителността, с която човек си служи днес, при сегашното състояние. И тъй, ако у вас

чувствата ви извънмерно се развият и станат силни, значи, тази енергия се усилва; ако тази енергия отслабва, тогава чувствата ви се притъпяват. Тия неща стават. Ако мисълта се усили, "акаша", или тази първична енергия, дойде в ума ви и мисълта ви стане по-ясна; ако мисълта отслабне връзката ви не е силна, тогава какво трябва да правите? Когато на съвременните хора изстинат краката или ръцете, те слагат бутилки с гореща вода на краката и ръцете, за да може да възстановят естествената топлина. Когато вашата мисъл отслабне, вие ще прокарате вашия ум към ония велики закони на живота и към слънцето, и ще възприемете тази първична прана. Ще създадете едно абсолютно спокойствие на ума си. Знаете ли какво нещо е да бъде човек спокоен? Каквото и да ви кажат, вас да не ви трепне окото и сърцето ви да не трепне. Сега аз съм гледал, като изпадне някой в изкушение, другарят му му чете морал. "Какво правиш? Ти трябва да търпиш." Пък утре, като дойдат страдания върху него, погледнеш, той е в същото положение. Да не плачете като другите: ако умре мъжът ти, ще кажеш: "Такава е волята Божия." Вие трябва да имате хладнокръвието на онзи англичанин: Двама англичани обядвали в един хотел, трябвало да имат шест порции; когато изяли втората порция, единият получава апоплектичен удар и умира на масата, а другият продължава да яде. Свършил, иде келнерът, прави сметката 6+6: "А, казва този англичанин, четири порции ще извадиш, защото другарят ми изяде само две." Тъй извадили от сметката четири порции. И тъй той ни най-малко не се е разтревожил. Приятелят ми умрял, аз трябва да свърша работата си. Това е положението на ученика: мъжът ти умрял, ти ще продължаваш яденето си, няма да казваш даже и: "Господ да го прости"! Ще свършиш яденето си, ще направиш сметката, ще кажеш: "Мъжът ми не си дояде." Ще извадиш от сметката и после ще направиш нужното. Мъжът ако е ученик, жена му ако умре, така ще направи. Сега какво ще кажете вие? "Така ли?" Какво заключение ще направите? - "Да не ми дава Господ такъв мъж, той ще бъде най-жестокият мъж!" Ония, които живеят по този начин, те няма да умрат. То е привидно. Сегашните хора казват: "Ако ние така живеем, какво ще стане със света?” - Старото ще го турнем за основа под краката си и върху туй старо ще почнем да работим. Известни знания трябва да има вътре във вас. Старото ще го преобразим. Сега вие мислите, че този живот е най-лошият. Не е тъй този живот: тъй както земята е минала досега през своето развитие, не може да има друг живот. Ще каже някой: "Има по-хубави пътища." Този е един от най-хубавите пътища.

Следователно тия неща са предвидени: и войни ще има, и кражби, и женитби, и умирания и т.н.т. Всичко туй в тоя живот ще го има. И вие ме питате: "Защо стават тия работи така?” - Защото, ако не станеха тия неща, тогава щеше да бъде 10 пъти по-лошо. Следователно сега е 10 пъти по-добре, отколкото би било според вас. Ще ви обясня каква е вашата философия. Това, което ще ви разкажа, то е един митически разказ. В древността в Гърция се случило това, качил се е някой майстор зидар да гради един гръцки храм, но по невнимание пада и си счупва двата крака. Като го занесли у дома, той се оплакал на тогавашния гръцки бог и Зевс, и му казал: "Според моето разсъждение ти не си направил света много умен. Аз мислех, че си умен бог, докато краката ми бяха здрави, но сега се усъмних в твоята мъдрост, щом по твоя закон става така. Как ще си отгледам децата?” - "Какво искаш?", го попитал Зевс. и "Искам да премахнеш този закон.” - "Добре, ще стане както искаш." След няколко дена краката му били здрави. Качил се той на храма и започнал да чука; чукал, чукал и нищо не ставало. Като подигнел някой камък, той оставал във въздуха. Взел той, че хвърлил чука, но и той увиснал във въздуха. Скочил сам той, но и него сполетяла същата участ и увисва във въздуха. Седем дена висял горе и от една беля в друга. "Ама така ли трябваше да бъде светът? - Първият закон, по който ти си счупи краката, аз го суспендирах. Ти може да седиш спокоен и без счупени крака." Тогава този майстор казал: "Прости ме, аз виждам, че първото е по-добро, макар да има страдания." И сега вие искате един свят във въздуха горе, тази е философията и горе във въздуха. Казвате: "Защо е това така?” - По-добре е да бъдеш със счупени крака и да еволюираш, отколкото със здрави крака и да седиш на едно място. И тия закони ще ти покажат пътя, по който трябва да работиш и да разбираш тия сили, с които работиш. Не всички са тъй добри, някой напук ще гледа да те хване в някоя погрешка, и тогава ще платиш всичките лихви 100%, а не 12%. И сега ние седим и казваме: "Този дявол да го няма в света." Каквото стане, все дяволът е виновен. Ами че дяволът е създал всички условия за работа в света. Ако го нямаше дявола, какво щеше да стане с адвокатите най-първо, със свещениците, с лекарите, нямаше да има болни хора. Хората нямаше да се женят, деца нямаше да има. Всичко туй щеше да бъде по първичному. Сега вие се нахвърляте върху дявола. Господ може да го махне, но ще бъдете горе във въздуха. И когато Павел се оплакал, че имал трън в плътта си, Господ му казал: "Доста ти е моята благодат. С него може повече да работиш." И

Павел казва: "Да не би да се възгордея, този трън ми е оставен да разсъждавам правилно." И сам Павел съзнал тази необходимост.

И тъй, ученикът няма право да осъжда дявола. Дяволът е един отличен работник. Той е учен човек и учен дух. Разбира законите и ги извършва, така е майстор, и от далече пипа и че никога не можеш да го хванеш: 8,000 години лъже хората, и досега още лъжата му не е хваната. И хората не вярват на Бога, но на него вярват. И всеки ден на дявола се кланят. А туй, дето хората казват: на Бога вярват, то е бошлаф. Всички са поклонници на дявола. В някой дом момата седи неразположена, майката казва: "Не зная какво е станало с дъщеря ми, не е разположена, не е в духа си, не се яде, това, онова." Аз не говоря против момите. Туй е и плаша учениците си. Казвам на тази мома: "Слушай, аз вчера видях един момък, толкова гениален, та ум, та сърце, та талант, та какво ли не!" Тя, току се обърне и казва: "Къде го видя? - Наскоро е дошъл. Е, може ли да ме запознаеш с него? Казвам : "Ти си първата, която имам предвид да те запозная с него." И момата казва на майка си: "Мамо, аз вдъхновение имам днес. Един Божествен лъч проникна в сърцето ми." И майката каже: "Слава Богу!" Питам сега: Хубаво, тази мома чака този момък, радва се, а аз излизам вън: кис, кис, кис. Тя чака вдъхновена. На втория ден отивам, казвам: "Заминал си този момък, по голяма, извънредна работа, дошла телеграма, заминал си." И момата се натъжава. Питам сега: Нашият живот не седи ли в такива "извънредни" забавления? Търговецът каже на жена си: 500 хиляди лева имаме, осигурихме се; а утре дойде, загубил 500 - те хиляди лева и борч отгоре. Казва на жена си: "Втасахме я!" Сега учени открили това, онова. И ние всички седим, на някого му се стегнала душата, друг отива в някое общество, дето се проповядва ново учение, възхищава се от тия хора, ще влезне, след 5-6 м. и там се разочарова, казва: "Пак го няма." Истината е на друго място, тя трябва да дойде от слънцето, от горе и нищо повече. Ученикът трябва да разбира ония периодически закони, които действуват. И той ще разбере истината само от слънцето. Само един център има, и той е слънцето; ако вие мислите, че може да разберете истината по друг начин и лъжете се. И ако някой не ми вярва, аз като Тарас Булба може да направя опит. От слънцето трябва да дойде, разберете, тази първична, разумна енергия, която периодически слиза. Вие трябва да разберете в кой ден, месец, година иде. Да, тъй е уредено. Намерите ли момента, вие ще разберете тази истина. И Писанието казва: "Търсете ме, докато съм близо." Де е Господ? - Близо и в слънцето е тая

истина. И месечината и слънцето са създадени за години и времена. И тия години определят законите, по които ние трябва да се качваме. И тия закони трябва да разбирате, по които върви нашата еволюция. Енергиите кога ще дойдат? - Когато е благоприятен моментът. И тъй, бъдете сега от ония, които се ползуват от благоприятните условия. Преди 2000 години Христос е дошъл, обаче тогава имаше едно кармическо съчетание на планетите и злокобно съчетание; това бе един кармически закон, дето евреите не бяха в състояние да разберат Христа. Някои има, сърдят се на евреите, че не са го разбрали. Много по-добре е, че не са го разбрали, защото, ако те биха го разбрали, светът щеше да бъде 100 пъти по-лош, а сега ще ги гонят, ще ги хокат: как тъй? - трябваше евреите да ги пратят по целия свят. Турна ги Господ в чутурата си, 2000 години ги груха и после ги извади, подуха малко и казва: "Ти евреин ли си? - Евреин. и Хайде пак в чутурата." И удря Господ и пак пита: "Какъв си? - Вярвам в Мойсея. и Пак в чутурата. и Друг не признавам. Вътре. Това са хора консерватори, които вярват само в старото, а не в новото. Хората на сегашната църква и те ще влязат в чутурата: "Какъв си? - Православен. и В чутурата. Какъв си? - Евангелист. В чутурата. и Комунист. и В чутурата. И като те извади, ще те пита: "Ти какъв си сега?" Добро е. Казвам тия неща, но има нещо по-съществено в света, което като разберем, казва ни Павел: "Всички няма да умрем, но всички ще се видоизменим." Няма да минем през този закон. Няма да умрем, ще се видоизменим. И ученикът трябва да съзнае, че сегашното положение на света е най-доброто, в което той трябва да живее.

Сега да ви обясня едно второ положение. Приведох ви един разказ из живота на светиите. Сега ще ви приведа друг един разказ, митически. Старото, него слагаме за основа. Този разказ ще го вземете като символ, само за да може да ви се обясни тази идея: как Господ ще напише своите закони. Имало един далечен народ армани в културно отношение те са били средно развити, не са били много културни, ама са били в тия времена, в средната епоха на човечеството. И те са употребявали лова, както и в наше време. Царят на този народ излязъл със своя лък на лов в гората. Видял надалече една сърна, харесал я за ядене и вдигнал лъка си да я убие. В същото време вижда едно малко, красиво момиченце, то подплашило сърната, застанало на нейно място и му казало: "Аз не позволявам да убиеш тази сърна. и Не позволяваш ли?" Вдигнал той лъка и го пронизал и то починало. Явява се тогава князът на духовете в тази гора и му казва: "Понеже ти извърши престъпление, ще ти се роди син,

който ще се ожени за една от най-лошите жени и ще му се роди едно дете, най-лошо по възможност. И ако син ти може да издържи тия страдания 10 години само, тогава може да му се прости." И действително, както му било казано, така и станало. Ражда му се един син, който така се заслепил, кармически, че попаднал в примките на жена, грозна и много груба в своите чувства, но той си мислил, че тя е най-красива. Тя била с бърни много дебели и два пръста, големи уста, очи и големи, изпъкнали, ръце като на мечка, пръсти и дебели, мязали на бория. Оженил се той за нея, но тя го малтретирала и не му давала да говори, биела го по два пъти на ден. Всяка сутрин тя ще го наложи: "Мъж искам да бъдеш, а не дете." Вечер същото. И той се сгушвал 10 години. И всеки ден по две сълзи се ронели от очите му, но той не роптаел. След 10 години неговата карма веднага се ликвидирала и на сцената се явило убитото момиченце, за което царският син после се оженил.

Сега вашият живот е лош: вие сте се оженили, защото сте в плътта си. Тази жена с дебелите устни всеки ден ви налага; мъже и жени и всички ви налага. И вие казвате : "Тази жена да не е..." Но тази жена е на мястото си, баща ти едно време уби едно от най-хубавите момиченца в гората. Разбирате ли? - чудни са съвременните хора, като казват, че са много праведни. Ще ви приведа един пример из българския живот. Нещо преди 15 години бях в Търново. Един ден седя на лозето в размишление, разрешавам един от важните въпроси. Задава се една жена, а другите, които идеха с нея, дойдоха при мене преди нея и ми казаха: "Ще ни направиш една услуга, тази жена ще ти говори много нещо, но ти да мълчиш, да не говориш, ще ни направиш едно добро.” - Хубаво. Сега ще кажете: "Този се разговаря с духовете." Туй не е илюзия. Дойде тази жена на около 45 години и седна при мене, и ми казва: "Ти нали проповядваш, че има Господ? Туй живот ли е: че еди - кой си бил богат, че тя била най-нещастната жена и т.н. Аз мълча. "Е, кажи де?" Аз пак мълча. И тя говори час и половина, и се спира: "Ее, кажи сега." Казвам : "Кажи ми, ти ли си най-праведната жена в Търново?" Тя обърна другия лист и почна да разправя за своите грехове и престъпления: как накарала някои моми да се женят, как да помятат децата си, цял час говори за туй и ми казва: "И знаете ли какво се случи миналата нощ? Майка ми ме изпрати да дойда при тебе." Ще ви кажа нейните думи mot a mot: "Аз бях забравила, спя, гледам, майка ми влиза начумерена при мене, вдигнала беше една стомна и така ме храсна с нея, че ми пукна главата. Протече жълто нещо от

главата ми. И така ми се закани, и аз казах: тази пуста майка пукна ми главата. Но като станах сутринта и умът ми се оправил и затуй ида при тебе." Сега, ще ви спират някои нещастия и майка ви е дошла със стомната. И на вас ще храсне някой една стомна по главата. В Германия имало един лекар за такива, които имали изкривени челюсти. Като отивал такъв болен при него, той силно го удрял по едната страна, после по другата и тъй го изпращал, нищо не му вземал, а онзи побутвал се под брадата, но просветвало му и всичко се намествало. И други хора удряли тъй, но нищо не се намествало. Тъй и вас съдбата понякога ви удря. Ти влезнеш при нея да се оплачеш, но Господ, като те удари силно от едната и после от другата страна и ти каже "вън!", ти ще се хванеш за главата и като излезеш, казваш: "Аз поумнях." Само животът на изпитанията и страданията, и то не само на индивидите, но и на народите, или, както казват, "законът на историята" говори сега. Тъй става, като ни подтикват към онзи правия път, или "законът на историята." Няма какво да се оплаквате вие. В тия времена Господ влага законите в сърцата ви и ще ги напише в умовете ви. Кой каквото прави, това ще намери. Следователно, с тази енергия, която иде от слънцето, всички трябва да се свържат, бащи и майки не се ли свържат със слънцето, да не се женят. Туй не е за вас, обикновените хора. Който се жени, трябва да се свърже с тази енергия, тогава и децата ще бъдат свързани. И в такъв един дом ще има вечно здраве, вечно блаженство, и всичко, каквото дойде, лесно ще става. Тъй е. И Писанието така казва: "Повярвай в Господа." В кой Господ да повярваме ние? - В живия Господ. И онзи ученик, като погледне слънцето, той ще види нещо повече, а обикновеният човек, като погледне, ще каже: "Слънце, кой не го е виждал!" Обаче, в слънцето има нещо, което хората не са видели. И тъй, ние ще се приближим, за да можем да схванем тази жива енергия, която всякога ви говори. Вие услушвали ли сте се във вашия живот?

На ученика не му се позволява да говори много; на ученика не се позволява да преувеличава нещата; на ученика не се позволява да казва, какво е неговото произхождение; на ученика не се позволява глава да става, той трябва да бъде всякога опашка. Тъй е. Той, в който дом и да влезе, няма да каже: "Знаете ли, кой съм аз? Яйца да ми опържите с прясно масло, после с кисело мляко, хлябът да бъде хубаво омесен, по особен начин да бъде направен. Аз съм човек, пратен от Господа; защото иначе знаете ли какво ще бъде върху вас?" Това не е ученик, това е един

обикновен човек. Така правеха и турските заптиета: като дойдеха с камшика, веднага яйца с масло ще им направят, кокошка ще заколят и ще им кажат: "Ага ефенди." Ученикът, като влезе, ще носи всичко в торбичката си. Той ще бъде толкова скромен, че като влезе, тия хора да се учудят, дето той толкова малко яде, а е най-здрав човек. Ученикът, като влезе в къщата, да каже: "Моля ви се, ако имате едно излишно място, най-долното място, дето има къщата, там ще ме турнете."

Сега с туй аз плаша учениците и те трябва да го знаят и ученици искат да бъдат. И сега, в бъдеще, като дойде някой да се оплаква, ще го питам: "Ти ученик ли си?" Ако каже "ученик": "Знаеш ли правилото?” - "Не съм ученик.” - "А, заповядай"! Прасенце ще му заколят, аз ще му кажа: "Ти си отличен, талантлив, такова прасе за тебе е." И той ще каже: "Ах, колко е хубаво"! Тъй е, ще му го сложа и ще му кажа: "Заповядай, братко, ти си отличен човек, като тебе няма друг." Но ще му кажа и друго: "Един ден и ти ще станеш такова кебапче за малките ти братя; и тебе ще опекат, както ти правиш сега." И тъй, учениците трябва да изменят своя начин на живеене. Те трябва да мислят, че са свързани с тази слънчева енергия; да мислят, че Господ живее в тях. Кой Господ? - Господ на любовта, и всякога, дори и при най-лошо разположение, не им се позволява да се оплакват, а, напротив, те трябва да благодарят за всичко.

Толстой привежда един пример. Двама братя, отшелници, се връщат в града си и единият брат казва на другия: "Знаеш ли каква е волята на Христа? Като отидем в една къща и ни изпъдят, и отидем навсякъде и не ни приемат, тогава, като излезем вън, да благодарим и да се радваме, че никъде не са ни приели." Това е Христовото учение. Каквито и да сте и мъже, жени или деца с такова едно разположение, и вие ще дадете едно благословение. И, следователно, ония хора са много скромни, които всичко имат, т.е. хора невзискателни. И казва ап. Павел: "Ще вложа законите си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им." Сега колко души от вас можете да бъдете ученици? Все пак онези, които са ученици, те са определени. И тъй, любовта изисква едно велико самопожертвуване, в разбирането на тия закони да знаете, как трябва да се живее. И сегашният живот трябва да се разбере, той има вътрешна страна. Сегашният живот при всичките противоречия трябва да се разбере в неговата дълбочина: жената да разбере мъжа си, и мъжът жена си; синът да разбере баща си, и бащата и сина си; братът да разбере сестра си, и сестрата и брата си; но как ще се разберат те? - Само по закона на тази любов; когато братът живее за

сестра си, и сестрата живее за брата, когато мъжът живее за жена си, а и двамата живеят за Бога. Павел казва и да се не женят и добавя и защо. Не трябва да се женят, понеже хората не разбират закона. Мъжът ще обича жена си и ще забрави Господа. На ученика не му се позволява да забрави Господа. Никога! А който обича Господа, той трябва да обича всички хора заради Господа и трябва да ги търпи всички. Тъй както Господа, така трябва да бъдете и вие. И сега можете да направите първия опит, ако във вас има туй геройство. Втори път аз ще открия на учениците една велика тайна. Тайна и в какво? Туй е малка примамка, та и тези другите да искат да станат ученици. И ние искаме да станат. Може. Ето какво ще бъде: Хванат те да те бият и ти станеш невидим. Хванат те и изчезнеш. Затворят те и не може. Навсякъде си свободен. Качиш се в трена, дойде кондукторът и "билет", и ти станеш невидим. По железниците, навсякъде без билет ще ходиш. Който те хване и изчезваш. Ядеш в гостилницата, пари нямаш, дойде келнерът и изчезнеш. И тогава ще почнат всички да говорят за необикновения човек в града. Това е една привилегия на вас. Освен че няма да платите, но и друго има: когато купите плат, щом изчезнете, търговецът ще намери четири пъти повече пари, отколкото струва на него платът. На тезгяха ще ги намери. В гостилницата, след като сте яли и сте изчезнали, те ще намерят четири пъти повече пари, отколкото им струва яденето. Навсякъде по четири пъти повече ще платите, отколкото струва, като изчезнете. Кесията ви ще бъде пълна. Сега ще кажете: "Струва си да бъде човек ученик." И тази тайна ще дам само на кои? Сега много кандидати ще се явят. Хубаво!

Това е то заплатата на ученика, след като получи заслужените "10". И като разбере тази енергия, която излиза от слънцето, тогава ще му се открие тайната, тогава ще му кажа: "Освобождаваш се." Най-първо страдания, а после благословение. Затова казва и Павел: "Ще се похвалим и ние повече в своите страдания, отколкото в радостите си." И "отсега нататък разбираме смисъла на живота", казва ап. Павел в 8 гл. към римляните. В 7 гл. той говори, как са го били: "Три пъти ме биха по 39 на задницата." Били са го, а после, като влиза в 8 гл. казва: "Слава Богу, благодарим за това велико благословение, че като бъдем невидими, плащаме по четири пъти повече. Не по плът, но по дух; и ставаме видими и невидими." И отиваше да разпространява учението. Павел всичко правеше и "Сега разбирам", пише Павел. Аз говоря нещо проверено. Някои няма да се съгласят. Прави са. Правоверните са прави, и аз съм прав. Те са

прави в миналото, аз съм прав в настоящето, а всички ще бъдем прави в бъдещето. Следователно, някои от вас ще бъдете прави и в миналото: благороден човек е той. "Аз казва, съм благороден, едно време като Сократ не бях благороден, но сега съм благороден и благонадежден, защото получих 39 по задницата, и сега научих тайната да бъда видим и невидим: и щом ме хванат: "пари" - няма ме. И затуй се казва в Писанието: "В последния ден праведните ще бъдат грабнати и вдигнати във въздуха да видят Господа." То е ден, когато ще бъдете невидими. Да бъдете герои, доволни. Да бъдете необикновени хора, талантливи в първа степен, и в Мъдростта, и в Любовта, и в Истината и във всичките си проявления, във всичкия си живот. Това е, което Христос изисква от своите ученици. Необикновени да бъдете. Няма да напускате света, докато не ви дадем туй изкуство: да бъдете видими и невидими. И никому не се позволява да напуща света. Ще седите тук. Щом ви дадем тази тайна, тогава сте свободни от закона. И ще имате изкуството, и като влезете в новия закон, ще кажете: Аз зная, аз любя, аз уча, истината е с мене, аз познавам всичките мои братя, зная всичко, нищо не ме смущава сега.

Да ви говоря ли още? - Ще се разсърди слънцето, ако говоря повече.

Беседа, държана на 6. X. 1921 г. в София

В ЕГИПЕТ

А след отиването им ето ангел Господен явява се насън Йосифу и казва: Стани, та вземи детето и майка му и бягай в Египет, и бъди там, докато ти река: защото Ирод ще търси детето да го погуби. (Матея 2:13)

Има два възгледа за живота, т.е. два възгледа има само между хората, а между животните и между рибите, между птиците, между млекопитающите и и между растенията има само един възглед. Щом дойдем до човека, ние намираме два възгледа за живота и затова човекът се нарича "човек"; а тази дума значи първоначално: "същество на противоречия". Защото всичката философия на нещата седи в това и в противоречията. За да почне едно същество да мисли, то трябва да се натъкне на едно противоречие. Че туй е факт, психологически е вярно. Онези деца, които не срещат противоречие, не могат да мислят; също и онези възрастни хора, на които всичко е охолно, не могат да мислят. Охолно в пълния смисъл на думата значи, че сърцето има всичките блага, и такива хора не могат да мислят. Техният възглед е само един. То е възглед на рибите, птиците и животните. Само когато почувствуваме някакво противоречие вътре в живота, само тогава ние почваме да мислим. Противоречията съвременните философи обясняват по един начин; религиозните хора ги обясняват по друг начин; хората на практическия живот, и те си имат един начин, по който градят своите обяснения.

Религиозните хора отдават всички противоречия на греха. Те казват, че някакво същество някъде паднало и не знаят кога, преди хиляди години, и туй същество завиждало на човека. И следователно този дух и наричат го демон, който ги измъчва, и той е, който е внесъл всички противоречия. И за каквото става в религиозния живот, кой е виноват? - Все този стар дявол. Стане нейде убийство, измяна, задигане пари, жени, избухване на война, казват: "Този дявол отгде се яви? Той е причината." Т.е. ние разглеждаме живота субективно. С един замах и това е то философия, този дявол е виновен за всичко. Философите обаче намират противоречията в самата материя, в силите, в туй механическо устройство на вселената; а практическите хора казват: този дявол и това са икономическите условия и "папото", туй "папо" да не е, нищо няма, а има

ли го туй "папо", то създава всичките блага. И според тях, това, най хубавото и "папото", то създава всички противоречия и и най-големите злини. И аз мисля, че те са много по-близо до истината, отколкото религиозните. Да, "папото" е според тяхната философия причината на злото. Те казват тъй : да грешат хората и това е вложено в човека още с първата хапка, която е влязла в устата. И прави са, защото Ева, която е била девствена, чиста, когато е взела първата хапка от "папото", и тя, и всички се опорочили. Това са техните аргументи. Аз не поддържам нито едните, нито другите, но казвам туй, което е. И, следователно, в нашето съществуване на земята, животът е или разумен, или неразумен; или всичко е строго математически определено, или всичко това е едно съвпадение, възможност, вероятност. Тия два възгледа съществуват сега. Едните казват: Всичко е случайно и хората се раждат случайно, ядат случайно, оженват се случайно, бият се случайно и умират пак случайно; загубил парите или спечелил и все случайно. А другите казват: Всичко е строго определено, нищо не е случайно. Ти трябва да ядеш, защото има причини за това. Че причините са разумни, няма съмнение. Ти сам създаваш всичките бели на главата си: искаш повече пари, че като ги вземеш, и друг иска да има повече пари, и те бият заради парите. Тъй си създаваш тези бели и да те бият. А съвременните техници и инженери, или материалисти, казват: Всякога, когато една сила срещне съпротивление на пътя си, се образува търкане, огън избухне. Следователно парите в този случай, или всичките блага, това са все противодействия, и когато енергиите, които функционират в нас, се срещнат с тия противодействия, веднага се образува експлозия. Сега някой може да попита, дали това е вярно. Вярно е. Нека бръкне жената в кесията на мъжа си и той има 10 хиляди лева, а тя му ги вземе, и веднага мъжът ще извика: "Где са парите ми?"

Губи се равновесието, парите са били на дъното на кораба, те са баластът на парахода и той е в равновесие. А жената без да разбира този закон на баласта, взема го от дъното на кораба, и мъжът става и казва: "Де е баластът?” - Ама мене ми трябва. и "Но ти знаеш ли, че ние може да потънем?" И тъй, заради този баласт в света стават често спорове, понякога приятни, а понякога неприятни; понякога се уреждат по приятелски начин, а понякога се уреждат по метода на Дон Кихот или по метода на Санчо Панса. Т.е. не мислете, че Санчо Панса е бил много по-умен от Дон Кихот, но той е бил практичен човек, разбирал е отблизо

живота; а Дон Кихот е бил идеалист, той идейно е разбирал живота, практически не го е разбирал, а ние се смеем като четем, но и Санчо Панса е прав, и Дон Кихот е прав. И съвременният свят е пълен с донкихотовци и санчопансовци. Това не е обида, а констатирам един факт. Ако вие влезете в училищата, ще намерите много програми, които са наредени според идеала на Дон Кихот, там няма нищо практическо; други училища имат практическо приложение, но идейното го нямат. И тогава спорят. Когато дойде Дон Кихот, той ще приложи своите закони. На първо място и с Бога ще започне той, турне табела, на първо място трябва да се преподава религията, Закон Божи, а после всички други работи. Дойде Санчо Панса: "Долу, казва, тази табела! То не е модерно, практичното е потребно, хората трябва да живеят и да ядат, "папо" трябва. Като се наядем, после ще мислим за Господа." И Санчо - Панса размишлява тъй: най-първо, за да мисли човек, трябва да се е наял. Гладен човек може ли да мисли? - Санчо - Панса казва: "Гладният човек ще мисли да открадне, а ситият човек ще мисли за някаква философия." Сега, съвременните хора ще кажат: "Ние не сме нито донкихотовци, нито санчопансовци." Радвам се, че сте така. Но трябва да ожените Дон Кихот със Санчо Панса, и да се роди едно дете, то ще бъде "третият" - ще има възгледите на Санчо Панса и Дон Кихот. От тия два съединени възгледа ще имате нещо ново. И светът пита: Как ще стане спасението. и Като ожените Дон Кихот със Санчо Панса. Това са символи: Санчо Панса може да бъде мъж, може да бъде и жена. Всичко може да бъде и мъж и жена, разбирам, по форма. А онзи, който е писал "Дон Кихот", го е направил мъж. Защо? - Санчо Панса, и той е мъж по форма. Но Дон Кихот воюва заради своята възлюбена, заради своята Дулцинея. Жената е причина, за да прояви той своето геройство. Каквито подвизи и да прави и една красива жена има в неговия ум. Заради нея той е готов да пожертвува живота си. И Санчо Панса вярва в своя господар, но той си има съвсем друг възглед. Той казва на Дон - Кихот: "Ти, когато завладееш твоето царство, да ми дадеш малко земица, за да мога да я обработвам и да прехранвам децата си. Затуй Дон Кихот е сух, с висок ръст, ръце дълги, сухи, нос дълъг и тънък, очи остри, челото изправено; а Санчо Панса и той е късичък човек, около 145 см, като буренце е, има ръце късички, пръсти много дебели в основата, устни дебелички, нос дебеличък. Като седне на ядене, да си похапне, той се засмее, като някоя месечина, и казва: "Това е смисълът на живота!" Сега, ако съвременните хора, които критикуват, виждат само туй, смешното, в някой роман, в

някоя пиеса, те не са разбрали високия смисъл; съвременните хора не са идейни, те са хора на преживяванията, но не учени. Чел е някоя книга, въобразява си, че е някой княз или граф, но това не е достатъчно, а трябва да имаш кръвта на този княз.

Следователно, идеите са нещо, което ние трябва да придобием в света. И тия идеи се дават само чрез противоречията. Законът на еволюцията изисква противоречията, като една необходимост. Това е закон само за човешкото царство. В другите царства няма грях, грях има само в човешкото царство, и всички ония същества, които са пряко или косвено свързани с хората, всички са заразени от греха. Грешни същества в света са само хората, други същества грешни няма. Всички други същества си живеят в мир и любов, и разбират Бога, а само хората не го разбират, и те мислят, че целият свят е обърнат. Съдии, философи и учени искат да изкарат, че грехът прониква в цялата вселена, и наричат това мирова скръб и се питат, защо е този грях. Тия писатели ето на какво аз ги уподобявам: в Южна Америка има една известна пустиня, и пътниците, като вървят по нея, вдигат толкова прах около себе си, че нищо не виждат, и те мислят, че целият свят е само мъгла, пък тя е само на 200 м около тях. И тая философия проектира греха и в другите светове, но там живеят много добре, както аз зная. Те ще кажат: "Докажи това с данни." И аз ще кажа: докажете и вие с данни. Аз мога да докажа с данни, математически мога да докажа, да споря с математици.

В човешкото тяло при една известна форма мога да докажа, че грехът е ограничен в известно пространство на мирозданието. И те ще видят, че е така. Но това е един отвлечен, математически въпрос и ако аз бих се решил да го доказвам, знаете ли, на какво щеше да се обърне работата? Един знаменит цигулар отива в Париж, там давал няколко концерта, сполучил да спечели симпатиите на всички. Когато да замине, една вечер той искал да даде един отличен концерт, тъй че да го помнят, да пишат вестниците, че е свирил нещо много хубаво. За нещастие обаче той почнал да свири една много дълга ария, няколко часа, че като се уморили слушателите, започнали всички един по един да излизат и най-после останал само прислужникът с ключа; цигуларят, въодушевен, продължавал да свири. Отишъл прислужникът при него и му казал: "Господине, моля, аз трябва да спя, вземете този ключ и когато свършите вашето парче, затворете театъра." И съвременните философи аз ги намирам като тоя цигулар: някои излизат и говорят толкова много, че ние им казваме: "Я

вземете този ключ, че като свършите вашата дисертация, затворете вашия театър, защото ние отиваме да спим." А особено пък българите не обичат много дългите дисертации. Българинът е практичен: "Кажи ми с две думи, какво искаш да кажеш. Има ли Господ или няма Господ? Има ли "онзи свят", или няма "онзи свят" а не да го опъваш много. Нямам време, трябва да вървя на нивата. Има ли Господ или няма? Ако няма, да ида да ора на нивата. Ако има Господ, ще ида да му служа; а ако няма, ще работя за себе си." Тъй разрешава той въпроса "Има ли онзи свят или няма, питам да ми кажеш." И след като му кажеш, че има онзи свят, българинът казва: "Ти ходил ли си там? Ти видял ли си го? Имаш ли опитност?" И като му кажеш, че си ходил на онзи свят, ще каже: "Нима може да се ходи на онзи свят, брей, тогава и аз да ида!" Много е практичен, иска да опита, готов е да направи всичко, но, усети ли, че излъжеш веднъж, тогава работата се изменя. Бог има, защото в света съществува Любов. И онзи свят има, защото има тоя свят. И онзи свят и този свят, той е един и същ свят. Когато говориш за "онзи свят", говориш за един свят, който не разбираш, а когато говориш за този свят, говориш за един свят, който разбираш. Следователно света, който не разбирам, наричам го и онзи свят; а света, който разбирам, наричам го и този свят. Има онзи свят, който ние не познаваме, а този свят е, който познаваме. Следователно известното ние наричаме физическо, а неизвестното ние го наричаме духовно. Но що е физическото и що е духовното? Физическият свят е проявеният свят, а духовният свят е непроявеният. Като казвам "непроявен", това не значи, че всъщност той не съществува, а само, че този свят не се е още оформил за нашите чувства, а само за нашето понятие, той е извън нашите чувства и ние го наричаме и духовен свят. И този духовен свят е причина за всичко, което става на земята. И, ако вие желаете, може да си направите какъвто искате опит. Вие казвате: "Аз мисля, че съм господар на себе си, имам воля, каквото искам, мога да направя." Но не може да направиш това, което искаш, а може да направиш само това, което ти заповядват, както на войник на бойното поле: ще стреляш, защото ти заповядват. Ти си свещеник, служиш в черквата и защото ти плащат; ще служиш, народът иска това. Казваш: "Аз съм свободен да служа или не." Не, не си свободен: който е опопен, не е свободен; който е проповедник, не е свободен. И при това ние се хвалим, че можем да мислим. Само свободните хора могат да мислят, а хора, които не са свободни, те повтарят нещата. И, следователно, съвременните хора преповтарят, декламират, според мене, отлични

декламации: "Зелена си, моя горо, миришеш на младост; но в сърце ми ти вселяваш само скръб и жалост." Аа, отличен поет, той декламира отлично. "Аз, казва, вярвам в един триединен Бог." То е декламация. "Има Господ” - декламираш"; "българин съм” - декламираш. "Ама аз съм учен” - декламираш, нищо повече! Българин си, баща ти, майка ти са българи, родил си се между тях и декламираш. Я ми кажете вие каква е българската кръв? По какво се отличава българската кръв? Някои казват, че аз не мога да разсъждавам. Днес ще разсъждавам философски и много обективно. Тези учени химици, естественици анализирали ли са българската кръв, и по какво се отличава тя от английската кръв и т.н. Где им са таблиците и изчисленията? Каква е българската кръв? Аз искам да я видя, да видим резултатите от нея. С какво се отличава тя? Когато някой естественик говори за някое семе, той трябва да опише не само външната форма и белезите, но и вътрешните, и даже всяко едно семе какви резултати може да даде. Българска кръв имаш. Каква е твоята кръв? Не само че българите не са определили по какво се тя отличава, но и англичаните, и те казват: "Англичанин съм, в моите жили тече английска кръв." Но и техните химици не са определили каква е тяхната кръв. По какво се отличава тя? Съберат се българи, англичани, французи, руси, американци и казват: "Тук българска кръв тече." Англичанинът, и той казва: "Английска кръв тече." Все българска, руска, американска, кръв тече, но каква е кръвта там? Всички хора говорят с неизвестни числа, с предположения. И, следователно, аз ги обсъждам, казвам: тия българи декламират отлично, и германци, англичани, французи и американци, всички декламират, и отлично декламират, но не мислят още. Теософите определят, че човек е "манас” - същество, което мисли. Да, първите хора, които са дошли на земята, които създадоха земята, мислеха; но ония, които останаха да я управляват, те престанаха да мислят. Сега, някой път, гледам, когато аз държа някоя беседа, ще извадят от нея някой пасаж и ще кажат: "Той развращава българския народ." Е, хубаво, кажете елементите на моята развратителна реч, елемента, който изменя живота. Добре. Аз нямам нищо против да ме критикуват, но нека онези критици бъдат разумни критици. Да докажат кои са елементите на развращението. Според нашето схващане развращение, "развъртам", това значи: ако на едно колело, което има завъртени винтове, ти ги развъртиш, ти правиш развъртане, и ония хора, които са в колата, може да паднат. Питам ви, моля, кажете ми: на коя ваша кола, кой винт съм развъртял? Кои са свидетелите? Аз съм готов да

слушам. Кажи: На задното колело, на еди - кое си място, си развъртял еди - кой си винт, и ще призная, че аз съм развъртял и че е имало опасност да паднат хората. Аз употребявам "развинтвам" в много мека форма. И всички трябва да мислят, и аз искам всички, които ме слушате, и вие да мислите много здраво, а не да декламирате. "Аз вярвам в Господа" - това не е вярване, то е декламиране. Ти за този Господ, в когото вярваш, готов ли си да умреш заради него, да се самопожертвуваш, да дадеш всичкото си имане? Ти за жена си, за децата си можеш ли да умреш за тях? Това е убеждение; макар и да е заблуждение, то е все идеал, в него намират хората смисъл. Герой е онзи, умира за една идея. А ти, правовернико, който вярваш в един троеличен Бог, а не си готов да дадеш един косъм от брадата си, позволи ми да се усъмня в твоята правоверност. Ние трябва да разсъждаваме право: мислим ли ние, или не? Да знаеш, в твоите жили тече ли българска кръв или не тече, и тази българска кръв отде води своето начало. Нали всяка една река има свой извор? Българската кръв отде води своето начало, и отде води началото си английската кръв? Аз ще се радвам, нека ми кажат, отде започва изворът на нещата. А има съществена разлика в кръвта на хората. Аз ще бъда искрен.

Тази българска кръв какъв цвят дава на българското лице? - Възчерен, значи в българската кръв преобладава на първо място въглеродът, или въглеродната енергия, която го кара да се държи близо до земята, затова той е орач, градинар, пастир. А в кръвта на англичанина преобладава водородът, водородната енергия, затова той е търговец, ходи по морето навсякъде, неговите хора са по целия свят. Да, казвам аз, в кръвта на англичанина има повече вода. И, ако искаш да станеш приятел с англичанина, напои го с хубава вода. А ако искаш да станеш приятел с българина, дай му едно парче земя, той ще те помни, ще каже: "Той ми даде много хубава земя." И тъй, българите станаха българи, когато въглеродът взе надмощие в кръвта им; англичаните станаха англичани, когато водородът взе надмощие в тяхната кръв. Това са енергии вътре в Природата. Но един ден тия енергии ще се изменят. И сегашният българин ще се измени, ще стане от него нещо ново, и няма да се нарича българин. И ще дойде време, когато и англичаните ще се изменят. Няма да се наричат англичани. Нещо ново ще се нарекат. А съвременните българи и съвременните англичани ще останат в архивата, да ги проучват като старинно нещо и как те са се проявявали в миналото. И тъй, ние всички трябва да се върнем, да почнем да мислим и да разсъждаваме най-първо за

себе си, а не да се занимаваме с други философии. Най-първо трябва да се занимаваме с великата философия на нашето тяло, с ония велики причини, които отначало са почнали да действуват, с причините, които са създали ръката. Ръката не е още завършена. Какво е мислила Природата, когато е създала окото, ухото, човешката уста, език, нос, какъв е смисълът на всичките тия органи? Какво е тяхното предназначение? Нима човешкият език има за цел само да преобръща храната? За езика у млекопитающите хората мислят, че имал само едно предназначение и да преобръща храната. Всъщност обаче езикът има три служби: не само да прекарва храната в гърлото, но и да вкусва, да прави различие между храните и третата служба да говори и пее. Това са все служби на езика. Ще питам сега, ако Природата е сложила тия органи, какво е мислила тя първоначално? Вие нямате за това никакви спомени. Вие виждате, че имате език, че имате очи; но как са създадени тия очи, как е създаден този език, вашето ухо, мозъкът, вие абсолютно никакво понятие нямате. И ако аз бих попитал някого от вас: знаете ли колко нерви има вътре в човешкото тяло? Колко нерви има, чрез които тялото функционира? Те са 700-800 милиона отделни нервички, с които тази велика държава съществува. Толкова жици са, чрез които функционират всевъзможните енергии в Природата и стават възприятията. Знаете ли колко дена ви трябват да ги прочетете? Вие малко се понапънете да прочетете 1 милион и тогава направете си сметка колко години ще ви вземе да прочетете 800 милиона. А знаете ли колко време е взело на Природата и колко милиони същества са работили за тези жици? Знаете ли какви са били ония електротехници на невидимия свят, които са поставили тази инсталация вътре в нашето тяло? - някой седи и казва: "Чудно и страшно е създаден човекът." Но как е създадено всичко това? Писал е пророкът: "чудно и страшно" той мисли, но с какво мисли? Да, страшно, 800 милиона жици, дълги въженца има, разбирате ли? - знаете ли, че ако биха вас турили да направите тия жици в някоя фабрика и бихте платили, дори 10 милиарда не биха били достатъчни. Някои от тях са толкова тънки, че фабрикантът ще каже: "Не може в нашата фабрика такива тънки жици да направим." А ако вие хванете специална експедиция да идете на Слънцето, на Марс, Сатурн или другаде, да направите тази инсталация и да се върнете... вие мислите ли за тая разходка? Когато дойде някой инженер от невидимия свят да направи едно изобретение, той работи, връща се на земята, ще чакате дълго време и ще чуете: на еди - кое си място се появили нови

жици. И когато ние разглеждаме мозъка в по-низшите същества, в предната част на мозъка има бели нерви в зачатъчно състояние, а в човека те са дълги, и чрез тях се проявява и функционира човешката мисъл. Знаете ли, от коя фабрика са направени те? Някои искат да ни убедят, че те са направени в мозъка. Природата е приготвила тия частици от много далечни пространства, и тогава те са прекарани на земята чрез четири вида енергии: заменям сега индуските термини с нашите и въглеродни, водородни, азотни и кислородни енергии. Аз вземам думата водород и тя означава ония енергии, които са свързани с атома на водорода. И за да бъде един атом въглероден или водороден, то си има много по-дълбоки причини, отколкото съвременните химици мислят. Има си съвсем други причини, за които ние няма да се спираме, те са области, за които в бъдеще ще мислим. Тя е велика, дълбока наука. Тия енергии са прокарани на части, и тогава оня велик инсталатор е дошъл и почнал да поставя тая инсталация, и вашият мозък е почнал да работи, а вие почвате да мислите. Та, някои от тия жички, за да се изработят в ангелските фабрики, това струва 10 милиарда лева злато; те са жички дълги само 2-3 милиметра и много тънички. И когато вие седите и казвате: "Тази глава защо ми я е дал Господ, пари да ми е дал!” - Приятелю, имаш в главата си една жичка, 10 милиарда са похарчени за нея, не на банкноти, а злато и ефектив, за да мислиш. И ти, който декламираш сега, казваш: "Защо ми е дал Господ тия способности, тия таланти, когато аз не мога да се проявя?" То е смешно синът да обвинява баща си : "Защо ми е купил баща ми цигулка и лък, като не мога да свиря? Искам да играя." Баща ти ти е хванал отличен учител, купил ти е ноти и всичко, само да свириш. И сега съвременните хора, които декламират, казват: "Тия работи са много дълбоки. Ако почнем да мислим, ще ни изхвръкне чивията, и, следователно, защото чивията ще изхвръкне, не трябва да мислим. И всеки, който се осмели да каже нещо, той е еретик, той е лъжец и мами хората. Ее, хубаво, кажете ми тогава, в какво седят вашите истини? Аз нямам нищо против, но като кажем "лъжец", тя е много силна дума. От какво излиза "лъжа" или "лижа", на български? Аз бих желал някои от вас, ако има тук студенти филолози от университета, бъдете тъй добри да запитате вашите професори: коренът на думата "лъжа" от какво е излязъл и дали този корен е чисто български, славянски ли е или е една дума, която произтича от някой по-стар език, и какъв е първоначалният корен, ще ми направите голяма услуга. Лъжеш, значи не говориш истина? Добре. Но определете ми тогава

какво нещо е истината. Ако говорим за истината и лъжата, трябва да ги определим като две величини. По какво се отличават те? Истината, като влезе в човека, внася един елемент на смелост. Като знае истината за някаква идея, той е готов да умре за нея. А лъжата, като влезе в човека, прави го страхлив. Следователно всяко нещо, което прави хората страхливи, е лъжа: това е според логиката. Всяко нещо, което прави човека страхлив, има лъжа в себе си; а всяко нещо, което прави човека смел и решителен да мисли и разсъждава, го доближава до истината. Така е практически. Туй, което аз ви говоря, прави ли ви страхливи? Ако ви прави страхливи, аз ви говоря лъжа? Но, ако туй, което аз ви говоря, ви прави смели, решителни и щастливи в живота, аз ви говоря истината. И, тогава, кой говори истината и кой говори лъжата? Не само за един момент да се насърчиш. Не, не. Аз мога да ви дам едно винце, вие ставате смели и казвате: "Знаете ли, кой съм аз?" Но после, като отрезвееш, казваш: "И аз не зная кой съм." Няма такива промени в истината, там ще се познаваш повече, ще бъдеш смел всякога. И, следователно, истината подразбира, че тя е без промяна, и носи светлина в себе си. И за всички ония растения, които са яки и здрави, по това аз мога да съдя за тяхната здравина, че те са били под влиянието на слънчевата светлина; а ония цветя в избата са много крехки, защото за тях е липсвала слънчевата светлина. И тъй, истината прави нещата гъвкави и пластични, а лъжата ги прави крехки и неустойчиви.

Сега, вие ще ми зададете въпрос: какво стана с твоя 13 ст. там? Ами че туй 13 число е фатално, именно аз за 13 число говоря. Туй значи и мисли ли този човек сега? Йосиф е човекът, който мисли и разсъждава.

"И вземи майката” - майката, това е противоречието, което ни заставя да мислим. А на еврейски буква М означава смърт. Значи смъртта има два процеса в Природата. Единият, който разрушава, а другият, който гради. Не може да градиш, ако не си разрушил нещо. Тия два процеса работят едновременно в Природата и чрез тях става мисълта. И от всички видоизменения произлизат животът и смъртта. Мария е жената, която минава, разваля и чисти всичко. Тя родила едно дете и развалила работата на хората, и туй дете им създаде цяла беля. И знаете ли колко хора умряха заради това дете? Само инквизицията е опърлила 50 милиона такива хора. Ами Нерон, римският император, колко хора уби? Ами сега колко хора отидоха по бойните полета? Значи Мария, която роди едно дете, навлече беля на хората.

Следователно тя иска да очисти, да изкорени всичко и да посади нещо ново, а като дойде Христос, ангелът му каза: "Иди в Египет." А Египет е физическият свят. Това дете, за да разбере света, трябва да иде в Египет да се учи. Защо е земята? Материалният свят, физическият свят е свят за наука. И когато ви гонят отнякъде, Господ ви казва: "Да идеш в Египет да се научиш", а като се върнеш пак, ще знаеш да разсъждаваш за ония неща, които Природата е създала. И ако ме питате: "Защо сме на земята?" Ще ви кажа и да се учите. Във всяко учение има страдание, но самото учение не е страдание, произвежда страдание, а страданието е като основа да можем да научим някои неща. Следователно, ние сме на физическия свят да се учим. Е добре! Какво трябва да се учим? Казват: "Аз съм българин", там друг някой ще каже: "Аз съм сърбин." И после онези филолози на сърбите ще кажат: "Вие трябва да считате българите врагове, понеже те спъват вашата националност." И българите ще кажат: "Вие трябва да мразите сърбите, те спъват вашата българска култура." И в името на Бога се молят и едните, и другите, викат този Господ, като че този Господ не си знае работата, та те да го учат. Сърбите, онези правоверни отци на един народ, казват: "Ти, Господи, не искаш ли да знаеш какво правиш с нас?" И Господ, като погледне отгоре, казва: "Тия мои много учени деца отлични философи са станали, те са се разделили на българи, сърби и т.н. и мислят, че техните игри са толкова сериозни, та трябва и аз да дойда да играя с тях. Но вие може хиляди години да си играете, и един ден, когато поумнеете и престанете да бъдете българи и сърби, аз ще дойда да ви оправя." Тези думи не са мои. Христос е учил същото учение. И апостол Павел казва: "В Христа няма нито юдеи, нито елини, нито скит, нито раб." Следователно всички тия противоречия са произлезли от декламиране, ние не мислим, ние преповтаряме, ние винаги декламираме и декламираме, докато се изгуби тази декламация. Но настанало е вече време и за мисъл и за сериозна мисъл. Декламацията вече се е изтъркала и станала безсмислена. Иде изпитна комисия, декламации не искат. Задават ти една задача, реши я вече, ръкавите ги хвърлят и другари няма да има, които да ти подсказват; искам да разсъждаваш сериозно. Начина всички знаят, погледне в ръкава си и каже: "Аз зная." - Говори, отговаря, ... а като го изкарат на таблата и само способните ученици работят на таблата, а неспособният преглъща, и почва тия формули, развива ги и математически разсъждава; а които не знаят, поглеждат учителя, казват: "Кажете нещо." Но той е далече, понеже има комисия, тази комисия е

дошла в света и всички ще ви повика на таблата и няма декламация сега, задачата ще я решиш. Затуй, когато казвам, че се е свършило времето на декламациите, аз бих желал да продължа още това време, но Господ ще ви повика на черната дъска, ще ви даде един плик, и никой няма да има около вас. Там, на таблата, ще се поизпотите малко. И, като излезете от тази комисия, тя ще ви каже: или че знаете да мислите, или че знаете само да декламирате. Тя ще рапортува в невидимия свят, ще каже: "Еди - кой си свещеник, отличен проповедник е, но не знае да мисли." "Еди - кой си, Иван Драганов, отличен професор, дипломиран астроном; друг, Иван Стоянов, преподава биология, но не знае да мисли." "Драган Стоянов преподава философия, но не знае да мисли." Всички декламират, но не знаят да мислят. Тъй комисията решава отгоре: "Не знаят да мислят." Какво правят? - Декламират. Те са отлични деца на декламацията, които минават за професори. И тъй, ангелът казва; "Вземи сина си и майка му и идете в Египет да се учите." И този ангел сега иде и казва на вас: "Хайде, вървете в Египет." А вие ще въздишате за Йерусалим. Но този Йерусалим е място за жертвоприношения, а в Египет има мъдрост, ред и порядък. И защо Господ съсипа Йерусалим? Там евреите почнаха да правят толкова жертвоприношения, че храмът започна да мирише на кръв. И Господ каза: "Съборете тоя храм, аз кръв не искам. Искам хората да мислят, да служат с ума, със сърцето си, с душата си." И днес този Господ иде, и, ако съвременните хора не се научат, той ще каже същото и на тях, и всичките храмове ще се разрушат, както йерусалимският храм, и ще прати всички в Египет. По целия свят ще стане тъй, всичко ще се разруши. "Е", сега ще кажете, "докажи го"! Аз ще ви пратя, когато храмовете се съсипят, ще ви пратя да ги видите и ще ви кажа: Вижте ги! Вярно ли е това? - "Защо стана това?" Защото не мислехте, не вършихте волята Божия, а вършихте своята воля. Вие не се учихте, а казвахте: "Лъжеш." Когато дойде някой да говори истината, вие искате да го махнете. Лъжата събаря, а истината гради. Но, ако аз бях първият, който говори истината, казвам ви: "Вие сте честити хора, аз ви уважавам." Е, да видя културата ви, да видя вашите затвори, вашите църкви, училища, жените ви, вашите моми и момци, как живеете в домовете си. Аз бих желал да почерпя една поука от вашия възвишен морал. Аз съм готов да направя сега посещението. Имате ли вие този морал? Ако бяхте толкова умни, отде са тия ваши дългове? Имате повече от 20 милиарда да плащате. Имате повече от 10-15 министри, избити по улиците като псета. Отде е това? Ами само това ли е? Аз съм толкова

доблестен, че ви говоря една истина, и не ви желая злото, не трябва да се лъжете, това не е българщина, но това е варварщина. И когато западните народи искат да определят българите, казват: "Вие сте варвари", и донякъде са прави. Българите са варвари, а онези вървят против варварите. Сега за нас да разрешим въпроса. Може ли вие да решите въпроса? Защо българите като индивиди не съществуват? Това е една колективна единица от много единици. Сега ще ви кажа: можете ли вие да любите? "Хубаво, ще кажете, тук сега ни барна нашето сърце, колко е топло!" Радвам се, радвам се, това желая и любов, но казвам, на вашата любов отгоре, на този огън, може ли да се изкове нещо полезно, може ли да се изтъче някоя нишка? Или може ли на вашата любов да зреят плодове: ябълки, сливи, круши? Сега ще кажете: "Сега я втасахме!" Какво? Да, когато от лъчите на нашето сърце почнат да зреят плодове, тогава ще се оправи светът. Може, на човешкото сърце може да узряват най-хубавите ябълки. На любовта отгоре узряват най-хубавите круши, череши. И когато аз говоря по тоя начин, някои казват: "Този език е много загадъчен." Не е загадъчен, защото ако почнете да изучавате човешкото тяло, ще видите цялата Природа и човек е един микрокосмос; каквото става в цялата вселена, това става и в човека. В човека всичко зрее: ябълки, круши, череши, грозде! Следователно тия твои круши, ябълки не зреят на слънчевата светлина, а на твоята любов, та, който вкуси, да каже: "Отлично грозде има този човек."

"Стани!, казва ангелът, вземи детето и майка му и иди в Египет." Египет, то е тялото, тук червеите ще го ядат. И тялото на оня, който не знае да разсъждава, червеите ще дойдат да го научат да разсъждава. Ако ти не си изучил твоя стомах, казваш: стомахът е един търбух, който Господ ще унищожи. Мозъкът е непотребен, това е непотребно, онова е непотребно. Религиозните хора казват, че и без тяло може. Светските хора, и те отиват до друга крайност. Религиозните хора са донкихотовци. Не искам да ви обиждам, ще ме извините сега. Разсъждението е такова. Ние живеем за Бога, няма да се опетняваме като Дон Кихот. Дон Кихот живее в ума си само за своята Дулцинея. А Санчо Панса разсъждава, че трябва да яде, трепери над тялото, като го заболи нещо, и казва: "Господин докторе", та агънца, та пуйчета: "Само с това човек може да живее." Практичен човек е: за стомаха си мисли, че е воденица, дотам е дошъл, че трябва да мели. Като казваш на нетрезвия да пие вода, той казва: "Винцето е създадено от Бога за нас, а водата е за жабите." Санчо Панса тъй казва. Можете ли да ми

докажете, че Бог е създал виното? Аз зная, че водата е създадена от Бога, а виното е от хората. Господ е създал гроздето, а виното е ваше. Следователно вие декламирате, а не мислите. И тогава ще вземат туй вино, ще го направят да стане "Христова кръв". Но виното, което трябва да изтича из нашия език, то е разумното слово. Човек трябва да не лъже. Разбирате ли? Когато аз говоря, мене ме боли сърцето за вас, като виждам, че вие сами си създавате всичкото нещастие. И когато говоря, аз имам всичкото желание да не страдате. Спасението е пред вас. Само един полукръг да направите, и ще измените фронта си. Това става всякога, когато натежнее на човека. И когато вие кажете: "В голяма беда съм", аз казвам: направи един полукръг и ще дойде щастието. Казвате: "Колко кръгове сме направили!" В такава посока ще потеглите към север и към изток, и тогава ще вложите всичко. Но вие ще кажете: "На север ли? не знаеш ли, че там е студено? а пък от изток слънцето изгрява, какво ще търся там? Ще ида на юг и на запад." Казвам: Досега в тия две места са се създавали всичките твои нещастия, и защото на юг се произвежда топлината, а западът създава гъстотата, материята е станала толкова гъста, а огънят, който прониква в тази материя, е станал толкова силен, че ти сам се мъчиш. Върви към Истината и тръгни на изток и на север, този огън ще се намали и разреди и ще се образува топлина, в която твоите плодове може да зреят. Сега ще ми кажете: "Може ли да докажеш това?" Хубаво, ще тръгнеш с мен, ще се хванем ръка за ръка, ще ислиш, както аз мисля, ще чувствуваш като мен, и, ако за една година невидиш резултатите от моята наука, тогава можеш да кажеш нещо, но до една година нищо няма да казваш. Казва някой: "Аз мисля.” - Приятелю, ти досега не си мислил. Тебе жена ти е заповядвала и ако си мъж, разбира се. По улицата, като вървиш и минеш вляво, стражарят ти казва да вървиш вдясно: "Върни се, тук не се позволява." А ти казваш: "Аз разсъждавам, имам воля да се върна." Ще се върнеш, какво ще правиш?" Сега, понеже има легитимации, казваш: "Няма да излизам, не съм разположен." Не, не, ти не си свободен. Един страх имаш, ти мислиш и стражарите какво издали, а не мислиш за Божествената легитимация. На ум не ти е дошло да живееш по Бога и един чист, морален и възвишен живот. Казвате: "Сега сме млади, да си поживеем, че като остареем, тогава ще се молим цял ден." Но посочете ми един стар чоек, който се моли на Бога. Нито един. Не, не, младото поколение трябва да бъде духовно, не само с тебели. На тия млади ние трябва да изясним дълбоките закони, защо трябва да се живее свободно и

духовно, а не другояче. Нека направят един опит. Това не е за упрек. Направете младите поколения да мислят, дайте им свобода да мислят. А старите казват: "синко, ти на нещата в корена не рови, гледай човек да станеш." Как ще станеш човек? - Ако си чиновник, завърти си ръката, когато Господ спи, бръкни, вземи парите, и после ще направиш една малка добрина и ще помогнеш на сираците, и Господ ще ти прости. И мислите ли, че тогава синът ще каже: "Това е морал?" С такава една религия искате младото поколение да влезе в църквата? Не, на младото поколение трябва друга религия, религията на истината, религия, която прави тия млади смели и решителни. А сегашните моми и момци, те се самоубиват и казват: "Няма смисъл в живота." Защо? - "Защо в тяхната кръв се е промъкнала лъжата, тя ги е направила крехки и те не намират никакъв смисъл и казват: "Не искам да живея." И тогава в университета студентите слушат лекции, в гимназиите учат, но от тези младежи не може да намериш нито един студент, който да разсъждава здраво, изпокъсали му тия нижки в мозъка, изкуфили ума му. На младото поколение трябва една свежа, кристална мисъл, Божествена мисъл, която да даде простор на душите им да хвръкнат, да ходят из пространството, да имат енергия, да мислят и сериозно да мислят. Следователно това е, което трябва и което ти е дадено: вложи истината в душата си и тази истина, като се вложи в обществения живот, ние можем да го оправим по-скоро със знание, отколкото без знание. Като се счупи някоя кола, не се искат философи, а работници; като се строи здание, трябват майстори; когато се убие някой човек, изисква се една майка да го повърне пак в живота. Знаете ли какво е сега майката? Когато станеш майка, трябва да родиш дете, да го отгледаш и възпиташ. А сега майките заблуждават дъщерите си. Приказват им за моди, за капели, за това, за онова, а за същественото и дума не става. Събират се, и момата мисли, и момъкът мисли, а като дойде до несгодите на живота, как ще се научат? Казват: "И вие ще се научите, както и ние само се научихме." Не е тъй. Сегашните моми и момци трябва да знаят смисъла на живота, как се създава човешкото тяло, каква е длъжността на майката, на бащата, на учителя. И не само по форма, но и по същество. Всички трябва да знаят своите задължения и да ги изпълняват най-добросъвестно за благото на ближния. И няма защо да се осъждаме ние. Този ангел казва на Йосифа: "Стани! Вземи детето и майка му и бягай от Йерусалим." Сиреч бягай от тази, сегашната цивилизация, която е извратила всяка мисъл, коятое осъдена: тя е

обезличила хората и ги е приравнила.

Има един окултен разказ за едного, който ходел да изучава източната наука, и, кой знае как, той попаднал между едни адепти слепи: очите на всички им били вдлъбнати. Те го хванали, разгледали го с ръце навсякъде: "Всичкото е като в нас, само очите му не са като нашите. Трябва да се приравним." И натискат му очите и те да станат като техните. И в единственото нещо, с което човек може да намери пътя, те си турили там пръстите си: "Да станем еднакви." И казват: "Искаме да приравним тези хора и да хлътнат очите им." Господ е направил правилно очите ни. Когато българинът казва "хлътнали очи", много добре разбира какво значи това, а на религиозните, като хлътнат очите, веднага кажат: "Той праведен станал." На всеки човек, като изгуби всичко: имане, жена, деца, ще му хлътнат очите, а щом всичко върви в ред, изпъкнат очите му. Очите ни трябва да бъдат такива, каквито Господ ги е създал. Те не трябва да хлътват. И аз съм против хлътналите очи. Почнат ли да ви хлътват очите, това значи, че още не сте станали свети, но имате едно болезнено състояние и скоро ще си заминете от този свят, без да сте разбрали, защо сте дошли тук. Сега вие трябва да знаете един велик закон: да имате свежи мисли и да разбирате, защо са създадени вашите тела. Спирали ли сте се вие да кажете: "Тия ръце защо понякога са сухи?" Коремът ви боли, ще викате лекар, и той ще ви направи диагноза. Никой не е разбрал още причината. Лекарят не може да знае причината. И, ако те боли ръката, знаеш ли, какво казва ръката? "Господарю, съжалявам, че ти за много работи си ме употребил, но за същественото, за което аз съм предназначена, ти не си ме употребил." И ще приличате на онова момче, което, като му купил баща му цигулка и лък, взело да пердаши сестра си с лъка и счупило лъка. Той не свири, а бие. И вие казвате: "Набий го! Ръката е създадена, за да мушкаш." Не, ръката не е направена да биеш и мушкаш. Тази ръка е създадена да свириш. Това е нейното предназначение. Свирил ли си ти с нея? - "Не." Ти не си разбрал смисъла на живота. Твоята ръка е направена да обърше сълзите на онзи, който плаче; тя е направена и на гладния да дадеш храница; тя е направена за онзи човек, който погинва, да го избавиш с ръцете си. Разбрахте ли ме? Ще декламирате ли или ще мислите? Кажете ми сега: ще декламирате ли? Ако е за декламиране, аз декламирах тази сутрин. И първото нещо, почнах да декламирам: "А когато се роди Исус във Витлеем..." И по някой път декламирам много правилно, по някой път се спирам и там има изключение, може някой да

каже: "Там декламацията не е тъй." И в декламирането има изкуство. Но там мисъл няма. Йосиф трябва да мисли. Ще кажете: "Отгде намери всичко това в този 13 стих? Всичко в 13 стих ли е?" Оттам изваждам тази мисъл. Имаш мозък, то е реланото в живота. И прави са съвременните хора, когато казват, че трябва да почнем от видимия свят, за да разберем истинските нужди на нашето тяло. И след това ще дойдем да проучим първо физическите проявления на човешкия живот. Сега от памтивека много култури са се явявали, но светът още не е достигнал до този уровен, до който трябва да бъде. Защо? Защото хората още не мислят. Но тази комисия, която иде сега, тя ще застави хората да мислят.

Сега една малка диверсия от тия мои философски разсъждения. Те са скрити малко, защото едновременно трябва да разсъждавам, от една страна, да коригирам и да посаждам, от друга. Ще ви представя в какво положение се намират съвременните хора. То е едно предание. Доколко е вярно, не мога да ви кажа, но се помни. Датира от времето на Нерона. Въпросът е за една прочута римлянка, дъщеря на един патриций и Вероний, а тя се е наричала Винцила. Била е една от най-красивите девици в Рим, толкова красива, толкова грациозна, толкова благородна и смела по характер, щото всички са се учудвали на нея. Един ден по една случайност, за щастие или нещастие, наблизо до нея минава Нерон, който по обичая си обръщал внимание на всичко, и като актьор, и като художник, ученик на Сенека, но който обичал жените по особеному, и тя му е обърнала вниманието. Праща той вечерта и казва на баща : "Искам дъщеря ти да дойде една вечер на разговор, да прекара в моя палат една вечер." Когато баща съобщил това, тя веднага казва: "Не! Аз предпочитам смъртта, отколкото палата на Нерона!" Връща тя пратениците на Нерона. Те му съобщават това. Нерон, който е бил много горд, казал: "Много добре." Изпраща той няколко души преторианци: "Вземете я и ще наведете носа на тази горделива римлянка, ще я целунете няколко пъти." В Рим всички без изключение трябвало да зачитат волята на Нерона. Казвам, тази девица, тя не е разбрала живота, разбирате ли? Като е влизала в затвора, те за първи път я посрещат с една много груба постъпка. Сега вие, съвременните хора, ще кажете: "Какво лошо има в това, да иде в двореца на Нерона, нали? Според съвременния морал, човек може да направи едно малко отклонение, но тази мома е мислила, разбирате ли? Тя си има свой идеал. Воля има в нея: "Не искам да ида! За нищо не желая да ида в двореца!" Онзи, който е бил определен, отишъл да изпълни волята на

Нерона с насилие и след туй по заповедта на Нерона я пуснали навън. Тя излиза, напуска Рим, съвършено се отдалечава оттам, в нейната душа се явява отвращение към римската цивилизация: "В Рим няма нищо благородно, то е позор за Рим, аз не искам да бъда отсега нататък римлянка." И отива в южната страна, минава в Африка, в една планинска местност. Там се подвизавал като отшелник, друг римлянин, станал християнин, на име Финиций, който много дълбоко е разбирал живота и е бил отличен философ. Млад човек, на около 35 години, 15 години се е подвизавал той. Имал е желание да изчезне тази негова красота, която съблазнявала жените. И колкото повече време минавало, толкова по-красив е ставал: той взимал огледало и всеки ден, като се оглеждал в него, още по-красив ставал. На Христа се молил и казвал: "Господи, този дявол, тази вълшебна съблазън, да се махне от мене." И той искал да изчезне тази негова красота, да бъде угоден Богу. "Господи, ти се яви и ми покажи пътя, искам да живея един чист и свят, възвишен, неопетнен живот." 15 години това е било все неговата молитва. Един ден към обед той вижда тази Винцила в пустинята; тя върви, иде към него и той си казва: "А, и тук ме намери този дявол, отиде ми душата!" И той се бори, и тя се бори. Тя е погнусена от онзи разврат, който е в Рим, в двора на Нерона, от онова безправие; а Финиций и той се подвизава и казва: "Един дявол иде сега, в тази красива жена дявол виждам, сега ще трябва да воювам. Ако сега пропадна, пропаднах завинаги, отидох вече. Сега или никога!" А тя се приближава до него и му казва: "Отче свети, моля ти се, бъди тъй добър...", и почнала да плаче. и "А, колко е хитър този дявол!" И той пада на колене при нозете и казва: "Моля ти се, сестро, не ме изкушавай, много съм грешен, отдалечи се от мене, ти ще ме погубиш."

Вие, съвременните хора, сте като този светия и тази римлянка. Ние не се разбираме. Вие сте сега тази римлянка, която е излязла от Рим, която са я целували в затвора насила, против волята. А православните, правоверните, католици, евангелисти, мохамедани, будисти, всичките са Финиций. Те постоянно се молят в църквите си, и, когато ние искаме да им покажем пътя на истината, те казват: "Махнете се, вие ще ни съсипете църквата!" Казвам за този Финиций, че нямаше по-удобен случай да помогне на тази девица. Нейната душа се късаше в безсмислието на живота: тя не можеше да разбере главния въпрос и защо човек трябва да живее на земята? - веднъж съдбата изменила, тя престава да мисли; на туй противоречие тук той трябваше да помогне. А той каза: "Махни се, голям

грешник съм." Тя не можа да го разбере. "Ти ще ми покажеш пътя, казва му тя, пътя искам аз да зная, този истински път." И питам сега, аз задавам този въпрос и на тази римлянка, и на този Фиников. И двамата още не са намерили смисъла на живота. Христос между тях още не е дошъл. Търсят го, тя и в Рим, той и в пустинята 15 години, в името на Христа. Срещат се, не се разбират; той и като християнин, тя и като езичница, в името на ония познания, които е носила със себе си. А истината ще им покаже този, живият ангел, който ще слезе. Аз оставям историята, без да правя заключение. Вие си направете заключение за себе си.

Сега, мнозина от вас сте били целувани вътре в затвора. "А!", ще кажете вие. Целувани сте: в затвора на Нерона, мнозина от вас сте целувани там по заповедта на Нерона. Мнозина от вас сте канени в Нероновия палат. Как сте решили въпроса? Аз спирам там, но ви казвам: Вие сте на един кръстопът, на тази римлянка и на този млад светия. Вие сте на кръстопът, и как ще решите въпроса? Оставям вие, мъже и жени, да решите въпроса. Бъдещата култура зависи от туй разрешение. "Вземи сина си и майка му, иди в Египет и чакай там, доде ти кажа да се върнеш."

И сега аз слушам гласа на онзи ангел и казвам: "Върни се!" Дано моят Господ да ви даде светлина, да ви даде своята мъдрост, да ви даде своите знания да просветнете. Този Господ на Любовта, комуто аз служа, този Господ на мъдростта, този Господ на Истината, да ви даде всичкото свое благословение, да го познаете, за да разберете, какъв е дълбокият вътрешен смисъл на този живот, който вие не познавате още. И да сте не българи, ами аз желая вие да сте дъщери и синове на този Господ, който е създал цялата вселена. Да имате достъп до неговото царство, да ходите свободно. Да бъдете достойни за неговата Любов, и да му благодарите и да го славите.

Това ви желая на всички!

Господ да благослови всички ви с най-голямото благословение.

Да ви даде сила, мъжество на всинца ви!

И аз вярвам, че вие ще бъдете герои на бъдещата култура на Любовта, на бъдещето ново човечество, което носи надпис:

Любов за всички!

Беседа, държана на 13. XI. 1921 г. в София

АНАНИЙ И САПФИРА

И станаха по-младите, обвиха го и изнесоха, та го погребаха. (Деяния 5:6)

Тия, младите хора, друга работа не могат да правят: като умре някой си, те го погребват. Новите идеи изместват старите. Сега, понеже говорим в съгласие със законите, които владеят в Природата, аз всякога имам за цел да изнеса в символи действията, които стават в тази жива Природа. Защото, ако вие не научите тия символи, всичко друго, което е превод, не можете да разберете. "И станаха най-младите", не казва "по-старите". "Най-младите", значи най-силните, най-здравите хора, на които мишците са здрави. Във всяко едно отношение този закон е верен. Защото здрави мишци показват здрав ум, здраво сърце. А здрав ум и здраво сърце показват една нормална душа. Аз няма да се спирам сега върху тия работи да ги обяснявам: можете да ги четете по книгите. Нормална душа е душа, която се проявява и развива правилно. Не се учудвайте, защо не се проявява още правилно. Защото тя е още в първия етап на своето развитие. Туй, което се проявява, то е човешкото сърце и човешкият ум. Още платното се тъче. Докато то е на стана и се тъче, то е тъкане, а когато този плат се изтъче, тогава душата ще се прояви. Обаче не в сегашната епоха и при тези разбирания, а в следващата епоха, в шестата раса, и тогава, когато двата принципа на сърцето и на ума, или двата принципа, както сега се проявяват в мъжа и жената, дойдат в съгласие и схванат, защо са слезли на земята. Защото, докато мъжът разбира, че е дошъл в света като мъж, и докато жената разбира, че е дошла като жена, всякога ще има в света разбити носове, счупени крака, извадени ребра, разбити сърца и тем подобни. Сега жените ще кажат: "Защо ние да се раждаме жени?" Аз ще обясня на вас защо се раждате жени. Питат: "Защо да не се родим мъже? "Господ е направил света толкова хубав, той е толкова справедлив, че всякога слабото е компенсирано с по-големи блага. Законът е такъв, за да няма разногласие. Мъжът е компенсиран на земята с мъдрост, а жената и с любов. Мъжът и с мисъл, а жената и с чувство. И всичкото развитие в света зависи от малкото, а не от голямото. Мимоходом ще ви обясня това. Подтикът на развитието зависи от любовта, а после иде мъдростта да помага. Следователно първо е слабото, малкото семенце, а после и

грамадният дъб. Но ако не бе започнало семенцето, тогава и дъбът не би свършил нищо. Сега, като ви обяснявам това, вие, жените, може да кажете: "Все жени искаме да останем." Вие трябва да градите новия морал, не оня морал, за който се пише в еди - коя си книга, но вечния, Божествения морал, който е абсолютен, неизменен, т.е. в който няма никакво изключение. Допуснете ли едно изключение, дяволът е турил малкото си краче, колкото микроскопично и да е то. А в Божествения морал се намира абсолютната мярка на нещата. Тъй е. Сега вие, която сте една жена долу на земята, горе в духовния свят сте мъж. А мъжът, който е мъж тук, на земята, в духовния свят е жена. Сега ще ви кажа защо мъжът не трябва да ругае жената. На земята тя е слаба, а той е силен. Ако той я опозори тук на земята, него пък ще опозори жената, която е горе на небето. А щом тя го опозори горе, на небето, всичката слава на мъжа се губи. И като се казва: "Жени, почитайте мъжете си," подразбира се този велик принцип, че вашите мъже са горе, на небето. Да ги почитате, това значи да знаете, че вие сте силни и че вашата сила е горе, а не на земята. А вашата грешка е, че вие търсите силата от мъжа си тук долу, на земята. Някой казва, че в жена му седяла силата. На мъжа силата е в неговата жена, която е горе. Следователно, мъже и жени на земята, трябва взаимно да се обичате и почитате, тъй както се обичат онези мъже и жени горе.

Следователно има едно прекръстосване. Аз употребих тия думи в най-чистата им форма. Вземете туй без извъртане. Употребявам ги, като разбирам божественото съчетание и хармонията на душите. И жената трябва да бъде абсолютно чиста, и мъжът трябва да бъде абсолютно чист. Знаете ли защо вие, жените, трябва да бъдете чисти? Понеже вие, жени, като се огрешите на земята, огрешавате вашия мъж горе, оцапвате великия принцип. И следователно вие сами си създавате своите нещастия. Сега някои допускат, че, като бил той мъж, неговият грях не се хваща, а грехът на жената се хваща. Да, но пък грехът в небето се хваща, там той е жена. Туй, което на земята не се хваща, на небето се хваща; а туй, което на земята се хваща, на небето не се хваща. Следователно мъже и жени трябва да живеят абсолютно чист и свят живот, без никакъв примес от площадски морил. Мъжете казват: "Може и иначе." Може, но тогава ще си натрупа една карма, от която ще страдат ред поколения, и децата им, и внуците им, и ще се питат: "Защо са тия страдания?" Вие можете да си направите заключението защо. И тъй, всички, мъже и жени, сте равни. Едни горе, а други долу. Жената, която е слаба на земята, е силна на небето; мъжът,

който е силен на земята, е слаб на небето. Следователно тия величини се уравновесяват. И тогава тази любов трябва да почне от горе на долу и да се преплете с Мъдростта. По същия закон трябва да живеете всички. Жената във всеки един мъж на земята трябва да вижда своя мъж; и мъжът във всяка жена на земята трябва да вижда своята жена. Разбирате ли? Така той трябва да обича всяка една жена на земята, разбирате ли? Това е морал, а вън от това и всичко е тиня. И никакъв друг морал в света не съществува. Така трябва да се разбират тия работи. Сега, казва се в тоя стих: "И станаха по-младите, обвиха го и го изнесоха, та го погребаха. "Сега виждам какво вие мислите: "Трудна е тази работа." Е, да, трудно е, мъчно се влиза в царството Божие. На младите говоря днес, на младите момци и моми, вие ще изнесете старите навън; и аз ще ви изпратя да ги изнесете. Старото, което е окапало в разврат, ние ще го погребем. Ще го погребем без молитви, без попове и без владици, ще го погребем без музика и без песни, ще го погребем и няма да му поставим нито кръст, нито паметник, нито надпис, ще го сложим в пълно забвение, понеже е пълно с всички отвратителни деяния. А онези, които искат да го защитят, те искат да лъжат още. Това е, което казва Ананий, и то е, което иде сега в света за всички без разлика. Нали вие очаквате сега от нивата ви?

Питам: Нивата за колко я продадохте? Дойде мъжът най-първо и казва: "Осигурихме се, една част има в банката." Идва и жената: "За толкова ли продадохте нивата?” - Да. Съгласиха се и двамата, но и двамата се погребват. И кой ги изнася? - Младите. А младото кое е? - То е Любовта в света. Те са младите. Младите, които сега идат с този дух. И младото е всякога готово да жертвува, детето всякога дава, не гледа като стария, който прави сметки: "На стари години, жена нямам, деца нямам, кой ще ме гледа, аз не мога да дам.” - Тъй разсъждава старият. И неговата култура може да се провери. Онези стари с бели косми по брадата: "А, колко е благороден човек!"и Да, бяла брада, благороден е. Но каква култура може да се гради на тези бели глави и бели косми? За колко продаде нивата? "Ее, ее..."и "Ее,"знаем сега как е, и тогава ще говорим при отворени карти. За колко продадохте нивата? - За 1000 лева, нито една стотинка повече или по-малко. Свършена работа. Защо ти е да скриеш един лев? "Хиляда лева,” - жената и мъжът да карат: "Продадохме нивата за хиляда лева." Ще кажете: "Ама 10 лева за сина." Не бива, всичките пари ще дадете. Сега вънка е малко студено, но вие имате преимущество: студеничко, но въздухът е чист, като влезе в дробовете ви, освежава. А пък тези, те имат

привилегии, но нямат туй, което вие имате, тъй че взаимно се компенсирате. Те са мъжете вътре, а вие сте жените. Тъй ще ме разберете. Аз днес говоря много сериозно, без никаква задна умисъл. Да не мислите, че има някаква подигравка, говоря много сериозно, говоря великата истина тъй, както си е, нищо повече. Да не замине ни най-малко.

Изнесли и кого? Онзи, който е казал лъжа, излъгал себе си и Бога. И, следователно, вие от себе си днес ще изнесете навън вашия Ананий и Сапфира и ще ги погребете. Като дойде той, ще го питате в себе си: "Ти за колко продаде живота?" И като дойде жена му, и нея ще попитате: "Вие за колко продадохте живота?" И ако ви кажат лъжа и погребете ги, приложете закона абсолютно. И нека вашите млади изнесат и него и нея, и нека се свърши веднъж завинаги с тази драма в живота. Сега в Природата младите винаги изпъждат старите. Онези млади листа изпъждат старите от дървото, и какво става с тях? Падат долу и младите завземат тяхното място. Следователно онзи, който лъже, ще падне като листата долу. Всеки, който мисли, че може да измени на законите в Природата, той ще се намери в положението на един лист, който ще увехне, и на мястото му ще се яви друг, по-достоен. Сега Бог е Любов, но и ти трябва да бъдеш Любов. Любов с любов се разбира; мъдрост с мъдрост се разбира; правда с правда: истина с истина; добродетел с добродетел се разбират. Тъй стои тази работа. Ще любиш, и ще те любят; ще мислиш, и ще мислят за тебе; ще озаряваш и тебе ще озаряват; ще оправяш ли, и тебе ще оправят; ще туриш основа в живота на хората, и на тебе другите ще турят такава основа. Тъй седи великият закон в самата Природа. Следователно всички вас наричам млади и стари, но ви разграничавам: "стар човек", в този смисъл, както се употребява в Писанието, означава човек на греха, а "млад човек” - човек на божественото, на добродетелта, който е готов да служи на Бога. И тъй, имайте предвид, че в днешната беседа под думата "стар" подразбирам човек, който означава грях, а не я взимам в онова първоначално значение, както се употребява "стар" човек, т. е. човекът на мъдростта. Старият човек е човекът на егоизма, т. е. оня, който мисли само за себе си, а младият човек е човек на любовта. И следователно ще забележите у всички стари хора, че нова идея в техния ум не може да внесете: те постоянно със старите идеи живеят, все старото повтарят. Те само четат молитви. Старият човек смята, като завърти колелото, колко пъти го е завъртял, и от това заключава, колко се е помолил. Но това старо колело нищо ново не внася в живота му. Старият човек не иска да страда.

Той иска всичко да му бъде охолно. Като натисне звънеца, каже: "Маро, Марийке, Стоянке, ти не знаеш ли, че аз съм стар човек, моите крака не държат, аз не съм на млади години." И свърши. Светът сега е остарял, ще видите във всички тези учреждения звънци, телефони и телеграфи. И всички казват, че днес имало голяма култура, по жиците можели да се разговарят. Но аз зная една култура много по-велика от културата на тия звънци, телеграфи и телефони; и аз мога да проектирам моя телеграф всякога, много лесно и без разноски. Сега вие седите на масата, искате някой да дойде и казвате на тоя човек: "Елате при мене." Но когато аз искам един човек да дойде, отивам при него, и в една - две минути ида, разходя се. До слънцето някой път отивам за 8 минути. Тук са вашите телефони, след като платите, трябва да чакате 4 - 5 часа, докато ви дадат линията, до второ разпореждане, а ние за 4 - 5 часа можем на 100 места да отидем. И тогава питам каква е вашата култура в сравнение с оная на духовния свят? Ще кажете:"А, ти знаеш ли, ние с телефони си служим!" А ние ще кажем: "А ти знаеш ли, че ние със светлината и мисълта си служим?" И вие сте на правата страна, и ние сме на правата страна, но ние бихме желали да заменим нашата култура с вашата. Сега в следващата фаза, в която вие ще влезете, всичките ваши жици вие ще ги замените, с какво? - С други жици, много по-еластични, да възприемат новата енергия, но тия, младите, трябва да изместят старите. Старата инсталация трябва да се замени с нова. Но казвате: "Ако ние вложим новото учение, как ще живеем?" Тия хора са със своите стари навици, те казват: "С тия стари навици как може да се приложи новото учение? Не може да се приложи." Всички трябва да станат млади, в новата култура няма да има болни, хилави, умопобъркани хора, всички ще бъдат със здрави мозъци, със здраво телосложение, няма да мислят за умиране, защото в новата култура ще бъдат съединени тия два свята и, като са съединени, душата ще слиза на земята и ще се възкачва свободно. Но на тази земя няма да слиза душата, а ще слиза на новата земя, която сега се строи. И тогава ще дойде новият Йерусалим, и ще започне културата на божествената душа и на божествения Дух. А сега казвате: "Сърцето ми е разстроено, малко съм неразположен", а някой път вие смесвате и казвате: "Боли ме душата." Душата, твоята душа, не може да те боли, тя не е слязла, тя е горе и чака.

"И станаха младите да извършат", какво? - Да изнесат този Ананий, човека на лъжата. И тогава, ако вие, съвременните хора, не извадите тази лъжа от себе си, каква наука можете да имате? Не може да имате една

положителна наука. И причината на съвременните криви схващания, всички грешки в науката стават, понеже умът не е толкова еластичен да схваща нещата отвътре, точно, а ги схваща отвън, погрешно. Вземете двама хора, те се питат: "Колко е това разстояние? - "Мисля, че е два километра." А то е 4 километра. "Мисля, че е 10 километра", а то е 5. Лъже се човек. А в ума си има такъв прибор, мащаб! Бог, като е създал човека, е вложил в него всички тия прибори. Ние можем да измерим всички неща, и то само с едно изключение в милион. При сегашното развитие можем да изчислим нещата с едно изключение, т. е. в милион постъпки може да направим една погрешка. То е малко. После и в символ ще взема и вие не считайте, как се изразява външната страна на видимия свят. Вие мислите, че този свят е много грешен. От човешко гледище е така, но от божествено не е тъй.

Когато вие донесете това чисто платно на художника, и не знаете каква е целта му, а той вземе четките, че нацапа хубаво туй бяло платно, вие ще кажете: "Отиде платното, той си играе с него." Не, този художник иска да вложи една идея в туй платно, но тази идея не може да се изрази моментално. Във фотографията не всякога се проявява идеята. На този художник му трябва време да вложи тази идея и, ако вие почакате, тя ще изпъкне в тази велика картина, и туй платно ще придобие своята ценност. И Бог, като дойде да работи върху вас, най-напред ще ви нацапа. Ще се изменят мислите ви, почакайте ден, два, месец, два, три месеца и, ако от туй платно не излезе нещо, тогава и да. Туй не могат да разберат съвременните хора; като дойдете при мене, и аз ще ви нацапам, а те казват: "Обърнал ви ума." Че съм обърнал ума ви, че съм ви нацапал от вашето гледище признавам, но чакайте ден, два, три, месец, ако не излезе нищо, тогава говорете. Да не мислите, че аз разсъждавам несериозно или пристрастно. Допуснете, че хората са платното, а този художник, тази божествена четка е почнала да цапа. На онази хубава мома, когато стане бременна, излизат петна по лицето. Този велик художник рисува вътре своята картина, а туй, бялото платно, трябва да се нацапа, защото, ако не се нацапа, нищо няма да излезе. Аз имам предвид и не глупавият художник да те цапа, а умният, гениалният, божественият, той да те цапа, а не онзи, кой, "онзи"? Хайде да го заминем. Сега, правете разлика. Някой ще тегли друго заключение. Като го нацапаш, трябва да изкараш нещо, т. е. не само да нацапаш човека, а трябва и да го очистиш, да нарисуваш тази картина и да кажеш: "Братко, доволен ли си? Хайде, иди си и се радвай."

Когато някои дойдат между нас, те искат да ни видят всички чисти. Те са стари хора, бягат от външния свят и идат при нас, като в някой приют или спасителен дом, като ония домове по планините, и казват: "Не са те добри хора, аз ги мислех, че са благородни хора, а те ми дадоха мотиката да копая; аз дойдох да живея като хората, да си похапнем с пържолички, от рибиците, посипани със солчица и червен пипер, с винце от избата, седемгодишно, и тогава и аа, велик е животът! Ее, какво мислиш, Иване, кой е хранил това прасе? Отлично прасе, а пък туй винце и благословено е. Какви велики работи Господ е създал!" И пие: една, две..., да има, бих написал една велика поема, а като пия и още две чаши, и нещо повече." И жената почне сега: "Ее, наздраве, хубаво прасе, нали?" - Много хубаво. И сега всички тия хора седят с чашките, със своите ножове, седят и пишат морал, как трябва да се живее. Как трябва да се живее ли? Прасетата ще квичат, кокошките ще кречат, агънцата ще блеят, кравите ще мучат, жените ще плачат. Защо тъй? Сватба ще стане с винце, с месце; църкви се освещават, и после: "Хайде, на хаирлия да е." Навсякъде все "на хаирлия", пък освен че не излиза на хаирлия, ами все с разправия. И в Америка се е забелязало, че щом се направи една църква, на тия хора не им върви напред.

Сега ще ви приведа два анекдота, аз съм ги слушал и ще ви ги разправя. Минава един благороден християнин по улицата, той имал един съсед, който постоянно се молил пред камина, оттам да слезе Духът Божи, но гледа на този комин все един дявол седи, и го пита: "Защо седиш тук? - Тук долу има един човек, много се моли и ми пречи. и Защо не идеш в църквата, там всички се молят? - Онези в църквата са мои, но този много кади, искам да му затуля комина, да не кади, не мога да го търпя."

Вторият пример за този дявол е следният. Излезнал дяволът отдолу и дошъл да посети църквите. Гледа, най-първо, църквите в какво положение са. Влиза в една православна църква, гледа всичко запрашено: клепалото, иконите, а кандилата неизчистени. "А, такава църква не ми трябва", и си излязъл. Продължил другаде. Най-после намерил една църква, вижда вътре полилеите хубаво изчистени, прах няма, кандилата чисти: "А, тази църква е за мене, тук може да работя." Докато нашите кандила са запрашени, дяволът казва: "Мене не ми трябват тези църкви"; но, щом кандилата ни са чисти, тук идва дяволът, и той работи и почва да цапа. И той си носи четка и казва: "Чакайте, и аз ще нарисувам нещо." Художник е той. Тия, младите, трябва да влязат да изнесат този Ананий навън. Аз сега

ще кажа на младите момци да изнесат Ананий, а младите моми да изнесат Сапфира. Мъжете мъже ще погребват, а жените жени ще погребват. И когато вие погребете старото, новото ще дойде на негово място. Следователно, когато във вас се явят разочарования, съмнения, подозрения, вие сте в пътя на истината. И при най-големите подозрения, при най-големите страдания, при най-големите мъчнотии, вие сте най-близо до Царството Божие, вие сте близо да разрешите задачата. И когато учението е най-мъчно за ученика, той е най-близо до своето решение, и даже в него се заражда едно желание: "По-добре да го напусна." - Почакай малко! Ако във вас се яви някоя мъчнотия, дали сте на правия път, трябва да разберете, кой е правият път? Правият път е в Любовта! Правият път е в Мъдростта! Не трябва да разбирате тази Любов, обикновената, а божествената Любов, и божествената Мъдрост. Правият път е в Истината, в онази божествена Истина, която гледа на работите без никакво изключение и то е да признаем факта такъв, какъвто е. И сега тия, младите, трябва принципно да погребат старото в себе си. И като дойде новото, тази нова четка, божествената четка, която сега иде, като почне тя да цапа туй платно, да имате всичкото търпение да почакате, за да видите, какво ще изработи във вас божественият Дух. И няма да имате понятие, че Духът е нещо въображаемо, без същина. Духът е реална същина, най-реалното, най-същественото, това, в което няма никакво изменение. Това е Духът и основа на битието. И когато този Дух дойде, той ще донесе онези блага, онзи живот, в който вие ще се почувствувате като слепия, на когото Христос отвори очите, и ще кажете: "Едно време бях сляп, а сега виждам!" И аз затуй съм казвал и други път: когато се потопите в Божествената любов, и почувствувате всичките нейни вибрации, когато разберете тази любов, тогава ще разберете симфонията на тоя живот. А сега вие цените живота само от свое гледище. Жената казва: "Като моите деца няма, и като моя мъж няма." Тя се радва. И мъжът казва: "Като моята жена няма тук." Не, не, твоята жена не е тук, а горе. А горе какво е? - Неопетненото. Опетнил ли си святото в себе си, чакай, докато станеш чист. Защо ние трябва да се очистим? Този, горният, мъж, и горната жена, тая Божествена мъдрост и любов, като се съединят, ще прекарат сегашния човек през 7 живи огъня и тогава ние така ще се пречистим, ще се трансформира сегашната материя, че ще придобием нови тела, в които грехът няма да има свърталище. И тогава няма да става въпрос, че еди - кой си целунал и прегръщал някоя жена, или че някого похванали. и Да, но тъй, както

светлината целува и прегръща. Светлината не целува ли всички ни? Всеки един лъч, който иде отгоре, той е жив, той ни целува по лицето, по мозъка, прегръща ви. И вие благодарете се, че е тъй: ако той не ви прегръщаше, вашата работа отдавна щеше да се свърши. И онази жена, която казва на мъжа си: "Онзи любовник какви целувки ми е давал?" И мъжът каже: "Зная, зная от 5-6 години твоята любов не е такава към мене." Външният мъж да не те целува, а божественият Дух. Мъжът си мисли, че друг мъж я целува. Външният мъж, който и да е, нищо не може да даде. Хората, когато се сдобият с тази божествена Любов, само тогава могат да дават. Отвътре трябва да дойде Любовта: изворът отвътре тече, като чешмата, за да можем да вкусим от този живот. И младите, и те се лъжат като старите: те знаят, че в женитбата, както сега става, всичко в вея е лъжа. Ще ме извините сега. Женитбата, както сега се разбира и се практикува, е един позор на Божествения първоначален закон, на Божествения дух, на Божествената любов, на Божествената мъдрост, истина, правда и добродетел. Съвременният брак е един позор! Аз говоря от името на тази велика Божествена любов, в която няма абсолютно никакво изключение. Един позор е бракът! Че е един позор, целият свят е покрит само с пакости. Хората не се раждат по Божествения закон, по Любовта, а се раждат по своите похоти, и затова не идват хора отгоре, а от земята, отдолу излизат повечето и се раждат, и затуй светът сега е пълен само с престъпници. Разправяше ми един господин за един свой приятел: неговото дете, 12 - годишно момче, със свои другари разбиват касата на баща му и взимат 2000 лева и избягват. И баща му ходи в градоначалството да търси сина си. Това 12 - годишно дете да бяга от баща си, и отсега започва с търговия, тогава как ще внесем ние морал? Търговията е навсякъде и в църквата, в училищата, и всички тия търговци идват и казват: "Морал трябва да има." В какво се състои моралът? - Че "много ми взеха". Много му взели, и сега вече какво? Един господин разправя на друг господин, как става подкупването. Отива търговецът там в някое влагалище и казва: "Пет дена ми трябват", и сочи с 5 - те пръста на ръката, т. е. 5 хиляди лева ви давам, не можете ли да ми услужите? А той седи. Онзи сочи тогава с двете ръце: "А, тъй ли", т.е. 10 хиляди лева, той бърже подписва: "Дайте на този търговец. и Деца имам, жена имам... Нали хора сме, разбирам, влизам в положението ви, аз съм човек много чувствителен. и Да, да, г-н началник, затова ви говоря, защото много ми съчувствувате.” - Туй отвън се гледа комично, но тия действия

произвеждат такава зараза, такава живеница в духовния живот, че с хиляди години цял преврат става в нашето органическо развитие. Ти ще кажеш "тъй" с ръката си, но знаеш ли какво може да произведе след време тази ръка? Тия малки причини произвеждат много големи последствия. През 75 година целият град Чикаго изгоря от голям пожар: отива някой кравар да си дои кравата, кравата ритнала с крака си свещта, запалила се сламата там наблизо, вятърът бил благоприятен, разгоряло се всичко наоколо. Най - големият пожар в Америка бил причинен от една свещ! Този огън, при известни условия, дава най-големия пожар. Ти ще кажеш: "Тъй, г-н началник, и ще сочиш с 5 - те си пръста, но след няколко поколения ще се види, какво значи това "г-н началник" - лоши последствия ще има. И в този пожар много добър пример е дал един беден човек. Минава един богаташ и казва на един работник: "200 хиляди лева ви давам, изнесете касата до края на града." А той му отговорил: "Не ви искам парите, аз искам да спася живота си." А вие сега, когато светът гори, голям пожар иде, ще кажете: "Где е?" - Ще го видите. Забавлявате се с касите си, и казвате: "Как да не я взема?" И гледам сега, християни нарамили касите си. "За какво ти е, братко? - Искам да прехраня децата си. и Скоро ще ги прехраниш, огънят от подире ти иде." - Друг един случай: един от Варна спечелил 50 хиляди лева и си казал: "От сега нататък сбогом на сиромашията, и децата ми, и аз се осигурихме." Още вечерта той умира и взел касата и умрял. Това са разсъждения на старите хора. На младите хора не трябват никакви каси и пари. Ние трябва да имаме чисти души и светли умове, а не да туряме доверието и надеждите си в банките. Това е разврат! Тия пари вие ги създавате, те са за улеснение, а не за доверие. И следователно не трябва да влагаме парите в банките, а трябва да станем живи банки на Бога. И мъже, и жени тази енергия, която Бог е вложил в нас, да я употребяваме все за добро. Старото трябва да се обнови. И туй учение е, което ще обнови света. и "Ама, казва някой, те искат да се обнови старото." Старото трябва да си замине, нищо повече! Сам Господ казва така, това не са мои думи. Старата земя и старото небе си отиват, като вехта дреха. Това учение не е мое ново учение, него Господ го е вложил, то е учение на Бога. Вашето старо небе Господ го помита, слугите му идат те са милиони и идат със своите метли, всичко ще пометат. Разбирате ли? - всичките въпроси Господ ще ги реши тъй, моментално! А сега и богати и сиромаси вкъщи водят война. Гледам, един ден две малки дечица, майка им дала две ябълки, братчето казва на сестричето: "Дай ми

ябълката си, защото е по-голяма от моята. и Не я давам." Той отива, взима ябълката насила. Питам сега, братче е, но, като я хваща за косата, разтърсило сестричето си, за да вземе ябълката. И майката казва: "Ето ангелчето ми." Този герой, който казва: "Аз написах едно стихотворение” - да, написа той на главата на сестричето си. Не, такива братчета и гении на нас не ни трябват. Когато сестрата вземе ябълката и я разреже наполовина, Господ разбира такива сестри; а братчето да каже: "Моята ябълка е по-голяма, чакай да я дам, че нейната е по-малка", а не да я хване за косата и да каже, че той е по-голям. Туй, което малките деца вършат, отгде го виждат? - Виждат го от старите.

И каза Петър на младите: "Станете и изнесете Ананий." Защо? - искал да излъже Духа Светаго. И Петър му казал: "Нали туй е твое?" И следователно според туй божествено учение, ние трябва да вършим всичко доброволно. Ние не задължаваме никого. Опитай и виж! Туй, което ти извършваш, трябва да го извършиш съзнателно, от тази велика любов! Можеш ли да го направиш тъй, то е прието от Бога; не можеш ли да го направиш от любов, то не е прието. И в туй отношение ние трябва да бъдем умни. "Умният в света много нещо може да извърши. Ще ви кажа един пример из американския живот, да видите в какво трябва да се състои тази съобразителност. Един богат американец направил една железница от Чикаго до Бъфало, близо 400 км, и похарчил толкова милиона, и така заборчлял, не нямало как да посреща своите полици. Замислил той да се самоубие, винаги се отделял, никого не пускал в стаята си. Жена му била много, умна. Един ден тя идва при него и му казва: "Моля ти се, ти имаш една голяма мъчнотия, кажи я на мене, аз ще ти помогна." И той казва: "Аз съм заборчлял, този позор не мога да понеса, не мога да живея.” - "Бъди спокоен, каза му тя, аз ще уредя тази работа." Отива тя един ден при един от американските милиардери: "Искам да видя този милиардер само за 5 минути." Той я приема и казва: "Госпожо, кратко говорете, понеже времето ни е скъпо.” - Искам само да пропътувате по нашата железница от единия край до другия; колкото ви струва времето, ще ви платим, само съгласете се да пропътувате от единия край до другия." Той помислил, помислил. "Ще ми направите една услуга като на жена, искам вие да сте първият, който да пътува по нашата железница." Той се съгласил. На следния ден дават обявление, че еди - кой си милиардер ще мине по новопостроената железница, и той пръв с влака ще мине. Понеже тази железница била паралелна с линията на друг един

милиардер, последният веднага запитал: "Продавате ли тази железница? 20 милиона долара давам." Добре. и И те му я продали. Ето, умната жена наредила само този милиардер да мине от единия край до другия по железницата. И аз ви казвам: Оставете, железницата е дошла до фалиране, нека жена ви да иде при Христа и да каже: "Моля ти се, Господи, само да минеш по нашата железница и ще се спасим." Това е символ. И 40 милиона долара ще имате във вашата каса. Сега вие ще кажете: "Философия!" Христос може ли да мине по железницата? - Христос като този милиардер може да мине по вашата железница. Целият ви живот и това е една железница. Христос сега слиза от време на време, но той казва: "Моето време е много скъпо, ако ти си от новото учение, и от тебе човек може да стане и аз съм готов да мина но, ако ти си от старото учение, аз не се мърдам крачка оттука."

Светът, за който ние говорим, е един реален свят. Не мислете, че за вас няма кой да се грижи. Има кой да ви обича, поне един има да ви обича. Знаете ли кой е? Ако си мъж, има една жена, която те обича, аз съм я виждал, каква е, и знаеш ли колко те обича? Сега ще кажете: "Вярно ли ми говориш?" Вярно е. На жената казвам: Има един да те обича, да, има, има. Той е верен, абсолютно верен, аз го приемам без никакво изключение. Има един, който ви люби, който е готов да жертвува всичко за вас. И като мине той по пътя на вашия живот, всичките ви мъчнотии ще изчезнат, и вие ще заприличате на една цъфнала роза. Ще кажете вие: "Всичко това е хубаво, ама ние треперим сега." Е, хубавите работи тъй лесно не се вземат. Онзи говорител, всякога, когато някой има да декламира нещо, той все трепери. Туй треперене е вдъхновение у вас. Ако ви дадем трибуната, какво ще правите? Можете да декламирате много добре.

Сега ще ви приведа още един пример от времето на Нерон. Вие ще кажете: "Знаем ги ние." И вие и аз много работи знаем, но мълчим. Във времето на Нерона и не искам да го вземете като един проверен исторически факт, то е предание и живял някой римски патриций, на име Онорций, млад, на около 35 години, един от най-благородните римляни на времето, човек много учен, запознат с философията, който добил своето образование, като ходил в Индия, Египет, дето и се запознал с тайните на окултизма. Един ден, след завръщането си в Рим, среща на пътя едно 10 - годишно момиче, много оцапано, много грозно, обаче в неговата душа се заражда голяма любов да му помогне, без сам да може да си даде сметка за своето разположение. Хваща го за ръката, завежда го в дома си. Името на

това малко момиченце било Амриха. И той сложил в ума си да му даде по възможност най-доброто възпитание, с което римляните са разполагали. И наистина тя посещавала школата на Сенека, запознала се с гръцката култура. Но Онорций забелязал, че с постъпването на туй момиче в училището лицето започнало да се изменя, изменя и към 16 - годишна възраст тя е станала една от най-красивите римлянки. Не само това, но той забелязал, че в ръцете на това момиченце имало грамадна сила. Като си простирала ръката да хване някой камък, камъкът се издигал нагоре. Вие ще кажете: "Това е преувеличение." Не, туй е близо до истината. Преди повече от 25 години в Америка се яви една мома, и с нея са правили опит някои учени американци: осем души, най-силни хора, не са могли да задържат едно много дебело дърво, защото, когато тя си слагала ръката отгоре му, това дърво се въртяло. А като турила дървото на едно менгеме и го стегнали здраво с щипци, тя прекарала ръката си отгоре му и то станало като очукан коноп.

Онорций се заема да запечати в нейното съзнание да употреби тази сила за добро. Но забелязал, че в туй момиченце всичките думи били отмерени, никога не е чувал да излезе от нея някоя несериозна дума. Всичкият говор, всичките думи били избрани, като най-хубави бисери, и никога от нейните уста не излизала дума нецензурна. И тя се отличавала с голяма чистота. С тази красота почнали да я обикалят римски патриции, синове на богаташи, за да може да я привлекат. Един ден, както онази първата Винцила, която избягала от Нерона, по същия начин минавал по пътя Нерон и я вижда и казва да иде в двореца му. Тя отива. Нерон мислил да си поиграе с нея, да разполага с нея като красива. Вечерта тя останала и когато той я хванал, тя положила ръката отгоре му и той се вдигнал нагоре във въздуха. Намерил се в чудо! Той за пръв път срещнал такова нещо. Тогава в него се зародил страх. Той я погледнал и казал: "Моля ти се..." Като си отдръпнала тя ръката, той се успокоил. Втори път той пак посегнал на нея, тя положила ръката си на него, и той пак нагоре и във въздуха. Тогава тя си отворила вратата и излезнала вънка. Искали да я спрат, но всички, на които тя си полагала ръката, увисвали във въздуха; така постъпила и с всички преторианци. И в целия Рим тя е била пословична. Срещне някого, когото карат в затвора, положи си тя ръката на ония, които го конвоират, те увисвали във въздуха. А тя казвала тогава на затворника: "Хайде върви си, свободен си." А гдето срещала бедни, помагала им. Гдето се явявала и пътят се отварял. Но Нерон издал заповед

да не се говори и пише за Амриха, понеже е опасна мома, и бил толкова амбициозен, че не искал никой да знае за тази велика истина. Казвам: Вие, съвременните, можете ли да играете ролята на тази Амриха? Всички велможи и знатни римляни благоговеели пред нея, навсякъде пътят се отварял, когато си турнела ръката на някого във въздуха се издигал. И всеки признавал, че Амриха не е мома от света да си играе с нея всеки, който поиска. Вие сте игра на света. Имате ли вие езика на Амриха? Знайте, че силата на човека се крие в неговото слово, в неговата реч. Ако можете да пречистите вашия ум, тъй че, всичките ви думи да бъдат отмерени, да разчистите всяко едно неразположение към когото и да е, и от сърцето ви да излезе всичко нечисто, т. е. да се залюбите в Бога, да сте го залюбили и заради неговата Любов да имате най-хубавите думи и мисли, и сега може да имате тази сила на ръката си. Ето аз ви давам един начин: турете 10 години да пречистите вашия ум и вашето сърце, и тогава, като поставите вашите ръце, ще придобиете тази сила на Амриха. А вие, сегашните християни, защо не я добивате? Защото много се хвалите: "Аз ще ти направя нещо," но ще го окичи, после за себе си ще говори. За пример, дойде някой при мене, аз го излекувам, много хора съм излекувал аз, и после, ще го окича, ще кажа: "Знаете ли, този нямаше да оздравее, но аз, само като турих ръката си, излекувах го." Въпросът седи тъй: този човек аз го излекувах по Закона на Любовта. Тъй е, истина! А тази Любов, тя е божествена! На този човек по Закона на Мъдростта аз му дадох знание. Река ли да притуря малки качулчета, че само аз мога да сторя това, силата си отива. В ума си трябва да имате мисълта, че вие сте само един проводник на великия божествен Дух в света, че вие сте една малка нота на петолинието, и милиони такива ноти в живота ще образуват една велика ария. Като мине този божествен такт, ще внесе великото във вашия живот. Аз не трябва да се хваля за своята святост, за своята сила и своите знания. С всичките тия похвали човек губи своята сила. Скромност, абсолютна скромност се изисква като сила, която изтича от вас. Бог, който живее във вас, ще ви въздигне. Писанието казва: "Бог да ви въздигне," а не вие. Щом имаш сила, Бог ще те въздигне, но само когато душата и сърцето ви са абсолютно чисти. Бог, великият Дух, ще дойде,. но той може да живее само с нашата душа, а с нашия ум не може да живее, защото мислите ни се менят. Вие знаете, какъв е умът на хората. Някой пише един ден: "Това е тъй," утре пише: "Не е тъй." Сърцето днес каже: "Аз те обичам," утре каже: "Не те обичам." Питам: Каква е моята любов? Колко

пъти аз съм я изпитвал? Дойде някой, аз съм любезен, седя с него, занимавам се с глупави работи. След тона дойде някой друг умен човек, казвам: "Нямам време." Той ми казва: "С този глупак говори толкова време, а с мене не искаш." Казвам: "За вас съм оставил друго време." И и знаете ли? - тогава аз изпитвам тяхното търпение. Сега ще ви приведа още един разказ. В какво се състои този разказ? Мене са ми го разправяли други, но аз ще го разкажа с мои думи. То е от индуския живот. Един ревностен ученик на Индия, който искал да се запознае с учението на йогите, отива при един виден учител и му казва: "Аз искам да науча великото на света, искам да бъда твой ученик; търсих много учители, но само ти си, само ти можеш да ми предадеш великото учение, какво да правя?" Обаче учителят мълчал, дълго мълчал и "като пън," казват българите. Тъй мълчал той и нищо не говорил и един ден, два, три, четири, цяла седмица, най-после ученикът казал: ""Учителю, кажи какво да сторя, само ти си, при тебе идвам аз." Хваща го за ръката този учител и го завежда в една празна стая, дава му един чувал с едра сол и му каз - ва: "Ще счукаш тази сол да стане ситна, за всичко може да мислиш, само за думата "носорог" абсолютно нищо да не мислиш, тази дума да не ти идва в главата", и си отишъл. Започнал той да чука; свършил всичката сол, отива при учителя, той го пита: "Е, какво мисли през това време? - За нищо друго не мотах да мисля, освен за думата "носорог".

Сега аз ще ви дам едно малко обяснение. На този ученик учителят му дал свобода да мисли за всичко, само за "носорог" да не мисли, туй е забранено. Това значи и всичко да вършиш, само за греха да не мислиш, а вие, съвременните хора, само за греха мислите и то е носорогът. И казвам: Докато вие не престанете да мислите за носорога, тази сила не може да дойде във вашите ръце. Когато вие изключите тоя носорог, и не мислите за него, тогава силата ще дойде. За индусите носорогът е един символ. И тази сила ще потече през вашето сърце. И вие ще станете силни и мощни!

Моята цел не е да ви осмивам, защото да осмивам вас ще рече да осмивам себе си. Но слабата страна не може да не се прояви, понеже вие не можете да спазите това, което божественият Дух изисква, а ние трябва да бъдем проводници на божествения Дух. Тази Амриха живяла във времето на Нерон, докато дошли християните, и била почитана навсякъде, а когато тя се отдалечила от Рим, тогава започнало гонението на християните. Но защо тя заминала от Рим? Защото тогавашните християни, като била тя запозната с туй учение, започнали да се питат

дали тази сила е от Бога, или е от дявола? - тъй, християните със своите мисли дали тя е от Бога, или от дявола, я заставили да си замине от Рим; и след това дойде най-голямото гонение на християните, защото Амриха и Онорций си заминаха. И ако днес дойде едно страдание в света, то е, защото Амриха си отиде. Изисква се Истина и Чистота в този свят. Чистота голяма трябва да има. Някои мислят, че ние говорим едно, а тайно вършим друго. Чистотата е като пред Бога. Един ден ще се открие всичко. Нашият живот ще се отвори. "Няма скрито - покрито, казва Христос, което да не се разкрие." Нас не ни е страх от нищо! Аз и на вас ви препоръчвам и има само един начин, и Писанието казва: "Страхът от Бога е основа на Мъдростта." Следователно, бойте се само от Бога. Страх да имате от Бога, а от нищо друго да не се боите. Всеки друг страх ще внесе грях във вас. Страхът само в един случай ще го приемем и от Бога, а във всеки друг случай страх да няма! И сега, тия, младите, да погребат старите. Казвам на младите, които не са остарели, защото и аз не бих желал да остареете: ако остареете, други млади ще ви погребат.

Искате ли сега да ви вдигна всинца във въздуха? (Учителят простря ръката си.) Ще ви вдигна, ще ви вдигна; не само аз, но искам всички така да простирате ръцете си. Моето изкуство ще го дам и на вас, и няма да мине дълго време, ще видите, ще почнат да увисват във въздуха. И, щом почнат да увисват във въздуха, тогава младите да бъдат готови да погребат старите: Ананий и Сапфира. В света лъжата трябва вече да си замине. Първото нещо за нас, за онези, които ме слушате, онези, които искате вашият живот да придобие смисъл, да се повдигнат сърцата ви и умовете ви, да станете силни и крепки, първото нещо е: свършете с лъжата, не се борете с нея, аз не искам да се борите със земното, не. На Дон Кихота няма да подражавате. Наместо лъжата ние ще внесем истината; наместо отрицателното, ние ще търсим положителното в нещата. Не мислете за лъжата, мислете за истината. На мнозина, които са идвали при мене, съм давал тази сила, казвам: "Ти ще живееш чист и свят живот! - Ама, ако аз направя едно малко прегрешение?" "Аз казвам: този ми говори за носорога. Щом ви казвам, че трябва да живеете чист и свят живот, разбирам това без изключение. Вие ще кажете: "Ще бъде ли тъй?” - Тъй ще бъде! Не ви говоря аз, и, ако Господ той ми говори, аз казвам: "Тъй, Господи, тъй да бъде", и вие ще кажете: "Господи, да бъде твоята воля." Аз казвам: "Когато си ми говорил, без никакво изключение, тъй, и твоето име ще бъде едно съкровение в сърцето ми, най-святото, най-ценното то ще

бъде." Искам всички да имате божието име, да го пазите в душата си, то да бъде чисто и свято, неопетнено вътре и тогава ще дойде тази сила, и ще бъдете силни, и животът ви ще придобие светлина, и ще започнете да разбирате новата наука на окултизма, по друг начин да разбирате; не че не мога да ви говоря, но трябва да се развият новите чувства, защото органи се изискват. Сега ние употребяваме символичния език, понеже символите съкращават времето, а пък аз нямам много време. Ако река да ви говоря една реч според вашия език, трябва ми цяла година да ви разправям на обикновен език. Аз ви казвам: вселената и това е едно единство в разнообразие, в множество. Тъй се проявява вселената. Вземете едно елитно зърно, то е едно, но посейте го, веднага ще поникнат хиляди листа, много корени, едно разнообразие, но то е едно в себе си. Следователно многото има един принцип, от който всички са излезли, и движението на този принцип произтича от едно божествено начало. И следователно движението е начинът, по който може да се предаде тази енергия, единният принцип в нас, а пък числата, математиката и това е резултатът, с който ние обуславяме нещата, резултат на туй движение. А когато кажем, че някоя работа се е завършила, това показва, че ние всички се връщаме в този единния принцип, при единния Бог, от когото сме излезли. Вие сега ще кажете: "Краят му вече дойде." Краят показва, че всичко се е завършило, и ние ще се върнем при единния Бог. Той е онзи, от когото сме излезли и при когото ще се върнем, с тази богата опитност, да живеем в него и да разбираме смисъла на всичките светове, които сега съществуват. Ако аз взема сега да ви разправям, какво има в Сириус, каква култура се развива в Плеядите, Северната мечка, Орион, какви същества има в Млечния път, в тия 18 милиона слънчеви системи, такъв един свят за пътуване! А сега седите вие и казвате: "Какъв смисъл има това?" Ако аз бих ви взел на крилата си като един ангел и ви занеса горе, ще кажете: "Имало смисъл да се живее." Но трябва простор, а сега вие си поплаквате. Всяка една звезда казва: "Сестро, защо плачеш, при мене ела, ти гледай да дойдеш тук." Слънцето, Марс това ти говорят. Не само те, но в тайно никой дух крилат ви казва: "Не бой се, не бой се!" И в тишината, когато се молите и мечтаете, духът ще ви шепне нещо, някоя опитност, ще кажете: "Има нещо, което ми шепне." То е реалното. Та ние сме заобиколени от един свят свидетели, горе и долу, видими и невидими, които казват: "Не бойте се! Вяра, Любов, Истина, всичкото е за вас. И всичките ваши страдания са нищо. Вие можете да бъдете силни. Ако на земята сте слаби,

горе сте силни." Силни ще бъдем! И седим сега, някой казва: "От мене нищо няма да стане." Тъй както мислиш, нищо няма да стане. Но ако станеш една Амриха да бъде избрана, твоята реч, да бъде чисто твоето сърце, тогава целият Рим ще бъде една отворена врата и Нерон ще виси във въздуха и няма да издава тогава прокламации: този да се изпъди.

Казвам на младите: Да се стягате да погребете старото. На момците казвам: Вашия Ананий да го погребете. На младите хора, днес само на младите говоря. На момите навсякъде казвам: Вашата Сапфира да я погребете. И ще казвате тъй: в нашия дом трябва да царува пълна Истина и без никаква лъжа, пълна Любов и без никаква омраза, пълна Мъдрост, пълна Правда, пълна Доброта. Ние сме решили да служим на Бога, без никакво изключение! Ние няма да си изкривим душата за никого! Но нашият Господ, на когото ние служим, той е верен, тъй се нарича: "Верен и истинен," тъй го знаем ние, тъй се казва в Библията. И бих желал всинца да знаят, кой е Христос. Той се нарича "верен и истинен". Този "верен и истинен" в църквата ли е? Този "верен и истинен" в техните сърца ли е? Този "верен и истинен" в съдилищата ли е? Във вашите домове ли е? - това се изисква. За него аз говоря. Аз искам този "верен и истинен" да го турите на неговия трон и да казвате навсякъде: "Верен и истинен е Бог, който живее сега в нас!" И желая и вие да се наричате всички "верни и истинни".

Сега върху мене се хвърля някой път един упрек и той е следующият, че мене са ме правили за някакво божество, че съм бил заобиколен с жени, с това - онова. Божество, като Бога ме смятали. Бог ли съм? Аз бих желал всички хора да бъдат богове. Що значи Бог? - Да любиш като Бога. "Благ е", казва Христос. Ти благ ли си? Докато не си Бог, ти ще грешиш. Да любиш всички хора, без никакво изключение. Душата ти да бъде пълна с любов. Не само аз, но всички да бъдат божество. В какво отношение? Ако имам любов, божество съм, а без любов и тогава съм един паяк, и паяжината ми може да бъде отнесена от вятъра. Не отричам и Бог е Любов. Любовта, която е в мене, е Бог. И аз съм благодарен, че Бог се е ограничил в мене, за да се прояви в мене и видимият, ограниченият Бог се е ограничил със своята Любов в мене, и аз искам да възприема неговата Любов, да се жертвувам заради него. Какво противоречие има тук? - "Ти не трябва да се правиш божество." Не, братя, аз искам да ви кажа всички да бъдете подобни на Христа. И Писанието казва: "Трябва да бъдете подобни на Бога, съвършени." Павел казва: "Подражавайте на мене, както и аз

подражавам на Христа." Като Бога трябва да бъдете. Да бъдем благи, както той е благ. Да бъдем милостиви като него и това аз проповядвам. Туй е учението, което аз проповядвам. И съм готов още един път да умра, хиляди и милиони пъти съм готов да умра за това учение, знаят ли те това? Ако е въпрос за умиране, аз съм готов, стига това да изискват! Но Господ сега не иска смъртта на праведника. Веднъж е умрял Христос, 100 пъти не може да умира той; сега други ще умират. И когато той дойде, евреите не повярваха в този закон, не го разбраха. И когато си заминаха Онорций и Амриха, какво стана? Целият път от Йерусалим до Рим беше постлан само с кръстове. 60 хиляди души евреи бидоха разпнати на тия кръстове, когато Тит превзе Йерусалим. По колко души се пада на километър? - По 6 души евреи. Като си замина аз, ще видите какво е моето учение! Колко километра има от Рим до Йерусалим? На всеки километър и турете 10 хиляди километра и по 6 души на един километър. Мислите ли, че Христос няма да тури в действие своето учение? Аз казвам: ако сегашният свят не приеме Христовото учение, ще има 100 милиона християни разпнати на кръст. Разбирате ли добре това? Тогава имаше 60 хиляди, сега ще има 100 милиона християни. Земята ще бъде опасана няколко пъти само с кръстове. И тогава ангелите ще изнесат всичките Ананиевци и Сапфири и всичките Юдовци, които съществуват; и от този свят, от тази култура, няма да остане ни помен! Това е великото решение на небето, на Бога, на ангелите, на снетите, това е решението на всички добри хора, да пометат резултатите от тази култура. От света помен няма да остане! Ново небе иде и нова земя иде! И младите трябва да погребат старите!

Говоря открито, открито трябва да говорим. Такъв морал трябва да се проповядва: Любов, а не бабина любов. Мене не ми трябва мъртва любов! Не искаме да убиваме, не че сме баби; ние искаме да съградим нещо добро, ние искаме всички хора да се спасят! В какво отношение? Всички да заживеят като братя и сестри, да се разбират. И всички блага и духовни богатства са общи за всички братя, за да ги използуват всички. Тъй е писал Господ! И всички ние сме братя, и можем да ги употребим, но кога? Когато станем като Онорций и като онази мома Амриха. И няма да питаме, от Бога ли е, или от дявола е нейната сила. Ще кажете сега: Дали Христос говори в този човек, или дяволът? Ако аз си замина един ден от България, тогава ще знаете кой говори и дали Христос е говорил, или не. Всяко нещо трябва да се опита. Какво ще им кажа? - На онази свещ можеш

ли да четеш? Ако можеш да четеш, свещ съм; ако не можеш да четеш, никаква свещ не съм. И желая не само аз, но всички вие да бъдете като мене. Бих се радвал и желая всинца да имате моя ум и моя стремеж. Всинца да говорите като Амриха. Като излизат думите ви, да бъдат сладки като мед, и кристални, като росни капки. Като дойда при вашия чучур, като пия, да кажа: колко е хубава тази вода! Този чучур аз го считам плод на слънчевите лъчи.

Светът ще погине! Не физическият свят ще погине, а всички тия стари, криви разбирания в умовете на хората ще изчезнат. И нова култура ще се яви! И тия тела, и те ще се изменят, ще се явят нови тела, и светът ще се измени. Ще кажете: "Свърши се, няма живот вече!" Но вие още не сте живели. Отсега нататък иде животът. Небето трябва да дойде на земята, че да заживеем ние в Любовта. Да има две сладки думи, че като каже мъжът на жена си една дума, да падне като мед на сърце. А сега имате ли вие тия капки? А, носорогът докато е в света, няма. После някои ми правят бележки, че всякога не съм достатъчно сериозен. Говоря умни работи, ама тъй несериозно, не ми подобава. Някои думи са малко грубички, но езикът ви е такъв, какво да правя? Аз български език от 20 години го изучавам, има думи толкова груби, и аз виждам, какво да правя? Езикът е такъв. Ако този език беше пластичен и имаше 100 хиляди думи и да! А сега колко хиляди думи имате?

Аз не съм много сериозен, но, ако стана много сериозен, вие щяхте да заспите. Аз не обичам да се смея, но някой път се смея, искам да видите, че и аз съм донейде като вас, да не кажете, че аз не съм. Аз съм много естествен, някой път се поухиля и аз като вас. Казват, че по някой път обичам да поухапвам. Казвам: мязам като вас, но не съм като вас. Да не мислите, в душата си нямам абсолютно никаква мисъл да ви обиждам. В моята душа аз ви обичам и ви се радвам. И желая да ви видя, че имате знание. Знаете ли, каква радост усещам, когато видя в някого да има знание? - бих желал всички да растете тъй, както Бог ви е създал. Ами че вашето растене е и мое. Вашите мисли са и мои мисли; вашите чувства са и мои чувства. Така е, ние не можем да постъпваме разделно. Всеки ще живее отделно, но всички ще участвувате в Божественото развитие, което ще разберете един ден, когато идете горе, когато свършите своето развитие.

Не говорим нещо много научно. Аз мога да имам езика на учените хора, но този език не би принесъл полза. Аз се разговарям с вас, тъй както

с някои деца. Ще седна като дете, ще видя, как те разглеждат, и как аз разглеждам.

А че сте деца то е много хубаво. "Децата, казва Христос, ще наследят царството Божие, а не старите хора." Сега ще кажете: "Учителя, той още като деца ни смята." Докато вие сте деца, вие ще имате всичката моя любов, и аз ви обичам, но, щом остареете, аз ви погребвам в мене. Ако сте млади, имате моята обич, ако сте стари и носилката.

И тъй, желая всинца да бъдете млади, млади, млади, верни и истинни, да служите на туй велико божествено учение. И този Господ да говори на всинца ви, да говори на сърцата ви, на душата ви и да не се отказвате. Той говори на душата. Всинца да бъдете подобни на Христа: да любите като Бога и да обичате, както Бог обича.

Тази е Любовта, която новата култура носи в света и за която ние се готвим.

И аз желая този ден скоро да изгрее, още един час остава да изгрее слънцето. И като изгрее слънцето, всичките мъртви ще бъдат погребани.

И всички ще изпеем новата песен. Няма да ви кажа, коя е тя.

Беседа, държана на 20. XI. 1921 г. в София.

АЗ ЩЕ ГО ВЪЗКРЕСЯ

Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот вечен; и аз ще го възкреся в последния ден. (Йоана 6:54)

Ще ви прочета част от 6 гл. на Ев. от Йоана и от 41 стих нататък. Някои изваждат заключение, че никой не е видял Бога. Не е тъй: мнозина са го видели. Христос казва: "Никой не е видял Отца." Всеки, който е от Бога, той е видял Бога. Ще говоря върху 54 стих. Някои от учениците на Христа, макар и ученици, се съблазниха, когато Христос им каза: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Това е един факт: месото на всички животни и тяхната кръв и на гъски, на пуйки, на агънца, и което хората си похапват, това е тялото на Христа. И тия хора се съблазняват. Това е в буквален смисъл вярно. От 8000 години насам хората се хранят с плътта и кръвта на тия агънца. Христос иска да каже: "Вие ядохте от плътта ми и пихте от кръвта ми, но вечния живот не добихте" - това по форма, в прав смисъл, е вярно, но по отношение на неговото учение има нещо по-съществено: "Ако вие не ядете от тази плът, и не пиете от кръвта ми, вие няма да имате живот вечен." Т. е., ако вие не приемете моето учение и не го приложите, не можете да придобиете вечния живот. И после добавя: "В последния ден аз ще го възкреся." Първата фаза: ще ядат и пият и тъй правят хората. Но това не е смисълът. Кога ще дойде този смисъл? - В последния ден, т.е. ще ги възкреся, когато хората изменят този ред на нещата. Кой е този последен ден! - Онзи, от който всички се плашат. Той е ужасен! Казват: "Последен ден е той!" Онзи търговец, който има да плаща 100 хиляди, казва: "Последен ден е, утре ще дойдат, а той няма нито 5 пари. Съдят някого. Трепери му сърцето и последен ден е, може да го осъдят на 10 години затвор. Момата излиза от дома на баща си, отива при момъка и последен ден е, има едно преходно състояние. Следователно, последен ден е онзи ден, в който почва великият живот. Великото, безграничното, туй, което има смисъл в себе си, започва все от последния ден. И следователно всеки един от вас, който не започне с този последен ден, той не може да се домогне до онази велика божествена наука, която Бог е отредил и вложил в недрата на Природата, т. е. до ония блага, които са приготвени за неговите избрани деца, които днес живеят на земята. Досега са ви проповядвали все за небето, и всички

се готвите все за небето; как ли не си представяте рая, как ли не си представяте ангелите, светиите? Но всички тия неща са неопределени във вашите умове. Вие били ли сте на небето? Били ли сте? - Не сте били. Като казвам, че не сте били, аз подразбирам във формата на вашето сегашно съзнание, а не на миналото. С туй съзнание вие не сте били в рая. И когато някой каже, че е бил в рая, ние разбираме не такъв, какъвто е сега, но то е друго съзнание и свръхсъзнанието, чрез което той може да влезе. Христос казва: "В последния ден ще го възкреся." Сега, между съвременните религиозни хора и светските има вечен спор. Едните искат да живеят постоянно в небето. Религиозните казват: "Дотегна ни животът на земята и в небето, в небето!" Другите казват: "Нам ни дотегна да слушаме за небето и на земята, на земята!" Тук е то, това е всичката философия. Спорът е, дали да се живее на небето, или на земята. И във всичките лекции в университета доказват субективно и обективно, посредством понятията, чувствата, волята, всички доказват дали на небето да бъдем, или на земята. А ние казваме: Ще бъдете на небето и на земята. Защото в Писанието се казва: "Когато Бог създаде небето и земята; но понеже небето е било устроено съвършено, а земята трябвало да се развива. Писанието казва: "А земята не бе устроена." Това подразбира, че земята трябвало да мине през един период на еволюция, да се самоусъвършенствува. А усъвършенствуването е един естествен процес. И аз казвам: момата, когато се готви да се жени, нали трябва да мине известна еволюция, та булски дрехи, та корделки, та чепици, та панделки, та това, та онова, и цяла еволюция; после, зълви наоколо десетина ще я обличат, ще я редят и цяла еволюция трябва да мине, и, като я облекат, цял ескорт ще има подире и със сватове, с кумици, с гайди. Що е сватба? - То е една цяла еволюция. Булката е била неустроена, необлечена в булчински дрехи и е трябвало да се облече. Това значи: земята не е била устроена, обикновена дама е била, та за женитба е трябвало един дълъг период, догдето се накичи като булка. И като стане тази сватба, тогава всички тръгват с гайдите, със свирките. Това е приятно в живота. Сега някои, като ме слушат, казват: "Този език не е религиозен." Аз отдавна съм се отказал да говоря на религиозен език. И аз пиша един нов речник, в който казвам тъй: всеки разумен човек трябва да се научи да говори по божественому; всеки разумен човек трябва да изучи Божествената граматика: глаголите, прилагателните, съществителните, съюзите, местоименията, представките, приставките и там как ги казвате и всичките тия неща трябва да се научат.

Знаете ли колко велико е това нещо?

Сега ще ви позанимая малко с математика: "И в последния ден, казва Христос, ще го възкреся." От думата "възкресение" колко пермутации трябва да направите, за да се осмислят? Ако вземете тази дума вие, които сте математици, колко пермутации можете да направите? Аз взимам за пример четири букви: a, b, c, d.

Вижте колко пермутации аз правя от a, b, c, d:

abcdbacdcabddabc

abdcbadccadbdacb

acbdbcadcbaddbac

acdbbcdacbaddbca

adbcbdaccdabdcab

adcbbdcacdbadcba и 24.

Това са все пермутации на тия числа. Това са математически съотношения на тия елементи, които влизат в тая редица. Ние направихме 24 пермутации от четирите букви: a, b, c, d. Колко съединения вие може да образувате от думата "възкресение"? Аз бих желал да зная това. Следния път да ми кажете. Жените, които знаят, когато нямат друга работа, и ония от тях, които не знаят, да повикат мъжете си, и втори път да пресметнете колко пермутации има. Трябва да се разбира основният закон на възкресението. Възкресението е едно преходно състояние от подсъзнателен живот към съзнателен и свръх съзнателен живот.

Следователно, когато едно низше животно мине от подсъзнателен в съзнателен живот, самосъзнанието, което се заражда, е възкресение, оживяване. Следователно, в сегашния живот самосъзнанието у вас е необходимо, за да изправите вашите минали и сегашни грешки, като ги замените с нещо разумно. Вашият живот не е онзи, който вие очаквате. Като съзнаете всички ваши грешки, всички тия недостатъци и недоимъци на тоя живот, страданията, които произтичат от незнание на тия закони, тогава ще се приготвите за възкресението. Вие ще се решите да излезете най-после като една жаба от това блато, което е вече пресъхнало. Докато човек мисли, че в живота му не става никаква промяна, той живее в процеса на подсъзнанието. Сегашната бяла раса ще мине изцяло в пълно съзнание, а не в пробуждане и заспиване. То е една връзка на свръхсъзнанието. То е възкресение, то е новият живот вече. Следователно Христос казва: "Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот вечен." От низшето излиза висшето. "Всички, които са яли и пили, аз ще ги

възкреся." Защо? Има си дълбоки причини, понеже Христос не искаше да изгуби своя капитал и неговото слово да остане безплодно. Не е въпрос сега да се спираме, дали трябва да ядем плътта на Христа или не. То е друг въпрос. Казва Христос: "Аз ще го възкреся в последния ден." Вие сега сте в последния ден. Ако вие се решите днес да пробудите това самосъзнание, вие можете да възкръснете. И Писанието казва, че, когато Христос възкръсна, много телеса възкръснаха с него заедно, и се явиха на мнозина свои приятели и ги убедиха, че има друг живот, по-разумен, по-устойчив и по-щастлив, отколкото е сегашният. Понятията на съвременните религиозни и светски хора за живота са толкова изопачени! Това не произтича от зла воля, а от една оптическа измама на човешкия ум. В съвременните хора висшият ум не е още развит. Теософите го наричат "висшият манас". В ущърб на висшия ум се е развивал низшият, в който се намира локализиран човешкият егоизъм. А стремежите на този низш ум са диаметрално противоположни на висшия манас. Вие често се питате и не може да си обясните, защо има борба между плътта и духа? Това не е борба и мнозина се мамят, и това е един закон, необходим за развитието на човешката душа. И той се обуславя от следния факт: ако вземете двама неприятели, които кръвно се мразят и ги сложите на една греда или дъска, под която има пропаст, единият е на единия край, другият и на другия край, и двамата са поставени над една опасност, и какво трябва да направят? Ще напуснат всеки спор. Те не бива да се приближават. Трябва да пазят равновесие. Ако плътта се противи на Духа, има си причини; и, ако Духът се противи на плътта, пак си има причини. Защото, ако те нарушат равновесието, и двамата губят. Съвременните хора цитират стиха: "Трябва да унищожим плътта, защото тя се противопоставя на Духа." Не, не трябва да унищожите плътта или пък да премахнете Духа, защото Духът и плътта са два елемента в Божествения свят, необходими за развитието на човешката душа и на човешкия ум. Тук няма вътрешен антагонизъм и вътрешен спор. Спорът е само за условията, при които се намират Духът и плътта. Сега ясно ли е това? Нещата трябва да станат много ясни във вашия ум, за да няма спор. Сега да ви обясня друг един закон. Старите алхимици са взимали земята, водата, въздуха и огъня като четири основни елемента, а съвременните химици имат за основни: въглерода, водорода, азота и кислорода. Тъй тия елементи са като основни, водородът и като един от най-леките. Сега тия четири елемента играят важна роля в човешкия живот. Кислородът и азотът са смесени и

тъй образуват въздуха, не са съединени, а само смесени. Докато са смесени, нашето развитие върви правилно, но в деня, когато се съединят, образува се една отрова. Казва някой: "Ние не сме пратени на земята да образуваме съединения, а само да бъдем смесени." Казвате: "Ще образуваме братство чрез съединение."

Казвам: Вие не може да се съедините, за да образувате братство, защото, ако се съедините, както кислородът и азотът, ще образувате една отрова и ще отровите цялото човечество; но можете да се сдружите. Следователно, не е позволено за въздуха да се съедини кислородът с азота му, защото тогава въздухът ще изчезне. И каква е философията? Мъже и жени искат сега да се съединят. Не, не трябва да се съединят. При сегашните условия не е позволено мъже и жени да се съединяват. Единият е като кислорода, а другият и като азота във въздуха. Ако вие се съедините, ще отровите живота си, ще отровите децата си. И мога да ви дам пример: на много майки и бащи, на които измират децата, причината е, че те са съединени, и вследствие на това те отравят организма на своите деца. И ще кажат хората: "Тя е дълбока работа, кой ще сее просо на тези корени?" Ако не сеете просо, децата ви няма да живеят. Ще сеете просо и боза ще правите от него. Някой казва: "Няма да сея просо." Ще сееш просо! Потребно е, това просо трябва да се сее. Тия корени са необходими за, развитието на нашия живот. Вие трябва да бъдете смесени, за да разберете вашите длъжности един към друг. Защото, ако майката и бащата се влюбят, те забравят децата си. Ако мъжът и жената цял ден се целуват, ако те постоянно си казват: "Колко те обичам, за тебе умирам” - децата гладни ще умрат. Сега и мъже и жени се оплакват: "Няма любов в света." Искате да се съедините. С когото и да се съедини тази жена, тя ще образува азотна киселина, която ще даде отрова за когото и да е. Следователно при сегашните условия на земята, жената не трябва да се съединява. Знаете ли това? Това не го изваждам като абсолютен закон. Ако нямахте деца, бих казал да се съединявате. Но за благото на децата ви казвам: Няма да се съединявате, защото ще пожертвувате техния живот. Логично ли е това? Да, аз разсъждавам логично, тя е една философия, която има приложение в живота: И вие питате: "Защо са тези нещастия?” - Защото има не смешения, а съединения. Всичките експлозии произтичат все от съединения. И в съвременния европейски живот е доказан фактът, че след всяко съединение, т.е. когато тия народи се съюзят, са наставали най-големите войни. Руският цар Николай II, миролюбецът, взе инициативата

да се свика Хагската конференция, за да се образува съединение на народите. Но след туй съединение какво дойде в света? Дойде войната. Не е ли туй един факт? Ще кажете; "Е, факт е, но не е доказателство." Да допуснем, че 50% е вярно; тия 50% да ги не вземем ли предвид? Следователно, при тия условия, при които живеем, съединение не се позволява. Има само един закон, той е следният: ние имаме право да се съединяваме само с Бога, и с никого другиго в света. С Бога и понеже той е едно същество, неизменяемо в себе си. С него можем да се съединим, и резултатите ще бъдат добри: а всяко друго съединение, при каквито условия и да е, ще причини повече вреда, отколкото полза. Следователно трябва смешение, сдружаване, а не съединение. Нотите съединени ли са или са смесени? Музиката е съставена по закона на смешението. И ако хората съединят тези ноти, какво ще излезе? - Най-голямата бомба, при която всички музиканти биха хвръкнали във въздуха. Ако един музикант би се осмелил да направи едно съединение, в музиката би произлязъл един от най-големите взривове, какъвто светът не е изпитвал.

И казва Христос: "Аз ще го възкреся в последния ден." Кога? - Когато той се научи да се съедини с Бога и да се разединява от света. Със света да е смесен, а с Бога да е съединен. Когато научи този велик закон и "аз, ще го възкреся", той ще влезе в божествения живот, да разбере великия закон, защо нещата са тъй, а не иначе. Сега, в този причинен свят намират всички последствия на ред минали съществувания, през които човек е минавал. Тия последствия са причини за обуславяне на сегашния ваш живот. Те са набрани в божествения свят, ние не може да ги избегнем. И от тия причини великото начало и Бог и ще образува един живот, какъвто миналите ваши съществувания позволяват. Да допуснем, че вие живеете в едно общество, в което моралът е паднал на 0 С или на 10 С под нулата. Вие сте майка, оженили сте се и искате да родите една красива дъщеря. Питам: Желаете ли да имате много хубава дъщеря? При такъв един морал, аз казвам, че вашата дъщеря трябва да бъде най-грозната в света, ако искате да спасите нейната чест. А ако живеете в едно общество, дето моралът е 100 С над нулата, тогава вие можете да имате най-красивата дъщеря; тя ще бъде едно благословение и за себе си, и за окръжаващите я. А при първите условия тя ще бъде проклятие и за себе си, и за окръжаващите я близки: тя ще бъде един елемент, който ще се съединява и ще разрушава навсякъде. Заради нея най-малко 100 души ще се самоубият, и най-после и тя ще се самоубие. А ако вие, като се ожените,

ми кажете: "Искам да родя една красива дъщеря", аз, ако съм астролог, ще ви отговоря, каква ще бъде съдбата на тази ваша дъщеря. Ще каже някой: "Отде знаеш това?" Хм! Виждаш ли тия пермутации abcd, dabc...? - това са все величини, това са рационални числа, това не е гадание, това не са бабини деветини. Това е една строга наука, в която няма никакво изключение. Изключенията са само за глупците. 39 916 800 пермутации се образуват от думата "възкресение". Разбирате ли какво нещо е това? Това е наука, брате! Това са числа това са данни, това са условия, при които новият организъм и възкръсналият живот и може да се развива. Следователно ще имате всички онези 39 милиона възможности. Сега аз не изчислих туй, един приятел тук го направи и аз се основавам на неговите данни.

Следователно, трябва да има смешение. Вие искате да се съедините. Не, никакво съединение не бива да има между вас. Ще се съедините само с Бога, а между вас да няма никакво съединение! А който се съединява, ние ще го изпъдим навън, навън! Защо? Защото е вече опасен. "Изпъждане" аз разбирам: Ще го турим в някое шише, ще го запушим като киселина и тя е отрова: всяка една капка, дето падне, гори. Човешкият егоизъм е опасен затова, защото е образуван по този закон на съединението. Няма по-голяма отрова в света от човешкия егоизъм. Това е едно ужасно съединение! И когато някой каже, че трябва да напуснем човешкия егоизъм, разбирам, че трябва да го разложим: азота отделно и кислорода отделно, за да функционират като смесени елементи. И тъй, щом в дома си имате някакво нещастие, аз казвам: Има азотна киселина у вас. Тогава какво се изисква? - Ще разлагате, смешение трябва да има. Сега някои цедят и ме питат: "Как може ние да разберем великите закони, които управляват света, и как може да станем господари на положението? - четат книги и пишат тия маги, някои от тях знаят нещо, а някои изпитват другите. Всички искат по нещо, но никой не се заема да работи по Божествения начин. Съвременните хора се намират в мравичната култура. Човечеството сега минава през културата на мравите. Тази култура е по-опасна от културата на змиите. Че това е тъй, вие ще видите, че там, гдето има мравки, змиите бягат, понеже мравките със своята киселина пропъждат змиите. Че туй е един факт, вижда се в живота: там, дето хората са станали егоисти, извънмерно алчни, интелигентността бяга. Защо? - Тази алчност е в състояние да разсипе всички тия клетки на благородство, и един алчен човек вие може да го подкупите с хиляда лева.

Той много не мисли, а казва: "Дай ми 1000 лева." А че може да го хванат и осъдят на 5 години и да седи, в затвора, и после да има 20-30 хиляди лева загуба на година, той не мисли за това. Туй умно ли е? Туй култура ли е? Следователно, съвременните европейски народи се намират в тази фаза. И те не могат да гледат по-далече, че иде нещо по-ужасно. За това те не мислят. Азотна киселина иде и тя ще разруши всичко само по себе си. И след като дойде разрушението, тогава те ще кажат: "Кои са факторите? - Икономическите условия, търговският пазар." Не, не, приятели: факторът е вашият егоизъм и основата на културата на мравите: по закона на съединението, азотът и кислородът във вас са се съединили и са образували една от най-силните отрови. Тогава, ще се разедините и ще се съедините с Бога, ще се образува едно вечно благо, а помежду си ще живеете като братя. И като дойде Христос в последния ден, ще ви възкреси. Що е възкресение? - Влизане на живота в новите условия, при които новият живот може да се прояви. Мислите ли, че онзи роб, който 20 години е работил на господаря си и който е носел нож и е гледал как да убие господаря си, за да се освободи, не би могъл по друг начин да се освободи? Казвам, има такъв друг начин, чрез който ти може да се освободиш, без да убиеш твоя господар. и Е, каква е тази сила ? - Тази сила е Любовта. Любовта като жива сила произтича от Висшето, от Божественото. Когато говорим за Любовта, ние не разбираме тази любов, която иде отдолу, а онази, която слиза отгоре. Ако вие я повикате, тя ще ви освободи от робство и ще ви даде сила да знаете да се справяте с всички мъчнотии. Сега, като говоря за любов, аз пак ще помоля нашия брат да изчисли колко пермутации може да се направят от думата "любов"? Ще вземете думата с шест букви, които тя съдържа по старото правописание, тъй както е в реда на нещата. Любовта трябва да се изучава като жива сила, която работи, а не като едно приятно чувство, не като един приятен стремеж. Не. Когато тази Любов почне да идва, вие ще почувствувате във вашето съзнание, дълбоко във вашето битие, една малка светлинка, тя ще почне да се развива, да става все по-гол. яма и по-голяма, обемът ще се увеличи, ще обхване мозъка ви, сърцето ви, след което вие ще почнете да ходите в светлина. Във вас ще се яви едно разширение, като че сте господари на целия свят. И каквито и мъчнотии да ви се явят, за вас ще бъдат нищо.

Тъй от думата "любов" на български език стават 720 пермутации. Те не са малко за българите. Ако българите разбираха начините, по които

Любовта може да се прояви, ако те работеха да се проявят всички нейни елементи, те щяха да бъдат най-великият народ. Ако само разбираха пермутациите на тази любов! И тъй, първото съединение, което трябва да направим, то е с Бога, с Любовта. Нашата душа трябва да се съедини с божествената Любов, и в такова едно съединение ще се яви новият живот, който Христос нарича възкресение. Опитвали ли сте се вие да се съедините с Бога? Но бъдете спокойни! Вие по някой път се стискате и казвате: "Тая няма да я бъде." Ще я бъде тази работа, ще я бъде, не се обезсърчавайте, ще я бъде. Разбирате ли? "Няма да я бъде." Аз казвам тъй: в Любовта, чрез нея, всичко може, трябва само да се научат всичките нейни пермутации.

Сега ще ви приведа един пример. Той е една моя опитност. Този пример е верен само по съдържание и смисъл. Няма да го вземате буквално. То беше преди 15 години, когато правех своите научни наблюдения и изследвания. Бях в Пловдив. След една от моите сказки повика ме един българин, който имал две деца, едното с един естествен недъг, а другото и едно малко момиченце на 10 години. Отивам в дома им. Виждам, жена му и една високоинтелигентна, строга, с един доста завършен характер. Момиченцето, красиво дете, идва с майка си, тя му казва да ми целуне ръка, а то отговаря: "Не искам да му целуна ръка. и Целуни! - Не искам." Казвам: "Оставете момиченцето." Това момиченце бързо излиза навън. Майката се чуди, че за пръв път се явява едно противодействие в туй дете: "Не искам да му целувам ръката." Казвам на госпожата тъй: "В характера на детето ви има една доблестна черта, иска да каже: Аз по заповед не целувам ръка, имам си особено мнение." И казвам: "Бъдете спокойни, вашето дете е отлично, мене много ми се харесва." Отивам аз при момиченцето, виждам, то си играе и ми казва: "Ти знаеш ли защо не ми целунах ръка?" Казвам: "Не зная.” - "С туй целуване знаеш ли, колко съм страдала? Нито мама знае, нито тате знае. Тук преди един месец дойде една леля, майка ми ме накара, целунах ръка, но после бълвах, бълвах. После, имам един чичо, и неговата ръка целунах, но пак бълвах." И ми разправи още на кой поп целунала ръка и пак бълвала: "Та, като те видях и тебе, не искам вече, защото, ако и твоята ръка целуна, ще ме заболи коремът." Казвам, в туй момиченце толкова е развито обонянието, щото целуването причинява болки. Казвам : "Много хубаво направи, че не ми целуна ръката." Тя ми каза: "Защото, ако я целунех и ме заболеше корем, после и за тебе щях да мисля, както и за другите хора."

Казвам: "Много хубаво направи." Вие ще кажете: "Тези неща са преувеличени." Не е тъй, вашият нос трябва да има туй чувство. Туй дете вече разбора характера на хората. Тя казва: "Колко ужасно миришат хората и какво да правя и в училището се мъча," - постоянно туй детенце се мъчи: "Пък и на мама не смея да кажа, ще ме считат... тъй... малко... но на тебе ще кажа. Е, какво мислиш?" Казвам : "Тебе Господ те е благословил да познаваш хората. Хората не са чисти." - "Не са чисти, не са чисти, нещо много лошо виждам в хората, какво да ги правя?" Е, питам сега ако във вашия нос туй чувство беше така силно развито, и онези от вас, които обичате тъй да целувате моята ръка, биха после повръщали, щяхте ли да целувате? Тогава и аз щях да бъда свободен, и вие щяхте да бъдете свободни. Във вас сега има едно притъпяване на мислите, чувствата и желанията. Вие сте изгубили смисъла на думите за благородното, за възвишеното.

Ще ви приведа друг пример. Някои хора мислят, че ги осъждам. Ще ме извините това не е за упрек. Аз имах една видна ученичка, която много се интересуваше от окултизма и постоянно настояваше да открия някои работи. Казвах : "Не си готова." Изискваше се благородство, а не че не щях да кажа. Един ден казах: "Ще направя един опит." Дохожда тя, завеждам я в моята стая; като влезнах, аз заключих вратата, тя погледна наоколо, тогава аз отворих вратата и казах: "Ще извините, не сте още готова, това показва съмнението ви. Друг урок искам да ти дам: твоето сърце трябва да бъде заключено, то трябва да се отвори само за Бога, и за никого другиго да не се отваря. Този урок исках да ти дам. А твоето сърце е отворено, следователно никаква тайна не може да се даде."

Казва някой: "Ти какво мислиш?" Една мисъл трябва да има в твоя ум: или чест, или безчестие; или правда, или безправие; или истина, или лъжа. Не може да играеш ролята на актьор: и тук, и там. На нас не се позволява това. Една определена мисъл всякога трябва да има в твоя ум: да знаеш, че винаги има една велика душа, която наричаме Бог, която следи, гледа и не извинява. Под израза "не извинява" разбирам, че тя всичко хроникира и отбелязва правото. Когато някой светия съгреши, тя отбелязва, че тоз светия е съгрешил. Тя справедливо хронологически отбелязва всички ваши действия и погрешки и върху тях гради бъдещия ваш, живот. Вие ще кажете: "Какво ни очаква?" - Съединете се с Любовта и разединете се от света. Съединете се с Бога и, разединете се от света, и вие ще бъдете свободни. Не се обвързвайте, не давайте дума никому, не се

съединявайте с никого. Момата казва на момъка: "Аз ще ти бъда вярна” - свързва се с момъка. И той същото прави: и той обещава. Я ми кажете, колко души са опазили туй обещание. Аз в България нямам нито един ученик, който да е издържал изпита си. Двама души има сега, които наполовина са изкарали изпита, си, а 50% още не са. Двама души само! Разбирам и закона, в който Бог ги е сложил. Не ги слагам аз, Бог казва: "Сложи ги в този закон, изпитай ги." Вие ще кажете: "Без изпит не може ли?” - Не може. Изпитът е, който създава характер и воля. И когато на вас дойдат страдания, вие трябва да се радвате и да запалите по сто свещи на вашия св. Никола. А сега, когато ви дойде едно нещастие, вие изгасвате по сто свещи. Ее, питам тогава, има ли любов в душата на онзи, който гаси? - Не, онзи, който пали, само той има любов в душата си. И тогава аз поставям следния морал. Вие казвате: "Аз вярвам в тебе, аз те обичам." Добре, може ли аз да преседя ден, два при вашата дъщеря, и тя да остане чиста? Може ли един мъж" който има възлюбена жена, да скита из в дома им, и той да не се съблазни, че аз искам да измамя жена му? - след като съм бил при нея, нейният характер се е изменил и той може да се измени в низходяща или възходяща степен. Когато някой дойде в дома ви, той трябва да донесе благословение. А сега разправят: "Еди - кой си какъв е бил." И онова момиче казва: "Не искам да целуна тази ръка." И тогава знаете ли какъв изпит направих с него? Аз казвам: "Ти хубаво направи, че не ми целуна ръката, защото досега мнозина ме целуваха, донеси ми един леген", извадих аз сапуна и казах: "Полей ми сега!” - измих се. Тъй, направих опит със себе си. Помирисах ръцете си и казах: "Още веднъж!” - десет пъти измих ръцете си и като се уверих, че всички тия елементи от света се махнаха, казах: "И ти да си измиеш десет пъти ръцете!" Изми се и тя, а после казах: "Сега няма да ми целуваш ръката, а само ще похванеш ръцете ми и помириши ги, какво ще почувствуваш. и Ама ако ме заболи корем? - Ако те заболи корем, оттук нататък никому ръка да не целуваш. Опитай ги, няма да ми целуваш ръката, само ще ми похванеш ръката, да бъдем приятели, да не си замина от вашия дом така." И тя, като помириса ръката ми, почна да се смее, и каза: "Няма, сега нищо няма." Да, казвам, нищо няма, ала трябваше десет пъти да се измият нашите ръце. Ръцете са емблема на нашата воля. Вашата воля трябва да се очисти от всички мръсни действия. Като погледнеш към Бога, ще кажеш: "Десет пъти ще се измия и после ще ти похвана ръката", защото и Бог има ръце. А ние го браним и казваме: "Аа, на Господа мирише ръката," Това са съвременните

философи.

Какво нещо е "възкресение"? - Това са 39 милиона пермутации. И сега, който иска втори път с мене да се ръкува, ще ми полива десет пъти и аз да се измия, и вие да се измиете. Няма да целувате. А за целувките колко миене ще се иска! И аз препоръчвам и не бързайте е целувките. Когато целувате, вие трябва да внесете новия живот на любовта, но, отнемете ли някому щастието, не го целувайте, вие ще внесете нещастие. Ето това е философия. Така говори Христос: "Ако ядете плътта им и пиете кръвта ми, аз ще ви възкреся в последния ден." И този последен ден, той е вече сега. Във вас трябва да се пробуди туй висше съзнание, то се е пробудило, но не давайте сега място на съмнението, което, като един психически червей, ще унищожи Божественото във вас. Вярвайте в онзи Господ, който живее във вас, в туй Висше, което сега се е събудило, в божествената душа, туй безсмъртно в човека. Ако вие не вярвате във вашата душа, никому не вярвате. И ако ви срещна втори път, да имате любов към божествената душа, туй, благородното, което ще ви направи безсмъртни. И тогава, като се срещнем, ще се погледнем меко, и нашият поглед няма да бъде раздвоен. Има една наука, която се нарича "боваризъм". Турците казват за някой поглед: "Тебе гледа, мене вижда." Раздвоен е погледът му. Седи някой и ти казва: "Много се радвам, че съм в дома ти." Радва се, ама поглежда към дъщеря ти. Не, не, този човек трябва да си измие десет пъти ръцете. Ако аз трябваше десет пъти да си измия ръцете само за туй малко момиченце, и този господин трябва да се измие. Това е, което Христос казва. Тази чистота е необходима за нашето развитие, за благото на нашия ум, за благото на нашето сърце, за благото на нашата душа и тия неща са необходими. Вие не може ни една крачка да направите, ако не се съобразите с тоя закон и тогава вас ви чакат нещастия връз нещастия. Това не става по механически начин. Не мислете, че това трябва веднъж да стане. Бог ще извърши всичко заради вас.

Аз привеждах такъв един пример. Пита ме един мой приятел какво нещо е невидимият свят. Казвам: В една крепост си бил 20 години, и дойде един приятел, направи една дупчица, влезе един лъч светлина, какво скачане ще бъде вътре! Той ти каже: "От това има още по-хубаво." Как може това? Той разтвори тази дупка, направи я по-голяма, ти скачаш, радващ се. "От това има по-хубаво," - тази дупка става все по-голяма и по-голяма, и ти скачаш и се радваш на любовта. "От това има още по-хубаво!" То е онзи велик пастир, който ще те изведе навън в Природата, на

зелените пасища и при бистрите потоци. Затова иде Христос сега, да ще изведе от този затвор на вашия егоизъм, да ви заведе във великата Природа, дето ще играете и ще скачате при изворите. За вас е това! Това е новият живот, който иде сега. Това е възкресението! И то ще бъде пак на земята, но не, в тази материя. Тази материя ще претърпи едно видоизменение. Вие ще получите духовни тела, ще влезнете в астралния свят, в една материя порядка. И там има твърда земя, и там има вода и въздух; едно нещо е само, че тази твърда земя се различава много от нашата земя. Вие ще кажете: "Какво е туй нещо?" Аз ще ви цитирам думите на ап. Павел: "Това, което око не е видяло и ухо не е чуло." Днес има хиляди очи, които са видели това, и в Англия, и в Германия, и в Америка хиляди хора има, които са ходили в рая и са се върнали, и това те разправят от своята опитност. И вие един ден, когато се съедините с Бога, ще отидете там. Ще дойде този ден и ще кажете какво ще кажете? Да, ще бъде!

Желая сега да ви се отвори по-голям прозорец да бъдете готови. Някои от вас още днес ще възкръснат, някои утре, някои след 10 дни, 15, 20, някои след една година, 2, 3, а някои може би след хиляда, две, след 10 000 години. И казвам, на когото времето е дошло, да не закъснява нито с 1/100 милионна част от секундата. Вие трябва да бъдете като онова пиле, което се е замътило, а черупката се изтрила и то каже: "чик - чик, чик - чик!", а майката каже: "Клок - клок, клок - клок!" Какво му казва? "Потреби този малък клюн да излезеш и ще влезнеш в новия живот, в който ще възкръснеш. И туй малко пиленце си покаже най-първо главичката, после цялата глава и най-после цялото излезе навън. И майката каже: "Браво, ето моето пиленце възкръсна." Вие казвате: "Кога ще възкръснем?" Аз казвам: Клок - клок, клок - клок! "Ама какво искаш да кажеш." - Клок, клок, клок - клок! То е велика философия! Българите казват "клок", а англичаните казват "клак", което значи часовник, движение. Движение, движение, напред, напред в Божествено съзнание.

"И в последния ден аз ще го възкреся." - Т.е. ония, които "пият кръвта ми и ядат плътта ми", които разбират закона да се съединят с Бога и да се разединят от света.

И сега аз ви поздравлявам с новото съединение и с новото разединение.

Беседа, държана на 27.XI. 1911 г. в София.

ОЩЕ ПО-БЛАЖЕНИ СА

А той рече: "Още по-блажени са, които слушат Словото Божие и го пазят. (Лука 11:28)

Често в моите беседи има две крайности, или два полюса. Аз не обичам да стоя по средата. Трябва да стоя или в началото, или в края, т. е. две неща, които, като се слеят, да се завършват. И всички ония неща, които имат смисъл в живота, трябва да имат начало и край. Начало е главата краят са краката. Следователно, с началото гледаме към Бога, а с края ходим по земята. С началото говорим, а с края ядем. И, следователно, когато човек яде, това е краят на нещата. Нали всичко се свършва в паницата, тази паница, колкото и да е пълна, супа било или друго, всичко това е "фертиг", край. А пък, когато слушаш словото Божие, то е нещо, с което се изпълняш и не се изпразняш, а се изпълняш. Следователно всяко нещо, което те изпълня, е начало на нещата, а всяко нещо, което те изпразва, е край. Или и да се изразя на съвременен културен, или научен език и краят на нещата, това е материалният свят, а началото на нещата, това е духовният свят. Това са само термини, думи за улеснение на нашия разговор.

Христос казва: "По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази." А в какво седи пазенето на Словото Божие? Миналата беседа, когато говорих за възкресението, някои от вас почнахте да мислите: "Дали аз съм възкръснал, или не?" Да мислиш, дали си възкръснал, то е материалната страна на нещата. Ако ти мислиш да възкръснеш по тяло, то е краят на нещата, и възкресението всякога подразбира физическата страна на нещата, на, материалния свят ще възкръснеш; когато пък Писанието означава нещо по-дълбоко и ще оживеят! Животът и това е единственото нещо, което знаете на земята. А какво нещо е възкресение, вие не знаете, вие го слушате и само се въодушевявате от него; но живота всички го знаете, всички го усещате, чувствувате, то е реалното, то е същественото. И казва Христос сега: "По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази." Словото и това е единственото нещо, това е именно разумният живот, за който трябва, да живеем. В какво седи той? - В разумното изпълнение. Вземете някой цигулар, нали в музикалното изпълнение се състои всичко, тъй както законите на музиката изискват? Тъй че, когато

изпълнява, да е доволен и самият цигулар, да са доволни и самите слушатели. Следователно, външната страна на цигулката, този лък може да се изкриви хиляди пъти нагоре, надолу и всички талия изкривявания не важат, а важат ония тонове, които ще излезнат изпод лъка, за да се влеят, в душата ви; това, което ще схванете и разберете, то е музика, а този лък, тази цигулка, това са само условия, при които туй, възвишеното, може да се предаде на душата ви. И следователно, при сегашните условия, всички хора приличат на цигулки. Цигулки са хората с по четири струни, опнати върху тях, и чакат някой да дойде да свири. Сега да не ме разберете криво. Аз бих желал тъй да свирите, както Паганини е цигулката си, да издавате ония божествени тонове и всеки, който ви слуша, да каже: "Тази цигулка е отлична." Цигулката, то е вашето тяло, следователно трябва да дойде оня велик артист, вашият Дух, да се всели във вашето тяло и да свири. И ще почнат един ден тялото и цигулката, и Духът и цигуларят, да свирят. И ние можем напълно да знаем, каква е цигулката на всекиго и какъв е цигуларят. Казват: "Погледни му живота", т. е. виж го, как свири, знае ли привидно да манипулира с лъжа, и какви тонове излизат, или пък не знае да свири. Но, ако цигулката му скърца и струните му са разгласени, тогава не съществува връзка помежду им, може той да кажа: "Моята цигулка е отлична, но вчера не бях в духа си, не бях разположен, обаче втори път като ме слушате, какъв майстор съм аз, чакайте само." Действително във всеки живот има такива добри моменти, ние ги наричаме вдъхновение. Тогава и мъжът и жената свирят добре и мязат на ангели в дома си; но, когато си изгубят вдъхновението, тогава казват: "Не си струва."

"Няма никой по-блажен, казва Христос, от онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява." Словото Божие, това е великото, в света. Аз бих ви го превел на вашия език. Този израз "Слово Божие" е непонятен, вие сте го чели, чели много пъти. Какво нещо означава "Словото Божие"? То е онзи първоначален момент, когато божествената Любов съзнателно се е проявила вътре в материалния свят. Когато вие чуете първата дума, съзнателната дума на вашето дете, което говори разумно, то е Словото Божие и майката усеща една радост, веселие, вдъхновена е тя. Или пък никой път пишете някое писмо, дращите, дращите, но не сте доволни; един ден напишете няколко строфи и казвате: "Това е." То е разумното, във вашия ум е проникнала една нова мисъл, вашият ум е почнал да моли, и вие съзнавате, че имате ум. Някой път хората не знаят, дали имат ум или не. Ще кажат: "Действително, ние имаме ум." Но аз под "ум" разбирам

оня слуга, онзи добър слуга, който нарежда добре работите на господаря си. А щом този слуга не ги нарежда добре, аз не го считам за добър. Нашият ум е само тогава добър, когато нарежда нашите работи добре, схваща ги добре, предава ти добре, не изкривява фактите, и хората ги виждат добре. Ние говорим сега индивидуално, т. е. как се развива животът за всекиго отделно. Туй, дето казват: "Светът да се оправи, народите да се отравят” - това са метафизически фрази. Какво нещо е един народ? Един народ, това е една семка развита и един човек, развит в своята голяма форма. Следователно, какъвто си ти в семката, т. е. в началото, такъв ще бъдеш и в края. Един народ е краят на един човек, и, следователно този народ е създаден за човека, за да се види, какъв е той; и, ако вие, българите, искате да се знаете какви сте, какъв е народът ви, погладите на всекиго отделно, той е първоначалният индивид. Погледнете, нарисувайте, вижте, да не кажете, че аз говоря това и вие сами, говорите. "По-блажен е", казва Христос. Сега не отивам по-далеч. Нас не ни интересуват народите, нас даже и човечеството не ни интересува, нас ни интересува Словото Божие, нас ни интересува чисто божественото. Цялото човечество и това си ти; Един ден, ако ти и жена ти останете сами и ако цялото човечество изчезне, ти ще създадеш ново човечество. Сегашното човечество на кого е? На Адам и Ева, те бяха двама, непослушници, изгонени от Господа из рая, и те образуваха това човечество. И културата сега мяза на тези Адам и Ева в рая. Казва там Писанието, че голи били. Един човек, който в Божествения рай може да бъде гол, можете да разберете, какъв е бил мързеливец. И като видял Господ, че няма да работят те в рая, изпъдил ги навън и да се облекат. И сега, слава Богу, всинца сте облечени, а ако някои биха ви видели голи като Адам и Ева, веднага щяха да ви пратят в лудницата. А за Адама и Ева казват: "Защото били много чисти и свети, затова ходели голи, а децата били грешни, те да се облекат." Но там е въпросът: Адам е бил мързеливец, търговец на едро; ако бяха много почтени хора, Господ не би ги изпъдил из рая. Не е ли така? Но веднъж ги е изпъдил и аз сега като някой адвокат говоря, и те не са били почтени. Какво ще кажете вие ако бащата и майката бяха много почтени, Господ би ги държал в рая, не би пи изпъдил. Тъй че, не произлизате от много благородна фамилия и не само вие, но всички. И сега Христос казва и той, Христос, разбира много добре и "Блажени, но по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие", т. е. онова, божественото, възвишеното, туй, което не е излязло от рая. По-хубаво е да слушаш туй,

божественото, което не се е изменило, отколкото да си сукал млякото на туй, което се е изменило. И туй, великото, то е божественото Слово което живее във вас вътре, а не отвън. Видите един красив учител, и учениците му казват: "Отличен с нашият учител! Като него няма!" Аз зная, учениците въобще тъй правят. Един ден се хвалят: "Нашият учител, той глава има, та как предава ясно, та по история, по естествена наука, по химия", въодушевяват се учениците. А след два - три месеца, гледаш, почнат да стават недоволни, някой получил двойка или единица и, казва:... Аз го мислех, че е нещо, но той не е нищо." Защо? - Двойка му сложили, единица. Туй е повърхностно разбиране. Вие казвате: "Има Господ." Защо? - "Къща имам предвид, децата ни са здрави, има Господ." Но, щом умре бащата, казвате: "Не зная дали има Господ", а като умре майката, почнеш още повече да се съмняваш, децата ти умрат, и тогава ще кажеш: "Ако имаше Господ, той нямаше да ги вземе от земята, но, понеже ги взе, аз се усъмних в този Господ, че е мъдър." Господ не е взел майката и бащата, а ги е изпъдил из рая, та ти сега не си виждащ. Ще ви дам едно сравнение. Като се разделяли един ден лисицата и децата, излезли из своята дупка и попитали майка си: "Где ще се срещнем, мамо?” - "Е, у кожухаря." Излезнете вие из вашите дупки и питате: "Де ще се срещнем?" Отишъл някой за храна, насам - нататък, одрали му кожата, ти казваш: "Господ я взел." Не, при кожухаря е тя. Ако майка ти е взел Господ, ако баща ти е взел Господ, може и сина ти, и дъщеря ти; ако Господ ги е взел, то е голяма привилегия, то е най-голямото благо, което имате, и, освен че не би - ва да плачете, ами вие всеки ден трябва да се, радвате. А щом плачете, и от плача и сълзите заключавам и съмнявам се, дали те са при Господа.

Сега: "По-блажен е, казва Христос, който слуша Словото Божие и го изпълнява." Туй е разумното слово. Ако Господ днес би се явил в света като един човек, вие щяхте да се натрупате да му изкажете своите излияния. Господ щеше да има. толкова писма, че нямаше да има време да ги чете. Вземете християнския свят, само по две писма да прати всеки християнин, това са един милиарда писма; ако са по четири и два милиарда, ами по 10 писма; това са пет милиарда. Хайде да не правим сметка, да си губим времето, аз имам предвид краката ви. Пет милиарда писма за колко време можа Господ само да ги прочете? Ами да ги, отвори и да ти прочете? Някои са с по два реда, но някои с по 10,15 реда и излизат сърцето си. Е, ако Господ трябваше да чете, и то с внимание, колко години

би му взело да прочете всички тия писма? Ние бихме се намерили в такова затруднено положение, ако схващаме така, че Господ би дошъл като един човек на земята. А този Господ е вътре във вас. Аз ви говоря съществено върху въпроса и да не си правите илюзии. И този Господ живее във вашата душа, а не в тялото ви. Защото, ако бихте дошли на тази земя преди 250 милиарда години, тогава земята е завземала едно грамадно въздухообразно пространство, имала е само една ядка, като един голям орех. Всичката твърда част преди 250 милиарда години е била като един орех и толкова голяма е била нашата земя, а всичкото туй пространство е било пълно с тази мъгла, която постоянно се е сгъстявала. И затуй вие не знаете и казвате: "Дали съм тук, или съм извънка?" И след като възкръснете, и възкресението ще бъде моментът, когато във вас се яви съзнанието за висшето, божественото; когато във вас се яви новият божествен живот, онзи индивид, който се нарича "божествено аз" - окултистите и теософите тъй го наричат, и тогава ще започнете новия Божествен живот. А знаете ли в какво се състои той? - В разбирането на тия велики закони, които сега съществуват. Вие седите и казвате: "Как да си оправя живота?" Ако имахте туй знание, можехте да измерите едната си вежда, колко е? - Шест см., и другата шест и 12; ушите си да измерите, височината на челото, на брадата, и щяхте да направите една пермутация, и в дадения момент щяхте да знаете, какво трябва да направите. Защо на някой човек носът е къс и широк? Защо на друг човек е дълъг носът? Кои са причините? Казвате: "Тъй е." Не, има си причини. Защо са очите сини, или черни, или кафяви? А ушите защо са големи или малки? Тъй Господ искал. Това не е наука. Ако ти знаеш, защо очите ти са сини, ще бъдеш близо до истината. А сега казваш: "Черни са." Какви ви са очите? - "Не зная." Гледал ли си ги в огледало?" "Мязат на черни и кафяви." Какви са и черни ли са? Ако са черни, защо са черни? Ако са сини, защо са сини? "Тъй ме е родила майка ми." И вие решавате: "Така ме е родила майка ми." Вие сте като една статуя. Не е тъй. В утробата на майката ние съграждаме нашия нос, нашите очи и другите органи. Майката ни е дала само материалите, а ние ги създадохме според нашия дух. Тъй, духът работи вътре, и той ни създаде, а не майка ни. Тогава няма да се сърдите никому, че вашият нос е късичък; сами сте си го направили, вие сте художникът, тази идея ви е дошла И никому да не се сърдите. А сега хората разправят: "Майка ми тъй ме създаде", "Господ тъй ни направи." Не позорете името Божие! Аз зная, че Бог е направил само душата, а на нашето тяло ние сме

му майсторите. И затова благата ни са сега хилави. Защо? - Защото ние не разбираме Словото Божие, туй разумното. За пример, ако аз имах 4-5 милиарда лева, бих обърнал всички в цяла София да станат мои последователи. Пет милиарда да имам, и да кажа: "500 лева ще ти дам на месеца." На вестникарите и всички най-хубаво ще пишат, ще кажат: "Като г-н Дънов човек няма, човек и половина е."

Защо? - Пет милиарда дава, в него сърце има, като него човек няма." Но жалкото е, че толкова пари нямам аз, па и да ги имам, няма да ви ги дам. Колкото пахари имам, аз съм ги вдигнал за другите; следователно, за българите не мисля да дам нито петаче. Единственото наследство, което ще им оставя, то е: "Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява." И следователно, който разбира, само той ще се ползува и аз ви говоря за неща много важни, велики. Аз пак съм поставен сега на едно изкушение, но ще победя туй изкушение и няма да ви го кажа, видите, няма да ви го кажа и бях на едно изкушение да ви кажа нещо, но няма да ви го кажа. Сега ще ви приведа един пример, т. е. стих но, няма да ви го, кажа, ще мълча, Сега ще, ви кажа: можете ли да разберете, какво скрих аз?

Един прочут американски милиардер дава обявление, че му трябва касиер. Започват ден след ден да се явяват личности все с препоръки. Влиза един, представя си писмото. "Много добре, ще те имам предвид", казал му той. Но всеки, който влизал, държал си главата високо, все нагоре гледали; влиза втори, трети, четвърти, десет души влизат, той на всички казвал: "Ще ви имам предвид." Влиза едно момче, то най-първо погледнало надолу, вижда книжни, парчета разпръснати, очистило пътя си, отива при милиардера и казва: "Господине, четох във вестника, че търсите момче. Аз нямам никаква препоръка. и Ти носиш най-добрата препоръка, заповядай, вземи своята, длъжност. Всички онези са сукали и първите 10 души са сукали от майка си, а този, последният е имал Словото Божие. И той му казва: "Ти си човекът, когото аз очаквах." Следователно, ако вие не се наведете да очистите тия книжа, които са разпръснати по вашия път, няма да идете при Господа. Що са вашите разбъркани работи, тия външни мъчнотии? - То са разпръснатите листа. И казвате: "Няма ли някой да ги очисти?" Или: "Господи, аз от толкова време те търся." И Господ ще каже: "Ще ви имам пред вид." Ще дойде друг правоверник, и той казва: "Няма ли някой да очисти тия листа? Господи, аз те търся, искам да живея при тебе. и Ще те имам предвид." Хубаво. Не мислете, че аз ви говоря на подбив, аз съм много сериозен. Кога е сериозен човек? -

Когато говори искрено. Когато съм в стаята си, аз съм много сериозен. А когато съм тук, аз съм решил да нямам външно благочестие. Някои отвън се показват много благочестиви. Не, не, това е актьорство. Трябва да бъдете искрени спрямо себе си. Това е хубаво. Аз не осъждам онзи, който прави това, но бих желал туй положение да го задържи не само за един момент, а за ден, два, цяла година. Хубаво е туй положение в живота, ама да го задържиш. Аз не казвам: Това няма да го бъде и то е по стария закон. Нашите очи може да бъдат благородни, лицето ни да бъде благородно, всичко зависи от нас, но в действителност благороден е само онзи, който разбира Словото Божие и го изпълнява. Сега вие ще кажете: "Моят ум тъй ми казва." Твоят ум какво ти казва? Изпитайте вашия ум дали е много просветен. Вие знаете ли ония закони, с които сте работили в утробата на майка си? Припомнете си ги! - "Смътно ми е." Сърдиш се, гневиш се, где ти е умът? Всякога, когато умът ти не присъствува в една работа, сполетява те катастрофа. Всякога, когато се явяват такива състояния, това е признак, че умът отсъствува. Във всички работи, дето умът присъствува и висшият ум, катастрофа не може да стане. За да може да издигнете себе си, непременно вашият ум трябва да присъствува. Ако вие се молите, а умът ви не присъствува, молитвата ви не е приета: тя е само една педя над главата ви. Ако пишете или съчинявате, вашият ум трябва да присъствува, и в дадения момент за нищо друго не бива да мислите. Ще мислите върху този въпрос и като го свършите, тогава за друг ще мислите. Най - великият закон в духовния свят е, че трябва да впрегнем нашия ум на работа с всички негови сили. Щом си се разгневил, умът ти не е на мястото си и сърцето ти не е на мястото си. Сърцето не се гневи, влезли са други сили в него. "Умът, както аз го зная, не се раздразнява, не се отчайва. А туй, което се дразни, туй, което се отчайва, то е извън ума." Умът и това е основата на Божествения свят. И когато Господ иска да създаде един свят, той, сложи ума за основа. И за да може да се създаде нещо трайно, непременно този божествен елемент, тази божествена сила трябва да присъствува във вас във всичката своя пълнота. И вие имате власт да държите вашия ум. А ако вие сте нещастни, вашият ум не сте го впрегнали на работа, и вие нищо не можете да постигнете. Ще го впрегнете и ще видите каква велика работа той ще свърши за вас. И съвременният окултизъм тури вече тази основа и настоява върху това правило: умът и сърцето трябва да се впрегнат на работа. Как? - Сърцето е, създадено да люби, а умът е създаден да мисли. Не мислиш ли? - "Умът го

няма. Не любиш ли? - Сърцето го няма. Това не са фрази. Но вие ще кажете, че любите някого. Любите, кого любите? А, колкото автори съм чел досега, аз не съм намерил още нито един да опише Любовта. Вашата любов е играчка, тя не е Любов. Любовта е нещо велико! Не може Любовта да влезе за един момент в сърцето ти, в дома ти, и да излезне навън, то е немислимо. Тя е като слънчевата светлина: ако не затворим пътя, тя вечно ще тече, а ако попречим, тогава е друго нещо. Любовта влезе ли, тя вечно ще бъде в нас. И мисълта слезе ли в ума, тя няма вече да излезе от него. Следователно, вие сте причината да изпъдите Любовта и мисълта навън. "Господ тъй е направил", казвате. Господ не е направил това. Той е направил света така, че е оставил нас да сме отговорни.

И Христос казва: "По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази." Много повече неща е казал той, но не са писани. Той е изложил закони и правила, как да живеят учениците му. И във всичките си беседи: аз имам за цел да, ви накарам да мислите и да любите. Кого? Някои казват мене да любите. Моята душа виждал ли си, сънувал ли си я? Да не вярваш на съня си. Като срещнеш ти моята душа, тя ще бъде светла, като слънцето, и ще носиш моята светлина с хиляди години и векове! А сега, като срещнеш някой човек с потури, бели гащи и калпак, казваш, срещнал си "Учителя." И това било философия: срещнал си "Учителя." "Учителят е като слънцето. Като срещнете моята душа, това слънце, което гледате, ще потъмнее пред нея. От това слънце ще чуете най-хубавата музика, най-хубавия говор, и ще кажете: "Сега разбирам, какво нещо е животът, който изтича от Бога!" Сега не искам да ви обезсърча от вашия живот, не, аз гледам много разумно на нещата. Този Господ е направил земята като едно възпитателно заведение, една забавачница с, всичките приспособления; всичко е наредено, за да ни въведе в един друг свят по-висш, дето Природата е съвсем другояче уредена. Тук е най-малкото, а онзи свят, дето ще влезнете сега, скоро и няма да се мине дълго и неговата природа е 10 пъти по-хубава, отколкото тук на земята. Светлината там е по-мека. Вие сега пак ще ме разберете криво. Ще кажете: "Кога ще влезем в този живот." И днес можете да влезнете. Ама представете си, ако вие сте вървели по пътя, и ви е валял дъжд, голям студ има и водата, върху вас е замръзнала, и вие сте станали толкова голям, че не можете да влезнете през вратата, какво трябва да правите тогава? - Ще разчупите леда, да се разтопи. Как? - Ще се стопите, да останете в своята естествена големина. Виждам сега, вие сте толкова грамадни, около валс има толкова лед, че не

можете да влезете. Ще се стопите. Как? - Ледът върху вас трябва да се стопи. Това са метафори, иносказания. Как да ви говоря? Любовта не е нещо и тъй да ви я извадя и ви я покажа, като някоя ябълка.

И аз ще ви, приведа сега следния пример: Допуснете, че вие сте болен, лежите на легло, 10 дена вие сте се увивали, корем ви боли гръбнакът ви боли. Някоя приятелка мисли за вас, и изпраща със своето детенце цветя и някое писмо. Вие вземете цветята, миришете ги, и от цветята почнете да мислите за вашата приятелка, и после нейните думи се съединяват с вашата душа и се явява лицето. Та тия цветя трябва да преминат и да дойдете до същественото, до онази, която е изпратила цветята. Следователно да почнем душа с душа да се разбираме сърце със сърце и ум с ум. Сега, поетите казват, че сърцето е било олтар в храма Божи; но то е символ, не е тъй; и че умът бил слуга, но и то е символ, не е тъй. Ама душата била цялата, виделена, и то е само символ. Какво нещо е цялата вселена? Ти знаеш ли, какво е вселената? "Не че не знаем, знаем." "Учени хора има, външните учени хора, като обърнат ония крила горе, аеропланите, и ония супердреднаути, в един час могат да пометат един град, като хвърлят шрапнели, по-дълги от един метър, после ония бръмчила отгоре спущат бомбичките много майсторски. Тия учени имат знания, но съвременните хора знаят само да разрушават. Те нямат това велико изкуство да градят. И съвременната култура от 8 хил. години насам е култура само на разрушение. И, ако някой оспорва това, ще кажа: покажете ми един град, който е направен преди хиляди го - ди - ни и да е останал здрав, или един човек, който от няколко хиляди години да не е умрял. И такава една култура, че земята е пълна само с кости, и лицето е пълно само развалени градове. Имате една култура на вечно разрушение, и която гради и разрушала. Защо? Не че тя е лоша, тя изготовлява света за нещо по-велико. Тъй сега вие, които влизате вътре, които сте дошли тук, имате знания, аз се прекланям пред вашите знания. Но какво можете да направите? - Можете да ми отрежете главата, можете да ме нацапате във вестниците. И на това се учудвам аз. То е гениалност и да знае човек да измисля, и то е култура. Но тази култура не носи щастие за човешките сърца, не носи живот за човешкия ум. Защо? Ако вие идвате да слушате от мене туй, което светът ще ви каже, няма защо да идвате. Вие може да умрете, но може и да кажете: "Аз съм от онези, които не умират." По тяло ще умрете всички, ще се стопите.

Безсмъртието е качество само на човешката душа, а не на човешкото

тяло. Когато душата възприеме безсмъртието, то е условие, закон и тялото ще бъде безсмъртно. Павел казва: "Духовно тяло ще имате", а сегашните тела ще се изменят. И аз ще хвърля тази брада, дегизиран съм сега, едно време тя беше черна, па ще изменя и гласа си, и ръцете си. Как ще ме познаете тогава? Казвам: Само един начин има за познаване. "Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази." Ако това Слово Божие пребъде в нашите сърца, и Божията мисъл и в нашите умове, ние ще се познаваме в божествения свят като разумни души. И тогава ще дойде новата култура, не на мъже и жени, не на стария Адам, който е направен от пръст, но на разумните мъже. А онзи мъж е разумен, който дава всички условия на жена си да расте и се развива, не казва нито една лоша дума и, не праща нито един лош поглед. И онази жена, и тя оценява мъжа си, и тя му дава всички условия да прояви своята любов и своите благородни и възвишени мисли. "По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази." И слънцето изгря, и то се зарадва. Сега, разбира се, ще бъде грехота, след като сте треперили толкова време, да няма нещо съществено. "Умът и сърцето ви трябва да бъдат всякога във вас."

Ще ви дам сега две правила, които трябва да пазите. Сърцето си не залагайте. Ума си не продавайте! А сега какво е положението? "Учителят продава ума си: "Напишете една статия, ще ти платим 200 лева" И той веднага напише. Ами сърцето на онзи актьор и той показва как "страда някой беден" - затуй му казват: "Ще ти платим 2000 лева." И той се мъчи, представлява. А, не тъй! И съвременните хора ходят с продадени умове и със заложени сърца. Сърцата си ще вземете, умовете ще ги откупите! И в бъдеще ще знаете: по никой начин ума си за слуга не давайте под наем никому, който ще и да е той. "Умът е само за тебе и това сърце е само за тебе, то не е за никой друг. Ама ще кажеш: "Аз си имам възлюблен." Дръж ума си и сърцето си за тебе: и той си има един ум и едно сърце и каква нужда има ти да му даваш твоето сърце? Той е разбойник, ако иска твоето сърце; ако ли иска твоя ум, той е негодник. Тая дума "разбойник" е малко груба, но какво да правя, такъв е езикът ви. "Апаш" да употребя, тя е френска дума. А "разбойник", "разбой" на румънски значи "да воюваш", "воюване". Ето какво трябваше да кажа аз, за да се коригирам: не е благороден човек онзи, който взема сърцето на другиго; не е почтен човек онзи, който задига ума ти. Сега "не е почтен" - "не е благороден", туй е друга пермутация. Аз смекчих думите, сега законът не може да ме хване, но в първия случай биха ми наложили и глоба, а сега ще бъда откровен и

ще ви приведа един случай, как казвал един англичанин на един друг човек "liar” - лъжец. "Лъжец ли?" Този го дава под съд. Пък "liar" "lawer” - законник са много близки. Първият казва на съдията: "Аз казах, че той е законник, знае законите, но подхлъзна ми се езика и казах "liar". И съдията казал: "Станало подхлъзване, следователно не го хваща "Законът." Но аз ще бъда откровен, туй не е подхлъзване, аз говоря всякога съзнателно, аз нарочно употребих думата "разбойник". Ако ще за 10 години да ме осъдят, казах "разбойник". "Ама 10 години” - 10 години, ако дойде да кажа истината, ще я кажа, макар за 10 години да ме осъдят. Думата "разбойник" аз я употребявам, защото тя има и добро значение. Ако някой каже: "Аз ви мразя", думата "мразя" за мене е отлична. Защо? Защото омразата ми припомня за любов.

Следователно, като мрази той, аз ще му благодаря, че ми е напомнил за любовта. Като ми каже: "Лъжеш", аз мисля за истината. Или: "Ти си глупак", аз се радвам и започвам да мисля за мъдростта. Пермутации на енергиите правя. Това е разумното. Ти си един "разбойник". Спри се, значи аз съм човек, който държи нещо в ръката си и това е "Р". "А” - имаш нос, имаш ум, туй, което мисли: може ли да го приложа в живота? От "З" мога да направя една котва, да я спусна в морето и да спра кораба си, да го държи в равновесие. "Б" е законът на растенето. Ако имам ум, ще зная да говоря разумно, навсякъде пътят ще ми бъде отворен. От окултно гледище думата "разбойник" е отлична дума, тя има ритмично произношение: но тъй, както вие я разбирате, придавате едно значение, което тая дума няма в себе си. Ако аз направя един нож от книга и ви мушна с него, не бих ви причинил никаква вреда. Питам: Вие можете ли да ме теглите под съд, да кажете: "Този ме мушна с нож?" И ако аз занеса ножа от книга, съдията как ще ме осъди тогава? Следователно как се съдим според мислите и желанията, които имаме вътре, дълбоко скрити в душата си. То е, което не се задига. Ние сами градим своя живот. И първото нещо и вие трябва да впрегнете вашия ум на работа, трябва да изучавате тялото си и и аз похвалвам анатомистите, физиолозите и и след туй да проучите всички елементи, които влизат в човешкото тяло, и какви роли играят те. За пример каква роля играе черният ви дроб. Едно време нали слагах българите в черния дроб? Черният дроб е един велик фактор в човешкото тяло. Ако черният дроб си замине, човек е фалирал. При сегашното устройство черният дроб всичко решава. Ако той се разстрои, човек става неразположен, мрачен, той е песимист, не може да говори внимателно,

мрази, сърди се, може да извърши убийство. Всичко туй излиза от черния дроб. И ако в съвременния строй има толкова престъпници, причината е, че черните дробове на хората са развалени. Поправен им черният дроб! На този човек ще дадете известна храна, има известни тонически средства. На някой мъж жена му неврастения я хванала, той казва: "Лоша жена станала.” - На жена ти черният дроб се е развалил, ще даваш храна да се тонизира. Поправи ли се, оправя се и домът ви. Мъжът се разгневи и черният му дроб е развален. И ако вие се разгневите, кажете: "Моят черен дроб не е на мястото си." При всяко нещастие говорете на черния дроб, кажете: "Моля ти се, братко, като се дразниш ти, животът ни не върви, ти си благороден. Като си тъй, в ненормално състояние, какви ли не работи правиш?" Всяка вечер му говори, и твоят живот ще се поправи. А сега, боли ли те черният дроб, дойде лекарят, веднага инжекция. Не инжекция, а Слово и говор на черния дроб: в Божествения свят той е нещо духовно; стомахът е нещо духовно; сърцето, дробовете, това са неща духовни; мозъкът е нещо духовно и на тия органи ние ще им говорим тъй, както на разумни същества, разбирате ли? - тогава проучвали ли сте вие мозъка? Каква е функцията на мозъка? Казвате: "Да възлюбим Господа." А как може да го възлюбите, като не сте се заели да изучите вашия ум, който е основа на духовния свят? Ако аз имам един приятел, който много ме обича, а не знае очите ми какви са, веждите какви са, казва: "Не зная." Не съм обърнал внимание” - е, питам, каква е била тогава неговата любов? Любовта, като влезне през вратата, ще се наведе, ще вдигне падналите книжни листенца и ще погледне да види какви са очите. Някои ще кажат: "Това е фиксиране на погледа, хипнотизиране, искам да те хипнотизирам, ти трябва да се подчиняваш." Такива работи ги няма у нас. За да констатираш един факт тъй, както Господ го е направил първоначално, ти трябва да познаваш ума на приятеля си и като го срещнеш, да кажеш: "Този е умът на моя приятел." Както познаваш и знаеш коня на своя приятел, тъй трябва да знаеш и ума му, и сърцето му; и като го знаеш, няма да го бараш, ще го ограждаш. Спрямо този ум ще постъпваш много разумно, а спрямо туй сърце на твоя приятел ще постъпваш много деликатно и много нежно, Аз ще ви приведа онзи пример: Вашата любов трябва да се повдигне като на онази американка, която се сгодила за едного по време на гражданската война. Отива той на бойното поле и след две седмици пише: "Раниха ме и единия ми крак до коляното отрязаха, затова аз ви освобождавам." Тя му отговаря: "Ти си ми приет, макар тъй, с

един крак." След един месец отрязват и другия му крак и той пише: "И другия крак ми отрязаха, вие сте свободна." - "И без двата крака ти си ми приет." Тъй и без крака може. Но така може да мисли само едно същество, което знае, че "по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие", същество, което има душа. Тия крака може да израснат пак. Та основното нещо на днешната беседа е: сърцето си и ума си ще ги контролирате. И ще започнем една нова култура. Ама вие ще ми кажете: "Добре, но тогава мъже и жени как ще живеем?" Аз ще ви отговоря веднага. Вие мислите, че туй учение ще развали вашите домове. Питам ви: Досега щастливи ли сте били? Онези, които са щастливи, не го прилагайте. Но онези, домовете на които не са щастливи, приложете моето учение, и животът ви ще се подобри: за една седмица вие ще се реформирате. Един мъж, който наказва жена си, казва: "Ти много си се захласнала в Учителя." Аз не проповядвам едно учение на захласване. И не искам да се захласвате, сърцата ви не искам, умовете ви не искам. Какво има да ме осъждате? Мисъл на вашия ум мога да дам и материал на вашето сърце мога да дам. Дръжте сърцата си, за вас са те, и само един има, на когото вие трябва да отворите вашето сърце и вашия ум, той е Господ, и никому другиму, който и да е, без изключение. Мъж ли е той, сърцето си на жена да не отваря и жената също на мъж да не отваря сърцето си. Сега ще кажете."И тази хубава, втасахме я!" Разберете правилно, мъж сърцето си на жена да не отваря, и жена сърцето си на мъж да не отваря. Защо? - Мъжът да чака да дойде Господ, да влезе в сърцето му и като влезе в сърцето му Господ, той да каже: "Господи, каквото заповядваш, аз ще изпълня твоята воля." Ако Господ каже: "Отвори сърцето на жена си!", отвори го, не чакай. Но не чуеш ли гласа на твоя Господ, дръж сърцето си заключено, никакво отключване. Ама твоята жена може да рони четири реда сълзи, не вярвайте на тези сълзи. Аз ще ви приведа примери. Има мъже, които са плакали, не визирам вас, във вашия дом има мир и съгласие, а говоря за широкия свят, вън и седи мъжът, коленичи, моли се на жена си, сълзи му текат и тя му прощава. А след една седмица той бие жена си, пука главата. Казвам: Черният дроб е развален, свършена работа! В новата култура духовно трябва да разбирате работите. Първо, вътрешно, умът по аналогия, този закон психологически е винаги верен и е създаден само да мисли, а ако вие пуснете този ум във вашето сърце, той ще развали всичката работа; и ако вие пуснете сърцето при ума, и умът ще се развали, и сърцето ще се развали. Те ще работят, но няма да се сближават; ще си говорят, но няма да

живеят един в друг. И казва се там: "Господ ги е съчетал." В музиката има свързване на нотите. Какво значи свързване? Пишат се прави линии, има слизане, качване нагоре, и нотите се свързват, а самите тонове се сливат. Сливането на тоновете дава обем, широта, но всяка една вибрация е отделна, те не се поглъщат, а заемат своето пространство. Но ако тия вълни се вливат една в друга, тоновете изчезват. Тъй е: не позволявайте, умът да слиза в сърцето. Той е капитан на кораба, не бива да слиза долу, и в най-бурно време той трябва да бъде горе, да се разхожда, да управлява кораба. А сърцето, то е машинарията, която трябва да работи. Ако сърцето се качи горе, какво ще стане? - Ще има огън и пожар. Ако пък умът слезе долу, ще има корабокрушение. Ще кажете вие: "Тази философия е много трудна, отвлечена. Ум, сърце, горе, долу и не го разбираме, забъркахме се." Аз ще бъда малко по-ясен. Когато ви дойде един приятел в дома ви, един закон ще ви поставя: Ако в присъствието на този ваш приятел, който и да е той, може да бъде учен или прост; ако вашият ум добива светлина, вие се усещате свободни, можете да мислите свободно и сърцето ви се разширява, и неговото и вашето сърце работят нормално, казвам тогава: "Каквато работа и да започнете двама, ще върви." Но ако той се стеснява от себе си, и ти се стесняваш и прикриваш, умовете ви не са на мястото си, и сърцата ви също не са на мястото си, тогава вие не сте един за други, и никаква задружна работа не бива да започвате. Мнозина ми казват: "Аз искам да докосна Учителя малко." - А, казвам, не се пипа вашият учител. Моето сърце е затворено с девет ключа. Разбирате ли защо? - Там се пазят всичките богатства, които Бог е вложил, то не е мое, то е божествено богатст - во, и умът, този ум, той ми е даден да върши работа, да седи на мястото си, горе на кораба.

И сега Христос казва: "По-блажен е онзи, който слуша и пази Словото Божие." "Умът и сърцето трябва да разбират туй Слово Божие. Сега всинца вие можете да приложите този закон. И някой път виждам, че няма хармония, вие се отчайвате. Вие чакате някой ангел да слезе и да ви обясни. Духът Божи работи последователно. Невежата, и християнин да е, пак си е невежа. Тия недостатъци Духът няма да ги отмахне изведнъж. Изисква се нещо сериозно, размишление се иска. Трябва да работиш над себе си, съзнателно да работиш. Как размишлявате вие? Вашите съзерцания не трябва да бъдат както индуските съзерцания. Всеки ден можете да съзерцавате. Първото нещо, което трябва да спазвате, е и тия ваши умове да ги турите на работа и да не критикувате никого. Ако

искате да се развивате, вашият ум не трябва да бъде като червей. В себе си, във вашата душа, трябва да бъдете тъй снизходителни към хората, както към себе си. Но бъдете последователни: мислете за другите тъй, както за себе си. Туй е правото. Ако аз поставя себе си по-високо, а вас по-низко, това не е едно естествено положение. За пример да допуснем един цвят, който се е разцъфтял напълно, а вие сте една пъпка, и вие може да се разцъфтите, както и аз, и вие имате всичкото желание да се развиете като моя цвят. Но ако вие измените на този велик закон, който работи отгоре, вашата пъпка може да се развали. Във вас има вложени велики неща. Аз често забелязвам някои от вас, както и аз сега правя, увъртват го много. А го увъртват и знаете ли защо? Искам да ви изнеса един недостатък. Дойде някой, обикаля, обикаля. Кажи ми същественото: "Аз ида да ми дадете някоя рецепта или начин да поправя живота си и съм готов да го изпълня." А той говори и след два часа каже какво иска, но тогава е късно и аз му казвам: "Сега е обяд, няма време да ти кажа, ела друг път." И тъй, и ти губиш, и аз губя. Англичаните казват: Ясно, точно и определено трябва да говорим. Ние трябва да служим на Бога! Вярваме ли? Но не с тази обикновена вяра. Господ живее в нас, някой път дълго време мълчи, а някой път говори. Аз зная, няма нито един от вас, на когото Господ да не е говорил. На всинца ви е говорил той, но не еднакво вие сте го разбирали; както слънцето еднакво ви е осветявало и гряло, но не всинца сте го възприели еднакво, различно сте възприели вибрациите му. На едни очите станали ясни, на други и мътни, на трети и черни. Защо тъй? - На онези, които казали: "Да почнем новата култура, за Бога да мислим и да живеем", очите им станали сини. На онези, които казали: "Да се разбогатеем", очите им станали зелени и т.н. Но ако ти си мислил за небето, очите ти са станали сини, а касата ти пращи от пари, ти си писал: за Бога ще живееш, а в материята се търкаляш. Някой пък казва: "Касата ми да е пълна с наполеони", но после казва: "За Бога ще живея"; разтвори касата си, и очите ти ще станат сини. На мнозина, на които очите са черни, ще станат сини, и на които са сини, ще станат черни. Зависи от стремежите на вашия ум и на вашето сърце.

Има такива преживявания, които струват милиони. Знаете ли какво нещо е едно хубаво преживяване? Когато е така нагласено сърцето ти, българите казват: "Искам да разцелувам целия свят", това е едно хубаво поетическо изражение, да целунеш като душа, да изкажеш туй нагласяване, което имаш. Представете си сега, че Христос би бил пред вас,

върнете се 2000 години назад и слушайте Христа, който казва: "По-блажен е онзи, който слуша и изпълнява Словото Божие." Вие ще кажете: "Преди 2000 г. да бяхме, какво щастие да видяхме благия Христос и Кроткия, възлюбления, колко ли са били сладки думите му: Исусе, Исусе, Господи!" О, преди 2000 г. вие бихте били в състояние да направите това, а сега след 2000 г. не сте в състояние. Аз ще пиша днес на Христа, ще му кажа, че тия хора преди 2000 г. биха го слушали, но сега не искат да го слушат. Те казват: "Всеки, който дойде след Христа, е лъжепророк, от сега нататък никакви пророци не може да има." Не, не, ние живеем в закона на еволюцията. Христос ще дойде на земята. Бог ще се открие сега тъй, както никога не се е откривал! Сравнено с идването на Христа преди 2000 г., идването му сега ще бъде като едно необикновено събитие. Толкова велико и славно ще бъде туй събитие, в което Бог ще се яви в света, че сърцата на хората моментално ще се отворят и ще се нагласят, умовете ще почнат правилно да мислят. И по цялата земя, навсякъде ще се въдворят мир и радост и пеене ще има по всички краища. Ще бъде една велика радост! Велик е той като слънцето и тогава ще се прояви във вас туй съзнание и ще кажете: "Сега разбирам дълбокия смисъл на оная велика Божествена мъдрост."

Искам сърцата ви да плачат, а умовете ви да мислят. Не говорете напразно, задръжте мислите и сърцата за себе си. За ония, които ме слушат днес, аз имам един чук и всяко едно сърце, което не се отвори за Господа, ще го смажа, няма да си плюя. Дошъл е Господ и хлопа. И като намеря някого, че на Господа не отваря сърцето си, ще го ударя с чука и ще кажа: Този човек не заслужава да живее. Сега вие ще кажете: "Знаеш ли, той бил много лош!" Това е символ. Мъжът казва на жена си: "Ти да ме слушаш, че като взема туй дърво, ще те направя на пестил." Пък после на мене казва: "Аз я плаша." Казвам: "Бил ли си я друг път?” - "Не, плаша я, да ме слуша." Под думата "чук" разбирам онзи велик кармически закон: ако вие не отворите сърцето си за Господа, онзи чук и кармата, т. е. съдбата и тъй ще ви удари, че сърцето ви ще стане на пестил. Тъй, някои нещастия, които сполитат домовете ви, те са страдания, защото, когато Господ е похлопал, вие не сте му отворили. И всеки, който не отвори сърцето си за Господа, него го очаква една лоша участ. И тъй, впрегнете ума на работа, четете, мислете, любете и не мене, себе си, мъжа си. Една жена, която е жена, да люби мъжа си; и мъжът да люби жена си, но не да се захласвате, защото захласването не е любов. Хармонично да любите, дом с

дом да се люби, общество с общество. Тази любов да се разпространи навсякъде. Разумни трябва да бъдем, нали? Защото, ако аз обичам само някого, това не е любов. Като говоря за любовта, подразбирам Бога, оня принцип, който работи сега в света. Ние трябва да дадем място на този, великия Господ да се прояви; не подразбирам себе си, а онзи велик Дух, който работи сега в света. И този Дух е еднакво деликатен за всички. Всички сте деликатни по сърце, за него само някои сте по-деликатни, а някои сте по-грубички. По-грубички, каза, хайде да посмекча, ще ме извините, да си направя своята мисъл по-ясна: някои от вас сте облечени с такава материя, вълната е по-остра, а някои са с мекички дрехи; на някои сърцето е от по-фина материя, по-мекичка, а на други и от по-груба. А може ли вие да носите мекички дрехи? То е въпросът. Разно сте облечени, то е външната страна, но сърцата на всички са добри. Те са направени първоначално такива от Бога, също и първоначалната светлина на ума е изчезнала от Бога. Не мислете, че сърцата са развалени. Ще оставя какво е писал пророкът: неговите думи са верни, и моите думи, и те са верни. Ако туй сърце би било развалено, Господ не щеше да каже: "Сине мой, дай ми сърцето си." Значи има нещо хубаво в сърцето и той го иска: "Сине мой, дай ми сърцето си!"

И тъй, "по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го разбира."

Проучавайте великата Природа, всички велики закони, давайте поощрение на всеки един да мисли, да чувствува, не се спъвайте. Мъжът ти почнал да мисли, не го спъвай. Не се спъвайте един други. Поощрявайте се, поощрявайте се и в мисли, и в добри чувства. И бих желал и сега аз, ви поощрявам и да бъдете велики хора, гениални, на всички душите ви са отлични, и духовете, па и умовете ви и и те са отлични, но още не сте ги впрегнали на работа.

И сега този Господ иде, но умът ви готов ли е за Божествената мъдрост? Господ иде! Сърцето ви готово ли е да се отвори? Като се отвори туй сърце, Господ ще каже: "Елате с мене да работим в света!" Готови ли сте да идете в света да му служите ? Този Господ няма да ви турне на масата на първия стол да седите. Той ще каже: "Ти ще идеш в Африка, ти в Австралия, и мъже и жени ще ги разпръсне, и ще стане такава бъркотия! Казвате: "Нали Господ иска щастливо да живеем?" - Щастливо ще живеете! Разберете добре! Не по старата култура. Мъжът ти ще помисли за тебе, ще дойде за 6-7 минути в Австралия, ще каже: "Марийке!" - "Как си дошъл, с кой параход?" Тя се разтъжи, за 10 минути ще иде при него. Много лесно

се пътува. А хубаво е да сме далеч. И като дойде тази култура, тогава ще има за всекиго една особена стая, двама души в една стая няма да има, децата ще бъдат в особена стая. "Е" сега ще кажете: "Кога ще стане това нещо?"

"По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази." И когато възприемете това Слово и вие сте го възприели, не е права моята дума. и Господ е във вас, но пазете се от други заблуждения, казвате: "Господ не е такъв, какъвто го знаем." Какъвто е Господ в мене, такъв е и във вас с тази разлика, че в моето сърце той разполага, а вие?... Седи жената вкъщи, дойде Господ, хлопа на вратата: "Кой е?, пита тя. и "Аз съм Христос." - "Чакай да попитам мъжа си, в тия времена такива Христовци ги има много." Той пак чука: "Ама не съм проверила, не може да ви пусна, какво ще каже мъжът ми, като дойде?" И като влезе Христос, мъжът ще каже на жената: "Ти си се изменила." А като влезе у него, жената ще каже: "Изменил си се!" Да, всички ще се изменим.

Но Бог на Любовта трябва да влезе във вашето сърце! Аз не искам да вляза във вашето сърце, нито пък искам вие да влезете в моето сърце, но аз бих желал да дадете сърцето си на Бога, на онзи Господ на Любовта. Да не се заблуждавам: никое същество и нито ангел, нито архангел и няма да може да ви заблуди; когато вие веднъж имате тази Любов, вие ще любите. Когато възприемете тази Любов, ще ви бъде всичко ясно. Само не искам да ее осъждате. Ще кажете: "Много грехове имаме." Но Любовта заличава много грехове.

Отворете сега сърцата си за Господа! За някои Господ довечера ще дойде. Сега ще си помислите вие: "Той ще ни задигне." Мнозина, на които съм казвал: Довечера ще дойде Христос, тъй мислят. и "Хубаво казва, ама още не съм готов." Тъй, те мислят, че ще умрат. Аз казвам: Тази вечер, днес Христос ще похлопа на вашето сърце, на мъже и на жени, навсякъде. И, ако проникне някоя възвишена, божествена мисъл във вас, кажете: "Слушам, Господи, готов съм да изпълня твоята воля! И той ще проговори тъй нежно, както е говорил на пророк Илия, и той си покри главата със своя кожух. Сега, ако съм казал нещо повече, ще ме извините, аз искам извинение. Някога моите думи са груби. Но вие сте благородни ученици, толкова добри, сърцата ви са просветени... Ще кажете: "Как ни подиграва Учителя"? Не, не, за мене е малко по-тежко да искам извинение, но аз опитвам вашите сърца, т. е. опитвам дали и вие ще искате извинение. Същият закон е. Но аз да искам, а вие не, тояга има тогава. Туй го правя

заради Любовта. Казвам на Господа, който е във вас: "Ако аз в моите думи, в моите изрази не съм изказал твоята Истина, може някой да каже: "Одращи ме” - ще ме извиниш." Тъй казвам на Господа, не на вас. И вие ще кажете същото. На земята сме: като тегля ножа, може да отрежа малко и от здравото месо, и то да отиде. Не, не, само гнилото месо искам да отрежа, а ако някъде съм забил ножа по-дълбоко, казвам: "Господи, ти ще ми покажеш де е", ще прегледам, гдето съм рязал, и съм готов да ида да го изправя. Правя си сметка, гледам там, гдето съм рязал, навсякъде моите операции и проверка правя дали са здрави: ако съм отрязал повече, отколкото е трябвало, ще ида, ще изправя, тъй че никой да не се оплаква от моите операции.

"Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го пази." И аз искам туй. и Словото Божие да царува в умовете, в сърцата и в домовете ви. Да не казва мъжът: "Ти си се захласнала в учителя", и жената да не казва тъй, защото и мъже има захласнати. Ще ги хвана и ще кажа: и двамата трябва да ме обичате. Жена без мъжа си и мъж без жена си не ги искам; дете без майка и баща не го искам. По един, по един не ви искам. И тримата ги искам, а един по един не ви искам. Тъй. Как тъй? - Не съм дошъл аз да разединявам домовете ви, а да въдворявам любов. Аз си имам едно сърце, то е достатъчно, което аз имам; и умът, който аз имам, и той е достатъчен, защо ще искам вашите? Тъй и вие да постъпвате, по същия начин. И сега този Господ, който иде... Ще кажете: "Все иде и все не е дошъл още." Иде отвътре, а не отвън.

"По-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява." Изпълнете това Слово Божие, и то ще бъде за ваше благословение!

Беседа, държана на 4. XII. 1921 г. в София.

СТАНИ И ОПАШИ СЕ!

И рече му ангелът: Опаши се и обуй сандалите си. И стори така. И казва му: Облечи дрехата си и ела след мене. (Деяния 12:8)

В моя ум има една трудна задача, която сега разрешавам: Защо християните не са разбрали досега Христовото учение? Не само да се каже, че не го разбират, но защо, причините. Тази е една трудна задача, която спада към висшата математика, към областта на нерационалните числа, т. е. с обикновените математически правила не може да се реши. Такива задачи има във всеки живот. Не само защо християните не са разбрали Христовото учение, но питам: защо и вие не сте разбирали още смисъла на вашия живот? - друг важен въпрос: Защо досега хората не са възприели Любовта, за да я приложат в нейната пълнота? Ето въпроси, с които бъдещата култура, бъдещото човечество ще се занимават. Те са сериозни задачи, задачи за най-умните и сериозни хора, за хора с характер, хора с ум и с воля. Ония, които искат да разрешат тия задачи, трябва да имат сила да контролират своя ум и да владеят своето сърце. "Умът им да бъде на мястото си. Под думите: "Умът им да бъде на мястото си", разбирам съзнателно, не механически: в това е и именно човешката еволюция: човек сам да завладява своя ум и своето сърце. И единственият стремеж сега на съвременните хора е, че те искат да бъдат богати, искат да бъдат силни. Всички тия неща са хубави, но това са само резултати, външни неща, които се обуславят от една вътрешна причина, по-дълбока, отколкото ние разбираме. Следователно човек, който иска да завладее света, който иска да забогатее, трябва преди всичко да завладее своя ум и своето сърце. И неговият ум и сърцето му трябва да бъдат в пълно съгласие с неговата душа. Сега защо ние се отклоняваме от пътя? - Наместо човек да завладее своя ум, той иска да завладее чуждите умове; наместо да завладее своето сърце и да го контролира, той иска да завладее чуждите сърца. Това е само един факт, аз няма да го обяснявам. Защо? - Той е задача от висшата математика, състояща се от нерационални числа. Но сега, както виждате, светът не позволява много да се впущаме за разрешаване на тия отвлечени въпроси. Аз не искам да говоря много, днес ще се старая да бъда кратък, не искам да правя онази погрешка: един евангелски проповедник в Америка много се молил и молитвата му

продължавала два часа вън от беседата. На едно вечерно събрание баща води сина си, едно малко дете на 12 години, иска да го направи набожен. Според обичая на евангелската църква те коленичили на двете си колена. След 1/2 час детето се уморило и казало: "Татко, ще свърши ли скоро?" А този проповедник обичал да почва от Битието, постепенно да цитира всички стихове от Библията и да свърши с Откровението. "Синко, той е още в пустинята, в "Изход" е, т.е. оттам цитира тия стихове. Та сега аз ще бъда внимателен да не цитирам всички тия факти. "И рече му ангелът: Опаши се, обуй сандалите си." Изкуство е да знае човек как да се опасва. С какво? - "Обуй сандалите си" - да се обуе с какво? "Облечи дрехата си", каква дреха? Сега вие всички ще кажете: "Ние знаем как да се обличаме." Приемам и тъй, външно, знаете как да се обличате, но вътрешно и още не сте изучили това изкуство. "И ела след мене." Този ангел е носител, служител на кого? Той не е служител на старите понятия и разбирания, които са имали древните религиозни хора, па и сегашните хора. И на вас казвам общо: често аз в моите беседи слагам пръста си тук и там, да видя дали тялото ви е здраво. Ако не се обиждате, казвам: "Тия хора са здрави"; ако ли някой се обиди, казвам: "Този човек има рани", и правя диагноза да видя, от какъв характер е тази рана и може ли да се лекува, или не. А сега можете ли да ми кажете, че нямате такова ранички? Все има някой мазол на пръстите, някоя малка раничка на гръбнака, някоя малка раничка под гушата,някое възпаление в носа, някоя склероза в очите, перде има. И всички тия недъзи се образуват само в затворите. Ние сега се намираме в един голям затвор. Сега съвременните хора говорят за култура, за свобода. Не, не, всички сте в затвора между двама войници, отвън ви пазят стражари. Но силата, най-великото в света, най-силното в света, то е молитвата, не туй обикновено моление за спасение, а онова моление. Когато хората се съединяват, за да избавят един брат, да го измолят от затвора. И слизането на този ангел се дължи на тяхната молитва. Може да кажете: "Не можем ли ние да направим същото?" - Можете, ако разбирате нерационалните числа.

"И рече му ангелът: "Опаши се." Този ангел говори сега: "Опаши се, стани!" Ти спиш, заспал си духом и не знаеш, че на следния ден Ирод ще те изведе и твоята глава ще се отреже така, от дъното, като някоя лукова глава.

"Ставай!, казва ангелът, не спи!" А сега изобщо вас ви приспиват. С какво? С какво ви приспиват лекарите, когато искат да направят някоя

операция ? Нали слагат хлороформ под носа и след като стане, болният усеща болките. Не е усещал никаква болка, а всичкият му въпрос е: Защо са тия страдания? - Операция са ви направили. И вие ме питате сега за причината на страданията. Приспал ви е и операция ви е направил някой. Ако аз ти сложа хлороформ под носа и ти заспиш, а после направя операция на джоба ти и на касата ти, ти, като се събудиш и видиш, ще се хванеш за главата и дойдоха страданията! Нали това е една майсторска операция? Ами когато ви поставят хлороформ под носа и ви упоят и вземат вашата чест?... в широк смисъл вземам думата. Днес в целия свят надали може да се намерят честни хора. Не казвам, че хората са безчестни. Но дали може да намерим хора с чест, с божествена чест? Аз не разглеждам въпроса за обикновената чест. Когато казвам честен човек, разбирам: може ли да намерим един артист цигулар, че като свири, да кажем: ето ти един майстор, който свири безпогрешно и с душа! Това е изкуство. За моя ум честта е едно велико изкуство на човешкия ум. Да бъдеш честен в пълния смисъл, това значи и да знаеш как да свириш.

"Стани!, казва ангелът, не спи!" И какво говорят сегашните страдания? Не е ли този ангел, който побутва хората по ребрата: "Ставайте!", казва той. Ама ще дойде някой вестник, пише там, че във Вашингтон една конференция на народите щяла да възстанови някакъв мир. Турците казват: "Гел, кузуи, гел!", а българите казват: "Трай, коньо, за зелена трева." Ние приличаме на ония впрегнати волове на нивата, дето селянинът им казва: "Ха, чуджум, орете, че като изорете нивата, ще ви дадем изобилно слама, житото ще турим в хамбара, а вие ще ядете слама през зимата." И сега казват: "Мир ще дойде, на вас сламата."

Ангелът казва: "Стани, не спи!" То е заспиване вътре в света. "И рече му ангелът: опаши се, обуй сандалите си! И стори така. И казва му: облечи дрехата си и ела след мене." Туй е необходимо да направим. За да може да направите туй обличане, непременно трябва да се събуди във вас туй, висшето съзнание в човека. Вие трябва да познаете ония права, които Бог е вложил във вас: какви сили е вложил Бог, какви способности; кога е тръгнал човек от небето и кога трябва да се върне и той трябва да намери разписанието и да върви по това божествено разписание. Така трябва да прави в света всеки разумен човек, който се е пробудил. Вие, съвременните хора, много се страхувате. Вие сте много страхливи и вас ви плашат не големите работи, плашат ви малките работи. За пример плаши ви фактът: "Ама, ако остана гладен, ако почна да ходя бос?" Тук преди

години, преди 10 години, аз имах една опитност в София. Ще ви приведа един пример за едно малко момиченце. Като факт фактът е верен по съдържание и смисъл, но не и по форма. Минавам един ден към Св. Крал, там се продават вестници. Надвечер отивам на разходка, затичва се едно малко момиченце на около 12 години: "Г-не, няма ли да си купиш "Мир"? Гледам го босичко: "На драго сърце ще си купя." Бръквам в джоба си, нямах дребни пари, бръквам в другия джоб, изваждам 5 лева, давам ги: "Нямам да ти повърна." - Вземи ги всичките. и А, не всичките, аз съм решила да изкарвам с честен труд хляба си, не искам даром." Рекох: "Аз съм добър човек." "Макар че си добър, ама зная такива "добри" хора, като тебе." Питам я: "Какво ще правиш? Колко ти не достигат?" - "Един лев." Казвам да вървим, че може из пътя, като се разговаряме, някои да купят вестници. Вървим и се разговаряме: "Ти гледаш, че съм боса", ми казва тя. и "Гледам те." - "Знаеш ли, защо съм боса? Защото не съм добра; ако бях добра, щях да бъда обута. И сега, като мине някоя богата дама, облечена хубаво, казвам си: и ти щеше като нея да бъдеш, но сега се научи боса да бъдеш. Един ден гледам една дама с един господин седят в една бирария и пият и си говорят любезно; и казвам си: Хм, ще продавате и вие вестници като мене !" И казва ми тя: "Сега се наказвам, нещо ми говори в мене: не искам нищо даром." Така вървяхме оттук, оттам и се разговаряхме с това малко момиченце. Запитах я: "Не искаш ли да идеш на училище?" - "Искам, ако мога сама да си спечеля пари; но ако не, не искам учение. В света има много учени хора. Ако аз мога със своя труд..." Казвам: "Ако аз ти купя едни обувки? - "Не, не: ще ме накараш да мисля, че си много лош човек; аз така ви гледам добър човек, ама който купува обувки на другите хора, аз имам особено мнение за него. Внимавай, и ти някога като мене може да ходиш бос, ако даваш даром тия пари и вземаш обувки." - "Ти си много добро момиченце." - "А, не ме хвали, защото бос ще ходиш", и ме гледа изпитателно. Казвам: Ето едно благородно момиченце и с характер. Минавам след два дена, гледам десетина момчета около нея, тя ги респектира, очакват нейното меродавно мнение.

Казвам: Ето едно цвете, което расте в калта. В него има един дух вътре, този ангел е заговорил на това момиченце "Стани!" - то е станало, продава вестници, но си е поставило за цел даром никога да не взема! Боса предпочита да ходи, само да си изкарва прехраната с труд и чест. И казах : "Ще ми позволиш ли някой път, аз имам хора, на които говоря, да те представя на тях за пример?" - "А, няма да го направиш." - "Ама аз ще

кажа само външната страна, вътрешната страна на въпроса няма да разправям.” - "Другото можеш да им разправиш, но името ми няма да казваш, защото много лошо ще мисля за теб. Пък и тия хора, които те слушат, нямат нужда от мене." Като напуснах това малко момиченце, казах: Ето един пример за подражание, един характер изработен, 12 - годишно момиченце.

Сега ангелът казва на Петра: Стани!” - "Какво ще бъде с нас!" Вие не трябва да се боите. Самостоятелни трябва да бъдете. Боси, но да знаете защо сте боси; обути, но да знаете, защо сте обути; богати, но да знаете, защо сте богати; сиромаси, но да знаете, защо сте сиромаси. Ако сте учени, всяко нещо, което е във вас, вие трябва да го разбирате. Само при една такава наука може да се уреди вашият живот. Вие мислите, че Господ излива дарбите току - така. Не, не е така, дарбите се дават даром само на способните. Дарбата и това е един инструмент, една сила. Кому давате най-хубавата цигулка да свири? Най-хубавата цигулка е в ръката на онзи велик цигулар. Той е достоен за такава цигулка, а най-хубавият лък е пак в ръката на такъв цигулар. Следователно, когато Бог раздава дарбите, той прави много добре своята сметка и не си правете илюзия, че той може да ви надари с някоя голяма дарба. Но той ще ви постави в положението на това малко момиченце и като види самостоятелността на характера, тогава ще определи дарбата. Сега как вие ще кажете: "Господ нали знае?" Знаете ли какво е знание? Знание се добива само с живот; ако живееш в света без живот, знание няма. И знанието, което има Бог, се дължи на милиарди години, в които Бог е живял и е добил едно знание от опит. Той е опитал всичките неща, той знае всичките положения, които ги има в света. И ако някой от вас пита: "Не можем ли да знаем?” - и вие можете да знаете, но само когато живеете. Следователно знанието е резултат на съзнателния живот. Във всичките моменти, във всичките положения да схващаш и да казваш: Това ми трябва. Във всеки един момент и и като учител, като доктор, като жена, каквато форма и да заемаш, ако ти съзнаваш това свое положение и се съобразяваш с ония основни закони, които са вложени вътре, ти ще придобиеш онова знание. В какво се крие любовта? Срещнете някой човек, обичате го, той ви привлича. Защо ви привлича този човек? Аз ще ви попитам: Защо ви привлича онази хубава морава, чистият извор, хубавата местност? Защо ви привлича? - Защото отговаря на всичките ваши стремежи и копнежи. Сега някой ще каже: "Той ви въодушевява." Някой казва: "Аз искам да обичам." От колко категории е любовта? Знаете

ли колко пермутации има тя? 35 милиона ли бяха? Да, толкоз е. Да обичаш онзи, който е пълен с любов, това е едно; а да обичаш онзи, който няма любов в себе си, който е в пустиня, това са две противоречиви положения. Първото всеки може да го направи, а второто малцина могат да го направят. Хиляди и милиони мъже има, които биха се оженили за най-красивата мома, за най-богатата и всички биха си дали кандидатурата за нея. Но колко мъже има в света, които биха се оженили за една жена, която е заразена от проказа! Колко от тях биха свързали своята съдба с нея? Това са единици. И ап. Павел казва: "Едва ли ще се намери праведен да умре заради праведен." А Христос умря заради нас, които сме грешници. Какво означава това? То е великата философия на ангела, който казва: "Стани! Не се заблуждавай; стани, ти си свободен! Ще бъдеш свободен днес!" А той мисли, че е в сън: я бъде, я не. Става Петър, върви, мисли, че е сън.

Излиза на улицата и, когато го напуска ангелът, казва: "Действително, спасен съм." Та вие, съвременните хора, искате този ангел да ви изведе из затвора, да ви доведе до последната улица и да ви каже: "Спасени сте, идете си." А правоверните ще кажат: "Да се върна в затвора, да стана мъченик." Господ няма нужда вече от мъченици! Когато онзи пияница го убият като мъченик, мъченичество ли е това? Когато онзи убиец умре на въжето, това мъченичество ли е? - когато мъжът е убил жена си, или когато жена е отровила мъжа си, мъченичество ли е това? Светът е пълен с такива мъченици. Нищо не ни трябват те, нам ни трябват хора, които да живеят.

"Стани!" Какво беше първото? "Опаши се!" Значи вложи волята си. С какво се опасват хората? - С ръцете. Българите често си слагат пояса, да се стегнат, защото тогава, могат да ходят добре. "Опаши се!" С какво да се опашете? Какво казва Писанието и с какво да се опаше!" Аз няма да ви кажа. Втория път вие ми го кажете. "Обуй се!" С какво? И най-после: "Облечи се!" С какво? Да се облечем в Христа, да сме облечем в Любовта. Когато във вашия живот любовта стане една дреха, вие ще живеете един най-хигиеничен и целесъобразен живот, не една обикновена дреха, но, когато тази сила на любовта, която е във вашето тяло, обгръща всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство и действие, тази божествена дреха проникне така във вас, във вашите клетчици, тогава ангелът ще каже: "Ела след мене!" Т.е. ти си човек, достоен за свобода, ти не бива да седиш повече в този позорен затвор и Ирод няма право да вземе твоята глава.

Вие казвате: "Ще ни учат нас, туй били причините, нали е писано тъй!" Да ви освободя от едно заблуждение. Влизате в кръчмата. Нямате никакъв дълг. Казвате: "Иване, дай 1 кг вино." Ето ви 1 кг. "Още едно кило дай!" И не плащате. Иван пише на черната дъска: "Стоян изпил едно кило вино." Втория ден пак: "Иване, дай 1 кг вино!" Иван пак пише. Всеки ден писал Иван. След 10-15 години всичкото имане на Стоян изчезне и Иван изписал цялата черна дъска, а Стоян останал голтак. И тогава? - "Съдбата е такава." Не, Стоян там е определил своята съдба. Той накара Иван да пише. И сега съвременните религиозни хора казват: "Господ така писал." Господ така е писал, понеже вие пихте, а той писал. Но трябваше един горчив факт, за да ни събуди от това заблуждение. Един българин, след като пропил всичкото си имане в една кръчма, влиза в кръчмата, нямал нито 5 пари в джоба си, на тезгяха имало кошница с череши! Прострял той ръката си да вземе една череша: "Чакай, как смееш ти без позволение да вземеш череши?", му казал кръчмарят. Стреснал се Иван и си казал: "На този човек дадох цялото си имане, а той не ми дава нито една череша! Сбогом, разбрах сега", излезнал и си казал: Отсега нататък капка вино няма да влезе в стомаха ми, ще се впрегна да работя и всичко, което съм изгубил, ще го върна. На следния ден минава той покрай кръчмата, кръчмарят му казал: "Иване, ела." - "Разбрах, черешите, ще ги ям аз, няма да ги ядеш само ти." Тия череши в кошницата, те са за всинца ни. "Стани!", казва ангелът, излез от тоя затвор. Ще кажете: "Условията са такива, беднотия..." - Ти не си роден да бъдеш беден, ти не си роден да бъдеш грешен, да бъдеш човек без характер; нито да бъдеш евангелист, нито православен. Ти си роден да бъдеш син Божи, ти си роден да бъдеш човек свободен, а не Ирод да вземе главата ти. Стани! Обуй си краката с добродетелта, свободен бъди, мисли като човек, никой не може да вземе главата ти. А сега казвате: "Чакай да видим, дали това е съобразно е Библията?" Онези, които написаха Библията, не бяха като днешните хора, те написаха Библията със своята кръв. Всичките са били мъченици. И Христос, който даде Новия завет, мъченик е бил, написал го е с кръвта си. Туй учение на Христа е право, защото е писано с кръвта му. Преди години, като казвах: Българското духовенство има ли кръвта на Христа?, разбирах: Туй учение на Христа имат ли го владиците и свещениците в духовете си? Аз казвам: Не съм християнин, вие сте християни. И питам ви сега: Изпълнили ли сте учението на Христа? Аз съм комисия тук в света и ще дам такъв един доклад, какъвто никой не е давал, и като го дам, земята ще се обърне с

главата надолу! Няма да си поплюя: ако трябва и главите на всички хора да хвръкнат, ще го дам! И на земята не трябва да има престъпници, а хора свободни. Ще каже някой: "Грях няма." Има грях, има престъпления в света. "Ама при Бога..." При Бога въпросът е друг. Тук на земята как е? Роден съм аз, аз греша ли или да водя честен живот! Ще каже някой: "Ама условията са такива, възпитанието е такова, майка ми така ме е родила, "съдба" е това." Не, не е това съдба, а е заблуждение. Ти пиеш, а там Иван пише на дъската и казват после: "Е, съдба е това." Не е това съдба, аз мога да обясня причините, но съжалявам краката на тия, външните. Не, не, аз съм решил кратко да говоря, аз се поставям на това място, на онова, босото момиченце, то ще каже: "Този проповедник скоро да свършва." Малко, та сладко. Не бивайте роби на греха. Трябва да бъдете всички самостоятелни. Има някои, които мислят, че са самостоятелни; не са самостоятелни. Ако ти отиваш от една църква в друга, не си свободен; ако ти отиваш от една държава в друга, не си свободен. Ти в своя ум трябва да бъдеш свободен, та при каквито условия и да живееш, да можеш да се справяш с мъчнотиите на този живот. Това е велика наука! А сега жената очаква мъж ангел. Ами този идеален мъж за глупавата жена ли ще се ожени? - идеалната мома за глупав ли мъж ще се омъжи? Трябва кукувица да е изпила ума. Глупав за глупав се жени и умен за умен се жени. Тъй е. И сега казват: "Каквото Господ е определил." Господ е определил умен с умен, глупав с глупав, праведен с праведен и грешник с грешник. Тъй стои въпросът. Праведник и грешен не може да се оженят. Някой ще каже: "Такива има." Съвпрегнати може да бъдат, в някоя яма може да влезнат и вълци, и овци, ама то е едно изключение. То не е един факт в Природата. Там овците са отделно, вълците също. Всяко нещо е отделно в света.

"Стани!", казва ангелът. И днес той казва: "Станете!" И аз искам да ви извадя из този затвор. Сега вие сте като Петър, разтривате си очите: "Дали е това вярно, дали този човек говори истината, или ни заблуждава?" И тъй, като излезнем на улицата и аз изчезна, тогава ще познаете. И когато аз си замина от България, тогава българите ще познаят. И втори път няма да дойда вече! 10 милиона свещи да ми запалите, няма да дойда. Няма да дойда! Разбирате ли? Свещи не ми трябват. Искам човешките сърца да бъдат запалени. Любов искаме ние! Църкви не искаме, каменни църкви не искаме. Искаме сърца да се любят, хора, ред и законност във всеки дом, във всяко училище, и това се иска днес в света. Това е законът на еволюцията. Нека всички свещеници съблекат своите одежди и да посещават бедните.

Невидимият свят е сит от тези молитви. А сега казват: "Господ е благ, милостив." Кой не знае това? Ти, братко, справедлив ли си като Господа ? А сега обръщат псалмите: бера, бера, бера... От две хиляди години насам тия псалми се четат, а Давид как се е криел, той не ги е чел, както ги чете духовенството днес. Един ден българите ще познаят, че аз съм им бил един голям приятел. Но когато аз си замина, не искам никакви паметници и ако ми направят такива, ще ги разруша. Любов иска Бог, да се обичат всички като братя и сестри, това са паметниците на бъдещето. В главата на всеки свещеник, на всеки проповедник, учител, майка това трябва да се втълпи: братство и сестринство трябва в света! И тогава ние ще влезем в една нова философия и в нерационалните числа на висшата математика. Мога да ви разправям, но трябва да бъдете здрави, за да ви разправям. Има велика наука.

"Стани"!, казва този ангел. Сега, разбира се, без аз да го кажа, той пак ще дойде, но казвам: Моите думи са Божии думи, те не са мои думи. Какво Господ мисли да направи в бъдеще, те ще познаят. "Стани!, казва ангелът, изпълнявай волята Божия!" А този Бог на Любовта иска от всинца ни един закон, той го е вложил в нас. Какъв е този закон?

Ще ви дам едно малко изяснение. Един пример от XIX в., из съвременната култура. Да видим как ще си го обясните. Това се е случило във Франция, изваждам го от един неиздаден роман, писал го някой автор, без да го издаде. Някой си граф Морели имал млада дъщеря на име Елисавета, била е на около 21-22 г., много интелигентна, с характер, със силна воля, красива извънмерно. Един виден поет и виден музикант, почти виртуоз един ден, когато той вървял по пътя, срещнал я и се влюбил лудо в нея, но понеже бил много чувствителен, търсил начин, по който да се запознае с нея. По цели нощи е прекарвал, мислил, мислил за начина, по който може да се запознае с нея. Дохожда му една светла идея и написва на една бележка тъй: "Мъчно е да се живее без идеал." Сложил това в един плик, изучил нейните нрави, където ходела тя и един ден се приближил, сложил в джоба писмото, без тя да усети нещо. Вечерта, като се върнала, тя изважда писмото и чете: "Мъчно е да се живее без идеал." Какво е туй: "Мъчно е да се живее без идеал?" - "Разбира се, види се, някоя моя приятелка е писала това." След две седмици той пак сложил друго писъмце в джоба, пише тъй: "Но, ако тази душа е зърнала своя идеал надалече, какво трябва да прави?" Вечерта тя изважда писъмцето, чете и все си казва: "Тази приятелка... ако го е зърнала, какво трябва да се прави?"

След един месец той пак написал друго писъмце и пак го сложил в джоба : "Ако този идеал е толкова висок като слънцето, начинът за постигането му." Четвъртия път писал: "Крила трябват, но време трябва, за да израснат." "Какво ли пише пак? - казала си тя. и Крила ли трябват? Щом нямаш идеал, търси го." Но когато той искал да сложи петото писмо, тя имала в джоба си един чек от 10 000 франка, отива да си купува една дреха. Поставил той петото писмо, вътре писал тъй: "Няма сила като Любовта." Като бръкнал, той извадил гюздана, но с благородната мисъл, като съобщи във вестниците, че се е изгубил, той да иде да го предаде и тъй да се запознае с нея. Но в този момент един полицай го хваща, обръща се тази мома и казва: "Г-не, вие сте роден за нещо по-благородно, вие сте талантлив, с такива работи не трябва да се занимавате." И като го погледнала, той забравил всичко, така се смутил, видял голямата си погрешка и не знаел какво да каже. "Госпожице, какво казвате?" - "Оставете го, господинът не е направил нищо лошо", но тя го изгледала тъй сериозно и забелязала в очите му само една сълза. Тия двама хора разбраха ли се? С какви впечатления остана тя от него? Че е един обикновен апаш, нали? Сега вие, съвременните християни, приличате на този музикант, пращате такива любовни писъмца на Христа и търсите начин да се запознаете с него. Евангелистите по един начин, свободната църква, православните, будистите, окултистите, теософите все ни показват пътища, много хубави пътища.

Този музикант беше писал: "Мъчно е да се живее без идеал", но идеалът е нещо вътрешно. И той решил да се накаже; снел хубавите си дрехи, облича работнически, съдрани дрехи, хвърлил си обувките и бос се решил да иде да служи по някой начин в дома на този граф Морели, който имал грамадно имение. Най - после той се домогнал като един прост, одърпан работник да работи в градината на граф Морели. И правел отлично впечатление на графа със своята скромност. И казал: "Никога не съм имал такива слуги като тоя." Ама защо е слугувал тоя слуга? - За дъщерята на граф Морели: "Мъчно е да се живее без идеал." Право е. Постигнете своя идеал! И казва: "Ако човек е надзърнал своя идеал, какво трябва да прави?" "Ама далеч е." - Върви към идеала си. Как? - Както тоя музикант с боси крака, както това момиченце в София с боси крака.

Не очаквай да бъдеш нито професор, нито видно лице и те са второстепенни работи. Гледай човек да бъдеш, обичан от Бога, и ти да го обичаш, да познаваш всички твои братя и сестри, да ги обичаш и да

бъдеш готов да се жертвуваш за тях. Вие ще кажете: "Ние в това отношение сме герои." Аз се радвам, не казвам, че не сте и отлични герои сте.

Остава второто нещо. Досега много писма сте сложили в джоба на Христа, сега остава да хвърлите вашите дрехи и обувки и да работите боси в градината на граф Морели. Тази градина е бъдещият свят, бъдещата култура, в която с боси крака и с абсолютна чистота трябва да работите за новата култура и да съградите света върху новите основи. Не да говорите: "братство и равенство", а затвори да има; "да се любим," а да се убивате. Говоря за всички хора. Върху това ще почива бъдещото щастие. А сега, като ме гледате така, казвате: "Брей, той, нашият учител..." То е един закон. Аз съм принуден да чукам, сложил съм ви в мътилката, искам масло да извадя. Казва някой: "Защо чукаш?" - Масло да извадя искам, всичкото масло, което има във вас, искам да го извадя, вие сте се вкиселили и сега, като ви очукам, маслото ще продам, а парите ще сложа в банката и ще ви кажа: "От вашето масло имате толкова пари, вземете парите си." Та вие сте хора недоволни и кисело мляко сте. А в Париж казват: Киселото мляко продължава живота. Действително киселото мляко продължава живота, но ако прокисне и разваля го. Докато вие чувствувате глада като един подтик, той гради; но ако се обърне в един формален глад, той разрушава. Всяко нещо е вярно до известна степен, а невярно в друго отношение. Примерът с това малко момиченце в София, един пример от толкова години, ми е обърнал вниманието. Бих желал всички софиянци да бъдат като това момиченце, бих желал всички министри, владици, свещеници, професори, всички учители, всички майки, братя и сестри, всичките ви деца да бъдат като това момиченце. Много неща са изчезнали, са се изтрили от моята памет, но образът на това момиченце седи и ще седи, аз ще го нося в моя ум като едно скъпо възпоминание. Разбирате ли? Всяка една негова дума се е запечатила в паметта ми, няма раздвояване: "Не, не, господине." Тъй е. Един морал има в света. Човек трябва да бъде честен и самостоятелен, с труд и пот да изкарва прехраната си. И тъй казва Господ и с пот на чело, и затова изпъди Адама и Ева да се научат да работят, и ние всички сме изпъдени да работим, да създадем един великолепен ум, едно великолепно сърце и да се върнем в духовния свят забогатели.

И този ангел казва на Петра: "Стани!" Сега вие седите в затвора и сънувате, някой сънува, че е богат и чете, парите си. Някой мисли вътре в

затвора, че се жени; някой мисли в този затвор, че е много учен. Какво ли не мислят хората, но като се събудят, ще видят, че са в затвора вътре. Где е свободата?

Любовта не заробва! И когато някой ми каже, че горяло сърцето му, от любов станал разсеян, казвам: Това не е любов. Любовта не прави разсеяни хората. Сърцето гори, но този огън е толкова благ, тих, приятен, в този огън се развиват най-великите мисли. Той разтваря и да се разбере смисълът на Природата, той разтваря и да познаем сърцата на хората. За да се разтворят тези сърца, нашият живот трябва да се слее с техния живот. Сливане трябва да има в света. Бистрата водица аз я слагам в гърлото, ама пясъка никога няма да сложа. Следователно Любовта е еликсир, влиза и носи живот. Сега някой път като ви говоря, вие се въодушевявате и казвате: "Като се върнем, този въпрос ние ще го разрешим." Толкова години аз правя своите опити, все го решавате и решавате и не сте го решили. "Нашият Учител знае." А вие знаете ли? Утре ще ви кажат: "Вашият Учител е глупав", но и вие сте глупави тогава. Самостоятелно трябва да съдите. Глупавото е глупаво, умното е умно. "Умният човек не може да бъде глупав, той не може да играе две роли; и глупавият човек не може да бъде умен, защото у него няма ония материали, с които той да може да трансформира своите мисли. Глупав човек е онзи, който няма материал да работи. Петър беше един краен консерватор, трябваше да го сложат в този затвор и след като излезе от този затвор, "още не можеше да се освободи от старите си вярвания, от тоя национален дух."

Ние имаме едно отечество, един велик Баща в света, ние сме забравили неговото име и сега минаваме за християни. За християните трябва една друга философия. Две хиляди години християните не можаха да приложат Христовото учение, те не го приложиха; затова в света ще дойдат най-простите хора, те ще го приложат. Туй е решение, сега какво ще кажете? Вие, жените и те са простите, и вие ще го приложите. Най-простите хора са жените. Изобщо за жената казват презрително: жената била крава. Да, казвам, с тия крави, с тяхното мляко вие се хранехте и ще благодарите на тия крави, вие, мъже, на вас казвам. На жените, на вас казвам: Станете! И из затворите навън! Сега, ако се ожените в затвора, затворничета ще имате. Аз бих ви привел ред примери за ония роби по време на междуособните граждански войни между Северните и Южните щати на Америка. Негрите са раждали деца, но техните деца се продаваха. И цяла Америка се бе разделила на две партии: едните воюваха за

свободата на негрите, а другите и против; едните доказваха, че робството било съгласно с Библията, а другите доказваха свободата на човека и пак съгласно с Библията. И сега тия учени пак доказват, че всяко ново учение било от дявола, а старото учение не било от дявола. Ако новото учение е от дявола, тогава и старото учение е от дявола; ако ли новото учение е от Бога, тогава и старото учение е от Бога. И ако туй учение не сме го приложили, не е крив Господ, а ние сме криви.

И тъй, тогава ще дойде тази велика философия. Обединение трябва в училищата, в университета, да започнем новия живот, широкия живот, дето всички хора ще бъдат свободни да мислят. Нека има ред и порядък и законност навсякъде. И Писанието казва: "В Христа няма ни елин, ни юдеин, ни роб, ни скит", а всички са свободни, във всички прониква един дух. Ние живеем по един велик закон на Любовта. Следователно всички наши мисли, чувства, действия трябва да бъдат определени. Ние не поддържаме робство, не поддържаме умовете ни да бъдат ограничени. Господ другояче е направил, Господ е казал: "Свобода за всички мои деца на земята!" Идете, кажете им и тия деца да излязат вече от затворите си. Свобода! Идете, кажете на тия деца да не вярват на всички ония, които казват, че тъй съм писал и те са го измислили! Всичките им събори, всичките им книги, това са техни.

Моето учение е учение на Любовта, на братство и сестринство, на абсолютна свобода, в която всеки зачита правата на другите. И най-големите са готови да бъдат слуги на малките и слабите. Това е то Божественото учение, това е казал Христос и това ще говори Христос, който иде сега отгоре. Как иде Христос? Хайде да не ви говоря как иде, това няма да ви кажа. Той ще дойде и ще го видите, не е далече времето. Сега довечера, като се върнете, вашият ангел ще похлопа и ще ви каже: "Стани!" Ще похлопа, ще видите, и ще каже: "Опаши се!" После ще каже: "Обуй се и облечи се!" Довечера този въпрос ще го решите. Довечера или никога вече! Това е то великият закон на Бялото Братство в света! Сега ще кажете: "Чакай да видим, какво ли ще видим ние." Какво ще видите? След като се събудите и ангелът си замине, ще кажете: "Действително, извън затвора сме!" Това ще знаете. Ще знаете, че сте свободни. Ако дойде ангелът довечера и вие почувствате, че оковите падат, умът е свободен, сърцето е свободно, вие сте извън затвора. Доста сте се занимавали с партии, такива религиозни, онакива, на особено мнение. Свободни сте! Вие само лежите в затвора. Станете!

Сега казва някой, че хипнотизирам хората. Ако аз поставя пастърма в капана, кой хипнотизира? Мишката обикаля наоколо и си казва: "Как ме гледа и ме чака", и почне да смята по нерационалните числа: "Като влезна вътре и взема тази пастърмица, ще се осигуря." Ще се осигуриш в капана много хубаво. Не вярвайте, никой не може да ви хипнотизира! Никой не може да ви лиши от вашата свобода! Човек е силен, той е като Бог в миниатюра! В какво отношение? Бог в света може да направи всичко каквото иска, а нас никой не може да ни застави да направим това, което не искаме! Няма никаква сила нито горе на небето, нито долу на земята, която да може да ни застави да направим туй, което не искаме! Следователно в туй отношение ние сме силни. А сега ударят ти две тояги, ти нарамиш пушката, тръгваш да се биеш за отечеството. Характерно ли е това? Ти си човек без воля, без ум, без сърце! И питат някои: скарат се двама, какво трябва да се прави с тях? - Излезте от затвора на Ирода! Опашете се с Истината, обуйте се в Добродетелта, облечете се в Любовта! Въпросът е решен и вие сте свободни!

Удържах ли думата си? Първото нещо, което ви оставям сега, добре да го знаете, това е и свободни сте! Аз отворих вратата на затвора, ставайте сега! И който не излезе и грях му на душата! И тогава за ония, които не излезнат, ще кажа тъй: "Тези излизат навън", а за ония, които ще останат, ще кажа: "Искат да излезнат." Тогава да не кажете, че нямаше кой да ви каже. Казвам ви сега. И още веднъж ще ви срещна, ще срещна онези, които са в затвора, които не са излезли, и ще срещна онези, които са излезли от затвора.

Сега, като казвам тъй, като излезете на улицата, да не мислите да пощуреете, не. Първото нещо, което трябва да направите, без да ви знае някой, е да идете при своите приятели, няма да тръбите във вестника, че еди - кой си господин благоволили да го освободят от затвора. Никой да не знае, че вие сте излезли, но да има тревога, че еди - кой си избягал от затвора. Ще идете при своите. При кои? - При ония, които ви обичат и които са се молили заради вас. Първата ви длъжност е да отидете при тях и да им кажете, че тяхната молитва е послушана. Свободни сте, казва Христос. Всички съвременни народи в Европа са свободни, казва Христос. Бедни и богати, всички са свободни. И всички той ви призовава на една нова култура. И мъже, и жени, без разлика на положение. Той иде и онези, които казват: Първото изключение иде, вие ще забележите, че иде едно изключение в слънцето, иде едно изключение в земята. Ще го видят туй

изключение. Сега един английски учен казва: "Изключение дойде в месечината." Аз казвам, щом е дошло в месечината, ще дойде и на земята. То засяга и нашия живот. И ако хората в бъдеще биха живели, както сега живеят, както сега живеете, вие решавате вашата съдба. Как я решавате? - По два начина: или да живеете в свобода, или да умрете в затвора. И сега всички трябва да идете при своите, на жените казвам: Да обичате вашите мъже, които се молят и работят за вас. На мъжете казвам: да обичате вашите жени, които се молят за вас. На братята казвам: Да обичате вашите сестри, които се молят за вас. Молят се с молитва, разбирам, които работят за вас. Любовта е работа, сериозна работа. Сериозна работа се изисква от нас. И като срещнеш един човек, да не правиш разлика. Често, като минавам, аз виждам колко е мъчно ние да държим еднакво положение спрямо всички. Като срещнеш един богат и един беден, еднакво да ги обичаш и уважаваш без разлика, еднакво разположение на духа да имаш спрямо тях, без никаква омраза в сърцето си. "Утре, ако този богат дойде в нужда, да можеш да му помогнеш, тъй както и на бедния. Еднакво разположение да храниш и това е, което се изисква от новата култура сега. Само по този начин ние ще създадем една атмосфера здравословна. Свобода! Свободни сте всички! Опашете се, обуйте се, облечете дрехите си.

В ума ви да остане граф Морели и дъщеря му, и онзи музикант, и това бедно малко момиченце от София, с босите крака. Излезте от затворите си, идете при своите и тогава ще започне един нов живот, ще се отворят нови хоризонти във вашия ум, вие ще станете ясновидци. Някой път аз правя грешка, като разправям какво виждам. Аз не виждам тъй, както ясновидците виждат и има голяма разлика. Ако аз гледам в огледало, виждам себе си. Аз в огледало не виждам, без огледало много добре виждам, сенки не виждам. Навсякъде виждам един реален свят, дето нещата не се менят. Има същества, които са много по-реални за мене, материални са тия същества, по-материални от вас. И друг път съм каз - вал: Сега за вас няма българин, който да не е срещал Христа, и няма англичанин, който да не е срещал Христа, но не го познават. Защо? Ще кажете, че чудно било. Ирационални числа са това. Двама от неговите ученици, които отивали за Емаус, казват на Христа: "Само ти ли си странник и не знаеш ли какво стана в Йерусалим?" За да познаете някого, трябва да го обичате. Как ще го познаете, без да го обичате? Вие казвате някой път: "Особено беше вдъхновен Учителя, лицето му светеше." Вие

лицето на вашия учител не сте го виждали. Аз съм маскиран днес, виждате ме с брада, наполовина бяла. Съвременните хора казват: "Сериозни трябва да бъдем." Кога човек е най-сериозен? Когато краде. Колко е сериозен онзи, когато отваря някоя каса! Смях няма там. Аз казвам: Не съм сериозен. Защо? - Защото този занаят не съм го учил; когато почна да го уча, и аз ще бъда сериозен, но сега не съм.

И тъй, бъдете свободни да се създаде тази атмосфера на Любов. Да започнем с Любовта, с Истината, която внася свобода: да се молим едни за други: Молете се един за други, за да се изцелите." Не чакайте. Молете се. Не само да се молим, но в тази молитва ще направим хиляди други работи, всички да се изцелим. И като излезете навън, не бутайте с вашите остени: "Това направи ли го?" Нищо няма да си говорите един на друг. Остен не трябва. На себе си ще казваш: "Иване, ти тая работа направил ли си я тъй?" Ти, Драгане, Стояне, ти, ти, ти в себе си и да престанете вече с чуждите грехове. Вашите грехове, това е един лед, а слънцето, което иде, то ще стопи тоя лед. И пак ви казвам, тъй Господ пише: "Ще залича греховете ви, няма да ги споменавам вече." Затова иде Господ, ще съди Господ, но кои? - Които много са взели, и ще даде на онези, които нямат, защото казва: "Ще залича всичките ви грехове, ще изтрия сълзите ви и плач няма да има; гладните ще бъдат нахранени. Всички вие имате, и всички като васански телци ще скачате и възиграете." Да, сега трябва утробата ви, вашият ум, вашето сърце да заиграят.

"Стани!", казва ангелът, този ваш ангел, аз го виждам вече, не само един ангел виждам, а много ангели. Сега вие ме гледате: "Дали нашият Учител право казва?" Виждам, ангел седи отгоре и ви зове, това вие не мислите. Вие казвате: "Той видя ангел, ние нищо не виждаме." Че не виждате, това не е доказателство, че няма ангел: слепи сте, не виждате; пък ако аз виждам, ще кажете: "Това е халюцинация." Всяко нещо си има своите причини. В света има три вида причини и те произвеждат три вида резултати. Първични, вторични и третични причини има, има и първични последствия, вторични и третични последствия. И тъй, сега Христос, Любовта на Христа е първичната причина, която иде да тури ред и порядък. Ако вие влезете в хармония с него, вашето съзнание ще се събуди, вие ще го видите. И вашият ум и сърце ще се събудят и вие ще бъдете мощни!

Опашете се тази вечер, облечете дрехите си и идете при своите! Отправете към вашия небесен Баща една топла молба за благодарност!

Беседа, държана на 11. XII. 1921 г. в София.

И ПЕТЪР СЕ ГРЕЕШЕ

И стояха рабите и слугите, които бяха наклали огън, защото беше студено, и се грееха: с тях стоеше и Петър и се грееше. (Йоана 18:18)

Малките неща, малките причини са подтик за велики дела или за велики престъпления и едно от двете. То са ваши схващания; казвам: велики добродетели и велики престъпления. Това са ваши съвременни схващания, защото много велики добродетели са велики престъпления, а много велики престъпления са велики добродетели. Може да ми възразите, защо това така трябва да бъде. и Понеже съвременните хора не са умни. Че не са умни, се вижда от това, че цялата земя е покрита само с човешки кости и от техните глупости. То е достатъчно, това е най-силно доказателство, други доказателства няма и има и други, но те са второстепенни.

Наклали слугите огън, защото било студено, и се греели, и Петър, и той се греел. Имаме две категории хора: слугите от стария свят, служители на Иродовото управление, и Петър, ученик на Христа, и той между тях. И едните се греят, и другите се греят, Сега питам: Какво заставило Петър и той да седи между тях? Всяко нещо в Природата си има своята причина. И вие сега в този свят, и вие треперите. Какво ви прави да треперите? - Някоя идея имате. Сега каквото и да кажете, дълбоката идея е скрита. Всяка идея може да бъде скрита. Никога човек не казва същинската идея, която го заставя да пише нещо. Той ще каже много маловажни работи, но най-важното той го скрива. И вие не може да намерите някой светия, велик човек, добродетелен човек, да изкаже пълната истина. Студено било. Защо е било студено? Отговарям и защото не е било топло! Е, защо не е било топло? - Защото е било студено. Това са философски аргументирания. В това време земята е била в солено положение, нейните ветрила силно духали, тя искала да се разхлади, много било жежко, та, като духал вятърът, на хората станало студено. На земята било хладно, а на хората и студено.

Сега, нали знаете, някой път хората си правят такива увеселения с разни бомбички. Влиза в едно кафене едно дете, което носи една малка бомба, и я хвърля. Ама, като хвърля своята бомбичка, всички изскачат навън изплашени. Баща му купил малката бомбичка, обаче хората,

неприготвени, се стряскат повече, отколкото трябва. Вие казвате: Студено е. Как ще докажеш, че е студено? Това нещо реално ли е, може ли да го хванеш? "Ама чувствувам." Твоето чувствуване не е едно доказателство. Чувствуването е един субективен начин на схващане, че нещо било студено. Аз превеждам думата "студ" с "омраза". Тези хора наклали малко огън, направили усилие да видоизменят тоя студ с малко топлина. Туй са съвременните хора, понеже сега е студено, църквите им са студени, те са наклали малки огньове, дето служителите им, учители, свещеници и всички се греят, и Петър и той се грее. И като му казаха: "И ти си от неговите ученици", той отговори: "А не, аз съм точно като вас." Сега, може да ми възразите: "Колко безхарактерен е бил Петър!" А не, той е бил човек с характер. Той си показва характера, той е казал на Христа: "Ако всички се отрекат от тебе, аз няма да се отрека." Беше скрил своя страх, но като го хванаха слугите, каза истината: "Не го познавам." Да бе казал по времето на Христа истината, но той я скри, и Христос, като го погледнал, каза му: "Петре, аз те изпитах."

Сега ще приведа един силен аргумент, такъв аргумент, толкова силен, че всинца ви ще сломи. Като бомба ще го хвърля. Завеждат младата невеста в църква, свещеникът се изправя, кумовете и всички други са там, и я питат: "Ти вземаш ли този мъж? - Да, кимва тя, вземам го и с него ще деля радости и скърби, само с него ще живея и за него ще умра. и "Много добре." На мъжа и на него казват: "Ти вземаш ли тази невеста ?" - Зарад нея ще умра. И свещеникът каже: "Хайде, свърши се работата." Кажете ми сега, дайте ми доказателства: колко от тия обещания в църквата са изпълнени? Като хванат Петра там при огъня и му рекат: "И ти си от неговите ученици." - "А, не, всичко може, но аз съм точно като вас." Защо стават тия недоразумения? - Защото ние не изказваме самата истина. Да направя тази моя мисъл по-ясна. Ако ти умаловажиш своя противник, излагаш се на опасност, а ако ти излъжеш приятеля си, оскверняваш своята съвест. Но ти ще признаеш факта в себе си, тъй както е. Огънят е накладен, трябва да признаеш факта, че е студено. Ние трябва да признаем живота такъв, какъвто го намираме.

Защо е Петър там? - Иска да види какво ще стане с Исус, с неговия Учител. Защо е там? - Той казва: "Три години проповядва, очаквах да стане цар на Израил, а мене да направи пръв министър, а сега го виждам вързан... Мисълта му е много права, той бе хитър, но не "мъдър като Соломон." "Ти трябваше да избереш друг учител, а не да гониш вятъра." -

"Не го познавам!" И ние наричаме тия хора, които се отказват и "здравомислещи", "учени", "благородни", "трезви", те са "най-благочестивите" хора. И в съвременния свят такива Петровци колко ги има! В християнския свят има 40 милиона и мъже, и жени заедно и 20 милиона мъже и 20 милиона жени, и те са като Петра, които се греят, и като ги хванеш, те се отричат. Студено било. Аз вярвам, че този аргумент е много силен. И сега е студено. Нали сега и вас ако хванат и ви питат как е тази работа, ще кажете: "Да ни очисти Бог от греха, тази работа..." Защото всичките хора идат в този свят не да се учат, ами един дошъл министър да стане, друг дошъл учен да стане, богат да стане, красив да стане, левент, това - онова. Всичко това е хубаво, но да е дошъл някой тъй за мъчение и няма, не е дошъл нито един. Вие ще ми възразите: "Говори ни за нещо по-положително, за някоя идея, дай ни нещо по-утешително, за да има животът смисъл." Друг е смисълът на съвременния живот. Майката ражда 10 деца и умират. И тъй, всичките нейни идеали се разрушават, мъжът умира, па и тя умря. Питам: Какъв смисъл има туй раждане? Е, ти си ходил в университета, свършил си три факултета: по математика, по химия и по право, а утре, в изборите, никой те хлопне с една цепеница. И всичкото твое знание изчезне. Какво разбра от това учение? Е, хубаво, майка ти те родила красива, за тебе всички тичат, дойде "баба шарка", обезобрази лицето ти. Е, какъв смисъл има това. И такава дама ще си турне един воал. И защо ще си турне туй було? Защото било модерно. Всички модерни неща са все с покривала. Да се покрие, разбира се. А турците казват: "Понеже сме толкова грозни, да се покрием, за да не дадем повод на хората да се отвращават от нас", а красивите вдигат булото нагоре, та който мине, да погледне, да види, че са красиви. И прави са. И Петър имаше смелостта да се покаже, че е красив. Този Петър, който е основа не на православната, а на католическата църква, за него Писанието казва: "Той е крайъгълен камък и вратата адови няма да го преодолеят." Ама кой Петър? Ха да го заминем. Петър и необикновеният камък, вземете вие и изтълкувайте дълбокия смисъл, който Христос е вложил в него. Христос казва на Петър: "Петре, Петре, сатана поиска да те пресее, но аз ще те прекарам през седем огъня и като минеш през седмия огън, тогава ще съградя една църква, която вратата адови няма да преодолеят. Съвременните хора са съградили църквата на стария Петър. И аз ще докажа, че тя е на стария Петър. Глупавата майка ражда глупави деца, а умната майка ражда умни деца. Престъпната майка ражда престъпни

деца, а благородната майка ражда благородни деца. Добре. Ако този Петър беше като онзи Петър на Любовта, какви трябваше да бъдат съвременните християни? Те не биха направили тази всеобща война, а че я направиха и това показва, че е старият Петър. Този Петър, за когото говори Христос, сега иде в света; сега Христос ще съгради църквата си върху него. Него още го няма. Сегашният Петър в църквата е Петър на отрицанието. Петър казваше: "Господи, ние тръгнахме подир тебе, оставихме баща, майка, какво ще ни дадеш? Тъй няма да ходим подир тебе да си губим времето, кажи ни нещо по-реално и по-съществено." И сега всички Петровци в църквите: владиците, свещениците, служителите на църквата, казват: "Господи, трябва да ни дадеш нещо!" Но ще кажете: "Нашите владици, българските, толкова големи заплати взимат!" Питам тогава за какво служат те на Христа? - "По стария закон." Онази мома, която се жени за графа, защо се жени? Понеже момъкът има имот, ще даде всичките условия да живее богато. Ама когато този възлюблен изгуби всичките си ниви, всичкото си богатство, знаете ли на какво ще заприлича животът? В Китай един философ се оженил за една много красива мома, но голямото му нещастие било в това, че нямал средства. А тя била амбициозна жена. Сега вас не визирам, аз визирам ония, старите жени, от старата култура. Живяла тя година, две, десет с него и най-после му казала: "Дотегна ми твоята сиромашия, философ човек си, ама тебе умът ти не стига, затова ти ме освободи да се оженя за някой богат.” - "На драго сърце, казал той, свободна си и имаш всичкото мое благословение." Тя се оженила за един много богат търговец. Но в Китай настанала голяма криза и викат този философ да оправи Китай; станал той цар и управлява и разпорежда. Като чула тя това, отишла при него и му казала: "Много се радвам, че ти си достигнал такова високо положение, аз не очаквах, но съдбата тъй завъртяла щастието при тебе; не може ли, както по-рано, да си заживеем пак с любов?" Гледал той, гледал, взел една чаша нектар, излял я на земята, и казал: "Събери този нектар в чашата и ако можеш да го събереш тъй чист, както беше, можем да заживеем пак заедно."

И сега, когато Христос дойде на земята да царува, всичките свещенници ще дойдат като тази китайка да искат да живеят с него. Но Христос ще излее чашата и ще каже: "Съберете този нектар." Аз не говоря за сегашните свещеници, те са праведни, аз говоря за големите грешници, които са умрели. С умрелите аз лесно се разправям, но с живите не се закачам, с тех не се разправям. То е един кошер, а пчелите имат жило и

ако ги бутнеш, ще те ужилят и всичко подпухва. Не бутайте пчелите! И казва Писанието: "Студено било, и слугите се греели, и с тях бил и Петър." Ще ви приведа още един анекдот. В един богат замък живял някой си философ. Той имал една благородна котка. Сега и котките са благородни. Благородството се състояло в това, че тя с отворени очи ловела мишките. Като седяла пред дупката, не си затваряла очите. Седи котката пред една дупка, излиза едно мишле и казва: "Какво си седнала срещу дупката ми, нямаш ли друга работа, та тук си седнала с всичкото си благородство, махни се!" - "А, ти не знаеш, аз съм благороден котак. Знаеш ли, моето призхождение какво е? Приятелство може да направим. Много от вашия род съм ги запознал с този дом. Очите ми са отворени, ама ти не бой се." - "Е, какво ще направиш?" - "Защо седиш в тази дупка? В нашия свят каква светлина има, аз цял ден се излагам на слънцето, с мене ще ходиш из моята градина." - "Истина ли ми говориш? Чакай да питам майка си." Отива мишлето, след малко иде пак с майка си. На котака очите са отворени. "Действително, казва майката на мишлето, котките със затворени очи са опасни, но на този котак очите са отворени, хайде, с него можеш да отидеш." Сега вие ще си направите заключение дали е станало приятелство между това мишле и този котак с отворените очи, Баснописецът, който е написал тази басня, спира там. Престъпникът и с отворени очи, и със затворени очи има едно правило; аз не зная кое е, но и вие не го знаете. Добрият човек и със затворени, и с отворени очи да е, има едно правило, и двамата едно правило имат. Това правило седи в туй, че всеки желае да придобие по нещо. Нищо повече! Само че когато умният придобие някои неща, тия неща се считат законни, а другите и незаконни. Това е въпрос на правниците, не спада към моята беседа. Следователно зависи от вътрешното разположение какъв е нашият стремеж. Ето например аз седя и проповядвам, а мисля "какво ще кажат хората за мене... Хубаво, какво ще кажат? Две неща може да кажат: Или че говоря умно, или че говоря глупаво и едно от двете. И едното е вярно, и другото е вярно. Някой път говоря много умни работи, а някой път говоря много глупави работи, И при някои условия, аз съм много глупав човек, като мене глупав човек няма, но при други условия аз съм толкова умен, че като мене умен няма. Е, как ще примирите тия две твърдения? Примирявайте ги, както искате. И аз бих желал и вие да бъдете тъй, някой път и много глупави, а някой път и много умни. Когато искаш да се скараш с някой човек, няма да знаеш как да се скараш, бъди глупав тогава,

а пък ако искаш да правиш добро, бъди много умен човек. Сега такива хора много ги има. Сега Петър се намерил в туй некрасиво положение: направил се глупав. Той ще ме извини. Този св. Петър сега не е такъв, той ще ме извини, понеже вземам неговото минало; но този, сегашният Петър и онзи Петър никак не си приличат и толкоз много се различават и двамата! Следователно, когато ние разглеждаме нещата, трябва да ги разглеждаме с отворени очи, за да става постоянно разширение вътре в нас. И всяка моя беседа, ако не ви помогне да имате една малка придобивка и да ви придаде да израснете 1/10 милионна част от мм на ден, няма смисъл. Всякога и във всичко човек трябва да има една придобивка. По същия закон е придобито и нашето тяло, което сега имаме. Кога се явили сините очи в света? Знаете ли кога се явили дългите носове, късите, месестите, тънките устни, малките уши, малките бради, широките брали? Знаете ли? То е цяла една култура в миналото; тя преди хиляди и хиляди години е служила, и сегашните ни очи показват през каква култура сме минали. Не мислете, че нашите очи са много съвършени и колко ще се изменят още! Вие казвате: "Колко са красиви очичките му!" Но сегашните очи, тъй както са, са и много хубави и много лоши. А пък трябва да дойдем до едно положение, дето очите да бъдат всякога хармонични. Тъй очите всякога трябва да изразяват божествената Истина и единственото нещо в нас, което никога не лъже, то са очите. Очите трябва да изразяват божествената Истина. Само като погледнеш, можеш да видиш истината в очите. Ти си дошъл до последната мярка. Казват: "Играят му очите." Кога може да играят очите? Знаеш ли какво нещо е играта? Играта има всякога за цел да се придобие нещо. В нея е скрита една користолюбива цел. Всякога играта има за цел някаква придобивка, нищо повече. "Иска ми се да си поиграя." Да, иска ти се... Някой казва: "Той си играе с мислите." Да, има хора, които си играят с идеите, но когато нашите очи започнат да изразяват истината, тогава няма да има такава игра, а ще има хармония. Русите казват: "Играть", а българите са по-практични, те казват: "Да си посвирим." И русинът сега играе в Русия, и затуй те казват: "Славянин крепкий задным умом." Човек, който играе, развитието му е отзад, а не отпред. И когато човек се понапие и аз съм забелязвал, и колкото и да е меланхоличен, казва: "Ха, да поиграем!" И си поиграват и счупват джамовете, а после плащат. В света всички имат да плащат. Следователно сега в тия времена хората са изложени на най-големите престъпления. Хване те жилищната криза, ще

поиграеш, ще поизлъжеш малко. Захарта е скъпа и и там ще поизлъжеш. Чиновник си, имаш жена, деца и пак ще излъжеш; дрехи трябват, обувки трябват, студено е и вие ще поизлъжете. Всички хора са изложени на едно голямо изкушение. "Ама ти нали имаш "верую, убеждения?” - Остави убежденията, деца имам, това - онова, и каже: "Хайде..." Аз не осъждам тия хора, то е слабост. Трудно е човек да говори истината. Аз не говоря за вас, има някои, които говорят истината, за тях дума не обелвам, аз за себе си говоря и за ония, които са мои братя. Виждам колко е мъчно човек да говори истината. Понякога човек се озадачава да говори истината и казва: "Да кажа ли поне някоя дума? Хайде да мине." И на вас казвам: Като може да кажете истината, кажете: "Хайде да минем." В сегашната епоха хората, и млади и стари, всинца са изложени на едно от най-големите изкушения. И пред вас са хиляди грехове, които може да направите. Всеки от вас може да се сгреши.

Греховете имат разнообразен характер, някои в едно, други в друго направление, но всеки от вас е в състояние да се огреши. Всинца понякога сте слаби. Свещениците, и те като хора имат слабости. Съдиите, и те си имат своите слабости, и те се намират пред някое изкушение. В турско време отива един подсъдим при съдията, дава му 100 гроша и му казва: "Кади ефенди, сен юзуме бак” - на лицето ми гледай, да знаеш, че аз съм ти дал, да решиш тая съдба в моя полза." Идва другият подсъдим, дава две златни монети и му казва: "Кади ефенди, сек ики юзуме бак и в двете ми лица гледай. Много хубаво. Иде първият, изправя се, говори: "Г-н съдия...” - "Много добре, но какво да правя, оня с двете лица какво да го правя?" И на двамата обещал. Тия неща са тъй. То не е подкуп, то е и как се казва и не рушвет, то е подарък за Великден, за Коледа: "Вие имате деца, аз ви поднасям един подарък." Но подсъдимият изгуби своето пиво. Вестниците тук преди няколко време бяха писали и аз не зная доколко случката е вярна и че един шоп от Софийско носел едно каче масло да го продава. Идват двама апаши, представят се за търговци: "Много хубаво е маслото, за колко го продаваш, ще го купим." Съгласил се селянинът. "Ще ти платим сега, ама ние имаме един ортак и свещеник, той е богат, ще ти плати." Взимат те маслото, дават му една разписка да иде при свещеника да си вземе парите. В същото време те отиват при попа, дават му 20 лева и му казват: "Ако дойде някой селянин да ти иска пари, ти да му четеш молитва; той е малко смахнат, ще си туриш патрахила, чети му." Идва шопът, свещеникът бил в църква. Взима попът, турга патрахила на главата

му и му чете, чете, чете... "Ама дядо попе, много хубаво, ама за маслото..." Той пак му чете, три, четири, пъти. "А, дядо попе, с четене няма да мине, ще платиш за маслото." Ето какво става! Ако този свещеник не четеше молитви за пари, нямаше да се изложи на такова порицание. Доколко е вярно това, не се знае. И ние се излагаме на едно изкушение; като този Петър и нашите работи се излагат на поругание. Ние сме в положението на Петър, не можем да издържим на този морален изпит. Като говорим истината, онези правоверни казват: "Как тъй?" Ще ви приведа още един пример.

В древността на един от египетските царе и фараони, се ражда красива дъщеря и астролози предсказват, че тя ще бъде една от най-знатните моми в Египет. Този фараон се наричал Рамзес. Там има Рамзес I и Рамзес II. Аз няма да описвам цялата история на тази мома, но тя била забележителна по това: познавала хората по един особен начин. Той бил следният: ако някой я похване за ръката, тя веднага си я измивала и тази вода наливала в едно шише; който пипнел ръката и тя всякога не давала ръката си, и но който я пипнел, тъй постъпвала. И тогава правела опит: ще отиде при някой болен, ще му даде малко от тази вода: ако болният умре, тя ще знае какъв човек е бил този; ако полудее, тя си знаела и записвала всичко в една книга и знаела качествата на тази ръка и от водата. Тя си имала шишенца от всички придворни, но нищо не казвала на баща си. Обаче един ден тя среща на улицата един беден работник, дрипав, окъсан, с мургаво лице, дала му една златна египетска монета, а той в знак на благодарност целунал ръката. Веднага тя се върнала в двореца, измила си ръката и наляла водата в едно шише. Тя за пръв път срещала такъв оцапан човек; египтяните са били много чисти хора. Тя направила опит с тая вода и дето давала от нея, всички оздравявали и поумнявали. Потърсила го тя тогава, но не могла да го намери.

Аз ще приложа сега това правило на тази египетска мома. Да измием ръцете на владиците, да измием ръцете на всички свещеници, ръцете на всички съдии и водата ще налеем в шишета, ще направим опит, безпристрастен опит. Сега аз ни най-малко нямам за цел да излагам другите, аз съм толкова справедлив, че и с мене направете опит. Самата истина да излезе наяве. Не да казвате: Този само упреци ни прави. Господ вижда отгоре, той не се лъже. Той налива водата в шишета и като идете в другия свят, ще каже: "Иван Стоянов от София, ученик, правоверен, дошъл тук, дайте ми неговото шише. Стоян Драганов; дошъл в онзи свят, дайте и

неговото шише." Хиляди шишета има там. Еди - кой си професор, едикой си владика, все Господ си е измивал ръцете и е събирал водата на всички и знае качествата на тая вода. При такава велика истина как ще се оправдаем ние? Тази мома била умна. И аз препоръчвам и на вас: направете си една лаборатория, купете си 100 шишета, който ви целуне ръката. Това е опит. Ще правите наблюдения. Всички наблюдавайте. Това е нашето учение, ние трябва да познаваме себе си. И ако нашето учение не ни издигне, ако ние в тази живот не можем да изправим, първо, нашия организъм, после нашите чувства, нашите мисли, то значи, че напразно сме живели. Нашата душа е отлична, аз не говоря за нея.

"И слугите наклали огън." Къде? Вътре в сърцето, там да се запали огънят. И ще започнете опитите. Дойде някой, каже: "О, колко те обичам, аз за тебе умирам." - "Целуни ме, да видим дали ме обичаш." Омийте се и налейте водата в шишенце с надпис: "Еди - кой си." Повикат те да лекуваш хората. Ама опасно е, не се опитвайте да лекувате, но ако някой много здрав е пощурял, дайте му една капка. На втория ден вие ще го видите прострян на леглото. Ще кажете: "Отличен човек е! - здравият едва издържа, а болният и отива си." В старо време алхимиците са правили опити, па и сега може да се провери, че по потта се познава дали човек е добър. И вярно е. Аз говоря символично, но ако ме разбират, ще ви дам един метод. Някои ме питат: "Защо не ни кажеш ясно?" Знаете ли какво е ясно? 2 + 24. Е, какво означава 2 + 24 и какво означава 2 x 24? Една аксиома: нещата може да бъдат по този начин, а не и по друг. Всяко нещо, с което може да се направи един сполучлив опит и неведнъж и дваж, а всякога, и изразява една положителна истина. Този е начинът, по който можете да намерите онзи работник с оцапаните ръце. Не мислете, че човек с гладко лице и хубави очи е винаги добър човек. На небето е тъй, но на земята не е тъй. Аз оспорвам това. Коя земя дава най-хубавия плод? Бялата или черноземът? Разбира се, черноземът. Някой казва: "Да бъдем беличеки", ама ако искаме да родим житце, трябва да бъдем чернички. Следователно външната чернота не е лоша. Това са само символи вътре в Природата. И черното, и бялото си имат своите добри и лоши качества. Нима ако се допрете до онази електрическа жица, която е толкова малка, и се изгорите, как мислите, на място ли е тя? - Не е на място. И онова студено поточе, като си турите ръката в него, ако ви боли, ще вземе всичката топлина. То е лек. Турете малко вода в черната земя, направете от нея каша, и ако ви боли ръката, наложете я, ето ви един компрес! И този компрес помага

много повече от бялата пръст. И следователно правете си такива компреси. И слонът си прави такива компреси от тиня с хобота си. Като се нарани, турне си такава тиня и чака да заздравее раната му.

Студено било и слугите наклади огън, и Петър бил между тях. Туй "студено" е сега. Всичките религиозни духовни хора са Петровци, които седят и се греят и чакат да видят, какво ще стане сега с религията. Днес християнството е на изпит, светът го съди, какво ще кажем пред външния свят? Тия хора ще ни възразят тъй: "Ако туй учение от две хиляди години насам можеше да се приложи в живота, то щеше да даде един резултат; резултат обаче няма, следователно туй учение е неприложимо." Прави са. Но туй учение Христово минава сега в една нова фаза. Мислите ли, че ако днес дойде Христос, ще проповядва тъй, както едно време? Не, другояче ще проповядва Христос. И какво ще проповядва днес? - Ако дойде днес, Христос ще проповядва на първо място любов, братство и равенство. Защо? - Защото сега еволюцията на човечеството така изисква. Този закон сега е необходим. Няма друга сила, която да може да свързва хората, не да ги съединява, а да ги сдружи, да ги примири както Любовта. Но не тази любов на чувствата: Тя не е достатъчна; не туй временно настроение, това не е Любов. Любовта е една съзнателна сила, която всякога може да те стопли и да снеме тежестта от сърцето ти. Любовта няма да те държи гладен: Любовта е онази сила, която дава на хората всички блага. Тя е вътрешен стремеж. Сега всички искате все богати да бъдете. Любовта, ако дойде днес, няма да ви каже: бъдете сиромаси, раби и слуги; не, тя ще каже: бъдете братя и сестри, а такива слуги и навън, тя ще изпъди и слуги, и господари, и ще каже: само братята ще приемем! Братство и равенство проповядва тази любов. Нашите души са излезли от Бога. Каква разлика може да има?

Разликата е само в нашите дрехи: твоите дрехи са нечисти, а душата ти е чиста. Снеми си дрехите, аз ще ти дам други, а твоите ще оперем, измий си тялото, и тогава можем да се разхождаме. Следователно външните условия трябва да се подобрят днес, а не да говорим: "Тъй е казал Господ." Не, не е казал тъй Господ. И каквото има да каже Господ, аз ще го замълча, защото той скоро ще го каже и целият свят ще разбере и няма да остане нито една глава, която да не разбере какво ще каже той. И пред тази велика истина ще мълчим. Туй, което той има да каже, всички умове ще го възприемат. Защото то е тъй необходимо, както слънчевата светлина е необходима, както храната, която възприемаме, както мисълта,

която ни е потребна за нашия живот, и както чувствата, които са необходими да стоплят сърцата ли.

Сега във вашите умове остана мисълта: Господ едноличен ли е, или е с две лица, или с три. Аз не зная с колко лица е Господ и с тази философия не съм се занимавал, и но зная едно нещо, че който познава Бога на Любовта, той оживява и за него животът добива пълен смисъл, той става гражданин на Великото царство, и в материалния и в духовния свят. Досега се проповядваше: човек, като стане християнин, трябва да напусне търговията и всички трябва да бъдат свещеници; аз проповядвам обратното: не свещеници, попове, професори трябва да бъдем, ами всички трябва да станем слуги, слуги на великия Господ на Любовта. Разбирате ли? Всички да станем слуги и и мъже, жени, и деца. И мъже, и жени, и деца, всички да служим, но не, разбира се, да има остен и картечници отподире. От сега нататък, като се срещнете, не да казваш: "Г-н началник", не, а "г-н слуга". Не: "Почитаема г - жа баронесо", а "г - жа слугиня". Нещо повече. Сега седят някои, че разправят и как щели да оправят нещата. Булката и с 10 булчински дрехи да я облечете, дрехите няма да изменят нейния характер. Ако в нашата душа не се зароди новият живот, ако в нас не се пробуди туй съзнание и да можем тази материя да я използуваме, нищо няма да излезе от нас. И следователно тия наши тела ние трябва да ги изменим. Сега някои, които ме слушат, разсъждават така: "Какво мисли той?" Аз ще ви кажа какво мисля. Аз не говоря скрито - покрито. Аз мисля: Ти, който си болен, да станеш здрав; който е глупав, да стане умен и ако лъжеш, да не лъжеш вече. Ако ти не работиш, да се научиш да работиш; ти си жена, помятала си децата и да не ги помяташ. И бих ви наредил цял поменик още. С това уча ясно, това има практическо приложение. И ако съвременното човечество не вземе поука от това, ще иде... ще замълча, къде ще иде. Пак ще ви кажа: Вие мислите, че знаете какво щях да кажа? Не, не знаете. Вие сте в положението на онзи гръцки свещеник, който казвал и аз говоря не за българските, а за гръцките свещеници: българските свещеници не визирам и ако ги визирам някога, то е все за едновремешните и от турско време, и та този поп казвал: "Благочестиви християни, знаете ли какво ще ви кажа?" - Не знаем, дядо попе. и "Щом не знаете, няма защо да ви го казвам." - Ее, знаем. и "Щом знаете, пак няма какво да ви казвам." Но и в единия, и в другия случай няма тук никакво знание, нито у свещеника е имало някоя определена идея. Друг един гръцки свещеник, на Задушница било, като му показали една резаница,

изправил се пред купчината на масата и казал: "Виждате ли ме?” - Само главата ти се вижда, дядо попе. и Идущата година никак да не ме виждате." Това е символ, туй ни най-малко не е осмиване. Ама този куп и като натрупам аз парите идущата година, ще се виждам ли? Няма ли да се намерим в положението на онзи германски проповедник, който е бил беден, но инак много красноречив и германският император, като отишъл да го слуша, останал много доволен и казал на министъра: "Този проповедник е достоен, трябва да се осигури." Добре. Издава един указ да му се увеличи заплатата. Но след няколко време императорът попитал министъра: "Какво стана с нашия г-н праведник, защо не му се чува гласът?" Министърът му отговорил: "Петелът, когато затлъстее, не пее." И българинът така казва: "Петелът, когато затлъстее, не пее." Ако нам ни турят едно непоносимо бреме върху ума и сърцето, как ще можем да мислим и чувствуваме? Ако има сто неща, които те съблазняват, как ще мислиш? Не можеш да мислиш. И следователно Петър седял и размишлявал, той искал да види края на тази работа: ще успее ли Христос? Ще го пуснат ли, или не? Той искал да знае дали ще го освободи Пилат, или ще го осъди. Тогава казал: "Ще си острижа косите и ще си обръсна брадата и хайде в гората, с този човек вземане даване да нямам, да работим както всички други хора. Сега правоверните ще кажат: "А, този Петър какъв безхарактерен човек е бил, да ходи три години с благия си Учител и да се откаже от него! А днес и ония, които са ходили 2000 години, пак с отказват. Който се отказва, и на три години, и на 2000 г. се отказва. Аз съм срещал хора и отвън, които не са ходили с Христа, и пак не се отказват. Хващат една учителка комунистка: "Комунистка съм, убеждение е това.” - Ще те изключим. и "Можете да ме изключите, комунистка съм, убеждение е това." В Бога не вярва, но поддържа учението си, каквото и да е то. А ние, които вярваме в Христа, казваме: "Да се разберем." Не говоря за историческия Христос или за космическия. "Кой Христос?” - Няма исторически Христос, няма космически Христос, но има един жив Христос на Любовта, който живее сега в нашите души и във всяко благородно пробуждение, вътре в нашата душа, това е то живият Христос. Дали е той в сърцето на един прост човек, на един съдия, на един беден човек, на едно животно и все едно. Аз съм виждал кучета да ближат рани и много кучета са излекували раните на своя господар. Съзнава кучето, то казва:

"Господарю, аз зная, имам опитност от себе си: като имам рана и почна да ближа мястото, ближа, ближа, и тя оздравее." А туй близане да ви

го преведа: скръбно е някому сърцето, кажи му една сладка дума, друга сладка дума, тя е същинско бонбонче, първокачествено, не от захарин, а от най-добрата захар; и едно бонбонче, две, и най-после напомнете му, че има един брат в света, който от имането си ще даде за него. Това са сладките думи, права е Любовта. Христос седи при всички и мълчи. Той казва: "С вас съм аз." Аз бих ви говорил и за космическия, и за историческия Христос, но сега имам думата за тоя Петър, ха да кажем св. Петър. Сега знаете ли колко последователи в християнския свят има св. Петър? - Той има 250 милиона католици. Те са все за св. Петър, а 100 милиона има православната църква, или всичко 350 милиона. Сега да те намразят те и знаеш ли какво е то? Затуй св. Петър не го бутайте. И аз не го бутам. Хубаво, ти имаш 350 милиона последователи, а в света има 1 милиард хора, и други иноверци, и други братя. Аз говоря сега на хилядата милиона, а не на 350 - те и 500 - те милиона и ако аз не се разбера тъй със св.Петър, той би ми оскубал хубаво брадата. Той сега е смел, но е инак благороден.

И Петър се е греел, и вие се греете сега, нали? Някой път мъжът е наклал огъня на жената и тя се грее: "Е, Маро, къде си ходила днес?" Пак някоя лъжа, някоя "дубара , и после метне го. Върне се мъжът отвън, жената наклала огън: "Ти къде си бил досега?" И той я метне и казва: "Еди - къде бях." Не, не бива да има мятане. Обръщайте внимание на добрата страна на живота. В какво седи тази философия? Сега малко ще поразгледам св. Петър по характера му. Той хубаво е направил, защото изказал своя характер, за да го изправи: "Аз изказах своята безхарактерност, аз сам себе си не познавах." Туй е доблест! Две противоречиви състояния трябва да има във философията, за да почнат хората да мислят. И Петър почнал да мисли и плакал. И тогава Христос му казва: "Паси моите агънца." Казва му още: "Любиш ли ме, Петре, повече от тия? - Ей, Господи, ти знаеш, че те обичам. и Паси моите агънца." Казва му втори път: "Любиш ли ме?" Някои казват, че аз говоря без аргументи. Най - големият коз кой е? - най-после трети път пита: "Любиш ли ме?" И огорчи се Петър в себе си. Значи още нещо има и и паричките обичам: "Аз те обичам, но този ми недостатък, този грях и него ще изправя." Ако твоят мъж и моите думи се вземат някой път в изопачена форма и имате мъж, той обикаля някоя жена, по-умна от тебе, тя знае да свири, а ти не можеш да свириш, и този мъж казва на тази жена: "Ти издигна жените в моите очи" - ти благодари на Бога, че този мъж е с тази жена; ти я считаш за

лоша, но той, ако вие му пречите, ще иде при друга, трета, четвърта. Кажете: "Благодаря на Бога, че тази моя сестра ще го упъти." А сега тя е в стаята ви вътре: "Нямам вяра в него." Не, не, имай вяра и в твоята сестра, и в твоя мъж. Туй е то характер! Вложи добрите си мисли, тогава и тя, и той ще се издигнат. Жената отива при някой мъж, тя му казва: "Ти издигна моя мъж в моите очи." Ако тя не е с този мъж, ще бъде с друг, с трети, има хиляди мъже в този свят. Тъй трябва да гледат хората на новото учение. Абсолютна свобода трябва да дадем. Ако аз извърша едно престъпление, где ще ме хванат хората? Ревнивост имаме, това - онова. А щом едно нещо се върши в името на любовта и мъдростта, в него престъпление няма. Когато ние прилагаме Божията Любов, и Бог е в нас; когато аз съм в Бога, и Бог е в мене и той върши известна работа, тогава човек се издига. Ще дойдат изкушения: но без Бога и без Любовта е най-лошо, а с Бога и с Любовта ще извършим най-доброто дело. Бог всичко може да извърши. Без Любов ще извършим най-лошото, а с Любов ще извършим най-доброто. И всички трябва така да мислят. И щом влезе тази Любов вътре във вас, да не се грейте само. Христос, живата Любов, не се грееше, а седеше вързан. Любовта не е Петър в света. Ти си жена или мъж и взаимно се подозирате. Че ти, ако подозираш мъжа си, Христос в твоето сърце ли е? Христос е при Пилат и горе, а Петър е долу, при слугите. Ти от кои си? Ето приложението, на което искам да обърна вниманието на всинца ви и на млади и на стари. Да вложим този велик принцип на Любовта. "Мъчно е, много е мъчно." Зная, че е мъчно, то е един от най-трудните изпити: да пуснеш Любовта в сърцето си. Не мислете, че ние трябва да пуснем злото вкъщи, но това зло можем да го заместим. Аз не говоря за историческия Христос, не говоря и за космическия, но говоря за този Христос на Любовта, който е сега жив вътре в нас. И ако ние всички бихме знаели туй, ние щяхме да създадем нов свят. Като видим онези слуги, ще кажем: "Може той да има карма." Правоверните казват: "Той е грешник", а сегашната карма и имаш да страдаш и тази карма аз мога да я смекча, и ще ти кажа: "Ела, братко, аз ще я поделя наполовина с тебе." И, следователно, какво ще кажете вие сега, след 2000 години? Аз ще ви питам от кои сте вие? Не бързайте, нищо не ми казвайте от кои сте. Отговорете на себе си. Аз зная какво ще кажете, но то не е правилен отговор, няма да ми дадете отговор. А утре ще пратя твоя мъж при някоя жена и ще видим как ще издържиш изпита си и какъв отговор ще дадеш. Човешката душа е благородна (и тази душа е в състояние да се издигне и да се преобрази, и в

една минута да стане като диамант). Грешникът в една минута може да стане праведник, но трябва едно абсолютно решение. Ние можем да живеем за Бога, но за кой Бог? - За Бога на Любовта. Следователно този свят можем да го трансформираме и да го направим свят на ред и порядък. И следователно вие ще гледате да намерите този Христос и с оцапаните ръце. Търсете го по пътищата, навсякъде ще го срещнете. Налейте водата в едно шише. Щом мъжът не върви по правия път и една капка от тази черна водица на тази черна ръка, тя е за изцеление. И този Христос ние го влагаме: "Господи, моят мъж не върви." Слушам една жена да се моли: "Господи, защо си ми дал този мъж?" Моли се тази жена и аз отговарям в молитвата: "Ти сама си го взела; аз 4-5 пъти ти внушавах да не го взимаш, но ти го взе, той е твоят избраник, твой, а не Божи." На друга страна гледам и мъж се моли: "О, Господи, защо ми даде тази жена?" Някой има сестра: "Господи, защо ми даде такава сестра?" Търговецът, съдията, всички се молят на Господа. Аз казвам: спрете! И Господ казва: "Затворете църквите, доста тия глупави молитви, сит съм вече на молитвите." И той казва още. "Какво искаш ти? - Добър мъж. и Ще го имаш. и Кога? - Когато умрете и двамата." Братът казва: "Тази сестра не я искам." - Какво искаш? - "Нова сестра." - Може да я имаш. и "Кога?" - Когато умрете и двамата. Трябва да умрете за този, стария свят и да възприемете Любовта, не на миналото, тази изменчива любов, а Любовта на брата. И аз вярвам във вас. Бие сте си наточили ножовете, напред всички в света, воюване трябва! Всинца можете да воювате. И трябва да се разнесе това Слово по света, но не по стария закон, а по новия и на Любовта. И този Господ на Любовта, който е в нас, да живее във всички сърца. Няма вече бездарници, прави и криви няма; само че Господ отделя едните отляво, другите отдясно. Левите, като си поплачат като Петър, ще идат вдясно. и Господ ще ги тури при десните, а ония, които си поплачат отдясно, Господ ще ги тури отляво. Ляво и дясно, ляво и дясно, то е хубаво в света. И тъй, вложете сега тази Любов във вашия живот, във вашите домове, в сърцата, в цялото общество. Да дадем един подтик навсякъде и всички да бъдете бодри и весели! Този Господ е жив, той не е на небето и на звездите, той е навсякъде, той е в нас, и ние живеем в него, и всичко можем да направим чрез него. И аз ви казвам: сложете си сега ръцете и грейте се на този огън на новия живот! Е, вие в двора си издържахте изпита, не се отказахте. Сега аз ви изпитвам. И ако някой се простуди... колкото души се простудят, каквото платите за лекар, не само ще платя за лекаря, но и 50 лв. ще ви давам на ден. 10 дена

ако сте боледували, 500 лв. ще ви дам. Ако някой се разболее, да ми каже тъй: "Ти много държа своята проповед, аз се разболях. Веднага ще има един чек от 1000 лв. Сериозно ви казвам и който се разболее да дойде при мене.

Да приложим сега новото учение. Приложете го! И бих желал да бъдете герои. И ще бъдете. Аз ви зная, едно време, като излязохте от небето, колко свежи бяхте! Отдавна ви зная аз вас, познавам мнозина от вас, но време се мина; затуй казвам: "Ще бъде!" И ако някой каже: "Няма да бъде", вие му отговорете: Ще бъде!" И ако много вдига шум, ти му кажи тъй: "В името на Божията Любов и на Божията Мъдрост и със силата на Словото Божие и да се махаш."

Беседа, държана на 18. XII. 1921 г. в София.

КАКВОТО ВЪРЖЕТЕ НА ЗЕМЯТА

Истина ви казвам: каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето. (Матея 18:18)

Този стих е един коз, най-големият коз в ръцете на църквата и на служителите, на правоверните и че каквото те вържат на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото те развържат на земята, развързано ще бъде на небето. Следователно те казват: Ако не ни слушате, връзваме, а ако ни слушате, развързваме. Аз тази вълна ще взема малко да я разчепкам на дарака си и както стивосарът (дръндарът), който стивосва, и да я раздрънкам. Връзва кой? - Който е силен. Развързва кой? Пак силният. Право е. Но кой е силен човек? - Умният. А кой е умен? - Добрият. Следователно силният, умният, добрият човек може да връзва и развързва на земята и на небето. Но да връзва какво? - Сега Христос е казал това, но те вземат този стих и го нагласяват съобразно, както един търговец си нагласяв сметките. Той има две фактури: една за истинската цена, както е купил стоките, и друга фактура фиктивна, на каква цена трябва да ги продава. Значи има две фактури.

Да развързваш вързаните от злото, затворените да ги развързваш; ако развържеш вързаните на земята, те ще бъдат развързани и горе на небето.

Да свържеш някого с доброто: онзи човек, който се дави в морето, да го вържеш със спасителното въже.

Сега във вашата философия вие заемате положението на онзи циганин, за когото се говори в един анекдот. Какво е било туй положение? Разболяла се жената на един циганин, той почнал да се моли на Господа: "Господи, трябва ми тая циганка, кой ще проси, кой ще ме храни? Ако я изцериш, имам една кобила, ще я продам и с парите ще ти запаля една голяма свещ." И действително жена му оздравяла. Верен на своето обещание, той развързва кобилата, но изважда и една котка, завързва я за опашката на кобилата и ги води на пазара и котката и кобилата, продава ги и двете. Пита го един купувач: "Колко искаш за коня?” - Шестдесет пари. и А за котката? - 300 гроша. и Защо тъй? - Ако искаш и двете, ако не, не ги продавам." Конят е обещан на Господа, а котката остава на циганина. За кобилата 60 пари, а за котката 300 гроша иска. Та съвременните хора

често водят и котката, и кобилата, и ги продават и двете. Верни, значи на буквата на закона. На Господа и както е обещал, и ще запали една свещ за 60 пари. Обаче жената само веднъж няма да се разболее, може да се разболее и втори път. "Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето." И туй са причините и според снова, което ние правим на земята, това ще ни направят и горе, защото Господ точно така постъпва. Тук е онзи закон на причини и последствия. Причината, то е едно свързване: ако вържем нещо на земята, вързано ще бъде и на небето, а ако развържем нещо на земята, развързано ще бъде и на небето и то е едно последствие. "Ако вържем на земята, ще бъде вързано... Сега тия думи на Христа са малко отвлечени, нали? Но отвлечените работи, скритите работи в живота, те са приятни. Туй, което е скрито, то е ценно; туй, което е далече, е чисто. Близките неща, външните неща, те са обезценели. И когато вие искате да изразите една велика идея, казвате, че тя е велика, безгранична. Тогава вашият ум схваща ценността на тази идея.

Сега можем да развързваме и да връзваме, но кога? Трябва да разбираме основно тия закони. Защото, ако вържеш някого и след 100 години се вържеш ти сам на мястото му, и ако развържеш някого и след 100 години се развържеш и ти сам, какво добиваш от това?

Когато изучавате закона за наследствеността, ще видите бащи и майки, които връзват и развързват, т. е. добре или зле възпитават децата си, и те сами се връзват и развързват. Следователно всичко, което ние връзваме, и всичко което развързваме в живота, ще бъде вързано и развързано. Разбирате сега. За да направя своята мисъл малко по-ясна, ще ви кажа: вие всички сте учили аритметика, занимавали сте се с делимостта на числата. Всяко число на колко се дели? За пример числата от 1-l0 на колко се делят? Преди всичко, те се делят на 1 и на себе си. А после някои от тях се делят още и на други числа, тъй: 4 се дели на 2, 6 се дели на 2 и на 3, 8 се дели на 4-на 2, 9 се дели на 3. Туй е от 1 до 10. А разглеждали ли сте делимостта на числата от 10 до 100-от 100 до 1000? Ще кажете: Какво има от това, ако се дели едно число?" - Там, дето едно число се дели, то е слабата страна. Следователно слабата страна на 4 е 2 - те. 4-това е един мъж, нали? Той е устойчив, богат, скъперник, нищо не дава, пет пари не дава, слугите бие. Но като дойде една жена и го дели, всичкото богатство излиза от кесията му. и Той е делим на две. Мъжът и жената са символи. Не вземайте туй сравнение в буквален смисъл. Мъжът

и жената са символи на ония закони и сили, които работят в живота. Следователно всеки трябва да намери на какво се дели той. Ония хора, които много се делят, казват ги в химията неустойчиви съединения. Там има постоянно съединение и разлагане и неустойчиви съединения, ти не можеш да разчиташ на едно такова съединение.

Христос, като казва на своите ученици: "Всичко, каквото вържете...", говори на ученици, които разбират законите на царството Божие и се съобразяват с тия закони. "Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небето." Да не мислите, че можете нещо да вържете без волята Божия, т. е. разбирам ония закони, които действуват в живота. Вие не можете да ядете каквото искате. Аз съм слушал много герои, които казват: "Аз мога да ям всичко." Да, можеш да ядеш всичко, но после превиване има. Не всичко можеш да ядеш. Ще ядеш само това, което обичаш и което подхожда на твоето естество.

Следователно ние можем да връзваме и развързваме в живота. Но условията ние можем да смекчим, своята карма да я развържем, значи да назрее тя, и можем да завържем своята карма. Можем да подобрим живота, и можем да го влошим. И човек " който е живял 20 години, може с една дума да разруши своя живот. Какво ви струва да приближите само едно малко кибритче до онази бомба, която е сложена вкъщи, да запалите фитила ? Бомбата е една сила, създадена за неприятели, но тази бомба може да експлодира и между приятели. И Христос казва на своите ученици: "Каквото вържете..." не да връзвате, да поставяте правила, както казва еврейският пророк: "Връзвате правила върху правила и не искате нито с пръста си да ги повдигнете", не за такива правила става дума. Сега, за да можете да разберете Христовата мисъл, вие трябва да се върнете, мъже и жени, към онова чисто, разумно състояние, от което човек се е отдалечил. От 8 хиляди години мъже и жени се отдалечават от Природата. И са се толкова отдалечили сега, че нито жената е жена, нито мъжът е мъж. И ако вие днес сравните мъжете с първоначалния оригинал, а също и жените, знаете ли каква смешна карикатура щяхте да видите? Не само жената да има женска форма, и мъжът и мъжка форма. Не. Какво трябва да се крие в една женска форма? Трябва да се крият всичките велики добродетели, трябва да се крият всичките най-благородни мисли и чувства. Жената е носителка на най-възвишеното в света и на онази нежност, която се съхранява в нея. Жената може да гради, а мъжът може да създава, но само онова, което е разумно. Ако разгледате работите на

мъжете и жените, вие ще видите, доколко жените са жени на Любовта, и доколко мъжете са мъже на Мъдростта. Мъжът постоянно трябва да повтаря на жената: "Ти знаеш ли, че аз съм мъж?" Ами че жената не знае ли, че ти си мъж. Той всеки ден казва: "Ти трябва да знаеш, че аз съм мъж." Какво означава това? Когато богатият осиромаше, той много говори за сво - ето богатство и казва: "Едно време, когато баща ми беше жив, какво имахме..." Когато изгубите нещата, вие много говорите за тях. И жената казва на мъжа си: "Ти трябва да знаеш, че аз съм жена. и Е, каква жена? - Слаба съм, не трябва да ме караш на работя." А, не. Мъжът казва на жената: "Ти трябва да знаеш, че аз съм мъж, глава съм на къщата. И понеже съм глава, не трябва да ме буташ." Обаче и жената бутат, и мъжа бутат.

Сега ще ви приведа един малък разказ, за да обясня моята мисъл. Но ще вземете всичко, което аз ви говоря, символично. Вземам този малък разказ из американския живот, от един неиздаден роман, един ненаписан дневник, на който героинята е Мейри Клинтон. Тъй се наричала тази млада госпожица, дъщеря на професор, с високо образование, благородна по характер. Запознала се тя в колегията, когато е свършвала, с един свой приятел и понеже там колегиите са смесени и един млад колега, на име Джеймс. След като разговаряли дълго време за идеи, за приятели, Джеймс се влюбил в Мейри. Един ден той изповядва своята любов пред нея и казва: "Аз без тебе не мога да живея, искам да те целуна." Тя го попитала: "Досега друга жена не си ли целувал? - Една първа братовчедка, само нея съм целувал. и Е, не е голяма грешка, първа братовчедка; ще може да ме целунеш." Целува я той. След една година той свършил колегията, но на втората година се оженил за друга една богата мома. Тя пише в дневника си: "Този, който е целунал първата си братовчедка и ме е целунал, се оженил за една богата." Вторият, който се запознал с нея, се наричал Ричард. И той се влюбил в Мейри, и той изповядал любовта си пред нея: "Без тебе не мога да живея, аз искам да те целуна." Тя го попитала: "Друга жена целувал ли си? - Две братовчедки имах, само тях съм целувал." Тя си помислила: "Не е голям грях и две братовчедки; мене ме е целувал един, може да дам още нещо от себе си." И той я целунал. Но след една година се оженил за една милионерка. И тя пише: "Този, който е целунал двете си братовчедки и ме е целунал, се ожени за една милионерка." Най - после иде третият герой, на име Алфред. И той се влюбва, и той изповядва любовта си, и той иска да я целуне. Мейри Клинтон пак пита: "Ти друга

жена не си ли целувал? - Никоя жена не съм целувал! - Е, не искам ти да цапаш твоята уста с моята, защото моята уста е нечиста. На тебе целувка не давам." Сега тя не знае какво ще излезе от него, понеже нито една жена не е целувал. Чуди се тя. След една година този Алфред написал една поема в чест на Мейри Клинтон: той я възпява и поет е станал. Тя пак пише: "Който е целунал първата си братовчедка и мене, за богата се ожени; който е целувал двете си братовчедки и мене, за милионерка се ожени; а който не е целувал никоя жена и поет стана." Значи първите двама се оженили, свършили с материалното, а на третия, който никак не е целувал, на него тя му казала: "На тебе няма какво да жертвувам, понеже мене двама са ме целували, а ти никоя не си целувал." Той станал поет, и Мейри Клинтон седи като един идеал в неговия ум.

Сега всичките неща на земята си имат свои дълбоки причини. И в обществения живот, и в религиозния живот, каквото и да вършим, то си има причина.Тази причина може да бъде истинска, може да бъде и привидна. Ние може да вярваме в Бога, само за да подобрим своето положение. То не е една дълбока причина в нас. Ние някога може да изповядваме безверие, без то да е дълбоко в нас. Вяра и безверие, то е днес на мода. Аз съм обяснявал и друг път: когато някой каже, че вярва или не вярва, аз определям: вярваш, защото още не си изгубил обекта. Имаш някой богат приятел или роднина, очакваш от него наследство, нали? Ти за него говориш със сладки думи. Ти вярваш в него, но един ден, когато той умре и не ти остави нищо и ти не вярваш вече в него. Защо? - Защото обект няма. Причината на нашата съвременна вяра се дължи на парите.

Христос казва: "Онзи, който иска да връзва и развързва...", може само по два начина: чрез Любовта и чрез Мъдростта и това е идеята, която не е изказана тук, в стиха.

Любовта винаги връзва, тя никога не развързва. Някой казва: "Свободен си, ти ходиш като мечка", но видиш някоя жена и свързан си. Момата, и тя е свободна, но като роди дете, свързала се е; като заплаче в люлката онова дете... любовта я свързала. Ама де е да си свързан с дете, и де е да си свързан със своите пари в касата! Детето ще заплаче, ще го погалиш. И парите може да галиш, но те не плачат и не може да ти проговорят. Но детето е свързано, па и жената е свързана, и двамата имат всякога задължения.

А развързва кой? - Мъдростта. Следователно, когато ти пратиш своето дете, своя син, в училище, то ще бъде развързано от какво? - От ония

криви схващания на любовта. И майката каже: "Поразвързал се е езикът на моето дете." Но по някой път, като се развърже езикът му, синът става упорит, своенравен, не се покорява. Мъдростта го е развързала.

Следователно казва Христос: "Каквото вържете с любов на земята, вързано ще бъде с любов на небето; и каквото развържете с мъдрост на земята, развързано ще бъде и на небето." И тъй, някой се стреми да се развърже с любов и не може, трябва да бъдеш много умен, много умен. Аз съм изследвал много случаи. Знайте, едно изкуство има, то е Любовта. Който разбира този велик закон на Любовта, той е божествен, и който разбира Мъдростта, той може да развързва. В тия два велики закона седят скрити условията, при които можем да съградим бъдещия дом и да намерим бъдещите си приятели. А не както са сегашните държави и общества и вижте какви са те. Вие можете математически да изчислите, колко години може да живее всяка една държава. Русите казват, че славянинът бил крепък със задния си ум. Славянинът значи знае да връзва, но не знае да развързва. Ако ти вържеш всичките си приятели, като те нападне неприятелят, кой ще воюва за тебе? Как ще вържеш неприятелите си? Омразата, то е пак една връзка. Ако ти се скараш с всички свои добри приятели, един ден когато ти дойдат нещастия в живота, кой ще ти помогне? Значи езикът трябва да се превъзпита и чрез закона на Любовта: като вържеш приятеля си, то си има ключ, кажи му: "Аз те връзвам временно." Но когато искаш да го развържеш: "Ще отключиш с този ключ" - дай му ключа, а не да кажеш: "Аз като те вържа, аз ще те развържа." Аз бих желал онези в църквата да кажат така на своите псалми или вярующи, да им дадат ключа на развръзката. Ключът на развръзката, това е Божествената мъдрост. А като не давате ключа, значи вие нямате вяра в тях, а ако нямате вяра в тях, значи вие не може да ги любите. Човек, който не вярва в мене, не може да ме люби. Може и другите да кажат: "Ама и ти нямаш вяра в мене." Хубаво, в какво искаш да имам вяра? - В тебе ли? Ако ти пожертвуваш всичкото си имане за бедните, аз вярвам в тебе. Ако ти можеш да живееш добре с жена си, аз вярвам в тебе. Ако ти си един държавник и внесеш добри закони и да се подобри обществото, аз вярвам в тебе. Може ли да не вярвам? Но ако ти влезнеш вътре в това общество и не произведеш тия резултати, тогава аз имам право да се съмнявам малко.

Под думата "небе" Христос разбира разумния живот. Каквото правиш на физическия свят, това ще се отрази и в духовния ти живот. Ако

развързваш, същото ще се отрази и в духовния ти живот. Законът е много верен. Ако ти мислиш: "Имам си къщичка, парички в банката, един приход от 10-15 хиляди в месеца", умът ти е свободен, развързал си ума. Някои ще ми кажат: "Аз в банката не искам да дам парите си, ще ги туря в Божествената банка." Ти вратата на Божествената банка виждал ли си? Ние, съвременните хора на новото учение, не бива да говорим за неща, които не знаем. Ако ти си виждал тази врата, ако ти си виждал това Божествено здание, добре; но ако не знаеш, ще намериш някой да питаш где е Божествената банка и откъде се влиза и от юг ли, от запад, от север или от изток. Ами че като дойде някой в града, как пита: "Народната банка къде е? На коя улица, откъде се влиза?" - положително знаят хората. Ама ние, като дойдем до религиозния живот, колко знаем? Ще кажете:този тъй писал, онзи казал, ние знам кой ходил и видял. Хубаво, тези хора са ходили, видели са, но ти ходил ли си? Ще дойде някой при тебе, ще каже, както при тази Мейри Клинтон се явил първият любовник: "Искам да те целуна." - Ама друга жена не си ли целувал? Той ще каже: "Братовчедка си." - Е, то не е голям грях. Той ще те целуне и след две години ще се ожени за богата жена. Ако този момък не беше целунал Мейри Клинтон, той не би се оженил за тази, богатата. По математически съображения аз казвам, че и вторият, който я е целунал, не би се оженил за тази милионерка, ако не бе целунал Мейри; и третият не би станал поет, ако не бе се запознал с нея. Само че двамата я целунаха физически, а поетът и духовно. Той запази образа в ума си и написа една книга, а онези двамата взеха си жени и забравиха я, третият написа книга заради нея.

Питам сега: Образът на Христа седи ли в църквата? Два вида християни има: едни като Джеймс, други като Ричард. Първият е целунал първата си братовчедка, Мейри и жена си; значи на три жени се е разделил. Вторият е целунал двете си братовчедки, целунал Мейри и жена си; значи на четири жени се е разделил. А третият никоя не е целувал. Той станал поет. Сега питам тъй: Учението Христово намира ли се в умовете на хората, в неговата първоначална чистота? - след като отидете в духовния живот, как си представяте Христа? Той ще каже: "Ти целувал ли си някого? - Е, първата си братовчедка." Ще каже Христос: "Може да жертвувам нещо за тебе." Господ жертвува нещо: ще му даде жена богата, той ще се ожени. Ще дойде вторият (тези братовчедки са символи): "Ти целувал ли си някоя жена?" - Само двете си братовчедки. и "Е, и за тебе може да жертвувам нещо." Идва третият и казва: "Никаква жена не съм

целувал." Казва Христос: "На тебе целувка не може да ти дам." Сега зная, във вашия ум ще кажете: "Нашият учител какво се е заел, такива работи откъде ги е намерил?" Аз ви говоря на ваш език. Целунал първата си братовчедка, то е един символ, трансформиране на енергията от небето към земята, и от земята към небето. Това са все символи. И заловете се да изучите историята на целувката: Кога е дошла целувката на земята? Какви са условията за нейното употребяване? Сега аз няма да разглеждам този въпрос, а той е много важен, психологически въпрос.

И следователно целувката, това е една връзка на Божествения свят. Когато искаме да се свържем с Божествения свят, ние си служим с целувката. То е най-низшето в Божествения свят. И ако ти искаш със своята целувка да измамиш Господа, да продадеш коня за 60 пари, а котката за 300 гроша, тогава не ще можеш нито да развързваш, нито да връзваш в света. Ако вие сега имате мъчнотии и в живота нали имате мъчнотии, и аз искам да насоча ума ви в друго направление. Вие казвате: "Някои неща са възможни, някои невъзможни." Казвам, че за любовта всичко е възможно. Как е възможно? Ако можеш да любиш всички хора, всичко е възможно. Не само да ги любиш така, не, не; туй чувство е най-възвишеното, най-благородното, което от сега нататък трябва да се развива в човешката душа. Чувството на любовта още не е почнало да се развива във вас. Когато това чувство се яви в душата ви и аз го наричам прозрение, и такива сили получава човек, че той се примирява с всичко. И в нищо не вижда зло, не само че не вижда злото, но той е майстор и всички неща може да превръща в добри. Той може да съединява и да разединява, може да връзва и да развързва. А окултистите казват, че той е станал маг. И тази пръчица, с която си служи магът, да я носи той? Поповете носят широки ръкави, а те са ръкави на магите. В този широк ръкав магът е носил своята тояжка, с която е извършвал своите чудеса. Този широк ръкав показва, че всичко трябва свободно да излиза навън, да бъде като един изобилен извор. На свещениците ръкавите са много широки, а крачолите са тесни. Защо гащите им отдолу са тесни, а не широки? Аз харесвам светските хора, в тях виждам култура: гащите им отдолу са широки. Всичките външни форми в човека се дължат на известни промени, които стават в умствения свят; най-първо се явяват в подсъзнанието, после в съзнанието и най-после в свръхсъзнанието, а съзнанието е едно преходно състояние. Щом дойде съзнанието във вас, вие ще виждате само своите грешки; като станеш един съзнателен човек,

ти ще виждаш и ще си казваш: "Това не трябваше да направя, онова..." Съзнание, значи един слуга, който постоянно трябва да внася и да изнася пари от банката на своя господар. Съзнанието, то е едно товарно животно, което ту товарят, ту разтоварват. И казват: "Той води един съзнателен живот." Аз казвам: Да водим един подсъзнателен и един свръхсъзнателен живот. Това е живот. Ако една идея сложиш в подсъзнанието си, тя ще се сбъдне; ако я сложиш в съзнанието, няма да се сбъдне. Направете един опит. Съзнателният живот разваля: той е онзи, който носи чука и постоянно троши камъни, приготовлява материали. И затуй в окултната наука и умните хора казват, че трябва да мълчим, т. е. да живеем в подсъзнанието, много да не говорим. То е една философия и да не бъде твоето самосъзнание болезнено. Защо? - Ако ти станеш толкова самосъзнателен, че постоянно да се самоосъждаш, трябва да знаеш закона да минеш в свръхсъзнанието. Ако ти си направил една грешка, няма какво да се спираш на нея. Ако онзи ученик, който свири на цигулката си направи една грешка, той няма да остави цигулката си и да му потекат четири реда сълзи. Учителят ще каже: "Дръж цигулката си, поправи тона." И съвременните християни все плачат, та и вие ще плачете, но Господ казва: "Дръж цигулката и лъка, доста тия сълзи!" Като свирите много, тогава плачете. И сега някои казват: "Нека си поплачат." - Хубаво, да плачат, но свири и плачи, не да оставиш цигулката и да плачеш, този плач не е на място. Ти нито връзваш, нито развързваш. Следователно в съвременния свят жените не бива да плачат. Аз казах в една своя беседа: жената не бива да плаче. Как? - Не бива да сложи цигулката си долу и да плаче. Не бива да казва: "Защо аз се ожених за този мъж? Никой не те е вързал, ти сама се върза. Този мъж насила не те взе. Ами че ти обиколи света, от България до Америка, заради него. Колко писма любовни си му писала: "Без тебе не мога да живея." И застави го да се ожени за тебе, а после казваш: "Защо се ожених?" Ти си се свързала и хубаво си направила, че си се свързала. Сега ще научиш втория процес: разумно да се развържеш. Връзване и какво е връзване? - Когато аз турна пръста си на цигулката, то е любовта, след туй една малка пауза, пренасяме един тон от една позиция в друга, следователно мъдростта ще влезе да сложи разлика между тоновете, да ги раздели, да ги турне в хармония. И тъй, Христос казва на своите ученици: "Каквото вържете, вързано ще бъде и каквото развържете, развързано ще бъде." Туй е един закон. И пророците, каквото са предсказали за зло, то е станало; и каквото са предсказали за добро, и

то е станало. Сега съвременните хора очакват своето спасение от науката, нали? Не е спасението вън от твоя ум, а от туй, което е вътре в твоята душа. Ами че вие всичките сте идолопоклонници. Науката е един голям идол: еди - кой си тъй казал, друг инак казал, събрали всичко в една книга и я нарекли "наука". И казват: "Тази наука ще ни спаси." От 19 века все науката ни спасява. Е, какво ще ни спаси? Топове, картечници и всички казват: "Каква велика наука е това! То е култура! "Ум има тук." Да, това е културата на циганина, който продал коня за 60 пари, а котката за 300 гроша. И тъй, в бюджета днес, да речем на Англия, колко има? - Тя има един милиард и половина за държавата, а за църквата ще отпусне 50-60 милиона и те са 60 - те пари за коня. Възхваляват Господа: "Господи, на тебе палим свещи сега." За военни работи какво не харчат, но щом дойде за някое благо дело, там са малцина. И казват тъй, че църквата връзвала и развързвала. Хубаво, защо църквата не развързва всеобщата война и да не стане? Нали тя беше в сила? Но не само че не развърза, ами църквата свърза, свърза още нещата! Ако ме чуят някои, ще кажат: "Тъй се уронва престижът на църквата." Но вие сами уронихте този престиж, понеже не работихте с Божията Любов Божията Мъдрост, сами уронихте този престиж! И онзи отгоре, този Господ вижда, иде сега и ще съди всекиго. Най-първо ще съди водителите, свещениците, владиците, патриарсите, царете, учителите, най-видните, а простите хора, тях ще остави, ще им каже: "На вас ви прощавам." Комуто много се е дало, много ще се иска от него. Не го казвам аз: И те не вярват, но ще повярват всичките. Сега и аз връзвам и развързвам. Аз ида в света и тъй ще вържа, че този възел никой не ще може да развърже! И тъй ще развържа, че туй, което ще развържа, никой няма да го върже! Ще вържа хора да живеят в любов, та всеки да вижда в лицето на брата си брат, за когото всичко да жертвува. И ще развържа тъй, че нито помен от лъжата да не остане. Това са думи Христови, привеждам неговите думи. Тъй е казал Христос: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи... и аз ще бъда с вас до окончанието на века." То е сега. То са неговите думи. Следователно той връзва и развързва. И ако Христос живее с твоето сърце, ти ще връзваш и развързваш с него заедно. Ще научиш новия закон.

И тъй, ние трябва да приложим учението Христово в живота си. Туй учение не е за небето и там други работи ще ви дадат. Туй учение е за земята. Ами че ако ние не можем сега да живеем с любов, как ще можем да

живеем в съгласие в другия свят? Един френец отишъл в Африка, станал милионер, не се оженил там, връща се в Париж при двамата си братовчеди, искал да изпита при кого от двамата може да живее. Престорил се, че много е спечелил, 100 милиона, но после всичкото си имане и пари изгубил и много закъсал. Първият му братовчед казал: "Можеш да останеш при мене." След като поживял един месец, той му казал: "Не можем да сложим патилото ти, иди на друго място." Отива той при втория братовчед, а той му казал: "Заповядай, каквото имаме ние, това ще имаш и ти." Цяла година живял отлично там и казал на братовчеда си: "Не съм аз сиромах, вас ви оставям наследници на всичкото ми богатство." Като чул първият братовчед, идва, но било вече късно. Тъй ни изпитва Христос и на кого трябва да остави своето богатство.

Казва Христос: "Което вържете на земята, ще бъде вързано и на небето." Вложете мисълта, че всеки един от вас може да връзва и да развързва. Всички сте силни да връзвате. Затуй пазете вашия език. Най-първо вашия език, то е една ужасна картечница, най-ужасната картечница. По-ужасна картечница от езика аз не зная в света. Пазете тази картечница! И всеки от нас да се заеме да говори чрез закона на Любовта. Когато дойдат страдания, ние ще знаем да развързваме тия страдания, да видим какви са причините. Да ги развържем тук, за да бъдат развързани и горе. Аз мога да ви обясня причините на страданията, в една школа може да стане това. Вас ви боли корем, нали? Заболи ли ви корем, сложете си двете ръце на корема, и след 4-5 минути няма да имате болки. Какво стана? - Развързали сте: болката е отминала. Можете да развързвате, като сложите двете ръце; това става по силата на един закон: в лявата ръка минава космическото течение на Любовта, а в дясната ръка минава космическото течение на Мъдростта, на знанието.

Ние сега се ръкуваме само с дясната ръка, а когато ние обичаме никого, трябва с двете си ръце да се ръкуваме. А сега аристократически и с едната ръка. Когато обичаме, ние трябва да хванем с двете си ръце, да вложим и Мъдростта, и Любовта. Божественото трябва да се предава и да минава навсякъде. И тъй, Христос казва: "Каквото вържете с любов, вързано ще бъде." Защото Бог е Любов. И каквото развържете с мъдростта и страданията на хората, и и те ще бъдат развързани понеже Бог е Мъдрост.

От всички вас искам две неща, по които да се отличавате: да бъдете хора на Любовта и на Мъдростта. Онзи, който не носи тия два велики

закони на Любовта и на Мъдростта, той не може да бъде от новото учение. Ще каже някой: "Аз съм слаб, грешен... Не, не, ние слаби хора не приемаме. Като дойдеш между нас, ще те представим на комисия и ще те попитаме тъй: "Ти можеш ли да връзваш?" - Мога. "Ела тук, ти си с нас." Дойде друг: "Ти можеш ли да връзваш?" - Аз съм слаб, не мога. "Вън! Можеш ли да развързваш?" - Слаб съм. "Ти не си за нас." Човек, който не може нито да връзва, нито да развързва, той е опасен човек. Две неща ще гледате: ще бъдете хора на Любовта и да връзвате, и ще бъдете хора на Мъдростта и да развързвате. От това се нуждае съвременното общество. И внесете ли тия два принципа, аз ще ви разкрия чудни неща. И ще можем да се разговаряме. Аз ще ви питам: Можете ли да ме вържете вие? - "Можем." Тъй. Да, аз ще оставя да ме вържете, ще кажа, че не ме е страх. Вие ще се съберете всинца да ме вържете. Сега ще ви, питам: Мога ли аз да се развържа? Вие ще кажете: "Можеш." И аз ще направя няколко движения, и веднага ще се развържа. После ще кажа: Чакайте и аз да ви вържа сега. Тъй ще опитам да не бъдете страхливи: "Можете ли да се развържете?" - Можем.

И тъй, ще се връзваме и ще се развързваме, и ще бъдем хора свободни, без страх. Тъй. Един важен психологически закон е това. И тогава връзвайте брата си с любов, развързвайте го с мъдрост и му съдействувайте в добро. Това е то учението, което ние трябва да прилагаме навсякъде. И аз бих желал всинца да станете поети сега. Да напишете една книга. "Каквото вържете, ще бъде вързано; и каквото развържете, ще бъде развързано." И затуй в света сега работят тия сили на връзване и развързване. Развързваме се от старото, връзваме се с новото. Има връзване и развързване. И новият живот ще бъде живот на връзване и развързване. Превеждам сега: ще бъде живот на любов, живот на мъдрост. Като ви срещна, ще ви питам: дъщеря ви развързана ли е? Значи, мъдра ли е? Ще питам: Синът ви вързан ли е? - "Вързан е, вързан е." Радвам се. Може ли да се връзва и развързва? - "Може." Казвам: Вашият дом е щастлив дом, понеже може да се връзва и развързва.

Това са думите, това е идеята, дълбокият смисъл, който Христос е вложил в думите си: "Което вържете с Любов, ще бъде вързано; и което развържете с божествената Мъдрост, всякога ще бъде развързано." И искам, който е вързан, да остане вързан; и който е развързан, да остане развързан. Т.е. мъжете искам да бъдат развързани всякога. Мъж вързан не искам да видя. А жените искам всички да бъдат вързани. Тогава кой има

повече? Мъжът, който не е вързан, въже няма, а жената има и въже, като го развърже, има един коз. Жените са като камшик в света: развързват въжетата си, пердашат света, тъй че опасно е жените да се бутат. Вързаните хора са опасни, защото имат много силно оръжие. Говоря на символичен език: да бъдете жени и мъже. И ако моите думи след години биха ги изтълкували, ще се явят богослови и ще кажат: "Какво е искал да каже г-н Дънов: "Жената да бъде вързана, а мъжът да бъде развързан?"

Вързаният човек е човек на Любовта. Силен е той. Развързаният човек е човек на Мъдростта, следователно мъжът трябва да бъде развързан, а жената и вързана. И тогава в света ще има съгласие и мир. И да бъдете занапред не тъй, както сте сега. Вие, жените, не ми се харесвате: много жени има в мъжка форма. И няма по-отвратително нещо: мъж влезнал в женска форма. Те са най-отвратителните неща в света. И затова се върнете: жените да турят образа на първоначалната Любов, а мъжете да турят образа на първоначалната Мъдрост.

И знайте тогава, че светът ще се поправи.

Което вържете, жени на Любовта, ще бъде вързано; и което вие, мъже на Мъдростта, развържете, то ще бъде развързано. Това са думите на Христа. И следователно жените в света могат да вържат всичко, а мъжете могат да развържат всичко. Всичко е дадено в нашите ръце. И затуй направете тоя съюз: мъжете да развързват, а жените да връзват. Което на земята, вие, жените на Любовта вържете, ще бъде вързано и на небето; и което вие, мъжете на Мъдростта, развържете на земята, ще бъде развързано и на небето.

Това е то учението, което е проповядвал Христос; това е учението, което Христос носи за всички вас. Искам сега да бъдете хора на Любовта! Хора и то е гръцка дума, трябва да измислите някоя нова дума в българския език. Жената да знае Любовта, а мъжът да бъде мъдър, от това се нуждае сегашният свят. Тогава и децата ви и синовете ви и дъщерите ви, и и те ще бъдат подобни на вас. Синът ще бъде мъдър, а дъщерята ще люби. А Мъдростта и Любовта, като се срещнат, ще образуват най-великите вибрации на света. Те ще изменят културата и като се срещнем, всеки ще произвежда още отдалече радост в другите.

Сега мислете върху тези думи, аз ви ги изясних, но много неща има още да се изясняват.

"Което вържете, ще бъде вързано; и което развържете, ще бъде развързано."

Беседа, държана на 25 XII. 1921 г. в София.

СРОДНИТЕ ДУШИ

Да възлюбиш ближния си като себеси. (Матея, 22:39)

Повидимому този 39 стих е много ясен, нали? "Да възлюбиш ближния си като себе си!"

И целият съвременен християнски свят мисли, че разбира тази заповед и я прилага. Аз нямам нищо против този възглед. Когато някоя жена изтъче платно, по какво се познава това платно? Нали по самото изтъкаване дали е то хубаво изтъкано, или не? Ако основата на туй платно не е дотам здрава, платното се къса. Самото платно може да е изтъкано много добре, но основата му да не е здрава. Онези от вас, които се занимават с висшата математика, могат да изчислят по закона на вероятностите колко пъти от създаването на мира досега е произнесена думата "любов" от мъже и жени, от братя и сестри, от деца и приятели. Нека всички изчислят. Това е една философия.

Сега по закона на еволюцията всички ония неща, които еволюират, развиват се и растат, а всички, които инволюират и слизат, т. е. смаляват се и се разнищват.

Тъй щото човек първоначално, когато е слязъл от Бога, е почнал да произнася думата "любов" много правилно; обаче, като се отдалечавал от Бога първичният или космичният човек, както го наричат, тази дума по съдържание почнала полека - лека да се смалява, да се смалява незабелязано, и, когато човек слязъл до дъното на битието, почти нищо не е останало от тази дума и разнищила се. Туй слизане било тъй незабелязано, тъй бавно, че и този велик човек даже се самоизлъгал. И вие сега се намирате в положението на този космически човек по отношение на любовта на вашия Баща. Знаете ли на какво прилича тази любов? Тя прилича на едно парче или една част, останала от някой голям разбит кораб или параход от вълните на развълнувания океан, който го клатушка. Това парче се люшка насам - натам и казва: "Е, любов, любов", но като излезе на брега на някой остров, казва: "Слава Богу, спасих се!"

Тъй че и вие, събраните тук, както и всички християни сте изхвърлени парчета от този велик параход на брега на някой остров. Положението на съвременните хора прилича на онова, в което се намирал един английски лорд, който тръгнал от Англия с дъщеря си и слугата си да обикаля света.

Случило се обаче, че параходът, с който пътувал, се разбил и потънал, и англичанинът с дъщеря си и слугата си едва успели да се спасят с лодка на един близък остров. Лордът знаел само да заповядва в Англия, а слугата му и да се подчинява; обаче, като излезли на този остров, слугата, който носил малко семенца и знаел как да ги сее и обработва, станал сега господар и започнал да учи лорда и дъщеря му как да се прехранват. Така те живели десетина години на този остров.

Та и ние сега не сме господари, но господари са нашите слуги. Кои са нашите господари? Те са нашите страсти, на които ние слугуваме. Те сега ни казват: "Господарю, едно време ти беше наш господар, но сега на този остров ние разбираме от тази работа и ти ще ни слушаш."

И тъй, колко пъти досега е произнесена думата "любов"? Ами че тя е най-силната дума! Когато Господ произнесъл за пръв път в света думата "любов", той създал с това целия космос, образували се всички слънца, които се раздел, или и тръгнали по своите орбити. Като произнесъл втори път думата "любов", всички велики същества, всички богове се събудили от своя дълбок сън. Когато произнесъл Господ десетия път думата "любов", родил се човекът. Няма да разказвам, какво е станало при произнасяне на думата "любов" третия, четвъртия и т.н. пъти. Тъй че Господ е произнесъл досега само десет пъти думата "любов". И върху тези десет думи почива всичката философия на кабалистите с техните сефироти . Според теософите това е диференциране на думата "любов" във всички нейни проявления в разните полета, понеже няма нищо по-реално в света от любовта. Сцеплението на материята зависи само от любовта, която съществува между нейните частици и ги кара да се привличат. Хармонията на световете зависи от любовта, която ги привлича и чрез която те се движат и се въртят.

Но сега да дойдем до тази любов. Като се качите нагоре, ще изучавате любовта. Сега започвате от числото едно, т. е. ще изучавате каква част от големия кораб, който се е разбил, съставлява туй парче, на което сте се спасили.

Сега според Божествения план всички тия части на разбития кораб ще се съберат, и от тях ще се направи един много по-величествен кораб, отколкото е бил първият. Един велик виртуоз - цигулар отива при един майстор на цигулки да поправи цигулката му, на която не могъл да свири, защото имала някакъв малък дефект. Майсторът взима цигулката, удря я силно на земята и я разбива на десетина парчета. Като видял това

виртуозът, хванал се за главата от ужас и скръб, че цигулката, най-скъпото му съкровище, отива: "Нищо, не бой се", му казва майсторът. Той събрал всички тези парчета и образувал от тях една цигулка, десет пъти по-хубава от първата, тъй че ако вашата цигулка се развали някой път и онзи майстор я хвърли на земята, не бойте се за тази цигулка! Този майстор ще направи нещо много по-хубаво, отколкото е била първата. Че нашето тяло не е ли направено от множество малки, микроскопични частици? Не си правете илюзия да мислите, че е нещастие, когато в света става разрушение, Всяко разрушение е един случай да покаже Бог своята сила, своята мъдрост, своето знание, своята любов към онези, които уповават на него. Когато Господ казва, че ще разруши света, ние подразбираме, че ще създаде много по-хубав свят, отколкото е бил първият. Когато кажем, че този свят ще погине, ние подразбираме, че ще дойде друг, по-хубав от първия. Когато кажем, че този човек ще си замине, подразбираме, че той пак ще се роди, и то по-добър от първия. Това е правилната философия.

Сега да дойдем до любовта. Ще кажете: "Побеля ни главата от любов!" И действително всички глави все от любов са побелели. Ами дето ядем, това е от любов, дето се обличаме, то е все от любов; дето се учим, все от любов; дето се съдим, все от любов. Любовта създава и радости и скърби, тя е причина на всичко. Който разбира любовта, радва се, а който не я разбира, скърби. Който разбира любовта, работи, а който не я разбира, почива си.

"Да възлюбиш ближния си като себе си!" Под думата "себе" аз разбирам Божествената човешка душа. Всички души, които са излезли първоначално от небитието и са влезли в битието, са били все двойки. Две души са били те и тези души сега се търсят. Всички стремежи на хората, дето се любят, дето се женят, дето деца раждат, подразбира това, че всеки търси своята душа. Когато се разрушил онзи кораб, тези души се изгубили, омотали се в материята, и днес те се търсят. Ще ми възразите: "Че как тъй, не виждаме ли ние, не виждат ли хората?" Духовното зрение във вас още не е развито. Някоя мома намери някой момък, ожени се за него и казва: "Моят възлюбен, той е!" И попът дойде и ги венчава в името Божие. Не се минава един месец след женитбата, и тя казва: "Не е той." Мъжът намери някоя жена, ожени се за нея и казва: "Не е тя." Всеки се намира в положението на английския реформатор Джон Уеслей, който се влюбва в една мома, оженва се за нея, но три дни след женитбата си казва на приятелите си: "Не си струва човек да се жени.” - Защо? - "Не е тя, не е

моята душа, която аз търсех." Христос казва: "Да възлюбиш ближния си", т. е. да възлюбиш ближната, сродната душа. Имайте предвид, че, когато вземем думата "душа", аз я употребявам като една мярка. Ако ти не можеш да любиш близката си душа, ако не можеш да любиш душата, с която си излязъл, никого не можеш да любиш. "Като себе си", казва Христос, а не извън себе си. От думите "като себе си", от онзи човек, който може да люби, започва творчеството на земята. Вие ще възразите: "Как, колко ми е горяло сърцето, по цели нощи, не съм спал?" Ако не си спал по цели нощи, това не е още доказателство, че си любил. Като те набият и ти счупят крака, спиш ли? По цели нощи не спиш, не можеш да се обърнеш. Като си счупиш крака, това от любов ли е? Аз се чудя на хората, когато казват: "От любов не мога да спя." Че каква е тази любов, която гори?! "Ума си щях да изгубя!" Каква е тази любов, която взема умовете на хората? - сега имаме много писатели, автори на романи, които пишат, че героят и героинята припаднали. Пишат туй, което не е. Ами че аз мога да накарам всекиго да припадне. Не само аз, но и всеки от вас може да стори това. Като го хлопнеш по главата, ще му припадне. И тогава казват: "Припадна му." Не, не, това не е философско разглеждане на думата "любов".

"Да възлюбиш ближния си като себе си!" Не да го любиш, а да го възлюбиш, се казва. Казваме на български език: "възлюбвам" - "любя". Думата "възлюбвам" е по-силна от думата "любя". Вие любите, но не се възлюбвате. Любете се и се възлюбвайте! Във влюбването има разлюбване, а във възлюбването няма разлюбване, в него има един процес на възрастване.

Тези две сродни души са двата полюса, дето се ражда животът. Само когато намериш душа, сродна на твоята, която да съставлява противоположния полюс на твоя живот, само тогава ще има растене и ще започне истинската еволюция.

Когато Христос казва: "Да възлюбиш ближния си", той подразбира, че в дълбокия смисъл на окултната наука лежи друго едно знание, в което напредналите хора едва имат едно малко прозрение. Само когато придобиеш истинското знание, само тогава ще намериш другия полюс на своя живот, или пътя на своето възлизане. Туй, което се казва "посвещение", ще стане, когато намериш учителя си, а той и своите ученици. Всичката тайна стои в това и да намериш своята възлюбена, сродна душа. Не я ли намериш, никой учител няма да те вземе да ти покаже онова дълбоко, тайно знание, да ти покаже пътя на твоето

възлизане. Като намериш тази сродна душа, ще тръгнеш напред. Има ли една опорна точка, всичко става. Как е казал Архимед? "Дайте ми една опорна точка, за да сложа своя лост, и ще вдигна цялата земя." Следователно, този ближен, когото трябва да възлюбиш като себе си, той трябва да ти бъде опорната точка, на която да туриш своя лост. Кой лост? - Любовта. И тогава всички действия ще стават правилно. Любовта не е едно преходно чувство. Преходни неща са само материалните неща, те са сенки. Сенките прехождат, защото земята се движи, върти се, и в нейното движение сенките постоянно се менят. "Да възлюбиш ближния си като себе си!" Това не значи да се слееш с ближния си. Тук няма сливане. Не да му кажеш, както някои се изповядват: "Аз съм готов да ти стана роб” - това не е любов. Някой казва: "Аз съм готов да жертвувам всичко за тебе." Но и в жертви не стои тази любов. Тази любов с жертви не се откупва.

Прочетете II. послание към Коринтяните от Павел, 13 гл., там се казва: "Ако пожертвувам всичко, а любов нямам, нищо не се ползувам." Това не е любов. Може да направиш всички жертви, тези жертви са за тебе, ти искаш да се жертвуваш. Що ме ползува своята жертва? Не, любовта изисква, нещо повече от жертви. Жертвата е само закон за изкупление на нашите грехове. Когато човек изгуби своята чистота, той може да я възстанови само чрез закона за жертвата. Самопожертвуванието е само закон да възстановим своята първоначална чистота и след като я придобием, ще имаме основание да видим Бога, а като видим Бога, ще придобием онова истинско съзнание за нашето развитие. Това ще бъде първият ден на нашата еволюция, денят на изгряването на слънцето. Това слънце, като грее хиляди години в нас, ще издигне душата до оная висота, на която тя е била, преди да се разбие нашият кораб.

И тъй, с жертвата се придобива чистотата, с чистотата се слага основа да видим Бога, а с виждането на Бога започва истинското съзнание, истинското развитие, еволюцията на душата, нейният живот. Следователно, когато кажем, че трябва да любим, подразбирам, че трябва да започнем да живеем.

Сега, в първата заповед и "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила", Христос дава правила и методи, които ние разбираме. Сърцето, това е съзнателният живот. "Умът, това е самосъзнателният живот. Душата, това е подсъзнателният живот, а силата на духа, това е свръхсъзнателният живот.

Следователно, вие, които разбирате математиката, ще направите тия пермутации: ще образувате двата полюса на Духа и ще турите сърцето на противоположния полюс, защото животът не се намира в самосъзнанието и съзнанието; това са преходни етапи, през които душата трябва да мине. Това е движение.

Ти очакваш бъдещето си благо. Можеш да се радваш на неща, които в миналото си преживял, или пък на неща, които в бъдеще ще преживееш, но никога не можеш да се радваш на неща, които преживяваш в настоящия момент. Всичкият ни живот седи или в бъдещето, или в миналото. Следователно, който очаква щастието си в сегашния момент на своето съзнание, той всякога се лъже. В съзнанието всякога има едно жило на горчивини и те са процеси на чистене. В съзнанието и самосъзнанието спада законът на жертвите, защото в тях ние почваме да виждаме своите грешки, постъпките на миналото, и тогава, в подсъзнанието на нашата душа, която носи всичко от миналото си, в свръхсъзнанието на Духа, който сега слиза и твори, който носи бъдещото знание, т.е. онова, което Бог сега твори в света, само тогава ще почне да се проявява между тези два полюса Божествената любов.

Сега аз виждам, че във вашите къщи често има някакви останки. За пример някой ходил на Света гора, донесъл си някое малко парченце оттам и го туря в къщата си, като светиня. Друг ходил на Божи гроб, донесъл от кръста на Христа нещо, оставил го вкъщи. Трети взел от космите на някой свой приятел и ги държи като муска. Някой прибрал половин писъмце от някой свой приятел, на което другата половина изгоряла, и го скрил. Целият ви живот се състои все от такива останки от вашите минали животи. Оставили сте ги по долапите и ходите да ги преглеждате, като постоянно пъшкате: "Ух!" Не, престанете вече с тези пъшкания, защото пъшкат само хора, които са преяли. В любовта пъшкане няма, затруднения няма, умопобъркване няма, обезсилване няма, смърт няма. Тогава има един велик живот вътре.

"Да възлюбиш ближния като себе си!" Правило е човек да обича себе си, защото себе си донякъде познава. Онзи, другият, когото ще възлюбиш, той ще прилича точно на тебе, той няма да седи нито по-високо от тебе, нито по-ниско. Затова, според закона на любовта, ако искаш да обичаш някого и се поставиш по-горе от него, не си ти; ако пък си смирен и се поставиш по-долу, не си ти и нито си по-горе, нито си по-долу.

Разбирайте ме, искам да разсъждавате по-добре, не от сегашния ви

живот, не от сегашните ви чувства. Има големи наслоения, трябва да очистите всичко това, за да разберете любовта. Сега, когато човек изучава любовта, изисква се най-голямо геройство. Щом дойдем до любовта и започнем да я изучаваме, казваме тъй: "Какво ще стане с мене, какво ще стане с общественото ми положение, с децата ми, какво ще стане с моите вярвания?" Ти никога няма да намериш истината, ако разсъждаваш така. Ти трябва да имаш смелостта на онзи американец... на кого? Ще ви приведа един пример. Близо под Ниагарския водопад американците опъват едно дебело въже и опитват дали ще се намери някой да мине по въжето с върлина всред рева на този голям водопад. Измежду всички американци се явява един, който взима върлината и минава по въжето. Първия път той минава с върлина, втория и без върлина, а третия път взима на гърба си друг един и с него минава по въжето. И този, който минава по въжето, и онзи, който е на гърба му и и двамата са герои. Това са двете души, които са излезли от Бога. Те трябва да минат над този голям рев на водопада. При най-малкото колебание, при всяко малко нарушение на равновесието всичко е изгубено.

Аз не ви казвам да правите още сега тези опити, но само ви насърчавам. Най-първо ще минете по въжето на един по-малък, по-тесен водопад, та като минете, да не се удавите; после ще минете през по-широк и най-после и над течението на онзи голям водопад.

"Да възлюбиш ближния си като себе си!"

Щом намериш тази сродна душа, ти си разрешил половината от своята задача, намерил си правия път. Тогава твоят учител ще те намери и Христос ще ти заговори. Само тогава Христовите думи имат смисъл. И тук е великият закон: "Дето има двама души, събрани в мое име, там съм и аз." Тези двама, това са тези две сродни души. Само при тези две сродни души Христос ще бъде третият. Това не е обикновен закон, да не си правите никаква илюзия, никаква измама. Често цитирате този стих: "Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз." Двама или трима, събрани в чие име? - В името на любовта. Които са разбрали това учение, те са стигнали до Божествената същност, откъдето именно започва израстването. И тогава любовта ни към големите и малките неща трябва да бъде еднаква. Ако имате една семка от ябълка и една малка ябълка, каква трябва да бъде любовта ви към едното и към другото? Ще кажете: "Аз обичам ябълката повече, отколкото семката." Любовта към семката е по-безкористна, отколкото любовта към ябълката. Ти обичаш

ябълката повече, защото е за ядене, има какво да се асимилира от нея. Но ако можеш да обичаш семка, любовта към нея ще бъде по-безкористна. Следователно, ако ти можеш да обичаш тази семка, трябва да виждаш еднакво и във великото и малкото и в малкото и великото. Така ние не бива да се заблуждаваме от нашите външни черти. Някой път нашето лице е по-правилно, носът ни по-симетричен, правилен, по-стройни сме и хората, като ни погледнат, казват: "В него има нещо хубаво", обикнат ни. Когато видиш някое слабо, хилаво, болно дете, казваш: "Нищо няма да излезе от това дете." В това малко дете има толкова вложено, колкото и във възрастния, защото духът на това малко дете функционира на друго място. Този дух в Божествения свят е същото, каквото е духът на възрастния тук. Там любовта е еднаква между всички същества. Като казвам еднаква, как разбирате това? Не еднаква по степен, но еднаква в своите проявления, и във великите си проявления любовта е еднаква. Ако някому в небето направите най-малката, микроскопична услуга, той е толкова доволен, колкото ако бихте му дали целия свят и безразлично е. Но на земята не е тъй. Ако на земята те нахранят хубаво, сложат те на меко легло, направят ти хубав костюм, започваш да пишеш за тях добре във вестниците. Казваш: "Тези хора са благородни." - Защо? - "Нахраниха ме с кокошки, баници, сложиха ме на меко кресло, направено с пух от патици." - Но ако тези хора са те нахранили с малко качамак, ако са те сложили на някое кораво легло, като излезеш от тях, ще кажеш: "Много проста работа беше." Сега това сравнение е по отношение на любовта у съвременните хора. Тя прилича на същото. Където има заклани повече патици и кокошки, там има и повече любов. Където няма толкова патици, кокошки и баници, там има по-малко любов. На небето не е така.

"Да възлюбиш ближния си като себе си!"

Ти от себе си искаш ли нещо? За самия себе си жертваш ли нещо? Като си гладен, режеш ли нещо от своето месце? - Не режеш, но всякога очакваш някаква кокошчица.

Та сега Христос казва: "От ближния си няма да пожертваш нито един косъм, нито един мускул за своето благо." Това, както го разбирате, не е за обикновените хора. Ако вие разрешите вътрешно този въпрос, вие сте разрешили всички други социални въпроси в света. Ще ви приведа един малък пример. Преди 5000 или 6000 години в школата на Бялото Братство в Египет се явява за пръв път една от царските дъщери като ученичка. Главният учител от тази школа, за да опита дали царската дъщеря е готова

за онова учение, което ще се повери, трябвало да направи следния опит с нея: един ден той се превърнал в малък гълъб и великите учители имат това свойство. Той отива като гълъб в дома на своята ученичка, но в същото време произвежда в нея едно болезнено състояние. Явява се слугинята и казва, че трябва да се направи една жертва, за да оздравее. С това искали да я опитат дали тя ще пожертвува този гълъб за своето здраве. Хванали този гълъб и го сложили в един кафез.

Учителят от опит разбрал какво е намерението на тази ученичка и докъде е достигнала тя в развитието си. Въпросът бил решен: принесли гълъба в жертва, за да оздравее царската дъщеря. Затова отложили влизането в школата. Даже и сега, все още жени в Бялото Братство няма. Докато вие сте жени, никога няма да влезете като членове, като души в Бялото Братство. Дотогава, докато човек иска да живее, той е жена. Дотогава, докато човек иска да живее, той е мъж. Всеки, който иска да живее, той живее като другите, а когато той жертвува себе си за другите, той вече се е издигнал на една степен по-високо. Та като казвам, че и досега в школата на Бялото Братство няма жени, не разбирайте "жени по форма".

"Да възлюбиш ближния си като себе си!"

Искам да ви дам една правилна философия, правилни схващания, за да се учите. По този въпрос има писано на много места. Даже и в сегашната литература вие ще намерите писано, но това са само сенки, а такъв въпрос досега не е разглеждан. Вие трябва да се чувствате като души. Никога не бива да приемате жертва от когото и да е заради вас. Никой учител, който и да е той, не иска заради себе си жертва от своя ученик. Ако ученикът иска сам да се жертвува за своето самоусъвършенствуване, да добие своята първоначална чистота, може, но учителят няма нужда от неговата жертва. Следователно ние трябва да жертвуваме всичко, за да върнем своята чистота. Когато вие се жертвувате, не казвайте, че се жертвувате за Господа. Не се жертвувате за Господа, а за вас. Ами Господ за кого се жертвува? - За себе си. Ще кажете: "Туй е криво схващане.” - Да, за себе си. Ние го опорочихме и следователно, за да се очисти от нашите пороци, от нашите грехове, той трябваше да се самопожертвува, за да добие първоначалната си чистота. А това на човешки език значи: Господ се пожертвува за себе си, та като очисти себе си, очиства и нас, понеже и ние влизаме в него. Той се жертвува за себе си, за да възстанови първата хармония. И оттам излизат Павловите думи: "Бог беше в Христа и

примиряваше света със себе си." Значи, за да го примири, трябваше да докара тази първоначална хармония в себе си, т. е. да принесе Сина си и любовта си, живота и в жертва.

"Да възлюбиш ближния си като себе си!" Тогава ще ви запитам: Намерили ли сте тази ваша сродна душа? Сега вие ще ми зададете въпроса: "Ами сега с тия наши жени, с тия наши мъже какво да правим?" Този въпрос не го повдигам. То е все едно да ме питате: "Какво да правим с нашия костюм?" Костюмът си е костюм, жената си е жена, жененето си е женене. Този велик въпрос не стои във връзка с това. Жененето е закон на самопожертвуване. Като се ожениш, какво правиш? - Добиваш своята чистота. Щом си чист, не трябва да се жениш; щом си нечист, жени се, колкото искаш. Женитбата е закон на самопожертвуване, за да добиеш своята чистота, или да изкупиш своята карма, както казват индусите. Но щом влезеш в епохата на истинското развитие, имаш чистота, законът на жененето и раждането вече ще се измени. Хората няма вече да се женят, да се раждат и въплътяват по то - зи начин, както е било досега. Че няма да е така, Господ казва: "И ще се вселя между тях, и ще живея в тях." И всички ние ще помним да дохождаме чрез вселяване, а не чрез раждане, въплътяване.А сега жената, като расла, колко пъшка, вика бабите, и колко пъти помисля да пометне детето. Не е въпросът там. Това е жертва. Когато дойде законът на вселяването, ние ще бъдем вече в царството Божие, и оттам ще дойде истинското разбиране и да познаем Бога. Аз не говоря за сегашната епоха, а за истинската, но тона не значи, че трябва да напуснем живота си и ни най-малко. Ние трябва да довършим работата си. Работата, която вършим сега в живота си, ще има отношение към бъдещия ни живот. Онзи, който краде майсторски, той и в другите си работи ще бъде такъв майстор. Онзи, който много мрази, той може и много да люби. Като видя някой лош човек в света, аз му се радвам, защото този човек, като дойде в познание на истината, ще бъде пак също така ревностен в доброто, както е бил в злото. Аз не говоря за това обикновено добро, не. За мене сегашните и добри и лоши хора са все под един и същ знаменател. Всички са добри. Кога? - И най-лошият лъв, тигър, като го нахраниш, е добър, но я го остави 24 часа гладен и се опитай да го побутнеш! И най-лошата змия, като е нахранена, е добра, но когато е гладна, посмей да се приближиш до нея! Така че ние често казваме: "Той е благороден човек." Казвам: Той е нахранен човек. Но за да го познаете дали е благороден човек, оставете го 12-24 часа гладен, и се опитайте да го побутнете.

Добрият човек, сит ли е или гладен, в него няма никаква промяна, той е един и същ. Да не се мени нашето съзнание.

Следователно, когато Христос казва "Обичай ближния си", то значи, че ще дойдем до положението да познавайте своя ближен. Казвате: "Аз промених мнението си." Да, той е тъй изменчив, като тебе. Даде ти 1000 лв., добър е; вземе си ги обратно, лош е. Значи всеки момент ще променяш мнението си за характера му. Добрият човек всякога остава тих и спокоен: знае, че неговото богатство никой не може да го вземе.

"Да възлюбиш ближния си като себе си!" Под това "себе” - теософите го наричат висшето "аз” - се разбира да се пробудиш, да обичаш тази своя близка душа.

Сега само като прилагате този закон, ще започне да се въдворява хармонията между вас. Аз съм решил и в бъдеще вече няма да говоря за примиряване. Това е много банално: "Хайде да се примирим!" Аз лесно мога да примиря всинца ви. Аз съм майстор да примирявам, имам това изкуство. Някой ви изял нещо, изял ви 1000 лв. Плащам му ги. Сърдиш ли му се сега? - Не. Жената се сърди на мъжа си, че нямала костюм. Купете костюм. Доволна ли е сега? Като дадеш на хората това, което искат, 12, 24 часа са доволни, примирени. Като изпратиш децата им в странство, като увеличиш заплатите им, като им доставиш печено месо, това - онова, казват: "Е, дошъл е един добър човек на света, той е Христос. Светът на добре отива, може да го последваме." Този Христос може да царува само 12 часа. По този начин поставен въпросът, Христос можеше да го разреши, обаче той не се зае така да го разрешава. Ние ще разрешим въпроса по друг начин, съществено. Както върви сегашната еволюция, тя е еволюция на кармата, или аз я наричам "изплащане на кармата." Ние вървим по един правилен път и няма да се мине много, ще влезем в пътя на Божествената еволюция; затуй аз ви подканвам да изпълните този закон и да намерите ближния си. Намерите ли своята ближна, сродна душа и обичате ли я както себе си, ще бъдете в божествения път. Като намерите тая душа, няма да я целувате, няма да я барате и пипате, а само отдалеч ще я гледате. Ще кажете: "Да, но аз искам да си я постисна малко." Щом речеш да я постиснеш, пропада всичко. Това, което може да се гали, пипа, целува, то се разваля. Целувките, стисканията са едно предаване. Когато обичаме някого, ние повече взимаме, отколкото даваме. Постиснем някого: "А, аз те обичам." Но чрез това ние взимаме. Виждал съм някога, вземат едно мехурче, пълно с въздух, вдигат го, постиснат го, то се

изпразва. Вземе шишенцето, глътне, глътне, после го сложи в джоба си и казва: "Колко го обичам!" Щом се изпразни шишенцето, вече не се обича. Това са лъжливи понятия за любовта. Има нещо по-хубаво от прегръдките, има нещо по-хубаво от целувките, има нещо по-хубаво от гладенето, от сегашното виждане, разбирате ли? - когато казвам, че едно малко преживяване, едно мигновено виждане на Бога струва повече от хиляди животи, това подразбирам аз. И когато видиш и познаеш тази душа, за която Христос казва да я познаеш и да я възлюбиш, ти ще почувствуваш в себе си голяма сила и не само в тялото си, но ще почувствуваш такава сила, каквато никога не си чувствувал; ще изпиташ такова едно прояснявање на ума, че изведнъж ще започнеш да виждаш много далеч, оттатък Млечния път. Да видиш Бога, то е много нещо. Как мислите, как ще го видите ? Сега само пъшкате. Не, не, слушайте, така постъпват само децата, които са свикнали да гледат през дупчиците, та и сега, като дойдат, казват: "Чакайте да погледнем през дупчиците." Не, сега ти си в широкия път, няма защо да гледаш през дупчиците. Някой напъне очите си да ме гледа, казвам: "Няма защо да ме гледаш така, какво ще познаеш? За да ме познаеш, намерил ли си своята близка, сродна душа? За да те позная, трябва да намеря своята близка, сродна душа. В тези два полюса започва да действува божественият принцип и да се проявява Бог. Това е великото начало, което трябва да сложите като основа. Не си правете илюзии! Някой път дойде у вас някакво възбуждане, мислите, че сте в рая, но след половин час настроението ви мине, мислите, че сте в ада. Някой път казвате: "Струва си човек да умре", а след половин час и "Не си струва човек да умира." Това е Петрово! В любовта има нещо устойчиво. Не казвам, че това произтича от нас. Ние сме като една опорна точка в един кинематограф на Вселената. Всичко, което става в ума ви, всички мисли, които ви идват моментално, те не са ваши. Следователно вие си правите илюзия, че мислите, които ви идват и ви се взимат, са ваши, и скърбите за тях. Те са чужди, няма защо да се радвате и скърбите за чуждото.

Христос казва: "Да възлюбиш ближния си като себе си." Първо, ще намерите методи в своето съзнание, подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, и само като приложите тия методи в живота си, ще намерите своята сродна душа, и като я намерите, двамата мълком, тихо ще започнете да работите и няма да правите голям шум в света. Ако аз съм милиардер, няма защо да разправям това. Ако аз познавах и цялата Вселена, не ми трябва да правя реклама по вестниците, няма защо да

разправям на българските журналисти, че зная това. Какво ще ми придадат те? Аз с тях ще се разправям за лук, за чесън, за Македония и Тракия, за Англия и Германия, но за съществeното и никога! Един ден, когато някой заслужил човек умре, те казват: "Еди - кой си светия тъй направил." Нищо не е направил. Този светия, за когото пишете, вие не го познавате. Евреите от 2000 години още не са познали Христа. Християните го въздигнаха до седмото небе, евреите казват: "Какви будали са тези християни!" Питам: Кои са по-умни, християните ли или евреите? Евреите могат да ни съдят, да кажат: "Вие ако вярвате в Христа, ние сме поне по-искрени: не вярваме, но поне не лъжем. Лоши хора сме, но поне не лъжем, казваме си истината: не вярваме в Христа, не искаме да приложим неговото учение." А ние, християните? - Христос това казал, онова казал, но не прилагаме неговото учение. Лъжем, че го прилагаме. Тогава какво е туй приложение на лъжата е е вярно, не е вярно, че сме християни. Е, тук и ангелски проповедници православни свещеници, владици и други, те нали са тези от Христа? Но идете само и ги запитайте нещо за мене, какво ще ви кажат. Ще ви кажат, че аз съм демон, сатана, лъжец. Защо? - Аз зная от какво произтича това. Да съм на тяхно място, и аз ще говоря така. Но благодаря на Бога, че не съм на тяхно място, при техните изкушения, и казвам: Благодаря, че те носят моя багаж. Та ние трябва да бъдем последователни в нашите вярвания. Ще кажете: "Аз вярвам в Бога." Не, бъдете искрени. Ако вярвате, поне малко прилагайте. "Да възлюбиш ближния си, като себе си!"

Сега, като излезете оттук, ще започнете по вашите стари методи: "Еди - коя си сестра не прилага туй учение." Не казвам, че вие сте лоши, вие сте по-добри от мене. Това учение едва сега аз го прилагам. Вие сте го приложили малко, като християни, а аз го прилагам като евреите. Не, всеки от вас ще намери своята сродна душа, и като дойдете при мене, ще ви кажа: Радвам се, че Бог е влязъл във вас. И ще влезете с радост в Божия храм, и само тогава можете да славославите Бога. Как ще го славославим? - Само чрез закона на тази велика любов, която може да прозре във вашите души. Някой от вас ще каже: "Ние сме много големи грешници." Не сте много големи грешници, аз не ви намирам за такива, но грешката ви е там, че искате много да живеете, а не знаете как да живеете. Тогава ще ми зададете въпроса: "Ами нашите вярвания в Христос от толкова години, ами молитвите, които четем, ами на църква дето ходим, къде остана всичко това?” - Ами Христа намерили ли сте го? Аз не казвам, че не сте го

намерили. Бог е оставил хората да го пипат, дано го напипат. Преди 2000 г. той е говорил чрез Христа. Срещали ли сте този Христос, да поговорите нещо върху неговото учение? Можете ли да кажете поне един ясен сън, в който Христос да ви е разказвал нещо от своето учение? Положителна философия трябва да има човек, за да види Христа. Туй чувство искам да видя пробудено у вас, но непременно трябва да видите своята сродна душа от небето. Павел изказва тази мисъл, само че малко по-другояче. Той казва: "Нито жена без мъж, нито мъж без жена." С това той подразбира, че двата сегашни принципа и мъж и жена, трябва да се слеят в една душа и тази душа да намери другата сродна своя душа. Само тогава Христос ще бъде третият между тях.

Сега някои ще се обезсърчат. Не искам да се обезсърчавате. Това е по отношение на мъдростта. Ако всички ние имаме това състояние, то, когато дойде тази велика любов, бихме вдигнали цяла София. Ако аз бих имал само една опорна точка у вас, бих вдигнал цяла София на лоста си. Но колко пъти у вас се явява съмнение! Ще дойде още по-голямо съмнение. Когато Христос се възнасяше, присъствуващите се усъмниха в него. И вие като тия верующи ще се усъмните дали видяхте, или не. Само когато дойде онзи велик закон и "Да възлюбиш ближния си като себе си" - вие ще бъдете на пътя на същинското знание.

И тъй, не считайте, че жертвата е любов. Жертвата е само примирение. Чистотата в нея е основа. Подсъзнанието и това е душата, съзнанието и това е сърцето, самосъзнанието и това е умът, свръхсъзнанието и това е човешкият дух. Това, дето са казали старите гърци: "Познай себе си!" - и те не са имали голяма философия, те са се занимавали само със съзнанието и самосъзнанието, а сега християнската философия се занимава с великото учение на подсъзнанието и свръхсъзнанието; значи, човешкият дух, човешката душа трябва да бъдат обединени, за да намерят истинския път на своето развитие, и тогава сегашните мъже и жени ще бъдат свободни, и ще се разбират. И децата ви ще ви разбират, и вече ще ни разбирате, а сега децата казват: "Майката трябва да се пожертвува." Майката някой път казва: Децата трябва да се пожертвуват. Държавата казва: "Моите поданици трябва да се пожертвуват." Всички искат жертви. Не, да започнем новата култура без жертви. И Давид в един от своите псалми казва: "Жертви бих ти принесъл, но ти не искаш жертви: жертви за теб са сърце чисто и смирено и дух съкрушен. Значи, като разбереш своето съзнание и самосъзнание, ще видиш, че нито сърцето, нито умът няма да

те спасят. Давид казва: "Само в моята душа и в моя дух, които са излезли от тебе, само там ще те потърся."

Сега ще се върнем да потърсим този Христос на любовта. Днес, като е Нова година, ще го потърсим по новия начин и по стария начин. Ние ще направим като Давид, който отишъл при Саул. Саул му дал нови оръжия, но той, като походил малко с тях, с тези нови научни инструменти, казал: "Това не е за мене", съблякъл ги и си взел своята прашка. Ние започваме с това - онова, с наука, но това, което имаме, още не е наука. Истинската наука трябва да ни даде такива методи, които да можем да прилагаме, с които да работим. И като дойде онзи истински учен човек, ти от неговото мълчание ще научиш много повече, отколкото от говоренето му. И в старо време някой ученик дойде при учителя си, стои около една седмица, не говори нищо, но, като си отивал, много нещо е научавал. Ще поеме аурата на своя учител, ще има неговите мисли, чувства и желания. Като отидеш в някое кафене, ще се вмиришеш от тамошната миризма. Това е същото, както действието на влагата и слънчевите лъчи върху растенията. Такова мълчаливо действие произвеждат те. Тъй че това знание никъде няма да го намерите, в никоя книга няма да го прочетете, а ще го добиете в най-голямото мълчание на вашата душа. Като го добиете, няма да постъпите като Архимеда, който излязъл от банята и извикал: "Еврика!" И какво намерил? - Колко струвала златната корона, колко тежала! Вие няма да приличате на Архимед, а ще намерите това, което ще преустрои целия ви живот. Ще кажат: "Този човек преустроил живота си." И сега поставете това начало, за да се измените. Иде времето, за което ап. Павел казва, че всички няма да умрем, но всички ще се изменим.

И аз бих желал да ви срещна втори път не по един, а по двама и вас и вашата сродна душа, вашия ближен. Нея да намерите!

И тъй, Христос казва: "Да възлюбиш ближния си като себе си!"

Беседа, държана на 1. I. 1922 г. в София.

ЦЕЛУВАНИЕ НЕ МИ ДАДЕ

Ти целувание ми не даде; а тя, откак съм влязъл, не е престанала да целува нозете ми. (Лука 7:45)

Аз ще засегна сега произхода на целувката, т. е. ще разгледам принципиално какво нещо е целувката. Ако това се беше случило с някоя целомъдрена мома в някоя скришна стая или с някой момък, всичките съвременни вестникари знаете: какво биха писали за дъщеря ви, ако е ваша дъщеря, разбира се. Това е един епизод и тъй го наричам аз и или един инцидент, или една случка, станала още преди 2000 години с една от големите грешници и развратници, които светът познава. Разврат от любов, разврат по любов, защото има разврат и без любов. Сега аз се пренасям 2000 години назад. Тази жена се приближила до един от най-великите човеци, който някога е слизал на земята; най-чистия човек, който някога се е явявал на земята; най-възвишената душа, която някога е посещавала този свят; най-великия дух, който някога е озарявал човешката мисъл.

Ако би решил Христос да дойде днес в съвременния свят, аз не зная каква форма би взел, как би се явил и как щяха да го посрещнат съвременните културни хора. и Както тогава ли? - Навярно, много по-добре, отколкото тогава. И не ще съмнение! Днес има толкова много църкви, съградени в негова чест, в негово име, има повече от 500 000 негови служители и цяла една армия, все пак ще му направят един отличен прием, поне официално. Официален прием лесно се извършва: заколва се някой угоен пуяк, да тежи, поне 12 кг; българинът, като го претегли и тежи 12 кг, казва: "Угоен е този пуяк, от него би станала отлична чорба, а тъй, знаете какво нещо е мазничка пуешка чорба, с малко изцеден лимон, а джигерчето и воденичката му, тъй ситно нарязани в супата, та като ви падне по едно малко джигерче!..." После този пуяк напълват вътре с ориз, стафиди, фъстъци, това - онова, опечен, зачервен, та като ти отрежат едно такова зачервено парче, ще кажеш: "Хайде, хаирлия да е, Христос е дошъл на земята." Или най-малко ще опекат едно от тези малките, по 10-12 кг, прасета, които ги колят сега за Коледа, хубаво опечено, слагат го на масата с малко винце, всички да се нахранят затова, че Христос ни е посетил. Това е официалният прием и след това ще има

речи и благодарности, че е благоволил да дойде. И от него ще има отговор, че са го приели добре. Предполагам това да е така, не казвам de facto. А тук, в къщата на Симон, има друг прием. Приели са го, без да му опекат прасенце, и нито целувки е имало, нито пък нозете му са измили, а са му дали един обикновен прием, какъвто евреите са могли да му дадат.

Влиза тази жена, нахална ще я наречете, безочлива, съвсем безочлива, за да се приближи до най-чистия човек.

Представете си каква смелост, какво нахалство, какво дебелоочие имала тя! По-безочлива жена от нея не познавам! Употребявам съвременния език. Ще кажете: "Бива, бива, но такова нахалство!" Но ето че това велико нахалство е хроникирано в Евангелието и служи като един отличен пример. Знаете ли какво е казвала тази жена, като е целувала нозете на Христа? Сега ще ви обясня. Тя е казвала: "Господи, заради тебе извърших всички тези престъпления, като те търсих. Тук мислех, че си ти, там мислех, че си ти и всички престъпления съм направила все заради тебе. Това го направих не от зла воля, но нямах у себе си тази мъдрост да те познавам, а сега, сега вече те намерих." Аз представям тази жена като един идеал на любовта: пък и не се церемони да изказва любовта си пред цял свят. Тя казва: "Да става, каквото ще. Аз съм оцапана вече, да говорят, каквото искат, ще целувам публично, пет пари не давам за мнението на хората."

Сега защо целувката се счита понякога за незаконна? Аз имам тук едно математическо разрешение на целувката, изразено в геометрична форма: какво означава тя по правилата на висшата, трансцедентална математика? - Буквата означава произхода на целувката. Буквата представлява един квадрат, който по-напред е бил затворен, понеже всички престъпления, всички борби в света стават все в ограничено място, което квадратът обема, т. е. във всяка жива твар, която се ограничи в каквато форма и да е, се явява желание да се освободи, а желанието за свобода произвежда престъпление. Следователно целувката е един пряк начин да се освободим от злото. Тъй че целувката е права линия, която се туря отдолу на квадрата и образува буквата Ц. Това в Природата аз наричам цъфтене. Следователно онзи, който иска в Природата правилно да се освободи от злото, от ограничението, което е над него, непременно трябва да махне горната, затворената линия, за да възприеме слънчевите лъчи, и трябва да бъде отворен квадратът. В Природата трябва да има цъфтене. И у хората цъфтенето съвпада с целуването. Когато целунем

някого, ние му казваме: "Пътят на твоето спасение е да цъфнеш." Това означава целувката. Кой трябва да целува? Ние казваме, че слънчевите лъчи целуват цветето. Не, онзи, който е дошъл вкъщи, него целуват. Като дойде някой гост вкъщи, стопанинът на къщата ще го целуне. Ако си стопанин, ти, дъщеря ти, синът ти, ще се изредите да го целувате. Ако целува гостът, това не е правилно.

Следователно мога да ви кажа, че Христос беше на гости у тази жена. Тя беше наела стая в къщата на Симон, който даваше банкет на Христа, и когато той дойде, тя непрестанно го целуваше. Тя постъпи според законите на Природата, по закона на цъфтенето, за да покаже, че спасението е там. Значи тя отвори душата си, тя отвори сърцето, ума и духа си; за да възприеме тези Божествени лъчи и превърна се в едно цвете. Христос казва: "Понеже постъпи така умно, прощават се всички грехове, които е направила в миналото."

Някой път ще се спра да изтълкувам какво означава "грях” - "погрешка. Сега ще ви оставя със старите ви идеи за греха. Когато човек не знае как да цъфти и целува, той винаги е в квадрата, неговият врат е както на онзи вол с рогата. Волът едно време е направил рогата си, за да се брани, но човекът, като го е хванал за рогата, създал буквата В ( ) и от нея образувал хомота, в който го впрегнал. Ние казваме "велик човек." Кой е велик човек? - Велик е онзи човек, който сам може да се впряга и разпряга. Весел човек е онзи, който има хомот, впрегнат е. И двамата са весели. Тогава в какво седи развързването на вола? Тази единица отгоре на буквата В ( ) трябва да се премахне, за да остане той свободен. Защото ти може да си вързан и развързан не само с въже, но може да си съзнателен като човек. На вола слагат оглавник, а човек се връзва със своята дума, със своето съзнание. Следователно, разумното връзване става по закона на свободата.

И така, целувката според нейния произход е начинът, по който ние можем да се спасим от злото, което съществува сега в света. Какво нещо е устата? - Долната устна означава любовта, силите, които съзиждат и те имат един произход, и а горната устна означава мъдростта. Любовта и мъдростта в Божествения свят съставят основата, върху която живеят всички живи, велики същества. Следователно, когато целувам някого, това означава, че аз се ангажирам да служа на тази велика мъдрост и любов, които съставляват Божествения свят, и да живея съобразно с тях.

И така, на онзи, който ви целува, вие сте му гост. За да целунете

някого, Господ трябва да е в него. Това е истинската целувка.

Вътре в Христа кой живееше? - Сам Бог. Тази жена разбираше закона и тя целуваше Христа, а не той нея. Следователно ние можем да целуваме само божественото. Някой казва: "Защо не ме целуваш?" - В тебе живее ли Господ, в тебе ли е? Ако не е в тебе, аз не бива да цапам устата си. Единственото същество, което може да целунеш и което може да донесе твоето спасение, е само светлината. Цветята се разтварят, за кого? - За светлината. Има ли светлина, те я възприемат. Тези слънчеви лъчи, тази слънчева светлина целува цветята, тя произвежда техния чудесен растеж. И тъй, въпросът е решен. Когато ви питат: Може ли двама души да се целуват едновременно? Не може, то е немислимо. Или мъжът ще целува, или жената; или братът, или сестрата; или господарят, или слугата. Такъв е законът. Двама, които се целуват едновременно, не разбират този закон, и от такава целувка не може да има никакви добри резултати. Двама, които се целуват, приличат на двама банкери, които оперират със своите капитали в една и съща къща; непременно там ще има ританица.

Сега у вас от това се поражда едно криво разбиране. Не е въпросът кой те е целунал, а кого си целунал и това е въпросът. Аз не говоря за това, кой те е целунал, а въпросът е и кого си целунал. Дяволът целува. Когато някой пита кой те е целунал, подразбирам злото, а кого си целувал и подразбирам Господа. Значи има две целувки. Ако целунеш една жена, тя казва на мъжа си, че еди - кой си я целунал. Има право. Тази целувка не е Божествена. Но ако тази жена целуне Христа, друго е. Кого е целувала? Ако запитате това цвете кого е целувало, ще ви каже: "Слънцето, слънцето съм целувало. Тъй както съм хубаво, слънцето ме е направило. Като съм целувало слънцето, всичките ми грехове се простиха, слънцето ме въздигна." Христос се обръща към Симон, и му казва: "Ти целувание не ми даде." Този Симон е бил един културен човек като нас, съвременните. Като видял, че тази жена целува нозете на Христа, той си казал: "Този човек минава за пророк, за учител, който всичко знае, чист и свят е, а тук от толкова време една жена му целува краката, не знае ли той каква е тя? Аз да бях на негово място, 10 пъти досега щях да я изпъдя!" И тогава Христос се обръща към него: "Симоне, имам да ти кажа нещо." А той казва: "Учителю, речи!" "Някой си заемодавец имаше двама длъжници: единият му бе длъжен 500 динара, а другият и 50." Числото 5 е, което преобладава тук. Едното число означава духовният човек, а другото и светиският, плътският човек; единият, който разбира нещата само вечно, а

другият, който разбира нещата временно.

Като изучаваме Христовото учение, ние не бива да правим грешката на онзи слуга на св. Антоний. Това учение трябва да го разберем правилно, понеже то е обосновано, на велики закони, на живи закони, които ние, сегашните хора, можем да приложим. Каква е грешката на слугата на св. Антония ? Това е един анекдот, доколко е верен, не зная. Аз го взимам, за да разясня принципа. Св. Антоний бил поканен някъде на гости и тръгнал със слугата си. Той яздел на кон, а слугата му и на магаре. Обаче св. Антоний имал противници, които искали да го спрат на пътя му. Вечерта спрели на един хан. Дошли противниците му, отрязали главата на коня и на магарето, като си казали: "Не трябва да ходи на гости, стига му дотук." Сутринта дохожда слугата, иска да изведе и приготви коня и магарето за път, но вижда, че главите им са отрязани. Съобщава за това на св. Антоний. Той му казва: "Нищо, прилепи ги и ще вървим!" Слугата в бързината разменил главите, на коня турил магарешката глава, а на магарето и конската. Св. Антоний се качва на кон с магарешка глава, а слугата му и на магаре с конска глава и тръгнали. На съвременните хора главите им са разместени. Мъжете мислят като жените, а жените мислят като мъжете. Казвате: "Тогава как ще се разреши въпросът?" - Конската глава и на коня, магарешката и на магарето! Нещата трябва да бъдат тъй както са създадени първоначално, а не да се тълкуват. Казвам: Тази конска глава да се снеме от магарето, а магарешката да се снеме от коня! Това значи тълкуване и да дадеш едно правилно разяснение на онзи велик закон, върху който се градят сегашните наши закони. Каквото е говорил Христос, това учение с неговите основни принципи може да се приложи още сега. И след хиляди и милиони години пак същото ще бъде. Любовта и до края на века, и след края на века ще бъде същата. Като казвам същата любов, подразбирам същата субстанция и есенция, а не по форма. Виждали ли сте как изгрява слънцето сутрин? Така е и с любовта. Тя ще се усилва, усилва до зенита си, после ще залезе, а при новото зазоряване пак ще се усили. Следователно във всички свои проявления любовта се усилва. Затова трябва да се приготвим да изнесем, първо великото и Божията Любов. Вие не сте усещали още онази любов. Ако тази Божествена любов, с която беше въодушевена онази жена, която целуваше краката на Христа, хората биха я приложили, светът днес би се спасил. И ако ние се поставим на това становище, и се запитаме защо се учим, защо ни е знанието в света, отговарям: знание и това е познаване на Бога. Всичката философия в

света се съдържа в това и да познаем Бога в неговото есенциално проявление, както той самият се познава, да го познаем в неговото субстанциално проявление, да го познаем във всичките негови проявления в света. Това е великата наука в света.

И тъй, всички съвременни борби, които сега съществуват, не са нищо друго освен познаване на онзи истински Бог, който ще внесе Великата любов, която служи за израстване, цъфтене, за връзване и узряване на този плод. Върху вътрешния смисъл на любовта няма да се спирам, понеже това е една велика задача, която вие трябва да проучвате. Да говоря за любовта, то е тъй безсмислено за мене, както да ви говоря за тази трансцедентална математика, за висшата Божествена математика. Всичките числа имат свои съотношения. Числата от 1 до 10 имат свои съотношения. Казвате: "Аз зная какво означава числото 1." Това число има безброй съотношения. То може да има хиляди проявления с хиляди качества. Познаваш ли го във всичките негови качества? Може да означава един кг. вода, може да означава един килограм въздух и т.н. И какви ли не други съотношения има единицата! Като дойдем до числото 2, трябва да знаем и неговите съотношения. Трябва да знаем какво означават числата: 1,2,3 и 10.Това е проявление на първичния Божествен свят. Следователно първата целувка е образувала единицата: целувката е извадила първата единица: Когато искаш да бъдеш пръв, то значи, че пръв може да бъде само онзи човек, който може да отвори квадрата. Някой казва: "Аз искам да бъда пръв." Питам: Знаеш ли науката да отваряш квадрата, знаеш ли науката да целуваш? - "А, колко съм ги целувал!” - Ти като онази грешница знаеш ли да целуваш нозете на Христа, на най-великия човек, т.е. твоята уста занимавала ли се е с есенцията и субстанцията на Божествената любов, на Божествената мъдрост? Вкусвал ли си ги като плод? Защото, като се вкусят Любовта и Мъдростта, това е тъй приятно, както когато вземеш един плод и кажеш: "А, колко е хубав!" Това е субстанцията на тези основи, върху които почива Божественият свят. И затова Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето, и който ме яде, ще има вечен живот." Как? - С устата си. Думата "ядене" подразбира всякога размножаване. И който ме целува и цъфтенето подразбира отваряне на този квадрат. Сега аз ви питам: Вие сте нещастни, нали? От какво произтичат вашите нещастия? Все заради Христа. Вие търсите любовта и в името на тази любов може да направите хиляди престъпления. Вие може да видите една красива жена и казвате: "А, там е любовта." Целунете я, но

като я целунете, казвате, че не е тя. После у вас се явява едно отвращение, една омраза. Най-напред дяволът те е излъгал да я целунеш, после идва Господ и казва: "Не е тя." Като не е тя, ще взема ножа, хайде ще я пробода." Господ пак казва: "Няма да я прободеш."

Представете си сега една съвременна жена или мъж, които са извършили такова престъпление, като тази блудница. Ще ме извините, аз нямам ни сянка от умисъл да вземам някоя от вас. Да си представите за момент една такава жена, която е извършила едно престъпление, взима, че целува краката на мъжа си и казва: "Зарад тебе направих всичките грехове." Какво би направил един съвременен мъж?

Ще каже: "Махни се оттук, ти ме опозори!" И ако се намери един мъж, който да прости на жена си и каже: "Хайде, от мене да мине", всички вестници ще пишат и доблестен мъж! Но Христос другояче постъпи с нея, друго нещо имаше и тъй е писано в Евангелието. Той каза: "Симоне, аз слязох в твоя дом, ти целувание не ми даде, ни вода ми даде за нозете, а тази голяма грешница, откак съм влязъл, не престава да целува нозете ми." А нозете, това е великото, това са Божествените добродетели. Онзи човек, който търси добродетелите, онзи човек, който търси правдата, той е, който целува тези крака. Онова, което жадува, което гладува, това е устата. Следователно туй състояние на човешкото сърце, и този израз на човешката уста ние наричаме целувка. Тази целувка я има не само у хората, но и между птиците и другите животни, и дори между цветята. Но хората днес са я развалили, изгубили са смисъла, и, наместо да те целуне някой, кога се напие, казва: "На ти един юмрук, да знаеш, че моята ръка е силна. И сега, ние, съвременните хора, воюваме. Защо? - Защото хората са изгубили смисъла на целувката, начина, по който да се целуват, не знаят да се целуват, и започват да се бият, има удряне на глави, чупене на крака. Правоверните тогава започват: "Господи, ние ти се молим да благословиш нашето оръжие, за да можем с нашето велико войнство и герои да победим и да ни посрещнат с баници, с винце, че ние сме победили; тъй да познаят всички народи,че само ти си Господ и че като тебе няма друг." И тогава казват: "Благословен Господ, во имя Отца, и Сина, и Светаго Духа, амин." Не, не, не, всички свещеници трябва да проповядват на съвременния свят и да целуват краката като тази блудница. На кого ? - На бедните вдовици, на бедните сирачета; на страдащите, на онеправданите. Туй е, което се изисква. Ще кажете: "Целувка!" Да, целувка; за да се даде целувка, трябва да се стопли вашето сърце. За целуването се изисква

голямо геройство. А в България аз съм срещал малцина, които знаят да целуват. Срещал съм някои, понаместят устните си, зачервят се. Сърце, сърце! Не искам да вземеш нещо от мене, но да съзнаеш, че твоят живот е бил досега безполезен, живот на заблуждения в мисли, желания и чувства и да се роди в тебе онази велика мисъл, че от сега нататък ще живееш чист живот, ще целуваш онези слънчеви лъчи, които създават растението на твоята душа. И тъй, който целува, трябва да бъде на мястото на тази грешница, а когато го целуват, трябва да бъде на мястото на Христа. И така, когато дойде никой да те целуне, ще кажеш: "Чакай, братко, чакай, ти мислиш, че от мене можеш да добиеш нещо? - Не." Един калугер ми разправяше следния случай: "Отидох, казва, на църква. Излезе един богат човек и аз му хванах ръката, целунах я. Той ми даде 100 лв. Излезе след това една богата жена, хванах и нейната ръка, целунах я. Тя ми даде 200 лв. Излезе най-после и нашият владика, целунах и неговата ръка. Той ми даде 1 лев. Казах си: "Пфу, да знаех, отиде ми целувката напразно!" Този човек си продава целувката за пари. "Онзи, богатият човек ми даде 100 лв., богатата жена и 200 лв., а владиката, той е бактисал и не само че ми даде един лев, но го извади с недоволство и рече: "Хайде, върви си!" Но целувка за 100 лв., за 200 лв. и за 1 лев не се продава. Владиката пръв казал истината. Той казал: "Слушай, не ставай глупав, аз съм владика, не съм Христос. Докато целуваш моята ръка, ти все тази глава ще носиш и добро няма да видиш." А онзи, богатият, който дава 100 лв., казва: "Докато целуваш моята ръка, дърво ще има. Аз не съм Христос." Това значи 100 лв. А жената, която дала 200 лв., казва: "Докато целуваш жените за пари, никога няма да прокопсаш." Целувката трябва да бъде съвършена, абсолютно безкористна.

Тук имате една жена, която е отритната от цял свят и търси спасение. Тя е жената, която се дави и се хваща за Христа и казва: "Само ти, Господи, само твоята Любов, само твоята Мъдрост може да ме избави от туй положение, в което съм изпаднала."

И вие, жени и ще се обърна към вас и към мъжете, и аз нямам вашата опитност, нали всички сте целували и сте били целувани, какво сте усещали след целувката? - Цяла нощ сте се въртели на леглото. Защо? - Не сте целунали Христа, а дявола. Там е мъчението. Дето се целува дяволът, язва се явява, и злото се ражда. Там е всичкото. Забележете, това е един факт. На жена, която е целунала един покварен мъж, лицето почернява. На мъж, който е целунал жена, която не е на мястото на Христа, и неговото

лице се разваля. Ако е бил чист, непременно лицето му се изменя. Целувката винаги произвежда един преврат или за добро, или за зло. Ако сте целунали Христа, непременно ще свети лицето ви, но направили ли сте една грешка в целувката, винаги ще ходите наведени като тази грешница. Ще казвате: "Няма за мене смисъл в живота." Тогава, какъв е цярът? - Ще дойдете при Христа. Вие можете да намерите Христа и днес. Вземете Евангелието, пренесете се 2000 години назад или идете 2000 години напред, вие ще намерите и ще целунете Христа. И няма живо същество, което да се постави в положението на тази жена и на което Христос да не се изяви. Тогава Христос ще каже: "Прощават ти се грехове, и сега се започва новото ти развитие."

Христос казва: "Слязох в дома ти, ти целувка не ми даде." Влезе една благородна мисъл в тебе. Тази мисъл е Христос. Някой път Христос минава в този свят. Аз го виждам. Често той минава. Сега за себе си аз няма да говоря, ще говоря за един ясновидец, който ми разправяше следното нещо: "Гледам, казва, Христос застанал при една красива жена и отвън много красива, но отвътре не и и говори, а от другата страна, гледам и друг някой говори." Христос казва: "Жено, обърни се към Бога, любов ти трябва повече, за да се спасиш." Тогава дяволът пошепва нещо. На мястото, дето говори Христос, тя постоянно си маха ръката край ухото, защото Христос казва: "Любов!" А тя подразбира: "Да любиш, значи да целуваш. Какво ще каже моят мъж?" Тя плътски разбира любовта. Едно вътрешно себеотрицание е процес на душата, не е процес на тялото, на ума. Това е едно съотношение, което съществува между моята душа и моя първоизточник, Бог, от когото съм излязъл.

И всякога, когато се нашепват тия мисли на Христа, ние ги критикуваме. Щом дойде някой и ни нашепва такива мисли, за пример: "Отвори търговия, ще имаш големи печалби, и не махаш ръка край ухото си. Започваш търговията. Щом дойде Христос, казва на жената: "Жено, ти си богата, толкова дечица има там бедни, дай 2000 лв. да им се помогне." Дяволът казва: "Не слушай!" Тя маха край ухото си. Аз гледам хората, все махат. На някоя жена говори Христос, тя маха на ухото: "Това не е за мене." Щом дойде някой друг, нашепне нещо, казва: "Готова съм!"

И тогава ме питат: "Как да познаем гласа Христов, толкова гласове ни говорят?" Христос говори тъй, както никой друг. Той казва: "Раздай всичкото си имане на бедните!" А вие махате с ръка. "Иди в някоя болница да служиш на болните!" Пак махате. "Мий краката на мъжа си, примири се

с приятеля си!" Пак махате. А като ви се каже: "Натрий носа на приятеля си” - приемате. "Дай го под съд, 20 000 лв. имаш да вземаш, и това разбирам, толкова пари имам да вземам." Когато Христос говори, няма душа в света, която да не разбира неговия глас. Всяка мисъл, която прави човека готов за самопожертвуване, е Божествена мисъл. В това няма никакво изключение. Приеми я, тя иде от Христа. Спреш ли се да мислиш дали е онзи Христос, който е бил преди 2000 години, всичко изгубваш. Слушай, приятелю, ако ти чакаш този Христос, който е бил преди 2000 години, ти ще отидеш в дъното на ада. Този Христос е пораснал сега, преди 2000 години той е бил малко дете. Той е бил бебе още на 2 години, а сега е възмъжал, сега е на възраст, силен е. Следователно няма да го търсиш като едно малко детенце и да казваш: "Ех, да имам едно малко бебенце като Христа и да го помилвам!" Тогава той не е могъл да спаси света. Бягаше в Египет, биха го и го разпънаха на кръст. Туй беше волята Божия. Той си казваше: "Е, нали си слаб, тъй ще бъде!" Като възкръсна, казваше: "Всякаква власт ми се даде на небето и на земята, и в бъдеще няма вече тъй да бъде: няма да ме бият. Идете и проповядвайте туй Слово, аз ще бъда с вас до края на века." Нам ни проповядват за разпнатия Христос. Аз не ви проповядвам за разпнатия Христос, аз ви проповядвам за онова Христово възкресение на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина, Правда и Добродетел и за онзи Христос, който носи живот в себе си, който носи Мъдрост, знание на света; за онзи Христос, който носи Истината, който иде да ни даде тази вътрешна светлина, да устроим домовете си, да ни даде Правдата и с нейната мярка да мерим, да ни даде и Добродетелта. Христос носи и онези велики методи, чрез които ще можем да съградим нашите домове. Този е великият Христос. Ще кажете: "Где е?” - Аз го виждам сега, шепне на ушите ви. Ето, виждам Христа, виждам го. А вие виждате ли го? Виждам го, виждам го, Христос шепне. Сега определям кой какво ще направи: някой ще махне с ръка на ухото си, а друг ще слуша.

Мнозина мислят, че аз искам да омагьосвам хората. Не, Христос ви говори. И знаете ли какво ви говори Христос? Ето какво слушам аз: "Сърцата ви са студени, отвън има сняг, следователно нямате проветряване, противодействие там има; любов ви трябва, любов, с която да преодолеете всичко; любов, която да стопли тези ледени сърца, да ги стопли с температура 100 000 000, да светят сърцата ви. Пак ви говори Христос. Знаете ли какво ви говори?

"Знания, знания ви трябват. Не ви трябват знания как да сготвите боба, как да сготвите пуйката, как да накълцате зелето, да направите кебапчета. Не това ви трябва, а знания, знания, да предадете тази мъдрост на вашите дъщери, синове, на вашите мъже, на вашите слуги, приятели и неприятели." Виждам Христа, той ви говори сега, и вие седите. Виждам една отлична картина: като че ли седи една мома, която очаква момъка, който идва сега и предлага да се сгодят. Тя стои много сериозно. Аз я виждам в сериозна поза. Такава поза сте заели и вие и аз казвам: всичко е готово, само да не мръднете дясната ръка при ухото си. Момата казва: "Сега, като дойде момъкът, чакай да си помисля, да го взема ли, или не; да го взема, но имам друг по-богат, по-учен, повече удобства ще ми създаде, само че той още не ми е предложил." Тя решава, мисли, колко сериозно мисли! Сериозно мисли, но за "онзи"! Няма какво да мисли: "Взимаш ли ме, или не?” - "С тебе съм, Господи!" Свършена работа! Оставиш ли да мислиш много, нищо няма да излезе. Има моменти, когато човек не трябва да мисли много. Веднага трябва да решава. И ние трябва да бъдем като онзи инженер на Наполеона, комуто Наполеон казал: "Трябва да построиш един мост за минаване на войската. и Нямам инструменти. и Аз ти казвам: ако за 20 минути не построиш моста, ще те застрелям." Инженерът отдава чест, отива си веднага, умът му заработва и за 20 минути построява моста. Няма време, няма какво с инструменти да се решава, бързо трябва да работим. Когато човек сгреши, иска дълъг срок, обтяга, протака в съдилището. Грешниците искат, когато се разглеждат делата им, да бъде времето дълго. Когато крадем, ние искаме дълго да бъде времето, а когато искаме да имаме резултати и обратно, и късо да бъде. Когато дойде да ни възнаграждават за постъпките ни, да не се протака това с години, а като Наполеон, да издаде заповед да съградим този мост в 20 минути, за да се минава от единия бряг на другия, от единия свят в другия. Следователно тези принципи трябва да приложим в домовете си, в живота си.

Христос казва: "Аз в дома ти дойдох, ти целувание ми не даде, а тази жена, откак съм влязъл, не престава да целува, не устата ми, а нозете ми." Тя казва: "Аз съм недостойна да целуна устата ти, а ще целувам нозете ти, тези и прашните нозе, които ходят по земята." За да целунеш Христа по устата, изисква се ангелски живот. Някой казва: "Дай да те целуна по устата!" Ангелски живот се изисква за това, чистота се изисква! Ако ние бихме ценили тези целувки!... Българите, които са ходили в Русия, казват,

че на Великден всички се целуват и "цап - цап", и докато я оцапат: "Ну, поцелуемся: цап цап." Сега Христос им казва, каква трябва да е целувката. Този квадрат трябва да се отвори, и да се изхвърлят тези заблуждения, те трябва да престанат в Русия. Казвате: "Православната църква е била такава." Ще ви приведа един анекдот. Един от руските императори писал до всички руски манастири конфиденциални писма, с които молил и в който манастир се намира главата на св. Иван Кръстител, да му се изпрати. Той получил от всички манастири по една глава! Натурял ги в отделни стаи и 40 глави в 40 стаи. След това отива в руския Синод и запитва: "Колко глави има св. Иван Кръстител?" - "Ваше Императорско Величество и само една глава!" - "Не, казва, 40 глави има." Взима тези старци, завежда ги във всички стаи: "40 глави, документално 40 глави!" Прави са те: ако вземем прераждането, може да кажем, че Иван Кръстител имал 40 глави, но императорът им казал: "Не заблуждавайте народа с тия суеверия !" Затуй днес страда руската църква, защото Иван Кръстител имал 40 глави! Бог да поругаем не бива. В негово име не трябва да има никаква лъжа. Ако аз, в името Христово, искам да ви заблуждавам, техника е кармата на този народ. Никой не може да прокопса, ако е лъгал. Някой казва: "Струва си да се лъже. Не, никога! Някой път може да икономисаш истината, може да избегнеш отговора, или да премълчиш но никога да не говориш лъжа. Не можеш да кажеш истината и мълчи; не можещ да кажеш истината и бягай, никой не те заставлява да говориш.

И тъй, две неща са потребни: смирение, като на тази жена, да познаем заблужденията си. Тази жена е познала, че пътят, по който е вървяла, животът, който е водила, знанията, които е имала, всичко туй дало най-лоши резултати. И след всичко това тя казва: "Господи, всичко туй сега изменям." Аз зная, че тази жена, като индивид, тя не е една. Тази жена е изменила своя живот, после тя е станала една отлична работница на Христовото дело. Тя е изменила съвършено живота си. Нейният живот се измени от целувката. Следователно, ако и в нас влезе тази божествена светлина, и ние възприемем тази светлина и я целуваме, тя ще произведе всички тия добри резултати. И тъй, когато дойде някой в дома ви, какво трябва да направите с него? Нали, когато имате jour fix, дойде у вас някоя ваша приятелка, някоя ваша възлюблена, която вие си обичате, вие я слагате да седне на вашето място. Дойде една, целунете я; дойде друга целунете я; дойде трета, целунете я; до 10 като дохождат, целувате ги. Другите 10, които идват, не ги целувате. Тогава 10 сте целунали, 10-не. Аз

определям: 10 са от Господа, а 10-от дявола. Вашето рандеву, този ваш jour fix все jour fix ще стане. Като излязат от дома ви, ще почнат да ви критикуват. Всички ще целунете! Започнеш ли с целувка, всички ще целунеш. Ако не целуваш, никого няма да целуваш. Тогава вашият jour fix ще излезе благополучен. Ще кажете: "Тази жена не ми е симпатична." Ами тази, която целунахте, симпатична ли ви беше? Нима онази жена е била симпатична на Христа? Че на вас туй, което е симпатично, то е дяволът. Имате две моми: едната е скулеста, с рани, а другата не, красива е. Коя ще целунете? - Красивата. В нея е дяволът. В тази, скулестата, е Христос. В красивия момък с мустачките, там е дяволът. Щом го целунеш, ще почернее лицето ти. А в този, грозния момък, там е Христос. В името Христово ще го целунеш. В него е принципът на Христа.

И тази жена предпочете да целуне прашните крака на Христа, а не чистите на онзи буржоа, защото Христос ходеше със сандали от кожа и без чорапи, с боси крака. Неговите крака бяха прашни. Та тази жена не целуна краката на Симон, а на Христа. Тя каза: "Господи, и ти си прашен и нечист, и аз. Аз ще ти измия краката, а ти и моето сърце." И Христос отговорил: "Жено, речено - свършено." И тя го стори. Сегашните учени казват: "Събрал ги тях, все такива невежи хора, не ги ли знаем кои са те?" Че аз не съм дошъл в България да събирам красивите моми и момци, аз оставям тях за църквата, а онези, които нямат никакъв подслон, скулестите, те са дошли при мене. Тъй че няма защо да бъдем в недоразумение, но веднъж една моя овца изцелена по такъв начин не я пущам вече. Какво разбирам под думата "църква"? - Под "църква" разбирам едно живо същество, което мисли и чувствува, има воля, а всички тия каменни здания, това са приюти, това не са църкви. А сега свещениците питат: "Ходиш ли на църква?" Аз бих дошъл у тебе, ти си отворена врата. Аз виждам, че вратите на сърцата у поповете и владиците са все затворени, нямат и ключ. Питам клисаря: где са ключовете? - "Днес дядо поп не служи, елате в другата църква." Това не е църква. Когато някой иска да дойде в моята църква, аз отварям вратите за богомолците в 4 часа, преди да изгрее слънцето. Тъй трябва да бъдат отворени вратите за всички хора, които искат да служат на Бога, и в тази църква всички кандила трябва да бъдат запалени, да се лее от тях светлина и благост. И който влиза в нея, трябва да остави вън всичкия си товар. Това е то църква, тъй трябва да се разбира. Ще кажете: "Ами какво ще стане с простия народ?" Те не са прости хора, ние говорим за всички учени и те са свършили

гимназии, университети, и все със забавления ли ще ги занимаваме? Ще им позволим да влязат в църквата, да служат. Но как ще служат? - Като дойде владиката, нека се облече с одеждата на любовта, тя е вътрешната дреха. После има един фелон , тя е дрехата на мъдростта. Като си облекат тези дрехи, после нека си турнат и корени и друго, и тогава нека служат. Като дойде тъй, аз ще му дам първо място, но, ако дойде със сегашните си дрехи, ще го изпъдя навън. Вън вие, които продадохте името Христово, идвате да служите за пари, да ги събирате във вашите котлета! Христос не умря за пари, Христос дойде да служи в името на Божията Любов и Мъдрост, за да възкреси хората. Туй е не само с нашите свещеници и попове. Когато говоря истината, в името на Христа я говоря. Горко на онези, които се противят на тези божествени истини! В Христовото име, в божественото, няма никакво заблуждение.

Нека българите сеят нивите си. Аз съм готов да дам на българите 100 пъти повече жито и царевица, преизобилно, нека те сеят, и свещеникът нека сее, но не с кръста и с котле в ръка. Нищо да няма в църквата: никакви пари, никакво разнасяне на дискуси. Това е безобразие! Всичко това трябва да се изхвърли, тъй говори Христос. Сега дойде някой, пита ме: "Ти свещ палиш ли в църква?" Аз казвам: Моята свещ винаги гори, кандилото ми е запалено от памтивека, то никога не е изгасвало. и "Ами в църквата вярваш ли?” - В тази, Христовата църква вярвам, в църквата на Любовта, в нея е Христос, в нея са и всички светии, и всички добри хора. и "Ами при нас защо не идваш?” - Идвал съм и при вас, но вашите църкви са затворени. и "Как?” - Затворени са те и сега, аз не мога да ги целуна. Те искат да отида да целуна ръката на владиката. Не съм от тях, та да целуна ръката на владиката. Някой път и моята ръка не искам да я целуват. Преди няколко дни дойде един човек, в когото беше духът. След като го поканих да остане на трапезата, той казва, че никой не трябва да ми целува ръката. Казвам си: Е, това внесе в него съблазън: "И той е един от владиците", помисли си гостенинът. След половин час той стана, излезе, иска да се ръкува, аз го спрях и да не се ръкува, и му казвам: "На добър час, хубаво мислиш." Аз съм за онази вътрешна целувка на любовта, на нашите сродни души. Някои питат: "Как да намерим сродните си души?" Това е най-лесната работа! По-лесна работа от тази няма. Това и най-малките деца ще ви кажат. До 5-6 - годишната си възраст децата ще ви кажат как. От седмата годишна възраст нагоре те ще ви заблудят. В Русенско един баща ми разказваше, че запитал един ден малкото си детенце: "Синко,

откъде си дошъл?" Това дете му отговорило: "Да не ме смущавате.” - Кой си, откъде си дошъл? Ако ти имаш Любовта в себе си, няма да го питаш откъде е дошъл. Ти знаеш, че Любовта знае откъде си дошъл. Когато ние любим хората, от Бога сме дошли, а когато не ги любим, от дявола сме дошли.

Първото нещо: като дойде Христос в дома ви, ще измиете краката му с вашите уста, а това, преведено на ваш език, значи: ще му служите с мъдрост и любов, ще носите неговото Слово без никаква примес. Това е целувката. Когато аз прилагам всичкия си ум и всичкото си сърце да му служа тъй, че да нося неговото Слово без никаква примес, това е целувка. Ако така можете да служите на Христа, той ще ви каже: "Прощават ви се греховете, и вашите имена се записват в небето пред ангелите, и в бъдеще вие ще станете граждани на това велико царство."

И тъй, аз сега ви поздравявам всинца да служите на Христа с мъдрост, да служите с любов, да ги вложите в умовете и сърцата си. Този Христос аз го виждам, с него говоря сега. След като си отидете у дома си, той пак ще ви говори. Внимавайте, не продължавайте да умувате, но кажете: "Да решим!" Не къде е срокът, веднага решете! Речено и свършено и никакво махане на ръката. Вие ще ми кажете: "Ти говориш ли истина, че Христос е при нас сега?" При вас е Христос, при вашите души, разбирайте вътрешно. Говоря ви една велика истина. Велик е този Христос и когато хората един ден съзнаят тази истина, знаете ли каква култура ще има? В Европа ще пътуваме свободно, без никакви спънки, и тогава всичко ще поевтинее, и житото, и маслото и всичко. Как? - Когато хората започнат да служат на Бога с любов и мъдрост.

Туй учение трябва да го подемат всички духовници. А те се докачат още, но Христос ще ги заставя да не се докачат. И учители, и всички други в бъдеще трябва да служат на Христа с любов и мъдрост.

Сега аз ви проповядвам не като на българи, или като на англичани, или като на французи. Аз ви проповядвам като на мои братя и сестри в името на Христа. Никога няма да изопача Истината. Аз ви говоря като на мои братя и сестри, като на приятели, като на ученици, които ви държа на равна нога със себе си, давам ви ней - хубавите си мисли, макар че треперят тези хора вън, на студа. Аз ви давам най-хубавото от себе си, запознавам ви с тези истина, за които никой друг от 2000 години насам не ви е говорил. Защо? - Защото аз любя Бога, защото му служа с любов и мъдрост. И вие всинца можете да му служите. Всинца можете да служите

на Бога с любов и мъдрост. Всички можем да бъдем братя, безразлично, каква е степента на нашето развитие. Ще идем да работим според силите си. И тъй, ние можем да дадем тази целувка на Христа, понеже Христос е навсякъде, в цялата Природа. Навсякъде е Христос! И ние можем да му дадем тази целувка; щом я дадем, ще цъфнем, ще завържем и ще станем силни. Моите думи са малко символични, но истинността им е отвътре. Всяка мисъл, всяка целувка трябва да бъде пропита с любов, и, като целунете, да не съжалявате, а да знаете, че сте извършили един дълг, дали сте нещо от себе си, и тогава ще чуете този глас на Христа: "Прощават ви се греховете." "Прощаваме се” - това е отлична дума. Ако днес Съглашението каже на българите: "Прощава ви се дългът, какво ще бъде? - Барабаните ще бият из града, обявления ще има залепени по всички градове, по всички общини, че Съглашението е простило на България 2 1/2 милиарда лева дълг. А туй, което носи Христос, е много повече от тези 2 1/2 милиарда лева.

Любов и мъдрост трябват на всинца ни сега. Любов и мъдрост! Някои казват: "Еди коя си сестра е кисела." Казвам: тя не е целувала още краката на Христа. "Еди - коя си малко критикува." Казвам: Не е целувала краката на Христа. "Еди - коя си е невежа” - не е целувала краката на Христа. Онези мъже и жени, сърцата на които са пропити от тази любов и умът им и от тази мъдрост, те са целували краката на Христа. Човек, който един път е изпитал тази любов, който един път се е докоснал до нея, той вече се е издигнал така, както светът не подозира.

И тъй, служете с любов, служете с мъдрост. Туй учение трябва да се приложи. Там е силата и спасението в бъдеще.

Беседа, държана на 8.1.1922 г., втория ден на Коледа, в София.

ЗАЩО ТВОИТЕ УЧЕНИЦИ ЯДАТ И ПИЯТ

И те Му рекоха: „Защо учениците Йоанови често постят и молба правят, така и фарисейските, а твоите ядат и пият?“ (Лука 5:33)

Поясненията върху един стих могат да бъдат прями и косвени.

Прямите обяснения са обяснения за децата, а косвените и за възрастните.

Когато учителят в първо отделение разправя на децата за събирането, той взема мамули и казва: "Един мамул и още един мамул колко стават? - Два мамула." Детето гледа и казва със страх: "Два."

Сега някои хора имат това свойство на ума си, т. е. да казват: "Дайте ни да го пипнем, да видим." И те, като малките деца, казват: "Един мамул и още един стават два." Мислите ли, че като кажем: едно зърно мамул и още едно стават две, сме разрешили целия въпрос на мамулите? Мислите ли, че ако даже съберем 100 мамула и още 100 мамула, сме разрешили въпроса на мамулите? Ако дори знаем да делим и умножаваме, въпросът за царевицата, мамулът, остава неразрешен. За да се разреши, трябва да имаме други познания, да знаем при какви условия тази царевица расте, кога се сее, при каква почва расте, как се развива, за какво се употребява и каква може да бъде нейната сила. Сега по тази аналогия вие можете да си правите и по-далечни сравнения. За пример, често в математиката има обяснения за функциите. Функции има и във физиологията, те са физиологически функции. Функции има и в сърцето, функции има и в ума, и в обществения живот, и в домашния и навсякъде все има функции. И сега, като се върнете дома си, онези, които знаят повече за функциите, нека разправят какво е функция. Каква е функцията на жената? - Да готви. Каква е функцията на учителя? - Да учи. Каква е функцията на свещеника? - Да служи. Каква е функцията на крадеца? - Да краде. Това са първа степен функции, т. е. прями функции. Сега учителят не е роден само да учи, свещеникът не е роден само да служи. Туй е прямото обяснение на стиха. Една царевица и една царевица правят две царевици.

Обаче, в косвеното обяснение на един въпрос или на една идея се съдържа по-дълбоко знание за самия предмет. Ние можем да докажем комуто и да е, че човек има душа, тъй както можем да докажем, че една царевица и още една царевица правят две царевици. Можем да поставим

когото и да е в магнетически сън, да извадим двойника му, в който живее душата, и да го сгъстим. И ето, отвън един човек и още един двама са, но тия двама живеят в един човек. Възможно ли е това? - Възможно е. Слагаме ги един в друг, събират се и после пак изваждаме единия. Значи правим този процес. Ние не само трябва да знаем как да извадим този двойник, но трябва да знаем и онези велики закони, при които душата се развива, расте и придобива своите знания. Ние трябва да се поучим от царевицата, когато тя пуща своите коренчета в черната почва. Тя стои на много по-ниска степен на развитие, отколкото ние, но когато се посади в почвата, тя умее да схване онези елементи, които са необходими за нас, и така да ги усвои, че от това складиране на тези елементи в царевицата да зависи нашият живот. Ако царевичните зрънца, житните зрънца, ечемичните зрънца не събираха тези елементи за живот, какво би станало с нас, интелигентните хора, които мислим, че сме много културни? Ние не владеем още знанието на царевицата, на житото, на крушата, на сливата, а при това казваме: "Ябълка е това, круша е това!" Или: "Той е прост като круша." Не, крушата по своята специалност седи 10 пъти по-високо от човека в културно отношение. Турците казват: "персенги олсун", т. е. на калем иде. Туй буквално не е вярно. Не е вярно, че една царевица и една царевица правят две и че крушата седи 10 пъти по-високо от човека. Това е по косвените обяснения, а не по прямите: по прямите е обратно. Сега, тук може да се роди цял спор. Може да спорим, колкото искаме по въпроса.

Тези учени хора задават на Христа въпроса: "Защо учениците Иоанови често постят и молба правят, така и фарисейските, а твоите ядат и пият, има гуляй, ядене и пиене?" Ами че да пости човек, много наука ли се изисква? Голяма наука ли е това човек да пости и молба да прави? Ни най-малко не е наука. Като ти се сковат устата, какво ще правиш? Постиш. Стомахът ти нищо не взима, казваш "пост". Като те бият, ще се молиш и оттатък ще минеш: "Моля ти се, мамо!" Та някои хора мислят, че много нещо правят, че постили и много се молили. Като има камшик, ще се молиш, и ние знаем от коя култура си. Съвременните хора казват: "Лекарят ми забрани да ям, на диета съм, ще се пости." Не, не, не. "Досега ядох и пих, но отсега ще постя." Каква култура има в това? Нима Господ се нуждае от нашия пост и молитва? Нима Господ се нуждае от нашите сълзи, постоянно да плачем и да се оплакваме?

Двама студенти си приказват. Единият дава съвет на другия, който е беден, да отиде при един негов богат чичо, добър, духовен човек, да му

иска пари. "Иди при него, поискай му пари, но гледай да започнат сълзите ти да капят. Ако заплачеш, ще ти даде пари, ако не заплачеш, няма да ти даде. Той е човек, който само на сълзите вярва." Отива, и опитът излиза сполучлив. Нима днес опитът не излиза сполучлив, когато посетим някои бедни? Някой вестникар веднага ни описва състоянието. Така описват глада на руснаците. Нима сърцето ни не се отваря? Отваря се. Но ако тази храна не отива до болните, до гладните, а отива в джобовете на здравите? Та и Господ, когато изпраща толкова много храна, повече отколкото трябва, не се ли изгубва тя някъде из треновете? Господ изпраща комисия да види какво става с тази храна. Хората гладуват в Русия, Англия, Германия, България, всякъде се изгубили тези вагони и храната я няма. И всички религиозни хора какво правят? "Хайде да се помолим на Господа пак да изпрати храна!" Пак му се молят. Както виждате, тази година Господ пак изпраща и пак се губи. Всяка година Господ изпраща 10 пъти повече и хората започват да се чудят къде отива тя? "А, казват Иоановите ученици и т. е. тези на старата култура и постели и се молили, и фарисейските също, а онези на Христа само яли и пили." Сега нам ни казват: "Какъв е пътят за спасението?" Аз ще ви приведа един разказ и ще ви оставя после математически да си разрешите тази велика проблема как да се оправи светът. В далечното минало, в предисторическите времена, живял някой си прочут цар и Ормузд - Дей, който бил поклонник на Единния Бог, Бог на вечната хармония. Но в съседното царство негов съседен събрат бил цар Соломон - Ра. Той бил многобожник, но не само многобожник, но и поддържал жертвоприношенията, принасял човешки жертви на боговете си. Цар Ормузд - Дей имал пет много красиви дъщери. Първата от тях, Адита, била най-красивата и най-умната в цялото царство. Обаче в сърцето на цар Соломон - Ра се заражда едно желание да може да открадне дъщерите на Ормузд - Дея. Щом се зародила в него тази идея, той повиква най-вещите си мъдреци и им заръчва да направят един палат, който да се отваря и затваря по магически начин. В този палат да се изкопае един тунел, през който да се отива до царството на Ормузд - Дея. И по един тайнствен начин дъщерите на Ормузд - Дея започнали да изчезват. И тъй, всичките дъщери на Ормузд - Дея били задигнати и затворени в този палат, направен по магически начин, за да не може да бъдат освободени. Ще кажете: "Каква ли му е била целта, да се ожени ли за тях?" Не, ни най-малко. Понеже той принасял жертви, имал предвид да ги принесе жертва на своите богове, за да го направят най-виден цар в света.

Когато тези пет сестри се намерили затворени в палата, там прекарали цяла година. Втората година започнали да разсъждават, да търсят начин за освобождението си. Най - голямата дъщеря, Адита, намерила една книга в своята стая, която била оставена от мъдреците, които правили този палат. Те били от бялата ложа. Адита разбирала тайния език на тази книга, в която се пишело, че еди - къде си имало 4 ключа. Единият бил обърнат към изток, другият и към запад, третият и към север, четвъртият и към юг. За да си отвориш, ще завъртиш един път ключа към изток, два пъти и ключа към запад, три пъти и ключа към север и четири пъти и ключа към юг. После отново ще ги завъртиш: източния ключ ще завъртиш два пъти, западния и три пъти, северния и четири пъти и южния и пет пъти. Ще завъртиш пак наново ключовете: източния и три пъти, западния и 4 пъти, северния и 5 пъти, южния и 6 пъти. Като ги завъртваш тъй, числата ще вървят едно след друго. Като ги завъртиш по три пъти, ще се образува числото 12. Тъй ще намерите по колко пъти ще завъртите източния, по колко пъти западния, по колко пъти северния и южния ключове. Тогава математически ще си направите едно съотношение и ще работите. След като се завъртят тъй ключовете в този палат, ще се отвори тази врата, откъдето трябвало да излязат навън. Тъй казва мъдрецът в тази книга: щом влезеш, ще завъртиш вратите по обратен път и източната врата ще завъртиш 6 пъти, западната и 7 пъти, северната и 8 пъти, южната и 9 пъти. При всяко ново отваряне постепенно ще намаляваш. При второто отваряне: източната и 5 пъти, западната и 6 пъти, северната и 7 пъти, южната и 8 пъти. При третото отваряне: източната врата и 4 пъти, западната и 5 пъти, северната и 6 пъти, и южната и 7 пъти. Щом излезеш вън, други ключове има. Тогава ти и сестрите ти ще се върнете дома си. И тъй:

При излизане:

	при I отвар.	при II отвар.	при III отвар.
Източ. врата:	1	2	3
Запад. врата:	2	3	4
Север. врата:	3	4	5
Южн. врата: . . .	4	5	6

При влизане:

	при I отвар.	при II отвар.	при III отвар.
Източ. врата:	6	5	4

Запад. врата:	7	6	5
Север. врата:	8	7	6
Южната врата: . . .	9	8	7

Обща табличка при отваряне и затваряне:

Източната врата и	1, 2, 3, 4, 5, 6.
Западната врата и	2, 3, 4, 5, 6, 7.
Северната врата и	3, 4, 5, 6, 7, 8.
Южната врата и	4, 5, 6, 7, 8, 9.

Сега вие ще ме запитате: "Какво трябва да правим?" Завъртете източния ключ един път, западния и два пъти, северния и три пъти, южния и четири пъти. Завъртете още един път и източния 2 пъти, западния и 3 пъти, северния и 4 пъти и южния и 5 пъти. И като завъртите още един път източния ключ 3 пъти, западния и 4 пъти, северния и 5 пъти и южния и 6 пъти, тази врата ще се отвори. Коя врата? - Вратата на знанието, да разбирате дълбоките пътища, които водят към Бога, към спасението, т. е. към вашия дом.

Сега: ядене и пиене. "Ако не ядете и пиете, казва Христос, плътта и кръвта на Сина Человечески, нямате живот в себе си." Туй ядене и пиене трябва да бъде знание. Нашата душа трябва да жадува за знание. Ние препоръчваме яденето в широк смисъл. Всички онези, които се учат и които работят, трябва да ядат и много трябва да ядат. Само духовните хора мислят, че с малко ядене може. Те трябва да ядат. Множко ядене трябва. Но многото ядене не подразбира, че трябва да напълниш стомаха си. То не е ядене. Многото не е в количеството, многото всякога подразбира качество и живот в себе си, който трябва да се произведе.

Христос им казва: "Можете ли стори сватбарите да постят, докле е с тях младоженикът?" Той дава това сравнение, за да покаже, че не могат сватбарите да постят, докле е младоженикът с тях. Ще бъде смешно, докато на онези хамбарът е пълен с жито, те да плачат и постят. Защо? Когато някой е гладен, да плаче, разбирам. Когато някой се моли, когато го бият, разбирам, но когато Господ му дава всички блага, какво трябва да прави? - Да се радва, да учи, да помага на своите ближни и на себе си. Следователно нам искат да представят действителния живот в палата на цар Соломон - Ра. Ако сме там, ще ни принесат жертва на 5-те богове, но ако имаме книгата на онези мъдреци, ще намерим тези ключове, които ни водят към вратата и изход за своята бащиния. Сега някои казват:

"Покажете ни пътя!" Два пътя има. Ако аз отида в някой богат дом, убия господаря на къщата, взема парите и стана господар на неговите богатства, какво съм спечелил? Ако аз принеса дъщеря му жертва, какво съм спечелил? - Нищо. Не е въпросът там да убием този богат човек, но жив да го оставим, да отворим сърцето му, да принесе своите жертви доброволно и да остави за себе си колкото му трябват, а останалото, това което Бог е пратил, да принесе за своите братя. Мислите ли, че ако днес Господ прати една комисия, няма да намери житото къде е, царевицата къде е? За всички българи ще има изобилно жито. Сега всички българи се потриват, толкова комисии има назначени, и не могат да намерят къде е житото, къде е царевицата. И не само в България, в целия свят има такива комисии. И очакват дано химиците изнамерят някакъв лек начин за прехранване, някакви хапчета. Но докато изнамерят те това, какво ще стане с нас? Въпросът е за това, готовото. Не е въпросът за парите, нека стоят в касата. Това жито, тази царевица трябва да се даде на всички хора, да имат да ядат и пият. Всички ние не искаме пари. "Хляб наш насъщни, дай го нам днес!" Никъде няма в Господнята молитва: и парите дай ги нам днес! Но казва се там за царевицата, за хляба. И Христос е казал да излезе тази царевица на място.

И аз бих желал всички да почнат не да се молят, а да завъртват този ключ на знанието. Сега да ви кажа защо и вие не сте завъртели този ключ. Мнозина от вас, които ме слушате толкова години, аз виждам и пак ще кажа "виждам" - мислите още дали това учение е тъй, или може да има друго учение. Няма друго учение в света освен учението на Любовта. Няма друго учение в света освен учението за Божията мъдрост. Аз не зная друго учение. И ако вие мислите, че има друго някое учение, заблуждавате се от Соломон - Ра. Помнете, че любовта е само за здравите хора. Любовта не е за болни хора. Болните не могат да любят. Туй трябва да го знаете! Болните, мъртвите не любят. Само живите хора, които са изпълнени с Божествения Дух, те са, на които сърцата са изпълнени с любов, в тях любовта функционира. Няма да искам любов от мъртвите хора. Любовта не е достъпна за болните и невежите, нито мъдростта е достъпна за тях. Невежите хора нямат любов и онези, на които сърцата са стиснати, и те нямат любов. Любовта е една постоянна, разумна сила в света, в която Бог пребъдва и сам живее. Следователно, когато някой каже: "аз любя", питам го: ти болен ли си? - "Болен съм." Не те е озарила любовта още. Нека дойдем до положителното. Мислете здраво и не се лъжете! Ако сърцето ви

е болно, любовта не е дошла там. Ако умът ви е болен, мъдростта не е дошла там. Ако вашата воля се колебае, вие не знаете да въртите тези 4 ключа на Адита. Адита е тя, знаете ли я? И аз бих желал всички вие да бъдете Адита. Адита, това значи първоначалната субстанция на мъдростта, от която произтичат всички неща.

Запитват Христа: "Защо твоите ученици ядат и пият?" - Защото са здрави. Само здравите хора ядат и пият. Но, разберете ме, аз днес говоря принципиално. Казвам "само здравите", защото и болните ядат, но това не е ядене. Когато през някоя счупена стомна наливат с хиляди килограми вода, тя изтича. Питам: "Яде ли тази стомна?" - Не. Болните ядат като счупена стомна, а здравите и като здрава. Някой казва: "Ям и не мога да се поправя по никой начин, като кука съм." Счупена стомна си, пукната стомна си. Но сега други пък възразяват: "Аз от много ядене надебелях." И надебеляването не е ядене. Водата, която е в стомната, има толкова много утайки, които са се наслоили около стомната отвътре, като кал, затова става надебеляване. Това надебеляване е кал. Тъй щото яденето не се състои в това нито да си тънък, нито да си дебел, но среден. Яденето подразбира всякога какво? Онзи, който яде в правия смисъл, той всякога свети, като свещ трябва да бъде. Неговото сърце трябва да бъде изпълнено с радост и благодарност към Бога. Дотогава, докато вашето сърце е пълно с радост и благодарност, вие ядете правилно, но в момента, в който изгубите тази радост и благодарност, вие сте счупена стомна. Не казвам "вие" за вас. "Вие", това е граматически. Вие не сте граматическо "вие". Вие сте друга единица, вие сте извън граматиката.

Следователно в храненето две неща са необходими: ядене и пиене. "Ядене" значи твърдата храна да се превърне на каква? - На течна. За да я превърнеш на течна, трябва да пиеш непременно нещо отгоре. Значи две качества са необходими и да знаеш тази материя при яденето и да я превърнеш. Сега след всяко ядене това, което изядеш, трябва да го превърнеш в чувство, и то в най-висшето чувство. То е богатство, то е растеж на сърцето. И не само там да се спрем, но тази енергия да я превърнем тъй в нашия ум, че да произведе най-висши, най-възвишени мисли. Тогава растежът на нашата душа върви правилно, и тия функции постепенно съграждат този организъм, който ние имаме.

Сега ние постоянно се спираме на Иоановото учение и фарисейското учение.

Христос определя, че когато младоженикът е с тях, и едното, и другото

учение си нямат мястото. Когато слънцето стопля вашата стая, нямате нужда от печка, но щом това слънце замине към северния полюс, в тези северни нощи, тогава ще имате нужда от вашата печка, тогава ще имате нужда от вашата малка свещица. Не казвам, че тези учения не са нужни, но Иоановото учение и фарисейското учение, това не е Христовото учение, понеже богатият, който яде и пие, постоянно е недоволен. Той казва: "Да, жадува душата ми за нещо, иска душата ми нещо." Той е гладен. И всички хора сега са гладни, имат едно желание незадоволено, всички са болни. Казвате: "Болни хора сме ние." Да, всички са болни. Че всички хора са болни, ще познаеш, ако само бутнеш някого, и той веднага казва: "Не знаеш ли, че съм болен човек, че съм нервен, че съм неразположен? Не знаеш ли, че снощи не можах да си отспя?" Когото бутнеш, все кипва. После пък четем, преобръщаме Библията, какво казал Христос. Какво казал Христос? - Че неговите ученици знаели как да ядат и пият. Туй ядене трябва да го научим. Думата "ядене" е символична, думата "пиене" е също символична. Ако прекараме яденето във всички области на нашия живот, ако прекараме пиенето във всички области на нашия живот, и то не само външно, във всички хора ще се яви желание да знаят да ядат и пият, не да преяждат, да пиянстват, но всички хора да бъдат радостни, бодри, весели и всички да имат за живота необходимото, което Бог ни е дал. Следователно, когато Бог ни е пратил на земята, Той е промислил за всичко. Знаете ли защо идат тези страдания? Господ по един екзекутивен начин иде да възстанови своя закон. Той пита: "Къде е царевицата, къде е житото? Я викайте главния директор на пансиона да каже къде е хлябът на децата; къде е мармаладът, къде са ябълките, крушите, които бях изпратил?" - "Е, продадохме ги." - "Защо ги продадохте?" - "За да имат пари да си купят хубави шапки, дрехи, та да излязат навън като някой пуяк, с вирната опашка и тър - тър - тър!" А че хората умирали от глад! "Хайде сега да отидем на църква!" Всички облечени и Господ ще ги намери облечени. За обличане, всички са облечени, но има и техни братя, които не са облечени. Господ ще пита: "Защо вашите братя са гладни и жадни?" И тогава всичките тези богати с хубавите дрехи ще се намерят в положението на богатия, който, като умрял, се намерил в мястото на мъчението. Някои мислят: "Ще дойде ли такъв ден?" Аз ви казвам, че Господ всички тези богати, до един, ще ги прати на мястото на богатия, където има скърцане със зъби. Тогава често разказват за смях този анекдот: оплаква се един гръцки поп на слугата си: "Ех, Стояне, не съм

служил добре на Господа, ще се скърца на онзи свят със зъби.” - "Е, дядо попе, ти поне нямаш зъби, твоите са опадали."

И ние трябва да се върнем към думите Христови. Яденето и пиенето трябва да бъде тъй, както неговите ученици са яли и пили. За съвременния християнски свят и нали всички се наричат християни и трябва да се приложи Христовото учение и най-малкото благо е това, което е сложено в Господнята молитва: "Хляб наш насъщни, дажд нам днес!"

Ако питат какво иска Христос днес? - Най - малката програма е тази: хлябът наш насъщни да го дадете на вашите братя. Сега вие ще говорите за спасение, за това - онова, за всичко, а за това, което Господ изисква тук, на земята, за него и дума не става. Ще се цитира какво казал еди - кой си автор в Германия, във Франция, какво казал някой си проповедник. Много хубаво, всички тия неща ние ги похвалваме; всички тия неща, които хората са казали, ще ги разберем само тогава, когато сме се наяли добре, когато сърцето ни е топло, когато умът ни е светъл, когато волята ни е крепка. и Тогава ще разберем този свят, който стои пред нас. Следователно и вие ще ме разберете. И тъй, постенето аз съм го кръстил почивка. Има право да почива само онзи, който дълго време е работил. Това е почивка. И постът в такъв случай ще служи като начин за обновление на организма, а молбата ще служи като начин да усвоим знания и мъдрост. Ученикът ще се моли на учителя си да го учи, ще се моли за знания.

Ако Иоановото и фарисейското учение се прилага по този начин, те са в права посока, а ние, съвременните хора, след като скрихме царевицата и житото в къщите си, после отиваме да се молим на Господа: "Господи, ние сме големи грешници, скрихме житото и царевицата, какво да правим сега?” - Е, запали една свещ! Не, Господ казва: "Ти скри тази царевица и това жито. Щом съзнаваш греховете си, ще отидеш да върнеш царевицата и житото на гладните си братя."

Та и вие ще върнете царевицата на брата си, защото виждам, че във вашите стаи има много царевица скрита. В най-широк смисъл у вас, правоверните, има скрита царевица, но съдбата ще започне от вас. В този свят има съдба за грешните. Ще го питат веднага: "Как се осмели ти да говориш истината, на какво основание отгоре ти се осмеляваш винаги да не лъжеш, кой ти даде право да бъдеш милосърден, кой ти даде право да бъдеш честен, защо не си крал, защото не си обирал другите?” - т. н. И за всички тези престъпления, и за много други по тази процедура съдиите

ще издадат резолюция, че еди - кой си праведник на земята се осъжда. И се осъжда на какво? Тук на земята се осъжда да плати глоба, а онези, обвинените по чл. 4 и да платят 4 милиарда лева, да се конфискува всичкото им имане. А праведните се осъждат да им се върне в двоен размер всичкото имане, което им е взето, и да им се даде възможност, условия да живеят най-добър, най-щастлив живот. Тъй се осъжда на оня свят. Запитали Христа: "Защо твоите ученици само ядат и пият?" - Как да не ядат и пият, щом са ме осъдили с такава резолюция? Щом са ме тъй осъдили, аз ще дам на всички ви едно отлично угощение, един банкет. Вчера ме осъдиха, дадоха ми една отлична присъда, ще ви дам едно угощение, да ядем и пием, да се радваме за присъдата. Следователно присъдата в духовния свят има точно обратен ефект от този на земята. И небесният живот е точно обратен на земния, в обратен смисъл. Хората там са само майстори да говорят истината, когато тук са майстори само да лъжат. В онзи свят хората са майстори да ти напълнят касата с пари, когато тук са майстори да ти изпразнят касата. В онзи свят хората са тъй майстори де те облекат с нови дрехи, когато тук са най-големи майстори да те съблекат в Борисовата градина, и да се върнеш по долни дрехи. Тълкувайте в обратен смисъл земния живот и ще намерите какъв е небесният живот. Точно тъй е, няма никакво изключение. Ако някой ми оспорва, аз ще му докажа. Как ще му докажа? Един от турските султани дал три въпроса на един свой учен ходжа да ги разреши: 1) Колко е далеч Слънцето? 2) Колко е далеч онзи свят и 3) Колко има от Земята до Месечината? Върнал се ходжата и отговаря: "Слънцето е далеч 12 часа, защото след 12 часа изгрява пак. За онзи свят е много дълъг пътят, защото баща ми отпреди 33 години е заминал, и още не е стигнал. А разстоянието от Месечината до Земята е толкова голямо, колкото е дълъг конецът на това кълбо. И ако не вярваш, дръж края му и върви." Това са косвени доказателства, а не прями. Сега, това правило, което ви дадох за тези четири ключа: спрете се и направете един опит, само една манипулация направете. Как да преведем думата "манипулация" на български? - Да знаеш как да управляваш с ръката си. Намираш се в трудно положение, спри се, завърти източния ключ един път, завърти западния и 2 пъти, северния и 3 пъти, южния и 4 пъти. Напиши си ги, после пак отново: завърти източния ключ 2 пъти, западния и 3 пъти, северния и 4 пъти, южния и 5 пъти. Завърти ги и трети път и виж после какво ще стане с твоя ум. Представете си, че сте Адита и се намирате в този затвор, и когато

излезете от вратата навън, не само вие да излезете, но да намерите и вашите сестри, и тях да изведете навън. Запитаха Го: "Защо твоите ученици не правят както учениците Иоанови и фарисейските?" - "Всеки ученик си е на мястото. Иоановите ученици са за Иоана, фарисейските са за фарисеите, а моите са за мене", казва Христос. Другите се приготвят за моето учение, а понеже моите са минали през пост и молба, затова ще ядат и пият. Аз взимам думите "ядене и пиене" в смисъл на процес, през който е минала душата, за да дойде до любовта и мъдростта. Когато тези две добродетели завладеят човека напълно, той започва да разрешава всички обществени проблеми и навсякъде може да помага на хората. На цял свят човек не може да помогне, но най-първо всеки от нас трябва да знае как да помогне на себе си. Скръбен си, да знаеш как да излекуваш скръбта си. В недоумение си, да знаеш как да излезеш от това недоумение. Безволен си, слаба ти е волята, да знаеш как да я калиш. Както царевицата знае да пуща своите коренчета, за да добие своите елементи, които са необходими, така и ние по същия закон трябва да знаем как да правим нашите опити. Не мислете, че в този свят ще минем без страдания. Не, и тази царевица има хиляди мъчнотии, но тя се бори и ги побеждава. Когато влагата дойде, царевицата използва всеки момент, и след всяка влага тя прораства и се развива. И сега Христос на всинца ви препоръчва това ядене и пиене. Яденето е синонимно с изучване на Словото. И ако ние, съвременните хора, сме бедни, то е защото не ядем. Ние не сме нищи духом, но сме бедни. Ние не се съзнаваме нищи в света, а силни в Бога, но се съзнаваме силни в света, а нищи в Бога. Не, трябва да се съзнаваме нищи в света, а силни в Бога. Туй е учението Христово. Всеки един трябва да храни много добре своята душа, много добре да храни своя ум, много добре да храни своето сърце и да яде и да пие. И тогава вземете този пример на Адита и въртете ключа. Кой е първият ключ? - Източният. Аз ще ви кажа. Аз ще отида малко по-надалеч, да разреша задачата. Завъртете своя първи ключ, който е към изток и ключът на вашия дух; завъртете своя втори ключ, който е към запад и той е в душата ви; завъртете своя ключ на север, той е вашият ум; завъртете и четвъртия ваш ключ, който е към юг, той е вашето сърце. Въртете тези ключове, яжте и пийте, не бойте се!.. И ако дойде някой да ви осъжда, елате при мене, аз разрешавам ядене и пиене в пълния смисъл, но не като пукната стомна, не като счупена, а като здрава, тъй щото и главата ви, и сърцето ви, всичко ще бъде светло, да бъдете здрави и бодри, и да

трептите като сутринната зора, и да носите това велико благословение.

Нашата воля, душа и дух да носят благословение по целия свят. Вие, като станете сутрин, потриете ръцете си и плачете. Тъй правят и малките деца. Дойде майка им и казва: "Има мама мляко.” - "Има ли?” - зарадва се. Най - първо, плаче за ядене. Така и вие, като станете сутрин, първо за ядене и завъртете ключа на вашия дух. Какво ще ядете, какво ще пиете? - Завъртете ключа на своята душа! "Но това, което ще ядем и пием, как да го употребим?” - Завъртете ключа на своя ум! "Какви ще бъдат резултатите?” - Завъртете ключа на вашето сърце. Така ще имате правилно разрешение на всички мъчнотии, но не тъй изведнъж, не бързайте, а полека. Гледам, всички религиозни хора искат изведнъж да разрешат всички въпроси. Дойдат някои и ме питат: "Я ми кажи, откъде е произлязъл Господ?" Отива един верующ при един мисионер, хваща Библията, отваря я на края и казва: "Кажи ми какво означава това?" Мисионерът му отговаря по същия начин. Отваря Библията в началото и го пита: "Я ми кажи, какво означава това?" Изведнъж: "Какво?" Отивам в Сливен, някои ученици ме запитват: "Какъв е смисълът на живота?" Аз ги гледам, казвам им: ще ви дам едно обяснение: в слънчевата система има 100 000 000 слънца, през всеки живот ще минете тези слънца. Върнете се, и после ще ви кажа какъв е смисълът на живота.

Чакай, чакай: най-първо, трябва да научиш как да ядеш и да пиеш. Първото нещо е да научиш да ядеш и пиеш в правия смисъл, та тогава ще разрешаваш тези велики въпроси за Божествената мъдрост, тогава ще можем да говорим по тези въпроси и за произхода на нещата и не прямо и косвено.

"Защо учениците на Иоана постят и молба правят, така също и фарисейските, а твоите ученици ядат и пият?"

Яжте и пийте и благодарете на Бога за всичко, което Той ви е дал! Малкото винаги се благославя.

Беседа, държана на 15 януари 1922 година.

ПЛЕВЕЛИТЕ И ПШЕНИЦАТА

А Той рече: „Не, да не би като плевите плевелите, да изтръгнете купно с тях и пшеницата“. (Матей 13:29)

Вярвам, понеже сега сте възрастни ученици, няма да се смутите от такава сложна математическа задача: нали учениците, които са вещи, не се смущават, когато учителят напише някоя сложна задача на дъската, всички ококорят очи и започват разрешението и гледат как ще я разреши.

От какво произтичат противоречията в живота: в личния живот и в живота на сърцето, на душата, на ума и на духа. Във всички тия категории се включва съвременният живот, който се проявява. Ние се натъкваме на ред препятствия, недоумения. Нашите учени философи имат за цел да ни утешават със своите обяснения за живота. Лекарите ни обясняват как са произлезли болестите и как се лекуват; психолозите ни обясняват произхода на душевните състояния; служителите на Бога живаго ни обясняват нашите правилни отношения към Бога; учителите ни запознават с живата Природа; майките и бащите ни доставят храната, която е необходима за поддържането на този живот. Но въпреки това има противоречия. Нашето щастие и радост на земята постоянно се рушат и ако има някой човек, на когото щастието не е разрушено, той е, може би, изключение. Няма да се спирам да аргументирам, защото животът сам аргументира.

Слугите казват, да идат да изхвърлят тия плевели. и "Не, оставете ги да растат." В съвременното общество се заражда мисълта да се махнат тия плевели. Но, представете си, този господар е бил много по-умен и слугите му са били високо интелигентни, 10 пъти по-интелигентни, отколкото сегашните културни хора, и този господар е бил 10 пъти по-умен, отколкото сегашните господари. Той казва: "Не, оставете ги да растат до скончанието на века, тогава ще заповядам на жетварите да отделят пшеницата на една страна, а плевелите на друга." И въпросът ще се разреши. Защото в процеса на растенето има опасност, че след като изтръгнат плевелите, може да изхвърлят и пшеницата. И ако изтръгнеш един плевел, а унищожиш две пшеници, питам, какво добро си внесъл в света? Ако затъчеш две нишки на стана си, а разтъчеш три, какъв смисъл има? Ако научиш човека на една добродетел, а го научиш на две злини,

пак няма смисъл.

Казва: "Оставете ги да растат!" Сега това, което спъва съвременните хора е, че те искат да се освободят от злото, те искат да се освободят от всички ония неприятни чувства, от всички неприятни мисли, от всички неприятни действия и всичко да им върви като по мед и масло. Всички искат да работят тъй както в Халима на "Хиляда и една нощ” - като вдигнат пръчицата. Обаче съвременният космос е създаден на съвсем друга основа, на която ние трябва да се подчиним. "Оставете ги, казва умният господар, нека растат." Сега аз няма да аргументирам, защо трябва да растат. Няма да обяснявам, понеже имам един силен аргумент. Тази сутрин съм решил да говоря много кратко, понеже моята почитаема публика е изложена на студ. Аз имам и други аргументи, понеже се засягат и моите лични интереси: понеже и аз обещах, който се простуди, да му платя, 10 души ако се простудят, ще платя по хиляда лева, и освен че даром трябва да проповядвам, но трябва и да платя глоба 10 000 лева.

Трябва да растат и едните, и другите, т. е. трябва да станем ние толерантни, въз основа на този велик закон, без който не е възможен никакъв културен живот, никакъв умствен живот. Всеки философ, от каквато и да е категория, трябва да примири тия две противоречия: да остави и доброто, и злото, еднакво да имат условия да растат и да се развиват. Туй ни най-малко не показва, че трябва да поощряваме злото. Вие казвате: "Той поощрява злото и доброто." Ние не можем да поощряваме. Аз бих оборил всички философи, че ние не можем да поощряваме. Нима като посея онзи бодил на нивата, аз го поощрявам да расте като бодил? Не, той расте, защото е бодил, и вън от моето поощрение. Нима онази ябълка, която съм посял, аз я поощрявам? Тя сама е ябълка и се развива сама по себе си. Едно време, когато плодовете не са били обработвани от хората, са расли по-хубаво, отколкото сега: тогава е имало много по-хубави плодове от днешните. Не говоря за сегашната епоха, говоря за една далечна епоха. Когато ние казваме "поощряване", разбирам да оставим доброто да расте, тъй както неговите закони изискват, да оставим и злото да расте, тъй както изискват неговите закони. Защо? Защото тъй е казал господарят. Сега някои, които ме слушат, ще кажат: "Ето едно противоречие." Ако е за противоречие, аз ще ви изкарам сега 10 противоречия. Нима вие, когато идете при някоя канара и начупите камъните, най-първо у камъните се явява една голяма радост, че сте ги индивидуализирали, радват се; носите ги с кола в града, но

образувате от тях цимент и ги сложите дълбоко вътре в земята, градите къщата си. Едно време те са били изложени на слънцето, а сега започвате да градите вашата къща. Питам: каква култура сте принесли на тези камъни? Построили сте къща. То е култура заради вас, но не заради тия камъни. А култура в Природата се подразбира такава, която включва едновременно култура за всички. Когато аз стана културен, с тази култура да засегна всичкото ви битие. И затова казва този господар: "Оставете ги да растат едните и другите, и в края на века, когато дойде денят за жетва, ще отделим едното от другото и светът ще се оправи."

Ще си послужа с един пример. В старо време в Египет, това е в християнската епоха, живял някой отшелник, много благочестив човек. Прекарвал той живота си само в молитви, четене и размишление за начините и методите как да се поправи светът. 40 години той прекарал така и ни един човек не е дошъл при него. Той имал толкова знания, но през тия 40 години никой не отишъл при него. Станало му много мъчно и казал: "Господи, поне едного прати при мене, да му предам това знание, остарях вече, негоден съм." И този стар отшелник мислел, че ще дойде някой ученик способен, и какво вижда? - при него иде една блудница. И защо дошла тя при него? Тя била най-голямата блудница в оная епоха в града Александрия и като чела Евангелието, станала християнка и поискала да се кръсти, но нито една църква, нито един поп и не зная дали е имало попове тогава и нито един служител не се наел да я кръсти, да вземе отговорността върху себе си. "Не можем да те приемем в нашата църква, ти си една неизправима блудница, ти си един въплътен дявол, който искаш да ни изпитваш, но ние сме много учени, чели сме писанието и ти не можеш да влезнеш вътре, да прекрачиш прага на нашата църква." И тя като плакала, плакала, молила се, явява се Христос и казва: "Иди в пустинята при този отшелник." А той, като я видял, казал: "О, Господи, тази ли намери да ми пратиш на края на живота ми, тази ли намери да ми пратиш?" И въздъхнал дълбоко. Но чул един глас: "Ти ще я кръстиш." - "Да я кръстя ли?" Навел глава и се колебаел дали не е някой лош дух, който му говори. и "Ще я кръстя, че каквото ще да става." Кръщава я и след няколко дена тя умира. В деня на погребението той дошъл в екстаз, в изстъпление и видял, че от тялото на тази блудница, като я погребали, излиза един крилат, светъл ангел. Не била тя блудница, а един възвишен ангел. След няколко дена и той умира, но преди това той заръчал да го заровят при блудницата. Всички се замислили: "В този гроб,

при нея!" И какво става? Като го заровили и него, всичката околност се стичала там и ставали големи чудеса и всички се изцелявали. Като се събрали грешницата и този светия, тогава се оправил светът и почнали хората да проучват учението на тоя отшелник.

Сега вие ще пренесете това във вашия живот, защото по някой път и вие ще се намерите в положението на този отшелник. Мислите, че сте много благочестив, благоугоден на Бога, а при това някой път, някой ваш брат, който е противоположен на вас, повидимому той е един плевел, може Господ да го прати при вас, как ще разрешите тази задача? Ще я разрешите само тогава, когато го кръстите, и ви се отворят очите да видите какво излиза от тялото му, светъл ангел ли или някой демон, нагоре ли отива той или надолу? И когато Христос казва: "От плодовете им ще ги познаете", някои мислят, от сегашните плодове. Не, то е от завършването на една епоха, той е последният плод. Аз направих едно добро дело и казват: "Той е отличен човек, добър." Или ако направя едно лошо дело, ще кажат: "Той е лош човек." Не, от сегашните ми дела вие не може да ме съдите, аз може да бъда съден само от целокупния ми живот, където всичките ми дела ще бъдат като един плод в един или друг смисъл. Сега няма никаква съдба! Следователно всеки един трябва да бъде оставен да изкара започнатото си дело. И ако във вашия ум се зароди мисълта да премахнете злото, знаете ли какво ще стане с вас? Аз слушам често да казват: "Това зло аз искам да го премахна, да го изкореня от душата си." Аз бих се радвал да го изкорените, но то е друг въпрос.

Аз ще ви приведа друг пример. В един монастир живял един стар игумен. Монастирът бил богат, но той не е български монастир. Аз говоря сега не за българските монастири: този е един монастир, който е съществувал преди 1500 години, тъй щото да не би да мислят някои, че докосвам сегашното време. Живял в него един игумен, който събирал богатствата на този монастир. Умира той и сметките му останали неоправени: всякога въобще сметките на монастирите остават все неоправени: И тук и по простата причина, понеже много влизат да ядат и пият, сметките останали неоправени. Другият игумен, като дошъл, казал: "Трябва да извикаме стария игумен, той трябва да дойде тук да ни разправи сметките, защото инак ще се забатачим." И почнали те да се молят. Те мислили, че този игумен е горе на Небето, а той бил долу в ада. И действително, той дошъл и им дал отчет. И знаете ли какво станало? Като стъпил кракът му в монастира, този монастир станал на пух и прах.

Кракът му, където стъпил, образувал такава миризма, че всичките поклонници избягали извън монастира. И ако вие решите да унищожите злото, ще подигнете такава воня, ако е в София това, че от София нищо няма да остане и всички софиянци трябва да избягат.

Затуй е казал господарят: "Оставете ги да растат и двете", не бутай, има голяма воня, нека да бъдат заровени, и корените на тия два живота да се хранят от своите сокове до скончанието на века, и тогава има един метод, с който злото може да се отдели от доброто.

И го попитали слугите: "Да ги изкореним ли?" Казва: "Не, оставете ги да растат." Имате една лоша мисъл, не се старайте да корените тази лоша мисъл. Съвременните психолози казват: "Махни я." Не, не, нека растат тия мисли в твоя мозък. Те като растат, растат и хубавите семена. Защото други, много хубави мисли има във вас. Във вас се зараждат може би хиляди благородни желания, а между тях оставете някои плевели. Имайте доблестта да кажете: "Между многото нека растат и те." И всеки, който поиска като този игумен да пита: "Туй защо е тъй, да дойде да даде сметка", но като стъпи кракът на оня игумен, който е заминал, целият монастир фалира вече. И българите казват: "Прекален светец и Богу не е драг." Светец, който няма никакъв грях, и Богу не е драг. Защото прекаленият светец не е разбрал дълбокият смисъл на живота. Ако такива светци трябваха на Господа, Той можеше да прати Христа като един светящ ангел, че да изплаши света. Но Христос слезе като един обикновен човек, който работеше между грешните хора. И казваха му: "Ето един човек, който яде и пие, не е като Иоан, онзи поне постеше, в него имаше известно благочестие, не се обличаше, а този живее най-широко с митарите и грешните." Христос, който дава този пример, разбираше философията на тази божествена наука. И казва, като цитира думите на този господар от една велика книга, от която той чете, какво е казал господарят: "Оставете ги да растат." И на друго място Христос често заставаше и казваше: "Кой от вас ме изобличава за грях?" Защото онзи, който трябва да изобличава другиго за грях, трябва сам да е безгрешен. Често чувам някой да казва: "Ти, слушай, тази твоя погрешка трябва да я изправиш." Е, хубаво, ти правил ли си опит да знаеш как се поправят грешки? И съвременните хора бръснат на чужди глави, на сухо, без сапун, бръснат, бръснат. Но ще извините, аз не вземам в лоша смисъл "бръснене", тя в български има малко лош смисъл и по някой път аз се намеря в чудо: каква дума да употребя, но Писанието употребява тази дума. Някои

казват, защо аз не употребявам по-избрани думи? Ако аз употребявам най-избраните думи, от вас нищо няма да остане. И вие се благодарете, че в моите беседи има някой плевел от думите да израсне. Има и друго значение: понеже аз кажа някоя дума и зная колко други значения има тя, може дяволът да дойде и да каже: "Може и други думи да употребиш." Да, може. Когато Христос е казал: "Род лукав и прелюбодеен", не можеше ли да употреби друга дума? Хубава дума ли е тя: "Рожби ехидни?"... Те са думите на един човек, на когото устата са били най-святи. "Вие сте, казва, деца на дявола" - т. н. Моите думи са такива, които нямат личен характер. Това са думи, които означават принципи вътре, който разбира принципиално, защото на човек, на когото тия думи влияят, т. е. плевелите, ще родят плевели в душата му.

Аз не привеждам това, за да се оправдая, а да кажа, че много пъти нещата се проявяват така, както плевелите. Много пъти ще кажеш това, което не искаш. За пример, някой път вие сте много благочестиви и в говора и във всичко, пък някой ден, като ви раздразни някой, викнете и после съжалявате за това. Появил се този плевел. По - хубаво е, че у вас има плевели, и ще кажете: "Имам ги тия плевели." Какво ще правиш с тях? - "Ще чакам края на века и тогава плевелите ще идат на една страна, а житото ще иде на друга страна."

И тъй, този е методът, който трябва да употребим и аз ви навеждам на тази мисъл и но не се смущавайте: във всеки един дом има противоречия, в децата ви, в дъщерите ви, в къщите ви, всички питат, какво ще правим? Аз бих ви казал: оставете ги да растат! Дайте им условия да растат! Който обича пари, ако носи 20 кг, сложете му още 40 кг пари, злато му дайте. Който обича книги и дайте му; който обича да яде и дайте му хубаво да се наяде и не му препоръчвайте пост, хубаво да се наяде, да му праща стомахът и ще каже: "Преядох, няма да ям вече толкова", той сам да си сложи едно правило, а ние сега искаме да морализираме съвременните хора. Светът по този начин никога няма да се поправи. Само един начин има: когато приложим Божествената Любов и не тази обикновената любов, а Божествената Любов, и която има в себе си всички елементи за пробуждане на божествения живот, и тази Любов гради чрез методите на Божествената Мъдрост; и когато в тия методи влиза светлината на Божествената Истина, и когато тази светлина се подкрепи с мярката на Божествената Правда и всичко това се обоснове на Божествената Добродетел, тогава ще имаме добра насока на живота. Няма да казвате:

"Не се криви, Иване, моля ти се, не се криви.” - Говори на мъжа си постоянно за любовта, да му се проглушат ушите. Нали тъй се казва, като му говориш, говориш, та той да каже: "Чух вече, разбрах." Като онзи, на когото хлопали и казал: "Станете, дайте му един хляб, че не мога да спя."

В Америка отива един музикант от негрите, имал една свирка, една фисхармоника, към 10 ч в. застава той пред къщата на един богат милионер и засвирва, не млъква, а богатият му казва: "Махни се оттук, че не мога да спя!” - Ти не можеш да спиш, ама и аз не мога да спя. "Казвам ти, че не мога да спя от тебе.” - Ама че и аз не мога да спя, искам да имам другар. Милионерът изважда сто долара и му ги хвърля. и "А - а, благодаря, приятелю, по този начин млъквам” - взел парите, свил си фисхармониката и си тръгнал. Този приятел ще свири, ти ще кажеш: "Не мога да спя", но като извадиш 100 долара, те са български 500 златни лева и "Хубаво, приятелю, сега мога да млъкна, спокойна вечер и да имате един отличен сън."

"Оставете ги, нека да растат!" Казвам ви, че това не е едно насърчение на греха. Когато ние се занимаваме да изкореним злото, изгубваме всички условия, при които нашата душа може да расте; а когато приемем тези факти тъй както са, ние растем правилно. Оставете доброто в душата ви сам да си расте. И ап. Павел казва: "Дето се увеличава грехът, увеличава се и благодатта." Следователно вярвайте в Бога, там където се увеличават мъченията, там ще се увеличи и благодатта, която ще ви помага.

Оставете всички неща във вас да растат и не седете всеки ден да казвате: "Чакайте, аз ще си сложа една програма какво ще правя и какво ще говоря." Не, не, твоята програма остав, доброто в твоята душа само по себе си да расте, не мисли за него. Не мисли, че си добър, нито че си лош. И ако някой ти направи упрек, кажи тъй: "Аз съм оставил доброто и злото да растат в мене и в края на века Господ да отсъди тази работа." Вие сега казвате: "Отлично нещо е това, нали?" Този въпрос мога да го обясня и по друг начин, но ще навляза в друга област, в която има толкова воня, че ако аз бих изнесъл тия факти да аргументирам моята философия, почитаемата публика би изфирясала. Злото е една необходимост при сегашните условия на живота и доброто е друга необходимост за растенето на човека. Следователно ние се намираме при две необходимости и на едно зло и на едно добро, които служат за развоя на сегашната наша еволюция, или за развиването на сегашната наша душа. Може в бъдеще този закон да се измени, в Природата нищо не е вечно. Вечна е само Любовта, всегдашна е

Любовта! И доброто като плод на Любовта е включено в нея. Тя е безконечна, а всички неща вън от нея са конечни. Вие ще кажете за Мъдростта и тя е метод на Божията Любов, следователно тя е включена в Любовта. Истината, тя е семе, но и тя е включена в Любовта. Е какво е Правдата? И тя е включена в Любовта. Следователно, щом проявите любовта, всички велики добродетели ще се проявят и тогава вие ще бъдете нагласени, както една китара или цигулка, ще дойде великият артист да свири на нея. По някой път може да се скъса една струна, ще опънете нова. Като се скъса някоя струна, има опасност да си повредите окото. Ако струната се скъса от подбрадника и не, но ако се скъса от ръчката, може окото да почервенее. Как може от свирене да почервенее окото? Е - е, аз свирех тъй въодушевен, че от любов струната ме удари в окото. Ще кажете вие: "Като е тъй, не си струва човек да свири." Че аз колко пъти виждам вашите очи зачервени, и като ги видя, казвам, струната от ръчката се е скъсала. Лекарите обясняват, че станало някакво възпаление. Аз казвам просто: струната се е скъсала и го ударила по окото. И те са прави, и аз съм прав. После, опасно е човек да се захласне в добрините, опасно е. Почнем ли ние да мислим, че сме много добри, че много знаем, ние се намираме на един хлъзгав път. Туй психологически е вярно. Онези хора, които мислят, че много знаят, не четат вече, казват: "Стига толкоз, ние свършихме." Двама художници, иконописци, влизат в една църква, вземат под наем да рисуват няколко икони в църквата, най-хубавите. Единият, най-знаменитият, подигнал една скеля и започнал да рисува св. Богородица. Ама това не е в сегашните църкви, то е преди 1500 г., тогава са работили тия двама художници. Качил се единият и като нарисувал св. Богородица, казал: "Колко е красива!” - искал да се любува на нея и казал: "Чакай да видя отдалеч как изглежда." И направил няколко стъпки назад и още малко оставало да падне отгоре. Другият художник взима четката и право на иконата, зацапва цялата икона. Този се хваща за главата. и "Ти благодари, защото иначе твоята икона щеше да се развали." И често ангели от небето слизат със своите четки и когато ние рисуваме някъде, те ни зацапват иконата, а ние се повръщаме и казваме: "Сърцето ми счупи, отиде ми картината." Но казвам: "Благодари, че твоята икона е зацапана, защото иначе ти, живата икона, щеше да пострадаш." Трябва да мислим едно нещо: ние сме дошли на земята да се учим, може ли да бъдем добри ученици, да усвоим божието знание, да направим своя живот поносим, тъй както сегашните условия изискват това, което Бог иска от нас, Богът

на тази Любов, да преодолеем болките, мъчнотиите? Всеки ден има мъчнотии, с които трябва да се борим.

И казва господарят: "Оставете ги да растат, и доброто, и злото." И не казвай, че ако оставим злото да не се борим с него, то щяло да се увеличи и те може и двете да се развиват. Всяка една сила има крайния предел, в който Бог е сложил рамки да се развива. Трябва да оставим всички недоразумения. Остави времето да разреши всичките мъчнотии, а във времето работи Бог, във времето работи човешкият дух. Следователно, ако съвременните културни хора биха запитали какво трябва да правим, ще им кажем: оставете всичко да си върви, дайте условия на всичко, на доброто и на злото, и в края на века, когато дойде Новата култура, всички тия неща ще се изменят. Какво трябва да правим в домовете? Ще ви кажа пак същото правило, защото всякога моите думи се вземат в двояк смисъл. Когато думите допадат на жената, тя казва: "Знаете ли какво каза Учителя? Прав е той." И другата страна, когато моите думи допадат на мъжа, и той казва: "Прав е Учителя." Слугата, като чуе, казва: "Знаеш ли какво казва Учителя?" Не, не, аз не говоря на жени и мъже. Въпросът е вън от жени и мъже, вън от господари и слуги, а как трябва да живеем. Ние сме ученици, а че добрият учител ме е накарал да направя една услуга, да очистя обущата на някого, това не значи, че аз съм му слуга, те са странични работи, но важно е доброто учение, което трябва да придобием. Сега често казват: да бъдем търпеливи. В тази философия трябва да се разбира така: нетърпелив ли си, още по-нетърпелив стани! Много търпелив ли си, стани още по-търпелив! Гневиш се, някой казва: "Нека се гневи, не го спирай." Говори ли някой много, нека говори; ако говори 1/2 ч, дайте му 1 ч да говори; ако мълчи 1/2 ч, нека мълчи цял час. Дайте на всеки едного това, което той обича.

И тъй, казва господарят: "Оставете ги да растат!" А в края на века той ще изпрати своите слуги. Кои са тия слуги? Христос подразбира бъдещата култура, когато ще дойдат тия, умните, които ще слезнат на земята, те ще уредят живота по друг начин, който ние не знаем. Сега да ви разправям за новия живот какъв ще бъде, то знаете ли на какво ще прилича? Ще ви разправя един анекдот. Явила се една жаба в едно блато при един голям чифлик, където млякото се чукало по новия начин и разправя за културата. Две жаби, много любопитни, казали: "Да видим в какво се състои културата на този земеделец." Хоп - троп, хоп - троп, влизат в двора на земеделеца, виждат един котел, хоп - вътре, а то било мляко.

Скачат, но навън не може да излязат. "Какво трябва да правим?" Почнали да обикалят. Сега отвън имали опорна точка. Обикаляли, обикаляли. "Трудна е тази култура на хората, нашата вода е по-приятна, а това нито е вода, нито... особена култура е", казват си. "Сестро", казала едната, те не били братчета, а и двете били сестричета. "Сестро, какво трябва да правим, аз се уморих и мисля да слезем на дъното, да видим каква е културата долу." - Не, ние се излъгахме веднъж и няма да излезем вече. Слезнала едната и там останала, а другата като обикаляла млякото, очукала масло, изкачила се по него и казала: "Разбрах каква е културата и биене на млякото." Явява се земеделецът, вижда неговото мляко очукано и казва: какво природно явление!" Той повикал всичките свои съседи: "Представете си, млякото оставих небито, как ще си обясните, че е бито млякото? Нещо невъзможно станало." Жабите, които искали да опитат културата на хората, едната от тях очукала млякото. Та ако аз река да ви обясня каква е Новата култура, ще приличам на една от тия жаби и тогава вие ще обясните биенето на млякото по един начин, а аз по друг начин.

Какво е казал господарят: "Не, оставете ги да растат до скончанието на века и тогава ще заповядам." И тъй, за да ликвидирате с всички смущения, които сега имате и тях навсякъде ги има, не само между вас и да оставите всичко да расте. А ние да се учим и да вършим волята Божия. Няма по-хубаво нещо: да опиташ след едно страдание смисъла на несполуките. Може да преживееш такива приятни моменти! Преживели ли сте вие? Да, преживели сте. Те са малко, но такъв един момент, едно преживяване на мир, една тишина, като че ли човек се разправя с ангелите, с всички възвишени същества и как се повдига човек! И такъв един момент струва повече, отколкото всички богатства.

И тъй, няма защо да се смущаваме, че дяволът царува в този свят. И дяволът царува, и Господ царува. Сега те, двамата, се разправят. Когато господарите се разправят, слугите да седят и да гледат как се разправят господарите им. Когато слугите се бият, господарите не се бият. Те казват: "Ти знаеш ли моят господар какво е казал?" - другият същото ще каже и започнат: "На ти господар, на господар", набият се слугите хубаво и казват: "Господарю, аз днес те защищавах, онзи вагабонтин каза такива работи по твой адрес." - Хубаво си направил, казва господарят.

Този господар е казал: "Оставете ги да растат." Не се разправяйте с тях, то е правото схващане.

И всеки, който от памти века се е опитал да се бори със злото, да го

изкорени, всякога е излизал оцапан и хиляди години са му трябвали, за да се очисти само от миризмата на това зло.

Беседа, държана на 22.I.1922 г. в гр. София.

ПАК ЩЕ ВИ ВИДЯ

И разумя Исус, че щяха да го питат. (Йоан 16:9)

Целият живот зависи от ред питания и въпроси: защо и за какво, защо и за какво и как? Върху "защо, за какво и как" почива философията и цялата съвременна наука. Съвременната наука пита: "Как е станал светът", а философията пита: "Защо е станал светът."

Сега Христос схванал, че неговите ученици щели да му зададат някои важни въпроси. Такива важни въпроси се повдигат във всички умове. Но въпросът е: може ли да се даде един правилен отговор?

При мен дойде една млада госпожица, високо образована, седна и ми каза: "Когато говоря с тебе, ти ме заставляваш да мисля, а когато говоря с твоите ученици, те ме заблуждават и скoвават мисълта, говорят ми за някакви пардесюта и че трябвало да ги снемем. Аз не разбирам защо трябва да снемем тия пардесюта. Нали вие казвате, за да влезе човек в Царството Божие, трябва да снеме 5-6 пардесюта?" - Ако със снемането на пардесютата може да се влезе в Царството Божие, това е една аналогия неуместна и несъвместима със самата идея. Може да снема едно пардесю и второ, и трето. Как може да го снема? Ако температурата се повишава, аз мога да снема пардесюто си. Според повишението на температурата ще снимам и пардесютата си. Следователно, когато дойде най-високата температура, ще остана с едно пардесю, а ако температурата надмине и тази норма, ще снема и последното пардесю и човек ще се намери в едно естествено положение. И обратното, ако се смали температурата, по същия закон, по който си ги снел, ще ги облечеш пак. Каква философия има тук в снемането и обличането на пардесютата, това показва само повишение и понижение на температурата. После, за пример у религиозните хора се заражда едно желание да почнат да постят, за да смалят тялото си. Но това трябва да бъде обосновано на един закон, на един вътрешен закон. Защо, за какво да постиш, как и защо? Всичко това трябва да се обоснове много добре. И казват ми: "Казва ми някой, аз го слушам, един дух ми казва." Е, тия духове, кому духът не говори? Кому не говорят духовете? На философи, на учени, на проповедници, кому духът не говори? На всички хора духове говорят, само че някои признават, че им говорят духове, а други не признават. Без духове не може да се говори. И онзи, който би

казал, че без дух може да се говори, ние ще му кажем, че той е без душа. Следователно хора, на които духовете не говорят, са без душа. Преди години идва една сестра, на която духовете много говореха, пишеше стихове много хубаво. Казва ми: "Искам да ги проверя чрез тебе." Като ги чете, виждам, че който и да е поет може да ги напише, а тя казва: "Особен някой дух е." Не трябва да бъдем деца.

Великите Учители на света заговорват на своите ученици, само когато те са готови да разберат тяхното учение. Онзи велик учител или музикант заговорва на своя ученик, само когато последният е готов да разбере великата математика на музиката, да разбере вътрешния смисъл. И ония ученици, които сега едва започват с гамите, при тях се явяват само обикновени учители. И сега някой път тия ученици ще повдигнат реномето на своите учители. Не, не, той е един обикновен учител по музика, нищо повече.

Сега Исус разбра, че ще му зададат един важен въпрос. И той определя, че една жена, която ражда, на скръб е. Защо е на скръб? Защото ражда. Защо скърби? Понеже е поискала да има един човек. Може да вземете това обяснение в прям и косвен смисъл. Но и човек, в когото мисълта се заражда, и той страда. Я онзи ученик, когато се замисли, в неговия ум се заражда нещо, как си държи главата, и той скърби и пъшка. Но щом се роди идеята, дойде светлина и веднага ученикът забравя скръбта, става весел и се радва. И Исус казва: като роди жената, забравя своята скръб, понеже човек се е родил, който осмисля живота.

И разумя Исус, че ще го питат, а то много значи. Сега, ако вас ви запитат: "Защо вярвате в Бога", как ще отговорите на тия хора? Ако мен ме попитат: "Защо ядеш", ще отговоря: Ззащото съм гладен. Яденето е една необходимост. Гладът търси храната, жаждата търси водата. Това е разрешението на въпроса. Защо пиеш? Защото съм жаден, а водата е една необходимост, следователно трябва да пия. Не може ли без вода? При условия, при които сега живеем, без вода не може, без храна не може. Може да постиш ден, два, три, четири дена до 40 дена, но все таки най-после ще проядеш. И най-после, славата на Бога не се състои в постене, а в ядене и в пиене. "Яжте и пийте и благодарете", казва Писанието, а не казва: "Постете." Тогава аз ще ви поставя следната аксиома: в яденето и пиенето е славата Божия и в знанието е славата Божия. Да не яде човек, то значи да няма знание, и да е жаден човек, то е пак същото. Знание, знание трябва! Но ще каже някой: "А то, знанието, и без знание може." Е, какво

трябва тогава, невежество ли? На Бога не трябват невежи хора! Бог иска всички негови деца да бъдат тъй умни, както Той е умен; тъй любящи, както Той е любящ; тъй истинолюбиви, както Той е истинолюбив; тъй правдиви, както Той е правдив; и тъй благи и добри, както Той е благ и добър. Тъй, нищо повече! Всяка друга философия, всяка друга наука е фалш в живота, няма никакъв смисъл. Някой ще каже: "Аз трябва да се спася." От какво да се спасиш? Аз разбирам едно спасение и от своите глупости. От своите глупости да се спаси човек, от своята беднотия, от своя глад, от своята жажда, от това трябва да се спасява човек. И ако аз бих имал време да обясня защо трябва да се спасяваме, аз вземам думата "спасение" в косвен смисъл, а не в прям. После, при отговарянето на такива и други философски въпроси, ние често се заблуждаваме, мислим, като че разбираме тайната на битието. Не, не, има неща, които разбираме, но има и неща, които не разбираме. Есенцията не разбираме, а това трябва да учим сега. И следователно първото нещо: човек трябва да схване, че не знае, че е празен, или да се изпразни, за да се напълни наново. Трябва да се научим да се празним и да се пълним.

Един от древните крале, когото придворните много хвалели като такъв, комуто всичко се подчинявало, че дори и Природата, казал да му занесат трона и скиптъра при брега на морето, когато щяло да има един голям прилив. И седнал той там със своя скиптър, а приливът иде с големи вълни и той казва: "Аз ви заповядвам да се върнете назад." Околните му казали: "Ваше величество..." "Аз заповядвам на тия вълни." - "И ти, и ние ще идем, трябва да бягаме." - "А, значи има нещо по-силно от нас, на което трябва да се подчиняваме. Тогава вземете трона и бягайте." Има неща в Природата, които са извън нашите сили, извън нашия ум и извън нашите схващания. И ние смирено трябва да схванем този велик факт, да знаем, че ние сме деца на тази велика Природа, и трябва да се учим, да бъдем прилежни и трудолюбиви.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта: ако ние вървим по един път и мислим, че имаме по-голяма светлина, а в живота ни няма разлика между окръжаващите и нас, питам тогава в какво се състои нашето учение? Нашата сила не трябва да се проявява както онези паднали духове, които седят в кафенето или кръчмата и казват: "Ха, наздравица" - тъй, после замислят се, не им върви вкъщи и казват: "Дай 1/2 кило." Пак мислят, дълбоко разрешават въпросите. "Силата дойде", казват. "Този въпрос може да го разреша, като изпия още 1/2 кило." Но това е временно решаване. С

1/2 кило въпросите не се решават. И в един ден човек светия не става, и в една година човек светия не става. Светия значи, който научил великия закон да поддържа светлината в себе си и да дава от нея на окръжаващите го. Това значи светия: със своя ум и със своята душа да показва пътя. "И разумя Исус, че ще го питат." Онези, които вървят по новия път, трябва да се пазят от следния недъг: една графиня на запад се влюбва в един прочут художник, толкова се влюбила в него, че се зародил страх у нея и казвала: "Ако той много се прочуе, аз ще загубя неговата любов, затова трябва да измисля едно изкуство да го лиша от славата му." И почнала да му дава един прах, но с това повредила зрението му. Той не могъл да различава краските и картините му приличали на карикатури. И като направил изложение, всички се смеели, хванали се за корема и се смеели. Тази графиня може да повреди ума на всекиго да не може да разпознава цветовете. То е човешкото щеславие. И у сегашните религиозни хора има повече тщеславие, отколкото религиозност. А щеславието не е наука, то е култ. Щеславният човек изключва каквото и да е страдание и по това аз зная, че този човек е щеславен. Ако питате защо трябва да страдаме? Пак ще ви приведа примера, където англичаните наложили закон да реформират Цариград. Един ден влиза един английски стражар в един турски дюкян и казал на търговеца: "10 лева глоба." - Защо? "15 лева." - Ама защо? "20 лева." - Защо? "30 лева." И тогава търговецът отворил касата и казал: "Тук има 1500 лири, вземи ги." И после узнал причината коя била: че пред неговия дюкян имало едно малко парченце хартия. Пред вашия дюкян може да има малко парче хартия и ако дойде английският стражар, ще каже: "10 лева глоба." И аз виждам не една книжка и бих желал да дойде английско управление, за да влезе такъв стражар в дома ви и да каже: "10 лв. глоба, 15, 20, 30." - "Ама защо?" Не само трябва ние да започнем религиозен живот, духовен живот, но трябва и да свършим разумно този живот. Този духовен живот върви по известен правилен начин.

Преди няколко време дойде при мене една сестра, която наново се обърнала, тръгнала в пътя на това учение. Като я видях, хареса ми се начинът на говоренето , тъй откровена и разумна беше, Божественият Дух бе заговорил в нея. Казвам си: заговорил Господ на тази душа, такава красота на духа, виждам, че Божият Дух работи, обаче не се минава един месец, тази същата сестра се изменила, детинското го няма вече, та казвам: "Как? Защо твоето лице се е изменило?" - "А, има причини."

Смутила се вътрешно и защо се смутила? Защото в един месец отгоре я изкарали на фронта и я сложили в едно силно сражение. Казвам : ония офицери, които те сложили в сражението, са сгрешили. Ти трябва да стоиш в тила, а те те сложили там, където има картечен огън. Тя се уплашила и казала: "Няма да я бъде тази работа." У вас има желание щом някой се обърне към Бога, хайде на линията да се сражава. За първата линия на сражението се изискват духове крепки, възвишени духове. Там само ангелите може да се борят. "Хубаво, казва, но дяволът?" Сега ще ви приведа друг пример. Един наш приятел преди години сънувал един сън, действителен сън. Вижда той, че се задава една голяма буря, виелица, но минава тази хала и на изток се показва една дъга, а в дъгата Христос, под нея един мост, хиляди хора искат да минат и някой му казва: "Ти там не може да тръгнеш, нагоре дръж." Той, като минава моста, вижда някои юнаци, облечени с бели дрехи, водят един грамаден вълк, а той казва: "Чакай на този вълк да ударя една тояга, колко овци е удавил." - "Ти се пази, че като те пипне със задния крак..." И той казал: "Брей, може ли той да направи нещо?" Няма какво да го биеш, той е в ръцете на вашите момци, а вие казвате: "Хайде и аз да му ударя една цепеница." Не, не, това не е никаква философия, никакво разбиране на духовния живот. От всички вас се иска да развиете ума и сърцето си, всички благородни чувства и умствени способности и в разсъжденията, в анализирането и в приложението на това учение да намерите метода. Другояче то няма смисъл.

"И разумя Исус, че ще го питат." Какво? Сега ние проповядваме, че трябва да бъдем добри, а в живота казваме: "То не може човек да бъде добър." Въпросът не се състои там: когато отивам в училището, трябва да бъда добър, но вън от доброто, аз трябва и да се уча. Аз мога да имам поведение 6, но при това да бъда последен ученик. Казват: "Много добро дете, но не се учи." Ние смесваме две неща: нашата добродетел с учението ни. Ти може да бъдеш един от примерните ученици по успеха си и да бъдеш най-способен ученик, а имаш поведение единица. "Ама защо, Господи, на този с поведение единица си му дал такива способности?" Защото той е умен и разбрал Божия закон преди ти да си го разбрал. Ти мислиш, че си добър и той мисли, че е добър. Следователно по-рано трябва да бъдем умни, преди да съзнаем, че сме добри, а ние искаме да бъдем добри, преди да съзнаем, че сме умни. И затова у религиозните хора има една мания, захващат, щом се обърнат към Бога, да показват

смирение. Пардесюта ще се снемат! Ще се пости! Ако ти си болен, ще постиш, то е една необходимост за тебе. Постът е необходим само в болезнено състояние. И в духовния свят, когато наложим пост някому, подразбира се, че той е болен и неговият организъм трябва да си почине. Това е един вътрешен закон. А щом човек е здрав и сърцето му може да възиграе, ще кажем: "Ще ядеш и ще славиш Бога." Ясна ли е тази философия? Никаква критика! Друг начин няма! Само един начин има. Някои, които вървят в този път, искат да бъдат по-умни от мене. Не, ние не можем да бъдем по-умни от Природата, нито пък по-умни от онзи, който е приложил тия закони. Вътре ние трябва да се подчиним разумно, не насила да се подчиним, а да съзнаем. И като дойдем до хората, да им дадем едно правилно обяснение, да обясняваме всички неща. Ако аз ям, то е един процес. Да ядеш, това не значи да се учиш. Ти може да ядеш много добре, а да се учиш много зле, и може да се учиш много добре, а да ядеш много зле. Едното и другото е възможно. Но онзи, който се храни добре и се учи добре и пие добре, той е умен човек.

Сега на всинца ви, които ме слушате тук, все ви липсва по нещо. Не е докачение и липсва ви. Един отшелник, светия, живял 40 г. в пустинята. Молил се на Господа, молил се, молил се, той мислил, че е готов за небето, какво му липсва още? Дохожда един ангел, взима го и почнал да го развежда из града и му показал едно от най-хубавите здания. Той му казва: "Красиво здание." - Но там липсва един камък. и "Да, този е камъкът, който ти трябваше да сложиш отдавна, а не си го сложил още." Вие още не сте си сложили вашия камък и ако ви заведат горе, на небето, ще видите, че във вашето здание най-важният камък липсва. И затова, като дойде ангелът, ще каже: "Този камък трябваше да го сложите отдавна още." А този камък, това е Божията мъдрост и "камъкът, който отхвърлиха зидарите." И разумя Исус, че учениците му ще го питат. Аз подразбирам, че всичките ученици все питат, питат кога ще дойде Христос, как ще царува на земята, как ще се оправи този свят? Българите питат как ще се подобри това икономическо положение, какво трябва да се прави, ресурси откъде да се намерят. Всички народи все се питат, все такива въпроси задават в училището, в църквите, в държавата, между търговците, навсякъде: как, какво ще се прави с тази скъпотия. Всички питат и понеже ме питат, аз ще им отговоря. Скъпотия има, казват яжте само необходимото. Ама пътуваш по пътя, срещне те един твой приятел, 3 дена си гладувал, а той даде ти един самун хляб. Благодари му, пийни си малко

водица, подъвчи хляба. Не казвай: "Е - е, да имаше кокошчица, да имаше ябълки, орехи, па масълце, па това, онуй." Не повдигай тия въпроси, не си дразни вкуса. Благодари за хляба, той е една необходимост. Скъпотия е, задоволи се в даден момент с малко, утре като има повече, яж колкото искаш. Ще възразят някои: "Ама, ако се храним само с хляб, ще отслабнем." Аз мога да ви докажа, че и ония, които се хранят с кокошки, и те отслабват. То не е философия: то е от начина на яденето: който яде кокошки и благодари на Бога, и той е здрав, а който яде кокошки и не благодари на Бога и той не е здрав. Вижте месоядните животни и тревопасните, и едните, и другите все са здрави. Вие ще пренесете тия естествени неща и в духовния свят. Задоволете се с ония обяснения, които ще хвърлят светлина във вашия ум. Да кажем, имате дете, сърди се, недоволно е от това и онова и казвате: "Какъв дявол е влезнал в това дете." Какъв дявол! Това не е обяснение, то не обяснява нищо. Казвате му: "Излез навън!" Не излиза. На какво ще приличате вие? В Пловдив направили един сеанс, духът на един турчин влиза в медиума и не иска да излезе. И казват му: "Излез." - "Няма да излезна." И започва спор, не иска да излезе. Ако имаш сила, ще го изпъдиш, а ако нямаш сила, няма да излезе. Ние мислим, като извадим някой дявол, въпросът е решен по-лесно. Аз зная къде седи този дявол: дойде мъжът от канцеларията, работил, нахукал го неговият началник, пък и гладът се притурил и жената малко го закачи и той избухне. Какъв дявол е влезнал? Колкото по-скоро сложиш и му намажеш стомаха, толкова по-скоро дяволът ще излезе. Тъй е това. Нищо повече. То са неща най-естествени. Като дойдем до духовния живот, всяко едно отрицателно проявление се дължи на една вътрешна нужда, всяко недоволство се дължи на една вътрешна нужда. Гладният е недоволен, защо? Защото е гладен. Жадният, и той е недоволен, защо? Липсва му нещо. Търговецът е недоволен от живота, защо? Липсват му пари. Учителят, недоволен, защо? Няма ученици. Музикантът е недоволен, защо? Няма кому да свири. Момата е недоволна, защо? Хванала я сипаницата. Липсва нещо... Всяко недоволство се дължи всякога на една вътрешна липса. Когато ни липсва знание, добродетел, в нас се заражда една нужда, ние трябва да си намерим един закон, който да ни удовлетвори тая нужда. За това казвам: който е загубил красотата си, да я придобие. На учениците и да придобият знания. На жадния и да пие; болният и да оздравее. На всички хора трябва да се дават положителни отговори за техните нужди. "Добър е Господ." Аз зная, че Господ е добър,

този Господ заради мен е дал храна и всичко друго и затова аз искам да удовлетворя своите нужди. "Не му е времето." Според вас не му е времето, а според мене времето е дошло.

"И разумя Исус, че ще Го питат." И ще го питат сега: защо, Господи, настанаха тия лоши времена? Защо богатите да имат да ядат и да пият, а ние, които по три пъти на ден правим молитва, да гладуваме и отвън ти пеем и треперим и ти кадим тамян, а на нас нищо не си дал? Господ казва: "Аз не съм ви дал да кадите тамян, а да мислите. Не искам аз кадене. И наместо да бъдете добри, вие ще заколите някое теле и ще го изядете и ще кажете: "Ние служим на Господа." Аз вземам тази дума в много широк смисъл. Сега, когато дойдем да разискваме, ще кажете: "Ама че ни калайдисаха днес." Не, това не е калайдисване. Аз не обичам да калайдисвам, но приготовлявам една пещ, пещ, разбирате ли? И в тази пещ, като ви сложа вътре, отгоре един пласт въглища, един пласт руда, един пласт въглища, един пласт руда, че като сложа огън, златото ще падне отдолу, а димът ще излезе отгоре и вие ще излезете чисти навънка. Огън, и какъв огън! И като се намерите в тази пещ, ще има плач, рев, но аз ще кажа: чакайте, отдолу като излезнете, ще бъдете чисти, тъй както не сте били. Сега вие ще ми възразите: "Дано да не бъде"! Дано да бъде. "Дано да не бъде"! С това "Дано да не бъде" светът е дошъл до това положение. И сега ние казваме: "Да бъде!" Да дойде този огън, да ни очисти, да сложи всичко на мястото му, да заживеем тъй, както някога сме живели.

И казва Христос: "Аз ще ви видя пак и ще се зарадвате." Кога ще ви види? Когато почнете да мислите, да изпълнявате волята на моя Отец, аз ще дойда и вие ще се зарадвате и вашата радост никой няма да отнеме. Христос е най-силното проявление на Божията Любов и на Божията Мъдрост, и на Божията Истина. Следователно вложете сега, пак ще кажа, Любовта! Любов чрез мъдрост, да знаеш защо обичаш човека. Вие обичали ли сте по този начин? Онези от вас, които сте жени, обичате децата си и казвате: "Моето ангелче." Но това ангелче като стане на 25-30 г., тогава казвате: "Нашият ангел не е ангел." Да, не е ангел, вие още ангела не сте го познали. Любовта подразбира: да знаеш защо обичаш човека. Аз ще ви кажа. Аз обичам човека, защото Бог живее в него. А защо трябва да се обичаме? Като обичаме, ние търсим Бога. И когато казвам, че трябва да любим, с това разбирам, че трябва да търсим Бога. Защото Бог е Любов, а ние сме паднали, ние още не сме любили. Ти ще идеш при Любовта, за да

станеш Любов. Любов значи: като Бога да станеш. А някой мисли, че любил! Не не, ти не си любил още. Твоята любов... хайде, да не казвам една дума. Тя е твоята любов, която живее ден до пладне.

Ние трябва да любим, за да може да намерим Бога, защото Бог е Любов. Да Го възприемем в себе си, да Го опитаме. А щом Го възприемем, тогава опитваме Неговата Мъдрост. По този начин трябва да разсъждавате. Някои от вас казвате: "А - а, тази сестра много люби." Люби? Аз казвам: люби само онзи най-добре, който люби като Господа. А ти като Господа любил ли си? Не. Следователно ти още се учиш на любов. "А - а, тя люби!" Как люби? Не, не, да любим, тъй както Бог люби и Бог е Любов и и то е най-великото изкуство, и когато ние намерим това изкуство тогава Христос ще ни отговори разумно на въпроса. И аз пак ще ви видя и радостта ви тогава никой няма да отнеме. И тъй, искам да бъдете умни! Не говорете само за снимане на пардесюта, не говорете само за пост. Когато си болен, ще постиш и ден, и два, и три. То е начин за лекуване. Пост аз вземам в много широк смисъл. Пост има и умствен, и физически, и духовен.

Беседа, държана на 29.I.1922 год. в София.

КАКВО ТРЯБВА ДА ИСКАМЕ

А Исус отговори и рече: „Не знаете що искате. Можете ли да пиете чашата, която Аз имам да пия, и да се кръстите с кръщението, с което Аз кръщавам?“ Отговарят му: „Можем“. (Матей 20:22)

Във всеки живот изпъкват желания, които са неестествени, небожествени желания, защото внасят дисхармония вътре в света. И целият съвременен свят е пълен с такива дисхармонични желания. Затова няма що да аргументирам. Който и вестник да отворите, която и книга да вземете, в който дом и да влезете, все такива желания има. Те не са отсега, а отдавна са влезли. Следователно много желания се явяват, които не са за добро: ние искаме това, което не е за наше добро. Тук има един пример за учениците на Христа. Христос е проповядвал едно идеално учение. Явява се майката с двамата си синове и иска да бъдат те почетени от Христа, да ги сложи един отляво, а друг отдясно на себе си, да им даде място, което не трябва да им се даде, едно от най-видните места. Другите 10 ученици, като видели това, възнегодували: "Как тъй, да има привилегия?" И Христос се обръща и казва: "Не знаете какво искате." И тогава запитал: "Можете ли да пиете чашата, която аз пия, и да се кръстите с кръщението, с което аз се кръщавам?" Отговарят му: "Можем." Има чаши, които са приятни, но има и чаши, които не са приятни. Има кръщение, което е приятно, но има кръщение, което е неприятно. Христос употребява думата "чаша." Нима онзи затворник, който е осъден както Сократа да изпие чашата с отрова, нима тази чаша е приятна? Той е длъжен да я изпие и тази чаша ще бъде пълна и той ще свърши, след като я изпие. Също има и кръщение, с което като се кръстите, ще свършите. "Можете ли да пиете чашата, която аз има да изпия?” - Можем." "И да се кръстите с Кръщението, с което аз се кръщавам?” - "Можем." "Да пиете от чашата и да се кръстите можете, но да седнете отдясно и отляво на мен не е мое да дам, но на онзи, комуто е определено, комуто е дадено от Отца ми."

Погрешката въобще на всички хора, каквито и да са, светски или религиозни, се състои в това, че ние мислим да разполагаме с живота си, тъй както ние искаме. Това е едно много голямо заблуждение. Ние, съвременните хора, сме много ограничени и най-големият герой на бойното поле, след като го жегне някое парче от граната, веднага почне да

плаче и да се моли. Онзи, най-големият герой, на който касата е била пълна с пари, след като му я изпразнят, като че ли всичката сила му изчезва. Онзи държавник, докато е на власт, е силен, но падне ли от власт, силата му изчезва. При умиращия болен герой всички наоколо и лекари, роднини и всички плачат и всички усещат това огорчение. Смисълът на живота е, че в света всички ние сме пратени да служим вярно на Бога. Сега, как ще извършим своята длъжност? Първо, ние имаме отношение към Бога, второ, към нашата душа и трето, към нашите ближни. Ако ние разбираме отношенията си към Бога, ще разберем втория закон и третия ще изпълним. Но не изпълним ли първия закон, и другите два закона не можем да изпълним. Те са свързани. Ако бих имал време, бих ви обяснил, но ще се отклоня. Всички съвременни хора трябва да почнат с първия закон, той е, който ще уреди света. Ако ние не сме готови чистосърдечно да изпълним в даден случай волята Божия, то всички други усилия са безполезни. Трябва ли законът да бъде написан? Този закон не е написан, а се подразбира от самата същина на нещата. Кой ще разбере това? Как да изпълним задълженията си към Бога? Този закон е написан вътре във всяка душа.

И Христос се обръща и казва: "Вие можете ли да пиете тази чаша?" Защото обичта се показва във време на нужда. Жената не трябва да обича мъжа си, защото той купува дрехи, рокли и шапки и то не е любов и а когато този мъж остане най-беден, страдащ, тя само тогава може да покаже своята любов към него. Значи във време на страдания. Следователно вашите приятели ще ги познаете във време на страдание. Кога може да имате приятели, само когато сте богати ли? Тогава всичко може да направите. И най-простият човек, като му напълня касата, той ще има много приятели, но тия приятели не носят никакво благо. Но онези приятели, които постъпват по този божествен закон, те носят целителен балсам. Туй учение не е само на Христа, това е учение на самия живот. Приложим ли го, ние сме спокойни, физически сме здрави, изгубим ли това учение, веднага идат разни болести върху нас. И ако някой пита защо идат болестите, аз казвам: понеже ние често губим връзката между душата ни и Бога. Тази връзка никога не трябва да прекъсваме. Тази връзка никога не трябва да се скъса. Където и да бъдете, в Австралия, Африка и другаде, тя трябва да бъде еднаква, тя не се обусловя от никое общество. Ако един човек е добър, защото той е в едно религиозно общество, това е понятно според мен, но който е в едно лошо общество

добър, той е истинският добър човек. Да си добър между добрите, то е естествено, но да си добър между лошите, това е нещо извънредно. И другият закон пак е верен: да бъдеш лош между лошите, то е много естествено, но да си лош между добрите хора, то е нещо извънредно.

Следователно Христос се обръща към своите ученици, към тия двамата, и казва: "Можете ли да пиете тази чаша, която аз пия?" И те му отговарят: "Можем." Но в практическия живот се указва, че щом ни дадат тази чаша, мъчно се изпива. Виждал съм често малки деца да не могат да пият горчиви капки. "Пий, мама, за твоето здраве", казва майка им. "Не може, мамо, горчива е тази чаша." И аз бих желал да няма горчиви чаши в света. И ще дойде ден, когато в човешката еволюция тия чаши няма да ги има. Не че Бог иска да ги дава: страданията не се налагат от Бога. Бог съизволява, но не благоволява в тях. Той казва: "Не благоволява душата ми в смъртта на грешника." Когато ние страдаме, изплащаме, но не изведнъж, в сегашното развитие на живота си. Как ще примирите: една овца, когато я колят, казва: "Защо Господ ме създаде? Защо да ме колят?" Каква философия има тук? Кажете на тази овца: "Една необходимост е при сегашното развитие на хората, трябва, Господ това не иска, но хората го искат." Тъй да разбираме хубаво. Когато този нож минава през врата на животното, ние не го мислим, ни най-малко ние не мислим за това. Но когато този нож дойде до нашия врат, ние казваме: "Защо?" Е, да, "защо?” - Защото сме скъсали първата връзка и между Бога и нашата душа. Това е причината. Възстановете вие тази връзка в душата си между Бога и вас и всичките ви отношения постепенно ще се изгладят. Първо ще почнат да се възстановяват силите ви по един много естествен път. Ще кажете как? Ако на вашето тяло имате рана, превържете я и самото тяло ще почне да я лекува, защото то съдържа тая сила. Каквато рана и да имате, тази рана ще оздравее и няма да остане нито помен от нея. Значи тялото съдържа сили вътре за лекуване и когато тялото изгуби тази сила, никакъв лекар не може да ви помогне. И за душата ни същият закон е: докато нашата душа е свързана с Бога, тя притежава природни сили и може да лекува раните си. Раните ще дойдат в света при сегашния живот, на всяка стъпка може да ви дойдат рани. На всяка стъпка, на пътя когато вървите, в някой трамвай ако се возите, навсякъде може да претърпите някаква малка авария. И сегашните страдания съществуват поради тази необходимост, в каквото и положение да сте. И целият свят минава през една пертурбация. Целият учен свят в Америка, в Англия и др. казва: "Какво трябва да правим?"

Всички се запитват, но никой не е дал едно лекарство. Има една панацея, за да се излекуват тези страдания. Нямаме нито един учен, който да е дал лек на тия рани, които разяждат обществото и не само домовете, ами и самите нас. Богат си, учен си, неспокоен си, изгубил си смисъла на живота. Сега Христос отговаря право: "Не знаят те що искат." Ние, сегашните хора, всичко искаме, но същественото не искаме. Всеки иска да бъде богат, всеки иска да бъде силен, все материални блага искаме. Идете в обществото и кажете някому да се свърже с Бога, колко хора биха пожелали това? Ще ви отговорят: "Не, не, пари, пари!" Но парите, това са един резултат. Преди милиарди години Господ ги е сложил на земята, това злато е складирано, преди милиони години тук е складирано жито, царевица, храни има преизобилно, всичко е промислено. Но това изобилие, което съществува в света, не може да дойде точно навреме, защото ние се спъваме не само физически, но и духовно: ние спъваме енергиите на духовния си живот. Често енергията, която трябва да дойде за нашето сърце, не иде навреме. Някой път станете рано, но не сте разположен и нямате оная енергия. Както гладният, как ще познае, че е намерил храна и когато се наяде. Ще кажете: "Е, как ще позная кога съм намерил истината?" Казвам: как ще познае гладният и след като се наситил. И жадният знае, че се е напил, след като уталожи жаждата си. И онзи, който намери истината, по същия закон и той ще я разбере.

Сега онези, които следват в това Божествено учение, са тръгнали с някои свои навици и искат да го приложат, да направят един компромис между Божественото и човека. Човек трябва да бъде основа, а градивото, то е само Божественото. Хармонията може да произтича само от Божествената Любов и ако в едно общество няма хармония, Божествената Любов я няма там, Божествената Мъдрост я няма, те не са заработили в него. Ако самото общество не се проникне от тях, ние имаме едно механическо натрупване, но не органическо градене. Питам, какъв е смисълът на земния живот? Смисълът на земния живот е да познаем Бога, понеже ние търсим Божествената Любов. А всички хора, мъже и жени, сме малки частици от тази Божествена Любов, проявена у всеки човек. Щом разбираме Бога, ние ще разберем, че тия малки хора са частици от Бога, и както любим Бога, тъй ще любим и всички хора. Ако не Го любим, всякога ще правим разлика между тоя и другия човек. Даже най-идеалното състояние, където съществува в дома, където казват, че майките обичат безпристрастно, и те имат обич повече към някое от своите деца,

отколкото към другите. Бащата има обич повече към един син, отколкото към други. Много лесно е да кажем: "Обичай!" Но когато дойде да приложим закона, там е изкуството. Лесно се казва, но мъчно се изпълнява. Защо? Когато касата ми е пълна, може да дам много, щедър съм, но когато в касата няма нито пет пари, каква сума може да дам? А нашата каса може да бъде пълна само при едно условие: когато ние сме свързани с този велик извор на живота и ще дойдем тогава да разрешим тия въпроси заради Бога по най-разумния път.

Сега, в нашия живот се раждат известни недоволства. От какво произтичат те? - От пресищане. Ще ви приведа един малък разказ. Пресищането от живота ражда много по-страшни болести, отколкото обикновените.

Един американец, на когото баща му оставил 20 милиона долара и почнал да яде и пие, ял и пил, докато най-сетне загубил смисъла на живота, станал ипохондрик, заражда се мисъл да се самоубие. Отива при един лекар, при втори, трети, четвърти, най-сетне отива при един виден лекар в Ню Йорк и му казва: "Ти си последният, ако и ти не ме излекуваш, ще се самоубия.” - "Добре, но ще направим един договор, че каквито методи употребя за твоето лекуване, ти няма да имаш нищо против." Той се подписва и плаща 250 хиляди лева за първото лекуване. Лекарят му слага хлороформ и заповядал на един от своите асистенти да му отреже десния крак отдолу под коляното. Той като става, гледа кракът му го няма и казва: "Това ли е вашето лекуване? 250 хиляди лева да ви дам, а сега ме лишихте от едно благо." "Ах, да е здрав моят крак, всинца ви бих изритал." След две седмици, казал му лекарят, когато по-утихнеш, аз ще дойда пак да те видя. След две седмици болният почнал да плаче и казал: "Г-н докторе, или ми кажи един път за спасение, или като си започнал да ме убиваш...” - Ще платиш още 250 хиляди лева. Направил му един изкуствен крак, сложил го и след това болният не помислил да се самоубива и разбрал смисъла на живота.

Често и ние, съвременните хора, заставяме Природата да ни прави такива операции и ги прави, и виждаме навсякъде, някому окото го боли, ухото, и има стотици и хиляди болести, които лекарите не знаят с какви имена да ги кръщават. И всички говорим за една култура, за някакви микроби. Туй не е причината. Болестите произлизат от единствения фактор, че ние сме скъсали първата връзка с Бога. Този е законът. Аз правя сравнение и то е следното: там, където прониква слънцето, където

има хубава вода, хората са най-здрави, а по северните склонове на планините, където прониква много малко слънчева светлина, има най-много болести. И следователно там, където южните и източни прозорци са затворени, а са отворени само северните прозорци, има най-много болести. А северните прозорци, това е човешкият егоизъм. Някой казва: "Искам да се осигуря." Питам аз: кажете ми един човек, който се е осигурил. Сега няма осигурен човек. Следователно осигуряването е закон да влезем в хармония и да живеем с Бога. Може да правим каквото искаме, но всяко учение трябва да има своето приложение. Някой казва: "Ти проповядваш, ама тези, които те слушат, не живеят тъй." Вярвам, онези, които ме слушат, не живеят според моето учение. Но ако не живеят според моето учение, аз крив ли съм? Ако съм крив, аз съм готов да се изправя. Ние по един нов начин ще изправим живота и тия хора сами ще почувствуват, че Бог живее в тях. То е велико изкуство и аз ви казвам: ако аз свържа тия две жици, да прекарам този божествен ток, животът им ще се изправи. Аз правя сега инсталация, но когато я завърша и пусна този ток, тогава елате и вижте. Сега още трупам камъче, дисхармония има, вик, крясък, работници, инсталацията още не е приготвена. Моето учение вие не сте го видели, но когато пуснем тази инсталация, тогава вашите лица ще просияят и вие ще кажете както в Евангелието: "Едно време бях сляп, но сега виждам." И тогава в домовете ви няма да има спор, между мъжете и жените няма да има раздори, ще има едно надпреваряне да проявят повече любовта си към всекиго. Тази, старата инсталация, виждате какво е произвела, от хиляди години все същото е било. Нова инсталация трябва. Ако не сложим новата инсталация, старата знаете ли какво ще произведе? Трябва съвършено ново осветление. Имайте търпение, това учение всички ще засегне. И тогава първите ще бъдат последни. Ще го правим от любов, а не от задължение. Ние, най-умните и най-силните, ще помогнем на по-слабите. И тогава дъщерята ще стане сутринта, ще приготви чай на баща си и всички деца ще го целунат. А сегашните дъщери казват: "Не съм разположена да стана” - то е старата инсталация. Кой е крив? Ако някой човек е болен, кой е виновен? Та не трябва да обвинявате учението и да казвате: "Защо не се прилага това учение." Трябва да бъдем толкова искрени и честни да го приложим. Туй учение не е мое, то е учение божествено и трябва да засегне всинца ни като братя и сестри. Нищо повече. И Христос казва: "Не знаете какво искате." Сега, аз съм изпитвал много положения. Тия, горчивите, чаши ние трябва да ги премахнем вече.

Сега в съвременната медицина има хомеопати и алопати, които спорят по кой начин да се лекуват болестите. Алопатите поддържат горчивите церове, а хомеопатите и сладките, на един хомеопат цяла аптека може да изпиете и няма да ви се причини никакво разстройство. Там има деления, до 30 деления, знаете ли какво е то? То е такава микроскопическа част! Да кажем правите разтвор, в 100 г вода ще разтопите 10 г захар, от това ще вземете една капка и ще я сложите пак в 100 г вода, това е първото и второто деление: оттам пак ще вземете една капка и и така до 30 деления, и от него, като вземете една капка, тя трябва да излекува болния. Една тридесета част само! Хомеопатите казват, че техните лекарства действат право, а алопатите поддържат обратното. Има трети метод между тия два, и едните са прави, и другите са прави в това отношение. Питат ме някой път: трябва ли лекарите да правят операция на тялото? Казвам, не трябва да правят, ако тялото е здраво, а ако тялото е болно, има цирей, лекарят трябва да изстиска този гной, да направи тази малка операция. Но ако няма нагнояване, лекарят няма право да реже, нека оставим Природата да работи, тя може да направи най-голямата операция. Глупаво е да се прави операция на здраво тяло. Сега ще кажете: "Може ли или не може?" Това са условия, при които ние може да работим. Сега в дома, при сегашните условия, жената може да употреби крайни мерки и мъжът може да употреби крайни мерки всякога, когато има някой голям цирей. И някой път даже самата Природа ни налага такива крути мерки. Ще ви приведа един пример. Преди години, може би има 5 или 6 години, мъж и жена идат при мене. На жената ръката подута. Питат ме: да си направи ли операция на ръката или не? Казвам, идете при един хирург, нека ви направи операция. Тръгват си, но на пътя тя се препъва и пада в един трап и казва: "Ето операцията." И наистина отлична операция е станало. И лекарят казва: "Аз не мога да направя такава операция." И той взел, само я изчистил и сам признава: "Отлична операция е направена на ръката ви." И след няколко дена ръката оздравяла.

Следователно, ако във вашия дом се препънете, боли ви ръката, не го считайте за голямо нещастие: вземете сами да изстискате цирея. Ако ние сега попитаме, защо аз да падна? - Трябва да паднем, за да стане тази хубава операция. При лекаря ще легнеш и ножът ще дойде, и Природата като прави тази операция, и тя ще те положи да легнеш. Не трябва да питаме да правим ли ние операция или не. Туй, което се случи в даден момент, то е въпросът, ако мога, да благодаря на Бога, а ако не взема

предпазителни мерки, да не се случи в дома ти никога.

Следователно при тази положителна философия за Бога аз не ви казвам, че Бог е скрит в небето, а ви проповядвам за един Господ, който живее във вас. Вие можете да го намерите. Той спи във вас, може да го събудите. Да не кажете някои: "Какъв Господ?" Аз ви препоръчвам да намерите вашия Господ и това ме радва. И ще кажа тогава: аз те поздравявам, че си намерил твоя Господ. Аз употребявам думата "спи" - но той, Господ, не спи, а вие спите. Когато вие се пробудите, ще чуете Неговия глас. И като го чуете, той ще бъде толкова сладък, този глас ще произведе цял преврат в живота ви и вашата работа, каквато и да е, ще се осмисли. Този Господ ще осветли всичките ви работи. Тогава най-малките работи ще ни бъдат приятни да ги правим. Та казвам, някои от вас почват да се пробуждат: заговорил ви е този Господ. Някой път вие казвате: "Не е Той." Вие се съмнявате. Спасението се състои само във вътрешното пробуждане. Който и да ви проповядва, ако вие сами не чуете този вътрешен глас, въпросът за вас ще остане неразрешен. Но в деня, в който вие чуете този глас, той ще се разреши. То няма да бъде едно обикновено слушане, а ще бъде като когато чуете онзи, който донася радостна вест: един ваш роднина ви прави наследник на 10 милиона наследство и ви даде съобщението. Нали тази вест ще бъде най-приятната? И когато вие намерите Господа, ще бъдете човек на 10 милиона и ще кажете: "Сбогом, сиромашио!" Ще бъдете щастливи, защото вашият дядо ви е оставил наследник на 10 милиона. И Господ, като чуете гласа му, ще направи такава промяна, че вие никога няма да се връщате назад.

Сега, Христос казва: "Не знаете какво искате." А трябва искане, трябва да искаме. Днес аз съм сериозен. В нашия живот трябва да стане един вътрешен преврат, едно преобразование, за да докажем фактически, че имаме тази любов. Ако ние вървим по едно учение и нашият живот се отличава само по форма, тогава нищо не се ползваме. Трябва да бъдем искрени в себе си. Нашият живот трябва да бъде чист като кристал, трябва да има такива пречупвания както в най-чистия диамант. Като ни погледни човек в лицето, то да свети и да кажат: "Този човек няма никаква задна мисъл", и да бъдем готови на всеки човек да покажем нашето чистосърдечие и незлобие. Да бъдем като един голям извор, който изхвърля нечистотиите навънка. Този свят е пълен с неразбории. Вестниците, които четем, книгите, разговорите, всеки ден оставят у нас утайки. Ние сме поставени на много голям изпит. Не е лесно да се живее

сега един божествен живот. Едно време светиите бягаха в горите, а сега и горите са пълни с харамии. Не може сега светиите да живеят и в горите, а сегашните светии трябва да живеят из градовете. А щом живееш в градовете, ще обичаш тези хора, и ако ги обичаш, и Господ ще каже: "Ти си разбрал Моето учение и ще носиш Моята светлина." Бог изпраща светлината на всички еднакво, и на добри, и на зли. Даже Господ към лошите хора сега е по-снизходителен. И вие нали казвате: "Той не живее добре, а върви му", а ти, който вървиш по Бога, постоянно камшик има за тебе. На онзи пък детето не заболява, жена му здрава, а ти по три пъти на ден се молиш, днес загубиш 20 хиляди лева, дъщеря ти умре и пр., защо става това? Как ще примирите тази работа? Защо Господ е снизходителен към тия грешници, може ли да отговорите? Вие ще кажете: "Ето, виждаш Господи, те не те слушат, а ние по три пъти се молим на ден..". Е - е, там е изкуството, а вие трябва да се радвате, че той много добре е направил. Вие трябва да кажете: "Този човек има парици, пък ние нямаме, но си го заслужаваме." Защо тъй да не кажете? И следователно тия хора са били толкова години на страдания, сега Господ ги е оставил на почивка, а вие сте дошли на тяхното място да поработите, брат ти да яде, а ти ще носиш неговото нещастие. Тия неща обаче са привидни, ние не знаем кой човек е добър и кой е лош. Вие ще кажете: "Знаете ли, че Иван Драганов е един разбойник?" Но Иван Драганов познавате ли го вие? Той е съдружие. Ако в една фирма слугите в името на някакъв господар са извършили някакво престъпление, той не е крив, повидимому, той може да бъде отговорен косвено за своите слуги, но питам: той ли е виновникът? Слугите ни и слугините ни грешат, а ние, господарите им, отговаряме. Но често има и между господарите, които грешат. Аз говоря за верующите, нито един от вас няма желание да направи зло, но някой път кажеш нещо и сгрешиш и после казваш за себе си: "Аз вече няма да говоря лошо, сладко ще говоря", обаче като те поставят на изпит, освен че сладко не говориш, ами после кажеш: "Прекалих го." Да, вие всички го прекалявате, защото не знаете какво искате. Господ го е поставил тук, а ти кажеш: "С добро няма да бъде, ама чакай аз да му напълня главата." Какво ще му напълниш главата? И тъй, Божествената Любов трябва да се приложи. Не подразбирам, че у вас няма любов, но във всекиго трябва да дойде божественото, да се усили това стремление у вас, това съзнание у всинца ви, да имате един положителен опит и тогава ще стане едно коренно преобразование. И ще дойде деня на освобождението, деня на свободата в този свят. Този ден за някои може

днес да е дошъл, за някои утре, но днес той за всинца ви може да бъде. Всеки един от вас може да бъде добър. Донесат ви един чек от 10 милиона и какво по-хубаво състояние от това. Където и да влезете, в църкви, в домове, навсякъде ще ви правят почести. Един град, в който всички хора са уредени, какъв ще бъде животът им? - Идеален. Може да имаме значи на земята един идеален живот. А сега всички казваме: може да бъде, но не сега, а след хиляди години, когато човек се подигне. Но за някои е дошло това време. Как е дошло? Онази какавида, която се излюпи и излезе из пашкула си, не трябва да плаче за него, а веднага да отиде в Природата, да не чака другите. Ние, религиозните хора, докато видим къде сме, нас ни оставят гладни. Да, докато чакате, гладни ще умрете. Ще се питаме: къде ще се срещнем? Ще се срещнем по цветята. И тогава ще си разправяте своята история. Не стойте на пашкулите си отгоре, не ти трябва този пашкул, навън! А вие държите пашкулите си, за да не влязат други вътре. Не, сега ти си свободен, хвръкни с крилцата си, пий от този божествен нектар. И тогава ще имаш сили да извършиш волята Божия.

Та, казвам, нам ни трябва едно нещо: силата Божия трябва да влезе в нас, без нея и най-съществените работи, които трябва да разрешите, ще останат неразрешени.

Сега, Христос се обръща: "Не знаете какво искате." Трябва ни кръщение на Духа, трябва ни чашата на Любовта. И на брата си дай не отрова, както на Сократа, а ще му дадеш една чаша с най-хубавия нектар в името на Любовта и ще му кажеш: "Ти много си пил, но като тази чаша не си пил." И ще каже той: "Дайте ми тази чаша, не съм пил от нея." И ще го кръстиш, ама това кръщение е особено. Българите казват: "Да го кръстим с бой, да го направим българин." А като те кръстят с такова кръщение, ще кажеш: "Туй кръщение, което вие ми давате, внася в съзнанието ми нов живот, осмисля моето сърце и ум."

Та, казвам, събудете вашия Господ, на това аз настоявам. И да кажете сега: "Нашият Господ, спасението е там." Признавате го вие. И според Писанието Господ казва: "Призовете ме в ден скърбен вие, които скърбите, и аз ще ви помогна и вие ще ме прославите." И Христос казва: "Ако пребъдете в Мене и думите ми пребъдат във вас” - във вашите отношения към Него и "Тогава, казва Той, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя." Как ще се изяви? - с любов. Първото нещо, ние да пребъдваме в Бога, второ и Христос в нас и, трето положение. Отец и Синът трябва да дойдат в нас и да направят жилище в нас, и и

Христос казва: "Аз ще ви се изявя", т. е. любовта ще се изяви. Тия три положения трябва да дойдат, да стане преобразование в нашия ум, в душата ни, и тогава изявлението ще стане. Но не дойдат ли тия положения, животът всякога ще бъде без основа.

И тъй, трябва да се приложи тази любов, нея аз препоръчвам. И най-напред жените трябва да я приложат. Аз ще кажа къде е погрешката: мъжът изгуби любовта, огрубее и съгреши, там е грешката, че е изгубил Божията Любов. А съвременните жени изгубиха Божията Мъдрост, и те сгрешиха и огрубяха. И мъже, и жени изгубиха два съществени елемента: мъжът е изгубил любовта, а жената е изгубила Мъдростта. И в оня дом, в който мъжът няма любов, а жената няма мъдрост, тегли му една клечка кибрит да изгори. Ще кажете тогава: "Може ли да има живот?" Не може да има. И следователно мъжът трябва да внесе любовта, Божията Любов, в дома, а жената трябва да внесе мъдростта, за да се създаде хармония. Туй е учението, което Христос е проповядвал. Семейството е нещо божествено, а не както е сега, то е един божествен институт, основан на любов и мъдрост, а децата ще внесат истината. И тогава ще имаме законност, правда и истина и едно идеално общество. Внесат ли ги, тогава Бог е в този дом, ще имаме един дом според новото учение и ще дадем един пример на света как трябва да се живее. Но не трябва да си правим илюзии: няма ли любов у мъжа, въпросът е свършен; няма ли мъдрост у жената, въпросът е свършен; няма ли истина у детето, въпросът е свършен. Бащата и майката се радват само на онези деца, които имат истината в себе си. Обича ли детето да полъгва, те скърбят. Когато мъжът види, че у жената няма мъдрост и той скърби; когато жената види, че у мъжа няма любов, тя скърби. Говоря на всинца ви сега, разбирате ли? Този, старият, дявол трябва да го изхвърлим навън и в дома ни трябва да царува Господ на Любовта, Мъдростта и Истината. И като влезем, тогава ще има светлина в дома и тогава едно верую ще има и верую на Любовта, верую на Мъдростта и на Истината, и всинца ще живеем по това верую. И ще бъдем братя и сестри в Господа. Е, какво, вие ми казвате: "Сега ще те послушаме." Не да ме послушате и а прилагайте, прилагайте! Или аз съм дошъл сега, че ще се запретна сам да приложа. Щом дойде някой да се оплаква, ще сложа халата си и ще оправя дома ви. Нали все някой трябва да оправи работите? Не казвайте, че мъжът или жената има право, аз не вземам страната на никого. Ще кажа на мъжа: ти любов имаш ли? - "Имам." Ще кажа на жената: ти мъдрост имаш ли? - "Имам." Ще кажа на детето: ти

истина имаш ли? - "Имам." Тогава може да работим и само при тия условия Господ ще се събуди. И щом се събуди, невъзможните неща ще станат възможни. И в името на вашия Господ аз ви моля, не се заблуждавайте да казвате: "Този човек има едно погрешно учение." Туй учение не е мое, а е ваше. Ако вие имате някое друго учение, аз съм готов да ви послушам и ще го приложа, ако то е божествено. Ще слушаме, защото ние сме готови да слушаме божественото от когото и да е. И следователно то трябва да се приложи. То е вътре в нас, то не е отвън.

И тъй, Христос, този живият Христос, вашият Христос, днес ви призовава към Любов, Мъдрост и Истина, да осветите неговия велик закон, и като го приложите, да го прославите, че като видят хората делата ви, да прославят Отца вашего и не мене, а Отца и който е горе на небето.

И сега ние трябва да прославим нашия Отец, който е горе на небето.

Беседа, държана на 5 февруари 1922 г. в София.

ЯДОХА И НАСИТИХА СЕ

И ядоха и наситиха се; и вдигнаха остатките от укрухите седем кошници. (Марко 8:8)

Този стих е един от обикновените стихове, прилича на едно малко планинско камъче, но само един вещ учен човек, някой минералог или геолог, който разбира строежа или устройството на тия камъни, тяхното произхождение, може да се произнесе върху стойността им.

Много обикновени думи: "Ядоха и наситиха се и вдигнаха останките от седем кошници." Какво трябва да яде човек на физическото поле? - Хляб, най-важното нещо. В духовния свят какво трябва да яде човек? А в Божествения? На двата въпроса отговорете вие. В духовния свят няма хляб като нашия. И там се яде, но какво? Сега за себе си отговорете и ако си отговорите правилно.

Яденето е една необходимост на земята. То е най-важното от всичките неща в света. Вие ще кажете, че имате някакви идеи, по-други вярвания, религии, науки, всичко това признавам, но ако вие сте гладували 6-7 дена и са ви приготвили един отличен обяд, и после ви поканят да слушате някоя дисертация на някой философ или да идете на някой концерт или представление, или ви дадат хубави дрехи да се облечете, кое ще вземете? - яденето, разбира се. След като се наядете, всички други неща се нареждат съобразно. Тъй се състои законът. Добре, сега някои казват: "Яденето е нещо обикновено" - не, то е нещо необикновено. Това са най-великите сили, сгъстени в такава видима форма. С хиляди години хората ядат, но не са разбрали смисъла на тази храна. Седнал някой химик и казва: "Хлябът има водород, кислород", това били хранителни частици. Хлябът не се състои от никакъв водород и кислород; той нито е водород, нито кислород, нито е въглен. Когато някоя есенция е затворена в някаква форма, това не значи, че тази есенция произтича от формата. Следователно азотът, кислородът, водородът, това са форми, в които са затворени известни сили в Природата, а в тия сили е затворен разнообразният живот, който се предава. Тъй че силите са носители на живота и трябва да го предават на хората. И сега във вас има желание да се наядете, нали? Но знаете ли на какво прилича вашето положение? То прилича като онази млада мома или млад момък, който иска да се хареса някому: облече се хубаво. Но не

трябва само за един ден да те харесат. Може да те харесат и корона да ти сложат, и венец, а след три месеца тази корона ще падне и венецът ще изчезне. Питам: защо трябва да се харесваме един на друг? Откъде се пръкнало това желание у младия момък да се хареса на момата и момата да се хареса на момъка? Откъде се е появило? Защо и за какво? Задали ли сте си тоя въпрос? "А - а, казвате, те са обикновени работи." Да, за глупавите хора всички работи са обикновени, а за умните хора всички неща са необикновени. Ще ви приведа един смешен анекдот с един знаменит художник Гарио и аз го кръщавам така, скривам му името. Заражда се в ума му една идея да може да извае от восък една хубава, прекрасна женска фигура, на която той сам да се любува и въодушевлява. За себе си той твори. Дълго време се е занимавал с окултните науки. Избира си стая, 10 години той работил на своята восъчна форма и вече е достигнал сам да се любува на нея, но всичко държал под ключ. Понеже бил женен наскоро, заинтригувала се неговата възлюблена и си казала: "Какво прави този човек?" - искала да се домогне до неговите тайни, какво върши той в тая стая. За нещастие един ден тя взима ключа от неговото палто и като отворила вратата на стаята, казва: "А - а, видиш ли какво си правил? Под ключ се държиш, а!" Фигурата била толкова жива, че тя не си представила, че това е восък, и започнала да я удря в носа, тя паднала на пода, мачкала я, натискала я и викала: "Ти как смееш в моята къща да нарушаваш моето щастие" - като я набила, излязла из стаята навън и пак сложила ключа в неговия джоб, но станала сериозна, обидена кръвно, обидена от него, и той като влязъл вътре, вижда и неговата мумия кръвно обидена.

Сега и ние в този свят имаме такива спорове, които приличат на този случай, и тъй ги разрешаваме. Учените хора разрешават въпросите като жената на Гарио, която казала на восъчната мумия: "Ти си причина за моето нещастие." И често ние си въобразяваме такива неща, които не съществуват.

Сега яденето не е един такъв процес. Не е въпросът само тъй да се отнесем към тази храна. Тази жена мисли, че ще даде един хубав урок на мъжа си: как смее той с чужди жени да ходи? И често ние даваме такива обяснения за света, каквито не съществуват. И знаете ли, че ако напреднали същества биха дошли на земята и биха изслушали нашите разрешения за онзи свят, щяха да се хванат за корема и да се кискат 100 години не само с нашите глупости, но и с най-видните наши окултисти за

техните теории и изяснения за света.

И когато човек пристъпя към великото в света, трябва да има онова велико смирение, трябва да знае, че той не е разгадал света. За да може да разгадае света, той трябва да бъде съвършен като Бога, а веднъж не е съвършен, изтича от Бога и се учи от Него, той никога няма да разгадае великата загадка. И философите твърдят, че ще я разгадаят и не, никога! Светът всякога ще остане една загадка неразгадана. От една страна, ще я разгадават, а от друга, ще се загатва пак; от една страна, ще разплитаме, а от друга, ще заплитаме. Това ще прилича на един параход, който отпред разцепва водата, а отзад тя пак се слива. И тъй ще ходим. Не е въпросът, следователно, да разгадаваме света. Ако анализирам вашето тяло и зная колко водород и колко азот, кислород, желязо и т. н. т. съдържа, мислите ли, че аз съм намерил есенцията на вашето битие? А може да не зная нищо за вашето тяло, от колко елементи се състои, а трябва да зная елементите на вашата душа. Възможно е и едното, и другото.

Следователно казва: "Яли и се наситили." Човек трябва да се найде. И Христос казва, че сте яли живия хляб, "Аз съм живият хляб." Е как ще изясните този жив хляб? Казва още: "Аз съм живата вода", изворът, който ще извира от вас вечно, и няма да имате нужда да идвате, да черпите от този кладенец. Следователно ние трябва да се стремим да имаме една пряма връзка с произхода на нашето битие. И често връзките ни се късат по външни съображения.

Ще ви представя още един пример. Д-р Фурио и аз наричам този доктор Фурио и доктор - медик, но същевременно талантлив и имал извънредно голяма обич към музиката до полуда, искал да пее, но нямал глас. Това му съставяло голямо мъчение, защото имал едно непреодолимо желание да пее. Да обясня желанието на доктор Фурио с онова на друг един доктор, англичанин, той пък бил доктор - адвокат и даровит механик, но станал правник. Той сам разправя за себе си. Ще седне да проучва някое дело на някой свой клиент и изведнъж вижда пред себе си колелета, машини, не може да работи, а след един час, като свърши с тази работа, тогава ще почне своята адвокатска професия. И казва: "Кога ще ме освободи Господ от този дявол?" Не е дяволът, но по-силните способности и стремежи изпъкват по-напред. Доктор Фурио намерил една госпожица Берта, която имала отличен глас и се заел според своите методи да развие този талант у нея. В негово присъствие Берта пеела отлично, като ангел, и двамата пътували из света, тя пеела, а той е бил зад сцената, и навсякъде

произвеждали фурор, но тя пеела, докато той бил там, а като излизал той, нейният глас прекъсвал. Сила идвала от Фурио и тя я изразявала. Обаче в нея се влюбва един млад господин и казва: "Знаменита певица, но от онзи дявол трябва да се освободя аз." В едно представление зад кулисите той му тегли един куршум, но и певицата прекъснала да пее и нито дума повече не произнесла. И ние, докато сме свързани с невидимото, докато сме във връзка с Бога, откъдето иде нашата сила, докато той е наша задна стража, докато неговите сили са проектирани в нас, ние сме отлични певци на сцената, но когато някой грях се появи и връзката се скъса, тогава всичко се прекъсва, всички таланти се свършват и моментално всичко изчезва. Тази връзка се скъсва и у всички писатели и поети, у всички учени и прости, всички са опитали това. Тия хора не са яли и наситили, защото човек пее, само когато е сит. И българите имат обичай като викнат един кавалджия, нахранят го най-напред и той свири ли свири. Българите има за това една поговорка: "Гладна мечка хоро не играе” - гладен кавалджия не свири. Затова и човек без убеждение нищо не може да направи. Това е същият закон. Сега Христос казва, че Той е живият хляб. Значи трябва да ядем тази храна, която е жива, и от яденето трябва да остане нещо, от това изобилие трябва да се спести. Аз вземам думата "ядене" в широк смисъл, човек трябва да яде и да мисли върху онова, което се съдържа в тия елементи. Този живот е скрит в ябълката, в житото, в царевицата, в ръжта и пр., във всички тия плодове е скрит един невидим живот и когато вникнем в неговия дълбок смисъл, ще разберем, че съобразно с тоя живот се развива и нашият умствен кръгозор. Ще ви приведа още един пример, за да обясня своята мисъл и с него ще заключа и много кратък ще бъда днес. Синът на адитския цар Зензибо пожелал да има една вечно горяща свещ, която да осветлява и да отоплява стаята му. Един от най-видните мъдреци на царството му, негов поданик, намерил една овчарка, която била влюбена в царския син, и превърнал душата в такава една свещ. И отива да му я представи, но като погледнел на тази свещ, очите му се напълвали със сълзи, а той не знаел защо. Живите горящи свещи и това са вашите души: вие трябва да имате души любящи, души, които да светят. Ако вие имате такава жива свещ, такава млада овчарка, на която душата е превърната на свещ и вие я използвате, питам, какво дължите на тази свещ? Аз ви оставям този пример вие да си разрешавате загадката, която се крие в него и тя е велика загадка, един ключ. И следователно храната всякога е една запалена свещ, вечно гори тя. А това, което ядем, то е

масълцето, което постоянно приижда в света, то е едно преливане от един свят в друг. А греховността на нещата се състои в това, когато ние използваме тия енергии не за благородни дела в света, а живеем само за себе си. Когато велики мисли са вложени в умовете и велики желания в сърцата, ние само ходим постоянно от къща на къща и се разправяме за това и за онуй с дреболии. Влезте в обществото, разгледайте вестниците, идете между вестникарите, между религиозните хора и само послушайте ги какво говорят, за какво приказват. Тук като дойдете, потривате се, но с потриване нищо не става. Знаете ли, аз съм виждал някоя майка, на която детето се дави, а тя си чупи ръцете на брега и вика: "Удави се детето ми..." И религиозните хора викат сега: "Удави се детето..." Не, не, с чупене на ръцете работа не става, а извади детето от водата. И после всички имате желание да вземете първото място. Като отидете на небето, искате: "Първия стол да получа аз", "Обичам Христа." Но за Христа колко косъма сте дали вие? Говоря за този Великия Христос, колко косъма от вашата глава сте дали за него? Вземам думата "косми" в живия смисъл, т. е. каква част от вашия живот сте дали за Христа? Какво сте направили заради Него? Христос за вас е една горяща свещ. С хиляди години той седи на вашата маса и постоянно гори, вие се топлите, разрешавате всички въпроси, казвате: "А - а, хубава е тази свещ." Но аз да ви обърна вашата душа да стане една такава свещ, да знаете тогава какво значи "горяща свещ."

"И ядоха и се наситиха." И всички хора все ядат и се насищат, все сме наситени, но главният въпрос в света още не е разрешен. Той е и мирът, великият мир, който трябва да съществува между всички хора, той още не е въдворен в техните сърца. И казвам, мир няма в нас. Любовта се появява, тъй както в яденето, но едновременно се появява и недоволство. И мъдростта също така се появява, някога сме много мъдри, но пак изгубваме своето равновесие.

"Ядоха и се наситиха", казва евангелистът. И сега във вашия ум ще остане мисълта: "Пак има един упрек." Не, няма никакви упреци, но констатирам един факт: трябва да изходите 1000 км и казвам: колко сте изходили, докъде сте стигнали? - изходили сте 200 км, остават още 800 км. "Ама аз мисля има повече." - Ти мислиш, че има повече, но в картата тъй е посочено. "Ама не може да бъде." Туй е факт, докъде сме стигнали. Ако довечера дойде един ангел и ви каже: "Хайде, върнете се", колко километра сте изходили вие? Сега мнозина има, които казват: "Ние сме готови за

онзи свят." Но знаете ли на какво приличате? Аз ще ви дам още един малък анекдот из американския живот. Една негърка, стара християнка, била на 80 г. Живяла при един американски университет и студентите, като минавали покрай вратата , все слушали, че тя все се молела: "Прибери ме Господи, прибери ме." И те си казали: "Хайде да направим една малка смешка." Преобличат се, отиват при вратата и хлопат. "Кой там?” - Архангел Михаил, за да вземе душата ти. и "Кажете на Господа, че тя я няма, тя е заминала." Ние все решаваме въпроси, задачи, но като дойде до нас, казваме: "Моята задача още не е решена, но в бъдеще ние имаме велики проекти, когато ги решим..."

Ние трябва да разрешим въпроса на Фурио, ние трябва да разрешим въпроса на Гарио, трябва да решим въпроса на Зензибо и те са важни въпроси и нашата връзка с Бога, онази восъчена мумия, това наше тяло, което имаме, защо ни е дадено. Понякога ние налагаме, бием нашето тяло, тъй както онази жена е набила восъчната мумия. Правим грехове, грехове и после кажем: "Хайде да набием нашето тяло.” - "Ти да не грешиш вече." Господарят греши, а коня си бие.

Минавам онзи ден тук, в София. Натоварил един колата си, има повече от 800 кила, конят поеме нагоре, върне се, бие го онзи с лопатата си, спрях се, казвам: слушай, приятелю, снеми 1/2 от товара, за да изкара конят, защото аз ще те впрегна и тогава ще взема лопатата. Той се спря, изгледа ме и аз мислено му казах това и сне лопатата, послуша ме. Не товарете вашия кон с 800 кг! Вашето тяло не е виновно за нищо! Яденето е едно благословение, което Бог е дал, и неговата задача е велика. И той иска да разрешим тази задача. "Яжте и пийте, казва ап. Павел, и благодарете." Ама как да благодариш? Вие отхранвате вашата дъщеря или вашия син. Вие служите цял един живот на вашия мъж. Жената служи цял един живот на своя мъж. Питам, след като си заминете за онзи свят, какво правите тогава? Мъжът ви казва: "Хубаво стана, че си замина, Господ я прибра, и тя да е свободна, и аз да съм свободен." Когато мъжът умре, жената отвън плаче, но си казва и тя: "Хубаво стана, че си замина." Питам тогава: нима ние сега не сме свободни?

Сега, тази горящата свещ, която ни е дадена тук, на земята, защо е тя? Тази восъчна мумия, която я прав Гарио, за какво е? Д-р Фурио, който пее със своята певица Берта, защо пее? И ние пеем, но тя защо пее? "Да спечели пари." Не е въпросът за пари. Ние разрешаваме въпроса точно противоположно, като казваме: "Ядем, за да се наситим." Да, но и да

останат 7 кошници пълни. 7 кошници трябва да останат, след като се наядете! А знаете ли защо трябва да ядете? След като се наситите, да останат 7 кошници. Учите, защо? "А, казвате, то е необходимо, учението, за да се преживее в този свят." - Да преживееш в този свят ли? Не, защото ако това е философия, има много неучени животни, напр. прасенцата, които, без да се учени, пак живеят. И ако аз сравня живота на един пияница и на един човек, който постоянно е пиянствал, с живота на едно прасенце, кой от тях стои по-високо и е извършил по-хубава работа? "Наздраве, Иване!" - казва пияницата. А прасето, като намери нещо, изрови го и всеки ще каже, че това прасенце изровило орталъка. Не ме разбирайте криво: този Иван, за който говоря, е специален, той е първоначалният Иван. Знаете кой беше Иван Кръстител? - той бе на стария закон. И ако аз съм произнесъл 100 пъти, хиляда пъти, името Божие, като казвам: "Добър е Господ", с това принесъл ли съм полза на света или не? Ако аз вдигна чашата и кажа тъй: Хайде, хаирлия да е, добър е Господ, наздраве, утре пак същото: "Добър е Господ, добър е Господ." Питам, този Господ добър ли ще бъде? - Не. Този Господ, когото призовавате по този начин, с пиене, ще се яви, но тогава ще ви побелеят космите. Те ще побелеят и почернеят 9 пъти. И ако искате да разберете това, проучете окултната наука и вижте кои са причините за побеляването и почерняването им в преносен смисъл.

И тъй, ние сме призовани да разрешим един от най-важните въпроси и яденето и насищането. Насищането има смисъл само тогава, когато нашият живот се облагороди. Облагородиш ли се, ти си наситен и животът ти има смисъл, а ако не се облагородиш, в душата ти ще има вечен глад и ти ще изгубиш смисъла на живота си.

И тъй, яжте и се насищайте! Значи тази запалена свещ, която имате в себе си, почнете да я проучвате. Ако по някой път поплачете, дайте си отчет защо плачете. Ако някой път скърбите или сте радостен, за всяко ваше състояние дайте си един правилен отчет, за себе си. Туй е правото разбиране на великото учение, което иде сега, което слиза и прониква долу. От две посоки иде това учение: отчасти иде отгоре, а другата част иде отдолу, от центъра на земята. Следователно тия двете вълни ще се спосрещнат.

Ако не ядем по този закон, раждат се всички престъпления, а ако ядем и се насищаме според него, раждат се всички благородни деяния. И казва се, че всички месоядни животни имат постоянен глад и тревопасните

животни се насищат, а месоядните всякога ядат и всякога са гладни, не се насищат. И следователно според мен месоядството е престъпване на Божия закон. Всеки, който престъпи великия Божи закон на Любовта и Мъдростта, е месоядец, първокласен месоядец. и Тъй казвам аз. А всеки, който изпълнява Божия закон на Любовта, Мъдростта и Истината, е плодоядец, не вегетарианец, а плодоядец.

Следователно, тъй като поставим вегетарианството, ще има смисъл. Някой казва: "Той употребява растителна храна, а не се е облагородил." Да, няма да се облагороди онзи, който яде растителна храна, ако не изпълнява този закон. Ако бутнеш онзи кон по задницата, ще хвръкнеш. Бутни котката, веднага от ноктите ще получиш дълбоки бразди. Конят е тревопасно животно, но докоснеш ли неговите интереси, мисли му. Следователно месоядството и вегетарианството не се състоят само в това да не ядем месо, както сега разбират: то е буквата на закона. Месоядец е всеки, който не изпълнява Божия закон. Приложете това и ще видите, че има смисъл. Как да стана вегетарианец? - Ще изпълняваш Божия закон и ще има резултати. И сега учените доказват, че хората не се облагородяват от храната.

Само в едно същество, което не изпълнява Божия закон, има такава жестокост, да гледа страданието на другите същества. "И ядоха и се наситиха." Кои? Ония, които изпълниха великия закон на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина.

Беседа, държана на 12.II.1922 г. в София.

ИСКАЙТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

Аз ви казвам: искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. (Лука 11:9)

Човек има три велики нужди на своето естество: искане, търсене и хлопане. Така ги е предал Христос преди 2000 г. на един класически език, а преведени тия думи на нашия език, ще имат друг смисъл. За да се породи такова желание на искане, трябва да има известна причина. Причините могат да бъдат разумни и неразумни. Т. е. причината, която заставя детето да иска хляб от майка си, е разумна. Казва: "Хляб, мамо." А причината, която кара винопийцата, пияницата, да иска вино, като казва: "Винце" - е неразумна. Ние основаваме нашата философия върху резултатите, които се произвеждат в даден момент. Защото има един велик закон в Природата, който определя нещата моментално: истината се определя веднага. Не се искат векове, за да намерим истината. В тоя момент, моментално, тя влиза в ума и в сърцето на човека. Следователно ще каже някой: То е в условията на еволюцията, за да познаем истината. Аз пък наричам това забавления, представления, развлечения в театъра. Когато поканя някой гост, който е сит, и искам да го нагостя, той ще каже: "Почакай малко." Защо? Защото е сит. Нека изгладнее, тогава. Опитвам твоя обед, има нещо, което изместя това, което аз искам да дам. Следователно ние отлагаме, казваме: не му е времето сега. Но знаете ли защо не му е времето? Ако вие имате една тежка раница на гърба си и аз искам да ви сложа друга, ще кажете: "Чакай малко, то не е по силите ми." Следователно отказът е разумен, но отлагането никога не е разумно. Когато човек търси една велика истина, той никога не трябва да отлага! Ще каже някой: "Има време." Да, има време, но времето е разпределено. Ако вие влезете в едно съвременно училище: в университета, гимназията, прогимназията или отделенията, там времето е също разпределено и всеки ученик трябва да бъде точно навреме в своя клас. Сега съвременните хора, които са изгубили тия понятия за реда в Природата, искат да се образува един нов ред на нещата и казват: "Не може ли да се даде друг ред?" - Може. И тогава ще ви приведа един пример. Цигуларят Паганини давал един концерт на 4 струни. Отличен концерт! Питат Паганини: "Можеш ли да дадеш един концерт на три струни?" - Мога. Явил се той и

концертът пак излязъл отличен. "Можеш ли да ни дадеш един концерт на две струни?” - Мога. Най - после те искали и на една струна, той пак казал и "мога", но не се явил вече. И Природата, когато искаме концерт с 4 струни, дава го, с три, тя го дава, с две, пак го дава, но когато поискаме от нея концерт с една струна, тя млъква. А знаете ли какво значи мълчанието? - то е най-лошото нещо. Там някой на телефона, като натисне слушалката, вика: "Ало, ало!" Другият мълчи, ни глас, ни послушание. Току гледаш хвърлил слушалката, разхожда се. "Как тъй?" Пак на телефона: "Др - р - р” - казва: "Тия хора глухи ли са?" Именно тия хора свирят на една струна. Нищо повече! А аз наричам хората с една струна безидейни. За да има процес в живота, трябват два елемента, това е необходимо: само с кислород не може да го създадете, защото ще има горение, но то не ще бъде трайно. И само с водород не можем да го създадем или само с азот, с въглерод и т. н. Старите алхимици, както и съвременните химици, считат, че има 4 основни елементи, но има и други.

Сега, Христос казва: "Искайте и ще ви се даде", но искайте разумно, съобразно с ония велики закони, на които почива животът. Тъй както детето, което познава майка си, иска хляб и тя ще му даде. Обаче ако това дете поиска отрова от майка си, тя ще откаже да му даде. Искайте разумни неща! Следователно искането определя степента на онази култура, до която е достигнал умът. Защо да иска? Човек трябва да бъде много умен, за да иска. Второто положение и Христос казва: "Търсете и ще намерите." Аз отнасям търсенето към сърцето: то е един процес на сърцето. Само жадният човек в пустинята търси хубавите извори. Само онзи, който е ожаднял, търси в планинските места някъде да намери вода, неговите очи са насочени към някое изворче или малка рекичка, той търси. Значи у него има пробуждане на едно желание, една нужда. Но и пияницата търси кръчмите и той търси хубавото вино. Има обаче грамадна разлика между онези хубави планински извори и извора на онази бъчва. Ако пиете от онези извори, вашият ум ще се освежи, ще се избистри, а в кръчмите ако пиете от тези извори, вашият ум ще се замъгли. И тогава някои питат: "По какво ще познаем истината?" Истината прилича на ясен ден, без мъгла, когато цялата Природа цъфти и расте, тогава и умът се прояснява. А там, където няма истина, умовете на хората се помрачават. И от това гледище всякога, когато вашият ум се помрачава, това е един признак, че вие не пиете от онзи балкански извор, а от кръчмата, от бъчвата. Ще кажете, че

условията са такива. И вашият извор може да определи условията на вашия живот. Аз приемам, че условията съществуват в света. Но има условия, които са създадени от Природата, и такива, които ние сме създали. Когато Природата е дала на рибата водата, тази риба вие не можете да я извадите оттам, защото ако я извадите, тя ще умре. Културата на водата е определена. Какво друго може да се проповядва на рибите? Каква друга култура може да се насади? Най - първо, трябва да се измени тяхната среда. Сега пренасям: един човек, който има понятие на рибешкия живот и защото има хора, които живеят като рибите и казва така: "Господ създаде водата за жабите, а виното за хората, водата за жабите, защото те живеят във водата, а виното за хората, които решават великите въпроси на света, като му теглят една чаша, всичко върви наред." Но именно водата създаде Господ за хората. Защото ако глупавите жаби са съумели да живеят във водата, колко повече ние, умните, трябва да използваме тая вода: хората са започнали да използват тази вода за електрическото осветление, воденичарите въртят своето колело и пр., тъй щото водата не е създадена за жабите, а е създадена за много наши потреби. Аз взимам водата като емблема на живота. Но някой казва: "Защо е животът?" Животът е едно велико благо. Ако ти го разбираш, от него ще изкараш и топлина, и светлина, а ако не го разбираш, като жабата, ти само ще кречиш. Но по-добре е креченето, отколкото смъртта. Третото положение, за което говори Христос е: "Хлопайте и ще ви се отвори." Отварянето е завършване. Аз свързвам хлопането с човешката воля. Може да хлопа само онзи, който има здрави мишци. Ще каже някой: "Как да хлопаме?" Много лесно, аз ще ви дам един пример: когато някой е закъснял вечерно време и времето е топло, той хлопа, но ако няма кой да му отвори, може да се спи и отвън, а когато е студено и има виелица, той усилва хлопането. Тъй че хлопането може да е силно. Но има и друго хлопане на света. Хлопане е: като вземеш мотиката и почнеш да хлопаш от долния край до другия, та охлопаш цялото лозе и после идещата година гроздето ще каже: "Добре дошъл, защото много хлопа и грозде ще имаш." А сегашните хора са научили да хлопат по банките, по кафенетата и по бирариите. Не, трябва хлопане в Природата. Ние трябва да имаме една ясна представа за онези велики закони в Природата, за живия закон, който може да проверим всеки ден, да го проверяваме и прилагаме в даден момент. Аз мисля, че пред себе си имам едно събрание интелигентно, което може да използва това, което казвам. Не говоря на онези, които не разбират, а на онези,

които разбират. Задава се въпросът: "Как, дали това ще бъде приятно, дали ще бъде работата сполучлива?" Ние, съвременните хора, искаме всяко начало да бъде тъй, както когато посрещнат някого с венци и музика, или когато някого венчават. Но имайте предвид, че на земята, в съвременната култура, животът всякога започва с нещастия. Вие, когато повикате вашите гости, щастието на вашите гости ще бъде нещастието на няколко гъски, кокошки и пуйки или агънца. Тия агънца ще бъдат нещастни. Следователно щастието в едно отношение е нещастие в друго отношение. Едни на бойното поле спечелят боя, радват се, пият наздравици, а онези, които са го загубили? Онези, които са завладели някоя страна, радват се, че са победили. А победените? Питам тогава как ще обясните този факт? Хората, които са създадени по образ и подобие Божие и тъй казва Писанието, това е преди 2000 години и а след 2000 години народите, които минават за културни, считат идването на Христа за благо, считат го за Бог и може да има един милион църкви в света, с няколко милиона свещенослужители, които му служат и които все произнасят, че хората трябва да живеят в любов. Как ще си обясните този факт, където тия негови последователи поддържат, че един народ трябва да завладее друг народ, един човек трябва да притеснява друг? Защо? Те казват: "Благото го изисквало." Но не само народите, а и църквата е поддържала това от векове и още го поддържа. Сега за мен е важно как да обясните психологически кои са причините, които създават това анормално състояние? Когато някого хване треска и има няколко вида трески, но аз ще взема тази тъй наречената "трепетница", как я наричате вие, от която зъбите тракат и треперят ръцете и краката и питам: този човек, който е културен, сдържан, никога не си отваря устата, благороден е, но като го хване треската, мърда се, устата му се движи, какво го е хванало? Казвам: хванала го е треската. Сега старите хора си представят, че треската, като някоя жена, суха, която иска да изсмуче кръвчицата, ще му извади греховете. Тъй са казвали в средните векове, а сега учените казват, че това са малки бацили, които се образуват в организма. Както и да е, но тези малки същества са накарали да хлопа устата на този благороден човек. Въпросът е ясен. Но какъв интерес имат тия малки същества да накарат моята уста да мърда? Съвременната наука на този въпрос отговаря: "Микробите са причината." Но причината на микробите? Какъв интерес имат да ме заставят аз да си мърдам челюстите? Аз си го обяснявам малко п другояче: Тия микроби, като влезнат, вземат нещо от човека. Пък този,

като го хванат крадци, казва: "Брей, какво правиш там?" Тамам го хване този, после онзи, и този човек постоянно се разправя с тия микроби, които грабят и крадат. Следователно, той ги схваща като разбойници и тогава с краката, с ръцете, с устата си мърда. Но въпросът не се свършва тук, той не може да надделее и тогава казва: "Тази работа няма да я бъде, скоро да дойде лекарят." И той дойде със своята инжекция, със своята аптека и силна доза от хинин. Но след 4-5 дена инжекцията подействува и той казва: "Слава Богу, освободих се от тия разбойници." Е, то е една фигура, лекарят иде с всичкото свое величие да спомогне на един свой брат, който е атакуван от малки микроби. Но има и друга страна, че микробите нападат хора, които някога незаконно са забогатели. Микробите никога не нападат човек с чиста и здрава кръв, а там, където намерят нечиста кръв и нечисти мазнини и нападат. И затова, когато ние обуславяме защо трябва да се живее чист живот, казваме: за да не те атакуват микробите, защото ако намерят нечистота в тебе, ще тракат краката ти, ще дойдат много лекари и после като мине, ще бъдеш малко жълт, очите хлътнали.

Сега Христос казва: "Искайте, търсете и хлопайте." Нека изясня сега моята мисъл с един малък пример. Аз вземам пак един окултен разказ, понеже тия разкази са малко по-безопасни. В далечното минало царят на един древен народ, наречен Амрихори, имал две дъщери, едната Азибо, а другата Беноми. Азибо била отлична, на пълна възраст, много красива, една от най-видните царски дъщери в тия времена. Тя била толкова умна, че за всичките най-важни дела в държавата давали право тя да ги отсъди и да наложи наказанието. Царският син на Америте искал да посети царството на Амрихорите, за да се запознае с царския двор, с държавния строй, с културата им. Той бил посрещнат много добре, запознал се с Азибо, тя го приела много ласкаво и вежливо, тъй както една царска дъщеря може да посрещне. Но в това царство на Амрихорите почитали много славеите, считали ги като божества. Царският син на Америте не знаел тия обичаи на Амрихорите и един ден ударил едно славейче в главата и то паднало. Хващат го и го подвеждат под отговорност за престъпление, затварят го, осъдили го и Азибо трябвало да се произнесе, наложила му 15 год. затвор. Питам сега: Смъртта на един славей струва ли 15-годишен затвор на един царски син? Е, каква е връзката? Следователно, аз казвам, истината, това е тази красива Азибо. И когато в нейната държава не престъпиш закона, от нея по-хубава няма, а когато престъпиш закона вътре в Природата, Азибо е безпощадна. Следователно

съвременните хора казват: "Комуто всичко върви тъй лошо, така става с него, нещастията дошли, бутнал си някъде някой славей." Аз вземам славея в тоя случай като емблема на човешкия ум. Всякога когато ние застреляме този славей, т. е. разстроим своя ум, приемаме заслуженото наказание. Няма човек, който, като е бутнал своя славей, да не е лежал 15 години в затвора. Да определим сега: Само онзи човек може да иска, да търси и да хлопа, у когото има един просветен ум и добри разбирания, той не е човек на случайностите, на щастието, защото ние на земята търсим само щастие. Казваш: "Дано някой дядо да умре, че да ми се падне наследството му." Да, може да умре, но може и да не умре. Не мислете, че вашата молитва може да се случи, може малко п другояче да ви се отговори на молитвата. Покойният Михалаки Георгиев разправяше един пример за един шоп, който живеел в Цариград. Живеел при един турски паша и искал много да си дойде за малко при своите. Той му позволил, но му казал: "Ако след 30 дена не се върнеш, ще те обеся." Той дошъл в софийско, но закъснял. Тръгнал и казал: "Ще ме обеси този човек, но дано дойде един кон да се избавя." Този човек помолил се и гледа един турски бирник иде на кон и води едно малко конче, и си казал: "Хубаво, той ще ми даде коня си и ще стигна навреме." Но като го настигнал, бирникът му казал: "Я вземи кончето и го носи." И той го сложил на гърба си и казал: "Господи, аз ли криво се молих или ти не ме разбра." Не, не, молитвата трябва да бъде нещо разбрано. Нещо разбрано трябва да бъде! Съвременният християнски свят не разбира какво нещо е молитвата. Има едно прозвище: "Той е глупак, той само се моли." А те не знаят, че молитвата е най-великото нещо, за което трябва да се даде едно много хубаво обяснение. Разумно трябва да се обясни на сегашните учени хора според първоначалния език какво е молитвата, а не така, както сега го знаят. И казва Христос: "Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори." Т. е. Христос казва: "Развивайте онова благо, което Бог ви е дал." Искането ще провери дали вашият ум върви в правилния път на своето развитие, търсенето ще определи дали вашето сърце върви правилно по своя път, и хлопането и дали вашата воля се развива правилно. Защото всякога всички неразположения в света произтичат от едно вътрешно неразумно тълкувание, това, което сегашните хора наричат "разместване на интереси." Но когато ние се намираме в един божествен свят, който е свят на хармония, където правовите отношения са верни, няма от какво да се опасяваме. И тъй, ние

трябва всеки ден да упражняваме ума си. Трябва да има упражнения. Умът трябва да се упражнява, тъй както българинът упражнява своето рало. То всякога е гладко и не само гладко, но и светло, а когато остане без работа, то ръждясва. И българите казват: "Много не трябва да се мисли, защото от много мислене човек може да изгуби ума си." Аз оспорвам тази философия. В историята няма нито един случай, където човек от много мислене да е изгубил ума си. От грижи и тревоги, да, но мисълта укрепява и освежава човека. Българите казват: "Много мислене не му трябва." Ако българите разбират: "Много тревоги не трябват", така е, то е правото. Но трябва да се преведе: много тревоги не трябват, а не много мисли не трябват. И прави са, от много тревоги човек си изгубва ума. И много от българските поговорки са криво преведени, например: "Бог дава, но в кошара не вкарва." "Лозето не иска молитва, а иска мотика." Ако аз се моля, ще имам сили, за да прекопая лозето, но ако аз не работя, а само се моля, не може да има резултат. Всякога молитвата подразбира закон на работа.

"Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори." Нашите искания трябва да бъдат разумни. Туй трябва да се сложи като закон. И всеки един от нас трябва да проверява всеки ден разумно ли е това, което искаме, в съгласие ли е със закона, в който живеем, не законът на хората, но законите, които са поставени в нашето битие, които ние наричаме божествени. И всички трябва да се стремим да дойдем до това съгласие. Сега българите имат друга една слабост: българинът, когато направи някоя погрешка, не отива към целта да изкаже причината, но търси странични фактори, да избие жегъла . Но ако ти избиеш един жегъл, ще дойде друг. Трябва да разрешим въпроса основно. Жегълът не може да се избие. Природата е сложила толкова много жегли, че с векове да искаме да ги избием, не ще можем. Жегълът не може да се избие в никой случай. За пример аз съм наблюдавал каква е психологията на българите. Че има кражби, пиянства, че се убиват, това го считат в реда на нещата, но когато някой момък или мома направи една малка погрешка, извикват: "Да се избият, те са причина на всички наши нещастия." Онзи, който огладнял и откраднал, човешко е, трябва да се наяде, ама да престъпи другото... Вземат малките факти и правят капитал от тях. Е, хубаво, ако се приложи този закон, да се приложи към всички. Ние се намираме в положението, както сегашните християни изясняват Мойсеевия закон. "Вие да се пазите, с духове да не се сношавате", казват те. Но Мойсей писал много, а

християните вземат 25%, което да приляга на кесията им. Хубаво, с духове не се съобщават, но с кесията ми се съобщават и с парите ми се съобщават. С тоя закон Мойсей обяснявал лихварството. Това не е култура, това не е разсъждение, това не е разбиране, това не е човечество. Върху такива разбирания ние не можем да градим. На съвременния обществен строй не може да се гради. Защото на този обществен строй, на всички тия органи на властта, може да разчитаме дотогава, докато те са морални и честни. Те имат един принцип, върху който почива техният живот. Ако ти сложиш един орган и не е в състояние да изпълни закона, на какво ще разчитате? Ако той е пиян, може ли да разчитате на него? Ако тия греди изгният, какъв строй може да остане? Христос определя: нашите искания трябва да бъдат разумни. Какво трябва да искаме? - искане на един разумен живот. Първо, в света трябва да има ред. И следователно за какво трябва да хлопаме? Туй искане трябва да бъде за всички и търсенето трябва да бъде за всички. Постави ли се така, хармония ще има, щом в света има правда. Право казва един българин: "Трябва днес правда и истина." Всички български партии трябва да имат написано какво трябва да искаме днес и правда и истина. И във всеки един дом да бъде тъй написано, или Христовите думи: "Искайте, търсете и хлопайте." Но за да искаме, търсим и хлопаме, трябва да има философия. А сега казвате: "Какво ли искал да каже Христос: искайте, търсете и хлопайте." Ако Христос би изяснил своята мисъл, още на първия ден щяха да Го разпнат на кръста. И даже след 2000 години хората не могат да търпят истината. А те не знаят, но ще се убедят, че всички нещастия в света идат от това, че не разбират неговата мисъл. Тази истина трябва да бъде жива, да засяга всинца ни еднакво. Тя трябва да ни засяга както слънчевата светлина, само тогава тя ще внесе живот. Не засягане по друг начин, а както слънчевата светлина ни засяга. Тъй и искането, търсенето и хлопането или знанието, чувството и волята трябва да ни засегнат по един разумен начин. И следователно тази Азибо ще ви осъди, вие сте сега в царството на Амрихорите. Тия Амрихори са един окултен народ. И ние сега минаваме през това царство и мнозина от вас ще намерят дрангулника заради славеите. През царството на Амрихорите минаваме, а съвременните хора ги наричат Амери. Българинът казва: "Какво бива едно славейче, да му откъсна главата?" Но умът, това е един славей. За онзи, който се осмели да откъсне главата на един славей, 15 години затвор има в царството на Амрихорите. И дълго време ще мине, докато напуснем това царство. И тъй, аз ви моля да

мислите здраво, да чувствувате здраво, да въздържате вашите желания. И тогава хлопането: вашата воля да бъде силна, да имате онова постоянство на онази мравка, която е наблюдавал Мохамед. Воля се казва това. Когато се обезсърчил Мохамед за своето учение и мислил, че е невъзможно да го прокара, затворил се в една пещера. Умът му се насочил в една мравка, която носела един товар 15 пъти по-голям, отколкото била тя. Тя е искала да го пренесе от едно място на друго, издигнала го донейде и товарът падал, и тя пак наново започвала да го дига, 99 пъти товарът все падал, но на 100-ия път тя го изнесла на другата страна. И той си казал: "Брей, ако една мравка може 99 пъти да слиза и се качва и разбрах тайната." И аз казвам: Това е истината в живота. Господ ще те опита 99 пъти и на 100-ия път ще каже: "Ти заслужаваш да ти помогна, да минеш на другата страна." Но две деветорки трябва да има, мъже и жени. Жената е една деветорка, а мъжът е друга деветорка. А всяка деветорка от какво е създадена? 3x3 колко прави? - 9. Значи в една деветорка Божественото влиза 3 пъти. Т. е. три пъти ще влязат: искането, търсенето и хлопането. Така ще се образува деветорката.

И тъй, Христос казва: "Искайте разумно, търсете разумно и хлопайте разумно." Това е то великата философия на живота. Не търсете друго щастие.

Беседа, държана на 19.II.1922 год. в София.

ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

„Но търсете първом Царството Божие и правдата Негова и всичко това ще ви се приложи.“ (Матей 6:33)

Разумният живот на земята започва с един външен обект; или, философски казано, с една външна цел; или, окултно казано, с една външна основа. Всичко, каквото ние говорим, обусловяме го с един велик вътрешен принцип на живота. За нас в това отношение няма разлика между материален живот, духовен живот и божествен живот. Това са три велики фази на целокупния живот. И онези, които не са запознати с тоя живот, казват: "Само с вяра не се живее." Тогава думата "вяра" не е разбрана. Ако вярата е основа на интелигентността и ако интелигентността е основа на материалния живот, тогава можем да кажем: за да можеш да си устроиш работите на земята добре, трябва да бъдеш интелигентен. Но тази интелигентност пак може да се обуслови: можеш да имаш интелигентността на лисицата, можеш да имаш интелигентността на вълка, интелигентността на овцата, на кравата, на вола, на орела, интелигентността на пауна, интелигентността на маймуната, докато стигнеш до интелигентността на човека във всичките нейни проявления. Някога, в далечното минало, една крава се отелила и понеже вълците тогава били по-възпитани, два вълка застанали около нея, един отляво, друг отдясно, не нападнали кравата, но чакали с едно скрито намерение тя да се отели и след това да вземат телето. И защо застанали? Понеже не могли да се споразумеят как да разделят кравата. Двамата били еднакво силни и казали си: "За да не си хабим силите напразно, ти стой отляво, а аз отдясно, така по-лесно ще разрешим въпроса." Минавал един овчар и попитал вълците: "Какво правите тук?” - "Бабуваме на тази крава, помагаме да роди."

Сега, в съвременните хора, като ги попитате за техния идеал, приличат на тия два вълка, те седят при кравата и като ги питат: "Какво правите?" отговарят: "Бабуваме, нашата цел е благородна." Но как, привидно или по същество?

Сега, Христос слага един обект и "търсете” - не казва: "Искайте" Царството Божие, а търсете. Търсенето е обект на сърцето. Какъв е обектът на майката? - Детето. Какъв е обектът на учителя? - Ученикът. Какъв е

обектът на лекаря? - Болният. По този начин аз мога да ви изредя, че всичките хора си имат по един обект, т. е. стремеж, какъвто и да е. Ние не правим разлика в стремежите, но всички стремежи имат различни последствия. Не е все едно да се стремиш в каквато и да е посока. Някои мислят, че светът е разумен, други мислят, че не е разумен. Но светът е тъй устроен, че всеки обект има своите резултати. Тия резултати може да бъдат близки, може да бъдат далечни, може да бъдат индивидуални, може да бъдат семейни, обществени, народни, може да принадлежат и на цялото човечество. Сега мнозина застават и казват: "Как трябва да разбираме живота?" Разбирам: животът, тъй както той сега се проявява, а не както се е проявявал в миналото и не както ще се прояви в бъдещето. За това проявление някой казва: "Аз живея." Живееш, но в живота има два момента: някои хора живеят със стария живот. Вие ще възразите: "Как е възможно човек да живее в настоящето своя стар живот?" Ето как. Да допуснем, че на младини ти си ял и пил, живеел си разпуснат живот, а на старини постоянно те боли гръбнака, това и онова. Живееш, ама как живееш и разпуснатия живот на своите младини. Следователно ти не си един старец, но живееш своя стар живот, разпуснатия живот. А може да си живял отличен, чист живот, и на старини ти си свеж, бодър. Ще кажете: "Свеж?" - Да, той преживява живота на своите младини. Друго изяснение да ви дам: ти си взел пари на заем, стотина полици имаш, ял си, пил си и сега се наредят тия кредитори, хлопат на вратата ти. "Побеля ми главата", казваш. Кой живот живееш? Те са приятели на миналото, които те посещават. "Тук има едно любовно писмо, няма ли да устоиш на твоето обещание?" Полиците, това са любовни писма, това е факт. И когато момъкът не иска да се ожени за момата, тя изважда писмата му. Това се все полици. В съда има закон, с който може да се застави длъжникът да изплати своя дълг. Сега духовните хора като минават от физическия живот към духовния, казват, че нашият живот се различава от физическия. Е, по какво се различава? Ще кажете: "Живот духовен." Тогава духовният живот трябва да се различава по стремежите на своите обекти, по стремежите на своите цели, по стремежите на принципите, които са вложени.

Христос казва: "Но търсете първом Царството Божие и правдата Негова." Този стих е цитиран много пъти. Царството Божие за нас е един велик обект и в това Царство Божие е вложено разумното, разумният живот е вложен, в това Царство Божие са вложени всички ония сили, с

които можем да работим. То е кредит, то е основата, върху която ние можем да градим. "Търсете, казва Христос, Царството Божие и всичко ще ви се приложи", т. е. ще дойде само по себе си.

Сега, като дойдем до науката, и тя си има свой обект. Най - първо, животът избира една точка, която не може да се измени, колкото и малка да е, основа е тя, но тази точица е жива, където всички сили се концентрират в един вътрешен възел, кръстопът, където всички сили се сливат. И в този кръстопът на божествени сили и висшето, съзнателното, човешкият дух или умът и почва да се съгражда нашето тяло. Аз искам тази сутрин да хвърля светлина в ума ви. И когато казвам, че този живот е една илюзия, т. е. не е съществено това и онова, казвам кое е същественото в света. Когато аз говоря за живота, подразбирам нашите понятия за него и не божественият живот, той е реален и но нашите схващания за живота: създадем си една голяма илюзия и тъй се отдалечим от божествения живот, отдалечим се от законите на Природата и тогава приличаме на ония цариградски кокони: в Цариград преди 40-50 години един попитал тия цариградски кокони, по-модерно, тия дами и които нямали понятие как се пече хлябът и казвали: "Тия самуни какви дървета ги раждат? Какво ли дърво е родило тия самуни!" Сега съвременните учени хора имат такова понятие, че някои неща са родени, когато те не са родени. Т. е. самуните не се раждат по нивите, а се пекат в пещта.

Сега друго. Казвам на хората: трябва да се живее по Бога, а те казват: "По Бога, но човек трябва да живее за себе си." Ето пак една идея неразбрана. Те разбират Бога като един съдружник отвън. Тази идея е лъжлива. Бог не е наш съдружник и всеки, който мисли така, поддържа една лъжлива философия, върху която са основани някои религии, които считат Бога като наш съдружник и искат да го убедят със своите молитви, да го склонят, да го вземат на своя страна. Не, не, всичко в света е Негово, то е тъй хубаво направено! Бог е тъй хубаво направил света и знае защо го е направил. Ние, които не разбираме далечната цел на това същество, казваме: "Защо Господ е направил тъй света?" Той много добре го е направил, а ние не разбираме живота. Христос казва: "За да разберете великия живот, търсете първом Царството Божие и правдата негова." Сега ще си послужа с едно изяснение и един пример, взет из българския живот: откъде се раждат противоречията. Един млад българин в турско време, който свършил, приготвил се за учител. Повикали го в едно богато село за учител. Той, като разгледал селото, видял, че селяните са богати и "Може

да се живее", казал си, решил да им стане даскал. Но като тръгнал, бил малко цигулар, майка му казала: "Синко, вземи си и гъдулката." - "Е - е, учител съм, защо ми е гъдулка." Майка му му я дала: "Вземи я, синко, да си посвириш." Той послушал майка си, взел гъдулката. Отишъл в това село и всички се заинтересували да видят какъв е той. Тогава преценявали учителите по това как пеят в църквата. Това било на Великден. Влязъл той в църквата и като запял ония тропари: "Ангел вопияше", всички останали много доволни, всички му стискат ръката: "Даскале, ние сме много доволни от тебе." Един му стиска ръката, друг му стиска ръката, всички го стискали и поздравявали, но никой не го поканил на обед и той останал на Великден, без да го покани някой. Отишъл си той вкъщи, но гладен не се седи, станал, взел си гъдулката и отишъл в кръчмата, там всички яли и пили, и започнал да свири. "Откъде е дошъл този гъдулар? Хайде 1/2 к. вино и на този гъдулар", дали му и хлебец, месце, наял се хубаво. Онези, правоверните, като се разчуло за това, казали: "В църквата тъй да пее, пък тука в кръчмата... как да се освободим от този даскал, той ще ни опозори." Викат го и го питат: "Защо правиш това?" Той им казал: "Аз ви пях в църквата, всички ми стискахте ръката, но никой не ме покани в дома си да ме нагости, а тия хора разбраха ми цигулката и ме нагостиха." Та светските хора разбират по-добре цигулката на гъдуларина, отколкото ние разбираме Словото Божие. Светските хора ще се съберат и ще свършат известна работа, а религиозните ще се питат: "Дали е такава волята Божия?" И докато ние се намъдруваме, други се наиграват. Следователно аз не правя разлика между духовни и светски хора. Всеки човек, който живее разумно, съобразно с Божиите закони, аз го наричам умен човек. Ще кажат: "Какво лошо е направил този гъдулар?" Този учител много хубаво е направил. Ние сега, по някой път, мислим дали да свирим с цигулката. Щом не са те поканили на Великден на обед, иди в кръчмата, не бой се. Някой казва: "От църквата излезнал и мисли как да се оправят работите му?" Гладен си, нали? - Иди в кръчмата. Цигулка имаш, свири, всички тия приятели ще кажат: "Дай една чашка на нашия брат, който е дошъл" - веднага работите ще се оправят. Всички тия братя ще те познаят и ще кажат: "Идещата седмица пак ще те викаме на гости." Сега под думата "свирене" разбирам всякога разумното, проявено в каквото и да е направление, стига резултатите на проявеното да бъдат целесъобразни.

И тъй, Христос казва: "Търсете първом Царството Божие и Неговата правда и всичко ще ви се приложи." Туй Царство Божие трябва да го

сложим като основа на сегашния наш живот. Сега се проповядват две противоположни учения. Има сега майки и бащи, които проповядват на дъщерите и синовете си, че като млади трябва да живеят по един начин, а като остареят, по друг начин. Не, не, младият и старият трябва да живеят по един и същ разумен начин, нищо повече! Някои казват: "Той е млад, сега позволява му се да прави каквото иска, но като остарее, тогава ще стане благочестив." Аз препоръчвам благочестието на младите, а старите да ядат и пият. Младите да се въздържат. Старите да бягат, да им се развържат краката, а младите никога да не отстъпват. Но кои са стари хора? Онези, на които умовете са ръждясали със стари идеи и трябва да дойде някоя божествена сила да тонира умовете им, новите идеи да тонират живота им. Една госпожа в Сан Франциско, Америка, 17 години била парализирана. Мъжът , след като опитал всичките лекари, убедил се, че тя е неизлечима. Обаче във време на земетресението, което станало там, тази жена забравила, че е парализирана, скочила и избягала навън и два часа я убеждавали за влезе вкъщи. Как е станало излекуването ? Туй земетресение е внесло един нов подтик. Хората казват: "Защо трябва да дойдат нещастия?" Някой път са необходими нещастията, за да тонират вашия ум в нова посока. И ако във вашия живот дойде едно земетресение, а вие сте били парализирани, и после се освободят краката ви, земетресението е подействувало на ума ви. И тъй, в общия промисъл или в законите на Природата всичко е предвидено. Всичките тия малки случки в живота в едно или друго направление всякога имат за цел да тонират умовете, да тонират сърцата ни. Що е човек вън от неговия ум и неговото сърце, я ми кажете? Човек има ум, има и сърце, след това иде неговата воля и ако имаме един приятел, той трябва да има светъл ум и сърце възвишено и благородно, това е то. И българите има една поговорка, те казват: "По - добре един умен неприятел, отколкото един глупав приятел." Този, умният неприятел, ще ти даде един добър съвет, а глупавият приятел ще ти създаде нещастие. Следователно в живота всички ония, които помагат в нашето развитие в каквото и да е направление, те са приятели.

Христос казва: "Търсете първом Царството Божие и правдата Негова." Ние почнем да правим разграничение: "Ако търсим Царството Божие, дали това Царство Божие ще бъде в съгласие с нашите възгледи." Върху това Царство Божие почива целият порядък на нещата! Не само културата на миналото поколение, но върху него ще почиват всички култури на

бъдещето време, когато ще съграждаме нашия живот. И тъй, Христос се обръща към нас да разберем отношението на Царството Божие индивидуално към нас. Как ние трябва да го разберем? И тогава в моя ум се зарежда следната мисъл: ако аз казвам на болния: търси първо слънцето и всичко друго ще ти се приложи, има ли смисъл? - Има. Всякога търси слънцето и всичко ще ти се приложи. Тъй има смисъл, но ако аз ви кажа тъй: търси първом винената чашка и тогава всичко ще ти се приложи, ще ви се приложи ли? Ще имате два различни опита, следователно "търсене" от "търсене" -ма разлика. Ако приложим първия закон за Царството Божие, ще имаме един резултат както от слънцето; ако ходиш само по своите желания, ще имаш резултата на чашката и ще ходиш бос и болен и всички ще бъдете болни до четири поколения. Понеже когато дойдем до Царството Божие, духовните хора подразбират, че щом човек стане духовен, не трябва да яде. То е криво схващане. Не, трябва да се яде, но какво? Като духовни хора ние трябва да се научим каква храна е най-здравословна за тялото. Като духовни хора трябва да знаем какви мисли са най-здрави за ума ни и какви желания и за сърцето ни. Не е въпросът да не ядем, а каква храна трябва да избираме. И следователно според тази програма духовният човек трябва да яде най-здравословната храна и никога да не преяжда. Това са две правила: да яде най-здравословната храна и никога да не преяжда. А най-здравословната храна е най-евтината храна, особено в днешно време, и най-хубавата. И това може на опит да се провери. Днес животът е пак евтин. Ако пазиш двете правила в яденето, ще имаш един отличен живот. Ще кажете: "Толкова проста храна, не трябва ли малко месце, масълце?" Това са излишества в живота. Същественото на една дреха, с която дамата се облича, е платът да бъде здрав и да приляга на тялото, а дали има една панделка червена, тук или там, те са неща второстепенни, може и тях да сложите, колкото искате, после ще ги махнете. Най - първо, трябва да започнем живота с това, без което не може. Разрешим ли този въпрос, тогава ще дойдем да разрешим второстепенните и третостепенните неща. А ние всички започваме с последното и вие казвате: "Ама ние сега да си уредим живота." А как уреждаме този живот? - гробищата по света показват как уреждаме живота: "Тук почива един млад, който е загинал на бойното поле", "Тук лежи една млада, покосена от инфлуенция." И ние въздъхваме: "Ах, тия болести, където ги е пратил Господ"! Тия болести ние ги наредихме, те са все наши деца. И сега нашите деца ни измъчват. Ами кой уморява майка

си? - дъщерята. Кой уморява бащата? - синът. Учителя, кой го уморява? - учениците. Свещеника, кой го уморява? - Богомолците. Държавния мъж кой го снема отгоре? - Поданиците. Началниците кой ги снема? - Техните подчинени. Защо страдат все тия хора? Защо става тъй? То е много естествено. Когато тежестта на един стълб стане толкова голяма, че е непоносима за основата, целият стълб се срутва. Сега ние казваме: животът не е съграден разумно, съобразно с Божиите закони, със законите, които сега действат, които и в бъдеще ще действат. И тия закони като ги приложим, ще имаме един отличен резултат. Сега може да се опита стихът. Казва Христос: "Търсете първом Царството Божие и Неговата правда, и всичко това ще ви се приложи."

Сега ще ви приведа друг пример: при един мъдър светия се явява да се изповяда един млад момък и му казва: "Свети отче, аз живях много чист живот, тъй както може един млад човек да живее, но ако съм направил някой малък грях, дойдох при тебе, като много свят, да ми простиш този малкия грях." Старият светия искал да изпита младия момък по следния начин и това е една легенда, съчинена в средните векове, във времето на рицарите и и казва тъй: на един рицар дъщерята се влюбва в един красив момък, но тъй се влюбват двамата, че си дават дума никога да не си изменят. Но така се случило, че бащата настоял дъщеря му да се ожени за друг и я насилва да се ожени за един, когото тя не обича, и тя трябва да измени на своето обещание. След това казва, че дъщерята дала писмо на баща си да го предаде на нейния възлюблен и в което тя пише, че държи своето обещание, но понеже баща я насилва, та да не би той да се самоубие и понеже той е казал: "Ако ти ми измениш, ще се самоубия..." Венчава се тя, не изпълнила обещанието си, но и бащата не изпълнил обещанието си и не предал писмото. Венчава се тя за другия рицар. В нейното сърце се заражда голяма тъга, тя иска да се поправи и казва още вечерта на възлюбления си: Понеже баща ми ме ожени за тебе, аз искам да ми дадеш позволение да отида при първия си възлюблен, да му кажа, защото ще ми остане голяма тъга, ако той се самоубие." Още вечерта му казва тя това. Той поседял, поседял: "Иди", казва, позволява . Всички гости чакат, тя отива пред тях и казва: "Вие, гости, яжте и пийте, аз имам свой възлюблен, отивам при него да го спася, ще се забавя 3-4 часа, но вие повеселете се, аз ще се върна." Гостите казали: "Ние ще чакаме, докато ти се върнеш." Среща я бащата и казва на дъщеря си: "Аз не дадох писмото, ще ми простиш." Минава тя в кухнята, готвачът там се занимавал с огъня,

развалило му се яденето, пажът го набил, като че той е виноват. Тя му казва: "Не го бий.” - "Заради тебе ще му простя." И тръгва тя в гората, там я среща някой разбойник и казва: "Тази млада булка, като я обера, ще живея", но като я вижда толкова хубава, дава път. Дохожда до реката, среща я някой отшелник, който е постил 6 дена и в този ден щял да яде. Взел я той на гърба си и я пренесъл оттатък. Отива при своя възлюблен, хлопа, хлопа, най-после той отваря и тя му разправя своята история. А той казва: "Понеже твоят мъж беше доблестен и те пусна, аз не искам да останеш при мен, ще се върнеш назад." Той оседлава два коня и я връща при мъжа . Сега ще кажат всички тия хора: бащата, младоженикът, гостите, готвачът, разбойникът, отшелникът и възлюбленият, и т. н. Питам: кой от тях извърши най-голямото самоотричане, най-голямата жертва? Младият момък казва: "Няма съмнение, ти ще се върнеш." Нейният мъж, който позволи да излезе, гостите, които се отказаха да ядат без нея, и готвачът. А то във всичките тия отказвания се крие по един грях. За пример бащата е символ на гордост: бащата се гордее с децата си. Иска да ожени дъщеря си за един рицар. Мъжът е символ на ревнивост, защото само у мъжа има ревнивост. Готвачът е емблема на гнева, нали той слага огъня, готви. Разбойникът е емблема на жажда да задигне всичко. А този отшелник е емблема на леност. В този разказ отшелникът, богомолецът, означава леността: само религиозните хора са лениви. Те, като служат на Бога, забравят да работят и тогава те попадат от този грях на леност в монастирите и църквите, където казват: "Подай Господи." Той е един от смъртните грехове. Хубаво е да се молим, но този грях трябва да се премахне. Добре, а онзи възлюблен там, ще кажете: "Колко е благороден, че той не се самоубил." Той е емблема на сладострастие. Когато младите се обичат, какво е това "обичането"? - То е сладострастието. Какво вълнува младите? - Любовта им. "Любов", "Сърцето ми трепери” - то е сладострастие. На младата мома тупа сърцето , от какво? Един смъртен грях има вътре в душата ти и ти мислиш, че този грях е някое благородно нещо.

Да бъдеш баща значи да развиваш гордостта, да си младоженец и да развиваш ревнивостта, готвач и да се гневиш, да бъдеш разбойник, то е жаждата. И най-после казваш: "Аз ще стана богомолец." Този светия позна младия човек какъв е. И следователно вие разглеждайте в себе си какво искате да бъдете, вие ще познаете къде ви е слабата страна на живота. Туй значи да гледаме обективно на нещата. Защото всяка една форма може да

роди две неща едновременно. Ако този баща няма основа в душата си и Царството Божие и ако той няма съзнание, че един велик живот му е даден, а мисли, че е някакъв баща и и се възгордее, народи деца, тогава грехът в него се е родил. Защото баща в света е само Бог. Тъй седи великата идея! Ти дал ли си на сина си нещо? Ще кажеш на сина си: "Аз съм ти дал живота." Ако ти си толкова силен, то когато синът ти умира, защо не го задържиш? Казваш: "Аз ти дадох, синко, живота.” - "Тогава аз ще умра, ако ти можеш да ме задържиш, ти си ми баща, но ако не можеш да ме задържиш, ще позная, че ти не ми си баща." И затова умират децата. Сега тия са странични работи. Затова казвам: трябва да мислим здраво върху нашия живот. Трябва да го пресеем, за да остане божественото, не да се освободим, а да се пазим да останат в нас чистите Божествени принципи. Сегашният живот трябва да бъде резултат на ония велики трептения! И тогава лицето ни, очите ни ще имат друг израз, а сега ние седим и мъдруваме: "Някога ще се освободя от този грях." Сега можеш да се освободиш! Моментално може да се освободиш, моментално! И мнозина ме питат: "Как?" Ще ви дам един пример. Някой си богат човек го гонили в живота разбойници да му вземат богатството. и Това е един разказ. и И като насъбрал всичкото си богатство от скъпоценнни камъни, сложил го в един сандък. И със сандъка се скрил в дъното на океана, та разбойниците не могли да го намерят. Там седял година, две, но нищо не става: "Богатство имам, но то не расте", казал си той. "Ох, казва, да бях им дал нещо." Той не може да отвори богатството си да го види, богатството му на гърба седи. Тогава иде един от великите духове и му казва: "Защо седиш тук?” - Този сандък, какво да правя? "Аз мога да те освободя, но готов ли си да оставиш този сандък?" Мнозина ме питат: "Защо Христос казва да се освободим от богатството си?" Ако ти си на дъното на океана, не заслужава ли да оставиш този сандък и да излезеш горе, на слънцето? Ще имаш земица, да ореш. Някой казва: "Не е ли по-добре този сандък да излезе горе?" Не, не. И ние сега сме сложили тия фалшиви идеи у децата: "Трябва да имаме пари за черни дни." Ти вложи в ума на сина си идеята да бъде умен, смел, решителен, каквото и да се случи, и той е осигурен. Не му слагай в ума, че в банката си вложил 50-60 000 лв. Възможно е утре тази банка да фалира и този син може да се самоубие. Ти накарай твоя син да уповава на себе си и да вярва в Бога, това е неговият капитал! Вие ще кажете: "Той, нашият Учител, говори, но не е опитал." Аз ли не съм опитал живота? Аз зная това, което вие не знаете. "Ти деца отгледал ли си?"

Много деца съм отгледал и други отглеждам. "Ти женен бил ли си!" Чудна работа! "Ти с жена живял ли си?" Аз разбирам какво значат тия неща. Всички ние сме имали тия мъчнотии: можеш да преживееш мъчнотиите на другите. Тия мъчнотии аз ги преживявам по друг начин. Може да се свържеш с някой човек и да му вземеш всички негови мъчнотии. Може да ви дам един опит, че един може да вземе мъчнотиите на другиго. Може да направите тоя опит. Някой човек е пропаднал, носи револвера си и казва: "Не си струва да се живее." Аз имам 100 хил. лв., питам го: "Колко борч имаш?" - "100 хиляди лева под лихва." Давам му парите и отгоре му давам още 10 хиляди лева. Е - е, питам, не вземам ли неговите мъчнотии? Тъй че човек много лесно може да носи мъчнотиите на хората. Мъчнотиите може да минават от един гръб на друг. Те са общо достояние на всички, те не са специални. И затова казва Христос: за да разрешите всичките мъчнотии на живота, "Търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи." Ама пък не да бъдете горделиви, не да бъдете ревниви. Казвате: "Той е ревнив в делото Божие." Често казват: "Той е горделив между народа си." Но от какво страдат народите? Друго трябва. Наместо тази гордост, ако бихме внесли любов; наместо тази ревнивост, ако бихме внесли мъдростта; ако наместо гнева бихме внесли в живота си истината и вместо тази жажда за грабежи бихме внесли правдата, и вместо тази леност на онзи светия и отшелник, бихме внесли добродетелта, какъв, мислите, можеше да бъде вашият живот? Ако всички хора са чисти и сега всички отправим една колективна, обща молитва? Ама сега ще кажете: "Светът, общият строй е такъв, условията са такива, следователно ние трябва да се подчиним, ще дойде време, в бъдеще, това щяло да стане, еволюцията щяла да се измени." Коя еволюция? Вие тази еволюция виждали ли сте? "Ама биологията." - Тази биология виждали ли сте? Еволюцията е в тебе, биологията е в тебе. Ти можеш радикално да разрешиш всички въпроси и да ги разрешиш не по правилата на гордостта, не по правилата на гнева, леността, жаждата и сладострастието. Но ще каже някой: "Мъчно е", после: "Е - е, то човек свят живот не може да живее, но поне да не е голям грешник, умерено да е всичко, да лъже, то без лъжа не може, но който лъже, малко да лъже." Но който малко лъже и много ще лъже. Никак не трябва да се лъже! "Ама тогава каква ще бъде моята работа?" Аз не говоря за твоята стара работа. Когато казвам: никога да не лъжеш, казвам старата ти къща така е направена, че Господ ще я завлече, а новата къща като направиш, всичките камъни, които ще влязат

в нея, трябва да бъдат здрави. За новото говорим, ние искаме да преобразим живота.

Сега Христос се обръща и казва: "Търсете със сърцето си дълбоко." Ние се спираме и казваме: "Големи грешници сме." То е друго заблуждение. Казвате: "Голяма грешница съм." В какво си грешница? "Ама аз съм голям грешник." Я ми кажи големите си грехове! Тогава приличаме знаете ли на какво? Ще ви приведа един пример за един голям грях. В Русия отива една бедна жена при един светия и му казва: "Аз съм голяма грешница." Той си помислил и си рекъл: "Кой знае какво е направила, дали е убила някого?" - Не, по-голям грях е. "Да не си откраднала?" - Не, не, по-голям е. "Е - е, кажи какво си направила?" Като кърмех моето дете, че падна една капка от млякото ми на ръката ми и аз го облизах. Те имат такова суеверие. Та ние сега изблизали сме малко мляко. Това не е философия на живота. Големите ни грехове не се състоят в това, нашето нещастие се състои не в големите грехове, а в малките ни грехове. и Първото отклонение оттам започва. Аз на младите няма да кажа: да си поживеят малко. Не. и Сега, като млади, ще живеят като хората. Ще кажете: "Как, като хората?" Ето кое съсипва човека. Бог е създал този свят и светът има други забавления. Ние можем да си създадем хиляди забавления още по-благородни. Светът е създаден, ние не сме използвали още Природата и онова, което Бог е вложил в нея; толкова забавления има, а ние още не сме ги изпитали. А сега се проповядва, че земята е "юдол плачевен." Тази земя е едно велико училище и трябва да изучаваме всички блага, които Бог е внесъл, и върху тази земя да потърсим Неговото Царство. И ако вие можете в даден момент да измените вашето състояние, в даден момент всички, които сте изгубили смисъла на живота и старите да измените коренно състоянието си и вие ще извършите коренен преврат във вашата душа. И ония, които са ви били неприятели, ще ви станат приятели. А сега имате нужда и казвате: "Дай ми 10 000 лв." Той казва: "Нямам." Но ако ти почнеш да живееш за Господа, той ще каже: "Аз зная защо идваш" - ще ти помогне. Ще се отворят сърцата на хората. А сега вратата е заключена, защото ние живеем за себе си. И казвам: днешният век е век на свещения егоизъм, никой не търси Божието Царство. И време е за всинца ни да минем от свещения егоизъм в Божието Царство, което внася хармония във всички ни. Аз не казвам лошо за това, което е в света: то е много хубаво, може, с едно малко изключение, всички неща да се изправят, но трябва майстор. Когато някому се изкълчи кракът, трябва ли

ние да наместим този крак? Не, майсторът трябва да дойде да намести крака на мястото му. Следователно на сегашния свят трябва да дойде майсторът да намести всичките му членове, умовете ни да се наместят, сърцата ни да се наместят. А ние започваме от външното. И тъй, когато ме питат някои, аз казвам: ще ядете, къщи ще имате, ще се жените, деца ще имате, обществен живот ще имате. Но разумно ще се жените, мъже и жени по любов ще живеят, приятели по любов ще живеят, по мъдрост, истина. А сега жената, като дойде мъжът, казва: "Бива да се поизлъже." Той я пита: "Къде ходи?" Някой път става тъй и не искам да казвам имена, които ги има тук и "Къде ходи, Венке?" Онази Невенка: "Е - е, тук до една своя приятелка." Пък тя не била там. Никъде ние не говорим истината. Като дойде някой да ти каже: "В какво вярваш?", той ще започне със заобикалки: "Е - е." Право на истината, ще кажеш: "Аз вярвам в живата Любов, която носи живот в света, аз вярвам в Мъдростта, която оправя хората, аз вярвам в живата Истина, която ни показва пътя, в живата Правда, която дава правото на всички, вярвам в живата Добродетел, която е основа на всички домове. Има ли смисъл? - Има. Ще кажете: "Аз вярвам в това, в онова." От 8 хиляди години вярваме и нашето вярване свършва с неверие. И сега има същите спорове. По - голяма смелост се иска. Смели да бъдем, да служим на Бога, да се засрамите, не от мене, всички трябва да се засрамим, че ние сме лъгали нашия Баща. Ще кажем: "Татко, ние ще служим на тази земя, Ти си я направил и от днес ние за Тебе ще живеем." Туй е то новото учение! Може ли да го кажете, ще дойде избавление. И тогава няма да се скриете в гората. Пролет ще има, ще ядат и пият хората, но ще ядат и пият по любов. И тогава всинца може да се разбираме, на този език разбрано може да си говорим.

И тъй, "Търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи." Щом сложим тази основа, тогава ще имаме условия да проучаваме дълбочината на битието, дълбочината на небесата, на звездите, на далечните светове, на другите същества, които са минали нагоре по тази йерархия. Но ние, в тази забавачница, трябва да минем курса си и добре да го минем. И сега искам да не остава в душите ви, в умовете ви, че това учение не е обосновано. Всичко, което ви говоря, аз съм го проверил и където не е вярно, постоянно коригирам. И съм намерил, че това, което е вложено в живата Природа, е неизменяемо и ако един ден хората повярват, само да повярват в тази жива Природа, ще се измени техният живот.

Българите трябва да идат в Англия, да изучат вътрешния, интимния живот на англичаните, а не как се управлява: оттам може да научим нещо добро. Какъв е интимният живот на американеца, интимният живот на германеца, гърка: във всеки един народ има добри черти. И ако ние искаме да се ползваме, трябва да влезем не във външния, а вътре, вътре, в интимния живот, и вие сами запознайте се интимно, и аз искам, и като влезеш в интимния живот на един човек, ще влезеш с изути обуща и ще чакаш своя брат да те покани с всичкото си почитание. Той е твой брат, неговата душа е подобна на твоята. И той плаче, страда, и той има същите слабости.и Всинца ги имаме. Ама той бил големец, цар и всички имаме едни и същи нужди, а другите неща не са съществени. Туй трябва да съзнаем. Ние имаме нужда в този свят и в това свещено здание на нашето битие ние трябва да се уважаваме, да знаем и прилагаме правилата на Божествената Мъдрост.

И сега всинца, казвам, да любим. Как? Ах, ако те обича някой, то е, защото парици имаш, но като бръкне да ги извади, обичта престава. Обичта е външна, но това Божественото, вътре в нас, ще ни даде всичките блага и богатства. Има затруднения, които ни очакват отсега нататък. И сегашният човек, тъй както аз го гледам, неговото тяло, както е направено, то е и хубаво, и лошо направено. И когато ние се приближаваме при хората, при съвременните хора, ако вашето обоняние е развито, какъв смрад има в тялото им! Това нещо не е божествено, ние не сме изчистили телата си. Аз сега се радвам, че има бани, но бани да има и вътрешни, за умовете ни, за сърцата ни. Аз харесвам, когато под ноктите няма черничко, отлично е това, но вътрешните нокти! Гледам, космите са много загладени отвън, да, харесвам този, външния човек, в когото е Господ. Но и когато започнем вътре, така трябва да правим. И право е казал апостолът: "Да обновим вътрешния човек." А този човек само чрез Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел може да го създадем.

И тъй, основната мисъл: търсете Царството Божие! Направете един коренен преврат в себе си, да бъдете готови на смърт и живот, за Бога. Да кажете: "Отсега нататък, каквото и да ме сполети, аз ще живея за Бога." Но не да знае целият свят! Вие в душата си да знаете. Вътре в душата ви да стане един преврат. Някой казва: "Раздай имането си", да, но разумно ще раздаваш. Ап. Павел казва: "Ако раздам всичкото си имане, а любов нямам, нищо не съм." Разумно ще даваме, разумно ще мислим, разумно ще чувстваме. Разумност трябва навсякъде и във всичко, което е вложено

вътре в това Божествено Царство, което трябва да търсите със сърцето си. Сега не говоря само за младите. Младите са отражение на старите и каквито са сега старите, такива ще бъдат младите. Старите са огледала за вас, ако се огледате, изтривайте се и считайте старите хора за свещени. Понеже счупи ли се огледалото и вашата работа е свършена.

"Търсете първом Царството Божие и правдата Негова, и всичко това ще ви се приложи." Това е то разумното!

Беседа, държана на 26.II.1922 г. в София.

В ДОМА НА ОТЦА

„В дома на Отца вашего много жилища има.“ (Йоан 14:2)

Има един стих някъде из Евангелието, ще го намерите, аз само ще го цитирам, а вие ще си го намерите: "В дома на Отца вашего много жилища има."

Мисля това е една интимна беседа, която Христос е имал със своите ученици. Думата "дом” -ма няколко смисъла: някой път има физически смисъл, а някой път духовен. Под думата "дом" всякога разбираме нещо идейно. На земята най-възвишеното, най-идейното, това е домът. Следователно домът, това възвишеното, трябва да бъде съграден разумно на земята. Основата на дома са майката и бащата, стените на този дом са децата, а покривът, керемидите и другите неща са всички ваши приятели, които ви съчувствуват. За да се съгради домът, човек най-първо трябва да вярва в разумното в света. Без вяра интелигентност не може да има. Аз вземам вярата не в смисъл на вярвания: вярата, това е основа на интелигентността, а интелигентността е основа на живота, а животът е основа на всички радости, които ние изпитваме. Следователно, ако ние не свържем по този закон нещата, ако не съградим дома така, всякога може да изпитваме един горчив живот и домът постоянно ще се руши. Не е въпрос само да градим и събаряме, но онова, което съградим, трябва да бъде здраво. Някой казва: "Трябва да вярваш." В какво? Вяра може да има само в едно нещо; може да вярваш само в Любовта. Нищо повече! Тъй е. Вярваш ли в Любовта? Само в Любовта може да се вярва, а всяко друго вярване е лъжа. Аз определям така. Но казват: "В какво трябва да вярваме?” - В Любовта! И именно там е слабата страна на съвременния свят, на съвременното общество, на съвременните религии и слабостта им е, че те не вярват в Любовта. Те във всичко друго вярват, но не и в Любовта. Любовта не е обект за тях, те само проповядват за нея.

Христос казва на своите ученици: "В дома на Отца вашего много жилища има." Христос влага един специален смисъл в думите: "В дома на Отца вашего много жилища има." Ако някоя душа дойде на земята и не се облече с такова тяло, подобно на вашето, питам ви: може ли тя да се прояви? Следователно тя ще си създаде един дом, съответстващ на нуждите на физическия свят. Сега онези, които не разбират дълбокия

смисъл, често се оплакват от своите тела, как може те да са домове и жилища на техните души. За пример: ние се оплакваме често, че не можем да ядем, т. е. не че не можем да ядем, но че искаме много да ядем, а то е грешката. През целия си живот от 100-120 г., три пъти като ядеш на ден, полекичка, по малко ще ядеш и ще опитваш, колко ще ядеш, все ще се наядеш един ден. Не се безпокой, ако един ден не си ял сладко, все - таки един ден ще се наядеш сладко. А сега всичкият спор в света е за ядението и ядението разваля всичкото щастие. Не че нямаме, ние имаме, но в нас всякога съществува едно недоволство, че нашата къща не е такава, каквато трябва, нашето ядене не е такова, каквото искаме. Ние мислим, че на другите хора яденето е по-хубаво. Влезем в една къща, тя е много хубаво мебелирана и със столове, пружини, плюшове, и като погледнем, казваме: "Живее се в тая къща." Но според мене тя не е здравословна: аз, като вляза в една къща, гледам дали има южни прозорци и прозорците големи ли са, ако има такива и влиза изобилна светлина, казвам: "Тази стая е хубава", а ако няма големи прозорци и завесите са спуснати, казвам: "Тази къща не е хигиенична." Сега за пример ние, съвременните хора, така сме мебелирали нашите къщи, че много неща трябва да се изхвърлят навън. Прозорците трябва да бъдат големи, трябва да влиза през тях изобилна светлина, тя е необходима за дома. И Христос казва: "В дома на Отца вашего много жилища има", хигиенично направени, първокласни, но казва, след като живеете в тия, сегашните, къщи, ще влезете в онези жилища и там ще разберете хубостта на живота. Сега ние, като кажем, че има небесни жилища, казвате: "Ще се мре." Не, то е едно криво схващане. Няма никакво умиране! Чудни са хората! Нима за да минеш от една стая в друга, трябва да умреш? Щом се говори за небесна къща, казват: "Ще се мре." То е просто излизане от едно нехигиенично жилище в друго хигиенично, напущане на един организъм. Когато една душа, която е живяла във волска къща и аз пак ида до едно изкушение да направя едно сравнение, да кажа тоя пример и когато една душа, която е живяла в една волска къща и защото всяка една къща си има своя емблема и и е достигнала до едно развитие, нима е нещастие да напусне волската къща и да мине в човешка? Някой ще пита, възможно ли е? Възможно е. Някой ще каже: "Докажи го." Мога да го докажа, но сега нямам време. В един час не се доказват тия работи. И сегашните хора имат смътно понятие затова, като мислят, че в някои отношения човек седи по-горе от вола. Но има много волове, които са по-умни от хората. Писанието казва: "Волът

познава господаря си, а Израил не познава Бога си." Питам: онзи вол, който познава господаря си, и онзи човек, който не познава Бога си, кой от двамата е по-умен? - Волът е по-умен. И следователно нашата интелигентност се състои само в това да познаваме Любовта като основа на живота, която съзижда вярата, а вярата дава основа на интелигентността, а интелигентността слага основа на сегашния живот, а чрез този живот познаваме Бога по един обективен начин. Някои казват: "Покажи ми Бога." Не, не, Бог не е нещо материално, не е външно. Той е нещо вътрешно. Тогава ние можем да го познаем и да го опитаме само чрез закона на Любовта. Как детето познава майка си? - Чрез Любовта. Как майката познава детето си? - Пак чрез Любовта. И кои деца са най-интелигентните в дома? Най - интелигентни са ония деца, които майката обича най-много. Някой път ще каже майката, че обича някои глупави деца. Не, това не е вярно. Никога не можете да обичате един глупав човек и когато майката люби своето дете, непременно това дете е интелигентно. Сега вие, майките, ще кажете: "Докажи това!" И на вас мога да го докажа, но нямам време. Някои казват: "Светът не ме обича." Стани интелигентен, умен и ще те обичат. Сега в какво се състои Любовта? Някои казват: "Мене ме обичат." Но ако вие на земята имате само един човек да ви обича, то е достатъчно. Да ви обича един човек, това значи съзнателно да ви опитва. И аз ще ви покажа признаците на тази Любов. В присъствието на този, който ви обича по божествен начин, каквато скръб и разочарование да имате, веднага ще ви олекне и ще заприличате на една птичка в пролетта, веднага ще изчезне всяка тъмнина от вас. И затова благото ни в Бога е голямо, защото Той ни обича. Може греховете ни да са тежки колкото земята. Но щом като идем при Бога, всичките ни грехове ще се стопят в Неговата Любов и ние ще кажем: "Слава Богу, освободих се от греховете си, олекна ми." Достатъчно е един път да видиш Бога, ама да Го видиш! Някой казва: "Мъчно може да се види." Веднъж като го видиш, всички грехове ще се заличат, но да Го видите. А за да Го видиш, трябва да Го любиш. И за да те види някой, трябва да го любиш. Някой казва: "Аз много те обичам", а като направя някоя погрешка, той не ме обича.

Любовта не вижда никакви погрешки, колкото и да ги направиш. Ще кажете: "Хора сме на земята." Не е въпросът за погрешките, но в благородния човек, в любещия човек има съзнание, той казва: "Моята постъпка е такава." Той не чака комисия, не иска адвокати, а веднага казва: "Моята постъпка не е права", свършена работа. Слага я на божествените

везни. Сега и в много църкви и има евангелски църкви, православни и др., и като влезеш, всички имат един метод. Грешникът ще иде и ще му докажат, че е грешник. По някой път той отрича, докато най-после признае и каже: "Съгреших." Туй съгрешаване е и в участъка, там ще те питат: "Открадна ли?” - "Не." "Открадна ли?” - "Не." Ще кажат: "Сложете го на земята: 1, 2 и 20." "Чакайте, ще кажа", след 25 казва: "Откраднах парите", казва грешката си. Сега ние всякога очакваме дърво. И затова казваме, че дървото излезе из рая, но това дърво излезе из рая не да бие хората, а за да расте. То е божествената пръчица. Като направиш една погрешка, трябва да кажеш: "Туй е погрешка, не трябва да я правя."

Сега Христос казва: "В дома на небесния Баща много жилища има", които приготовлява за вас, и вие, като имате тази пръчица, това съзнание, той ще ви извади из сегашната ви форма и ще ви сложи в тия бъдещи жилища. Някой пита: "Далеч ли са много те?" Не са много далече. Аз пак ще си послужа с аналогия. Колко е далеч човешката форма от мравешката форма, от формата на един микроб? Но даже в една мравка няма съзнание, че човек съществува, даже мравките не мислят, че хората съществуват, значи хората представят за тях един отвлечен свят. Мравките нямат способност да видят тоя свят. И следователно мравката трябва да придобие това съзнание на човека, да влезе в неговата форма и като се върне при мравките, да им докаже с формулите им, че съществува човекът. Сега ние от това високо положение и от формите на божествения свят и трябва да се смалим, да се смалим, за да докажем на хората, че има небесни жилища, т. е. красиви форми, където болести не съществуват и дисхармония няма: той е един свят на пълно блаженство. Е - е, вие ще кажете: "Как тъй, ние мислим, че човек, за да се зарадва, трябва да страда." Тъй е. Но в Небето е точно обратното. Там, ако страдаш, не може да се радваш никога. И скръбта, това е един резултат на изопачения човешки ум. И аз мога да ви докажа това по следния начин: майката вземе едно кило ябълки, изважда две и дава на двете си деца по една. Едното получило по-голяма ябълка, а другото, като погледне, почне да плаче, недоволно е. Защо е недоволно? Умът на това дете е изопачен. Майката каже: "Моето ангелче", но това ангелче не мисли добре. Туй е едно ангелче без крила. То казва: "Ще ми дадеш толкова, колкото и на другото, две ябълки ще ми дадеш." Питам: защо е недоволно? То не е опитало вътрешното съдържание на ябълките. Майките ще кажат: "Дете е, не разбира." Ами ние, големите деца, разбираме ли? Някой си има малка къщица, с 3-4 деца, живее добре, слава

Богу, няма дългове. Но мине и види някоя по-голяма къща и в неговия ум се заражда мисълта да вземе пари на заем и иска да си направи къща като оная на батя си. Заборчлява, дойдат страдания и след това този брат продаде къщата и той остане без къща. Е - е, питам, кое съставя щастието на човека? Двуетажната къща или къщата с един етаж, в която може да се живее, да има достатъчно светлина, да бъде суха, да няма влага? Сега, в небето, в небесните жилища, атмосферата, в която живеят, е Любовта, защото тя съставлява въздуха на божествения свят. Вие, като влезете в този божествен свят, ще дишате само любов, отвсякъде ще я възприемате и следователно тя ще бъде необходимост за живота ви. Тя е атмосферата там. Следователно всички хора еднакво можем да се ползваме от въздуха и богатият има право, и бедният, там няма разлика. Някой казва: "Той е богат, Господ към него е по-добър, благословил го е." И тебе е благословил Господ. Ако ти са здрави краката, можеш да идеш на Витоша, да дишаш въздух, а брат ти ще седи в кафене "Панах." Кой е по-умен? Значи благото е дадено на всички хора еднакво. И ако вземем проста храна, и тя е изобилна за всички, и водата е дадена за всички. И тъй, ние седим и казваме: какви ще бъдат икономическите условия на света? Но икономическите условия зависят от любовта, която хората имат. Колкото любовта се намалява в света, толкова и икономическите условия стават по-тежки, хората стават егоисти и тогава всички почват да трупат къщи и богатства. И най-после като види Господ, че тия доброволци не мислят да се изправят, казва: "Съборете им къщите, тия деца да не си играят, на работа всички! Аз ви пратих на училище да се учите на велики добродетели, да живеете разумно." А че можете да правите къщи, можете, но поне едно време хората, като имаха къщи, можеха да поканят някой човек, а сега можете да имате къща на два - три етажа, но като дойде някой гост, ще кажете: "Господине, хотел има, с тази къща ние се прехранваме." И сега нашите къщи са не да живеем в тях, а да се прехранваме от тях. Вместо да живееш разумно, ти ще се оплетеш във всички грехове.

"В дома на Отца вашего много жилища има." Не е както сега, с жилищна комисия, която стеснява гражданите, и те се оплакват, че комисията ги стеснила. Чудна работа, стеснила ги е комисията! Щом като нямаш дърва вкъщи, студът ще те стесни отвън, но щом имаш дърва, ще запалиш собата и ще се разпуснеш. В света сега се иска любов, любов, и всеки един от вас може да бъде проводник на Божествената Любов. Може

да бъде, и сегашните християни не вярват, че те могат да бъдат проводници на тая любов. Ако седим с тоя ум, и след 100 години няма да дойде любовта. Трябва Бог да живее вътре в нас, а не да живее в телата ни. Той трябва да живее в нашите души, в разумния ни живот. И сега ние вярваме повече на хората, отколкото на Бога. Ако някой вестник пише и както преди време писаха и че някой марсианец е слязъл в Русия с един апарат, и до мене дойдоха някои вярващи да ме питат: "Възможно ли е жителите на Марс да посетят Земята?" Толкоз културни ли са станали, та са могли да слязат тук? Казвам, марсианците ако рекат да слязат, тъй както нашите вестници описват, това не е възможно. Не по този начин те слизат на Земята. Ние трябва да вярваме, в какво? Да вярваме в това, което е вложено вътре в нас. Сега всички искат да ни убедят, че ние не можем да мислим и да разбираме. Туй мислене няма да дойде изведнъж. В нас става един друг процес. Ние искаме всички неща изведнъж да станат, но то е крив метод. В Природата няма такава бързина, там има други процеси: всички божествени неща започват микроскопически. Аз ще обясня защо е така: когато един предмет се яви отдалече, той се вижда много малък, после като се движи към нас, той се увеличава и става все по-голям, и обратно, ако вие се приближавате, предметът става по-голям, а ако вие се отдалечавате, предметът става по-малък, намалява се. Следователно увеличение и намаление подразбира, че ние се движим в две противоположни посоки, и тогава ние имаме илюзия, че някои неща растат, а други се смаляват. Ако аз ви кажа, че няма нито растене, нито смаляване, какво ще кажете вие? - "И таз хубава. Нашите учени хора го доказват." Аз ще ви кажа, че много неща има доказани от науката, които не са верни, и има хиляди неща, които не са доказани, а са истински. Като казвам: "Не растат и не се смаляват", в моя ум има друга идея. Ние схващаме, че има промени в света, промени на съзнанието. Чрез физически промени в съзнанието ти схващаш, че един предмет е станал по-голям или по-малък, съобразно с твоето съзнание. И някой казва: "Аз го опитах с ръката си." Ти вярваш ли на ръката си? Не всички хора схващат големината на един предмет еднакво. Попитай един селянин къде се намира еди - кое си място, той ще ти каже: "Като прехвърлиш оттук 1/2 ч, ще стигнеш." А ти вървиш 3 ч и казваш: много дълъг е този български 1/2 час. Друг пък ти каже: "Много е далеч, 30 км има." А ти тръгнеш и след един час стигнеш и казваш: много скоро дойдох. Това е схващане на нещата. Хората нямат определено схващане. Инженерите имат

определени мерки, но когато проверим дали е вярно или не, всякога има едно малко заблуждение.

Сега тия небесни "домове", които са устроени много хигиенично, имат отлични градини и големи паркове има всеки един дом. И в тия, новите, жилища ще имате всичките органи, всичките приспособления, с които да разбирате великата жива Природа, в която сега живеете, да разбирате онези процеси, в които Бог се проявява. Защото всичко, което живее в света, е едно проявление на Бога. В своите мисли и действия ние можем да дойдем до много практически схващания. Ще кажете: "Ако всичко е Бог, тогава ние къде сме?" Къде е схващането: Бог се проявява във всичко. Той не е вътре в проявеното. Когато аз направя една картина, те мислят, че Господ, като направи нещо, Той е вътре. Аз в картината ли съм? Ако боднете картината, мен ще ме заболи ли? Аз мога да имам едно морално страдание, но аз съм вън от картината. Направя някоя къща, може да съм вън от къщата и може да съм вътре в къщата. И когато кажем: "Бог е направил света", подразбираме, че Господ е във всяко едно камъче. И ако това камъче се разруши и Бог се разрушава, то е лъжливо схващане. Бог по този начин не присъствува в нещата, Той е извън материалния свят и ние не можем да го засегнем. Но когато разрушим нещо хубаво, което Той е направил, в Него се хвърля една сянка и Той дойде и те отхвърли с пръста си, и ти втори път няма да помислиш да разрушиш едно божествено дело. Сега много учени хора има, ще напише някой от тях някоя книга да докаже, че нямало Господ, и тогава Господ какво прави? - Почне да го изсушава, докато остане само кости и мозък, и тогава го питат: "Има ли Господ или няма?" Той е недоволен, ходи насам - нататък и като го сложат на огън, пак го питат: "Има ли Господ или няма?" Този огън е любовта. Той скача и казва: "Няма Господ." Хубаво, усилва се този огън, докато се разтопи тази форма в него и тогава казва: "Има Господ." Разбира любовта и казва: "В какво заблуждение съм бил!" И сега за Толстой казват, че оглупял, едно време бил много велик автор, писал много книги, но като се обърнал към Бога, оглупял. Питам: в какво се състои гениалността на неговите книги, преди да се обърне? Нека вземем "Война и мир." Какво е великото в тоя роман? Той е описал същността на нещата, но после, като проникнал по-дълбоко, почнал да говори за любовта. И когато ние почнем да говорим на хората за небето, всякога ни правят глупави. И сега достатъчно е един учен човек да покаже любов и да го считат най-голямия глупец. И когато младите покажат любовта си,

майката казва: "Моят син оглупял." Сега дъщеря ти, която не люби, е дъщеря, а утре, като люби, тя не е твоя дъщеря. "Ама той един ден ще поумнее." - Ти любиш ли я? - Любя я. Ще кажете: "Ама тя за тебе ли е?" Коя е за тебе? - Там онази, богатата. Кой е богат? - Онзи, който има любов. Който няма любов, той е толкова сиромах, като един глист. Да, като един глист е сиромах. И тия хора, които са като глисти, пробиват тунели. Казват: "Учени хора са те." Учени хора на дупките! Ние искаме от учените хора днес да сложат един строг закон, такова възпитание на младежите, та да ходим без детективи. Във време на войната вървя по улицата и един ми пипа брадата, казвам: защо ми пипаш брадата? - "Искам да видя дали е естествена." Казвам: "естествена е." Е - е, питам, ние минаваме за едно общество, отлично е нашето общество, но трябва ли да пипаме брадата, за да познаем естествена ли е или не? Не, не по този начин, извинете, господине, казвам, обръщам се към него и "Ти за любовта нещо учил ли си?" - "А - а, да, на младини." Ами сега? "Сега съм един детектив, изкарвам прехраната си." Казвам: крив път си хванал, братко, и много зле ще свършиш. Върни се, както си бил на младини. Сложете любовта навсякъде и въпросът ще се разреши. И Христос казва: "В дома на Отца вашего много жилища има" - в този дом, в който атмосферата е Любов. Следователно да внесем в нашите домове тази атмосфера, да дишаме любов. И понякога, като я опиташ, мислиш, че Бог се е изменил. Не, той не може да се опетни никога, не може да стане измяна в него.

Евангелистите казват: "Повярвай в Исуса Христа и ще се спасиш." Аз казвам тъй: влезте в този божествен дом и като дишаш тази любов, ще бъдеш спасен и ти, и домът ти, та няма нужда от второ спасение. Защото по някой път, у англичаните го има това, тези, които са спасени и се подхлъзнат, те втори път трябва да се обръщат. Че аз мога на някой човек да обърна кесията и да взема парите, това обръщане не е обръщане. Трябва да се проповядва учението: да живеем в любовта, всяко друго учение при сегашните условия е неестествено. "Повярвай в Исуса Христа", това се разбира в този смисъл: повярвай, бъди умен, интелигентен, изучавай законите на живата Природа, живей съобразно с тия закони, с онова, което Бог е положил, повярвай и ще бъдеш спасен, ти и домът ти и това е всичко. А те мислят, че като повярват в Исуса Христа, че той е дошъл и пострадал на земята, с това се свършва всичко. Той казва: "Думите, които ви Аз говоря, са дух и живот", това слово, като приложите в живота си, то ще ви спаси.

Аз ще ви приведа сега един малък разказ за някоя си светица. Тя е из католишката църква. Екатерина Сиенска, млада мома, която се решила да се не жени и да живее свят живот, понеже се явил Христос и тя се е залюбила в него и казала: "За никого не искам да се женя, аз отсега нататък сгодих се за Христа." И започнала да живее един чист и свят живот не само в килията си, но и на сиромасите говорела за своя годеник и им разправяла за своята опитност. Сега някой си млад момък от дворянско произхождение и случката е станала в Италия и посетил града Сиена. У него се зародила идеята да повдигне селяните. Но гражданите поискали да се освободят от него, хванали го и решили да му наложат смъртно наказание. Той бил млад, на 25 години. Отивали католишките свещеници, говорели му за обръщане, но той казал: "В никакъв Господ не вярвам: ако имаше Господ, нямаше тъй да ме накаже." Най - после решили да изпратят тази светица при него. Тя, като отишла там, казала му: "Много съжалявам, братко, че ти са дали само слама за постелка, това не е човешко” - се обърнала да го гали. Вие сега ще кажете: "Много човешки постъпила." Но той почувствал, че в нея имало любов, т. е. любовта към Христа се предала на него и му казала: "Колко съжалявам, че ти дали само слама." А той казал: "Ако аз бях видял по-рано тази млада жена, не бих влязъл в този дранголник", т. е. би предпочел да се ожени за нея. Защото след 2-3 дена решили да му отсекат главата. А тя му казала: "Седни, братко, сложи главата си на коляното ми” - почнала да го гали и да му говори. Вие ще кажете: "А - а, това е грешно, не се допирай, ти си един голям грешник, затова си влязъл в този затвор." А тя му казала: "Такива са хората, но ако ние обичаме Бога, може да имаме Любовта му, и понеже ти отиваш на небето, аз бих желала, ако мога да те заместя, да замина по-рано от тебе." И той казал: "Сега познах Бога. Искам от тебе едно добро да ми направиш: утре, като ми отрежат главата, да ми я вземеш и само да ми я подхванеш." И тя се обещала да му вземе главата. И като отишла, преди да му я отрежат, тя му пошушнала: "Братко, ти си по-смел от мен, а аз съм страхлива; ти седиш по-високо от мен и като отидеш на небето, помоли се зарад мен, да се усили моята вяра." Тя изпълнила обещанието, взела главата му и казала: "Сбогом, братко!" А сега колко глави падат и ние ги ритаме навсякъде. "В дома на Отца вашего много жилища има." И тия жилища са жилища на любов. И сега нашите умове и сърца може ли да станат жилища на тази любов? Казват: "Каква е тайната на тия жилища?" Тайната е тази велика любов и да можеш да приемеш главата на този

момък и да кажеш: "Братко, тази глава пак ще се намести." И затова има стих в Писанието, който казва: "Тия кости и глави могат да останат на мястото, да оживеят."

"В дома на Отца вашего много жилища има." И атмосферата на тия жилища, това е Божествената Любов. Сега ние ще кажем: когато идем на онзи свят. Онзи свят е вътре в нас. Ако след две хиляди години не можем да разберем този стих, ако след две хиляди години Христос не може да ни говори върху Божествената Любов в нашите сърца, ако след две хиляди години не можем да жертваме всичко за Бога, ние сме закъснели, много сме закъснели. Не казвам само за вас, всички са закъснели, целият свят е закъснял. И тогава Христос, който иде и когато казвам аз, че Христос иде, те мислят, че иде отвън и всичките тия затвори, всичките тия форми лъжливи, всичко това ще се стопи, тъй както се стопяват ледът и снегът, и ще започне новото разбиране, онова, което ще бъде проникнато от тази разумна Божествена Любов.

И казвам сега: жената може ли да вземе главата на мъжа си? Защото всеки ден можете да вземете главата му. Нима когато вашият мъж се е развратил, не му ли е отрязана главата? Отрязана е. Именно тогава ще му вземеш главата, тогава, тогава, когато твоят живот е вътре в затвора, тогава има условие, тогава ти ще сложиш главата му на коленете си, а когато той е богат и има всички блага, няма нужда от тебе. Аз искам тия неща да ги разбирате не буквално. Мъчно може да се служи в света без любов, невъзможно е. Но влезе ли тази любов, всичко е възможно и само тогава ще имаме една велика култура, дълбоки познания за Природата, и ще се внесат нови методи за възпитание. Всички ще бъдат радостни и весели. И децата ни, и дъщерите, и приятели, и братя и навсякъде ще има радост и веселие.

"В дома на Отца вашего много жилища има", казва Христос. И сега тия жилища са приготвени за вас. Готови ли сте сега вие, когато тук жилищната комисия ви е стеснила, че няма място да живеете, готови ли сте? Там имате жилища. Ще кажете: "Да ме пази Господ." Можете да опитате този велик закон. Ако вие вложите любовта в сърцата си и в сърцата на всички, които са стеснени, ще се намери място в София да живеете. Туй е великото учение в света!

Аз искам всички вие да бъдете герои и да кажете: "Ние познаваме любовта” - в името на любовта, на този живия Господ, ще придобиете друга форма, този живот ще се разшири и тогава всички блаженства,

които Господ е определил от памтивека, ще влязат в нас и ще бъдем радостни и весели, понеже знаем, че това е така, а не другояче. И ще кажем като слепия: "Едно време бях сляп, не виждах, а сега виждам." А виждането става чрез човешкия ум.

"В дома на Отца вашего много жилища има." И тия жилища ви чакат. И там атмосферата на тия жилища е пълна само с любов. Нея ще дишате. Не само любовта е като атмосфера, но има и живи извори, които постоянно извират. В тях животът ще бъде вечен. Влезете ли там, любовта е като жива вода, която ще разхлажда вашата жажда и както казва Христос, "Там ще имате и жив хляб."

"В дома на Отца вашего много жилища има." И сега Христос ви поканва след 2000 години, готови ли сте вие? Той казва: "Отивам да ви приготвя място и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема." Ние чакаме тук да ни вземе Господ, да ни занесе на небето. Не! Ти ще поканиш брата си, той пък ще покани друг, така всички, целият свят, всинца ще тръгнем нагоре. Всеки ще иде да покани брата си, вторият ще покани третия и т. н., а двадесетият, и той ще иде да покани някой. Изведнъж всички ще тръгнем. Някой казва: "Аз да ида, че с него каквото ще да става." Но тебе като повикат, ти ще идеш да поканиш друг и тази покана на целия свят ще се даде, на разумния свят. И тогава с песни ще влезем в новия живот, за всинца ни е той, там няма богати и сиромаси, там всички ще бъдат братя и сестри на Христа, а Христос ще бъде нашият голям брат.

Беседа, държана на 5.III.1922 год. в София.

СЛУШАЙТЕ НЕГО

И когато Той още говореше, ето облак светъл ги засени, и ето глас из облака, който казваше: „Този е Син Мой възлюблени, в Когото благоволих: слушайте Него!“ (Матей 17:5)

Слушането и това е едно от качествата на реалния свят. Да слушаме реалното, разумното. Във физическия свят ние забелязваме три състояния, през които човек минава: едното състояние, чисто механическо, е състояние само на движение; второто е състояние на чувстване, а третото е състояние на мисъл. Човек може да си помръдне крака без усещане, а може да чувства без мисъл. Най - хубавото състояние е, когато всяко движение е придружено с чувстване и мисъл. В тия три състояния се заражда разумното и великото в живота, аз го наричам божественото, това, което осмисля живота. Когато съвременните хора говорят за реалното, вярват в едно, а отричат друго. Ние отричаме реалността всякога на ония неща, които не съдържат в себе си божественото. Семките сами себе си отричат. Туй, което се проявява и изгубва, е преходно, следователно, дали ние го поддържаме или не, то само по себе си се явява и изчезва. Вие не можете да разчитате на една ваша мисъл, която се появява и изчезва; вие не можете да уповавате на едно ваше деяние, което е преходно. Защото то ще заприлича на следното: често американските милиардери си правят за удоволствие палати от лед, там на север в Америка, със стотици хиляди долари дават за палати от лед, украсяват ги, но щом дойде лятото, целият този палат се стопи, изчезне. Често и ние на земята съграждаме такива ледени палати. Сега има богати хора, учени хора, но зданието им е съградено от лед. Красиво е това здание, но само зимно време. Дойде ли пролетта, всичко това се стопява. И когато някои питат: "Това не е ли реално?", аз отговарям: това е реално само зимно време, а лятно време не, защото изчезва. И когато ние казваме на богатите хора, че вашето богатство е един американски палат от лед, ще кажете: "Как тъй, реално е." Зимно време може да разчитате на вашето богатство, но лятно време не можеш да разчиташ.

"Слушайте него!" Кого? - Божественото вътре във вас. То е, което създава характера. Човек в какъвто и да е смисъл, който се лишава от своето божествено, изгубва смисъла на живота, не може да има никаква

философия, не може да разбира смисъла на живота в каквото и да е направление. И съвременният наш живот се обуславя от много малки неща, или от много малки причини може да се разруши цялото ни щастие. Цялото наше щастие, цялата наша сигурност на земята е окачена на една паяжина, на конеца на една паяжина и толкова е сигурно нашето щастие. И при това учените, съвременните философи, даже религиозните хора и духовните хора искат да ни уверят, че животът на земята е нещо реално. Аз нямам нищо против, реален е, но зимно време; докато детето живее, майката е щастлива, но в деня, в който замине едничкото дете, тя става нещастна. Докато касата на богатия е пълна, той е щастлив, но в деня, в който богатството му излезе из касата навън, той е нещастен; ученият, докато знанието му е в главата, е щастлив, но един ден, когато знанието му си замине, той е нещастен; великият оратор, докато неговият глас работи, и той маха ръка, но щом неговият глас престане да работи, той е нещастен. За пример красивата мома, докато лицето е красиво, тя е щастлива, но щом лицето погрознее, тя е нещастна. И на всички хора щастието почива само на една паяжина. И искат да ни убедят, че това е реалното в света: да бъдеш богат, красив, учен. Питам: кой учен досега е запазил своето знание? Коя майка и докога е запазила своите деца? Кой богат човек е запазил своето богатство? Кой цар е запазил своята власт? Коя красива мома е запазила своята хубост? Казвате: "С такива работи не ни занимавайте." Да, може да не ви занимавам, но ние искаме да кажем: "Слушайте него." Кое? - Божественото. И когато аз цитирам тоя стих, някой ще каже: "Той има предвид себе си." Не мен! Това, божественото, е вътре във вас, то не е отвън; и ако вие мислите, че божественото е отвън, вие не разбирате философията на живота. Невидимият свят е широкият свят, а този свят, който вие виждате, е един микроскопичен свят. Седели ли сте вие да наблюдавате, под микроскопа да видите какъв живот има в една капчица вода, при едно увеличение от 2-3 хиляди пъти, да видите какви малки същества има в нея, как се движат, какво развитие има? И там има движение, и тия същества имат съзнание. Ако вие ги попитате, ще ви кажат, че това е работа на техния свят. А в нашите очи техният свят е смешен. И когато един ангел подложи един човек под микроскоп, защото ангелът, за да види един човек, той трябва да сложи микроскоп и ние сме толкова големи, че ангелът трябва да ни сложи под своя микроскоп и и той трябва да увеличава не три хиляди пъти, а няколко милиона пъти, за да бъдем видими от него. И тогава хората записват, изследват, пишат

съчинения, дисертации за някой философ в някоя академия, за някой проповедник на амвона, за някой тълкувател на Словото Божие, пишат книги, после определят тия качества. И ние, съвременните хора, имаме голямо мнение за себе си, ние мислим, че сме близо до ангелите. Даже като се проповядва, всекиму се иска да стане ангел. Възможно е в бъдеще, аз не отричам това, но докато вие станете ангел, колко изпити трябва да държите!

Тогава "слушайте него!" Този, който се е домогнал да стане ангел, божественото е вътре в него и няма раздвояване: дали да постъпи така или не. В ума си той има една мисъл, едно желание, една воля, която да извърши великото, воля, с която може да свърши всичко. Сега ние, съвременните културни хора, приличаме на ония малки деца, които седят на брега на морето и пишат. Аз често съм минавал по варненския бряг и там младежи с бастуните си пишат, и всеки пише според степента на своето развитие. Гледам някъде написано: "А - а, сладка е любовта!"

Но после мине някоя вълна и писаното изчезне. Друг е писал: "Парици трябват в този свят." Казвам: този е по-умен, но дойде вълната и то изчезне. Трети писал: "Законност трябва в този свят!" Мине вълната и това изчезне. И всички все пишат край морето, но и от млади, и от стари, кой каквото е писал, нищо не е останало досега. И аз наричам съвременния живот едно бурно море, при което ние пишем своето щастие, все любовни писма, обещания, това ще направим, онуй ще направим, но досега никой не е направил това, което е трябвало да направи. Като казвам "никой", подразбирам оня, който живее при брега на морето, а не далеч от него. Те пишат целия ден и казвам: не се задържа това писмо. Когато загубите вашето божествено, не е ли минала тази вълна, че е заличила вашето любовно писмо? Когато е заминала вашата дъщеря, когато ученият е изгубил своя ум, не е ли тази вълна? Навсякъде тази вълна заличава. Защо? Защото ние не слушаме, кого? - Него. Кое? - Това, божественото. Сега на всеки един човек трябва да му доказвам дали има това божественото или не. Именно това, божественото, то е стабилното, онази любов, която има между двама хора, това е божественото у тях. Докато това божествено е у тях, има любов, има връзка. Но в деня, когато дойдат близо до морето и тази вълна мине и го заличи, те не се познават. И как бихте обяснили, да кажем: един г-н дойде и ти иска пари на заем, казва: "След 4-5 месеца ще ти ги върна, аз съм честен човек, баща ми е честен, майка ми.".. Но след 6 месеца го няма никъде, търсиш го, търсиш го, няма

го. Питам: защо този човек не устоя на думата си? Казвам: тази вълна е минала и заличила неговите задължения. Казва: "Няма да ти ги дам, свършена работа, ако искаш, дай ме в съда." И сега всички хора се съдят в света, наслагали са съдии, от хиляди години се съдят и светът още не е оправен: всички ние седим при морския бряг. Сега аз ви проповядвам, нали, и вие искате да възприемете божественото и тъй както ви гледам, красиви са лицата ви, аз ви считам като наследници, които очакват някой богат роднина, като умре, да се отвори завещанието. И всеки от вас е много сериозен: "Колко ли ми се пада от това наследство?" И седи сериозен и човек мисли, каква ли философия има в него? - Мисли колко ще вземе. Нищо повече! Казват: "Велики мисли има той." Някоя мома седи много сериозна, казват: "Колко е благородна!" И тя мисли същото: колко струва нейният възлюблен. Моралът е там: колко струва! Сега, не се обиждайте. Ако ви подложат на изпит вас, младите, как ще постъпите? Ето тези, старите, питайте тях и да не ме осъждате, че някой път аз съм пристрастен, но ние трябва да погледнем сериозно на живота, да разрешим правилно въпроса според този велик вътрешен закон. Затова сме дошли на земята.

"Него слушайте"! Когато това, божественото, дойде у човека, то ще разреши въпроса. На гладния не се иска голяма философия да му доказвам има ли глад или няма. Някой ме пита: "Има ли онзи свят или не?" Тази философия е отрицателна. "Има ли Господ или не?" По някой път смешно е за мене да доказвам на гладния, че той е гладен. Че това той сам го знае! Единственото нещо е: аз съм гладен, можеш ли да ме нахраниш? Онзи бедният, дойде, няма пари, важният въпрос е: "Можеш ли да ми дадеш пари?" Дойде онзи, невежият, няма какво да му доказвам, че е невежа: "Господине, знание можеш ли да ми дадеш, това е важното в живота." Има нещо, което ни липсва. Всеки го знае това и докато му липсва това, същественото, той е недоволен, гневи се, сърди се, не може да спи, обръща се на лявата страна, на дясната, недоволен е, че не може да спи. Какво има? Липсва му същественото. Гладният, който не може да спи, какво му липсва? Хляб му трябва. Дайте му една печена кокошка, ще спи като агънце. После, аз препоръчвам печена кокошка, но и 6-годишно вино. И ние по някой път употребяваме 6-годишно вино. А знаете ли кое е нашето шестгодишно вино? То е врялата вода. И ние имаме "печени кокошки."..

"Него слушайте"! Сега, за да поясня моята мисъл, ще ви приведа един малък анекдот за един светия. Някой си отшелник, на име Хато, живял е

отдавна, когато светът се е намирал в едно по-тежко положение, отколкото днешното. Той е считал, че целият свят отива към погибел и не можал да си обясни как е възможно Господ да търпи този грешен свят, защо изведнъж не го заличи, да направи нещо по-хубаво. Всеки ден се молил да дойде Господ да премахне всички тези грешници и да сложи ред и порядък, да не страдат хората. Но колкото повече се молел, толкова светът ставал по-лош. Един ден той решил да излезе из града, да вдигне ръцете си към небето и да не ги снеме дотогава, докато Господ не изпълни неговото моление. Вдигнал си той ръцете, това било в началото на пролетта. Някои птици, като го видели тъй, искали да си направят гнездо. Почнали да се увиват около неговите ръце, за да видят дали могат да си направят гнездо. Обикаляли, обикаляли и почнали да слагат сламчица по сламчица и си направили едно гнездо. Целия ден правели гнездото си. Той, като светия, забелязал и казал: "Какво ли иска Господ да ми каже с тия птички?" Направили те своето гнездо на ръцете му отгоре и почнал той да ги наблюдава. Те сложили перушина, приготвили се за работа. Съседните селяни, като го видели в това положение, почнали да му правят по-голямо уважение, задето бил толкова свят, че птичките гнездо си свили на ръцете му. А той всякога проклинал хората. Те идвали, слагали мляко в устата му, а той после ги нагрубявал: "Махнете се, грешници, вие само ядете и пиете, светът от вас страда." Птичките си снесли яйцата и почнали да ги мътят. А той започнал да мисли: "Не прилича ли земята на това гнездо в ръцете на Бога?" Тъй разсъждавал той. Почнало да му идва на ум по някой път да снеме ръцете си и да захвърли гнездото, но после казвал: "Не, аз ще устоя на обещанието, ще стоя, докато малките се охранят и им изникнат крилца и си хвръкнат." И действително от тях той много нещо научил и разбрал, защо Господ не поправя света. И един ден тия пиленца изхвръкнали из гнездото навън и нему му станало жалко за тях. Сега някой се притеснява за оправянето на света, а аз казвам: ти държал ли си пиленца в своите ръце, за да видиш защо Господ търпи? Ние някой път казваме, че светът прилича на лудница. Това са наши психически схващания. Този свят не е лудница, нито е един от лошите светове: и то не е право. Този свят е едно божествено гнездо, където се измътват тия малки пиленца. А знаете ли какво правят тия малки пиленца? Виждали ли сте вие лястовички: майката често ще сложи своята човка и ще вземе извержението на малките и ще го изхвърли навън. Какво себеотрицание! А ние, съвременните хора, сме само като онези гаржета.

Лястовицата седи на едно по-високо развитие, по чистота тя стои по-горе от нас. Чистотата е необходима за нашата мисъл и желанията ни трябва да бъдат чисти, за да не стане нечисто сърцето. Тогава идват всички волеви усилия. "Него слушайте!" Трябва да разбирате защо е създаден светът. Той е създаден заради нас. Ние в това положение, в което сега се намираме, не можем да бъдем щастливи: нашето щастие ще дойде в бъдеще, то ще дойде, ако ние вземем друга форма. И формите, които съществуват в света, са форми, през които Божественият Дух минава. И за всички Божият Промисъл се грижи. Ако тяхната къща, техните тела се променят, това не подразбира промяна на техния дух, а то е видоизменение на техните тела. Когато една морска звезда е дошла да прави тялото си, тя употребява всичките възможности, които са скрити в тая форма. Но ако рече да мине в една по-висока форма, тя ще почне отново да живее. Следователно ако най-ученият от нас влезе в ангелския свят, той ще почне живота на едно бебе и ще бъде толкова невежа там, колкото са невежи гаржетата. Следователно ние трябва да имаме търпение да се учим и да знаем в какво се състои истинската наука. Истинската наука се състои само в това основно начало и да се научим да любим. Кого? - Оногова, който живее в нас. Можеш ли да бъдеш всякога готов, заради Онзи, който живее в тебе, да не кажеш обидна дума никому? Можеш ли, заради Този, който живее в тебе, да не убиеш никого? Можеш ли, заради Този, който живее в тебе, да не откраднеш нищо? Можеш ли, заради Този, който живее вътре в тебе, да не обезчестиш никого? Туй е отрицателната страна. А сега: можеш ли, заради Този, който живее в тебе, да пожертвуваш всичко? Но "всичко" като казвам, разбирам: да дадеш всичко излишно. И когато у нас се родят тия желания, тогава ние ще познаем Онзи, който живее в нас.

Сега мнозина посещават всичките църкви: и евангелската, и православната, католишката, мохамеданската църква. Но съвременната религия се намира още в предверието на храма. Ние гледаме само външната страна. Казвате: "Той е евангелист." В какво се състои това? Вярва ли в евангелието? - "Вярва, евангелист е." Но вярването в евангелието не прави човека евангелист. "Ама той е православен, вярва в православието." Но вярването в православието не прави човека православен. "Той е мохамеданин", но вярването в Мохамеда не прави човека мохамеданин. Когато това, божественото, в нас почне да се проявява не само по форма, но и по съдържание и по смисъл, тогава ние почваме да разбираме какво нещо е Божествената Любов. Когато ние

почувстваме това състояние, всеки страх ще изчезне у нас в този свят и ще затрептят ония вибрации, които досега вие не сте чувствали, и във вас ще се създаде най-прозорливият, най-ясният ум. Сегашните религиозни хора мислят, че за да стане човек духовен, трябва да оглупее. Кои хора оглупяват? Хората на еднообразието. И когато искат да хипнотизират един човек, по този начин го хипнотизират: вземат един светъл кръг и го въртят дълго време и той ще се хипнотизира. И аз казвам: съвременните хора са хипнотизирани от парите. Парите се въртят около тях. Минава някой банкер, ходи, но цял тефтер има около главата му, той си мисли кой има да му дава. Ходи, върви и все тефтерът му е в главата. Срещнеш някой учен и той тефтери носи. Срещнеш някой богослов, писал някое съчинение, и той го носи в главата си. Някой философ съчинил някоя нова теория, проповядва, че тя е най-правата, и той си маха главата; друг направил някое ново изобретение и пр. И всички мислят, че това, което те имат, като влезе в света, ще се оправи. Но то, като влезе, ще развали света. Благодарете, че Господ не е допуснал да влезе вашето изобретение в света. Вие имате аероплани, цепелини и казвате: "Е - е, култура е това." Но като дойдат тия неприятели отгоре, всички се криете в земята, казвате: "Откъде дойде това зло!" Освен че те не оправиха света, но го развалиха. Друго нещо трябва да предшествува.

"Слушайте него", разумното, то трябва да влезе във вас и тогава ще ви се дадат велики блага. Благата изпраща Господ заради нас. И Павел казва: "Това, което не сте сънували и не сте почувствали, това, великото, ви чака..." Кога? Когато тази любов влезе във вас и не да влезе, а когато се събуди. И някои ме питат какво нещо е любовта? Е - е, как да ви я обясня? Едно време една овца се влюбила в един вълк. Вълкът бил отличен кавалер, така, с мустачки: вълците имат и мустачки. Майката - овца казала на дъщеря си: "Доколкото ние знаем, тия момци от тоя род зле свършват със своите избраници.” - "Но аз много го обичам." А като се оженила, всеки ден вълкът откъсвал по малко месце от нея, докато тя съвсем се обезобразила, и питала: "Защо моят възлюблен е толкова жесток?" Защото е вълк, а щом е вълк, това е крайният егоизъм, в който ние живеем сега. Нашият век е век на вълците. Сега може да ти дадат угощение, но цял един капан ще ти сложат и всякога с живота си ще платиш. Сега аз говоря за вас, за вашите домове, ако искате да се реформирате, не трябва да си правите илюзии, че ще постигнете това, ако продължавате да живеете, както сега. Но ще кажете: "Ние правим усилие." Не, не, не сте направили

още усилие. Ще направите едно велико усилие над себе си, ще сложите вашата воля в действие в най-трудния момент. Какъв е този момент? Един американец се хванал на бас да пропътува около света, но бил гол и без пари. Хваща се на бас и го извършва. Приятелите му го събличат гол и той сполучил да намери дрехи и пари и тъй сполучва да пропътува целия свят. Казвам: ето един човек, който при най-лошите условия е можал да превърне всичко в една сполука. И следователно ние, съвременните хора, не сме герои, ние сме хора без воля. Господ казва: "Би ли пропътувал света?" Има в човека една воля, която може да победи всичко, аз я наричам божественото. И аз казвам: вложим ли ние божественото в нас, всичко можем, но в момента, когато изгубим това, божественото, в нас, всичко изгубваме. И ако вие искате една положителна философия, опитайте божественото в себе си и вижте, може ли божественото да преобрази света и да превърне вълка на овца? Може. Туй, божественото, превръща вълка на овца. И Писанието казва: "Агнето и вълкът заедно ще пасат трева." И когато онзи Арабишапка, русин, го извикали руските князе, дали му този стих. Повикали го на угощение и го попитали: "Как ще обясниш този стих, може ли вълкът и агнето да живеят заедно?” - "Може, може, вие сте вълците, аз съм агнето и братски можем да живеем." И право им е казал. Когато влезе божественото, с вас, които сте тъй алчни, можем да си подадем ръка, но когато божественото в нас изчезне, ние нямаме никаква основа и тогава ще се зароди онуй разединение. И тогава бъдещата култура на шестата раса ние я обуславяме само от този закон. Като те срещна, ще те погледна и попитам: имаш ли в себе си това, божественото? Него ние наричаме слънцето на живота. Докато това, божественото, говори в нас, умът ни и сърцето ни се намират в едно прекрасно състояние. И следователно онези чувства и във вас се зараждат някой път прекрасни чувства и не ги унищожавайте. Да кажем, имате вие един беден човек, той има отлично мнение за вас, обича ви, не скъсвайте тази нишка с него, срещнете го, той е любвеобилен. Но после казвате: "Той е беден, той е по-малко културен." И онази малка вадичка, която минава през някоя градина, дава живот на растенията. Следователно любовта в каквато и да е форма и аз не говоря за любовта на сенките, да не ме разберете криво, защото има любов на сенките и истинската любов прилича на една вадичка, която ще внесе нещо ново в живота ти и умът ти ще стане светъл, душата ти свежа, а волята ти ще стане мощна.

Кой ви обича? Само онзи човек, който като се приближи, в негово

присъствие вашите морални чувства се усилват и вие станете и двама радостни, само той ви обича. А ако усещате едно неприятно чувство, той ви е подействувал в отрицателен смисъл. Следователно той върви вляво, а другият и вдясно. И сега казва Писанието: "Него слушайте!" От 2000 години, откак е слязъл Христос на земята, мен ме учудва не защо светът не вярва в Христа, но защо служителите на Христа не проповядват неговото учение. И днес, ако вие влезете в една евангелска църква, ще чуете много повече да се говори за разни автори, отколкото за Христа. Христос е на трети план. А за него те казват: "Христос е глава на църквата." Нека имаме една глава, а сега евангелската църква има една глава, православната църква и друга глава, католишката и трета глава. Е - е, колко глави трябва да има? Една църква с три глави може ли да успява? Не може. И сега казват: "Църквата трябва да има глава." Но тя има глава, Господ я е създал с глава, не трябва да и слагаме нова глава. Новите глави, които ние слагаме, развалят църквите. И аз настоявам, че в света има само една глава, тя е божественото. Никаква друга глава няма. Всички други глави отрежете ги отдолу. Някои, които ме слушат, казват: "Какво ще кажеш заради мене?" Аз казвам, какво ще каже Господ след 60 години заради тебе: "Колко глави имаше на земята"? И питам: вие колко глави имате? Моето учение е учение на една глава: да направи хората свободни във всяко отношение, да разтвори касите на хората, да отвори затворите. Всички хора да живеят като братя. Това не е мое учение, то е, което нашият небесен Баща изисква.

И сега, като дойдат войни, казват: "Може ли без войни?" Поне ние, които вярваме, можем без войни. Светът нека се бие колкото иска. Двама души се карат и се бият, единият дал 10 000 лв., другият не му ги връща, бият се, викат и мен. Казвам, колко ти дължи? - "10 000 лв." Изваждам 10 000 лв. Казвам: "Заповядай, не бий този брат, нямал човекът." А сега какво ще стане? Най - малко аз ще се приближа, ще го хвана този нехранимайко, да видя защо не плаща. Това не е философия на живота. Аз ще се поставя на неговото място, ще кажа: "Братко, заради него аз плащам, не бий този брат." А на другия брат ще кажа: "Като се намериш пак в затруднение, ела при мен." Питам: ако всички тъй поставим въпроса, ще кажете: "Като станат всички здрави, как ще се прехранват докторите, кой ще плаща зарад тях, в църква кой ще ходи?” - "Ама хората сега не ходят в църква." Ще ме извините, аз съм толкова откровен, нека ме извинят всички и представление е това, което хората разправят пред Господа, а не

любов. Аз разбирам човек да бъде искрен, да бъде искрен в душата си, да няма задна мисъл, това разбирам под любов. Когато се приближа при него, какъвто е да е, мъж или жена, да бъда толкова чист, да имам всичкото благопожелание, да постъпя с този брат тъй, както бих постъпил със себе си. И тъй е великият закон, който гласи: "Както искате хората да постъпват с вас, тъй постъпвайте и вие с тях."

И някои казват: "Хубаво е това учение." Хубаво е, но може ли да го приложим? И сега всякъде в света чакат да дойде Христос. В Америка, Германия, чакат да дойде Христос, за да оправи света. И тук, в България, почнаха да чакат да дойде Христос. Христос е дошъл, Той хлопа на всички сърца: "Любов!" Това е Христос и това съзнание вътре. Христос е дошъл, хлопа на вратата и ангелът казва: "Ти няма ли да станеш?" - Ще поспя още малко и "Можеш да поспиш, но закъснял си." Закъснели са хората. И тогава ме питат какво нещо е любовта. Любовта е един огън на 35 милиона градуса. И когато този огън влезе, той внася живот, а не разрушение на живота, и твоята душа ще трепне тъй, както душата на един ангел трепти, и всички ще бъдат мощни с този огън. Този огън всичко събаря, и църкви, и каси. Този огън иде в света! И ако вие не излезете, знаете ли какво Господ ще направи с вас? Аз гледам някой път някой лалугер в дупката си погледне, скрие се от децата, погледне, скрие се. Но някой път тия деца се охитряват, донасят 2-3 кофи вода и я изливат в дупката, и този лалугер и пред водата навън. И сега Господ е решил да налива вода в дупките на децата си. Из дупките ще излезете навън! Ако дойде пожар, и тогава ще напуснеш къщата си. Щом дойде пожар, и мъже, и жени, и деца, всички бягат. И тогава ще се намерите в положението на онзи богат американец: когато е горял Чикаго, целият град се запалил, всички бягат, един богаташ взел касата си и казал на един работник: "25 000 долара ти давам да ми изнесеш касата." - "Не ти искам парите." Най - после богаташът оставил касата си и заминал. Ще оставиш касата си и оттатък ще минеш, огън иде отподире!

"Него слушайте!" Туй, Божественото Слово, иде и то ще разтопи и сърцата, и умовете на хората и ще внесе новото. И казва Писанието: "Ще им дам ново сърце." Защо ние да не възприемем новото учение? Не само да кажем "ново учение" - мълчишката, а и да пристъпим към прилагането на това учение. Онези земеделци, когато искат да обработват някоя култура, започват с малък опит. И аз казвам на всички християни, които са израснали в тази страна: те могат да си подадат ръка и да влезнат в това

божествено учение." И дошли Мойсей и Илия", защо дошли? Те са дошли да се учат от Христа. И Христос, казва там Писанието, е говорил за страданията, но той предаде на Мойсей и Илия два урока, защо с тяхното учение светът не можа да принесе ония резултати, които те очакваха? Защото, зарад Илия, на 400 души пророци им отрязаха главите, а Мойсей сложи законодателство и сега то царува в света. И Христос каза на Мойсей и Илия: докато не влезе онова велико учение на Великата Божия Любов, светът няма да се преобрази, и следователно Той каза: "Аз трябва да пострадам", значи тази Любов, която е в мене, аз трябва да я дам на света, да влезе в човешките души и да започнат хората да живеят с Божествената Любов." Като казал Христос това на старозаветните пророци, неговото лице станало светло като слънцето.

Казвам, вие сте Мойсей и Илия, а вие казвате: "Да се отстъпи малко за църквата, трябват пари", осигурявате се и значи при вас са Илия и Мойсей. Нали вие сте учен човек, вие сте законник, какъвто и да сте, поддържате стария завет на нещата, хубаво, Мойсей и Илия сте. Дойде Христос и ви казва: "По този начин вашият живот никога няма да се оправи." И ако вие разберете, ще кажете: "Както Господ пожертва живота си заради хората, тъй и аз заради Господ може да се жертвам" - тогава вашите лица ще светнат като слънцето и дрехите ви ще станат бели като сняг.

Сега ще дойдат да тълкуват думите ми. Човек ще живее тъй както е, че като умрем, тогава ще се оправи светът. Не когато умреш, а докато си жив, трябва да направиш това. Тази е смешна философия, като казвате: "Когато умрем." Но като изгубя богатството, какво ще помагам на бедния? Докато съм богат, мога да помагам и здравият може да помага, и а като стана хилав, как ще помогна? Но душата ми трябва да бъде пълна с любов и тази любов трябва да я жертвам. Туй е учението, което от хиляди години се проповядва. Това не е учение на насилие, това е учение на абсолютна свобода. И колко е велико Неговото търпение! Той постоянно казва: "Тия мои деца в гнездото ще поумнеят." Обръща ги, погалва ги, по някой път му иде на ума да ги захвърли, но казва: "Ще поумнеят." И аз вярвам, братя, вие ще поумнеете, ще станете добри. Аз вярвам, че ще израснат вашите крилца и ще хвръкнете из това гнездо, всички ще отпътувате за Царството Божие, а не за ада. Всинца ви един ден Господ ще ви изведе из ада и земята е ад и в Неговото Царство, където Неговата Любов цари. Вярвайте в тази Любов и Царството Божие ще дойде! Всички ние трябва да бъдем спасени и ще бъдем спасени. Сега може да цитират някои стиха. Но в

Откровението Йоан казва тъй: "И чух цялото създание да хвали Бога." А ако той е чул цялото създание да хвали Бога, значи всички ще бъдат спасени. Но пред всичкото време ще има страдания и един ден всички ние ще излезем из този огън и ще влезем в Божията Любов. Някои сте на прага да излезете. Излезте!

"Слушайте Него!" Този, който е сега във вас, слушайте Него. И като срещнеш някой проповедник, свещеник, кажи му: "Братко, ти слушаш ли Него?" Ще му кажеш: ние сме горе на планината, при нас е Мойсей и Илия. А сега казват: "Той е отлъчен от църквата, той е проклет." А Христос казва: "Не, любов за всички." "Всички вие сте братя", тъй казва Христос: "Всички вие сте братя", никакви еретици няма. Илия и Мойсей са пълни само с любов, а за Христа има само братя и сестри, макар че вие се казвате другояче. Един ден вашето еретичество ще изчезне и ще остане само божественото във вас. И защо ние да не заживеем този живот, този разумен живот, и да изучаваме великата философия на живота и ние ще станем тогава хиляди пъти по-умни, отколкото сме сега. И в тази земя, ако рекат всички българи да слушат Него, мед и масло ще потече. Ако всички се спрат върху този стих и рекат да слушат Него, мед и масло ще потече и всичките им дългове и нещастия ще изчезнат. Ето една реална философия. Всеки народ, който от хиляди години е слушал Господа, е бил благословен. Той е Великият Господ на Любовта, както са го проповядвали досега, който спасява, който се жертва, който всеки ден ни дава храна и утеха във всички положения. Той казва: "Не бой се, ще се оправи твоята работа." Изгубил си сина си, дъщеря си, Той казва: "Не бой се, ще се оправи тази работа!"

"Него слушайте!" И аз желая сега вие да се въодушевите от тази мисъл: него да слушате в себе си. Влезе ли Той, въпросът е разрешен. Илия и Мойсей ще ви кажат: "Нашето учение досега беше", но и те ще добавят: "Него слушайте." И гласът отгоре казва: и кой глас? - божественият: "Него слушайте.” - Туй, което аз съм вложил вътре във вас, него слушайте, този Дух, него слушайте! Някой казва: "Много просто е това учение." Приложете го навсякъде, ние няма да идем да отваряме монастири и църкви. Ние ще образуваме една църква в сърцето си, един олтар ще има, ние ще вложим тази църква в нашия ум и ще ги държим чисти, тъй че телата ни ще бъдат храмове на Бога живаго. Другите външни храмове лесно се съзиждат. Сега Бога къде ще го намерим? Ако вие не сте честни и спрямо оня, който ви обича, изневерите на Неговата Любов, как ще се прояви Бог у вас? Нали Бог е, който ви люби? И кого

може да обичате? Нали Бога? Следователно Любовта, която се проявява по един или друг начин. И ще ни питат дали това е любов или не. Любовта зло никому никога не мисли. Първото нещо, Любовта е абсолютно добро. Аз я наричам абсолютно добро в света. Бог се наслаждава, като вижда, че всички същества могат да живеят. Аз минавам покрай някоя мравица, правя път. Може да я стъпча, не, аз се радвам, и тя има свой живот. Качва се, слиза. Казвам: това е мое братче, и ако мравката зачитам, онзи брат, големия, повече ще го зачитам. Вие казвате: "Това са мрави." Майката каже: "Моето детенце къса главите на мухите." А после? - и неговата глава отива. "Какво да правим, нападат кухнята?" Очистете кухните и мухите няма да ви нападат. Сложете една - две чинии за тия малки братчета. А сега ще сложат захар, а отгоре капан, и после очистихте мухите. Това не е култура! Оттам започват всичките престъпления. И тогава ние се чудим защо Господ е направил така света. Не, и мухите си имат своето предназначение. Мухите, мравките, всички същества извършват отлична длъжност в света. Тия мравки, които си правят дупки, вършат велика работа. За нас всяко нещо си има своето предназначение, дали е добро или зло от наше гледище, то си има своето предназначение за нас, "умните" хора на земята. И тъй, "Него слушайте!" И тогава пред Неговото лице ще затрепти сърцето ни и като срещнем вълка, ще гледаме на него като на овца и той ще измени характера си. И когато вълкът ни срещне и види, че в нас има "Него слушайте", той ще каже: "Понеже ти сега слушаш него, и аз ще го слушам, и двама можем да живеем." А "вълк", както сега се разбира, е отсъствие на божественото у нас. Нищо повече! То е една отрицателна идея. И казва Матей, който хроникира тази идея: "Горе, на планината." Ние сме пак горе, на планината. Някой казва: "Дали съм аз там?" Днес си горе, на планината. Казва: "Тук да направим три шатри." Кои са тия три шатри? Това са трите църкви: едната и евангелската, другата и православната и третата и католишката. Тъй казват някои. И всеки, казват, който не е в една от тия шатри, не е християнин. И всички казват, католиците например: "В нашата шатра е спасението!" Не, никаква шатра! Петър казва това, а Христос казва: "Петре, аз трябва да сляза долу в света, да се пожертвувам и да дам живота си за откуп на света." Никакви шатри. И следователно, ако живеете в шатри, вие сте в учението на Мойсея и Илия, а ако живеете без шатра, вие сте в учението на Христа, където целият свят е ваш дом, и следователно учението Христово не е шатра, а е учение на абсолютна свобода. И анархистът, който живее в

небето, е в правия път. А когато човек придобие абсолютна свобода на своята мисъл, не е анархист. Трябва да се признае тази свобода на всички хора и тогава всеки е в правия път. И ние затова сме дошли, да се научим какви са нашите права, как да слушаме и кого да слушаме и само тогава ще се върнем на небето и ще бъдем достойни негови граждани. А докато не приемем това, дълго време ще живеем в пансиона и ще приемаме любовни писма! И ще ви се каже: "Синко, ти още не си свършил, а като свършиш, върни се, синко, с дипломата си." На всички вас, които са свършили пансиона, аз ви пожелавам "добър път", да се върнете при Баща си и Майка си и да имате едно отлично угощение.

"Слушайте Него!"

Беседа, държана на 12.III.1922 г. в София.

ТВОЕТО СЛОВО

Освети ги чрез Твоята Истина, Твоето Слово е Истина. (Ев. Йоан 17:17)

Този стих е един от дълбоките, един от великите стихове на Евангелието: той съдържа такава грандиозна истина, която мъчно може да се опише. Само Природата е майстор, тя има тая възможност и големите работи да ги прави малки и малките големи. Следователно, за да може човек да разбере този стих, неговата душа или неговият ум, или неговият дух трябва да бъде в състояние да разбере какво е искал да каже Христос: "Освети ги чрез твоята Истина, твоето Слово е Истина." Не че думата "истина" е вам непонятна, но къде я употребявате? Казвате: "Ти говориш ли истината?" "Туй нещо, което казваш, истина ли е?" Но когато дойдем в Божествената Школа, ние не боравим така отвлечено с нещата, но трябва да ги разбираме конкретно, да разбираме тяхното отношение. За пример, ако вземем думата "вода", ще кажете: кой не знае какво е вода? Но ако вие попитате рибите, които живеят във водата, какво нещо е тя, те ще ви кажат: "Водата е една течност, в която ние живеем" - нищо повече! За какво може да служи тази вода те не знаят. Рибите не знаят нищо за п арата и че водата може да се превърне в пара. Рибите не знаят, че тази вода може да разхладява хората и растенията в тяхната жажда, това е още непонятно за тях. Когато някой каже "истина", ако си риба, разбираш истината като риба и ще кажеш: Ние живеем в истината. Павел казва: "Ние живеем и се движим в Бога." Как? Като рибите ли? Едно време хората са живели като растения и като риби в Бога, а сега сме по-умни, живеем и се движим в Бога. А има други, които живеят привидно, като рибите във водата. Които не разбират тази философия, ще кажат: "Това е отклонение, това е еретичество." Те мислят, че нещата в света може да се изтълкуват само по един начин. Там е заблуждението. Животът има критерий или мярка за разбиране. Всички същества, наредени в тази лествица в низходяща степен, от човека надолу, всички животни, млекопитаещи, риби, мекотели, дори до растенията, кристалите и т. н. имат критерий. И сега мислите, че разбирате живота! Кристалите, казвате, са мъртви. Знаете ли на какво прилича вашето положение? Кристалите са толкова далеч от нас! От чисто астрономическо гледище някои звезди са толкова далече, че не можем да забележим, че те се движат по небето, а онези астрономи,

които се занимават с това, казват: те пътуват с грамадна бързина, а при това ние не можем да забележим това движение. И следователно, от наше гледище, казваме: "Те са неподвижни." Предмети, които се движат и са близо, движението им се забелязва, а предмет, който се движи, но е по-далече, неговото движение се забелязва по-мъчно и се показва по-мудно.

Сега когато ние питаме: какво нещо е истината? Е, истина е това: млякото ти чисто ли е? Е хубаво, ако млякото ми е чисто, това истина ли е? Казва някой: "Кажи ми тази дума истина ли е?" "Тази дума представлява ли истината?" Аз тълкувам, когато някой каже: "Ти говориш ли ми истината?" Аз подразбирам следното: ето какво е скрито и когато някой човек ме пита, този плод на слънцето ли е узрял? Ако плодът е узрял на слънцето, под силата на слънцето, какво ще стане? Създаването на този плод не може да се обясни само със светлината, със силата на слънцето. Е, какво е истината? Узрял ли е плодът в истината и това се разбира. Но какво нещо е истината? Истината, това е насока, в която ние се движим, пътят, по който ние се движим и това е истината. Че това е така, Писанието казва: "Глава на твоето Слово е Истината", а ние знаем, че всички движения вървят все към главата, и нагоре, и надолу, ние всякога изхождаме от главата. Главата ни показва насоката, и когато кажем, че някой човек има глава, разбираме, че той има насока, цел, към която се стреми. Някой казва: "Ти вярваш ли в истината?" Изисква се нещо повече, отколкото да имаш цел, но аз казвам: ти движиш ли се към истината? - "Движа се." Но как, в кръг ли или в права линия? В градините има коне, които се движат само в кръг. Казва някой: "Аз се движа в истината." Как, в кръг или в права линия? Конят и той се движи, изважда вода и полива градината. Какво е свършил? На другия ден пак се движи, извършва една сериозна работа. Ако го питаме какво върти, ще отговори: "Едно колело." Е, това колело какво отношение има към тебе? - "Аз не зная, моят господар знае." И тогава ние, съвременните учени, културни хора, знаете ли на какво приличаме? - на един кон, който е служил 30 год. в такава една градина, бахча я наричат, да полива зеле и пиперки и след 30 год. господарят му бил тъй благороден, че казал: "От мен да замине, хайде на стари години, там на ливадата да пасе и тъй да си умре." Обаче конят не бил доволен, след като се напасвал и дохождало време, той отивал пак на това място и се въртял и след това пак се връщал на ливадата да пасе. Туй доброволно вече вършил конят. Та и ние, когато ни освободят от нашите разбирания, пак се въртим наоколо и мислим, че вършим нещо. Туй

въртене още не е философия. Всичките неща се движат в кръг, във вселената всички неща се движат само по една вечна линия. Ако Земята се движи по един кръг около Слънцето, а Слънцето се движи около друг кръг, пък той около трети и т. н., значи движение в движение имаме, то е насока на една права линия, а правата линия е насока към истината. Значи всички се движим към Бога. И тогава питат хората: "Що е Бог"! За Бога ние имаме две понятия: когато излизаме от Бога, ние го разбираме като ограничен в себе си, т. е. безграничното, което се ограничава в себе си, и тогава разбираме Бога като ограничен. А като започнем живота си и отиваме към истината, т. е. отиваме към безграничното, вечното, следователно към онуй, което е без граници, без начало и без край.

Следователно истината е насока към безграничното и безначалното, което има връзка с ограниченото. Е, какво разбрахте вие от това? "Гранично, безгранично, безначално", що ни ползва това? Какво е това? И тогава ние се намираме в положението на онзи козел, който се хвърлил в един трап, подмамен от една лисица. Лисицата влязла в един курник, пък като издавила 10-15 кокошки и взела да ги носи, не виждала пред себе си, та паднала в една голяма яма. И като паднала, гледала навън и казала: "Тази работа е лоша за мен." Седяла 2-3 дена, най-после минава един козел. "Какво търсиш тук?" - пита я той. и "А - а, какво, горе ми беше много топло, пък слезнах тук да се поразхладя, тук е отлично място за живеене." - "Може ли да слезна и аз?" - "Как не може, може!" Хоп, скочил козелът вътре. Той имал големи рога. Лисицата се покачила на гърба му, после на рогата му и изскочила от трапа. Тя се освободила, а козелът останал дежурен на нейното място. Та сегашните хора, като ни разправят за истината, ние влезем в трапа като козела, а те се качват на нашата глава и излизат навън. Всеки говори за истината, докато се освободи. За пример онзи, който заема пари, казва: "Вярвай ми, аз съм честен човек, ще ти ги платя навреме, ти вярвай в думите ми." И той му повярва и даде парите, но после онзи го няма.

Сега когато дойдем до другите обществени положения, всички ние обещаваме: майките обещават, мъжете, жените, учителите, все обещават. Казвам: обещават, но никой не изпълнява, а някои забравят. А от това забравяне в света произтичат нашите страдания. Защо? Понеже всички ние влизаме в един велик божествен организъм. Всяка една душа, всеки един индивид в света играе важна роля в този божествен организъм и само човекът, който има истината вътре в себе си, знае насоката на своя живот.

А тази насока каква е? Тази насока в религията наричат Бог. И тогава спорят за Него. В Писанието се казва: "Бога никой никога не е видял." Само единородният Син, който е излязъл от пазвата на Отца, той ни го е открил. А този единородният Син, кой е? Това е Любовта, която е излязла от Бога, тя ни го е изявила, и тази Истина, която е излязла от безграничното, тя е направила нещата ограничени. И граничното, тя го е изявила. Следователно трябва да разбираме защо главата и сърцето имат известни съотношения. Ако питате: защо сърцето постоянно се свива, то е, защото то работи за главата, към която праща кръвта. Защо не главата, а сърцето е мястото на любовта? Любовта работи за главата, а тя е глава на Истината: "Глава на твоето Слово е Истината." Следователно всички наши мисли и действия са насочени към това и да познаем Истината. И тогава Писанието казва: "Когато познаем Истината, ние ще бъдем свободни." А в какво се състои свободата? Свободата се състои в това и да живеем в безграничното! Ако ходиш по земята, ти можеш да се спънеш и да паднеш, но ако хвръкнеш като една птичка, дали можеш да се спънеш? Представи си, че може да пътуваш с крилата на един ангел в пространството или с мисълта на един ангел, в тази велика вселена, какви ще бъдат вашите понятия за нея? Ние толкова сме издребнели, че мислим само, за какво? Сутрин "истината" за нас се състои в това: какво ще ядем и това, което ще ядем, дали ще ни даде сили да свършим работата, и работата дали ще ни даде някакъв приход, парички ще спечелим ли, ще можем ли да живеем щастливо? Всички хора все планове кроят, щастливо да живеят. Ако ние говорехме за истината, те ще кажат: "Не ни говорете сега за тия отвлечени неща, а като станем богати." Но те не знаят, че цялото им богатство, тия техни пари, се обусловят от истината, понеже всяка една частица от нашия организъм, колкото и да е малка, има своето движение и своята насока. Сега ще ви дам едно малко определение: защо не трябва да се яде свинско месо или някои меса не трябва да се ядат, говеждо месо или свинско. Аз ще се спра на свинското, защо не трябва да се яде.

Психологически ето как стои въпросът: понеже клетките на свинята са крайно индивидуализирани, когато тия клетки влязат в нашия организъм, ние трябва да харчим два пъти повече енергия, за да ги запазим. И който яде свинско месо, лесно заболява, понеже тия свински клетки по някой път не работят, и тогава стомахът спира. Затова ние наемаме работници отвън. Не е ли умно? Ама ако наемеш стотина работници и нищо не работят,

струва ли си да ги наемеш? Защо да ги наемеш? Ще платиш, без да ти свършат работа. Ще кажете: "Какво да правим тогава?" Не наемай работници от свиня да ти работят. От картошките, от житцето, от морковите, от зелето, от пипера, от магданоза, от гулията, от крушите, от черешките, от това - онова, ще наемеш тия прекрасни работници, които, без да платиш, работят отлично и без стражари. Тъй стои великата истина! И затова Писанието казва: "Ние трябва да живеем много чист и свят живот." Сега работниците, които ние наемаме, 10-20 души работят някои, гледам, на шосето, ама войници с байонети седят, и те работят, но не работят от любов, пушка има. И гледам някой път стражарят, като се захласне някъде, работникът избяга. И казват тогава: "Еди - кой си затворник избягал." Така е и със свинските клетки, всеки ден все напущат и бягат и затова казвам: в нашия организъм да няма затвори! В себе си най-първо вие унищожете затворите, в своя ум, стомах, и всички клетки, които работят, понеже са разумни, ще работят по закона на истината, защото всички се движат към Бога.

"Освети ги чрез твоята Истина", значи хвърли светлина в техните умове, да мислят, за да може да познаят Истината, и понеже Истината е глава на твоето Слово и "Твоето Слово е Истина", и само тогава те ще разберат истината. И на друго място се казва: "Ослепил си ги, за да не се обърнат към Тебе и се избавят." Кои хора Господ е ослепил? Онези, които не разбират Божия закон. И в Писанието има един стих: "И не въведи нас во изкушение", но там е криво преведено, то е: давай ни знания и мъдрост, да не би със своите глупости ние да попаднем в изкушение и да страдаме. Тъй е мисълта: давай ни знания и мъдрост, да не би със своите глупости да попаднем в изкушение и да страдаме. И следователно ние, като грешим, ще се ослепим. Сами ще се ослепим и тогава, когато Бог ни говори истината, няма да го разберем. Един човек, за да разбере истината, най-първо неговият ум трябва да бъде освободен от всички заблуждения. Тия заблуждения са наши. Когато човек направи някой грях и не иска да го поправи, той понякога се заблуждава, не вижда своята погрешка. Е хубаво, днес направиш едно, заблуждаваш се, утре направиш второ, трето, четвърто, но тия заблуждения един ден ще повредят самия твой живот. Е, да допуснем, аз взема една чашка ромец или една чашка ракийка, за да може това да подейства на моето храносмилане и тъй съветват лекарите. Е хубаво, аз ще видя дали това мнение на лекарите съвпада с мнението на Природата. Какво ще каже тя? Като пия винце, стане ми тежко и казвам на

лекаря. и След време ще стане една промяна вътре. Каква промяна става? Днес една чашка, утре друга и т. н. Мене ми разправяше един, че жена му боледувала от неврастения. Лекари я лекували с пиене, излекували я от неврастенията, но тя станала пияница. Туй лекуване ли е? Питам: какво е спечелила тя? Знаете ли на какво прилича това? Аз ще ви приведа един анекдот. Един турчин в Цариград бил лаком за пари, искал много пари да спечели. Отива друг един при него и му казва: "Що си слагаш парите в касата, дай ми 200 лири, аз ще ти дам 100% лихва." Турчинът му дал парите и той почнал да му дава 100%. 6 месеца му давал и после му казал: "Ти благодарен ли си?" - "Доволен съм, хиляди пъти съм доволен, ами майката на парите кога ще ми дадеш?" - "Майката остави я да си върви." Та мнозина сега казват: "Слушай, ние ще ти дадем 100%." Да, 100 ще изядеш ти, а 100 на мене ще дадеш. В това няма никаква философия. И така не се разсъждава. И в съвременния строй ние постоянно изоставяме майката настрана, не искаме да знаем, че вървим по крива посока, та търсим, че този е виноват или онзи. Не, не! Във всяко отношение ние трябва да знаем пътя на своето движение. И това движение не трябва да го спираме по никой начин. В истината не се допуща нито за миг абсолютно никакво колебание. Всяко поколебаване е грях, защото твоето движение е свързано с друго движение, може да попаднеш в някоя катастрофа: пресичане има на тия пътища във вселената. И това е великата философия. Божествената наука ще ни научи да живеем, ще ни покаже кое е глава на истината. На този въпрос само истината може да даде един задоволителен отговор, да ни направи разумни, да знаем защо живеем и как трябва да живеем.

В Америка имало един знаменит проповедник, много учен, д-р Гордон. Там има църкви демократически. Към демократическите църкви спадат методическата църква, а този д-р Гордон е спадал към аристократическата църква, епископалната. Проповядва, събират се, слушат го, но живот няма в тази църква. В неговата църква ставали много инциденти с този д-р Гордон. Един ден влиза един бедняк, сполучил да влезне в църквата му вътре и те ги наричат: "Свободните хора в религията." Те са такива, че пет пари не дават за хората, когато си изказват мнението. Те мислят свободно, на никакви правила не се подчиняват, и на всяка църква те са тръне, и американците ги наричат "крянкс" - т. е. колелото им се върти навсякъде, те влизат в църквата, без да плащат. Там се плаща за всяко място по 1500 и 2000 долари, столовете са плюшени, и

там "се служи на Бога много хубаво!" Влиза един беден и сяда на един стол. Стопанинът на стола го гледа, иска да го изкара, но не може. Пита го: "Ти знаеш ли на кого е това място?" - "Не зная." Казва му: "Това място е мое." - "Радвам се." - "Знаеш ли колко съм платил? - 2000 долара." - "Струва си парите." Сега, спира се там. Иде проповедникът д-р Гордон и започва да говори, каже някой пасаж, този се провикне: "Амин, тъй да бъде." Всички се смущават, този казва: "Господи, помогни му да не се спъва, хубаво говори." Сега този д-р Гордон разправя своята опитност в една книга. Обаче всички тия инциденти не са могли да му дадат опитност да започне един нов живот. Една вечер той сънувал един жив сън, че проповядва в църквата пред грамадно събрание, всички места пълни. Иде един човек, няма място заради него. Той му направил силно впечатление. Като свършил проповедта, си казал: "Искам да зная кой е този човек" - пита: "Кой е този човек?" Един от неговите хора казва: "Той беше Христос." И се събужда. И казва: "Христос дойде в моята църква и за него място нямаше!" Питам ви: във всички църкви има ли място за Христа? Той прав стои! "Глава на твоето Слово е Истината." И сега нас ще ни убеждават за какво ли не, за всичко друго ще ни убеждават, обаче Истината, която ще насочи нашия живот, която ще внесе една нова насока, никой не говори за нея. Всички въпроси, които вълнуват обществото, могат да се разрешават от Истината. И казва Писанието: "Когато ние познаем Истината, ще бъдем свободни." Много естествено е: когато тръгнеш с един човек на път, ти ще делиш с него всичко, каквото имаш. Където седнеш, ще отвориш торбата си. Българинът е много учтив: вървиш с него, той те храни. Следователно всички хора, които вървят в Истината, в една и съща посока, могат да си помагат и ще имат разположение да ядат и пият. Защо не се разбират хората сега? Защото не вървят в Бога. Един наляво, на изток, друг на запад, и търсят все идеали. Какви идеали? Никакви идеали няма. "Ти да бъдеш българин!" Казвам: българинът остава ли вечно да живее? Не. "Ама да станеш професор." Хубаво. Ти като професор ще останеш ли да живееш? "Министър да бъдеш." Ще останеш ли? - Не. Е, тогава? Съдбата на всинца ни е да отидем в Орландовци, да влезем в джоба на попа. Това не е разрешение. Никога не влизам в попски джоб! Веднъж излязъл из джоба на попа, втори път не влизам вътре! Чудна работа! Какво спасение може да има в един попски джоб? Но това не са разсъждения, това показва колко леко ние разсъждаваме. Това са поговорки. Българите казват тъй: "Ще влезеш в попския джоб." Защо ще влязат хората в този джоб? Всеки

един човек, който не следва Божествената Истина, ще влезе в попския джоб. И този джоб е много дълбок, той е най-дълбокият, най-опасният джоб. Няма по-опасен джоб от попския джоб! Този джоб е гробът, тъй го разбирам аз и като те заровят, може да плачат за тебе, но никой не мисли за тебе. "Иване, защо ме остави?" Иван казва: "Защо не ме разровиш?" С години идват, плачат, но жената казва: "В попския джоб си, не те откопавам." Някои казват: "Като умрем, ще се свърши всичко." Е, питам аз хората: ти умирал ли си да знаеш какво нещо е смъртта? Съвременните хора казват: "Нито един не е проверил що е смърт!" Аз оспорвам смъртта! Не говорете за неща, които не знаете! Умирал ли си, за да знаеш? И сега всички казват: "Ще умрем." Смъртта подразбира ограничение на живота. Смъртта и това е най-тежкото ограничение, което животът може да представи, един абсолютен покой, да нямаш съзнание, да не проявяваш никаква инициатива. Така определям аз смъртта. Като влезеш в попския джоб, ти ще влезеш в най-тежкото робство. И тогава ние казваме: за да се избавим от смъртта, трябва да се стремим към Истината, а за да се стремим към Истината, нашето сърце трябва да бъде пълно с любов и да познаем Бога като Любов. И тогава Христос казва: "Никой не може да дойде при мен, ако Отец ми не го привлече." Значи Бог, като Истина, ще ни привлече към себе си, а Христос ще ни покаже истинския път на това вътрешно движение. И каква е емблемата на истината? В истината всеки един човек какво ще почувства? Вие, когато възприемете истината, няма да ви говоря много. Ще ви говоря положително върху истината, толкова, колкото можете да ме разберете. Отчаян си, мислиш да се самоубиваш. Аз преди няколко време привеждах един пример: един млад момък, способен, талантлив музикант, се влюбва в една графиня. Туй го изваждам из един ненаписан роман. Обаче тя му казва тъй: "Условията, при които живея, са тъй сложни, баща ми, майка ми по никой начин не ми позволяват да се оженя, аз не мога да те взема." Той се отчайва. И един ден той тръгва, светът му притъмнял, загубил всякаква цел в своя живот и искал да се самоубие. По това време тя, за да го избави, слага си маска на лицето, стига го на пътя и му пришепва нещо и авторът не дава тия думи: никой не ги е чул. Изведнъж той става бодър. Какво му е казала тази маска? Тя е казала една магическа дума, от която веднага лицето му светва, той се връща и казва: "От сега нататък аз ще живея." Какво му е казала? - "Аз те обичам и с тебе ще споделя всичките мъчнотии в твоя живот." Следователно тази графиня и той е Христос, и когато в този живот си се

отчаял и кажеш: "Аз свърших", Христос, маскиран, ще ти пришепне: "Аз те обичам, с тебе ще споделя всичките мъчнотии в живота. Напред!" Тогава ти казваш: "Има смисъл"! Защо? Когато любовта е вътре в нас, тази вечната, безгранична любов, ти си познал истината. Следователно, след като познаем истината, ражда се в нас една вътрешна светлина, става ни леко на душата, ние сме като една свободна птица с крила и тръгваме в права посока. Първото нещо, което трябва да намерим, е истината. Питам сега: вашата графиня на пътя проговорила ли ви е тази истина, тази тайна дума? Туй е едно вътрешно преживяване, което всички трябва да имате. И това, върху което Господ настоява, е: абсолютно никаква лъжа на ония, които славят истината, не се позволява, абсолютно никаква лъжа! Вън, в света, можете да лъжете колкото искате. Да лъжете и да ви лъжат, но влезете ли в този път, да служите на Бога, абсолютно трябва да сложите в ума си истината. А сега какво казват българите: "Без лъжица и без лъжа не може." Лъжица, значи може да се сърба. Лъжа и лъжица някой път както в английски: "lawer” - "layer" са близо. Опасността е, с тази лъжица, ако се засмееш, яденето ще отиде в кривото гърло и с тебе ще се свърши. Никаква лъжица! И аз не зная, който е измислил тия лъжици, е бил много умен! И по някой път казваме, че най-силната храна е супата, която хората правят, те все супа ядат и с нея започват. А Природата в своето меню никъде не е предвидила супа. Супа няма там, щом идеш на нейната трапеза, супа няма. А ние, първото нещо ще изнесат супа от кокошка, от пуйка, пъдпъдъчета, с малко лимон, воденичката изрязана вътре, и гълтаме ли, гълтаме. Гълташ, ама болести се раждат. И сега всичките духовни, религиозни хора искат да се хранят със супа. А Павел казва и с мляко. И вие, съвременните хора, искате да се храните с чорба. Казвам: в моето меню супа няма. Ябълки има, твърда храна има, а супа? Може да ви кажа къде има най-хубава супа.

"Глава на твоето Слово е Истината." Следователно, тази чорбеста храна, то е като някой роман. Четем романа, какво става? Някоя героиня се ожени за поет, родят се деца, скарват се, развеждат се и казват: "Отлична супа е този роман!" Да, това е една първокачествена супа. Няма ли някой да напише един роман по друг начин, без супа. Аз още не съм срещал никой роман без супа. За пример да напише, да прекара героите си в другия свят, без да умрат. А сега ще кажат: еди - кой си е живял 70-80 години, че почтено го погребали, сложили дървета, цветя и написали: "Тук почиват два велики герои на света." Кои са тия герои на света? - Които

обичаха да ядат супа с лъжица. И защо не се оправя светът? Докато ядете супа, няма да се оправи светът. Здрава, твърда храна трябва, която да подложим на нашите зъби, да я дъвчем. Ние все чакаме по благодат да дойдат дарбите. Господ иска от всички същества, от най-малките до най-големите, работа и работа. И ако ние страдаме, то е защото не сме работили в миналото. И Господ те наказва заради твоята леност. А на този, който е работил, Бог въздава повече, понеже в миналото е бил трудолюбив. Трябва да работим в каквото и да сме положение. Сложен си слуга, извърши своята длъжност. Един ден твоето слугуване ще ти даде по-големи знания. Бог е предвидил за тебе нещо по-велико, отколкото ти мислиш. И ако аз бих написал какво ви очаква в бъдещия живот, знаете ли какво би станало с вас? Вие бихте напуснали всичките ваши колиби, бихте напуснали всичките си работи. Но понеже това време иде, ще напуснете земята. Но засега има още малко работа, трябва да я свършим, да приготвим почва и условия за бъдещето поколение, което иде на земята. Пък като се освободите от всички тия връзки, ще тръгнете към тази посока, към Истината, и тогава ще разберете какво е казал Павел: "Око не е видяло и ухо не е чуло, и на човек на сърцето не е дохождало това, което е приготвил Бог за тези, които го любят." Ще кажат някои: "Какво е това нещо?" Какво ли? Трябва да го видиш, чуеш и опиташ, то не може да се опише! Някои религиозни хора казват: "Всичко в света върви към една цел." Но ти пишеш само за да нахраниш жена си и децата си. И Толстой разсъждава тъй: "Ти ще ги нахраниш, но един ден те ще умрат, значи да даваш повече материал на смъртта." Не. Всеки един баща или майка, брат, сестра, приятели, всички трябва да говорят само истината. Тя е нашето спасение. Да излезем из рамките на временното, на смъртта, и да влезем във вечната свобода. Някой казва: "Като умрем." Не, не, "ние да умрем, а те да останат да ядат и пият." Бащата казва: "Аз да работя, че като умра, синът да яде и пие." Не! Бащата трябва да научи своя син да следва истината и да му каже: "Синко, аз няма да умра, аз само отивам в своето старо отечество, но като се върна в света и не те намеря в пътя на истината, да му мислиш." Туй показва, че нагоре трябва да се движим.

"Глава на твоето Слово е Истината." И тъй, всички, които ме слушате, сложете истината за основа на живота си и истината, както вие я разбирате. Аз говоря според вашите разбирания. Ако вие разберете себе си, ще разберете и мене. Аз казвам: този стих е много велик, аз не искам да го засегна в неговата вътрешна страна, а засягам само неговия

предговор. Ако аз бих имал време да ви опиша световете, тия йерархии, как ще минете от една система в друга, после как ще преминете в духовните светове, какви сили ще придобиете ...

Сега вие се борите за 1000 метра място, карате се и се сърдите, а аз казвам: не си трови живота, един ден Господ ще ти даде цяла планета като тази да ти бъде собственост. Цяла земя като тази те очаква в пространството. Защо си дошъл тук? Учи се, учи се, велико наследство имаш горе, с цяла една планета ще разполагаш и ще станеш господар. Вие ще кажете: "Но кога?" - Сега, сега, в този живот. Ще кажете: "Да е сега, да го опитаме!" Туй знаете ли на какво прилича? На вола, като му разправяш за университет, за човешка култура, той ще каже: "Сламица, сламица, трябва да се наям." Т. е. ние можем да минем от едно състояние на нашето съзнание в друго. Нашето съзнание не се ограничава от нашето тяло. Нашето съзнание може да мине в един момент, да вземе друга посока и следователно да минем в съзнанието на ангелите, то е над нас. Като влезем в това съзнание, ще се разшири умът ни и ще влезем в четвъртото измерение, което учените сега оспорват. Значи има места, където духовете живеят и учените почват да признават, че и духовете имат място да живеят.

И тъй, истината има отношения към нашата глава. И като влезе в нашето съзнание, ще направи ума ни светъл, на сърцето ще даде вътрешен мир, а на мускулите сила. И герой в света може да стане само онзи, който има истината. Той може да има друг ум и не друг ум, погрешно е това, и но той може да се жертва и като се жертва, ще влезе да живее в душата на своя народ. И онези, праведните, които заминават, като се жертват, влизат в душата на своя народ, и един ден ние ще обсебим света и ще кажем: "Стига вече тези заблуждения!" И ще се стремим все към великата истина, на която подтик е любовта. И всички ваши желания са милиони светове, които се образуват и се движат, и милиарди системи, които се движат към една велика цел, а тя е истината. "Освети ги чрез твоята Истина, твоето Слово е Истина."

И сега пазете се от супата, яжте твърда храна. Трябва правилно разбиране за Бога, че Той е Истина и Любов. Всички други неща в света са второстепенни. Започнете да мислите за истината. От вас искам: спирайте се всеки ден по 5 минути, отправяйте ума си към истината, 5 минути всеки ден, и тогава в една година отгоре вашият ум ще придобие други трептения. Ние сега потърсим истината, усъмним се, потърсим я,

усъмним се: "Няма друг живот"! Духовните хора казват: "В този живот не може, ама в следния живот." Други казват: "На земята не може да се живее чист и свят живот." Ако на земята не можеш да живееш чист и свят живот, и на Небето няма да живееш такъв живот. Такъв е законът! Той тук не знае да свири, че на небето ли ще свири? Това прилича на следното: във Варна една баба сънувала, че отива на другия свят, била е 60-годишна, гледа там, че има зелени маси, хора с бели дрехи седят и пишат, решават нещо. Питат бабата: "Защо си дошла тука!" - "Е, синко, дойдох от онзи свят тука да си поживея." - "Знаеш ли да четеш?" - "Не зная." - "Тогава тук само вода ще носиш." Ако вие не знаете да четете и да мислите и вода ще носите. А знаете ли какво нещо е вода да носите?

И сега казвате: "Господ е благ." Благ е към трудолюбивите, които мислят, чувстват и изпълняват волята Му. Но Бог е много строг към ония мързеливци, които казват: "Той е наш Баща, ще бъркаме в джоба му." Никакъв джоб няма Той!

И тъй, аз ви говоря като на мои братя и сестри. В мене няма никаква критическа мисъл.

Истината и Любовта и вложете ги в живота си и положението ви, каквото и да е, ще се измени само чрез тази Истина и чрез тази Любов!

Беседа, държана на 19.III.1922 год. в София.

КОИТО ВАС ПРИЕМАТ

Който вас приима, мене приима, и който приима мене, приима Тогоз, Който ме е проводил. (Ев. Матей 10:40)

Във всяко учение има основни елементи, основни закони, основни принципи и понятия. Това са положения, които не могат да се менят. Известно е на колко възлизат основните елементи в химията, мисля, че са повече от 70. Някои искат да ги сведат до по-малко. И едното положение е вярно, и другото. Значи хората на света, учените хора, искат всичко да сведат: да сведат фактите към известни закони, а законите към известни принципи, за да могат да обяснят проявленията в Природата. Религиозните хора, които считат, че положенията на светските хора са криви, правят едно общо заключение, като мислят, че всичко, което светът учи, е криво. Не е така. В света има много криви учения, но има и много прави. И у религиозните хора има много криви учения. В това отношение ние не си правим никакви илюзии, т. е. не искаме да се самозаблуждаваме. И знаете ли от какво произтича заблуждението у хората? Заблудата това е една негативна страна на човешкия ум, на низшия ум на човека, на неговия животински ум. Погледнете кое и да е животно, на което опашката стои надолу. Направете опит: като погледнете котката или вола, те си подигнат опашката. И ние вземаме това за форма и казваме: "Подигнал си е опашката." Но защо се подига тази опашка? - Погледнали го. А защо го погледнали? - Похвалили го. А защо го похвалили, за някакво достойнство ли? Казали му: "Ти си отличен поет, като твоите стихове не сме чели досега.” - "А - а, така ли?" И той си подигне опашката, на другия ден върви другояче. Но ти си същият. Онзи, който те е похвалил, не е внесъл нищо съществено в твоите стихове. Не трябва да се самозаблуждаваш. Сега, аз не отричам похвалата, и тя е на мястото, но не всякога: по някой път похвалата заблуждава човека. А негативната страна на похвалата е да укорим човека, за да му отворим очите. Някой казва: "Защо ме кориш, защо ме обиждаш кръвно?" Ако твоите очи са затворени или имат перде, аз ще направя една операция с моя нож, за да падне пердето от очите ти и да виждаш по-ясно. Казваш: "Ама аз виждам." Да, виждаш, но мрачкаво, а като махна пердето, ти ще виждаш по-ясно. Туй учение, което ние проповядваме, е основано на един вътрешен закон. Ако

аз направя тази операция и ти казвам: ти виждаш ли по-добре? - "Да." Разбираш ли добре? - "Да." Тогава моята обида е на място. Ако обаче те обидя и ти кажа: виждаш ли по-добре? - "Не." Разбираш ли по-добре? - "Не", тогава обидата ми не е на място. И тогава ще употребя втория метод и ще те похваля. Казвам тогава: виждаш ли? - "Много добре виждам." Разбираш ли? - "Разбирам." Значи похвалата ми е на място. Тези са общи положения. А когато някой човек ни похвали или обиди, ние трябва да разрешаваме в себе си: ако този човек, който ме обижда, внася в мен една нова идея и изправи една моя погрешка, тази обида е на място; а ако този човек развали моя мир и с години не мога да се примиря, тя не е на място. Сега Христос казва: "Който вас приема", т. е. той започва от долу на горе. Не казва: "Който приема Бога, после мен да приеме и най-сетне вас", а казва: "Който вас приема, мен приема, а който Мен приема, приема Тогоз, който ме е проводил."

А вие често казвате: "Аз не искам да зная за другите хора, аз искам да зная какво Господ е говорил." Е хубаво, ако Господ е говорил по-напред на един твой брат, на твоите близки, Той два пъти не говори. То е, ако учителят е говорил веднъж, а ти си бил вън, той няма да дойде два пъти да говори на ученика, който е отсъствал. Ще идеш при ученика, който е слушал беседата на Учителя или лекцията на Учителя, и той ще ти я разправи. Ама ще кажеш: "Как, аз да слушам един ученик, това не мога да го нося." Щом не можеш да го носиш, ти невежа ще останеш. Смирение трябва. Всеки трябва да бъде на своето място в класа, да чуе какво ще му каже Господ. Мнозина хора казват, че те са слушали Господа. Кой Господ? - "Рече Господ на Господа моего." Значи има и един малък Господ вътре в нас, и един голям Господ, който говори на моя малък Господ. Големият Господ ще проговори на този малкия Господ, пък той на тебе ще го каже и ти ще узнаеш истината. А това окултната наука го нарича: висшето "аз" у човека, пробуждането на "аза", а християните го наричат: "Ангел хранител." Окултистите наричат "богове" тия, които ни ръководят. Има едно Божествено Начало, с което ние сме свързани. Туй начало ние го наричаме Христос, който е вътре в нас. Той е малкият Господ в нас. И някои искат да представят, че Христос е над всичко, все и во все. Не е така. Ако вие искате да узнаете философски, не е така. Христос е началото, в което Бог се изразява най-добре. Той много добре казва: "Никой не може да дойде при мен, ако Отец, Великото Начало, не го привлече." С какво? - с любов. Ако във вашето сърце не затрепери тази любов, Той няма да ви

привлече. Аз искам малко да се спрете върху положителната страна на любовта. Докато вие се съмнявате, докато вие се тревожите, докато вашето сърце е алчно, докато търсите вън славата, всичко в света е отрицателно. Вашата любов е негативна, отрицателна, слаба е енергията ви. Това не е Божествена Любов! И цялата наша култура се създава на тази отрицателна любов.

Ще ви приведа един окултен разказ, за да знаете каква е тази любов, негативната. Тя е отлична любов, но само за четири деня.

Минава един млад вълк, който за пръв път дошъл на земята. Понеже, като се родил между вълците, бил неблагороден, той пожелал да реформира своя род и казал: "Аз съм изпратен от невидимия свят, за да се поправите, защото вашите престъпления са толкова големи, вие толкова много грабите овцете, че е решено да се поправите, трябва да се ограничите и аз ще ви дам един пример какво да правите." Един ден той среща една млада овца, една мома и тъй: овците не са толкоз възрастни и и казва: "Аз много те обичам, влюбил съм се в тебе, искам с тебе да прекарам целия си живот." - "Целия живот с мен да бъдеш? Но аз зная какво зло, какви пакости сте нанесли на нашия род." - "Не, не, аз ида от невидимия свят да реформирам всичките вълци и ти ще видиш това, на опит ще го покажа." - "Е тогава, готова съм." Залюбват се, хващат новото учение, тръгват по пътя да докажат, по новото учение, че между вълците и овцете настава братство и равенство. Но понеже овцете живеели много далеч, трябвало да пътуват много време. Овцата пасла трева, а вълкът постил. "За любов, казва, издържах пост първия ден." Втория ден седят, тя го подканя. и "Не съм разположен, ти си паси, пък аз ще походя." И втория ден казва: "Издържах." На третия ден тя пак си пасе и го кани. На четвъртия ден той казва: "Действително, аз много те обичам, четири дни съм страдал за тебе, но ти обичаш ли ме?" - "Обичам те." - "Готова ли си да се пожертваш заради мене?" - "Готова съм." - "Гладен съм, може ли да те изям?" Това е то съвременната наша любов. Така е с всички хора, на всички казвам това и всички там се спъвате. Четири дена може, върви, но после и "Нали ме обичаш?" - "Обичам те." - "Може ли да те изям?" До четири дена всичко добре върви. Божествената Любов обаче е обратна на човешката. И какво ще остане от тази овца? - Само костите, всичкото месце ще изчезне. Тогава ние ще кажем: "Този вълк колко е бил жесток." Е хубаво, когато вие вземате една жена, която е била чиста и благородна, майка и баща и целият род са вложили най-хубавото в нея, обещаваш

златни планини, обаче, като живее тя четири години с тебе, в нейната глава нищо не остава от онова, което е било вложено в нея. Питам: кой е овцата и кой е вълкът? Този закон се прилага между всички: и за мъже, и за жени, и за проповедници, и за слушатели. Ако аз само ви проповядвам четири години и от вас нищо не остане, то значи, че учителят е вълкът, а учениците и овците. Безпощаден е този принцип. Аз го прилагам и вие го прилагайте навсякъде. Първото нещо: любовта изисква свобода, свобода, навсякъде пълна свобода. И не само материална свобода. Има друго робство, по-тежко от материалното. Един човек може да работи в една фабрика, но тоя е свободен да мисли и чувствува каквото иска. А има и умствено робство. Еди - кой си автор е казал тъй: ти искаш да се изкажеш, но не можеш да изкажеш мисълта си. Т. е. ако в материално отношение слугата не може нищо да каже, а само господарят, така е и в умствено отношение. Хората си имат правила. И поетите си имат правила как да римуват. И всеки поет говори в рими, но поезията не се съди по римата: то е едно от условията в поезията. Поетите трябва да разбират що е поезия: тя е като музиката, хармония трябва да има, и думите така трябва да са наредени, че като прочетеш едно стихотворение на някой поет, да почувствуваш едно трептение в сърцето и едно разширение и да станеш радостен и весел. Тъй разбирам аз кой е истинският поет: като прочета стиховете му, ако съм бил наскърбен, да ми снемат тъгата, да се утеша. А онзи поет, който казва: "Каква съдба настана, да сме роби и двама", такава поезия в окултната наука ние не искаме. Бог е Любов, а в света ние създаваме тази "съдба." Това робство, това заблуждение са чада на нашите изопачени умове, на нашата философия, на нашите управници в миналото, а не на сегашните. От хиляди години те създадоха това. Свещениците, не сегашните, а на миналото, са внесли всичките заблуждения, които сега съществуват. Сегашните не са виновни, те носят греховете на миналите.

И Христос казва: "Който вас приеме." Ако ти от любов не можеш да приемеш брата си, не можеш да приемеш и Христа. Законът е много верен. Ако ти не можеш да дадеш на един просяк един лев, как ще дадеш на Христа нещо повече? Защото Христос като дойде, той ще иска повече. Ако ти не можеш да нахраниш една муха, ако ти е свидно, как ще нахраниш една овца, която ще изяде 1000 обеда на мухите? Ако ти не приемеш брата си, как ще приемеш вечното и Бога, който ще иска повече? И тъй, Христос казва: "Най - първо ще приемеш брата си, понеже ние сега

вървим по закона на еволюцията, ние ще приемем брата си, след него ще дойде Христос и след Христа и Бог, т. е. пълнотата на любовта ще се появи.

Сега ще ви приведа един малък разказ, за две сестри. Едната е била учителка, а другата, по-малката, е служела вкъщи. Тази мома, сестра , събирала пари, за да си накупи книги, да помага на бедните. Обаче сестра се влюбва в един момък, а този момък не бил хубаво облечен. И какво да направи тя, за да го хареса сестра и намислила да вземе скритом пари от сестра си, да се облече той хубаво. Дава му парите, направя си той един костюм хубав, взима си бастун, цилиндър, напарфюмира се, влиза вкъщи и тя казва на сестра си: "Е, как, харесваш ли го?" Много добре, харесвам го, но потърсила парите си, няма ги. Пита сестра си: "Къде са парите?” - "Не зная, трябва да ги е откраднал някой." Туй става сега със съвременните хора. Ние вземаме техните богатства и обличаме ония, недостойните. На този момък не му трябва цилиндър, нито бастун, нито парфюм. На този момък му трябва ум, сърце и воля. Ти като се ожениш, цилиндърът ще се махне. Цилиндър и бастун къща не въртят и парфюмът и ни най-малко. А при това всички казвате: "Вижте как е облечен." Прави сте, но трябва да вземете това обличане вътрешно: вътре той облечен ли е с едно благородно сърце, с една силна воля, на която ти всякога да можеш да разчиташ? Туй е то същинското обличане. А ние сега приемаме културата на този свят, но не и великото, не вървим по Христовия закон. А в какво се състои съвременната култура? Тя почива абсолютно на човешкия егоизъм, който след четири дни ще ви озоби и оголи и вие ще станете само голи кости. Ако това не е вярно, нека излезе някой да каже, че не е тъй. Тогава проверете го. И аз имам един цяр за света и един закон, който моят Господ, на когото аз служа, ми е дал да го дам на света, т. е. не на света, а на вас. Аз искам, като ида в света, да постъпя според Христа. Искам най-първо вас да приема, своите малки братя, на вас ще го дам. Но вие ще кажете: "Ние ли сме най-благородните?" Аз не започвам с най-благородните, а с най-калпавите, с хромите, клосните, прокажените, с всички, които са изхвърлени. Ако аз не съм в състояние тях да приема, да им дам любовта си, с мен въпросът е свършен. Щом приема вас в сърцето си и ви дам този закон, тогава ще дойдат "по-благородните": като свърша с вас работата, тогава ме чакат другите, "по-благородните." Там е Христос. И с благородните зная как да се отнеса. Хвалят се учените хора, че и те имали наука, но ние можем да се разговаряме и с учените хора, с

професорите и философите и ние и с тях имаме начини как да постъпваме: с доказателства и пр. После ще дойдат управляващите, които имат силата. И ние имаме сила, и с тях ще бъдем на друга нога, с друг език ще говорим. Но ако аз мина и оставя вас и ида право при тях, и вашата работа е свършена. И ако те ми кажат: "Ти защо правиш това?" Моят Господ ми е казал най-първо на най-малките братя да дам дела, че после на другите. Ще кажат: "Ама не знаете ли, че ние сме благородни?" Зная, зная, но ако вие сте благородни, ще се радвате на моята постъпка и вие ще направите същото, напуснете местата си и елате да помагате. И сега седят някои в църквата и казват: "Отишъл да говори на простаците, при нас да дойде." - Да, но вие ще ме разберете криво: колкото разбрахте Христа преди две хиляди години, толкова и мене ще разберете. Аз не се лъжа и ще им кажа: когато аз излязох от небето, Христос ми каза: "Погледни моите ръце, онези, "благородниците", още не са изменили характера си, те са все същите." - Защо? - "Защото не са приложили още моя закон на Любовта." И ако те биха приложили закона за Любовта, между всички църкви на християнския свят трябваше да царува мир и съгласие. Има ли го това съгласие между всичките? Няма го. Даже между правоверните, където проповядват едно и също евангелие, каквито са евангелистите в Америка, не си ходят в църквите. Един проповедник не може да отиде в друга църква, защото догмите, възгледите им се различават в някои маловажни точки. Тия хора комара прецеждат, а камилата поглъщат. И следователно на земята ще започнем с малкото и ще свършим с великото. И Библията казва: "Най - първо, Бог направил човека по свой образ и подобие." Аз няма да се спирам, да ви обяснявам стиха. Той съдържа една велика окултна истина, която не може да се разкрие напълно. И второ казва: "Бог направи човека от земя и пръст и вдъхна му живо дихание." Туй показва неговото произхождение, не на неговия дух, а произхождението на неговите страсти и желания и на неговия нисш ум, на животинското в него. Значи хората ще имат друга еволюция, ще тръгват по реда на минералите и растенията. И следователно божественото и животинското са свързани едно с друго и едни почват със стария човек, а други с новия човек. И Павел казва: "Кой ще ме избави от този закон на плътта?" Кой закон? - Животинския закон. И после казва: "Благодаря, че добих това знание." Как? Чрез закона на любовта. Защото само любовта може да ви освободи. И само любовта, като влезе като една сила във вас, вие няма да напускате дома си, но ще бъдете

толкова силни, че всичко под тези трепети ще се разтопи: всички тия въжета, железни вериги, с които сте обвързани, под огъня на тази любов ще се стопи и вие ще бъдете свободни. И ако аз проповядвам за Любовта, то е, за да може тази Любов да стопи вашите вериги. А аз виждам много вериги около вас. И съм правил не един опит, а два, три, четири, пет, шест и пр. и всички са верни. Някой казва: "Защо с един се отнасяш любезно, а с други не?" Аз ще ви каже защо: с болните хора се отнасям много любезно, ще погладя такъв човек по лицето, после мекичко ще му поговоря, като на приятел, и ще му кажа: ти ще оздравееш. Представете си, че аз съм един лекар с видно обществено положение. Влизам в едно семейство, дъщерята красива, със завършено образование. Какво бихте помислили заради мен, ако аз започна да я галя, милвам и целувам, нали ще ме считате за умопобъркан човек? Но понеже не бих желал да ме наричат човек без характер, ще седна 2-3 метра далеч и ще кажа: "Моите почитания", а вие ще кажете: "Колко официално се държи, виждате ли го този лицемер." Казвам, ако вашата дъщеря дойде един ден на мястото на болната, аз ще постъпя по същия начин, но понеже сега е здрава, аз не мога да приложа друг начин. Най - първо трябва да направя операция. Кога ще дойде операцията? Болният трябва да стане. И Писанието казва: "Умните хора трябва да оглупеят съвършено, за да намерят Бога." Единственият път е и вие да "оглупеете", т. е. да повярвате в любовта. Да не вярвате в сегашната култура, че тя ще може да ви спаси. Някой техник ще изработи някоя картечница, която може да изхвърля 25 000 куршумчета в минутата, и тогава казват: "Туй е за благото на народа." Някой химик измислил някоя отрова, от която да умират много хора, и казва: "Ще ги накарам да треперят от нашето изобретение." И всичко това ние похвалваме! Сега има отрицателна философия колкото искате. Някой адвокат, който знае законите, може да направи кривия прав. Други искат да убедят младото поколение да влезе в църквата. В коя църква? В църквата на лъжите? Но това не е църква! Аз ви говоря искрено: Христовата църква е църква на любов, на мир, на мъдрост, на истина, където хората са братя и сестри. Това е Христовата църква. Има ли го това, аз съм първият, който ще вляза в тази църква и ще коленича, ще се помоля и над всекиго ще положа ръцете си. Но само когато вляза в тая църква. Сега искат някои да ме съдят. За какво ще ме съдят? В България свещениците могат ли да ме съдят? За да ме съдят, трябва да бъдат по-чисти от мен и по-умни от мен и не по вашему, казвам на тях, а по Бога,

да донесете по-голяма светлина и във вашата светлина да видя, че моята светлина не е голяма. Аз съм готов да я приема. Аз съм готов да приема всяко знание, от всичко се интересувам, аз не съм толкова тесногръд.

"Който вас приеме." Опитайте това учение, приложете го. То може да се приложи във вашите домове. Вие имате деца. Учението е за вашите деца, за учениците, за слугите. Приложете го, ако няма резултат, оставете го настрана. "Като приемат братята си, мене приемат." Какво означава този малък брат? Връзката е следната: когато аз реша да приема моя брат, то значи всичко материално, което имам в този свят, трябва да го дам на вас, моите братя. Аз, като дойда при вас, няма да дойда с голи ръце, моята торба ще бъде пълна, аз ще ви дам материали. След това иде вторият процес: когато съм готов това, материалното да го пожертвам за Бога, тогава ще дойде Христос, духовното в мен, законът на любовта. А когато приема закона на любовта, тогава ще се прояви Духът и Великият Господ. Това значи, че трябва аз да направя първата жертва в света. А пък ако държа къщата за себе си и всичко държа за себе си, нищо не съм готов да дам и при това проповядвам за любов, тогава нищо не може да се постигне. И казвам: ако ние не сме готови. Тук Христос е скрил своята мисъл. Ще ви кажа един анекдот из българския живот. Минава един богаташ и гледа на пазаря един беден, който си казва: "Нямам нито пет пари, да имам пари да купя тоя дроб и черва, жена ми ще ги сготви." Минава един богаташ и го пита: "Какво гледаш?” - "Гледам този джигер и тия черва." Богатият изважда кесията си, развързва я, изважда една турска монета и казва: "Дайте му този джигер, дайте му и червата." По пътя питат го: "Къде ходи, дядо Стояне?” - "Ходих по пазаря, видях този беден човек, направих един хаир: хайде, рекох, да му купя този дроб и червата." И сега нашите добрини навсякъде приличат на добрините на дядо Стояна. Като направят добро, тръгнат с циганина и червата и казват: "Ние направихме добро." Не, не, с циганина тази работа няма да се свърши. Не е това добро, не е това приемане на твоя брат, а се изисква най-първото нещо, ние трябва да създадем условия, да си създадем добри тела. Тия наши братя трябва да премахнат всичките си физически недъзи, да поправят тия тела, които страдат, по един разумен начин. И след това душите да влязат да живеят в тела хигиенични. А сега ние казваме: "Тъй му било решено, такава му била кармата, тъй му било писано, тъй е рекъл Господ, съдба." Не, съдбата му не е била такава, Господ не е решил така, а ние сами пишем така. Ние пишем и четем. Ние сме написали нашите четива и

казваме, че Господ така е писал.

Та трябва да вложим тази любов вътре. Аз като говоря, разберете ме: днес нямам предвид никого от вас, понеже съм решил да приема всички ви. Да не мислите, че аз ви критикувам. Ни най-малко. Аз само ви обяснявам известни факти, закони и принципи. Те имат общо с вас, но вие не сте отговорни за тях. Ако аз намеря една въшка на главата ти, ще се погнуся ли от теб? Ти не си виновен, не мисля, че си я създал, а пролазила в главата ти, но като не си бил толкова чувствителен, оставил си я. Има цяр: ще вземеш гъст гребен, а ако нямаш пари за такъв гребен, вземи рядък, но го стегни с конци и тъй ще се очистиш. По - добре да изметеш въшките от главата си, отколкото да ги оставиш да мътят там. И сега има такива философи, които искат всичките злини да останат в нас. Не, не, всичките злини да излязат навън, всичките ти лоши мисли и навън: това са гниди, въшки. Аз не укорявам тия въшки, те казват: "И ние трябва да живеем." Това е тяхна култура. Ти си един голям човек, а с жилото въшката казва: "Нали имаш любов, аз искам да взема малко от твоята кръвчица, колко ти коства." Но като влязат 2000 въшки в главата ти, тогава? Аз нямам нищо против да дам малко от кръвчицата, но вие с вашите хоботи ще ми донесете много отрова. Не че не мога да ви търпя, но аз имам градина, ще ви науча хубаво да работите, ще ви дам мотичка и ще ви приготвя една хубава супица от млечице и може да ядете колкото искате, но само на главата ми няма да се качвате, понеже тази глава е създадена за друго и да мисли и да живее в мъдростта, а не да играете по нея.

"А който вас приеме, Мене приема", казва Христос. Ако ние приемем този принцип, какво ще стане? Има известни велики, неизменни закони в Природата, които действат вътре в битието. Ние не можем да примирим тия закони. Всяка една мисъл, всяко едно желание е свързано с известни течения вътре в Природата. Известни мисли привличат атомите на желязото. И ако вие живеете дълго с тия мисли, вие ще станете нетърпим, по-груб. Процесът става вътре. Известни мисли, като действуват дълго време във вас, ще почнат да привличат атомите на среброто. И когато това сребро вземе надмощие у вас, ще се яви желание да вземете всичкото богатство и мислите, че като натрупате всичкото богатство, ще направите кой знае какво. Не можете нищо да направите. Ако светът можеше да се поправи с пари, милиарди има. Най - богатият човек не е по-добър. Американците създадоха закон против това натрупване на богатствата.

Тия богатства са само големи лавини от сняг, които слизат от високите планински места, и горко на ония села, върху които ще слязат, разрушават ги. Ние искаме богатство не материално, а със сърце, с любов, че като влезе в дома ти, да донесе благословение. Със сила външния свят няма какво да го подобрим. Днес трябва да се учим как да орем земята, че да даде повече жито. Ние имаме повече жито, отколкото ни трябва, но това жито е в Америка и в Германия, навсякъде е натрупано в хамбарите и всички богаташи чакат да се подигне с един франк цената му, че тогава да го продадат и да спечелят, а ако не се подигне, тия малките братя нека страдат. Но това жито е пратено за хората на земята! И ако ние всички бяхме умни, то трябваше да се раздели по равно на всички и да ядем и пием и да благодарим на Бога. А ако някой беден човек си позволи да открадне един хляб, веднага ще намери участъка. Аз не казвам, че той трябва да краде: този човек от неволя е станал слабохарактерен, той се е принудил да краде и ние не влизаме в положението му. Но казвам: като прилагате този закон, прилагайте го еднакво и бедният в затвора и богатите в затвора. Ако е закон, нека бъде закон и за малките, и за големите. Но този закон да бъде безпощаден, да няма лицеприятие. А сега постоянно заобикалят законите. Един богаташ тук, в България, направил едно голямо престъпление и като го съдили, най-после го оправдали и той казва: "Аз се радвам, че ме освободиха, скъпо ми излезе това освобождение, много ме обраха и един милион трябваше да платя." А който няма милиони, ще стои в дранголника. Питам: закон има ли тогава? Туй е външната страна. Ние, които искаме да приемем истината в нас, и ако ние имаме такива закони, ако аз поставя някой свой брат в това положение, тогава? Трябва да бъдем справедливи. В моите постъпки аз съм бил понякога различен: спрямо някои хора съм бил по-любезен и ще ви кажа причините защо. Тези, които са компрометирани пред мене, извършили някое престъпление или са се провинили в нещо, аз се приближавам към тях. В мене има такъв стремеж, да се приближавам повече към слабите, безразлично дали е беден или богат, принципът е същият. Аз всякога имам съчувствие към слабите хора, искам да им помогна. А някои хора нямат нужда от мен. Казва се за някого: "Той е чист, той е свят." Но други забелязват: "Защо с нас не постъпваш тъй?" - Нямате нужда от мен. Тъй е постъпвал и Христос. Той не е дошъл за праведните, но за страдащите и за болните, слабите и бедните. Един ден и с вас ще се съберем. Аз другояче зная: при болните ще ида с аптеката си, а

между вас ще нося само цигулката на гърба си и като вляза в дома ви, ще свиря и всичките ви деца и вие ще ме слушате и ще кажете: "Много хубави неща свириш, от Бетховен, от Моцарт, от Бах, я изсвири още едно парче и тръгнал да оправя света с цигулка." Ако с цигулка не мога да оправя света, ще взема перото и ще стана поет. Дотам съм дошъл: още веднъж ако дойда в света, или музикант, или поет ще стана. Те са двете неща, които ще оправят света, те са останали вече: музиката и поезията. И аз искам вашият прозаичен живот да изчезне. Две неща остават чисти в света, те са: музиката и поезията, те са неопетнени още, всичко друго е оцапано. И следователно всички трябва да бъдем музиканти и поети. Започнеш една работа, направи един опит: преди да идеш да ореш на нивата, изпей една песен. Отиваш на нивата, напиши поне един куплет и тогава вземи оралото. Съдия си някъде, искаш да съдиш някого, изпей една песен и тогава съди, а ако си поет, кажи: "Чакайте, присъда няма да дам", напиши един куплет за съденето и тогава приготви присъдата. Ако си стражар, седни, тъй и съчинявай стихове. И ако всичките свещеници, съдии, министри, учители, всички ние държим тия две правила и да пеем и да съчиняваме поезия, знаете ли тогава каква хармония ще се създаде? Дойда в къщата ви и искам да се карам, но си попея и след това ще кажа: "Братко, аз дойдох да се карам с тебе, но като си попях, моята песен каза, че може и без караница, ще ме извиниш, че имах едно лошо желание." Или дойда като поет, искам да те обидя, но като напиша една поезия, ще кажа: "Братко, мислех нещо да те огорча, но сега това ще ти дам като подарък и втори път няма тъй да мисля." Аз сам прилагам това практическо правило: като напиша поезията, горчивото се изоставя. Изведнъж то не може да се приложи, но постепенно: веднага светии не можем да станем. Всеки ден като прилагаме тази Божия Любов, ние ще можем да подобрим живота си. Този Христос, малкият Господ, който живее в нас, във всинца ви говори същото. Когато отивате някъде да направите зло, той казва: "Недей, потърпи малко." А животинското в тебе казва: "Не, не може да се търпи, сега направи злото." Потърпи малко и ако послушаш, ще се оправи животът. А ако искаш да направиш добро, животинското каже: "Не, какво ще стане с тебе, ако все постъпваш добре." Следователно това са тия два принципа: злото е животинското, а доброто е божественото в нас, които постоянно действат и ние трябва да ги различаваме строго. Единият принцип е на тъмнината, а другият на светлината. Ако ние ги различаваме във всеки един момент, каква поезия,

какви божествени стихове можем да пишем! А знаеш ли хубаво да пишеш, ще можеш и да пееш, а щом можем добре да свирим, да пеем и да пишем, знаете ли какви хубави мисли, желания и действия могат да дойдат у нас и да се извършат от нас? И следователно ние трябва да приложим това учение, да дадем на света един образец. Всички стремежи на политическите партии са добри, но на тях им липсва едно и Любов, най-важното. Във всички религии, които сега съществуват в света, има отлични неща, ценни богатства има, но им липсва Любов. Във всички съдилища не липсва дисциплина, ред и порядък, но им липсва Любов. Навсякъде липсва любов! Едно нещо: вложете тази Божествена Любов, която носи музика и поезия! Повярвайте вие на този Господ, който ви говори. "А, казвате, не му е дошло времето." Закъснели сте, закъснели сте, отдавна е изгряло слънцето, още много ще закъснеете! Тия музиканти са като пойните птички, които като мине месец юли, престават да пеят. И ако още закъснеете, тия божествени певци ще престанат да пеят и ще кажат: "Ние ще идем на друго място", и ще ни оставят. Днес аз искам да ви приема, искам да ви попея и да ви съчиня една поезия. Каква трябва да бъде тази новата песен? Тази новата песен за мен ще бъде: Господи, благодаря ти, че аз можах днес да приема тия мои малки братя, а Ти, Господи, запей сега на моята душа твоята песен на Любовта.

След това и вие, и аз ще запеем на големия Господ и на Духа. А като приемем Христа, всички ще запеем, което значи, да славословим Великия Господ.

И казва Христос: "Който приеме Мен, приема Този, който ме е пратил." Ще дойде в нас Духът и щом дойде Божественият Дух, ще бъдем безсмъртни, ще бъдем свободни от великото робство на света и смъртта. И първото нещо: гледайте да освободите вашите умове от робство, да освободите вашите сърца от робство, да освободите вашата воля от робство. И онзи брат, който ви обича, не трябва да ограничава вашия ум, вашето сърце и вашата воля. Той трябва да има вяра във вас. Аз по някой път казвам на майките: имай вяра, детето ти няма да падне, защото чрез вярата ти му предаваш силата си. Те не могат да разберат какво може вярата да принася. Ако аз чрез моята вяра мога да ви спася, без да ви говоря? Аз чрез вярата мога да повдигна вибрациите на вашето съзнание и ако вие политнете да паднете, ще запазя равновесието ви, вие веднага ще се изправите, без да паднете. Ако аз кажа: този брат, ако така върви по пътя, ще падне, но той само е покривнал из пътя и ще стане отличен брат.

Сега някои братчета има, които едва са израснали, други са цъфнали и завързали, а има и такива, които са узрели, а някои са дали и добър плод. Всички до един ще станат такива. Нито един от вас няма да бъде изгубен, нито един от вас няма да остане глупав или жесток, всички вие ще бъдете братя и сестри на любовта, мъдростта, истината, правдата, добродетелта и милосърдието и всички ние ще славим Господа. Тъй ще бъде. И аз вярвам във вас, че вие, каквито погрешки имате, сами ще ги изправите и от мен по-добри ще станете. Като казвам от мен по-добри ще станете, Христос казва на едно място, има един стих: "Ще правите по-големи чудеса, отколкото Аз правя." Вие ще имате в бъдеще условия да правите по-големи чудеса, не че по-добри ще станете, но ще имате условия вашите добродетели да се явят повече в света. Аз сега не съм толкова добър: ако някой човек се облече хубаво, а пък този хвърли отгоре му кал, онзи хвърли кал, тогава? И аз трябва да се преоблека. И като мина из вашата улица, децата ме нацапат и казвате: "Този човек култура няма." Не зная аз ли нямам култура или вие? А вие, когато дойдете да живеете пак в света, цапане няма да има, вие ще бъдете отлични.

И тъй, когато вие приемете любовта, ще може да ви говоря един език разбран и много научен, да ви науча тия факти, закони и принципи как съществуват и действуват в света. Много малко се иска да работим в света. И нашите нужди може да се задоволят с много малко. И къщите ни малки трябва да бъдат, ще ги правим по един много естествен начин. Но за да придобием всичкото това знание, трябва да дойде Божествената Любов. Не любовта на оня вълк, но като влезеш в един дом, да нямаш нито една задна, користолюбива мисъл, чист и свят да бъдеш в себе си и да вземеш последното място, да не изпъкваш напред. Изпъквай само тогава, когато твоите братя имат нужда, за да се подигнат, и нека тяхната радост да бъде твоя, нека тяхната любов да бъде твоя любов. Тъй трябва да живеете. Сега аз повиших гласа си като някой моралист. Аз не обичам това и предпочитам да говоря естествено, не искам да забивам моите мисли. Аз се пазя да не говоря силно, за да не кажете, че налагам мислите си. Не искам да налагам своето. Аз искам да ви представя какво е любовта. Ако приемете тази любов, тя ще ви принесе мир и радост в дома, децата ви ще ви бъдат здрави, работите ви ще се оправят, в живота ще ви върви добре, ще се спасите, ще намерите Царството Божие. Всичко едно подир друго ще дойде. А сега хората седят и казват: "Откъде ще дойде Христос?" Свещениците казват: "Той ще дойде чрез нас, защото ние сме

ръкоположени." Да ме извинят, но аз ще им кажа кой е ръкоположен. Ръкоположен е само онзи, на когото Бог е положил ръцете си, Духа си. Ръкоположение с човешки ръце не става. Първото ръкоположение Бог е направил на едно място и когато е направил човека по образ и подобие свое, тогава е сложил ръцете си върху него. А ако те е направил от кал, ще ти кажа: братко, ти си още в животното царство. Има братя, които са още в положението на животни и чакат Господ да дойде, за да се събудят. Следователно ръкополагането е от Бога. Туй трябва да знаете: така гласи новото учение. Свобода хората не могат да ви дадат: свободата иде само от Духа, чрез Бога. Ако ние чакаме този или онзи да ни освободи, това е заблуждение. Свободата всякога иде чрез Бога. И второто нещо и знанието и идва не от хората, защото те са само негови носители, а от Бога. Всички тия велики добродетели идат от Бога. А сега искат да ни заблудят, че трябва да чакаме. Аз не казвам, че любовта иде от мен, аз ви нося тази любов, аз отварям душата си да дойде тази любов. От един велик източник, безграничен, на вечността иде всичко, от ония велики светове на цялата вселена, на тия слънца и светове, от това Божествено Съзнание, което ни обгръща. Този Великият Господ работи, за да създаде тая хармония в света. И сегашните наши страдания, и всичко, от което сме недоволни, ще изчезне един ден, когато Господ положи ръката си върху нас, и вашите лица ще бъдат красиви като ангелските. Вие още не знаете какво е красота! Красиви трябва да бъдем! Красиви като ангели трябва да бъдете! И сърцата ни да бъдат красиви, и умовете ни красиви, а не черни. Някои от вас ще кажат: "Красиви са тия работи, но условията...?" Условията ли? Знаете ли каква е вашата работа? Майката на едно дете му дала една връв много дълга, 40-50 метра, то вързало връвта за едно дърво и около гащите си и почнало да обикаля, че най-после забравило на коя страна да се развива, стои и плаче, оплело се. Какво да прави? "Кой те върза?", питала го тя. То лъже: "Е - е, другарчета." Не, то се е завило само, но не му дошло на ума да се развърже. И майка му казва: "По който начин си се увил, сега ще се и развиеш." Сега и вие сте такива братчета, увили сте се и плачете: "Условията такива." Не са условията такива, я се развий назад, като въртележка! Сам ще се развържеш от това въже, както си бил майстор да се вържеш. И аз вярвам, че вие ще се развържете. (Една забележка: Магдалина и това е пробуждане на човешкото съзнание: когато човек е живял в греха и се събужда, решава да живее по Бога. И всеки може да бъде Магдалина. В момента, когато ние съзнаем, че сме живели в греха и

се обърнем да живеем по Бога и това е Магдалина. Във всинца ви има една Магдалина, която се пробужда: тя търси, има съзнание за божественото.)

"Който вас приема, Мен приема, а който Мен приема, приема Този, който ме е проводил." И ние носим това учение за всички, без разлика. Сега аз искам и вие да възприемете вашите малки братя и като излезете, да кажете: "Заради теб, Господи, аз ще приема всичките тия мои братчета." И бъдете верни. Тогава Христос ще ви отговори: "Понеже тях сте приели, Мене сте приели, а понеже мене приехте, приемате и Този, който ме е пратил." Следователно Христос съединява всички в тази непрекъсната любов, в която трябва да живеем като братя и сестри. Ония, които са родени от Бога, на които Бог е положил своите ръце, добили са образи и подобие Негови. Ще бъдем свободни от сегашното робство. И материално ще бъдем свободни, и духовно, и умствено. Свобода навсякъде, свобода на Духа!

Желая всички да се въодушевите от тази любов и като идете в домовете си, всички да се разцелувате, да вземете цигулките си, да свирите, да пеете и да кажете: "Отсега нататък ще пеем и с поезия ще живеем."

Беседа, държана на 26.III.1922 г. в София.

ПРАВИ ПРАВЕТЕ НЕГОВИТЕ ПЪТЕКИ!

Прави правете Неговите пътеки. (Матей, 3:3)

Близо преди две хиляди години е изказано това изречение. Казано е малко по-отдавна, а е преповторено преди две хиляди години. Да се преповтори нещо, значи да се каже от някой велик артист, художник. Какво е искал да каже пророкът, когато е изказал тия думи: "Глас на едного, който вика в пустинята: пригответе пътя Господен, прави правете Неговите пътеки." Съвременният християнски свят може да има повече от 500 000 пророци, като оставим настрана мохамеданските пророци, будическите и тем подобни. 500 000 души, които постоянно викат: "Прави правете Божиите пътища!" А при това тия пътища прави не стават. Не казвам, че между тия пророци няма искрени хора, има, но когато човек изкаже това изречение: "Прави правете Господните пътища", той трябва да разбира вътрешния смисъл на думите, трябва да има знание, знание, знание, знание, знание. Сегашните хора казват: вяра, вяра и вяра, и вярата е, която управлява. Но като влезеш в някоя кръчма, казват тъй: "Днес с пари, а утре на вяра." Тъй щото днес взимане и даване в звонкови пари, а утрешният ден на вяра. Но вярата е като един обект непостижим. Сега нас не ни интересува какво казват тия 500 000 души пророци, нас не ни интересува даже какво говорят мохамеданските или будическите пророци, нас не ни интересуват и философите на земята. Ще кажете: защо? Ако аз съм болен, ако моите очи, моите уши не могат да приемат благата на този свят, а всички други ги приемат, каква полза има от това за мен? "Ама нека те бъдат щастливи." Това не е философия. В божествената наука такава философия няма. В божественото или всички трябва да бъдем щастливи, или всички трябва да бъдат нещастни. Едно от двете. Половината щастливи, а половината нещастни, такова нещо няма. А това, където едни са щастливи, а други нещастни, то е наша философия, то е човешко. И следователно всички искат сега да ни кажат, че едни трябва да бъдат щастливи, спасени, а другите трябва да погинат: едните да бъдат в рая, а другите в пъкъла; едните трябва да бъдат невежи, а другите учени. Не е така. Тия лъжливи положения са създадени от нас. Днес всички казват: "Вярваш ли ти в религията?" Няма какво да вярвам, ние с бъдещи опити не ходим, а ходим с настоящи. Тъй както всяка сутрин аз трябва да

излизам да опитвам слънцето, да излагам гърба си, то да ме грее, да опитвам неговата сила, по същия начин всяко същество, колкото и да е малко, дали е във формата на един човек или муха, комар и бълха, в каквато и да е форма и аз вземам тия форми в първичния им смисъл, и имат право да опитат тия слънчеви лъчи, за да възприемат, колкото и да е малко, живот от тях, да изпитат сладчината на това слънце. И когато някой човек намери някоя въшка на главата си, чукне я между двата нокътя, като се е покачила, тя не знае, че това е едно културно същество, тя е един голям простак. И като е изследвала света, влезнала е в една философска глава и почнала да я чопли и да разглежда какво е това. И философът казва: "На криво място правиш своите изследвания, и аз съм изследовател", затова той я чуква, не че въшката трябва да умре, но понеже се е качила на тази философска глава, тя се осъжда на смъртно наказание, както всеки престъпник, щом престъпи държавния закон, или го обесват, или го застрелват. И тогава хората ще кажат: "Тъй било писано в божествения закон, понеже го престъпи." В божествения кодекс абсолютно няма сянка от смъртно наказание! И смъртното наказание, това е една измама, фалшификация само на човешкия ум. Казват: "Нямаме ли ние право заради народа си да убием някого!" За народа си можеш да убиеш някого, но за Бога нямате право да убивате. Следователно за вашия народ ще го осъдите, а заради Бога ще го оправдаете. И в бъдеще ще кажете: "Ние те осъждаме за престъплението, което ти направи спрямо нашия народ, но понеже ние имаме и друг закон за нашия Бог, ще те оправдаем и ще те пуснем и ти си свободен."

Този пророк, като е казал: "Прави правете Божиите пътища", това трябва да се разбира, че тези пътища трябва да ги направим прави в себе си: прави пътища в нашите умове, в нашите мисли. Сега ние искаме да оправим вън света. Слава Богу, ако идете в Англия или Франция, там има такива хубави пътища, че приличат на една отлична градина, и хубави автомобили вървят по тях. А българските пътища не са толкова хубави. Наказанията на Франция и България, въпреки че пътищата на първата са гладки, а на българите на са гладки, са еднакви. Те еднакво обират и еднакво крадат, само че единият ще открадне тъй, че няма да се забележи веднага. По това се отличава западната култура. На Запад, като открадне някой нещо, след 20 години ще го хванат, а българите ще го хванат след една година. Следователно българинът е профан, не е толкова културен да прикрие своето престъпление и затова гърците казват, че е дебелоглав. А

тази култура аз я наричам византийска култура, това не е божествена култура, т. е. трябва да си признаем истината. Правото е право във всички народи. Една благородно черта е такава във всички народи, във всички общества и индивиди. Всички благородни черти имат божествен произход, а всички лоши черти имат обратен произход. В света има две велики учения: едното слиза отгоре и другото възлиза отдолу. Едното течение е чисто божествено, а другото течение е човешко, то е течение на мисълта. И следователно тия две течения влизат в нас и всякога произвождат две противоречиви влияния. Когато едното течение влезе в нас, ние станем буйни, гневим се, мразим се, и цяла анархия става в нас. Туй течение иде от центъра на земята. Другото течение, като дойде, внася мир, съгласие, чисто мисли, благородни, възвишени желания. Всички велики Учители на миналия живот, които са разбирали закона на Природата, всякога са прокарвали тази велика истина: "Прави правете пътищата Господни." Тъй вземете, божественото течение, то е в съгласие с Природата, като влезе, душата има материали, с които може да работи. Вие ще кажете защо именно трябва да правим добро? Защото само в това добро нашата душа може да намери онези материали, с които тя може да съгражда своите тела; и когато това земно течение почне да взема надмощие в нас, произвожда два противоположни резултата в човешкия организъм. Ако действа на физическото тяло, човек почва да съхне, съхне и стане сух като чироз и най-после си замине. А другият резултат е обратен и човек почне да тлъстее, тлъстее и после пак краят е един и същ и пак смърт. Туй течение е просто едно натрупване отвън, натрупване на материя, докато човек се сломи. А другото течение, което иде отгоре, организира нещата. Тази материя е пластична и остава у човека толкова, колкото му трябва за развитието му. Сега, за да могат да останат тия две течения, Учителите на миналото са препоръчвали някои методи, а съвременните християни, мохамедани, будисти и др. са забравили как да регулират тия течения. Постът е за регулиране на тия две течения. А сега са сложили поста, за да се спаси човек. Няма какво да се спасява, постът никога не спасява! Казват: "Да изсъхне човек." Като изсъхнеш, ще оглупееш. Чудна работа, човек трябвало да изсъхне, "за да прилича на светия." Е хубаво, ако вашият кон изсъхне и го впрегнете в колата, каква работа може да свърши, ако вашата ябълка изсъхне и т. н., тук няма никаква философия. Следователно нямате право вие да измъчвате тялото си, нямате право да измъчвате ума си, нямате право да измъчвате сърцето

си. Имате право да хармонизирате ума си, имате право да хармонизирате сърцето си, имате право да хармонизирате тялото си. И ако този пост вие си го налагате като една диета само за хармонизиране на душевните си сили, вие сте в права посока, т. е. да регулирате теченията във вас и да ги използвате. Крайният пост, крайното въздържание е родило обратния процес и лакомството. Крайното лакомство и неяденето са два противоположни полюси. Казвате: "Човек се родил да яде и да пие." И вие сте на кривата посока: човек не се е родил на земята да яде и да пие. Той трябва да яде с любов и тогава ще знае защо яде. Ние трябва да знаем защо ядем. Аз и друг път съм запитвал днешните хора, защо трябва да ядем и защо 3 пъти на ден трябва да ядем: сутрин, на обед и вечер. Трябва да си обясним защо. Отговарят: "Е, тъй е останало от деди и прадеди." И всичките наши вярвания са все от деди и прадеди. Книги е имало, така било писано, това, онова. За съвременните културни хора тия твърдения не важат. Ако ние вярваме, ние трябва да обосновем нашата вяра. Защо вярваме? Да сме готови да дадем един разумен отговор на какво се базира вярата ни, трябва да имаме здрава основа, за да сме готови да дадем един разумен отговор. Казват: "Трябва да имаме едно верую." Защо? Новата наука, новото Божествено учение поставя всичките неща на един велик вътрешен опит. Туй, което не можете да опитате, не го приемайте. Туй, което не можете да опитате, не вярвайте в него. Можеш да вярваш в истината, това, което е опитано, в него може да се вярва. А сега в нас са натрупани толкова суеверия, в какво ли не вярваме. Сега някоя баба вярва в магията, а всички учени се смеят. Но колко учени хора има, които вярват в повече глупости, отколкото бабата! Учените вярват, че човек ще остарее и умре, понеже това е закон в Природата. Туй е вярване на бабата. Казват: "Закон има в Природата, човек расте, развива се и най-после трябва да умре." Подлежи ли това умиране на опит? Кой от тия учени хора е опитал какво нещо е смъртта? Опитват те, че пулсът спира. Но аз мога да направя да спре човешкото сърце и след 24 часа пак да живее човекът. Те казват, че като спре сърцето, човек умира. Не е така. Може да престане една деятелност, а да остане вътре една по-тънка деятелност, която действува. Нека вземем един прост пример: вземете една машина, каквато и да е тя, която функционира по желязната линия. Най - първо машината е студена, стои като една грамада. След това една малка топлина се появява в нея, след това почва едно бухтене, колелетата се въртят и гледате през целия ден тази машина оживява. Вечерта машината умре, а на другия ден пак

оживява. Какво показва това? Това е само смяна на енергията, нищо повече! И когато някой говори за смъртта, ние ще му кажем, че смъртта не е нищо друго освен смяна на енергията в Природата от едно състояние в друго. Когато човек престане да функционира на физическото поле с грубата материя и влезе да функционира в другия свят, където материята е по-ефирна, по-деликатна в своите трептения, онези, които не разбират закона, казват: "Заминал си, хайде да му занесем тялото." И по този начин хиляди и хиляди хора има, които са заровени живи. "Прави правете Божиите пътища" - тия пътища, които от памтивека, откогато Бог е създал настоящия свят и е вложил тия закони, които ние трябва да изучаваме. Сега аз трябва да аргументирам, да ви докажа има ли Господ, или не. Аз ще ви докажа с два най-силни аргумента, против които човек не може да устои. Те са като бомби. Кога човек трябва да яде? - когато е гладен. Ами кога не трябва да яде? - когато е сит. Кога трябва да пие? - когато е жаден. А кога не трябва да пие? - когато се е напил. Който не вярва в Бога, е сит. Който вярва в Бога, е гладен. Следователно безверниците, това са хора наситени. Те казват: "Ние сме сити, този Господ, когото са ни проповядвали досега, малко умовете ни да го смелят." Тия безверници аз ги наричам и това са сити хора. "Едно време и ние бяхме като вас." Срещат се един гладен човек и един сит и спорят, за какво? Задавайте въпроса, както трябва: приятелю, сит ли си? - сит съм. "На работа!" Гладен си, иди на ядене. Превеждам: ти си сит, нямаш нужда от вяра, аз съм гладен, имам нужда от вяра.Следователно всички, които трябва да вярват, са гладни хора, а които не трябва да вярват, са сити хора. Но закон е в Природата, че става смяна: гладните ще станат сити, а ситите ще станат гладни. Следователно след време, като се завърти това колело, безверниците ще станат вярващи, а вярващите и безверници. Е, каква нужда има сега тия хора да ги убеждавам има ли Господ или няма. Няма какво да ги убеждавам. И всичките свещеници сега се сърдят. Има два вида безверници в света. Аз говоря в прям смисъл. Ще ви обясня защо не правите прави пътищата божии. Има благородни безверници или човек ял и е доволен от яденето си и казва: "Отличен обед!" А друг, след като се наяде, недоволен е, критикува жена си, нещо му е лошо на стомаха, ял, ама не му е паднало на сърцето. Два вида безверници има: едните са вън от църквата, а другите са вътре в църквата. Външните са благородни, а другите безверници, това са само проповедници, ама не казват, че са безверници, те лицемерстват. Цяла редица от данни има, че те не вярват.

Аз им казвам: "И вие сте сити, само че не сте яли добре." Един православен поп веднъж ми каза: "От този тамян дотук ми е дошло! За 100 години не искам да му помириша миризмата: на умряло ида, тамян кадя, дете се роди, пак тамян, водосвет нейде има и тамян, и главата ми се напълни: деца се родили, умрели, водосвети, маслосвети, искам да се освободя от този тамян." Ще кажете: "А - а, без тамян не може." Друго, друго означава този тамян: без една благородна мисъл не може, а без тамян може. А онзи вътрешен тамян, който означава човешката мисъл, без нея не може. Следователно тази кадилница означава ума, тя означава човешкото сърце, в което гори божественият огън. Тамянът възлиза нагоре към Бога, за да отвори цялата вселена, целия космос. Това значи да кадим, да знаеш защо светът е направен, защо вярващ и да слушаш Бога, то е правото вярване. А сега ще кажат: "Ела и виж как хубаво знае нашият свещеник да кади, той има особен начин за кадене." Да, казвам, той знае как да мърда кадилницата, а не знае как да мърда ума си. Това не е упрек, аз говоря за една велика истина. Ума си трябва да знаем да мърдаме. И всинца вас, моите приятели, аз искам да освободя от едно заблуждение. В този живот за мене няма компромис. Или вярващ, или не вярващ, или сит, или гладен, средна линия няма. И тогава, ако сте безверник, ще ви хвана за ръката и ще ви питам: "Доволен ли си от яденето?" - Доволен съм. и Хубаво, добър безверник си. А другият ще каже: "Наядох се, ама не съм доволен." - Лош безверник си. Тогава и гладните хора, и те са на две категории: който дойде гладен и пак е кротък, смирен, очаква да яде, казвам: ти си един от добрите гладни. А другият стои намръщен, казвам: лош гладен човек си. Тъй щото лошите гладни стават лоши сити, тъй, лошите вярващи стават лоши безверници, добрите вярващи стават добри безверници. Следователно от вярващите са излезли безверниците и безверникът е плод на вярващия. Ето една философия, нали? И като видя един безверник, казвам, дали е излязъл от добрите вярващи или от лошите вярващи.

Сега да се поспра и да направя една малка диверсия на моята мисъл: зная, българинът изобщо, ако му кажеш една мисъл, дълбока, философска, той или ще се отвлече, или ще заспи. Умът му не може да издържи една силна мисъл. Та затова ще направя една диверсия с един разказ из римските времена, пак във времето на Нерона. Някой си благороден патриций, който се наричал Иверций, благороден и високообразован, запознава се с една вдовица, римлянка, която имало едно малко момиче, но по естество той имал голямо отвращение към жените и обичал жените,

но не обичал жени да го пипат и при всяко докосване от жена, като че с огън са го попарвали. Този Иверций се запознава с учението на тогавашните християни и решава да посвети живота си на новото учение, и според тогавашния обичай решил да иде в пустинята да прекара в съзерцание, в съсредоточение на своя ум, да намери божествените истини, т. е. да опита има ли такъв жив Господ или не и може ли Господ на опит да го види.

Когато ние кажем може ли да видим Господа, евангелистите казват: "Бога никой никога не го е виждал." Не, не! Слепите хора не са го видели, а всички хора, на които очите са отворени, са го видели поне един път в годината. А който е писал евангелието, взел е само този стих: "Бога никой никога не го е виждал", а е извадил тия думи: "Бога никой никога не е виждал в своето невежество", понеже Бог не е на невежите, на слепите, а Бога всеки го е видял, който има знание, божествено знание. Ако е православен, ще каже: "Господ е толкова свят и чист, че ние, грешните хора, сме недостойни да го видим, но чрез някой правоверен, светия, свещеник, той да се помоли заради нас, че дано Господ да се смили." И затова сме дошли до този хал, защото пращаме при Господа все такива нескопосници. Ще ви приведа един пример. Един учител се влюбва в една мома, учителка, но за да узнае дали тя ще се ожени заради него, праща един свой ученик да види, да говори с нея. Отишъл ученикът, хвалил там своя учител, хвалил го, но тя се влюбила в ученика и му казала: "Защо не ми говориш за себе си, ами за своя учител?" И ние пращаме все нашите ученици при Господа да ни уредят работата. И най-после ученикът се оженил за момата, а учителят останал на понеделник. Това е един факт. И ние като пращаме сватове, те са уредили работите си, а ние оставаме с въпроса дали има Господ или не. Сам ще идеш, ако искаш да се жениш. Иди, срещни се с момата, не ти трябва никакъв сват. Сватовете, това са най-лошите хора на света. Е, дошли да сватосват, ще кажат това, ще говорят, което не е, ще въздигнат момъка до небето и ще въздигнат момата до небето. И после, като не се разбират, ще кажат: "Е, това трябваше да направим и те да се научат на нашето учение." И всичките религиозни учения все тия лъжи ги слагат на избор. Основно задайте вие на един религиозен човек въпроса: "Ти вярваш ли в Бога?" Той няма да ти отговори направо, а ще каже: "Чакай да видя какво е писал еди - кой си." Зная, това съм го учил, ама ти кажи. "Е, трябва да видя окултизмът какво казва, как говори еди - кой си." Науката знае тия работи, но ти, твоят

личен опит какъв е. Имаш ли личен опит? Той, за да не се издаде, ще си помисли малко какво да отговори. Аз зная, че той няма никаква опитност, ако го запитам да каже чистосърдечно. Един г-н дойде при мен в моята стая и ми задава един такъв въпрос: "Слушай, ти като на твоите слушатели да не ми говориш, да не мислиш, че съм такъв глупак, да ме убеждаваш, не искам да ме убеждаваш, но ти опитност имаш ли, това, което проповядваш, тъй ли е, или само така залъгваш хората?" Казвам, аз ще ти кажа сега: направих му един опит в какво аз вярвам и като направих опита, казвам му: "Вярваш ли в Господа?” - Вярвам. Туй, което проповядвам, е една велика истина и ти можеш да я опиташ, тъй както аз съм я опитал. И като опиташ тази велика истина, в ума ти ще стане един велик преврат, че ти може да слугуваш на всички хора със съзнание, и душата ти и сърцето ти ще бъдат радостни. Казвам и на вас: вие можете да направите този опит. Някои са го направили, но още се спират, мислят: "Ние сме грешници и Господ няма да ни приеме." Този Господ, когото аз проповядвам, много обича грешниците, като ги погледне, Той се усмихне и им изпрати своите лъчи. Този Господ, когото аз ви проповядвам, особена слабост има към грешните хора, обича ги, разбирате ли? Аз го наричам Господ не на праведните, а Господ на грешните хора. Господ на безверниците.

"Прави правете пътищата Господни." Ние оставихме Иверций, той си отиде. Решава се сега да иде той в пустинята, да изучава това учение. 20 години живеел там. Но това малкото момиченце, като израснало, имало особена слабост към Иверций и се решава да отиде да го намери. Но тази млада мома знаела, че той имал голямо отвращение към жените, и решава да вземе мъжка форма. Облича се като един млад момък, който бяга от света и иска да се посвети на християнството. Макар че 20 години служел Иверций на Бога, провидението го заслепило, той не можал да я познае, че е жена и я считал от същия пол както него. Той казвал: "Ти трябва да се пазиш от жените, понеже тия жени може да ти създадат, на тебе, млад момък, най-големите главоболия.” - Да, да, казвала тя, аз зная и ще сложа учението ти на сърцето си и ще изпълня твоето учение. Но, учудвал се той, когато дохождала някоя жена или мома, той бил особено весел, т. е. тя ще се приближи, ще хване момата за ръка, ще я целуне, ще я прегърне. Вечерта Иверций пак ще я повика: "Ти ме слагаш в голямо изкушение, такива работи не трябва да правиш, тия хора, които идат при мен, ще видят, ти си млад момък, не трябва да целуваш момите, или трябва да

изправиш поведението си, или аз трябва да бягам.” - "Моля ти се, учителю благи, аз имам една слабост към жените, като ги целувам, може да изкореня тази слабост.” - "Дано Господ ти помогне да изкорениш тази слабост." Питам: този Иверций имал ли е много право разбиране за човешкото естество? Ако този фиктивен момък целувал тия моми, каква пакост прави? Я ми кажете? Никаква пакост не прави.

Сега вторият пример, който ще ви приведа, той е от класическите времена. Азман - Тура се наричал този велик учител на Бялата ложа. Азман - Тура имал двама ученици. Но тук и двамата ученици вече са момци, т.е. не ученици привидни само, жена, облечена в мъжки дрехи. Вторият се наричал Вимерсиде. Той се влюбил в една мома, без да знае учителят му, а това в тия времена било забранено на всички ученици, които следват тази школа, влюбване в този смисъл, както сега ние разбираме, било забранено. На тия двама ученика той е разчитал много и искал да предаде своите знания и да ги направи наследници в бъдеще. Това било в онази епоха, когато той е искал да направи един опит за подмладяване, възстановяване на своята енергия. Повикал двамата си ученика, имало известна стаица, там да направят опита, ще влязат и на двамата дава им една течност, те трябвало да я разредят и да я сложат в стаята отвън. Няма да ви разправям как стават тия неща. Но той искал да ги изпита, той подозирал каква е работата. Възлюбената на едногото от тях била болна и в ума си той вложил да употреби това за благото на своята възлюблена.

Питам сега, имате два морала: едно задължение към своя учител, а другото и влечение към своята възлюблена. Как бихте решили въпроса? Има ли право той да излъже своя учител за благото на своята възлюблена? И опитът на Азман - Тура излезнал несполучлив. И съвременните християни приличат на този Вимерсиде. Те са взели божието благословение и сега на земята го употребяват, ядат и пият. Да, ядат и пият, но смъртта, възмездието на кармическия закон, постоянно иде. Азман - Тура постоянно прилага закона, че всеки един човек ще пожъне плода на своето вярване, плода на своите действия и казвам, че нашите пътища, най-първо, трябва да бъдат прави. Ако този ученик беше верен към своя учител, добре щеше да стори: този учител разбра сърцето му. Той не искаше учителят да помогне на неговата възлюблена, той искаше да лицемерства, сам да помогне и да покаже, че той е един велик авторитет.

Сега казват: "Прост поп не искам да стана, поне владика." И майката казва: "Расти, синко, владика да станеш с патерица." И ако не поп, поне архимандрит да стане. Това е най-долният морал, който съществува в света. Ако човек влиза в църквата да стане владика, да стане архимандрит или друг, той няма нищо общо с Божествената Истина. Преди всичко, той трябва да влезе в църквата, за да намери Божествената Истина, да служи на Бога, да стане като едно дете, и казва Христос: "Царството Божие е за децата, ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие." И днес всички питат: "Защо младите бягат от църквата?" Защо да не бягат от църквата? И повече бягане ще има от църквата. Сега някои, които ме слушат, казват: "Туй не е за доброто на българския народ." Питам: вашите възгледи, които имахте досега, бяха ли за доброто на вашия народ? Преди хиляди години и аз преди хиляди години не бях тук и сравнете преди 1000 г., 800 или 500, ако България е била по-добра, отколкото сега, аз съм готов да оттегля думите си. Учение, което почива на патриотизма, ще се разруши, то не почива на здрава основа. Общественият патриотизъм трябва да почива на абсолютните истини. Патриотизмът трябва да почива на Божествената Велика Любов, трябва да почива на Божествената Велика Мъдрост, да бъде обоснован на един вътрешен закон. И нам ще кажат: "Ние сме българи." Не! Преди всичко ние сме хора, човеци, които мислят, след това сме българи. А сега искате да ни убедите, че вие сте българи. Е, тогава, ако вие сте българи, България трябва да бъде най-великият народ в света. Не е така. Аз нямам нищо против никой народ, животът им не намирам, че е лош, но едно нещо липсва на хората: липсва им любов. Пак ще ми кажете: "Е, тази любов." Да, да, аз ще ви проглуша с любовта! Виж, като дойде до закона на любовта, аз ще направя насилие! Аз съм намислил да ви разруша и къщите. Защото ако не се разрушат вашите къщи, вие ще измрете в тях, а като ги разруша, ще влезе слънцето и ще бъдете свободни. Гробът не е ли една къща? "И ще се разпукат гробищата, и мъртвите ще излязат навън." Сегашните къщи и църкви трябва да се разпукат, съвършено да се разпукат, аз разбирам вътре, във вашите убеждения, които са напластени от хиляди години, вашите теории трябва да се разпукат и да влезе божествената светлина и топлина, да разтопи този лед, който ви е сковал. Вие все сте недоволни, и учени, и богати. Защо? И тогава ще кажете: в света има един Господ, Който е милостив, всемъдър, Господ на Любовта, Който обича грешните, Велик Учител на невежите. Когато някой е невежа, той е готов да го учи. И

всеки един, който се нуждае от Неговата светлина, Господ му е много приятно, когато ние излезем, каквито сме, да ни огрее. Казва някой: "Не те ли оскърбяваме?” - Не, мен ми е много приятно, когато се грееш на моята светлина, и мен ми е приятно, когато те пека. Тъй чета аз в божествената книга. И най-напредналите, като дойдат след мен, и когато вие влезете в божествения път, ще разберете, че това е Господ. А сегашният Господ, знаеш ли на какво прилича? Аз ще ви приведа онзи анекдот, където са направили студентите в една колегия в Америка. Искали да опитат един професор колко е учен, той бил отличен зоолог. Всички студенти направят един бръмбар, взимат 10-20 части от разни буболечици и направят една особена буболечица. Избират комисия, отиват при него и му казват: "Господин професоре, намерихме един особен специмент, молим ви, понеже сме невежи, да ни кажете, да ни осветлите върху него." Той го разгледал и казал: "Хъмбък"! "Момчета, това е ваша измислица, такова нещо Господ не е направил." Та и ние сега "хъмбък" правим. И който не знае, казва: "Особена пеперуда е тя." Да, за невежия е особена, а за учения професор е "хъмбък." Кажете: това не е същността. Когато във вашето сърце влезе любовта, Божията Любов, тогава по особен начин ще разбирате истината. Сега за да обясня, ще ви дам как можете да намерите тази истина. Къде се раждат противоречията? Да кажем, аз имам един отличен палат и ви приемам, но стаята ми е толкова малка и има само един малък прозорец, който гледа към изток. Може да сложа един да види слънцето, двама, а другите не може да го видят, а вън чакат 200 души и ще се роди едно съревнование. "Защо този да е при прозореца, а не друг” - ще почне едно мушкане: ти ли си прав или не. Аз им казвам: имам една нова философия, където няма мушкане. Този прозорец ще го махна. "Ама без прозорец не може, ние ще гледаме слънцето от прозореца." Това не е наука! Това е наука на мушкане. Но ако аз ви наредя вън в двора на палата и ви наредя на разстояние по 10 метра един от друг, всички 200 души може да се наредят да го гледат и пак ще има достатъчно празно пространство за още толкова. А сега нас ще ни сложат в църквата и ще ни кажат: "Само оттук може да гледате слънцето." Да, "хъмбък", тия лъжливи теории трябва да ги изхвърлите и да знаете, че ние сме чада на живия Господ. И тъй е писано в кодекса: "На умните, на онези, които ме познават, които ме любят, аз ще им се изявя и ще им дам всичкото благословение." В сегашното човечество най-силните души, най-мощните души са въплътени в бедните хора. В богатите хора са хилавите души. Между

бедните има герои, те побеждават, а богатите, които имат всички условия за живота, слизат надолу, защото са слаби души. И нашето учение не е на богатите, не е и на учените, защото между учените не се намират най-силните души. Някой учен запитайте го има ли Господ, или няма? Той няма доблестта да каже знае ли или не, а ще каже: "Е, науката това още не го е доказала." Не науката, а ти си професор, учиш другите хора, този е съществен въпрос. Най - първо човек трябва да познава Бога! Нищо повече! Всяко едно същество, най-първо, трябва да е запознато със слънцето, за да има свежа мисъл. А ние можем ли да имаме една свежа мисъл, без да познаваме Бога? Не е така, това е една квадратна лъжа, квадратна лъжа! Всеки един от нас може да види Бога, да се разговори с Него, да живее с Него, да работи, и всички благословения ще дойдат, и да тръгне към този велик свят. "Кога?" Цялата вечност е на ваше разположение. Най - първо, ще се освободите от мисълта, че има смърт. Туй може да бъде днес, утре, след една година, след 10, 20 години, хора, които мерят времето, са хора смъртни, а ние не мерим времето. Добър е Господ и за нас, защото ако не в този живот, в другия, петия, шестия, но нека всяко нещо дойде на своето време. "Прави правете Божиите пътища", тия пътища, които Бог е направил за нас. Той ще дойде да освободи нашите души. И аз искам вашите души да бъдат свободни от лъжливата идея за смъртта, свободни от лъжливите понятия, че си смъртен. Много свободни трябва да бъдете. Мислете право. Всеки да каже:"Аз видях Господа." И аз ще питам: Господ кога го видя, когато изгряваше или когато залязваше? Сега ще кажете: "Тези са поклонници на слънцето." Не, не, това слънце го гледат хората и пак не се оправят. Но който е видял онова слънце веднъж, той никога няма да го забрави! В неговото сърце ще трепти такава светлина и топлина, която ще го преобрази. И той, като се върне от този изгрев, вие ще го познаете. И сега времето наближи, изгревът иде. Велик изгрев иде! Аз искам вие всички да бъдете готови и на мястото си. Кога иде слънцето? Сега пак някои от вас ще кажат: ето една мистификация. В нас мистификация няма, тайни няма. Тайните са за глупавите хора. Ние искаме да направим всички неща разбираеми за хората. И следователно нещата, истината е всякога една и всеки може да я узнае. А лъжата всякога е тайна и никой не може да я узнае. И тогава казват: "Да изучаваме тайните на Природата." Да изучаваме не тайните на Природата, не тайните на живота, на света, а живите истини в Природата. Аз твърдя: да изучаваме великия живот на живата Природа, да дойдем в

контакт с нея, да работим с този Господ, който сега работи. И сега някои ще кажат: "Дошло ли е времето?" За умните времето е дошло, а за глупавия още няма да дойде. За гладния времето е дошло, а за ситият още няма да дойде, за жадния времето е дошло, а за онези, които не са жадни, след хиляди години ще дойде. Който от вас е гладен, времето за него е дошло, времето е сега, след 1/2 ч ще имате или закуска, или обед. На ситите Господ дава лопата и мотика, там далеч на лозето, по къщите, всички на работа!

"Прави правете Божиите пътища." Аз не правя упрек, но казвам, време е за всички. Всинца попове без разлика, евангелисти, да знаят, че в света има един Господ, който призовава всички хора да живеят в братство. Този е правият път и в братство, в сестринство. Тъй казва Божественият глас, който идва отгоре. И той говори във вашите сърца тази истина. Аз не ви говоря някаква мистификация. И аз виждам колко сте доволни. Има ли по-хубаво нещо от това да срещнеш брата си или сестра си, да те прегърне, да ти даде тази братска или сетринска целувка. То е най-великото, най-благородното в света. И ако аз преведа тия форми на братство и сестринство във втора и трета степен, ще кажете: "Ето друга мистификация." Хайде, ще ги оставя тия степени, ще оставя в първа степен тия братства.

"Прави правете Божиите пътища." И кажете: "Аз видях ли Господа?” - Не съм. Не казвайте: "Е, няма да го видя", не! Кажете тъй: "Аз ще направя всичко, всичко ще употребя, но ще видя Господа, ще го видя този Господ, искам да ми проговори, една дума да ми каже."

Ще го видите и ще ви каже тази дума и във вас ще стане един преврат. И вие ще минете от едно състояние в друго. И ще придобиете ум на един ангел. И ще кажете като слепия: "Сляп бях едно време, но сега виждам." Невежа бях едно време, но сега зная, зная, защото ме озари светлината на онзи Бог, и сега го познавам.

Тогава Той е моят възлюблен, в когото живея, движа се, съществувам и върша всичко.

"Прави правете Божиите пътища", защото Господ иде!

Беседа, държана на 2.IV.1922 г. в София.

ВОЛЯТА НА ОТЦА

Защото слязох от небето, не моята воля да сторя, но волята на Тогози, Който ме е проводил. (Йоан 6:38)

Ще прочета част от 6 гл. от Ев. на Иоана. Тук се спират мнозина и казват: да повярваме в Исуса и ще се свърши работата. Не това. Да повярват хората в Любовта, да я възприемат и усвоят. Не приемат ли това учение, всяко друго учение е нищо. Исус Христос, това е символ на Любовта. Нямате ли Любовта, никого нямате в света.

Воля в най-простия смисъл означава акт, проявен на разумния живот. А в разумния живот има три основни елементи, три основни проявления, от които ние заключаваме: разумният живот е смислен живот, живот на разумни желания и разумни действия. Значи влиза мисъл, чувстване и действие. Но това е само външната страна на живота, защото тия три елемента са преходни, не са съществени, макар че ние се спираме и казваме, че мисълта е всичко; обаче нашите мисли постоянно се менят: имаме мисли добри, имаме мисли лоши. Следователно това, което се мени и променя в себе си, не е реално. Като казвам не е реално, не че не съществува, съществува, но е дисхармонично, а разумният живот подразбира вечна хармония в себе си. Сега Христос казва: "Слезнах от небето не своята воля да изпълня, но волята на Онзи, който ме е пратил." И най-голямото заблуждение, което днес съществува в света, е, че всички ние мислим, че на земята никой не ни е пратил. И учени, и прости, всички са под един знаменател. Идете в гората, попитайте кое и да е птиче: "Кой те е пратил?" То само ще подскочи от едно място на друго и ще каже: "Аз." Попитайте един червей: "Кой те е пратил?" Той само ще се помръдне от едно място на друго и ще каже: "Аз." Попитайте всеки друг: "Кой те е пратил?” - "Тър - тър" казва: "Аз, аз." Елате при хората, попитайте простите хора и те ще ви кажат същото, попитайте учените, всички казват: "Аз, аз." И знаете ли откъде иде заблуждението?

Едно време един голям дявол и един бог, двамата се сдружили. Дяволът бил много невежа, а богът и говоря за старите богове и бил по-учен. Като разсъждавали и изучавали Природата, натъкнали се на себе си: "Как се явихме ние в света, какъв е нашият произход?" Тръгват те, отиват в гората при един велик мъдрец и му казват: "Учителю, я ни кажи кои сме

ние?" И той им казва: "Вие сте това, което сте, намерете себе си, азът, то сте вие." И двамата казали: "Разбрахме живота: ние сме това, което виждаме." Дяволът, като разбрал това, дошъл на земята, направил къщи, гостилници, кръчми, пече кокошки, гъски и казва: "Азът, сиреч това, което съм, трябва да го храним, аз съм всичко в света." И направил всички гостилници, които сега съществуват, тигани, тенджери, паници, лъжици, всичкото това изкуство той го образувал за ядене и пиене. Той е първият учител по готварството. И той останал такъв, какъвто бил и невежа, той се задоволил с това и казва: "Аз разреших философията на живота: яж и пий, другото е празна работа, никакво знание не трябва на света." Като попитате някой материалист: какво нещо е животът, той ще опече една кокошка и ще каже: това е животът. И прав е донякъде, но ако това положение и това твърдение беше вярно в своята основа, то онези, които ядат кокошки, трябваше да живеят добре, да не боледуват, да не умират, а виждаме тия господа, които поддържат тази философия, след 50-60 години опяват ги и ги оплакват. Какво тогава? Липсва на тази философия нещо, този живот не съдържа всичко. Значи кокошките дават една липса на елементите. Дяволът не се решил да разрешава по-нататък въпроса, но този бог, като ял и пил, не го задоволило това, пак се върнал при мъдреца и му казал: "Какво съм аз?" Мъдрецът отговорил: "Намери какво си ти!" Отишъл той в света и разбрал, че в човека има сили, които действуват при желанията, но видял, че и в тия желания пак има нещо променчиво: някой път човек е щастлив, после е нещастен, някой път е доволен, друг път е недоволен, и разбрал, че и тук има нещо. Пак отишъл при мъдреца: "Учителю, кажи какво съм аз! Какво е животът?” - "Намери го, казал мъдрецът, иди и го търси." Отишъл той и почнал да мисли, че в живота има и мисъл. Но разбрал, че и в мисълта има нещо променчиво. Отишъл наново при този учител и го попитал пак за същото. "Иди, казал мъдрият, и търси живота не в променчивостта на нещата, но във всички онези неща, които не се променят." И този бог намерил и разбрал, че истинският живот нито се ражда, нито умира. Сега някой ще каже: "Как може това, да не се ражда? Нали трябва човек да се роди и да умира." Ние разбираме "раждане” - "умиране", това са само една фаза, ограничение на живота. Защо и за какво, няма да се спирам да разправям, а ще ви кажа само това: животът, това е кръг, един конечен кръг, направен от конечни прави линии, а безконечният живот, това е една безконечна окръжност, а безконечната окръжност, това е един спирал. Следователно тази спирала,

гледана от горе на долу, се показва като окръжност. Но човек трябва да излезе извън тази философия, да разгледа и да види, че животът не се състои само от един кръг, но от много кръгове, които вървят нагоре и се издигат все по-високо и по-високо. Сега всички, които ме слушате, намирате се в един кръг и казвате: "Ние сме хора: мислим." Но знаете ли преди 100 години, 1000 години какви сте били? А преди 100 милиона години? "А - а, ще кажете, преди 100 милиона години ние не съществувахме." Аз ще ви задам друг въпрос: след като заспите и вашето съзнание се изгуби и пробуди и нищо не помните, питам, къде бяхте снощи? Защото, ако бяхте в тялото си, трябва да помните. "Не зная къде бях." Е - е, може ли това съзнание тъй да изчезне и да се връща? Къде е било това съзнание? Материалистите ще кажат, че нашето съзнание се произвежда от мозъчните клетки. Е добре, ако мозъкът е един фактор на съзнанието, той трябва да стои по-горе от съзнанието, а всъщност ние виждаме, че не е така. Когато заболее мозъкът, съзнанието го лекува, а когато те заболи ръката, кой я лекува? Съзнанието е, което лекува. И доколкото съзнанието е ясно, дотолкова човек е здрав! Колкото съзнанието повече се замъглява, толкова и повече налитат болести. Значи всичко зависи от светлината на съзнанието, от тази вътрешна светлина. Следователно носителите на това Божествено учение трябва да пробудят в себе си съзнанието си. Може да направите един малък опит. Не ви питам от коя вяра сте, а от кое вероизповедание и евангелист или православен, или будист, или мохамеданин, за нас тия неща не важат, вие можете да приемете каквото искате верую, ние сме хора на живия опит и на малките опити и ние не правим големи опити. И всяко нещо при нас е строго математически определено, всичко подлагаме на опит. И всякога може да направим един малък опит, да ви докажем, че това, което ние твърдим, е една истина, такава истина, както един машинист би казал за своята машина: тази машина е направена от това и това. Този човек има едно положително знание.

Сега, в математиката има такива задачи, че някой път елементите са неопределени, но все - таки в математиката трябва да има един или два елемента, върху които да се гради другото. Може ли да се гради то, ако има все неизвестни? Сега съвременните хора искат да разрешат какъв е смисълът на живота. Бога не познават, светлината не познават, а искат ангели да станат. Да, светлина липсва у хората. И след това седят и питат: "Какво нещо е Господ?" Започват с това: "Я ми кажи какво нещо е Господ?"

И мислят, че този е един от най-важните въпроси. Аз казвам: това е най-глупавият въпрос, по-глупав въпрос от тоя няма и да питаш какво нещо е Господ. И онзи, който задава този въпрос, е по-беден от фасул. За да запиташ ти какво нещо е Бог, ти трябва да учиш, да учиш, да учиш и след като свършиш всичките науки на земята и на небето, само тогава ще зададеш въпроса какво нещо е Бог. И знаете ли как ще ви отговорят? Бог е Любов, която трябва да опиташ вътре в себе си. Това е прямият отговор! И тогава казва: "Е, какво сега като намериш Господа?" Ако си мъртъв, като го намериш, ще оживееш, ако си беден, ще станеш богат, ако си глупав, ще поумнееш и тези са резултатите.И тогава обратните резултати са: като намериш Господа, ще излезеш из православната църква, ще излезеш из евангелската църква, ще излезеш из мохамеданската църква, ще излезеш из будистката църква, ще излезеш из българския народ, английския, френския и др. И какво ще остане тогава? Ще остане само човекът, тъй както го е направил Господ първоначално, тъй както майка ти те е родила. Това са все пелени, в които майка ти те е повила. Аз не казвам, че тия пелени са лоши неща, прекрасни са, имате ги, докато сте деца на 6 месеца, прекрасни са, този повой е необходим, така ще те повият с него. Но като станеш на 20 г. момък или мома и да те повие майка ти с тия пелени, то е смешно. В сегашните векове да се говори за пелени е смешно. Не се нуждаем от пелени, а от хубави гащи, направени от най-хубав плат, и от дълги палта, пак направени от вълнен плат или ленен, или конопен здрав плат, и този плат да бъде тъй широк, че да можем свободно да се движим, а не майките да казват: "Чакай, мама, ти не знаеш, може да ти се превият крачката." Когато някой проповядва: "Търси Господа в православната църква, там има верую” -ли като дойдеш при евангелистите и да не мислят тия мои братя и приятели, че ги подигравам, ще ме извинят, и казвам, колко са смешни. Там казва някой: "Вярваш ли в Господа Исуса Христа?" Казвам: ти този Господ виждал ли си го? "Тъй е писано в Евангелието, а то е православно, тъй са писали светите Отци." Питам жабата, защо кречи в блатото? - "Е - е, едно време тъй кречеха и дядо ми, и баба ми, това е един обичай у нас." Туй няма никакъв смисъл, ако аз намеря онзи впрегнат вол в ралото да го попитам как си сложил врата си в тоя хомот, и той казва: "Не зная." Трябва да го е впрегнал някой и той казва: "Впрегнат съм, ще работя, има една естествена сила, впримчила ме е за врата, нещо усещам и трябва да ора, необходимо е, неволя е това." Да, неволя е човешкият остен. А ние такива хомоти и остени не искаме. Господ не ги е създал.

Първоначално Господ е създал един живот на Любов и хармония, а ние, когато развалихме тази Любов и хармония, направихме всички хомоти и остени и казахме: "Този хомот е необходим, този остен е необходим." Необходим е за воловете, но ако и теб сложат в този хомот като човек, тогава ще кажеш: "Може и без хомот."

Христос казва: "Аз дойдох да сторя не своята воля, но волята на Оногова, който ме е пратил." Значи пратил го е да каже, да изяви Неговата воля. И казва в Писанието: "Бог привлякъл ви с нишките на Любовта си." И единствената главна цел, за която Бог е създал света, е тази: Той иска да ви покаже, че е Любов! И ако вие ме питате: как трябва да живеете, ще ви отговоря, целият ви живот трябва да бъде едно изявление на тази безконечна и безгранична Любов, който действа в целия космос, и всички ваши мисли, чувствания и действия трябва да бъдат проявление на тази Велика Божия Любов. Това е смисълът! Вън от тази Любов животът няма никакъв смисъл. И може с вас, които ме слушате, да направя един опит. Един опит мога да направя и той е следующият: да ви докажа Любовта. Когато аз говоря, не се шегувам, и което съм говорил, аз го подлагам на опит. На ония, които вярват, им казвам: опитайте, ние правим опит. Да вземем един 80-годишен старец и една мома на 21 години, най-жизнерадостна, и да направим опит, да вложим това учение, което казвам, в ума на стария и старото учение в ума на младата мома; след 5 години аз ви казвам, че старият човек с това учение ще се подмлади, а младата мома ще остарее. Е, питам: едно учение, което ви остарява и обезсмисля живота ви, има ли смисъл да го носите на гърба си? Не! Следователно ние проповядваме едно учение, което вие можете да го опитате. При нас заблуждение няма. При нас като дойдете, всички заблуждения ще изчезнат. Ние не казваме: тъй е искал Господ. Като дойде гладният при мен, аз не казвам, че Господ му е рекъл да бъде гладен, а ще му кажа: Братко, ела, аз днес имам случай да ти покажа моята любов. Най - първо ще попеем малко с тебе, вземи моята арфа на 32 струни и двама ще пеем: той пее, аз пея, той пее, аз пея. След 1/2 ч казвам: Отлично "парче" е това! Може това "парче" да е направено от зеле, от праз, пшеничен хляб и той казва: "Благодаря ти." А сега ние, съвременните философи, като дойде някой гладен човек, ще започнем философски и ще кажем: "Ти знаеш ли, че си един голям грешник, затова си изпаднал до това дередже, ако беше прокопсан, майка ти такава, баща ти, това, онова” - ще му четете молитви и той ще търси друго място, и после ще му разправят закона за кармата.

Законът за кармата се проповядва само на сити хора, а на гладни хора няма да проповядват тоя закон. На бедния не му разправяй защо е беден. На глупавите хора не разправяй как е създаден светът, то е само за учените, а на глупавия друго ще кажеш. На гладния, имате едно добро условие, да му покажете любовта си. На жадния, имате един случай, да му покажете, че го обичате. Не питайте защо е жаден. И сега мнозина казват: да се превъзпитаме тъй, че като дойде Духът в нас и като излезе навън, ще направим нещо. И колко са смешни! Те мислят, че Духът изведнъж ще дойде. Българите, като повикат един гайдар, той като извади гайдата си и я надуе, започва да свири. И казват тъй: "Да ме надуе Духът, ще свиря." Това е физическо разбиране, това не е разумно свирене. Ти си една гайда, която сама може да се надуе. И как ще се надуеш? Трябва да вложиш Любов в себе си и тогава ще свириш хубаво. Не вложиш ли Любов, чакай Духа. Ами че проявлението на Духа, това е Любовта. Ако ти не приемеш Любовта, никога Духът не може да дойде. Ние не вървим по един правилен път. Не приемем ли Духа, и Бог няма да дойде. Така вървят тия неща. Туй велико, вътрешно просветление на ума става последователно. Първото и необходимо нещо в живота е: всички искате да живеете един щастлив живот на земята. Но не по земному. Можем да живеем тъй. Сега, някой път, аз съм казвал, че на земята няма щастие. При какви условия? При това разбиране, при тази философия, при това знание, при тези религиозни вярвания, при тия традиции вярно е това и щастие не може да има. Двама души или два народа се скарват, почнат "дан - дун." Хубаво, направят една каша и след това с музика се връщат и казват: "Победихме!" Тревога е, сега един победи, друг победи и цялата земя е покрита с кости и отгоре написано: "Еди - кои си победиха." Кога побеждавате вие? Да победи може човек само тогава, когато знае да владее своя ум, своето сърце и своята воля. Това е велика победа в живота! Не мислете, че в света няма и други сили, които може да употребим за своето въздигане. Има. Ние, съвременните културни хора, ако ни попитат може ли светът да се оправи, ще кажем: не може да се оправи. Ако идете по-надолу и попитате по-низшите животни, може ли да ви отговорят? Ще си подигнат раменете. Защо? Туй е невъзможно за животните. И следователно много културни животни не могат да направят един железен път или една къща, но един поет, професор, един съвременен медик могат да построят такава къща. Животните и да искат, не могат, казват: "Туй нещо е невъзможно за нас." Но невъзможното за животните е възможно за хората. Следователно има

неща, които са невъзможни за нас, а са възможни за други същества, които стоят една степен по-високо от нас. Пак са човешки същества. Има и други хора, които вие не виждате. Материални хора са. И по някой път българите казват: "От тия големите хора се урочасва." Ама че на някого от тях може да му се е схванал гръбнакът, което показва, че при известни условия този големият човек го е натиснал малко. Уроките са именно тия натискания от по-горните хора от нас. Като имаш такъв човек, ти трябва да го държиш да не си отива. Ами ако някоя муха кацне горе на главата ми и аз кажа: "Не ме безпокой" един път, два пъти, три пъти и после я натисна с крака, та като се върне при мухите, ще каже: някакъв елемент ме притисна. Не, не, притисна я един разумен човек, който е хиляди пъти по-горе от нея, нищо друго. Не е добре да безпокоим главата на някой умен човек. Христос казва: "Аз дойдох на света не моята воля да сторя, но волята на Тогози, който ме е проводил." Е, как тълкуваме ние работите в света? Аз ще ви дам един малък анекдот. Доктор Мерил, един знаменит доктор, млад и красив, високо интелигентен и благороден момък, оженва се за една хубава мома, графиня, от високо произхождение. Но тя била толкова ревнива, понеже той бил много хубав и като лекар приемал болни. Хубави дами с пръстени, с капели са идвали, а тя казвала: "Тия болни, тя е тъй здрава, но за доктора идат, зная какви болни сте вие." Първата, която иде, ще я приеме той в стаята си, в кабинета си ще я приеме. Жена му слуша. Седи първата дама, казва: "Господин докторе, имам разстройство на сърцето..." А жена му: "Зная, зная, и моето сърце едно време трепереше." - "Нещо ме стяга в гърдите.".. "Да, зная, зная, стяга те в гърдите.".. и тя тълкува, че и нея стягало едно време така. После казва: "И главата ме боли." - "И мен едно време ме болеше." Едната разправя за болестта си, а другата седи в стаята и философствува, тя не вярва: "Знаем тази болест, все искаш да те попипа докторът, нямаш никаква болест." И след 10 години клиентелата на доктор Мерил съвсем намаляла. Кабинетът му съвсем запустял. И ние в съвременния ни живот така постъпваме, каквато и благородна черта да прояви някой, той казва: "Знаем ги ние тия, виждали сме ги." И в целия Балкански полуостров няма по-нещастен народ от българския. Той прилича на жената на доктора Мерил, красив е, отличен е, но неговата ревност и щестлавие са големи. У българина има любопитство, крайно любопитство. Българинът си слага ухото навсякъде да подслушва какво се говори. Но дойде ли някъде да философства, да знае, то не му трябва, а поприказвайте му за магия, за неща, за работи невъзможни, той

ще даде ухо. И българските учени хора, и музикантите все са такива. Един музикант ми се оплакваше: "Ние сме толкова много в София, но не можем да се срещнем." Всички музиканти се критикуват. И българите сега се намират при най-добрите условия на своето развитие. Двама музиканти не могат да се срещнат и да свирят. Този не свири хубаво, онзи хубаво и това е една лоша черта, това е неразбиране на живота. Лошавината знаете ли къде седи? - в погрешните разбирания. Ако този български музикант беше повярвал, че той е един грешник, един велик, голям грешник, който иска да учи и като учи музика, го очаква един велик живот, той другояче щеше да живее и всякъде можеше да прояви своята дарба. Но той, щом свърши музикалното училище, иска да свири за пари, свещеник да стане за пари, навсякъде само за пари. Не казвам, че само българите са прости. Всички народи в съвременния културен свят са хора само за пари. Има само един народ, с който ние си приличаме, те са американците. Те казват тъй: всесилният долар. И Славейков е казал тъй: "Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе накрая. Простия за мотика направили са го владика." Българите си приличат с американците. Те казват, че с парата всичко може. Аз казвам: не, не, владика с пари може да станеш, но с пари брат не може да станеш! И където казва той: "И простият с тебе в рая отива", да, в земния рай може, но в небесния рай и никога!

Христос казва: "Аз дойдох не своята воля да сторя, но да изявя разумната воля." В днешния век всички казват: "Християнин мога да бъда, ще изпълня волята на Онзи, Който ме е пратил." А тази воля е воля любовна!

Сега по някой път аз искам да бъда много ясен, откровен, чистосърдечен, прям. Някой път никак не мисля за последствията. Всички трябва да се научим на този велик закон на любовта. И понеже вие остарявате, аз ви казвам: правият път, по който можете да направите живота си щастлив, е този. Недоволен си, това е липса на някакъв елемент в тебе. Гладът на какво е липса? Гладът е липса на храна. Гладът подразбира храната. Жаждата подразбира водата. Недоволството подразбира липса на някакви чувства. Лошата мисъл и липса пак на благородна мисъл. Ние казваме: откъде са тия лоши мисли? Тия лоши мисли не питай откъде са, а в даден момент може ли тази празнина да я изпълниш, тъй както глада с храната, жаждата с водата, твоето недоволство с доволство? Може ли да го задържиш? Може. Ако ти си

недоволен, намери някое бедно същество да го обичаш. И сега аз ще ви представя, че в света има два вида любов. И в двата си вида тя е благородна. Ето как ще я представя в две фигури.

Представете си двама благородни момци, възпитани от родителите си, които трябва да проявят чувството на любов. Единият момък намира една 80-годишна баба, изоставена, взема я при себе си, завежда я вкъщи, измива краката, лицето, нахранва я, услужва , оправя леглото, гледа я, докато умре. Другият момък намерил едно бедно момиче, хубаво, красиво, той го завежда вкъщи и той го храни, облича. Питам, коя от тия два вида любов е по-благородна? Първата е по-благородна, понеже е безкористна. А вторият момък ще има изкушение. Но ето какво се случва: тази бедната мома се влюбва в другиго и той остава недоволен. Както бабата на първия умира, така и младата мома на втория се оженва за другиго, само че първият момък останал доволен морално, вторият казва: "Не си струва човек да отхранва млади моми: те са неблагодарни същества." Поне тази мисъл ще му мине.

И тъй, великият закон е: да се яви в нас онази безкористна любов. И двата вида любов са хубави. И сега всички ние трябва да се стремим към този закон. Аз виждам хората, всеки ден ги наблюдавам. Правил съм опити, не един опит, два, три, четири, хиляди опити съм правил. От 20 години насам проверявам дали ще има изключение. Вземете вие две малки момиченца, ако еднакво им давате ябълки, еднакво се отнасяте към тях, и двете се поправят, щом виждат, че ти си справедлив, и те следят как ще постъпиш, дрешките им са еднакви. Като им даваш храната, те имат вяра в тебе, но направиш ли едно малко отклонение, покажеш даже само привидно едно пристрастие, веднага ще се измени лицето на едното. Едното ще стане по-хубаво, другото ще погрознее. Срещне го някой и го пита: "Какво ти липсва, момиченце?" Казвам, ябълката е била по-малка, дрехите не са тъй хубави, яденето е по-малко. Туй са психически причини. Туй може да е привидно. Изменете тогава условията и приложете обратния закон. Обърнете вниманието си към това момиченце, другото ще почне да погрознява. И вашите лица са погрознели от този закон. Остарели сте по този закон. И някои казват: "Сега ти като проповядваш, не искаш ли да оставиш това име всред този народ?" Не. То ще бъде най-голямото нещастие. То ще бъде младата мома. Аз бих желал да оставя само спомена за старата баба, отколкото за една млада мома. И на българите искам да оставя любовта към старата баба на 80 години. То е

философия. Безкористие трябва да има. Ако приемете любовта и живеете в името на тая Любов, то е Божието име, великото име, което трябва да остане. Ако вие приемете любовта, страдания няма да има. Този свят страда все от имена. Доста имена има. Сега казвам: за моето име няма място в света. Защо няма? Всичките имена, които трябваше да се напишат на този свят, са написани и за моето име няма място, аз го задържам за другия свят. Като се върна на небето, там ще напишат моето име. То ще бъде името на любовта! Разбирате ли? Питат ме някои: "Ще ли те срещнем?” - Никъде няма да ме срещнете! "Няма ли да те видим?” - Никъде няма да ме видите. "Тогава?" Аз искам вие да срещнете Бога, който ви е дал тази любов: Той е тази Любов. Не се заблуждавайте, ако вие сами себе си не можете да любите, ако си неверен към самаго себе си, ако вие не сте се научили себе си да любите, вие не мислите вашето добро. А понеже не мислите доброто на себе си, не можете да мислите доброто и на другите хора. И първото нещо: ние трябва да направим един опит със себе си. Аз не проповядвам: ти бъди добър, а казвам: направи опит. Казвам: мога ли аз да бъда добър и при какви условия. А как мога да бъда добър? Опити: един, два, три и като науча това изкуство, ще кажа: братко, моите опити излязоха сполучливи по този начин и това е добро.

И тъй, Христос е дошъл на земята да стори волята на Тогози, който го е пратил. И вие казвате: "Колко е блажен Христос, че го е пратил Господ да изпълни Неговата воля", а вие сте нещастни, че вас не е пратил. Но това е една квадратна лъжа! И вас Господ е изпратил да извършите Неговата воля, но вие като дойдохте, изпооженихте се, направихте си къщи и сте забравили защо сте дошли и после трябва да дойде Христос да ви намери. И казва някой: "Аз ще направя като Христа." Да, "като Христа" в това отношение, че той не забравя, че не е двоумен като вас. Един ум има той, едно сърце има, което не забравя. Любовта е, която не забравя при всичките условия на живота! Разбирате ли? И Христос иде да ни науми и да ни каже: "Братя, толкова забавления са достатъчни на земята, проливане на толкова кръв, изпочупване на толкова глави, смазване на толкова сърца, смазване на толкова дробове, стига, върнете се сега; аз дойдох да сторя не моята воля и вие сте погрешили, че правите вашата воля; аз дойдох да ви покажа, че трябва да правим волята, на кого? - На Оногова, който ни е пратил." А сега казват: "Повярвай в Господа Исуса Христа и ти ще бъдеш спасен." И в какво ще повярваш? Ще повярваш, че ти си пратен от Бога на земята и да направиш Неговата воля. Ти ще

кажеш: "Ще сторя Неговата воля, на Тогова, който ме е пратил, а не моята воля." И ти ще бъдеш едно с Христа. Духът Христов и нашият Дух са едни и същи духове по произхождение. Нашата душа и Христовата душа са едни и същи души, от едно и също произхождение. И когато ние кажем може ли да бъдем като Христа, ние поставяме въпроса на една нелогическа почва. А като кажем, че Христос бил от царско произхождение, а някой е роден от проста селянка, то е все едно. Каква е разликата? Онази земеделска жена е много по-благородна понякога, стои много по-горе от тази царица. И обратното, благородството не е в знанието на човека, а е вътре в съзнанието. Когато ти съзнаеш, че си пратен от Бога да изпълниш неговата воля, когато ти си спомниш, че си благороден човек, ще разбереш своето произхождение. А когато те питат: "Кой е баща ти?" - вие отговорите и "Не зная кой ми е баща", значи вие сте едно захвърлено дете. Ама вие напуснахте вашия дом на небето, тръгнахте по земята, ядохте и пихте и сега се чешете по главата и се чудете как сте дошли в това положение. И всеки, който не чувства, не мисли, този му е краят. Млад е, яде, пие, остарява. Когато искаш да разрешиш въпроса правилно, отвори очите си, погледни нагоре, поеми дълбоко въздух и обърни се към слънцето, за да те проникне тази светлина навсякъде. Разширявай се, а не се свивай в себе си, нагоре подигай ума си. И така всички ние трябва да бъдем свежи. Ние сме пратени да изпълним Волята, не само аз, но и вие. Вие ще ми кажете: "Можем ли да бъдем като тебе?" Аз питам: мога ли да бъда като вас? Мога. Щом като взема вашия ум и точно да мисля като вас, да действувам като вас, аз ще стана като вас; и щом вие носите моя ум, и вие ще станете като мен. Но кога може? Сега аз не съм се проявил още, аз даже от себе си не съм проявил една 100-на част. Аз ви занимавам с една философия, която е още едно предисловие. Има нещо велико в света, има един жив опит, един велик жив опит, който може да проникне не след 100 години, а днес може да проникне. Нещата в света може да станат само по един начин! Като внесем този огън на любовта, всичко можем да направим, още днес всичко можем да направим. И тогава ще се приготвят условия за втория, третия и т. н. дни. И ще разберем, че в живота има един вътрешен смисъл. Казвам: философията на живота е тази, да познаете, че вие сте изпратени отгоре, да изпълните волята на Онзи, който ви е пратил преди милиони години на земята. И следователно, за това е дошъл Христос и да донесе закона на любовта, и казва: само по закона на любовта вие можете да изпълните тази Негова

воля, понеже Той е Любов. И там където е Любовта, там е и Духът, това, което движи силите. А това в индуската философия го заместват с думата прана. Праната във всички нейни проявления е материя, която прониква във всичко и вечно се движи. Има няколко имена: "прана", "акаша", това са сили, които са в потенциално състояние. Някои я наричат "татвас." Но акаша е първото проявление на тази татвическа материя в света. Туй са пак отвлечени думи. Индусите имат своя дума, те трябва да изменят своята философия. И съвременните християнски философи трябва да почерпят опитност от източните и да почнат оттам, където те са спрели. Не казвам, че онова, което проповядват църквите, е лъжливо, всичко, което е вярно в православната църква, в евангелската, ние го приемаме, но всичко, което е лъжливо, ние го изоставяме. Ние не признаваме ония църкви, които носят остен и юлар. Ние имаме уважение към всички хора, но на всеки човек, който не говори истината, казваме: братко, , това, което говориш, не е вярно, аз виждам твоето лице, очите ти показват, че ти не говориш истината, не е искрено, свежо сърцето ти, ти нямаш този божествен пламък, умът ти няма светлина, той е потъмнял. Ще каже някой: "Ама откъде знаеш това да говориш за мен?" Тъй е, домът ви не е уреден, вкъщи има неразбиране, работата, делата, нивите, всичко, биете се, карате се, това не е любов. А когато влезе любовта в един дом, мъжът ще отстъпи, жената ще отстъпи, синът ще отстъпи, дъщерята ще отстъпи, всеки отстъпва, не само отстъпление, но всеки дава и всеки иска да покаже услуга. Ако ние нямаме това разположение, да вършим тези малки услуги, как ще вършим по-големи? Господ не иска големи работи от нас, много малки работи иска. А ако аз се спра да свържа обущата на един старец, то е една благородна черта. Ако аз се спра при някоя стара баба да дам една чашка водица, това е велико дело, то струва много повече от няколко милиони лева, дадени за бедните. То струва повече пред Бога на любовта, понеже го правя съзнателно. Добро е, когато самият аз влагам сили от себе си, а не когато баща ми е оставил 10 милиона и с тях правя добрини. Това не е никакво добро. Аз разбирам добро и да дойда на лозето ти с мотиката, да покопая един час. Един час да ти жъна или да ти шетам и това е добро. Ти си беден човек, един час да дойда в къщата ти да ти поочистя, това е добро, но от готовото да дам, то не е добро. Никакво добро не си направил. Не се лъжете, не се самоизмамвайте. Старото учение почива на една лъжлива философия. А в новото учение всяко действие, всяка мисъл, всяко чувство, всяко проявление на нашия дух трябва да излиза от дълбочината

на нашата душа, от дълбочината на нашето сърце. От всекиго да приемете това благословение.

Сега има едно заблуждение в света. Ние в петък направихме един малък опит. Казвам на моите ученици, ще направим един опит, ще идем на екскурзия и те мислят, че, "Ние като тръгнем с Учителя, времето му се подчинява", и казват: "Времето ще бъде много хубаво." Аз им казвам: слушайте, не се заблуждавайте, ще сложите дебели фанели, палта, хубави обуща и им казвам какво ще бъде времето. Чудят се. После ще разберете в бури, в дъжд кой може да прави разходка.

Тъй трябва да ги правим и тогава трябва да започнем в най-лоши условия и да ги победим. А като дойде доброто, ще повикаме и млади, и стари, а в бурите най-силните трябва да дойдат. За пример те са малки опити. А ние искаме всички да започнем с целия свят. Не, не, вие тръгнете в този път на Божествената Любов и ще разберете, че всъщност зло няма в света, то е само привидно. Но всичко в света си има своя добър смисъл, всичко е отлично в този свят. И това, дето казваме, че вятърът е лош, че студът, че времето е лошо. Не, не, студът си е на място, той е отличен, вятърът е на място. Болестите са отлични. Те са едно отлично състояние. Ще кажете: как? - За болестите някой път давам 100 хиляди лева. Някой е намислил да убие някого, хваща го някоя треска или епидемическа болест, наоколо казват: "Горкия човек." Но тия микроби са донесли едно благословение. Те казват: "Братко, ти имаш много енергия в запас, чакай, където ще убиваш другите, ние да почерпим малко." Казвате: "Какво ли е направил?" Болестта го е спасила от едно лошо състояние. И тъй, болестите съществуват като една спирачка. И като се научат хората да живеят правилно, по закона на Любовта, няма да има никакви болести, беднотия и сиромашия няма да има. И казва Христос: "Аз дойдох да сторя не своята воля, но волята на Оногози, който Ме е пратил." Каква е тази воля? Тя е воля на любовта.

И тъй, когато волята на любовта дойде, ти пак ще опиташ неприятности, но тия неприятности ще ги превръщаш, както скулпторът превръща калта: ще я вземеш и от нея ще направиш най-хубавите грънци или като онзи градинар ще направиш най-хубава градина. Като дойде разумът, най-лошите условия в света ще ги подобрим. А сега ние търсим някой да уреди света. Момата трябва да бъде учена, момъкът трябва да бъде учен, богат. Не, не, в бъдеще момъкът трябва да търси най-бедната мома и момата да търси най-бедния момък; после, момъкът да търси най-

глупавата мома и момата да търси най-глупавия момък. Ами, слушайте да ви кажа защо сегашните хора са много глупави. Когато някой извърши някое престъпление, докторите казват: да се престори на умопобъркан, за да се освободи от затвора. Не такава глупост, а без да си извършил престъпление, да бъдеш глупав. Тъй да ме разбирате. По закона на любовта ние ще слизаме, ще слизаме и ще започнем тази велика работа, да повдигаме нашите братя. И целият свят може да се повдигне чрез закона на Любовта. Може да дойде някоя критика, но този камък, тази мисъл хвани я и я подчини, направи нещо хубаво. Аз критикувам някого, че не постъпва добре. Бедният казва: "Гледам онзи богат, защо не ми даде пари?" Защо да го критикувам и аз? Аз мога да му дам пари и ще кажа: той не е длъжен да даде на този беден пари, а аз съм длъжен, то е моя работа, няма какво да го съдя. Ще взема този човек да го заведа дома. Длъжността е моя. Там, където се пробужда нашето съзнание, ние сме длъжни да вършим волята Божия. Някой казва: "Аз ли ще оправя света?" Ти не си пратен да оправяш света, но да изпълниш волята Божия. А волята е: този човек ще го вземеш в дома си и ще му говориш научно. Ти ще кажеш: "Братко, не се заблуждавай в хората. Бог е Любов. Добре дошел в моя дом. Господ ме е пратил да ти покажа, че Той е Любов." А сега ще ти кажат: "Повярвай в Господа Исуса Христа и Той ще уреди твоите работи." Идете в някоя къща, там се карат, вие казвате: "Повярвай в Господа Исуса..." Не, не, вие ще внесете вашата любов. На тях им липсва нещо. Какво им липсва? Бият се двама. Мъжът е внесъл малко вкъщи, жената да каже: "Нищо, Господ ще промисли." Донася хляб, лучец, репички, ябълки, да каже: "Елате, братя, Господ е Любов" - всички се усмихнат от любов, че Господ е дошъл, и те повярват в Христа. След това тя каже: "Хайде да попеем." А сега ще кажат: "Да коленичим, да се помолим." Но гладни хора не се молят и българите казват: "Гладна мечка хоро не играе." И много са прави. А нас искат да ни накарат хоро да играем. Та молбата е едно състояние на благодарност, тя е любов и заради тази любов ще играя. Като се нахраним, ще играем. И аз одобрявам тия хора на любовта: като се нахранят, играят.

И бих желал всички така да играете. След като се наядете, да си потропате, а сега ако видят, ще кажат: "Пощурели, стари хора, всички да играят, в тия времена почнали да играят, не ги е срам, стари хора на 45 години, пък и децата, не бива да играете." Щом сте гладни, ще бъдете замислени като философи и ще кажете: "Голямо е това нещастие, което

Господ ни е изпратил."

"Аз дойдох не своята воля да изпълня, но волята на Онзи, който ме е изпратил." Кой "Онзи"? Нашият Баща, който е Любов и той ни призовава на тоя любовен акт. Ние можем да разберем, че всинца сме изпратени за работа. И време е да извършим тази велика работа, едни по-рано, други по-късно.

Беседа, държана на 9.IV.1922 г. в София.

НЕ БЪДИ НЕВЕРЕН, НО ВЕРЕН!

После казва на Тома: „Дай си тука пръста и виж ръцете ми: и дай ръката си и тури в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен“. (Ев. Йоан 20:27)

Съвременните културни хора запитват: "Какъв е смисълът или каква е целта на живота?" Този въпрос е зададен не само от съвременната култура, не само от съвременните философи, не само от съвременните религиозни хора, но и всеки човек си го задава и всеки по своему си дава един отговор, добър или лош. Гладният, когато се приближава при трапезата, какво запитва? Запитва какво има за ядене, хляб или нещо друго сготвено, добре сготвено ли ще бъде или дали тази храна ще бъде приятна? Туй е важното за него. Неговата философия не отива по-далеч. Когато някой отива на концерт, иска да знае какви парчета ще бъдат изпълнени, дали хубаво ще бъдат изпълнени и дали нему ще допаднат на сърцето. Когато някой свещеник отива на църква, иска да знае как ще изпълни своята работа и дали богомолците ще бъдат доволни, дали ще го слушат тоя ден, защото това служене е само една част от цялата му служба. Когато ученикът отива на училище, той се запитва дали ще може да се учи, дали ще може да свърши. Туй е въпросът.

Сега съвременният християнски свят си задава въпрос, задават си въпрос повечето от езичниците, повечето от невярващите и искат да покажат, че те имат една философия, която почива на по-здрава основа, но резултатите на вярващите и невярващите са едни и същи. И аз ще ви го докажа, че са едни и същи. Един човек, който не вярва в Бога, но има закони от държавата, по тях постъпва и дава пари с лихва. Има друг човек, който вярва в Бога и дава пак пари с лихва. Но вярващият ще каже: "Аз вярвам, но давам с един грош по-долу." Тъй че всичката негова доброта е в единия грош. Невярващият, като го обидиш, и той ще те нахука най-добре, а ако му удариш една плесница, той ще ви удари две. Вярващият ще ти удари една плесница и ще ти каже: "Благодари, че не ти ударих две." Разликата е, че не ти ударил две плесници, но "око за око, зъб за зъб."

Ако дойдем да говорим за истината, светските хора обичат малко да поизвъртват истината, религиозните и те я извъртват, а при това те казват: "Ние нямаме намерение да лъжем." Да, вярвам, че нямате намерение да лъжете, но при това употребявате тази лъжлива монета.

Защо? - "Дадоха ни я, трябва да я прокараме." Сега религиозните хора са напълнили джобовете си с фалшиви монети и казват: "Дадоха ни ги, ще ги прокараме някак." И застават сега хората, искат да намерят истината. Истината по този начин не може да се намери. За да можем да намерим истината, трябва да знаем най-първо какви качества тя ще ни придаде, какви качества ще вземем от нея и какво ще предадем. Когато приемаме истината, има една обмяна между нас и истината. Когато приемем любовта, пак има обмяна. Когато намерим Бога, пак има обмяна.

Сега има една съществена философия, едно вътрешно разграничение, което всеки вярващ трябва да прави: идеалното, неизменното, постоянното трябва всякога да бъде далеч от нас, ние да не може да го достигаме нито със своите ръце, нито със своя ум, защото всяко нещо, което ние пипаме с ръце, разваляме го. Бъдете уверени, че всяко нещо, което ние можем да докоснем с нашия ум, и то се разваля. Материалните работи с ума не се развалят, а с ръце се развалят, но има други форми, които се развалят от ума. Ако вие се греете на слънцето, няма никаква опасност, слънцето досега никому зло не е направило. Но ако имате светлината на слънцето, концентрирана в една свещ, с тази свещ може да направите хиляди злини. С тази свещ може да прочетете една хубава книга, но може и да запалите цял град, 100 плевни и хиляди къщи. Та някои казват: "Да имам светлината на слънцето." На кое слънце? Което запалва ли? И то как? Отдалеч или отблизо? И според мене всеки, който носи свещ, който носи светлината на слънцето отблизо, той е опасен човек. Това е мое заключение, това са мои умозрения, обосновани на един велик вътрешен закон. Аз не казвам да ги приемете. Тъй е в живота. Със свещта може да запалите една плевня, но със слънцето не можете да запалите никаква плевня.

И тъй: ако в нашите умове преобладава божествената светлина, с тази светлина не можем да направим никому зло. Но ако в нашия ум тази светлина е концентрирана и преминала от друг някой човек в нас, тази светлина е опасна. Тази светлина е безопасна, докато не е минала през нас. Затова трябва да бъдем внимателни. И ако сложиш свещта на пода и ти четеш и заспиш, а подът е направен от дъски, тя може и тебе да изгори. Като казвам, че човешкият ум може да изгори всичко, аз подразбирам, че неговият под е направен от дъски, паднала е свещта, запалила цялата къща и тя изгоряла. Да се спрем на 27-я стих от прочетената глава: "Дай си тука пръста и виж ръцете ми; и дай ръката си и сложи в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен." Значи човек, който иска да изпита нещо, трябва

да има воля. "Дай си пръста!" Ръката е израз на човешката воля. Тази воля трябва да бъде добре оформена и всички пръсти трябва да бъдат подчинени на нея. Защото ако твоят пръст не би се подчинявал на твоята воля, как би си сложил ръката, как би си сложил пръста? И тогава как ще изпиташ нещата?

Сега съвременният свят проповядва спокойствие и мир, никакво движение, т. е. ние сме се устремили към един живот на едно вечно спокойствие и вследствие на това в нашия мозък много органи са атрофирани, останали са в бездействие; много органи вътре в нашето тяло са останали също в бездействие и вследствие на това в нас се забелязва една анормалност.За пример ние не сме способни да изкажем една права мисъл. Искаш да изкажеш една права мисъл, но си казваш: "Ще ми костваˮ - се спираш, после, като започнеш да я изказваш, помисляш: "Да прочета еди - кой си автор и ще разбера." Този автор пък те изпраща при друг. Хванете един автор, после друг, трети, осветляват ви малко, но най-после ви казват: "Има нещо, което ние не знаем." А това нещо, което ние не знаем, това сме самите ние. Ние себе си не познаваме. Тогава ние приличаме на онези двама българи от старо време, за които говори една поговорка, че тръгнали тия двама млади за война. В римско време било това. Те били млади, но след като отсъствали дълго време, около 40 години, израснали им дълги бради и мустаци. Като се видели един ден в огледалото, не се познали и се запитали: "Дали сме ние? Ще проверим този факт, ще отидем при нашите жени." Отишли при жените си и ги запитали: "Вашите мъже имаха ли бради?" Не, нашите мъже бяха млади, без бради и мустаци. "Тогава не сме ние." Сега някой се върне, дойде с мустаци и брада и казва: "Я ми кажи къде съм бил!" Казвам: в римските легиони, да воюваш. Обръсни мустаците си и хвърли брадата! Но все пак има нещо, което се е изменило, ръцете огрубели, лицето не е тъй гладко и тогава жените казват: "Това не са нашите мъже, нашите мъже бяха млади, а тия са стари." Тогава как ще познаем истината?

Христос казва: "Дай си пръста тук!" То е външната страна. "Положи го!ˮ - Къде? - "Виж ръцете ми! Ръцете ми виж най-първо!"

Сега съвременните хора, като се срещнем, казваме: "Дай си ръката тук!" Питаме се: "Как са баща ти, майка ти?" След като се ръкуваме, казваме си името и като си сложим пръста в тази рана, на нищо не обръщаме внимание и пак не се познаваме. Ние не обръщаме внимание, за пример, като хванеш ръката на някой човек да се ръкуваш, каква е тя.

"Ама ръкуването е обичай", казвате. Ти като хванеш този човек, ще видиш неговата ръка мека ли е, или е корава, топла или студена, влажна или суха. Това са отличителни качества на човека. А ти, след като се ръкуваш с някого, питат те: "Каква му беше ръката?"и "Не зная, ръкувах се с него." След това не можеш да го познаеш. Ти ще вложиш ръката си в тази рана, за да го познаеш. Попитай го: "Кой си ти?" - "Аз съм този." Кой? - "Който бях горе на кръста." - "А от тази дупка има малко кръвчица." В тази дупка аз влагам закона, че като близнеш кръвчицата на човека, тя дава сила. Нали? Нали е казал Христос на едно място в Писанието: "Ако не пиете кръвта ми и не ядете плътта ми, няма да имате живот вечен." Ако днес би дошъл Христос и би изказал тези думи, биха го затворили и нашите психиатри кой знае как биха се изразили за нашето ново гледище. А когато лекарите чрез своите помпи изкарват кръвта на хората нанавън, затова и не се мисли.

"Дай ръката си тук и сложи я в ребрата ми и не бъди неверен, но верен." Значи сложи ръката си при сърцето ми.

Важните думи тук са: "Неверен" - "верен." Има два вида неверие или безверие, има и два вида вяра. Може да вярваш в доброто и да не вярваш в злото, а може да вярваш в злото и да не вярваш в доброто. И следователно, ако те убеждавам сега да не вярваш в злото, тогава неверието е положително; ако някой сега те убеждава да не вярваш в доброто, да имаш неверие към доброто, а вяра в злото, тази вяра е отрицателна. Следователно някои казват да вярваш и да не вярваш. Зависи: някой път неверието е полезно, а някой път вярата е вредна; някой път вярата е полезна, а неверието и вредно. Това са пак мои заключения, това са аргументации. Аз не правя разлика между вяра и неверие. За мене важи частицата "не." Тя е един елемент, който носи в себе си киселина. Следователно, от неверието като извадиш киселината ("не"), всички други елементи са на мястото си. Като извадиш от неверието "не" - то, то остава безопасно, а като сложиш "не" - то, то става опасно. И ние винаги казваме: "Не, да." Защо като казваме "не", не разбираме "да", и защо като казваме "да", не разбираме "не"? - Защо вибрациите на "не" - то означават чисто отрицателни качества. Думата "не" означава две противоположни величини, две противоположни истини, на които трябва едно място, или трябва един ум, за да минеш от едно състояние в друго и да примириш тези две противоречиви истини, които нямат допирни точки. "Не" означава два бряга, между които тече вода, и следователно онзи, който не

знае да плува, той всякога ще се удави в тази река, затова трябва да има мост. Онези, които се занимават с отрицателни мисли, трябва да бъдат здрави хора и да имат светли умове. Сега Христос казва: "Не бъди неверен, но верен, след като си направил опита." Значи трябва да направиш опита. Аз искам да направя едно разграничение в днешната си беседа. Мнозина се спират и казват: "Това е едно заблуждение, което се проповядва днес там." Заблуждение? Ако аз посея на нивата моето жито по това "глупаво" учение и то израсне и даде една педя класове със стотина зърна всеки клас, а ако по "хубавото" ваше учение израсне един клас с големина 5 см и във всеки клас има само по 20 зърна, питам тогава, от чисто икономическо гледище, кой е на правата страна? Но ще каже някой: "Тъй, нашият житен клас дава 20 зрънца, но те са пълни, хубави, а вашите са хилави." Добре, и на този опит съм съгласен. Ще направим хляб и с този хляб ще храним болните хора, най-хилавите хора, и ще видим с кой хляб ще оздравеят най-скоро хората. На опит ще подложим това. Ако техният хляб изцерява хората по-бързо, те са на правата страна, от това ще признаем правотата на учението им, но ако нашият хляб изцерява болните по-скоро, ние сме на правата страна. Тъй стои въпросът. Ние ще проверим това, а няма да се оставим на вярвания. В нас няма вярвания.

Христос казва: "Сложи сега пръста си в ребрата ми и не бъди неверен, а верен." След като си направил опит, бъди верен и не поддържай вече своето неверие. Сега от противоположния лагер ни казват: "Вие вярвайте в това, което светите отци са писали." Ние ще повикаме светите отци, ще сложим пръста си в раните им и тогава ще повярваме. Време е вече всички свети отци и апостоли да дойдат в този свят и да засвидетелстват истината тъй, както Христос я засвидетелствал. И всеки от вас, който се окаже, че е християнин, нека дойде да сложи пръста си и да засвидетелства. Ако дойде някой неверник Тома и ви запита: "Вярваш ли в Христа?" Не, това е второстепенен въпрос. Той трябва да ви запита: "В твоята душа живее ли Божественият Дух и Божествената Любов проявява ли се?" Как ще обясниш на този човек? Ще му кажеш: "Дай си тук пръста в ръцете ми и в ребрата ми и ще познаеш!!

Има едно предание, то е мое, не е проверено и за пръв път ще го чуете сега. Ще кажете: "Какво ли е това предание? Чудно трябва да е!" Много просто предание. То е следното: една чужденка, бедна жена, дълго време търсила Христа, за да я излекува, но не могла да го намери. Когато приковавали Христа на кръста, тя чула това, отишла на мястото, където

ставало приковаването, и започнала да плаче, че било късно и няма да може да я изцери. Като я видял, Христос помолил войниците да освободят едната му ръка, положил я на главата на жената и я изцерил, като казал: "Иди и живей според вярата в любовта." Сега вие всичко правите, но това не може да направите, нали? Че не можете да го направите, всеки ден фактите ще свидетелстват против вас. Вие сте неразположени, дълго време сте го търсили, намерите го, но той ви казва: "Не видиш ли, че аз съм прикован на кръста, дълго време страдах." Не, ще кажете на войниците: "Освободете ми едната ръка!" Ще кажеш: "Тури си пръста между ребрата ми да познаеш, че аз съм тоз." В това има една велика философия. Когато започнете да разбирате живота тъй умно, само тогава съвременният християнски свят ще се видоизмени, ще се видоизменят и сърцата и умовете на хората. Със сегашните вярвания, със сегашните начини не може. Аз чета една брошура на евангелистите в какво стои правотата на Христовото учение. След като прочетох брошурата, казвам: "Всичко са казали, но не и истината." Не са казали: "Отковете ми ръката да излекувам тази болна жена." Там се казва как са гонили вярващите, как са преследвали църквата. Всичко това разбирам. Ами кого не гонят в този свят.

Сега ние няма какво да се хвалим, защото има светски хора, които са страдали повече от религиозните. Колко души има в затворите! Те страдат и аз страдам. По какво можем да се отличим? По това ли, че ти си затворен заради Христа? Това е въпрос дали ти си затворен заради Христа. Може да се провери това. Ако ти, като си закован, помолиш войниците да ти освободят едната ръка, за да излекуваш жената, и после пак сложиш ръката си горе, да изтърпиш докрай твоите мъчения, ти си затворен заради Христа.

Ние, съвременните хора и слагам и себе си с вас заедно, защото, ако кажа "вие", ще кажете: "А, вие, а пък ти?” - е, ние, ние нямаме тази доблест в себе си, искаме Господ да слезе при нас. И евангелистите пеят една песен: дохожда един ангел, взима една душа, прегърне я и я носи на ръцете си горе на небето. Но знаете ли каква е тази душа, която ангелът носи горе на небето? Тя е една страдаща душа, която е измила своите грехове чрез страдания. Само нея, само чисти души носи ангелът. А онези души, които са грешни и не са измити, стоят още с хиляди векове като червеи в земята. Ангелът дойде и им казва: "Не си чист, не мога да те взема още на небето.” - "Ах, да има един ангел да ме прегърне!" Да, но и

ти трябва да имаш чистота. И ти трябва да имаш ръце да прегърнеш този ангел. Ангелите са опитали нашето изкуство. Знаете ли в какво положение се намираме? В положението на един змиеукротител, който често правил опити с една от своите змии и боа. Карал я често да се завива около него и когато заповядал да се развие. Един ден тя се обвила около него и той започнал да заповядва да се развие, но тя не го послушала, стиснала го добре и всичките му кости станали на парченца. Та често и ние, в името на любовта, строшаваме много кости. Аз съм опитал хората, зная ги сега и като ги срещна, зная ги от кой чешит са. За нищо не мога да се излъжа. Опитал съм и мъже, и жени, опитал съм всички горчиви неща и виждам, че в името на Бога са извършени хиляди престъпления. Никой ангел не може да се излъже. Аз казвам: "Ако искаш да ме опитваш, няма защо да ме пипаш. Ако ти трябва кръвчица, аз ще ти дам колкото искаш." Ти си намислил да направиш едно престъпление, по-хубаво го кажи, а не да направиш две престъпления. Искаш да ме изядеш, кажи го това, а не като искаш да го направиш, мислиш как да го скриеш. Но да ми казваш, че няма да ме изядеш и да ме изядеш, това са две престъпления, които никога не се прощават. Като изядат и тебе и като преминеш на другата страна на живота, Господ ще ти каже: "Сега ти прощавам." Тогава и двамата, и този, който те изяде, и ти, когото изядоха, като двама фалирали търговци ще започнете живота наново. Като направиш едно зло, по-добре си кажи. Тогава Господ ще ти прости. А сегашните хора 100 души изяли и искат Господ да ги прости. Искат Христос да ги прости. Христос е вечна Любов, той не прощава! Той казва: "Този брат дайте да го изядат." Ами по-раншните християни в римската арена не ги ли разкъсваха зверове, кучета? Какви ли не страдания претърпяха те! - Защото бяха грешници. Христос им казва: "По кой начин искате да изкупите вашите грехове?" Разкъсваха ги зверове. Тежко, но тия светии заслужиха тия страдания, дадоха добър пример. Казваха, че "Кой каквото прави, такива последствия ще носи." Те си изплатиха кармата по този начин.

А сега ние проповядваме едно учение на любов. И казвам: "Аз проповядвам любов." За кои? - Не за ония, за които има любов, а за онези, за които няма любов в света, които са в дисхармония с нея. Няма по-страшна сила от любовта, когато си в дисхармония с нея. Следователно животът в света не е нищо друго, освен да вършим всичко в една и съща посока със своите стремежи и цели и тогава ние няма да си противодействаме. Но когато в нас целите се различават и са диаметрално

противоположни, тогава ще има насилие, постоянно ще има борба, един път ще излъже другия, вторият и третия, третият и четвъртия, няма да говорят истината. Щом двама християни не могат да се примирят заради Бога, това показва, че техните цели са различни. Щом двама души не могат да се разберат, техните цели са различни, между тях не е Господ. Техният Господ е свещеният егоизъм. Евангелската и католишката църква не могат да се примирят. Народът се примирява, но свещениците, служителите, които водят паството, не могат да се примирят. Един евангелски проповедник не беше допуснат да служи в една правоверна църква, защото трябвало да го ръкоположат. И един православен свещеник, ако отиде в някоя евангелска църква да служи, няма да бъде допуснат, защото трябва да мине през същата процедура. Нямам нищо против това, но казвам, че всичко се е материализирало, Христос се е обърнал на златни кръстове, на златни одежди, всичко отвътре е излязло навън. Одежди, кръстове, светии, всичко е златно. Ако отидете в някоя евангелска църква, със стиховете на Библията е облечена цялата църква, но като погледнеш в сърцата на хората, стиховете ги няма там. Казват: "Ти вярваш ли в златния кръст?" Вярвам, как не! "Той е златен, знаеш ли колко струва?" - Как да не вярвам, за 1/2 година може да ме осигури. Е, хубаво, елате при мене без този златен кръст! Ела при мене и ми кажи: "Вярваш ли?" Защо да вярвам в тебе, ти гарант можеш ли да ми станеш? "Не" - не вярвам тогаз.

И ние, съвременните християни, искаме сега да приложим какво е искал да каже Христос. Христос искал да каже следното: в света има само една цел и да се приближат хората към Бога, от когото излиза Духът, който дава живот. И този Бог е Любов, а тази Любов съдържа в себе си всички методи, всички начини, всички условия, чрез които човешката душа може да се развие, за да бъдем щастливи и радостни. Следователно Христос казва: само Любовта съдържа в себе си всичката велика наука да направи хората щастливи, да се обичат. Когато казвам да се обичаме, вие отговаряте: "Нима не знаем обичта и че трябва да се обичаме?" - Не я знаете. Трябва да се научите как да обичате. Това са методи. Аз казвам: как ще обичаш човека, ти научи ли го да не лъже? Ние казваме на децата: "Няма да лъжеш" - там си остава, "Няма да крадеш" - там си остава. Но по кой начин да не краде, да не лъже? Методите трябва да научи! Ние казваме: "Да се обичаме." - "Как?" - Как ли? Е, хубаво, ето какво изисква любовта: допуснете, че аз съм писател или един проповедник, животът ми

е много добре уреден, къщата ми много добре мобилирана, леглото ми е добро, удобно, искам сам да спя на него, да няма никой друг при мене, флуидите ни да не се смесват, за да не изгубвам силата си, и казвам: в моята стая никой не може да влезе, и проповядвам на хората за любов отвън. Това е старото учение. Е, хубаво, една сестра, която вярва в старото учение, дошла на гарата отнякъде, никой не я приема, а вън дъжд, сняг и тя похлопа на моята стая, ако аз кажа: Не ме безпокой, ела утре, за утре имам важна тема, готвя проповед, това любов ли е? Аз ще оставя беседата си, ще оставя всичко друго, ще я приема, ще стопля вода, ще я нахраня, ще дам моето легло, а аз ще дежуря и ще кажа: "Сестричко, няма нищо, аз се радвам, че ти от толкова години не си дошла, сега те намерих, изгубена беше." И обуща ще дам, ще дам дрехи да се облече. Ако е нужно учение, на училище ще я пратя. Ще кажете: "Можем ли да направим всичко това ние?” - Можем, можем. Това е новото учение, това е учението, което Христос проповядва. Казвате: "Само майките могат да направят това за своите деца, които те са родили." Аз виждам много майки, които това не вършат. Една майка ще отхрани днес дъщеря си и после ще каже: "Слушай, ти гледай да се храниш добре, да се харесаш." После ще гледа да дойде някой късметлия да я продаде някак си. Той ще гледа здрава ли е, пълничка ли е, ще може ли да готви, има ли прикя, има ли повече пари, това - онова, най-после ще прати сватове и ще гледат да се оженят.

Оженят се, но след 2 и 3 месеца виждаш я нещастна, върне се при майка си, която казва: "Непрокопсана е." Когато майката роди една дъщеря, тя не я ражда да се жени, разбирате ли? Според Христовото учение тя ражда една дъщеря и я учи да обича Господа, да изпълнява волята Божия, а само Господ жени хората в света, нито владици, нито попове имат това право. Никой няма право да жени дъщеря си, освен Онзи, който я изпратил на земята. Само Той има право. Тъй говори новото учение.

Вследствие на това, понеже ние вършим известни престъпления, които Бог не е санкционирал, затова идат и тези страдания. Ние постоянно венчаваме и развенчаваме, обаче ние нямаме право нито да венчаваме, нито да развенчаваме, а имаме право само да санкционираме това, което Бог е предвидел. И когато Христос казва на Тома: "Ела и сложи пръста си в ръцете ми, ела и сложи ръката си в ребрата ми и не бъди неверен, но верен и знай, че аз съм този, който бях горе на кръста и пострадах", заради кого? - Заради тези, които не вярваха. Тогавашните

християни, които са заминали на небето, вече са оправени и мислят като нас, но тези, които са на земята, не са оправени. И вие ще се оправите. Аз не казвам специално за вас. Някои от вас сте оправени, някои от вас не ви достига още малко, една стъпка. Вие седите и казвате: "По кой начин да се изпълни волята Божия?" Чакате и си казвате: "Аз нямам разположение." Не, волята Божия не се изпълнява само с разположение. И при разположение, и при неразположение трябва да се върши волята Божия. Казвате: "Аз не мога да правя добро, защото не го усещам в душата си." Е, хубаво, когато вълкът има едно усещане, какво прави? - хване овцата и я изяде. Когато имаме едно усещане, то не е доказателство, че трябва да се извърши нещо. Когато пък имаме неразположение, то не е доказателство, че не трябва да се извърши нещо. Някога неразположението може да е негативно. Някой казва: "Не съм разположен да говоря истината." Именно когато ти си неразположен за истината, изкажи я, направи я. Някой казва: "Аз не мога да любя; не е в естеството ми, аз съм човек, който мисли." А именно, че любовта минава през ума. Който има ум, трябва да люби. Ако мислиш, без да любиш, аз бих казал, че ти не си от най-умните хора, не мислиш. Най - великият аргумент за това, че Бог, който е най-умното същество в света, който е родил всички други същества, е че за Него се казва, че е Бог на Любовта, защото най-много люби. Следователно най-великото, най-мъдрото нещо в света е Любовта. А ние казваме: "Аз съм същество интелигентно, което не трябва да люби." Извинете ме, ще ви кажа, че вие не сте интелигентни, нямате никакъв ум. Защото Онзи, който е създал световете, който е направил всичко, Той е Бог на любовта, дал е всички жертви, а ти един пигмей със своя ум казваш, че не можеш да любиш. Защо? - Защото си имал ум. Владиката не могъл да люби. Защо? - Защото седял много високо, не могъл да слиза долу. Да, ти си един владика, голям човек, не можеш да любиш. Господ отгоре, от небето, е слязъл, въплътил се е долу на земята, приковали са го на кръста като слуга, а ти като един владика, като господар, сгърнеш ръце и казваш, че не можеш да се занимаваш с дребнавости. Не е право това. В това няма никаква философия. Друго е ако не можеш да обичаш. Това твое учение принадлежи на лявата страна.

"Сложи пръста си на раната!" - Къде? - Във волята Божия, в сърцето Божие, да знаеш, че Бог е Любов, да видиш тия ръце, които пострадаха, да пипнеш тия ребра, които пострадаха за любовта. Някой казва: "Аз се въодушевлявам от тая любов." Тия рани на ръцете ми защо са? - Защото се

въодушевих от тази любов. Казваме: "Колко велик е Христос!" Да, въодушеви се от тази любов. Да, в любовта си трябва да бъдем велики. По какво можем да бъдем велики? Ние по ум не можем да бъдем велики, но по сърце и по душа всички можем да бъдем велики. Разправят за един древен цар Ида - Мури, че имал син много учен и даровит. Синът започнал да пише една велика книга на живота, защо са създадени мъжете и жените и какво е тяхното предназначение. Според обичая на това царство бащата, когато оженил своя син, дал му една свещ, с която дълги години могъл да си свети, но мъжът и жената трябвало да употребяват само една свещ. Един месец, след като се оженил царският син, запалил тази свещ, отворил книгата си да чете първите думи на своята любима, но вижда един пасаж не написан, искал да го допише. В това време дохожда една гостенка на жена му, тя влязла в стаята, вземала свещта и мъжът остава на тъмно. Тази нейна другарка - гостенка донесла една своя книга и взела да чете. Минава час, два, не донесли свещта. На царския син домъчняло и започнал да плаче. Дохожда при него една негова другарка от детинство и го пита: "Защо плачеш?” - "Без свещ съм, не мога да допиша това, което ми трябва, в тъмнината." "Къде е свещта ти?” - "У жена ми, тя се разговаря със своята другарка."

Сега схващате ли къде отива тази философия?

Една свещ е дал Господ и на мъжа, и на жената, един светилник. Сега между мъже и жени има борба в света. Светилникът е един, но ако жените вземат светилника и отидат в своята стая, мъжът остава на тъмно. Ако мъжете вземат светилника и отидат в своята стая, жените остават на тъмно. И досега този светилник е ходил ту в стаята на мъжа, ту в стаята на жената: и когато този светилник е при мъжете, те са въодушевени, те са културни, драскат ли, драскат, а когато жените го вземат, те пишат, и те са културни. Но в бъдеще мъжете и жените ще си сложат тази свещ на една маса и в една стая заедно ще пишат и ще четат, каквото са писали.

Следователно Христос е слязъл на земята и казал на Тома и на жена му: "Сложи си пръста в ръцете ми, сложи си ръката в ребрата ми и не бъди неверен, но верен." Тома имал и жена, защото Христос мъж без жена и жена без мъж не приема. Понеже викнал Тома, казва му: "Сложи си пръста! Ти вярваш ли?” - Вярвам. Бъдете сигурни, че само една свещ има, тя е запалена от Божията Любов. Няма друга запалена свещ!

Следователно всички вие, мои братя, трябва да запалите тази свещ с великата Божествена Любов, но да е близо до вас тази свещ. И мъже, и

жени трябва да четете тази свещена книга, но трябва да я четете само при свещ, запалена чрез любовта, и тогава ще я разберете; дълбокият смисъл на всяка една дума ще се разцъфти, тъй както всяко едно житно зрънце и както всяко едно цвете. И тогава ще видите този красив свят.

Към тези мъже и жени се обръща Христос и казва: "Елате вие, невярващи!" Казвам и на вас сега: днес Христос ви приканва, мъже и жени, нали искате да служите на Христовото учение, т. е. да снемете ръката от кръста и да изцерите жената и след това пак да ви приковат? Да сложите пръста си в ръцете Му и да ви пита: "Отсега нататък ти готов ли си да живееш по любов със своята възлюблена?” - Готов съм, Господи. "Извикай и жена си, нека дойде твоята възлюблена, сложи си пръста в моето сърце; ти готова ли си отсега нататък да живееш в тази велика Божия Любов?” - Готова съм. "Бъдете благословени от мене, идете и проповядвайте това ново учение и носете тази свещ, за да могат всички чрез нея да дойдат до истинското познание на Божията Любов!"

Сега вие ще се въодушевите, но мене въодушевлението не ме радва. Когато богатият от имането си дава, това не ме учудва ни най-малко, но когато онзи беден човек, който си вземал мотиката и отива на работа, като ме срещне, веднага напуща работата си и идва да ми услужи, мене това ме учудва. Ние именно трябва да бъдем като този последния. Аз често съм виждал прости работници, взели мотиката, отиват на работа, но напущат работата си и отиват да разправят някому нещо, услужват му, а с това изгубват няколко часа. По - богатият човек казва: "Мене времето ми е скъпо." А времето в света е създадено само за Бога. Пет минути, прекарани в любов, струват повече, отколкото хиляди години без нея и отколкото всичко друго в живота. Разбирате ли? Пет минути, прекарани в Божията Любов струват хиляди години. Следователно вие тези пет минути готови ли сте да ги прекарате в любов? Аз бих предпочел да прекарам пет минути в Божията Любов, отколкото да ме коронясват като цар и да получа наследството на целия свят. Защо ми е това наследство, защо ми е тази корона? Какво ще направя като цар? - Ще обеся хиляди души. Какво ще направя като богат? Ще изнасиля 100-200 души и ще отида като грешник на онзи свят. Ако прекарам пет минути в Божията Любов, ще сложа брата си на моето легло в стаята ми. Той ще стане свеж, бодър и като ме види, ще каже: "Вярвам, Господи, в сърцето ти, в ръцете ти, в любовта ти, защото ти с делата си го доказваш." Сега вие си казвате: "Къде е Христос, сега да ни се яви!" Да се яви сега Христос с ангели, ще има треперене и ще

повярвате. Как да не повярвате!

Ще кажете: "Сега в затвори ще ни сложат." Христос няма да постъпи тъй. Ако е за затвори, Христос си има тук свои ангели и закони, те ще изпълнят това, ще ви сложат в затвори, а ако иска да покаже новото учение,Христос няма да се яви с ангели, с корона, а ще го приковат на кръста, ще спусне ръката си от кръста и ще каже: "Ела по-близо!" Ще положи ръката си отгоре и после пак ще я дигне. Ако разбереш смисъла на тази любов, ти ще тръгнеш. Накъде? - В правия път. А тоя прав път наричам пътя на Божествената Любов. Този път е вътре. Вие ще кажете: "А, не, горе е." Вътре, вътре е този път. Когато го намерим, той дава най-големия мир, най-голямата радост, каквато някога човек може да почувства. И казвам сега на всинца ви накъде трябва да вървите.

Казвате: "Какво учите вие?” - аз уча, в резюме, следното: че всички хора трябва да имат по една свещ, запалена от Божията Любов. Тази свещ трябва да бъде тъй високо, да свети на всички ви и без да я засягаме, без да пипаме фитила , да видим от какво вещество е направена. Да свети и всички да се радваме! На такава свещ може да проповядваме. А свещи, които всеки може да носи, да пали плевници с тях, това не са божествени свещи, това са свещи, изобретени само от вашия ум. Следователно Божествената Любов приканва всинца ви към това здраво учение. Когато ние го приложим, ще бъдем всички здрави, а сега има опасност. Аз даже не си правя илюзия, виждам, че когато проповядвам на хората любов, мнозина страдат, не разбират учението, а само се въодушевяват. Най - първо, твоят ум трябва да е на мястото си и Божията Любов трябва да минава през ума ти. Минава ли отвън, заобикаля ли го, ти си на опасен път. Божията Любов трябва да мине през човешкия ум, през него да се прояви. И тъй: ако Бог, най-умното, най-великото същество, казва, че е Любов, то ние, които искаме да го следваме, и ние трябва да представляваме тази Любов. "Дай си тука пръста и виж ръцете ми; и дай ръката си и сложи в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен!"

Сега аз днес ви пожелавам, като се върнете дома, да ви повика Христос и да ви каже: "Тома (защото повечето от вас сте Томовци), ела сам тук, положи ръката си в ребрата Ми и не бъди неверен, но верен!" "Хайде и Томовата жена нека дойде", "Хайде и ти сега сложи ръката си в ребрата Ми и не бъди невярна, но вярна!" Бъдете сега верни! Вярвате ли? - "Вярваме, Господи, вярваме."

Оставете вашето неверие, приемете вярата на любовта и живейте и "Аз

ще бъда с вас отсега до скончанието на века."

Една малка забележка.

Искам да ви предпазя от едно заблуждение, като казвам: "Христос да дойде", вие ще кажете: "Нима Христа ние досега не го познаваме?"

Тома три години вървеше с Христа. В познаването на Христа имаше нови фази. Тома не познаваше Христа, но не познаваше този Христос на Любовта. Когато го позна, той каза: "Господ мой, Бог мой!" Не да познаваме историческия Христос, но да познаваме този Христос, който сега се проявява, Христос на великата Любов, която действа вътре в нас, вътре в света. Това не е един упрек, да кажем, че не познаваме Христа, но Христос като Любов малцина го познават. Следователно това е необходимо и да познаем този Христос като Любов и да имаме смелостта на Тома, да си сложим пръста в ръцете Му и ръката в ребрата Му и да кажем:

"Господ мой, Бог мой!"

Беседа, държана на 16 април 1922 г

ХРИСТА РАЗПЯТ

Защото решил бях да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа и Него разпят. (I Кор. 2:2)

Стихът повидимому сам по себе си е ясен. Кой не знае разпятието Христово? В православната църква през страстната седмица постоянно изнасят Христа разпет, цветя хвърлят, китки хвърлят; евангелистите говорят за Христа разпет; всички знаят, че Христос е разпнат. Но това знание за Христа прилича на онзи гладен българин, който, като минавал покрай една турска гостилница, имал само сух хляб, слагал го на парата на всяка една тенджера и казвал: "Слава Богу, похапнах си от всичко." Ние сме достигнали до една фаза на развитие, в която ни трябва нещо по-съществено. Не трябва да си правим илюзия, че храната, която имаме, е съществена. Съвременните културни хора, ако ги питате, ще кажат, че те живеят най-културен живот. Обаче, ако разгънете тоя живот и сравните тази култура, ще видите, че това не е култура: нито в яденето има култура, нито в жилищата, нито във философията. Туй не е много казано. Аз сега принципно говоря по въпроса. Че не е култура, това показват страданията и болестите, които съществуват. Днес има толкова много болести в света, че лекарите не знаят как да ги кръщават, болести, които разяждат удовете на човешкия организъм. Едва ли ще намерите в съвременния свят човек здрав, на когото или белите дробове, или мускулите, или стомахът, или мозъкът, или нервната система да не са заболели. И всички тия болни хора са професори, проповедници, министри, началници, всички те управляват света. И питам: може ли болни хора да управляват, да дават тон и направление на културата? А нас, на първо място, ни трябват хора здрави.

Сега Павел казва, че той решил да не знае нищо друго освен Христа разпет. Той употребява тази дума в малко по-друго значение. Когато човек разпъне в себе си всички ония низши прояви на своето естество и ограничи всички низши чувства, низши желания, низши действия и даде ход на всичко възвишено и благородно в най-висок смисъл и това е да познаем Христа Разпятаго. А според мен това значи да сложим любовта в нейната нова форма, както сега се е появила, като един нов, велик закон в живота, който иде да изправи всички недъзи на хората. Досега любовта е съществувала в аптеките, в църквите, в монастирите, като панацея и

хората са я вземали в малки хапчета, само когато ги е болял коремът, слагали са я като едно лекарство на краката, при някои малки болести се е прилагала. Но досега хората не са приложили любовта. Казват: "Тази любов е неприложима." Че е неприложима, старите казват на младите: "Едно време ние имахме любов като вас, идеалисти бяхме, идеално мислехме, идеално любехме, но видяхме, че светът не може да бъде идеален, това, "идеалната любов", е за другия свят, в този свят ще живеем материалистически." А материалистическото разбиране какво е? Материалистическото разбиране на нещата е това, от което сега се зараждат всички страдания, и когото и да питате, всички съзнават, че страдат от нещо, всички са недоволни: в мислите им има недоволство, в желанията им има недоволство, в действията и също. И ако попитате съвременните хора за това, ще ви дадат много отговори. Някои ще кажат, че причините им са чисто социални: хляб нямало. Хляб няма, но защо няма? - Понеже хората не са го разпределили по равно. От невидимия свят има изпратен достатъчно хляб. Някои казват: "Въздухът е нечист." Въздух има достатъчно, но ние сме затворени в такива тъмни и задушни здания! Богатите хора са добре в това отношение, те дишат много въздух, но има кантори, където никаква светлина не прониква. Такива здания има в големите европейски градове, даже и тук, в София. И ако един човек живее в такова здание 10-на год., той ще почувствува влиянието на тази атмосфера. Туй е във физическо отношение. Като дойдем до религиозната култура, и в нашите религиозни стаи има такива, където слънчева светлина не влиза, където светлина никак не прониква. И там има светлина и на свещи, но светлината на свещите не е идеална. Е, питам, на тази светлина може ли да зреят плодовете? - Не. Те не зреят! Плодовете и всичко на земята зрее само на слънчевата светлина. И всичко възвишено и благородно в човешката душа може да зрее само при лъчите, при божествената светлина на великата любов, която се проявява от този велик закон! Любовта на това велико слънце, което озарява целия космос, трябва да грее и в нас. Понеже Господ е заповядал на всички ангели да разтворят всички прозорци на невидимия свят, тази светлина ще блесне и всички хора трябва да излязат на това слънце. А сегашните хора казват: "Не излизайте, ще слънчасате и не ви трябва това учение, не му е дошло времето!” - Като излезете на това ново слънце, най-първо ще се разболеете. Питам ви аз: коя жена, като чисти, не вдига прах? Коя жена, като пере своите дрехи, не размътва водата? Кой е онзи, който, като

боядисва къщата, не си напръсква малко дрехите? Но какво показва това? - Това показва, че той работи. Трябва ли тия външни спънки да ни спънат, за да не вървим към целта? Но нима на онзи пътник, който върви по пътя, няма да се скъсат обущата? Той по пътя ща срещне много мъчнотии, но целта трябва да се постигне!

Павел казва: когато говоря между вас, аз не искам да зная нищо друго освен Христа разпет и тази е моята цел. Като служат всички на този Христос, надпреварват се да казват: "У нас е правото учение." Но ако влезете, ще намерите Христовата любов, сложена в стъкленица като панацея: "Ако си при нас, ти можеш да имаш тази любов, но ако си вън от нас, ни капка не даваме.” - Любовта държат в тия малки шишета. Православната църква казва: "Ако дойдете при нас, ще имате всичката любов в тия шишета." Евангелистите казват същото, мохамеданите и същото. Всички си имат шишета. Божията любов в шишета не се държи! Тази любов, както ние я разбираме, прониква цялото пространство, защото пространството и времето според нашето схващане и това е нещо живо. Целият космос е едно живо същество, в което ние живеем и се движим. И тогава този космос може да бъде и безграничен, и граничен, и велик, и малък: това е свойство на вечното, да произвежда, каквито форми иска. Сега за тия разсъждения ние трябва да имаме един светъл ум, за да схванем божественото. Често учениците от по-горните класове, когато дойде учителят и казва: "а1, а2, а3", тия три степени може да ги обясним по три разни начина. Какво означава а в първа степен? Да допуснем, че то е едно живо същество, а в първа степен е един човек, който се движи по права линия и правата линия, която има само дължина без никаква ширина и дебелина. Питам, как ще определите такава една линия? Тя е математическа линия, има само дължина. А пък а във втора степен означава: това същество е намерило друго същество и двете се движат в прав ъгъл на себе си и образуват плоскост. Следователно на тази линия се прилага и широчина. После има дължина и широчина, но няма дебелина. Е, как ще си представите един свят, който има дължина и широчина, но няма дебелина? И тогава а3 показва, че цялата плоскост, движена пак в прав ъгъл на себе си, образува куба. Това а е минало пак през три степени: по права линия; то е придобило дължина в прав ъгъл на себе си и е образувало плоскостта и придобило широчина; по прав ъгъл на плоскостта е образувало куба, придобило е дебелина. И така сегашните хора са а3 и са един куб. Като разтворите куба, вие ще образувате

човешкия кръст. Следователно кръстът не е нищо друго освен разтворен куб, за да стане проветрение. А разтварянето на куба означава цъфтене в Природата. Всяка пъпка е разтворен куб, за да се прояви новото съдържание, а като се прояви новото съдържание отвътре, да може то да приеме и небесното съдържание, понеже в света има две течения: едното от центъра на земята, а другото от центъра на слънцето.

Павел казва: "Исках да зная само Христа разпет между вас." Как бихте си го представили вие този Христос? В една тукашна школа и на Запад често казват: "Бог е светлина." Аз казвам: Бог не е светлина! И на пръв поглед, като казвам, че Бог не е светлина, ще кажат: "Той отрича Бога." Когато някой ваятел изваe някоя статуя, той статуята ли е? И когато някой богомолец запали една свещ, той свещта ли е? Писанието казва тъй: "И рече Бог и и стана светлина." Значи Словото изказано произвело светлина. Следователно Бог може ли да бъде светлина? Не! Светлината е проявлението на Бога. И вие като казвате: "Бог е светлина", във вашия ум тя ще произведе съвсем друг резултат. Тази светлина, която иде отгоре, е минала през няколко степени. За да разберете правия смисъл на светлината, трябва да я върнете назад до онова същество, която я е създало, т. е. до първоначалното Слово, което е казало: "Да бъде светлина." И законът е верен: когато някой ученик се е занимавал с някоя трудна задача, първоначално има смътни понятия за нея, тази задача му е трудна, но след като помисли дълго време и разбере съотношението на елементите в задачата, една малка светлина се появява. Следователно всякога, когато Словото стане разумно вътре в нашия мозък, когато Словото стане разумно в нашето сърце и в нашата душа и светлината се явява като един резултат. Значи Бог е казал: светлина да бъде в този ум, светлина да бъде в това сърце, светлина да бъде в тази душа, и бива светлина. И какви са резултатите на светлината? Най - първо тази светлина ще произведе буря, ветрове, дъжд, ураган, цял един катаклизъм и след като образува своя почва, тази светлина ще произведе златни плодове, реки, извори, а чрез тия плодове ние ще познаем качествата на светлината. Защото всичките плодове еднакви ли са? Аз бих попитал който и да е ботаник: ако светлината, която произтича от своя извор, е една и съща, ако вибрациите са едни и същи, как тъй ябълката да има един вкус, а крушата друг? Как става това? Ще кажете: "Тъй го наредил Господ." Тъй говорят религиозните хора, но учените хора не могат да говорят тъй. Този Господ, за Когото ние говорим, той е Господ на Любовта.

И като произнесем думата "Любов", цялото ни битие трябва да почувства едно трептение, една велика радост да се появи в сърцата. А като кажем: "Бог е Мъдрост", в твоя ум пак по същия начин трябва да изпъкнат най-великите мисли.

Каква е била задачата на Христа на земята? Задачата му е била да изяви Бога като Любов и като Мъдрост. Да го изяви външно и освен това да даде методите и начините как да се приложат Любовта и Мъдростта. Всичките растения си имат методи, а ние, съвременните хора, които искаме да подобрим своя живот, нямаме такива методи. Ще изучаваме техните методи, с които те създават своите сладки плодове, и само тогава ще подобрим живота си, ще изучаваме как употребяват те и светлината за същата цел. Някой казва: "Искам да бъда добър." - Изучавай черешата, изучавай гроздето, смокинята и много други растения, да видиш по кой начин те правят плодовете си сладки. А ние, хората, казваме тъй: "Господ ще ги направи." Не се самозаблуждавайте! Бащата всичко може да даде на своя син и учителят всичко може да даде, но учителят и бащата за своя син не могат да учат. Бащата и учителят всичко могат да дадат на своя син, но не могат да ядат за него. Ако аз ям за сина си, аз ще взема силата, а вие нищо няма да се ползвате. Когато се храните, вие сами ще ядете, това е необходим закон! И сегашните хора искат да ни научат да мислим за други умове. Не, не! Грехота е за нас да не мислим, грехота е за нас да не действаме. Но когато кажем, че трябва да ядем, трябва да знаем какво да ядем; когато кажем, че трябва да мислим, трябва да знаем какво да мислим; когато кажем, че трябва да чувстваме, трябва да знаем какво да чувстваме.

Сега аз ще ви приведа един разказ, който съм разправял на някои свои приятели, но сега ще изясня вътрешното съдържание на разказа. Той се отнася за един индуски адепт или учител в Индия. Тъй го наричам аз: Тагор - Бил - Ра, знаменит учител на една школа, служител на един от видните индуски храмове. Посветен, според своето звание той трябвало да прекара живота си в девственост, за да завърши напълно цикъла на своето самоусъвършенстване и т. е. да се не жени. Обаче една млада мома, жрица на храма, се влюбва в него. Той не обръщал внимание на нея, но след дълги години тя му казала така: ако аз дойда при тебе и приложа любовта с тебе заедно, ти по-скоро ще завършиш своето самоусъвършенстване. Най - после той повярвал на това и се влюбил в нея, но в момента, когато той се влюбил, тя го разлюбила.

Сега ще оставя втората половина на разказа, после ще го разправя. В гнева си, че тя го спира в пътя на неговата еволюция, той я проклева и тя се превръща в змия, и той казал: "И като змия от този храм никога да не излезеш вече." Защо тя го е разлюбила? Тя се е влюбила в едного от учениците на Тагор - Бил - Ра. Този адепт се спира в своя живот, умира, 500 години се минават. и Сега това е разказ, легенда, не го вземайте буквално, разсъждавайте върху него, то е само един разказ, за да обясня един принцип. Той се преражда като лорд в Англия и името му като лорд няма да кажа какво е, ще го замълча, казвам само първото име и обаче този първият ученик, който е съблазнил и едновременно изпитал тази жрица, и той се преражда като англичанка и така става, че Тагор - Бил - Ра се оженва за този ученик. Отива след 500 години на разходка в Индия и в него се заражда желание да изучава индуските храмове, да изследва някои възпоминания. И като идва в този храм, в който той претърпял своето нещастие, усеща, че го побиват някакви тръпки, и когато се разхождал в зданието, от невидено идва една змия, ухапва жена му и тя моментално умира. Питам ви сега: защо змията ухапала жена му? Тази змия е същата жрица! Тази жена казва: "Ти спъна и мен, спъна и него." Той разбрал закона, снел проклятието си и тя приела своята първа форма, и започнала наново своята еволюция.

Мнозина от вас тръгвате като тази жрица да намерите Христа, влюбвате се в него и казвате: "Господи, ако Ти ни позволиш да влезем в Твоето царство, ще успее учението ти." Но след като влезете, съблазнят ви учениците на Тагор - Бил - Ра. Няма днес проповедник или свещеник, който да не е съблазнен от едного от учениците на Тагор - Бил - Ра. Като казвам "няма нито един", не го считайте, че е крайност, то е хиперболично твърдение. Българите казват тъй: "Яйце да хвърлиш, няма място къде да падне." То е израз. Не го вземайте в математически смисъл, за хиляди яйца има място къде да паднат, ама думата е тъй. Турците казват: "Персинги лаф гелсън", т. е. на думата ни приляга, тъй да дойде. Следователно, когато вие тръгнете в този път, не трябва да се съблазнявате. Съблазните ли се, 500 години ще бъдете затворени като змията в някой храм. Някои казват: "Да умра в църквата." Тази жрица, и тя е умряла в тази пагода, но като змия. Някои казват: "Да го затворят в храма." Може да ви затворят като змия, но не си правете илюзия, че ако те заровят в църква, ще бъдеш в рая. Тук се иска един свят живот, на Божията Любов, въодушевен от тази велика Божия Любов, да знаеш, че във всеки

даден момент ти изпълняваш волята Божия. И сегашните хора, като почнат да умират, нареждат: "Еди - как ще ме облечете, еди - кой си свещеник, еди - какъв си ковчег, еди - кое си място..!" Много хубаво, отлично е това, но това не е Христовото учение, това не е учение на Любовта. Това е един стар езически култ. Тогава и още по-великолепно са се погребвали. Тогава по какво се отличаваме ние от езичниците? "Те са езичници." Много добре, езическите народи се погребвали по този начин, ама ние, християните, по кой начин се погребваме? - По същия начин. "Ние вярваме в Христа." - Да, вие сте хора, които вярвате в гробища, в паметници, казвате: "Хем като умра, да ми четете много молитви, да не ме оставите без помощ." Тъй са го правили езическите народи и тия обичаи са минали в съвременния свят. Не са лоши тия работи, те са добри, но ще бъде смешно за онази пеперуда, която се е превърнала от гъсеница в пеперуда, да спазва своите навици на гъсеница. Нейният начин за ходене, нейният начин за ядене е диаметрално противоположен на този на един червей. И когато рибата се превърне на човек, този човек ще се различава диаметрално от рибата. Сега не трябва да казваме: "Ти си християнин, превърнал ли си се, имаш ли хриле, от риба си станал човек, имаш ли дихателни дробове?" - Нямам. "Ама аз мисля, че съм човек." Тогава пак ще ви приведа онзи смешен разказ за американеца, който излекувал един болен. и В Америка стават чудесии: може да лекуват хората от далече, без никакви церове. Тъй, само с мисъл ги лекуват. Някой богат човек си счупил крака, явява се един доктор и му казва: "Ще мислиш, че твоят крак не е счупен, ще мислиш ден, два, три и твоят крак ще се намести", дал му всички правила. И действително кракът му се наместил. Явява се докторът и казва: "Господине, аз ти направих една голяма услуга, ще ми платиш и богато ще ми платиш." "Да, господине, колко искаш, ще ти платя, 500 долари ще ти платя. Мисли, че имаш 500 долара, мисли, мисли и ще имаш всичките долари." Има разлика между "мислене" - "мислене." Ако мисля за 500 000 долари, няма да дойдат така. В любовта има един начин, за който ще ви говоря. Има начини, по които растенията превръщат светлината в сокове. Има методи, чрез които може да превръщаме соковете на тази Божествена Любов, да произведат съществените качества в нашия ум и сърце. Тия методи не се преподават тук. Аз общо говоря, но за християнския свят трябва да има училища като сегашните, в които да се преподават тия методи. И най-малките деца да знаят по кой начин се превръща Божествената Любов в милосърдие, по кой начин се превръща

тя във вяра, в надежда, в радост, в смирение, знание и т. н. Това са методи, които трябва да знаете! И тогава ще дойде някой и ще каже: "Има по-лесен начин от този. и Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен, ти и домът ти." Сиреч, като този американец: "Повярвай и ще имаш парите." Повярвай? Трябва да имаш начини, за да повярваш. Трябва да стане в тебе един вътрешен преврат. Не можеш да повярваш, докато нямаш любов! Първото нещо е любовта! Първият закон, с който започва животът, е любовта. Следователно малките деца, животните знаят до известна степен как да превърнат тази любов. И някои ученици Христови казваха: "Придай ни вяра." Има начини, чрез които може да се превърне любовта във вяра, и след като се превърне и дойде истината, вярата ще се превърне в знание, а като дойде знанието, ще дойде разумното слово, ще дойде светлината. А дойде ли тя във физическия свят, ще ви помогне. Защото има две течения: когато дойде Божията Любов отгоре, непременно ще дойде противоположното течение отдолу. И следователно според тази наука, която поддържаме, има две течения: едното от безграничното, което постоянно се смалява и слиза към човека; а другото, както съвременната наука казва, човек е произлязъл от малка микроскопична клетка. Едното и малкото течение, което се възраства, става велико, а другото и великото, става малко. Тия две течения, като дойдат в съприкосновение, в това вътрешно налягане, тогава и който разбира този закон - се зараждат всички велики добродетели и способности на човешката душа. Сега във вашия ум ще кажете: "Тази работа е необяснима." Необяснима е, разбира се. Само онзи, който дълго е проучвал, който е правил хиляди опити, той може да разбере дълбокото значение на онези велики стихове и изречения в Писанието, където Христос казва: "Ако думите ми пребъдат във вас и вие пребъдете в мене, каквото поискате, ще ви бъде, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и тогава ще ви се изявя." Едно семенце, което е паднало на земята, след време то се проявява, цъфнува и завързва.

Сега Павел казва: "Реших да не зная нищо друго освен Христа разпет." А на нов език казано, това значи: той решил да знае само великия закон на Любовта, който внася всичко вътре в човешката душа. Защото Христос представлява този великия закон на Любовта. Само онзи, който е пълен с Божествена Любов, той може да бъде разпет. Вашият идеал е да се жертвате. Само богатият може да се жертва. И Павел казва на друго място: "Този, който беше богат горе, реши да осиромашее и слезе между нас, да вземе човешки образ, за да помогне на своите братя чрез онази любов,

която имаше, да им даде тази любов, да ги свърже с Бога, т. е. с Любовта. И Христос спасява хората само по този начин, като ги свързва с Любовта. Сегашните хора казват: "Да се любим." Е, хубаво, знаеш ли да правиш възли от Любовта? Вземете тези, които правят електрически инсталации, някой път като изгори шнурът в инсталацията, който не разбира, не знае къде е повредата. Аз видях един, когато поправяше една такава повреда, изведнаж намери погрешката, взе едната жичка и другата, съедини двата тока. Значи трябва да има една малка жичка, която да съедини твоето сърце с Божието сърце, или една жица, което да съедини твоето сърце с Христовото сърце. И кой може да направи тази инсталация? Само Христос е, който може да я направи. Разбирате ли? Само Христос е, който може да сложи тия жички, да свърже хората с Бога. Само той знае това изкуство. И дълго време вие трябва да се учите при него. И аз следя сега хората, които вървят в новото учение и в старото учение, и във всички църкви, много добре започват. Започват с любовта, а свършват без любов. И съм забелязал това като факт в църквите: в една евангелска църква един проповедник, като проповядвал 10 години все върху едни и същи въпроси: спасение, покаяние, това, онова, и всички слушатели почнали да спят вече, и той усетил, че те са разбрали всичко. И когато идвал някой друг, проповедникът съсредоточавал цялото си внимание върху него, като че публиката е той. А другите не го слушат, защото са пресситени от безсмислени работи. Проповедникът говори за спасение, а той сам не е спасен; говори за милосърдие, а той сам не е милосърд; говори за самопожертване, а той сам не се жертва; говори, че когато някой умре, не трябва да се плаче, но като умре жена му или детето му, той пръв заплаква. Хората проповядват неща, които не прилагат. И казват: "Опасно е новото учение, то разрушава обществото." Онези войници, които отиват на бойното поле, как се връщат? Отиват с китки, с музика и цветя, но се връщат кой със счупена ръка, кой със счупени крака и на всички тия хора им сложат по един кръст, защото за отечеството са дали жертва. И от тази жертва вашият народ колко се е повдигнал?

И всички ще кажат: "Извършиха волята Божия." Не извършиха нищо! От 8000 години насам човек върши своята воля и затова Бог казва на смъртта: "Ти постоянно ще възпитаваш тия непослушни деца." И какво прави тя? Тя ни възпитава днес. И ако вие ме питате: докога ще умираме? - В деня, в който решите да приложите закона на Божията Любов, смъртта ще остави всинца ви и ще каже: "Оставям ви свободни да идете при баща

си." И като ме срещнете, няма да ме питате: "Може ли това да бъде?” - Може, може. Има хора, които вече не умират. И в България има предание, че като са заравяли някои, после потърсят ги в гроба, няма ги. Казват: "Той не стои в гроба, понеже е възкръснал." Ще каже някой: "Това е мистификация." Може да бъде мистификация, излязъл е от гроба. Има хора, които не умират. И ако вие всички повярвате, няма да умирате. Ангел Божи ще слезе, ще отвали камъка и ще ви извади, но се изисква вяра в живата любов, иска се вяра, непреодолима вяра в любовта, която да погълне всичката наша омраза. Разбирате ли какво значи омраза? Ние ще се борим с нея. Аз говоря за любовта, която може да стопи всичките прегради, които днес съществуват в нас. Това е любов. Ако твоята любов не може да разруши всичките прегради, ако ти не си в състояние за Бога да повдигнеш, с един замах да отрежеш седемте глави на този демон, няма да се проникнеш от Божествената Любов. Чакаш и казваш: "Дъщеря ми да се нареди, мъж ми да се нареди и тогава ще служа на Господа." Никога няма да се наредите вие! От 8000 години все по този начин се нареждате, но вътре в нас, в нашия ум, в нашето сърце, в нашата душа трябва да стане един прелом, таен прелом, да приложим това учение за себе си и като го приложим и опитаме неговата сила, тогава всички ще почнем правилно да живеем.

"Решил бях и казва Павел и между вас", между кои? - между вас, които се карате, вие, които враждувате, които спорите и всеки един от вас иска да бъде пръв, решил бях нищо друго да не слушам, да не зная вашите спорове, а само едно искам да зная и само Христа разпет, само любовта искам да зная. Ако идете в съвременна някоя църква, където проповедникът е даровит, той, като слезе от амвона и ако вие сте един интелигентен човек, ще ви каже: "Жалко ми е, че тия хора не са интелигентни, не ме разбират." Ако някой съвременен музикант свири и ако вие сте музикант като него, той ще ви каже: "Публиката не разбира от моето свирене, не разбира от музика, но няма какво да се прави, ще се свири, ще внасяме култура." Ако е някой свещеник, който хубаво е служил, а публиката е вдигала шум, и ако има друг някой свещеник, който знае да служи като него, той ще каже: "Употребих най-големите усилия, но не разбират." Защо не разбират? Любов нямат. И действително любовта контролира ума на човека. Да ви го докажа ли това? Аз ще ви го докажа с много силни аргументи. Най - слабия аргумент ще взема: имате дъщеря, която много говори, и казвате: "Дъщеря ми много бъбри." Но тя се влюби в

някого и веднага става мълчалива. Казвате: "Дъщеря ми поумняла." Казвам: радвам се, че е поумняла. Новото слънце я стоплило и тя почнала да мисли и ако никой не откъсне това божествено цвете, тя може да се домогне до някои божествени знания. Но когато младото момиче намери божественото слънце, ще дойде някоя стара баба, ще бутне тази пъпка, ще дойде друга баба и тя ще бутне и тъй, една по една, капват пъпките и тогава любовта няма къде да действа, капне и тази пъпка и бабата казва: "Нищо, нищо, и ти стана като нас, едно време и ние бяхме като тебе, но сега и ти живей като нас." Това е съвременното учение. На никоя баба не се позволява да бута тази пъпка, която ще цъфне, то е свещено място, не може никой да бута там, само божествените лъчи ще бутат във всяка пъпка, докато тя се разцъфти и приеме светлината и даде този плод, който вие сами трябва да вкусите. Това казва Павел: "Решил бях да не зная нищо от тия спорове, които стават." Сега за пример мен ме питат: "Защо тъй говориш", т. е. за начина, по който се трансформират енергиите. Един го схванал по един начин, друг се обидил, че съм казал: операции не трябва да се правят. Принципално говоря. Там, където Природата не е разрешила да се прави операция, не правете. Когато искате да правите една операция, питайте Природата, ако тя позволи, направете я, но там, където тя не е дала разрешение, никой лекар няма право да прави операция. Най - великият лекар е Природата, а лекарите са асистенти, те трябва да слушат своя главен лекар и ако той позволи, нека правят операции. Аз съм за разумните операции, а не за безумните. За всяко учение и за всяка църква, която прилага своето учение, казвам: това учение съгласно ли е с Бога? Ако е съгласно, приложете го. Туй учение опитахте ли го? "Ама то е останало от нашите деди и прадеди." Опитахте ли го? Ако на един човек остане жито от дядо му, нали той трябва да го посее, за да го опита, да го занесе на воденица, да го смели, да опита качеството на брашното? А ние го държим като една светиня и кой как дойде, кажем: "Това остана за възпоминание, ще го сложим като муска и като идем на бойното поле, ще го носим, и докато е муската с нас, слава Богу, няма никаква опасност." Обаче един ден смъртта те задигне въпреки муската. Я ми кажете: кой човек с муска не е умрял? Спасението не е в това.

"Решил бях, казва Павел, да не зная нищо друго освен Христа разпет", Христос, който внася живот, радост и веселие в душата, Христос, който ще ни научи как да живеем, как да се отнасяме. Голямо изкуство е да знаем как да се отнасяме. Не е лесна работа да се живее братски. Като казвам:

живейте братски и сестрински, не е лесно това учение. Мъчно е, но е учение, което може да се приложи. И приложи ли се веднъж, ще имаме едно общество, един народ, едно човечество. Тогава човек ще живее под своята смокиня и ще може да каже: "Добър е Господ, заслужава да се живее." А сега всеки от нас, като преживее 50-60 години, ще каже: "Дотегна ми животът, няма ли да идем при Господа?" Синът не е доволен, не е благодарен. Защо? - Бащата не е богат. И обратно, бащата е сиромах, той е недоволен от синовете. Всички са недоволни, защото всички схващат живота само материално. Всичко търсим, само не Христа разпятаго! Всичко търсим, но не и любовта, а трябва да потърсим любовта.

А сега, като проповядвам за любовта, мъжът казва: "Тъй трябва да живее моята жена", а жената каже: "Тъй трябва да живее моят мъж." Не прилагайте това учение тъй. Аз проповядвам, но като ме слушате, да кажете: "Аз тъй ще живея." Мъжът да каже в себе си дълбоко: "Отсега нататък аз тъй ще живея, ще направя този опит." Жената да каже: "Аз тъй ще живея." Синът: "Аз тъй ще живея", дъщерята, приятелите, всички да кажат: "Аз тъй ще живея", а не трябва да натякваме на другите, като че ние сме на правия път, а другите на кривия. Не, не, а трябва да казваме: "Аз, аз." Съвършени трябва да бъдем. А съвършени ще бъдем само тогава, когато усвоим методите на тази любов. Едва сега започваме с великите методи на Христовото учение. Има някои християни, които са добили тия методи. Но онези, които са сега на земята, не трябва да си правят илюзии: "За нас светиите ще се молят." Те ще се молят и без да искаме, но ние трябва да ядем, да се учим и да работим сами. Питам: ние за Христа какво сме направили? За себе си какво сме направили? Грехота е при това благословение, което сега иде в света, един човек да остави своята душа да страда. Грехота е човек да остави своя ум, своето сърце и душа да се терзаят, да остави своята воля да се атрофира. Сега е време благоприятно и сгодно вече за нова култура. Условията на земята са трудни, аз го признавам, но ще живеете в тия условия, тъй както растението живее и постоянно се трансформира. Така и ние хората ще живеем при най-лошите условия и пак ще се трансформираме. Искам да ви кажа: вложете вяра в любовта! В деня, в който вие повярвате, че любовта всичко може да направи заради вас и не сегашната любов: вие тази любов не сте опитвали, вие сте опитвали предисловието, сянката само, и но в деня, в който вие повярвате в Божията Любов, във вас ще стане едно велико преобразование и вие ще кажете като слепия: "Сляп бях едно време, не виждах, но сега

виждам: тази любов в мене произведе онова, което аз искам." И аз не искам да останете като онзи американец: двама души учени американци пътували с един трен. Единият бил вярващ, а другият безверен. И двамата спорят: единият доказва, че има Господ, а другият доказва, че няма Господ, и привеждат най-силни аргументи, да се покажат кой е по-учен. Като минавали през един мост, мостът пада и двамата се удавят. Питам: решиха ли въпроса? Въпросът по този начин не се разрешава. Когато разрешаваме този въпрос: има ли Бог или не, в трен не трябва да пътуваме, а пеш трябва да ходим, на краката си, сир. трябва да бъдем в нашата добродетел. И единият, и другият трябва да седят върху добродетелта, и двамата трябва да бъдат искрени. Ето отличителните качества на любовта, която аз проповядвам: всяка една дума трябва да има само един смисъл. И когато аз казвам: "Обичам" - да няма "повече обичам" - "по-малко обичам", думата "обичам" да има само едно значение и като кажеш: "Обичам", да бъдеш готов това, което е вложено в думата "обич" - в дадения случай, да го изпълниш, тъй както един чиновник изпълнява своята длъжност. И като погледнеш човека, твоят поглед да бъде установен, да знаеш, че в душата си ти си искрен, честен и нямаш никаква задна мисъл и си готов да направиш услуга. Това значи любов. Този поглед трябва да бъде чист, лазурен, тъй както небето. То е любов! В ръкуването ни и във всичките ни обходи тази любов трябва да вдъхне на всинца ни доверие, че ние сме, които ходим по новото учение на любовта. Още не сме го приложили, но, казвам, това са качествата. Щом приложим любовта, нашите лица ще сияят и ние ще бъдем доволни от себе си. И когато тази любов проникне във вас, вие ще почувствате една радост, тя ще ви направи силни и мощни. Тогава всички да произнесат думите: всичко бива чрез Христа. Кой Христос? Не историческият Христос и не Христос на плътта, а Христос, в когото обитаваше Божият Дух, Духът на Любовта! Чрез този Дух на Любовта всичко можем да направим. И тогава ние ще кажем като Него: "Извърших всичко, за което Отец ми е пратил да извърша, изпълних Неговата воля." Изисква се най-първо от всинца ви да изучите методите на любовта, да изучавате любовта, тъй както съвременните учени хора изучават светлината, нейното проявление и разлагане.

По същия начин трябва да почнем да изучаваме любовта. Ако говорим за любовта в сегашния смисъл, раждат се много противоречия; а тази любов има едно отлично качество: като влезе в сърцата, тя ще направи

всинца ни интелигентни. Когато любовта не се приложи правилно, тя внася тъмнина. А човек, който върви по Бога, той те обича и щом дойде при тебе, най-първо ще внесе светлина в ума ти и това трябва да бъде едно от качествата. Не внесе ли това качество: това не е любов. И ако вие всички бяхте нагласени тъй както аз говоря, знаете ли каква аура щеше да има тук? Но колко са далече вашите мисли, вашите желания! Като излезете оттук, ще кажете както турците: "Я има, я няма." Ще кажете като онзи циганин: "В онзи дол я има вода, я няма." Но аз казвам положително: В онзи дол има вода, има един богат извор, идете и вижте, един отличен извор, какъвто никога не сте виждали, и като пиете от този извор, всички болести ще изчезнат в света. И Христос е един такъв велик извор! Велик извор е Той, който изтича от Бога. И казва той: "Жива вода ще има." Сега този Христос някои от вас сте го намерили, слушайте го, приложете учението му. Аз не казвам, че не познавате Христа, но казвам, че вие още не сте приложили учението на вашия Учител. 2000 години откак е дошъл Той, не че не го знаете, знаете го, говорил ви е, но вие не сте имали достатъчно вяра и доблест да приложите неговото учение. Вие сте казвали: "Учителю, почакай малко." 2000 години все сте отлагали. И понеже иде последният цикъл на този живот, Христос ще каже: "Затварям училището." Тогава?

И Павел казва: "Защото бях решил да не зная между вас нищо друго освен Исуса Христа и него разпет."

Започнете да проучавате любовта научно, строго научно. Прилагайте всички нейни методи и всички ония отрицателни условия, които спъват нейното действие, отстранявайте ги. И аз ви казвам, че вашият Учител Христос ще ви помогне, но трябва да сте готови. Има неща добри, заложени във вас, и вие можете да успеете.

Беседа, държана на 23.IV.1922 г. в София.

ЩЕ СТОПИ

И тъй, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свята обхода и благочестие? (II Пет. 3:11)

Съвременният свят е свикнал да му се говори само за похвали, за обещания, за награди. По тоя начин можете да говорите колкото искате, всички ще ви слушат. Но когато изкажете някоя трезва истина, всички се озадачават и казват: "Това не е вярно." Когато се каже, че съвременният свят ще се стопи, казват: "Как може да бъде това? Ние не виждаме никакви признаци." Но като казваме "съвременния свят", ние не разбираме онези тела в пространството, а нашия свят, земния. Някой може да възрази: "Нашите учени хора още не са го доказали." Не са го доказали, но почват да го доказват. Има възможности. Туй, върху което стоим сега, не е така прочно и стабилно, както мислим. Много пъти са ставали изменения на земята. Сега се готви друго изменение и то ще дойде, няма да закъснее, ще дойде на своето време. То ще бъде нова земя и ново небе, в които правдата ще царува. Сега някои от вас може да разберат, па и всички хора изобщо разбират само физическата страна. Когато някой човек умира, казват: "Как ще умре?" Те подразбират излизане от тялото. Но да излезе човек от тялото си, да се прости с тялото си, това не е голямо нещастие. Питат: "Може ли човек да живее без тяло?" - Може, тъй както може да излезеш от своята хубава къща, от своя палат, и да живееш в някоя колиба, под някоя шатра и под тях даже по-добре можеш да живееш, защото има чист въздух. Душата и тялото са две неща различни. Хубаво е човек да има къща, но аз бих предпочел чистия въздух, със слънчевите лъчи и хубава храна, отколкото онази хубава къща. Аз бих предпочел чистия въздух, слънчевите лъчи и добрата храна, отколкото оня замък, в който чистият въздух и слънчевата светлина рядко проникват.

Сега този свят има две вътрешни страни. Ние говорим не само за физическия свят, но за онзи свят на възгледи и теории, който ние сме създали. За пример у всички народи по земното кълбо, езически или християнски, всички считат за свещено да се бият за своя народ. Само чрез воюване, само чрез унищожение на своите врагове, мислят да въздигнат своя народ, да донесат неговото благо. И всички се стремят за слава, като казват: "Нашият народ трябва да се прослави." Няма по-глупаво нещо от

тази слава. Кажете ми в историята кой народ се е прославил чрез воюване? Къде е старият Египет? Къде е старата Сирия? Къде е старият Вавилон? Къде е Рим? Всички са мислили, както ние, съвременните хора, помислихме. И съвременните европейски народи помислиха, че ако отворят войната, ще се прославят и ще подобрят икономически положението си. Обаче какво излезе? Намериха се на една хлъзгава почва, защото не постъпиха съобразно със закона на божествената правда и на онова благочестие, които са заложени в човешката душа. Всяко разумно същество знае кое е правото. Сега не остава да се учат хората кое е правото. И да отричаме това, значи да отречем същността на живота.

"И тъй, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свята обхода и благочестие? Каква е нашата цел на земята? Каква е задачата, която имаме? - Вашата цел може да бъде много близка или много далечна; вашата задача може да бъде много лесна и много трудна за разрешение;задачата ви може да бъде от събиране и изваждане, може да бъде от умножение и деление, може да бъде някакво уравнение с едно неизвестно, с две, три, четири и т. н. Но всички вие искате да бъдете щастливи на земята. Първото нещо, което съвременните хора търсят, то е щастието. Защо трябва да бъдем щастливи? Раждаме се, защото искаме да бъдем щастливи, учим се, защото искаме да бъдем щастливи, храним се, защото искаме да бъдем щастливи и т. н. Във всички положения на живота ние търсим щастието, а при това ни казват: "Щастието е непостижимо, няма го, в света няма щастие." Защо го няма? Щастието нещо физическо ли е? - Не е физическо, то е божествено. Ако двама души могат да се любят и в душите им няма абсолютно никаква лъжа, тия двама могат да бъдат щастливи. Ако тези двамата могат да любят други двама, в душите на които да няма абсолютно никаква лъжа, никакво користолюбие, тези четирима души могат да бъдат щастливи. Ами че аз мога да направя всекиго нещастен: ако вие сте работили през целия ден и не сте яли, сложена ви е трапеза и чакате да ядете, а аз взема и изям всичко и за вас не оставя нищо, питам: няма ли да се намали, да се наруши вашето щастие? Ако ви са приготвени хубави и топли дрешки, а вън е студено и аз ви взема дрехите и ви оставя гол, няма ли да наруша вашето щастие? - Ще го наруша. Ако запаля къщата, в която живеете, и ви накарам да бягате навън, няма ли да наруша вашето щастие? Ако дойда при вас, които имате известни убеждения и вярвания, с които живеете, и разруша вашите вярвания и нищо не ви дам, няма ли да ви направя нещастен? - Да, ще ви

направя нещастен. Не само ние трябва да говорим известно учение, да обещаваме на хората, но това обещание трябва да се реализира. Всяко обещание трябва да се реализира, да е истинно. Всяка дума, която казваме, трябва да бъде абсолютно вярна и реална в своето изпълнение. Когато аз ви казвам, че има невидим свят, този невидим свят трябва да бъде хиляди пъти по-реален, по-неизменчив, от този свят. Този свят, за който говорим, ще дойде на земята. Но не на тази земя и на тази земя щастие не може да има, и аз разбирам под тази дума условията, в които хората сега живеят. Сегашните хора, като те срещнат, ще те погледнат от главата до краката и снемат ти мярка. А кому снемат мярка? - Изобщо, когато някой умре, снемат му мярка, за да му направят ковчег. "Трябва, казват, да се премери този човек." И ние имаме философията на умрелите хора. "Да го видим, казват, морален човек ли е?" Изнесете го на слънчевата светлина и ще познаете морален ли е или не. Ако почне да мирише, той е неморален, а ако не мирише, той е морален. Ако се разлага, неморален е. Изнесете го на слънчевата топлина, ако се топи, неморален е, ако не се топи, морален е. Ако е от вода направен, той ще се стопи. Добре. Изнесете го на слънцето, ако е направен от твърда материя и ако тази материя изсъхва и неморален е, а ако остава тя пластична, разтеглива и морален е този човек.

Сега ние определяме какво е морал. Моралът е един вътрешен процес, божествено растене на човешката душа, за да реализира всичките идеи, вложени от Божеството. Това е правилото. Значи всяка една душа има заложени в себе си семенцата на добродетелите и този, който я е пратил, дал условия да реализира тя благата. Тия блага ще бъдат щастието. И следователно ние във света нямаме право да спираме когото и да е в неговия божествен път. И когато ние, християните, от каквото верую и да сме, съзнаем, че в нас има заложени известни добродетели, известни сили, известни способности, известни божествени чувства, които трябва да се реализират, трябва да им дадем условия, при които те трябва да се развият и това е морал. Не е морал да проповядваш на един човек, че има пъкъл. Пъкъл ние знаем какво е, сега сме в пъкъла. Проповядват ни пъкъла. Аз не съм виждал по-голям пъкъл от земния, сега аз съм в пъкъла и изпитвам неговия огън. Най - големият пъкъл е тук, на земята. И моето положение често прилича на онова на малкото ангелче, което, като слушало за хората, казало на един голям ангел: "Я ме занеси при онези, които Бог създал по свой образ и подобие, да видя какво нещо е земята." Големият ангел го донесъл на ръце на земята. Хората се биели, навсякъде само

страдания. "Нали ти казах, рекло ангелчето, да ме занесеш при човеците, които имат образ и подобие на Бога, а ти ме заведе в пъкъла." "Това са, казал големият ангел, хората в сегашното тяхно състояние." Тогава някой казва, че огънят е ограничен. Този огън не е ограничен, навсякъде го има: между учители, свещеници, вярващи, навсякъде гори този огън. Двама от вас не могат да се съберат на едно място, да се обичат, и пламъци има около тях, не може да се ходи. Ние сме като кокошки, които пекат на пиростия, обръщат ги на едната страна и на другата.

Най - първо трябва да се освободите от стария дявол на заблуждението, дявола на тия лъжливи неща, в които животът не може да бъде щастлив. Какво ще бъде вашето положение, ако на гърба ви сложат петдесет килограма злато и двама стражари вървят с вас, но като дойдете дома, вие мислите, че сте се осигурили, пристигате и ви ударят един камшик и ви казват: "Вървете си без злато." Питам, какво сте спечелили вие? Питам, какво е спечелила онази млада мома, която убеждават: "Ти него като вземеш, ще бъдеш щастлива: той има такива къщи, ниви, майка му е такава, че братята му и пр." И тя, горката, казва: "Слава Богу, най-после страданията ми престанаха", и се оженва за него. Но след четири месеца гледат, че текат четири реда сълзи, и тя казва: "Плача от радост, плача от щастие." Все от щастие въздишат. Понеже е благородна, ще мълчи. Възлязла е тя на тази пиростия , пече се, ама мълчи. Защо? Защото старите казват: "Не казвайте на младите, че ние се печем, нека дойдат и те да видят какво нещо е пиростия." Старите, които са вярвали, не вярват вече, а искат да убедят и младите да влязат в това верую: "Имало действително онзи свят, имало Господ.".. Аз против тези твърдения нямам нищо, не оспорвам това, има хляб, има вода, следователно има едно отношение към нас... Когато кажа: има хляб, който мога да възприема, да ми послужи в моя живот, идеята е друга вече. Бог е вътре в нас и вън от нас и това са две понятия различни. Бог, който съществува някъде, който е направил цялата вселена и аз нямам никакво отношение към него, нямам връзка и Той е вън, това подразбира една идея. Но ако мога да участвам в благата, които е създал и съм вътре и идеята е друга. Ние не проповядваме един Господ отвлечен. Не, не, ние проповядваме един Господ, една любов, която иде да уреди живота и да покаже, че щастието е възможно на земята, ама не на тази земя. И като казва Петър, че земята ще изгори, аз се радвам: ще има нова земя и ново небе. А според моите схващания всяка една болница след четиридесет години трябва да се изгори. Защо? - В тази

болница има толкоз храчения, пъшкания, тя е просмукана с тези болезнени мисли, с миазмите, че който влезе, здрав не излиза. И лекарите напразно се мъчат да лекуват болните: те се заразяват от самите мисли на другите болни и аз казвам: след четиридесет години драснете един кибрит, да изгори тази болница, за да създадете нова. За предпочитане е новата пред старата болница. И следователно по същия закон и формите и не принципите и на религиите се менят. След всеки хиляда, две хиляди години Господ праща от небето хора на земята да направят нова болница. И когато се явят такива благодетели, някои казват: "Как, ние си имаме стара болница, нямаме кредит." Аз казвам: изгорете тия болници, аз ще ви създам нова болница, в която вие трябва да се лекувате по-рационално. Мен ми разправяше един православен свещеник, един брат, който сега е заминал в другия свят и имам право да ви разправя една негова опитност. Той чел Евангелието и дошъл до едно дълбоко разбиране на Христовото учение и казваше: "Туй учение не трябва да го прилагам по попски, но искам да го приложа, както Христос е учил. Трябва да бъде за пример. Виждам, че трябва да се изменят нещата, но не почвам, чакам година, две, три. Дойдоха русите, напълниха ми се хамбарите с жито, имаше ядене и пиене. Но отвътре ми казва: "Ти всичко това трябва да го раздадеш, трябва да бъдеш православен свещеник, за пример." Все се колебаех. Една вечер гледам, че се намирам на едно голямо поле. Там имаше много свят, народ, хиляди, хиляди хора минават през един тесен проход, а от двете страни две големи пещи. И като приближих, гледам, някакви черни хора вземат ги и хайде в пещта ги хвърлят. Казвам на себе си: ще намеря и аз това. Като приближавам към тази пещ, и мен ме хващат да ме хвърлят. Но идва Христос и казва: "Този човек е мой, не го хвърляйте." Щом се събужда от този сън, решава се да живее за Христа и с тази вяра замина той за другия свят и вярвам, че сега той сега е с Христа. Той не е само на небето, но и между нас. В този човек имаше една реална опитност, на която той посвети живота си. И всякога имаше у него нещо младенческо, чудеха се на неговата старост, живееше като млад, преживяваше една велика истина, верую имаше в душата му, не на теория само. И днес, когато Христос се приближава, казва тъй: "Вие сте на полето, пещта гори и хората отиват в нея."

Какво ви казва този стих на Петра: "В свято благочестие?" Благочестив човек е само онзи, който разбира великия Божествен закон на любовта, човек, който разбира, че всяко същество може да страда, че всяко

същество, колкото и мъничко да е, и то си има известен стремеж. Когато ние дойдем да разберем, че всички същества искат да бъдат щастливи и не искат да страдат, ние сме на пътя към божествения живот. Сега мислим, че само ние страдаме, а другите не страдат. Ние трябва по възможност да не обиждаме никого, да бъдем тъй искрени и да не искаме да причиним вреда и страдание никому. Не само да ви кажа една сладка дума, но когато изкажа нещо, да го изкажа от дълбочината на душата си. И когато ви правя едно добро, да го направя тъй както на себе си. Вие сте тъжен, а аз съм чел една хубава книга, която ми е причинила добро, давам ти я и казвам: братко, прочети я, искам да си кажеш мнението. Ще я прочетеш и ще станеш щастлив. Туй значи, че аз съм на хубаво място, имам хубав обед и аз казвам: ела при мене, аз намерих една фурна, където хлябът е много хубав. Вземам този самун на трапезата, половината от яденето, което съм приготвил, давам на моя брат, а половината вземам и имаме отличен обед. Това значи да имаме еднакви чувства. Когато намериш твоя брат в страдание, в немотия, беднотия, да споделиш с него залъка си. Това е не само физически, а и духовно. Това е учението, което Христос е проповядвал. Той казва: "Болен бях и не дойдохте, гладен бях и не ме нахранихте, жаден бях и не ме напоихте, в тъмница бях и не ме посетихте." Никой не отиде да го види. Четири неща има, за които Христос ще съди съвременния християнски свят. Питам: сегашните християнски народи приложили ли са това учение? - Не са го приложили. А как постъпиха християнските народи през тази война? Мисля, че от Германия искат сто милиарда, но ако биха употребили петдесет милиарда за Европа, тя щеше да прилича на райска градина. Нямаха ли възможност? - Имаха, но нямаха знание: те поддържаха принципа на щеславието, а не принципа на любовта и затова не го направиха. И следователно сега съвременният свят го очаква друго. Сега искам вие да бъдете спокойни, да не мислите, че аз предсказвам, аз не говоря от себе си, но ви казвам другите какво са предрекли. Туй предсказва някой американски учен, че Европа щяла да пострада. За мен физическите страдания на хората не са важни, те са резултат на техния духовен живот. От наше гледище, според схващането на окултната наука, съвременната земя, понеже е заразена, трябва да даде място на един нов свят, на една нова материя, нов живот трябва да се влее, тъй като този живот е опорочен. Ако вкарате един вълк в каква да е форма, във формата на една овца или в човек, вол, кон и пр., този вълк при всички форми ще остане пак вълк. Ако вие поставите тази

интелигентност на вълка в човешка форма, той ще стане учен човек, но всякога ще употребява навиците, които вълкът има. Вие не може да го измените по никой начин. Следователно в тази човешка форма трябва да вложите нов живот. С нашия стар живот сега ние нищо не можем да направим. И затова Христос казва: "Ако не се родите изново" - т. е. ако не дойде нов живот, новата божествена струя, в тая форма нищо не можете да направите. Туй е един велик закон в света: новото трябва да дойде във вас. Направете следния малък опит: прекъснете съобщенията на едно блато с реките, да няма рекички да се вливат, ще видите, че няма да се мине много време и това блато ще се развали. Посадете каквото и да е растение, оставете го без въздух и светлина и то ще се развали. Постоянно трябва да има едно вливане на светлина и въздух, втичане на новия живот: светлината носи живот и влагата носи живот.

Да, постоянно трябва да има едно втичане на този нов живот в нашата душа. Сега аз нямам за цел да укорявам никого, не съм пратен да укорявам, но имам едно право и имам право, като вляза в дома ви, да ви кажа тъй: братко, вашата къща е направена по всичките правила на божествения закон, отвори само прозорците да влезе повече светлина. И ако вие не ги отворите, ще ви наложим глоба, ще ви наложим наказание. Ще кажете: "Толкоз време не сме отваряли." По причина, че толкоз време не сте отваряли, досегашният ви живот не е бил естествен, вашите лица са се изменили и вие сте станали хилави. Отворете всички прозорци, всички завеси, повече светлина и повече въздух да влезе. И когато се пречисти съвършено, пак затворете прозорците си. И този малък опит можете да направите. Сега вие, съвременните хора, страдате от една илюзия. Отива един стар вълк в овча кожа при една млада овца, която се обягнила и имала син. Явява се тази "овца" - казва: "Аз искам да възпитам твоя син. Както виждаш, ние, старите овци, имаме особена култура, не сме глупави като вас. Вие имате копита, а нашите крака са направени по особен начин. Аз съм овца, както виждаш, но ще видиш, че краката ми са меки отдолу. Но в тия меки крака и показва си ноктите и имаме си оръжие да се пазим. От дълга опитност разбрахме, че трябва да се браним. Вашия син, като дойде при мен, ще му дам това изкуство. И нашите уста са като вашите, но ние се научихме не само трева да пасем, а имаме зъби по-остри, за да кажем на своите неприятели, че не трябва да ни бутат." Младата овца се убедила и казала: "Ако моят син може да стане такъв, давам ти го, учителю, да го вземеш." - "Ще го взема и като го върна, ще видиш какъв

юнак ще бъде." Взема го той, преметнал го на врата си и го понася. Овцата казва: "На добър час, синко, аз вярвам, че ти ще се върнеш." Среща го човек и го пита: "Къде?" - "Дадоха ми го даром, ще видя какво ще направя с него." Е, как мислите, как ще го възпита? - Тъй както сега, когато св. Георги иде, нали? Техните кожи ще ги продадат на кожарите и след това ще бъдат на вашите гърбове, кожуси ще ги направите. Следователно тъй ще върнете синовете на овците. Това е вярно не само по отношение на агнетата, а и по отношение на хората. И ние така развращаваме душите. Като вземем една душа, която е невинна като овца, след време я одираме и остава от нея само една кожа. Направете един опит. Кои са днес тия християни и ако дойдеше Христос, и готови да пожертват всичкото си имане за Христовото учение и да не мислят за утре? Колко християни има, които да подарят всичко? Ще кажат: "Ние не трябва да бъдем глупави." Тогава друг въпрос: вие, които сте толкова умни, колцина досега сте се осигурили? Колцина християни има, които биха пожертвали всичко и разумно да го пожертват, защото и в пожертването има щеславие. Ако рече някой да плати на българите един - два милиарда, казва: "В историята на вековете ще запишете името ми, вие може да се биете, да вършите всички престъпления, но моето име да бъде записано в книгите, че съм платил два милиарда за България." Такова учение не проповядвам. Аз казвам така: аз ще ви платя всичките дългове, повече ще платя за вас, но само с едно условие: да изпъдите абсолютно лъжата из живота си и в домовете ви да царува мир и любов, свобода и правда, мъже и жени да бъдат радостни. Всичките ви дългове ще платя, ето, обзалагам се с българите, искам един опит да направя с тях като народ. И ако аз не устоя на своята дума, да плюят отгоре ми. Но искам и те да устоят на думата си: в българския дом да няма сълзи, ред и правда да има навсякъде, никъде да няма нещастия. За думата си да умрат и да се жертват за ближния. Нека се съгласят българите, да видят дали това учение е право или не. Ето Господ иска да ви направи едно добро. Вие ще кажете: "Сега ще си помислим, каква е тази философия, той говори символично, отвлечено, трябва да разберем точно, математически." Действително има неща тайни, отвлечени, аз против това нямам нищо. Но има неща, които не са тайни, не са отвлечени.

"В благочестие." Сега на всинца ни трябва благочестие. Не само на нас, но и на целия български народ трябва благочестие, на неговите управници, на свещениците, на майки, бащи, търговци и пр., от всички се

иска благочестие. Като влезеш в един дюкян и ти кажат: това е вълнен плат, да знаеш, че това е наистина вълнен плат. Отидеш в някоя фурна и ти кажат: "Този хляб е чист", да знаеш, че е чист. Като идеш да искаш пари на заем, да знаеш, че няма да ти смъкнат кожата. Да не приличаш на онзи българин от Провадия, който е взел жито на заем от един турчин и след като плащал 8 години, имал да му плаща още 80 крини жито. При такива условия може ли един народ да успява? Съвременните европейски народи направиха войната и сега победените трябва да плащат 80 крини жито и мислят, че този Господ, който е на небето, ще им прости. Не, няма да им прости никога! Не изнасилвай ближния си. Сега някои от вас ще възразят: "Но ние вече сме си уредили работите и ако тоя свят се развали, ние ще ядем и пием"? Не, не, този свят, от една страна, ще се развали, а от друга, ще се пресъздаде. Тъй подразбира оня, който създава нови форми, в които нов живот ще се вложи, ще започне божественото. То ще започне тъй, както рибата може да излезе от водата и да живее на суша, така и ние можем и при други условия да живеем. Не е това невъзможно. Не е този единственият начин, единственият метод, при който човешкият живот може да се развива. За съвременните хора има и други условия, при които могат да живеят. Не трябва чрез своето въображение да си създаваме лъжливи понятия. И затова не съм аз. Аз съм за онзи чист опит: ела и виж. Ще те заведа при извора и ще пиеш. Ще питам: как намираш този извор? Или ще те заведа при хляба, ще те нахраня, ще ти дам време, ден, два, три и ще те питам: как го оценяваш? Ще ти дам книга и като я прочетеш, всичко сам трябва да прецениш и твоят ум, твоето сърце да бъде в съгласие тъй, както Бог е вложил истината в самия тебе. Ще ви сложа при тия условия. И ако аз се осмеля да ви говоря лъжа, аз ще излъжа Бога и Той ще ми каже: "Не говориш истината." На Бога ще говориш истината, защото в същото време аз като говоря и вие като ме слушате, проверявайте. Аз, като говоря истината, ще проверявам сърцата ви как приемате тая истина. Сега вие ще кажете: защо един трябва да говори. Такъв е законът: един ще говори, а мнозина ще слушат. Туй не е противоречие. Мнозина са хората, които работят. И вие ще вземете тази истина и ще я разработите. От вас се очаква великата работа в света. Вие в дадения случай може да извършите повече от мене при условията, при които живеете. Туй семенце ще вземете да го посеете. Сега вие заставате на една почва и казвате: "Какво мога аз да направя в света?" - Много можете да направите. Многото не седи в записването на името ви тук, на

земята. Многото се състои в това: Онзи, който ви е пратил на земята, великата тази Любов и Бог, да е доволен: като посеете доброто, той ще го възрасти. След като направите това, той ще ви каже: "Много добре постъпихте, радвам се, аз ще го възрастя." Щом посееш семето, Господ ще каже: "Аз ще възрастя доброто, което сте посели." Туй дърво, което посадите, е ваше и вие ще му вземете плода. Аз няма да дойда да взема плода. И Павел казва: "Аз посадих, а Бог е, който възраства."

И сега благочестието трябва да възрастне в нас, но не механически. И не да раздадем имането си, а най-първо трябва да се яви предразположение у всички. Някой казва: "Аз ще дам къщата си." Но онзи влезе вкъщи и не излиза. Вземеш един кираджия и той казва: "Аз съм честен човек, ще си плащам наема." Трябва да вярваш на думата му, но влезе и не плаща и значи не е честен, и после се караш. И господарят казва: "Аз съм честен човек", но постоянно увеличава наема. Този господар иска половината от заплатата на наемателя си за наем. Но питам: ако получава 400 лв., тогава с 200 лв. този човек може ли да живее? - Не може. И хората търсят други ресурси. Откъде ще ги вземат? - От кожите на овците. Горите може да изчезнат, животните може да намалят, откъде ще дойдат тези ресурси? И в съвременния живот ние трябва да бъдем разумни, да ядем толкова, колкото ни е дадено. Ние ядем повече, отколкото ни трябва. Ние правим по-големи къщи, отколкото ни трябват. На всеки човек трябва само една хубава стая, изложена на слънце, а някои хора имат по четири - пет стаи, когато други пък нямат нито една. Ако дойдем да разгледаме нашия вътрешен живот, същата аномалия съществува навсякъде и все от тия лъжливи учения. Чете някой българин Библията и ще каже: "Всичко това не е вярно." Най - после ти трябва да обосновеш живота си върху това, което е вярно. Но кое е вярно? - Единственото вярно в света е разумната любов. Не тази, сегашната, която кара хората да плачат, това не е любов. Любовта е онази, която създава, която възраства. В Писанието за Господа се казва, че е благоутробен, милостив и дълготърпелив. И когато ние разрушаваме тези форми постоянно в света, тези малките същества плачат. Той постоянно твори. Защо? Защото ние постоянно разваляме. Бог е принуден да твори, да им създава нови форми, праща ги при други условия. Дойде едно агне, ние го убием, дойде втори път, трети и четвърти път и пр., а ние постоянно произвеждаме все нови страдания. И тогава чакаме от небето един ден да бъдем щастливи. Небето трябва да започне тук, от земята, от сегашния

живот. И всички вие, които ме слушате, не само вие, но и целият български народ, няма човек, който да не разбира любовта, всеки я разбира. Как няма да я разбере човек? Не се иска дълго време да ме познаете честен ли съм или не. Един ден е достатъчен. Два, три или седем дена, като живеете при мене, може да ме познаете честен човек ли съм или не. Ако живеем в една стая, ако за една седмица на този приятел, който влезе в стаята ми, аз му донеса вода и му поливам, направя му леглото и аз съм добрият човек. Ако той ми направи леглото и ми полее и той е добрият човек. Според мене, който работи, той е добрият. Христос не е дошъл да почива, а да работи, да послужи. И всеки човек, които работи и послужва на ближния си, е добър. Туй е моето правило. Не работиш ли за другите, не си добър човек. Ако аз всеки ден мисля за себе си как да подобря своето положение, не съм добър човек. Но ако аз седна през деня и мисля за страдащите, постоянно мисля как да премахна страданията и може да не направя нищо, но в мислите си, че искам да помогна, и вътрешно аз съм добър човек. Ако и вие действате по същия начин, добри хора сте. Добрият трябва да запази само вътрешното условие. Туй ни най-малко няма да ми препятства да ора на нивата с воловете и при това пак да мисля по кой начин да помогна на ближния.

При всички условия трябва да сме заняти с една важна идея: да помогнем на ближните си. Казвате: "Аз съм благочестив." Аз може да имам най-доброто условие: да бъда свещеник или някой владика и да мисля, че вестниците ще пишат за мене, че беседата ми е била отлична и да ме похвалят и който е и да е този човек, според мен е лош човек, щом чака вестниците да кажат, че беседата е била добра. Тогава тежко и горко на този народ. Не, сърцата и умовете на хората трябва да кажат, че този владика е добър. Сега това ще го приложим: ние не осъждаме владиците, защото всеки човек на мястото им би се изложил на голямо изкушение и благодарение, че Господ не ви е направил владици, когато дойдат да ви кажат: "Владико свети." Свят в света е само един Бог. И ако човек не мисли така в душата си, заблуждава се. Свят съм дотогава, докогато Бог живее в мене, т. е. докато тази Любов живее в мене. Докато се жертвам за ближния и мисля за другите, аз съм свят човек. Престане ли човек да мисли за другите, а мисли за себе си, той е потъмнял. Тъй виждат на небето. "Живейте в святост и благочестие." И в това отношение ние трябва да се окуражаваме. Аз похвалявам някой комунист, когато кажат: "Той не е вярващ, но върши добро." И свещеник да е, но щом мисли за брата си и

върши добро, аз го похвалявам. Този човек, макар и комунист, без Бога мисли за ближния си и аз го похвалявам. Ако той без Бога прави добро, а друг с Бога не прави добро, кой стои по-горе? - Първият има Господа в душата си, а вторият има Господа отвън. Всички ония хора, които се жертват за своите ближни, които и да са, каквито и да са, те са благото на един народ, а всички, които не се жертват, те не съставляват това благо. И за да люби някой човек себе си, той трябва да люби ближния си, понеже тези три закона са свързани: любов към Бога, любов към душата си и любов към ближния. Те са един закон, който се проявява. Който люби Бога, това показва, че той е в чисто божествения свят, а който люби душата си и това значи, че не трябва да я изнасилвам и той живее в духовния свят, и най-сетне, който люби ближния си, това е външната страна, физическият свят. Те са три велики закона: ближния, моята душа и Бога и това е Св. Троица. И от това гледище, когато видя този брат, ще го целуна. В бъдеще праведните трябва да целуват грешните, а не грешните праведните. Защото праведният, като целуне грешния, ще внесе своите вибрации, подтици и желания и грешният ще се повдигне. И в Природата е така. Слънцето е, което иде отгоре и постоянно ни целува, а не чака ние да го целуваме. Следователно божественото е, което постоянно действа в нас. И често някой пита: "Дали Господ ме люби?" Ако някой човек би ви казал, че Бог не ви люби, той говори една квадратна лъжа. Единственото същество, което ви люби, то е Бог. И когато страдате, и когато се радвате, Той е същият. Когато вие страдате, Той казва: "Съжалявам, вие не сте постъпили по Моя закон, изправете поведението си." И като го изправите, вие почувствате радост и Господ казва: "И Аз се радвам, че ме послушахте." И в страдание, и в радост Бог е, който ви говори. Туй е една от великите истини. И когато казвам: радвайте се и в страданието, и в радостта, то е затова, защото Господ ви говори. В страданието вие Господа не разбирате, а в радостта го разбирате, но и в единия случай, и в другия Бог е, който ви говори вътре, във вашите сърца. И единственото същество, което може да ви направи културни и разумни, да развие умовете ви, е Той. Туй същество като възприемем в себе си, ще възвиси умовете и сърцата ни. В този жив Господ ние трябва да вярваме, да го възприемем в нас всинца ни. Той е, който работи в сърцето на всекиго. Дойдат някои и ме питат: "има ли Господ в света?" Казвам: "Има, има Господ, братко, Той е в тебе.” - "Аз досега не съм Го видял, досега все страдания съм имал." Радвам се на твоите страдания, защото Господ е в теб. Ти, като страдаш, Господ е в тебе,

значи не те е оставил, обича те. Тъй и Писанието казва: "Когото Господ обича, на него дава страдания", значи учи го. И тогава в нас се явяват тия, старите, възгледи, че трябва да се отдалечим от света, но от кой свят? - от света на лъжите, на неправдата, на нечистосърдечието, от всичко, което ни спъва, от него трябва да се отдалечим. И този свят за пример, в който вие се радвате, може би след хиляда години, като се върнете пак на земята, само ще има някакви останки от него както в музеите от някое предпотопно същество. И черепите на сегашните хора, аз съм казал на учените, ще бъдат в музеите. От тия типове, които ще изследвате, ще отличаваме новите типове. И ще питате: защо едните трябва да живеят по един начин, а другите по други? Аз ще обясня защо: ако на един виден цигулар дадете една пропукана цигулка, какво може да изкара? - Нищо. На този цигулар се иска инструмент съобразно неговия гений, а и на другия, ако му я дадете, не ще изкара нищо. Тъй че дайте на способния човек един отличен инструмент, а онази пък, пропуканата, дайте на онзи, невежия, да се упражнява. Сега и в бъдеще всички лоши инструменти ще се дадат на тези, които не са се научили да свирят.

И тъй, Петър казва: "Понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да бъдете в свята обхода и в благочестие." Бъдещата култура, която иде сега, е само на благочестие. Говоря на вашия език: трябва да имате ум, изпълнен със светлина, гъвкав, пластичен и схватлив ум, който изведнъж да схваща истината. Да имате едно сърце тъй чисто, че всеки в това сърце да може да се огледа. Да имате една душа, обсебена с истината, в която абсолютно никаква лъжа да не съществува. И когато тази истина дойде в нашите души, няма да има врързване, няма да ви казват: "Ти ми обеща, трябва да го направиш." Аз ще кажа: братко, ако обичаш, ако твоята любов, в която живееш, ти позволява, каквото искаш на направиш, направи го. Туй ще бъде законът. И аз, каквото моята любов ми казва, ще го направя. Няма да казвам: "Ти си длъжен, обеща ми, срамота е." Но в името на любовта ще става. Ще имаме един свят отличен и нашите лица ще бъдат светли и красиви. Мъжът няма да дойде да каже на проповедника: "Посплаши малко жена ми, проповядвай една такава беседа." Дойде жената и казва: "Проповядвай на мъжа ми, защото е малко груб." Сега мъжете учат проповедника как да проповядва на жените и жените и как да проповядва на мъжете. После бащата дойде и казва: "Проповядвай на сина ми, посплаши го." Дойде майката и тя учи как да се проповядва на дъщерята. Господарят дойде и казва: "Посплаши моя слуга, трябва да се подчинява на

господаря си." Дойде слугата: "Посплаши моя господар." И тъй, проповедникът има толкоз съветници и той, горкият, като седне, почеше се: какво ми каза онази жена? - и почне да плаши мъжете. Дойде тя и благодари. Но дойде мъжът и казва: "Ти на тия жени знаеш ли какво направи, къде отиде?" Втория път той проповядва за мъжете. Дойде бащата и той учи. Проповедникът пак се почеса, мисли как да сплаши сина. Не с такива сплашвания, ами трябва да се проповядва искрено, честно и откровено, на сина да каже: "Баща ти на тебе е дал живота, той те обича и ти трябва да го обичаш. Благородно е да бъдеш син." Дъщерята какво ще я плаша. На дъщерята ще кажа: "Отлично нещо е дъщерята, да обича майка си, майка ти ти е дала живот. Няма по-благородно от това да обичаш майка си с всичкото си сърце." На майката пък ще кажа: "Ти, която си дала живот, няма по-благородно нещо от това да обичаш дъщеря си! Не я ограничавай, не я слагай в своята пещ." Но оставете дъщерята, тя да си избере своя път, какъвто тя иска, оставете и вашия благороден син и вашата благородна дъщеря, в които умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, оставете да вървят, както Бог ги ръководи. Оставете мъжа и жената, но кой мъж? - На който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място; коя жена? - На която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място. Туй е то, което аз говоря на хората. Някой казва: "Учителя тъй казва." Какво съм казал аз? - Аз съм казал: мъжа, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, жена му трябва да го обича и всичко да върши за него, да го държи като писано яйце. Аз казвам: онази жена, на която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, мъжът да я държи като писано яйце, като цвете, да трепери над нея. Аз казвам: онзи син, на когото умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, баща му да го държи като писано яйце, той е неговото бъдеще. Аз казвам: дъщерята, на която умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, в правата смисъл, майка да я пази като писано яйце. Аз казвам: онзи слуга, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, господарят да го пази като писано яйце. Той е един отличен слуга. И обратно: онзи господар, на който умът е на място, сърцето е на място, душата е на място, слугата да го пази като писано яйце. Туй е то, което аз говоря на хората: господарят да обича слугата си като себе си, мъжът да обича жена си като себе си, жената да обича мъжа си като себе си, бащата да обича сина си като себе си, всички да се обичат тъй както себе си и да приложат този велик закон вътре в света, да

действува. Изведнъж може да не дойде, но да сложим този принцип, това е благочестието. И този ден, който иде, да ни намери Господ, че сме приготвени.

Той иде, Господният ден. И ако дойде Божият ден и ние сме приготвени, ще видим това лице на Господа усмихнато и Той ще каже: "Елате вие, благословени от Отца, които повярвахте, и наследете новото небе и новата земя, живейте в мир и радост! Живейте и се радвайте на всичките блага, защото старото премина и в новото с песни да служите на истината." А вие ще ми зададете въпроса: "Сега ти говориш за новото небе и новата земя, но сега какво трябва да правим?" - "Сега" - това е едно уравнение, което вие ще разрешите. "Сега", какво значи "сега"? - ако вие възприемете този закон, сегашното мигновено може да се измени. Как ще се измени? - някой паднал в летаргически сън или го хипнотизирали, дойдат, пляскат го, но не става, не може да се събуди. Дойде онзи, който разбира закона, и почне обратни паси на хипнотизма, потегли ръката по известни правила, той изведнъж стане, повърне се съзнанието. Щом приемете любовта, Господ ще почне отгоре да тегли ръката си и после като вдигне и свали двете си ръце, ще каже: "Стани и излез навън и живей във великия свят на свободата, който съм създал, и не мисли вече за старото." И ако вие повярвате в тази любов днес, във вас ще стане едно велико променение: то е вътрешен закон. А вие решите да живеете в любовта, но има нещо, което ви спъва. Казвате: "Отлично учение, аз ще живея за Господа." Но като приближите към къщата си, слушате децата плачат, мъжът малко разгневен, усъмните се: "То не му е дошло времето." Влез вътре и кажи на мъжа си: "В името на любовта", прегърни го, целуни го. Той почне да се смущава, но вие още веднъж го прегърнете и му кажете: "Ела, аз ти нося нещо много хубаво." - "Какво?" Той е жаден или гладен и вие, щом го напоите и нагостите, той ще каже: "Тъй, разбирам сега Царството Божие." Съмнението: "Може ли това", то е, което ви спъва. Един приятел ми казва: много хубаво учение, и когато го слушам, като че ли съм хипнотизиран, но като вляза в света, казвам: "Може ли това да се приложи, ние сме остарели, то е за младите." А младите казват: "Ние като станем стари, тогава ще го приложим." Не, не, речено, казано и свършено: приложете закона. Той работи.

"В благочестие", а благочестието произтича от този велик закон на любовта. Абсолютно никога не се съмнявайте в божественото, което е във вас, имайте вяра във вашия ум, който е на място, във вашето сърце, което е

на място, във вашата душа, която е на място, и не чакайте спасението си от никъде, а от самите вас, от себе си. А вие казвате: "Аз за другите не се грижа." То е едно схващане, но у всички хора едно е началото. Като казвам това, аз подразбирам, че всеки човек може да мисли като другите. Когато чуя моя брат да каже тъй, радвам се, че той може да мисли като мен. Можем всички да живеем по закона на великата, Божествена Любов, да сложим ред и порядък и да възстановим Божествената хармония. И в бъдеще остава да бъдем свободни, да не ограничаваме никого. Светът може да се ограничи, ако почнем да учим хората какво трябва да правят, т. е. ако аз дойда да ви уча, когато страдате, как да се молите, да коленичите или не.

Вие знаете как да търсите Господа. От вас се изисква да нямате никакво съмнение. Благочестие и това трябва на всинца ви.

Беседа, държана на 30.IV.1922 г. в София.

УЧЕНИКЪТ НЕ Е ПО-ГОРЕН ОТ УЧИТЕЛЯ СИ

Не е ученикът по-горен от учителя си. (Матей 10:24)

Всички философски системи са учения за изяснение на живота. Ние изучаваме Природата, понеже тя има съотношение спрямо нашия живот. Лекарите изучват качествата и свойствата на вредните микроби, за да могат да лекуват по-успешно своите пациенти. После те изучават други някои от тия микроби, които са по-благосклонни и разположени към човека, за да знаят как да ги употребяват. Химиците, техниците и т.н. всички да изучават Природата, понеже всичките сили имат съотношение към човешкия живот. И каквото и да е учението, каквото и да е положението, ние трябва да го отнесем към известна област и да определим точно неговото място и предназначение. Това е задачата на съзнателния живот. Вземете за пример религиозните учения. Религията, това е система, това са методи за направление или отправление на по-висшия човешки живот в права насока. Не е религията, която създава човека, но човек създава религията; не е човек, който създава Природата, но Природата създава човека, т.е. в обикновен смисъл. Аз често се изразявам, като казвам: "Да почерпим нещо от Природата." Туй изречение е, само по себе си, наполовина разбрано. Когато някой велик цигулар иска да изрази това, което е скрито в него, нему какво трябва? - една цигулка. Тая цигулка и този лък и това е Природата, следователно чрез нея, чрез тази цигулка той може да изрази своето вдъхновение. Тази цигулка, като влезе в ръцете на цигуларя, говори отлично, тя оживява в ръцете му, но сложи ли я на земята, тя пак заспива.

Следователно аз казвам: Природата някой път е жива, а по някой път е спяща. Казвам: трябва да идем в Природата. Но кога да идем? - Само когато великият цигулар свири в нея, когато Божественият Дух я взел в ръката си и всички сили действат както тази цигулка и тогава трябва да идем, а не когато цигуларят почива или Божественият Дух се е оттеглил. Тогава и тя почива. Защото и тази цигулка, Природата, се нуждае от почивка, всичко в света се нуждае от почивка. Сега мнозина имат криво схващане за живота, например искат да ги обичат хората, нали? Някому е жално, че няма кой да го целуне, жално му е, че няма кой да му каже някоя блага дума, жално му е, че няма кой да му помогне, да го нахрани и т.н. Но

вземете за пример целувката. Да имаш хиляди души приятели, срещне те един, целуне те, втори, трети, всички тия хиляди души те целунат, питам: крайният като те целуне, в какво положение ще се намираш? Ще кажеш в себе си: не искам приятелски целувки. Когато човек казва "целувка", подразбира само една целувка, а не хиляди. А тия хиляди души приятели трябва да дойдат всеки по един път да те целуне, а не да тръгнат всички в един и същи ден и всеки да си определи един ден. Но целувката сама по себе си и тя е нещо неопределено: откъде е дошло това желание у човека, това целуване, ядене, пиене, тия процеси как са се явили? Те си имат свой произход. Сега няма да се спираме, защото, ако се спрем на произхода на целувката, мнозина може да кажат: "Не искаме да знаем за целувката, не е много важно." Целувката е толкоз важна, както онзи, който подписва някоя полица. Казват ти: "Искам тук да си сложиш подписа." Защо? - защото тази полица е валидна само с подписа ти. Трябва да целунеш полицата ми тъй, че твоята целувка да остане, да се знае, че твоето име е там, та един ден, където и да представя полицата, да зная, че ти си я целунал, и в която и да е банка да може да се шконтира. Ако ти сложиш само три белега: Г. Т. Ц., никой няма да я шконтира, тълкува се, че не си я подписал хубаво: щом не може да се шконтира тази полица, значи не си я подписал, не си я целунал. Следователно във всяко желание на хората се крие една користолюбива мисъл. Когато някой ми каже: "Подпиши ми тази полица", каквото и да ми говори после: "Аз те обичам, ти си ми приятел, ти ми направи една услуга", аз зная, че зад тази полица се крие нещо, едно користолюбиво желание. Ако аз обичам някого, защо ми трябва полица? Ще му кажа: колко искаш от мене? - "10 хиляди лева." Вземи ги и нищо повече. Никаква полица, никаква целувка: и без целувка може да дам парите. Сега това е прямото учение на нещата.

Христос казва: "Не е ученикът по-горен от учителя си." Какво е искал да каже той с тия думи? - В ума на ученика не трябва да се яви туй желание да стане по-горен от учителя си. Защо? - Аз ще ви кажа: водата не може да се подигне по-горе от уровена на своя източник и това е закон. Слънчевата светлина не може да се подигне по-горе от слънцето. Човек не може да се подигне по-горе от Бога. Той може да стигне до Бога. Ученикът трябва да бъде като учителя си, до същия уровен, нито по-долу, нито по-горе, той там като достигне, по-нагоре не може да се подигне. Като своя учител да бъде и по тяло и да има същия строеж на тялото, и по сърце и да има сърцето на своя учител, и по ум и да има ума на учителя си, и волята

му да е както волята на неговия учител. Тогава какво е искал да каже Христос: "Не е ученикът по-горен от учителя си"? Той поставя два принципа. Ученикът иска ли да бъде учител, той е изгубил своето предназначение, той не е разбрал основния божествен закон в света. Иска ли човек да стане като Бога, той е изгубил своето предназначение. Ученикът е една бяла книга, върху която може да се пишат хубави неща. Ако тази книга е написана, няма какво да се пише отгоре.

Учителят е написана книга, на която хората се учат, а от ненаписаната книга никой не може да се учи, но всеки може да слага своите забележки. Питам сега: ако онова, което сте научили от вашия учител, няма къде да го сложите на тази книга, какво ще ви ползва вашето знание? Един прост пример: ако идете при някой земеделец и се нуждаете от жито, той е готов да ви даде две крини, но вие нямате торба и той няма торба, как може да го използвате? С една шепа не може да се храните, трябва чувал. Този чувал е ученикът. Житото, като се изсипе вътре, ще бъде учителят. А двамата и учителят и ученикът, като идат на нивата и изтърсят житото в нея, ще дойде растежа. Сега ние встъпваме вече в една нова област, която е малко неразбрана, но казвам: под думата "учител" Христос разбира един завършен процес, а под думата "ученик" - един процес, който сега се започва. Следователно, когато вие слушате какво да е друго учение, трябва да имате желание да възприемете всичко онова, което е принципално, което е вярно, и да го приложите. Вие се нуждаете да подобрите живота си и всички неща в живата Природа са създадени за живите души, които са въплътени тук на земята. Чрез кого и как Бог изпраща нещата, то не е толкова важно. Когато слънцето изпраща своето благословение, когато Бог изпраща своето благословение чрез слънчевите лъчи, всичките те идат съединени като бяла светлина. Сегашната наука ни казва, че бялата светлина не е само една, но има няколко светлини събрани, обаче между тия светлини няма спор коя да си сложи име. Например има червена, жълта, зелена, ясносиня, тъмносиня, виолетова и други още има, но нито една от тях не си слага името да каже: "Моето име трябва да фигурира тук." Но щом минат през призмата, разделят се и всички се нареждат в една цветна гама. Обаче, като прекараме тези лъчи през втора призма, пак се събират. Сега често в живота стават разни спорове. Тия спорове произтичат от разни призми. За пример аз ще ви дам какво ми разправяше един приятел, каква е призмата на съвременното общество. Един вярващ, спиритист, който вярва в прераждането, и един евангелски

проповедник, сами двамата се разговарят в стаята и се разбират. Казва евангелският проповедник: "И аз вярвам, че има духове, че има прераждане, това и в Писанието го има." Излизат обаче и отидат в евангелската църква, там пастирът казва: "Не е вярно, такива духове няма." Там не могат да се разберат, защото евангелският проповедник е минал през една призма, светлината вече не е цяла, вътре вече има личен интерес, в него е заговорил портокаленият цвят. "Аз съм проповедник, ако аз поддържам такова учение, с което моите слушатели не са фамилиарни, може да изгубя репутацията си, следователно духове не съществуват и прераждане не съществува." Защо не съществува? - "Понеже са вредни за моя интерес." Събират се на третия ден, единият казва: "Как тъй, защо не поддържаш това, за което бяхме съгласни?", а другият отговаря: "Е, ти си човек свободен, без закон си, а аз съм под закон; един ден, като махна юларя и остена отзад, и аз ще говоря като теб." Следователно той счита своите пасоми, слушатели, за юлар на главата си и за остен отзад и затова не може, да му дават да говори, както той иска, но ще говори и даже ще мисли, както те искат. Смешно е тогава, ако учениците заставят учителя си да мисли тъй, както те искат. Смешно е, ако слугите заставят господарите си да действат, тъй както те искат да действат. Учителят ще мисли по правилата, по които той е длъжен да мисли, и ученикът ще възприема това знание според правилата, на които животът му е подчинен. Учителят има известно задължение, а ученикът има друго задължение. Но не мислете, че тия отношения се раждат сега. За да бъде човек в духовен смисъл ученик, то е определено от хиляди години, то съществува от хиляди години. Сега, когато някой ученик постъпи в едно учебно заведение, гимназия, университет, там все си има известни правила, но въпросът е: откъде тази мисъл в главата на тия професори или учители да сложат тия правила? Защо и за какво? Без правила не може ли? - Не може. Те прилагат ония правила, на които са се подчинявали в далечното минало. Всички ученици трябва да се подчиняват на тия правила. Следователно първото нещо: всички вие трябва да съзнаете отношението си като ученици. И злото в сегашния свят е, че всички искат да бъдат учители. Нямам нищо против това, стига да сте една книга не само написана, но хубаво написана. И тази написана книга, като я прочете който и да е, да може да изправи и подобри своя живот. В света има хиляди извори, но тия извори имат своята ценност с лечебната си сила. Всичко това вземете като символи: извори, гори, планини, долини, реки и

т.н., това са все символи, уподобления на духовния свят. И ако вие не знаете как да четете тази книга, Природата, да се научите на тази азбука на земята, не мислете, че, като идете на Небето, ще ви научат на тези работи, на тези елементарни работи: ще ви върнат на земята, за да се научите. Преражданeто е закон, вие ще се преродите в тая забавачница, земята. На всички невежи, които са мислили на земята, че са много знаещи, като идат на Небето, ще им кажат: "Какво? Ние тук нямаме такива заведения, такъв курс, такива забавачници, върнете го да си довърши своето учение." Един българин, при освобождението на България, който свършил в Америка, имал голяма претенция, бил много щеславен. Като се върнал тук, явява се при княза Батенберг, който му дава отличен прием, и казва му: "Аз съм готов да ви услужа, каквато служба поискате, пръв министър или друга някоя длъжност искате да ви дам?" Той се понадул: "Трябва да си помисля малко, аз искам да бъда директор на една гимназия.” - "Е тогава, казва, ще се отнесете до министъра на просвещението." Той мисли, че директор на гимназия е много важна длъжност. Сега, когато Господ ни повика и каже: "Поискайте нещо от мене", ние се изпъчиме. "Какво искаш?” - "Искам да бъда директор." Господ казва: "Иди при министъра на просвещението." И всички сега са пратени при този министър на просвещението тук, на земята. Този министър на просвещението, това е въплъщението, и този министър, като дойде, той ще те назначи, ще подпише указа и тогава ще го прати при Бога. Той ще го санкционира и ти ще станеш директор. Ама ония ученици, на които си директор, тъй ще те посрещнат, че ще ги помниш за дълго време.

Сега ще се поспра малко, ще ви разправя една легенда. Един от великите ангели на небето и аз го наричам Орифил и дошъл да посети хората и да види как живеят, да се позанимае малко със своите изследвания. Като минавал през една улица, чул да се вдига голям шум, гледа в една люлка едно малко дете и му казва: "Братко, защо плачеш?” - "Няма кой да ми помогне, тия хора не ме разбират, те са ме оставили в тази люлка, малък съм, не мога да се проявя, пък и не разбирам закона.” - Какво искаш? - "Гладен съм." Взема ангелът биберончето, слага го в устата му. Това било едно малко момиченце на една година. Ходил той, изследвал. След четири, пет години минава, гледа на пътя друго момиченце, пак в неволя, плаче, плаче. "Защо плачеш?” - пита го. и "Изгубих майка си, не зная как да се върна дома." Взема той това

момиченце, завежда го вкъщи и забелязва, че то е същото, на което той дал биберончето. Първия път плачеше, че нямало кой да му даде храна, а втория път плаче, че изгубило майка си. Ходил той, изучавал управлението на хората, науките им. След 19 години минава там при една река и вижда една мома на 19 год., която се готвела да се хвърли във водата, спира се той и казва: "Какво искаш да направиш?" - "Отчаяна съм от живота, мен не ми се живее, защото имах един, който ме обичаше, излъга ме и сега за мен живота няма смисъл." - "Мислиш ли, че този, когото обичаш, може да ти даде това, което желаеш?" - "Аз само с него мога да бъда щастлива." Пак плаче тя. Първия път плаче за хлебец, за млечице, втория път плаче, че е изгубила майка си, а третия път, че е изгубила своя възлюбен. "Ще чакаш, ти ще намериш твоя възлюбен, ти си се излъгала, твоя възлюбен никога не лъже, теб е излъгал някой в името на твоя възлюбен и ти искаш да се хвърлиш сега в реката."

И съвременните хора са се отчаяли: някой плаче за хлебец, други за баща и майка, а трети и че са изгубили смисъла на своя живот. Защо са изгубили смисъла на своя живот? - Те не са намерили още тоя смисъл, не са го намерили. А когато вие намерите вашия възлюбен, какво ще ви даде той? Сега мнозина говорят за възлюбения и казват: "Да има някой да ме обича." Аз казвам, ако сложат една въшка на главата ви и тя ви обича, тя чопли, вие почнете да се дращете, тя казва: "Аз искам да посмуча от твоята кръвчица, за да стана благородна като теб." Е, колко години трябват на една въшка да смуче, за да стане като теб?

Силата не се състои в това да те любят. И казвам една велика истина: няма човек в света, който да ви люби. И ако някой ви казва, че човек може да ви люби, аз съм на противното мнение. Човек може да бъде проводник на любовта, но да ви люби не може. Любовта в света, това е Бог в своята целокупност. И да искаш да те люби някой, значи трябва да искаш да те люби Господ. И този Господ, за да ви люби, трябва да избере един човек, който да е проводник, за да го познаете. Заблудите ли се вие, да помислите за онзи, чрез когото любовта иде, да кажете, че от него излиза, вие ще бъдете при реката, да се хвърлите вътре, за да се удавите. Ама ако на този прозорец, през който минава тази любов, сложи някой своите кепенци и не може да премине любовта и тя остава навън, кой е крив? Първото положение трябва да схванете. И за себе си някой казва: "Трябва да ме обичат." Ще отговориш тъй: "Когато Господ мен обикне, аз ще му кажа и теб да обикне; когато Господ дойде и прояви своята любов към

мене, аз ще му спомена и за тебе. Той може всинца ни да обича." Какъв е законът на любовта? Нека направим едно определение. Когато слънцето грее, изпраща своите лъчи от далечните пространства, изпраща светлина и топлина, какво се иска от нас? Всеки да определи една малка площ на земята, да я изкопае, посее и ще израсте нещо. Туй слънце не може да го приближите, да го целунете, да го прегърнете, но от неговата целувка ние можем да направим едно благо за себе си. Слънцето казва: "Изори нивата и посей нещо, аз ще проявя любовта ми, аз ще изкарам нещо, каквото посадиш: ябълки, сливи, круши, дини, тикви, репи и всичко това аз ще го възрастя. Ти ще опиташ сладчината на моята любов в дините, в ябълките и пр." Следователно, когато Бог се прояви в нас и сегашните хора искат да го прегърнат, Той няма нужда от прегръщания, а казва: "Изори сърцето си, след това посей най-хубавите семена и когато те израснат и плодовете узреят, ти ще вкусиш от благата на Великата любов." Сега какво ни учат съвременните учени хора? - Много хубаво учат, не намирам нищо лошо нито в химиците, нито в техниците, нито във физиците, астрономите, биолозите, всичко, каквото учат, е право, но то е външната страна на живота. Светлината имала седем цвята, но ако ние не знаем как да използваме всеки един цвят, какво от това? Онзи художник, който разбира закона, като вземе четката, знае как да съчетава тези бои, ще направи някой образ. И онзи земеделец, който разбира закона на тази светлина, ще я използва по друг начин и въобще, който разбира закона на тази светлина, той ще използва светлината по един или друг начин. И ако ние не знаем как да използваме Божията Любов, всичко е напразно. И тя си има не само свои цветове. Пак ще кажа: любовта няма само седем цвята. Един английски учен и проповедник уподобява, че и любовта има седем цвята, но аз се различавам, аз мисля друго за любовта: тя има повече цветове, много повече цветове. И от всеки един цвят на любовта се раждат особени плодове. Съвременната наука още не е изучавала при какви условия се раждат ябълките, крушите, защо соковете на ябълката се отличават от соковете на крушата или сливата, по какъв закон се различават? В сливата има нещо особено, в ябълката има нещо особено, в крушата има нещо особено, портокала, лимона, във всички тия плодове има нещо особено. Това са съчетания на тази светлина по особен начин. В някои плодове преобладават известни цветове повече, в други по-малко. За пример вземете черешата и в нея преобладава повече червеният цвят. И следователно, ако някой е малокръвен и ако той разбира закона при

яденето на черешите, ако той има това разположение, ако яде по новия начин, ядене чрез разбиране, а не механически и че е дошло времето: 12 часа, и ако има това вътрешно разбиране, тъй както Природата е създадена и както ние сме създадени, непременно той ще възприеме всичко онова, което е необходимо за неговия организъм. Тъй, във всяка една наша дума, във всяка една наша мисъл преобладава различен цвят от цветовете на любовта. Някой казва: "Ние можем, лесно е да се живее в християнството." Ако беше лесно, защо християните не са сполучили в приложението на Христовото учение? - То е наука, дълбока наука. И Христос казва: "Само по един начин може да се предаде истината: този Дух на истината, когато дойде, Той ще ви я предаде." Ако ние учим християнството без Божествения Дух, въпросът е свършен. Ние ще научим само външната страна, че Христос бил велик човек, реформатор, но сега не можело да се приложи Неговото учение на земята, не му е дошло времето. В бъдеще, когато човек еволюира по този или онзи начин... Христовото учение трябва да се разбере, то е основано на един велик божествен закон, закон над всички закони, неотменния закон на любовта. И ние казваме, че тази любов може да се приложи навсякъде. Любовта изисква само да нахраниш гладния, голия да облечеш, невежия да научиш. Любовта не изисква да правиш на хората палати, да правиш по десет костюма, по десет чифта чепици, но любовта изисква да му дадеш само това, което му е необходимо, а другото и децата даже могат да направят. И аз забелязвам, че съвременните хора, когато дойде някой приятел, много готвят заради него и в самото ядене влагат нещо много лошо. Ние искаме да го задоволим с ядене, сложим му едно ядене, две, три, четири и му казваме: "Хапни си от това, от онова” - на стомаха му стане тежко, а сетне му кажат: "Е, кажи ни нещо важно." Какво ще ви каже? Казва: "Нямам разположение, преядох, ще чакате." И погледнете, той се разболял и си заминал. Като дойде вашият приятел и искате да научите нещо от него, не го гощавайте. Малко му дай, но с любов му дай. И българинът казва: "Не гощавайте много."

"Ученикът и казва Христос и не е по-горен от учителя си", т.е. изявената любов не може да бъде по-голяма от неизявената любов, граничната любов не може да бъде по-голяма от безграничната. И чудни са хората, като казват: "Ти не ме обичаш." Защо да те обичам? На какво основание съм длъжен да те обичам? Или ако аз кажа: ти на какво основание, защо си длъжен да ме обичаш? Ако аз съм подписал един

запис, взел съм пари на заем, ще кажеш: "Господине, ти си целунал този запис, готов ли си сега да седиш на думата си?" - "Да, признавам." А ти дойдеш, представят ти един запис и кажеш: "Не е мой, не го познавам, друг го е подписал." Любовта, това е закон на свободни отношения. Отношенията на учителя и ученика абсолютно са свободни. Учителят няма право да вика, да казва на ученика: "Ти трябва да се учиш, ти знаеш ли, че си в моята Школа?" Не, не, в Божествената школа Учителят е абсолютно свободен и ученикът е абсолютно свободен. Ученикът може да каже: "Ако искам, ще се уча, а ако не искам, няма да се уча." Той може да стане учен, а може да стане и невежа. Сега вие може да го морализирате или не. Той е избрал едно положение, за да придобие известна опитност, нека я придобие. И учителят нека си избере: и той има свое разположение. Следователно и двамата, ако са в тази велика свобода, няма да има никаква дисхармония. И всичката съвременна дисхармония сега от какво произтича? Ти любиш някого, но почнеш да ревнуваш. Какво показва ревността? Ревността и това е една любов, проявена чисто на физическия свят. Ревността и това е първото съмнение, че ти нямаш вяра в моралния престиж или уровен на твоята жена или мъж. И учителят може да ревнува своя ученик, ако е изгубил доверие в него. И ученикът може да ревнува своя учител: той е изгубил доверие в учителя си и проявление чисто на физическото поле. Е, питам: ако ревнуваш, какво ще спечелиш? Ревност за истината е друго, а ревност за любовта е друго и когато с тази ревност ти отслабваш и ограничаваш човека във всичките негови постъпки, то е безразсъдство, то е чисто физическо. Това са полици: ти ме следиш, аз съм подписал десет полици и ти ме следиш, където отида, да не би да избягам някъде. Може да питаш: "Еди - кой господин в София ли е?" - Защо, питам. и "Аз се много интересувам за него, защото имам вземане - даване" -ли "Не искам да изляза от България, защото десетте полици..." Като вземеш полиците, да отива където иска. Прав е човекът. Следователно, ако ти ревнуваш човека, разбирам, че имаш да му плащаш, а ако той те ревнува, има да ти плаща. Питат някои: "Как да махнем ревността?" - Ще си изплатите полиците, ще влезете в положението на учители и ученици, т.е. същите принципи ще усвоите; ще влезете в положението на слуги и господари, защото, за да подобрим този живот на земята, ние трябва да разберем великия божествен закон и да уредим сегашния си живот. Някои казват: "Ще се уреди." Да, но в този живот, днес трябва да уредим този въпрос. Някои казват: "В бъдеще." Всеки въпрос сега може да се уреди, от

чисто божествено гледище. Ако ти не си готов сега, в този момент, да го уредиш, то и в бъдеще няма да си готов. Казват: "В следното прераждане." Ако в следното прераждане този цикъл се завърши, ще изгубите последния трен. Нали треновете имат разписание и когато идеш и изгубиш последния трен, тогава там кой трен ще вземете? Някои казват: "Има време." Да, има време, но ако има десет трена и вие сте изпуснали първия, втория, третия, ако сте изгубили и деветтях, а остава само един трен, тогава питам, какво ще бъде вашето положение?

И Христос казва: "Ученикът не е по-горен от своя учител." Доста е на ученика да бъде като своя учител. Не е ли достатъчно за нас да бъдем като Христа? Не е ли за всинца ни достатъчно да бъдем тъй доблестни, тъй самоотвержени, както е Той доблестен и самоотвержен? Не е ли достатъчно да имаме неговия ум, Неговите стремежи, неговото далечно схващане? Но ние ще кажем: "Той е Христос, Син Божи." Тоя учител подразбира, че всички вие сте ученици. Нали онези, които искат да бъдат ученици, онези, които въздишат и казват: "Да има някой да ме обича", трябва да имат тия качества? Само ученикът, който е разбрал своя учител, може да има тази любов. Любовта и това е едно разумно проявление и само между две възвишени и разумни същества. И всякога, когато любовта се проявява, има разумност. Даже тази любов се проявява в кристалите. Любовта трябва да бъде разумна. Престане ли тази разумност, любов няма. И когато говорим за любов, разбираме две същества еднакво развити по ум и сърце: еднакво умни, повдигнати културно, с благородни души и силна воля, само такива две същества могат да се разберат. Ако твоят приятел ти каже една дума и ти я разбереш по един начин, а той по други, каква любов може да има? А ако се скарат, каква любов е тя? Когато се карат, каква любов може да има? Любовта е като музиката, само двама велики музиканти, като се съберат, единият вземе първата цигулка, другият и втората, обичат се. Защо? - двамата ходят заедно и дават концерти. Ако дойде третият, ще каже: "И аз ще дойда", но него може да вземат да им варди цигулките, а на сцената сами ще свирят двамата. Това значи да се обичат. Казват, как ще се свири това нещо, проверяват, любов имат. А други казват: "Да се обичаме." Можеш ли да свириш на тази цигулка? Тогава може да се обичаме, а ако не можеш, ще пазиш кутията на цигулката. Ще пазиш тази кутия на любовта, защото там, на сцената, ще бъде много трудно. Някой път ще слушаш, но и то е благодат. А като знаеш сам да свириш, друго нещо е с един свой приятел да свириш, друго

нещо е да вземеш тази цигулка на любовта заедно с Христа и само че аз вземам Христа в преносен смисъл, и ти с него да свириш, и а друго е някой да свири за Христа, а ти да слушаш отвън. Има разлика между свирене и свирене.

Ще ви приведа пак онзи анекдот за един българин. Това е било в Москва. Един българин по необмисленост взема под наем една квартира, но скъпа, дал толкоз пари, че не му достигнали до края на годината да свърши. Казва на един приятел: "Да знаех, не бих влязъл, дадох пари напразно." Другият му отговаря: "Лесно, аз ще накарам тая рускиня да ти върне парите назад.” - "Как?” - "Мълчи." Един ден той идва с един свой приятел, донася си гайдата в стаята, като засвирил целия ден, на втория, на третия ден рускинята току идва и казва: "Моля вземи си парите, пък напусни стаята." Българинът е изобретателен, употребил една хитрина, не иска да се кара, а свири. Казал: "Празник имаме ние, българите, обичаме тъй да свирим.” - "И ние пеем, но вие повече свирите от нас и пеете, не ви искаме тук, защото не можем да работим."

Достатъчно е на ученика да бъде като своя учител. И както тая малка хитрина, и ние често се освобождаваме с хитрини. В християнството, в новото учение, никакви хитрини не се допущат. Изисква се един живот чист, абсолютно чист и свят. Този живот трябва да има всичките стремежи тъй, както са излезли от Бога, във всичките си действия трябва да бъдем тъй безкористни, както Бог е безкористен, тъй любещи като него. Да не въздействаме на Божията Любов, да я не използваме, т.е. тая любов да минава през мене и нито едно зрънце да не вземаме, всяко да отиде по своето предназначение. Чуждото нека си върви. От невидимия свят следят, светлината е определена за нас. Някой казва: "Може да се грееш, където искаш." Не е тъй. Има дни, когато е определено за вас да се греете, а има дни, когато не е определено, и щом се греете, то, понеже не трябва да се греете, ще ви затворят. Щом не е определено, вие ще бъдете болни. Някой казва: "Ще се грея." Не, не, ще се грееш, когато е определено и трябва да използваш времето. А сега мислят, че всякога може да се грееш. Сега нас ни учат, но вие казвате: "Добър е Господ." Аз нямам съмнение, че Господ е много добър, но ние не сме добри, Господ е всеведущ, да, но ние не сме такива още, т.е. ние, като не знаем, ще престъпим закона, ще съгрешим и ще дойдат лошите последствия. И тогава ще дойдат да ни утешават. Счупи ми някой крака и казва: "Такава е била волята Божия." Такава не е Неговата воля. и Защо Господ ще ми направи крака, а после да ми го

счупи? Защо той ще ми даде ум и после ще ми го вземе, да ме направи идиот? Не е волята му такава. Някой друг те е хлопнал и и казваш: "Господ е казал тъй." Не, не, всички тези анормалности са произлезли от неразбиране на Неговите закони.

И затова Христос казва: "Ученикът трябва да бъде като своя учител." Тогава има друго, заблуждение: ако не може да бъде като своя учител, какъв трябва да бъде? Търговец например не може да бъде, а какъв трябва да бъде? "Проповедник трябва да бъде, свещеник, владика" - някое високо положение, да бъде осигурен. Ами в Природата няма ли търговски сделки? - Има търговски сделки и в Природата. Човек всичко може да бъде и да изпълни волята Божия, всичко може да бъде в света. И ние можем да бъдем такива, само когато разберем тъй дълбоко смисъла на живота и когато Бог е с нас, всичко може да направим, когато любовта е в един човек, той може да се подигне над своя уровен. Но любов ни трябва. Учител ли си, свещеник ли си, каквото звание и да имаш, но без любов ти не можеш да свършиш работата си, както трябва. Обратно: имаш ли любовта, можеш да заемаш най-ниското положение в света, метач може да бъдеш, но ще извършиш всичко отлично. Ако си метач, с любовта може да извършиш много повече. В Америка един американец получил 15 милиона наследство. Той раздал всичките тези пари на бедните и взел една метла и почнал да мете в Ню Йорк. Питат го: "Защо?" - "Предпочитам, казва, с труд да си изкарам прехраната, отколкото да живея с тези пари, които не съм заслужил." И наистина с труд и със своя пример той е направил повече, отколкото с тия пари.

И тъй, моята беседа тази сутрин има за цел само учениците ми, а не онези някои външни слушатели: те много късно са дошли, аз съм много напреднал, не мога да се връщам назад, говоря за учениците, за малцината говоря. Пак казвам: какви философски разбирания трябва да имате? Вие не трябва да си правите илюзии. Време е за вас да си зададете един въпрос: разбирате ли Христа, мислите ли като Христа, чувствате ли като Христа, действате ли като Христа? Вие ще кажете: "Приблизително." Не, не приблизително, а абсолютно еднакво с него. Подразбирам принципално, трябва да имате същите желания, които са движили Духа Христов, същите побуждения. Единият този Дух трябва да прониква и в Учителя, и в ученика и не два духа, а един Велик Дух трябва да прониква. И тогава, според Неговата мъдрост, Той ще определи положението и на ученика, и на учителя, отношенията им на физическото поле. Някой ще

попита: "Какво иска да каже Учителя?" Какво искам да кажа ли? Ако този Дух е във вас, Той ще ви научи и припомни какво искам да ви кажа аз. И като казвам "аз", подразбирам онова, Божественото, Великото, което е създало всичко в света. Едно "Аз” -ма в света, само Бог е "Аз", онзи, Първият, Който е създал всичко в света. "Аз" подразбира Бога, който е създал целия космос. Само Той може да каже: "Аз създадох всичко това, всичко това е Мое, Аз съм и освен Мене няма друг." А сега ние се изпъчваме и казваме: "Аз съм, знаеш ли?” - Да, ти си един "аз", който нищо не си направил; ти си един "аз", който даже 100 килограма не можеш да носиш на гърба си; ти си един "аз", който не можеш да претърпиш една малка обида, един "аз", който не можеш да живееш с никого, не си уредил сметките си и т.н. Трябва да съзнаеш кой е тоя "Аз." Това е Бог, Любовта. Тъй трябва да мислим и само по този единствен начин ние можем да урегулираме живота си. Само един морал има в света. Ще каже някой: "Да живеем в любовта” - това са празни работи. "Да си кажем една сладка дума." "Ама ученикът не се учи." Ама ти ли ще го морализираш? Ако иска, да се учи. Ти ли ще го учиш? Всеки един, който е влязъл в божественото училище, трябва доброволно да се учи. Ако иска да седи, ако иска да се учи, той е абсолютно свободен. Учи ли се, той е с нас, не се ли учи, не е с нас; люби ли, обича ли, с нас е, не люби ли, той е вън от нас, няма какво да се безпокоим. Сега вие се спирате и казвате: "Учителю, кажи ни някой тайна." По - велика тайна от любовта няма в света. И ако вие бихте разбрали тая дума, щяха да се отворят очите ви и щяхте да видите това, което никога не сте виждали. И тогава вие ще приличате на онази мома, която, като седи, гледа да минава един много богат момък и казва: "Да е Господ толкоз добър, че с него да живея.” - Ама как ще живееш с него, като не знаеш да свириш? Туй е желание, всинца ние искаме да живеем с Христа и можем да живеем. Как? В нас трябва да тупти същото благородно сърце, вземете го не само в преносен смисъл, това благородно сърце, както в него е туптяло преди две хиляди години, и този ум тъй да мисли, както преди две хиляди години. А знаете ли сега Христос как мисли? - Две хиляди пъти по-добре, отколкото едно време е мислил. Сега като казвам тъй, вие ще дойдете до философски разбирания. И Христос се е разширил сега. В какво отношение? Най - първо, в началото, майката повива своето детенце в пелените и говори като него, мъчи се като него да говори. Детето говори криво и майката говори криво, и тя се мъчи да говори като него. Но след десет години майката казва: "Не така, мама,

едно време аз говорех като тебе, а сега ти ще говориш като нас." Едно време Христос говореше като нас, а сега иска ние да говорим като него. Това "едно време" се мина вече. Едно време Христос говореше като нас, сега се е изменил законът и Христос казва: "Сега вие ще говорите като мене.” - "Едно време аз чувствах като вас, но сега вие ще чувствате като Мене.” - "Едно време аз мислех като вас, а сега вие ще мислите като Мене." Не е ли правдоподобно това? И следователно, ако вие, след две хиляди години, не сте в състояние да мислите, чувствате и действате, както Христос мисли, чувства и действа, вие не можете да бъдете ученици.

"Не е ученикът по-горен от учителя си." И тъй, на тия малкото ученици, които са, казвам: като се върнете дома, сложете ръката си на сърцето и се вслушайте дълбоко. И кажете тъй: "Тупти ли това сърце както сърцето на Христа?" Толкоз хиляди години то е туптяло за празни работи, почна ли да тупти като сърцето на Христа? Подръжте дълго време ръката си и си дайте един положителен отговор. После сложете си ръката на главата и кажете: този ум хиляди години е мислил за празни работи, почна ли вече да мисли като ума на Христа? След това погледнете на ръцете си и кажете: тия ръце хиляди години са работили, всичко са вършили, почнаха ли да вършат това, което Христос върши, да действат, както Христос е действал?

Ето важния въпрос, който учениците трябва днес да разрешат.

Беседа, държана на 7.V.1922 г. в София.

ДЪЩЕ СИОНОВА

А Исус намери осле и възседна на него, според както е писано: „Не бой се, дъще Сионова, ето, твоят цар иде, възседнал на жребие ослично“. (Йоан 12:14 и 15)

Потребен е смисъл в живота. Когато първосвещеникът или съвременен някой архиерей се облече с всичкия си накит в църквата, питам, каква е целта на това обличане? Ще ми отговорите: "Служение на Бога", т.е. когато този архиерей се накитва със своята премяна, той е като онази мома, която се кани да се жени или годява, то е същото положение. Защо се облича момата? Попитайте всяка българска мома, която отива на хорото и тя ще се вчеши, ще се облече хубаво, цветя ще сложи на ушите си, на главата си и защо мисли тя: иска да се ожени. Но защо трябва да се ожени? - Ще ми отговорят: "Човешкият род трябва да се поддържа." Защо трябва да се поддържа човешкият род? - "За да се самоусъвършенстват хората." Защо трябва да се самоусъвършенстват хората? - "Е, това е закон в Природата." Всички тия разсъждения ние ги слагаме под един знаменател и да познаем Бога. Туй не е само до младата мома. И в ония цветя, и в ония дървета, и в тях има това съзнание: като посрещнат своя любовник и слънцето, и те слагат най-хубавата премяна, ония хубави, шарени цветя и най-хубавата премяна, с която идат да го посрещнат, и цветята имат много по-добри познания за слънцето, отколкото сегашните хора. Сегашните образовани хора, когато слънцето ги напече, слагат си големи дъждобрани, омбрели или големи шапки, слагат големи завеси да не влиза в стаята светлината през ония малки прозорчета и всички проповядват да не би да слънчасат хората. Така учат гражданите, а селяните имат друго учение: те само когато дойде обед, тогава ще се скрият под някоя круша. Питам тогава, къде е смисълът на живота? Смисълът на живота не се състои в частностите, в нашите разбирания, смисълът на живота не се състоя и в една теория, в едно разбиране, смисълът на живота не се състои в религията. Даже религията не е израз на онзи смислен живот, защото религията, това са форми, начини, чрез които трябва да служим. Нима онази мома, която може да играе всички хора, всички игри на хорото, нима тя е научила смисъла на живота? Тя на хорото може да играе много хубаво, а да не знае да готви; тя може да играе прекрасно, а да не знае да

шие; тя може да играе отлично, а да е много устата. На хорото е отлична, първата мома, тя води хорото, като го завърти, като нея няма втора на хорото, но идете вие в дома вътре, ще видите, че тя върти хорото по друг начин: на хорото всички се радват, а вкъщи, като върти хорото, всички плачат. Питам, защо? Свекървата плаче от нея, свекърът плаче от нея, деверът плаче от нея, зълвата, наоколо съседите, всички плачат и казват: "Тя беше първата мома на хорото." Как тъй? Първа мома на хорото, а вкъщи всички плачат от нея. Туй съждение, че тя е лоша, че всички плачат от нея, то е частично, това ни най-малко не показва, че нейният характер е лош, тя частично се проявява. Аз мога да обясня туй от какво произтича: ако вие имате едно отлично гладко шише, може да го носите, безопасно е това шише, но ако го счупите на няколко парчета, всяка една част е опасна, тя може да се натъкне на кой да е крак. Казвам: тази мома на хорото беше цяла, а вкъщи е на парчета. Е, какво трябва да се прави? - съберете всички части на място, залепете ги и тя ще бъде отлична, тъй както е.

Сега нека дойдем до известни разсъждения. Да кажем, ние проповядваме известно учение, това учение не само ние го проповядваме, това учение всички разумни хора го проповядват. Проповядва Христос едно учение и аз изнасям сега учението Христово. В негово време Христос говореше много логически, говореше едно от най-трезвите учения, най-трезвото учение в света, а неговите съвременници намериха, че това учение и неподходящо за тогавашната култура. Даже сега, след 2 хиляди години, намират учението Христово неподходящо, не можело да се приложи. Ако някоя жена днес вземе и приложи учението Христово, мъжът ще я изпъди навън; ако някой мъж приложи учението Христово, жената ще го изпъди; ако дъщерята приложи учението Христово, бащата и майката ще я изпъдят, веднага ще се разделят тези хора. Казват: "Ние такива набожни хора не искаме", защото всички имат понятие, че като стане човек набожен, ще хлътнат очите му, лицето му ще се измени и мислят, че в тия хлътнатини има набожност. Аз се чудя откъде дошла, откъде се е появила тази идея за хлътнатините! Ако това е набожност, тогава ония хора в болницата са най-набожните. Ако тъй разсъждаваме, тогава какво ще кажем за ония свещеници от гледището на тази логика? Като съдим по това, ще кажем, че у тях няма набожност, всички са оправени и тъй, както никой друг. Това са крайности в разсъжденията. Това не е никаква логика. Нашата реч може да е логична, без да съдържа

тази необходима истина за ума, т.е. аз наричам истина в прям смисъл. Вземете храната, която дава сила на организма, тя съдържа в себе си истината. "Истината ще ви направи свободни." Ако аз, който съм пътувал, след три - четири дена краката ми са се откъснали от умора и ми е невъзможно да свърша своя път, онази малко храна, която приема, ми е предала истината и тази храна ме е направила свободен да пътувам понататък. Следователно някой ще каже: "По какво да познаем Истината?" - Истината ще ви даде сила да довършите своя път и ще ви направи свободни, ще ви даде сила да довършите начената пътя и начената работа. Тогава каква е целта на религията? - Да ни даде истина, да ни покаже пътя към Бога. Нещо повече: не само да ни покаже пътя към Бога, но да ни съедини с Бога. По кой начин? - Чрез закона на любовта. Те казват: "Самата църква трябва да бъде любов."

Ще ви приведа един пример: ще го нарека "за набедения благодетел." Ще ви дам един нов начин за мислене, да видим как ще го приложите. Той е следният: някоя графиня Бероза осиромашава съвършено и попада в такава беднотия, в невидяна беднотия. Тя е дъщерята Бероза. Някой си поет на име Самусали, аз го наричам така, искал да помогне, но понеже знаел, че тя е толкова честолюбива, толкова горделива, избира начин. Минава ден, два, три, всяка вечер той мисли по кой начин да помогне, за да може да я повдигне, да помогне, без тя да усети, че той ще извърши какво да е благодеяние. Решава и свършва. Изучава той нейните навици, как ходи и като знаел, че нейният портфейл е празен, той си наумява да сложи десет хиляди франка в това портмоне, по такъв начин да ги сложи, без тя да усети. Но случва се така, че като взема портмонето и слага тия златни монети вътре, хващат го стражарите, в града е било, и казват: "Госпожице, това портмоне твое ли е?" - "Мое." "Ами парите твои ли са?" - "И те са мои." - Е, тогава този господин, този благодетел иска да обере тази графиня и хайде Самусали в затвора. След това се образува съд, съдят го, идат адвокати, пледират и най-после доказват, че той е виновен, и го осъждат на десет години затвор. Питам: вие, след като излезете от този затвор, втори път ще се опитате ли да сложите в кесията пари? Вие ще се обърнете и кажете: "Колко непризнателна е тя." Да, това е една гордост, да се не каже, че тя нищо е нямала вътре, гордост е и "нашата гордост." Съвременните хора не искат да признаят, че в тяхната кесия е нямало нищо. Всички свещеници, проповедници, съдии, благородници, всички днес не искат да признаят, а казват: "Туй в кесията е мое" - всеки

благодетел трябва да иде в затвора. Питам тогава тия свещеници, които държат днес тази истина, откъде я взеха, тяхна ли е? Църквата тяхна ли е? Те казват: "Нашата църква." И Бероза казва: мои са тия пари. "Нашата" църква, "българската" църква, "английската" църква! "Нашата" църква, символът на "нашата" църква, на "нашата" кесия. Горко ономува, който казва, че тия пари аз ги сложих вътре. Питам ви: каква логика има в такова учение? И нека да ми докажат кой гений в света, кой велик гений е вложил нещо ново в света? То е едно заблуждение. Онзи, който влага всичко вътре в нашата душа, ние никога още не сме го видели в неговата красота. Той седи още в затвора. Самусали е той, тъй го наричам аз. Вашият Самусали е сега в затвора, затворен е той заради вас, а вие ходите като графиня Бероза. "Ние сме хора благочестиви, никакво зло не сме направили." Казвам: едно зло сте направили: вашият Самусали е затворен. За кого? - заради вас.

Питам: Къде е "вашият" Христос? Къде е Христос на свещениците, къде е Христос на проповедниците, къде е Христос на българския народ, къде е Христос на английския народ или на американския, къде е на руския народ, има ли го? Не само да говорим, че Христос преди две хиляди години дошъл. Този Христос сега жив ли е? Т.е. ние нямаме нужда от един Христос, който е умрял и историческия Христос. Нямаме нужда от тия реликви на предпотопните същества, на мамонтите, да им пазим скелетите, какви са били грамадни. Хубави неща са те, но ние искаме един живот божествен, живот, в който сега можем да живеем, сега! Може ли този живот да влезе в нас, може ли този живот да излекува всички наши недъзи, да изправи нашите умове, нашите сърца, да ни даде един благороден подтик в света? Сега някои, като ме слушат, ще кажат: "Ето, той осъжда пак." Не, аз не осъждам, аз говоря истината. Истината ще говоря тъй, както никой не е говорил, и ако тази истина огорчава някого, аз не съм виновен. "Да не осъждаме", казва Христос. Съгласен съм с него да не съдим. Но той казва: "Аз съм пътят, истината и животът” - казва: "Идете и кажете тази истина на моите братя да дойдат по пътя за Галилея, да ме видят, да се разговарят с мен." И аз днес ви казвам на вас: "А Исус намери осле и възседна на него, както е писано." Защо възседна Христос на осле? - Ослето е емблема на едно същество, което е и горделиво, и щеславно. Христос най-първо възседна на магаре, искаше да покаже, че той трябва да подчини човешката гордост и щеславие чрез своето слово, да я сложи на работа, на велика работа. И възседна на това муле отгоре.

Нали знаете, аз имам един окултен разказ за магарето как е станало магаре. Понеже като видяло първи път жената, която Господ създаде, у него се появило грамадно щеславие, особено понятие за жената и после казало: "Тази жена, която Господ създаде, нищо не струва." Затова станало осле. Защото казало магарето, че жената не струва, тя не е по-хубава от мен, не е по-красива от мен, и затова станало магаре, осле. И Христос седна на това осле да подчини това щеславие. Този осел символически е това щеславие и тази гордост, която спира не само цялата култура, не само народа, но индивидуално и нас спира. Всички спорове в домовете стават все за такива работи.

И казва се: "А Исус намери осле и възседна на него, според както е писано. Не бой се, дъще Сионова, ето твоят Цар иде възседнал на жребие ослично." "Не бой се." Какво имаме, когато се боим? - Онзи, който е изгубил своята любов, той се бои, а онази, която е изгубила любовта на своя възлюблен, сърцето трепери, краката треперят, побледняла е, пожълтяла е, не може да яде вече. Защо е изгубила своята любов? Сега вие ще ми възразите: "Е, хубаво, за онези, които не могат да ядат, така е, а за онези, които ядат?” - Докато тя съзнава, че е изгубила своята любов, нейните крака треперят. Най - после казва: "И без него може", тя го зарязва, казва: "И без любов може” - тогава започва да яде и да пие. Жълтите хора са по-близко до Царството Божие, отколкото угоените хора: последните са съвсем потънали в материалния живот, толкоз дълбоко, че за да ги извадиш, изискват се хиляди години и за да ги извадим от тази дълбочина на живота, от океана на живота. Тогава се поражда въпросът: какво трябва да се прави? - Не че трябва да се откъснем от живота, но трябва да го разберем, за да го живеем в неговата пълнота. Трябва да се замислим дълбоко върху него. Ако аз видя моя баща, който е живял 50,60 или 80 години и не е учен човекът, виждам го, че умира, и след десет години го извадя от гроба, всичко изчезнало, вземам главата му, черепът му само кост, а мозъкът му го няма и казвам: "Татко, татко!" Какъв татко? Взема този череп и казвам: "баща ми." Тъй, да, баща на кости, "тази свещена глава", "татко мой” - ние ще плачем: "Къде е моят татко.".. Но можеш ли да се разговориш с него? Тогава ще викате свещеник, ще му чете молитви, ще полива с вода, масло, но не става "татко." Това ли е божественото учение? И казва Христос: "Бог не е Бог на мъртвите, а Бог на живите." Ако нашето сърце не може да се затрогне при страданията, които съвременното човечество има; ако нашата мисъл не може да се затрогне

от мислите, които съсипват цялото човечество, тогава питам: не сме ли ония мъртъвци, онези глави, на които мозъците са изчезнали, а са останали само мъртви кости? И ако днес някой се опита да говори истината, първото нещо, което ще кажат, е: "Той е еретик." Какво нещо е еретик? - Еретик значи отцепник от църквата, който не поддържа това учение на църквата. Хубаво, приемам го.

Да допуснем сега, че аз съм един еретик. Православната църква, католишката църква в светлината на еврейската църква не е ли един отцепник? Казвам: братко, и вие сте еретик, и аз съм еретик, без разлика. И аз съм толкова прав като вас. Какво гражданство имате вие, откъде накъде се смятате, че вие сте прави, а пък аз не, евреите ви считат за еретици. Ако се съдим, следователно, по адвокатски, моите повереници, които ще ме защищават на основание на Библията, ще кажат, че вие, "православните", сте еретици. Ние трябва да бъдем последователни. Но казват: "Нашето учение е право." Аз казвам, че и моето учение е право, но да твърдим без доказателства не може. Аз поставям работата малко на п друга почва. Аз поставям моето Учение на един велик опит, на социална основа. Може да го направя със свещениците по един мек начин: например да вземем по сто души ученици, от най-бедните и аз ще ги избера не из богатите, из най-бедните фамилии и свещениците да изберат сто ученици и ще ги възпитаваме. В края, след четири години, ще поставим на изпит тия ученици и според тяхното учение, и според моето учение, за да видим по кое от тях ще се постигнат по-добри резултати. Не е ли това един добър опит? - Ако вашето учение даде по-добри резултати, аз ще го приема, а ако моето учение даде по-добри резултати, вие да приемете моите методи. Какво може да пострада? Този е опитът. Всяко учение трябва да се постави на нозете си. И чудно е, когато някой каже, че това учение щяло да завладее света. Само едно Божествено учение, учение на истината, може да завладее света, а животът на всяко учение на лъжата е кратковременен. Казано е там някъде: "Всяко растение и подразбира учение, и което Отец мой не е посадил, ще се изкорени." Питам тогава: ако аз проповядвам едно учение, което е от Бога, ако това дърво, което садя аз, е от Бога, знаете ли от какво българите могат да пострадат? Преди пет години ме глобиха с 25 лева, че съм проповядвал без позволение, без да взема позволение от началството. И моят повереник каза да заведем дело. Не, казвам, да платим. Два милиарда и половина наложиха на България глоба, заради тия 25 лева. Ще кажете, една случайност,

съвпадение. Да, едно "съвпадение", но нека направим още един опит, пак същото съвпадение ще дойде. Сетне ме интернираха незаконно и несправедливо.

Аз не казвам, че може да има бъдещ живот или може да няма бъдещ живот. В мен няма "може да има", аз разбирам другояче живота. "Има ли Господ или не?" - този въпрос аз не разрешавам тъй, както те го разрешават. Имаме ние и друг начин за разрешение. За мен логиката на съвременните хора е логика на слепите. Хората казват: "Да разсъждаваме логически." Туй аз го наричам слепота. Хубав е и този начин, но има и друг начин, не е този единственият път. Когато си сляп, ще аргументираш с чувствата си, ще пипаш и като намериш съотношението на съществата, ще си поставиш известно понятие за това същество, което изследваш. И понеже тия хора не виждат Бога, те го набарват. Цели томове има, аз ги чета и казвам: много хубаво аргументираш, но не е този единственият и най-правият начин да намерим Бога. Те казват: "Да разсъждаваме от следствието към причините и от причините към следствието." Да, не го оспорвам. "Преди хиляди години някой пророк е казал така", но, казвам, този пророк, който преди хиляда години е говорил, днес се е въплътил и пак говори. Аз го намирам в Европа и му казвам: приятелю, ти преди две хиляди години си писал една книга, апостол си бил, Йоан, Петър, но какво си искал да кажеш? И почва човекът да ми разправя. А другите коментатори, които не отиват при Бога, вземат сега да разсъждават, ще го теглят. За пример: за посланието на апостола Павла и на гръцки има за неопределителния член цели дисертации защо Павел слага неопределителния член и защо някъде определителния член. Защо апостол Павел е казал тъй? Казвам: Павел, когато е писал, не е мислил за членове, той е искал да изкаже една велика идея, а членовете са дошли, без да мисли. Седят сега и казват: "Какво ли е имал в ума си Павел да сложи този, а не онзи член", и като намерят, казват: "Колко учен богослов." Защо Павел слага неопределителния член? - Аз казвам, че разговарям с апостол Павел, но той ни най-малко не е мислил за тия членове, апостол Павел казва друго нещо: "Много работи, които аз писах, не са изнесени, моите писания са осакатени, всичко не е изнесено." Аз питам и Христа. Някои ме обвиняват, че не се отнасям благочестиво към Христа и аз не се отнасям "благочестиво", но имам любов към Христа, обичам го, какво повече от това?

Казвам му: някои хора казват, това си казал, еди - какво си казал, а той

ми отговаря: "Аз толкова много работи говорих, моето учение не е изнесено, съществени неща са изхвърлени, всичко това е окастрено и остават само семките на учението ми." И съвременната църква е съградена само върху семките на Христовото учение. Него го няма там, любовта я няма там, в църквата я няма. Аз бих желал да видя под този филон на всеки свещеник тази жива любов, аз бих желал под всяка дреха да видя живата любов на Христа, това живо учение. Да не мисли някой да каже за мен: "Той говори каквото му скимне." Не, аз не говоря каквото ми скимне, а говоря такива велики истини, които аз съм опитал, опитал. За мен светът не е мъртъв, за мен целият свят е жив и във всяко същество и в един вол, в една муха и пр. и виждам това, което светът не вижда. И аз казвам тъй: ние знаем защо воловете са волове; ние знаем защо мухите са мухи; ние знаем защо рибите се риби; ние знаем защо растенията са растения; ние знаем защо минералите са минерали; ние знаем причините защо това е така и го разбираме. Сегашните физиолози и ботаници може да пишат още с хиляди години, против това нямам нищо, ние се радваме на техните усилия, но ние сме разрешили този въпрос и сега се занимаваме със съвсем други въпроси. Ние знаем защо са се родили мъжете и жените, знаем причините. А сега се спорят дали жената и излязла от мъжа, от кое ребро, от дясното или от лявото. Но Господ взел едно ребро, от дясно или от ляво, или две ребра. И най-после човек сега има дванадесет ребра, значи ако е взел едно, тогава имал тринадесет ребра. Едно ли е взел или две ребра, защо? - По този начин хората разсъждават и затова не могат да дойдат до никакво заключение.

Възседна Христос на това осле, значи подчинил той в себе си щеславието и гордостта, а това показва: "Отсега нататък аз ще служа на Бога с любов, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, всичко, което имам, подчинявам го на негово служене и това показва "възседна на осле." И тогава, като се приближи, казва: "Не бой се ти, дъще Сионова, едно време аз бях, който те измъчвах, аз бях, който те държех в затвори, не бой се, дъще, твоят Цар иде, Царят на любовта, Той иде да отвори тези затвори." Когато вие влезете в някой царски двор, вие трябва да целунете ръка на царя. А едно време са целували краката на царя, големия пръст, там са го целували и коленичели от 10, 12 крачки, пъплели при него. Как пъплят някой път котките? Ще пъплиш напред, някой път ще се оттеглиш назад, пак ще пъплиш и ако царят простре своя жезъл, тогава имаш право да станеш и да изкажеш своята мисъл. Колко

пъти вие сте пъплели по този начин и като виждам вашата история, какви неприятни картини виждам на това пъплене и това целуване! Сега всичкото това щеславие вие сте забравили и казвате: "Ние сме разрешили една велика задача." Но аз ви отговарям: не сте разрешили основната задача на вашия живот. Трябва да се качите на това осле отгоре и да кажете на вашата Сионова дъщеря: "Не бой се, твоят цар иде." Тогава няма да пъплете. Тогава е било по този начин, ще целунеш малкия пръст, а сега при новия цар като идеш, той ще те посрещне и ще те целуне, като брат ще те посрещне. Ако е царица, тя ще те посрещне като сестра, няма да чака ти да я целунеш, а ще каже: "Сестро, всичко което аз имам, е на твое разположение." Сега аз зная защо се плашат от мене, аз да ви кажа. Има някои свещеници и владици, които мислят, че аз ще ги накарам да ми целуват крачето. Казвам: Такова пъплене ние не искаме. Казвам: не, не, това е учение противоположно на божественото, това е учение човешко. Аз искам да ги науча не да целуват краката ми, а другояче ще се целуваме, както ви казах сега. В широк смисъл говоря, ние трябва да изпитаме себе си. Когато дойдат някои, искат да кажат, че моята реч не била свързана. Хм, ами че аз мога да покажа у колцина у вас музикалното чувство е развито. Ако ви дам един тон от 40 до 50 билиона вибрации, до 32 билиона имате най-високи вълни, ако аз повдигна гласа си, до 32 хиляди вълнения, ще чуете ли нещо? - Нищо няма да чуете. Ако сваля трептенията от 16 хиляди вълни по-долу, ще чуете ли нещо? - Нищо няма да чуете. Но под тези трептения има друга гама в света. Ние още не сме дошли до онази божествена логика, нашата логика е безлогичност горе на небето. Когато ние говорим най-логично, небесните жители се хващат за корема. И аз често представлявам един ангел, който посетил земята и искал да изучава живота на конете. И като взел тяхната форма, понеже при тях слязъл да ги изучава, става кон. Като се молел, всички коне му се смеели, че не може да произнася както те, не може да цвили. Всички му се смеели и казвали: "Колко невежа е, той не може да цвили, както ние цвилим." Сега понеже и аз не мога да цвиля, признавам погрешката си, и ми трябват още хиляди години да живея между тия коне, за да мога да произведа едно такова цвилене както тяхното. Ще се уча. Но казвам: ако аз трябва да се уча на вашето цвилене и вие трябва да се учите на моята наука. Защо? - В бъдеще не аз ще слизам при вас, а вие ще дойдете при нас. Сега аз съм при вас, аз ще се уча, но когато напуснете вашите форми, тогава ние ще ви се смеем, че не може да говорите като нас, тъй че взаимообразно трябва да учим

уроците си, езика си.

И Павел казва: "Ако говоря на ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм." Не го слагам това за упрек. Хубаво е да бъде човек учен, но учението не е крайната цел на живота. "Отчасти знаем, казва там също Павел, и отчасти мъдруваме и отчасти познаваме, а когато дойде съвършеното, ще знаем", Как? - Тъй както изисква истината, Великата любов в света. Та моето желание е всички вие да почнете да мислите по един начин и по този истински начин, който поставям в себе си, аз опитвам своята реч. Когато някой ме е обидил, аз се възбудя. Ако разсъждавам и моите разсъждения внесат мир в душата ми, казвам: аз право разсъждавам. Ако разсъждавам и моите разсъждения не донесат мир в душата ми, казвам: не разсъждавам добре. Вие казвате, че обичате Христа, а вас мъжът ви е обидил и Христос казва: "Заради Мене, прости му." "Как, да му простя ли, не искам да го видя." Питам: е, къде е вашата любов? Христос сега казва на българските свещеници и аз много пъти съм срещал Христа, той казва: "Аз им казах да бъдат по-осторожни." Ако аз им кажа, че Христос е казал така, те ще възразят: "Ти искаш да ни лъжеш." Христос казва: "Бъдете внимателни, учението на този човек ще се съди по неговите резултати, чакайте, какво ще покаже, няма скрито - покрито, ще видите каква е целта."

Ще ви приведа една поговорка: Настрадин Ходжа живял честен живот, но не му вървяло. И един ден той казал: "С честност не се живее." Най - после решил да извърши една кражба. Отива вечерта. Намира си една пила и почва да реже: трака - трака - трака. Питат го: "Какво правиш там, Настрадин Ходжа?” - "Свиря на цигулка." "Ами къде е гласът?” - "Гласът утре ще го чуете." След като свирите, след като извършите едно действие, то само по себе си ще даде своите резултати. Смешна е тази приказка, но така е: всички наши думи, всички наши вярвания, в каквото и да е направление, ще дадат резултати. И в бъдеще всяко дърво от своя плод ще се познава. Сега ще ви приведа друг един пример, за да обясня по-добре моята мисъл. Аз вземам този митически разказ из историята на Вавилон. Аземфо, синът на Авузадар се влюбва. Като казвам "влюбва се", тази идея ви е вече понятна: всички все сте се влюбвали. В по-широк смисъл човек може да се влюби в науката, но казвам, че той се влюбил тъй, както младите се влюбват. Вземам младите за идеал, понеже те, като се влюбват, по-безкористни са, нямат користолюбива цел и влюбва се в своята възлюбена, но тя не била красива, не била от високо произхождение. Този

Аземфо се влюбва тъй силно, че иска да застави баща си да приемат момата в двореца, но те не искат да я приемат, понеже била грозна. Тогава, според тогавашния обичай на магите на черната ложа, казват, че за да станела красива, трябвало да изваждат сърцата на малки деца, красиви момиченца, да изваждат сърцата им тъй, че по особен начин да ги варят и от соковете им да пие, за да стане красива. И започва царският син Аземфо, току погледнеш днес едно красиво момиченце изчезне, утре друго изчезне. Чудили са се хората къде изчезват. Казвам: за възлюбената на Аземфо, понеже била грозна, да стане красива и да влезе в царския палат. Но какво става в края на краищата? Бялото Братство във Вавилон осъжда тази възлюбена на наказание, а така също и Аземфо и той е принадлежал към тази тайна школа и искал да използва своето изкуство, и и тя се обезобразила още повече, десет пъти повече, отколкото по-рано. Тогава Аземфо се молил на боговете и решил да стане магаре, но черно магаре. Понеже думата "магаре" е малко некрасива, груба, казвам осле, черно осле. И на английски има две имена както в български, казват "данки” - "еас." Употребяват повече "данки", отколкото "еас” - е като магаре. А той станал черно осле, защо? - Черното братство имало нужда от едно черно осле и го намират, за да го купят. Те не знаели, че то е Аземфо. А той е станал такъв, за да може да изследва тайната на неговата възлюбена, кои са причините, че тя е придобила тази грозота, и дали има начин, окултен начин, да я излекува. Дълго време той носил товар с дърва и се вслушвал във всички разговори. Ако питате, защо служило това осле на това братство? - да спаси своята възлюбена. Някои често са ме питали, когато някое осле носи дърва; "виждаш ли как Господ е направил това осле?” - казвам: това осле Господ не го е направил, това осле има съвсем друга задача, която вие не подозирате. Онова, което съвременните хора схващат и онова, което е всъщност животът, не е едно и също. За пример вие какво схващате? Аз сега говоря и после беседвам с вас, но интимния ми живот, това, което аз мисля, вие не го знаете. Туй, което съм пред вас, не съм още всичко в тази реч, която сега ви говоря. Може да я критикувате, както искате и че съм говорил истината или не, и но това мен не ме засяга ни най-малко. Това е един малък опит, който аз правя. Моят живот се изразява в друго направление, а че трябва да ви говоря, това е само едно задължение. Тъй както едно осле да изнася дървата от едно място на друго, аз не го считам за нещо велико, за кой знае какво. Не, не, аз гледам много скромно на тази работа. Казват: "Той е отличен проповедник."

Казвам: то е едно отлично осле, което знае много хубаво да реве. Но тъй ако ви говоря, вие ще се обидите: "Как тъй разумно същество, човек, реве ли?" Ами ако аз не казвам истината в името Божие, не е ли това безобразен рев? Ако аз в името Божие изговарям най-голямата лъжа, не е ли безобразен рев? Ако аз искам да ви отделя от църква, да ви отдалеча от баща ви, от майка ви, питам, не е ли това един безобразен рев? Мислите ли, че моята реч ще бъде възвишена? Не, ни най-малко! Аз казвам: когато магарето реве десет пъти на ден, този рев има много повече смисъл, отколкото моята реч, ако е такава. Но аз казвам на света следното: ако вие не възприемете Божията Любов и не приложите този велик закон на любовта, като това магаре ще ревете десет пъти на ден и ще носите дърва от едно място на друго, няма да имате ръце, а копита и тогава по сто пъти на ден ще те бият по задницата. Ще кажат: "Тъпан бие в долна махала, а се чуе в горна." Ако ме бият по задницата, не съм ли аз, който страдам? Смеят се, че като е по задницата, по-малко е биенето, да не дойде само до главата, на задницата не е нищо това. Но не е това философия на живота, бой не трябва да има нито по задницата, нито по главата.

Следователно нашият живот в света трябва да бъде разумен и Христос се обръща към Сионовата дъщеря и вие сте тия сионови дъщери и и ви казва: "Не бойте се." Сега някои от вас, които ме слушате, казвате: "Хубаво е това учение, да го приемем, но после какво ще каже общественото мнение." Какво ще каже общественото мнение заради нас? - Тук вие искате да правите едно сравнение между Божията Любов и общественото мнение. Аз не се спирам да направя сравнение, защото ще обидя както Божията Любов, така и това общество. Всички тия общества трябва да бъдат внимателни: и аристократи, и владици, архиереи, когато ние говорим за Божията Любов, без разлика от най-висшия българин до най-нисшия, всички са длъжни да обърнат лица, да паднат на колене, да погледнат към Бога и да кажат: "Господи, да се възцари Твоята Любов в нас." Туй иска сега Христос от нас. И аз искам сега от вас по-голяма смелост и не смелост да говорите, а смелост в Любовта, да почнат да туптят вашите сърца, вашите умове да вземат друго направление, да сте готови да се жертвате, ако ще умре някой, да умре за тази велика Божия Любов и като ви питат на небето защо умряхте, да кажете: умряхме, за да се възцари тази Божия Любов на земята. Ако всички ония българи, които измряха на бойното поле, бяха умрели заради тази любов, България не щеше ли да се въздигне? - Щеше. Туй е учението, което аз проповядвам, и

то е истинно. Всички ние трябва да бъдем братя, а не страхливци. Без разлика, за мен имената не важат, но всички трябва да изпълним своя дълг. И аз искам всеки да изпълни своя дълг, както го разбира, но да го изпълни в името на тази велика Божия Любов. Ясно ли е това? Това е великата логика, живата божествена логика. И ако ние приложим всичко това, ще възкръснем в света и тогава няма да плачем за умрелите, за мъртвите глави на нашия баща и майка и за костите, а всичко това ще оживее и тогава онези, които ще дойдат, ще разберат истината. Сега някой тук го оженят, но докато го оженят, какви ли не сватове слагат да го убеждават. Дойде някой да взема пари на заем, ще те убеждава, докато ти вземе парите и си замине някъде. Значи, за да му върви, слага лъжата. Защо? Някои искат да ме лъжат. Едно нещо има, което аз мразя, на всичко аз се поддавам, но никога не на лъжата. В историята на моя живот не е било момент, в който някой да е могъл да ме излъже. Нито съм лъгал, нито някой може да ме излъже. Лъжата и това е едно отрицание на Божията Любов, лъжата и това е едно отрицание на великата Божия Истина, лъжата и това е едно отрицание на Правдата, лъжата и това е едно отрицание на Божията Добродетел, лъжата е отрицание на всичко онова, което е положително, велико, благородно, възвишено, лъжата е тази, която ни е докарала до това положение. Сега аз говоря принципиално за лъжата, не говоря за вашите понятия, не, не, онази лъжа, която съсипва, която в името на благочестието казва: "Господ ме е пратил", ама не го е пратил Господ; "Мен Духът ми говори” - ама Духът не му говори; "Аз съм еди - кой си” - той не е, той се е дегизирал и Иван Стоянов, и като му хванеш брадата, виждаш, че той е друг. Ако Господ прати един ангел на земята, само да погледни брадите на всички владици, проповедници, свещеници, и моята да погледне, знаете ли каква дегизация ще излезе тук пред вас? И тъй ще бъде Божията Истина, тя няма да се наруши заради никого, Господ няма да отстъпи заради никого. Той поругаем не може да бъде. И ние говорим в името на тази истина и искаме от България да излезе истината. Няма да говорим защо е потребна или не е, а в нашия живот ще сложите тази велика истина, никаква лъжа! Когато дойдем до любовта, абсолютно никаква лъжа не се позволява. Нека сърцата ви да вибрират, нека тази любов вибрира във вас. Туй не казвам, за да я изповядвате, но като идете пред Бога, трябва да кажете цялата истина. Ние сме казвали лъжата, когато сме далеч от Бога. Казват: "Да се любим." Аз не поддържам да се любим по човешки. Не, не, аз казвам: ще се любим с всичкото си сърце, с всичката си

душа, с всичкия си ум, т.е. с всичкото битие, ще проявим цялата Божия Любов. Може ли това да бъде? - Може. Ако не любиш тъй, ти ще кажеш една лъжа. Някой казва: "Може, но с малка любов." Аз от малка любов умирам. Но в мен има два полюса: или да ме любят, както трябва, или да ме мразят, както трябва. Тъй, по средата, не. Ако е любов, да е любов, ако е омраза, да е омраза. Някой казва: "Аз те мразя” - той говори една отрицателна истина. Отрицателната истина и омразата, разрушава, а положителната истина и любовта, съгражда. Вие ще кажете: "Заслужва ли моята любов?" Всеки един брат, всяка една сестра заслужва моята любов. Някой път някоя сестра или брат ме срещнат и казват: "Най - сърдечният човек е той” -ли понякога: "Много студен човек е той.” - Не че не мога да изразя моята любов. и Други казват: "Студен е." За да ви целуна, аз трябва да бъда чист, устата ми са кални, понеже се намирам между хората. За да ви целуна, трябва да бъда чист, а не като онзи негър в Америка, който платил 50 хиляди долара за една целувка. Работник бил в една мина, излиза една вечер, намира една американка и в мрачината я целува, но остава петно на лицето . Тя е мислила, че е бил красив, приказвали заедно, но като идват до един пост и вижда, че е черен, извиква, засвидетелства, че я е целунал, хващат го и го осъждат на 50 хиляди долара за една целувка. Оставил черно на лицето . Аз не искам да ви целуна в мрачината, т.е. подразбирам лъжата, аз не искам на вашето лице да оставя петно. Но когато целунеш някого, ще го целунеш с онази велика Божествена Любов и тогава цялото небе да се възрадва и ще кажат: "Днес тези братя се целунаха с божествена целувка", и Павел казва: "Целунете се с целуване свято." И казва Христос: "Не бой се, дъще Сионова." Защо да не се бои? - Защото отсега нататък аз ида, моето учение на любовта иде, иде любовта, иде правдата, иде истината, иде добродетелта, иде милосърдието и всичко добро, което Бог е приготвил от памтивека, всичко това ще бъде един накит за теб, ти ще се накичиш, ще бъдеш красив пред света, както никога не си бил накичен.

Е, сега как да ви кажа, да ви кажа ли "братя и сестри"? Вие няма да ме повярвате, не може да ме повярвате, защо? - Защото у вас имате толкова бащи! За да ви кажа "братя и сестри", трябва да признаем само един баща, може да ви кажа братя, ама утре другият ваш брат... Само един Баща трябва да имаме и този наш Баща се нарича Баща на Любовта. Ясно ли е това учение? Опитайте го вътре в себе си, положете го на един опит. Ако ти си болен, грей се на слънцето и това слънце ще те излекува, и Отец ще

те научи на истината. Ще кажете: "Господ е далеч някъде." Това са философски разсъждения. Мислете за Бога като една всеобемна Любов, в Него няма противоречие. Каквото и да ви дойде, казвайте: "Бог е Любов", изгубите пари, казвайте: "Бог е Любов", безпокойства, баща ви умрял и "Бог е Любов", децата умрели и "Бог е Любов", нещастия и "Бог е Любов", поддържайте това до последния изпит и в последния изпит всичко у вас изгубено ще се върне назад: баща ви, майка ви, и любовта като възвърне баща ви, майка ви, ще се яви и вашата сестра и тогава ще видите вашия баща и той ще ви даде една отлична целувка, каквато никога не сте имали, и тази целувка ще бъде толкова топла, толкова приятна, толкова велика ще бъде, тя ще внесе този вечен живот и вие ще станете безсмъртни и това е второто възкресение. И аз бих желал да се приготвите за този ден, за да може този ваш Баща, който ви даде тази целувка, да направи всички да оживеете, и като се срещнем, да знаем, че ние сме в новия живот и да кажем, че всичко старо премина, а новото остана. Само тогава ще можем да си дадем по една братска целувка и ще знаем, че сме братя и сестри.

Беседа, държана на 14.V.1922 г. в София.

МНОГО ПЛОД

В това се прослави Отец ми, да приносите много плод; и така ще бъдете мои ученици. (Йоан 15:8)

В какво се изразява разумният живот на човека? Природата отговаря на тази задача и с плода. Там, където има плод, има разумен живот, а там, където няма плод, няма разумен живот. Сега тия плодове в Природата се различават по качеството, различават се по състава, различават се и по силата, която съдържат в себе си. Върху тази философия на живота съвременните хора не мислят. Съвременната култура е заприличала на културата на ония картоиграчи или таблоиграчи или шахматоиграчи или билярдоиграчи, цялото внимание на които е съсредоточено върху топката с пръчката, и цяла нощ си играят, като че светът се състои само в тия топки, от единия край до другия. И като ги въртят, ще кажат: "Играхме и аз победих!" Какво е победил? От единия край до другия с топката. Има някои пък с кегелбан, с кукличкки, прекатурва ги, изправя ги, прекатуря, изправя и казва: "Победих аз." После казва: "Аз го победих, като играх на карти", дамата му взел, това и онова взел, вземане все от книги. "Сражавал се и "победил"! Аз не виждам никаква победа, никаква култура. То е едно приятно забавление, но не е никаква наука. Съвременните културни и религиозни хора, и те играят на карти и на билярд.

Богословците имат такива дълги щеки. Топките от единия край до другия си играят и наоколо има други, които слушат, разискват те и казват, че добре изтълкували еди - кой си стих на Писанието. Аз казвам: приложихте ли го добре? - Не, не го приложихме, но само го изтълкувахме. Природата не търпи никакво тълкуване, тя признава само приложение, приложение! И всички нещастия в света произтичат от неприлагане на нейните закони. Всичките съвременни нещастия, сегашните, преди и ония, които ще дойдат, произтичат от този факт и неприложението. Туй неприложение, където и да е, дали е в политическия живот на една държава, дали е във физическия живот или в културния или вътрешния живот, който и да е, щом има нарушение на този закон, непременно ще дойдат лоши последствия. Няма изключение. И всички съвременни учени хора искат да ни убедят, че има изключение, че по известни начини: един ден те ми казват, че щели да направят малки

пилюлчета, да се храним, без да работим. Турците казват: "Гел кузум гел", а българите казват: "Зей, коньо, за зелена трева." Има утешения, които са верни, а има утешения, които не са верни. Ще бъде смешно, когато завеждат някой човек да го бесят на въжето и да му кажат: "Няма нищо, добър е Господ." Твоят Господ е добър, но въжето не е добро. Пак ще ни убедят, ще кажат: "Е, тъй е писано." Не, не е тъй писано. Хората написаха този закон. Защо трябва ние постоянно да извиняваме своето прегрешение, че Господ е писал? Във великата божествена книга, която аз съм разглеждал, не съм срещнал досега Господ да е написал нещо подобно в нея. Срещал съм много коментатори, които са писали много. Но в неговата книга е писано тъй: всеки, който е изпълнявал моя закон, е благословен, а всеки, който не е изпълнявал моя закон, е наказан. Тъй пише в книгата и тогава законът гласи така. Когато аз говоря за Любовта, криво ме разбирате. Абсолютната Любов на Бога разбира абсолютна правда. Там, където няма правда, няма Любов. Следователно физическата страна на любовта е правдата. За да се изяви любовта на физическото поле, за да имате любов, непременно трябва да имате правда. Няма ли правда, най-сладките ви думи, най-сладките ви увещания, че това било, че небе имало, че ангели имало, че църквата била такава, че оня бил прав, това са празни забавления. Нам ни трябва в дадения случай правда, абсолютна правда. Тази правда трябва да се приложи спрямо всички еднакво, без никакво изключение! Правда, която трябва еднаква да бъде и спрямо вола, и спрямо човека. И в божествената книга аз чета тъй: човек седи по-горе от вола по интелигентност, но по правда волът и човекът имат еднакви права пред Бога. И ако вие не отдавате това право на вола, то е ваше разбиране, но един ден Бог ще ви докара в съда и ще ви каже, че вие трябваше да бъдете справедливи спрямо този вол, който ви е орал 10-15 години на нивата, а вие сте му давали малко сламица и мислите, че сте му заплатили, и след това ти го заколваш и жена му, кравата, сте взели, и детето му сте взели и казвате: "Господ така е решил." Не е решил така Господ. Аз говоря сега на разумните хора, на вас, като мисля, че сте разумни. За разумните хора е така, а за глупавите е другояче.

Сега може да се спра и да обясня какво разбирам аз под думата "вол." В божествената книга воловете имат съвсем друго значение, отколкото вие знаете. Вие, като намерите един вол, ще го впрегнете да ви работи, нали? А в божествения свят тия същества извършват съвсем друга длъжност. И воловете на небето са много по-интелигентни, отколкото най-великия

философ тук, на земята. Знаете ли вие това? Духът на един вол горе, в божествения свят, е 10 пъти по-интелигентен от най-гениалния човек тук, на земята. И благодарение на тази гениалност на тия волове те с търпение носят боденето на остена и клането и казват: "Няма нищо, ние ще се жертваме за тия "интелигентните", "умните", направени "по образ и подобие Божие." Следователно воловете изпитват интелигентността на хората. Но един ден те ще застанат пред Бога и ще кажат: "Ние имахме рога, орахме нивите, а тия хора без рога и с най-хубави ръце и крака какво направиха?" И тогава ще се наредят, от една страна, машини, топове, счупени крака, хора, които ще представи човекът "по образ и подобие Божие." От делата на хората какъв плод има? Човек е направил банки, каси, сложил е пари, това, онова, взима лихва 10%, 20%, 30% и като се изнесе всичката тази култура, не зная колко плод ще излезе от нея. И вие сега, всичките съвременни хора, и религиозните в това число, с един глас казвате като онези 400 пророци във времето на израилския цар, които викаха да има война, да идат на война. Всичките с един глас викаха. Идва Йеремия, но му казват: "Ти лъжеш, не те е пратил Господ, ние каквото казваме, това е вярно." И съвременните хора казват: "Кой те е пратил тебе да ни говориш тука, да ни смущаваш?" Аз ще им отговоря тъй: вашата кола скоро тук, на пътя, ще се забатачи и ще се счупи, а там някъде има друг път, много по-удобен. Аз съм се явил да ви предпазя. След като извърша моята длъжност, ако ме послушате, добре, а ако ли не, вие от собствената си опитност ще се научите.

Сега аз ще ви приведа един малък пример. Има хора в света, които са умни. Двама неприятели, единият е граф, а другият е един обикновен господин. Графът се нарича Кенигсберг, а другият господин и Бругсон. И двамата са ужасни неприятели. Някой път се дуелирали, не могли да се примирят. Граф Кенигсберг имал красива дъщеря. На Бругсона идва една светла мисъл, да се примири. Подкупва той един работник, дава му около 4-5 хиляди лева, та дъщерята на първия, като се разхожда до някоя река, да я бутне вътре и да не мисли за последствията. И работникът, като взел тия 4-5 хиляди лева, един ден когато графът се разхождал с дъщеря си, взима той и бутва дъщерята. Графът не можел да плава. Бругсон се хвърля в реката и изважда дъщеря му. Тези хора, които 4-5 пъти се дуелирали и не могли да се примирят, в този случай графът отива, хваща му ръката и казва: "Аз ти благодаря, сега те познах, че си благороден."

И аз казвам на съвременните хора: трябва някой да дойде да бутне

дъщеря ви във водата, за да се примирите. Вторият пример, който ще ви приведа, е от съвсем друго естество. "Отворения мост" аз го наричам. То се случи в Америка. Господин Браун и Мелби, млада мома. Обичат се двамата. Ще кажете: "Какво лошо има в тази обич?" Нищо лошо няма, отлично нещо. Браун е чиновник при един въртящ се мост: да отваря и затваря моста, да отваря моста, когато морските кораби минават, и да го затваря, след като те отминат. Обаче при един случай той отваря моста, идва неговата възлюблена и той забравил да затвори моста. Експреса идва, те се любуват двамата, разправят си за щастливи дни, а целият експрес пада в реката долу.

И аз казвам сега, че всички съвременни религиозни хора са отворили този мост и си правят забавление като тези двамата, Браун и Мелби, и експресът ще падне в реката. Умишлено не сте направили това престъпление, а от любов. Не можехте ли да затворите моста? И тази Мелби трябваше да каже: затвори моста и тогава да се разговаряме. И сега всички съвременни хора разрешават най-трудните и спорни въпроси при отворен мост. Казвам: този мост трябва да се затвори. Кой е отвореният мост? Това е омразата. Затворете моста, това е скачаване с любовта. Вложете тази правда. Аз съм готов да ида в коя да е църква да говоря, но искам едно нещо и без патрахили и одежди, а по Бога. Господ е сит на нашите хвалебни песни с отворени мостове. Най - първо ще застанем всички да се попитаме, от толкова хиляди години на земята, какво сме извършили за любовта? Има ли любов, за да я признаем като един факт? Никакви извинения! "Ами ти какво мислиш?" Отговарям: от делата ми ще ме познаете. "Вие какво мислите?” - от делата ви ще ви познаят. Туй много ясно е казано. И когато някой път аз съм малко рязък в своите беседи, казвате, че искам да ви нападам. Не, аз говоря истината. Аз обичам да говоря на мек език и съжалявам, защото съм принуден да кажа истината и когато я кажа, тя едновременно влиза в стълкновение с интересите на хората, понеже те не съвпадат. И аз съм поставен пред дилемата: на Бога ли да угодя или на хората. Ако угодя на хората, Бог ще ме отхвърли, а ако угодя на Бога, хората ще ме отхвърлят. Тогава казвам: предпочитам по-малкото зло и да ме отхвърлят хората, защото да ме отхвърли Бог е голямо зло. При това аз излагам това учение принципиално. Не само на теория, а бих посочил на всички бащи и майки начини за възпитание, които трябва да приложите. Ама кога? - когато вие съблечете вашите одежди. На всинца ви казвам това, защото вие сте

свещеници с филони, но никога няма да ви поверя цялата истина, защото е свещена, а вие може да злоупотребите с нея. Само когато смъкнете филоните си, когато смъкнете вашите одежди и приложите правдата, само тогава аз ще ви посоча правила вътре в Природата и в една година вие ще имате такива резултати, както за хиляда години. Сега някои ще питат: "Има ли Господ, няма ли Господ." Тази е една лъжлива философия. Господ в света е изчезнал по причина на нашата неправда. Ако аз извадя на някого очите и го питам: има ли светлина? Но защо очите му са извадени? И ако на много хора очите са извадени, не са на място, те казват: "Няма Господ." Кой е причина, кой е виноват за това? Обаче аз съм готов да ви наместя очите. Вие казвате: може ли като Христа да ни отвориш очите? Мога, мога на всинца ви. Не да наместя физическите ви очи: то е най-лесното заради мен. Мога да ви ги отворя на всинца ви. Сега виждам по лицата ви, вие схващате материалната страна и казвате: дали това нещо ще дойде? Не, не, в това учение, което аз проповядвам, пътят е най-лесен, но методите са най-мъчни. Тия опити, които ще ги направя, няма да бъдат тъй сполучливи. Ще си заздадете голям труд. Учение трябва, учение, учение, учение! То няма да дойде лесно. Най - голямото заблуждение е, че те казват сега: Господ изведнъж щял да го научи. Е, хубаво, покажете ми един човек, който се е родил учен. Той се ражда с известни дарби, но Духът не може всичко да даде. Най - учените хора са минали през такива страдания, мъчения, изпитания, за да добият това знание! Сега искат да ни убедят, че то лесно може да се даде. Това е лъжлива философия. Бог обича прилежните, трудолюбивите, искрени хора, които обичат да работят. Честно и почтено трябва да се работи.

Сега Христос казва: "За да приносят плод, в това се прослави Отец." Кой се прослави в това? - Любовта се прослави. Коя е онази сила, която може сега да ни сближи? Защо ние не се разбираме? А можем да се разбираме. Светът е толкова широк! В него има вложени за всички толкова блага! Вие можете да бъдете щастливи, но още не сте живели, не сте живели. И вашият живот, сегашният ви живот аз го намирам, че не е от много щастливите. Той е един живот само на мъчение. Малко медец ще ви дадат... Вие сте почти в това положение: в Ямбол българите имат такива дараци, че площта, в която конят върви, е подвижна, и слагат малко сенце на този кон. И той, като отива към сеното, се движи цял ден, гледа сеното и върти дарака, вълната се разчепква и конят казва: "Все ще стигна." И като свърши работата, казват: "Хайде да му дадем малко сенце." И за вас

сега дяволът е поставил малко сенце и вие казвате: "Имаме идеал." И най-после, като му свършите работата, дяволът каже: "Хайде да му дам това сенце." И вие казвате: "Много съм спечелил." А пък аз казвам: много загубихте. И питам сега: като напуснете земята, на какво ще се обърнете? Когато дойде последният час да идете на небето, какъв ефектив ще има във вашия ум? Нали плодът на дървото е, който завършва всичко? Който е работил, от този плод ще се оцени.

Следователно и целокупният ни живот, който ще се завърши в една Школа, е плодът, който Бог ще откъсне, да види как се е развивал. И ако в този плод има 10 червея, питам, вашият живот постигнал ли е целта? Сега ние, съвременните хора, сме заети само с отрицателната страна на живота. И каквото и да ни се каже, ние сме толкова чувствителни, понеже сме болни, нищо не можем да вземем в добър смисъл. Всяко докосване, всяко говорене за правдата например, ако аз говоря за правдата, някои ще кажат: "Заради мен се говори."

Правдата е един велик закон в света. Навсякъде и в духовния, и в политическия живот, и в домовете, навсякъде, тази правда трябва да съществува и тя ще даде своя плод, това, което е необходимо. Ако синът е справедлив, ако бащата е справедлив, ако дъщерята е справедлива, майката справедлива, ще дадат своя плод, ще има мир. Те ще знаят да изпълнят своите задължения. Ако бащата е несправедлив, и синът ще бъде несправедлив; ако майката е несправедлива, и дъщерята ще бъде несправедлива. Ако майката люби, и дъщерята ще люби; ако бащата люби, и синът ще люби. Законът в Природата е такъв: подобното от подобното се ражда. А съвременните хора искат да докажат, че от любов омраза се ражда. Това е невъзможно. Любовта омраза не може да роди и правдата неправда не може да роди. Ако тия неща се раждат, те се дължат на съвсем други причини. Един външен човек може лесно да скара двама души от вас. И двама души от вас лесно може да се примирят. Но и в единия, и в другия случай трябва жертва. И когато смразяваме хората, даваме жертва, и когато примиряваме хората, пак даваме жертва. Нима мислите, че вие смразите двама души, ще бъдете щастливи? Не. Вие ще приличате на онзи списател, за който разказват един анекдот. Някой отишъл да посети другия свят, идва в чистилището и забелязал под един списател отдолу сложили една пиростия, с малко огънец да го грее, като че ли е измръзнал. Защо го сложили на тази пиростия? Огънят е малък, но след 100 години тоя огън е голям, огромен. Каква е работата? Неговата книга, когато я писа,

даде малък огън, малък резултат, но след 100 години произведе толкова голямо зло, затова и огънят ще се увеличи. И когато представим такива примери, те казват: "Това са празни работи, да ядем и да пием, всичко е тук." Кое "всичко"? Аз да ви кажа: най-ужасното не е в другия свят, в ада, а в гроба: там душата на грешника не излиза от тялото, а остава в него и като те заравят, ще слушаш, че плачат, ще почне да гние тялото ти, всичко това ще виждаш, докато последната частица месо се вземе, и ти ще почнеш да плачеш над твоята съборена къща. Туй е положението, което очаква в бъдеще всички ви. Това е един факт, който ще проверите. Няма никаква измяна. Някой казва: "Излезнала му е душата." Душата само на праведника излиза, а душата на грешника не излиза. Кой излиза от затвора? Който го е излежал. А който не го е излежал, може ли да излезе? Кого кредиторите освобождават? Който е платил. А който не е платил, не го освобождават. Сега вие мислите, че лесно ще се освободите от греховете си, без да сте платили. Христос е казал тъй: "Небето и земята ще преминат, но нито една резка от закона няма да премине." Сега не казвам за вас, вие които ме слушате, това не се отнася за вас, аз ще съжалявам, ако помислите, че вас визирам: аз само констатирам един факт, който съвременният свят ще го опита. Туй е за света, а за вас не е. Вашите души ще излязат и свободни ще бъдете. Но ви казвам, ако във вас, в един ученик, който е в това учение, дойде най-малкото съмнение или колебание и каже: "Хайде и аз да си поживея като хората", и вие ще останете вътре като грешника. Внимавайте: на ученика мъчно се прощава! Не мислете, че е лесно. Бог е милостив, но абсолютната любов изисква абсолютна правда. Ако Бог ни прости, то е по причина на Своята любов. Любовта не позволява никакво прощаване, не от омраза, защото любовта изисква да се изпълни всяка правда.

Тази любов да бъде общо достояние на всички. И ние, съвременните културни хора, които живеем в божествения организъм, причиняваме на Бога най-големите страдания. И мислите ли, че Бог няма да ни се отплати? Ще ни се отплати, и то по закона на правдата. И сега във вас няма такива големи грехове, но има друго. За пример вие седите, критикувате някого, нали? Но не го критикувате от любов, от онази вечна правда да го оправите, а понеже вас ви е докачил, вие го критикувате, когато е съгрешил. Ще го критикувате според този велик закон тъй, като застанете на онова становище, което е божествено, ще говорите меко и съзнателно и няма да има никакви изопачения, а ще поставите истината тъй както си е,

нито да я увеличите, нито да я намалите. И сега гледам на мнозина лицата ви са изменени. Защо? Двама души седят, недоволни един от друг. Щом си недоволен, вдигнеш веждите. Извадете дъщерята от водата! Имаш някой, който те мрази, този човек е беден. Иди му помогни, направи му едно добро и ще се примириш. Господ ти е дал един случай да помогнеш на един беден, благодари. Всякога, когато слагаме желанието да направим добро, ние очакваме да станем по-напред много добри и така да работим за света. Такова учение не съществува. Бог никога няма да ти напълни така хамбара. Той по-малко ще ти даде. Земеделецът, като отива да сее, взема ли целия хамбар на колата си? - Не. Той ще вземе 3,4,5 или 6 крини и ще посее, а ние сега искаме да вземем целия хамбар, да се покажем, че сме много богати. Не, ще вземем 2 крини, 3,4, ще ги посееш по всичките правила, после върни се дома да си дадеш отчет. Сега този Господ, когото търсите от толкова години, е вътре във вас. И бих желал да говоря с него, с вашия Господ. Вие имате ли намерение да бъдете честни хора? Ще кажете: "Как тъй, ние сме честни хора." Вие имате ли намерение да бъдете абсолютно справедливи хора? - "Да." Радвам се. Ама аз ще дойда, мен ме много интересува да посетя дома ви, да се порадвам на вашата справедливост. Ако дойда в двора ви и чуя някоя кокошка, че кречи; ако дойда в къщата ви и видя, че слугинята ви плаче; ако дойда в двора ви и видя вашите длъжници, които ви молят, а вие сте ги изнудили и сте им сложили 30% лихви и тогава вие сте все от "справедливите" хора. Ще кажете: "Законите са такива." Тия закони са ваши, а в божествената банка такава лихва няма. То е за онзи, който съзнава. Сега при обяснение на живота има други фактори, които ние вземаме предвид. Сегашното общество е вече на края си. Този цикъл е на края си, той свършва вече. И всички хора са поставени на един голям изпит. Вие не можете да знаете кой ви е приятел и кой ви е неприятел, но аз ще ви дам една диагноза да познавате вашите приятели и вашите неприятели: онзи, който ви е приятел, той започва с грубост, той ще ви оскърби, но в душата си, той има да ви направи добро; а онзи, който иска да ви направи зло, с него политиката е такава: той ще започне с много големи неща, ще ви угощава, но неговата цел е лоша и да ви направи зло. Сега в абсолютната правда ние започваме с добро и свършваме с добро. Бялото и черното братство употребяват два различни методи. И аз ще ви опиша такъв пример: в село излиза стопанката с цяла крина жито и казва: "Кът , кътм, кътм." И всички кокошки казват: "Колко е хубава нашата господарка." После пак: "Кътм,

къти, къти” - "кряк", докато това "къти, къти" влезе в тенджерата. Не само това е един факт, но и с младежите е така. Дойде някой младеж в дома ви и вие: "Къти, къти", той носи, хвърля своите блага; и майката, и бащата казват: "Какъв зет Господ ни изпрати, да ни го поживи, къти, къти, къти." Но няма да се минат 3-4 години, той ще я заколи и тя ще се измени и и от това "къти" ще останат само кокалчета: той е един зет, пратен от черната ложа, той няма нищо общо с човечеството. Дойде друг, който е беден, казва: "От мене не очаквайте много, аз съм беден", но в края излиза отличен. Той е благороден, пратен е от Бялото Братство. Краят на всяка една работа ще покаже какви сме ние. Всички трябва да бъдем благородни в своите побуждения. Вярвам, че вие, които ме слушате, сте такива. Трябва да се отделят козите от овците. Трябва да се отделят сега. Моето желание е не да ви говоря красиво, не, аз нямам това за цел, моето желание е да ви сложа в контакт с Бога сега, а не след хиляди години. Не че вие не сте в контакт с Бога, но аз искам да увелича вашата светлина, да ви помогна на дело. Следователно на някой колата се е спънала, той се мъчи, конят е слаб, казвам: чакай, братко, аз ще сложа всичките мои усилия да тръгне колата. Срещам друг и неговата кола се е спряла там. Когато върви вашата каруца, и мен ще ми бъде приятно да говоря с вас. Та сега аз ви говоря, защото вашата каруца е спряла. И казва Христос: "Да приносяте плод." В какво се състои този плод? - Той е плодът на любовта! Готови ли сме ние всеки един час, всяка една минута да принасяме този плод на Бога, който живее в нас? Да кажем: Господи, работи сега ти, ние сме готови, ти ще ни ръководиш и ние можем да работим и каквото кажеш, ние ще те слушаме. Вие ще ми възразите: "Туй учение е много опасно." Да, казвам, когато Господ каже на умния: напусни жена си или напусни мъжа си. Ще кажете: "Е, втасахме я, какво ще кажат в обществото?" Когато Господ ти казва нещо, каквото и да бъде, не прави думата му на две. Ами ако Господ прати Архангел Михаил да вземе душата ти, как ще напуснеш жена си? Ако доброволно не я напуснеш, тогава Архангел Михаил ще дойде и всички ще плачат. Ако ти доброволно напуснеш жена си и децата си, те ще останат живи и жена ти и ти ще се благословите. И когато ти тръгнеш, децата ти да не казват: "Къде отиваш, татко?", ами да кажат: "Татко, ние се радваме, че Господ те е призвал." И бащата ще се учуди и ще каже: "Аз ви много благодаря, че ми дадохте свобода." А сега казват: "Как? Ти ни отхрани, че като ни уредиш, тогава иди и върши волята Божия." Трай, коньо, за зелена трева! Хората от съвременната култура страдат от това:

когато потрябва да се отиде на бойното поле и стане мобилизация, жените пускат мъжете, а когато мъжът за Бога иска да напусне дома, казват: "То не е умно." А за бойното поле умно ли е? Следователно на онази мобилизация, която сега ви призовава и иска да воювате, всички трябва да се подчинявате. За глупавия ще проверят 7 пъти, за да му дадат доказателства а за разумното, което е вътре, ще направят един опит, втори, трети, седем пъти и ти ще имаш такива доказателства и ще започнеш да извършваш Божието дело. И ако всички ние бихме се подчинили на този велик вътрешен закон, на Божията Любов, и ако приложим тази абсолютна правда, целият съвременен строй веднага би се променил. Мен ми се оплаква една сестра за един случай и аз ще ви го приведа. Една млада сестра живее при една друга сестра и двете са от едно и също учение, вярват в едно и също, четат едни и същи молитви, подвизават се и двете, но старата сестра постоянно сол троши на младата в кухнята. "Какво да мисля, слугиня съм вече и не е седнала с мен вътре да ми каже една сладка дума, да говори за Господа, а все в кухнята: ти си такава, глупава, това не си направила, онова, и при това казва: "Господи, да дойде Божият Дух вътре в мене", но пак: "Чесън да счукаш." Благородство се изисква от нас. Няма по-отвратително нещо за един християнин, за един ученик, ако прави това, което казах, съзнателно. Ако го прави съзнателно като учителя, с цел да изпита, то е благородно, но ако с това се удоволствува, понеже онзи, другият, е послушен, това не е благородно. Има примери, аз съм виждал такъв случай, някое по-голямо куче дави по-малко куче, то бяга, срещне друго куче и то се нахвърли и го дави. Казвам: "Учат си занаята." Туй куче, което е давено, не е научило изкуството още, по-голямото куче му казва: "Ти не давиш като мен", а малкото куче разбира: "Да давиш като мен", Господ ти дава страдания и казва да не правиш неправда, а ти казваш: "То без неправда не може." И тогава има две възможности или два метода, с които можем да изправим живота си. Единият е на граф Кенигсберг или на Бургсон, а вторият метод е на благочестивия християнин, а не на Браун и Мелби. И всички съвременни окултисти, даже на Запад, имат една слабост, че показват на сегашните младежи как да развият своята сила и как да се повдигнат над съвременното общество. Че това не е нещо ново, то е едно старо учение. Туй не е плод, а едно дело. И затова казва Христос: "Да приносяте плод", плодът на нашия Баща, който живее в нас. И няма да се мине дълго време, Той ще прати своите служители да ни повикат, за да видят плода, който

ние сме изработили на неговата нива. Сега аз бих ви задал друга задача, да обмисляте дълбоко, не да напускате живота си, но да бъдете внимателни към малките неща в живота. Не се старайте да раздадете хиляди левове на бедните, но постарайте се един ден, като излезнете, да кажете на един човек по една блага дума. На някоя просякиня, бедна жена, може нещо да дадете, но кажете една блага дума: "Сестро, ти довечера, като се напросиш, ела ми на гости у дома." Не давайте пари, то е в някои случаи престъпление, а кажете : "Аз бих желал да те нагостя, да си поприказваме." Срещнете някои бедни, дайте им покана, еди - кой ден да дойдат на обед у вас. Един да дойде в понеделник, друг във вторник и т.н. Ето откъде трябва да започнем всички. И ако всички бихме приложили това правило, много от тези души щяха да се утешат. Сега ние седим и казваме, че Христос е пострадал на кръста: "Горкият Христос, как пострадал на кръста!" И плачат със сълзи. И като минават хората край някои бедни, не мислят, че Христос живее в тях, нито за Христовите страдания, а казват: "Кармата им е такава." И после: "О, Господи, как си страдал на кръста!" Това е едно заблуждение на черното братство. Туй прилича на нашите съвременни театри. Някой автор написал някоя трагедия. Всички благородни дами плачат, сълзите им текат за онзи герой там, на сцената. Това е актьорство! Те плачат, а като излязат вън, където други умират, нито една сълза! Казвам: за тях плачете, а за вътрешните се смейте.

Някой ден, аз съм намислил, имам една дума да ви кажа. Една дума ще ви кажа, една бележка, ще направя един малък психологически опит. И тя ще бъде толкова силна и такава експлозия ще направи, че нито един от вас няма да се намери в този салон. "Ах, ще кажете, чудна дума, трябва да бъде много силна дума, каква дума ще каже той?" Ние, съвременните хора, приличаме на онзи евангелски проповедник, който проповядва в църквата върху страданията на Христа, и цялата публика плаче. Една бедна жена влиза вътре и казва: "Помогнете ми", отговарят : "Не ни смущавай." Сега са бедните отвътре, а Христос е отвън, Той страда, а вътре го няма Христос. Следователно тази дума, когато я изкажеш, да произведе цял един преврат, да кажеш: "Отсега нататък аз ще живея по Бога", не калугерски живот, не свят живот, не. Святият живот ще дойде, след като прекараш целия си живот само в добри дела, и после ще станеш светия и като изпълниш волята Божия. За пример аз зададох такава задача на моите ученици: ще ми кажете един от най-големите ваши недостатъци, но зная,

че те ще кажат най-малкия си недостатък. Най - големият недостатък, това е главата на змията, а най-малкият е опашката. Те ще ми дадат опашката, а ако хвана опашката, тя ще се обърне и ще ме ухапе. Не разбират закона. Дайте ми главата на змията, най-голямото зло е в главата, като хвана змията за шията, тогава с опашката лесно може да се справя. И ние, съвременните хора, трябва най-големия грях, най-големия си недостатък да го хванем за гушата и тогава тази опашка ще се предаде. И тази дума знаете ли коя е? Да ви я кажа ли, или вие сами ще си я кажете? Аз може да ви я кажа, ама има особен начин за казване. За пример един може да пее една песен и втори може да я пее, и трети, но като я изпее някой певец, ще кажете: "Ах!" И единият пее, и другият пее. И сега какво положение е, ако ви кажа тази дума? Вие ще кажете: "Ние знаем това." Тази дума трябва да се каже при голяма светлина! На видело, а не в тъмното. Когато ви я кажа, вие трябва да ме познавате и аз трябва да ви познавам; тази дума, когато ви я кажа, вие трябва да ме обичате и аз трябва да ви обичам; когато ви я кажа, аз трябва да жертвам всичко за вас и вие трябва да жертвате всичко за мене; когато ви я кажа, вие трябва да виждате в моето лице Бога и аз трябва да виждам лицето Божие във вас. Имате ли тия усети, тогава аз ще ви я кажа. Имате ли ги? То са условия. Сега аз ще ви я кажа. И тази дума знаете ли какво ще произведе? Тази дума вие никога не сте я чували. Една нова дума ще чуете, която ще произведе цял преврат във вашата душа. Жив е Господ, който е днес в света! Знаете ли вие това? Не да се афектирате, аз не искам да се афектирате, а да впрегнете вашия ум, вашето сърце и вашата воля в една интензивна мисъл. Един велик опит на проверка е това, един опит, който ще произведе цял преврат в обществения строй. Тази дума може да пресъздаде цялото общество и да накара всички хора да живеят като братя, и да направи цялата земя рай, но ние сега ще оставим всичките тия аргументи. Аз в миналата беседа казах: има и друг начин, чрез който ние можем да познаем истината, ние не сме от ония пеперуди да напускаме живота. Не, ние сме от ония, които искат за използват сегашния живот в най-добър смисъл, да го използваме тъй, че да произведе най-добрия резултат. Аз бих желал вашите лица да бъдат светли, сърцата ви да не са тъжни, да имате една малка тъга, но да не се енервирате в дома си, да имате постоянно разположение и тогава животът ще има смисъл. И казвам: ако ние можем да произнесем думата "любов" тъй добре, тази дума ще ни открие всичко. Ама щом се произнесе "любов" на земята, тя има и низходяща, и възходяща степен. Понякога ти искаш

доброто само за тебе да е. Тъй е, прав си. Малките извори са само за малки хора, а големите извори и за големи хора. Като дойде големият извор, той е за всички. Седиш при чучурката по 1/2 час и не даваш на другите да пият. Но ако аз ида и пусна крана и сложа най-големия кюнец, тогава ти ще седиш насреща. Следователно аз съм решил да направя големи кюнци, да пусна такова голямо течение, че всички ще помните. Бистра вода ще протече. Аз казвам: Господ ме е пратил, този кран, като го отворя и като мине през обществото, всичко ще очисти и умие. И аз съм решил да пусна този кран. Най - първо ще има кал, но след това ще се очисти, всички ще бъдат доволни и ще има изобилие. Аз искам тази вълна, като иде, да бъдете готови, да не се уплашите, че ще се удавите, защото идел голям порой и да бягате, но да застанете на краката си и да кажете: "Слава Богу, че тази вълна иде." А сега казвате: "Бягайте да бягаме, голям порой иде." И всички говорят против мен: "Бягайте да го не слушате." Мене няма да слушате, но Онзи, който говори, ще слушате. Въпросът не е личен, а принципиален. Аз, като ваш брат, съм длъжен да ви кажа истината. И ви казвам, вие сте мои братя и сестри, не е позволено да живеем по старому. Ние сме длъжни, в името на тази любов, да живеем на света братски и ще живеем, и залъка си можем да делим, един като работи, друг ще почива, но всинца да си носим бремето и на всички ще бъде леко. Като срещнеш някого, да кажеш: "Я ми дай малко от бремето си", да има едно състезание, че животът да е красив. А сега ще кажат: "Тъй е наредил Господ", "Тъй е писал Господ." Не е писал така Господ. Господ е писал всички хора да бъдат разумни и щастливи на земята и всички да имат да ядат и пият, да бъдат доволни и да благодарят на Бога. Като се качвам на една каруца, то е, за да ме заведе до моя дом, и като ме заведе, ще целуна коня. Какво е предназначението на яденето? Туй ядене е една сила, да ни приведе по-близо до Бога. Дето ядем всеки ден, то е като един трен, в който постоянно слагат въглища. И ние трябва да слагаме енергия. Някои казват: да не ядем. Не, ще ядеш, за да можеш да идеш при Бога. Другояче душата не може да отиде при Бога. Яжте и пийте и всичко вършете за славата Божия. Не мислете, че само един човек може да оправи тоя свят. Всинца целокупно ще го оправим и ще казваме тъй: "Ние знаем, че Той е, който ни е създал, че Той е нашият Баща, който ни е родил, който е създал земята и Небето заради нас, ние знаем, че Той е и Неговата воля ще изпълним." И този Господ не е горе на Небето. Някои казват, че Господ е на Небето. Лъжат ви. Къде е това Небе? "На Небето е той!" Но това небе

прониква всинца ни. Туй Небе всичко прониква. И казва Писанието, че в началото Бог създаде Небето и земята. Небето държи земята. Това е направено от такива сили, които държат целия космос. Те не са горе над нас, те са навсякъде, вътре в нас, и под нас, и над нас. Ние сме все в небето. И в деня, в който ние съзнаем, че в него живее нашият Отец на любовта, това небе ще ни се усмихне и всички цветя ще ни се усмихнат и животните ще ни проговорят. Когато ние го познаем, като срещнем вола, той ще каже: "Братко, понеже ти позна Бога, аз мога да ти говоря." Досега воловете защо мълчат? "Че какво ще каже един вол?" Той не се оплаква, вол е той, върви, мълчи и ние му казваме: "Дий." Но когато приложим любовта и снемем хомота и тия остени, ще идем заедно с воловете да работим на нивата и те ще кажат: "Братко, аз те познавам." Те познават ония, които живеят в любовта, и всички знаят да работят на нивата. И тогава волът няма да работи 8 часа, а само 2 часа; и тези два часа ще дадат толкова, колкото 8-те часа. Една круша, която сега ви ражда стотина круши, тогава ще роди хиляди и хубави круши ще бъдат. Нивите ще раждат изобилен плод. По цялото лице на земята ще има благословение.

Сега готови ли сте да приемете това учение и да го приложите? Щом го приложите, който го приложи първи, тъй както ви казвам, аз ще го целуна. Тогава сами ние ще се разбираме. Но знаете ли какво значи целувка? Когато Господ целунал човека, създал го. "И направил Бог човека и вдъхнал му в носа." Най - първо Бог направи човека чрез една целувка. Има един разказ: направил Бог човека, но без душа го направил и той дълго време викал и казвал: "Господи, ти ме направи като животно, дай ми душа!" Викал го, викал, с години го търсил. Най - после Господ го целунал и човекът станал жива душа. И следователно, когато Господ ни целуне, ние ще оживеем. Сега сме без душа. Много хора има без душа. Минава там един беден, някой го гледа и отминава: няма душа! Ако той имаше душа, щеше да каже: "Братко, ела." Не говори само на тялото, а ще съзнаеш, че тук има жива душа като тебе. Може да бъде той от високо положение в обществото, нищо не значи, душа с душа ще се разговарят. И сега аз желая на всинца ви, на моите ученици и аз ви наричам сега ученици, и да ви целуне Господ, моят Господ, на когото аз служа, и като ви целуне, във вас ще има една по-велика душа, отколкото сегашната, вие ще се изпълните с този Велик Дух и тогава ще бъдете свободни. И тогава, казвам, ще дойде правилото: истината в душата ще ви даде свобода, светлината ще дойде в ума ви, а чистотата в сърцето. Истината ще ви даде

свобода, светлината ще ви даде знание божествено, а чистотата ще ви даде сила. И чрез тази сила всичко ще направим в този свят. Сега аз ви пращам в домовете ви и не само ви пращам, но ще посещавам лично домовете ви. Вие казвате, че имате правда, ще почна да ви посещавам, няма да оставя никого непосетен, никой няма да ми се сърди, и като ви посетя, имам си дневник, каквото видя, ще си забележа в него. То ще бъде едно красиво възпоминание, всичко ще бъде красиво.

Сега ще завърша своята беседа с един малък разказ из персийския живот. Синът на един персийски шах, Сабусадин, попада пленник в едно номадско племе и понеже баща му искал да го пуснат, князът на това племе се съгласил на това само с едно условие: да му дадат толкова човешки очи от неговия народ, колкото тежи синът му и човешки очи да му дадат, да ги сложи на терезия и колкото тежи синът му, толкова очи! Е знаете ли колко хиляди хора са се жертвали за този Сабусадин? Туй е жертва! Тогава аз питам: знаете ли колко очи са дадени заради вас? И ако за този персийски син, Сабусадин, гражданите на неговото царство са дали очите си, как, мислите, е живял той? Той е живял най-благочестивия живот. На всички ония, които са дали очите си за него, той дължал целия си живот и работил заради тях, и плакал заради тях, разбирате ли? От дом на дом е ходил да казва, че вашето нещастие се дължи на моето невнимание. Знаете ли колко има, които са изгубили очите си заради нас? Знаете ли колко наши братя и сестри има, които плачат сега заради нас? И ние няма ли да бъдем толкова доблестни, колкото този царски син? Той е бил много по-благороден! Ние ще задържим ли сълзите си?

Това е, което изисква сега Божествената Любов. Аз бих желал всинца да заплачете, поне веднъж да заплачете за очите на онези, които ги изгубиха, за да ви изкупят от това невежество. Те заслужават този плач. Аз не искам никой да се афектира. Ако вие ще плачете както в театъра, задръжте си вашите сълзи. Ако вие заплачете, защото баща ви е умрял, задръжте вашите сълзи. Но ако вие заплачете, тъй както когато сте избавили някой ваш приятел и вие го прегръщате, този плач е благословение. Или ако вие заплачете, когато някоя бедна жена дойде и вие я прегръщате, че тя се зарадва, или когато си спомните за страждущите: плачът, който носи радост и веселие на някоя душа, той е истински плач.

И аз бих желал всички християни да заплачат, за да може този страждущ свят да се утеши. Всички трябва да плачем, да плачем, а другият

плач, за умрели или за изгубено имане, този плач не ни трябва, доста сме плакали заради него.

Сега вие ще се приготвите за онази дума, аз съм приготвил тази дума да ви я кажа. И ще я произнесем заедно, аз ще я произнеса и вие ще я произнесете, и ще направим един опит, и вие ще проверите: има ли истина или не, има ли Бог или не, жив ли е светът или мъртъв. Онзи Господ, за когото проповядвам, е ли или не. Ще опитвате. Ще разберете смисъла на живота. Но по-смелите ще започнат новата наука и науката на Любовта, Мъдростта и Истината. Сега бъдете доблестни с вашите най-големи грехове. Казвайте ми ги. Тази змия хванете я за врата и ми я дайте. Едно е: ще бъдете смели и няма да мълчите. Когато ви питат какво съм ви казал, ще кажете: да си кажем най-големите погрешки, как да си ги изправим. Ето какво ви проповядвам. Не е "онзи свят" за живеене, светът е тук, един е светът. Ние сме в божия свят, в рая, а сме болни, но като оздравеете, ще видите, че светът е един. Онези искат да ни заблудят, като казват: "Ама ние не сме го виждали Божия свят." "В това се прослави Отец ми, да приносяте тоя плод на любовта." Тъй, в това се изявява Божията Любов, да принасяме тия плодове. Аз искам да принасяме този плод и трябва да започнем тази работа смело и решително. И ако вие започнете с любовта, нито косъм няма да падне от главата ви. Бъдете уверени, през този огън ще минете, през вода ще минете, но неуязвими ще бъдете, няма да пострадате. Туй е казал Христос. Ако ние служим на закона на любовта, всичко е ясно. Ние нямаме нищо против никоя църква, никакви лоши намерения. Аз бих желал на тия църкви да се увеличи заплатата на свещениците, проповедниците, но то не е важното, а друго, друго се иска: живот чист и свят вътре, живот на правда. И след като разберем това, ние ще дойдем до другата страна на науката, от чисто научно гледище, ще излизаме в Природата да изучаваме начините и методите, за да подобрим обществения строй. А общественият строй с такива примери като оня, който ви приведох, не се подобрява. Ние ще възприемем всички примери от Природата и ще видим как може да се подобри животът. И след като направим този опит, тогава ще започнем с великото учение на Новата култура, която иде в света. Светът преминава вече тази стара култура. Всичко това ще се стопи и този ден на стопяване трябва да ни намери готови! Аз похвалявам всички ония, които работят в това направление. Ние трябва да служим на Бога на Любовта. Където и да сме, ние можем всички да се съгласим: и бедни, и богати, от всички партии в тази страна,

всички можем да се съгласим. Любовта ни може да бъде обща, беззаветна и да дадем право и свобода на всички народи и индивиди да живеят тъй, както тази любов е предначертала, според Божията вечна правда.

Сега моите най-добри пожелания за всинца ви, да бъдете бодри и весели. И като се върнете, онези, които са наскърбени, половината от скръбта ви да се премахне; онези, които са много заборчлели, половината от борча им да се заплати; онези, които са болни, половината здрави да се върнете, а онези, които са гладни, половината да се нахранят. Все по половина! Онези, които нямат къща, поне една малка колибка да им се даде и да имат по едно юрганче да се покрият. На всинца да се даде по нещо, всинца да сте доволни, докато дойде онова великото, което светът очаква.

Тази Любов да пребъдва с вас и тя да ви въодушеви, да ви направи всинца герои за новия подвиг, за който сме призовани в този свят да извършим.

Беседа, държана на 21.V.1922 год. в София.

НЕГОВАТА ЗАПОВЕД

И знаем, че Неговата заповед е живот вечен. (Йоан 12:50)

Законът и това е първото ограничение на разумния живот. За да се изяви великият принцип на живота, той трябва да приеме каквато и да е форма, съответна на неговия стремеж и на неговото движение. Под думите "движение” - "стремеж" подразбирам две различни идеи: стремежът и това е вътрешен разумен подтик, а движението и това е физическата страна на нещата.

Христос казва: "И знаем, че Неговата заповед е живот вечен", значи обусловя: вечният живот почива върху тази заповед. Когато някой изобретател започне своето изобретение, той най-първо установява принципа, т.е. като намери принципа, върху който има да работи, той търси онзи закон, чрез който този принцип може да се изяви, и след като намери закона, той има вяра в себе си, че принципът ще работи. Следователно същото е и с всички онези, които търсят Бога: Бог е велик принцип, Той е нещо повече от принцип и ние трябва да познаваме Неговия закон. Ние за пример някой път говорим за Бога така несвързано, неразбрано, ние Го уподобяваме на светлина, на разум, това и онова. Бог не е нито светлина, нито разум, Той не е нищо: ние не можем да го определим. Ако един критик може да определи художника от неговата картина, ще бъде смешно, понеже художникът ще нацапа с маслени бои картината си и в този идеал, който той е нарисувал, може ли да мисли, че той е в боите? Не. Тия бои и цветове са само сенки, които изразяват реалността, която сама по себе си е неизразима. Когато пиша думата любов, любовта вътре в думата ли се съдържа? - Ни най-малко. Вие можете да напишете цяла беседа върху любовта и любовта не е вътре в беседата. Но тази любов почива, проявява се по известни закони. Когато знаем законите, ще знаем да работим. И музикантът също ще намери закона на музиката и върху този закон на музиката той трябва да гради. Така е и с писателя, така действа той, когато изучава граматиката, най-първо има закони, правила, с които започва да пише, така правят и децата, когато се учат да пишат. Само съвременните религиозни хора правят изключение. Те казват: "Ние и без закон можем да живеем." Не отричам, че и без закон може да се живее, но разумният живот започва със закон. И в гората има

шумолене и свирене, там без закон шумят и свирят листата и там без закон са наредени тия листа. Но каква е голяма разликата, когато някое пиано свири или някой орган, когато някой свири на цигулка, знаем каква голяма разлика има между шумоленето на листата и свиренето на цигулката. Има грамадна разлика. В цигулката е вложен законът на човешката интелигентност. Сега по някой път аз се изразявам и казвам: и в Природата има музика, но не в тази Природа, която ние виждаме. Трябва да имате особени сетива, особени чувства, малко да бъдете досетливи, да схванете тази музика. И то при особени случаи: не всякога пее Природата, не всякога свири, не всякога говори, и тя мълчи, понякога има гробно мълчание и в това мълчание се разбира един велик вътрешен смисъл, един смисъл, който се зарежда в нейните недра и затова тя мълчи, докато тази мисъл вземе своята форма и се изрази в този велик божествен закон. И често някои са ми задавали въпроса: защо съвременните общества не виреят както би трябвало? - защото не са намерили онзи велик закон, чрез който животът може да се изрази. Кой няма желание да живее? - във всекиго има такова желание. Кой не обича да е музикант, да си посвири? Ама като вземе инструмента, не може да свири, а само дрънка и му казват: "Я остави, не прави шум." Сега мнозина, като дойдат в това божествено учение, казват: "Ние ще живеем един чист и свят живот." Попитам ги: какво подразбираш под "чист и свят живот"? След като живеят 1-2 години, казват: "Това не е за нас." Идат в света и почват да живеят по старому. Защо? - Защото не са намерили онзи закон, за който казва Христос: "И знаем, че Неговата заповед е живот вечен." За да може тази заповед да я разберем и да се възстановим, има да се борим с много мъчнотии в себе си. Всички изобретатели някой път прекарват 10, 15, 20 години, докато сполучат. Някои даже не сполучват. Някои художници има, както и някои музиканти, които с години са прекарали ред мъчнотии, докато дадат нещо хубаво, за да изразят великия закон на живота. Какъв е той, как трябва да се изрази? Да кажем, имаш очи. Защо са тия очи? Котката е приспособила очите си и казва: "Господ ми създаде очите само за мишките и за птичките, да си намирам храната." И всеки ден търси, гледа дали има мишка или птичка. Ако попиташ онзи търговец, той ще каже: "Господ ми създаде очите само за платовете" - всеки ден ходи да гледа платовете, пише сметка, казва: "За това са моите очи." Гледаш онзи писател, седи с перото и казва: "Господ ми създаде очите да пиша", и той драще, пише нещо. Художникът казва: "Господ ми създаде очите да рисувам",

музикантът казва: "Господ ми създаде очите да гледам своите ноти” - т.н. Всички хора присвояват зрението за своята професия. Всъщност защо са създадени очите? Като дойдем до ушите, пак същият закон. Да попитаме: Защо са създадени ушите? Някой казва: "Да мога да усетя откъде иде моят неприятел, опасността откъде иде." И всички животни най-първо упражняват своя слух за тая цел, затова е създаден слухът. До известна степен те са прави, но слушането има по-дълбок смисъл.

Нека вземем нашите чувства защо са създадени. Като казвам защо са създадени, не че те не са съществували, а защо са се появили: те имат свое предназначение. Някой път ние се оплакваме от тия чувствания и казваме: по-добре човек да не чувства. Знаете ли на какво би заприличал човек, ако не би чувствал? Представете си едно човешко око, сложено в един камък, и оттам да наблюдава света, без да чувствува. Какви ще бъдат понятията на това око за света, ако кажем, че човек гледаше света само с окото, без да чувствува? Допуснете сега обратното и че вашата ръка е сложена в този камък без окото и че само чувствува нещата, тогава какво щеше да бъде вашето схващане за света? Щяхте да познаете, че едни предмети са топли, други студени, трети гладки, грапави и пр. и ще знаете промените. И сега вие можете да схванете, че някои хора почти живеят като ръката в някой камък, те само усещат промените. Казват: "Днес нямам никакво разположение", но не си задават въпроса защо е това неразположение. "Еди - кой си ме обиди." Но и той не си задава въпроса: "Защо ме обиди?" "Днес съм радостен, защото еди - кой си приятел ми каза една блага дума." Защо тази дума произведе такъв ефект? Ще се спрете и ще кажете: "Така е устроен животът." Не. Това подразбира, че тази божествена душа иска да даде израз на всички свои мисли и желания. И следователно Бог живее в нас и се проявява чрез нас, и всеки, който Му противодейства, след като употреби хиляди години, всички условия, да застави този индивид да го слуша, да върви в хармония, най-после, като не се подчини, заличава го. И Писанието казва, че грешните ще погинат. Аз не говоря за праведните: праведни подразбирам ония, които разбират този велик божествен закон. Сега с това схващане трябва да приложим това божествено учение, има ли то приложение при сегашната фаза на нашето развитие? - Има. Нима ние трябва да останем в тази форма, в която сме сега? Нима нашето лице, нашите очи, уши, ръце трябва да останат такива, каквито са? - Не, трябва да се изменят. И Павел казва: "Всички няма да умрем, но всички ще се изменим." И чудното е, че мнозина, които вървят в този път, новия път,

искат да влязат много лесно в Царството Божие. И вие лесно можете да влезете и сега можете, но ние не разбираме това Царство Божие. И сега Господ говори, но не го чуваме, и сега ангелите ни пеят, но не разбираме тяхната песен. Защо? - Защото ние имаме такова възпитание, че очакваме баща ни или някой богат дядо да умре и да ни остави наследство, един, два милиона наследство, и после да почнем да разполагаме без никакъв труд. Съвременните хора искат да живеят много икономически по отношение на Бога, без труд. Ако питаш кого и да е сега, всеки ще каже: "Да ми е оставил баща ми, парички да имаме, парички, парички, парички, пък да имаме знания и сила, да се наживеем." Но как да се наживеем? Аз няма да ви описвам, аз съм сит от това живеене, което хората имат, много хубаво е за тях, но това живеене отсега нататък няма да ви придаде нито една стомилионна част на вашия растеж. Ако вие затворите една свиня в една кочина и ред години я храните по всички правила на науката, вие ще имате само една много цивилизована свиня, но все ще остане свиня, никога не може муцуната да се измени и щом я пуснете вън от кочината, пак ще почне да рови и да бъчка и макар че в кочината не рови. Ще прилича значи на една възпитана свиня, но пуснете ли я вън от кочината, пак си е старата свиня.

И когато ние, съвременните хора, говорим за възпитание, аз казвам, че това не е възпитание, а нашите съвременни методи са методи само за дресиране: в съвременната култура нямаме още истински методи за възпитание. Аз казвам "възпитание" на следното: когато вземеш едно дете в училището, в първо, второ, трето, четвърто отделения и после в университета, ако работиш една година върху него със същите закони, както един градинар, ще можеш да имаш резултати, а не само дресировка. Възпитание трябва, не само привидно, но съществено, да се прояви онова божествено съзнание, че този индивид или това дете само себе си да познае, да се регулира без контрола. А когато едно ваше дете е направило погрешка, а не я признава веднага, вие вземате пръчката и тогава то казва истината. Най - първо ще каже: "Мамо, не бутнах захарта." Бутна ли? - Не бутнах. Втори път пак не бутна, трети път и "бутнах", друго казва на един път "бутнах", второ, втори път: "бутнах." Значи някои деца казват истината при три, някои при четири, а някои при пет, шест удари. Тъй щото математически може да определим кое дете при кой удар ще каже истината. Сега някои хора ме питат: "Защо има в света много страдания?" Аз казвам: вие сте деца и някои от ония, които страдат, още при първата

пръчка казват истината, други при втората и т.н. Много страдания, много тояги Природата ти е сложила, много тояги, за да кажеш истината. Сега не в този обикновен смисъл да кажем истината, а да разберем истината защо сме дошли на земята. Ако вас ви запитат: "Имате баща, но защо ви е този баща; имате майка, защо ви е тази майка; имате братя, защо ви са тези братя; имате сестра, защо ви е тази сестра?" А вие ще кажете, че знаете защо: "Така е наредил Господ." Наредил добре, законите знаете ли ги, знаете ли се вие по този закон, който Господ е наредил, почитате ли вие бащи и майки по тоз закон, който Господ е наредил, братя и сестри почитате ли се по тоз закон, знаете ли, че този закон носи живот вечен? - Не. И в света единият брат е богат, а другият осиромашава, и първият казва: "Да си търси чайрето на главата." Всеки брат тегли чергата повече към себе си, отколкото към брата си. Аз казвам: тези двамата братя не са разбрали този божествен закон и те се усещат като отделни индивиди. Ние мислим, че светът е създаден само заради нас. Това е най-голямото заблуждение и да мислим, че светът е създаден само заради нас. Не е създаден заради нас. Бог създаде света не заради нас, а за себе си, Той да се прояви, а ние сме случайни същества в този свят, да, случайни същества сме ние. Моята коса може да расте, аз я подстригвам затова, част от нея минава, заминава, тя не представлява нещо съществено. Някои от вас, като опадат космите им, слагат перука. Действително Природата знае, като оголее главата на човека, той се простудява, а при това по-хубаво е да има косми на главата: космите имат и друга добра страна. Знаете ли защо опадат космите? - Учените казват: "От наслояване на пикочна киселина." Туй е вярно, но има и ред други, психологически причини, които от миналото са действали, за да оголят главата. Когато някоя местност се оголи и в България са оголели много местности, и коя е причината? Самите жители изсекат горите и пороищата дойдат да оголят тия могили. Всяка година, като става наводнение, хората казват: "Не знаем какво стана у нас, но от няколко години много порои имаме." Аз разбирам, че техните могили са изсечени. Никой не взема грижа за горите, не съзнава тяхната важност. Сега ние, съвременните хора, сме оголели всички божествени баири. и И у нас днес не можеш да намериш двама души на едно мнение. Всички казват, че светът е лош. Тъй е, но в какво отношение светът е лош? Лош е в това отношение, че всеки иска да живее за себе си, без да познава и зачита този божествен закон. Съдията те съди по друг закон. Ние говорим за истината, но сме забравили правия божествен закон, за който

Христос казва: "И знаем, че Неговата заповед е живот вечен." Вечният живот какво съдържа в себе си? - Вечният живот съдържа всички условия за разумното растене и живот, в който нашата мисъл може да се изрази в най-висока степен. Само в този закон ние може да търсим и да намерим нашето благо. Този закон е написан вътре в нас. Той е много пъти писан, там казва Господ и ще цитирам Писанието: "Ще отнема каменните им сърца, ще им дам плътски сърца и ще напиша в тях закона." В аналите на Природата има, че много пъти Господ е писал своя закон в човешките сърца, но хората са го заличавали. И аз правя следното заключение: ние, съвременните хора, сме като малките деца, като намерят някоя монета непочистена, не гледат какво е написано, ами я слагат на един камък, изглаждат я хубаво. Така и ние: всичко правим по един метод. Тъй се е родил национализмът: той не е нищо друго освен изглаждане на това, което Бог е написал. Германците са изгладени, българите са изгладени, англичаните и пр., всички са изгладени, няма нищо написано на тях от това, което Бог е написал. За своя народ те знаят много, бият се за своята чест, но нямат един метод да застанат на правата страна. Ще се яви някой велик човек по-достоен, някой Гладстон, но и неговият глас за правата кауза на човечеството ще прозвучи като глас в пустиня. Всеки народ действа според своите закони. И ако ви попитат, защо? - Защото великите хора в тия народи не съзнават още, че "Неговата заповед е живот вечен" - че ако приложат тази заповед, ще имат по-голямо благо. И мисията на Христа не е била никоя друга, освен да дойде и да примири тия народи. Тия народи са членове на това велико божествено тяло. Не е лошо човек да бъде националист, но всеки народ трябва да се съзнава като уд в божественото тяло, да знае къде му е мястото и да функционира правилно в божественото тяло, за да може да приложи божествените идеи. А сега всеки народ мисли, че светът е създаден само заради него; и всяко общество мисли, че светът е създаден само заради него; и всеки индивид мисли, че светът е създаден само заради него. Но Бог ни доказа, че светът е създаден само заради Него. И ще дойде ден, когато Той ще помете всинца ни, ще заличи всичките ни форми и след хиляда, милиони години, ако потърсите в архивата, ще има само едни жалки остатъци от сегашната култура. Всички тия настоящи форми ще бъдат в забрава, тъй както много форми и от миналото са заличени.

Следователно Божественият Дух се стреми да създаде най-възвишената форма, в която да се прояви той, и всеки от нас, който

възприеме такава мисъл, да познае, както казва Христос, "Неговия закон", ще се сподоби с вечен живот. Само при такава форма, при такъв закон, силите на Природата ще не дойдат на помощ. Сега ние седим и мислим, правим си планове, мислим, че всичко можем да решаваме. Но нашата мисъл е ограничена от по-високо място. За пример ония същества, ангелите, които са минали преди хората и които седят на по-висока степен, контролират нашите мисли чрез растителното царство. Те са в състояние винаги да изменят живота ви, когато искат и както искат. Като не ви дадат хлебец, бузите ви поспаднат, коремът ви хлътне, няма шкембенце, благоутробие няма. От какво излиза благоутробието? - Днес едно прасенце, утре една пуйка, кокошчица, гъска, намазана с масълце, и пр. Казват тогава: "Господ затова е създал тия прасета, заради нас, ние, благородните същества, трябва да ядем, само така ще бъдем хора." И тъй, ние разбираме, че Господ е създал човека само да яде. Не, човек не е създаден за това. Днешната култура върви в съвсем крива посока. Яденето е нещо случайно. Има неща по-хубави от него, то е само един символ на нещата. Е как ще разберем дълбокия смисъл на думите на Христа, който казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето"? Водата и хлябът са живи. Но аз питам: ти хванеш прасето и това не го вземайте за обида, аз констатирам само един факт, съобразно този закон и ти хванеш едно прасе или една пуйка, тя ти се моли според езика на пуйките: "Моля ти се, остави ме", а ти казваш: "Как ще те оставя, аз гладен ли ще стоя” - "кръц", отрежеш главата. Но утре дойде някоя болест и кръцне детето ти. И ти казваш: "Господ да го прости." Няма какво да го прости Господ, но ти изяде пуйката, а болестта изяде детето ти. Ти трябваше да кажеш: "Господи, понеже аз изядох пуйката, болестта изяде детето ми." А ние казваме: Господ да прости детето. Няма какво да прощава, то не е грешно. Твоето дете ли стана причина за твоите грехове? Аз ще ви приведа един пример: един българин, касапин, който 25 години клал все говеда, забогатял и казал: "Слава Богу, поуредих живота си, отсега нататък ще напусна касаплъка и ще живея като човек и както хората живеят. Но имам още десетина агнета да ги заколя и тогава ще ликвидирам със сметките си." Имал три деца, двете от които били братчета. Едното казва на другото: "Ще ти кажа как тате коли агнетата." Тегли ножа и му отрязва гръцмуля, закаля го. След като вижда това, взема ножа, бяга, пада и се натъква на него. Майката къпела третото дете, но като чула, оставила го в коритото и то се удавило. Едното заклано, другото натъкнато върху ножа, третото

умряло в коритото. И с трите деца този българин ликвидирал, "уредил" живота си. Ще кажете: "Такава му е била съдбата, така му е било писано." Всекиму, който коли, така е писано. Сега ние искаме божието благословение, но ако ти си такъв един касапин и ще вземете това в по-тънък смисъл: примерът е груб, и ще разбереш тази заповед, както Христос е разбирал вечния живот. За да я познаем, ние трябва да се освободим от всички грехове. Божият закон не търпи никакво изключение, той не прощава и не извинява. Той не е груб. Ще бъде смешно, когато някой ученик, като свири при някой учител музикант, сгреши и иска да го простят. Казва: "Не съм грешен." Не си грешен, но трябва да свириш или правилно да рисуваш. Всяка работа трябва да се върши тъй, както законът изисква. Животът на земята трябва да бъде съвършен. Може ли? - Може. Който се труди, може. Да бъде животът ни съвършен, това е смисълът на нашето съществуване. Съвършени бъдете! Ама ние постоянно, като видим погрешките на хората, казваме: "Ти сгреши." Не, не, спри се, когато направиш първата грешка, кажи на себе си, ако ти е името Стоян, кажи: "Стояне, ти и аз сме братя, заедно си свързахме живота, в съдружие живеем и на себе си тъй говор и тъй както вървиш, нашата работа на добре няма да излезе." А ние, щом направим някоя погрешка, казваме: "Тегли платното на лъжата отгоре." Така създаваме най-благочестивите хора. И най-лъжливите хора са най.благочестиви в този свят. Ония хора, които най-много лъжат, най-много говорят за истината. По някой път и аз се опасявам да говоря много за истината. Но в този смисъл човек, когато говори, трябва съзнанието му да присъства, понеже не сте само вие, които ме слушате. Моята мисъл и чувства произвеждат известни пертурбации вътре в самата Природа, могат да вървят или в хармония, или в дисхармония с нея, могат да вървят или към Бога, или вън от Бога и следователно можем да образуваме два процеса: единият процес, който разрушава, а другият, който гради. А процесът на разрушението води към смърт, в него няма никаква култура. Само процесът, който съгражда, е божествен процес.

И следователно, ако вие не сте готови да зачитате божествения закон, във вас са заработили тези сили, които ще разрушат не само вас, но и от вашите деца, пари, къщи ни помен няма да остане след няколко поколения. Защо? Защото не сте разбрали живота си, не сте го съградили върху този велик закон, който определя каква може да бъде истинската форма на онзи живот, който е вечен. Сега вие ще вземете само

отрицателната страна. Това не е догма, но показва как законът работи. Този закон, божественият, може да се изяви по три начина: като един механически закон и като колело, щом те хване с един зъбец, ще те разкъса. Може да му се молиш, но той няма съзнание. Обаче по някой път при това колело може да има някое разумно същество, което го регулира, и ти като му се помолиш, щом те хване зъбеца, спира. То ще ти каже: "По - далеч стой от колелото!" Ние, съвременните хора, сме нахълтали в един свят, където всички колелета са механически, без да има кой да ги пази. И следователно всеки един, който минава покрай тия колелета, очите му трябва да бъдат отворени на четири страни. Излизаш от дома си, ти трябва веднага да бъдеш скачен с невидимия свят, умът ти да бъде скачен с Бога, в душата си да бъдеш изправен. Някои хора казват: "Няма нужда да сме скачени." Но на съвременните народи, които отстъпиха от този закон на разумност, подобри ли се живота? Всички започнаха да подобряват живота, какво ли не говориха, какви ли не комбинации правиха, какво ли не писаха, но не намериха онзи закон, чрез който този велик принцип би могъл да се изрази. Този принцип вътре в себе си не търпи насилие. Когато се изрази във всички форми, той ще действа по всички начини, но не може да има дисхармония. Сега ние се спираме и казваме: "Господ ще уреди света." Хората от света казват: "Ние ще уредим света." Други казват: "Управляващите ще уредят света." Ние все чакаме да се уреди светът. Той се урежда постепенно, не че не се урежда, аз зная това, само че нашият живот, сегашният, индивидуалният живот до известна степен остава неуреден. Най - важното при сегашните условия е душата на човека. Ти, като едно разумно същество, как очакваш да живееш в бъдеще? Сега мнозина от вас познавате Бога, нали? Някои от вас ще кажат, че те любят Бога.

Признавам това, че Го познавате, че Го любите. Но аз ще ви кажа, познаването, любенето ви Бога ето на какво го уподобявам: имате отлична дъщеря, благородна, красива, възпитана, много нежна, запознава се, дойде един възлюблен, тя го среща нежно, милва го, толкова внимателна и търпелива е. А той говори сладичко на момата, да я не обиди. От друга страна, и над него всички треперят, пред него казват: "Имате благородство." Но щом се оженят, спре се този лист: посрещане няма, треперене няма, сега се образува друг един лист, езикът става малко форте, най-първо върви пианисимо, а после фортисимо. Казвате: "Как тъй?" Само музиката се изменила. Защо? - В дъното на тази мома се е

криел не един идеал, а един материалистичен егоизъм: да се осигури. Туй е вярно и за момъка; това е вярно и за учителя и навсякъде ние виждаме, че хората са много любезни и най-после си разкриват картите. Питам: какво спечелва тази мома? Не е Господ, който може така да се лъже. Той допуща да бъде излъган, но всеки, който го е излъгал, записва го в книгата си и казва как бил посрещнат и приет. Той пише от хиляди години, все пише нашите посрещания и изпращания. И като идем при Него, Той казва: "Много добре зная как ме посрещнахте и изпратихте." Религиозните хора, търговците, всички му палят свещи и се молят, когато не им върви. А щом им провърви работата, казват: "Човек на себе си трябва да уповава." И военните на бойното поле, щом се намерят в мъчнотии, коленичат и казват: "Господи!" а щом победят: "Виждаш ли нашите мишци, гледаш ли тия топове?" Тъй посрещаме и изпращаме Господа. Но какъв е смисълът на воюването? - Добре започваме, но и добре трябва да свършим. А ще свършим добре, само когато ние признаем този закон. Сега причината аз намирам в това, че ние познаваме закона само отчасти, идеално го познаваме. Да кажем, някой изобретател, след като скицира плановете, намира, че са много хубави, много добре започнал, много идеално, но като приложи този чертеж на работа, нищо не излиза. Чертежи отлични, но като се приложат, фалират. Сега ние теоретически сме почти на правия път, говорим добре, но като дойде да приложим любовта и мъдростта, както и всички други принципи, накрая фалираме и казваме: "Съдбата ни е такава." А астролозите казват, че някоя звезда е причината. Какво общо има звездата с твоя живот, какво ще ти препятства тя? Не, твоят ум е, който не е разбрал този велик закон, той те е спънал в твоя път. Сега за нас се изисква един развит, просветен ум и да обръщаме внимание на малките неща. Има един малък разказ за Христа: като пътувал със своите ученици, видял на едно място едно петало (подкова) и казал на Петра: "Вземи това петало." Но Петър не го взел, а си казал: "Защо ми е, опитва ме Господ? Не, аз се отказвам от това петало, аз ще служа на Бога." Минал, заминал. Христос се връща, взема петалото и тръгва. Минал покрай един човек, който продавал череши, и му казал: "Дай ми за петалото череши." Взема ги, слага ги в джоба си и Христос имал джоб и и като вървели, понеже учениците му изгладнели, почнал да пуща по една череша. Всички вървели след него и се навеждали. Той дълго време пущал череши и те все се навеждали. И Петър, който не искал един път да се наведе за петалото, навел се десет пъти за черешите. Сега и нам, на съвременните

хора, ни се казва, че трябва да се наведем, да разберем и изпълним Божия закон, но ние отговаряме: "Как, може ли да се изпълни? Какъв е този закон, какво е вечен живот? Философски разбирания!" Казвам: приятелю, ти ще вземеш ли петалото? Ако не го вземеш, учителят ти ще го вземе и ти после десет пъти ще се наведеш, докато разбереш, че за предпочитане е да вземеш петалото, отколкото десет пъти да се наведеш за черешите. Този закон ние можем да го изпълним. Как? - Нека се спрем на следния факт: не може ли искрено да постъпим тъй спрямо другите, както искаме да постъпят те спрямо нас? Ако аз разсъждавам тъй: някой казал нещо грубичко, аз почувствам някоя болка, тогава и аз повиша гласа си. Но нали по-рано ти усети, що значи да повишиш гласа, защо го повишаваш сега? Някой те излъгал и ти го излъжеш. Казваш: "Туй минава." Когато аз лъжа, това минава, а когато другите лъжат, не минава. Защото ако минава в един случай, минава и в друг, ако не минава в един случай, не минава и в друг. Погрешката, ако е моя, не е погрешка, но тя нито мен оправдава, нито вас. Доброто дали е във вас или в мен, е все добро. То е едно благородно качество, което съзижда, съгражда живота. И не е ли по-добре, като се срещнем, да се познаваме? Някой казва: "Искам да зная." - Какво искаш да знаеш? - "Искам да зная какво се крие в мен." - Братко, много лоши работи се крият в теб и много добри работи се крият. Ако аз зная твоите лоши работи, пак нищо няма да ме ползва. Ако аз зная, че в твоята каса има десет хиляди златни монети, какво ме ползва? - Нищо не ме ползва. И ако зная, че ти дължиш десет хиляди златни монети, какво ме ползва, че ти си имал да даваш или да вземаш? То е само едно бреме за моя мозък. Туй, от което ние трябва да се интересуваме, са нашите отношения. То е в дадения случай постъпката, може ли аз да се отнеса добре с вас; да ви интересува само думата, която ви казвам, то е най-важното в дадения случай. Думите, които ви аз говоря, това съм аз. А вие ще мислите какво съм искал да кажа. Аз съм толкова откровен, че ви казвам една велика истина, която съм приложил и съм имал отлични резултати. Някои от вас още не могат да се убедят, че това е вярно, и приличате на онзи българин, който се научил да пиянства, но се молел на Господа да го освободи от пиянството. И ръката му почнала да трепери: рече да пие, излива се, не може да пие, но му се пие. Мислил той ден, два, не може да пие. Казва на жена си: "Ще ми усучиш една връв." С връвта искал да пие. Господ искал да го избави по един начин, той ще свърже ръката си и казва: "Не ме обичаш, Господи." Сега аз виждам вас с много върви вързани, виждам ви и ви казвам: долу

вървите! Не че сте лоши хора, но кажете: "Няма да пием, ще изпълним Божия закон, в нас има воля, воля, воля! Ние сме живи същества, не сме роби, ще служим на Бога." Но ще ми отговорите: "При по-благоприятни условия, в бъдеще, в някое друго прераждане, когато ни прати Бог отново на земята” - това са разсъждения на онази свиня в кочината, която казва: "Аз сега ровя, но като дойде някой по-добър господар, ще ме храни по-добре и ще се отуча да ровя." Турците казват: "Бош лаф." Сто хиляди пъти по-добри господари да дойдат, тя ще си остане все свиня, докато нейният ум не се промени. Тя трябва да остави кочината, да действа по друг начин, защото иначе ще остане в същата форма. Следователно и ние можем да живеем в Бога, но само ако възприемем Неговия закон, ако почнем да мислим, както трябва, и да чувстваме, както трябва. В противен случай ние ще си останем в кочината. Но казвате: "Господ ще ни промени." Ще те промени Господ, ако ти се промениш. Господ има друго едно променяване, но аз казвам: да ви пази Господ от това променяване. А вие казвате: "Няма да се подчиним." Господ има и пещ за хората, като ги хвърли вътре, стопява ги, а когато се стопят, не се познават. "Нима ние не сме индивиди и казвате и аз съм Стоян, знаеш ли кой е баща ми?” - Може , ама като ви сложи Господ в пещта, нищо не ще остане и няма да се познавате. За какво ще се разправяте в неговата пещ, как ще се разправяте?

Сега да се повърна към съществената мисъл: "И знаем, че Неговата заповед е живот вечен." Този велик закон е изражение на Божията Любов. Чрез този закон вие можете да промените вашия личен живот: искате да бъдете щастливи, можете да бъдете щастливи съобразно закона; искате да бъдете учени, можете да бъдете учени; искате да бъдете силни, можете да бъдете силни. Всичко, което пожелаете, можете да го имате в името на този закон, в който любовта действа, но ще приложите този закон тъй, че както действате спрямо себе си, така ще действате и спрямо ближните си. Няма да ви смущава обществото, то не може да ви пречи. Нищо не значи това: когато човек иска да приложи Божествения закон, че обществото живеело по един начин, а ние по друг, ние не трябва да обръщаме внимание на това, не трябва да си правим илюзии, че обществото живее по друг начин, защото всички хора живеят според своите разбирания. Сега в това разбиране ние можем да поправим своя път в този свят, можем да го поправим. Това, което един конец не може да направи, десет конци могат, това, което един човек не може, двама, трима, десет, сто, хиляда

души могат да го направят. Вие разговаряли ли сте с вашия Господ вътре във вас, казвали ли сте: "Господи, каква е Твоята воля? Господи, може ли да изпълня твоя закон?" Вие ще кажете: "Трябва ни някой добър човек да ни каже", да, трябва ви добър човек да ви каже, но как трябва да разбирате този добър човек?

Ще ви приведа един стар разказ из египетската история. Тацин, един велик учител на Бялата ложа, човек на 70 години, търсил един ръкопис, написан от създание мира, в който били написани всички основни тайни, как да се живее и как да се използва животът. Този папирус е бил написан на особен език и той се намирал в ръцете на най-красивата, но най-бедна мома, Изис. Според тогавашните правила на Бялото Братство изобщо жените напълно се изключвали, понеже не са били повдигнати до тази висока култура. Имало едно правило за учениците да не дружат много с жените. Започнал Тацин да посещава тази младата мома, а окръжаващите почнали да обсъждат какви са неговите намерения. Те не са подозирали, че в нея се криел този скъп папирус. Тя трябвало само да сложи папируса пред него, а дълго време след като четял той, ставал от масата, връщал се в неговото светилище, а тя пак го завивала и го слагала в нейното хранилище. Така, ден след ден той ходел да чете и младата мома се чудела каква любов има той към тази книга. Когато пипал книгата, у него се зараждал един свещен трепет, лицето му се изменяло, но тя не могла да си обясни. А външните хора мислели: навярно той се е влюбил в тази мома. Тя се чудела кои са причините, поради които той чел тази книга, а външните хора се чудели кои са причините, които го заставяли да посещава нейния дом. Когато някой съвременен човек почне да изучава Божието слово, хората почват да мислят защо този човек почнал да трепери. Някой медиум потреперва, а хората казват: "Смахнат е." Ама вие на хоро играете, не треперите ли? На бал сте, реверанс правите. Има ли някой човек, който да не се друса? Ако някой се раздруса, казват: "Този човек е подлудял.” - Това не е в реда на нещата, а когато мъжът се разсърди, друса жена си и то било в реда на нещата, когато началникът или министърът се разсърди, също. И тогава казват: "То е в реда на нещата, нещо предизвикало човека." А щом някой религиозен човек, който търси Бога, се разтърси, казват: "Нещо му липсва, дъската му хлопа." Не, на този човек дъската му се намества. Друга е причината на това друсане: той търси Бога. Това е един процес на ума, раздрусване става вътре, докато тия движения станат по-хубави, по-музикални, по-

хармонични, тогава ние ги считаме нормални. Медиумът дълго време се друса, понеже среща препятствие. И всички хора, когато почват да мислят и да действат, все се разтърсват. Но в това търсене те търсят закона. Щом го намерите, спрете се и не философствайте. Вие ще кажете: "Може ли да се приложи законът?" - Може, сега може да го приложите. Някои от вас са тъй назрели, че могат да го приложат. "Но какви ще бъдат резултатите?" - Резултатите ще бъдат отлични. "Ще стане ли човек добър?" - Ти няма да станеш добър човек, но ти ще знаеш как да живееш. Добро и зло и това не са съществени неща в живота; доброто и злото и това са слуги, които те упътват към Бога, и едното, и другото те упътват, те са живи същества и злото те упътва по един начин, доброто по друг начин. Те са служители, за да те отправят към вечното начало, от което си излязъл. Злото казва: "Слушай, ако ти не изпълниш Божия закон, ще приличаш на мен, желаеш ли това? Ако ти търсиш друг смисъл на живота, върни се!" А като минеш при доброто, то казва: "Ако търсиш смисъла на живота, работи, както аз работя, и ще намериш този път." Тия същества са толкова искрени: едното казва: не бъди като мен, но ако искаш, ела, да работим заедно на едно поле. Но най-първо един дух, колкото и да е лош, ще ти каже: "Говори истината, не бъди като нас, защото ние не обичаме страхливите хора." Следователно и доброто, и злото ни упътват към Бога. Затова Павел казва: "Когато завършим своята еволюция, ще остане само любовта." Ще кажете: "Само едно чувство." Не, не, ние ще влезем в такъв живот, който не може да се опише, нашият език не може да опише даже сенките, предисловието на това, което има да се разкрие. Този живот, който иде, е толкова велик, толкова славен във всички възможности, толкова велик в своите изявления и в наука, музика, поезия, обществен живот, в любов и в истина, че заслужава човек да прекара хиляда години в страдание, за да може да живее една минута в този живот! Един момент в тоя живот се равнява на хиляда години наши страдания! И Христос казва: "И знаем, че Неговата заповед е живот вечен." И сега Христос ви казва и т.е. Той казва на себе си и "И знаем, че Неговата заповед заради мен е живот вечен." Ако и вие с Христа кажете същото: "И знаем, че Неговата заповед е живот вечен", ще влезете в тази заповед. Не питайте: "Сега дошло ли е времето?" - То е от лукавия. Ще бъде смешно, когато някой ученик дойде при учителя си и пита: "Дошло ли е време да се уча?" Ами че той е на двадесет години, значи отдавна е дошло това време. На седем години трябваше да дойдеш. Някой дошъл на четиридесет години и пита: преминал ли е? Два пъти е

преминал. Друг дойде на шестдесет години и пита: дали ще мога да разбера? - Чудна работа, значи ти на 60 години ако не разбереш, кога ще разбереш? Казва: "Нашето се свърши, защото остаряхме." Остаряхте ли? Онзи, който търси истината, колкото е по-стар, толкова по-добре е заради него. Ако започне като млад, добре е, казвам: добре е за вас да учите, да си не губите времето с речено - казано. Да изучаваме религиите и тяхната история, историята на земята, през какви геологически периоди е минала тя, всичко това е хубаво. Когато разберете този велик божествен закон, ще изучите историята на земята в един ден, като в кинематограф, в картини, ще видите как се е създала земята. Но в тая земя има други съкровища, които трябва да се учат. Но сега за тия велики съкровища някои от вас ще кажат тъй: "Покажи ни ги." Опасно е да се покажат тия съкровища!

В миналото една красива мома от бялата раса попаднала в черните и за да избегне, сложила си една маска, два пъти по-черна от тях. Те я считали като герой. Дохожда при нея един и казва: "Вдигни си маската, да те видим." Опасно е да се покаже същността. Някой казва: "Вдигни си маската." Не, не, при черните опасно е да се вдига маската, черно трябва за тях. Туй учение, което аз проповядвам в днешната беседа, не е за света, а е заради вас. То е един вътрешен психически момент за преживяване и такова преживяване, което никому не трябва да казвате. Такива моменти са свещени, толкова свещени, че трябва да ги запазите като рядкост. Знаете ли колко е красиво за самите вас, какво значи да ви проговори един ваш брат, един брат от невидимия свят, колко е сладко да ви проговори Христос! Но не този Христос, за когото всички говорят! Има един разказ за един проповедник, който дълго време е учил за Божията Любов и за истината. Той попаднал веднъж между разбойници и те му счупили и двата крака. Минали неговите събратя край него и всеки му казвал: "Хайде, твоята работа е свършена, само да не дойде и до нас." Минавали и заминавали, а той плакал и всички го изоставили. Най - накрая идел Христос като един беден човек. Понеже ти, последният, си толкова дрипав, неблагороден, не вярвам в теб да е останало нещо добро, но може ли ти да ми услужиш?" Спира се Христос при него и го пита: "Какъв си, приятелю?” - Проповедник съм аз. "Проповедник? Ами какво проповядваш? Аз съм толкова прост човек, но имам едно изкуство да поправям крака. Хайде, ти ще ми проповядваш, пък аз ще ти поправя крака, ама хубаво ще ми проповядваш." Започва той и казва: "Кракът ти е на много места строшен, ако не говориш истината, костта ще иде на криво

място. Ще ми държиш най-красивата, най-хубавата проповед. Поправянето на твоите крака ще зависи от твоята проповед." Спрял се проповедникът: трябвало да говори истината, защото тази истина засяга неговия крак, неговите кости. Събрал мислите си, погледнал Христа, искал да излъже. Казва му Христос: "Помисли, помисли добре, защото тук забелязвам, че едната ръка започва да шава." И той започнал да изповядва своите прегрешения и казва: "Ще ме извиниш, братко, ама моите проповеди не бяха много добри", започва обратно да разказва. "Много добре." Христос започва да му намества крака, намества, намества и по едно време казва: "Ти си здрав, стани и иди си, втори път да проповядваш добре." Сега аз виждам, Христос ще дойде, много ваши крака са строшени, сърцето е строшено и за да оздравее вашето сърце, Христос ще каже: "Дръжте ми най-хубавата проповед, най-хубавата реч и ще започна да нареждам частиците, и ще зависи от онова, което ще говорите." Мъчно е да се говори истината, мъчно е. Но най-благородно и най-доблестно е ние да изкажем истината. Христос е последният, Който ще дойде, последният, но Той ще намести всичко на своето място. Имате ли вие вяра, да повярвате това? Вярвате, ама сега кракът ви е счупен, и ако не говорите истината, няма да се намести. Не само да говорите: "Вярваме." Ако дойде довечера един и каже: "Братко, дайте за Христа сто хиляди лева, за да се намести кракът ми.” - "Чакай да си помисля по-добре, да поразгледам сметките си, да попитам жена си, децата си", ще кажете. А някому ще каже: "Може ли да посветиш един месец от живота си?” - "Да, но само че децата ми.".. Не, не, няма отлагане, като дойде този момент, краката ти са счупени, всичко трябва да жертваш доброволно. Върху този велик божествен закон ние всичко трябва да съградим доброволно. Аз не ви казвам да се измените, а да бъдете искрени спрямо себе си, да имате добрата воля. Търговецът да е търговец, но пак да е честен човек; лекарят да е лекар, но пак да е честен човек. Нима един лекар не може да посвети един месец от цялата година, без да взема пари? Нима адвокатът не може да посвети един месец да разглежда дела даром? Нима една майка, един син, една дъщеря, всинца не можем да посветим по един месец от годината за Бога? А ние спираме там: "Какво ще каже този, онзи." Мъжът казва: "Какво ще каже жена ми." Господ казва: "Твоята жена казва да не работиш", но след някой месец той ще я уволни и тя ще си замине. Той почне да я оплаква. След това той пита: "Може ли да се оженя втори път?" Оженва се за втора. Господ пита: "Готов ли си?" Сега казва: "Какво ще каже

жената." Замине и тя и той вземе трета. Третата жена дойде и Господ пита, а тя: "Какво ще каже мъжът." Господ го уволни. "Какво да кажа, чакай да намеря друг." Господ чака, като дойде вторият мъж, и той я слага в коша. И се извиняваме: мъжът с жената, жената с мъжа, братът със сестрата, а волята Божия не е изпълнена.

И казваме: "Ще дойде Христос от небето с ангели и той ще оправи света." Не е тъй. Христос хлопа на вашите врата и ви казва: "Вие можете ли да посветите един ден заради мене?" Ама ще ми кажете сега, че това съм ви казвал много пъти. Да, но като днес не съм ви говорил. Днес може да няма такова въодушевление. Ще кажете: "Ние не усещаме такова въодушевление." Не, не, днес казвам: въодушевление не искам, парите, парите тук! Досега аз давах, а вие казвахте: "О - хо!" Един приятел ми разправяше следния анекдот: някой отишъл в една гостилница, почнал да яде и казва: "Кебапчета и винце, охо - хо!" Но като дошъл да плаща, казва на хазяина: "Плащай сега!” - "Вай - вай." Досега беше "охо - хо", а отсега "вай - вай", защото казвам: "Дай тук ти сто хиляди лева, плати." Ти казваш: "Чакай." Първо, на работа всички. Ще кажеш: "Ама къде е философията ни." Оставете вашите философии, имаме по-голяма философия и на опит ще я приложим. Вие казвате: "Да си помислим сега." Няма време да си мислим. "Ще дадеш или не?" Ако дадеш, заповядай, влез, а ако ли не, върви си, не те спирам. Искаш нещо, заповядай, вземи си. Изисква се доблест от наша страна, да изпълним нашите задължения, които сме дали, като сме тръгнали от небето. Знаете ли колко задължения имате? И когато държа последната си беседа в България, ще донеса пълната си архива, на всички ученици, ще ви я прочета и ще ви питам: готови ли сте или не? Ако ли не сте готови, ще затворя архивата си и ще ви оставя да се разправяте сами със себе си. Чисто и ясно! На ученика не се позволява да има две мнения. Туй е учението, което трябва да приложите на опит. И тъй ще го опитате: ако е вярно, добре, и ако не е вярно, поне ще знаете самата истина. Нали няма да имате никакво задължение? Ще знаете самата истина, тъй както си е.

Сега седите и казвате: "Може да е." Тази архива ще ви изнеса и в един момент ще я преживеете, а като я преживеете, знаете ли какво ще стане с вас? - Някои от вас ще се стопите като восък. Като я донеса, от вас ще останат само костите ви, голи кости, а мозъкът и пр. и всичко това ще изчезне тъй, както в някоя лаборатория и щом се двоумите. А щом видите вашата архива и въздигнете душата си към Бога, въздъхнете дълбоко и

кажете: "Да дойде великото съзнание", ще се почувствувате и ще преминете от смъртта в живота. Това не е шега, но ви казвам: иде един велик момент в живота, най-великият, най-славният момент и или кости ще останете, или жива запалена свещ, да свети във вековете, като ония звезди на небето, да показвате пътя на ония ваши братя, които идат по този път. Аз говоря на учениците, а не на вярващите и на оглашените: свободни са те. Тази истина ще се провери и за вас е последната секунда в живота ви, последната секунда е тя. Отсега нататък, ако вие не използвате тази секунда, изгубени сте за всякога. Туй да го знаете, всичко е изгубено за всякога. Но ако я използвате, вие сте спасени, бъдещето е ваше, славата Божия е ваша и Бог ще бъде с вас. Изгубени като казвам, то е едно наклонение. Ще дойде някой да каже какво е казал Павел. Оставете Павла, не си играйте с Бога, вие грешите. Тъй ще кажете, както Христос е казал: "И познавам, че Твоят закон е вечен живот." Да, този закон е вечен живот. И като видя този закон, всичките мои погрешки трябва да слязат в съзнанието ми и трябва да кажа: "Господи, в мен две мисли няма да има, ще има само един свещен ум, само едно сърце чисто и свещено, само една свещена душа, един дух, да извърша Твоята велика воля и през всичките векове на бъдещето да бъда сработник с Тебе и да служа с Теб заедно." Следователно ще бъдете сработници и ще влезете във великото училище. Казвам: изгубени сте. Разбирам: ще изгубите всичките условия да се запознаете с онази велика истина, с онази велика мъдрост, за която вашата душа от хиляди години е копнеела. Това копнеете вие и сега е моментът, не се колебайте, един на друг не гледайте, сега всички ученици съсредоточете се и кажете: без страх и без тъмнина в безграничната Любов на вечността!

Беседа, държана на 28 май 1922 г. в София.

НЕ ПРАВЕТЕ НИКОМУ НАСИЛИЕ, НИТО ОКЛЕВЕТЯВАЙТЕ!

Питаха го и военните и говореха: „А ние що да правим?“ И рече им: „Не правете никому насилство, нито оклеветявайте, и доволни бъдете от заплатите си“. (Лука 3:14)

Военните и това са силните хора на земята, които управляват. И сега трябва да се говори на силните, а не на слабите; на богатите, а не на сиромасите; на учените, а не на невежите; на добрите, а не на лошите. Всяко учение трябва да бъде строго оформено в себе си с математическа точност, оформено в съзнанието ни, а не вън, не по форма. Мога да ви изкажа едно знание в поетическа форма или в проза, това не е знание, оформено вътре в съзнанието ви. И следователно целият спор, който в съвременната култура съществува, е по отношение на външното оформяване на знанието. Във външното оформяване има всякога спор и кой е на правата страна, и а във вътрешното оформяване няма абсолютно никакъв спор. На двама цигулари, които са завършили своето изкуство, оформили са своето знание, дайте каквото и да е музикално произведение, като вземат цигулката, могат да го изпълнят и няма никакъв спор. Но цигулките им трябва да бъдат еднакво нагласени и те еднакво да са следвали, еднакво знание да са придобили, еднакви правила. Обаче, ако един цигулар, един български гайдарджия вземе да изпълни това музикално съчинение, как мислите, че ще го изпълни? Клавишите, тъй да кажем, на българската гайда липсват, на пискулника липсват известни дупчици, с които може да се създадат тия тонове. Даже в едно модерно пиано липсват много клавиши и на съвременния орган липсват, и той има много недостатъци. Пианото не може да вземе една четвърт тон, една втора взема, но една осма не може да вземе, а една шестнайсетина никак. А съвременните християни са се научили да пеят тъй, както онзи, който започва с цяла нота на четири четвърти, като почне цяла една нота. Аз не казвам, че това е лошо, но то е само наченване на музиката, а музиката има за цел повдигането на човешката душа. Ако вие ме попитате: защо съществува музиката, ще ви отговоря, че тя е едно средство от духовния свят за повдигане на падналата душа на човека, която е слязла на земята. Всички музикални тонове имат повдигане и

когато човек почне да пее, по който и да е начин, нему поолеква на душата, а когато не пее, неговата душа се стеснява, става му тъжно. Следователно музикалният човек може да мисли и да чувства музикално с музика, а може да чувства и мисли музикално и без музика и и едното, и другото, и но единият процес ще бъде на възлизане, а другият и процес на слизане. Сега за пример, когато развивам тази беседа, вие можете да бъдете съгласни с мене, като кажете: "Право е това." Аз не искам вие да констатирате правото, от това нямам нужда. Да констатирате моите думи да са прави или не, това не е философия, защото аз полагам това учение на един велик опит, не искам вие да констатирате, то е въпрос на опит. Не питам: право ли е или не. Ако аз дойда при вас и ви донеса в две сандъчета семена, в две златни сандъчета, еднакво изработени, напъстрени, нашарени и казвам, че в едното сандъче има такива и такива семена, тия семена вие ще ги посеете във вашата градина при такива и такива условия и ви давам всички наставления, и казвам: и в другото сандъче има семена, но те са пръст, златен пясък и вие не знаете още, но ви казвам, и другото е със семена, но аз зная, че то е златен пясък. Казвам ви: другото е със златни семена, те са особени семки, при които ще излязат особени резултати. Ако вие посеете семената от двете сандъчета, какви ще бъдат резултатите? Едно учение може да бъде златно и безплодно, едно учение може да се състои от семена и ако ги посеете, тия дръвчета да образуват своите плодове. Следователно аз искам всички да вкусите плодовете на това божествено учение, което проповядвам. И тогава, когато вкусите тия плодове, на мен ще бъде приятно. Туй божествено учение не зависи, не се обусловя от златното сандъче, понеже последното е случайно. Може тия семена да ги сложа в някое просто сандъче, може да изкажа една велика истина в прекрасна поетическа форма, мога да говоря и поетически, аз съм способен да говоря поетически: по природа съм поет; и музикално мога да говоря: по природа съм музикант; и философски мога да говоря, защото по природа съм философ, но някой път предпочитам да говоря с грешки като децата: по-хубаво е това, защото да се говори на земята с грешки е по-добре, а на небето да се говори съвършено е по-добре. На земята съвършено да говориш, значи да правиш грешки, а на небето с погрешки да говориш, значи да бъдеш несъвършен. Ще ви кажа сега защо на земята трябва с погрешки да говорим: на земята като направиш една къща, не трябва да я направиш херметически затворена, без аралък, а с големи дупки, че

вечерно време, като дойде някой беден човек, да може да влезе. Понеже си заспал, като чука, не може да влезе, но като намери тази пукнатина, да каже: "Слава Богу, намерих." Затова в моите беседи оставам големи пукнатини, за да може да влезе някой човек вкъщи, защото някой път не съм вкъщи, а слугите са заспали, тъй че, за да влезе, оставям пукнатини. Разбирате ли тази философия? Туй е фигура на речта, от ония фигури из "Хиляда и една нощ." Впрочем такива къщи в България поне няма направени, нито в Англия, нито в Индия, никъде по света няма направена такава къща, за каквато ви говоря, с пукнатини, никъде по света. Следователно като един факт тя не съществува, но съществува като една вероятност, математическа вероятност. А пък когато тази математическа вероятност може да се изпълни, става математическа надежда. Защото има математическа вероятност, математическа вяра и математическа надежда. Математиците казват: "Когато всички условия са тъй благоприятни, верни и няма изключение, то можеш вече в аванс да вземеш печалбата" - това значи математическа надежда. А когато тази математическа вероятност е малко проблематична и един от елементите е несигурен, тогава ще чакаш да се получи, за да вземеш, колкото ти се пада

Сега питат Йоана и той е старият живот, който имаме сега и "Какво трябва да правим ние, силните хора в света? Ти си дошъл пророк от Бога, какво трябва да правим?" На едни той казал да не събират повече, отколкото им е позволено, а на други казал: две дрехи ако имат, да дадат едната, и от хляба си да дадат. На военните пък казал: насилие да не правят никому и никого да не оклеветяват. И действително, ако в съвременния строй насилството би се изключило, също и оклеветяването ако би се изключило от коя и да е държава, поне най-малко 50% държавният строй би се подобрил и злините биха се отстранили. И ако от всички общества биха се изключили насилството и оклеветяването, същият резултат би се постигнал. Сега този грях у всички го има. Да насилите човека, можете, и то да го насилите по няколко начина. Има чисто прямо насилство, в своята груба форма, което се дължи на физическата сила, тъй както животните могат да насилят други животни; има правово насилване, насилване чрез закона, употребен в своята лоша форма, има и духовно насилване, когато казваме това, което не е, т.е. изопачаваме и лъжем хората. Представете си сега, питат някои: как ще познаете вие дали един човек е от Бога или не? Ще кажете: той е сладкодумен, разумно говори, от Писанието говори, цитира Исайя, цитира

Исуса Христа, говори за вярата. Всичко това според мен не е едно доказателство, че той е пратен от Бога. Аз засягам основата на нещата, подлагам и себе си, и другите на същата критика. И тогава питам: защо един пророк ще мисли, че е това, което не е? Или защо един християнин ще мисли за себе си това, което не е? Защо в себе си ние да не признаем великата истина тъй, както се схваща в даден момент в нашето съзнание, това, което дълбоко съзнаваме и чувстваме? Ние трябва да бъдем искрени към себе си, а не само да разгледаме живота си от ония благоприятни моменти на живота, от онова приятно настроение, когато има повишение на температурата, защото то може да е случайно. Сега дядо ти оставил един милион или два милиона лева наследство, но то е случайно, а след като изгубиш капитала, парите си, богатството си, това знание, което имаш, формата вече не ти помага. И ние, съвременните хора, сме се заблудили да мислим за културата, че е нещо съществено. Е, питам: каква полза има за невидимия свят, за Бога, ако някой машинист в България измисли някоя машина да хвърка из въздуха? Сега Господ ще вземе ли модел от тази машина? Преди този българин да я направи, преди милиони години, Господ си имал такива хвърчащи машини, и то живи. Сега казват някои: "Култура", каква култура имаме? Какво ще се ползва невидимият свят от това изобретение, че той сложил електричеството в полза на културата? Туй електричество Природата го е впрегнала преди милиони години. Преди той да го впрегне в жици, тя си е служила с него. Той казва: "Аз мисля." Преди милиони години той се е изправил на двата крака. Ум има, можел да мисли. Като мисли, какво може да предаде на света? Нима преди него хората не са мислили? Тогава в какво се състои същността на нещата? Трябва да дойдем до един велик принцип, върху който можем да поставим своята душа и да се познаем: аз ли съм, или не съм аз. Аз ще ви приведа пак онзи анекдот, защото е български, и трябва да го помните. Аз ще изменя името, Стоян беше по-рано, стояновци има, ако сложа Иван, ивановци има, ако сложа Петко, петковци има, ще му сложа името Манго, за да не се обидите. Един Манго, циганин, от циганското племе, имал само едно магаренце, но му трябвали парици, искал да го изкара на пазаря, да го продаде и да направи на жена си ново фередже за байрама, подкарал магарето в града с юлара му и запял своята песен. Поуморил се, спрял се под една круша да си почине, свързал юлара за ръката си и заспал. Две деца изваждат юлара, възсядат магарето и избягват. Събужда се Манго и гледа, магарето го няма, а юларът там. Какво

е станало, как тъй магарето е могло да си извади главата из този юлар и си казва: чудно, изгубил съм това магаре! Ако аз съм Манго, магарето се изгуби, отиде магарето и ако аз не съм Манго, ще кажа на жена си, че този юлар го спечелих, значи имам един юлар. И ние, съвременните хора, носим по един юлар със себе си и се питаме тъй: "Изгубено ли е магарето, или юларът е спечелен?" И хората казват: спасени ли сме? Тогава някои ще ни убеждават, че след като се спасял човек, какво щял да спечели в оня свят. То е юларът, магарето си изгубил. Щом си изгубил магарето, в онзи свят нищо няма да спечелиш. Положително ти казвам: нищо няма да спечелиш, но ако твоето магаре е с тебе, много ще спечелиш. И според мен Манго не трябваше да продава това магаре.

Всяко учение трябва да бъде строго определено в нашите умове, за да не се зараждат тия противоречия. Кое е правото учение? Правото учение е само божественото учение, което може да се приложи, учение, което може в една година да видоизмени човека и по форма, и по съдържание, и по същество. Някой път символически говоря, защото материята е много отвлечена. Символическият път е най-лесният: това значи да съкратя времето, пестя времето. Ако река да се впусна тъй, както вие говорите, за една моя символическа реч трябва цяла година. Една година трябва вие да говорите върху един символ. Всеки символ или уподобление са свързани, те имат свои съотношения, съчетания, как са възникнали, дават обяснения защо и за какво. Тия определения не са само сложени тъй, те вървят по известни закони, има известни съчетания, то е цяла музика. И Природата така говори. Той е особен език, който в бъдеще ще изучавате. Всяко учение трябва да бъде строго, математически определено и не механически, а строго математически определено, и да имаме тази увереност, че това учение е чисто божествено и всякога да можем да го използваме в живота си. За пример вие имате твърдението, че Бог е Любов. Хубаво, проверили ли сте това учение? Всички говорят, че проповядват това, идете в една православна църква, идете в една евангелска църква, в една мохамеданска църква, всяка църква, всички религии казват: "Бог е Любов." Но колцина от богомолците са проверили, че Бог е Любов? Нека да си послужа с една аналогия. Аз вземам за сравнение човешките пет чувства. Нека започнем с човешкия език. Да допуснем, че човек чрез езика трябва да схване какво нещо е светлината. И той си изплезва езика, ако е сляп и глух, и прави наблюдения. Какво ще стане, как ще определи дали има светлина или топлина? Само по едно

нещо ще сполучи това и че неговият език ще изсъхне. Като го държи на слънце, неговият език ще изсъхне, ще почне да се сбръчква, а това ще бъде един признак, че слънцето го е греело. Ако не изсъхне, ако остане влажен, значи слънцето не е греело езика. И затова Природата е скрила езика вътре, понеже езикът не трябва да съхне. Разбирате ли? По аналогия съдя сега: ако нещата в света съхнат и аз правя своето заключение, мога да го обусловя и докажа математически, и ако съхнат, ако не прогресират, ако става повръщане, дегенериране (израждане) на хората, развращение, техният език е в анормално състояние, отвън се грее на слънцето. Следователно механическата топлина и светлина за езика е едно вредно средство. Добре. Да допуснем сега другото, че вие бихте опитали тази светлина само с вашето ухо. Светлината и топлината как щяхте да ги чувствувате? Ухото ви щеше да изгори и по някой път голяма горещина щяхте да усещате. Вътре, на тъпанчето, щяхте да усетите две анормалности: повишение на температурата в тъпанчето и изгаряне.

Следователно, когато сегашните болести се явят и се повишава температурата, аз казвам: хората възприемат светлината и топлината чрез тъпанчето си. Т.е. разумното възприемане на светлината и топлината не е нито чрез езика, нито чрез ухото. Сега мога да направя една аналогия и чрез носа, но я оставям. Единственият орган, чрез който възприемаме светлината и имаме едно истинско понятие за нея, са очите. Чрез очите човек изпитва известна приятност. В какво се състои тази приятност? Ако светлината дойде чрез ухото, никакво разширение няма, ако светлината дойде чрез езика, никакво разширение няма, но ако тази светлина дойде и влезе чрез твоите очи, веднага пред теб се отваря една цяла нова област. Всички тия предмети, които са били неясни, неопределени и стоят в тайно, сега се разкриват пред твоето око. Следователно всяко едно учение е вярно, само когато то може да разкрие Божествения свят пред нас по форма, съдържание и смисъл. Сега това можете да приложите върху себе си. Не прилагайте за другите това учение, което възприемате. Някои правят разлика какво искал, какво учил Христос и какво съм учил аз. Аз и Христос учим едно и също нещо, нищо повече. Но някои питат: "Ти кой си?" Не е въпрос аз кой съм. Други питат: "Кой е Христос?" Не е въпросът и Христос кой е. В света има само един и Той е Бог на Любовта, Който се проявява, както иска и чрез когото иска. И всяка слава, и всяка мъдрост, и всяко знание в света е Негово: и всеки един, колкото и да е висок пророк, учител или някой от боговете и който се осмели само да вземе тази титла

върху себе си, да усвои това, което Бог има в себе си, той е една фалирала личност. Ние не сме заблудени, нито искаме слава отнякъде, за да отговаряме какви сме. Не, не за нас. За нас е важно в това Слово на великия Господ на Любовта всички хора да имат Неговото благоволение, Неговата светлина и топлина и не чрез ушите, не чрез езика, не чрез носа, но чрез очите си. Не е въпрос сега какви трябва да бъдем ние и православни или евангелисти, или католици. Някои сега ни кръщават "дъновисти." Най - голямата пакост, най-големият позор за мене е това име "дъновисти." "Дъновист" - това е псевдоним, аз сам не съм "дъновист." Някому може да е много приятно да се нарича "дъновист", но за мен думата "дъновист" -ли когато споменат думата "Дънов", то е забиване един гвоздей в ръката ми. Не е въпросът за това, ние всички страдаме от "дъновисти", павелисти, апостолисти, петровисти и tutti quanti: от тази неразбранщина страда днешният свят, от имена като "каравелисти", "тончевисти", "драгиевисти", "стамболовисти" - т.н. Никои от тях и нито "стамболовисти", нито "каравелисти" оправиха България. Всяко нещо, което е обосновано на човешки ум, не е истинно. И християнството, като му сложиха това име, изгуби. Аз нямам нищо против християнството, но силата му не е в името. Ако мислим противното, т.е. че силата е в името, ние се лъжем. Аз принципално тълкувам този закон. Силата на едно учение зависи само от любовта, която прониква в това учение. Само тази любов, която прониква в човешката душа, в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешкия дух, тя е, която повдига. Вие можете да сложите моето име във венци, но и тогава не само нищо няма да ви придаде, а съвсем ще избеднеете и изсъхнете. Не трябва да идете на другата страна. Не ви казвам кой е Дънов, не искам да знаете това: аз съм като вас. Като разглеждам Христовото учение, аз не се деля от вас. А защо съм един от вас? Защото зная, че Бог е Любов, не мога да правя разлика между Неговите същества.

Тъй, както ви гледам вън от Бога, нищо не сте, но от гледището на любовта, в този организъм, в това съзнание, аз имам почитание и любов към вас, като зная, че вие сте проявление на Бога. Да ви питам ли сега вие какво мислите заради мене? И едно време Христос попита учениците: "Какво мислят за Мене, кой съм Аз." Отговорили му: "Едни мислят, че ти си Исайя, други, че си някой от пророците." - "А вие какво мислите?" Един се осмелил да каже: "Ти си Христос. Син на Бога живаго." Но той не изказал още истината, а Христос го коригирал, като му казал: "Плът и

кръв съм." И добавил: "Хората не са ти открили това, но Отец мой." Туй, което му е казал, когато го е коригирал, то не е писано в евангелието. Ще ме запитате: "Какво е писано?" Ще ви го кажа, но когато любовта заживее във вас. Готови ли сте вие да пожертвате целия си живот, всичкото си имане за Бога? Някои от вас искат да ви разкрия нещо. Нищо няма да ви разкрия! Но готови ли сте да пожертвате всичко? - "Наполовина." Не, не. Когато ще разкрием една божествена истина, ние искаме от хората да пожертват целия си живот, без никакви резерви, без никакви клаузи. Аз съм много ясен в това. "Да напусна жена си", казваш, не си доволен от нея, но и да оставиш всичкото си имане, ще я осигуриш и ако спечелиш нещо, пак ще го дадеш, за себе си нищо не задържай. Ще кажеш: "Всичко ти давам, но само да ме оставиш свободен." Сегашният мъж продаде имането си, сложи парите в касата и отиде да служи на Бога. То е отлично "служение"! Казва: "Тъй е рекъл Духът!" Не, не, тъй никога не е рекъл Духът. А и жена, която иска да я осигурява мъжът , е последната изменница в света! Няма нищо по-скверно в света от това и жени, които се женят, да правят това с цел да ги гледат мъжете, да ги осигурят. Това ли е женитба? Следователно вие не уповавате на Бога, а сте направили от мъжа си един кумир да ви гледа. И затова се яви смъртта. Затова умират мъжете, които направиха жените си кумири на себе си, затова умират и жените. И когато идете при мъжа, гледате дали е оставил нещо. Това са търговски сделки, но защо не си направите договор тогава? "Тъй казал Господ” - не е казал това Господ, това са вашите казвания. Трябва да различим божественото от човешкото, ако искаме да имаме в бъдеще една култура не само на думи. И не само да кажат, че това учение е в облаците, а това, за което аз говоря, може да се приложи в обществото, навсякъде. Има начини, има и методи, за да ме разберете право. Навсякъде трябва да се сложи правда. Сега на някоя жена е натегнал мъжът и си казва: "Учителя право говори, аз ще го напусна." Не, не, аз не говоря за това. И някой мъж, като му дотегнала жената, и той иска да я напусне. Аз не поддържам това, а говоря по този въпрос принципално, вътрешно. Ти сам си дошъл в света и сам трябва да живееш. А сам да живееш какво значи? За Бога да живееш сам, значи за всички да живееш и всички в тебе да живеят. Това значи сам. И сега питат: "Ние какво трябва да правим?” - Да не насилваме. Ние се насилваме всички. Дойде някой при мене, иска по някой път, забелязвам, познавам хората и да му кажа нещо и "не мога да ви кажа." "Нима нямаш доверие", значи не съм ли аз толкова достоен да ми кажеш нещо? Сега

хората не разбират: в туй учение някой път трябва да изясня някой велик закон някому, но не разбират, че има опасност.

Ще ви дам една аналогия, едно сравнение, защо е опасно. Да допуснем, че сте беден човек, идвате при мене, нахранвам ви, обличам ви и след това ви давам една торба със злато, там, на пътя, има десет банди от разбойници, които чакат. Ако ви пратя с тази торба, как мислите, ще минете ли жив и здрав? Ще платите с живота си! По - добре да минете със здрави гащи, отколкото да имате тази торба със злато. Ако пътят е сигурен, обществото уредено, и две торби да ви дам, безопасно е. От окултно гледище това значи: един човек да е подчинил материалното, да е повдигнат морално високо, да няма разбойници в него. Тогава може тази велика истина да му се повери. Но няма ли тази материална стабилност, има ли разбойници в него, щом се яви тази торба, той ще плати с живота си. Аз не искам сега да бъде тъй. Старото е старо вече, тъй не може. Какви трябва да бъдат новите форми в живота, новите разбирания, какъв трябва да бъде новият морал? - За пример казват: не лъжи! Право трябва да се говори, една максима е да няма лъжа, но не е въпросът в това. Лъжата, то е отрицание на истината.

Любовта трябва да бъде съвършена, безкористна, без граници, без никакви изисквания вътре, в човешката душа. Първият принцип и любовта в нас трябва да бъде пълна и съвършена. Тази любов трябва, при това схващане, да бъде не само в ума ни, но и по същество, и по съдържание трябва да бъде в сърцето ни, и по сила трябва да бъде в нашите души или в нашата воля, за да можем в даден момент да я приложим. Любовта сама за себе си ще я приложим, ще я опитаме. Къде се показва силният човек? Човек може да покаже своята сила по два начина: той може да се бори с друг силен човек, да покаже силата си, както пехливаните се борят. И след като победи своя противник, дават му награди, окичват го с венци и той казва: "Като мене такъв пехливанин няма, който ме бутне, като го мушна, карамбол ще стане." И казват: "Той е един герой на нашето отечество." Светът е пълен с такива герои. Вторият герой, силният човек, е онзи, който като срещне някоя стара баба и или млада, безразлично, и той, като силен, взема я на гърба си, приказва с нея: "Бабо, къде може да те занеса?" Занесе я у дома, оставя я, прислужва и заминава. Види някой ще се дави, хваща го за ръка, извади го и му помогне. Този юнак, откъдето мине, услуги прави на всички. Кое е по-хубаво: да си мерим силата или да правим услуги на слабите? Силен е

само онзи, който може да помага на слабите. Да помагаме на слабите! Вие всички тук, които ме слушате, все сте силни хора, герои сте. Кой от вас няма такава идея за себе си, не мисли да стане пръв министър в България? Коя измежду жените няма такава идея да стане графиня? Самото общество е такова, всички имате това качество, но криете, не го изказвате. Ако прямо ви задам въпроса, ще кажете: "Не е вярно." Аз не искам да задам въпроса, да попитам, понеже ще ме излъжете, а не искам да причинявам вреда и на себе си, и на вас. У всички има това, ако е въпросът за графинство, вие сте повече от графиня; ако е въпросът за министеруване, вие сте повече от това. Ама да бъдеш един граф в България, значи в небето да бъдеш един метач; на най-големия граф на земята на небето няма да му дадат последната служба, разбирате ли това? Тогава ще ви приведа анекдота за онзи велик вол: във време на тяхната култура, на волската култура и култура са имали воловете, тази, сегашната им култура, е остатък от миналата и този вол е изходил целия свят и го победил със своите рога, нямал противник. Научил се за хората и казал: "Ще ида там, трябва да знаят, че аз имам рога." Това е великият вол в света, той не е срещал противник, който да може да му противостои. Отива при хората да побеждава и те го хванали и впрегнали на работа. Показали му, че има по-силни от вола. И той сега, и неговите домашни, орат нивите им. Ние, съвременните хора, религиозните, мислим, че сме набожни, силни. "Туй е направил Христос заради нас." Христос заради нас може да направи нещо само при едно условие и само при закона на пълната Божия Любов. Той е казал тия думи. Ама вие седите в някоя църква и казвате тъй: "Обичам аз Христа и готов съм заради Него да пожертвам живота си." Но вие сте свързани за църквата, седите и казвате: "Какво ще кажат нашите в църквата, какво ще каже баща ми, какво ще каже майка ми, какво ще каже народът, какво ще каже този и онзи; обичам Христа, но не му е дошло още времето, някога може, в далечно бъдеще." Някои, които вярват в прераждането, могат да кажат: "В туй прераждане не, но в следното прераждане." Религиозните пък ще кажат: "Като идем на Небето, Господ ще ни научи да го правим, а на земята не можахме." Не, не, който не може да служи на Христа тук, на земята, не може да му служи и на Небето, а който може да му служи на земята, може и на Небето, знаете ли вие това? Сега всички проповядват, че в небето всичко може. То е в символистичен смисъл, значи: при по-благоприятни условия на земята, които съществуват на Небето, когато се сложи този ред и порядък, когато

законите на невидимия, далечния свят… и не че той е далечен по време и пространство, но е далечен, понеже ние нямаме тия сетива, не можем да влезем в съобщение с него, и когато тия закони на невидимия свят станат достъпни за нашите умове, за нашите сърца и се приложат на земята, ще има по-благоприятни условия да може да се приложи тази Божествена Любов на земята. Туй значи, следователно, че ние трябва да напущаме земята и да се повръщаме, за да можем да преработим тия материали, да вземем тия нови форми, чрез които да се внесе новото учение, че да може в света без насилие.

Сега ще се спра, ще ви приведа един окултен разказ за едно племе, наречено Финуси. Не казвам същинското му окултно име, понеже не е позволено. Туй име е измислено от мене, то е мое, говоря ви истината. И името на героинята не давам, аз я кръщавам Квистиния или Квистина, както искате. В нея се пробудило съзнанието и поискала да постъпи в Бялото Братство, за да може да ускори своето развитие. И тръгнала тя по света да търси начин и методи, чрез които да се домогне до това знание, като минавала през разни братства, с които не била запозната. На едно място трябвало да заложи своя ум, за да дадат знание и заложила го; на второ място трябвало да заложи сърцето си, за да дадат любов и заложила го; на трето място, за да добие сила, трябвало да заложи своята воля и заложила я, и на четвъртото място заложила душата си. Като заложила душата си, тя разбрала, че изгубила всичко, а не придобила нищо. Сега аз ще направя своето сравнение, ще преведа този далечен разказ. Ако ние заложим своя ум, който Бог ни е дал, ако заложим своето сърце, което Бог ни е дал, своята воля, която Бог ни е дал, и своята душа, ние ще усетим, че всичко сме изгубили: това се нарича грехопадение. Това е онзи велик разказ от Библията за райската градина, това е залагане на всичко, за да придобиеш знание и любов. Но като заложиш всичко, ти ще усетиш, че всичко си изгубил, а нищо не си придобил. Питам тогава: как трябва да се намери тази истина в света? Е, знаете ли кога се е явил бракът? Сега ще зачекна един въпрос и историята на брака. Един от адептите или от Учителите на великото Бяло Братство, като паднала тя в отчаяние, обърнал се с молитва към Бога и казва, че погрешно е направила всичко това, и да покаже Бог един път. Тогава трябвало един от братята на Бялото Братство да се ожени, за да я спаси, да отдели половината от своя ум, да даде половината от своето сърце. Това е онзи разказ за излизането на Ева от Адама. Тя е другата история. А сега вие се жените, но за какво? Женитбата,

това е един закон за спасяване на хората, то е една от великите жертви, които човек може да направи. А сега, когато женят някого, как го женят? Поне българите как се женят? - Ще се явят най-първо стари баби, не зная как ги наричат и сватите, ще почнат отдалече да посещават дъщерята, казват: "Не мислите ли да я задомите, има красив момък, че той е такъв - онакъв, тя ще живее щастливо, те са богатички хора, заможни хора, ще бъде гледана като писано яйце." Все са "писани яйца", и той ще бъде "писано яйце." И майката няма да каже на дъщерята истината, а казва: "Ти ще живееш живот!" Щом се оженят, дъщерята казва: "Мамо, ти каза тъй, ама ние не живеем, както каза ти." Майката казва: "Мама, и ние с баща ти така живеем, тъй се мъчим." И тази дъщеря ще проповядва на своята дъщеря, че ще живее щастливо. Така се жените вие. Но ще кажете: "Тъй е направен светът." Не женете никога, никого, не женете, разбирате ли! Онзи, който е готов да пожертва своя живот, да избави тази Квистиния, нека се ожени и като се ожени, тази женитба трябва да бъде между нея, него и Бога. Ако той може да влезе в тази област, той трябва да бъде герой, където и да бъде, да се качи в невидимия свят, в менталното поле, и там да се сражава, да вземе нейното богатство, след това да слезе в астралния свят, там да има друго сражение, да освободи сърцето на своята възлюблена, тогава да слезе във физическото поле, да освободи нейната воля, тогава да се качи в причинния свят, да освободи нейната душа и след като възвърне всичките богатства, да каже: "Възлюблена, аз свърших твоето избавление, вземи си всичко, ние сме свободни и можем да служим на Бога, както искаме." Това значи женитба, а сега е обратното: сега мъжът ще заложи ума на жена си, ще заложи сърцето , всичко ще заложи, ще я опропасти, пък и жената ще заложи някой път... Аз не засягам сега никого лично, аз засягам въпроса много принципиално, какви са сегашните ваши погрешки не ме интересува. В бъдеще, ако искате да изправите вашия живот, да няма насилие, трябва да приложите Божествената Любов в себе си. Вие трябва да кажете: "Господи, ние ще работим отсега нататък точно, както Ти искаш от нас. Първо, никога няма да изменим Твоя закон, а ще го изпълним, Твоята дума две няма да направим, всяка Твоя дума ще бъде свещена заради нас, свещена, свещена ще бъде." И тогава знаете ли каква радост ще блика, когато някоя божествена дума влезе, когато тя проникне във вас, каква радост иде, каква светлина прониква в душата ви? Вие ще имате ли тази опитност? Всички можете да я имате. Питат ме някои: "Трябва ли да се женим?" Аз ще определя. Вие казвате: Нашият Учител

казва, че не трябва да се женим. Ако ще продаваш ума на твоята жена, сърцето, волята, душата , не се жени, кракът ти да не стъпи в нейната къща. И ако ти, като жена, ще постъпиш така, не се жени. Но ако ти, като герой или героиня, идеш да я освободиш, ожени се за нея, ожени се без сватове, без попове, без ничия друга сила освен само едната Божествена Сила, Божествена Любов, която те прониква. Туй трябва да бъде новото схващане за брака. А за сегашния брак Павел казва: "След като умре жената, ти можеш да се ожениш за друга", в този брак, който е до 60 години, той може да се ожени десет пъти. Не, той като се ожени, ще тръгне на далечно пътуване и след като придобие всичкото богатство, ще се върне и ще го предаде, ще даде една свещена целувка, която ще струва сто хиляди пъти повече, отколкото всички ваши сегашни удоволствия. Тогава и сто пъти може да се жените, ако искате, но ще ходите като герои. Аз говоря за бъдещия брак, за истинския, а за сегашния брак не говоря, вие се женете, живейте както искате, ни най-малко не се меся там, вие имате сделки като двама търговци, които се сговарят, всеки трябва, според както е обещал, да изпълни своето обещание, право или криво, трябва да го изпълни. "Насилие да няма." Сега, казвам, ние имаме отношение към тази велика истина в света. Е как може да стане един народ герой? Мислите ли, че българският народ с този морал може да се повдигне в бъдеще, да стане нещо повече? Не, по-хилав ще стане. Мислите ли, че английският, германският или американският народи с този морал могат да се повдигнат? - Ни най-малко нямат идеал вече. Това не е укор, не може да се повдигнат повече. Тия форми, в които живеят, не могат да дадат растеж на човешкото същество. Всички тия хора в сегашната култура имат само един идеал: те мислят само за пари. Парата не е цел в живота, тя е само едно средство, едно условие. Нима само едно средство има за живеене? Че средствата не са само парите. Средства има: земята, нивите, градините, плодовете, зърната, слънцето, всичко това може да служи. Но един ли е начинът, по който може да се повдигнем? Сега вие, религиозните хора, казвате: "Светските хора живеят по един начин, а ние по друг, нас пари не ни трябват." При все това с пари работите, казвате: "Не искам", а пари носите в джоба си. Той не носи пари, а ще кара други да носят пари, хляб, тогава каква разлика има? По буква говорите. Не, не, другояче засягам този въпрос. Ако аз имам вяра в парите, а не в душата си, то е едно престъпление; отвън можем да ги употребяваме, не е въпросът външно да ги не употребяваме, а вътрешно, вътрешно, това

чувство за парите да не засяга душата ти. Ако аз имам нож, отвън може да го употребявам, но ако имам за цел с този нож да прережа гърлото някому и там е въпросът. Ако този нож е свързан с едно порочно чувство на престъпление, това чувство на престъпление трябва съвършено да изчезне. Когато говоря за парите, подразбирам, че те са едно зло и то е нож с една заразителна идея вътре в човешкия ум, вътре в човешката душа, следователно тази идея не трябва да съществува в света. Ножът като нож, нека си е нож, можем да си служим с него. И тогава спорите: този пророк от Бога ли е или не. Че колко пророци има в България, които са от Бога? - Като вземете Библията, ще видите, че еврейските пророци са канонизирани. Европейските народи нямат канонизирани пророци. Но питам: тия пророци, като дойдоха в израилския народ, донесоха ли му избавление? Няма народ по-нещастен от еврейския народ, народ, който от две хиляди години е навсякъде постоянно гонен, гонен, гонен. Защо? - Защото този народ не е изпълнил своите задължения и обещания, които е дал на Бога; служи на Бога, но по форма, а по любов не служи; престъпи закона на любовта и вследствие на това дойдоха страданията и нещастията върху него. И сегашните християнски народи по любов не служат на Бога, в църквите им същите проповеди, службата става отлична, Писанието разбират, молитви отлични, на пръв поглед всичко това е хубаво, даже и аз сам го харесвам, но същественото и онази Христова любов и няма между тях, т.е. има любов, но обикновената. Ще кажете: някой християнин дал сто хиляди лева. Има и светски хора, които не са християни и те са дали един милион. Героят на християнството трябва да се отличава с нещо от светските хора. Той трябва да бъде герой, който трябва да се качи горе, да повърне ума на брата си и да внесе светлина в него, да му повърне сърцето и да даде свобода на чувствата му, да освободи волята и да му даде сила, и да развърже онези ремъци на душата му, за да може и тя да расте и да се развива, да почувства пълна свобода в душата си и това наричам любов в света, то е любов. То е любов, който не заробва, която те освобождава, ти почнеш да дишаш и почваш да растеш и тогава, като мине втори път, ще кажеш: "Аз много ти благодаря, ела в моята градина, ще ти откъсна тия плодове, вземи от тях." Тогава и двамата ще бъдете радостни.

Сега ще ви приведа още един пример за нещата, които са по-съществени, а не за такива, които са само по съдържание и по форма. Аз ви подарявам една градина, която трябва добре да обработвате. Но в тази

градина няма вода. Вие почнете разработване, правите пътечки, окръжности, набивате колове, правите хубави площади, но в градината нищо не посявате, правите шадравани, статуи слагате навсякъде, но градината е мъртва: вода няма. Питам: какво ще ви ползват тия статуи, тия шадравани? Кое е същественото на тази градина? Същественото е, ако вие прекарате една малка вадичка в градината и ако във вашата градина посадите хубави плодни дръвчета, ябълки и зеленчук. Употребете тази вода и ще бъдете полезни на вашите ближни, ще се задоволите и това е най-същественото. Ние можем да имаме един прекрасен характер, направен от мрамор, като статуя, ние можем да имаме отлични знания, които се съдържат в Библията, но то е мъртво знание. А важното е да имаме характера на една жива градина, на една жива рекичка, това е, което Христос изисква. И Той казва: "Аз ще ви покажа това." Той хлопа на сърцето ви и пита: "Имате ли водица от Моята река, отбихте ли една малка вадичка да мине през вашата градина?” - "Господи, няма кой да ни я прокара.” - "Аз ще ви я прокарам, готови ли сте?" Стига вие да искате да отбиете една вадичка. Вие ще зададете въпроса: отдалече ли ще бъде? Колко ще бъде дълга вадичката, не важи, от сто хиляди километра, един милион километра, но водата е потребна. Един жив извор трябва да има вътре във вас.

И казва Йоан: "Не правете насилие." Божественият принцип на любовта, като влезе във вас, първото нещо, с което ще укрепне характерът ви, ако вие сте силен, във вас няма да има желание вече да насилвате. А ако искате да знаете второто нещо, то е: няма да наклеветявате никого. Аз съм поразен от подозрението, което хората имат. Аз правя опити, слагам в изкушение хората, които имат такова подозрение, каквото съвременните хора имат. Сложете в една стая мъж и жена и попитайте хората какво правят тия двамата. Сто души сложете да си дадат мнението, да ви кажат какво правят този мъж и тази жена, без да се виждат, при спуснати пердета. Нека напишат сто души какво мислят за тях. Какво ще напишат? Колко души ще бъдат близо до истината, да я кажат. Тия двама души, мъж и жена, могат да разискват най-свещените идеи, но на тях ще припишат най-калпави и порочни постъпки. При такова състояние на нашите умове как можем да служим на Бога? Ще бъде интересно, когато минавам покрай някой умрял вол и кучетата се давят за него и някой ме гледа, почне да се блещи и казва: и ти ли искаш да ядеш? Не, не, отговарям, това е ваша привилегия.

Да, братя, от всички нас се иска един идеал! Всички трябва да се борим с тия порочни чувства. Чистота, абсолютна чистота по Бога е необходима. Не само външна, не по форма и всинца сте чисти по форма, и а вътрешна, вътрешна чистота е нужна. Аз бих искал да ви опитам като една вада, която може да очисти някого или да го опорочи, всеки от вас може да опита. Според мен чистотата или опорочаването ето в какво се състои: вие сте един млад учител, аз имам една дъщеря, поверявам я на вас, вие да преподавате по музика или по каквото да е, нещо да я учите в дома ви. Да кажем, вие сте неженен, млад учител, имам доверие във вас. Ако характерът , след като дойде тази моя дъщеря, се измени в благоприятен смисъл или е станала умна, вие сте придали нещо, вашите влияния са били благотворни. А пък ако, след като е била при вас, е станала леконравна, хилава, тогава казвам: вие сте повлияли в лош смисъл. От това гледище всякога можем да покажем какви са нашите влияния, не иска голяма философия, доста е някой да живее един или два, три месеца с мене. Някои питат какъв съм? Аз често казвам: живейте с мен един месец и ще ме познаете. На опит, и ще видите. Туй е живият опит, има и други, но този е един опит, който трябва да се приложи на земята. Ние трябва да бъдем доблестни, понеже който опорочава другите, опорочава и себе си. Всичко в света ние вършим за себе си. Следователно в името на тази велика любов ние трябва да служим, за да освободим божествения организъм, да дадем свобода на всички тия души, които служат в божественото тяло, но свобода не както сегашната. Аз искам у всинца ви да блика любов, като се видите, да се индивидуализирате, да имате почитание един към друг.

Сега някои питат: от всичко това, което се каза, кое е правото? Аз ще бъда много категоричен, ще го кажа толкова прямо, че да не остане никакво съмнение. Едно велико право има в света и когато това право влезе в света, ще царува ред и порядък по всички краища на земята. Вратите ще бъдат отворени и градините незаградени, цялата земя ще заприлича на райска градина и тогава и вашата дъщеря може да ходи с когото и да е, нито един косъм от главата няма да падне, дъщеря ви с каквито дрехи излезе, ще се върне при вас с още по-чисти. Тъй ще бъде, но кога? Вие ще кажете: "Тия идеали са далечни." Не, братя, тях можем още сега да приложим. Имате ли вие характер? Или трябва да ви доказваме дали имате душа? Няма какво да ви доказваме дали имате душа или не. Имате ли един вътрешен стремеж? Вие отговаряте: "Ще видим кой

учен какво писал." Той не е дописал нещата. И едновремешните пророци не са знаели всичко, има неща в света, които и пророците не са знаели, има неща, които и великите учители не знаят, това да го знаете. Онази велика Божествена Мъдрост, която се изявява, ония тайни в Бога, които са скрити, само времето изявява. И тия учители, понеже разбират законите, и те се учат, но за тях вземат милиони векове, за да проверят една велика божествена истина. А сега ние сме заняти с дребните работи да ги изправим и сме оставили същественото. Казва някой: "Аз искам да обичам." Хубаво е да обичаш, но намери ли ти начина как и кого да обичаш? Мислите ли, че ако вземете една змия в себе си, като я храните, ще ви даде нещо, мислите ли, че като стоплите малката змия, ще ви даде любов? Не, тя само ще смучи, ще става по-голяма, като боа, и един ден тя ще се навие около вас, ще ви стисне ребрата и вашият живот ще влезе в змията. Казват: "Да се любим." Как? Да храним малкото змийче? Вие, младите тук, по кой начин искате да любите? А вие, старите, по кой начин искате да любите? В името на Христа ви задавам въпроса: по кой начин искате да любите? През колко от вашите съществувания на земята тази змия е строшила вашия организъм, знаете ли? Казват: "Добър е Господ." Ако не храните тази змия във вас, как може да строши организма ви? "Клетниците" от Виктор Юго и нали сте чели този роман? - той слага там един герой, Жан Валжан, и една героиня, Козета. Той я взема като едно бедно момиченце, нали така? - а същевременно той се влюбва в нея, но не е в състояние да се ожени. Когато тя се влюбва в другиго, в един млад, него обзема дълбока тъга и става ексцентричен. И ние всички, когато се влюбим в света и не можем да го придобием, ставаме ексцентрични. И питат: защо се влюбваме в това, което не можем да вземем? Козета има чувства, тя е признателна на Жан Валжана, но любовта е от друг характер. Вие сте обикнали света, но тоя свят ви не иска, защото светът е една сила, която взема, а нищо не дава. Светът днес прилича на онзи турчин, който нямал пари, па си сложил кюлафа вкъщи, запалил една свещ на кюлафа и казал: "Който види, ще съжалява, и който не види, пак ще съжалява." Събират се всички, искат да видят. Влиза един в стаята, вижда един кюлаф и една запалена свещ върху него, плаща му, излиза навън: "Какво видя?" - "Влез, че виж." Той пак вика: "Който види, ще съжалява, и който не види, пак ще съжалява." - "Как, какво има?" Влиза друг, вижда да гори свещ на кюлаф. Един след друг влизат, гледат изложението на този дервишин и капиталът му се увеличава. А който излиза, не казва, че той бил толкова

глупав да гледа една запалена свещ върху един кюлаф. Сега и вие виждате в света, в това изложение на дервиша, и казвате: "Отлично е там", но като излезете, казвате: "Влез, че го виж." В този свят има един кюлаф и една свещ запалена, всичката истина е там. Който е видял, казва: "Влез го виж." Аз зная вече какво има: на този кюлаф отгоре никаква култура не може да съществува. Че не може да съществува такава култура, каквато ние очакваме, че не можем да бъдем щастливи в този живот, да живеем братски, защо да не признаем тази истина? Ако не може, има причини. А може да се създаде тази нова култура в света, даже двама, трима души могат да дадат пример на истинско разбиране за Бога, а не това, физическото разбиране, което е сега. И те ще имат право. Трябва ни онова същинско разбиране, че Бог е един велик принцип на съзнателната любов, която прониква в нас. Всеки човек може да има момент в живота си, да има една микроскопическа опитност. Ако от тази микроскопическа опитност може да извади закона: това, което микроскопическо е вярно, и по-голямо да стане, пак е вярно. Трябва да се домогне изобретателят до онзи велик закон, да познае, че любовта работи.

Сега тъй говори Йоан преди две хиляди години: "Без насилие и без оклеветяване." Две неща искам да останат във вашите умове от тази беседа: не насилвайте никого и не оклеветявайте никого в душата си. Можете ли да приложите тези две елементарни неща? След тях ще последват и други блага, които ще опитате. И когато говорим в този смисъл, защото Йоан тъй говорел, след тия две положения и ако бъдете верни и ще дойде вече Христовият закон на любовта, той иде вече в света и носи други два елемента: духа и огъня. Духът и това е пречистването на мисълта, а огънят и това е пречистването на нещата. Като дойдат тия два елемента и на духа и на огъня, и те ще пречистят съвременния свят и ще внесат в живота ни една нова мисъл, една нова философия и ще сложат основата на великия закон, който трябва да се прояви. Следователно ние трябва да имаме това широко разбиране в душата си, широко, широко разбиране!

Какво да ви кажа сега? - Аз ще ви кажа: "Моят мир да бъде с вас."

Беседа, държана на 4.VI.1922 г. в София.

КАКТО Е ОН ЧИСТ

И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както е Он чист. (I Йоан, 3:3)

Сега аз ще говоря върху положителната страна на живота. Ще вляза малко по-обективно без много философия, т.е. няма да говоря много отвлечено, но близко до самите факти. "И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както е Той чист." Всеки, който има надежда, на кого? - На Христа. Надеждата, казвам, подразбира физическия свят, божественото, ограничено, проявено тъй, както ние го разбираме. Когато вие искате да изкажете вашите чувства на някой ваш приятел и ако той е сляп, как ще му изкажете чувствата си? За да ги изразите, ще го стиснете с ръцете си и колкото повече го стискате, толкова повече ще ви разбере. Може ръцете ви да са топлички или студени, тогава онзи, когото стискате, ще получи две идеи: ако ръцете ви са топли, ще си състави една идея, а ако ръцете ви са студени, друга. Сега нещата не само трябва да се създадат, но и да се поддържат. Животът трябва да се развива. Защото каква полза, ако вземете едно платно и само го свивате и развивате? В това развитие има друг, по-дълбок смисъл. В какво трябва да се развива и да се очисти човек? Вземете в практическия живот: да кажем, че вие сте много интелигентен човек, но нямате самообладание. И влезе един малък трън в крака ви и ако вие ходите бос, и където стъпите, не можете да гледате Природата: щом стъпите с крака, този трън се налага и върху ума, и върху сърцето, и всичкото ви внимание е насочено в този трън. Някой ще каже: "Ще мине." Ще минат ден, два, три или десет и Природата ще го изхвърли по един начин, но ще страдате. Другият начин е: сами да извадите трънa и да освободите крака си.

Ако вие се движите в умствения свят, и там има трънища, някоя мисъл ще се забие като трън и около тази мисъл почват да се групират всички други мисли. Ние казваме: времето цери. Да, но и ние можем да се церим, ще извадим тази мисъл. Като слезем в астралния свят, и там има трънища: някое желание може, като един трън, да влезе вътре в сърцето. Като слезем на физическото поле, и там има трънища. В какво се състоят тия тръни? Вие сте търговец, изгубите например сто хиляди лева и все за тая загуба мислите. Имате къща, изгори къщата ви, имате жена, умре, и като умре,

все за нея мислите, из ума ви не излиза, където ходите, все за нея приказвате и спъва се вашето развитие. Формата и жена ви и това са две неща различни, самите пари и онова, което те вършат, са две различни неща. Сега казва: "Който има тази надежда на Него", с това се подразбира, че той вътрешно, органически е свързан с Бога. В живата Природа има неща, които са изхвърлени от божествения организъм, а има клетки, които са вътре в божествения организъм. Той съзнава, че е вътре в Бога, ние съзнаваме, че живеем в Бога, това се отнася не за другите, но за нас, които съзнаваме, че живеем в Бога. Тогава Йоан, който има тази дълбока опитност, казва: "Който има тази надежда, очиства себе си, както е он чист." Сега в опитността на всинца ви има две схващания: едни мислят, че Бог всичко може да направи, следователно Той всичко трябва да направи заради нас, а другото схващане е, че ние можем да направим всичко. В това отношение Бог не прави всичко заради нас, защото ако го прави, прави го заради себе си и тогава няма нужда да съществуваме, нашето съществуване е излишно. Ние едновременно съзнаваме, че Бог работи в нас и че ние работим заедно с Него. Иначе има раздвояване в нашето съзнание. За пример: направиш известна погрешка, разкайваш се, но има нещо, което те утешава. Питам: човек сам себе си може ли да утешава? - Не може. Не може две болни ръце да се лекуват една друга, защо? - Защото едната ако бутне другата, и двете ще страдат. В нашето съзнание има и друго, божествено съзнание, и като направим погрешка, божественото съзнание казва: "Не бойте се, аз ще изгладя работата, вървете по пътищата ми." Духът говори вътре в нас. Сега върху това говорене мнозина попадат в заблуждение, т.е. те дават по някой път на това говорене на Духа изключително преимущество, като тяхно качество и следователно само на тях е говорил Духът по особен начин. Не, аз ще ви докажа практически. Вземете момата, на която момъкът е проговорил първата любовна дума и тя понеже не е чувала такава дума, казва: "Като тази дума няма." Но попитайте кой и да е момък, и той ще каже същото, попитайте коя и да е мома, и тя е чула все същата дума: и момата е казала същата дума, и момъкът е казал същата дума, обаче те не са разбрали тия думи. Ние, съвременните хора, разбираме, когато някой каже: "Обичаш ли ме?" - "Хубаво, обичам те." - "Аз имам нужда, дай ми три хиляди лева в заем. Обичаш ли ме?" - "Обичам те." - "Деца имам, искат да следват, не може ли да ми дадеш в заем?" Брат ако си или сестра, щом изповядваш, че имаш любов, казвам: покажи любовта си. Да допуснем, че аз покажа

любовта си, раздам всичките си пари и тия деца свършат учението си, дойдат в България и станат първи министри. Какво ще направят? - Ще направят това, което всички министри досега са направили, следователно целта не са постигнали. Сега за да можем да разберем този велик божествен закон, най-първото нещо е, че ние трябва да бъдем чисти, "както е Той чист", т.е. организмът ни да бъде тъй създаден, тялото ни, мозъкът ни така организирани и филтрирани, сърцето ни и всичките други органи също, че мислите, чувствата, желанията и действията ни да могат правилно да се изразяват. Сега в нашия организъм има дисхармония: някой път искаме да проявим воля, но не можем да я проявим. Някой човек се разгневи, удря ти два юмрука и казва: аз ще проявя волята ти. Дойде по-силен удар, два юмрука, онзи казва: ще простиш, ще извиниш и свършва с неговата воля. Следователно волята не се показва чрез юмручното право, силата значи не е там. Тогава в какво се състои силата на вашия живот? Всички вие, моите приятели тук, казвате, че познавате Христа, нали? Право е, познавате Го, това не го отричам, че Го познавате; но познаване от познаване има разлика. Вие можете да познавате Христа тъй, както цветята или както слънцето, вие можете да познавате Христа тъй, както кристалът познава слънцето, вие можете да познавате Христа тъй, както една жаба познава слънцето, както някоя птица, някое млекопитаещо, някой обикновен човек и най-после, някой светия и те са все различни познавания на Христа. Като кажем: "Познавам Христа", трябва да знаем как Го познаваме. Аз познавам Христа, обичам Го, заради Него проповядвам, но животът ми не е изправен, в живота ми има много дефекти, някой път не мога да обуздавам езика си. Някои, като не могат да обуздаят езика си, отиват дотам и казват, че и Христос не можел да обуздае езика си, като са нетърпеливи, казват: и Той беше нетърпелив или се гневил: с камшик изгонил търговците от храма. Защо бедят? - За да се оправдаят, налагат и на Христа. Но това не е философия. Дали е така или не, няма какво да аргументираме, те са други доказателства. Но щом се каже "чистота", тя подразбира, че никакъв дефект в живота не трябва да съществува. Когато една мисъл е напълно чиста, тя е силна. Всякога чистата мисъл дава сила; всякога чистото желание дава сила. Чистата мисъл и чистото желание, двете заедно, усилват волята. Когато дойдем до светлината на ума, тя ни показва пътя, през който трябва да минем; светлината показва най-късия път, през който трябва да минем. А когато говорим за истината, тя ни показва

начина, по който ние можем да използваме силата, която Бог е вложил в нас. Истината и онази есенция, чрез която човешкият дух може да използва силата, която Бог е вложил в света.

Истината е, която ще покаже методите, тя ще ни освободи, истината ще покаже по кой начин да се освободиш и да се примириш с хората. Е, как? Ти си обрал някого, мъчиш се, той те подозира, не ти говори нищо. Дойде истината и ти се изповядаш: "Братко, аз ти откраднах парите." Тогава трябва да постъпите като онзи благочестив американец, който откраднал. Човек може да бъде религиозен и пак да открадне. От теологическо гледище това е вярно, няма да го доказвам. Тоя американец ходил по два пъти през седмицата на събрание и дълго време се е молил, обаче една вечер, като минавал, гледа един богат човек, който оставил торба с пари на прозореца, задига парите, слага торбата на масата и отива пак да се моли. Като рече да се моли, и торбата се изпречи пред него: молитвата му отива до торбата и се връща. Ден, два, три, четири, молитвата не отива по-далече. И тогава казва: "Този дявол пречи на молитвата ми” - и връща торбата с парите. И ти вземеш някоя дяволска торба отнякъде и тогава общението между Бога и душата ти се прекратява. Следователно истината ще ни покаже начина, по който ще се освободим от всички такива торби или дефекти, които ни спъват да имаме правилно отношение към Бога. Може да са много малки, но и най-малката погрешка спрямо Бога ни спъва от пътя ни към него. Малките грехове, малките неща ни спъват в пътя на живота. За големите грехове Господ не обръща внимание, а за малките. Сега тия недостатъци седат в нашето съзнание като известна добродетел, много наши грехове седат като добродетели. Някой мисли, че е честен човек, че е почтен, но баща му е оставил едно наследство, спечелено все с кражби, и той казва: "Аз не съм го крал, аз съм честен и почтен човек", но той е наследник на едно незаконно спечелено богатство. Баща ти и майка ти са оставили такава мисъл, едно нечестно богатство в ума ти, това богатство трябва да го изхвърлиш навън. Всички непотребни мисли изхвърли навън, да останат само два милиона, сиреч само две мисли, на които ти можеш да разчиташ. Сега когато говоря по този начин, не разбирам, че трябва да се оставите от света. Сега някои братя и сестри изпадат в две крайности: ако някой рече да дойде при мене да ми говори, другите казват: "Защо трябва да занимава и да безпокои Учителя." Аз пък питам: защо пък да не ме занимава? Той е свободен да дойде при мене, аз му давам пълно право, но и аз съм абсолютно свободен

да му говоря или не. Той като се обърне, казват: "Хайде, той отива при Учителя, какво ще го безпокои." Не се спъвайте един друг. При това, когато вие идвате, не очаквайте от мене всякога да ви кажа нещо, но вие можете да дойдете при мене с вашето желание и да ви се отговори на мисълта и желанието мислено. Когато ти пожелаеш някъде да отидеш, ти си отишъл вътрешно, отишъл си мислено, след това с чувствата, после с волята. Най - първо трябва да отидеш в умствения свят, после трябва да отидеш в астралния свят и най-после да отидеш във физическия свят и в трите свята.

Някой казва: "Отишъл при Учителя", но как е отишъл, горе отиде ли? Аз тук го виждам. Най - първо горе ще идем, в духовното поле, а после на физическия свят. Трима души са учителите и тримата са един. Нали казва там, че са трима? Отец и аз сега развивам принципално думата "Учител" - Отец, който е горе, Духът, който е в духовния свят, и Синът, който е въплътен във физическия свят, тримата те са едно. Единият обединява формата, другият обединява съдържанието, а третият и Отец ми, от Който произтича целият живот. Сега най-първо вие трябва да имате общение, с кого? С Отца на светлината, от Когото произтича животът, и Него трябва да познавате. Най - първо трябва да познавате живота и щом имате живот, ще имате движение и движението е Духът. Щом имате движение, ще образувате форма. И тъй, психологически, ето къде се ражда опасността: да кажем някой мъж или жена и сега разкривам какво казват мъжете и някои от мъжете почват да се безпокоят за жените си и жените за мъжете си, казват: "Увлякла се или увлякъл се подир Учителя." В какво се състои това "увличане"? Увличането може да бъде съзнателно и несъзнателно. Вземете един пияница, увлякъл се в кръчмата, стои един, два, три, четири, пет часа, увлякъл се, по цели дни. Питам, разсъждавам сега от чисто практическо гледище: това увличане принася ли известен практически резултат? Най - първо, се изпразва кесията на онзи, който се е увлякъл; второ, излага се неговото семейство, руши се неговото здраве, следователно това увличане не е на място. Но "увлякъл се": този човек е прост, няма занаят, минава един ден, гледа дърводелница, отива да се учи и направя нещо. Питам: това увличане уместно ли е? - Разбира се. Един ден той се повдига, почва да работи, подобрява своето положение и онова на семейството си и живее разумно. Следователно, ако вашето увличане ви разваля като този пияница, аз ви казвам: в кръчмата не стъпвайте. Но ако увличането ви дава занаят, с който вие подобрявате живота си, като

дърводелеца, стойте в дърводелницата ми, свършете занаята си. Не мислете, че ако мъжът ви или жена ви се увлече подир Учителя, то вашият дом ще се развали, не. Ако той е един истински Учител, той ще внесе в душата на мъжа ви повече любов, повече разумност, повече воля, той ще се отнася по-добре с жена си, а ако ти си жена, ще внесе в душата ти повече любов, повече разумност и ще се отнасяш по-добре с мъжа си. Туй е закон.

Ще правите разлика къде е увличането: в работилницата или в кръчмата. Ако е в кръчма, казвам: излез вън, а ако е работилница и стойте и свършете занаята. Тези, които са се увлекли, не бързайте да ги критикувате: Духът, Божественият Дух ще ги събуди. Има души, които са се събудили. Мъжът иска да спре жена си. Не спирай жена си! Ако Бог е събудил едно сърце, една душа, ти спри се и повярвай, след това ще имаш отлична жена. Спреш ли я, ще спреш и нейното развитие, и своето. Спреш ли развитието на жена си, и целият дом се разваля. Няма в окултната история един пример, ако жената е спряла мъжа си, и целият дом да не бъде съсипан, или мъжът да е спрял жената, и целият дом да не бъде съсипан. Това значи казаното в Писанието: "Който съсипе Божия храм.” - Ако Бог е дошъл да съгради нещо в жена ти или в децата ти, в дъщеря ти, не спъвайте никого. Спънеш ли го, по същия закон ще дойде съсипването. Искам от всинца ви да разсъждавате. Вие имате много добри желания, аз виждам добрата страна, вършите всичко от любов и аз се радвам на тази любов. Но някой път някой силен човек, като вземе в ръцете си някой слаб човек, стисне толкова силно своя приятел, че му счупи двете ребра от любов. Не искал човекът, от любов, но бил толкова силен, че като стиснал приятеля си, припръщели ребрата му. Ще се пазим да не стискаме много. Любовта трябва да действа много меко, много меко. Сега има опасност във всички окултни общества, тъй както сме събрани, като една фамилия, има опасност да си причиним много голямо добро, но и много голямо зло и и едното, и другото. Ако един човек ходи из гората и си върти ножа далеч от теб, малко ти струва, нека си маха ножа, но ако влезе вкъщи, където хората са влезли, и почне да върти ножа, какво мислите, на мястото ли е този нож? Някой казва: "Аз съм свободен да мисля, каквото искам." Не си свободен, вашият нож ще седи вътре в ножницата, а когато излезете из гората, можете да го въртите, колкото искате и вкъщи, между вашите приятели, ножът ще бъде в ножницата, няма да има никакъв нож, ако искате да бъдете чисти. Извадите ли го, вие показвате вашето изкуство;

работата зле ще свърши. Сега тия неща вие ги съзнавате, знаете, имате всички желание, но ако вие любите Христа, трябва ли, като влезете в Неговата градина, да си опитвате ножа на ляво и дясно и по цветята му и на Неговите дръвчета? И като влезе Христос да види дръвчетата посечени, какво ще каже заради вас? Ако една крехка душа, младо момиче, току - що тръгнало и вие му кажете: "Що си тръгнала по тия глупости, ти си още млада, чакай да си поживееш", веднага спирате Духа. Какво ще каже Христос, като види това? Ще ви похвали ли? - Няма да ви похвали. Вие на това дете ще кажете: "Върви напред, много добре си започнала." Дойде ли това пробуждане, никого не спирай. И после: там, където Духът работи, не се намесвайте в работите на Божия Дух. Преди повече от 15 години бях в новопазарско, там имаше един евангелист грък, цял ден чете Евангелието и го тълкува, а е кръчмар в селото и продава ракия, но е толкова съвестен, че като дойде някой, казва му: "Слушай, аз не искам да се напиваш, трябва малко да пиеш." Питат го: "Защо тогава продаваш ракия?” - "Само така може да ви намеря", отговаря им. Песимистите казват: "Няма хора, как ще се обърне светът." Казвам: човек може да се обърне към Бога и без да му проповядва някой. Но онзи евангелист проповядвал със следния пример: една селянка се обърнала, без да проповядва някой. и Когато била момиче на 16 години, дядо дал едно Евангелие. Тази мома сложила Евангелието на дъното на сандъка, сложила си там и дрехи и чеиз за женитба. Оженва се, ражда дете, но като станало на 16 години, умряло. Тя пада в голяма скръб за него, почва да разтърсва сандъка и намира Евангелието, почнала да чете и така да говори, че почнали да се събират всички жени. Дядо отива да провери и казва: "Тя десет пъти по-добре от мен знае Евангелието и по-хубаво го тълкува." Казал тогава да се премести в някоя църква. Не е твоя работа, недей я слага в никоя църква, остави я да работи тъй, както е разбрала истината. Нея Господ я обърнал. Та, първото нещо, от всинца ви се изисква като ученици: не се спъвайте. Ако някой има познания, радвайте се, изслушвайте го, когато говори, пък и онези, които говорят, трябва да бъдат благоразумни да не вземат всичкото време, да не говорят много. Всички трябва да бъдете досетливи, много досетливи. И тъй, трябва да разбираме човешката душа, като говорим, да знаем. Понякога аз забелязвам някой човек казва: "Говори ми малко." Ама аз го виждам, че той е гладен, не е ял. Докато дойде време за обед, почваш да му разправяш, но той усеща глад и казва: "Няма ли да свърши?" Кажи му само един стих. След това остави човека да поработи: едното семе,

паднало на добра почва, принася плод колкото хиляда, паднали на безплодна почва. Повтарям, от всинца ви се изисква да се изслушвате. Учете се да се търпите, аз с години съм дал пример за това, но вие не сте имали моята опитност. Дойде някой и той почне да ми разправя историята на болестта си дълго, ще минат десет, петнадесет минути, един час, все за болестта си разправя. Излезе си, дам му наставления. Дойде друг, и той вземе да разправя. Трябва и него да слушам един час. Излезе той и трети, четвърти. Нима трябва да им кажа: не говори сега? Не, ще се научиш да търпиш хората, да се изкаже човекът. Така ще се учиш на търпение. По този начин съм опитал колко мога да търпя. Ще дойде някой, изслушай го. Всякога съм забелязал, че там, където прибързват, все грешат, лично аз съм забелязал, правил съм опити. Някой път аз като разговарям с Духа, казва ми: "Не прави бележка на учениците, тяхната погрешка ще се изправи сама по себе си." Аз казвам да, ще се изправи сама по себе си, но дълго време ще мине. И аз разсъждавам като вас.

Следователно аз ще им кажа по един деликатен начин да си изправят погрешката. Но освен че не се изправя тя, а и работата се обърква съвсем. Не че всякога трябва да мълчим, но има време, когато Господ казва: "Не говор сега, мълчи." Ама аз искам да му кажа, защото ние сме съдружници, той харчи повече пари, ще изяде и моите пари. Тогава ще му четат морал: "Ти не правиш добре." Не, казвам аз, по-добре да ми изяде парите, отколкото да си наруша мира, за предпочитане е, защото изгубиш ли си мира, парите са отишли вече. Та в известни случаи ние трябва да търпим. Трябва да бъдем умни. Когато правим условие, трябва да познаваме онзи човек, с когото се сдружаваме. Мнозина измежду вас виждат някой човек и казват: "Да го привлечем, той е високообразован." Той е един голям сом, щом го сложите в своята малка мрежа, ще я съдере и малките риби ще излязат. Питам: защо ви е този сом? На вас не ви трябват такива големи сомове. Я ми кажете един голям сом, който да е свършил нещо, той иска свобода, а малките риби са за предпочитане в това отношение, практически са за предпочитане. Да обясня мисълта си. Два малки вола са за предпочитане, отколкото два слона. В България какво ще правиш с тях? Всеки слон ще изяде по пет крини ориз на ден, десет крини ориз на ден, е, какво ще правиш тогава, както е скъп оризът сега? За предпочитане са две малки волчета, отколкото два слона, за предпочитане са две малки идеи, които ще свършат голяма работа в ума, отколкото две големи идеи, като слонове, само да ядат ориз. После ще задлъжнеете. В някои хора има

големи идеи. Има един приятел, който 30 години бе като perpetuum mobile, и той дошъл да разреши да направи ли един заем, за да му помогне и да повдигне едного или не. Обаче, усъмнил се, повикал някои приятели и един почнал да го подпитва. "Виждаш ли ги, искат да ме подпитват, да вземат моето изкуство, да подкрепя тяхната работа, но този въпрос надали ще се разреши." Защо? - Защото той се усъмнил, че някои от приятелите искат да отнемат изкуството му, да му вземат парите, за да повдигнат работата си.

"И всеки, който има тази надежда на Него, очиства себе си, както е он чист." Първото нещо и трябва да започнете с чистотата. Както Христос е чист, така и ние можем да бъдем чисти. Чистота и това е един постоянен процес, това е една необходимост в живота ни. Тя не може да се даде изведнаж. Всеки ден ще се чистите, всяка вечер, всеки час, всякога, когато ви дойде на ум, не се спирайте, никога не се отчайвате от някоя мисъл, желание или постъпки. Направили сте една погрешка, оцапаното оцапано, погрешките трябва да се поправят, всичко това трябва да се очисти. Сега тази чистота има връзка с Христа и само тя може да даде почва, за да дойде Христос да работи във вас. Някои се сърдят, че не посещавам дома им. Ами че слушайте: аз като дойда в дома ви, ще ви попитам: вие повикали ли сте Главния Учител в дома си? Повикахте ли Отца? - "Не." Повикахте ли Сина? - "Не." Ами мене защо ме викате, аз съм третото колело. Ако сте повикали първите двама, да. Аз ще ви кажа: повикайте тях, когато те дойдат, аз ще дойда да им прислужвам. Та у всинца ви трябва да легне тази мисъл, както аз я вземам: Любовта слагам за синоним на Отца, Любовта така да проникне във вас. Сега аз правя опит колко е мъчно ние, съвременните културни хора, да приложим Любовта! Много мъчно е. И когато обикнеш някого, онзи, когото обикнеш, става крайно претенциозен. Докато не го обичаш, той на всичко е съгласен, но обикнеш ли го, отведнъж става крайно взискателен. И знаете ли защо? Понеже любовта вече развива аурата, развива чувствителността, човек става горд. Възлюбиш ли го, той става тъй чувствителен, всичко оживява в него, даже и най-малката обида. По - рано той не е обръщал внимание как си го поглеждал или че не си го поздравил, но обикнеш ли го, той е вече взискателен, ти трябва да го погледнеш, да му се усмихнеш, да му направиш услуга, а не си ли внимателен, ще изложиш любовта си на критика. Не само той може да критикува, и други може да критикуват твоята любов. И тогава, ако се критикуваме, на кого трябва да сложим шест

по любовта?

Някой ще каже: "Моето сърце гори." Но в любовта има друго едно чувство: когато обикнеш някого, ти го съжаляваш и към него се отнасяш тъй, както към себе си, имаш известно съжаление, да му не направиш някоя пакост. Туй чувство трябва да се проявява, не се ли проявява, то любовта още не се е проявила в своето практическо приложение. После, в любовта има друго чувство: да извинявате. Ти ще извиняваш, каквато погрешка и да се направи. То е едно качество на тази любов. Вашата любов не прави ли тези две изключения, тя не е още любов, тя не е на Отца, защото Отец не съди никого, в никого не вижда погрешки, Той като погледне всички същества, все добро вижда в тях. Ние виждаме зло, но Той не вижда зло. Някой ти взел пари. Той ще каже: "Брат ти много добре направи, твоят товар бил голям, тежък, улеснил товара ти." "Изял ми ястието." - "Няма нищо: ти щеше да преядеш." Той вижда само добрата страна, обаче ние на земята другояче мислим, заинтересувани сме и в следствие на това криво тълкуваме и критикуваме. Сега като говоря така, аз влизам във вашето положение, не мислете, че аз правя изключение. Ако накарам някого да мине през някоя нива, насадена само с цигански тръни, може да има най-хубавото разположение на духа, но след като премине с боси крака, няма да остане нищо от разположението му, лицето му ще бъде вкиснато вече. Сега, вечерта, дошъл мъжът, преминал през ниви с цигански тръни и казва на жена си: "Я премини през тия цигански тръни." Жената, като премине през тия цигански тръни, казва на мъжа си: "Виж ми краката." Сега всяка жена, щом дойде, показва краката си, убодени от тръни. И тъй, ние постоянно газим тръни. Няма какво да опитваме нашата любов с цигански тръни. То не е философия на живота. Сега в една Школа вие, учениците, които сте толкова близо, правите същата погрешка. Вие, когато и да е, все ще научите това нещо и без да ви го казвам аз. Защото ако ви прекарат десет пъти през цигански тръни, единадесетият път ще кажете: "Аз не минавам вече с боси крака." Ще намерите чехли за краката си. Сега щом се свържем с Христа, който е на земята и Христос е на земята! - по един особен начин той прониква всички същества, живее в техните умове, в техните сърца и можем да кажем, че ако всичките хора, всички ние имаме тази дълбока вяра в Него, Той е готов да ни помогне. Той е толкова внимателен! Но когато види, че ние сме упорити, Той мълчи. Ти можеш десет пъти да го питаш за нещо, Великият Учител на мълчанието вижда всичко, но мълчи. Тъй казва окултната наука на

познанието: Великият Учител мълчи. Ако той намери, че ти трябва да минеш през тази опитност, ще те остави да минеш, погрешка ли ще направиш, ще паднеш ли, той ще предпочете ти да паднеш, отколкото да те лиши от тази опитност. Ще опиташ това малко падение. Един ден, ако ти се повдигнеш без тази опитност, ще се яви много по-голямо падение от сегашното. За предпочитане е следователно малкото падение пред голямото. Ако той по някой път те оставя, има си дълбоки причини вътре в самото битие, в естеството на самите неща, отдето иде падението.

Та ако някои неща се случват, вие ще кажете: "Това са кармически причини, за тях няма да се спирам." Най - първо въпроса ще разрешите така: "Има важни причини за това, което ни се случва, Господ ме обича." А ако речем: "Защо Господ така постъпва спрямо мен" - да мислим, че той несправедливо постъпва, ние изменяме реда на нещата, в нас се е загнездил онзи дух на падението и лукавият. "Аз ли съм най-грешният човек, на мен ли тези страдания, аз не съм си отдъхнал." Всякога ние можем да си отдъхваме, всеки един от вас може да си отдъхне, всякога, когато вие се очистите окултно. Сега това очистване е потребно за вашия физически живот, за домовете ви. Най - първо окултният ученик има предвид да съгради дома си, семейството си по един нов начин, да създаде нови отношения между мъжа и жената, между братята и сестрите. Старото ние не го отхвърляме. Старото е старо, но новото се съгражда в света, него ние трябва да възприемем и приложим, а това ново, докато го приложим, ще станат доста погрешки. Сега в това отношение жените може да направят много за мъжете. Само жените са в състояние да изправят мъжете. Аз съм казал и друг път, казал съм това: мъж мъжа не може да изправи, жена не може да изправи жена. Мъжът може да изправи жената и но не с тояга и и жената може да изправи мъжа, но не с думи. Жената може да изправи мъжа с любов, а мъжът може да изправи жената с мъдрост, жената с любов, мъжът с мъдрост. Сложете тия методи и ако вие, мъжете, не можете да изправите жените, казвам: вие не употребявате мъдростта, а ако вие, жените, не можете да изправите мъжете, казвам: не употребявате любовта. Един трябва да започне изправлението, двамата не могат да го почнат. И тогава, ако този метод е несполучлив, ще кажа, че не сте приложили Божествената Любов тъй, както законите на съзнателния живот изискват. Сега вие имате такива горещи желания, вие сте пълни с пара и ви уподобявам на един младеж в Търново, който, каквато работа вземе, бърза, прокопава известно място за един - два часа, а след два часа

ще се умори и целия ден ще почива. Друг един приятел, той ще вземе да изкопае същото място в един ден, но след това няколко седмици трябвало да боледува. Вие сте от тия българи, които седите, седите и казвате: "Като започна тая работа, отгоре за един месец ще я свърша."

Но живота, който сега сте започнали, не мислете да го свършите за пет и десет години, изисква се цялото ваше съществуване, докрай, за да създадете нещо. И то всеки ден, като работите по малко, не по много, целия си живот трябва да посветите в разумна работа. Пък ако свършите по-рано, това ще бъде печалбата. Сега някой път виждам, че моите беседи са символични, искам да ви обясня, но някои неща не смея да обясня, защото ще влезете в по-дълбока вода. Аз държа правилото: някой е заболял, има да дава сто хиляди лева, иска от мен десет хиляди лева, но те ще паднат в дъното на неговите борчове, по-добре нека фалира той, а моите пари да седят, не да идат в ръцете на другиго: няма да му помогнат. Ако можеш да платиш целия дълг, плати го, но десет хиляди, то е без полза. Когато ще правиш добро, направи го, както никой не го е правил. Да хвърлиш едно камъче в една дълбока яма, това ни най-малко не значи, че цялата яма може да се затрупа. Та сега, като ученици на окултизма, вие трябва да разглеждате Природата. Този закон е верен в следното: когато обикнем някого, ние сме в сила да направим всичко заради него. Когато обикнем Христа така благородно, ние сме в състояние всичко да направим, а когато не можем да направим нещо, това показва, че не сме го обикнали, т.е. не че не Го обичаме, но че тази любов е слаба, не може да даде импулс, подтик. Когато обичаш някого, хич не мислиш, готов си на всички жертви, а когато малко го обичаш, философстваш. Когато обикнеш, казваш: "Всичко ще направя." Когато не го обичаш, казваш: "Закон има, това и онова", а когато го обикнеш, казваш: "Готов съм всичко да жертвам, всичко давам." Тъй седи правилото. Само ако го обичате, тогава го правете. Ако идете да правите нещо без любов, работите ще ви се забъркат още повече, а ако идете с любов, успешно ще бъде всичко. И затова старите жени казват на някоя млада мома: "Ти не обичаш момъка, но ожени се, любовта после ще дойде, ще го обикнеш." Ако любовта дойде, влез с нея, не дойде ли, не влизай никъде, не давай задължения. С куче в чувал не влизай. Влезте с любовта, ако искате всичко в живота ви да върви добре. Сега ние говорим за тази велика, обширна любов, която засяга всинца ни. Тя е именно, която ще преустрои домовете, тя ще смекчи нашите чувства, тя ще внесе нови мисли и ще ни покаже как да постъпваме, тя ще ни даде

работа и всички ще работят за нас. Когато имаме любов, целият свят работи заради нас, а когато нямаме, ние сами работим и затова работите ни не вървят. Та, първото нещо, ще се запитате: обикнали ли сте Христа? Някой ще каже: "Как?" Не е обикнала Христа онази жена, която не се свърта вкъщи, това не е доказателство, че тя люби Христа, ни най-малко. Тя казва: "Моят мъж е такъв и онакъв, аз ще го напусна." Тя не е обикнала Христа. Христос казва на жената: "Ти, жена, заради мен ще обикнеш мъжа си, понеже аз го обичам." - "Ама той е лош." И мъжът казва: "Ще напусна жена си." Христос казва: "Аз обичам твоята жена, ще я обикнеш и ти заради мен." - "Но не мога да я нося..." Тъй седи въпросът. Ако твоят мъж те изпъди, ти си свободна, но ако не те пъди и Бог не съизволява, нищо не може да ви развърже от ония връзки, които Бог е поставил. Сега вие казвате: "Много са връзките." Не искам да ви връзвам, а ви обяснявам връзките, които съществуват. Тия връзки не можем да ги изменим, това, което Бог гради в нас, не може да се съсипе. От вас искат това: пазете се да съсипвате онова, което Бог гради във вас. Ако Бог е събудил едно божествено чувство, това чувство пазете го като едно цветенце, не го съсипвайте, а щом го съсипете, ще съсипете най-благородното нещо в душата си. Не само на вас, но един на друг не трябва да съсипвате, а като ученици отвън, трябва постоянно да работите: и отвънка можем да създадем тази хармония. У всинца ви има стремеж, вие сте герои, юнаци сте и мисля, че на вас ви трябва нива и орало, лозе и мотика ви трябва. Доколкото аз съм разбрал, вие страдате от безработица, но сте готови за работа. За пример: всеки иска да говори, но казва: "Учителя да отстъпи." София е толкоз голяма, двама, трима души идете, образувайте кръжоци, почнете да говорите. "Ама да бъде на мястото на Учителя, с хор да почне." Ами че вашият Учител, когато започна, с хор ли започна? Знаете ли как започнах аз моята работа? Аз говорех на един, на двама десетина години, а вие искате изведнъж. Българите казват: "Забий пръчка и пий винце." Та сега за вас има отлична работа. Разпределете се да говорите на други места в София, на един, двама, трима говорете, не бойте се. Не мислете, че вашата дума казана ще пропадне, защото онова, което вие ще сторите за онзи жив Христос, който пребъдва на земята и аз говоря в широк смисъл, и Христос, който пребъдва по форма, съдържание и смисъл в цялото човечество, в умовете, сърцата, душите им, за този Христос ние ще работим. И сме сложили толкоз широки рамки, такъв мащаб, никакви ограничения не сме сложили. Има три закона, на които ние по някой път

се подчиняваме. Първият е: любов към Бога и в тоя закон изключение у нас няма: Бога ще обичаш със сърцето си, с ума си, с душата си, със силата си. Как? - Ти ще се научиш. Вторият закон е: ще обичаш ближния си, а третият закон: всички трябва да бъдете съвършени. Нищо повече. Може ли или не? Туй са закони: любов към Бога, любов към ближния и съвършенство, нищо повече. Можем ли, не можем ли и това са условия, върху това ние не говорим. Това са три закона неизменни. Съвършенство трябва на всинца ви. Кога ще бъде, сега или след хиляда години, то е друг въпрос. Можем да бъдем съвършени и сега. Съвършенството пък е нещо не абсолютно, то е нещо относително. Аз съм говорил, че ние можем да бъдем съвършени в дребните постъпки. Срещна ви, обидили сте ме, намислил съм да ви ухапя, и аз да ви огорча. Духът казва: "Внимавай, не го прави." Срещна ви и като помисля, казвам: аз ще постъпя тъй, както Господ казва. Една сладка дума кажа ли тъй, както Господ би я казал и в този момент аз съм съвършен. Дойдете при мене, вие сте ме обидили, аз ви направя една услуга без никаква користна цел, услуга, тъй както Бог изисква и моята постъпка е съвършена. В малките си постъпки ние можем да бъдем съвършени. От вас искам съвършенство в малките думи, в малките дела, в малките действия, навсякъде в дреболиите, в това трябва да бъде всеки един съвършен, тогава ще дойде другото съвършенство. По този начин ние ще можем да освободим себе си от ония дебри на миналото, там има остатъци, остатъци! Само времето може да ни покаже какво ни недостига. За пример аз често забелязвам хората, следя някой младеж, духовен е, ако ти кажеш някоя дума непредпазливо, току изведнъж се появява един цвят, цял един преврат става в него. Та ние трябва да бъдем внимателни, аз виждам лошите последствия от лошите думи. Някой път трябва да работиш много време върху една лоша дума, докато поправиш нейните лоши последствия.

Та сега зарад този жив Христос ние ще приложим тия три велики закона: любов към Бога, любов към ближния и закона на съвършенството и за да бъдем чисти. А другите неща, бъдете уверени, всички други неща може да се разрешат, има правила, но когато ние приложим в живота си първия, втория и третия закон. Казвам: така ще живеем, всичко друго ще тръгне в своя нормален път. Аз вярвам във вас и някои ваши недъзи отдавам на следното: някой човек му се изкълчи кракът, дойде друг, намести го криво и той, като рече да ходи, завърта се кракът, но дойде друг, намести го право и върви право. Мнозина от вас са ония, на които

изкривили крака и наново трябва да се намести. Не че нямате добро желание, имате, но мнозина изповядват и казват: искам да бъда кротък. Една сестра постоянно се оплаква, че не е кротка, не е смирена, иска да бъде, всичкото желание има, изкаже се, но обиди някого и после плаче, моли се Господ да прости погрешката, обещава да бъде по-добра. Но на другия ден пак ще извърши същото. Всеки ден същото. Казвам: кракът трябва да се намести. Всеки ден обижда, плаче, бори се, има желание. Някой ще каже: тя може това да иска. Казвам: имате желание, но има неща в нас, които ни куцат, известни дефекти, недостатъци, които трябва да се изправят. Та е потребно от всички ни колективно действие, да помогнем да се оправят краката на място: по някой път колективната добродетел трябва да дойде, за да помогне. И тъй, чистота ни е потребна, да бъдем чисти, както Христос е чист. Тогава ще разберем добрата воля на нашия небесен Баща, който ни е събрал днес на това хубаво място, да се радваме на неговата хубава градина, на птичките, при хубавата водица, на хляба, който имаме, на обеда. И сега Господ ни е теглил отгоре един покрив, една завеса, вижте колко е внимателен, казва: "Няма да те разберат при това мое слънце." Но това вършат нашите приятели, съзнават, че другояче щяхте да слънчасате. Понеже аз говоря такава важна беседа, казват: "Теглете тази завеса малко, да не слънчасат." Иначе нямаше да ме разберете. Те имат доброто желание да разберете Словото и да го приложите. И тъй, какво ми казват те? Ето какво ми казват (ще кажете вие духовете говорят на нашия Учител!), ето какво говорят небесните жители, онези, които искат да ви направят добро: "Кажи им, че ние ще им окажем всичкото си съдействие, нека започнат работа, стига да приложат трите закона, и домовете им ще изправим, няма да остане нещо, което да не изправим, всичко ще оправим, но да приложат законите: любов към Бога, любов към ближния и съвършенство.

Ще се учите, те ще ви учат. После казват: "Този Дух, когато дойде, ще ви научи, дълго време ще ви учи и ще се научите." Тъй казват отгоре, ще имате всичкото им съдействие. А нашият Баща? - Ето какво ми казва Той: "Когато те извършат всичко, Аз ще ги благословя." - "Те ще извършат, вие ще възприемете, а Аз ще ги благословя." И всичко ще тръгне. Това е Словото.

Беседа, държана на 11.VI.1922 г. на Витоша.

АКО ПРЕБЪДЕТЕ В МЕНЕ

Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще просите, и ще ви бъде. (Йоан 15:7)

Често се пита: защо трябва да се вземе стих от Писанието, за да се говори. То е безразлично: вземете някой политически оратор или говорител, и той ще вземе някой стих за благото на народа. За пример може да говори върху намалението на данъците. Или някой друг говорител може да вземе стих върху народното просвещение. Или някой лекар ще вземе стих или някое изречение върху някоя болест, как се изследва тя. Някой техник ще вземе някой принцип за прилагане. Тъй щото всички хора все вземат по нещо, върху което трябва да говорят. Не мислете, че стихът съдържа това, което говорителят говори. Не, то не се съдържа вътре в стиха. Аз ще ви попитам: когато някоя жена изпреде всички нишки от една ока вълна, тия нишки вътре във вълната ли са? Принципално и да, но тази жена може да изпреде повече или по-малко нишки, по-дебели или по-тънки, зависи от нейното изкуство как ще опреде вълната. Понеже тия нишки тя може да ги направи, както си иска, червенички, жълтички, питам: тия краски вътре във вълната ли са? То са неща, които може после да се придадат. Сега някой иска да ни опонира, че всичко, което говорим от Писанието, трябва да се съдържа само в Писанието. Някой казва: от Библията да се говори. Как се прави попара? Баща ти я прави по един начин, а майката същата попара я прави по друг начин: ще се надроби хляб, ще се сложи сол, ще се полее с топла вода и един кат хляб, един кат сирене, хляб, сирене и т.н. Дойде баща ти, по същия начин ще направи попарата, дойде майката, пак по същия начин, дядото и и той по същия начин я прави. Но хлябът по същия начин ли трябва да се прави? Когато дойде да разискваме върху великата истина, която съгражда човешкия живот, методите, по които можем да се изкажем, са безбройни. Даже като дойдем до религиозните отношения, много съвременни религии човечеството вече ги е надрасло, те са несъвместими с развитието на човешката душа, не отговарят на изискванията, в които човешкият ум и сърце се намират сега. Но сегашните религиозни хора мислят и искат да ни убедят, че формите на религията не търпят никакви изменения. Но това не е вярно: неизменяем в света е само един Бог, а

всичко друго се мени. Тъй седи великата истина. И който казва противното, той не разбира основния закон на битието. Да говорим истината. Разбирам, когато някой казва, че не трябва да се изменят нещата. Но кога? Щом си беден, ти не можеш да измениш колибата си: не ти стига ума, не ти иде отръки, не знаеш как да я направиш, казваш: "Не може да се живее в тази колиба." Защо? Защото си глупак, не ти стига ума. Но щом ти станеш силен, почнеш да печелиш, ще направиш голяма къща, ще сложиш по-здрави греди, по-големи прозорци, ще реформираш старата колиба. Почне ли умът ти да расте, душата ти да се разширява, сърцето ти да се облагородява, и колибата казва: "Господарят ми се е реформирал отвътре, затова и ние ще се реформираме отвън." От две хиляди години съвременната църква в какво се е реформирала? За пример във веруюто: "Вярвам, казва, в Единаго Бога." В кой Единен Бог? Какво трябва да разбираме под Единен Бог? - Вярвам в Единния Бог, който гледа на всичките същества еднакво, без никаква разлика, както на мухата, така и на човека. Ще каже някой сега, че има противоречие. Да, противоречия съществуват само за ония индивиди, които не могат да мислят, а ония, които мислят, могат да примирят тия противоречия. Между един жълъд в семка и самия жълъд има голяма разлика. Ако аз почна да ви доказвам, че този жълъд е равен на големия дъб, ще кажете: "Да, равен е той, но само дайте му необходимите условия, той съдържа в себе си всичките възможности на развитие." И наистина всичко е вътре в жълъда. Но помислете сега: ако ние дойдем до философията за смисъла на живота и запитаме защо Бог е създал растителното царство, ще ни отговорят някои: "За да поддържа живота на млекопитаещите животни." Донякъде те са прави. А защо е създал твърдата почва? - "За да поддържа живота на растенията." А защо е създал растенията? - "За да поддържа живота на човека." Е, тогава по аналогия: защо е създал целия космос? - за да поддържа живота на хората. Права ли е тази философия? Сега те са отвлечени въпроси за философите, а хората на обикновената философия ги разрешават малко по-другояче. Те казват тъй: "Да видим защо Господ е създал живота сега; това каквото съм аз, това тяло, което имам, този ум, ще останат хиляди и милиони години; годините, които са минали, ние не знаем, но това, което сега носим; ние не се интересуваме за бъдещето, понеже и него не знаем, то е за малцината, за поетите, мистиците, ясновидците, които виждат напред работите, ние колкото виждаме, толкова и разсъждаваме; ние седим и разглеждаме как Господ е създал

света и знаем как го е създал." Цели теории има какъв ще бъде животът в бъдеще, поетите го описват какъв трябва да бъде. Поетите знаят как Господ създаде живота и какъв ще бъде, но при все това нашият живот е анормален. Тогава защо да не изучим сегашния наш живот какъв трябва да бъде? Вие били ли сте на гости у някои българи, когато правят баница, тъй хубава баница със сиренце, та после полята с преварено мляко, та сложена малко в пещта и зачервена с прясно, хубаво масълце? От тази баница след като си похапнеш едно късче, второ, трето, четвърто, хапнеш си и стане ти тежко на корема, казваш: "Преядох." Питам, защо си преял? Преял си от обич към хазяина на къщата, за неговия хатър си преял. Е, разбира се, ако аз бих ви дал сега едно угощение от такива баници, след като свърша своята беседа, всички ще бъдете весели, устата ви ще почнат да мляскат с вашата арфа, със струните , и от всичко това ще се чува една музика в яденето, че даже онзи, комуто не се яде или стомахът му е развален, като гледа, поправя му се стомахът и при хора, които ядат. Сегашните лекари за пример казват: това да не яде, онова да не яде. Казвам: всеки, който има развален стомах, прати го при десет души със здрави стомаси и той като слуша тази музика, ще оздравее. Сложете болния да яде при здравия. Такъв е законът.

Христос казва: "Ако думите ми пребъдват във вас...." Кои са тия думи? - Разумното в света. Кое е това разумно? Разумно е това, което може всякога да измени нашите състояния. Туй, разумното, което може да измени едно твое състояние в даден момент, да разшири ума ти, да роди една нова идея, да даде подтик на сърцето ти и на волята ти, това, разумното, ние наричаме Слово. Туй определение е хубаво. Но ние, съвременните хора, имаме такива стари възгледи, отживели, и не искаме да се опростим с тях. И мислим, че човек е венец на създанието, че той е подобие на Бога. Всички мислим, че сме подобие на Бога. Направете вие един човек владика и той ще мисли, че е като Господа. Някои хора не се издават. И светът страда от това, че всички си мислят, че са като Господа, ама не са като Господа. Ние имаме отживели възгледи. Разправят за знаменития генерал Вашингтон: един ден като преглеждал там, където работели неговите войници, вижда един капрал как заповядва на 10 души войници да вдигнат една греда сами. Той вдига пръчицата и командува, ругае, вика наоколо: "Вие трябва да я вдигнете!" Обаче те не могат да я вдигнат. Дохожда генералът, съблича дрехите си и облича прости дрехи, подлага си рамото и вдигат гредата. Тогава попитал капрала: "Защо вие не

помогнахте?” - "Аз съм капрал, не ми е позволено да вдигам.” - "А пък аз съм генерал Вашингтон!" И сегашните вярващи, владици, попове, проповедници и да ме простят и все са капрали, командуват навсякъде: "Този крив, оня крив, а само аз съм прав." За какво е крив? Крив е за това ли, че гредата не се вдига? Или защото съм дошъл да сложа рамото си и да вдигна гредата? Трябва да сложим рамото си, за да се вдигне тази греда, която спъва съвременното човечество и нашия живот, да се махне тази живеница, то е първото нещо. И как мислите, като дойде Христос, какво ще направи? Христос навсякъде сега слага своето рамо и вдига тия греди на човечеството. Тия греди не са от материален характер. Има нещо, което тежи на човешкия ум, има нещо, което тежи на човешкото сърце, има нещо, което тежи на човешката душа. Всеки един от вас разбира тази горчива истина, защо да говорим за глупави работи? Но как ще се спаси човечеството? - Като се вдигне умствената греда на човека, като се вдигне неговата сърдечна греда, като се вдигне гредата на неговата душа и се постави на мястото . Сега някои от вас ще ми кажете: по-ясно да се говори. Но слушали ли сте вие някой фонограф, като се завърти, отначало прави едно зъскане, че след време, като го слушаш, гласът почва да става по-ясен и по-ясен. Нещата могат да станат ясни само отблизо, а не отдалеч. За говоренето: ако аз ви говоря от един или няколко километра разстояние, няма да се разбираме, но ако аз дойда на един, два или три метра разстояние до вас, можем да се разберем. Най - първо ние трябва да бъдем близки, за да се разберем. Но ако стои един на 10 километра разстояние и каже: "Защо не ми говориш ясно?" Как ще говоря? Аз трябва да имам тръба, за да мога отдалеч да говоря, и пак няма да се разберем. И сега питам: "Ти какво си?" Какво съм, не важи. Когато ученикът постъпи в училището, учителят няма да го пита: "Какъв си?", а и "Разбираш ли предмета, върху който говоря?" Той може да е княжески син, даже може да е син на един цар, но ако в този син няма разбиране, за учителя много малко важи неговото произхождение. За учителя важи неговото вътрешно разбиране. И следователно ние сега седим и мислим от какво произхождение сме в света. Не, за нас важи как разбираме, как учим. Произхождението е много добро, но ако аз дойда да говоря върху произхождението, не всички деца, които се раждат от царска кръв, са царе или князе. Не всички деца, които се раждат от княжеска кръв, са князе, не всички деца, които се раждат от благородна кръв, са благородни. Не, не, има други закони, други условия, които определят това. Как тогава ще

примирите тези два факта: в едно благородно семейство по някой път се раждат отлични вагабонти. Ако тази кръв е благородна, откъде е попаднало това семе там? И много пъти в най-бедните семейства се раждат гении. То са и ние ги наричаме и "случайности” - се учудваме. не това е великият вътрешен закон, който определя математически нещата. И ние, като не разбираме този закон, като не разбираме Божието Слово, казваме, тия неща са тъй или инак. Обаче за съвременните интелигентни хора, които са отраснали, дошло е време да го разберат. Ние не искаме да влизаме в стълкновение, да се борим, да изваждаме ножове, защото ако се борим, нищо няма да разрешим. Ако хората от едно общество са по-силни от ония на друго някое общество и ги набият, счупят им главите и краката, мислите ли, че ще напакостят на умовете на другите? Не, умовете им ще останат същите. Но има други, по-силни и от тях, и те дойдат и ще има пак счупване на ръце, глави и крака. И при това, когато съвременните хора проповядват и говорят, но най-първо всеки един говорител, от каквато и категория да е, дали говори върху религиозен или обществен въпрос, целта му трябва да е абсолютно безкористна, да няма никаква цел и да изкаже великата истина тъй, както я разбира, за благото на своите ближни. А сега онези, които питат, и онези, които говорят, всички са заинтересовани. Е, тогава, ако ние сме заинтересовани, как ще проповядваме истината? Сега някои искат да ни обвинят, че това учение, което се проповядва, разваляло народа. Не, не, да говорим истината: онова, което разваля един народ, не произтича от самите говорители и те са израз на своя народ. Какъвто е народът, такива са и неговите говорители. Какъвто е народът, такива са и неговите духовници. Един народ създава своите хора според степента на своето развитие. Той ги създава тъй, както в един кошер се създават пчелите, работници и царици. Тъй и народът създава своите хора, според както той иска.

Сега Христос казва: "Ако Словото ми пребъде във вас." В света има и други фактори. Не е само българският народ един фактор, не е само английският народ един фактор, не е само френският, американският народ един фактор, не са само те фактори, такива е имало и в миналото: египетският народ например и много други народи и и те са били фактори. Един народ и това е един магнит, материален магнит. Но когато магнитът привлича иглите към себе си, питам, силата в него ли е? Не, в това желязо текат други токове. Един народ е силен, докато тази божествена сила тече в неговата кръв. И днешните италианци са от

произхождението на римляните, но къде е техният характер? Друго течеше в кръвта на тогавашните римляни и друго сега. Тогавашните бяха герои, а тези италианци са само сенки на геройството на римляните. Друга една сила има, която тече вътре в кръвта на един народ. И докато тази сила тече, всеки трябва да използва това течение. Аз го наричам прилив. Във всеки един народ има прилив и отлив, тъй както в Природата през март, събуждат се известни токове, има такива, които вървят под земята и почват всички растения да растат, но само до 22-и текущия месец юни и няколко дена по-нататък, след което растежът почва да спира. Спре ли се това течение, спира се и всяко растене и всяко развитие. Сега когато е време за култура и ние носим едно течение, има прилив. И днешните свещеници например в България и българското духовенство, вместо да работи разумно, да използва това благословение, което небето изпраща, иска да сложи в изпълнение разни планове, за да ни спъне. Трябва да разберат, че с това сами себе си ще спънат. Туй течение може да се отбие и тогава те ще останат на празно. Къде ще отиде? От България може да иде в Чехия, може да иде в Сърбия, може да иде в Русия и другаде. Туй течение може да се отбие, не мислете, че не може. Ако вие не го използвате, други ще го използват. Защото Писанието казва така: "Словото ми няма да се върне при мен от да не принесе плода." Той е, който Бог праща в света. Сега някои се усъмнят и казват: "Ние сме един избран народ, Господ ни благословил." Да, Господ е решил да те благослови, ако си заслужил, но когато ти не искаш да използваш това благословение, то ще те отмине. И знаете случая с двамата синове на Исака: Исав и Яков, че първородният трябваше да приеме благословението, обаче вторият го прие, защото беше по-хитър. Защо Исав не прие благословението? Защото ходеше да се занимава с ловджийство, да бие животни, а Яков какъв беше? Съвременните религиозни, духовни хора трябва да почнат да мислят. Аз нямам нищо против тия форми, които съществуват. Те са изгубили онова вътрешно значение. Тия форми сега трябва да се изчистят и да се създадат нови форми в света. За пример каква трябва да бъде нашата форма за милосърдието? Вие минавате покрай пътя, виждате един беден, сакат, слаб човек. Той ви се моли, вие вместо да му дадете едно петаче, разсъждавате, философствате: "Велик е Господ, колко е чудна Природата!" А утре, като ви се счупи кракът, питате, защо се счупил. Когато си счупят другите краката, то е в реда на нещата, а ако се счупят с хиляди крака за

отечеството, хора измряха, питам: тия, измрелите, като мъченици, подтикнаха ли този народ? Аз не казвам, че не са го подтикнали никак, но често даваме жертви не на място. И ние, съвременните хора, не сме се оправили още. Войните и това е жертва. Ние сме хора, които вярваме в една култура на жертви от хора. Вземете последната война: европейските народи принесоха в жертва повече от 25 милиона хора. Имаше ли Господ нужда от тия жертви? Нямаше. И ние казваме, че едно време евреите принасяха само говеда, овце и гълъбчета, а съвременните хора показаха, че те принасят в жертва на Бога и хора. Е, питам сега: при такава култура, където се принасят хората в жертва, може ли да се говори за любов? Нямам нищо, ако тази жертва бе дадена съзнателно, ако всички тия 25 милиона бяха умрели съзнателно за човечеството, какво щяха да направят? Те биха тикнали човечеството четири хиляди години напред и ние щяхме да имаме една възвишена култура на земята. Ако тия 25 милиона биха се пожертвали съзнателно, биха пожертвали имота си, живота си, всичко за тая цел можеше да има смисъл. Но всичките те умряха, без да подтикнат човечеството много напред. Те едва го подтикнаха само на 100 години напред. Ето един метод, който е краен! Такава грамадна енергия на 25 милиона хора да се иждиви за нищо и никакво! И сега тия хора, вместо да съзнаят своите погрешки, търсят кой е виновен. Аз казвам, тия хора се пожертваха, без да се постигне онази велика цел, която се изисква. И Христос, който иде на земята, казва: "Не е този пътят, по който може да се угоди на Бога", а всеки човек съзнателно, без насилие, трябва сам да принесе живота си в жертва благоугодна Богу, без да го заставят насила. Това не е жертва. Прочее, аз не съм против жертвата, аз съм за жертвата, но нека всеки сам себе си доброволно да се принесе в жертва. И казва Христос: "Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене." Какво ще стане? Ще се изяви тогава любовта, т.е. първото качество на Духа. А в какво се състои тази любов? Сега всички говорим за любовта, нали? В човешката и Божията Любов има две качества различни. И те са следните: по човешки: този, който те обича, ще ти даде най-първо един хубав обед, ще те облече с много хубави дрехи, ще ти даде и най-хубавото вино, но втория път, третия, четвъртия и колкото повече минава, той ще почне да намалява, докато най-после дойде обикновеното. Тази е любовта: ще започне на ден с по стотина целувки, а след 10 години няма да има никакви целувки. Ще започне с хубави думи и излияния, поетически изречения, ще цитира еди - кой си философ или поет, а след 10 години

обаче тия изречения ще изчезнат. И наместо целувки тогава ще има най-груби думи, които аз сега не искам да цитирам. Обаче в Божествената Любов процесът е обратен. Там започват с най-малкото. Как? Ще намериш един беден човек, а ти си работил целия ден, спечелил си 5 лв. и ще му кажеш: "Братко, седни, заповядай, както знаеш, този хлебец съм намерил, ето и солчица, двама сладко ще ядем; ще ме извиниш, толкова сега имам, а в бъдеще, Господ е добър, повече ще спечеля и повече ще има." Ще седнете и сладко ще си говорите, само със солчица и хлебец. Пуйки няма, 6-годишно винце няма, а може би само топла водица. У този човек има любов. Но той забогатява повече, спечелва повече, в него сърцето се разтваря, неговата трапеза става по-богата и най-после ще ви даде един царски обед. Сетне: в Божията Любов няма такива промени, както в човешката.

В човешката любов всякога ще наблюдавате разлика между двама души. Ти обичаш някого, а той ще те гледа правиш ли ти разлика. Е, хубаво, като седнете на моята трапеза, аз мога да ви сипя супа по една отмерена лъжица в паницата. Но онзи човек е голям, може да изяде две лъжици, ти пък си малък, една ти стига. Ако ти съдиш по това за моята любов и кажеш: "Той не ме обича, защото ми сипа само една лъжица, а на онзи и две", това е грешка. Ако аз бих ти сипал две лъжици, можеш ли да ги изядеш? Не можеш. И защо ти са тогава, като не можеш? Следователно това не е в реда на нещата. А любовта се състои в това, което в даден момент ти можеш да възприемеш, да асимилираш и приложиш.

Сега Христос казва: "Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, каквото попросите, ще ви бъде." Е, кой от вас не се е молил и не е просил, колко хиляди молитви вие сте изпратили досега на Господа в църквите и всеки ден правите същото, като казвате: "Господи, искам, искам!" И Давидовите псалми досега милиони, милиони пъти сте прочели. Не е лошо, добро е всичко това, но еднообразните неща хипнотизират, а разнообразните неща оживяват, карат хората да мислят. Съвременният религиозен живот е еднообразен. Животът на чиновниците е еднообразен. Вземете всички чиновници, които са заставени да работят. Чиновникът е уморен, като излезе, иска да си почине от еднообразния живот. Туй еднообразие е убило умовете на хората, те за нищо не са способни. И следователно най-първо ние трябва да се освободим от еднообразието в живота. И в дома, и там, мъжът е еднообразен, синът е еднообразен: "Е, Марийке, какво ще сготвиш днес?" - "Е, боб ще сготвя." А

утре? "Леща, супа, това ще готвя цяла седмица." Десет, петнадесет яденета в цялата година и 10 години като му готви все тъй еднообразно, вече Марийка не е същата. Тя е била най-голямата красавица, но в тази кухня какво е научила? - Изгубила си красотата. Тя казва: "Аз зная да готвя боб." После гледам, че плаче. "Защо плачеш?" - "Е, моят възлюблен и пак плаче и наготвих му боб." Нейният възлюблен я кара да плаче, но и възлюблената, и тя като дете плаче. Гледаш я, текат четири реда сълзи. Тя плаче, но и той плаче: "Ах тя иска за Великден костюм, какво да се прави, пък шапка, трябват 2-3 хиляди лева, оттук, оттам трябва да се вземе." - "Ех и казва тя и да се върне той вкъщи и костюм да няма..." И тогава ние мислим, че сме хора християни. Аз не говоря за езичниците, говоря за това, което става в България. Същото става и в Англия, това са факти, навсякъде стават. И сега седим ние при този живот и казваме: как ще се поправи светът? Как ли? Първия ден ще готви мъжът, а втория ще готви жената, третия ден ще готви синът, четвъртия ден и дъщерята. После пак ще се редуват: жената, мъжът и т.н. Тъй. Трябва да се освободим от еднообразието. После вземете турците: защо те не могат да мислят? Защото обичат еднообразието: турчинът три пъти ще вземе да си измие ръцете хубаво. То е отлично. Мохамед е учил така, той обичаше чистотата: пет пъти на ден турчинът трябва да се мие. Е, това е еднообразие, измиеш се веднъж, дваж и четеш същите молитви. И турчинът, като му стане това един навик, хипнотизира се и казва: "Моята къща е 7 ката нагоре и 7 ката надолу, да става каквото ще." Сега да дойдем и до най-видните културни хора, до политиците, и те говорят за "любимия" народ, за "брашнения чувал." Оплакват народа си, защото бил обеднял. Но аз казвам: ако тия български министри биха отишли да орат земята и всеки един български министър да оре на нивата по два часа на ден или да копае на лозето по два часа и тогава да иде в министерството да разглежда делата, не щеше ли да бъде по-добре? И един владика, преди да разгледа едно дело за развод, най-първо да иде да покопае. Всички трябва да копаят, и аз ще копая. Туй трябва да ни бъде едно правило. Когато ние почнем да копаем и да работим, тъй както Господ е създал света, ние ще поумнеем, защото ще влезем във връзка със земята и ще почувстваме страданията, които сме причинили на хиляди същества в нея. А сега нашите крака са обути с обуща и казваме: "Лицето му почерняло, той е дявол, очите му са хлътнали, побеляла му главата, а онзи е благороден човек, защото е беличък, очите му весели." Но аз те питам: ако ти си една жена, ще се

смееш ли, когато раждаш? Не! Разбира се, ще отпадне твоето лице и очите ти ще хлътнат. И ако аз питам тази жена защо отпадна, ще каже: "Ти раждал ли си." И сега ние облажаваме тия хора, които не раждат. Хубаво, и против това нямам, но ще дойде време и те да раждат. Белият цвят трябва да се измени, да даде плод в Природата. Има закон, че може да цъфтят тия дървета, пчелите може да берат мед, но ако тия цветя не завържат, какво ни полза това? Питам, ако това Божествено Слово, което иде сега от толкова хиляди години в света и от две хиляди години и не се възприеме, какво ще спечелите? И вие, българите, от колко години сте християни? Аз изчислявам по закона на вероятностите и намирам, че 100 милиарда пъти те са споменали името Христово, откакто са приели християнството. Според моето изчисление толкоз излиза. И какво са спечелили българите от Христа? Ще кажат: "Христос ни даде малко земица." Да, Христос можеше да ви даде нещо повече: да се помене Христовото име 100 милиарда пъти и да има такъв малък резултат! Това е една крива метода на изговаряне това име. И тогава питат: "Кой е Христос?" Аз нямам нищо против, повикайте който и да е български владика да произнесе името Христово и да видим резултата. Да го произнесе както и да е, за мен е безразлично стига това да произведе резултат. Всяко едно име има сила, смисъл в себе си, има и резултат. Туй име, което трябва да се произнесе, е любов. Ще бъде безполезно в бъдеще да лъжем когото и да е, трябва да слезем от троновете си и да отидем с една мотичка да копаем на лозето, да вземем ралото и коня и да отидем да орем на нивата. Това значи да слезем до положението на бедните хора и да покажем как трябва да се работи. и Тъй, както бащата и майката постъпват, а не като децата. Тъй трябва да постъпят разумните хора. Бащата и майката не карат най-първо децата да работят, но те започват. По закон няма да любим. Няма закон за любовта. Аз не ви критикувам и не ви казвам как да се любите: ако имате любов, то е заради вас. Ако ме запитате тъй: "Моята любов права ли е", аз не мога да ви кажа, но в даден момент аз зная дали любя или не. Но няма момент в моя живот, когато да не зная права ли е постъпката ми или не. Или за едно разположение, което имам, право ли е или не. Абсолютно зная: обичам ли или не и в каква степен и какви резултати ще даде тази любов. Съзнанието ми показва каква е любовта ми. Зная го това, за себе си го зная. И ако вие ме попитате каква е моята любов, ще кажа: братко, да идем тогава и двама при любовта, да влезем в нейната пещ и ако и двама еднакво издържим, тогава еднакво любим, а ако ти, като се нагорещиш,

излезеш из пещта, значи любовта ти е малка. Вземете някой съвременен човек, като му говорите за Христовото учение, той казва, че то е малко прекалено, ние имаме жена, деца, той, религиозният живот, е за стари години, а сега ние да си поживеем. Но любовта не говори така. Без тази любов, ако вие трябва да раждате деца, синове и дъщери, как ще ги родите? Ако ги родите без любов, ще бъдат едни, а ако ги родите с любов, ще бъдат други синове. Любовта е, която ще определи качеството, стремежите, благородството на вашите синове. Мъдростта е, която ще даде формите им, ще развие техните способности, а истината е, която ще даде методите, как да работят. Сега религиозните хора казват, че една майка ражда по любов. Е, по любов като ражда, тя няма да се мъчи три дена, а ще ражда без мъки: с мъки раждат само грешните хора. Имаш едно лошо желание, искаш да си отмъстиш, ред години го носиш в сърцето си, лицето ти ще стане черно, защото зло носиш в себе си, но един ден все ще извършиш това престъпление: ти си родил това желание, ти си родил едно дете, то е една форма, която живее в невидимия свят, един престъпник, създаден в духовния свят, и този престъпник ще се роди на земята.

И казва Христос: "Ако вие пребъдвате в Мен и думите Ми пребъдват във вас, каквото искате, ще ви бъде." Кое ще бъде? - Ние ще знаем как да преобразим сегашния наш живот. Аз трябва да преобразя своя вътрешен живот, това е заради мене. И забелязвам едно нещо, като ходя между хората, че в тях всеки е съсредоточил ума си в другите. Гледа, че този е богат, а той няма нищо. Не, всеки от нас трябва да обърне ума си на своето лозе, всеки трябва да копае своето лозе. "Ако думите ми и казва Христос и пребъдват във вас", този закон на любовта ние можем да го приложим на опит. Сега как ще го приложим? За любовта има закони във физическия свят, ще я приложим тъй, както прилагаме светлината. Има стъкла и през тях знаят как да пращат светлината, да я прокарват. И в бъдеще майките ще знаят как да прокарват лъчите на любовта. Тия лъчи излизат от човешките очи. Ти трябва да видиш какви са лъчите, които излизат от очите на оня човек, който те люби. Някой път от човешките очи излизат червени лъчи, някой път излизат портокалени, зелени, сини, жълти лъчи, някой път излизат бели лъчи и даже черни. Тия лъчи, които излизат из човешките очи навън, из човешката душа, упражняват разни влияния. Сега вие мислите, че наближава обед, и от всинца ви излизат от очите ви лъчи. А тия лъчи са отвън, от други същества около вас, те ви ги пращат,

но вие не ги виждате. Вие се влияете и като се върнете в дома си, някои ще бъдат разположени, а други не. Някой ще каже: "Аз много добре разбрах беседата", а друг ще каже: "Имаше един господин, той ми препятстваше със своите влияния." Е, какво е неговото влияние? Неговото влияние е, че този човек не е разбрал любовта. Сега в тази беседа аз ни най-малко не искам да се нахвърлям върху свещениците, но казвам една велика истина, че в съвременната еволюция е настанал един период, в който човешките умове и човешките тела ще почнат да се разслабват. Тази неврастения, която съществува в цяла Европа, е едно разслабване на бялата раса. И те трябва да вземат мерки, в какво? Техният егоизъм е станал толкова силен, че разслабва нервната система, всеки един и тъй погълнат с разни материалистични мисли и нашите умове са пълни само с мисли за къщи и пари. В нас няма нищо благородно. И свещениците служат само за пари, а не за името Христово. Аз ще ви приведа един пример, но ще ме извините, то е за добро. Дойде при мен една госпожа и ми казва: "Аз съм възмутена!" - "От какво?" - "Искам да ти кажа, изнеси го някой път. Отивам на църква с всичкото желание да се моля на Бога. Разбира се, свещеникът ми поднася дискоса, изваждам една златна монета, слагам я, но се отдалечавам и се моля; гледам пред свещеника натрупали се много пари и това бе преди войната, при започването на войната. По едно време свещеникът отделя петолевките и двулевките, поглежда и ги слага в джоба си, а грошчетата и еднолевчетата ги оставя и ги занася на своя другар: това стана в една от софийските църкви." Е, питам: как ще служи този свещеник на Бога? Не го обвинявам: той за пари служи на Бога. Ама в това време, ако тоя свещеник промъмри една молитва, той не мисли за Бога, а колко пари ще му дадат. Утре един свещеник погребва, той мисли само колко пари ще му дадат. Всичко е за пари, и свещениците говорят, че имали морал. Къде е тук моралът? Къде е тук православието, къде е благочестието? Ама "на тия свещеници трябват пари, трябва да живеят." Щом е така, свещеникът трябва да остави онзи, който се венчава, да даде колкото обича, да му каже: "Колкото обичаш и дай." Туй е благородство! Не е в мой интерес аз да им казвам, за мен е по-добре да ги оставя да си чупят главите, а не да ги поправям, защото като ги поправям, те ще се коригират, ще се покажат праведни и ще скрият греховете си. Не, не, ние искаме грехът съвършено да се изличи. Аз искам, когато срещна българския свещеник, да е безкористен и да свети лицето му. И владиката да бъде такъв и само тогава аз бих му подал ръката си. Сега казват: "С коя

власт говоря." Аз им говоря истината и тази истина един ден ще дойде да заговори, няма да се мине много време. И казва Христос: "Ако аз млъкна да говоря, тия камъни ще проговорят." Ако аз млъкна и целият български народ ще проговори, и най-заспалите българи ще проговорят, не само българският народ ще проговори, но и говедата им ще проговорят, всичките им говеда ще проговорят. Вие, които ме слушате, ще схванете тази велика истина, тя ще проникне във вас. Ние сме хора разумни и трябва да отворим сърцата си и умовете си, да говорим истината. Срамота е за нас да лъжем. В очите ме лъжат, говорят неща, които ме отвращават. И такова безобразие от лъжи аз не съм виждал. Ще дойде някой учен българин, някой политикан, да ме изпитва. Е, господине, казвам, кажи истината на яве, няма какво да ме изпитваш. Ако е за изпитване, аз зная твоето минало и какво искаш, зная, и онези, които са те проводили, и тях зная, и какво мислят зная. Аз искам да говорим истината направо. Ако виждате нещо лошо в мен, ако това, което е в моята стая, ти мислиш, че то е много заради мен, половината може да го разделя с тебе. И цялата си стая мога да ти я отстъпя. Всички трябва да говорим истината, разбирате ли? И няма по-отвратително нещо от това един религиозен, духовен човек да говори лъжа и после да се извинява, че бил нервозен човек. На ония, които дойдат при мене, казвам: кажи какво искаш, но ако мислиш, че един ден аз ще използвам това, не ми го казвай. Каква нужда имам да нося твоите грехове? Даже аз правя очите си слепи, защо да гледам погрешките на другите и какво ще ме ползва, че някой владика или поп крал или е престъпил някъде, какво ще ме ползва? Не, мен ще ме ползват само твоите добродетели, мен ще ме ползва само любовта, която е в тях. Ни най-малко не любопитствам да зная погрешките им, нито злорадствам, а само съжалявам в душата си, че тия български владици от 20 години не можаха да разберат Христа. Не мен да разберат, не, не, а Христа в себе си да разберат и да не лъжат. Ще каже някой владика: "Аз съм го разбрал, но не мога да копая." Не, да идем да покопаем на лозето, и двамата да вземем оралата, да впрегнем воловете и да изорем нивата. Че ти владика ли се роди, та да можеш да проповядваш, а да не можеш да копаеш? Ти поп ли се роди, за да можеш да служиш в църква, а да не можеш да ореш и да копаеш? В света има само един владика, само един поп и само него аз признавам и Той е Господ. Понякога някои ми казват: "Ти си свят човек." Казвам: свят в какво? Свят е само онзи, който люби, не люби ли, никаква святост няма. Какъв свят човек или "отче святи"? Ако ти не можеш да

любиш брата си, никаква светлина няма у тебе, ти си свят, без да можеш да дадеш светлина на хората. Да жертваш себе си, разбирам, а да си свят и необикновен човек, не. Необикновен е само Бог, а ние всички сме обикновени хора. В тази форма, в която сме сложени, ние сме обикновени и от нас се изисква дълго време, за да се изменим. И Христос минаваше за Син Божи, но като Го набиха, носеше си кръста и Господ казва: "Я сега като си Мой Син, който всичко може и изцерява, носи си кръста." Можеше ли Той да го отмахне? Можеше. Е, как мислите вие, Христос носил ли е кръста? Две теории има: едни казват, че го е носил, а други казват, че не го е носил. Как мислите вие?

Главното сега е да останат тия мисли у вас. Необходимо е истината да се загнезди в сърцата ви. Да любим истината с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Това е първото нещо, което е необходимо за българите, без разлика, от най-големия до най-малкия. Второто нещо: българинът трябва да обича светлината, абсолютната светлина за ума и да я желае с всичката си душа и с всичката си сила. После третото нещо: българинът трябва да обича чистотата на сърцето си и да я желае с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ако можем да приложим тия три неща в България, вътре в една година ще има една съвършено нова култура и в една година българите ще отидат хиляда години напред. И не само това, но в 10 години черепът на българина ще се измени. И неговото лице няма да бъде като сега, ще придобие много правилен профил, правилен нос, ушите му ще се изменят, цялото му лице ще се измени, цялото му тяло и европейците ще дойдат да видят новия тип на българина, който само при истината, светлината и чистотата може да има. А при сегашното разбиране на българина ще имаме сегашния тип, за който европейците се произнасят, както знаете.

"Ако думите ми, казва Христос, пребъдват във вас.".. Но кой Христос? Не думите на Христа преди две хиляди години, а на Христа, който сега ви говори. Мислите ли, че ако беше се изправил сега Христос пред вас, другояче щеше да говори? Той е казал: "Думите, които Аз ви говоря, не са Мои." И аз ви казвам същото. Тогава каква разлика има? И казвам: думите, които аз ви говоря, не са мои, те идат от един велик източник и аз ви ги казвам. Ако ги приемете, ще ги опитате, че тези думи са верни и истинни. Не са мои, не грешете душата си. Не мислете, че съм някой "голям" човек. Не, не, едно нещо аз мисля: аз зная, че Бог е Любов; аз зная, че Бог е

Мъдрост и тази Мъдрост не е такава, каквато учените мислят; аз зная, че Бог е Истина и тази Истина е малко другояче, отколкото хората я знаят; аз зная, че Бог е Правда и тази Правда е друга; аз зная, че Бог е Добродетел и тази Добродетел е друга.

И сега моите думи какво ще произведат във вас? Вие ще седнете и ще кажете тъй: "Какво иска да ни каже нашият Учител?" Аз искам да ви кажа: трябва коренно да се измените и да станете нови хора, хора на истината, без лъжа, без никаква лъжа! Не да казвате: "Малко бяла лъжа", не! Без никаква лъжа! Че може да лъжете, то е друг въпрос, то е една слабост. Аз го считам слабост, но на здравия човек не се позволява да лъже. Аз вземам тъй: на болните хора се позволява да правят неща незаконни, но на здравия човек не се позволява, той трябва да разсъждава правилно. И сега ние сме се събрали тук, в името на Божията Любов, събрали сме се в тази любов и какво мога аз да направя за вас, какво можете вие да направите заради мене? Вие заради мене много можете да направите. У българите въобще, когато някого ценят, всички носят ризи подарък. Ако аз изцеля 100 души и ми донесат 100 ризи, къде ще имам време да ги нося? И у българите има закон: като изцериш някого, той ще ти даде нещо и трябва да го приемеш. Представете си, че излекувам хиляди души и ми дадат хиляди ризи, ще видите цял сандък ризи и ще кажете: "Този човек трябва да е много богат, само толкова ризи!" А пък аз ще кажа: ще лекувам, а вие ще давате тия ризи на бедните, моите братя, които нямат, и считайте, че те за мен ще ги носят. А сега като излекувам някого, най-напред ще ме повикат на гости и всички най-първо ще научат с какво се храни Учителя. Тиквички пържени не употребявам, сирене не употребявам и такива деликатеси, плодове, не, не, на вашия Учител малко ряпа стъргана с малко оцет и зехтин, малко хляб и нищо повече. И ще се свърши въпросът. Не е въпросът до ядене, а до любовта. И най-пищната храна можете да имате, но ако нямате любов, нищо не се ползвате. Когато седнем и имаме любов, ще ядем сладко, ще се разбираме, макар да е и само бобец. С любов ли е, то е най-красивото, нямаме ли любов, това ядене е ненужно за мене. Сега аз изисквам от вас, които ме слушате, едно нещо. Знаете ли какво искам? Много малко искам. То е като онзи български лихварин: на едного дал пари на заем и му казва: "Няма да плащаш лихва, а само на гроша по една пара всеки ден." И онзи, като не знаел да смята, казал: "Хубаво, по една пара." И аз ще ви кажа като онзи: по една пара на ден.

Спрете се, като се върнете дома, и си кажете тъй: "Ние употребили ли

сме досега любовта?" Прегледайте вашия живот: служили ли сте един ден на Бога тъй, че да сте извършили волята Божия, както той иска? Претърсете и намерете един красив ден в живота си, да сте го употребили тъй, както Той иска. Пред вас, пред себе си изповядайте се чистосърдечно и искрено, повдигнете си мислите и кажете: има ли един красив ден в моя живот, в който аз съм служил тъй, както Божията Любов изисква? Какъв важен въпрос е този! Туй искам от вас. Можете ли да го направите? Като се върнете всинца, които ме слушате, още тази вечер го направете, не утре, а тази вечер. И аз мисля сам да го направя. И това преглеждане ще ми бъде най-приятното, защото ще зная, че вие разглеждате един от най-важните въпроси. Пък и аз с вас ще застана и ще кажа: в моя живот има ли един красив ден, в който съм постъпил тъй, както Божията Любов изисква? И аз ще постъпя със себе си с онази строга мярка на тази велика Божия Любов. Служил ли съм аз тъй безкористно с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила тъй, както този велик Господ изисква?

Нека тази вечер ние да отправим умовете си, сърцата си и душите си към Бога, да произведем една велика вълна в света, да почувства Господ, че ние искрено го търсим. И когато почувства това, Той ще ни отговори. И тогава ще чуете онзи, тихия, глас, и като го чуете, ще имате един от най-приятните моменти, който някога сте преживели!

Беседа, държана на 18.06.1922 год. в София.

ГЛАДУВАТ И ЖАДУВАТ

Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят. (Матей 5:6)

Силни думи в стиха са: "Които жадуват и гладуват." Това са силни думи, които изразяват силно желание. Защото само оня, който е гладен или жаден, разбира какво нещо е глад и жажда. Следователно Христос употребява тия две думи, които имат смисъл, а не са двусмислени. Значи, за да разбере човек правдата, трябва да гладува и жадува, трябва да е гладен и жаден, тъй като хлябът може да се оцени само от гладния и водата от жадния. Да се оцени, т.е. да се използва. Сега може да се направят много разсъждения, да се отвличаме какво нещо е правда, какво нещо е глад, обаче ние ще вземем в прям смисъл, тъй като гладът го чувствуваме всеки ден.

"Блажени, казва Христос, които гладуват и жадуват", за какво? - за правдата. Виждали или сте вие тия лястовички, които цял ден слизат и се качват, какво хубаво упражнение правят из въздуха? И всичко това е обосновано на онзи вътрешен глад. Този глад прави всички тия извивания. Кажете: какво кара онази птичка да се разхожда? То е гладът, който я заставя да се разхожда, това е една необходимост. Мнозина културни хора имат едно криво понятие за развиването на човешката душа. Всички хора търсят лесния път. Даже преди войната бяха дошли до мисълта, че един ден химията ще измисли такива малки пилюлчета, та без много работа, без оране, да се хранят хората. Такива пилюлчета няма и не може да има. Може, но кога? Когато хората достигнат състоянието на ангелите. Изисква се за това една възвишена култура, а не при сегашната култура. Сега Христос засяга един основен въпрос и за правдата. Той е въпрос на човешката интелигентност. Правда може да съществува само там, където има възвишена интелигентност, като вземем думата "интелигентност" в много широк смисъл и където има мъдрост и истинско знание. Ние не трябва да се заблуждаваме, че имаме знания. Ще оставим и ония афекции, които се зараждат в ума ни, че защо трябвало да бъдем интелигентни. В даден случай сме много интелигентни, а в друг случай не. Аз говоря за онази интелигентност, която владее всичките човешки емоции, и при каквито условия и да е човек, той всякога пази равновесие.

Туй е по отношение на целокупния живот, както се проявява. "Блажени", кои? Блажен е само онзи, който е умен. Само умният човек може да бъде блажен, който може да се наслаждава от музика, който има музикален дух; който може да се наслаждава от художество, от изкуство и онзи, който има тия чувства. Сега твърдят, че всички хора имат еднакви дарби, но нямат еднакво обработени дарби. И когато говорим за любовта, вие еднакво не схващате любовта, понеже чувствата на любовта у всинца ви не са еднакво развити.

Едно време огънят се влюбил в леда и казал: "Понеже много ми е жежко, искам по някой път да ме разхлаждаш." Обаче един ден когато огънят стопил леда, той изгаснал. И казал: "Аз искам да ме разхлаждаш, а ти ме изгаси." Сега по някой път и вие искате като огъня разтуха и разхлада в живота, но като се стопи вашият лед и загаси огъня, какво ще стане? Представете си, че душата е реално същество. Вие сте интелигентен, умен човек, основавате живота си върху лед и съграждате една къща на леда. Ето колко здрав, як е този лед. Вие съграждате един отличен палат. Обаче иде слънцето, разтопява леда, разрушава вашата основа и целият палат се превръща на вода. И вие виждате, че иде цял катаклизъм, но как да се избавите от нещастието? Направяте си лодка и казвате: "Слава Богу, избавихме се от катастрофата на леда, във водата може да живеем." Но представете си, че водата се изпарява и вие оставате пак без основа. Питате: "Какво трябва да правим?" Но щом стане тази вода на пара, трябва да си направите крила. Следователно всеки един от вас трябва да се научи да минава от едно състояние в друго: от състоянието на леда в онова на водата и да влезе в състоянието на парата, за да може и в нея еднакво да функционира. А това е, което съвременните хора наричат: "Да се приспособиш към условията на живота."

"Блажени, които гладуват и жадуват." Ние глада и жаждата не можем да унищожим: те са една необходимост, един подтик вътрешен, абсолютно правилен. Човек, който иска да знае дали е здрав или не, ще познае от това: докато чувства глад и жажда в себе си, той всякога е здрав. Изгуби ли глада и жаждата, това състояние е болезнено. Докато в човека има глад и жажда за правда, това е едно нормално състояние на душата, това показва, че е здрав. Стане ли човек индиферентен, каже ли: "Безразлично е за мене", това е едно болезнено състояние. Другото положение: дотогава, докато съществува тази жажда да се интересувате за душите на хората, да се запознаете с тях, във вас има истинско разбиране на живота, има живот.

А когато кажете: "Мен много малко ме интересуват хората", питам тогава: щом много малко ви интересуват хората, тогава за какво ще се интересувате?

Същото е и в окултизма. Ако кажете: "Мене много малко ме интересува целия човек, щом престанат да живеят всичките отделни части на тялото му"? Е, хубаво, ако всичките отделни части престанат да живеят, къде е тогава животът? Помислете, че малкото пръстче каже: "Мен не ме интересуват другите неща." Не, не, ще го интересуват. Философията на живота е да знаете да се интересувате от хората, да знаете техните отношения към вас какви са и вашите отношения към тях какви са.

Сега казва Христос: "Блажени, които гладуват и жадуват за правдата." Върху тия стихове има написани цели томове, томове от богословски тълкувания, и аз облажавам ония хора, които са писали, защото има какво да четат хората за блаженствата на гладуващите и жадуващите за правдата. И всеки един вестник все за правда пише: "Правда!", "правда!” - но в съвременните хора още няма глад и жад за тази правда. Да гладуваш и жадуваш за нея, това значи да я приложиш в себе си. Сядали ли сте вие някой път да си дадете един отчет, да помислите какво представлявате вие като човек? Вие се оглеждате в огледалото, очите ви са сини, казвате: "Ясни ми са очите, сини." Хубаво, веждите черни, косата, докато сте млад, черна, ще мислите, че сте нещо, нали? Туй като млад, но на 45 години, на зряла възраст, имате една промяна, а на 90 години имате друга промяна. Тогава вече тялото ви не е онова стройно тяло, но е станало като една въпросителна и се чудите защо гръбнакът на човека се изменя. Но вън вие, като една интелигентност, като една душа, какво представлявате сам по себе си? Може ли вие да си съставите една ясна представа, можете ли да живеете вън от тялото. Представете си, че сте излезли от тялото си. Имали ли сте това положение? Говорите сега, че има един невидим свят, това - онова, не, да оставим далечните работи. Кой от вас е имал тази малка опитност да излезе из тялото си? Ние, като излезе един човек от тялото, казваме, че е умрял, а като влезе някой в тялото, казваме, че е оживял. Това е изопачение: излизането наричаме смърт, а влизането и живот. Но ще ви се види чудно, ако кажа, че излизането е живот, а влизането е смърт. Защото като излезеш от къщата, отиваш да работиш, да припечелиш нещо, а като влезеш в нея, отиваш да ядеш. И съвременните хора казват, щом влезе човек вкъщи: "Дайте кокошка, хляб." Той всичко унищожава, причинява навсякъде смърт. Неправилното излизане от тялото причинява

смърт и неправилното влизане в тялото пак причинява смърт. Правилното излизане от тялото причинява живот и правилното влизане в тялото причинява живот. Тъй седи въпросът. Ако сега вие, съвременните хора, тъй както сте, бихме ви извадили душите, да влезете в духовния свят, т.е. да извадим вашата душа или астралното тяло, или духовното тяло, за да влезете в духовния свят, вие щяхте да забележите от цялото пространство проточени нишки. Това са милиони нишки. И ще видите, че цялото пространство е прекръстосано само с тия нишки, ще намерите една обвита мрежа и всичкото изкуство на науката е да знаеш как да функционираш из тия нишки, да се оплетеш от тях. И ако не си умен, тия нишки се заплитат една с друга и някой път трябват 10-20 години, докато се оправят. И хората казват: "Оплели му се работите." А ние казваме: заплели му се нишките. Някоя вечер излезе, заплете му се някоя нишка и щом се завърне, на втория ден търси този господин да се разправи с него, някой път по приятелски начин, а някой път да се кара. Все дири как да се оплете, било по добър, било по лош начин. И в сегашния живот хората трябва да заспят, за да се поправят. И действително трябва да дойде Христос на земята, да приспи хората, да каже тъй: "Всички да заспят", както при една хирургическа операция. Той иде сега да разплете всичките нишки, в които са се заплели и ученици, и свещеници, и владици, съдии, учители, бащи и майки, на всичките нишките им са така заплетени, че ние не знаем кой път да хванем. И казва Христос: "Блажени, които гладуват и жадуват за тази божествена правда", която трябва да дойде да разплете тия нишки. Сега как са заплетени нишките? Онези от учениците, които започват да учат по музика, учителят казва да сложат само кордите. А ученикът, който не разбира кордите, вземе, че ги размести, тънката корда сложи на мястото на басовата корда, размести ги и не върви. И той ги гласи, но не може. Казвам: всяка корда трябва да се постави на нейното място. А за да се намести там, ще повикаш един учител да ти каже коя корда на кое място трябва да се сложи. И тия цигулки си имат мерки, един инструмент, където всяка една жица се слага според мярката. И според мярката постепенно ще бъдат наредени по дебелината им. Щом се нагласи цигулката, тя може да свири правилно.

Сега, за да разберете тия Христови думи, вие трябва да нагласите своя мозък, т.е. най-първо своята глава и на всичко, каквото има в главата, трябва да направим един силен ремонт. На всички съвременни хора трябва ремонт от първа степен. Някой казва: да си ремонтирам къщата. Казвам:

най-напред главата си трябва да ремонтираш. Второ, ще ремонтираш сърцето. Защо? Понеже грехът е достигнал и до човешкото сърце. Грехът е проникнал и в човешкия ум, и в човешкото сърце. В душата още не е проникнал и в духа не е проникнал. Всичката поквара съществува само в сърцата и умовете. Има нещо чуждо, което е проникнало в сърцето, има нещо чуждо, което е проникнало и в умовете ни. И следователно тия чужди елементи са, които развращават умовете ни и сърцата ни. И как ще си обясните едно положение, един факт: обикнал си някого и това е един прост психологически факт, и а след малко го намразяваш. Защо? Защо си го обикнал и защо ще го мразиш? Ще кажеш: "Той ми направи едно добро, обикнах го; направи ми едно зло, намразих го." Но ти уверен ли си, че той ти е направил едно добро, и затова го обикна? Имаш ли един факт, че ти е направил добро? И после, ти уверен ли си, че той ти е направил едно зло, факт имаш ли? Да констатираме факта, а не само привидно нещата да бъдат добри или лоши. Туй, което той е направил, добро ли е и в какво се състои доброто? Сега поне ние трябва философски, разумно да разпределим. Има радост физическа, има радост духовна; има скръб физическа, има скръб духовна. Стимулите, причините не са едни и същи. Подаряват ти една къща, ти се радваш, скачаш, имаш един физически стимул, гледаш къщата. Но утре някой ти запали къщата, дойде ти скръб. Ти казваш: "Голяма е скръбта ми!" Скръбта ти не е много голяма: щом ти направят нова къща, скръб няма. Обаче има радост, която е причинена от съвсем друг стимул. Затварят те в затвора, скърбиш, пущат те вън, радваш се. Но допуснете сега следното: човек иска да бъде в полза на своите ближни, но един ден хващат го, обвиняват го, слагат го в затвора, обаче той се радва, вижда условия, че може да работи за Бога, да проповядва в затвора и той изгубва честта си, но той се радва и и може в 2-3 години да реформира целия затвор. Пускат го от затвора, той върви и скърби. Как ще обясните тия противоположности! Едни хора, когато влизат в живота, се радват, а когато излизат от живота, от затвора, скърбят. "Блажени, които гладуват и жадуват, казва Христос, за правдата, защото те ще се наситят." Ще се наситят, на какво? Само правдата ще отвори онзи път да се наситят, от какво? - От Божествената Любов. Насита може да донесе само Любовта, да ви задоволи, но не както ние се задоволяваме, а да създаде онова ново състояние, при което ние можем да работим. Сега най-първото нещо, трябва да се създаде този глад, истински глад и жажда трябва да се създадат вътре в душата. Онези, които искат да минат в пътя, трябва да

разбират живота малко по-дълбоко, те трябва да пристъпят към първия опит. Сега аз говоря последователно, а някои ще кажат: "Имаме опит." Разбирайте ме, опит в следното: когато онзи ученик е почнал да взема уроци по музика, той взима първия урок, втори, трети, пети, шести, после почва да изучава позициите и първа, втора, трета, четвърта, пета, шеста, седма, осма, девета позиция, той не трябва да се спре на първия опит или на половина, а да довърши всичките опити, които са необходими, и след като стане виртуоз, той ще има друго управление, той ще приложи съдържанието на своята техника. Сега съвременните вярващи, след като направят един малък опит, престават. Някой казва: "Аз искам да ида в онзи свят, да видя." Е, хубаво, допуснете, че аз ви завеждам в онзи свят. Ето да ви разправя онзи свят какъв е: ще влезете в един град добре устроен, на който всичките улици са постлани с диаманти вместо с блокове. Къщите на тия същества са от най-прозрачно стъкло. Масите им са направени от злато, чашите им, всичките съсъди са от най-фино злато. Водата е от най-чист нектар, тя е като нашата, но като пиеш, ще кажеш: "Нима туй е вода?" Въздухът е толкова чист и приятен, а пък птичките са по-пъстри от нашите и толкова приятно пеят! Славеите, гургулиците, гълъбчетата са по-красиви от нашите. Там си имат особени начини за съобщение. Железници нямат и дим нямат като нас, и фабрики нямат. Като влезеш в духовния свят, индустрия няма. Ще кажете: "Как да няма индустрия?” - Индустрия има без кадеж. Там ще намерите училища отлични, музики, изкуства до висша степен развити. И мъже, и жени има там, и деца има, но с красота, каквато вие не сте виждали. Там ще ви приемат, ще ви нагостят, а като ви върнат в този свят, ще ви потопят в една такава течност, че да забравите всичко от техния свят. И като отива някой от този свят там, те пак ще го потопят, за да забрави всичко и да не внесе някоя развратна мисъл, с която да опетни онзи свят. Тъй щото и когато отиваш, и когато се връщаш, те са толкова умни, че ще те потопят, та нищо няма да помниш и от онзи, и от този свят. Не ще знаеш нищо нито за тоя, нито за оня свят. Нито ще занесеш, нито ще донесеш нещо. Тази е причината, дето мнозина от вас всяка вечер ходите все в другия свят, но все ви приспиват. Сега някои от вас ще кажете: "Това прилича на 1001 нощ." В същност не е тъй, както аз ви го описвам. То е нещо много по-хубаво, аз ви начертах само една скица, то е хиляди пъти по-хубаво, отколкото аз мога да го опиша.

Та трябва да се създаде в нас този глад и тази жажда за онзи възвишен

живот, където правдата съществува. Само в един възвишен живот, проникнат от онази божествена интелигентност, само там можем да разберем красивото и хубавото в живота, само там е мястото на любовта. Сега за пример, като ви говоря, ако вие можете да забравите вашия живот, щяхте да ме разберете другояче, а сега някои от вас си имате грижи и казвате дали това, което говоря, е вярно, "дали не ще ни измами" - т.н. Но представете си, че вие имате очи като мене, вземам едно цвете и двамата го гледаме еднакво, тогава в какво можете да се съмнявате? Казвам, това е едно цвете, червено, вие какво казвате? - Червено цвете. И двама виждаме червено. Какво има да спорим? Или синьо, жълто, оттенъците еднакво виждаме. Обаче, щом дойдем да съпоставим, може ти да си видял синьо, а аз червено. И спорим, ти казваш: цветето е синьо, а аз казвам: цветето е червено. Но ние гледаме две различни цветя: моето цвете е червено, а твоето и синьо. И ти си прав, и аз съм прав. Представете си, че ние двама сме на една сфера и тази сфера е празна. Аз съм отгоре, ти си вътре. Казвам: тази сфера е корубеста, а ти казваш: "Не, тя е вдлъбната." Как може да е вдлъбната, не виждаш ли? "Ами че аз не виждам ли?" И започваме да спорим. Математически мога да ти докажа. и "И аз математически мога да ти докажа." И двамата математически имаме право. Това са две състояния на битието. От една страна битието е корубесто, а от другата страна е валчесто. Питам сега: ако вътрешното съдържание на тази сфера се напълни и този господин не може да живее в сферата и излезе навън, какво ще каже? Че животът е само корубест отвън. Е, допуснете друго състояние: всичко отвън се заглади и остане само вдлъбнатата страна. Тия противоречия постоянно изпъкват в живота, дали се намираме отвън или отвътре. Сега какво е физическият живот и какво е духовният? Физическият живот е външният живот, а духовният и вътрешният. Но тия два живота съставляват две положения на човешката душа или две положения на човешкото съзнание.

"Блажени, които гладуват..." Гладува кой? - стомахът. Жадува кой? - пак стомахът. Но в същност не жадува стомахът, а тук в слепоочните кости има един център, в който се заражда и гладът, и жаждата. Следователно, от мозъка се предава това състояние на стомаха и стомахът изисква. Онзи, който не разбира, казва: "Коремът иска." Но ако унищожим този център, никакъв глад няма да има, а хората щяха да ядат автоматически. Представете си друго положение: ние можем да ядем, без да усещаме някаква приятност, какво щяхме да научим? Сега ние правим

разлика между месце, кебапчета със солчица и черен пипер, като ви замирише на носа, казвате: "Това струва." Представете си сега, че нямате никакъв вкус, тогава, ако ядеш, каква полза ще ти принесе яденето? Следователно яденето е един начин за придобиване на знание. Чрез яденето влиза животът в нас. Сега да обясня моята мисъл. Представете си, че влизате в една текстилна фабрика, където се приготовляват бои: червени, сини, жълти и т.н., опаковат ги, могат да ги сложат в шишета или могат да ги опаковат във вид на прах, в пакет, като ги стриват. Да кажем вие изучавате тия бои как се образуват във фабриката, знаете техния състав, как се опаковат и спирате там вашето знание. Питам: какво сте научили от тези бои? Но някой художник, като знае тия бои, ще създаде един отличен образ или някой пейзаж от Природата. Той е почнал чрез тия бои да използва идеите на своето платно. Сега и стомахът е една фабрика, където се приготовляват онези материали, в които духът може да прояви своята интелигентност и да вложи нещо разумно в хората. То има смисъл само така. От тия материали духът може да създаде нещо възвишено. И какво трябва да създаде духът? Духът трябва да създаде, на първо място, формите на любовта. Е как ще изразите една форма на любовта? Аз сега бих ви попитал: каква е първата форма на любовта? Не ви искам отговор, но като се върнете в дома си, помислете коя е първата форма на любовта, с която вие сте започнали. Помните ли в детинството си първата дума, когато се появи у вас съзнанието, когато вие сте почувствували, че обичате? Помните ли и на първата, втората, третата, четвъртата година? Аз слушах един американски професор, четох един философ, когато е станал на 21 година. Един ден за пръв път той е съзнал, че има ум. И то е било един славен момент. И като е съзнал, че има ум, може да го употреби, то е било за него един ден на радост. Значи това съзнание има известна форма, която може да се употреби. Вие, навярно, всички имате такава опитност. Няма нито един от вас, който да няма такава опитност. Някой може да е имал на 5 години, на 6, 7, 8, някои към 14 година, но във всекиго от вас, и мъже, и жени, ще се явят тия форми. Мнозина не са се спирали коя е първата форма и вие не сте я запазили. Първата форма и това е първият слънчев лъч, който е излязъл от слънцето и е влязъл във вашите очи. Този лъч може да влезе в очите ви по отражение на някое огледало, но тогава той не иде направо от слънцето. Следователно първата форма подразбирам онази, която иде направо от Духа. А формата може да е минала в друг някой ум и по отражение от

него да е влязла във вашия ум. Някой човек люби и вие се заразявате, и вие любите, то е чрез отражение. Тази светлина, тази любов, ако изгасне в онзи, и във вас ще изгасне. Така има цели общества, които любят, защото един люби, но когато любовта угасне в този единия, във всички любовта угасва по същия начин. Има семейства в света, създадени по същия начин: когато умре някой от това семейство, цялото семейство измира, и един като се роди, всички живеят. Според този закон ето как не трябва да обичаш: на земята, във физическия свят не трябва да обичаш никое същество или предмет с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, защото този, когото обичаш така, ако умре, и ти ще умреш. И затова на физическото поле трябва да има постоянна дисхармония, за да живеят хората. И където физическият свят може да съществува, то е именно затова. Благодарение, че има дисхармония, та вие живеете. При сегашните условия, ако вие сложите хармония на физическото поле, всички хора ще измрат. Е, как ще си обясните това противоречие? Всички вие искате да сложите във физическия свят хармония. Но в тази хармония вие ще се задушите. Казва Писанието: "Плът и кръв не могат да наследят Царството Божие." Значи Христос казва: "Блажени, които гладуват и жадуват.".. и не на физическото поле, не за къщи, не за ниви и не за пари, но онези, които гладуват за великия принцип на правдата, ще се наситят. Искат да се наситят, гладни са всички ония хора, които са недоволни, ония, на които животът е станал безсмислен.

Христос дава едно правило: само който гладува и жадува за правдата, той ще се насити, той ще бъде доволен. Ако сте жена и сте недоволна, намерете правдата, за да се наситите. Ако сте мъж, свещеник, учител, законът е верен, в каквото и положение и да сте: намерете тая правда, приложете я чрез глада и жаждата, и вие ще се наситите. И тогава вие няма да се спрете при това блаженство, а всички блаженства ще се изредят. Христос е дал форми и начини, за да може човек да изправи живота си. Сега четат този стих: "Блажени нищите духом, защото е тяхно царството небесно"; "Блажени нажалените, защото те ще се утешат"; "Блажени кротките, защото те ще наследят земята"; "Блажени, които гладуват и жадуват..." Хубаво, но Христос е дал начини, чрез които ние можем да изправим живота си. Срещнали ли сте досега някой богослов, който да е разтълкувал, да е дал нещо? Не че богословците не искат да намерят смисъла, но иска се учение, учение, интелигентност се иска. Дотогава,

докато нас ни сломява най-малкото препятствие в живота, докато ни измъчват загубените 1000 лева, докато ни смущава една изгоряла къща, докато ни смущава един умрял наш приятел, докато ни смущава една опечена кокошка, едно 6-годишно вино и какви ли не други неща, с които ние се смущаваме, казваме: "Блажени, блажени, блажени." И седят някои, че описват блаженството на светиите. Как ще опишат това блаженство на светиите? Как може да описваш това, което не си опитал? Седи някой, че описва любовта. Ама как ще я опишеш, когато ти още не си я опитал? Опитът трябва да продължава. Ние трябва да вървим по същия естествен начин. Не мислете, че аз отричам вашата опитност, не, но ви казвам: не се спирайте, там, където сте достигнали, вие сте още в началото. Допуснете, че ако посеете в Природата едно семенце, вие трябва да го присадите 5-6 пъти. Такива присаждания има в Природата. И в психическо отношение има не само едно присаждане, а 5-6 пъти трябва да се присъди едно дръвче, за да имаш резултат. Да допуснем, че вие правите една присадка, остават още пет, след една година ще направите втора, трета, четвърта и само на петата присадка ще имате плод. Ами знаете ли колко присадки трябва да направите от любовта, за да имате плод? Присадете, любовта най-напред на физическото поле, в тялото си, след това в сърцето трябва да я посадите, после трябва да я посадите в ума си и той е разсадник, и след това да я внесете в душата си и в духа, за да имате плод. Сега каква ще бъде любовта, проявена във вашето сърце? Вие ще хванете човека, ще го стискате от едната страна, отляво, отдясно, ще го целувате насам, натам, ще кажете "обичам ви." И ще заприличате на онзи руски княз, който се оженил за една бедна, но красива рускиня и постоянно казвал: "Ну, поцелуемся." Първия ден дал 1000 целувки. Но тя огладняла и трябвало малко хляб да се яде. "Ну, поцелуемся." Обаче любовта на земята не може да устои срещу глада. И на земята гладът и жаждата са по-силни от любовта. Ако вие имате една жена, която казва, че ви обича и че е готова да умре заради вас, дръжте я три дена гладна и любовта в нея ще изчезне и ще каже тъй: "Аз се ожених за един мъж да ме храни, а не да ме държи гладна." Казват: "Няма нищо в света като любовта." А пък аз казвам: гладът е по-силен от любовта. Какво ще кажете на това? Сетне казвам: жаждата е по-силна от любовта. Следователно ние трябва да опитаме любовта, докато тя дойде в тази форма да надделее на глада и жаждата и значи да намерим тоя закон. Може ли тя да ги замени, тогава ние имаме истинската любов. Може ли любовта да ги замести, т.е. да намерим този закон на града и

жаждата, ние сме дошли до основите на духовната любов. Но ако са по-силни гладът и жаждата от любовта, да си не правим илюзии, че можем да любим и да основем дом или да управляваме държава. Ако любовта е по-слаба, този обществен строй ще се управлява само от глад и жажда. И всичката съвременна култура е обоснована само на глад и жажда. И право казват комунистите: "Папо, папо, папо." И прави са духовните, защото и те казват: "Само с хляб човек живее." Те са прави, отгоре са те на тази коруба, те са прави и ние сме прави, които сме отвътре, на другата страна. "Блажени сте, които гладувате и жадувате." Сега схващайте правилно, не отричам вашата опитност, но продължавайте с присадките на вашите чувства. Ако едно ваше чувство или една ваша мисъл не може да издържи на глада и жаждата, тази мисъл или това чувство са слаби. Може да ви обича този човек, който е гладувал три дена и дойде на трапезата ви и в любовта си забрави и глада, и жаждата си и почне да ви служи, той ви обича, а щом като този, който ви обича, иска да се понаяде и тогава да прояви своята любов към вас и любов не може да има, то е едно физическо състояние. Не трябва да се лъжем с такива думи, че ние имаме любов. Не! И казват, че любовта заглажда много погрешки. Ако нашата любов в даден случай не може да заличи погрешките ни, тази любов е чисто физическа. Сега нали аз говоря принципално? Вие искате да поправите живота си. Някой ще каже: "Да подобрим живота си." Ако имате глад, трябва да знаете как да го употребите. Не отричам хляба, не отричам и водата, но стомахът ви най-първо трябва да бъде здрав и не само стомахът ви трябва да бъде здрав, но и вашият мозък трябва да бъде здрав, за да използва тази енергия на ума, защото в това тяло ще живее духът. Трябва да знаете как да градите. Не да казвате: "То ще се нареди." Няма да се нареди, а ние ще го наредим. Ние трябва да градим както зидарите. Те казват ли: "Господ ще нареди тухлите"? Не, онзи майстор пусне своя правомер и по него гради, а ние, духовните хора, казваме: "Господ ще оправи тази работа." Ще опънеш своя конец от единия край, ще спуснеш своя перпендикуляр, ще размерваш точно и ще слагаш правилно по една тухла на мястото. И когато говориш, кажи една дума, но да е казана на място. А сега ние бъбрим, тъй слагаме тук - таме тухлите, наляво, надясно и след туй, като дойде комисията и каже: "Направил си погрешка." - "Защо съм направил погрешка?" - "Не градиш добре." Правото говорене е градеж в живота, това е изкуството. Ти говори право и малко. Всяка дума да поставяме на нейното място.

"Блажени, които гладуват." Ние още глад и жажда за правда нямаме. Като казвам нямаме, аз съдя от резултатите. Аз измервам, а вие казвате, че някои от вас нямате инструмент. Дойда при него много обикновено, казва ми: "Колко голям огън имам." Премервам: 100 градуса. Казвам: това е огънят, на който едва олово може да се стопи. Голям е огънят, който има 10 000, 15 000 до 20 000 градуса. Това разбирам огън. И каквото сложиш върху него, всичко се топи. После ние казваме: "Нашите скърби са много големи." Но измервам градусите и намирам, че това даже не е скръб. На някой му влезе едно малко трънче, "болка имал", но гледам, извадиш малкото трънче, минава болката. А на другиго влязло едно голямо желязо в крака, той даже не чувствува голяма болка.

И тъй, "блажени, които гладуват и жадуват." Следователно гладът и жаждата са стимул само на висока интелигентност. Само човек, който е високоинтелигентен, той може да усеща глад и жажда. И степента на вашия глад и жажда показва как се развива и расте умът ви. И затова в Природата всеки ден ние трябва да се молим. И всяка сутрин трябва да усещаме глад, и на обед, и вечер, за да се подбужда нашият ум. Някой казва: защо трябва да ядем? Този глад трябва да бъде един стимул да расте умът. Сега обаче умът не расте, а стомахът расте. Наместо главата да се сформирува, ние виждаме хора, на които изпъкват такива благоутробия. И българите са забележителни по следното: някой българин сух като кука, стомахът му хлътнал, направят го кмет и той стане чорбаджия в селото, не се минат две години и той пусне благоутробието, че едва да се движи. Казват за него "чорбаджията." Да, но неговата умствена дейност е спряла. Следователно дейността трябва да върви нагоре, а не надолу. Главата ни трябва да се развива. И тогава ние ще заприличаме на онези двама германци, двама приятели и аз съм привеждал този пример и друг път, и станали богати, пък им се развили големи шкембета, около половин метър, дали си рандеву, бедни били, студенти, и сега в охолността си искали да изкажат как са прекарали своето студенчество и като се срещнали, искали да се целунат, но не могли и казват: "Нещастие!" И сега ние, съвременните хора, сме изопачили живота си със своя стомах. "Блажени..." Значи този глад и тази жажда не трябва да бъдат в стомаха, а трябва да бъдат в нашата глава. Да имаме жажда, за какво? За божествената правда. Ако един народ, едно общество, един дом, един човек усеща този глад и тази жажда за правдата Божия, ето къде е спасението. Трябва да усещаме този глад и тази жажда за тази правда и

тогава ще можем да се справим. И сега ние усещаме глад и жажда, ама мислим със стомаха си. "Блажени", казва Христос. Блажен е умният човек. Блажен може да бъде само интелигентният човек. Блажен може да бъде човекът, на когото всичките чувства и мисли са хармонизирани и той може да работи. И затова именно Бог е създал целия свят само за умните хора и за умните хора в широк смисъл. И ние трябва да проучим Природата от гледището на глада и жаждата, всяка една течаща вода трябва да ни напомня за жаждата. Този стимул е на ума, т.е. че ние трябва да се развиваме. И всеки един плод на дървото трябва да ни напомня за глада. Тия, красивите форми, трябва да ни припомнят всичко. И Бог казва: "Нашите умове трябва да се развиват." И повече интелигентност се изисква, повече интелигентност! Някои казват: "Не трябва много ум, по-малко ум, повече пари." Не! Интелигентност трябва, а в тази интелигентност ние ще можем да внесем тази божествена правда. Ако ние я внесем, тя ще оправи живота ни. И сега, ако Христос е малко закъснял да дойде на земята, то е ,защото правдата още не е сложила своите основи. И Христос иде на земята само за интелигентните хора, за хората на правдата. На тях той ще се изяви, на тях ще говори, тях ще учи. Когато дойде в някой град един музикант, на кого иде да свири, на глухите ли? Не, а на онези, които чуват. Когато някой художник рисува, за слепите ли рисува? Не, а за хора, които имат очи, и чрез тия очи прозира тяхната интелигентност. И когато музикантът свири, той свири за хора, които имат уши и които имат интелигентни уши да слушат, т.е. да разбират. А хората казват: "Христос ще дойде за всички." "Всички" подразбира онези, у които тази интелигентност е развита. "Блажени, които гладуват и жадуват." Сега пак ще ви попитам аз: вие имате ли истински глад и истинска жажда? Трябва да сте имали тази опитност. Като се връщате от някоя екскурзия и срещнете някой, даде ви сухи корици, без вода, и като ядете малко, ще разправяте с години за тях: "Едно овчарче ми даде, но много сладко ядох, няма да го забравя." Само гладът и жаждата могат да ни дадат истинско понятие за великите неща в света. Сега допуснете, че Христос дойде като един велик Учител в света, как ще го познаете? Ще кажете: "Как няма да Го познаем. Той ще носи цигулка и по нея ще Го познаем." Всеки може да носи цигулка, но тя не е още доказателство. Важното е, че ще свири тъй, както никой друг не може да свири. Неговото свирене се отличава по това, че никой не може да го подражава. Той ще носи любовта и по нея ще се отличава. Всички ще бъдат подобни на

Христа, но по същество никой няма да бъде подобен на него. Значи, ако Христос дойде сега и проповядва със символи, тогава учени и попове как ще разберат тия негови символи? Ако ви кажа така: обърни водата в лед, за да се спасите, обърнете парата във вода, за да оправите работите си, как ще ме разберете? Ако вие имате огън, на който скоро ще дойдат разбойници да опекат някой човек, превърнете този огън в лед. Ако имате там едно езеро с вода, в което след няколко часа ще дойдат да удавят няколко души хора, превърнете това езеро в лед. Ако вашият котел е толкова пълен с пара, че ще се пукне и ще избие стотина души, казвам: превърнете тази пара във вода. Това са символи.

"Блажени, които гладуват и жадуват." И ние трябва да превърнем съвременното знание, за да спасим човечеството. Ние изучаваме вълците в зоологията. Защо ги изучаваме? Ако бих попитал един съвременен зоолог, и той ще ми опише формата му, козината му. Но защо ни е този вълк да го изучаваме? Трябва да има една поука. Или изучаваме един паяк. Защо трябва да изучаваме паяците, защо трябва да изучаваме вълците? В съвременната зоология можем да използваме моментите, има такива моменти: има пороци, които не могат да се лекуват освен чрез закона на втръсването, да сложиш пресита. Такъв случай е пиянството, у което ще се яви обратно действие. Следователно имаш едни деца, които са толкова лоши, че никой метод не може да им подействува. Ако това дете изучава вълка, в него ще се яви едно пресищане и това дете ще се превърне на овца. Психологически разбирам, така да изучаваме зоологията. А сега обратното: когато учителят описва вълка, детето, наместо да стане овца, става вълк. Питам: знанието на място ли е? Затова казвам, съвременните учени не са прави в своите методи. За химията важат същите закони. Те казват: "Как? Ние трябва да изучаваме елементите на времето." Но защо трябва да изучаваме химията? Трябва да я обосновем разумно. Не че тия неща не са прави, но за всяко нещо в света си има определено време. И ние трябва да знаем това време, кога и какво трябва да учим. А сега ние учим всичко безразборно и вследствие на това всички резултати са неверни. Ние говорим за спасение, за правда, за любов, но не навреме. Аз съм дошъл при вас, говоря ви за любов, вие сте се наяли с едно печено прасе, искате да спите, а пък аз ви говоря за любов, питам: навреме ли говоря? - не е навреме. Дойде някой, заразен със сифилис, аз отида да му говоря за Христовата любов и искам да го целуна. Питам: тази целувка навреме ли е? Това не е целувка, това е извращение.

"Ама това казва свещената Библия." Но тази "свещена Библия” - това са преживяванията на милиони хора. Тия преживявания и това са семенца. Ти имаш ли тия преживявания на Давида? Ти ще четеш 51-я псалом и като го започнеш, от единия край до другия, ти мислиш, че си преживял положението на Давида, който е взел жената на Урия и след това се изобличава. Казва: "Блажени." Но това не е четене на 51-я псалом. Ще го четеш, когато направиш като Давида някое голямо престъпление, в което те обвиняват, тогава ще го четеш и като го четеш, ще го разбереш. А сега свещеникът сложи си одеждите и започва да чете този псалом. Така този псалом има обратно действие вече. Гладуване и жадуване трябва да има в нашите души. Гладуване и жадуване трябва да има и в науката. Учителят, като влезе в клас, трябва да знае учениците имат ли глад и жажда за знание или нямат. Ако нямат, да не предава, а да излязат вън и да се упражняват с физическа работа. Ако забележи в душите им глад, да започне предмета си и тогава и ученици, и учители ще се разбират. Някой път учителят говори, а учениците се прозяват. Учителят казва: "Какво се прозявате, ха навън!" Проповедникът проповядва на своите слушатели, а те заспиват, значи той проповядва не навреме.

Глад на всинца ви! И ако има някои гладни сега, ще ме разберат, а който не е гладен и жаден, няма да ме разбере. И аз бих желал да огладнеете и ожаднеете. Нашият метод е: ние ще държим болния човек три дена гладен и жаден. Казвам: първото нещо е да се старaете да създадете във вас глад и жажда за истината, за знание. Знаете ли вие какво значи да имате едно преживяване, да почувстваш Бога в тежината на живота си, когато си оскърбен, да почувстваш туй велико същество, което е създало цялото битие? Знаете ли какъв свещен трепет ще обхване душата ви, само когато той се докосне? Имали ли сте вие такова преживяване? То е едно велико преживяване! И тогава, в такъв момент, ако сте го изпитвали, да си гладен и жаден, знаете ли с каква красота ще се изпълни душата ви? Туй са изпитвали някои светии и някои велики хора, някои мъченици, те изведнъж разбират смисъла на цялото битие и казват: "Разбираме какъв е смисълът на живота." Такова преживяване могат да имат и стари, и млади. Някои казват: "Само старите могат да го имат." Не, и младите могат. Защо да го няма младият? Я онази мома, която е оставена от нейния възлюблен, отчаяна е и иска да се самоубие, но моли се, моли се, утеши се, почувствува едно облекчение и каже: "Аз ще посветя живота си на Бога." Този възлюблен е Христос, а не онзи. Това е велико

преживяване на човешката душа, и то толкова реално, че хиляди години могат да минат и хиляди катаклизми могат да станат, но няма да се отмахне вашата опитност. И ние се нуждаем от едно силно преживяване на реалността и от допирането на този божествен пръст на любовта. А сега ще идеш в църква, ще запалиш една свещ или кандилото, но едно такова живо преживяване, едно такова допиране на този божествен пръст на любовта, от хиляди проповеди струва повече. Аз бих желал да слушате всички велики проповедници, но след като ги слушате, най-после искам Господ да допре със своя пръст ума и душата им, та и техните мисли да станат по-ясни. Та казвам, аз желая на вас едно добро, един лъч, и то жив лъч, да докосне вашата душа, че всичко това, което е заложено в душата ви, да се оживотвори, да се превърне, животът ви да мине от едно състояние в друго или, както Христос казва, "Ще минат от смърт в живот."

"Блажени, които гладуват." И желая вие да гладувате и жадувате всички и такъв глад да имате неутолим и неутолима жажда и като дойде великата Божия Правда, да внесе тази опитност, всички да бъдете наситени с Божествена Любов. И да кажете: знаем сега смисъла на глада и жаждата. Създайте в себе си тия две състояния, те ги има, дайте им място. Преживейте една малка опитност на великото в света. И тогава ще ви кажа: не сте далеч от Царството Божие, вие ще бъдете до вратата на Царството Божие. И като дойде Христос и отвори тази врата, тогава в ума ви знанието от хиляди години ще ви се обясни, много нещо, и така моментално ще ви стане прясно всичко и ще започне новият, разумният живот. Приложете правилата за всяко нещо навреме. За великото не четете всякога, за доброто не говорете всякога, а навреме. Ще ни цитират нас: "Навреме и без време." За доброто ще говориш навреме и за злото ще говориш навреме, тъй казвам аз. Павел казва: "Навреме и без време." Аз казвам обратното: говори навреме за доброто и говори без време за злото. Ама чудни са някои хора, като казват: "Без време." Представете си, аз съм чиновник, не ми остават нито 5 минути, ако не ида на работа, ще ме уволнят. Обаче запалва ми се къщата, без време. Нямам време, но аз си създавам време да гася къщата. Туй значи "без време” - като ми се запали къщата, без време ще я гася. Пък ако вършиш една благородна работа, навреме ще я вършиш. Злото е един инцидент непредвиден, без време. И Павел казва много умно: "Навреме и без време." "Блажени, които гладуват и жадуват." Тия два процеса трябва да бъдат един вътрешен стимул. Всякога този закон може да се приложи. И народ, който има тази жажда да

се повдигне, всякога Провидението му съдейства. И в глада, и в жаждата Господ говори. И Арабишапка, като са го затворили в Русия, три дена гладувал и като огладнял, един ден казал: "Господи, хляб, хляб!" Десет минути не се минават и един негов приятел носи един голям хляб и като го взел, усетил хубостта на този самун. Глад и нищо повече! И когато в нас дойде това знание, този вътрешен глад, не можете всички да го използвате. Понякога аз като говоря, вие казвате: "Какво искаше да каже нашият Учител там в беседата?" Казвам: Вие не сте били гладни. "Ама аз не мога да го разбера." - Не сте били жадни. "Ама това е тъмно" - гладен и жаден не сте били. Ако имате глад и жажда, как хубаво ще ме разберете! И тъй, аз определям: когато някой човек казва: "Какво искаш да кажеш?", аз зная, че този човек не е гладен. Като дойде време да огладнеят и ожаднеят, те ще разберат.

И тъй, глад и жажда ви трябват на всинца ви. Някои сте гладни, не казвам, че не сте гладни.

"Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят." И желая на всинца ви, след като гладувате и жадувате заради правдата, най-после да се наситите.

Беседа, държана на 25.06.1922 г. в София.

И ПЕТЪР ГО ВЗЕ НАСТРАНА

И Петър Го взе настрана, и начна да Му запрещава и да казва: „Смили се за себе си, Господи, няма да ти бъде това“. (Матей 16:22)

В съвременния живот лежат две основни правила: едното правило е положително, а другото и отрицателно. И всичкият съвременен културен свят живее в отрицателната страна. Че живее в отрицателната страна, резултатите, които имаме в съвременната култура, го изявяват. Аз мога да направя едно малко сравнение. Има две състояния у човека: едното ние наричаме здравословно състояние, а другото и нездравословно. В здравословното състояние на тялото има красота, хармония, израз, подвиг на ума, а в нездравословното си състояние тялото е хилаво, появяват се разни бучки тук - там, разни циреи, има недъзи в стомаха, в дробовете, в главата. Самите тези недъзи показват, че хората не спазват основните правила, които Природата е поставила вътре в тялото. Сега мога да кажа, че даже и съвременният християнски свят живее в хилавата страна на живота и и самите християни са хилави. Има само единици, които правят изключение. Може някои да се обидят от това, но християнството, като колективна единица, не е приложило напълно Христовото учение. Християните казват, че не му е сега времето. А кога? В бъдеще. И преди 2000 години църквата казваше, че не му е времето сега. Направиха една малка комуна, почнаха да раздават имането си, ядоха, пиха и после казаха, че не му е времето сега. Спряха и започнаха да живеят, като вложиха свещения егоизъм с надпис: "Любов към човечеството", за да се прикрие този егоизъм. В тия хиляди години мнозина се явявали да говорят, пращани са били от Бога да казват на хората, че трябва да живеят според този естествен закон. И съвременните хора казват, че пророци е имало до Христа, а след Христа вече нямало пророци и не можело да има. Къде е казано, че пророци след Христа не може да има? А какво има след Христа? Че ще има пророци след Христа, ясно се говори в Писанието, където Христос казва така: "Много неща има да ви явя, но сега не можете да носите, а когато този Дух на Истината дойде, той ще ви научи." В чие име са говорили пророците? Не е ли говорил този Дух? Следователно пророк е онзи, който изказва една велика истина и който и да е той. Когато дойде един пророк, той няма да се съобразява с официалните знания на хората, с

официалната църква, но той ще каже нещата тъй, както Природата ги е казала. Може тази истина да не е приятна на хората, но тя е необходима. Нима онзи лекар, който прави операция на болния, върши нещо приятно? Не е приятно, но е необходимо за спасение на болния. Нима когато се разтвори стомахът на някой болен, това е приятно, нима това е в реда на нещата? Не е приятно, но е необходимо за спасението му.

Следователно, когато ние искаме да се спаси това общество, няма да си поплюем на ръцете, но ще искаме да направим тази операция тъй добре, че да се спаси това общество. Но когато правим тази операция, не искаме да имаме страхливци около себе си, че да бутат ръцете ни и ни пречат. Всички страхливци трябва да бъдат навънка. Питам всички страхливци как ще излезе операцията, ако казват в себе си "ако стане", "може да стане" - т.н. Може и нищо повече! Онзи, който има знания, онзи, който има любов, който има мъдрост, онзи, у когото има истина, всякога може да направи една операция без погрешка; а онзи, у когото няма любов, мъдрост и истина, всякога операцията му ще излезе несполучлива.

Сега на съвременното общество липсва един велик импулс, липсва основно начало. И това велико начало е любовта в нейните нови прояви. Аз съм говорил и друг път за любовта, но не за любовта, която се проявява и престава, не за любовта, която увеличава страданията. Казват някои, че любовта носи със себе си страдания. Да, физическата любов носи страдания. Кога? Ето как носи страдания: онази майка, която се влюбила в своето дете, ще страда, ако вземат детето . Следователно, когато любовта остане без формата, в майчиното сърце ще се създаде страдание. Двама души може да се любят, но затворят ли ги, разделят ли ги, те страдат. Всяко нещо, което ние обичаме, може да ни го вземат или да го развратят и това ще ни причини страдания. Затова казваме, че любовта произвежда страдания. Но любовта произвежда страдания при ония условия, при които ние живеем и не може да се прояви. Онова дете, което сте любили, ако се извրати, поквари и ще ви причини страдания. Туй е любовта, която се проявява на физическото поле. И защо така? - Защото ние, съвременните хора, нямаме понятие за Бога. Ние и досега все още спорим за Бога, къде е Той, на кое място, на небето или на земята, в църквата ли е или не, единичен, двуличен или троеличен е Той? Църквата с хиляди години и тя спори и като дойдете до Христа, ще ви пита: "Какво мислите за Христа, Син Божи ли е?" Хората разрешават някои въпроси, преди да решат един основен въпрос. Аз питам: ти Христа като Любов познал ли си

Го? Неговото разположение, това, благородното разположение да се пожертва за самото човечество, да въздигне всичко, ти познал ли си Го? Туй е важният въпрос. Че е Син Божи, какво от това? То е второстепенен въпрос. Ако Той е дошъл на земята, а не ни е дал нищо, какво ни интересува, че бил Син Божи? Ако аз съм един царски син и ви разправям за богатството на баща си, а вие сте гладни, болни и нищо не ви дам, какво ви интересува това? Но ако този царски син дойде, свали своята корона, помогне на своите братя, жертва всичкото си благо, аз го наричам царски син на жертвата и на любовта, който е дошъл да въздигне своите братя.

И сега в съвременната църква има и друг въпрос: коя църква е по-права, дали православната, католишката или евангелската. Че в какво се състои правотата на църквите? Еди - кое си общество е било по-право, но в какво седи правотата му? Онзи народ, онова общество, онази църква, онзи дом или човек, в сърцето на когото блика любов, мъдрост и истина, за да може да помага на другите, този народ, това общество или тази църква и те са истинските. Тъй седи въпросът! Тъй го знаем ние, тъй е учил Христос. И ако дойде пак на земята, както го очаквате, това ще ви проповядва. Той ще ви проповядва не както в старо време, защото сега между християните се повдига въпрос за възкресение, че всички хора ще възкръснат. И питат: "Как ще възкръснат хората и с тези си тела или с други тела?" Те не разбират въпроса. Възкресението е въпрос само на душата. То е пробуждане на съзнанието. Не се ли пробуди у тебе съзнанието, възкресение няма. И сега може да се пророди в тебе съзнанието. Това тяло, в което сега седиш, е един гроб. Следователно, ако ти като една пъпка се разпукнеш, ще цъфнеш и ще завържеш, ще образуваш новия плод. Нима с онези тела, с които сме заровени, с тях ще възкръснем? Нима с тия хилави тела, за които сме изхарчили 50-60 000 лв. да ги лекуваме, с тях ще възкръснем? Не, друго нещо се подразбира. С други тела ще възкръснем. Ние подразбираме ония тела, за които се говори, че са храм на Бога живаго.

Сега в света все отрицателната страна се проповядва. И Петър взел Христа настрана и започва да му говори какво не трябва да прави. И ние започваме с това, което не трябва да правим. Казваме в обществото: "Не трябва да правим това, не трябва да крадеш, не трябва да лъжеш, да убиваш." Идеш при лекар и той ти казва: "Боб не трябва да ядеш, леща, кисело зеле няма да ядеш, баница и също." И най-после, накрая ти казва:

"Само препечен сух хляб ще ядеш." Питам сега: защо само сух препечен хляб ще ядеш? Ама тъй казал лекарят! Вие правили ли сте опит да видите дали този сух хляб дава всички елементи, необходими за здравето? А пък аз, като дойде при мене някой, ще му кажа изведнъж: "Не яж 4 дни нищо!" Нищо повече! Четири дни глад, на общо основание! Защото, след като лекарят му нареди всички тези форми и боб, леща, баница и др., болният, като седне, започва да ги преповтаря в ума си и те произвеждат отрицателни резултати. На детето, което лъже майка си, тя му казва: "Ти няма да лъжеш, няма да крадеш." Тогава детето казва: "Я чакай да опитам, да видя какво нещо е кражбата." А по-рано то може да не е крало и да не е лъгало. Майката казва: "Да не лъжеш." Тогава детето казва: "Да опитам какво нещо е лъжата."

Настанало е време, когато трябва да говорим за положителните неща в живота. Трябва да говорим за любовта, за това, което трябва да се прави. Когато отидеш при лекаря, той трябва да ти каже какво да ядеш, а не какво да не ядеш. Той трябва да ти каже: "Ще ядеш варено жито, ще пиеш житната вода, ще ядеш печен праз, лук, печени ябълки или круши, ще ядеш варени череши с малко хлебец, няма да преяждаш, по малко ще ядеш." И всички трябва да започнем с този велик метод. Ние сега, като се срещнем, казваме, че любов в света не съществува, че с любов не се живее. Всички сме петровци. Господ живее вътре в нас, а ние го взимаме настрана и казваме: "Смили се за себе си, Господи, няма да ти бъде това." Като се събуди у нас някое благородно чувство, взимаме Господа настрана и казваме: "Знаеш ли, Господи, ти трябва да се съобразяваш с условията, знаеш ли какъв е светът, знаеш ли приятелите, засега поотложи тези си намерения, чакай по-благоприятни условия. Сега за страдания не говори, за самоотричане не говори." А какво казал Христос? - "Махни се, сатана!" И като каза "махни се, сатана", знаете ли какво стана? Върху този човек, който се отрекъл да изпълни онзи велик закон на истината и любовта, дойдоха всички страдания в света. И ако вие ме питате защо страдате, ще ви кажа: "Отрекли сте се да изпълните онзи велик закон на Истината и Любовта." Ако не вярвате на моите думи, опитайте това и вижте резултатите. Когато откажете на една благородна мисъл у вас, когато се подвоумите, вижте какво ще дойде. Направете си един поменик за това. Петър го взел настрана и почнал да му дава съвети да бъде съобразен. Този Петър е основа, но и образ на съвременните християни. И ние като него казваме: "Не му е времето сега." Аз навсякъде слушам това, но

казвам: "Не, сега му е времето!" Защо сега не му е времето? Понеже те казват, че ако ние приложим това учение, ще страдаме, ще ни отлъчат от обществото, ще изгубим. Питам: това общество, което може да ни отлъчи, какво е спечелило? Какво ще спечелят един ден хората на това общество, като ни отлъчат? Един ден те ще измрат. Именно ние се лъжем, че имаме живот в себе си. Аз казвам: животът произтича от любовта и за да придобием любовта, трябва да се въдвори хармонията и да излекуваме всички недъзи. Най - първо у нас ще се въдвори това чувство на любов и тогава ще се яви такъв велик подем, че няма да бъдем страхливи, а всички ще бъдем герои, мъже и жени. И когато искаме да направим добро, няма да се поколебаем какво ще стане утре с нас. Когато онзи герой, който е бил на бойното поле, е почитан от народа си, знаете ли защо го почита? - Защото той е жертвал всичко и не е мислил какво ще стане утре. Аз често говоря за невидимия свят, в който хората не вярват, даже и не го познават. Но ние го познаваме. Ние не говорим за този свят дали има или не. Някои го доказват, а ние не аргументираме ни най-малко за истината. Някои го аргументират. Ние казваме: "Ела и виж!" Ще ни възразите: "Който повярва." Вярата е закон на интелигентност. Може да вярват само интелигентните хора, а простите хора не могат да вярват. Вярата трябва да се предшества от тази висша интелигентност. Ние казваме: ела и опитай 1, 2, 3, 4, 99 и повече пъти и след това ще те питаме: вярваш ли? Ако и тогава кажеш, че не вярваш, ще ти кажа, че ти си един първокласен глупак, няма какво да спорим. Най - после, защо ни е този живот на земята? - Да накараме всички да живеят. Вие как живеете, какъв е вашият стремеж? По три пъти на ден ядете, пиете, къщи имате, от които след 60 години нищо няма да остане. Какъв е тогава смисълът на вашия живот? Смисълът на всеки живот е да пробудите в себе си това възвишено и благородно чувство, чрез което ще дойде животът. Животът ще внесе знанието; знанието ще внесе истината, а истината ще направи човека свободен, безсмъртен, ще му даде простор да се развива, да разбере защо е създаден целият космос, какво е предназначението на човека. Да не мисли, че той е тъй дребнав: всеки човек има една велика мисия. Може да не я знаете. Или ще кажете: "Какво ни интересува?" Трябва да ви интересува! Онзи царски син, който се родил в палат, може да не знае, че ще бъде царски син; той може да плаче, да го носят бабички, но един ден ще му кажат: "Слушай, ти си наследник на тази държава!" Така и вие може да не знаете нищо. На нас ни казват, че ние сме нищо, проповядват ни, че сме родени в грях, че сме

грешници. Що от това? Родени в грях, но кога? Първоначално ли? - Не. Първоначално, когато излязохме от Божията уста, когато Той ни издъхна, ние всички бяхме чисти. На всинца първоначално душите са били чисти, но при второто положение не разбрахме божествения закон и всички се опетнихме. Защо? - Защото не искаме да говорим истината. Аз преди няколко години имах работа с един доста виден проповедник от евангелската църква в Южна България и след като разговаряхме по известни въпроси, той се съгласи с мене и каза: "Тъй, прав си." Обаче не се мина един ден, той дойде в съприкосновение със съмишленици от църквата си и почна да се отказва, почна да спори с мен. Казвам: "Няма какво да спориш." Не било съобразно с мнението на неговите съмишленици. Казвам: това, което поддържаш, истина ли е? - Истина. Казвам: тази истина трябва да бъде достъпна за всички. Няма защо да се обусловя от никакви църкви. Щом е истина, няма защо да се отказва. У нас се заражда това, което аз наричам свещен егоизъм. Някой път нас истината не ни ползва. Питам ви сега: Христос, който беше толкова умен, Син Божи го наричаха, как го приеха правоверните в негово време? Някои казват, че това, което аз говоря, не е вярно. Е хубаво, това, което Христос на времето си казваше, вярно ли беше? Църквата и тогава не го прие. Правото не е в следното: ако аз от вас искам самоотричане и самопожертвуване и нищо не ви давам. Но ви казвам: ако аз изменя вашия стар живот, ако от вашите жили извадя онази лоша кръв и сложа чиста, това е правото, в това има смисъл. Ние казваме: "Опитайте това учение, без да отхвърляте сегашния живот. Вземете новото учение, тези нови принципи, приложете ги." Ако това учение ви даде свобода, ако това учение донесе разширение на вашия ум, ако подобри вашия живот, ако подобри общественото ви положение, приемете го. Не внесе ли тия условия, отхвърлете го. Сега ние подлагаме това учение на опит. Дошло е време за един свещен опит и всеки от вас трябва да се убеди има ли друг свят или не, има ли по-напреднали същества от хората или не. Някои казват, че няма по-напреднали същества от хората. Не са прави. Има по-напреднали същества от хората, които пак живеят на земята, но за някои са видими, а за други не. Като казвам, че за някои са видими, а за други и не, за обяснение вземете положението на мухата. Тя подозира ли, че до нея близо има човек или не? Ако се движите с цялото си тяло към нея, тя и не подозира, но ако посочите само малкия си пръст, тя ще избяга, ще хвръкне. Следователно, като покажете един пръст, тя има повече

понятие от него, отколкото от цялото ви тяло. Има ли тя понятие за този човек на земята, който има тия амбиции, които го ръководят? Не, тя и не подозира това. В нейния ум малкият ви пръст повече важи, отколкото вашето колективно същество. И ако питате мухите, те ще ви кажат: "Друг свят освен нашия, на мухите, не съществува." Не, съществува, но се изисква пробуждане на други чувства и способности, за да се домогнем до тях. И първото нещо във всяко учение е да се пробудят тези чувства. Когато Христос дойде на земята, той имаше за цел да пробуди човешката душа и да я освободи от всички тия лоши условия, които я спъваха в това пробуждане. Сега у нас религията не е само едно забавление. И учението ни не е за нас едно забавление. Онова, което ние учим, то е една необходимост. Когато аз говоря за любовта, някои питат: "Защо трябва да любим?" - Защото е необходимо да се люби. Любовта носи живот. Всеки, който иска да живее, първо трябва да положи любовта като основа. Имате ли любов, вие вече имате почва, условия, при които може да живеете. В този смисъл любовта ще роди живота, животът ще даде знания, знанията ще донесат мъдростта, след нея ще дойде истината. Но самата мъдрост, самата истина вън от любовта нямат никакви съотношения. Къде може да се яви знанието? Вие сте болен, да кажем, и отидете при някой лекар да ви лекува и значи знанието може да се яви у лекаря. Или може да се яви у някой астроном или художник, или цигулар. Знанието е положителна страна. Когато говорим за ясновидство, когато почнем да изучаваме Божията мъдрост, вие питате: защо нашият ум трябва да се занимава с такива далечни, отвлечени работи. Те не са отвлечени работи. В прочетения стих Петър се обръща към Христа и му казва: че има много да пострада в света. Той му казва: "Господи, ти разбираш законите, приложи ги, отмахни това, което иде за тебе, имаш сила, стани цар, завладей света, сложи ред и порядък, а тъй да оставиш да те разпъват после, да ти се смеят и толкова хиляди хора да измрат, да отидат с тебе, не прави тия работи." Както българите казваха, че силата всичко прави. И германците толкова години, цели 45 години, се подготвяха, все на силата се уповаваха и казваха: "Като се подготвим, силен, велик народ ще станем." Църквата също на силата се надяваше. Всички на силата се уповаваха. Бъдете уверени, че в света има само една сила и любовта! Тя е, която ще повдигне света. Всичко друго е суета! Цялата материя на земята показва, че има една култура на насилие, а насилието насилие ражда. И всички ония, у които се зародило това съзнание да познавате Бога като Любов и искате да

живеете, трябва да приемете тази нова култура. Тя ще създаде друг род църкви и не други форми, но ще даде друга насока на съвременните хора, да живеят разумно и да използват благата, които сега има. Нима ако сега любовта би влязла и всички я възприемат, тя не ще уреди света? Как мислите, какъв щеше да бъде светът, ако всички проповедници в света, които проповядват, че Христос е Син Божи, бяха приложили това учение? Ако половината от проповедниците, които са в Америка около 80 000 и в България около 4-5000, биха приложили това учение, друг щеше да бъде светът. Но сега вече от майките, от жените се изисква това. Аз казвам често, че жените ще спасят света. Това не е в ущърб на мъжете. Вземам жената като емблема на любовта. Сегашните жени не са жени, а са развалени мъже, защото у тях има амбиция да бъдат като мъже: пушат пури, сядат на масите, роклите си правят тесни и искат да станат мъже, но не са мъже. Не, жената трябва да стане най-напред любов и когато стане любов, тя ще намери истинския път за повдигане на света и ще си създаде каквато форма иска. А мъжете, обратно, отвращават се от жените, не искат да станат жени. Казват: "А, жена да си!" Те плюят на жената. Значи всички мъже плюят на любовта. И съвременните мъже са без сърце, без души. Че е тъй, аз бих казал: колко мъже има, които живеят по любов с жените си? Я ми кажете! Има една статистика, според която в града Лондон, който брои 7 милиона жители, имало само 250 фамилии, които живеят по любов, около 3000, които живеят средно, и останалите Господ да им е на помощ! Това култура ли е? И то в един християнски народ, като англичаните, които минават за културни хора, които управляват цял свят. Е тогава в България, която има около 5 милиона жители, има 175 фамилии, които живеят щастлив живот, 2146 фамилии и среден, а останалите и Господ да им е на помощ. И ние мислим, че живеем и казваме: "Хайде да народим деца!" Защо? - за да мрат. И после цели поменици има там, на гробищата, всеки своя оплаква: "Синко Иване, Иване, тъй ли трябваше, защо ли, майка, ти умря, затова ли, майка, се роди?" Дойде попът три пъти на ден да чете, че после го питат: "Какво прави наш Иван, на кое място е? "Нищо не прави! Това са ред заблуждения в света! И после казваме, че Господ тъй създаде света. Бог не е създал тъй света. Този свят е наш, този живот е наш. А божественият свят е отличен свят, той е свят на любовта! Къде е сега този свят? И всички вие имате едно предчувствие, и млади, и стари, въздъхнете си и казвате: "Онзи, онзи, великият живот на любовта." Въздъхнете си, но после казвате: "Не си струва, не му е сега времето."

Вашият Петър ви взема настрана и ви казва: "Не си струва, Господи, ти слушай, внимавай малко, не му е времето сега." Ще му кажеш: "Махни се, сатана, понеже си ми съблазън, мислиш това, което не е божествено, а е човешко." Тогава какво учат старите жени? Вземат младите моми и им казват: "Слушайте, вие не разбирате живота, ние го разбираме. Едно време и ние любехме, но като се оженихме, видяхме, че животът не е в това, като нас пак ще остареете." А как? - "Ще бъдете умни като нас." Е, в какво се състои животът на старите, в какво се състои тяхната мъдрост? Аз ги наричам тях: стари фалирали търговци. Те нямат пет пари в касата си, а казват: "Аз имам да вземам пари." Те са изгубили любовта си, а сега викат младите, у които заговорва, блика любовта, и им казват: "Едно време ние живяхме като вас, а сега вие живейте като нас." Не, те трябва да кажат на младите така: "Ние ви молим да не живеете като нас, вложете любовта, не се продавайте никому, за пари не се женете, не се осигурявайте, не раждайте деца, които ще умират, а родете едно дете, но да не боледува, да не умира, родете едно дете, но да е умно." Сега майката казва: "Да оженим дъщеря си." "Защо?" - "Да се освободим от нея." И мъжът един ден ще иска да се освободи от жена си. И жената един ден ще иска да се освободи от мъжа си. Искат всички да се освободят, но все неосвободени остават и все не се оправя светът! И питате: "Как да се подобри животът?" Вложете любовта като една велика сила, любете другите тъй, както любите себе си и не използвайте никого! И този Господ, който живее във вас, е Господ на Любовта. Аз мога да направя един опит с когото и да е, бил той прост или учен, стига да е искрен, и да му покажа известни правила. Тези правила не са много сложни, може да ги опитате, но да не злоупотребите с тях. Да не мислите, че новото учение носи нещастие. Не, то носи светлина за вас, разрешение на всички обществени задачи; то носи такова разрешение, каквото светът не е видял! Да не мислите, че аз разрешавам въпросите. Не, самото учение носи тази сила, тази светлина в себе си, тъй както слънцето носи силата да развива цветята и те да растат според нея: едни прави сини, други бели, трети червени, едни дребнички, други високи и пр. Според това разположение на светлината тъй растат и растенията. Следователно и любовта, която иде сега в света, тя носи тази възможност и тя ще даде на всяко растение, на всеки човек това, от което той се нуждае. Сега ние оставяме този въпрос коя църква е права. Да не мислите, че аз искам да обидя някого. Не, ние слагаме кръст на всичко минало. Според нашите схващания в света съществуват живи, разумни души, които искат да

живеят съзнателно. За нас е безразлично. За нас всички души са живи, разумни, стига на всяка душа да се дадат условия да се повдигне и да се пробуди. Едни по-рано, други по-късно. И ние отиваме по-далеч, казваме, че не само хората, но и животните имат това съзнание и да се повдигнат. Онзи вълк или мечка, и те един ден, при тази нова култура, ще изменят своя живот. Нима мислите, че в съвременното общество няма много мечки и вълци между нас? Там е опасността, че в обществото има двукраки мечки и вълци. Вълците из горите и балканите изчезнаха, но дойдоха и се вселиха между хората. Е, какво ще правим с тях? - "Ще им създадем затвори." Да, но затворите няма да ги спасят. На всинца ви препоръчвам този велик закон на любовта, разумния закон. И той е вътре във вас. Това, което ви проповядвам, не е нещо странно, вие го знаете и желаете. Ние не искаме да създадем нов дом, но искаме до основите да съборим това здание и да почнем да градим нещо ново. Тъй правят и съвременните архитекти. Дойде архитектът и казва: "Тази къща не е здрава, но има здрави основи" - събарят всичко до основите и градят отдолу нагоре.

Сега този Петър е у нас. Ние казваме: "Туй учение е много право, ние, старите, сега не можем да го приложим, не му е времето, но нашите дъщери и синове, те ще го приложат. Техните синове и дъщери се оженят, но и те казват: "Нашите дъщери и синове ще го приложат." И досега това учение не е още приложено. И досега българският свещеник не е приложил това, което проповядва в църквата. Един български свещеник проповядвал в църквата, че който има две ризи, едната трябва да даде на някой беден, който няма нито една. Жена му чула това нещо в църквата и дохожда един беден човек при нея да иска нещо. Тя, като го видяла тъй беден, веднага му дава едната от мъжовите си ризи. Дошъл попът от църквата, иска от жена си ризата, но тя му казва, че я дала на един беден човек. "А, това учение е за хората, не е за нас", казва попът. Ако аз ви проповядвам едно учение, което е заради вас, а не и за мене, то не е право. Аз казвам: Туй учение, което ви проповядвам, е първо за мене, а после за другите. И всеки един трябва да си каже: "Туй учение е първо за мене, а после за вас." Друга една мъчнотия се заражда в съвременното общество: вие бързате. Вече 8000 години как хората са правили погрешки и искате, когато се проповядва едно учение, тъй, с един замах, в една седмица да се поправите. Тъй не може. Може, но за героите, а всичките хора не са герои. Има два пътя, по които това учение може да се реализира. Единият начин е пътят чрез възпитанието в училището, а

другият път чрез майките. Те трябва да знаят онзи велик закон, по който децата им в бъдеще трябва да се раждат. Те трябва да знаят новите условия, както градинарите, земеделците изучават условията, при които ще сеят. Вземете как постъпват съвременните учители: имат ученици, едни от които са слаби по математика, други по рисуване, трети и по музика. Учителят се нахвърля: "Ти си невежа, това - онова."Ученикът обича музиката, но коя е причината за тази слабост? Тази слабост се крие в неговата глава: когато той се раждал, майка му не е била музикално настроена. Някой ученик не е религиозно настроен. Учителят казва: "Ти си безбожник." Къде е причината? - Майката, когато го раждала, е нямала религиозно настроение. Ученикът е слаб по математика, няма математически способности. Защо? - Когато се раждал, майката не притежавала развити математически способности. Следователно всички отрицателни качества на майката са станали отрицателни качества и в детето. И ние със статистика можем да докажем, че положителните качества на майката стават положителни качества и в детето и положителните качества на бащата се предават като положителни качества в детето. Та именно ние трябва да живеем положително. Майката сама трябва да бъде религиозно настроена, за да изискваме това и от детето. Как разбирате това "религиозно настроена"? Религиозно настроена разбирам, когато в душата на майката блика такава любов, че тя е готова да обгърне в тази любов не само своето дете, но и целия свят и да се жертвува за другите. Туй е религиозно настроение: да блика любов, не само да спасиш себе си, а да се жертваш за всички. Да бъдеш свързан с Бога, значи да имаш качествата на Бога, който е създал целия свят, да схващаш неговото битие. Цялото растително и животинско царства, които е създал Бог, са един импулс на божествения живот, който върви отгоре надолу. Следователно, когато кажем, че сме религиозни, трябва да имаме този стремеж на Бога. Не сме ли религиозно настроени, нямаме ли този стремеж, тогава ние действаме отрицателно.

"И Петър го взе настрана и казва му: не ти трябва, смили се за себе си, Господи, няма да ти бъде това." А Христос, който разбираше закона, му казва: "Махни се от мене, сатана," съблазън ми си, защото не мислиш за това, което е Божие, но за това, което е човешко. Аз съм дошъл да сторя волята на Бога. И без петровци може да се извърши, и без тях може да съмне: българите казват: "И без петел съмва." Сега някои ще ми кажат: "Е, и друг може да говори тъй." Да, може да говори, но не е въпросът за

говорене, а за правене. Всеки може да лекува, но дали това лекарство е ефикасно? Има един роман от епохата на средните векове, където се разправя за един лекар, който, като изучавал медицината, намерил едно ефикасно лекарство и топла вода и пущане на кръв. Към всички свои пациенти той прилагал първо това средство и топла вода и пущане на кръв. Тъй лекувал около 20 години и никого не успявал да излекува, всички умирали. Казвал си: "Чудна работа!" Но скоро се утешавал: "Е, нима другите лекари успяват със своите лекарства?" Така и ние сега: проповядват ни, проповядват ни, всички измираме. На стари и млади се проповядва, но всички боледуват и после умират. Най - после се примиряваме с това и казваме: "Тъй е отредено, веднъж човек трябва да се роди и после трябва да умре." Да, така е засега, но дали тази програма е действителна? Не, не трябва да умираме.

И Христос на друго място казва: "Това е живот вечен, да познаят тебе си единнаго, истиннаго Бога." Кого? - Бога на Любовта и Христа, изявената Любов. Той казва: "Когато тази изявена Любов дойде, когато това разумно слово дойде у вас и вие пребъдвате в Неговата Любов, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас и тогава ще ви се изявя." Ще дойде тази Любов, която ще даде безсмъртие. В Писанието се казва: "Аз ще обърша всяка една сълза." Във вечния живот, в любовта няма да има нито една сълза, няма да има умиране, а ще има заминаване. И когато поживея 100, 200 и 500 години, ще кажа на приятелите си: "Сега ще отида да посетя друг свят, други места и сбогом ще ви кажа. След време пак ще се върна. Там където бъда, няма да има умиране, плач, погребения. Оттам ще ви пращам своите писма." А сега, като умре някой, цяла процесия се вдига. Облекат се с черни облекла, плач, надгробни речи, доказване дали човек съществува след смъртта или не и най-после казват: "Религиозно трябва да бъде човек настроен." Как може да бъде човек религиозно настроен при болни хора? Чудна работа! Да си религиозно настроен при умрелите хора! Значи да сме добре разположени при болни хора, да отидем в болницата и да сме радостни при болните. Не, здравият човек трябва да бъде радостен при здравите. И сетне питат: "Ами вие като умрете, кой ще ви погребва? - Ние не мислим да умираме, няма защо кой да ни погребва, нито един поп не искаме. Ние няма да умрем. От старото учение всеки ще умре, а от новото и никой. От учението на любовта никой няма да умре, а всички ще бъдат живи. "Ами кой ще плати за твоето погребение? Кой ще ти купи ковчег?” - Нас не ни трябва погребение, не ни трябва ковчег. и "Нашият

ковчег струва 10000 лв., но много е хубав. Трябват ни 4-5 попа, пък и колесница." Говорим все за умрели работи! Не само това, но почнем да разправяме: "Е, едно време, като се ожених, като бях млада булка, каква хубава рокля имах! Как ме обичаше мъжът ми!" Ами сега къде е той? - Той е на кръчмата. Все за умрели работи говорим! А ние, от новото учение, говорим за положителни работи, за положителната любов, която може всеки да я опита. Ние за миналото не говорим, а казваме: "Елате и вижте!" Може да се съмнява някой в това. Ние направихме своя пръв опит: качихме се на Мусала 104 души мъже и жени от различна възраст, като започнете от 15-годишна възраст до 70-годишна. Как ще го обясните вие това? Ние го обясняваме. Минахме през южната страна и после се върнахме от северната страна на Мусала. Ние правим първия опит с новото учение, да видим какво може да внесе то вътре в човешката душа. Ще кажете, че то е заблуждение. Не, не е заблуждение. Има по-велики работи. Ако човек може да преодолее Мусала, да се качи на този връх, ще преодолее и много други мъчнотии, в неговата душа трябва да има вяра. Аз не казвам да имате вяра в мене, но опитайте моите думи 99 пъти и тогава кажете: вярвате или не. Ние не искаме да поддържаме сляпата вяра, ние искаме да вярваме в любовта. В тази жива Природа, в която живеем, има вложени всички тия живи сили. И този Господ, когото търсим, Той е вън и вътре в нас и ако спазим Неговите закони, Той е в сила да ни подмлади, да ни даде всички условия, които търсим, за да живеем. За Него е безразлично дали ти си българин, евреин или какъв и да е. Изпълниш ли Неговия закон на любовта, Той ще ти даде всички благоприятни условия. Не изпълниш ли този закон, Той ще те напусне.

И тъй, ние трябва да приложим тази велика любов! Туй велико чувство, като се събуди у нас, то ще ни подигне, ще ни донесе мир, радост и подем на духа. И най-първо, ако имаме болести, ще изчезнат всички болести: ревматизъм, всички болки на главата и др. Човек ще се подмлади и ще почне да мисли тъй, както мисли едно здраво дете. Сега този свети Петър живее във вас. Среща ме веднъж един и ми казва: "Аз съм православен." Той е свети Петър, който казва това. Друг казва: "Аз съм евангелист." Той е свети Петър. "Аз вярвам в кръщението” - ми цитира: "Повярвай в Бога, ще бъдеш спасен ти и домът ти." А аз му казвам: "Ти повярвал ли си в това учение на Любовта? Ако си повярвал, ще спасиш дома си и себе си.” - "Туй не може да се докаже.” - Може, може, на опит може да се докаже. Христос е казал: "И по-големи чудеса ще правите от

тези." Кой ще прави тия чудеса? - Който вярва в тази Любов. Всеки един от вас може да прави тези чудеса. Какви? - Може да възкресявате и мъртви. Кога? - Когато тази Божествена Любов заговори, заживее у вас. Но трябва да придобиете тази любов. И ще дойде някой да ви каже, че тази любов не е за вас. Аз ви казвам: тя е за всинца ви. Слънцето грее за всички живи същества и всяко същество ще вземе толкова, колкото му е потребно. И тази любов ще дойде в света и всеки ще вземе от нея толкова, колкото му е потребно. Не казвам, че трябва да напуснете живота си и да отидете в горите, но животът ви трябва да се промени: здрава храна, никакви напитки или сиропи, а само чиста вода, начин за обличане и здравословни дрехи, жилища с големи прозорци, обилна светлина, големи дворове и всеки трябва да работи най-малко по два часа на ден физически труд. Съвременните кухни трябва да ги реформираме. И тия масла там, ни помен от тях! Една жена да готви 4-5 часа в кухнята, то е грях! Това ли е култура? Аз казвам: то е култура на тигана! Един час време е достатъчно за приготвяне на храна. Един папинов котел в един ч време приготвя храната, а всичкото останало време вън от огнището, за работа: четене, музика, художество и всичко, което може да повдигне сърцето ни, душата ни, всичко, което е благородно, което може да ни даде подтик! За да се приложи всичко това, трябва всички, и мъже, и жени, да работим. Туй е наука. Можем да ви покажем начин как да приложим туй нещо, откъде да черпим. От живата Природа. Но трябва много мъже и жени, много работници трябва да подемат това, трябва с опити да покажем на света първия образец за обновяване на съвременното общество. Ние не искаме сляпа вяра. Няма да кажем: "Елате при нас да станете последователи." Ние искаме да покажем един образец, според който всички да работят и да бъдат верни на закона на любовта.

Сега тази енергия, която съществува в домовете ви, трябва да се използва добре. Във всинца ви има копнеж, всички търсите щастие, всички искате да сте щастливи. А това щастие аз обяснявам на български тъй: думата щастие се пише и штастие. Буквата Ш има три ръчки нагоре. Буквата Т има три ръчки, но средната е по-голяма. Като обърнем двете ръчки нагоре, а средната си остане в същото положение, ще се образува човешката ръка. Значи онзи, който иска да бъде щастлив, трябва да има една ръка, трябва да има разумна воля. Буквата А, това е човешкият нос. Значи онзи човек, който иска да работи за щастието, трябва да бъде много умен и да разбира законите. Като знае да работи, умно да работи. Буквата

С, това е законът на месечината, която се пълни. Като обърнете буквата хоризонтално, образува се една лодка. После имате буквата Т, която, като сложите над тази лодка, означава всичкото ви богатство. Умно ще гребете, защото при едно малко неравновесие всичкото ви богатство ще потъне. Всеки човек трябва да има воля, интелигентност, в него трябва да има едно сърце, което да не се вълнува, но да е устойчиво. Следователно, ако имате в себе си тези три елемента, всякога ще имате щастие, защото ние, съвременните хора, постоянно се вълнуваме. Този свят, в който сме родени, тъй е направен, че ако вярваме в закона на любовта, всичко ще върви хармонично, и казано е: ако Бог е в тебе, всички ще те обичат, ако не е в тебе, никой няма да те обича. И силата на закона е в това: имаш ли любов, всичко ще имаш; нямаш ли закона на любовта, всичко ще изгубиш. Тъй е и с млади, и със стари. Ще трябва да започнем със закона на любовта! Бог е, който е създал света, Той е, който е вложил тези закони, и ако сме верни на този закон на любовта, Той ще внесе новите импулси в живота, той ще внесе това благо в света. Ние се съмняваме в тази любов. Ние казваме: "Няма я любовта в света." Момата казва: "Аз ще се представя, че обичам момъка." И момъкът казва: "Аз ще се представя, че обичам момата." И двамата се представят, че се обичат, почват да се лъжат и всичко е свършено. И сега всички се лъжат, представят, че се обичат, но няма любов. Не считам как води мъжът жена си вън пред света, пред хората, не вън, когато ви гледат хората, но как е вкъщи с нея, как се отнася там, как е в интимния си живот. В интимния си живот любов, любов нямат. И ние самите, вътре в себе си, имаме ли тази любов? Някой път аз ви говоря много религиозно, но работата е, когато се отделя вътре в стаята си, когато съм сам, тогава да се види какво е това дълбоко интимно схващане за любовта. Туй ще покаже колко е любовта ми. Ако след като ви напусна, кажа: "Те са простаци, нищо не разбират", това не е любов. Ако след като се отдалеча, след беседата си от вас, ви изпратя една свещена мисъл от любов, че ви обичам, това е всичко. Сега може да е егоистично това, но казвам: ако приемете любовта, ще бъдете щастливи. Туй е заради вас. Казвам ви: излезте от това положение, идете в живата Природа. Днес този Господ е започнал да говори на хората по негативен начин чрез страданията и ще ги застави насила да излязат из затворите. Казано е в Стария Завет, че Господ ще счупи затворите ви. Как ще ги счупи? Днес и в Америка, и в Англия, и в Германия младото поколение бяга от църквите и отива в горите. Защо? - Защото няма там любов. Казват: "Какво да правим

с младото поколение, отиват из горите?" Нека бягат, там поне има въздух и чиста вода. Господ изпъжда младите из църквите и казва: "Да бягат от църквите, където няма любов, там младото поколение не трябва да живее." Пък и старите хора да бягат от църквите. Защо ви са тия църкви, в които няма любов? Защо ви е такова общество, в което има омраза, в което царува насилие? Защо ви е общество, държава, в които няма любов? Общество, в което те мамят и насилват, общество на лъжите, защо ви е? Всички сме се скапали в него. Ние казваме: всичко трябва коренно да се промени. Как? - В името на любовта. И трябва да се започне най-първо от духовенството. Ако те не се съгласят, тогава ние ще повикаме старите, ще им кажем: "Елате!" Ако кажат: "Ние сме стари", ще повикаме младите моми и момци, младото поколение, и ще му кажем: Господ ви вика. Тук, между нас, има една наша стара 72-годишна, ние я поканихме на Мусала и тя каза, че ще дойде, защото се счита млада, и като млада се учи. И затова ние ще повикаме най-напред старите като нея, ако повярват, ще се подмладят. Ако не повярват и се откажат, тогава ще повикаме младите. Тъй казва Христос: "Понеже званите бяха недостойни, тогава повикайте из улицата хроми, слепи, клосни, нека дойдат на трапезата." Та сега за всички мъже и жени на новото учение предстои едно велико бъдеще. И Любовта ви кани! Готови ли сте да я послушате, да работите заради нея и всеки един да тръгне с нея? И казва Христос на Петра: "Понеже не мислиш това, което е божествено, махни се, сатана, от мене, съблазън ми си." Аз бих желал сега всички вие да мислите тъй, както Христос е мислил. А Христос, преди 2000 години, е бил човек на любовта. Навсякъде в света трябва на хората любов! Тя липсва. Единственото нещо, което не достига на хората, не е знанието и знание имат, и а свещената любов. Като липсва тя, идва смъртта. Това статистиката го показва. Колкото повече се увеличава любовта, толкова повече смъртността се намалява, а колкото любовта се намалява, толкова смъртността се увеличава. Всеки един от вас може да провери този закон. Ако една майка в дома си има силна, непоколебима любов към Бога, децата няма да умират. Любовта е по-силна от смъртта! Ако любовта не може да хване смъртта за гушата, каква любов е тя? Ако любовта на майката е силна, нейните деца няма да умират. Тя ще каже на смъртта: "Няма да ти дам това дете, то ще седи при мене, докато искам." Онази майка, у която няма любов, смъртта ще вземе детето . Може да опитате това. От силата на любовта у майката и бащата ще зависи каква ще бъде смъртността вътре в домовете. Има домове, в които не мрат

хората. На една майка детето беше на смърт. Тя казваше: "Господи, не си давам детето." И оживя това дете. Тя се бор със смъртта и казваше: "Не, това дете е на любовта, и няма да го дам." Друга една майка зная, на която детето беше болно, слабичко, и тя казваше: "Слабо е детето ми, няма да издържи, хайде халал да е!" Да, любовта беше слаба, затова Господ каза: "Щом любовта ти е слаба, аз ще ти взема детето, да се научиш друг път да имаш по-голяма любов." Сега разбирайте ме не в буквалния смисъл. Силата на любовта определя качеството на нашия живот! Защо? Казва се в Писанието: "В който ден ядеш от забранения плод, ще умреш." Ако ядеш от любовта, ще бъдеш щастлив, вечен живот ще имаш. Туй е волята Божия. Щом грешим, ще умрем. И тъй, на всинца ви проповядвам: ако искате да ви любят, любете! Като дойде Господ на любовта у вас, всички ще ви любят. Жена някоя, не я обича мъжът . Повикай Господа на любовта в сърцето си и Той ще те обикне. "Приятелите не ме обичат.” - Повикай Господа на любовта в сърцето си и те ще те обикнат. Повикайте Господа навсякъде и той ще поправи положението. Ето разрешението на въпроса. Ще разрешите този въпрос, той е много прост, но ще го разрешиш сам.

И тъй, на вашия свети Петър ще му кажете: "Отстранете се малко от мене, понеже не мислиш тъй, както е от Бога. Аз ще извърша волята Божия, ще възприема Божата Любов и ще живея не по твоя съвет, а по съвета на Онзи Великия мой Баща, който ме е изпратил. Аз зная, че Неговата воля трябва да изпълня." Аз бих желал всички да изпълните волята на вашия Баща на любовта, който ви е изпратил, и ще бъдете щастливи и сега, и всякога, и през всичкото време.

Беседа, държана на 30 юли 1922 год. в Чам кория, Горското училище.

Бележки

[←1]

Гърголица – диал. гургулица.

[←2]

Сисца – вероятно диал. цица

[←3]

Тройното съглашение или Съюза – още Антанта – коалиция между Англия, Франция и Русия, воювала в Първата световна война срещу т.нар. Централни сили, към които била и България. Италия, за която става дума, се намесва във войната на страната на Тройното съглашение на 23 май 1915 г., деня, в който е изнесена беседата „Новото основание“.

[←4]

Ев. Йоана 12:36.

[←5]

В 1907 год. в семейство Гумнерови се събират пет души: Сестра Гина и брат Петко, брат Бъчваров и неговата жена и Голов. Учителят идва при тях, отваря Библията, чете няколко стиха и държи беседа, която може да се смята за първа и то от нея не е запазено пак нищо. Това ми го разказва един брат. И тя можеше на времето да се разпита, но не съм питала тогава на времото това.

За новата 1914 год. Учителят напечатва една беседа „Поздрав за Новата година", на която впоследствие ние дадохме заглавието „Синове на възкресението". Това е ръкопис-беседа, тя не е стенограма. Той сам я е дал и е печатана. Но Той я напечатва и я дава за печат в 1914 год. Негов ръкопис. Толкова е изрядна беседата, щото не можете да я познаете, много е така близка, както беседите.

[←6]

Ев. Йоана 19:5.

[←7]

Ев. Йоан 12:24.

[←8]

I Кор. 12:7.

[←9]
И в беспорядке есть порядок (рус.) – и в безпорядъка има порядък.

[←10]
Мат. 25:15.

[←11]
I. Кор. 13:1.

[←12]
Битие 37: 5 - 11, 39: 1 – 23.

[←13]
Ев.Йоан гл. 12:26.

[←14]
Ев. Матей 18:10.

[←15]
Ев.Йоан 20:29.

[←16]
Страдивариус, Антонио (1644–1737) – прочут италиански майстор на цигулки, живял в Кремона; на цигулка, изработена от него, е свирел Николо Паганини.

[←17]
Ев.Йоан 17:3.

[←18]
Ев.Матея 12:12.

[←19]
Ев.Лука 18:10.

[←20]

Ев. Йоан 17:3.

[←21]

Водвига – вероятно вдига

[←22]

Ев.Матея 10:28.

[←23]

2) Езекил 39.

[←24]

Херберт Спенсер – или Хърбърт Спенсър (1820–1903) – английски философ и социолог, представител на социалдарвинизма.

[←25]

Гал. 5:17,22

[←26]

Ев. от Йоана 1: 1

[←27]

I Петрово послание 2:2-4

[←28]

Ев.Матей 23:8.

[←29]

Ев.Матей 28:19.

[←30]

Ев.Матей 13:46.

[←31]

I Кор. 5:11.

[←32]

Ев. Йоан 14:6.

[←33]

Русский человек живет задным умом – руският човек живее посредством задния ум.

[←34]

Ев. Лука, 12:7.

[←35]

Ев. от Матея 4: 3-11

[←36]

Ев. от Лука 15: 11.

[←37]

Ев. от Матея: гл. 6.

[←38]

Война между гърци и българи – става дума за Междусъюзническата война през 1913 г. между България и нейните бившите съюзници от Балканската война – Сърбия, Гърция, Черна гора и Румъния.

[←39]

В III том на „Изгрева“ (стр 30-31) Борис Николов неточно посочва, че този учител е Боян Боев. Стоянка Драгнева внася пояснение по случая в VII том на същата поредица (стр. 171): „В Казанлъшките села имало един анархист учител, който като всички анархисти не вярвал в Бога. Учил децата, че няма Бог, че няма провидение и т.н., но през 1912 г. го мобилизират и той отива на фронта. Това е войната със сърбите и при едно отстъпление на българите попада в чужда територия. Успява да се скрие в една пещера, стои 3-4 дена. Отвън ако излезе куршум го чака, вътре ако стои глада го мори. От никъде изход няма. И тогава той казва: „Господи, слушал съм от майка си и от баща си, че Ти съществуваш. Ако наистина Ти съществуваш, изяви ми се по някакъв начин, аз умирам от глад“. Изказал тези думи и не се минало половин час, една костенурка, влачейки половин хляб идва на пещерата, оставя хляба и се връща. Той вземе хляба, подкрепя своите сили, нашите правят ново настъпление, той попада между нашите и се връща жив и здрав в Казанлък и от тогава насетне той започва да проповядва, че има един Господ наистина, който помага в критични моменти.“

[←40]

Д-р Ст. Дуков е от Казанлък и присъства на първите срещи на веригата. Запазени са няколко писма от кореспонденцията му с Учителя.

[←41]

Иван Кронщадски – или Йоан Кронщадски (1829–1908) – руски православен свещеник със светско име Иван Илич Сергиев.

[←42]

Гладстон – става дума за Уилям Гладстон (1809–1898) – английски държавник от Лейбъристката партия, обявил се енергично против турските кланета в България през 1876 г.

[←43]

Евангелие от Лука 10: 23-37.

[←44]

Ев. Лука, 5:37 - 38.

[←45]

II Кор., 3:17.

[←46]

Ев.Йоан 8:32.

[←47]

Тази беседа не е открита в оригинал, а разполагаме само с името и датата в Каталога с беседи от Учителя. Вероятно записките на Б. Боев са именно от нея, тъй като другаде в свои беседи или лекции Учителя не е говорил така подробно за молитвата „Отче наш“.

[←48]

Деяния на Апостолите 10: 3-4.

[←49]

Книга на пророка Езекиил 37: 3.

[←50]

Йоан 16: 21.

[←51]

Турската война – става дума за Балканската война (1912–1913).

[←52]

Аделина (Адела) Пати (1843–1919) – именита оперна актриса от италиански произход, пяла в оперните театри на Париж, Лондон и Ню Йорк.

[←53]
Матея 22:36-40.

[←54]
Йоан 18:10-11.

[←55]
Данаил 3:29.

[←56]
Яков 3: 17.

[←57]
Йони – най-вероятно става дума за елементарните частици, според представите на науката от първата половина на XX век.

[←58]
Филипяном 3: 8.

[←59]
Матея 25:1-2)

[←60]
Вероятно беседата е държана а 12 ноември, неделя.

[←61]
Евангелие от Матея 6:28.

[←62]
Ибсеновата героиня Ирина – става дума за норвежкия драматург Хенрик Ибсен (1828–1906) и за Ирина, героиня от пиесата му „Когато ние, мъртвите, се събудим“.

[←63]
Солунската акция – най-вероятно става дума за военната кампания на българската армия (от 12 септември до 11 декември 1916 г.) на Солунския фронт по време на Първата световна война

(1914–1918). На 19 ноември 1916 г., в деня, в който е изнесена беседата „Разсмотрете криновете“, войските на Тройното съглашение (Антанта) завземат Битоля, което се приема като тежък морален удар върху българската армия и държава.

[←64]
Ев. Лука: 19; 9 и Послание към евреите: гл. 1

[←65]
Съглашение и Централни сили – междудържавни коалиции, воювали в Първата световна война (1914–1918).

[←66]
Ев. от Йоана 3: 14, 15.

[←67]
Матея 8: 24, 25.

[←68]
Римляни 12:7.

[←69]
Йоан 6:45.

[←70]
Джон Уесли (1703-1791).

[←71]
Матея 22 – 21, 22.

[←72]
II Пет. 3:18.

[←73]
Ев.Лука 10:40-42.

[←74]
Ев. Лука 16:13.

[←75]

Мат. 5:11-12.

[←76]

Ев.Матей, 18:3.

[←77]

Матей 5:13.

[←78]

Матей 5:14.

[←79]

Шекспирова драма – става дума за комедията „Венецианският търговец“.

[←80]

Битие 28:12.

[←81]

Матея 28:9.

[←82]

Матея, 7: 21.

[←83]

Матея 5:8.

[←84]

Халеевата комета – голяма и ярка комета, на- речена на името на английския астроном Едмънд Халей; описана е за първи път през 1531 г. и се появява през период от 75-76 години. Нейното последно наблюдение е през 1986 г. и ще бъде наблюдавана отново през 2061 г. През 1910 г. Земята преминава през нейната опашка.

[←85]

Йоан 10:10.

[←86]

Матея 19:6.

[←87]

Матея 12:35.

[←88]

Михенк-таш (тур. mihenk taşı) – пробен камък. Пробен (лидийски) камък е плочка от тъмен камък, пр. лидит, използвана за оценяване качеството на благородни метали. Повърхността му е фино огладена и меките метали оставят видими цветни следи върху нея. Лидийският камък е използван от ювелирите в Древна Гърция, както и в Древна Индия 3500 г. пр. Хр., за определяне чистотата на благородните метали. Важно негово приложение в античния свят е употребата му при разграничаване на фалшиви монети. Прокарването на линия с благородни метали оставя видима цветна следа върху тъмната повърхност на камъка. Тъй като отделните златни сплави имат различен цвят, неопределената проба може да бъде сравнена с резултатите от проба с известна чистота. Това е метод, използван още в древността. В съвремието могат да бъдат приложени и допълнителни анализи. Следите от златото реагират по различен начин с разтвори на азотна киселина и царска вода, което указва качеството на метала.

[←89]

Йоан 15:10.

[←90]

Йоан 4:24.

[←91]

Лука 6:39.

[←92]

През юни/юли месец на 1917 г. Учителя е интерниран във Варна по политически причини. Наложена му е забрана да напуска града, което продължава до около месец март на 1918 г. Така той на практика е лишен от пряк контакт със своите ученици.

[←93]

Матея 20:20.

[←94]

В първото издание е записано, че беседата е изнесена на 23 юли, но тогава се пада вторник, а стилистиката тук е изцяло на „неделни беседи“ и затова допускаме, че е държана на 23 юни, неделя.

[←95]

Лука 19: 30

[←96]

Матея 4: 3-10.

[←97]

Лука 12: 12

[←98]

Послание към Римляните 12: 12

[←99]

Послание към Ефесяните 4: 22-24.

[←100]

Йоан 2: 10.

[←101]

От Матея 9: 20-22

[←102]

От Лука 13: 10-11

[←103]

Лука 22: 61

[←104]

Матея 13: 33.

[←105]

Марка 10: 10

[←106]

Йоан 12: 12-13.

[←107]

Матея 5:14

[⟵108]

Същества на благородството – става дума за йерархията Господства, която на друго място Учителя Беинса Дуно нарича Братя на интелигентността и радостта.

[⟵109]

Съществата на Доброто - става дума за йерархията Сили, която на друго място Учителя Беинса Дуно нарича Братя на движението и растенето.

[⟵110]

Началствата - става дума за йерархията Начала или Археи, която на друго място Учителя Беинса Дуно нарича Братя на времето, състоянието и такта.

[⟵111]

Испанската болест - първоначално наименование на грипната инфекция. Първата пандемия е регистрирана в края на пролетта на 1918 г. и е взела 40 млн. жертви.

[⟵112]

Бастун

[⟵113]

Да се огражда и разделя земята, която принадлежи на Бог в части ръце на отделни ниви.

[⟵114]

Тук в смисъл на стеснителност, смущение, неудобство, свян, конфузия.

[⟵115]

Yuvarlanan taş temel tutmaz.

[⟵116]

През лятото на 1919 г. парламентът изпраща българска делегация при Парижката конференция на страните, победили във войната. На 27 ноември 1919 г. в кметството на парижкото предградие Ньой сюр Сен е подписан Ньойският договор между България и страните от Антантата, поставил край на участието на България в Първата световна война.

[⟵117]

[←118]

Деяния 9:11.

[←119]

Матея, 10:10.

[←120]

Йоан 21:21.

[←121]

Матея 6:6.

[←122]

иждивявам – изразходвам.

[←123]

8 януари 1920 г. е четвъртък. Вероятно има допуснат пропуск в датировката. Беседата е публикувана в томчето от неделни беседи „Да възлюбиш Господа“ през 1949 г. И по стил тази беседа прилича на неделна.

[←124]

Учителя поставя подобен въпрос в „Науката и възпитанието: „Йов е питал „кой е родил капките на росата“.(Йов 38:28) И ние питаме кой е родил капките на злото. Защо един е кротък, а друг – свиреп?“

[←125]

Тази беседа е открита в ръкописен варинат в личния архив а Минчо Сотиров и за първи път е публикувана в поредицата „Изгревът“ – том 25. Следващата неделя – 15.02.1920 г. вероятно е държана неделна беседа, но до този момент все още не е открита.

[←126]

В „Науката и възпитанието“ от 1896 г. Учителя за първи път говори за тази песен: „Няма спокойствие, „Борба непрестанна е този наш живот“ – казва поетът“. По-късно в писмо до Пеню Киров от 3 август 1899 г. Учителя цитира същото изречение, като казва, че това е песен. В лекция от Специалния клас, изнесена на 14 ноември 1930 г., той споменава: „Кога-то един човек каже, че иска да живее, това значи, че той ис-ка да се освободи от известни ограничения, не само от едно, от безброй ограничения на живота. Затова казват, че животът е борба“.

[←127]

Луи Куне (1835-1901) е един от най-влиятелните, макар и непризнати, авторитети в

медицината на XIX век. Той е немски природолечител, известен с методите си на хидротерапия със студена вода, които са предназначени за подобряване функциите на организма, чрез стимулиране на долната част на корема.

[←128]

Погубване на Лернейската хидра е един от дванадесетте подвига на Херкулес, където той се изправя срещу чудовище с девет глави, една от които е безсмъртна. Когато обаче се отсече една от другите осем глави, на нейно място израстват две нови, което прави битката много трудна и непредсказуема.

[←129]

Камий Никола Фламарион (на френски: Camille Flammarion) е френски астроном, популяризатор на астрономията и науката, основател на Френското астрономическо общество и на частна обсерватория в Жювизи.

[←130]

Годината на тази беседа вероятно е сгрешена, тъй като е записана 1920 г. 16 януари 1921 г. е неделя и по това време Учителя е в Русе.

[←131]

Витриол – силно отровно вещество.

[←132]

Буддхи (санскр.) – понятие, използвано в антропософията, което означава „Вселенска душа“ или „Разум“.

[←133]

На друго място в беседите си Учителя не пояснява това понятие. Рудолф Щайнер говори за три Логоса – I-ви – Бог; II-ри – Макрокосмос и III-ти Микрокосмос;

[←134]

Девакхан (санскр.) – „Обител на боговете“; В своя лекция от 7 юни 1906 г. Щайнер обяснява: „Девакан е санскритския термин за дългия период от време, лежащ между смъртта и новото раждането на човека. След смъртта, в астралния свят, душата първо се учи как да изхвърли инстинктите, свързани с тялото. След това душата преминава в Девакана за дългия период, който лежи между две прераждания.“

[←135]

Християнска наука (Christian Scientists) е доктрина, разработена в Нова Англия (Бостън) през 19 век от Мери Бейкър Еди, която твърди в своята книга за наука и здраве от 1875 г., че болестта е илюзия, която може да бъде коригирана само с молитва.

[←136]

Тук и на още две места по-нататък в беседата е написано същото, а именно, че подсъзнанието се свързва със сърцето, а съзнанието – с душата. Но в Словото си Учителя, когато прави тази аналогия, използва следната парадигма: Свръхсъзнание – Дух, Подсъзнание – Душа, Самосъзнание – ум, Съзнание – сърце,. Ето например в беседата „Сродните души“ от 1.1. 1922 г. той казва следното: „Подсъзнанието – това е душата, съзнанието – това е сърцето, самосъзнанието – това е умът, свръхсъзнанието – това е човешкият дух.“

[←137]

Фрейлина (от нем. Fräulein – неомъжена жена, момиче) – звание, което се давало на по-млади жени в Русия след царуването на цар Петър. Това звание се давало на представителки от знатни дворянски фамилии. Фрейлините са съставяли свитата на императрицата или на княгините.

[←138]

Тук е второто място, където сърцето се свързва с подсъзнанието, а не със съзнанието.

[←139]

Член четири от закона - става дума за Постановление 4 на Министерския съвет от 1920 г., озаглавено За прилагане в най-непродължително време Закона за преследване незаконно обогатените чиновници; издаването му е наложено като мярка срещу нарушения на конституцията и причиняване вреди на държавата за личен интерес по време на правителствата на Радославов и Стамболов.

[←140]

Хърбърт Спенсър (27.04.1820 – 8.12.1903) – английски философ, психолог, социолог, един от родоначалниците на позитивизма. Учителя за първи път споменава този цитат в „Науката и възпитанието“: „Ще дойде време – казва философът Спенсър, – когато вътрешните условия на органичния живот ще дойдат в съгласие с външните природни условия. Тогава животът ще стане непрекъснат, нека кажем – вечен. Онези, които придобият този живот, ще бъдат блажени.“ След това в беседата от 19 октомври 1914 г. споменава за същото: „И затова Херберт Спенсер казва на едно място: "Когато външните сили на Природата се уравновесят с вътрешните процеси на човешкия организъм, ние ще имаме вечен живот във физическия свят." Кои са тези външни сили? Те са тези вредни елементи. Когато се уравновесим, когато започнем да разбираме какво желаем, какво искаме и знаем как да реагираме срещу вредните елементи и да ги подчиним, ще можем да живеем на земята, колкото време искаме - 100, 500, 1000 години и ще можем да заминем пак, когато искаме. От нас ще зависи.“

[←141]

Тук е третото място, където би трябвало да се каже: „стремеж на сърцето в съзнанието, като чувство на душата в подсъзнанието“.

[←142]

В първоначалното издание е написано обратното „отвън навътре“, което противоречи на контекста, но и на идеята като цяло.

[←143]

Тази беседа досега не е излизала в печатен вариант, нито е включвана в някой от съществуващите каталози. Открита е през 2014 г. от добросъвестни, скромни, Божии работници и любезно предоставена на жадните за Слово души. Благодарим! Ръкописът е разчетен от стенограма, изписана с красив почерк, вероятно на стенографката Савка Керемедчиева (1901-1945). Настоящият текст, както и наименованието на беседата са изготвени от Специалния клас в Бургас към Просветен съвет, съвместно с приятели от София.

[←144]

Напокон (остар.) – най-подир, най-накрая.

[←145]

Шиник (тур.) – дървен цилиндричен съд за зърнени храни – към половин крина: 8 – 10 кг.

[←146]

Вероятно дармон, дръмон (от гр. dremyni) – решето с едри дупки.

[←147]

Неврастения (от гръцки: слабост на нервите; от τὸ νεῦρόν, неврон – „нерв“, и ἀσθενὴς, астенес, „слаб“) – вид невроза, която се проявява с нарушение на съня, умора и намалена работоспособност, повишена раздразнителност и др.

[←148]

Джамбон (от фр.) – шунка.

[←149]

„Парице, парице, всесилна царице, с тебе – в рая, без тебе – накрая” е парафраза на популярното в края на XIX век стихотворение на Петко Славейков „Песен на паричката“ (1861 г.). Тази фраза се използва от Учителя в множество лекции и беседи.

[←150]

Модус (лат.) – разновидност, начин.

[←151]

Бит, 18:1 – 8.

[←152]

Телина – вероятно телешко месо.

[←153]

Ис, 66:3.

[←154]

Гръцмон (разг.) – гръцмул, гръклян.

[←155]

На парила – вероятно на огън, на парене.

[←156]

Това е приказката на Ханс Кристиян Андерсен „Новите дрехи на царя“.

[←157]

Ешафод – издигната на публично място площадка, на която се изпълнявали смъртни присъди.

[←158]

Йн, 12:24.

[←159]

Тази история е разказвана и в др. беседи на Учителя: „Разправят история за един руски проповедник на 85 години. Отива един престъпник, който убил руския княз, да се изповядва пред този стар отшелник, как е извършил престъплението. Тъй като полицията започнала да го издирва, при изповедта си той поставя ножа, с който е извършено убийството в джоба на изповедника. После казва на властта: „Да ви кажа кой го е убил. Идете при еди-кой си проповедник и там ще намерите ножа.” Хващат изповедника, намират ножа и му казват: „Откъде е този нож?” Той казва: „Дойде един да се изповяда.” Но полицаите не му хващат вяра. Какво ще каже този отшелник? Осъждат го. Как ще се оправдае? Вие ако сте на мястото на проповедника и сте дали обещание, че нищо няма да кажете, ще трябва понесете престъплението на престъпника.“

[←160]

Липсващ текст в разчетената стенограма.

[←161]

Мк, 4:3 – 20.

[←162]

Пепеляна вода – буквално вода примесена с пепел. При католиците Великденският пост започва не в понеделник, а в сряда, наричана Пепеляна (dies cinerum – ден на пепелта). На този ден вярващите си посипвали косите с пепел (в по-ново време – само с вода и малко пепел в нея) в знак на разкаяние за сторените през годината грехове. В народната традиция се вярва, че когато корите за баница, юфката и др. подобни продукти се направят с пепеляна вода, стават по-хрупкави и вкусни. В народната медицина пепеляната вода се използва при лечение на

някои болести.

[←163]

Предрешвам се – преобличам се с чужди дрехи, за да не бъда разпознат.

[←164]

Има объркване с датите на тази и следващата беседа. В първите издания те са отпечатвани една след друга, също така и връзката помежду им е ясна, а и Учителя говори за това директно в „Плачът“. На 9 октомври липсва беседа, затова логично би било да вземем тази дата, а не посочената – 19, когато дори не е неделя.

[←165]

Посочената дата в първите издания е 16 XI. 1921 г., но тогава е сряда. Освен това става ясно от думите на Учителя, че тази беседа е държана непосредствено след беседата „Братя и сестри в Христа“. Най.вероятно е станало объркване и датата е 16. X. вместо 16. XI.